

Samuel prezintă

Volumul 1

Mana spirituală a ultimilor umblători adventiști

**În drum spre Canaanul ceresc.
Sosire, miercuri, 20 martie 2030.**

„Cine este deci slujitorul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste casa lui, ca să le dea hrana la vremea potrivită?”

Fericit este slujitorul acela pe care stăpânul său, când va veni, îl va găsi făcând așa.

Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile lui. ”

Matei 24:45-47

Indexul subiectelor abordate la sfârșitul cărții

Mana spirituală a ultimilor umblători adventiști

**Extinderea revelațiilor divine primite de la 07/03/2020
Mesaje noi inspirate continuu de Dumnezeu**

Mesajele autorului

După cum este scris în Apocalipsa 2:26: „*Celui ce biruiește și păzește până la sfârșit lucrările Mele , îi voi da stăpânire peste neamuri.*” Isus Hristos împărtășește cu slujitorul Său, profetul Său, cunoașterea judecății Sale asupra tuturor lucrurilor, cum ar fi cele religioase, politice și economice. Căci El Își îndeplinește planurile acționând în toate aceste domenii care guvernează omenirea.

Printre lucrările lui Isus Hristos se numără inspirația constantă a luminii sale, la fel de importantă pentru viața spirituală a aleșilor săi precum mana dată în fiecare zi evreilor adunați de Dumnezeu în deșertul Sinai.

Cei care o caută vor găsi în articolele scrise în această lucrare garanția unei gândiri divine autentice, care mă angajează ca martor și care îi face responsabili în fața lui Dumnezeu și a judecății sale supreme și sfinte. Căci refuzul luminii sale este cauza unei rupturi în relația dintre el și creatura sa.

Inspirația revelată în aceste rânduri nu este decât împlinirea promisiunii făcute de Isus slujitorilor săi, în Matei 28:18-20, unde, pentru a înlătura orice îndoială de la interlocutorii săi, este scris: „*Isus, apropiindu-se, le-a vorbit astfel: «Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă, dar, și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului» .*”

După ce am prezentat în „Tâlcuieste-mi Daniel și Apocalipsa” studiul detaliat, verset cu verset, al acestor profeții divine, prezint în această lucrare, conform inspirației divine a momentului, analize sintetice asupra temelor tratate în aceste profeții, dar și asupra evenimentelor actuale. Această perspectivă cuprinzătoare este bogată și promovează stăpânirea înțelegerii oferite de Dumnezeu în numele lui Isus Hristos. Aceste noi mărturii au la fel de multă valoare pentru el ca primele, iar pentru aleșii săi, ele fac clar și ușor de înțeles ceea ce era criptat și impenetrabil.

Adaug că, în vremurile dificile prin care va trebui să trecem, cunoașterea acestor articole va face toată diferența în obținerea, sau nu, de la Hristos, a ajutorului său indispensabil și a sprijinului său divin pentru a birui așa cum a biruit El. Căci aleșii săi sunt invitați să „*păzească lucrările sale până la sfârșitul*

” lumii, în „ *răbdare și perseverență* ” care îi caracterizează pe adevărații „ *sfinți* ” ai lui Dumnezeu.

Notă: întrucât traducerile în limbi străine sunt realizate cu ajutorul unor programe de traducere automată, autorul este responsabil doar pentru textele în limba franceză, limba versiunii originale a documentelor.

2020 – Începutul nenorocirilor

Dincolo de comportamentul ideal pe care îl aprobă și îl binecuvântează, Dumnezeu tolerează pentru o vreme ceea ce dezaprobă; dar numai pentru o perioadă relativ scurtă. Din 2020, avem avantajul de a-l vedea reacționând imediat la atrocitățile pe care le suferă, în principal în Occidentul creștin.

În aplicarea acestui verset citat în Romani 2:9: „ *Necaz și strângere peste orice suflet omenesc care săvârșește răul, mai întâi peste iudeu și apoi peste grec!* ”, marele Dumnezeu creator, marele nostru Judecător a făcut ca anul 2020, de la echinocliul de primăvară din 2020 la echinocliul de primăvară din 2021, conform rânduielii sale, să fie un an marcat de un blestem fără egal în istoria omenirii de la exodul din Egipt. Și urmând ordinea indicată în verset, Israel a fost prima țară care a adoptat, în fața presupusei „pandemii” atribuite virusului Covid-19 apărut în China și cauza magnitudinii acestui blestem, decizia cumplită de a „îngrădi” întreaga țară, blocând astfel întregul aparat economic. Copiind acest model, Italia (prima țară occidentală afectată) și alte popoare creștine occidentale au adoptat la rândul lor aceeași măsură cu aceleași consecințe economice dezastruoase din primăvara anului 2020. Prăbușirea lumii occidentale este egală cu cea cauzată de un război mondial.

Cauza acestui blestem divin se întoarce la originile creației pământești și la cele mai recente ultraje, cum ar fi căsătoria între persoane de același sex, noile „teorii de gen” multisexuale și sprijinul acordat Islamului. Prin această reacție, Dumnezeul creator al lui Adam și Eva și al urmașilor lor tocmai a confirmat mesajul dat în Gen. 3:22: „ *Atunci YahWéH Dumnezeu a zis: Iată, omul a ajuns ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Acum, deci, să-l oprim să-și întindă mâna și să ia din pomul vieții, să mănânce și să trăiască veșnic.* ” Am specificat deja că acest „ *unul dintre noi* ” se referă la Satan, diavolul.

Explicație : Timp de câteva decenii, o parte din profiturile enorme obținute de gigantul financiar american „Google” au fost reinvestite în cercetare științifică, iar unul dintre obiectivele sale este nimic mai puțin decât să-l facă pe om „nemuritor”. Odată cu apariția virusilor contagioși mortali, Cel Atotputernic le semnalează oamenilor de știință de pe Pământ că nu le va permite să obțină acest rezultat; moartea va rămâne arma Sa divină și îi va lovi pe toți rebelii vinovați. Enormul progres științific datorat dezvoltării electronicii și computerelor a transformat considerabil mințile umane, în special în rândul tinerilor crescuți în Occident fără religie. În realitate, omenirea se adaptează doar programului pe care Dumnezeu l-a conceput pentru ea. Dând dominația Statelor Unite în cel de-al Doilea Război Mondial, Dumnezeu a pregătit calea pentru declinul european. Prin rețeaua sa „internet”, America i-a făcut pe locuitorii întregului pământ dependenți

de tehnologia sa. Lăcomia capitalistă a dus la sacrificarea producției locale în favoarea producției relocate în Asia și, în special, în cele din urmă, în China. A fost nevoie de acțiunea virusilor pentru ca națiunile occidentale să-și dea seama de dependența lor de producătorii asiatici și de starea lor de ruină. Următorul pas va fi distrugerea lor prin război. Liderii națiunilor din Occident sunt destul de tineri și, la fel ca tinerii din timpul nostru, se bazează doar pe știință, care, până în 2020, era capabilă să rezolve toate problemele. Prin urmare, putem înțelege consternarea acestor tineri care descoperă că știința nu are niciun răspuns pentru a vindeca victimele Covid-19. Această situație nouă, tulburătoare, i-a determinat să-și „izoleze”, să-și „deblocheze” și să-și „reizoleze” populațiile, fără să bănuiască că leacul ar fi în cele din urmă mai rău decât boala, care, de altfel, a fost amplu amplificată în judecata lor. Dar, procedând astfel, ei nu au făcut decât să împlinească planul lui Dumnezeu, care a rezolvat distrugerea lor.

În cursul anului, vineri, 16 octombrie, la ora 17:00, la începutul Sabatului, profesorul de istorie Samuel Paty a fost decapitat de un imigrant cecen în urma expunerii, la școală, a unor caricaturi batjocoritoare și scabroase ale profetului Mahomed, publicate de ziarul satiric „Charlie Hebdo”.

Pe 6, 7 și 8 martie 2021, Papa Francisc a călătorit în Irak pentru a-i sprijini pe „creștinii” orientali persecutați. Călătorind la Mosul, fosta capitală devastată a Califatului Islamic, i-a numit pe musulmanii pe care i-a întâlnit „frați”. Procedând astfel, l-a înfuriat pe Iisus Hristos, care a folosit islamul războinic al „fraților” săi pentru a-l pedepsi. Potrivit lui Dumnezeu, „dragostea frățească” este un rod al Duhului Său Sfânt, care este activ doar în favoarea aleșilor Săi credincioși; și mai ales nu pentru popoarele care neagă și prezintă, ca o minciună creștină, moartea ispășitoare a lui Iisus Hristos, baza Evangheliei (Vestea Bună) a mântuirii. Trebuie menționat că, în aceleași zile, au avut loc în mai multe orașe ciocniri violente între tineri de origine imigrantă și poliția franceză, confirmând astfel incompatibilitatea religiei musulmane cu regimul republican francez secular.

Miercuri, 19 mai 2021

35.000 de polițiști s-au adunat pentru a protesta față de laxismul sistemului judiciar în apropierea Adunării. Aceștia sunt victime ale atacurilor tinerilor traficanti de droguri, care sunt și islamiști și nu mai ezită să tragă în ei. Poliția le numără morții și răniții. Violența devine din ce în ce mai incontrollabilă. Cauza este incapacitatea Republicii de a preveni imoralitatea umană. Corupția apare în toate profesiile și în toate domeniile religioase, economice, judiciare și politice. Iar explicația constă în faptul că Republica acordă funcții bazate exclusiv pe calificările academice. Moralitatea oamenilor nu este niciodată luată în considerare, iar candidații la președinție sunt descoperiți ulterior ca fiind mincinoși și hoți. Izolată de Dumnezeu, este incapabilă să-și rezolve problemele, iar sistemul său judiciar, bazat exclusiv pe litera legilor sale, produce nedreptatea pe care numai moralitatea ar putea-o preveni. În Republică, ca și în Biblie, „*litera ucide, dar duhul dă viață*”. Ca și la începuturile sale, Republica izolată de

Dumnezeu nu poate produce decât violență, distrugere și moarte. În ceea ce privește dreptatea umană, Iisus Hristos a putut doar să prezinte în parabolă tipul judecătorului nedrept; Realitatea anului 2021 îi îndeplinește perfect viziunea și judecata sa asupra lucrurilor.

Știri din 25 septembrie 2021

Omul spiritual judecă totul

Versetul complet din 1 Corinteni 2:15 spune: „ *Dar omul duhovnicesc judecă toate lucrurile, dar el însuși nu este judecat de nimeni.* ”

Vreau să fiu sincer și să recunosc că acest verset vizează în primul rând chestiunile religioase, dar cine are înțelepciune divină pentru a judeca chestiunile spirituale poate, mai bine decât oricine altcineva, să judece și lucrurile acestei lumi. Apostolul Pavel a vrut să spună așa, spunând în 1 Corinteni 6:3: „ *Nu știți voi că vom judeca pe îngeri? **Cu cât mai mult vom judeca lucrurile vieții acesteia?** ”*

Prin urmare, voi prezenta perspectiva spirituală luminată a judecății mele asupra alegerilor politice și economice ale societății noastre franceze, deoarece este cea pe care o cunosc cel mai bine, fiind născut la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial și crescând în această țară, Franța. Primele imagini primite au fost cele ale unui cartier distrus de bombardamente. Sub a Patra Republică, țara s-a reconstruit și a recăpătat prosperitatea. Apoi a venit vremea decolonizării, iar a Patra Republică s-a destrămat din cauza Războiului din Algeria, până în punctul în care, în 1958, această republică a fost înlocuită de a Cincea propusă de generalul de Gaulle. Pe plan democratic, a Patra, bazată pe reprezentarea majoritară și proporțională a deputaților, a împiedicat adoptarea prin vot a unor măsuri excesive. A fost o garanție foarte utilă. Pentru a fi adoptat, proiectul trebuia să obțină un consens și să fie susținut de partidul de guvernământ și cel puțin de o parte a celor din opoziție. Principiul era cu adevărat demn de o democrație și benefic pentru poporul francez. Însă, venind momentul ca Dumnezeu să pregătească pedeapsa regimului republican francez, acesta a predat Franța regimului semi-monarhic al celei de-a Cincea ^{Republici}, care nu a pus probleme sub guvernarea generalului de Gaulle. Omul era intept, cinstit, dar și viclean și avea 68 de ani când a preluat președinția țării. Astfel, a reușit ca regimul său dictatorial, deghizat și mascat în spatele unei organizații oficial democratice, să fie acceptat ca democrație. Poporul își va putea schimba „regele” la fiecare șapte ani. Mai mult, de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, vremea când m-am născut, Franța fusese pusă sub presiunea a două influențe politice extreme opuse: capitalismul american și comunismul sovietic rus, reflectând poziția sa geografică ce o plasează între America și Rusia. Generalul de Gaulle și-a folosit puterile pentru a oferi Franței independența față de presiunile celor două blocuri opuse. Dar după retragerea și moartea sa, succesorii săi au plasat Franța din nou sub influența seducătoare a Americii bogate. Spiritul său liberal, luând o

formă religioasă de liberalism, a cucerit elitele moștenitorilor politici ai generalului de Gaulle. Liberalismul este într-adevăr forma doctrinară a practicii libertății. Dar Dumnezeu ne-a învățat că adevărata libertate se găsește doar în El, în ascultarea de legile Sale, așa că orice altă dorință de libertate vizează în realitate doar obținerea, într-o manieră egoistă, egocentrică, a dreptului de a face ceea ce vrea. De atunci încolo, din generație în generație și din președinție în președinție, rodul lăcomiei era sortit să-i conducă pe lideri să facă toate erorile dăunătoare întregului popor francez. Printre aceste erori, remarc în primul rând cea de a permite dușmanilor săi musulmani să se stabilească pe teritoriul său, pe solul metropolei sale. Această eroare se datorează direct disprețului religios al elitelor sale. Iluminați de Dumnezeu, aceștia ar fi înțeles imposibilitatea de a face religiile creștine să coexiste și să „trăiască împreună” cu Islamul. Dar instaurarea Islamului a fost menită să pregătească confruntarea religioasă finală, care avea să deschidă calea pentru al Treilea Război Mondial, de data aceasta nuclear. Îndelungata experiență a Franței de a fi respinsă succesiv de toate coloniile sale din Maghreb ar fi trebuit să servească drept lecție, dar, la fel ca orbii, surzii și nebunii, lecțiile învățate au fost ignorate. Într-o mișcare aproape sinucigașă, autoritățile franceze și-au refuzat dreptul de a efectua sondaje și teste privind proporțiile reale ale imigrației străine, în special inițial musulmane. Cu toate acestea, adevărul iese la iveală, deoarece Franța are oficial 63 de milioane de locuitori, dar, în mod curios, serviciile sale de sănătate au 75 de milioane de persoane sub îngrijire. Ar putea fi surplusul de 12 milioane, cel puțin parțial, imigranți ilegali primiți cu brațele deschise de imigranții legali? Atunci când ne confruntăm cu pericolul, devine vital să putem măsura intensitatea acestuia; supraviețuirea îl cere. Riscul formării unei „a cincea coloane” musulmane pe teritoriul francez există și, în cele din urmă, va fi plătit scump. Cauza acestei orbiri a fost puterea amăgirii în care Dumnezeu îi cufundă pe popoare și autoritățile lor conducătoare atunci când acestea disprețuiesc adevărul Său, așa cum este scris în 2 Tesaloniceni 2:11-12: „ *Căci Dumnezeu le-a trimis o amăgire puternică, ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nedreptate, să fie osândiți.* ”

Relațiile stabilite de Franța cu islamul au fost, de la început, conflictuale și numai prin forță au fost colonizate țările din Maghreb. Ura și resentimentul se găsesc întotdeauna la victimă, nu la cuceritor. Și aici, complet orbiți, francezii nu și-au dat seama de nivelul acestui resentiment, care era totuși bine justificat. Evangheliile și Epistolele îl prezintă pe Iisus Hristos ca **singurul** mântuitor universal care și-a dat **de bunăvoie** viața pământească trupească doar ca ispășire pentru păcatele aleșilor săi ; Islamul, care neagă această moarte voluntară, nu ar putea fi în **niciun** fel compatibil cu credința creștină și cu Dumnezeul său inspirator. El nu este spiritul nestatornic pe care îl prezintă falsele religii creștine, ci, dimpotrivă, unicul Dumnezeu creator care, conform Maleahi 3:6, „ *nu se schimbă* ” și oferă întregii omeniri un singur plan de mântuire care se bazează **exclusiv** pe **adevărata credință creștină** pe care Iisus o judecă și o evaluează personal. Acest lucru fiind bine înțeles, putem analiza Islamul ca orice altă gândire ideologică care răspunde acestui principiu: va avea întotdeauna susținători, adversari și indiferenți sau ezitanți. Acest copac rău, conform lui Iisus Hristos, are două brațe fundamentale: susținătorii activi și susținătorii inactivi.

Pentru a fi și mai clari, să spunem că Islamul este compus din brațul terorist activ și brațul inactiv care aplaudă public, sau în secret, victoriile obținute de brațul activ. Acest lucru a fost dovedit încă de când, în timpul distrugerii Turnurilor Gemene americane din New York, pe 11 septembrie 2001, „you-urile” victorioase ale femeilor musulmane au răsunat și și-au exprimat bucuria în suburbiile și ZUP-urile Franței. Aceste reacții ostile nu au fost remarcate sau sancționate de politicienii francezi și, ca urmare, aripa armată musulmană s-a întărit, s-a organizat și a luat forma grupării islamice Daesh. Indiferența față de adevărul divin și adevărul evenimentelor trăite explică agresivitatea islamică pe care Dumnezeu a menținut-o și a trezit-o pentru a-și îndeplini misiunea punitivă împotriva Occidentului necredincios și rebel al vremurilor din urmă. Franța rămâne simbolic ținta mâniei sale, deoarece, după Grecia și Roma, se află la originea tuturor republicilor contemporane. Iar regimul republican și excesele sale își datorează existența doar Dumnezeului Creator, care le-a ridicat pentru a răsturna regimul monarhic pe care l-a acuzat și condamnat, datorită sprijinului său pentru credința romano-catolică papală, încă de la începutul instaurării sale, în 538. Această acuzație este citibilă în Apocalipsa 2:20-23, unde Dumnezeu numește acțiunea criminală a Revoluției Franceze „marea necaz ”: „ *Totuși, am câteva lucruri împotriva ta, pentru că îngădui ca Izabela, femeia aceea, care se numește prorociță, să învețe și să amăgească pe slujitorii Mei să comită imoralitate sexuală și să mănânce lucruri jertfite idolilor. I-am dat timp să se pocăiască și nu se va pocăi de imoralitatea ei sexuală. Iată, o voi arunca în pat și pe cei ce comit adulter cu ea în mare necaz, dacă nu se vor pocăi de faptele lor. Voi omorî copiii ei; și toate bisericile vor ști că Eu sunt Cel ce cercetez gândurile și inimile și vă voi răsplăti fiecăruia după faptele voastre.* ” În acest verset, „femeia Izabela ” se referă la biserica papistă ale cărei persecuții ordonate de biserica sa inchiizitorială Judecătorii îl determină pe Dumnezeu să o compare simbolic cu regina „Izabela ”, femeia străină căsătorită cu regele evreu „Ahab ”, care deja ucisese profeții lui Dumnezeu pe vremea profetului Ilie, conform 1 Regi 18 și 19. Un alt aspect al asemănării lor se referă la acuzarea victimelor de către martori falși, deoarece mărturiile preoților catolici, la fel de despărțiți de Dumnezeu precum „preoții Astarteei și Baalii Izabelei ” din vechiul legământ, nu aveau nicio valoare pentru el. Mărturiile scrise în cărțile Regilor și Cronicilor au oferit dovezi ale incapacității monarhilor pământești de a face dreptatea acceptabilă pentru Dumnezeu. La sfârșitul fiecărei domnii, Duhul punctează prin dezvăluirea judecății sale în acești termeni: „ *a făcut complet rău, așa cum făcuse tatăl său înaintea lui* ”. Și după acest tip de guvernare, regimul republican a făcut și mai mult „rău ”; și aceasta din următoarele motive.

Principiul democrației franceze acordă aceeași valoare vocii fiecărui cetățean francez. Cu toate acestea, valoarea cetățenilor nu este uniformă, deoarece variază între cele două extreme: cei foarte inteligenți și cei complet nebuni. Între aceste două extreme, întreaga populație este, așadar, compusă din ființe inteligente și altele care sunt mai puțin inteligente sau chiar aproape stupide. Ființele inteligente analizează propunerile candidaților care candidează la alegerile prezidențiale sau legislative. Și în acest amestec de voci inteligente și stupide, media obținută este în mod necesar sub nivelul de inteligență necesar și

indispensabil. Majoritatea alegătorilor este, în realitate, incapabilă să analizeze propunerile și problemele puse în joc în alegeri. Prin urmare, acest drept de vot acordat tuturor este mortal și, pe termen mai mult sau mai puțin lung, condamnă regimul la eșec, criză, ruină și dezastru pentru toți, ducând la o confruntare mortală. Ce șanse are acest principiu egalitar de a adopta legi benefice și juste pentru toți? Niciuna, deoarece, în plus, liderul ales își impune caracterul, natura și voința. Dacă omul ar fi perfect, ar fi idealul, dar, din păcate, el este, de cele mai multe ori, egoist și ambițios din cauza orgoliului, iar toți succesorii generalului de Gaulle au acest lucru în comun, și anume că au sacrificat cu toții interesul francez pe termen lung în beneficiul celui pe termen scurt, adică al duratei mandatului lor personal. Acest lucru devine evident atunci când vedem cum președintele socialist François Mitterrand a favorizat importurile chinezești și asiatice pentru a le da francezilor impresia unei puteri de cumpărare, reale în viitorul apropiat, dar distructive pentru locurile de muncă pe termen lung ale economiei franceze. Mai mult, crearea unei Europe unite se bazează exclusiv pe regulile comerțului său. Orbiți de valorile umaniste, liderii au făcut ca Franța și poporul său să plătească prețul acestei construcții. Locurile de muncă au fost relocate și transportate în țări europene cu un nivel de trai scăzut, succesiv Portugalia, Polonia, România și Bulgaria. Dacă Europa a ajuns să aibă 27 de națiuni, este pentru că capitalismul care o conduce aduce țări din ce în ce mai sărace pentru a le exploata. În același timp, Franța a devenit complet dependentă de China, care are acum drepturi exclusive asupra producției de tot felul de produse. Prin urmare, ruina are cauze multiple, dar în primul rând este vorba de blestemul Dumnezeului celui viu care a venit pe pământ în Isus Hristos.

Democrația franceză are această particularitate: constituția sa își bazează voturile pe două tururi. Aceasta dezvăluie caracterul pervers al francezilor. În schimb, principiul divin ne spune în Matei 5:37: „*Da-ul vostru să fie da, și nu-ul vostru să fie nu; și tot ce este mai presus de acestea este de la cel rău*”. Prin urmare, „*celui rău*” trebuie să-i atribuim al doilea tur care pervertește alegerea electorală. Inițial, sub a 3-a și a 4-a ^{Republică}, scrutinul cu un singur tur permitea selecția candidatului care a ieșit primul, indiferent de numărul de voturi obținute. Dar în a 5-a ^{Republică}, al doilea tur oferă votului mijloacele de a exprima, pe lângă sprijin, ura și respingerea candidaților naționaliști; vocea sinucigașă care va ucide națiunea este astfel impusă. Aduug această întrebare: Cum putem alege persoana inteligentă dacă alegătorul este în mare parte prost? Această judecată este confirmată de Dumnezeu, deoarece aleșii săi formează o „*turmă mică*” care **numai ea primește** de la el **adevărata inteligență**, foarte diferită de instrucțiunea absolvenților. Dar aceste lucruri sunt în conformitate cu voia lui Dumnezeu, pentru care: **poporul are conducătorii pe care îi merită.**

Progresele tehnologice în tehnologia informației și instaurarea sistemului „internet” joacă, de asemenea, un rol important în transformarea economiilor occidentale. Multe profesii specializate au devenit fezabile pentru oamenii obișnuiți, datorită computerelor lor. Cu toate acestea, echilibrul economic al popoarelor depinde de ocuparea deplină a forței de muncă și de satisfacerea echilibrată a cererii și ofertei. Prin eliminarea unor sectoare economice unul după

altul, excesele internetului distrug economiile națiunilor printr-un dezechilibru fatal în ocuparea forței de muncă.

În ultima vreme, rolul amplificat al sistemului „internet” poartă responsabilitatea de a permite atât celor inteligenți, cât și celor nebuni să-și facă cunoscute gândurile și opiniile pe multe subiecte. Majoritatea oamenilor fiind incapabili să discearnă între bine și rău, între pozitiv și negativ, gândurile rele sunt puternic divulgate și împărtășite de mulțimi, iar națiunile sunt astfel cucerite de rău, incapabile să împiedice răspândirea acestuia. Ideologiile, toate utopice, se ciocnesc pe „internet” înainte de a se ciocni, fizic, pe pământ și în aer. Nu trebuie să așteptăm sau să sperăm la vreun remediu sau o soluție pentru a rezolva aceste probleme care vin la momentul ales de Dumnezeu cel viu pentru a pregăti o mare conflagrație care va constitui, conform Apocalipsei 9:13, „a șasea ” pedeapsă de avertizare a mării Sale mâinii, înainte de revenirea Sa revelată aleșilor Săi pentru primăvara anului 2030, care va fi ora în care va suna „a șaptea trâmbiță ” din Apocalipsa 11:15. El se va întoarce și va pune capăt existenței rebelilor și tuturor viselor lor utopice, sub numele ceresc al lui Isus Hristos, Mihail și al Atotputernicului YaHWÉH.

A ști să asculți pentru a înțelege

În Franța, alegerile prezidențiale sunt pregătite în vederea alegerii șefului statului care va fi ales în aprilie 2022. Dezbaterile și schimburile de replici dintre jurnaliști și experți politici permit identificarea celor care se remarcă prin capacitatea lor de ascultare. Experiența este foarte instructivă, deoarece același comportament privește subiectul religios. În campania electorală aflată în desfășurare, un bărbat, un „fărăîtor de probleme”, un polemist politic și jurnalist de dreapta cu o lungă experiență, atrage interesul presei datorită ratei de 17 până la 18% a estimărilor pe care i le oferă agențiile de sondaje de opinie. Acest bărbat nu este declarat oficial candidat la președinție, dar profită de lansarea cărții sale, în care își prezintă evaluarea situației din Franța, pe care o consideră „de coșmar”, convins că un viitor război civil intern va fi consecința inevitabilă a creșterii populației musulmane stabilite în Franța. Această poziție este logic contestată de toți cei orientați spre gândirea umanistă și spiritul universalist, care reprezintă aproape toți jurnaliștii media. Profețiile biblice din Dan. 11:40-45 și Apocalipsa 9:13 confirmă iminența acestui conflict. Prin urmare, nu pot decât să recunosc o anumită înțelepciune și inteligență umană în ideile răspândite de acest om. Eric Zemmour este astfel proiectat ca un far în această campanie electorală, iar opiniile exprimate despre el și cuvintele sale sunt extrem de revelatoare. Îi semnalez pe cei care ignoră explicațiile sale, deoarece rămân surzi la toate clarificările pe care le aduce de-a lungul timpului la afirmațiile sale contestate și greșit înțelese. Asemenea unor roboți lipsiți de inteligență umană, repetă neobosit acuzații pe care sistemul judiciar partizan favorabil taberei umaniste le-a susținut și confirmat. Părtinirea este dezvăluită în tot sensul ei. Ei se mențin pe poziția lor și nu mai aud glasul rațiunii. Acest comportament se regăsește la majoritatea jurnaliștilor care lucrează în mass-media publică și privată. Unii dintre cei care iubesc „*fabulele plăcute* ” (2 Timotei 4:3-4), chiar dacă consecința înșelăciunii este fatală, îl critică

pentru că nu prezintă soluțiile sale sau un mesaj optimist și captivant pentru a aduna sprijinul popular în spatele său. Însă, din fericire, alții, câțiva la număr, ies în evidență demonstrând că sunt capabili să analizeze corect și onest afirmațiile polemistului.

Oamenii se comportă în același mod în sfera civilă și religioasă, motiv pentru care comportamentul lor într-o alegere electorală civilă dezvăluie ceea ce sunt cu adevărat. Și observ că în discursul său, Eric Zemmour denunță renunțarea conducătorilor francezi la modelul de asimilare a străinului primit cu brațele deschise de Franța. Subtil, el observă, în alegerea de a păstra sau abandona un prenume străin, un semn care dezvăluie o falsă adeziune la poporul francez sau o adevărată adeziune. Acest reproș este cu atât mai justificat cu cât această culpă a fost aplicată pentru prima dată în sfera religioasă. Căci ceea ce religiile apostate nu au înțeles este că Iisus Hristos „asimilează” în modelul și normele sale pe toți cei pe care îi mântuiește și îi va mântui cu adevărat. Când își cheamă și își angajează apostolii, începe prin a le schimba numele și apoi îi instruiește: Simon devine Petru; Saul devine Pavel, dar această schimbare de nume poate dezvălui necesitatea unei mari schimbări, deoarece primul Simon se va converti după ce se va lepăda de Iisus de trei ori. Iar pentru al doilea, Saul, acesta a fost liderul zelos al persecutorilor primilor creștini. Spre deosebire de ceilalți, Ioan nu își schimbă numele, care dezvăluie o natură cu adevărat născută din Dumnezeu de la naștere, așa cum spune și numele său: Dumnezeu a dat. Pentru Dumnezeu și aleșii săi inteligenți, asimilarea este norma necesară și se conformează ideii de botez, din care cel botezat iese ca un om nou, care nu-și mai aparține sieși, pentru că acum îi aparține lui Hristos, care l-a răscumpărat. Falsa religie a făcut din creștinism o simplă etichetă lipită pe fruntea celor botezați pe nedrept care, logic, sclavi ai diavolului, vor continua să-i slujească, într-o speranță înșelătoare de mântuire creștină. Același lucru este valabil și pentru modelul de asimilare a imigranților străini, care a fost abandonat, iar imigrantul coexistă cu francezul nativ, dar nu vrea să se asimileze cu el pentru că vrea să-și păstreze toată moștenirea originală. Astfel, ca și în domeniul religios, și în domeniul civil, grâul bun coexistă și el cu pleava, iar această conviețuire creează probleme de agresivitate și refuz de supunere autorităților naționale; acest comportament beligerant este doar preludiul unor confruntări mult mai grave. Pentru Dumnezeu, încă de la Clovis, primul rege al francilor, modelul Franței constituie societatea păcatului al cărui comportament civil și religios îl denunță. Până la distrugerea sa iminentă, Franța va fi deținut acest rol revelator pentru el. De aceea, reproșurile prezentate de Eric Zemmour trebuie ascultate și înțelese, așa cum este cazul cuvântului profetic conform Apocalipsei 1:3: *„Ferice de cel ce citește și de cei ce aud cuvintele profeției și de cei ce păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape.”* Acest verset arată legătura dintre etapele succesive care conduc sufletul spre practica binecuvântată de Dumnezeu. Totul începe cu citirea *„fericit de cel ce citește”* sau înțelegerea de către un individ. A doua etapă este cea a transmiterii: *„cei ce aud”* sau mulțimea celor ce înțeleg mesajul transmis. Iar a treia, *„și ce păzesc”*, desemnează posibilitatea de a pune în practică norma mesajului transmis.

Prin urmare, își evidențiază avantajul, deoarece omul spiritual extrage mesaje spirituale chiar și într-o situație electorală civilă. Căci viața este un întreg

care include civilul și religiosul, iar prin comportamentul său, omul își reproduce natura cea mai profundă în ambele domenii în mod egal.

De la învierea Sa, Iisus Hristos și-a selectat aleșii, care pot fi comparați cu mulțimi de ființe umane care se pregătesc să emigreze într-o țară străină, care este Împărăția Cerurilor. Acum, Stăpânul și Regele acestei țări impune un cod vestimentar pe care l-a făcut obligatoriu; îl numește: „ *haina de nuntă* ”. Sub această expresie, Dumnezeu rezumă standardul caracterului Său revelat în Iisus Hristos și înaintea Lui, cel care a fost revelat prin lucrările Sale îndeplinite de la crearea lumii pământești. Căci Dumnezeu Dreptății și al Iubirii S-a prezentat înaintea Dumnezeului Iubirii și al Dreptății. Creștinii falși îl văd pe Dumnezeu doar sub aspectul iubirii din cauza slăbiciunii purtate de Iisus Hristos în trup omenesc. Ei nu au înțeles că, în timpul timpului Său pe pământ, puternicul Mihail a renunțat **de bunăvoie** să nu-și folosească omnipotența divină. Totuși, în orice moment Iisus ar fi putut relua înfățișarea Sa divină, așa cum a fost, glorioasă și teribilă, îngrozindu-i pe evrei de pe vârful Muntelui Sinai, transformat într-un cuptor aprins și fumegând.

Îl laud și Îl mulțumesc pe Domnul Isus Hristos care îmi permite să identific lecții divine în acest context electoral, deoarece asimilarea stă la baza învățaturii biblice, deoarece este exprimată din Geneza când Dumnezeu îi spune omului în Gen. 2:24: „ *De aceea, omul va lăsa pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu soția sa și vor fi un singur trup* ”. Pentru a reuși în noua sa uniune cu soția sa, bărbatul trebuie să renunțe la statutul său de fiu pentru a deveni soțul soției sale; și, în același timp, părinții săi trebuie să fie de acord să-și piardă statutul privilegiat de părinți, pentru a promova transformarea și adaptarea fiului lor la noua sa situație. Născut într-o atmosferă păgână în Ur din Caldeea, Avram a fost invitat să părăsească casa tatălui său pământesc pentru a se asimila la standardul ceresc de viață pe care urma să-l primească de la Dumnezeu. Puteți înțelege astfel că Dumnezeu este interesat de toate domeniile existenței umane. Nu el, ci umanitatea atee a ales să separe supușii civili de supușii religioși. Căci Dumnezeu este proprietarul amândurora, fiind Creatorul lor. Și, ca atare, El îi judecă divin pe amândoi. Prin urmare, nu există niciun motiv pentru a judeca comportamentul civil diferit de comportamentul religios. Iar nevoia de asimilare apare în acest principiu revelat de Iisus Hristos: „ *Nimeni nu poate sluji* (specific: corect, până la punctul de a-i satisface) *la doi stăpâni* ”; la două femei, la două naționalități, la două afiliere religioase sau politice opuse.

Acum să aplicăm aceste lecții comportamentului civilizat.

Nu este încă vorba de a aproba sau de a dezaproba remarcile lui Eric Zemmour, ci mai degrabă de a înțelege ce vrea omul, celălalt decât noi înșine, să ne spună. Cei care înțeleg se pot poziționa apoi pentru sau împotriva, dar și aici omul inteligent trebuie să stabilească diferența dintre posibila explicație și ceea ce își dorește cel care ascultă. Viața nu le dă oamenilor ceea ce își doresc, dar războiul mondial, nedorit, va fi totuși inevitabil, pentru că Dumnezeu l-a programat să aibă loc înainte de 2030.

În discursul său, Eric Zemmour denunță pericolul islamului și are dreptate, deoarece această religie a apărut **abia la sfârșitul** secolului ^{al VI^{-lea}} **pentru a pedepsi** păcatele falsei religii creștine catolice papale, instaurată, la rândul ei, în

anul 538 al aceluiași ^{secol al VI-lea}. Musulmanii pașnici apără ideea că Islamul este o religie a iubirii; lucru pe care acțiunile războinice conduse de fondatorul său Mahomed îl contrazic. Singura religie bazată pe iubire este cea al cărei temelie este Iisus Hristos, care, din iubire pentru aleșii săi, și-a dat viața și și-a vărsat sângele, specificând în Ioan 10:17-18: „ *Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca s-o iau iarăși. Nimeni n-o ia de la Mine, ci Eu o dau de la Mine Însumi; am puterea s-o dau și am puterea s-o iau iarăși: aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl.* ” *Învierea Sa, făcută vizibilă după a treia zi, a oferit o dovadă a acestui fapt.* **Numai** credința creștină are sens, deoarece împlinește un proiect divin profetit în Sfânta Biblie prin care **adevăratul și singurul** Dumnezeu Creator s-a făcut cunoscut oamenilor, prin scrierile lui Moise, părintele evreu al poporului evreu, cu 3500 de ani înainte de vremea noastră.

Umaniștii nu înțeleg de ce Eric Zemmour denunță pericolul islamului, deoarece ei văd islamul doar prin aspectul pașnic afișat de majoritatea musulmanilor francezi. Comportamentul musulmanilor este identic cu cel al creștinilor occidentali. Mai mult, în Franța, necredința a devenit majoritară, iar falsa credință a restului formează, la musulmanii pașnici, o gândire umanistă copleșitoare care vrea doar să trăiască în pace, unii alături de alții. Din păcate pentru ei, Dumnezeu creator este foarte viu și activ în omnipotența sa, iar planul său pentru cei care îl ignoră sau îl disprețuiesc se impune tuturor într-un mod inevitabil. Recent, pentru a distinge între pașnic și războinic, umaniștii au numit islamul războinic „islamism”. Prin urmare, voi adăuga afirmațiilor ferme și convingătoare prezentate de Eric Zemmour un argument care face din islamul pașnic un pericol pentru francezi. Prezența musulmanilor pașnici în Franța face necesară intervenția „islamiștilor”, deoarece aceștia trebuie să vină să „rectifice” comportamentul infidel al coreligionaților lor musulmani. Pentru un „islamist”, musulmanul pașnic este primul convertit. Cât despre necredincioși, aceștia îi consideră „câini” și îi tratează ca atare. Astfel, oriunde se află un musulman, islamistul trebuie să meargă acolo și să acționeze pentru a-l converti pe necredincios. Acest lucru nu-i mulțumește pe umaniști, dar cei pe care îi numesc „islamiști” sunt, în realitate, slujitori dreپți și ascultători, deoarece vor doar să se supună directivelor războinice predate și practicate de Mahomed. Problema este, așadar, existența Coranului și a învățăturilor sale agresive. Dacă musulmanii condamnă violența și intoleranța religioasă, atunci demonstrează împotriva Coranului, care încurajează și poruncește aceste lucruri. Să condamne și interdicția de a schimba religia pe care Islamul o apără chiar și într-o țară liberă ale cărei motto-uri sunt „libertate, egalitate, fraternitate”; un motto frumos care, de fapt, rămâne doar un motto utopic frumos. Aceste multiple contradicții stau la baza eșecului asimilării religiei Coranului și a ciocnirilor care nu pot decât să se intensifice. Și agresiunea are loc doar cu acordul și voința Dumnezeului Creator care o revendică deschis, inspirând aceste cuvinte citate în Amos 3:6: „ *Se sună oare trâmbița într-o cetate și poporul nu se teme? Vine oare nenorocirea într-o cetate și YaHWéH nu este autorul?* ” Judecata spirituală îmi permite să identific situații similare în desfășurarea istoriei revelate în Biblie. Ceea ce Franța, Europa și întreaga lume urmează să experimenteze este doar aplicarea finală a acțiunilor punitive organizate de Dumnezeu Creator, marele Judecător al umanității și

îngerii cerești. După potop, care a venit în 1656 după păcatul lui Adam și Eva, Dumnezeu a lovit Egiptul pentru a elibera și a forma națiunea Israel. Între anii 605 și 586, el a chemat poporul caldeean să pedepsească infidelitatea Israelului. Apoi, în anul 70 d.Hr., i-a chemat pe romani să pedepsească și să distrugă națiunea Israel din cauza respingerii lui Mesia Isus. În vremea noastră, după Germania nazistă și acțiunile ucigașe ale furiosului său „führer”, Adolf Hitler; La rândul său, islamismul devine biciul și sabia pedepsei, o expresie a furiei divine. Islamul nu este religia mântuirii, ci cea a pedepsei; sabia apare pe steagurile sale. Mântuirea este legată exclusiv de Hristos Isus și de lucrarea sa ispășitoare pământească, iar el este cel care, văzându-se trădat și disprețuit, trimite împotriva Occidentului furia religioasă islamică fanatică și, după ea, furia rusă răzbunătoare, plină de răutate și oportunistă. Căci de-a lungul istoriei sale și până în vremurile recente, liderii Franței și ai aliaților lor europeni au făcut alegeri supărătoare față de potențiali dușmani puternici și prea înarmați.

Revenind la alegerile actuale, nu știu dacă Eric Zemmour se va angaja în cele din urmă în alegerile prezidențiale. Dar rolul său este deja, pentru Dumnezeu, acela de denunțator, deoarece umanitatea, amenințată cu moartea, trebuia avertizată; inteligența individuală a fiecăruia este invitată să-și producă rodul inteligenței. Și aceste cuvinte citate în Daniel 12:10 își capătă atunci întregul sens: „*Mulți vor fi curățiți, albiți și curățiți; cei răi vor face răul și niciunul dintre răi nu va înțelege, dar cei ce au pricepere vor înțelege*”.

Alegerea sau nu a polemistului nu mai este subiectul, deoarece acum zarurile sunt aruncate. Înțelegeți prin aceasta că situația stabilită este ireversibilă, răul temut fiind deja făcut. Care este acest rău? Este imposibilitatea de a forma în Franța o majoritate preocupată de a o apăra. Pentru că, în timpul celor 40 de ani de orbire a liderilor politici, marea înlocuire anunțată de Eric Zemmour a avut deja loc. Franța este compusă astăzi dintr-un amestec de **cetățeni cu dublă cetățenie** din Italia, Spania, Portugalia, Germania, Anglia etc., care împărtășesc această reflecție din gura actualului ministru al Justiției Dupont-Moretti, între cele două tururi ale alegerilor din 2017: „cum vă așteptați ca eu, care am **dublă cetățenie**, să votez pentru Frontul Național? (acum Adunarea Națională)”. Dubla cetățenie legitimată se întoarce astfel împotriva celor care au legalizat-o. Ei au ignorat înțelepciunea Dumnezeului întrupat, Iisus Hristos, care a declarat în Matei 6:24: „*Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va fi devotat unuia și va disprețui pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.*”; nu mai mult decât adevăratul Dumnezeu și Allah al Islamului, care, înainte de Mahomed, l-a desemnat pe zeul lunar, păgâna Astarte din Biblie. Adevăratul pericol nu este, așadar, doar Islamul, ci și primirea străinilor din Europa și din lume care, naționalizați, prin votul lor, fac imposibilă apărarea intereselor naționale franceze. Ne aflăm în Franța în această situație paradoxală în care cel mai francez dintre francezi, cel căruia îi pasă de supraviețuirea Franței, este acest Eric Zemmour care își revendică originile berbere.

Acest alt verset din Biblie, citat în Ieremia 17:5, dezvăluie un rău real al secolului nostru, regizat de gândurile intelectualilor: „*Așa vorbește Domnul: Blestemat fie omul care se încrede în om, care își ia trupul din braț și a cărui inimă se îndepărtează de Domnul!*” » În schimburile mediatice, interlocutorii se

referă adesea la scriitori care, în mod tradițional, au devenit celebri prin alegerile republicane făcute de-a lungul istoriei franceze. Și în Franța, tocmai, regimul republican a favorizat, prin cucerirea libertății, multiplicarea expresiilor diverselor sensuri ale gândurilor. Ne referim la scriitorii numiți „ilumiști”, primul dintre aceștia fiind genevezul Voltaire. Dar oricare ar fi gândul și opinia unui om, aceasta rămâne doar propria sa concepție despre un model. De ce trebuie ca gândul unui om să devină un gând comun impus ca model? Pentru că lipsa de inteligență împărtășită de marea majoritate a ființelor umane înseamnă că această masă populară trebuie să fie îndrumată și învățată. Omul nu mai știe să reflecteze și să judece singur și găsește, în grup, forța care creează unitate. În această viziune asupra vieții umane, umanitatea a pierdut din vedere adevăratul „drept al omului”; cel pe care Dumnezeu îl dă, individual, „oamenilor”; acela de a decide singuri, să aprobe sau să reziste, pe baza unei analize strict personale a subiectelor studiate. Această opinie personală trebuie să facă o alegere între lucrurile care se prezintă reflecției noastre și ceea ce găsește omul în calea sa? Gânduri umane și gânduri divine revelate, **exclusiv**, de Biblie. Fără Biblie, toate lucrurile pot fi legitimate de om, dar această legitimare dispare atunci când standardul binelui și răului este, **în mod clar**, indicat și definit de Dumnezeu. Așa își capătă întregul sens acest verset din Ieremia 17:5. Dumnezeu „*blestemă omul*” care va lua ca model gândurile scriitorilor umani și, astfel, disprețuiește standardul divin înscris în Biblie, cuvântul lui Dumnezeu scris pe suluri care au devenit cărți.

Generația care a trăit regimul celei de-a 4-a ^{Republici} dispare, fiind înlocuită de generațiile născute după sosirea în Franța a muncitorilor nord-africani, adică după 1976, data reunificării familiilor legalizate. Această generație a crescut luând ca model cultura provenită din societatea multietnică a SUA, compusă din aventurieri fără scrupule din toate popoarele pământului. Pentru că acolo s-a născut și s-a dezvoltat acest model de societate de tip Babel. Această nouă experiență este caracterizată de o rată a violenței și a crimelor de cea mai mare înălțime și de demonstrații dureroase ale nedreptăților sale. Rețineți că Dumnezeu însuși a condamnat acest model, separând oamenii uniți prin limbi diferite, în vremea Babelului istoric de după potop. Mai mult, pentru a instala acest model de societate condamnat de Dumnezeu, pionierii americani veniți din Europa și din lume aproape că l-au anihilat pe locuitorul original pentru a-l înlocui. Prin urmare, în exemplul american, Europa modernă și-a găsit modelul care favorizează, acum pe teritoriul său, această practică de înlocuire a populațiilor, de înlocuire a lucrătorilor, de înlocuire a afacerilor familiale cu afaceri corporative care îmbogățesc acționarii răspândiți pe întregul pământ, în detrimentul națiunii locale și al lucrătorilor acesteia. Crearea Europei Unite este, în sine, o imitație a modelului american: Statele Unite. Aceste SUA sunt în proces de cucerire globală, iar prima cucerire a lor este Europa, care și-a abandonat modelul de națiuni libere și independente și a adoptat normele culturii americane, modele sale muzicale, cuvintele și expresiile sale. Franța, fosta limbă a diplomației, a fost înlocuită de engleză. Rețineți că acest succes este, pentru Dumnezeu, ridicarea unui Turn Babel, a cărui limbă internațională este engleza. Încă o dată, și de data aceasta în ciuda limbilor străine, ființele umane se reunesc cu scopul de a scăpa de standardul de viață stabilit de Dumnezeu. Dar ceea ce omul rebel nu a prevăzut

este consecința finală a acestor coabitări de culturi și religii opuse. Marea adunare poartă în sine, prin simplă consecință, pedeapsa sa viitoare. Agresiunile islamului războinic comise chiar în societățile occidentale confirmă acest lucru și nu sunt decât preludiul sumbru al unei distrugerii masive care se pregătește în împlinirea punitivă dorită și profețită de Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu creator va pedepsi această ultimă formă a Turnului Babel, iar pedeapsa sa va avea, de data aceasta, consecințe definitive, deoarece sunt mortale. Totuși, aceasta este doar prima parte a acestei pedepse, care intervine pentru a pune capăt timpului națiunilor. Într-adevăr, viitorul al Treilea Război Nuclear Mondial va pune capăt sistemelor naționale pe care le cunoaștem în prezent. Distrugerea planetară anunțată va lăsa în urmă doar „supraviețuitori” împrăștiați pe tot pământul. Incapabili să ridice vechile națiuni, acești supraviețuitori se vor regrupa totuși, la scară globală, sub conducerea SUA, constituind astfel un nou Stat, o nouă stea, reprezentând restul lumii sub steagul său înstelat. Acești supraviețuitori vor fi parțial aleșii lui Hristos, iar restul, rebeli pe care Apocalipsa 9:21 îi descrie în acești termeni: „*Ceialți oameni, care n-au fost uciși de aceste plăgi, nu s-au pocăit de lucrările mâinilor lor, ca să nu se mai închine demonilor și idolilor de aur, argint, aramă, piatră și lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble; și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtușurile lor.*”

Citind aceste lucruri, pot trage concluzia că distrugerea războinică iminentă nu vine pentru a schimba oamenii; unicul ei scop este, prin urmare, de a da umanității rebele un ultim avertisment solemn din partea lui Dumnezeu oamenilor rebeli; ceea ce justifică simbolul „trâmbiței a 6-a” din Apocalipsa 9:13. Profit de această ocazie pentru a reaminti că, semn al atitudinii rebele, duminica romano-catolică moștenită de la Constantin I ' încă din 7 martie 321, este cauza pedepselor succesive simbolizate de cele cinci „trâmbițe” precedente. Avertismentul sugerează venirea unei pedepse și mai mari: ultima. Ea va veni odată cu împlinirea „trâmbiței a 7-a” care, simbolizând întoarcerea lui Hristos, va extermina, de data aceasta, omul de pe fața pământului. Căci, luându-și aleșii în împărăția sa cerească pentru o ședere temporară de o mie de ani, Dumnezeu Hristos cel victorios va face din pământul pustiu, în același timp, închisoarea diavolului izolat în mijlocul ruinelor pe care le-a provocat răutatea sa.

În 2020, transformată de progresele tehnologice, omenirea este similară de la un capăt la altul al lumii. Rolul mass-media a devenit preponderent. Peste tot, la întoarcerea acasă, oamenii sunt supuși barajului publicitar care revine la fiecare 20-25 de minute pe canalele private de televiziune sau radio. Această spălare a creierului este impusă pentru a finanța programele oferite, iar unele dintre aceste canale, specializate în știri, organizează dezbateri unde ființe mândre, dornice de notorietate, vin să-și exprime judecata asupra diferitelor fapte din știri. Acest tip de program îl îndreaptă pe ascultător către răspunsuri care le înlocuiesc pe ale sale. Totul este făcut pentru a-l smulge pe om de opiniile sale personale. Observ că opiniile exprimate sunt, fundamental, legate de orientarea opțiunii politice a indivizilor. De asemenea, putem înțelege cum aceste dezbateri sunt lipsite de interes real și că singurele motive ale existenței lor sunt orgoliul unora și lăcomia altora.

Perioadele electorale nu fac **decât să stârnească** speranțe false în inimile și mințile oamenilor, deoarece perfecțiunea nu este omenească sau pământească, întrucât Dumnezeu a blestemat pământul și locuitorii lui după păcatul lui Adam și al Evei. Am avantajul față de mulți de a fi înțeleș planul lui Dumnezeu care a condamnat planurile ființelor răzvrătite și, împreună cu mine, vă invit să vă eliberați de speranțele pământești false ale oamenilor. Dumnezeu însuși a decretat-o, El va avea ultimul cuvânt, iar aleșii Săi vor merge pe trupurile răzvrătiților care au devenit „*țărănă*”.

Înainte de această perioadă, imperfecțiunea umană se dezvăluie în caracteristicile sale extreme, fie în extremism; cel al dreptei și cel al stângii, fie al conservatorilor și inovatorilor, al liberalilor și socialiștilor, al bogaților și săracilor sau al mai puțin bogaților. În țările orientale unde s-a dezvoltat, comunismului îi lipsea doar Duhul divin al lui Isus Hristos pentru a semăna cu prima Biserică compusă din apostolii și discipolii săi. Dar modelul perfect iubit și aprobat de Dumnezeu merge și mai departe în abnegație, întrucât stăpânul trebuie să se facă slujitorul tuturor și al slujitorilor săi; în materie de egalitate, conceptul republican este învins și ia imaginea nedreptății tipice. Înțelepciunea divină ne învață să mergem pe o linie îngustă situată în mijlocul acestor alegeri extremiste. Înțeleptul reține din dreapta și din stânga lucrurile care sunt drepte sub privirea Dumnezeului celui viu. Și această alegere, care se caracterizează prin îngustimea sa, ia caracteristica căii religioase înguste învățate de Isus, în Biblie, celor care vor să-L urmeze. Binele și dreptatea nu se găsesc în pozițiile extremiste, ci răul, definit de Dumnezeu, se găsește în ambele. Și întrucât, fără Duhul lui Dumnezeu, „*slovena ucide*”, cel ales trebuie să fie călăuzit în judecățile sale de Duh, care este Duhul divin al lui Hristos Isus. În Tesaloniceni 5:19-22, Duhul ne spune: „*Nu stingezi Duhul. Nu disprețuiți profețiile. Ci cercetați toate lucrurile, țineți cu tărie la ce este bine și feriți-vă de orice fel de rău.* » Dar nu vă faceți iluzii, fără ajutorul lui Isus Hristos, punerea în practică a acestor lucruri este imposibilă, conform a ceea ce a spus el în Ioan 15:5: „*Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în Eu rămâne în el aduce mult rod, **căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic.***” Aceasta înseamnă că, împreună cu el, limita imposibilului se retrage și tot ceea ce Dumnezeu consideră bun poate deveni posibil pentru o ființă umană, deoarece „*nimic nu este imposibil la Dumnezeu*”, conform Luca 1:37; Dumnezeu, care îi oferă în Isus Hristos ajutorul său indispensabil.

„Cei în care Isus nu locuiește” strălucesc prin strălucirea lipsei lor de inteligență, datorată ignoranței lor în materie de religie. Am observat dovezi uluitoare în acest sens pe undele radio. Un musulman pașnic a protestat împotriva atașamentului său față de Islamul războinic, deoarece pretindea că este înrădăcinat în Coran. Nici gazda, nici oaspetele său, un filosof, nu au putut găsi răspunsul care ar fi trebuit să i se prezinte. A fost îngrozitor, pentru că răspunsul era simplu. Pur și simplu trebuiau să-i sublinieze tânărului musulman că judecata Coranului se bazează pe mărturia istorică a operelor realizate de autorul său: Mahomed și sabia sa convertitoare; care au precedat doar sabia convertirilor efectuate de Carol cel Mare spre gloria papalității romane. Unde este atunci această religie a iubirii pe care acest tânăr o atribuie Coranului? Nu în textul său, nici în autorul său, așa cum mărturisește istoria. Acest exemplu evidențiază consecința disprețului față de

subiectul religios de către populația franceză originală, cucerită treptat de agnosticism și ateism. Căci acolo unde Dumnezeu nu mai există, cuvântul religie își pierde sensul. Și când se confruntă cu revenirea religiei, intelectualii atei devin brusc muți ca niște crap. Pentru ei, religia devenise și rămâne acest „opiu al poporului” de care, potrivit lor, unii oameni au devenit dependenți. Iar necredincioșii îi susțin, așa cum aceștia susțin și legitimează consumul de droguri adevărate care, în timp de pace, ucid mai mult decât religia. De fapt, nu putem decât să deplângem acest lucru, dar reprezentarea oficială a religiei a fost întotdeauna uzurpată și înșelătoare. În primul rând, religia iudaică, sursa și modelul fundamental, și-a pierdut acreditarea divină în beneficiul creștinismului apostolic nou-născut. Ordonată de împăratul roman Constantin I ' abandonarea Sabatului la 7 martie 321, l-a determinat pe Dumnezeu să plaseze, în 538, această credință creștină sub dominația dură și despotică a papilor romani, a căror natură diabolică a fost dezvăluită de Reforma adusă de Dumnezeu din 1170 și confirmată de profețiile biblice din Daniel și Apocalipsa. În 1863, Adventismul de Ziua a Șaptea a denunțat blestemul Duminicii Romane și, prin urmare, pe cale de consecință, pe cel al protestanților care o practică, ca o moștenire a Bisericii Romano-Catolice; acest blestem rezultă din intrarea în vigoare a decretului din Daniel 8:14, în primăvara anului 1843. Dar nu s-a terminat, deoarece, testată între 1991 și 1994 de luminile profetice disponibile la acea vreme și explicată în această lucrare, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost „*vărsată*” de Isus Hristos. Măsurăm atunci importanța revelației profetice, pregătită de Dumnezeu, pentru a-i lumina pe aleșii Săi, până la sfârșitul lumii. Fără ea, devine **imposibil** să se răspundă pozitiv cerințelor și așteptărilor Sale specifice în fiecare epocă. De asemenea, doresc să amintesc aici aceste versete pe care Duhul le-a adresat tuturor slujitorilor Săi; cei din prima și ultima eră a vieții creștine, în 2 Petru 1:19-21: „*Și avem cuvântul profetic mai tare, la care bine faceți că luați aminte , ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecat, până se va ivi ziua și va răsări luceafărul dimineții în inimile voastre. Știind mai întâi aceasta, că nicio proorocie din Scriptură nu este de tâlcuială privată; căci proorocia n-a venit niciodată prin voia omului, ci oameni sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit după cum au fost mânați de Duhul Sfânt.*”

„*Profeția este pentru credincioși*”, a spus Pavel în 1 Corinteni 14:22. Prin urmare, este pentru o minoritate foarte mică, împrăștiată printre mulțimile umane. În Occident, oamenii care au devenit necredincioși sau necredincioși acceptă religia atâta timp cât aceasta nu persecută oamenii. Așa rămân legitime religiile blestemate de Dumnezeu de către oamenii care nu înțeleg că blestemul divin vine asupra credincioșilor și a religiilor care Îi fac rău **prin neascultarea de legile Sale**. Și pretinzând că sunt adepții Săi în această neascultare, ei distorsionează natura Sa perfect dreaptă și iubitoare și Îi impută modelul lor de nedreptate. Persecuțiile trecute sau viitoare sunt consecințe, nu cauza, ale blestemului divin. De asemenea, putem înțelege că, deși nu mai persecută, Biserica Romano-Catolică Papală a rămas în statutul său de blestată de Dumnezeu de la înființarea sa în 538. Rețineți că această biserică idolatră nu a ales în mod voluntar să înceteze persecuția. Încetarea persecuțiilor i-a fost impusă de Revoluționarii Francezi încă din 1792. De atunci, diversele declarații de pocăință și cereri publice de iertare

făcute de ultimii papi sunt lipsite de valoare pentru Dumnezeu și nu au alt scop decât să seducă și să înșele umanitatea occidentală, care a devenit exclusiv „umanistă”. Rețineți, de asemenea, că alianța sa ecumenică o împacă cu dușmanii și adversarii săi religioși din trecut: protestanții. Dar această reconciliere oficială înșelătoare și vicleană nu are decât scopul de a-i sufoca, de a-i înrobi și de a-i ridica prestigiul personal. Mai mult, această adunare a devenit posibilă abia din 1843, data la care credința protestantă a fost, la rândul ei, respinsă și condamnată de Dumnezeu. Și după protestanți, la rândul lor, în 1995, adventiștii de ziua a șaptea s-au alăturat adunării ecumenice apostate, confirmând astfel vărsarea lor prin Iisus Hristos, după testul de credință stârnit de Duhul Sfânt între 1991 și 1994 în Franța, la Valence sur Rhône. Există, așadar, un timp pentru a produce, **de bunăvoie**, adevăratul rod al pocăinței; După acest timp favorabil, este prea târziu să revendicăm, **în mod colectiv**, harul lui Dumnezeu; **individual**, oferta va înceta doar odată cu sfârșitul timpului harului colectiv și individual. Astfel, de la apostoli până la revenirea glorioasă a lui Hristos, adevărata credință creștină nu va fi încetat niciodată să fie această „*cale îngustă*”, pe care „*puțini o găsesc*”, prezentată de Iisus Hristos Aleșilor Săi răscumpărați prin sângele Său, astfel încât aceștia să-L urmeze după El și în spatele Lui.

În progresul cuceririlor sale asupra sufletelor omenești, după ce a întors religii, regate, națiuni, popoare și oameni unii împotriva altora, păcatul mândriei și al egoismului a sfârșit prin a pune ligi feminine împotriva oamenilor de sex masculin. Nimeni nu poate nega că femeile au suferit violențe nedrepte din partea umanității masculine dominante, care le-a impus femeilor, prin forța sa fizică superioară, prin voința și ideile sale. Dar recunoscând această vină atribuibilă bărbaților, a fost oare necesar să se adauge la ea o rebeliune feminină, al cărei rod încalcă principiul conviețuirii dintre bărbat și femeie? Cui ar trebui atribuită această rebeliune? Femeilor libere de orice datorie față de Dumnezeu. Astfel încât acest protest feminin este doar ultimul rod creat de păcatul uman. Iar consecințele sale sunt devastatoare, deoarece pentru Dumnezeu, ele marchează necesitatea opririi prelungirii vieții pe pământ. Cuplul uman fiind creat de Dumnezeu pentru acest unic scop, care constituie procrearea speciei, cu șase mii de ani sau aproape înainte de vremea noastră.

Greșelile făcute devin evidente doar pe măsură ce timpul trece, ceea ce contribuie la dezvoltarea consecințelor lor. Astfel, situația stabilită în 1962 nu mai este cea din 2021. Luptătorii algerieni, sau „harkiții”, Recepția, primită cu rezervă de către poporul francez, care vedea doar dezavantajele războiului din Algeria, nu a pus, la început, probleme imediate. Mulți dintre ei aspirau doar să fie asimilați și recunoscuți ca fii ai Franței stabiliți în Algeria încă din 1830. Cu toate acestea, nimeni nu observase că în Algeria deja religia făcea ca credința creștină și credința musulmană să coexiste fără amestec, una de o parte, cealaltă de cealaltă. Populațiile rurale au resimțit prezența franceză ca pe o ocupație ilegală de 128 de ani la momentul începerii ostilităților conduse de grupul FLN; Frontul de Eliberare Națională. Adevărata vină a francezilor față de Franța a fost că au primit pe pământ francez, după 1962, data acordurilor semnate la Evian de către Franța și FLN, cetățeni algerieni încă plini de ură față de Franța care au emigrat exclusiv din cauza eșecului economic al noului stat Algeria liberă și independentă.

Consecința a apărut în 1995 odată cu atacurile GIA, Grupul Islamic Algerian, comise pe pământ francez. De atunci, vocațiile favorabile războiului sfânt, Jihadului, au stat la originea grupărilor Al-Qaeda și Daesh. Prin dezinteresul și disprețul său față de subiectul religios, Franța a devenit leagănul trezirii musulmane stârnite în Iran de ayatollahul Khomeini, care o pregătise pe pământ francez, din Neauphle-le-Château, unde locuia. Prin urmare, Franța este încă acest pepinier revoluționar universal, fidel imaginii și experienței sale revoluționare care a condus-o spre ateismul național în 1792. Pentru ea, a venit momentul să plătească, foarte scump, prețul erorilor sale de judecată. Licărirea de luciditate a unei minorități inteligente nu mi se pare capabilă să obțină sprijin din partea maselor ignorante. Și aceasta explică de ce Franța va suferi trista soartă pe care Dumnezeu i-o pregătește și pe care o profețește desemnând, în Apocalipsa 11:8, capitala sa Paris cu numele simbolic „*Sodoma*”, al cărei sfârșit teribil este revelat în Biblie, lovită de Dumnezeu de o ploaie de pietre de sulf arzătoare.

Acceptarea oarbă și stupidă a dublei naționalități de către Republica desprinsă de Dumnezeu îl plasează pe liderul Franței într-o situație insolubilă. Acum trebuie să țină un discurs împotriva statului Islam opus Franței, în timp ce reprezentanții acestui dușman originar au devenit cetățeni ai săi, recunoscuți prin prezența lor pe propriul său pământ. Problema pusă președintelui Franței este următoarea: cum să răspundă la o amenințare de război înainte ca aceasta să fie declarată și efectiv angajată? Iar întrebarea este prezentată unui om care favorizează umanismul. Pacifismul se poate schimba doar atunci când este forțat să facă acest lucru de situația care i se impune. Atunci omul „umanist” se transformă într-o fiară sălbatică însetată de sânge, care întoarce lovitură pentru lovitură agresorului.

În viața animală, cea mai mică insectă știe să identifice o amenințare care îi va lua viața; aceasta în numele instinctului său de autoconservare. Observ că în specia umană acest instinct de autoconservare nu mai funcționează; omul a devenit mai orb și mai inconștient decât o insectă. Devenind incapabil să identifice pericolul care îl amenință, nu poate decât să cedeze acestuia.

Bărbat și femeie

Disprețul față de ordinea divină în ceea ce privește această problemă este responsabil pentru abaterile majore observate în această perioadă electorală. Căci, de la „sufragetele” engleze din anii 1900 până în 2021, și în curând 2022, în această lună octombrie, aproape de sărbătoarea evreiască a „Zilei Ispășirii”, feminismul a devenit o forță politică și socială de protest, în expresia sa extremă și în aceeași epocă, gândirea îndelung controlată a ligilor LGBT, în noul său sens de perversiune mentală, caută să calce în picioare dominația masculină, să o depășească și să instaureze era alegerii de gen. Marele Război și distrugerile sale masive vor pune prompt capăt acestor excese, dar asistăm la demonstrarea roadei libertății insașiabile pentru care Dumnezeu i-a oferit omului modern cea mai lungă perioadă de pace universală din toată istoria omenirii.

Pentru cei care aspiră la un loc alături de Isus Hristos, în Împărăția Sa, cerească la început, o întoarcere la fundamentele biblice prescrise de Dumnezeu

este esențială. De asemenea, trebuie să vă reamintesc, în primul rând, că Dumnezeu a creat Omul în versiunea sa „masculină” de Om. Apoi, cu un dublu scop, profetic și prolific, a creat din bărbat o femeie, pentru a-i da un „ajutor”. Deja, acest termen „ajutor” o plasează pe locul doi. După ce Eva nu a ascultat de porunca lui Dumnezeu de a nu mânca din fructul singurului pom interzis, iar Adam, din dragoste pentru Eva, a mâncat la rândul său, Dumnezeu și-a dat verdictul și a rostit aceste cuvinte în Gen. 3:16: „Și femeii i-a zis: *«Îți voi mări foarte mult durerile când vei naște copii; cu durere vei naște copii; pofta ta se va ține după bărbatul tău, și el va stăpâni peste tine»* . Acest statut feminin este gravat în piatră pentru perpetuarea speciei umane pe pământ. Dar înainte de a urla împotriva acestui statut inferior, femeie, ascultă semnificația pe care Dumnezeu o dă acestui dominator. Căci statutul proclamat are sens doar pentru cei care îi aparțin, adică ființele născute din nou după modelul lui Isus Hristos. De aceea, inspirat de Duhul Sfânt, Pavel a dezvoltat acest subiect în Efeseni 5:32 și compară bărbatul cu Isus Hristos, iar femeia cu Biserica, Aleasa inimii sale.

„Soțiilor, supuneți-vă soților voștri ca Domnului.”

„Căci soțul este capul soției, după cum Hristos este capul bisericii, trupul Său, și Mântuitorul ei.” »

„Acum, după cum Biserica se supune lui Hristos, tot așa și soțiile să se supună soților lor în toate.”

„Bărbaților, iubiți-vă soțiile, așa cum și Hristos a iubit Biserica și S-a jertfit pe Sine însuși pentru ea”

„ca să o sfințească prin botezul cu apă, după ce a curățit-o prin cuvânt,”

„să I-o înfățișez în slavă, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.” »

„Așadar, și soții să-și iubească soțiile ca pe propriile lor trupuri. Cine își iubește soția se iubește pe sine.”

„Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul, ci îl hrănește și îl prețuiește, cum face Hristos cu biserica,” »

„pentru că suntem mădulare ale trupului Lui .”

„De aceea va lăsa bărbatul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, și cei doi vor fi un singur trup.” »

„Taina aceasta este mare; o spun cu privire la Hristos și la Biserică.” »

„În cele din urmă, fiecare dintre voi să-și iubească soția ca pe sine, iar soția să-și respecte soțul.”

Cel care a vorbit în Geneza în toată puterea Sa divină și-a așezat explicațiile în gândul Apostolului Pavel pentru a ne revela ce implică dominația dată bărbatului. Dar repet, acesta este un ideal divin oferit umanității. Căci pentru a realiza și a reuși în acest proiect magnific, este nevoie de un bărbat după chipul lui Isus Hristos și de o femeie după chipul Alesului Său. Iubirea evocată este cea care iubește până la moarte; jertfa vieții pentru cel iubit.

Dar cum rămâne cu cuplurile pământești? Motivele care duc la căsătorie sunt multiple și, chiar și atunci când dragostea joacă un rol, aceasta trebuie să fie împărtășită în mod egal. Mulți oameni se grăbesc să se căsătorească de teama de a rămâne singuri; precum burlacii bătrâni sau fecioarele bătrâne. Alții se bazează pe interese foarte pământești: bani, afaceri, notorietate. Din toate aceste motive și din

cele pe care le uit, o căsnicie reușită este o marfă care a devenit la fel de rară ca aurul sau petrolul. Ce poate face un copil al lui Dumnezeu în cazul unei concubinaj care eșuează? Soțul care se comportă prost, acționează sub privirea lui Dumnezeu, bărbat sau femeie, va da socoteală Creatorului său. Pavel nu uită acest risc, deoarece spune, în 1 Corinteni 7:28: „*Dacă te căsătorești, nu ai păcătuit; și dacă o fecioară se căsătorește, nu a păcătuit; dar aceștia vor avea necazuri în trup* , și aș vrea să vă cruț de ele. ” Potrivit lui Pavel, problema nu este nouă, ci la fel de veche ca lumea. Cu toate acestea, Dumnezeu are prioritate față de toate, iar în această privință a dominației El este primul. Fiecare creatură are ca prioritate datoria de a-I fi pe plac Dumnezeului Creator. Opoziția, chiar și opresiunea impusă de un soț violent merită persecuțiile unui regim religios sau antireligios. Adevărata credință va fi întotdeauna obiectul atacurilor diavolului și ale demonilor care iau înfățișarea unui soț, a unui judecător, a unui preot creștin sau a altuia. Adevărata pace pământească există doar pentru celibatar (alegerea ideală conform lui Pavel) care trăiește ascuns, ignorat de toți. Situația în care este angajată creatura este cea care favorizează sau defavorizează crearea de probleme. Dar datoria de a asculta de Dumnezeu este impusă în tot felul de situații și, atunci când s-a supus acestei datorii, creatura nu trebuie decât să se bazeze pe Dumnezeul ei care vede totul, aude totul și înregistrează totul.

Această reflecție mă duce să-mi amintesc cuvintele citate în rugăciunea regală propovăduită de Iisus Hristos: „... *facă-se voia Ta și pe pământ și în cer* ”. Așadar, poți cere lui Dumnezeu orice dorești, dar nu uita că numai voia Lui se va face, orice I-ai cerut. În rugăciunea sa din Ghetsimani, Iisus i-a cerut lui Dumnezeu să-i ia paharul pe care urma să-l bea, dar el i-a spus imediat: „*totuși nu voia Mea, ci voia Ta* ”. Așa cum, pentru a-i mântui pe Aleșii Săi, Iisus a trebuit să bea paharul oferit de Tatăl, unii Aleși trebuie să îndure necazurile unui soț rău sau ale unei soții rele, pentru că răutatea nu este genizată.

În lumea fără Dumnezeu, libertatea recunoscută și câștigată de femei atacă agresorul masculin care adesea profita de forța sa fizică superioară pentru a-și maltrata soția. Aceste acte revoltătoare și adesea profund nedrepte primesc astăzi răspunsul pe care aceste abuzuri îl meritau. În căsătorie, ca și în religie, cel mai puternic își impune legea asupra celor mai slabi, iar acest lucru le conferă oamenilor imaginea de „*fiare* ” pe care Dumnezeu le-o atribuie în profețiile sale biblice. În timpul nostru de pregătire pentru sfârșitul lumii, cele două căi propuse de Dumnezeu produc, prin alegerea binelui, oameni după chipul lui Hristos și, prin calea răului, „*fiare* ” după chipul diavolului. Iar destinul fiecăruia este construit la nivelul copilăriei prin instrucțiunea pe care societățile fără Dumnezeu o oferă copiilor lor mici. Acest lucru m-a determinat să vă ofer această reflecție care se referă la toți copiii născuți din 2018. Potrivit lui Dumnezeu, copilul intră la vârsta adultă la vârsta de 12 ani. Aceasta este vârsta la care, ca adult, potrivit lui Dumnezeu, devine responsabil pentru alegerile și acțiunile sale; este vârsta necesară pentru a respinge răul și a alege binele. Totuși, la întoarcerea lui Hristos, în primăvara anului 2030, copilul născut în 2018 nu va avea 12 ani, ci doar 11 ani de viață, adică nu va fi suficient pentru a face alegerea binelui și a fi mântuit ca Alesul. Din 2018, nu ar fi oare copiii care se nasc deja generația inutilă sacrificată? Importanța acestei date de primăvară 2018 vine din alegerea lui

Dumnezeu, pentru că El este cel care a decis în mod suveran să-mi dăruiască un flux neîntrerupt de lumină din acel moment; primăvara 2018, adică cu 12 ani înainte de primăvara 2030.

Dumnezeu și știința

Luni, 4 octombrie, în calitate de invitat al canalului de știri C-News, polemistul EZ a șocat presa comparând intervențiile transgender efectuate în SUA asupra copiilor de 3 sau 4 ani cu experimentele efectuate de medicul nazist Josef Mengele în lagărele de exterminare din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. EZ l-a criticat pe ministrul Educației pentru că dorește să încurajeze acest tip de societate în Franța, în urma unei directive adresate profesorilor francezi care părea să susțină această idee. Pentru o dată, omul dreptei republicane a fost cel care a evocat hidosul spectru al nazismului. Greșește?

Cred că ridică un subiect de reflecție care ne va duce departe.

Se pare chiar că se poate spune că știința aplicată sănătății a dus la depozitarea lui Dumnezeu de prerogativele sale divine, care pot fi rezumate prin puterea de a naște și cea de a provoca moartea. Însă, de la început, o a treia putere aparține exclusiv lui Dumnezeu, este puterea de a vindeca creaturile Sale. Și pentru aleșii Săi, El rămâne și astăzi unicul și exclusivul medic al trupurilor și minților bolnave.

Astăzi, copiii sunt concepuți în eprubete științifice sau prin mame surrogat pentru a permite oricărei femei, sterilă sau nu, să aibă un copil. Ce poate crede Dumnezeu, Cel care face ca femeile să se nască sterile sau nu, despre o astfel de situație?

Timp de milenii, utilizarea plantelor naturale a fost singura medicină practică de omenire. Chirurgii au suturat întotdeauna rănilor cauzate de arme ascuțite. Cicatricile și vânătăile au mărturisit curajul combatanților. Dar știința nu putea face mai bine.

Iată ce spune Dumnezeu despre trupurile moarte în Numeri 19:11-13 (se recomandă citirea completă până la versetul 22): „*Oricine se atinge de vreun trup mort, de vreun trup omenesc, va fi necurat șapte zile. Să se curețe cu apă a treia zi și a șaptea zi și va fi curat; dar dacă nu se cureță a treia zi și a șaptea zi, nu este curat. Oricine se atinge de trupul mort al vreunui om care a murit și nu se cureță, **pângărește tabernacolul lui YHWéH** ; persoana aceea va fi nimicită din Israel. Pentru că apa curățirii n-a fost stropită peste el, este necurat și necurăția lui este încă asupra lui.*”

„**Tabernacolul lui Iahve**” este, individual, trupul creaturii, iar colectiv, poporul adunat. Trupurile morților pângăresc ambele tabernacule.

Aceste rânduieli au fost prescrise pentru Israel pe termen nelimitat, așa cum indică versetul 21: „*Aceasta va fi pentru ei o lege nemuritoare. Oricine stropește cu apa de curățire își va spăla hainele și oricine se atinge de apa de curățire va fi necurat până seara.*” Aceste măsuri de precauție sanitare au fost deja ordonate de marele Dumnezeu Medicul, deoarece dorea să evite contaminarea cu microbi, toxine și bacterii mortale pe care trupul neînsuflețit le

produce în cantități mari. Soluția a fost spălarea hainelor și a corpului oricui atingea sau se apropia de un cadavru. Procesul de descompunere a acestuia necesită îngroparea cadavrului cât mai curând posibil, pentru a proteja pe cei vii. În natură, Dumnezeu a creat specii specializate înaripate sau dințite pentru a îndepărta carnea putrezită a animalelor moarte. Dar trupurile umane moarte trebuie să dispară conform regulilor stabilite de Dumnezeu, prin acțiunea umană, cel mai adesea prin îngropare sau incinerare. Și dacă acest lucru nu este posibil, în mare și pe uscat, animalele mai curate se ocupă de a le face să dispară.

În jurul ^{secolului al XIII-lea}, primii medici-chirurghi au început să studieze corpul uman, iar disecțiile de cadavre i-au permis lui Ambroise Paré să publice, în 1562, o lucrare intitulată: „Anatomia universală a corpului uman”. Aceste cunoștințe au fost dobândite prin încălcarea unei interdicții divine. Dar cui i-a păsat? Nimănui nu, ci, dimpotrivă, omenirea s-a bazat pe aceste cunoștințe pentru a legitima cercetarea și toate progresele medicinei până în timpul nostru de sfârșit. Iar omenirea necredincioasă sau neîncrezătoare ignoră standardul de gândire al Dumnezeului Atotputernic, care nu se schimbă. Acesta este motivul pentru care, în nerespectarea învățăturii date de Dumnezeu, medicii ucideau pacienții pe care doreau să-i vindece. Ne amintim de remediile lor: vărsarea de sânge, care anemizează pacientul, și arsenicul, care îl otrăvește. Și mai presus de toate, lipsa igienei de bază înlătura orice posibilitate de vindecare. Mai întâi, Louis Pasteur și medicul german Robert Koch au devenit conștienți de răul microbial și de necesitatea ca practicienii să se spele des și temeinic pe mâini. Astfel, au existat ceva mai puține decese, datorită acestei acțiuni pur legate de sănătate, deja învățată de Dumnezeu. Dar, în paralel cu acest progres, cunoștințele fizice și chimice au introdus chimia în compoziția medicamentelor cu consecințe ireversibile pentru imunitatea naturală protectoare a corpurilor umane. Chimia devine un drog a cărui obișnuință creează ciclul infernal al dependenței de produs. Atunci când acțiunea naturală a organismului este înlocuită de un expedient chimic, natura își abandonează lupta pentru totdeauna. Iar chimia a invadat toate sectoarele - agricol, alimentar și medical - care construiesc corpul omului modern.

Pe lângă aceasta Degenerarea fizică și chimică, se adaugă cea datorată perversiunilor mentale sexuale. Și, pe deasupra, semne de decadentă morală, din SUA vin ideile „fumoase”, conform lui EZ, despre legitimitatea „transgender” care își construiește autoritatea acolo. În numele libertății, în SUA, totul este permis, totul este posibil. Iar modelul american este exportat în toate țările occidentale. Am văzut că știința încalcă interdicțiile stabilite de Dumnezeu; să spunem că le ignoră. Este știința modernă, care își interzice orice limite, diferită de Joseph Mengele din Germania nazistă? SUA nu au decretat încă „soluția finală”, dar o vor face, este doar o chestiune de „sincronizare” a programului stabilit de Dumnezeu. La sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, SUA au luat în primire oameni de știință naziști germani pentru a le exploata cunoștințele în propriul beneficiu. Rodul acestui spirit dominator nelimitat regăsit în Germania lui Adolf Hitler se regăsește acum în gândirea Americii moderne. Și știința sa împinge înapoi toate granițele morale, așa cum a știut să facă Joseph Mengele, profitând de contextul lagărelor de exterminare în care a găsit cobai umani, vii sau morți, pentru a testa limitele posibilului. Cele două lucruri comparate nu sunt încă

la același nivel de oroare, dar abordarea este comună: împingem înapoi limitele posibilului; cât de departe? Sub masca umanistă a drumului spre iad acoperit de intenții bune, cât de departe ne poate duce știința?

Dumnezeu nu este nici surd, nici orb, iar diversele boli moderne, cancerul, SIDA, Alzheimerul, Covid, sunt pedepsele științei arogante și despotice. Dacă este adevărat că oamenii de știință manipulează seringi și eprubete, iar acum, genomuri, Dumnezeu este cel care dă viață și eficacitate tumorilor și virusurilor care apar. „Vine oare nenorocirea într-o cetate fără ca YaHWéH să fie autorul ei?” (Amos 3:6). „Da, așa vorbește Domnul YaHWéH : Deși trimit împotriva Ierusalimului **cele patru pedepse cumplite ale Mele : sabia , foametea , fiarele sălbatice și ciuma**, ca să extermin din el oamenii și animalele ” (Ezechiel 14:21).

Compatibilitatea Republicii cu religiile

Revendicările ridicate de religia musulmană, stabilită în Franța metropolitană din 1962, cauzează fricțiuni cu regimul său republican. De ce apar probleme doar cu această religie? Pentru a înțelege noile probleme ridicate, trebuie mai întâi să înțelegem de ce religiile anterioare nu au creat aceste probleme. Republica este un regim tânăr construit pe zdrobirea regimului combinat al papismului romano-catolic și al monarhiei din 1792. Inițial, ștergând tabla de scris, revoluționarii au adoptat un calendar care contesta moștenirea catolică. Lunile de treizeci de zile, compuse din trei săptămâni de zece zile, au înlocuit săptămâna de șapte zile moștenită de la iudaism. Dar calendarul revoluționar a fost abandonat, iar republicile succesive au fost construite pe timpul calendarului catolic. Aceasta explică compatibilitatea perfectă a catolicismului cu regimul republican, deoarece, adoptând calendarul său, Republica a fost cea care s-a adaptat la norma religioasă de origine divină. Fără ca nimeni să aibă de suferit, în 1981, duminica s-a mutat de pe prima pe a șaptea poziție a zilelor săptămânii. Dar această schimbare nu a avut consecințe, nici pentru catolici, nici pentru protestanți, nici pentru republicanii agnostici; nici pentru „fiii lui Dumnezeu” pentru care duminica rămâne prima zi în gândurile lor, iar Sabatul rămâne și a șaptea zi sfințită de Dumnezeu de la întemeierea lumii. Când Napoleon I și ^{-a stabilit} regimul Concordatului, standardul catolic al timpului a fost recunoscut ca standard oficial. Catolicismul a fost autorizat să-și practice slujirea religioasă și numai aceasta. Puterea civilă și-a impus limitele. Protestantismul era foarte slab și aproape inexistent în Franța, unde era supus acelorași drepturi și limite ca și credința catolică. Organizarea timpului a fost impusă și acceptată de toate grupurile religioase. Minoritățile evreiești s-au contopit cu acest grup, libere să-și organizeze timpul religios după cum doreau. Individual și în comunități, puteau respecta „Șabatul” în fiecare a șaptea zi și nimeni nu i-a împiedicat. Așadar, de ce nu funcționează și cu islamul ceea ce a funcționat atât de bine cu toate religiile creștine și evreiești monoteiste? Există un singur motiv: pentru că Dumnezeu a decretat altfel.

Islamul și-a demonstrat capacitatea de a se integra în Republica Franceză timp de 33 de ani, între 1962 și 1995, data primului atac jihadist algerian pe teritoriul său. În această perioadă de 33 de ani, Islamul a rămas o religie practică

în privat și nu a pus nicio problemă. Dar această religie, creată de Dumnezeu pentru dispută, nu era menită să rămână tăcută și, în momentul alegerii Sale, a ieșit din tăcerea sa și și-a început programul agresiv de cucerire, multiplicând gesturile provocatoare. Deodată, au apărut femeile musulmane purtând baticurile, chadorul și burqa extremismului musulman pakistanez, într-un moment în care numărul lor crescuse considerabil. Orice observator poate recunoaște apariția unei capcane care se închidea asupra poporului francez, o țință a Dumnezeului Creator de la începutul timpurilor și cu atât mai mult de la adoptarea ideologiei republicane. Traumatizată de rasismul regimului nazist german, Franța republicană s-a străduit să convingă omenirea de umanismul său perfect. De teama de a fi văzută ca o țară rasistă, liderii săi nu au putut pedepsi în mod echitabil atrocitățile comise de tinerii imigranți de origine nord-africană. Indisciplina a fost astfel încurajată și dezvoltată până la punctul de a transforma zone din Franța în zone necontrolate și, până în ziua de azi, incontroleabile; aceasta deoarece îmbogățirea prin traficul ilicit de droguri s-a adăugat opoziției naționale și religioase. Cu astfel de interese în joc, tinerii delincvenți de origine străină s-au transformat în grupuri facțioase care nu au mai ezitat să tragă în poliție. Secțiunile naționale de poliție înființate în aceste zone au fost atacate și arse. Și aici, din nou, de teama de a fi judecați ca fiind rasiste, liderii au preferat să abandoneze gestionarea acestor teritorii pierdute în fața Republicii.

Lipsiți de cunoștințe despre planul lui Dumnezeu, liderii seculari nu au putut învăța din experiențele negative ale coabitării Franței republicane cu țările musulmane. Și după aceste eșecuri bruște și succesive ale coabitării cu Tunisia, Marocul și Algeria, într-o orbire incredibilă, liderii săi politici, cedând intereselor particulare ale membrilor partidului lor, au primit Islamul pe pământul francez, fără să-și facă griji cu privire la riscul implicat. Trecutul ne-a spus care va fi viitorul. Arma pedepsei va fi din nou, și pentru ultima dată, inevitabilă și teribil de eficientă. Pacifismul poporului francez îl pregătește prost să reacționeze la o agresiune războinică masivă, mai ales când inamicul este deja în număr mare pe pământul său, într-o coabitare reală și deja într-o confruntare față în față. Dar pericolul extrem constă în intervenția externă a celor mai beligerante, pline de ură și resentimente popoare musulmane, deoarece acestea au fost mult timp umilite de Franța. Cel mai rău a fost prezis în Daniel. 11:40, unde Dumnezeu profetește adăugarea agresiunii din partea puternicei Rusii, „*regele nordului*”, la atacurile musulmanilor, „*regele sudului*”. Așadar, ce putem spune? Cel care trăiește va vedea, căci împlinirea trebuie să aibă loc iminent, între 2022 și cu mult înainte de 2030.

Vă reamintesc că a afirma că Islamul este o religie a iubirii echivalează cu a-L pune pe Isus înapoi pe o cruce, echivalează cu a-L smulge beneficiul suferinței pe care moartea sa voluntară l-a făcut să o îndure. Și, în orice caz, din moment ce toată puterea i-a fost dată pe pământ și în cer, orice atac împotriva operei sale va fi ispășit în fața sa.

Capcana Fatimei

Anul 1917 a fost marcat de aparițiile „Fecioarei” la Fatima, în Portugalia. Ea li s-a arătat la trei păstori foarte tineri, cu vârste cuprinse între 7 și 10 ani. Astăzi, în octombrie 2021, această sămânță străveche va rodi, deoarece în cinematografe, acel instrument eficient de propagandă, va fi proiectat un film care relatează faptele. Aleșii sunt protejați împotriva acestui tip de seducție, dar nu același lucru este valabil și pentru masele umane needucate și ignorante. De la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, în 1945, până astăzi, credința a scăzut și, în același timp, bogăția materială a crescut, dar odată cu criza provocată de comerțul mondial, omenirea își pierde reperele și certitudinile. O mulțime riscă, așadar, să devină sensibilă la miracolele atestate și recunoscute de autoritățile catolice. În timpul mai multor întâlniri, de fiecare dată pe 13 ale lunii, „Fecioara” și-a împărtășit secretul. Principalele sale mesaje pot fi rezumate astfel: iadul este o realitate arătată în viziune copiilor; Dumnezeu vrea ca Inima Neprihănită a Mariei să fie obiectul devoțiunii tuturor; Biserica trebuie să convertească țările comuniste și va avea totuși martiri. Dar, în cele din urmă, cu Maria, va triumfa. În 1917, comunismul a luat rădăcini în Rusia. Pentru a explica succesul acestui mesaj, există un miracol la care au fost martori în același timp 17.000 de oameni adunați. Rezum faptele: Două bubuituri de tunete, un fulger și un nor a coborât spre pământ, oprindu-se în vârful unui copac, care s-a aplecat într-o parte. Apoi, soarele a dansat, apropiindu-se și crescând, și retrăgându-se, împuținându-se; acest lucru s-a întâmplat de mai multe ori. În ziua aceea, Maria nu era vizibilă, copiii vizionari fiind reținuți. Nu există nicio îndoială că această mărturie, reînnoită în film, va avea un efect cert. Golul din mintea oamenilor trebuie umplut.

Am observat că această seducție este foarte asemănătoare cu seducția Evei de către șarpe. De fiecare dată, diavolul numește lucruri adevărate, dar le distorsionează. Iadul este într-adevăr profețit, dar nu sub acest nume și, mai presus de toate, iadul nu există, dar va fi. Cât despre adorarea „Fecioarei”, doar cunoașterea Bibliei ne protejează de el, iar pentru ignoranți, ceea ce este vizibil este neapărat adevărat. Adevărul este mult mai subtil, deoarece aparențele sunt înșelătoare. Satana folosește copii pentru că catolicii îi consideră nevinovați. Totuși, în cazul Outreau, copiii au acuzat în mod colectiv pe nedrept oameni de acte de pedofilie; așadar, sunt copiii nevinovați? Faptele o dovedesc, mințile lor sunt manipulabile de către diavol și demonii săi, la fel ca cele ale adulților neprotejați de Iisus Hristos.

Conform lui Dumnezeu, cei care nu iubesc adevărul Său primesc o putere de amăgire, astfel încât să creadă în minciuni. Aceste mistificări seducătoare sunt, așadar, săvârșite de diavol, dar cu acordul lui Dumnezeu. Filmul „Fatima” va seduce, așadar, mulțimi de oameni necredincioși pentru a-i face să se simtă complet vinovați; înainte ca moartea să-i lovească.

În săptămâna 17-23 octombrie 2021, blestemată de Dumnezeu, Franța republicană este victima alegerilor și erorilor sale de judecată. În relații din ce în ce mai tensionate și ostile, președintele algerian tocmai le-a reamintit cetățenilor

săi care locuiesc în Franța că datoria lor este să lucreze acolo pentru a apăra interesele Algeriei. Astfel, apărarea principiului dublei naționalități se întoarce împotriva țării Franței, care l-a adoptat și l-a apărât. Prezența și organizarea unei „a cincea coloane” pe pământ francez capătă astfel o formă vie și reală. Isus a avut dreptate să-și avertizeze sfinții spunându-le: „ *Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni...* ” Franța a fost înșelată de comportamentul docil și conciliant al falsei religii creștine, care a trădat credința lui Hristos timp de secole. Islamul îi amintește că Dumnezeu este mare și are prioritate asupra tuturor lucrurilor, cu brutalitatea sa de religie națională constrânsă și forțată care a caracterizat religia catolică, atunci când aceasta avea sprijinul aripii armate a monarhiei sau al dictatorului aflat la putere. Nașterea profetului Mahomed la sfârșitul ^{secolului al VI-lea}, după instaurarea regimului papal în 538, a avut, pentru Dumnezeu, scopul de a purta război împotriva falsei credințe creștine pe care o considera vinovată. Iar acest lucru va fi confirmat în marea confruntare a „ *trâmbiței a șasea* ” a Apocalipsei, adică iminentul „al Treilea Război Mondial”.

În trecut, odată detronat, regele Saul recurgea la predicțiile unui văzător, lucru interzis de Dumnezeu. Cu toate acestea, ea putea anunța doar adevăruri inspirate de Dumnezeu însuși, deși opera ei era diabolică. Ca acest exemplu, îl găsim în ^{secolul al XVI-lea} pe profetul Nostradamus, provenit dintr-o familie evreiască, redenumit pentru a scăpa de ura evreilor vremii. Acest profet a fost apreciat pentru talentele sale de alchimist și astrolog de către regina mamă Caterina de Medici. Printre „Secolele” sale, nume dat capitolelor multor cătrene profetice pe care le-a primit în inspirație și le-a dus în scris, găsim acest al XVIII-lea ^{cătrene din secolul I}: „ Prin discordia Neglijenței Galice, se va deschide trecerea către Mahomed, cu sânge îmbibat pământul și marea Senoise, portul focean de pânze și nave acoperite. ” Nu s-ar putea spune mai bine. Profetul îi învinovățește pe francezi, pe vechii gali, pentru un spirit de discordie și un comportament neglijent care va favoriza instaurarea Islamului în Franța. El evocă o invazie masivă a acestei religii care va sosi în bărci care acoperă suprafața portului Marsilia și va însângera această regiune sudică a țării. Această profeție confirmă cea din Daniel 11:40-45, unde Islamul este desemnat drept „ *regele miazărilor* ”. În 2021, dezvoltarea mijloacelor de informare ia forma mai multor canale de „știri” pe care, între pauzele publicitare, sunt difuzate în buclă programe compuse din politicieni sau esești cu opinii opuse. Cuvintele profetului sunt astfel confirmate; este o neîncetată... un flux de cuvinte contradictorii care nu duc la niciun rezultat; inerția Franței prinsă între interese conflictuale este astfel observabilă și, prin urmare, demonstrată. Consecințele vor fi, așadar, dezastruoase și mortale, iar francezii își vor da seama, prea târziu, că „a guverna înseamnă a prevedea”, așa cum ne învață o veche zicală.

Franța se schimbă în funcție de situațiile cu care se confruntă. În 2017, alegerea tânărului său președinte, din cauza respingerii Frontului Național, demonizat de poporul condiționat de elitele sale politice, a creat un precedent ale cărui consecințe nimeni nu le-a remarcat. Până atunci, candidații aleși reprezentau partide politice susținute de numeroși membri adepți. Pentru prima dată, tânărul

președinte ales nu avea niciun partid oficial în spate și abia odată ales și victorios și-a recrutat adunarea legislativă. Drept urmare, cei care i s-au alăturat au profitat de victoria sa pentru a intra în tabăra politică victorioasă. Până atunci, deputații erau aleși și aleși pentru opțiunile lor politice și economice. În acest nou caz, nu este cazul; doar ambiția personală era motivul angajamentului. Președintele avea astfel un sprijin docil, gata să se supună întocmai liderului său; ceea ce se numește o reprezentare a deputaților „godillot”, ceea ce urma să favorizeze dirijismul accentuat al acestei noi președinții, tânără, ambițioasă și lipsită de experiență, așa cum susținea și recunoștea candidatul însuși.

Prin adoptarea progreselor tehnologice inventate de SUA, popoarele pământului cad în capcanele pe care le constituie aceste minuni seducătoare. Văzute la începutul apariției lor ca invenții strălucite, internetul și rețelele sale sociale apar ca instrumente care promovează contactul, îndoctrinarea și regruparea ființelor umane sub diverse forme care se răzvrătesc împotriva oricărei autorități. Și bazându-și întreaga organizare a țărilor pe aceste mijloace tehnice, autoritățile naționale se confruntă cu probleme insolubile. Rebelii de tot felul găsesc în internet instrumentul ideal de propagandă și dezinformare; suficient pentru a-i satisface pe cei mai exigenți anarhiști. Blestemul profețit al SUA este astfel confirmat și, prin intermediul rețelelor sociale ale internetului, se răspândește pe tot pământul. Aceste exemple confirmă, de asemenea, dezvoltarea excepțională a comportamentului „*răzvrătit*” al tinerilor din ultima epocă, un caracter „*răzvrătit*” moștenit de la părinții lor, așa cum apostolul Pavel i-a anunțat fratelui său mai tânăr în Hristos, numit Timotei: 2 Timotei 1:1-2: „*Să știi și voi că în zilele din urmă vor veni vremuri grele. Căci oamenii vor fi...” Iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, mândri, blasfemiatori, neascultători de părinți, nerecunoscători, fără sfinți, neiubitori, necredincioși, calomniatori, neînfrânați, cruzi, disprețuitori de bine, trădători, încăpățânați, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de evlavie, dar tăgăduind-o puterea. De la aceștia depărtați-vă.*

Un documentar de televiziune mă conduce să vă avertizez împotriva încercărilor oamenilor de știință de a distruge mărturia biblică, adică credința în declarațiile Dumnezeului celui viu transmise în Sfintele Scripturi. Documentarul prezentat și-a propus să ofere explicații despre potopul trăit în vremea lui Noe. La finalul argumentelor, o antropologă a anunțat cu mândrie că demonstrația ei a demitizat subiectul potopului. Am fost martor la o regândire completă a relatării biblice revelate de Dumnezeu. Potrivit documentariștilor, relatarea potopului și-ar avea originea în descoperirea mărturiei cuneiforme gravate pe tăblițe de lut în vremea lui Ghilgameș, personaj care a trăit după potop. Mai mult, acoperirea celor mai înalți munți revelați în Biblie este negată deoarece acești necredincioși o consideră fizic imposibilă; potopul nu este altceva decât o inundație a regiunii Mării Negre. Acesta este rezultatul obținut atunci când oamenii necredincioși se agață de subiecte biblice în care lucrează omnipotența infinită a Dumnezeului Creator, pentru care nimic nu este imposibil, în timp ce ei nu cred în existența sa. Profit de această ocazie pentru a spune că, departe de a fi inutilă, descoperirea mărturiei lui Ghilgameș întărește și confirmă împlinirea potopului din Biblie. Prin

urmare, ne oferă motive întemeiate să credem în inspirația divină revelată lui Moise în jurul anului 1500 î.Hr.

Sănătatea bărbatilor

Abordez aici un subiect eminamente religios, deoarece primele declarații făcute de Dumnezeu după crearea omului au vizat alimentația sa. Trebuie să înțelegem că sănătatea omului va depinde în primul rând de calitatea a tot ceea ce intră în corpul său prin gură. Nu este o coincidență faptul că gura permite emiterea sunetelor, cele ale limbajului său și intrarea hranei sale. La nivel spiritual, aceste două lucruri sunt strâns legate. Luând cuvântul lui Dumnezeu ca hrană, omul va vorbi ca Dumnezeu. Și acest cuvânt divin constituie perfecțiunea învățaturii acceptabile. Pentru a reproduce o abordare a acestei perfecțiuni, omul trebuie să învețe să filtreze învățăturile disponibile și să permită să intre în el doar ceea ce este bun și drept, stabilit prin judecata lui Dumnezeu. La fel este și cu sănătatea sa. Dintre toate alegerile alimentare disponibile, el trebuie să filtreze și să rețină în mod responsabil doar pe cele care vor avea, în corpul său și de-a lungul vieții sale, efectele pozitive ale binelui și dreptului. Binele perfect a fost stabilit în Eden, dar un alt standard de bine și dreptate a fost stabilit după potop și revelat lui Moise, care îl prezintă și îl dezvoltă în Lev. 11. Cu tot standardul său evreiesc „kosher” (carne spălată în apă pentru a îndepărta sângele), consumul de carne pură era autorizat.

Din păcate, ce vedem astăzi? Efectele dezastruoase ale unei umanități care, prin propriile alegeri, s-a emancipat și s-a separat de Dumnezeu. De la începutul anului 2020, pedeapsa provocată de Covid-19 a fost răspunsul său la impietatea crescândă și dominantă. Și este edificator să observăm că această primă pedeapsă colectivă a vizat umanitatea, care refuză să respecte rânduielile alimentare prescrise de ea, de la întemeierea lumii, pentru fericirea și sănătatea primului cuplu uman, Adam și Eva. Bazându-se pe o practică medicinală reală din epoca apostolică, în Apocalipsa 22:2, Iisus Hristos descrie „**vindecarea**” păcatului aleșilor pe care îi mântuiește: „*În mijlocul pieței cetății și de o parte și de alta a râului era un pom al vieții, care aducea douăsprezece roade, dând rod în fiecare lună și ale cărui frunze erau folosite pentru **vindecarea** neamurilor.*” În conformitate cu acest verset, nenumăratele varietăți de frunze, plante, legume și fructe de copaci și arbuști sunt medicamentele pe care Dumnezeu le-a pus înaintea omului pentru a-l vindeca și a-l hrăni. Gloria lui Dumnezeu stă în perfecțiunea creației sale pământești, unde omul și natura depind unul de celălalt. O altă imagine grăitoare: natura este ramura pe care stă omul. Prin urmare, dacă omul slăbește natura, el este cel care cade și plătește prețul. Și aici știința apare dăunătoare și mortală, în ciuda atribuirii sale progresului. Există într-adevăr progres, dar este acela al răului. Rețineți că Dumnezeu nu i-a dat lui Adam un microscop după ce l-a creat. Fericirea și sănătatea omului nu depindeau de descoperirea sa a ceea ce era imens de mic, invizibil ochiului liber al omului, ci exclusiv de respectul său pentru regulile stabilite de Dumnezeu, care a spus despre plante: „*Aceasta va fi hrana voastră*”. Așadar, când a venit momentul ca

Dumnezeu să pregătească dispariția prezenței umane pe pământ, după șase mii de ani, două secole de renașteri și dominație științifică au mers împotriva standardelor sale divine. Din șase mii de ani în total, doar două secole au favorizat moartea în detrimentul vieții. Normalitatea noastră contemporană este anormalitatea ordinii divine. Medicina modernă s-a născut pe vremea lui Louis Pasteur, primul om care s-a opus legilor divine cu o metodă științifică de îngrijire care distruge virusul bolii și vindecă pacientul. Rețineți că boala și blestemul au aceeași rădăcină, motiv pentru care Dumnezeu a fost mândru că, în timpul celor patruzeci de ani de ședere a evreilor în deșert, sub dominația sa, boala nu afectase pe nimeni. Pe de altă parte, oamenii răzvrățiți fuseseră uciși, eliminați din mijlocul poporului, prin judecata sa distructivă asupra păcatului și păcătoșilor. În acești patruzeci de ani, hrana exclusivă a poporului era mana creată special de Dumnezeu pentru a-i hrăni pe cei care depindeau de el. Cu apa din izvoarele pe care le făcea să țâșnească în deșert, mana, care avea gust de turtă cu miere, nu-i putea îmbolnăvi. Acum, absența bolii este primul beneficiu în viața omului, iar scopul nu este de neatins, deoarece totul depinde de alegerile sale. Nu există nicio alegere lipsită de importanță, deoarece alegerea umană de astăzi îi pregătește destinul viitor. În Apocalipsa 10:8-10, Duhul lui Hristos divin profetește o consecință a alegerii iubirii adevărului său profetic, plăcut de primit, ca având gust de miere, lumina profetică îl face pe ales o țință urâtă și detestată de ultimii rebeli care vor vrea să-l omoare. Pentru el, în ziua aceea, gustul mierii de la început va lua forma unor „dureri” „*în măruntaie*”, atât de mult îl va cufunda încercarea în „*amărăciune*”. Dar, nu este oare mai bine să suferim pentru apartenența noastră la Dumnezeul Creator, decât să suferim fiind loviți de el ca dușmanul său? Toate alegerile sunt libere și își vor avea consecințele inevitabile. În viața noastră contemporană, alegerile pozitive de la început au fost inversate. Viața în orașe favorizase progresul în curățenie, salubritate, lucruri care preveneau bolile și, ca urmare, bătrânețea a crescut. Dar, paradoxal, acest câștig s-a pierdut, prin obișnuința cu medicamentele chimice, în favoarea enormelor concentrări umane din orașele mari și mijlocii, unde apa de bună calitate devine rară și în care se concentrează poluarea de tot felul. Aceasta, astfel încât locuitorul rural devine ființa umană privilegiată, deși supusă unui mediu nefavorabil și mortal cauzat de pesticidele și îngrășămintele chimice folosite de fermierii și arboricultorii locali.

Chimia ucide, medicina chimică ce pretinde că vindecă, ucide și trupurile spiritelor umane, iar consecința acestor ucideri este moartea sistemului imunitar cu care fiecare ființă umană este înzestrată de la naștere, cu excepția unor cazuri accidentale excepționale, care depășesc norma. Această apărare imunitară a fost arma pe care Dumnezeu a dat-o creaturilor sale pământești; ceva ce dezvăluie dragostea sa pentru ele. De aceea, considerând că sufletul răscumpărat de Iisus Hristos îi aparține, trup și spirit, suflet întreg, am ales să mărturisesc dragostea mea pentru Dumnezeu, adoptând dieta pe care El a prescris-o copiilor săi pământești de la întemeierea lumii. Datorez acestui standard o sănătate bună, 55 de kilograme pentru 1,68 metri, un standard menținut de la treizeci de ani până la cei 77 de ani actuali. Am învățat să-mi reduc mesele (o masă principală pe zi) și astfel să-mi mențin zveltețea și flexibilitatea care promovează bunăstarea și activitatea. Rezultatul mărturisește astfel beneficiul rânduielilor Dumnezeului

iubirii care dorește doar să-și conducă aleșii către fericirea supremă pentru veșnicie obținută exclusiv de Iisus Hristos. Dumnezeu băund lapte înaintea lui Avraam, nu-mi refuz acest produs prețios pe care îl apreciez foarte mult pentru gustul și valoarea sa nutritivă, indiferent de părerea specialiștilor.

Opus acestei abordări, acestei alegeri personale, este umanitatea sedusă de diavolul „șarpe” care îi spune din nou, după ce i-a spus Evei: „*Veți fi ca Dumnezeu*”. La rândul său, spre gloria „șarpelui”, simbol al medicinei moderne, împingând limitele tot mai departe, cercetătorul științific vrea să creeze viață și să distrugă moartea, dar îl găsește, fără să știe, în fața sa, pe Dumnezeul Atotputernic care își întoarce descoperirile împotriva sa, precum acest virus Covid-19, născut într-un laborator chinezesc, în țara care venerează oficial „dragonul” pe care Isus îl identifică cu „diavolul” în Apocalipsa 12:9. Încă o dată, privilegiul este confirmat: „*omul spiritual judecă totul și el însuși nu este judecat de nimeni*”. Natura are dreptul și posibilitatea de a crea în mod eronat metisuri anormale excepționale, ale căror efecte se dizolvă în masa vie. Dar crearea de noi molecule reproduse industrial prin fizica și chimia aplicate are consecințe ireversibile. Natura este atacată în aer, în apă și în adâncurile pământului care otrăvește hrana omului; este supusă dominației omului rebel și rău. Și ea așteaptă ziua eliberării sale, care nu va mai veni niciodată, până la reînnoirea creată de Dumnezeu în zorii unui mileniu al optulea veșnic. Prin gura lui Pavel, Dumnezeu spusese în Romani 8:20-21: „*Căci creația a fost supusă deșertăciunii, nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o. în nădejdea că ea însăși va fi eliberată din robia stricăciunii, ca să ajungă la slăvirea libertății copiilor lui Dumnezeu* „.

În situația disperată în care ne aflăm, Dumnezeu nu cere imposibilul de la aleșii Săi, ci doar alegerea înțeleaptă a ceea ce rămâne posibil.

Credința, rodul bunului simț

Așa cum ni se pare, creatura umană constituie o expresie a perfecțiunii. Totuși, perfecțiunea nu se obține fără voința unei inteligențe. Proporțiile corpului uman îi oferă, pe lângă un aspect plăcut, multiple capacități de acțiune care permit ființelor umane să atingă, să apuce și să strângă obiecte, să audă sunete, să miroasă mirosuri și să guste arome; toate acestea necesită construcții mentale inteligente. Avem dovada perfecțiunii divine reprezentată în creaturile sale umane. Când omul vrea să inventeze o creatură nouă, el nu poate crea decât deformări ale unor lucruri reale care există deja, deoarece Dumnezeu le-a creat. Și toate aceste lucruri concepute de mintea umană capătă aspecte monstruoase. În imaginația grecilor, îl găsim pe „ciclopul” din insula Creta a poetului Homer. Gigantul său este înzestrat cu un singur ochi plasat în mijlocul frunții. Dar Dumnezeul Creator nu a făcut această greșală atunci când a creat viața pe Pământ. Creaturile sale sunt toate dotate cu doi ochi, deoarece aceasta este condiția esențială pentru gestionarea situației în spațiu. Un singur ochi nu permite evaluarea corectă a distanțelor. În mod similar, inventatorii lumii ficțiunii moderne iau viața existentă și o distorsionează pur și simplu, exagerând urechile, ochii și orice altă parte a lucrurilor existente. Cu siguranță, creându-l pe primul

om, Dumnezeu a creat o adevărată capodoperă care îi aduce toată adorația noastră în cuvânt și faptă.

Alegerile franceze din 2022 și blestemul divin

În săptămâna 13-20 noiembrie 2021, am ajuns aproape la certitudinea că actualul tânăr președinte va fi reales la următoarele alegeri; aceasta din următoarele motive: în 2017, francezii l-au ales pe președintele pe care Dumnezeu le-l impusese, creând o situație favorabilă. În acest scop, candidatul așteptat să câștige a fost exclus din cursă. Votând împotriva „Frontului Național”, prezentat timp de decenii ca o sperietoare diabolică, francezii l-au ales involuntar pe tânărul fără experiență, deja cunoscut ca fiind arogant și ambițios. Știind că blestemul divin este cauza victoriei acestui tânăr ales, Dumnezeu nu are niciun motiv să-l înlăture de la putere. Prin stângăcia tânărului șef de stat rătăcit, blestemul divin trebuie să conducă țara la ruina și distrugerea parțială, pe care dușmanii săi interni și externi o vor realiza în contextul iminent al „celeia *de-a șasea trompetă* ” sau al „treilea Război Mondial”. Este prea târziu pentru ca Franța să-și schimbe opțiunile. Președintele său vizează dominația europeană, ceea ce îl determină să susțină și să încurajeze amestecul etnic între Franța și alte țări europene. Mai mult, suferind consecințele „Celei de-a Doilea Război Mondial”, francezii cultivă un sentiment de vinovăție multiplă. Sprijinul pentru regimul de la Vichy, care a colaborat cu Germania, este primul. Al doilea este trecutul colonialist al Franței. Remușcările și regretul au ucis spiritul patriotic al oamenilor. Teama de a fi considerați rasiști îi împinge pe francezi să accepte fără plângeri mizeria întregii lumi. Și, ca să fie și mai rău, minoritățile susținute își exprimă acum revendicările pe multiple teme, astfel încât cultura franceză și toate normele sale sunt atacate de idei din SUA sau Canada. Franța și valorile sale tradiționale se destramă. Spiritul „*Babel* ” își produce roadele confuziei și separării, chiar și în sânul poporului francez din ce în ce mai aprig divizat.

Îmi amintesc de calea urmată de blestemul divin care i-a vizat mai întâi pe evreii din vechiul legământ, așa cum a dovedit judecata divină exprimată de apostolul Pavel: în Romani 11: „*ramurile sunt tăiate (sau tăiate)* „*trunchiului* ”; în Romani 2:9: „*Necaz și strângere de fond peste orice suflet omenesc care săvârșește răutatea, întâi peste iudeu și apoi peste grec!*” „Această judecată este confirmată ulterior de Iisus Hristos, care îi numește pe evrei «*sinagoga Satanei* » în Apocalipsa 2:9 și 3:9. Această judecată divină împotriva poporului său arată clar că a fi depozitarul exclusiv al cuvântului sfânt scris al lui Dumnezeu nu este suficient pentru a rămâne în aprobarea sa. Dimpotrivă, scrierile lor profetice, după ce au mărturisit și au anunțat evreilor venirea lui Mesia Isus, cuvântul scris al lui Dumnezeu se întoarce împotriva lor și condamnă națiunea lor evreiască; îi judecă și îi ucid; lucruri împlinite literalmente de romani în anul 70. În epoca creștină, după abandonarea Sabatului, înlocuită de «duminică», stabilită ca «zi a soarelui» de Constantin I ' din 538 blestemul este întruchipat de religia romano-catolică care, susținută militar de Franța, va domina mult timp pe continentul european. Persecuțiile sale îndreptate împotriva reformatorilor din ^{secolul al XVI-lea} îi vor forța pe aceștia din urmă să plece în exil în țări mai primitive, iar printre aceste țări,

pământul american nou descoperit sau redescoperit. Regele francez, Ludovic al XVI-lea, își oferă sprijinul cetățenilor americani care au intrat în revoltă împotriva englezilor.” dominator. SUA câștigă mai întâi libertatea, iar majoritatea fiind protestantă, această țară acordă Bibliei o mare importanță în constituția sa până în zilele noastre. Libertatea americană este urmată de libertatea regimului revoluționar francez impus întregului popor al Franței. Libertatea se extinde și la alte popoare prin victoriile militare ale împăratului Napoleon I. Religia devine liberă prin „Concordatul” său, dar la acea vreme aceasta privește doar religiile creștină și evreiască, deja foarte slăbite de gândirea liberă ateistă care cucerește mințile umane. În 1843, în SUA, din cauza intrării în vigoare a decretului din Daniel 8:14, judecata lui Dumnezeu condamnă credința protestantă, iar rodul blestemului ia forma primirii populațiilor hispanice catolice. După cum vor mărturisi filmele moderne ale cinematografiei americane, preoții catolici îi vor înlocui pe reverendii și pastorii protestanți. Reconcilierea celor două religii inamice a fost astfel confirmată, iar America poartă atunci aspectul pe care Dumnezeu i-l va da în rolul său profetic de „*fiară care se ridică de pe pământ*” în Apocalipsa 13:11: „*o fiară ca un miel care avea două coarne*”; „*Două coarne*”, adică credința protestantă și credința catolică. Blestemul evreiesc fiind clar revelat de istorie, profeția evocă și dezvăluie doar blestemele protestante și catolice ignorate de masele umane. Cele două religii creștine fiind lovite de blestemul lui Dumnezeu, ateismul este cel care a venit primul să umple golul religios lăsat liber. Situația se deteriorează recent din cauza intrării pe scenă a religiei islamului. Aceasta s-a dezvoltat în țările din Orientul Mijlociu în deplină libertate, separată de lumea occidentală. Caracteristica sa particulară este de a nu avea lider religios, iar puterea sa se bazează pe aderarea exclusivă și obligația ereditară a membrilor săi. Islamul este o concepție a religiei în care viața omului este plasată în întregime sub stăpânire religioasă, fără distincție între profan și sacru; ceea ce corespunde, de altfel, modelului dat de Iisus Hristos și apostolii săi. Aceasta este ceea ce cere Dumnezeu când le spune evreilor și creștinilor în Deuteronom 6:5, 11:1, 30:6 și Matei 22:37, Marcu 12:30 și Luca 10:27: „*El, răspunzând, a zis: Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot mâna ta*”. „*...cu toată puterea și cu tot cugetul vostru; și aproapele vostru ca pe voi înșivă.*” Problema cu Islamul este că dragostea cerută de Dumnezeu se bazează pe recunoașterea sacrificiului său muritor voluntar, realizat în persoana umană și divină a lui Isus Hristos; lucru la care Islamul nu subscrie. Ciocnirea a două civilizații, Islamul hiperreligios și Occidentul fals creștin și evident agnostic, va produce și produce deja agresiuni războinice ucigașe orchestrate de marele Dumnezeu creator care pedepsește astfel abandonarea zelului creștin și infidelitatea falșilor creștini occidentali. Religia va conduce astfel popoarele lumii în conflicte teribile, căci prin religie se execută judecata lui Dumnezeu, care le condamnă pe toate. Ca precursor, prin opunerea religiilor concurente, ortodocșii sârbi, catolicismului croat și islamului bosniac, „Războiul Balcanic” a amintit Europei Occidentale și de Est de destinul lor teribil și tragic.

În planul divin al testului final al credinței, SUA vor juca rolul principal; acela al dominatorului universal care își impune voința, conform opiniei sale,

pentru binele tuturor. În Apocalipsă, această entitate americană apare doar în Apocalipsa 13:11 sub imaginea „*mielului cu două coarne*” care, reprezentând credința protestantă și credința catolică unite, vor constitui împreună „*fiara care se ridică de pe pământ*”. SUA au fost construite din 1776 pe un pământ necunoscut oamenilor până în ^{secolul al XVI-lea}. Aceasta justifică faptul că nu sunt menționate ca națiune în cartea lui Daniel, a cărei particularitate specifică trebuie să o înțelegem. În această carte, poporul de referință este Israelul vechiului legământ, poporul lui Daniel. Și în special, Daniel 8 ne oferă detalii geografice în concordanță cu situațiile entităților vizate de profeție și aceasta, întotdeauna în raport cu Orientul Mijlociu, unde se află Israelul. De aceea, în Daniel 11:40, Rusia apare ca „*regele nordului* (sau *al nordului*)”, „*nordul*” în raport cu Israelul. În mod similar, Islamul Arabiei este numit „*regele miazărilor* (sau *sudului*)”, ceea ce este încă în concordanță cu poziția Israelului. Și pentru că în vremea profetului Daniel, existența continentului american este ignorată, Dumnezeu nu îl menționează ca „*rege*”, existența sa este ținută secretă, dar profețește acțiunea sa nucleară punitivă împotriva Rusiei, al cărei „*rege*” și dominație vor înceta, distruse pe munții Israelului, după ce, într-o mare mânie disperată, va însângera în principal Europa Occidentală invadată și vizată de profeție. De fapt, pentru Dumnezeu și adevărul istoric, America este doar o excrescență târzie a „*celor zece coarne*” sau „*regi*” ai Europei preocupați de practica duminicii moștenită de la Constantin I. Și aceasta privește și marele teritoriu al Australiei și pe cel al Americii de Sud. Căci într-adevăr, în Daniel 8, Dumnezeu profețește o dominație venită din Vestul Israelului; cea a Romei. Centrul religios de referință trece astfel din Orientul Mijlociu în Vest. Și din acest Vest „creștin” popoarele vor începe să populeze cele două continente americane; inclusiv cea nordică care deja domină întregul pământ și colonizează comercial și cultural toate națiunile seduse și exploatate, dar convertite voluntar la modelul său de viață.

Săptămâna 28.11 - 04.12.2021

Evenimentele actuale sunt centrate pe două teme principale care terorizează presa și pe vechii francezi. Acestea sunt virusul Covid și virusul numit naționalism. Pentru că, judecând după reacțiile pline de ură ale presei și ale celor pe care i-au manipulat, de mai bine de cincizeci de ani, aceste lucruri par a fi cele două ținte ale furiei lor. Eric Zemmour a îndrăznit să denunțe riscul unei „mare înlocuiri”, iar singura sa greșală este să nu spună că această „înlocuire” a fost deja realizată. El este sigur că ar putea fi amplificată într-un război civil sau în viitorul Război Mondial, dar esențialul a fost deja realizat. Înlocuirea este cea a ideilor și normelor gândirii publice civile și politice. Să comparăm situațiile contrastante de la început și din epoca actuală a celei de-a Cincea ^{Republici}.

În 1958, pe vremea generalului de Gaulle, Franța eliberată era compusă în principal din două partide politice: dreapta republican-catolică, care îl susținea pe șeful statului, și, în fața acesteia, o puternică reprezentare a muncitorilor francezi reuniți sub egida Partidului Comunist de inspirație rusă și sovietică. Spiritul naționalist domnea în ambele tabere, iar programul de eliberare de SUA invadatoare era susținut de toți. Prin urmare, trebuie să fi trăit în această epocă

pentru a observa schimbarea, inversarea autentică a acestor valori față de cele susținute astăzi de majoritate. În 2021, spiritul național este demonizat, deoarece cei care trăiesc astăzi, în Franța și în Europa, nu au experimentat niciodată un context de război în propria țară. Favorata de Dumnezeu, lunga pace a produs un proiect de înțelegere universală care își are originile în proiectarea construcției „Turnului Babel”, născut în gândul regelui Nimrod. Pentru opinia umană, această concepție despre viață care își propune să instaureze pacea Siguranța între oameni este nobilă și de neatacat. Pentru copilul lui Dumnezeu, este la fel de adevărat, deoarece este modelul pe care Dumnezeu îl va oferi veșnic învingătorilor săi aleși. Aici apare Biblia prețioasă, pentru a înțelege ce trăim și ce face toată diferența în viziunea finală a celor două tabere, conform a ceea ce Solomon, această înțelepciune divină întrupată în om, declară în Eclesiastul 1:9-10: „*Ce a fost va fi și ce s-a făcut va fi; nu este nimic nou sub soare*”. „*Dacă există ceva despre care oamenii spun: «Iată, acesta este nou!», acest lucru a existat din veacurile dinaintea noastră .*” După Nimrod, de-a lungul istoriei pământului, această încercare de a stabili pacea universală a fost reînnoită. A fost motivul cuceririlor marilor dominatori ai istoriei și, printre ei, trebuie să remarcăm rezultatul obținut de marele rege caldeean Nebucadnețar, al cărui regat a obținut pacea pentru că a fost supus personal și convertit adevăratului Dumnezeu, creatorul întregului nostru univers pământesc. Ceea ce ignoră agnosticii necredincioși sau necredincioși este că obținerea păcii, atât de prețioasă și căutată de toți, este imposibilă și se obține doar prin bunăvoința lui Dumnezeu. Acum, în Isus Hristos, El nu a anunțat pacea, ci „*sabia*” și „*războaiele*” în succesiune perpetuă; Matei 10:34: „*Nu credeți că am venit să aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia*” » ; Matei 24:6: « *Veți auzi de războaie și de zvonuri de războaie : vedeți să nu vă tulburați, căci aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul nu este încă* ». Astfel, numai Dumnezeu va reuși să creeze un context de viață de pace universală veșnică, deoarece, pentru a obține acest rezultat, El va fi selectat, sortat și reținut în prealabil, printre reprezentanții speciei umane, creaturile rare găsite ca fiind conforme cu standardele care condiționează posibilitatea acestei păci câștigate, exclusiv, de Iisus Hristos, singurul Mântuitor universal. Prin urmare, nu trebuie să ne înșelăm cu privire la semnificația celor 76 de ani de pace acordați Europei Occidentale până în prezent, de la sfârșitul « celui de-al Doilea Război Mondial ». Metamorfoza minților umane obținută în această perioadă aduce demonstrația așteptată de Dumnezeu. Nici războiul, nici pacea nu le-au permis oamenilor rebeli să stabilească o fericire comună și o pace durabilă. Iluziile create cedează locul realității: diferențele rasiale, etnice sau religioase nu promovează bogăția sau pacea, ci mai degrabă opoziția și războiul. Imigrația devine un blestem pe măsură ce crește în timp. Totul este o chestiune de proporție. Când minoritatea devine egalitate, apar și se impun noi revendicări, care creează probleme insuportabile pentru francezii de sânge care doresc să se bucure mai întâi de privilegiul lor național; aceasta dezvăluie blestemul alegerii republicane care acordă, chiar și dușmanilor săi, naționalitatea prin naștere pe pământul Franței sau al teritoriilor sale de peste mări; atunci când aceasta nu este acordată din simple motive de automulțumire, personală sau nu, de către liderii politici. Rezultatul este exploziv; o ceartă, mai puternică decât celelalte, va aprinde

taberele pline de ură reciprocă. Războiul civil va face Europa fragilă și deschisă invaziei rusești profețite de Dumnezeu în Daniel 11:40. O profeție a obscurului Nostradamus spune: „Suveran pontif roman, ferește-te să te apropii de orașul udat de două râuri; sângele tău va scuipa acolo, tu și ai tăi, când va înflori trandafirul.” Astfel, atacat în Italia de islamul războinic, actualul papă roman va căuta curând refugiu și protecție în Franța, la Lyon; un oraș udat de râurile Ron și Saône. Profetul indică două mari căi navigabile cu aspect identic. În acest oraș Lyon, dedicat cultului Mariei, se anunță un masacru al creștinilor catolici (= al tău) și papa „când înflorește trandafirul”. Acest trandafir a fost adoptat ca emblemă politică de președintele socialist François Mitterrand. În 1981. Prin urmare, reprezintă trecerea Franței sub gândirea filosofică de centru-stânga a socialismului format și extins în detrimentul partidului comunist. Succesiunile istorice ale guvernelor franceze au păstrat acest caracter social; fie că au fost de dreapta sau de stânga. Prin urmare, trandafirul este încă, în 2021, activ, deoarece oferă sprijin imigrațiilor musulmane care îi pregătesc căderea. Trandafirul este simbolul floral al acestei iubiri care caracterizează umanismul orb pe care Dumnezeu se pregătește să-l distrugă. Dar, nu a spus oare Isus însuși: „*Iubiți-vă dușmanii!*” Da, a spus aceste lucruri, dar numai aleșilor săi credincioși li se adresează cuvintele sale; nu umaniștilor necredincioși și rebeli. Și să nu uităm că această poruncă a lui Isus este menită să întărească vinovăția dușmanilor lor, punând mai multe mănunchiuri de lemne pe capul lor, pentru ziua în care Dumnezeu îi va judeca și îi va extermina. Scopul urmărit de această iubire martirizată nu este, prin urmare, iubirea, ci dreptatea divină.

Mă îndrept treptat spre vârsta care mă va face octogenar. Și, din câte îmi pot uita în urmă, din copilărie, îmi amintesc că eram entuziasmat de gândul prieteniei frățești care ar trebui să unească inimile tuturor ființelor umane. Suflul meu a vibrat la auzul versurilor acestui cântec care a devenit titlul unui film, versuri care spuneau: „**Dacă toți băieții din lume** ar deveni buni prieteni și ar merge mână în mână, fericirea ar fi pentru mâine”. Așa am învățat de la Iisus Hristos că numai în El se va împlini acest vis universal magnific. Pentru că pe pământul actual al păcatului, Dumnezeu nu permite acest lucru. Și pentru a-l împiedica, diavolul și slujitorii lui lucrează eficient. Ei insuflă oamenilor gânduri pline de ură care îi determină să le interpreteze greșit pe cele ale altora. În spiritul meu umanist, m-am comportat întotdeauna prietenos față de străinii cărora le-am putut sluji spontan. În același timp, am descoperit cât de ușor se întorceau și cât de ușor se trezea ura lor față de țara gazdă. Pentru a înțelege starea lor de spirit, trebuie să ne dăm seama că, în mândria lor naturală, simt umilința de a se fi întors în țara colonizată pentru a prospera. Și această mândrie îi face să disprețuiască și mai mult occidentalii supuși compromisurilor impuse de regimul lor republican de lungă durată. Deși începuturile Republicii Franceze au fost ucigașe și beligerantă, la finalul ei, ea apare slabă și demnă de dispreț. De asemenea, această slăbiciune foarte reală o expune disprețului dușmanilor și concurenților săi europeni care profită și se îmbogățesc de pe urma ruinei sale. Am fost mult timp victima unor evenimente neplăcute pe care le-am atribuit în mod eronat unui imigrant algerian venit să locuiască în clădirea mea. În privat, nu a ascuns faptul că simțea o ură puternică față de Franța și francezi. Abia în 2021, instalarea camerelor video mi-a

permis să descopăr adevăratul vinovat al faptelor rele comise și observate. Îl plasasem dincolo de orice suspiciune, datorită comportamentului său stupid, dar deschis prietenos. Am descoperit astfel că acest vecin, foarte francez, grav dispeptic și parțial șchiop, ale cărui sunete ies din gura lui abia le înțeleg, era de fapt, față de mine, în primul rând, un mincinos, un hoț, un ipocrit și un incendiator. Acești oameni cu retard mintal sunt considerați de psihiatri, apti să trăiască printre oameni normali. În realitate, sunt ființe lipsite de apărare, incapabile să reziste inspirațiilor demonilor care săvârșesc fapte rele prin intermediul lor. Pe vremea sa, Isus le-ar fi spus acestor oameni slabi de minte: „Demone, cum te cheamă?” Astăzi, știința umană încearcă să reducă, prin drogurile sale, reacția lor violentă atunci când este așa, iar când nu este așa, demonii continuă să acționeze în deplină liniște. Acest exemplu arată nocivitatea judecății pur științifice care contribuie, prin orbirea sa, la intensificarea relelor care lovesc umanitatea globală, credincios, necredincios sau necredincios. Pe bună dreptate, Pavel a declarat în Efeseni 6:12: „ ***Căci nu avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva domniilor, împotriva puterilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății din locurile cerești*** ”. Protejați de invizibilitatea lor, doar analiza unei credințe luminate ne permite să-i identificăm ca adevărații autori ai relelor comise. Franța a avut de suferit consecințele imigrației doar din cauza alegerilor politice și economice făcute de liderii săi prezidențiali succesivi. Ei și-au ruinat țara livrând-o concurenței străine; inițial, europene, iar apoi, pentru a o termina, prin relocările făcute în beneficiul Chinei. Este în acest context de ruină încât prezența străină a devenit o povară insuportabilă și țapul ispășitor pentru sărăcia observată. Iar cauza islamistă nu a trebuit decât să se descurce într-o situație nefavorabilă pentru a-și justifica exactionile împotriva Franței și a lumii creștine occidentale globale.

În contextul postbelic foarte dur care va urma celui de-al Treilea Război Mondial, supraviețuitorii rebeli vor crede că pot, în sfârșit, să stabilească condițiile pentru un singur guvern universal, care va face posibilă obținerea a ceea ce Babel nu reușise să păstreze. Marea înlocuire temută și anunțată de Eric Zemmour, candidatul oficial la alegerile prezidențiale din 2022, a fost deja semnalată și profetită de Dumnezeu în Apocalipsa 18:2-3, în acești termeni: „ ***Și el a strigat cu glas tare: «A căzut, a căzut Babilonul cel mare! Și a ajuns un locaș de demoni, o pricină a oricărui duh necurat și o cușcă a oricărei păsări necurate și urâte»*** ”. „Pentru că toate națiunile au băut din vinul mănii curviei ei și împărații pământului au comis curvie cu ea și negustorii pământului s-au îmbogățit prin abundența luxului ei.” Aspectul multicult al Franței și al țărilor europene este subliniat de termenul „ ***impur*** ”, citat de două ori. După căutarea purității rasiale de către guvernul nazist al lui Hitler, întreaga Europă, catolică și protestantă, a adoptat punctul de vedere absolut opus al acestei abordări condamnate, angajându-se într-o politică primitoare care a dus la dezastrul care apare astăzi. Dacă concurența economică poate avea consecințe financiare grave, cealaltă concurență, religioasă, este și mai dăunătoare. Căci îl determină pe Dumnezeu să intervină personal în istorie și în viața umană pentru a-i pedepsi pe cei vinovați. Virușii mortali și războiul mondial care vine sunt expresiile dureroase, concrete și vizibile ale acestui lucru. Iar adevărații oameni de știință și

sprijinul lor compus din nenumărați papagali propagandiști au devenit noii preoți ai societăților și popoarelor occidentale decreștinizate, serios înmuiate, decadente și supuse, deși rămân rebele față de adevărul profan sau religios. Dictatele comunității științifice au înlocuit dictatele religioase ale monarhiei romano-catolice pentru prelungirea...” nenorocirea popoarelor în cauză. Acest nou dictat este favorizat de creșterea puterii conducătorilor marilor națiuni contemporane. Acest lucru este revelat în Apocalipsa 9:17, într-un mesaj simbolic: „*Și astfel am văzut caii în vedenie și pe cei ce călăreau pe ei, având platoșe de foc, de iacint și de pucioasă. Capetele cailor erau ca capetele leilor; și din gurile lor ieșea foc, fum și pucioasă.*” Peste tot pe pământ, în țările care le posedă, decizia de a folosi arme nucleare este încredințată unei singure persoane. Și această situație, cu consecințele sale distructive îngrozitoare, este demnă de a fi evidențiată și revelată de Dumnezeu care a creat viețile care vor fi distruse masiv prin aceste mijloace moderne terifiante. În versetul citat, cuvântul „*cap*” desemnează, conform Isaia 9:14, „*magistratul*” sau, în Apocalipsa 9, șefii de stat sau președinții națiunilor. Iar cuvântul „*leu*” le atribuie forța, conform Judecători 14:18, în acest caz, nucleară, sugerată de termenii „*foc, fum și pucioasă*”. Acest lucru este confirmat și susținut în versetul următor. Dumnezeu atribuie cuvintelor sau „*gurilor*” magistraților decizia de a folosi arma atomică: „*Prin aceste trei plăgi, prin foc, prin fum și prin pucioasă, care ieșeau din gurile lor, a fost ucisă o treime din omenire.*” Numind acțiuni nucleare „*plagi*” „Dumnezeu își dezvăluie responsabilitatea pentru acțiunile distructive și le prezintă ca consecințe ale judecății sale divine care privește toate ființele umane care trăiesc pe pământ, oriunde s-ar afla și indiferent de religia pe care o profesează și o mărturisesc. Planul său unic de mântuire, bazat pe Isus Hristos, pe care îl disprețuiesc, îl resping sau îl subestimează, îi condamnă pe toți să sufere și, în cele din urmă, să moară în mod uniform. Totuși, deoarece infidelitatea lor va fi prejudiciat însăși cauza mântuirii oferite de Dumnezeu în Isus Hristos, creștinii falși, considerați mai grav vinovați, vor suferi o soartă mai aspră, conform Apocalipsei 19:20-21, unde sunt desemnați prin simbolurile „*fiarei*” catolice și ale „*prorocului fals*” protestant. Diferența revelată în versetul 21 față de alte popoare necreștine va apărea în momentul distrugerii lor finale pentru exterminarea lor definitivă în „*lacul de foc*” care dă „*moartea a doua*”, conform Apocalipsei 20:14. Dar aceasta, nu înainte de sfârșitul „mileniului șapte”, care va începe în primăvara anului 2030.

Când Satana îl alungă pe Satana

Oricât de surprinzător ar părea, acest tip de acțiune este o realitate. Fiecare trebuie mai întâi să se pună și să răspundă la această întrebare: De ce s-ar priva Satana de acest tip de vicleșug, el care nu mai are nimic de pierdut, pierzând deja viața veșnică pe care a moștenit-o în mod natural ca primul înger ceresc creat de Dumnezeu? În anticamera morții promise, nu i-a lăsat Dumnezeu posibilitatea de a acționa după bunul plac până la revenirea glorioasă a lui Isus Hristos?

Pentru a vă convinge că Satana îl alungă într-adevăr pe Satana, iată argumente bazate pe deducții logice necesare după primirea cunoașterii mesajului

profetic numit „*Apocalipsa lui Isus Hristos* ” sau „*Revelația lui Isus Hristos*”. Căci în Daniel și Apocalipsa, în Isus, Dumnezeu dezvăluie adevărata judecată pe care o rostește asupra Bisericii Romano-Catolice și a papilor ei succesivi. Niciodată sub identitatea sa reală, ci prin simboluri, blestemată de Dumnezeu de la începutul său în 538 și până la sfârșitul său în 2030, Biserica Romană apare acolo ca țintă principală a pedepselor și condamnărilor sale. Acasă, Satana este acasă. În Apocalipsa 13:3, el, Satana, care sub chipul „balautului ” din Apocalipsa 12:3 însângerase arenele romane cu sânge creștin prin agenții săi, împărații Romei, dă așa-numitei biserici romane și papale „creștine”, citez: „*autoritatea sa, puterea sa și tronul său* ”. Convertirea Romei la creștinismul papal duce Roma înapoi la o nouă formă de dominație, de data aceasta exclusiv religioasă, astfel încât această succesiune este o formă de ștafetă diabolică și înșelătoare.

De atunci înainte, capcana trebuie să rămână ignorată de popoarele umane, de asemenea, biserica va trebui, în aparență, să pară că luptă împotriva diavolului, dușmanul învins de Iisus Hristos. Așa instituie organizația diavolului aceste tribunale inchizitoriale, menite să lupte împotriva diavolului și a slujitorilor săi. Țintele sunt oficial, vrăjitorii și vrăjitoarele care practică științe oculte, acuzați tocmai că au comerț cu diavolul, dar în afara acestor ținte justificate, biserica îi persecută pe adevărații slujitori ai lui Dumnezeu în Hristos, aceasta în numele ereziei care caracterizează tot ceea ce se opune normei învățaturii oficiale romano-catolice definite de papa momentului.

Mulțimile umane sunt astfel înșelate; aceste vânări de demoni maschează identitatea sa diabolică. În aparență, aceasta extinde acțiunile lui Isus care, însuși, a alungat demoni în timpul slujirii sale pământești. Și astăzi, ca și în vremea sa, cei care beneficiază de eliberările sale prin preoții exorciști sunt primii și eficienții săi martori. Ei au observat și simțit în trupul și spiritul lor schimbarea care explică noua lor stare. Prin urmare, este dificil pentru acești oameni să accepte ideea că au fost eliberați de diavol sau de demonii săi de către diavol însuși sau de unul dintre demonii săi. Asemenea „*șarpelui* ” din Eden, preotul exorcist este doar un instrument intermediar, adică un mediu, care revendică o putere dată de Isus Hristos. Este ușor de înțeles că Isus nu poate da nicio putere unui reprezentant al bisericii inamice căreia mesajele sale i se adresează întotdeauna la persoana a treia, pentru că nu i se adresează niciodată la persoana a doua singular; formula „*voi*” se aplică doar pentru a se adresa adevăraților săi slujitori; chiar dacă recunoașterea lor de către el este doar provizorie. Acest lucru apare în Apocalipsa 3:1, unde acest „*voi*” se referă la credința protestantă condamnată de Isus în 1843. În epoca precedentă, numită Tiatira, mesajul „*voi*” îi privește și pe protestanții din secolul al XVI-lea, a căror binecuvântare era doar provizorie, în așteptarea unei „*noi*” „*povere*” care desemnează finalizarea Reformei cu restaurarea Sabatului sfințit de Dumnezeu încă de la crearea lumii noastre. Cerința sa din 1843 o va justifica pe cea de la Sardes, unde îi spune: „*Treci drept viu și ești mort* ”. În secolul al XVI-lea, adevărații slujitori ai lui Isus Hristos au fost țintele urii din partea ligilor catolice care slujeau „*falsei profetese* ” numită simbolic „*Izabela* ” prin comparație cu regina evreilor, soția feniciană străină care se închina lui Baal, luată de regele Ahab. De asemenea, ea își exercitase ura ucigașă asupra adevăraților profeti ai lui YaHWéH și a ucis 400 dintre ei. Aceste lucruri sunt explicate în detaliu în această

carte, așa că voi aminti aici pur și simplu cum Isus refuză să se adreseze direct acestei confesiuni religioase catolice sau oricăruia dintre reprezentanții acesteia. Cazul catolicismului fiind dezvăluit, din 1843, „*cel* „*Întunericul*” luat drept „*lumină*” se va intensifica, de data aceasta referindu-se la credința protestantă în multiplele sale forme și denominațiuni. În SUA, după această dată a anului 1843, apar roadele blestemului divin: războiul civil intern numit „secesiune”; practica intensă a ocultismului și spiritismului. Și din nou, ca și printre catolici înaintea lor, în bisericele protestante, pastorii abandonați de Duhul Dumnezeului celui Viu exorcizează: „Satana încă îl scoate afară pe Satana”.

Lección istoriei revelate este să înțelegem că nu oricine îl poate alunga pe Satana, ci doar cei care pot, în funcție de faptul că Dumnezeu îl mărturisește ca fiind copilul său și îi acordă această putere. Dar pentru ca acest lucru să se întâmple, exorcistul însuși trebuie să fie găsit „*vrednic*” de Dumnezeu pentru o astfel de acțiune. Și în Apocalipsa, doar „primii adventiști” sortați și selectați prin testul din 1843 sunt recunoscuți ca fiind „*vrednici să umble cu Isus îmbrăcat în alb*”, conform Apocalipsei 3:4. Din păcate pentru ei, povestea nu s-a încheiat aici, pentru că același blestem a lovit, de data aceasta adventismul oficial, iar din 1994, rugăciunile sale s-au alăturat celorlalți căzuți care l-au precedat. De atunci, Satana nu a mai fost cu adevărat alungat de nimeni, ceea ce justifică extinderea puternicei sale influențe malefice asupra tuturor popoarelor pământului, inclusiv asupra Occidentului fals creștin, deoarece, potrivit lui Isus Hristos, „*tronul*” său se află la Roma, conform Apocalipsei 2:13: „*Știu unde locuiești, știu că acolo este tronul Satanei. Tu ții cu tărie Numele Meu și nu te-ai lepădat de credința Mea, nici măcar în zilele lui Antipa, martorul Meu credincios, care a fost ucis între voi, unde locuiește Satana.*” Folosirea pronosticului informal „tu” în acest mesaj este justificată deoarece Isus și-a găsit ucenicii credincioși la Roma, deoarece Pavel și Petru au venit acolo pentru a aduce Evanghelia mântuirii. Însă în 538, data atașată acestui mesaj, noul romano-catolicism este desemnat și denunțat ca purtător al „**doctrinei lui Balaam**” în versetul 14 care urmează: „*Dar am câteva lucruri împotriva ta: pentru că ai acolo pe cei care țin doctrina lui Balaam, care l-a învățat pe Balak să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, să mănânce lucruri jertfite idolilor și să comită curvie.*” Pentru a o separa mai bine de slujitorii ei, în versetul 15, el spune despre ea: „*Tot așa, ai și pe cei care țin doctrina nicolaiților.*” Prin urmare, sub denumirea de „doctrină a nicolaiților” Isus desemnează regimul papal care se pregătea. Numele de nicolaiți este construit pe cuvintele grecești Nike și laos, care înseamnă popor victorios, ceea ce denotă clar pentru acea vreme domnia ultimilor împărați romani victorioși înainte de căderea și prăbușirea imperiului. În 538, Vigilius I ^{este} o figură intrigantă care profită de o relație intimă cu Teodora, prostituata căsătorită cu Justinian I ' pentru a fi primul care se așează pe „*tronul lui Satan*” în Palatul Lateran din Roma. Acest cuplu imperial care instaurează blestemul în credința creștină seamănă în mod curios cu cuplul blestemat și el de Dumnezeu, Izabela și Ahab din vechiul legământ. Și nu este fără motiv că numele „Izabela” va desemna biserica romană persecutoare din ^{secolul al XVI-lea} în mesajul numit Tiatira, care înseamnă „porci în căldură și să dea moartea cu suferință”, adică ora apogeeului „urâciunii pustiirii” profetite în Daniel 9:27: „... Pustiitorul va săvârși cele mai abominabile lucruri,

până când distrugerea și ceea ce a fost hotărât vor cădea peste pustiitor . » Adesea, deoarece traducerea literală oferă un mesaj pe care nu îl înțeleg, traducătorii Bibliei transformă și distorsionează textul ebraic original. Acesta este cazul acestui verset tradus greșit, a cărui traducere literală este: « **Și pe o aripă vor fi urâciuni ale pustiirii și chiar o exterminare (sau distrugere completă) și va fi sfârșită** , [conform] *a ceea ce a fost decretat, asupra pustiului [țară]* ». Acest cuvânt « aripă » a fost înțeles greșit și, prin urmare, eliminat de Louis Segond în traducerea sa. Acum, aripile sunt un simbol al caracterului celest și, prin urmare, al religiei. Prin acest simbol „aripă”, Duhul desemnează credința catolică ce domină Franța și Europa, ea însăși organizată prin Tratatul de la Roma semnat în 1957 și confirmat în 2004. Prin urmare, se anunță că seducția romano-catolicismului papal, rănită temporar de moarte de revoluționarii francezi între 1792 și 1798, urma să fie vindecată prin Concordatul lui Napoleon I. Astfel, ^{aceasta} urma să-și prelungească seducția fatală până la puternica revenire glorioasă a lui Iisus Hristos, care o va demasca și distruge, precum și pe toți partizanii și susținătorii săi rebeli, toți creștini falși.

Evident, din moment ce comportamentul ei față de concurenții ei religioși s-a schimbat complet, nemaipерsecutând, pentru că nu mai este susținută de aripa armată regalistă franceză, adevărata ei natură este și mai greu de descoperit. O iubire umanistă înșelătoare o caracterizează, dar vina acestei iubiri este tocmai aceea de a o împărtăși doar cu oamenii, în timp ce numai iubirea arătată față de Dumnezeu în Hristos desemnează adevărata credință. În poruncile Sale citate în Matei 22:37-38, iubirea față de Dumnezeu este desemnată ca fiind o prioritate: „ *Isus i-a răspuns: **Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă** „. Apoi adaugă: « *Și al doilea este, asemenea lui: **Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși** »*. Și acest reproș adresat evreilor din vremea sa privește astăzi, din 1843, toate religiile care onorează și practică cu religiozitate odihna duminicală a moștenirii romano-catolice adoptate începând cu 7 martie 321, data la care împăratul Constantin I ^{a impus} -o în tot Imperiul Roman. Această duminică a devenit, din 1843, semnul cultului involuntar al diavolului. Aleșii lui Isus nu pot decât să aprecieze faptul că identificarea creștinului blestemat de Dumnezeu a devenit atât de ușoară și simplă. Dar atenție, o practică pur tradițională a adevăratului Sabat nu este suficientă pentru a fi binecuvântat și mântuit prin jertfa lui Isus Hristos. În inimile oamenilor, Dumnezeu detectează și identifică adevărata iubire a adevărului său și a persoanei sale, în gând și în faptă; acestea sunt singurele criterii care îl fac pe cel chemat alesul său. Citim în Matei 15:3: « *Și le-azis: «De ce călcați și voi porunca lui Dumnezeu pentru datina voastră?»» »* Căci reproșurile adresate de Isus își păstrează valoarea până la sfârșitul lumii. Acesta este și motivul pentru care s-a scris mărturia vechiului legământ iudaic. A fost consemnată în scris pentru a-i împiedica pe creștinii noului legământ să comită la rândul lor aceleași erori și păcate. Vai! Acest reproș cu privire la toate organizațiile religioase ale pământului, această altă declarație a lui Isus citată în Luca 18:7-8 poate fi deja observată tragic astăzi: „ *Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Săi, care strigă zi și noapte către El, măcar că este îndelung răbdător cu ei? Vă spun că le va face dreptate curând. **Dar când va veni Fiul****

Omului, va găsi El credință pe pământ?” » Această întrebare pusă de Isus, cel puțin tulburătoare, ar trebui să încurajeze prudența și neîncrederea în fiecare cititor al cuvintelor Sale și să-i permită să înțeleagă cel puțin că marile organizații religioase nu-l reprezintă, contrar pretențiilor lor. Cei cu adevărat aleși sunt ascunși în anonimat și numai într-un fel de clandestinitate mesajul adevărului lui Dumnezeu ajunge la mințile umane pe care le consideră demne de el.

În realitate, singura modalitate de a-l alunga pe Satan este să-i dovedești că greșește, acceptând să te supui Dumnezeului Creator și legilor sale, perfect onorate de Iisus Hristos înaintea tuturor oamenilor. Numai în acest caz, el, Iisus, oferindu-ne ajutorul său, poate, ca un mare preot exorcist, să-l alunge pe Satan și pe demonii săi din viața noastră, și aceasta într-o manieră strict individuală și cu condiția să nu speculăm asupra harului obținut. Pentru că o întoarcere la păcat poate face obținerea iertării și mai dificilă și, în cele din urmă, imposibilă.

Totuși, pentru a fi convinși de aceste lecții deduse care se succed și se succed, este imperativ să împărtășim cu Dumnezeu judecata Sa revelată de Isus Hristos. Aici apar profețiile ca inevitabile și indispensabile pentru ca cel chemat să se adapteze cerințelor lui Dumnezeu din timpul său, pentru a obține, în Isus Hristos, statutul de ales care îi garantează mântuirea. Numai ascultarea de legile și principiile divine, trăită într-un spirit critic, în teama de a nu-L plăcea pe Dumnezeul care judecă acțiunile și gândurile noastre, aduce în duhul nostru mărturia că El ne primește și că este dispus să ne binecuvânteze; ceea ce este confirmat de acest verset din Romani 14:22: „*Credința pe care o aveți, păstrați-o pentru voi înaintea lui Dumnezeu. Fericit este cel ce nu se osândește singur în ceea ce găsește!*” De asemenea, nu trebuie să ne amăgim pe noi înșine, judecându-ne într-un mod prea mulțumit de sine. Pentru că Isus este milostiv, exigent, dar niciodată mulțumit de sine.

Iisus Hristos, candidatul pentru alegerea conducătorului inimilor universale

Programul său

Poate fi rezumat într-un singur verset: „*Dați lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu și Cezarului ce este al Cezarului*”. Adaptat la realitatea timpului nostru, acest text devine „și Romei ce este al Romei”. De aici înainte, nu ne rămâne decât să enumerăm lunga listă de lucruri care i se datorează.

1- Abandonarea odihnei săptămânale a Sabatului din adevărata „*ziua a șaptea*” sfințită de Dumnezeu pentru odihna lui Dumnezeu și a omului; aceasta încă de la crearea lumii. În enumerarea sărbătorilor lui YaHWéH, în Lev. 23, respectarea Sabatului săptămânal este pe primul loc printre celelalte sărbători care și-au găsit împlinirea în prima venire a lui Hristos. Nu este cazul Sabatului, a cărui împlinire profețită nu se va realiza decât în 2030, prin intrarea în al șaptelea mileniu pe care îl anunță Sabatul săptămânal sfințit. Abandonarea sa de către creștini, pentru a se supune schimbării zilei impuse printr-un decret al împăratului roman Constantin din 7 martie 321, este primul păcat din care vor rezulta multe alte păcate împotriva legii divine. Ca atare, este baza tuturor formelor de blestem al lui Dumnezeu pe care Apocalipsa 8 și 9 le prezintă sub denumirea simbolică de

„trâmbițe”. Vor fi „șapte”, iar „a șaptea” va fi împlinită prin intervenția glorioasă a lui Isus Hristos.

2- Adoptarea duminicii. Numită inițial „Ziua Soarelui Neînvins” de către păgânii Imperiului Roman, aceasta a fost impusă de falsul convertit imperial, Constantin I ^{cel Mare}, printr-un decret datat 7 martie 321. Într-o confuzie a minții, diavolul i-a inspirat ideea că zeul său solar și Iisus Hristos, noul „Dumnezeu” al creștinilor, erau una și aceeași persoană divină. Prin urmare, el se află la originea acestei noi doctrine creștine pe care Apocalipsa 2:13 o numește „doctrina nicolaïților” sau, după traducere: „doctrina creștină a poporului roman victorios”. În opoziție directă și absolută cu Sabatul, „**pecetea** Dumnezeului celui viu”, duminica romană, fostă ziua Soarelui, redenumită ulterior pentru a seduce și a ascunde mai bine capcana satanică „Ziua Domnului”, va fi prezentată de Dumnezeu cu titlul revelator de „**semmul fiarei**”, în Apocalipsa 13:16; 14:9-10; 16:2; 19:20; 20:4. Prin acceptarea acestei încălcări a poruncii a patra a lui Dumnezeu, credința creștină s-a făcut vinovată de păcat împotriva Lui, iar această acțiune a încălcat noul legământ stabilit prin răscumpărarea păcatelor săvârșită de Iisus Hristos. Acest păcat practicat împotriva textului biblic a purtat caracterul păcatului voluntar, care anulează beneficiul harului divin oferit în noul legământ. Această greșală gravă va fi urmată de „șapte” sancțiuni punitive graduale pe care Apocalipsa 8 și 9 le numește „trâmbițe”. „Primele șase” având un rol de avertizare, „a șaptea” va pune capăt vieții umane pe pământ. Faptul schimbării numelui „Ziua Soarelui” în „Ziua Domnului” constituie în sine un sacrilegiu arogant suplimentar împotriva Domnului Iisus Hristos. Trebuie menționat că această schimbare de nume a avut loc doar în țările Europei latine, inclusiv în Italia, unde își au sediul papii. Atribuirea zilei pângărite de cultul solar Domnului Iisus Hristos este, prin urmare, o inițiativă pur romană. Dar, la rândul său, în 1981, agnosticismul francez a dus la adoptarea în Europa a ideii că această „Zi a Domnului” romană ar trebui considerată „a șaptea zi” a săptămânilor noastre. Astfel, a fost lansat un nou atac împotriva ordinii calendarului stabilită de Dumnezeu Creator.

3- Schimbarea textului Decalogului lui Dumnezeu. În Daniel 7:25, Dumnezeu o profetise în acești termeni: „El va rosti cuvinte împotriva Celui Preaînalt, va omorî pe sfinții Celui Preaînalt și se va gândi să schimbe vremurile și legile; și sfinții vor fi dați în mâna Lui pentru o vreme, vremuri și jumătate de vreme.” Masele populare erau needucate, iar lectura religioasă era exclusiv a preoților și se citea doar în latină, limba romană. Prin urmare, oamenii participau la sesiuni de magie și vrăji seducătoare, dar al căror sens nu îl înțelegeau. Își aminteau doar numele personajelor biblice, Maria, Iosif, Isus, Sfântul Petru prezentat de Roma ca fondator al bisericii romane, Sfântul Pavel, Sfântul Iacob și o multitudine de alți sfinți reali sau fictivi. De asemenea, sub pretextul de a facilita memorarea, textul Celor Zece Porunci ale lui Dumnezeu din Exodul 20 a fost reelaborat de Curia Romană și de liderul său papal. În această versiune, a doua poruncă a lui Dumnezeu a fost înlăturată, astfel încât turma și preoții să poată, fără opoziție și în deplină legalitate, să încalce porunca inițială a lui Dumnezeu, prosternându-se înaintea idolilor declarați sfinți de episcopat și de Sfântul Scaun. Pentru a-și masca crima arogantă, romanul nelegiuit a scindat porunca referitoare

la adulter, oferind astfel concepției sale despre Cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu o abordare aparentă de a combate doar păcatul firii pământești. Cu toate acestea, păcatului firii pământești, actului sexual, i-a atașat deja noțiunea de păcat originar; aceasta era doar încă o minciună, deoarece păcatul originar era un păcat împotriva Duhului, având ca cauză alegerea neascultării Evei și a lui Adam; ambii fiind avertizați în prealabil de Dumnezeu cu privire la consecințele neascultării lor.

Dacă duminica a venit de la Roma, pe de altă parte, oferta unei zile de odihnă pe care Dumnezeu a atașat-o inițial și a fixat-o exclusiv în „ziua a șaptea” este unică din punct de vedere divin. Bunătății lui Dumnezeu îi datorăm o zi de odihnă săptămânală bine apreciată de toți lucrătorii. Iar paradoxul este că Dumnezeu i-a permis diavolului să facă din această odihnă apreciată un subiect de blestem și sprijinul unui test al credinței umane. Prin urmare, alegerea este foarte simplă: dați-I lui Dumnezeu slava de a-Și onora Sabatul, care profețește adevărata eliberare de trup, și lăsați duminica rebelilor pe care El i-a judecat și condamnat deja în timp ce aștepta distrugerea lor completă.

4- Cultul Mariei . Odată despărțite de Dumnezeu, spiritele umane sunt predate de Dumnezeu diavolului. De atunci, seduse de viziuni spiritiste, demonii cerești li s-au prezentat ca trimiși ai lui Dumnezeu. Subterfugiul a funcționat bine și, pentru a încununa această mistificare, diavolul a făcut ca toată lumea să adopte dogma greacă a lui Platon despre nemurirea sufletului, prin care apariția morților ar fi făcută logică și acceptabilă. Și cine apare? Maria, mama surogat a copilului Iisus. În culturile trecute ale altor grupuri etnice, acest personaj era deja omniprezent sub numele de „Semiramida, Isis, Astarte, Diana, Artemisia, Tanit, Venus și Afrodita”, toate desemnând zeița păgână a fertilității: femeia care naște și își ține copilul în brațe. Demonii pot încă să râdă de prostia umană când văd că lucrul reușește de fiecare dată.

Totuși, pentru om, subiectul nu este ceva de care să râzi, ci de care să plângi. Căci a crede în acest sofism simulat de diavol constituie un act de idolatrie pedepsit cu moartea de către Dumnezeu. De asemenea, respingeți și ignorați orice mesager contrazis de acest mesaj din Isaia 8:20: „*Lege și mărturie; dacă cineva nu vorbește așa, nu va fi zori pentru popor*”. Acest text se traduce astfel: Adevărul aprobat de Dumnezeu este propus doar în Biblie de la A la Z. În lege, care este mărturia Sa exclusivă până la sfârșitul lumii. Și cei care nu urmează această cale pur creștină nu vor beneficia de eliberarea pe care Hristos o va aduce aleșilor Săi. Îmi amintesc că, pe vremea lui Isaia, legea se referă la primele cinci cărți ale Bibliei scrise de Moise sub dictarea lui Dumnezeu. Cât despre mărturie, aceasta desemnează cele două table ale legii sale a celor zece porunci, al căror text original a fost proclamat public de Dumnezeu poporului evreu adunat, apoi dictat lui Moise în scrierea cărții Exodul.

5- Farmecele Liturghiilor Catolice . Ținute la o înaltă sfințenie în dogmele lor, Liturghiile Catolice sunt denunțate de Iisus Hristos prin termenul „farmece” în Apocalipsa 18:23-24: „*Lumina candeliei nu va străluci în tine și glasul mirelui și al miresei nu se va auzi în tine, pentru că negustorii tăi erau cei mai mari ai pământului, pentru că toate neamurile au fost amăgite de farmecele tale* . ” și *pentru că în ea s-a găsit sângele profeților și al sfinților și al tuturor*

celor ce au fost junghiați pe pământ „În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în Croația, un personaj pe nume Pavelic ilustrează singur mesajul acestui verset. Acest preot romano-catolic, șeful unui lagăr de prizonieri sârb, s-a apucat personal de treabă până la punctul în care, după ce i-a torturat până la moarte pe sârbii ortodocși, a apărut să celebreze Liturghia Catolică într-o sutană înroșită de sângele victimelor sale. Dar aceasta este doar o confirmare tardivă a acțiunilor pe care Dumnezeu le impută Bisericii Catolice, de la Daniel la Apocalipsa, și pe care acest verset din Apocalipsa 18:24 le amintește și le rezumă. Liturghiile catolice nu apropie păcătoșii de Dumnezeu, ci îi îndepărtează. Nu numai că sunt inutile, dar sunt și dăunătoare, pentru că îl glorifică pe diavol, adevăratul său inspirator. În această impietate, el sabotează actul răscumpărător al lui Hristos, dându-i un caracter magic reînnoit în fiecare Liturghie, conform a ceea ce ne învață dogma sa de „transubstanțiere”. În adevăr, păcătosul nu are nevoie de preoți sau de vreun intermediar uman, deoarece rugăciunea sa sinceră poate fi primită direct de Hristos, mijlocitorul doctrinar ceresc dintre păcătos și Dumnezeu. Dacă pocăința sa este sinceră, este...” suficient pentru ca el să producă înaintea lui Dumnezeu, în fapte, roadele vrednice de pocăință. Neascultarea este înlocuită de ascultare; ignoranța este înlocuită de cunoașterea revelației sale biblice divine.

6- Sărbători religioase catolice: Crăciunul; Paștele; Rusaliile; Adormirea Maicii Domnului; Ziua Tuturor Sufletelor .

Respectarea sărbătorilor religioase sau civile este semnificativă deoarece este momentul în care cei cu aceeași părere se adună pentru a celebra și a confirma în bucurie festivă aderența lor totală la subiectul celebrat. Dumnezeu observă aceste comportamente umane; le judecă și le condamnă. Sărbătorile sunt momelile cu care dominatorii captează sprijinul maselor populare. Le oferă ceea ce își doresc.

- a- Crăciunul înseamnă nașterea lui Dumnezeu, dar inițial, 24 decembrie era dedicată zeului păgân Tamuz, reprezentat de discul solar, venerat ulterior sub numele Re la egipteni. Sub pretextul celebrării nașterii lui Hristos, popoarele amăgite dau glorie acestui zeu solar păgân pe lângă onorurile pe care i le-au adus în fiecare duminică, începând cu 7 martie 321. În adevăr, Dumnezeu nu le cere oamenilor să celebreze nașterea lui Iisus Hristos pentru că nu a lăsat nicio cerere care să meargă în această direcție, ci le cere aleșilor să recunoască moartea sa ispășitoare și motivul acceptării sale de a muri torturat, pentru a obține de la ei o convertire reală care să aducă schimbări carnale și spirituale concrete.
- b- Paștele . Adevăratul Paște al planului lui Dumnezeu și-a găsit împlinirea pe 3 aprilie 30 d.Hr. De atunci, sărbătoarea a devenit învechită și inutilă. Credința în Hristos, adevărata credință, care aduce roadele așteptate de Dumnezeu, este suficientă pentru a duce mesajul Paștelui și al „Zilei Ispășirii”, ambele sărbători fiind împlinite în ceasul morții lui Isus Hristos.
- c- Rusaliile . Această sărbătoare era punctuală, iar împlinirea ei era planificată să aibă loc la 40 de zile după moartea lui Hristos. Prelungirea ei în fiecare an este nejustificată.

- d- Adormirea Maicii Domnului . Această sărbătoare pur și exclusiv romano-catolică celebrează înălțarea Fecioarei imaculate, așa cum musulmanii celebrează înălțarea la cer a lui Mahomed pe calul său de pe esplanada Ierusalimului. Minciunile sunt greu de suportat și sunt susținute de mulțimile pe care sângele lui Hristos nu le va mântui. Onorurile aduse Fecioarei Maria sunt nejustificate. Cultul este rezervat exclusiv lui Dumnezeu. Ne rugăm și ne prosternăm înaintea lui Isus Hristos, a cărui divinitate a fost verificată și afirmată de martorii învierii Sale. Dar cultul oricărei alte creaturi, chiar și angelică, este condamnat de a doua dintre Cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu. La rândul ei, Maria, născută exclusiv umană, este moștenitoarea păcatului originar; atribuirea albei imaculate ei este, prin urmare, nejustificată. După cum a declarat îngerul Gabriel succesiv verișoarei sale și Mariei însăși, conform Luca 1:25-28-30, „ *un har* ” le-a fost acordat; pentru Elisabeta, acela de a-l naște pe Ioan, premergătorul și vestitorul lui Hristos, iar pentru Maria, acela de a fi mama surogat a lui Hristos al lui Dumnezeu. Mai mult, în religia catolică, ierarhia cerească este inversată; rolul principal este acordat mamei, iar rolul secundar copilului Isus, fiul ei. Victimele acestor lucruri vor fi neplăcut surprinse când, în toată gloria Sa divină, Dumnezeu Atotputernicul apare sub aspectul lui Hristos, atât de mult disprețuit și frustrat. El, care a declarat: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”. Unde este rolul Mariei? Adevărata Maria l-a cunoscut pe soțul ei, Iosif, din punct de vedere biblic, conform Matei 1:25: „ *Dar n-a cunoscut-o până când n-a născut un fiu și i-a pus numele Isus* ”. După Isus, Maria a născut fiii lui Iosif, conform Matei 12:47: „ *Cineva i-a zis: «Iată, mama ta și frații tăi sunt afară și vor să vorbească cu tine* ».” Prin urmare, Maria nu a mai fost fecioară după aceste nașteri.
- e- Ziua Mortilor . Ea provine direct din adoptarea dogmei nemuririi sufletului, iar consecințele sale sunt enorme. Îi face pe oameni să fie preocupați de privirea celor decedați și, pentru a nu-i ofensa, trebuie să-i onoreze așezând flori pe mormintele lor, care ar trebui decorate cât mai bine posibil, în funcție de posibilitățile fiecăruia. Și această dogmă este foarte favorabilă „negustorilor *pământului* ” pe care Iisus Hristos îi menționează în ultima sa chemare, în Apocalipsa 18:11, înainte de pedepsirea „ *Babilonului cel Mare* ”, Biserica Catolică pe care o ilustrează cu imaginea unei „ *prostitute* ”. Pentru ființele umane, dogma nemuririi îi transformă în sclavi și victime ale unei creșteri a costului vieții care este perfect zadarnică și inutilă. În adevăr, morții nu știu nimic, iar memoria lor este uitată, conform a ceea ce Dumnezeu a învățat prin gura regelui Solomon și pe care oricine o poate citi în Eclesiastul 9:5-6. Aceasta nu este opinia umană a lui Solomon, ci o afirmație autentică inspirată de Dumnezeu: „ *Căci cei vii știu că vor muri; dar morții nu știu nimic și nu au nicio răsplată, pentru că memoria lor este uitată.* ” Și dragostea, ura și invidia lor au pierit deja; **și nu vor mai avea parte de nimic din ce se face sub soare.** „.

7- Credința catolică și păcatul . Cel puțin ce se poate spune este că viziunea sa asupra acestui subiect este foarte imprecisă și foarte personală. Conceptul său despre răscumpărarea păcatelor cu bani înlătură orice legătură cu credința creștină autentică. Vânzarea „indulgențelor sale” de către călugărul Tetzel i-a deschis mintea călugărului-învățător Martin Luther. El a fost primul catolic convins care a descoperit și a denunțat natura diabolică a organizației papale romane. Dar problema nu se termină aici, deoarece, potrivit acesteia, păcatul poate fi ispășit de către vinovat prin pedepse corporale pe care păcătosul și le aplică sieși. În acest caz, de ce a venit Isus să-și dea viața de bunăvoie? Legea s-a schimbat, așa cum am văzut anterior, standardul ispășirii s-a schimbat... ce a mai rămas din credința apostolilor? Nimic, cu excepția numelor lor exploatate pentru acțiunea idolatră condamnată de Dumnezeu. Cei pe care ea îi numește „cele șapte păcate capitale” nu au nimic de importanță capitală în ochii lui Dumnezeu, care pedepsește și pedepsește doar neascultarea de rânduielile sale. Și, așa cum am văzut și noi, ea stigmatizează păcatul firii pământești, pe care Dumnezeu îl condamnă pentru păcatele sale comise împotriva Duhului Său. Exploatând un verset biblic, ea a profitat de principiul mărturisirii păcatelor de către păcătoși preoților Săi. Cel care se mărturisește în acest fel se pune sub dependența spirituală a preotului și a bisericii, care astfel adună cunoștințe despre slăbiciunile sale. Această ascendență asupra sufletelor explică docilitatea victimelor seduse și înșelate. În realitate, ce spune Biblia despre acest subiect în Iacov 5:6: „ *Mărturisiți-vă păcatele unii altora și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Rugăciunea fierbinte și eficientă a celui drept este de mare folos .*” În acest text, nu este vorba de mărturisirea păcatelor unui cleric, ci de a o face în mod egal între creștini, de la ucenic la ucenic. Pentru că cea mai bună modalitate de a evita disputele, adesea datorate neînțelegerii unuia de către celălalt, constă în rezolvarea diferențelor prin exprimarea clară a nemulțumirilor ridicate; aceasta, de la om la om. În vechiul legământ, mărturisirea era adresată direct lui Dumnezeu, conform Ezra 10:11: „ *Mărturisiți-vă acum greșala lui YHWéH, Dumnezeul părinților voștri, și faceți voia Lui! Despărțiți-vă de popoarele țării și de femeile străine .*”

SUA

Subiectele pe care tocmai le-am prezentat au vizat Roma , dar în vremurile noastre din urmă, omenirea suferă influența dăunătoare a gândurilor care vin în Europa din SUA și Canada . Și aici, din nou, este potrivit să „dăm lui Dumnezeu ce este al Lui și noului Cezar american ce vine de la El”. Pentru că în această „lume nouă” în care președintele se angajează oficial cu mâna pe Biblie, constituția sa favorizează libertatea, ridicată ca o zeiță în golful New York-ului. Libertatea individuală are prioritate față de legea biblică, până la punctul în care știința este recunoscută ca religie; acest lucru este dovedit de existența puternicei „Scientologii”. Tot din SUA a venit norma societăților multietnice, a cărei primă formă a fost încercarea lansată de regele Nimrod de a-și ridica „Turnul Babel”. Dumnezeu sugerează legătura dintre cele două lucruri caracterizând New York-ul drept orașul în care a apărut primul „Turn Babel” modern, „Zgârie-norii”. Această

denumire în sine este revelatoare a gândirii divine și a celei a diavolului care îl incită pe om să-L irite sau să-L zgârie pe Dumnezeu. Și influența acestei „lumi noi” este vizibilă pe tot pământul și, peste tot, provocarea, sau sfidarea, este de a ridica cel mai înalt turn, chiar și în Orientul Mijlociu și Asia musulmană. Dominația culturală a SUA nu mai este pusă la îndoială, iar lucrările acestei națiuni constau din ce în ce mai mult în sabotarea valorilor religioase și civile stabilite de Dumnezeu creator; toate acestea, în numele sacrosantei libertăți a drepturilor omului de origine franceză, precum și a statuii numite „Libertate”. Nu există nicio îndoială că, oferind această statuie SUA, Franța a dat într-adevăr ștafeta SUA pentru a-și relua lupta împotriva celui pe care Voltaire îl numea „infamul”, care îl desemna pe Hristos și religia sa. Trebuie recunoscut că aparența pe care i-o dăduse credința catolică nu l-a dovedit complet greșit. Dar adevărata credință stătea în norma scrisă în Biblie și acolo, Voltaire nu avea nicio legitimitate pentru a-și justifica alegerea antireligioasă. Căci adevăratul Hristos și adevărații săi discipoli nu sunt altceva decât iubire și slujire față de aproapele lor; nu au nimic din „infamul”, în toate timpurile și epocile erei creștine.

Știrile moderne ne arată cum știința dezvoltată în SUA îi îmbogățește și le construiește ascensiunea asupra tuturor popoarelor pământului. A propus, într-un timp suspect de scurt, un nou tip de vaccin „ARN mesager”, vândut cu miliarde de dolari țărilor occidentale bogate. Viitoarea „*fiară a pământului*” își „smulge” victimele înainte de a le domina, atunci când războiul care vine le-a doborât și le-a ruinat. Liderii noștri mondiali au uitat că America a fost populată de aventurieri lacomi care au venit din toată lumea pentru aurul Californiei și al Munților Stâncoși, că au inventat jocul „Pokerul Mincinosului” și că, înainte de „Scrabble”, jocul lor preferat de familie era „Monopoly”. De atunci, acest nou „*tron al lui Satan*” a dat naștere la gânduri abominabile care vizează eradicarea tuturor principiilor sale fondatoare din cultura europeană tradițională veche de secole. I se dă numele de „Wokism”. În această nouă gândire libertariană, bărbatul nu mai este bărbat și femeia nu mai este femeie; aspectul sexual binar fondat de Dumnezeu este contestat și trebuie să dispară. Datorită transformărilor efectuate de bisturiile științei chirurgicale, alegerea sexului devine individuală. Bisexualității i se adaugă transsexualitatea. După alegerile religioase prezentate pe un raft de supermarket, alegerea apartenenței sexuale este cea care beneficiază de această ofertă comercială. De la legalizarea homosexualității, umanitatea a fost cuprinsă de un flux delirant de revendicări, fiecare mai nebunească și mai controversată decât precedentă. Această efervescență culturală pune mințile umane unele împotriva altora și alimentează cauzele care separă și conduc umanitatea la ciocniri civile și religioase. Pentru că pentru SUA, „Wokismul” are toate drepturile acordate angajamentului religios; întrucât omul este cel care decide individual ce este religios sau nu. Am crezut că am văzut totul, dar nu, mai erau surprize de neconceput de descoperit. Dar „fiu sau fiică a lui Dumnezeu”, viitorul înger ceresc asexual, bucură-te, pentru că răspândirea gândirii perverse confirmă iminența pedepsei nucleare profețite. Va lovi refugiul falsității și perversității care din Occident se răspândește pe tot pământul. Așa cum i-a spus Dumnezeu profetului Habacuc: „*Profeția nu va minți, se va împlini, se va împlini cu siguranță*”, adică cu certitudine absolută.

Natură și știință

Aceste două subiecte sunt fundamental opuse deoarece natura este divină, în timp ce știința este umană. Natura este supusă și dependentă de Dumnezeu cel viu; este în continuă evoluție și schimbare. În schimb, știința se bazează pe fundații fixe și încă limitate, iar evoluția sa este lentă, reticentă în a se pune sub semnul întrebării.

La rădăcina degenerării și a susceptibilității noastre la boli se află abandonarea dietei prescrise de Dumnezeu primului cuplu uman; veganismul, pentru ei și pentru toate animalele. Putem observa complementaritatea perfectă a vieții animale, care respiră oxigen din aer și eliberează dioxid de carbon esențial pentru hrănirea plantelor, care, la rândul lor, produc oxigenul necesar vieții oamenilor și animalelor. În acest schimb permanent, viața pe pământ putea fi prelungită. Odată cu boala, omul a căutat să-și înțeleagă propria funcționare pentru a găsi remedii pentru a se vindeca cât mai repede posibil. Și în timpurile moderne, medicamentele au fost create, inițial prin combinații de produse naturale, apoi prin molecule construite prin procese chimice cu efecte secundare mai mult sau mai puțin frecvente și mai mult sau mai puțin grave. Dumnezeu Creator merită să fie glorificat mai mult decât oamenii de știință, deoarece este nedrept ca omul, creatura sa, să delireze cu propriile creații tehnice, în timp ce ființele vii însele reprezintă mașini animate extraordinare. Dumnezeu și-a înzestrat în mod natural creaturile cu sisteme complexe și eficiente de apărare imunitară. Omul nu l-a egalat încă și nu-l va egala niciodată. Însă, imunitatea naturală este de fapt extrem de fragilă și poate fi distrusă foarte ușor. Creierul nostru funcționează de la naștere ca un computer, a fost programat să îndeplinească funcții cu căutarea unei precizii foarte mari. Să luăm cazul ochiului, acesta este programat să se adapteze la ceea ce privește cu cea mai bună focalizare posibilă și, dacă nu există un defect datorat eredității parentale, reușește atâta timp cât ceea ce privește este definit de linii stabile și precise. Dar ce se întâmplă când ochiul privește o imagine neclară cu linii imprecise? În zadar încearcă să-și realizeze focalizarea, apoi, nereușind, abandonează lupta și gestionarea ochiului de către creier este deprogramată. Atunci ochiul nostru recurge la o lentilă corectivă furnizată de știința opticienilor. Focalizarea ochiului este apoi pierdută definitiv, mușchii oculari se relaxează și nu mai răspund la acțiunile necesare. Corecția lentilelor va crește în timp, iar focalizarea naturală este pierdută definitiv. Principiul este același și pentru auz. Utilizarea aparatelor auditive elimină orice posibilitate de recâștigare a auzului normal natural. Deprogramarea funcțiilor normale ale creierului are loc de fiecare dată când omul îi impune o situație anormală la care nu este capabil să se adapteze. M-am abătut de la subiectul religios? Deloc, pentru că înțelegerea acestor lucruri înseamnă înțelegerea vieții pe care Dumnezeu a creat-o. A ști cât de fragilă este este necesar pentru a-i promova prelungirea. Viața noastră este un dar de la Dumnezeu, adevăratul nostru Tată ceresc, și El este sensibil la modul în care Îl tratăm, darul Său. Fericirea care depinde de o sănătate bună provine din această conștientizare. Respectul pentru corpul nostru fizic este o adevărată lucrare de credință. Pavel spune despre trupul nostru că este „*templul Duhului Sfânt*”. Ați observat sfințenia pe care evreii o atribuiau „templului sfânt”

din Ierusalim? Aceeași sfințenie caracteriza trupul lui Hristos și cel al ucenicilor Săi, sfințit prin sângele Său. Cu toate acestea, evoluțiile medicale actuale dezvăluie un paradox periculos. Măștile care acoperă nasul și gura au fost impuse de mult timp de autoritățile medicale pentru a limita răspândirea virusului Covid-19. Purtarea unei măști reduce calitatea respirației și favorizează inhalarea de dioxid de carbon. Oxigenul esențial pentru purificarea sângelui din plămâni este, prin urmare, redus. Nu este acesta un paradox în lupta împotriva unei boli care atacă capacitatea respiratorie a pacienților afectați? Într-adevăr, trebuie să fim foarte răbdători pentru a îndura astfel de directive inconsistente. Și ce e mai rău e încă de temut, pentru că din SUA a venit vaccinul de laborator Pfizer, după DDT-ul care a otrăvit solurile europene la sfârșitul ultimului război mondial, precum și semințele modificate genetic ale producției Monsanto, care nu vizează nimic mai puțin decât monopolul vânzării de semințe alimentare, mergând până la a da în judecată locuitorii vecini ai clienților săi pentru că semințele Monsanto au dat pe dinafară și au crescut pe terenurile lor învecinate. Această țară merită pe deplin expresia „ *negustori ai pământului* ” prin care Dumnezeu o desemnează în Apocalipsa 18:11. Prin urmare, nu ar trebui să ne surprindă faptul că Dumnezeu își profetește dominația asupra ultimei coaliții universale care se va opune Sabatului său sfințit. Lăcomia și iubirea de bani sunt rădăcinile tuturor relelor. La întoarcerea sa glorioasă, Isus o va distruge.

Ceea ce știința nu ia în considerare este faptul că, deși aparent similare și asemănătoare, componența ființelor umane este diferită, deoarece fiecare creatură este cu adevărat unică. În timpul în care trăim, știința medicală nu acționează asupra cazului individual, ci asupra cazului generalizat al unui număr mare de oameni care sunt, în realitate, toți diferiți prin moștenirea lor genetică. Și în funcție de acest genom moștenit, ceea ce poate vindeca o persoană poate ucide pe alta. Știința este în dificultate deoarece se bazează pe creațiile Dumnezeului Creator care poate produce continuu, prin acțiuni umane sau cele cauzate direct de el, viruși, cataclisme și tot felul de fenomene naturale sau supranaturale. Să spunem, așadar, că bătăliile ei sunt pierdute de la început. Imaginea este cea a ciocnirii oalei de lut împotriva oalei de fier. În laboratoare, cercetătorii se străduiesc să descopere, prin încercări și erori, elementul și metoda de vindecare, fără a lua în considerare efectele datorate condiționării individuale. Chiar și în natură, găsim ierburi și plante care vindecă sauucid în funcție de proporțiile folosite. În doze ușoare, ceaiul de tei favorizează somnul, dar în doze mari, excită și previne somnul. Natura ne învață dificultatea practicii medicale. Ca și creștin, ascultându-L pe Dumnezeu, observ că omenirea s-a lipsit de știința fizică și chimică timp de aproximativ 5.800 de ani. Oamenii au trăit pe pământ în condiții mai mult sau mai puțin sănătoase, legate de alegeri alimentare mai mult sau mai puțin dăunătoare și distructive, și au acceptat consecințele, murind uneori mai tineri decât în mod normal. Dar în acești 5.800 de ani, natura nu a avut de suferit din cauza lor. Știința modernă a apărut ca un potir diabolic otrăvit, iar otrava ei s-a răspândit pe întregul pământ. Trebuie să fim onești și să constatăm daunele produse. Are consecințe care, pentru prima dată, pun sub semnul întrebării prelungirea vieții pe pământ. Nu justifică această simplă observație remușcarea sau regretul pentru că am permis științei să compromită bunăstarea și viața?

Departa de a fi acuzată, știința domină religioasă mințile liderilor politici și își impune modul de a vedea lucrurile. În știri din 2020, ea se află la originea paraliziei complete a națiunilor europene și occidentale. Căci deciziile sale sunt respectate chiar de șefii de stat. Blestemul abandonării lui Dumnezeu și a standardelor Sale vine cu un preț foarte mare, iar acesta este doar preludiul, avansul pentru prețul care rămâne de plătit.

În același timp, în jurul anului 1843, se pot observa două schimbări cu consecințe enorme. Pe de o parte, un test al credinței bazat pe interesul pentru cuvântul profetic al lui Dumnezeu a pus la încercare credința creștină protestantă din SUA. Pe de altă parte, în urma rezultatului lipsit de glorie, chiar dezastruos, observat de Dumnezeu, aceleași SUA și Europa se vor lansa în dezvoltarea științei fizice și chimice industriale. În Franța, vedem prima mașină cu aburi; în Anglia, apar primele trenuri cu aburi, șine care traversează țările creștine și cele colonizate. Apoi, este rândul petrolului să alimenteze motoarele pe benzină. În SUA, sondele petroliere sunt ridicate în număr mare în zone ostile care rămăseseră mult timp pustii. La sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, dezvoltarea primei bombe atomice americane va fi urmată de peste 2.000 de explozii pentru teste până în zilele noastre. Ar trebui să căutăm în altă parte cauza încălzirii globale? Ce reprezintă emisiile de dioxid de carbon ale vehiculelor moderne prin comparație, știind, în plus, că dioxidul de carbon este hrana lumii vegetale? Omule, tu culegi astăzi ceea ce generații întregi, în inconștientă și nepăsare, știința umană a semănat. Subiectul testelor atomice a atras interesul maselor populare doar atunci când aceste teste au avut loc în apropierea locuințelor umane. De-a lungul timpului, aceste teste au fost efectuate în zone deșertice sau subterane, sau chiar în inima mărilor. De asemenea, omenirea a subestimat consecințele lor grave, deoarece Pământul este un vas închis, imens, dar totuși limitat. Am descoperit pe internet un videoclip care prezintă în animație accelerată succesiunea a 2100 de teste cu bombe atomice de diferite puteri. Lucrul este impresionant și foarte revelator pentru consecințele efectuate pentru atmosfera Pământului și pentru solul zonelor iradiate, condamnate pentru că au devenit nelocuibile timp de milenii. Bomba țarului rus distruge toată viața animală și vegetală într-un cerc de foc, pe un diametru de 500 de kilometri, și va fi folosită în al Treilea Război Mondial, care vine înainte de 2030. Îi pasă lui Dumnezeu astăzi de starea planetei sale? Nu, pentru că și-a cunoscut sfârșitul de la început. Este legată de soarta omului și a existat doar pentru a-l duce la distrugerea speciei sale după 6.000 de ani. Pentru a înțelege această resemnare a lui Dumnezeu față de o distrugere pe care El însuși a programat-o, trebuie să știți că între 533, data decretului lui Justinian care a stabilit regimul papal roman, și 538, data instalării sale efective la Roma, în 535 și 536, doi vulcani enormi și-au eliberat succesiv praful și gazele toxice în atmosferă, fiecare la capetele opuse ale spectrului; unul în America Centrală, celălalt în Indonezia. Praful s-a răspândit pe întregul pământ în ambele emisfere, iar regatul imperial al împăratului Justinian, constant acoperit de întuneric, a fost lovit de foamete și ciumă, ucigând mii de oameni. Acesta a fost modul lui Dumnezeu de a marca momentul instalării întunecatului regim papal. El nu a căutat să-și cruțe planeta. În timpurile noastre moderne, omul a folosit mult timp marea și uscatul pentru a-și recicla deșeurile. Dar, creând plastic,

prin știința sa, le-a dat peștilor și crustaceelor hrană pe care aceștia nu o asimilează și care îi ucide. Să luăm în considerare, aşadar, că acest lucru nu face decât să confirme sfârșitul lumii pentru anul 2030. Căci erorile acumulate și pagubele care vor rezulta dintr-un război nuclear nu lasă nicio șansă de supraviețuire pe termen lung pentru specia umană creată inițial după chipul lui Dumnezeu. Înainte de această distrugere, va apărea problema apei curate, potabile fără a provoca boli. Deoarece utilizarea pesticidelor și a îngrășămintelor chimice încă de la prima lor producție în SUA a poluat terenurile agricole și pânzele freatice subterane, până la punctul în care apa potabilă începe să devină rară. Dar știința nu este singura vinovată, deoarece creșterea populațiilor urbane atinge acum niveluri care creează o reacție în lanț a problemelor. Când trăiau la țară, oamenii nu își concentrau deșeurile și fiecare își trăgea propria hrană din pământ. Și natura nu suferea de pe urma prezenței lor. Solul se regenera natural an de an. Abandonarea acestui tip de viață a marcat începutul unui cerc vicios care avea să ducă în cele din urmă la imposibilitatea supraviețuirii pe pământ.

Falsă evlavie

După cum indică această expresie, această evlavie se bazează pe o concepție „falsă” a iubirii. Cei implicați experimentează o iubire unilaterală. Satisfacția lor este centrată pe ei înșiși; acești oameni Îl iubesc pe Dumnezeu și ideea pe care o au despre Dumnezeu, iar asta le este suficient. Această concepție a iubirii este falsă, deoarece iubirea se construiește printr-o întâlnire al cărei scop este schimbul și împărtășirea unei plăceri comune. Pentru un credincios, este important și indispensabil să fie preocupat de modul în care Dumnezeu îl judecă, pentru a nu se amăgi singur cu privire la natura relației sale stabilite sau nu cu Dumnezeu. Isus le-a spus ucenicilor săi credincioși: „ *Vă dau pacea Mea* ”. Aceasta nu este o pace miraculoasă, ci pur și simplu consecința naturală a odihnei sufletelor aleșilor, odihnă obținută atunci când conștiința lor nu îi mai face sau nu îi mai face să se simtă vinovați. Și această odihnă este, prin urmare, rodul natural al ascultării de rânduielile planului mântuitor definit și realizat de Dumnezeu în Isus Hristos. Acesta este momentul în care cuvintele Bibliei trebuie traduse corect. Contrar a ceea ce spun unele versiuni, Pavel nu a spus: „ *Orice nu este convingere este păcat* ”, ci: „ *Orice nu este credință este păcat* ”. „ *Convingerea* ” se poate referi la ceva fals; dimpotrivă, „ *credința* ” se referă la cuvântul scris al lui Dumnezeu, care nu poate fi fals, în special în textele sale originale „ *ebraice și grecești* ”. Astfel, puteți înțelege că adevărata evlavie și falsa evlavie sunt identificate și distinse una de cealaltă prin concepția pe care fiecare creatură umană o dă Scripturii biblice.

Sub inspirația demonilor, aspectul religios poate lua multiple forme în funcție de născocirile lor; forme pe care viața religioasă universală le dezvăluie pretutindeni pe pământ. De aceea, în înțelepciunea Sa, Dumnezeu a săpat o cale unică pentru a-l conduce pe păcătosul pocăit la oferta Sa de mântuire, care se bazează exclusiv pe moartea Hristosului Său. Pentru ca acest mijloc să poată fi prezentat oamenilor până la sfârșitul lumii, El a scris planul Său în Biblie. De aceea, mântuirea se bazează pe adevărata cunoaștere a acestor Sfinte Scripturi, de

la primele cuvinte scrise de Moise sub dictarea lui Dumnezeu, până la cele din urmă, scrise de apostolul Ioan, al cărui spirit a fost captat de Dumnezeu, pentru a-i prezenta viziunile Revelației Sale numite Apocalipsă.

Omul trebuie să învețe să nu aibă încredere în propriile gânduri, căci este incapabil să distingă între ele pe cele care vin de la el însuși, pe cele care vin de la Dumnezeu sau de la unul dintre îngerii săi și pe cele care vin de la demoni diabolici. Creierul nostru este „hackerizat” și, în această situație, doar Biblia și învățăturile ei ne oferă o garanție divină. Ca exemplu, încă de la începutul slujirii sale pământești, îl vedem pe Isus respingând ispitele diavolului citând Scripturile. Acest exemplu ne este dat pentru a-l putea imita și a înțelege că adevărata evlavie nu se poate baza decât pe acordul perfect cu standardele de sfințenie stabilite și revelate de întreaga Biblie. Amintiți-vă de acest semn de unire care a caracterizat credința protestantă în ^{secolul al XVI-lea} : „Sola scriptura”, o formulă latină care înseamnă „doar Scriptura”. Și-a păstrat toată valoarea de-a lungul timpului și încă, în așteptarea finală a revenirii glorioase a lui Isus Hristos, face toată diferența dintre adevărata evlavie și cea falsă.

Homosexualitate

Acest subiect necesită multă atenție. În conformitate cu tema anterioară, cunoașterea „hacking-ului” creierului nostru este esențială. Cei cărora le lipsește această cunoaștere atribuie tot ceea ce simt naturii și funcționării sale și, logic, o normalizează. Citesc în Proverbe 29:18: „ *Unde nu este vedenie, poporul piere; fericit este cel ce păzește legea!* ”. Fără credință și revelația ei, omul occidental modern este incapabil să-și imagineze că ceea ce se întâmplă în el poate fi cauzat de o entitate străină lui. La fel ca Toma, dacă nu văd, nu cred. Și aici constă problema, gândurile și sentimentele creierului nostru nu sunt vizibile. Dar, sentimentul rămâne individual incontestabil. În același mod în care gândurile ucigașe sunt inspirate de demoni în ucigași, incitarea la a se crede femeie pentru un bărbat sau invers, bărbat pentru o femeie, apare și explică homosexualitatea și tot felul de perversiuni și mai abominabile. Termenul este exclus: „ *urâciune* ”. Este cea pe care Dumnezeu o dă în Biblie practicilor pe care le judecă și le condamnă. În vechiul legământ, verdictul divin era dus la îndeplinire de către oamenii care îi ucideau cu pietre pe oamenii vinovați de aceste „ *urâciuni* ”. În noul legământ, Isus a preluat personal pedeapsa meritată pentru păcatele comise împotriva lui Dumnezeu. „ *Răzbunarea este a Mea, pedeapsa este a Mea* ”, a spus El. Totuși, judecata lui Dumnezeu asupra acestor lucruri nu s-a schimbat, iar condamnarea Sa a urâciunilor continuă până la sfârșitul lumii, deoarece El declară în Apocalipsa 21:27: „ *Nimic întinat nu va intra în ea, nici cineva care săvârșește urâciuni sau minciuni; ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului vor intra.* ”

În ignoranță, orice creatură pământească poate fi înșelată de demoni invizibili, dar această scuză încetează deoarece interdicțiile lui Dumnezeu sunt revelate și aduse la cunoștința oamenilor, prin Scrierile Sfintei Sale Biblii. De aceea, homosexualitatea și perversiunile ei constituie boli ale sufletului uman pe care Atotputernicul Iisus Hristos le poate vindeca, atunci când victima este gata să

se convertească și să se supună tuturor rânduielilor Sale. Pentru El, este vorba de schimbarea completă a stăpânului. Ființa umană este fie sub dependența lui Dumnezeu, fie sub cea a diavolului sau a demonilor săi. El nu are decât de ales între libertate în ascultare de Dumnezeu sau sclavie în supunerea față de demoni, cu moartea ca destin.

În noul legământ, doar acest text de la Pavel, din Romani 1:26-32, amintește de condamnarea deviațiilor sexuale de către Dumnezeu: „ *De aceea Dumnezeu i-a lăsat pradă unor patimi scârboase. Căci chiar și femeile lor au schimbat întrebuințarea firească în una împotriva firii; Și tot așa și bărbații, părăsind folosirea firească a femeii, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați săvârșind lucruri necuviincioase și primind în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor. Și, fiindcă nu au vrut să-L aibă pe Dumnezeu în cunoașterea lor, Dumnezeu i-a lăsat pradă minții lor blestamate, ca să facă lucruri nepotrivite, plini de tot felul de nedreptate, viclenie, lăcomie, răutate; plini de invidie, ucidere, dușmănie, înșelăciune, răutate; bârfitori, clemețitori, neevlavioși, aroganți, trufași, lăudăroși, născocitori de lucruri rele, neascultători de părinți, fără pricepere, fără credință, fără dragoste firească, fără milă. Și cunoscând judecata lui Dumnezeu, că cei ce săvârșesc astfel de lucruri sunt vrednici de moarte, nu numai că le fac, dar își plac și cei ce le săvârșesc.* Culmea acestor „urâciuni” este atinsă astăzi de faptul că homosexualii al căror statut este legalizat de legile umane revendică public mântuirea oferită de Iisus Hristos. Societățile umane moderne, care, după ce au condamnat aceste lucruri, astăzi le legalizează și le „aprobă”, atrag asupra lor mânia dreaptă a lui Dumnezeu. Aprobarea are, așadar, consecințe grave și teribile chiar și pentru cei care nu le practică ei înșiși. Toți vor experimenta în curând norma mâniei Sale drepte. Dar acest tip de „urâciuni” nu este ținta principală a judecății divine revelate în Apocalipsa sa, în care termenul „urâciune” se referă la falsele religii creștine care justifică, prin practicarea duminicii, glorificarea zilei păgâne dedicate gloriei zeului Soare. Acest tip de urâciune idolatră este legat, în Apocalipsa 21:27, de termenul „minciună” sau, opusul absolut al „adevărului” său, care desemnează normele legilor sale și forma unică a proiectului său mântuitor.

Dumnezeu și plăcerea

Acest punct merită menționat: plăcerea a fost creată de Dumnezeu pentru a încuraja acțiunile necesare în planul său pentru viața pe pământ. În actul sexual, plăcerea încurajează reproducerea speciilor. Acest lucru este valabil atât pentru oameni, cât și pentru animale. Plăcerea gustativă există pentru a încuraja hrănirea și reproducerea celulelor noastre vii. Noțiunea de plăcere permite oamenilor să dresze animale care leagă efectuarea unei acțiuni de plăcerea obținută sub forma unei oferte de hrană plăcută. Dumnezeu acționează în același mod cu aleșii săi, cărora le-a declarat în Isus, în Matei 7:7: „ *Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide* ” . „ *A căuta* ” constituie un efort, iar „ *a găsi* ” este răsplata lui. Această lege a plăcerii, care se aplică în toate domeniile,

demonstrează existența Dumnezeului Creator plin de iubire pentru creaturile sale. Singurul act de întâmpinare nu ar putea fi preocupat de oferirea de plăcere ființelor care trăiesc pe pământ. Prin urmare, ele merită să fie numite: creaturi pământești ale Dumnezeului celui viu și, ca atare, îi datorează, cel puțin, respect, onoruri și glorie. Adorația și iubirea persoanei sale rămân suplimentul adus doar de aleșii săi. Asemenea lui Daniel, conform lui Daniel 10:12, cei care „*caută să înțeleagă*” misterele propuse sub forma revelațiilor divine sunt răsplătiți prin obținerea de răspunsuri de la Dumnezeu. Răsplata efortului de studiu este cunoașterea care ne transformă personalitatea. Ceea ce este adevărat pentru hrana fizică este la fel de adevărat și pentru hrana spirituală. De aceea citim în Matei 4:4: „*Isus a răspuns: Este scris: «Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu»*”.

Însă plăcerea este legată de o apreciere individuală strict personală. Plăcerea unei persoane nu este neapărat plăcerea altei persoane. De asemenea, trebuie înțeles, plăcerea justificată de Dumnezeu se găsește doar în standardul de viață pe care îl aprobă. Plăcerea aleșilor nu este cea a celor căzuți. Viața oferă plăceri inocente, dar, roade ale perversiunii, alte tipuri de plăceri sunt interzise și condamnate de Dumnezeu. Acestea sunt cele pe care demonii le favorizează și le încurajează în mintea oamenilor răzvrățiți; cei mai numeroși, reprezentați în mulțimi.

Franța divizată și fracturată

Această situație, recunoscută și constatată la sfârșitul anului 2021, ar fi putut fi evitată dacă liderii ei ar fi știut să profite de lecțiile istorice relatate în Biblie.

Prima lecție a mărturiei lui Dumnezeu dezvăluie blestemul amestecurilor umane incompatibile. Geneza 6 relatează cum căsătoriile care uneau oamenii din tabăra credincioasă, „fiii lui Dumnezeu”, cu „fiicele oamenilor”, tabăra idolatră și necredincioasă, au dus la răspândirea răului și, ca pedeapsă, la distrugerea completă prin apele potopului.

A doua lecție ne duce în perioada în care familia lui Iacov, sau Israel, s-a stabilit în Egipt cu Iosif, care devenise marele vizir al faraonului. Aproximativ două secole mai târziu, adunați la Gosen, în fertila regiune a Nilului, evreii au început să se numere foarte mult; peste un milion de bărbați, plus femei și copii. Această creștere l-a îngrijorat pe bună dreptate pe noul faraon, a cărui prudență trebuie să o salutăm. Această creștere putea declanșa în orice moment un război intern în țara sa, Egiptul. Acest faraon avea să se dovedească rebel față de Dumnezeu, dar nu era prost. Îi păsa de interesele poporului său. Conviețuirea dintre evrei și egipteni ajunsese la limită și luase forma unui blestem teribil pentru poporul egiptean primitor.

Puțin mai târziu, după cele zece plăgi descurajatoare ale lui Dumnezeu, poporul avea să rătăcească în deșert timp de patruzeci de ani, la sfârșitul cărora Israel a întreprins să cucerească Canaanul, țara uriașilor, amoriților, a căror nelegiuire atinsese apogeul, la 400 de ani după anunțul făcut de Dumnezeu lui Avraam în Gen. 15:16: „*În a patra generație se vor întoarce aici; căci*

nelegiuirea amoriților nu este încă deplină ”. Și acolo, pentru a asigura o liniște durabilă pentru Israel, poporul său, Dumnezeu a întreprins să extermine locuitorii țării înainte de înaintarea evreilor. A trimis viespi și muște otrăvitoare împotriva uriașilor, care le-au decimat populația. Ordinul lui Dumnezeu dat lui Israel a fost să nu-și lase niciodată dușmanii să supraviețuiască. Oricât de teribil ar părea acest ordin pentru sufletele sensibile și umaniste, el provine din înțelepciunea divină absolută a marelui Dumnezeu creator. A permite unui dușman să trăiască ar pregăti cu siguranță calea pentru ostilitate printre urmașii săi. Și Dumnezeu a vrut să-și scutească poporul de a trece prin această situație tragică. Israel nu a ascultat de această poruncă divină și, în cele din urmă, a suferit consecințele dureroase. După păcatul antediluvienilor, putem înțelege de ce Dumnezeu a încercat să evite orice amestec uman suplimentar pentru a-și proteja poporul Israel de practicile religioase idolatre ale altor popoare complet păgâne.

Avertismentul lui Dumnezeu nu a fost de niciun folos, căsătoriile cu străini au adus mânia lui Dumnezeu asupra unui Israel care, în cele din urmă, s-a scufundat în apostazie și idolatrie. Iar lecția finală o găsim la Ierusalim, după întoarcerea poporului evreu din deportarea în Babilon, în Caldeea, într-o acțiune atribuită preotului Ezra; în Ezra 9:1: „*După ce s-a terminat aceasta, conducătorii au venit la mine și au zis: «Poporul lui Israel, preoții și leviții nu s-au despărțit de popoarele acestor țări, ci imită urâciunile lor, pe cele ale canaaniților, heteților, fereziților, iebusiților, amoniților, moabiților, egiptenilor și amoriților. Căci au luat pe fiicele lor pentru ei și pentru fiii lor și au amestecat seminția sfântă cu popoarele acestor țări; iar conducătorii și dregătorii au fost primii care au comis acest păcat».* Pentru a recâștiga aprobarea lui Dumnezeu, s-a luat o decizie; Ezra 10:3: „*Să facem acum un legământ cu Dumnezeul nostru, ca să le trimitem pe toate aceste femei și pe copiii lor, după sfatul domnului meu și al celor ce se tem de poruncile Dumnezeului nostru. Și să se facă după lege.* ” Și s-a făcut; Ezra 10:17: „*În ziua întâi a lunii întâi au pus capăt tuturor bărbaților care luaseră femei străine.* ”

În vremea sa, profetul Balaam i-a revelat regelui Balak cum, prin căsătoria fiicelor poporului său cu fiii lui Israel, putea să-i corupă și să-i priveze de sprijinul lui Dumnezeu. În timpul erei creștine, această acțiune a fost reprodușă la o scară mai mare și mai spirituală. Dumnezeu preia simbolic acțiunea lui Balaam pentru a ilustra intrarea păgânismului în religia creștină în Apocalipsa 2:14: „*Dar am câteva lucruri împotriva ta: pentru că ai acolo unii care țin doctrina lui Balaam, care l-a învățat pe Balak să pună o piatră de poticnire înaintea fiilor lui Israel, să mănânce lucruri jertfite idolilor și să comită desfrânare.* ” Locul în cauză este Roma, „unde este tronul lui Satan”, așa cum specifică versetul 13 precedent; Aceasta este din anul 538. Folosirea formei familiare de adresare de către Duh este justificată de faptul că în Roma există încă adevărați slujitori ai lui Isus Hristos. După Ierusalim, Roma a devenit locul din care Occidentul a fost creștinat, mai degrabă decât evanghelizat. Deoarece acțiunea a fost condusă de oamenii „doctrinei lui Balaam” și religia romano-catolică a fost cea care s-a răspândit și nu adevărata credință creștină.

Desigur, Franța nu este Israel, dar dându-și lecțiile prin experiența acestui popor evreu, Dumnezeu le oferă fiecărui om inteligent, astfel încât acesta să poată beneficia de ele, oricare ar fi poporul și originea sa natală.

Este imposibil să nu observăm cât de dăunător este pentru oameni să nu se bucure de o relație bună cu Dumnezeu. Căci consecințele finale sunt moartea și distrugerea.

Lecția pe care tocmai am văzut-o se bazează pe pericolele amestecului etnic, iar acest lucru este valabil în principal pentru două țări: SUA și Franța. Franța se distinge prin dreptul la sol, care conferă automat naționalitatea franceză oricărui copil născut pe teritoriul său și pe posesiunile sale de peste mări. Destinul tragic al acestei națiuni a fost construit pe decizii aproape sinucigașe: primirea cu brațele deschise a dușmanilor săi, dar și interzicerea înregistrării statisticilor privind componența populației sale. Problema, de care Faraonul se temea pentru Egiptul său, va cădea asupra Franței și va duce la ruina sa ucigașă. În Apocalipsa 11:8, numele „*Egipt*” dat simbolic capitalei sale, Paris, este așadar bine justificat. Privind istoria sa, această țară a fost lovită de blesteme în lanț. De când Clovis, primul rege al Franței sedus de Roma, a devenit susținătorul papilor săi; apoi, în secolul al XVI-lea, Parisul și-a marcat atașamentul față de catolicism luptând împotriva credinței reformate protestante. Apoi, după Revoluția și Republică, a devenit o putere colonială. Și aici i s-a pregătit nenorocirea finală. A sfârșit prin a-și pierde coloniile asiatice și pe cele din Maghreb. Decolonizarea a marcat începutul declinului său, dar globalismul și mass-media au determinat populațiile africane și nord-africane să imigreze în Franța, atât de deschisă și primitoare, pentru a profita de regimul său de libertate și de generozitatea sa socială. Însă printre acești sosiți se numără musulmani plini de resentimente față de fostul colonizator, iar confruntarea care a alungat Franța din țara lor se va repeta de data aceasta, pe pământul Franței pe care Dumnezeu li-l va elibera. Astfel, Europa celor „*zece coarne*” din Daniel 7:7-24 va fi pedepsită de un al Treilea Război Mondial după chipul lui Iuda, care a fost lovit de Dumnezeu de trei ori, de regele Nebucadnețar, conform 2 Cronici 36:5-21.

Coexistența mai multor religii monoteiste în cadrul aceleiași națiuni creează probleme din cauza frustrării compromisurilor necesare pentru a respecta standardele stabilite de această națiune gazdă. Numai ziua de odihnă săptămânală creează dificultăți în organizarea muncii, știind că ziua de odihnă respectată de creștini este prima zi, cea a musulmanilor este a șasea, iar cea a evreilor și a creștinilor aleși este a șaptea. Mai devreme sau mai târziu, musulmanul ajunge să ceară respectarea zilei sale de odihnă, a șasea; evreul face același lucru pentru a se supune ordinului imperativ al Dumnezeului său; țara în care prima zi este normă refuză aceste cerințe și este o ciocnire și o confruntare religioasă. Căci supunerea față de un standard opus celui al religiei practicate creează un sentiment de frustrare în adeptul nemulțumit. De fapt, pacea obținută până în zilele noastre s-a bazat pe lipsa de conștientizare a acestei frustrări. Religia nu a fost principala preocupare a imigranților din Maghreb; munca și banii pentru a supraviețui i-au obligat să traverseze Marea Mediterană pentru a se stabili în Franța. Dar astăzi, stabiliți, naționalizați și în număr mai mare, musulmanii se simt din ce în ce mai frustrați, iar cerințele lor devin din ce în ce mai presante.

Printre populațiile primite de Franța se numără persoane de culoare care umplu bisericile adventiste din Paris și Lyon. Negrii au rezistat mai bine influenței curentului ateu secular al albilor occidentali. Adesea animiști la origine, negrii au fost întotdeauna conștienți de existența spiritelor fără trup și au întreținut cu acestea relații marcate de manifestări vizibile; de asemenea, supranaturalul le este natural, spre deosebire de albi sceptici sau necredincioși. Aproximarea de Dumnezeu adevărului le este astfel ușurată.

Crăciun

Această așa-zisă sărbătoare creștină este marcată de criterii care nu pot decât să o facă urâtă de Dumnezeu adevărului. Bazându-vă pe acumularea de minciuni și idolatrie, puteți înțelege că nu exagerez în a face această judecată.

În primul rând, rețineți că această sărbătoare nu a fost organizată prin voința lui Dumnezeu; Biblia nu oferă nicio precizie pentru a stabili o dată pentru nașterea lui Isus, Hristosul lui Dumnezeu. Motivul acestei tăceri este că Dumnezeu acordă importanță morții lui Isus, nu nașterii sale. Prin organizarea acestei sărbători care celebrează, așa cum se presupune, nașterea lui Isus, religia catolică își consolidează și justifică reprezentarea lui Hristos în starea unui prunc ținut în brațele Mariei, mama sa, care este, ea însăși, obiectul adorației principale.

Data aleasă de Roma, 25 decembrie, a fost inițial cea a nașterii zeului uman Tamuz, fiul zeiței umane Semiramis, soția regelui Babelului, celebrul Nimrod, de asemenea foarte uman. Tamuz era reprezentat de imaginea unui disc solar. Cuvântul „Crăciun” provine din latinescul „dies natalis”, care înseamnă ziua nașterii; cea a acestui Tamuz păgân. La romani, această perioadă era dedicată festivalurilor Saturnaliilor marcate de practici orgiastice. Pentru a mulțumi popoarelor care iubeau să sărbătorească și doreau să-și păstreze sărbătoarea, catolicismul și-a schimbat motivul. Astfel, nașterea lui Isus a înlocuit-o pe cea a lui Tamuz sau pe cea a Saturnaliilor. Legătura dintre Tamuz și Isus era discul solar, deoarece, pentru Roma papală, Hristos este zeul Soare celebrat și venerat pe 25 decembrie, iar prima zi a săptămânii ordinii divine a devenit brusc, prin decizia umană, „**ziua a șaptea**”. » din 1981, în dicționarul Larousse; acest nou standard fiind impus prin decizia ISO 8601 a Organizației Internaționale de Standardizare.

Statele Unite, mercantile și „*negustorii pământului*” din Apocalipsa 18:11, au creat personajul mitic al lui Moș Crăciun. I-au dat înfățișarea și culorile sale, alb și roșu, care caracterizau deja băutura lor răcoritoare „Coca-Cola”. Statele Unite au dat acestei sărbători înfățișarea și scopul său comercial, reînnoind principiul oferirii de cadouri copiilor, așa cum au făcut păgânii pentru Tamuz. Astfel, sărbătoarea care îi încântă pe părinți și copii în toate națiunile occidentale nu este altceva decât o concentrare de acțiuni abominabile capabile, doar, să-L mânia pe Dumnezeu adevărului, Iisus Hristos. Știind aceste lucruri, aleșii Săi ar face bine să se abțină de la participarea la ea.

Biblia mărturisește despre „*libertatea glorioasă a copiilor lui Dumnezeu*”. Nu trebuie să ne înșelăm în privința sensului acestui cuvânt „*libertate*”, deoarece are sens doar pentru Dumnezeu și aleșii Săi, în opoziție cu „*robia păcatului*”. Clar și precis, creatura ascultă de Dumnezeu sau de diavol.

Ascultarea de Dumnezeu constă în aplicarea normelor legilor Sale, iar ascultarea de diavol constă în neascultarea de Dumnezeu și intrarea în dispută cu El. Dacă Biblia subliniază totuși apariția acestei „*libertăți a copiilor lui Dumnezeu*”, aceasta se datorează faptului că în Isus Hristos, în afară de celebrarea săptămânală a Sabatului sfințit, toate celelalte sărbători religioase ale vechiului legământ dispar. Viața religioasă este astfel simplificată la extrem, iar „aleșii lui Hristos” se bucură de o libertate concretă și foarte reală. Nefiind nevoie de un intermediar pământesc, viața continuă a fiecăruia devine o formă de cult, iar norma de urmat este scrisă în Biblie, care, conform Apocalipsei 11:3, constituie „*cei doi martori*” ai Dumnezeului celui viu. Și mai presus de toate, relația menținută cu Dumnezeu oferă ajutorul și sfatul lui Isus Hristos pe care El le aduce prin Duhul Sfânt celor care Îi aparțin cu adevărat; și aceasta, până la sfârșitul lumii, conform promisiunii Sale, care va fi ținută și onorată cu credință.

La fel ca și Crăciunul fals, utilizarea repetată a numelui „duminică” constă în justificarea caracterului său de „Ziua Domnului” când, de fapt, este doar „ziua diavolului”, și mai puternic din 1981, când i s-a atribuit standardul de „**ziua a șaptea**” a săptămânilor noastre. Fiind „prima zi”, numele „Ziua Domnului” putea fi justificat istoric ca fiind ziua în care Isus a apărut viu și a înviat ucenicilor săi. Dar această înviere nu justifică să fie sărbătorită printr-o odihnă săptămânală în detrimentul „Sabatului” sfințit de Dumnezeu. Pentru a mărturisi atașamentul nostru față de adevărul stabilit de Dumnezeu, împreună cu frații și surorile mele în Hristos, am redenumit „duminică” romană în „Soldi”, ceea ce o face conformă cu numele dat în engleză „Sunday” și în germană „Sonntag”. Numind această zi „Soldi”, curiozitatea interlocutorilor poate fi stârnită și poate oferi oportunitatea unei explicații salutare. Trebuie menționat că denumirea „Ziua Domnului”, adică „duminică” tradusă din latinescul „Dies Domenica”, a fost impusă doar în Franța, „fiica cea mare” și susținătoare istorică înarmată a Bisericii Catolice, în Spania, Portugalia și Italia, unde poartă numele „Domenica”, care înseamnă „Domn”; în Italia, unde se află Sfântul Scaun Papal, „*tronul lui Satan*”, însuși, este inspirația sa. Culmea aroganței catolicismului este că, în italiană, cuvântul „Sabato” desemnează **sfântul Sabat al lui Dumnezeu. pe care Roma o plasează pe a șasea poziție în rândul zilelor săptămânii**. În standardul francez, această acțiune trece neobservată deoarece cuvântul „sabbath” și rădăcina sa au fost înlocuite cu numele „Samedi”, unde înlocuirea lui „b” cu „m” face ca numele „Sabbat” să fie ignorat. Sub acest nume obscur, „Samedi”, acesta poate fi confundat cu englezesc „Saturday”, care celebrează gloria zeului roman „Saturn”.

Aleșii lui Hristos, Dumnezeul adevărului, trebuie, așadar, în cunoaștere, să reconsidere aceste standarde stabilite de diavol și să-și construiască relația cu Dumnezeu, adoptând, în mintea și mărturia lor, standardul său de timp și pe cel al calendarului său săptămânal, în care prima zi a săptămânii este o zi profană și chiar profanată, adică pângărită, de păgânismul roman, la fel ca celelalte zile ale săptămânii, toate dedicate divinităților astrale romane. Conform lui Dumnezeu, săptămâna începe, așadar, cu „Soldi”, sau „falsa duminică”, și se termină în ziua a șaptea, cu „Sabatul sfințit”, de autoritatea sa supremă, pentru odihnă, de la începutul creării lumii; odihna veșnică a celui de-al șaptelea mileniu profețită la

sfârșitul fiecărei săptămâni și în care vor intra doar „aleșii lui Hristos Isus” în primăvara anului 2030; data care va fi marcată de revenirea sa glorioasă.

Îmi amintesc forma inițială a săptămânii create și stabilite de Dumnezeu: ziua întâi, ziua a doua, ziua a treia, ziua a patra, ziua a cincea, ziua a șasea și ziua a șaptea, sfințită pentru odihnă și numită Sabat.

Victimă a unei acumulări de ultraje, Dumnezeu a declarat război umanității rebele. La începutul anului 2020, președintele Emmanuel Macron a anunțat poporul francez, pe un ton serios, incriminându-i: „Suntem în război”. El a dat vina pe coronavirusul apărut în China pentru agresiune. Dar nu a reușit să înțeleagă că această acțiune a fost inițiată de Iisus Hristos, Dumnezeul atotputernic. Acum este esențial să înțelegem acest lucru: prin această pedeapsă, Iisus le spune oamenilor: „Pacea pe pământ s-a terminat, cu siguranță s-a terminat”. Și când îi conduce pe oameni să creeze un virus mortal, este pentru că vrea să obțină moartea în rândurile taberei rebele. De asemenea, trebuie înțeles că, indiferent de eficacitatea tehnică a medicamentelor și vaccinurilor concepute de știința umană, aceste mijloace umane sunt folosite pentru a împiedica și a reduce efectele unei pedepse divine. De aceea, Dumnezeu multiplică formele atacurilor sale împotriva celor vinovați, așa cum este indicat în acest verset citat din Ezechiel. 14:21-22-23: „ *Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu: «Deși voi trimite împotriva Ierusalimului cele patru pedepse cumplite ale Mele: sabia, foametea, fiarele sălbatice și ciuma, ca să nimicesc din el oamenii și fiarele,... Totuși, va fi o rămășiță care va scăpa, care va ieși din el, fii și fiice. Iată, ei vor veni la tine; vei vedea căile lor și faptele lor și te vei mângâia din cauza nenorocirii pe care o aduc asupra Ierusalimului, pentru tot ce aduc asupra lui. Te vor mângâia, când le vei vedea căile și faptele lor; și vei ști că nu fără motiv fac tot ce-i fac, zice Domnul, YaHWéH ».* Rețineți că în acest mesaj terifiant care anunță o exterminare, Dumnezeu își amintește planul mântuitor, care este de a selecta și păstra oamenii care i-au rămas cei mai credincioși. După „ *Ierusalim* ”, la vremea sa, în anul 70, astăzi este rândul popoarelor creștine occidentale necredincioase să fie ținta armelor formidabile folosite de Dumnezeu. El își va duce la îndeplinire planul cumplit până la sfârșit și va pune în aplicare mijloacele pentru a-l realiza. La scară globală, locuitorii pământului vor fi în cele din urmă exterminați. După viruși, foamete și război civil, războiul nuclear universal va reduce și mai mult numărul oamenilor supraviețuitori. Apoi, în contextul „ *celor șapte plăgi din urmă ale mâniei lui Dumnezeu* ” descrise în Apocalipsa 16, ultimii supraviețuitori vor fi supuși testului final al credinței, care va pune „ *Sabatul* ” în fața „ *Zilei Soarelui*”, a falsei „duminici” romane. Amenințarea cu moartea care îi va viza pe aleșii lui Hristos se va întoarce împotriva celor care îl rânduiesc, atunci când Dumnezeul care mântuiește va interveni pentru a-i mântui pe cei care Îl iubesc cu credincioșie desăvârșită.

Mărsăluind spre cer

Am fost botezat în 1980 și, prin urmare, am împlinit 40 de ani de slujire pentru Isus Hristos în 2020. Cu toate acestea, un flux constant de lumină a venit sub formă de inspirație pentru a-mi hrăni cunoștințele despre semnificația

evenimentelor trăite. În Biblie, această perioadă de 40 de ani a caracterizat în mod special experiența lui Moise. El a fugit din Egipt la vârsta de 40 de ani și s-a întors 40 de ani mai târziu pentru a călăuzi exilul poporului său evreu. În 2020, o perioadă de credință testată a luat sfârșit, deoarece după decenii de pace și prosperitate acordate popoarelor creștine occidentale dominante, Dumnezeu a acționat, într-un mod identificabil pentru aleșii săi. Blocajul economic cauzat de efectele supraestimate ale coronavirusului Covid-19 constituie o dovadă vizibilă a acestei schimbări de comportament a marelui Dumnezeu creator, jignit, respins și, de aproape toți oamenii, disprețuit. Un detaliu istoric demn de remarcat este faptul că virusul Covid-19 a apărut în China la șase zile după ce liderii săi au decis să modifice Biblia, eliminând citatele care nu se conformau „viziunii Partidului Comunist Chinez și a liderului său”. Un astfel de atac asupra Cuvântului sfânt scris al lui Dumnezeu nu putea rămâne fără răspuns. Covid-19 a exprimat acest lucru.

După exodul din Egipt, un lung **marș** în deșert îl aștepta pe poporul evreu. Și pentru noi, din 2020 încoace, a început **un ultim marș** într-un context relațional uman care se deteriorează și se va deteriora din ce în ce mai mult. A venit vremea dezbinării, într-un mod analog cu ceea ce a spus și a făcut Dumnezeu, conform Zahariei 11:14: „ *Atunci mi-am rupt al doilea toiag, Uniunea, ca să rup frăția dintre Iuda și Israel*”. Referirea la „ *Iuda și Israel* ” nu este exclusivă, deoarece aceste două nume servesc drept suport pentru mesajele pe care Dumnezeu le adresează slujitorilor Săi până la sfârșitul lumii. Acest „al doilea ” „ *Toiagul* ” dezvăluie consecința finală a ceasului judecății lui Dumnezeu asupra națiunilor: separarea sau dezbinarea popoarelor, care duce la o agresiune războinică ucigașă. Acum, acest „ *toiag* ” este precedat de ruperea unui prim „ *toiag* ” numit „ *Harul* ”, conform Zahariei 11: „ *Mi-am luat toiagul Harului și l-am rupt, ca să rup legământul Meu pe care l-am făcut cu toate popoarele* ”. Acest verset dezvăluie că, de la începutul proiectului său creaționist, Dumnezeu își concepute rolul de Mesia, care urma să-și mântuiască aleșii prin principiul „ *Harului* ” oferit și propus „ *tuturor popoarelor* ”. Dar victimă a indifferenței și disprețului uman universal, care îi conferă, la fel ca clerului evreu, valoarea a „ *treizeci de sicli de argint* ” citați în versetul 12, în proiectul său, Dumnezeu ajunge să rupă acest „ *toiag* ”, punând astfel capăt ofertei sale de „ *Harul* ”. Zahariei 11:12: „ *Le-am zis: «Dacă vă place, dați-mi plata mea; dacă nu, să nu-mi dați nimic».* *Și mi-au cântărit ca plată treizeci de arginți.* ” „În afară de aplicarea sa la vremea sfârșitului, principiul succesiunii ruperii toiagelor, « *har și Unire* », este împlinit individual pentru victimele care mor în vremurile marcate de « *trâmbițele* » și « *urgiile lui Dumnezeu* ». Într-o actualizare pentru Sabatul din 18 decembrie 2021, am explicat importanța cuvântului « ultim » în expresia « **cele șapte plăgi din urmă ale mâniei lui Dumnezeu** ». Deoarece această clarificare sugerează revărsarea altor plăgi în timpul precedent sfârșitului colectiv al timpului de probă. Și vă reamintesc, timp de peste 70 de ani de pace și prosperitate, « *urgiile* » divine au lovit constant omenirea sub forma unor boli moderne mai mult sau mai puțin vindecabile: cancer, SIDA, Alzheimer și altele; la care se adaugă decesele victimelor fumatului, alcoolului și drogurilor chimice sau naturale care decimează tinerii, accidentele rutiere, victimele inundațiilor, alunecările de zăpadă,

incendiile, dezastrele seismice și vulcanice, tsunami-urile, ca să nu mai vorbim de cicloane și tornade care vizează în special America etc.; toate lucrurile care rezultă din nerespectarea regulilor.” a normelor învățate în legile divine. Ne amintim cum, pentru a satisface cererea de carne a poporului evreu, în deșert, Dumnezeu a adus prepelițe. Au mâncat atât de mult și atât de excesiv încât mii de oameni au murit. Obiceiurile alimentare proaste care nu sunt conforme cu normele stabilite de Dumnezeu provoacă și astăzi moarte și boli. Aplicate la scară globală, aceste standarde alimentare ucigașe pot fi considerate „*plagi*” punitive concepute de unicul Dumnezeu creator; boala fiind consecința inevitabilă a încălcării legilor naturale stabilite în creația Sa pământească.

În anonimat și separare, aleșii lui Isus Hristos s-au angajat, încă din 2020, în pasul final, pe drumul spre rai, care li se va deschide în primăvara anului 2030. Și toate aceste scrieri pe care le prezint și le adun în această lucrare, constituie, concret, această hrană spirituală indispensabilă pentru a edifica și zidi omul spiritual care trebuie să devină toți aleșii Săi. Înțelegerea judecății lui Dumnezeu pentru a o aproba și a o împărtăși cu El este scopul acestei hrane spirituale. În aprobarea și aprecierea reciprocă se construiește comuniunea între Dumnezeu și aleșii Săi; aceasta, prin mijloacele exclusive ale „*Harului*” obținut prin credință activă, bazată numai pe numele și meritele lui Isus Hristos.

Acest punct este fundamental de reținut. Adevărații aleși ai lui Isus Hristos nu sunt vizați de plăgile lui Dumnezeu, iar protecția lor se bazează pe ascultarea de legile Sale. Dumnezeu s-a angajat să arate diferența în tratamentul aleșilor Săi și cel al ființelor rebele. Dar, logic, când soarele se supraîncălzește, aleșii Săi expuși simt arsurile, la fel ca rebelii. Tratamentul aleșilor este în esență diferențiat de hrănirea spiritului lor atunci când alegerile alimentare ale corpului fizic au fost aprobate de Dumnezeu. Viața este un întreg inseparabil, Dumnezeu creând corpul fizic, spiritul care prinde viață în el și hrana vegetală, idealul Genezei, care construiește celulele fizice care compun corpul său. Respectul pentru aceste principii îi protejează pe aleși împotriva bolilor, deoarece imunitatea lor naturală este întărită. În credință adevărată, cineva nu Îl batjocorește pe Dumnezeu neascultând de legile Sale și cerând ajutorul și sprijinul Său, așa cum fac falșii religioși. Calea trasată de Isus Hristos este cea a adevărului, întotdeauna logică, simplă și dreaptă. La sfârșitul acestui drum binecuvântat de Isus, după ce vom trece prin ultimele încercări pământești, **umblarea noastră** se va încheia în Împărăția cerească a lui Dumnezeu, unde El ne-a pregătit un loc conform lui Ioan 14:1-4: „*Să nu se tulbure inima voastră. Credeți în Dumnezeu și credeți în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus: Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua la Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. Unde Mă duc Eu, știți calea.*” Cu adevărat!

Fazele sfintirii

Acest text citat de Pavel în Evrei 12:14 dezvăluie aspectul salutar al importanței sale: „*Urmăriți pacea cu toți oamenii și sfințenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul*”.

Ce este sfințirea? Pavel ne spune în 1 Tesaloniceni 4:17: „ *Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințenie* ”. „ *Sfințirea* ” este opusul absolut al „ *necurității* ”, deci **purității** .

de sfințire rezumă singur programul divin de mântuire care este construit pe parcursul mai multor etape sau faze. Dar deja pentru a-i înțelege sensul și scopul, trebuie să luăm în considerare primul sens pe care Dumnezeu i-l dă în Gen. 2:3, unde această **sfințire** este legată de „ **ziua a șaptea** ” a creației Sale: „ *Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o , pentru că în ea S-a odihnit de toată lucrarea Sa pe care o crease, făcând-o* ”. Acest verset este fundamental, deoarece pe baza acestei declarații divine putem lega **Sabatul sfințit de Dumnezeu** și **numărul „7”** care va desemna, numeric, „ **sfințirea** ”. Sa în toată revelația Sa. Ca atare, Sabatul sfințit devine „ **pecetea Dumnezeului celui viu** ” în Apoc. 7:2, adică semnul personalității Sale divine. Până astăzi, din dimineața „soldi” a zilei de 19 decembrie 2021, preluând o interpretare moștenită, i-am atribuit sensul numărului plinătății. Totuși, acest termen nu apare în acest text al Genezei, spre deosebire de verbul „ **sfințit** ”. De asemenea, chiar dacă această plenitudine poate fi păstrată pentru un sens secundar, sensul **sfințirii** are prioritate față de ea. Prin urmare, am făcut imediat această modificare în întreaga lucrare. Și trebuie să fac acest lucru, în toate documentele mele, deoarece mesajul divin este considerabil schimbat și îmbogățit. Analiza lui Daniel 8:14 devine luminoasă și extrem de logică și ușor de înțeles. Traducerea sa corectă, pe care Duhul lui Hristos m-a condus să o descopăr și să o restaurez, este: „ *Până la 23:00 seară și dimineață și sfințenia va fi justificată* ”. Momentul intrării în vigoare a acestui decret profetic este primăvara anului 1843. La acea vreme, credința creștină este reprezentată în principal în Europa de credința papală romană, a cărei „ *rană de moarte* ” (Apocalipsa 13:3) purtată de ateismul revoluționar francez a fost apoi „ *vindecată* ” prin concordatul lui Napoleon Bonaparte. În noul său aspect umil și supus, credința catolică își reia beatificările care multiplică canonizarea „sfinților” săi pe care îi oferă spre venerare de către adepții săi. Pentru adevărul Dumnezeu, această acțiune este idolatră și, prin urmare, abominabilă. De aceea, dorind să „pună lucrurile la punct”, adică să restabilească standardul adevăratei sfințenii, Dumnezeu proclamă acest decret profetic din Daniel 8:14, în care apar cuvintele „ **dreptate și sfințenie** ”. Posibilitatea de a atribui „ **dreptățirea** ” lui Hristos și statutul de „ **sfânt** ” îi aparține numai Lui. Mesajul Său vine, așadar, să conteste „ **aroganța** ” papală denunțată în Daniel 7:8-20 și Apocalipsa 13:5. Astfel, din primăvara anului 1843, Hristosul divin și-a reluat autoritatea supremă, abandonată în timpul secolelor de întuneric puterii religioase papale romane. Dar această restaurare apare doar aleșilor Săi, pe care îi luminează individual, în funcție de dragostea lor pentru adevărul Său. Restaurarea tuturor adevărilor Sale se realizează atunci în secretul inimilor și minților lor. Lumea este complet inconștientă de existența acestor legături care restabilesc dialogul cu Dumnezeul suprem. Falsa sfințenie, stabilită mai întâi asupra papilor, înșeală mulțimile. Căci nu oricine pretinde a fi sfânt este sfânt, ci numai acela pe care Iisus Hristos, marele Judecător divin, îl desemnează ca atare, deoarece îl consideră vrednic de acest statut. Pentru a îndeplini acest standard, mai întâi, **practica Sabatului , chipul divin și pecetea sfințirii** , trebuie adoptată și respectată cu credință de

către adevărații creștini aleși. Această adoptare este cea care îl determină pe Iisus să binecuvânteze, în special, în 1873, credința adventistă *de ziua a șaptea* în mesajul adresat „*Filadelfiei*”, Alesului vremii caracterizat de o adevărată „dragoste frățească” semnificată prin acest nume grecesc, în Apocalipsa 3:7; iar aceste numere înseamnă: 3 = perfecțiune; 7 = sfințire.

În 1 Corinteni 1:30, cuvintele „*dreptate și sfințire*” sunt grupate și atribuite numai lui Hristosul lui Dumnezeu: „*Voi sunteți prin El, în Hristos Isus, care, de la Dumnezeu, ne-a fost făcut înțelepciune, dreptate, sfințire și răscumpărare*”. Prin urmare, numai El poate atribui și face ca aleșii Săi să beneficieze de „*dreptatea*” și „*sfințirea*” Sa, adică de puritatea Sa. Și tot El, Isus, este Cel care atribuie aceste lucruri sub chipul Sfântului „*Duh*”, conform 2 Tesaloniceni 2:13: „*Dar noi trebuie să mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi, frați preaiubiți de Domnul, pentru că Dumnezeu v-a ales de la început spre mântuire, prin sfințirea Duhului și credința în adevăr*”.

O primă definiție constă în a spune **că Sfințirea** caracterizează **puritatea perfectă** a Duhului Dumnezeu Însuși, lucru confirmat în 1 Petru 1:16: „*Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt*”. Pentru creaturile Sale distorsionate de păcat, **sfințirea** va consta în recuperarea și reproducerea chipului lui Dumnezeu în duhul trupului lor pământesc. Căci la început, în starea sa de perfectă inocență și puritate, Adam (omul) a fost creat după chipul lui Dumnezeu, conform Gen. 1:26-27: „*Și Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; și el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste orice târâtoare care se târăște pe pământ. Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; bărbat și femeie i-a făcut.*”

De fapt, **sfințirea** este un proces conceput de Dumnezeu pentru a obține, de la un păcătos pocăit, un „*martor credincios și adevărat*”. Această explicație se bazează pe înțelegerea sensului pe care Dumnezeu îl dă descrierilor prin care se prezintă în cele 7 ere succesive evocate de numele „*celor șapte biserici*” din Apocalipsa 2 și 3. Celălalt lucru nou, pe care îl aduc în numele lui Isus Hristos în acest nou mesaj, este să înțelegem că aceste descrieri diferite dezvăluie standardul slujitorului pe care fiecare eră în cauză trebuie să-l producă spre slava Sa. Acest lucru era deja parțial înțeles, dar astăzi acest principiu este indispensabil și prioritar, pentru a înțelege planul divin de sfințire care obține mântuirea veșnică. La începutul acestui paragraf, expresia „*martor credincios și adevărat*” dezvăluie și desemnează slujitorul pe care Isus vine să-l pună deoparte, deci să-l sfințească, în timpul numit „*Laodiceea*”. Această eră desemnează, sub data de 1994, timpul de a pune la încercare credința adventismului instituțional oficial. Isus a stabilit această dată la care a vrut să-și testeze dragostea pentru adevărul revelat prin cuvântul profetic, deoarece sfințirea sa originală a fost obținută prin acest tip de test în vremea pionierilor adventiști. Mai era vrednic să fie binecuvântat de el? În mesajul său, Dumnezeu a profețit ceea ce s-a împlinit de fapt la această dată. Găsind, timp de decenii, poporul și liderii săi căldiceli și formalisti, i-a „*vomisit*” după 1994. Dar în mesajul său, a anunțat că harul și sprijinul său vor fi păstrate individual de către cei care, mărturisind dragostea pentru adevărul său și mesajul său profetic, vor deveni pentru el și cauza sa, „

martorii săi credincioși și adevărați ". În această calitate, din 1994, în disidență, eliberat de tutela instituțională după o exbarcare oficială în 1991, primesc și comunic hrana spirituală pe care el continuă cu credință să o ofere cu generozitate aleșilor săi; cei pe care îi iubește. Dovada este incontestabilă, această hrană pe care o primesc și o prezint este ultima „ *mărturie a lui Isus* ”, care este încă și întotdeauna „ *duhul profeției* ”, conform Apocalipsei 19:10. Această hrană intră în mine, iar biserica instituțională nu numai că nu mai primește nimic de la Isus, dar îl insultă, făcând o alianță cu cei pe care profețiile sale îi desemnează drept dușmanii săi; slujitorii unui creștinism fals folosit de diavol pentru a înșela și pierde sufletele seduse.

Fazele succesive ale **sfințirii** ne sunt revelate în montajul Apocalipsei sale. Aceste faze sunt, succesiv, cele ale selecției și purificării. În aplicare istorică, cea a selecției este evocată în Apocalipsa 3: **1** , prin era numită „ *Sardes* ”. Ce face Isus în acest moment? El ne spune în acești termeni: „ *Scrie îngerului bisericii din Sardes: Acestea sunt cuvintele celui care are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele : Știu faptele tale. Știu că ești considerat viu și că ești mort.* ” Aplicând numărului „ *șapte* ” sensul său principal de **sfințire** , Isus ne spune că în această eră numită „ *Sardes* ”, adică din primăvara anului 1843 până în toamna anului 1844, El vine să sfințească, prin Duhul Său divin, mesagerii Săi care constituie și zidesc în timp Alesul Său perpetuu, care va deveni, în cele din urmă, veșnic. Însă, logic, testul dezvăluie învingători și învinși cărora, retrăgându-și sfințirea, Isus le spune: „ *Știu faptele tale. Știu că ești considerat viu și că ești mort* ”. El, marele și singurul Judecător, este cel care spune aceasta. Contestarea judecății sale va fi total zadarnică și fără niciun efect. Testele iubirii de adevăr, construite pe așteptarea revenirii lui Isus Hristos în 1843 și 1844, au produs efecte cu consecințe definitive definite de noi standarde de ascultare față de legile divine abandonate, inclusiv, în primul rând, odihna Sabatului „ *zilei a șaptea* ”, a cărei adoptare constituie a doua fază a sfințirii; o a doua fază care este cea a purificării de păcat. Abandonarea „soldi”-ului în favoarea „Sabatului” este, prin urmare, cea a acestei purificări, fără de care programul de sfințire este întrerupt. Prin urmare, este imperativ să înțelegem natura progresivă a lucrării de sfințire, deoarece, selectați pentru demonstrarea iubirii lor față de anunțul revenirii lui Hristos, creștinii în cauză practicau în mod tradițional cultul religios catolic și protestant al „soldi”, „Ziua Soarelui Neînvins” a lui Constantin I. ^{Din} această selecție, ei trebuiau purificați individual de acest păcat, prin renunțarea la acest cult în favoarea cultului Sabatului, către care lumina Duhului avea să-i îndrume între 1844 și 1863. Aceasta, pentru a îndeplini cerința decretului din Daniel 8:14, unde tradus corect, solemn și peremptoriu, în conformitate cu autoritatea sa supremă, Dumnezeu declară: „ *Până la 23:00 seara și dimineața și sfințenia vor fi îndreptățite* ”. Acest mesaj anunța, așadar, necesitatea îndeplinirii unei lucrări de sfințire, necesară din cauza abandonării Sabatului începând cu 7 martie 321, data la care împăratul Constantin l-a abandonat și l-a înlocuit cu pângărita sa „Ziua Soarelui Neînvins”. Conform lui Daniel... 8:14, în 1843, data sfârșitului celor 2.300 de ani sugerați, „ *sfințenia* ” trebuia „ *justificată* ”. Aceasta înseamnă că, pentru ucenicii lui Hristos, cei mai pașnici protestanți, această dreptate obținută anterior era pusă sub semnul întrebării și urma să fie recucerită începând cu data

de 1843. Această mențiune a justificării amintește importanța judecății pe care Dumnezeu o rostește asupra fiecărui candidat care dorește să beneficieze de oferta sa de mântuire. Și această justificare este răspunsul pe care Iisus Hristos îl dă eforturilor de purificare manifestate de ființa chemată. Căci după dreptatea lui Hristos imputată păcătosului pocăit, vine lupta credinței care constă pentru el în obținerea dreptății împărtășite, adică abandonarea totală a practicii păcatului, pentru a se asemana cu Iisus Hristos, pe care Dumnezeu îl prezintă ca modelul perfect de imitat. Să păstrăm, așadar, asocierea dintre purificare și justificare strâns legate: fără purificare, nu există justificare. Insist asupra acestui punct, valoarea acordată credinței fiecăruia aparține numai lui Hristos și numai Lui, dar prin revelația Sa, El le-a dat ucenicilor Săi posibilitatea de a înțelege ce așteaptă de la ei; și, prin urmare, posibilitatea de a ști când sunt cu adevărat beneficiari ai dreptății Sale.

Cu mesajul „*Filadelfiei*” prezentat în Apocalipsa 3: 7, aleșii purificați s-au adunat într-o formă instituțională strict americană între 1863 și 1873, unde, binecuvântați oficial și lansați într-o misiune universală, au intrat în faza unei **prime sfințiri** pe care versetul „7” din Apocalipsa 3 o confirmă. Îmi amintesc că această dată 1873 a fost stabilită în Daniel 12:12. Acolo, Isus adresează o beatitudine creștinilor care încă îi vor aștepta întoarcerea, la această dată produsă de calculul pe care își propune să îl facă, din această durată profetică de „1335 de zile”. Începând cu anul 538, data stabilirii istorice a regimului papal roman care a pus *capăt* preoției perpetue a lui Isus Hristos, această perioadă s-a încheiat 1335 de ani mai târziu, în 1873, data la care Sabatul fusese deja adoptat ca semn al sfințirii lor de către Isus.

În 1873, Dumnezeu a sfințit și a binecuvântat Adventismul de Ziua a Șaptea, o expresie care rezumă cele două adevăruri inseparabile ale revenirii lui Isus Hristos și ale Sabatului sfințit, care profetește câștigarea victoriei sale asupra păcatului. Dar aceasta a fost doar prima etapă a istoriei adventiste; cea a „*începutului său, a începutului său, a Alfei sale*”, așa cum sugerează cu tărie Isus în Apocalipsa 1:8, unde spune: „***Eu sunt Alfa și Omega***, zice Domnul Dumnezeu, Care este, Care era și Care vine, Cel Atotputernic”. De aceea, în Apocalipsa 3:14, sub numele „*Laodiceea*”, al cărei sens precis este „popor judecat”, Isus evocă faza finală, faza „*omega*” a „*celor cinci luni*” sau 150 de ani de activități instituționale programate în Apocalipsa 9:5-10. Ce înseamnă numărul 14 din acest verset, dacă nu o dublare a numărului „7”? Această dublare încheie în faza finală „*omega*” timpul aprobării de 150 de ani pe care Isus l-a profețit în Apocalipsa sa. Încetarea acestei aprobări divine a fost justificată de o demonstrație a lipsei de iubire pentru adevărul profetic atunci când, inspirat de Dumnezeu, i-am prezentat, între 1982 și 1991, posibilitatea revenirii lui Isus Hristos pentru 1994, data obținută la sfârșitul celor 150 de ani sau „*cinci luni*” profețite în Apocalipsa 9:5-10.

Istoria adventismului nu s-a încheiat în 1994, pentru că, după acea dată, eu, adventistul disprețuit și oficial expulzat de instituție în 1991, am primit din cer explicațiile care mi-au permis să înțeleg de ce Isus nu se întorsese în 1994. Încă o dată, dar pentru ultima dată, Isus tocmai lansase un anunț fals pentru a testa credința adventistă în prima sa fortăreață istorică franceză, orașul Valence din

Drôme (26). Experiența a servit drept mostră a situației adventismului universal. Peste tot pe pământ unde este reprezentat, Isus a văzut doar formalism și tradiție, el care cere „*zel fierbinte*” și dragoste pentru persoana sa mai presus de orice. Cu timpul, această apostazie răspândită a fost confirmată în 1995, prin gruparea adventismului instituțional cu observatorii tradiționali ai „soldilor” romani pângăriți. Adventismul oficial a intrat în alianța ecumenică.

Această analiză tocmai a dat sens numerelor 1; 7; 14. **1 = selecție ; 7 = prima sfințire ; 14 = a doua sfințire** . Și trebuie să adăugăm la aceste numere numărul **21** care, reprezentând **de 3 ori 7** , desemnează **perfectiunea sfințirii** care obține apoi statutul de **glorificare** . Într-adevăr, contextul capitolului 21 din Apocalipsa este acela al instalării celor aleși care au devenit cerești, pe noul pământ, regenerați și glorificați de Iisus Hristos, marele și atotputernicul nostru Dumnezeu creator; însăși expresia „Dumnezeului Atotputernic”. Nu fără motiv este desemnat ca Dumnezeu „de trei ori sfânt” datorită acestui verset din Isaia 6:3: „*Strigau unii către alții și ziceau: Sfânt , sfânt , sfânt este YaHWéH oștirilor! Tot pământul este plin de slava Lui!*” Imaginea și mesajul ei sunt preluate în Apocalipsa 4:8: „*Cele patru făpturi vii aveau fiecare câte șase aripi și erau pline de ochi de jur împrejur și pe dinăuntru. Nu încetau să zică zicând zicând: Sfânt , sfânt , sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, Care era și Care este și Care vine!*” Această triplă sfințenie, Dumnezeu o va împărtăși, în cele din urmă, cu aleșii Săi, sortați și selectați prin judecata Sa, drepti, perfecti și infailibili. Deoarece numărul „3” simbolizează perfectiunea, ceea ce confirmă zicala populară: niciodată doi fără trei. Și lucrul este confirmat de mai multe ori în împlinirea programului profețit de Dumnezeu: 3 deportări succesive în Babilon, 3 decrete regale de întoarcere; de 3 ori 2000 de ani pentru timpul păcatului pământesc; 3 roluri divine pentru mântuirea păcătoșilor, Dumnezeu fiind succesiv Tată, Fiu și Duh Sfânt; și 3 experiențe adventiste succesive în 1843-1844, în 1873 și în 1994 până în 2030, data sfârșitului testului pământesc.

Numerele 1, 7, 14 și 21 au acum o semnificație spirituală pentru voi, care este în ordine crescătoare: selecția și purificarea care obțin îndreptățirea; prima sfințire; a doua sfințire; și a treia sfințire sau glorificare. Acum, această sfințire este baza organizării primului Paște din istoria omenirii, așa cum a fost realizat pentru eliberarea poporului evreu înrobite de egipteni. Să revenim, așadar, la acest context și la forma în care Dumnezeu le anunță evreilor organizarea acestui Paște, care desemnează ora în care Dumnezeu „trece” pentru a judeca între poporul său și dușmanii săi. Această trecere divină va fi pe deplin realizată prin întruparea pământească a Mântuitorului nostru, Iisus Hristos. Cine sunt dușmanii și cine este poporul său? Răspunsul este simplu și clar. Poporul său îl ascultă și se supune lui; dușmanii săi nu-l ascultă și nu-l ascultă. Între aceste două opțiuni, unii oameni rătăcesc fără a se putea angaja, deoarece au redus întreaga divinitate a lui Iisus Hristos, care nu poate contrazice Dumnezeul vechiului legământ, care el însuși era deja în persoană.

Citim în Exod 12:1-2: „*Yahweh le-a zis lui Moise și lui Aaron în țara Egiptului: «Luna aceasta va fi pentru voi începutul lunilor ; va fi pentru voi prima lună a anului .»*” Este vital și salutar să înțelegem că acest „ voi ” nu se limitează la evreii din acest exod din Egipt. Acest „ voi ” îi privește pe toți aleșii

vechiului și ai noului legământ, care se apropie de sfârșit din 1843, prin lucrarea adventistă de ziua a șaptea, dusă de ultimii săi reprezentanți disidenți, după 1994. Aleșii timpului sfârșitului au cu atât mai multe motive să adere din toată inima la această idee, cu cât acest verset le aduce o clarificare care va determina momentul adevăratei întoarceri a lui Isus Hristos. În momentul echinocțiului de primăvară, gravat în natură într-un mod perpetuu, Dumnezeu îi declară lui Moise că primăvara marchează începutul lunilor anului din calendarul și programul său. Și insistă, repetând: „*Va fi pentru voi prima lună a anului*”. Prin urmare, Dumnezeu a ales ziua de primăvară pentru a începe și a sfârși timpul proiectului său pământesc de mântuire. Această alegere a lui Dumnezeu este prioritară, deoarece privește viziunea sa și ordinea sa temporală. Și această alegere este în conformitate cu ordinea pe care a stabilit-o la momentul creării lumii noastre pământești. Căci înainte de păcatul lui Adam și Eva, fără înclinare, pământul se rotea în jurul axei sale verticale și, în consecință, zilele și nopțile aveau același număr de ore; 12 ore de noapte urmate de 12 ore de zi; ceea ce corespunde normei echinocțiului de primăvară actual. În ziua păcatului original, pământul era înclinat și timpul de 6.000 de ani a început cu o primăvară, urmată de prima vară, apoi de prima toamnă și prima iarnă. Ciclul care începuse urma să se repete de 6.000 de ori. Prin urmare, Iisus Hristos se poate întoarce abia la începutul primăverii anului 2030. Putem fixa și data întoarcerea sa pentru miercuri, 20 martie 2030.

Să ne întoarcem la textul din Exod 12; de data aceasta, la versetul 3 în care Dumnezeu lansează organizarea primului Paște: „*Vorbește întregii adunări a lui Israel și spune-le: În ziua a zecea a acestei luni, să ia câte un miel pentru fiecare familie, câte un miel pentru fiecare casă.*” Această sărbătoare este construită pe procesul de sfințire pe care l-am văzut. Această fază este prima, cea a selecției.

Apoi citim în versetul 4: „*Să fie un miel fără cusur, de parte bărbătească de un an; puteți lua fie un miel, fie un ied.*” Această cerință divină de puritate este justificată deoarece mielul sau iedul ales va simboliza perfecțiunea lui Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu fără cusur și fără păcat. Găsim în această cerință criteriile pentru procesul de selecție a sfințirii.

Versetul 5: „*Să-l păstrați până în ziua a paisprezecea a acestei luni; și toată adunarea lui Israel să-l jertfească între cele două seri.*” Această acțiune va îndeplini faza de purificare a sfințirii care a început. Dumnezeu o leagă de numărul 14, care, după cum am văzut, desemnează dubla sfințire. Învățătura transmisă de acest prim Paște se va referi la două legăminte sfințite succesiv. Mai mult, plasat între numărul 7 și numărul 21, acest Paște legat de numărul 14 profetește împlinirea sa în Hristos, care va veni între creație, unde Sabatul sfințit este legat de numărul 7, și sfârșitul lumii, care poate fi definit ca ora perfecțiunii sfințirii sau cea a gloriificării reprezentate de numărul 21. Pentru a răspunde la o întrebare care mi-a fost adresată despre această alegere a lui Dumnezeu de a-și sărbători primul Paște în ^{ziua a 14-a,} mai degrabă decât în ziua a 7-a, răspunsul apare în acest studiu, această alegere este ghidată de motive spirituale care l-au determinat pe Dumnezeu să atribuie numărului 7 sensul sfințirii Sabatului. Prin urmare, acest număr nu poate primi în același timp o altă semnificație. Însă există o relație strânsă între 7 al Sabatului și 14 al Paștelui; Sabatul profetind odihna veșnică câștigată de mielul din ziua a 14-a. Aceste numere mărturisesc subtil

natura inseparabilă a lui Hristos și a Sabatului. Mai exact, din 1843, această legătură a fost confirmată de Iisus Hristos, prin cerința sa de a respecta Sabatul de către aleșii săi. Mai mult, în era creștină, separarea Sabatului de Iisus Hristos a adus și va continua să aducă consecințe teribile, realizate sub forma „ primelor șase trâmbițe ” ale Apocalipsei, adică blesteme ucigașe succesive. Numerele continuă să vorbească, deoarece atunci când adunăm 7 și 14 obținem numărul 21 al perfecțiunii sfințirii; ceea ce se traduce prin următorul mesaj: ascultarea de Sabat (7) combinată cu harul obținut prin moartea (14) lui Hristos, Paștele Său, oferă aleșilor în cauză statutul perfecțiunii sfințirii pe care Iisus îl va glorifica (21) la momentul revenirii Sale.

În Paștele evreiesc original, Exodul 12:7 evocă faza sfințirii prin stropirea cu sânge a mielului pe stâlpii caselor: „ *Să ia din sângele lui și să-l pună pe cei doi stâlpi ai ușii și pe pragul caselor unde îl vor mânca* ”. Dumnezeu le oferă evreilor oportunitatea de a manifesta individual posibilitatea de a obține protecția Sa. Alegerea depinde de fiecare creatură, lăsată liberă să se supună sau nu ordinului dat. Prin răspunsul dat liber de fiecare persoană, faza sfințirii va deveni posibilă sau nu. Aceasta este caracteristica specifică a sfințirii: se bazează pe alegerea individuală a ființelor umane lăuate libere până la sfârșitul lumii să o caute și să o obțină. Oricine nu stropește stâlpii casei sale nu va fi protejat în momentul în care moartea divină urma să vină și să omoare pe întâii născuți ai evreilor sau egiptenilor neascultători. În această lecție, Dumnezeu rezumă planul mântuitor conceput pentru întreaga umanitate, în fața căruia sunt plasate două alegeri, două căi: ascultarea și viața sau neascultarea și moartea. De aceea, chiar și în Isus Hristos, condiția împăcării cu Dumnezeu trece în mod necesar prin ascultare și prin producerea roadei pocăinței, adică prin schimbarea conduitei bărbaților și femeilor care doresc să beneficieze de harul său mântuitor.

Semnificația Paștelui este dezvăluită în versetele 12 și 13: „ *În noaptea aceasta voi trece prin țara Egiptului și voi lovi pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la oameni până la animale; și voi executa judecăți împotriva tuturor dumnezeilor Egiptului. Eu sunt DOMNUL.* ” *Sângele vă va fi o însemnare pe casele unde veți fi; când voi vedea sângele, voi **trece pe lângă voi și urgia nu va fi peste voi ca să vă nimicească, când voi lovi țara Egiptului.*** „În această explicație, Dumnezeu aplică principiul îndreptățirii prin credință. Oriunde vede semnul ascultării, va oferi beneficiul dreptății veșnice a Mielului fără pată, Isus Hristos. Dar acolo unde semnul ascultării, actul credinței, lipsește, cel care într-o zi se va oferi ca „ *întâiul născut* ” al planului de mântuire, va ucide „ *întâiul născut* ” al familiilor rebele. Iar primele victime au fost familiile egiptene în timpul primului Paște.

În Exod 12:18, apare numărul 21: „ *În luna întâi, în ziua a paisprezecea a lunii, seara, să mâncați azimi până în ziua a douăzeci și una seara* .” În planul mântuirii istorice, această sărbătoare a azimilor reprezintă sfințirea celor aleși de la moartea lui Hristos (numărul 14) până la timpul sfârșitului, când aleșii vor ajunge la perfecțiunea sfințirii (numărul 21). Pâinea crește printr-un proces de fermentare, o imagine a întinăciunii și a păcatului. Interzicerea pâinii dospite a semnat, așadar, interzicerea acestei întinăciuni și a păcatului în viața evreilor credincioși și a adevăraților sfinți ai lui Isus Hristos.

În Daniel 9:27, timpul adevăratului Paște este marcat de „*un legământ de o săptămână cu mulți*”. Această săptămână este numărată în ani și zile efective. În ani, începe cu botezul lui Isus, în toamna anului 26 și se termină cu moartea diaconului Ștefan în toamna anului 33, o acțiune primită de Dumnezeu ca o respingere națională definitivă a lui Mesia Isus de către poporul evreu. Isus care s-a prezentat poporului care a cerut și a obținut de la procuratorul roman Pontius Pilat moartea sa prin răstignire. La mijlocul săptămânii, pe 3 aprilie 30, prin moartea sa ispășitoare, Isus a pus capăt „*jertfei și ofrandei*” de animale care îl simbolizau până la el. Miercurea aceasta, 3 aprilie 2030, s-a împlinit Paștele morții (numărul 14) a lui Mesia, dând primăverii acestui an 30 baza pentru începutul ultimilor 2000 de ani care duc la sfârșitul celor 6000 de rotații ale Pământului în jurul Soarelui, programate de Dumnezeu pentru a-i selecta și, în final, a-i mântui pe aleșii Săi în Hristos.

Numărată în zile efective, această „*săptămână*” din Daniel 9:27 a început în ^{ziua a 10-a} a primei luni și s-a încheiat în ^{ziua a 17-a}. La mijlocul efectiv al acestei săptămâni, adică miercuri, 3, 30 și 14 aprilie ^{ale} aceleiași prime luni, Isus și-a oferit viața și a murit doar pentru răscumpărarea păcatelor aleșilor Săi; aceia pe care îi consideră vrednici să beneficieze de oferta Sa de har și pe care îi îndreptățește acoperindu-i cu perfectă dreptate personală. În această învățătură apar numerele 10, 14 și 17, purtând o semnificație deja văzută pentru 10 și 14. Dar 17 aduce un mesaj consistent cu situația în cauză. Numărul 17 simbolizează judecata din Apocalipsa 17. În această săptămână, Dumnezeu a judecat păcatul și l-a ispășit pentru aleșii Săi. Pe 6 aprilie 30, în ^{ziua a 17-a} a lunii, Sabatul, săptămâna profetită s-a încheiat. A doua zi, în dimineața zilei de „soldi”, 7 aprilie, Isus cel înviat li s-a arătat aleșilor săi. Această înviere a întărit vinovăția poporului evreu necredincios, dar o amânare a fost acordată până în toamna anului 33, așa cum a arătat clar lecția anterioară. Tocmai am văzut utilitatea numerelor 10, 14, 17 și 21, care toate poartă învățăminte, dar nu au prioritate în construirea calendarului ordinii timpului definite de Dumnezeu. Aceasta se bazează exclusiv pe afirmația sa din Exodul 12:2, văzută la începutul acestui studiu: „***Luna aceasta va fi pentru voi începutul lunilor ; va fi pentru voi începutul lunilor anului***”. Astfel, în continuitatea lucrării adventiste, urmărind eforturile de a păstra sfințirea și justificarea cerute de Hristos, ultimii aleși vor fi schimbați și glorificați pentru a intra miercuri, 20 martie 2030, în sfințenia cerească a împărăției lui Dumnezeu.

Pavel și odihna profetită

Această reflecție se bazează pe acest verset din Evrei 3:11: „*De aceea am jurat în mânia Mea: «Nu vor intra în odihna Mea! »*” Călăuzit de Duhul Sfânt, Pavel a înțeles că odihna în cauză se referea la odihna obținută prin pacea lui Hristos. Acest raționament era necesar deoarece cei preocupați de blestemul divin, părinții, știau despre odihna Sabatului și o practicau mai mult sau mai puțin cu credință. Era clar că Dumnezeu se referea la o odihnă spirituală pe care creștinii aleși o găsesc în iertarea obținută în Isus Hristos. Logica acestui argument era incontestabilă și era probabil să convingă un evreu să se convertească la credința lui Hristos.

Totuși, în vremea sa, la aproximativ 4.000 de ani după Adam, Dumnezeu nu i-a revelat natura profetică a săptămânilor noastre de șapte zile. Prin urmare, el nu a văzut legătura dintre Sabatul săptămânal și victoria lui Hristos asupra păcatului. Această cunoaștere este privilegiul nostru târziu, deoarece, înainte de vremea noastră, ar fi fost o cauză de descurajare pentru slujitorii Săi. Dumnezeu a dorit întotdeauna ca slujitorii Săi să spere la revenirea lui Hristos la vremea lor.

Evrei 4:1: „*Să ne temem, dar, ca nu cumva, cât timp mai există fǎgăduința intrării în odihna Lui, vreunul dintre voi să pară lipsit de ea.*”

La două mii de ani după vremea lui Pavel, acest verset își păstrează toată valoarea, cu atât mai mult cu cât, de data aceasta, timpul îngăduit pentru a te angaja să profiți de oferta Domnului este astăzi, cu adevărat, scurt.

Mie de ani ” cerești pierduți la Milano

Într-adevăr, în orașul italian Milano s-a construit trădarea credinței creștine, care a dus-o la suferința pedepselor celor „*șapte trâmbițe*” ale Apocalipsei. Acest mesaj se referă la epoca „*Smirnei*” în care, timp de „*zece ani*”, sub teribilele persecuții ale împăratului Dioclețian, aleșii lui Hristos au mărturisit cu curaj și abnegație pentru ultima dată atașamentul lor față de adevărul pur al doctrinei mântuirii în Hristos. Arătând spre această încercare teribilă, Duhul lui Hristos ne îndreaptă atenția către circumstanțele istorice care au pus capăt acesteia.

După „*zece ani*” în care Dioclețian și-a împărțit puterea cu unul, apoi cu alți doi împărați asociați, creând astfel regimul „*tetrarhie*”, Constantin I ' fiul unuia dintre ei, i-a luptat și i-a învins. Cu ocazia victoriei sale, în orașul Milano, a pus capăt oficial, prin decret datat anul 313, persecuției creștinilor, și aceasta în întreg Imperiul Roman. Așa putem găsi în istorie prezența acestei ultime persecuții de „*zece ani*”, între 303 și 313. În mesajul său numit „*Smirna*”, Isus dă vina pe diavol, Satana, pentru această persecuție, confirmând astfel atașamentul său față de împărații romani, adevărații autori ai faptelor. Pacea obținută a fost apreciată de sărmanii oameni martirizați, dar această pace avea să aducă în curând consecințe tragice pentru credința creștină.

În anul 321, opt ani mai târziu, pe 7 martie, din orașul său Milano, același împărat Constantin I ^{a emis} un nou decret prin care odihna săptămânală a primei zile era obligatorie. Ce s-a întâmplat între aceste două date? Diavolul i-a arătat împăratului cât de dăunătoare și dăunătoare erau alegerile individuale privind ziua de odihnă pentru prosperitatea imperiului. Creștinii se odihneau în ziua a șaptea pentru Sabatul sfințit de Dumnezeu în acest scop, iar închinătorii zeului astral roman păgân onorau „*Sol Invictus*” roman sau ziua „*Soarelui Neînvins*”, prima zi a săptămânii divine respectată de însuși împăratul păgân. Această problemă re apare de-a lungul timpului, iar constrângerile dominatorilor nivelează aceste diferențe prin adoptarea unei singure zile naționale de odihnă, religioasă sau nu. În istoria religioasă, acest fapt a trecut neobservat, deoarece încetarea persecuțiilor a dus la o proliferare a falselor convertiri la credința creștină. Și când numărul falșilor creștini a devenit majoritar, norma constantiniană a devenit modelul dominant care urma să fie impus.

În 538, prin decret imperial, Iustinian I ^{i-a dat} primului papă domnitor, intrigantul Vigilius, stăpânirea creștinismului universal, fiind în același timp și episcop al Romei. Episcopul Romei, ales în mod legitim de popor, a fost cu această ocazie exilat și înlocuit. Vă reamintesc însă că titlul de episcop era doar acela de recunoaștere a cunoștințelor și înțelegerii religioase reale, ceea ce nu-i conferea puterile unui conducător. Odată cu Vigilius, norma s-a schimbat, iar cel care stătea la Roma a devenit conducătorul celorlalți episcopi și credincioși ai imperiului. Astfel, în timp, falsă credință creștină romană a devenit normă, dând o falsă legitimitate zilei „Soarelui Neînvins”, redenumită de atunci ziua „Domnului” sau, în latină, dies „Domenica” și în franceză „Duminică”.

Ilegitimitatea „duminicii” romane este vizibilă prin practica Sabatului păstrată și respectată, în mod tradițional, în toate timpurile și împrejurările, de către evreii răspândiți în toate națiunile pământului.

Înțelegeți de ce, în fața acestei uzurpări religioase, Dumnezeu și-a multiplicat pedepsele asupra oamenilor vinovați? Ceea ce istoria nu a observat, Isus subliniază și dezvăluie în profețiile sale din Daniel și Apocalipsa. Căci normalitatea religioasă creștină actuală nu este altceva decât o minciună pentru Dumnezeu. Iar omenirea continuă să plătească prețul, în special din 2020, când mânia Celui Preaînalt a vizat regiunea „Milano”; chiar locul unde a fost scris decretul din 7 martie 321, făcând ca mulți dintre cei chemați să piardă dreptul de a „*judeca morții*” timp de „*o mie de ani*”, în împărăția lui Dumnezeu, unde se intră doar pe calea adevărului învățată de Isus Hristos. Pe 14 martie 2020, flagelul divin numit Covid-19 a lovit orașul Bergamo, situat la nord-est de Milano, exterminând comunitățile religioase din mănăstirile regiunii și provocând 6.000 de morți numai în această zonă. Locuitorii regiunii s-au întrebat de ce i-a lovit o astfel de tragedie. Răspunsul se află în date: 14 martie 2020 a fost răspunsul lui Dumnezeu la ultrajul din 7 martie 321. Iar pentru locuitorii în cauză, a venit momentul să aplice acest sfat înțelept al lui Dumnezeu transmis de Solomon, în *Eclesiastul* 7:14: „*În ziua prosperității, bucură-te și în ziua necazului, ia aminte : Dumnezeu a făcut ambele, ca omul să nu afle nimic despre ce va fi după el .*” Reflecția încurajată ar trebui să-i conducă pe victime să realizeze că, la rândul său, Dumnezeu nu se resemnează să accepte ultrajele care i se fac. Și la momentul ales de el, reacționează și își exprimă mânia dreaptă. Deși mortale, consecințele plăgilor sale constituie semnale de avertizare prețioase pe care le adresează păcătoșilor, dar și aleșilor săi înșiși. Prin flagelul Covid-19, Dumnezeu își semnalează intrarea în acțiune. Iese dintr-o tăcere care le-a permis oamenilor occidentali să uite însăși existența sa. Astfel, „trezirea” sa este marcată de efecte puternice. Dar, deși mortal, flagelul Covid-19 nu este destinat să extermine omenirea. Mai presus de toate, confirmă oficialilor aleși apropierea evenimentelor profețite pentru „*vremurile din urmă*”. Și lecții valoroase reies din această experiență a unei epidemii globale. Îngroziți de riscul mortal, oamenii se acuză unii pe alții, iar cei care refuză să se vaccineze din diverse motive personale sunt trași la răspundere. Două poziții perfect logice se opun în mod ireconciliabil. Și să observăm că această opoziție este cea a credinței religioase versus știința sănătății seculară, atee, umanistă. Dumnezeu ne invită să vedem în aceste comportamente chiar tipul de reacții pe care ultimii rebeli le vor avea față de credincioșii păzitori

ai Sabatului, refractari și opozanți ascultării de odihna romană a „primei zile” impusă la nivel mondial supraviețuitorilor ultimului conflict nuclear terestru. Interesul individual va trebui să cedeze locul interesului colectiv. Și în acest context final, refractarii vor fi pedepsiți cu moartea. Dar prin revenirea sa glorioasă, Isus va întoarce moartea împotriva celor care au vrut să o dea. În Adevăr! Și acolo, în 2030, din lipsă de gropari, trupurile ultimilor morți nu vor fi îngropate, ci vor fi lăsate hrană păsărilor cerului, păsărilor de pradă, printre care, în Europa, se numără „zmeele” negre; Acest termen „Milano” își găsește acolo un al treilea rol „macabru” care contrastează bine cu „o mie de ani” de judecată care sunt, din această primăvară a anului 2030, partea aleșilor care au putut scăpa de consecințele muritoare ale decretului semnat în 321 la „Milano” de împăratul convertit în mod fals, Constantin I ’ numit cel Mare de toți cei pe care Dumnezeu îi judecă prea mici pentru a intra în veșnicia sa.

„Muncile lui Hercule”

Prin această expresie, mă refer la enorma dificultate cu care se confruntă Dumnezeu în timpurile noastre moderne în a recâștiga inimile ființelor umane. Au uitat existența Lui, bazându-se doar pe vederea lor; trăiesc foarte bine fără El. Este adevărat că fiecare problemă poate avea cauze, iar specialiștii sunt acolo pentru a le explica. De fapt, omenirea, la Crăciunul 2021, se află în aceeași stare în care se aflau antediluvienii chiar înainte de potop. Deja în 1992, opt persoane s-au prezentat la o a doua conferință pe care am ținut-o într-un hotel pe tema „Revelația Ceasului al Șaptelea”. De fapt, doar opt persoane s-au îmbarcat în arca mântuitoare a lui Noe. Proclamarea luminii divine care a venit să explice clar profețiile nu a mai interesat pe nimeni, nici în cadrul congregației adventiste, nici în afara ei. De atunci, această lumină nu a făcut decât să crească și, în același timp, nelegiuirea a crescut și în lume. Până la punctul în care toate vechile valori sunt puse sub semnul întrebării. Sub presiunea psihologică a atacurilor virale, poporul francez, atât de mândru de drepturile sale umane, a devenit docil și manipulabil, ascultând de noile îndatoriri impuse de liderii săi. Dar și aici există o explicație: din vechea Franță, tot ce a mai rămas este solul, el însuși murdărit de utilizarea excesivă a îngrășămintelor chimice și a pesticidelor. Mult prea târziu, se organizează încercări biologice, dar, asemenea timpului pierdut, greșelile făcute nu pot fi niciodată recuperate. S-a deschis o prăpastie între popoarele occidentale de origine creștină și Dumnezeul Creator. Pentru a reînnoi dialogul și relația, trebuie doar să ne interesăm îndeaproape de El, pentru că El așteaptă un singur lucru de la păcătos: să-L caute. Dumnezeu se lasă găsit de toți cei care-L caută. Totuși, ce observăm? După doi ani consecutivi de trăit în frica bolii și a morții, nu auzim niciun strigăt de durere care se ridică către Dumnezeu; toată speranța se bazează pe știința medicală. Bisericele nu atribuie Celui Atotputernic, pe care ar trebui să-l reprezinte, aceste ciume virale care lovesc ființele umane de pe tot pământul. Și aceasta este o dovadă că răul este mult mai slab decât își imaginează liderii orbi. Dacă milioane de bărbați, femei și copii ar începe brusc să moară,

raiul ar fi asediat cu rugăciuni și implorări. Prin urmare, răul nu este suficient de mare pentru a trezi o credință adormită sau absentă.

Inerția fenomenală a comportamentului oamenilor explică de ce Dumnezeu a făcut ca restaurarea adevărilor dogmatice creștine, care trebuiau reconstruite după lunga și întunecata domnie a falsului creștinism catolic papal, să se extindă pe parcursul mai multor secole. Timp de multe secole, în lumea occidentală a avut loc o „spălare a creierului uman”. De asemenea, impresia grafică a adevărului biblic nu a putut recâștiga mințile umane decât în decursul timpului. Biblia era scumpă și rară. Mulțimile nu aveau acces la ea. Iar opera Reformei se baza pe oameni bogați și educați. Cazul lui Peter Waldo din 1170 confirmă acest lucru. Lăsând la o parte cazul său, cunoașterea se afla în mâinile acestor oameni bogați, posibil lacomi, cruzi și corupți, precum Ioan Calvin. Oamenii de rând trebuiau să se mulțumească cu firimiturile lucrurilor pe care le auzeau. De la început, în urma acțiunilor călugărului Martin Luther, mesajul esențial reținut se referea la mântuirea prin har, spre deosebire de mântuirea prin fapte inutile, propovăduită de biserica papală. Comparând scrierea „Celor Zece Porunci ale lui Dumnezeu”, Biblia și forma redusă propovăduită de preoții catolici, s-a relevat suprimarea celei de-a doua porunci de către Roma. Acesta prescrie interzicerea închinării și a prosternării în fața creaturilor; această formă de închinare fiind datorată numai lui Dumnezeu și numai Lui. Aceste două adevăruri au stat la baza credinței reformată. Dar inerția creată de practica seculară a zilei de odihnă romane i-a împiedicat pe reformatori să descopere încălcarea Sabatului divin și, mai presus de toate, importanța acestuia. Astfel, au ignorat că această încălcare a zilei sfințite de Dumnezeu a fost cauza împietririi religioase care i-a făcut să sufere până la punctul de a fi condamnați la moarte. Pentru oamenii needucați și ignoranți, zilele care se succed seamănă toate între ele și numai pe baza unui obicei tradițional, duminica romană a fost respectată ca „Ziua Domnului”. Și trebuie remarcat faptul că needucația și ignoranța nu caracterizează lumea contemporană. Totuși, în această societate educată, oamenii reacționează cu aceeași indiferență, dar cu o vinovăție intensificată. Trebuie să fim cu adevărat inspirați de Dumnezeu pentru a descoperi importanța Sabatului. Înainte de a deveni „adventist”, un protestant practicant nebotezat și după ce citisem Biblia în întregime, am fost uimit că religia creștină nu păstrase Sabatul evreiesc ca zi de odihnă săptămânală. Această uimire a stat la baza adevăratei mele convertiri la Isus Hristos. Întâlnirea cu adventiștii m-a condus spre Sabat și botez. Cauza uimirii a dispărut astfel datorită luminii adventiste. Studiul profețiilor și răspunsurile pe care Dumnezeu în Hristos mi le-a dat m-au calificat pentru acțiunea pe care o desfășor astăzi pentru El. O uimire justă se află la originea acestei metamorfoze spirituale. Este nevoie de foarte puțin, ceea ce Isus numește credință și pe care o ilustrează printr-un bob de muștar, pentru ca întreaga noastră viață să beneficieze de lumina ei deplină, rodul harului Său mântuitor. În ^{secolul al XVI-lea}, dragostea pentru Hristos, care a murit pentru păcatele noastre, era suficientă pentru a obține harul Său. În acea vreme, Isus nu cerea nicio altă „povară”, așa cum spune în Apocalipsa 2:24: „*Vouă, tuturor celor din Tiatira, care n-aveți învățătura aceasta și care n-ați cunoscut adâncimile lui Satan, cum le numesc ei, vă spun că nu vă pun nicio altă povară.*” A trebuit să-L iubim mai

mult decât propria noastră viață și să știm cum să identificăm tabăra diavolului, a vrăjmașului său, și a noastră. Aceste cerințe divine rămân și în timpul nostru final, dar nu mai avem scuza ignoranței; din 1843, și mai ales din 2018, explicațiile pentru toate revelațiile sale și situațiile lumii actuale sunt disponibile și perfect explicate.

CUM TE NUMEȘTI?

Judecători 13:17-18: „Și Manoah a zis îngerului Domnului: „**Care este numele tău** , ca atunci când se va împlini cuvântul tău, să te putem slăvi?” Îngerul Domnului i-a zis: „De ce întrebi pe numele Meu? Este minunat .”

Tatăl viitorului Samson nu a obținut nimic mai mult, dar răspunsul la această întrebare i-a fost dat lui Moise de către Dumnezeu care i-a apărut sub forma unui rug aprins care ardea, dar nu se mistuia. Experiența este relatată în Exodul 3. Am studiat adesea acest subiect, dar Duhul Domnului m-a făcut să descopăr astăzi, vineri, 31 decembrie 2021, un aspect foarte important al acestei povești. Această nouă lumină se bazează pe valoarea numerică a numelui lui Dumnezeu pe care oamenii trebuiau să o desemneze conform ordinului său prin tetragrama „ יהוה ” compusă din patru litere ale alfabetului ebraic care sunt de la dreapta la stânga, succesiv, „yod” a cărui valoare numerică este 10 deoarece ocupă ^{locul 10} în acest alfabet; apoi vine un prim „He” a cărui valoare este 5 din aceleași motive și care este numărul simbolic al omului; apoi „waw” a cărui valoare este 6 și număr simbolic al îngerului sau al diavolului; iar numele se termină cu un al doilea „Hei”, ceea ce aduce numărul total al adunării acestor patru litere la 26; adică $10 + 5 + 6 + 5$. Precizez, 26 este numărul de litere al alfabetului francez, este și numărul departamentului francez în care Dumnezeu m-a făcut să mă nasc și să trăiesc. Dar tot în orașul în care locuiesc a înființat prima sa biserică adventistă după Elveția, pentru a-și răspândi lumina.

Când creează, marele Dumnezeu creator nu se limitează la materia pe care o scoate din neant. De asemenea, El se află, într-un mod nelimitat, la originea științelor matematice care astăzi îi fascinează pe specialiști, care nu ezită să declare că toată viața este analizată și construită pe formule matematice. Nu sunt specialist în această știință, dar îi aprob pe deplin. Regret pur și simplu că nu atribuie această știință genialului său inventator, Dumnezeuul suprem. Abordarea mea față de numere este exclusiv spirituală și în studiul „Revelației” sale am putut descoperi mesajele ascunse în numere și cifre. Dumnezeu și-a construit „Revelația” și o prezintă aleșilor săi. Înțelegerea acesteia se bazează pe cea a imaginilor, literelor și numerelor care o compun. Acestea sunt trei direcții complementare de gândire care, împreună, formează o perfecțiune armonioasă, unică în felul ei, divină, și un concept tridimensional.

În acest context de sfârșit de an printre oamenii de tradiție romană, televiziunile proiectează pe micul ecran filme care captivează publicul de copii și adulți. Și în acest context, ca în fiecare an, filmul „Cele Zece Porunci”, filmat cu un buget enorm, în mare parte amortizat de la prima sa proiecție, tocmai a fost din nou oferit privirii noastre uimite. Căci nu grija de a glorifica adevărul a fost cauza

creării sale. Producătorii americani au înțeles interesul de a exploata cu prețul banilor această poveste în care supranaturalul este constant; cinematografia permițând, prin viclenii iscusite, să reproducă scene uluitoare și impresionante, precum despărțirea Mării Roșii în fața poporului evreu încolțit pe țărni, în fața acestei mări. Filmul vă permite să vă distrați, dar îi invit pe cei care îl vizionează să uite repede forma prezentată pentru a găsi, în Biblie, relatarea textuală a realității realizării acestei experiențe extraordinare. De la Adam și Eva și după Noe, Dumnezeu nu s-a manifestat niciodată atât de mult alături de un singur om, Moise, cu atâta putere, efecte și rezultate care dau umanității mărturia realității sale. Voi reveni asupra acestui subiect, dar mai întâi, revin asupra acestui nume al lui Dumnezeu pe care Moise îl va descoperi fără a fi nevoie să-l întrebe: „Cum te cheamă?”. Pentru a înțelege comportamentul lui Moise, trebuie să ne amintim din textul biblic faptul că a primit în mintea sa influența opusă a două culturi, cea egipteană și cea a evreilor cărora a știut dintotdeauna că le aparține, contrar scenariului filmului. Niciun mister în ceea ce privește originea sa, fiica faraonului intră în contact cu Miriam, sora mai mare a lui Moise, imediat ce acesta este descoperit în coșul său plutind pe Nil. Mai mult, ea este de acord să-l încredințeze pe copil mamei sale reale, pentru ca aceasta să-l poată alăpta și crește. Moise a știut, așadar, dintotdeauna că este evreu și că evreii sunt „*frații lui*”. Totuși, când a crescut, conform pactului stabilit cu mama adoptivă egipteană, adevărata mamă l-a returnat pe Moise fiicei faraonului, care l-a păstrat și l-a crescut „*ca pe un fiu*”; adică, cu toată dragostea și abnegația de care dăduse dovadă încredințându-l temporar adevăratei sale familii. Tocmai pentru că își cunoștea originile personale, la patruzeci de ani a ajuns să ucidă un egiptean care voia să-l ucidă pe unul dintre „*frații săi evrei*”. Moise era astfel sfâșiat între sentimentele de iubire pentru cele două legături ireconciliabile ale sale; o mamă egipteană demnă de dragostea lui și o mamă a sângelui evreu care curgea prin venele ei, la fel de demnă de dragostea lui. Și tocmai vărsarea de sânge l-a obligat să acorde prioritate originii propriului sânge. În educația sa, Moise a primit evrei și egipteni. Toate aceste credințe contradictorii trebuiau sortate și selectate. De asemenea, refugiindu-se în Madian, Moise, devenit păzitor al turmelor socrului său Ietro, madianitul, descendent din ultima căsătorie a lui Avraam, îl descoperă la Sinai pe Dumnezeu care se manifestă sub înfățișarea unui rug în flăcări. Profit de această ocazie pentru a suti gâtul unei minciuni publice care plasează acest Sinai în sudul peninsulei egiptene, în timp ce adevăratul Sinai este situat lângă Madian, la est de brațul estic al Mării Roșii, în Arabia, într-un loc cu adevărat muntos deșertic; Ceea ce este confirmat de Galateni 4:25: „*Căci Agar **este Muntele Sinai din Arabia** și ea corespunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi*”. Detaliu important, crima comisă de Moise a fost descoperită și i-a fost atribuită de către Faraon. Prin urmare, pentru a scăpa de această mânie egipteană, a fugit el din Egipt. Acțiunea l-a determinat să se bazeze pe originile sale ebraice și astfel l-a pregătit să-l întâlnească cu adevărat pe Dumnezeul părinților săi. În mintea sa, Moise și-a pus multe întrebări despre acest Dumnezeu invizibil și confuz. Întrebarea „Cum te cheamă?” rezumă toate întrebările sale mentale neformulate. Ea capătă apoi mai multe semnificații. În Egipt, poporul mamei sale adoptive onora multe divinități, dacă nu ineficiente, cel puțin invizibile. Dar

Dumnezeul fraților săi era la fel de invizibil. Mai mult, faptul că și-a pus încrederea în El, în timp ce copiii săi erau eliberați în robia unei sclavii dure și ucigașe, nu vorbea în favoarea sa. Întrebările pe care și le-a pus erau cele ale unui om care căuta înțelegere, atât de tulburătoare era situația religioasă. „Cum poate adevăratul Dumnezeu să-și livreze poporul urii egiptene?”

Evidențiați în răspunsurile voastre cum demonstrează Dumnezeu că cunoaște și sondează gândurile secrete ale ființelor vii, fie ele angelice sau umane.

Încă de la primul contact vocal, Dumnezeu îl liniștește pe Moise, pe care îl numește pe nume, și i se prezintă conform formulei sale, ca „*Dumnezeul părinților săi, al lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov*”. Credința sa este astfel legitimată. Imediat după această prezentare, Dumnezeu evocă situația de suferință a poporului său înrob. Exod 3:7: „*Yahweh a zis: «Am văzut suferința poporului Meu care este în Egipt și am auzit strigătul asupritorilor lui, căci îi cunosc durerea»*». Moise poate fi încă liniștit; inacțiunea lui Dumnezeu până în acest moment a avut, așadar, un sens. Și un scop, pe care îl dezvăluie versetul următor: «*M- am pogorât să-i izbăvesc din mâna egiptenilor și să-i scot din țara aceasta într-o țară bună și spațioasă, într-o țară în care curge lapte și miere, în locurile canaanților, hetitilor, amoritilor, fereziților, heviților și iebusiților* ». Ultimii din această listă, Dumnezeu îi numește pe iebusiți, orașul Iebus a devenit sub regele David capitala poporului evreu numită Ierusalim. Zona avea să rămână o enclavă iebusită până la domnia sa.

Programul lui Dumnezeu este astfel revelat clar lui Moise, care află apoi că el însuși își va conduce poporul în marșul său spre libertatea divină.

Următorul verset spune: „*Moise i-a zis lui Dumnezeu: «Mă voi duce la copiii lui Israel și le voi spune: Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi. Dar dacă mă vor întreba **care este numele Lui**, ce le voi răspunde?* »” Acest verset ne face să înțelegem că, încă de la așezarea sa în Egipt, familia lui Iacov își păstrase mai presus de toate un caracter tribal și că această natură i-a caracterizat și mai mult pe evreii reduși la sclavie. Un sclav nu are niciun drept în afară de a asculta de stăpâni pentru a supraviețui. În acest context, angajamentul religios colectiv nu mai este posibil, iar poporul înrob va trebui să reînvețe totul; tot ce a lăsat Avraam ca mărturie pentru urmașii săi și ce va adăuga Dumnezeu la aceasta. Moise însuși nu a primit cunoașterea numelui Dumnezeului părinților săi, iar pregătirea sa intelectuală îl face să se întrebe „sub ce nume ” va trebui să-l anunțe fraților săi evrei. Până acum, Dumnezeu nu s-a referit niciodată la Sine însuși pe nume. Răspunsul său vine în versetul 14: „*Dumnezeu i-a zis lui Moise: «Eu sunt Cel ce sunt»*.” Și a adăugat: „*Așa să le spuneți copiilor lui Israel: «Cel ce se numește «EU SUNT» m-a trimis la voi* ».” De fapt, pentru a corespunde textului ebraic, răspunsul lui Dumnezeu este și mai telegrafic: «Eu sunt Cel ce sunt». Dar nici măcar această traducere tradițională nu transmite cu exactitate răspunsul real al lui Dumnezeu. În primul rând, rețineți că această expresie sugerează o anumită iritare a lui Dumnezeu atunci când se abordează acest subiect. Dându-și un nume, Dumnezeu acceptă să fie comparat cu alte zeități inventate de diavol și de oameni, zeități care nu există în afara lui. Prin urmare, iritarea sa este justificată. Cu toate acestea, hotărât să se plaseze la nivelul posibilităților umane ale poporului său, el acceptă să-și dea un nume „impronunțabil” de oricine altcineva decât de el însuși.

Pentru a înțelege acest mesaj, citirea textului ebraic este esențială. Iată versetul ebraic din Exod 3:14: „ lunmoD הַיְהוָה אֲנִי אֶל־מִיY - heL-lA אֶמַר ׀לִיכֶם: :etse». Explicație: cele trei cuvinte subliniate sunt „Eu sunt Cel ce sunt”. În aceste trei apariții, numele lui Dumnezeu începe cu litera „aleph”; „ א”. Și această literă reprezintă în conjugarea ebraică persoana întâi singular sau, în franceză, „Eu”. Acest pronume personal, „Eu”, poate fi revendicat doar de Dumnezeu, motiv pentru care numele pe care creaturile Sale îl vor pronunța va deveni, la ordinul Său, „YaHWéH” sau „ הַיְהוָה”. „Aleph” de la începutul verbului este înlocuit cu „yod” care desemnează persoana a treia singular în conjugarea verbelor ebraice sau pronumele personal „el”. Prin urmare, odată cu cunoașterea tuturor acestor detalii, vine acum marea lumină promisă pentru acest studiu.

Se bazează pe valoarea numerelor. Numele lui Dumnezeu pe care oamenii îl pot pronunța și care începe cu „yod”, avea ca valoare numărul întreg 26. Dar cel pe care numai Dumnezeu îl poate pronunța și care începe cu un „aleph” a cărui valoare numerică este „1”, are numărul întreg 1 + 5 + 6 + 5, adică 17, numărul simbolic al judecății din Apocalipsa sa. Aceasta înseamnă că în spatele numărului 26 atribuit lui atunci când numele său este evocat de oameni, se află numărul 17 prin care Dumnezeu se desemnează, confirmându-și caracterul de mare Judecător universal. De fapt, Dumnezeu nu încetează să judece; cursul existenței sale este o scenă de judecată colectivă și individuală permanentă a tuturor creaturilor sale. El a gravat acest adevăr în numele său sfânt. Și acest nume, impronunțabil de om, este așa din mai multe motive, printre care incompatibilitatea regulilor gramaticale ale ebraice cu limbile noastre de origine greco-latină. În timpurile conjugărilor ebraice, timpul „prezent” nu există. Conjugarea sa se bazează pe principala diviziune binară a perfectului și imperfectului, adică acțiunea trecută și acțiunea viitoare. Dar aducând revelația sa în limba greacă, Dumnezeu își poate evoca numele folosind cele trei timpuri ale trecutului, prezentului și viitorului, propuse în această limbă. Așa își dezvăluie marele Judecător divin numele, spunând într-un mod adaptat limbii noastre franceze de origine greco-latină, în Apocalipsa 1:4: „ *Ioan, către cele șapte biserici care sunt în Asia: Har și pace de la Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine și de la cele șapte duhuri care sunt înaintea tronului Său .* ” „ *Cel care este, cel care era și cel care vine* ”, formula este reînnoită în Apocalipsa 1:8: „ *Eu sunt Alfa și Omega, zice Domnul Dumnezeu, Cel care este, cel care era și cel care vine , Cel Atotputernic* ”. Numele pronunțabil, dar intraductibil, este astfel tradus și bine redat, cât despre numele impronunțabil, îmi împărtășiți astăzi secretul său ascuns: Dumnezeu este singurul „ **Judecător** ” de care oamenii trebuie să se teamă și să învețe să-l iubească. Căci întregul proiect pe care l-a pus în mișcare își propune să „ **judece** ” între păcătoșii răzvrățiți și aleșii credincioși, pentru a obține în final ceea ce dorea să obțină: iubirea trăită liber de aleșii săi credincioși. Marea călătorie veșnică va putea atunci continua fără umbră de problemă. El va înceta să judece și să condamne.

Și, din moment ce fără „yod”-ul său, ci cu „Aleph”, numele sfânt îl dezvăluie pe Dumnezeu ca „Judecătorul Suprem”, nu este surprinzător că cartea lui Daniel, un nume care înseamnă „Dumnezeu este **Judecătorul meu** ”, a fost

scrisă pentru a pregăti descoperirea „ **judecății** ” divine revelate în detaliu în Apocalipsa sa, cea mai sfântă „Revelație” a sa. Căci în această „Revelație” Dumnezeu dezvăluie cheile tuturor codurilor sale bazate pe imagini, cuvinte și numere. Subiectul fiecărui capitol este în armonie cu numărul pe care îl poartă, conform semnificației sale în codul cifrat al lui Dumnezeu. Cel care apare primul este, desigur, numărul 7, care desemnează sfințirea divină și, prin extensie, legătura religioasă stabilită, sau nu, cu aceasta. Astfel, opusă taberei divinului „7”, găsim tabăra romană și „cele 7 capete” ale sale din Apocalipsa 12:3, 13:1 și 17:3. Astfel, în Apocalipsa 13, adevărata sfințire este înlocuită temporar de falsa sfințire a regimului papal roman între 538 și 1798 și pentru toți cei pe care Dumnezeu îi livrează întinericului său, până în 2030.

În numele lui Dumnezeu, YaHWÉH, succesiunea ultimelor trei litere păstrate în cele două forme ale sfântului nume, literele HWH sau, 5 + 6 + 5, rezumă programul conceput de Dumnezeu, deoarece tema din Apocalipsa 5 îl privește pe „Isus Hristos, fiul omului”. Între cele două „5” care îl privesc, numărul 6 al literei „waw” imaginează aparenta victorie temporară a diavolului, care domină de mult timp popoarele pământești. Dar destinat înfrângerii și morții, diavolul a fost deja și va fi în cele din urmă învins de Iisus Hristos. Aceasta este ceea ce este anunțat de ultimul „5”, cu care se încheie sfântul nume al lui Dumnezeu. Toate demonstrațiile necesare fiind făcute, victoria divină anunțată va fi completă.

În ebraică, litera „aleph” este prima din alfabet, iar primul cuvânt format din această literă este „ab”, care înseamnă tată. Numărul 1 care o caracterizează este, așadar, simbolic pentru unitatea perfectă a Dumnezeului Creator, Duhul Tatălui tuturor formelor de viață. Fără nicio surpriză pentru el, problemele au apărut doar prin crearea vieților libere ale creaturilor sale. Dar soluția la problema libertății era, de asemenea, deja pregătită și programată, urma să aibă un nume: Iisus Hristos. Iar succesiunea numerelor 1 + 5 + 6 + 5 proclamă venirea pe pământ a Tatălui (1) care a plecat „ ca un cuceritor ”. (5) și să biruiască (5) diavolul (6) și păcatele lui. Cu adevărat!

Calea, Adevărul și Viața

Isus ne-a lăsat această faimoasă afirmație, cunoscută de mulțimi de creștini, în Ioan 14:6: „ *Isus i-a zis: «Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. »* ” În acest verset, Isus rezumă pentru noi întregul plan de mântuire pe care l-a conceput ca Tată, creatorul a toată viața. El îl bazează pe trei etape care sunt succesiv 1 - **mijloacele** ; 2 - **norma** ; 3 - **scopul final** .

Este calea scopul principal? Nu, dar rămâne **mijlocul esențial** pentru oricine dorește să atingă scopul final, care este viața veșnică.

Este adevărul scopul? Nu, nu mai mult decât calea, însă intrarea în **standardul său** , conformarea sa, este indispensabilă pentru oricine dorește să obțină scopul final al vieții veșnice. Înțelegerea acestui cuvânt adevăr devine, așadar, salutară. Fără a intra în detalii care complică lucrurile spre marea plăcere a diavolului, înțelegeți că adevărul este standardul pe care Dumnezeu îl dă vieții în toate aspectele ei. Adevărul este concepția sa despre condițiile care oferă

posibilitatea fericirii împărtășite. Și oricine îi contestă concepțiile despre viață se face păcătos și nepotrivit să trăiască sub privirea sa pentru veșnicie. Acționând în acest fel, primul față în față cu Dumnezeu s-a descalificat de la a trăi veșnic în prezența sa. Isus a mai spus în Ioan 8:32: „*Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi*”. El a vrut să spună că, cu ajutorul său, prin ascultarea de legea divină, păcătoșii vor găsi, în ascultarea de Dumnezeu, eliberarea de sclavia „**păcatului**”, care este „*călcarea legii*”, conform 1 Ioan 3:4. Prin urmare, trebuie bine înțeles sensul acestui cuvânt libertate, deoarece pentru Dumnezeu adevărata libertate există doar în ascultarea de conceptele sale despre viață. Nu există o a treia cale pentru omul care este păcătos prin ereditate. Conform Deuteronomului 30:19, Dumnezeu i-a pus înaintea două căi unice, dintre care una este singura care duce la viață, iar cealaltă, cea nedreaptă, care duce în multe feluri la pierzare și moarte veșnică, adică definitivă; întreaga ființă, trup și spirit fiind definitiv anihilate.

În această triplă asociere a „*căii*”, „*adevărului*” și „*vieții*”, găsim cele trei faze ale planului sfințitor al lui Dumnezeu. Sfințirea celui chemat prin **sângele** vărsat de Isus, sfințirea sa prin **standardul** ascultării de legile și principiile aprobate de Dumnezeu și, în final, ca **plată** sau **recompensă finală**, sfințirea gloriificării celui chemat care, după ce a atins statutul de ales, poate intra în viața veșnică.

Îndreptățirea prin credință uitată

Însuși Isus Hristos a făcut aceste remarci parțial tulburătoare în Luca 18:7-8: „*Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Săi, care strigă zi și noapte către El, măcar că îndelung îndelung cu ei? Vă spun că le va face dreptate în curând. Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?*” »

Nu am nicio îndoială că Isus va găsi credință pe pământ când va veni, și asta pentru că în versetul 7 profețește nedreptatea care îi va persecuta pe ultimii săi aleși. Totuși, întrebarea care se pune este: în ce calitate și în ce cantitate? Căci cu credința este așa cum este cu vinul produs de pământ: multe podgorii și viticultori, dar de ce calitate? Vinurile bune sunt rare și scumpe, iar adevărata credință este la fel de scumpă și, prin urmare, extrem de apreciată de Isus Hristos Dumnezeuul Atotputernic, Desăvârșitorul ei. Revin aici la un subiect care a fost abordat de multe ori, acela al „**justificării prin credință**” și, pentru a-l face și mai ușor de înțeles, îi voi da o altă definiție în paralel: „justificarea prin înțelepciune”, forma religioasă a inteligenței; Acest lucru este destul de legitim, deoarece Dumnezeu declară în Daniel 12:3: „*Și cei înțelepți vor străluci ca strălucirea întinderii cerului, iar cei ce vor învăța pe mulți dreptatea ca stelele, în veci de veci*”. Căci se pare că în acest cuvânt „credință” fiecare pune tot ceea ce constituie convingerile sale personale; ceea ce caracterizează tocmai credința falsă, ajutată în acest sens de traducerile proaste ale textelor grecești originale ale Bibliei. Romani 14:23 este un exemplu găsit în versiunea Louis Segond: „*Dar cine se îndoiește de ceea ce mănâncă este condamnat, pentru că nu acționează din convingere. Orice nu este rodul convingerii este păcat.*” Traducerea corectă ne este oferită în versiunea JNDarby sub forma: „*dar cine se îndoiește, dacă*

mănâncă, este condamnat, pentru că nu acționează dintr-un principiu al credinței. Acum, orice nu este din principiul credinței este păcat. ” Acum, credința este un principiu definit în mod unic de Dumnezeu pentru a exprima convingerile sale divine personale despre cum ar trebui să fie comportamentul ideal al creaturilor sale. Și în cazul acestui verset, credința prescrie ce este consumabil sau nu în Levitic 11, dar deja idealul a fost prescris de Dumnezeu de la întemeierea lumii, în Gen. 1:29: „ *Și Dumnezeu a zis: «Iată, v-am dat orice plantă care face sămânță și care este pe fața întregului pământ și orice pom care are rod de pom care face sămânță; acesta vă va fi hrană.»* ” » ; Nu pot exprima cât de mult mă umple de bucurie și satisfacție alegerea mea de a respecta această ordine. Iar sănătatea mea fizică și mentală sunt primele beneficiare. Adevărata credință îmbrățișează toate valorile pe care Dumnezeu le aprobă și le binecuvântează. Dar, pentru a face acest lucru, o ființă umană trebuie să învețe să o cunoască și, pentru a atinge acest scop, nu trebuie să se înșele în privința mijloacelor. Căci sub titlul de Sfântă Scriptură, sunt oferite mai multe opțiuni: cele ale diferitelor versiuni ale Bibliei și cea a Coranului. Alegerea inteligenței, cea a adevăratei credințe, este în favoarea Bibliei evreilor pe care Dumnezeu a creat-o scriind-o de-a lungul timpului pentru a o face depozitarul oracolelor sale. Dovezile acestei alegeri se găsesc chiar în relatările biblice. Cei „ *doi martori* ” biblici, cel vechi și cel nou, mărturisesc unul despre celălalt. Ei sunt, din punct de vedere istoric, la originea credinței unicului Dumnezeu. Prin urmare, nu este vorba de a crede „în”, ci de a crede „în” acest Dumnezeu care singur posedă nemurirea; ceea ce înseamnă a crede în adevărul purtat și întruchipat în persoana divino-umană a lui Isus Hristos. Căci credința „în” existența sa nu este decât consecința adevăratei inteligențe acordate oamenilor ridicați deasupra animalelor, animalele care, la rândul lor, au primit de la Dumnezeu doar instinctul de autoconservare de care beneficiază și omul. Totuși, dezvoltarea inteligenței sale poate, în funcție de caracterul său moral, în mod paradoxal, să-l priveze de beneficiul acestui instinct de autoconservare. Alegerea făcută de diavol și încăpățânarea rebeliunii sale împotriva lui Dumnezeu au dat dovada acestui lucru. Spre deosebire de animale, omul raționează, calculează, deduce și trage învățăminte din experiențe. Și toate facultățile sale intelectuale ar trebui, în mod normal, să-l conducă să înțeleagă că inteligența nu poate exista fără o ființă inteligentă care să o fi creat. Poate întâmplarea să creeze bunul gust? Îi pasa oare să ofere mirosuri plăcute nasului uman? Gânditorul Pascal a spus-o, folosind imaginea unui tablou, care provine în mod necesar din opera unui pictor. Dincolo de acest raționament simplu și logic, gândirea umană și diabolică își poate imagina o multitudine de concepte filozofice pe cât de false și mincinoase, pe atât de dăunătoare.

Tulburătorul anunț făcut de Isus este astăzi pe deplin confirmat. Și lucrul remarcabil este că toate luminile de ultimă oră primite din cer ajung în mintea unui om care trăiește în mijlocul unei țări în care ateismul domină: Franța republicană, deviată de Dumnezeu de scrierile măștrilor săi gânditori rebeli, „luminile” sale umaniste. Astfel încât ultimele adevăruri, restaurate sau noi, oferite de Isus Hristos înfloresc într-un deșert spiritual, în care, unul lângă altul, două departamente în formă de plămân poartă numerele religioase simbolice „07”

și „26”. Ambele beneficiază de irigarea râului Ron, care curge între ele de la nord la sud. Regiunea produce roadele numeroaselor sale livezi, iar în inima acesteia se află orașul Valence, prima fortăreață adventistă istorică franceză, unde am primit botezul prin imersiune totală la vârsta de 36 de ani. Sfințenia se găsește doar acolo unde Dumnezeu o pune, iar alegerea Sa a fost ca Papa Pius al VI-lea să moară prizonier în acest oraș în 1799, pentru a împlini faptul profețit în Apocalipsa 13:3: „*Și am văzut unul din capetele lui ca și cum ar fi fost lovit de moarte ; și rana lui de moarte a fost vindecată : și toată lumea s-a mirat de fiară ”*. Și din nou alegerea Sa a fost ca viitorul împărat francez Napoleon I să rămână acolo ' în timpul antrenamentului său ca ofițer de artilerie; Napoleon I ' „*vulturul ”* din Apocalipsa 8:13: „*Și am văzut și am auzit un vultur zburând prin mijlocul cerului , zicând cu glas tare: Vai, vai, vai de cei ce locuiesc pe pământ, din cauza celorlalte glasuri ale trâmbiței celor trei îngeri care sunt pe cale să sune!*” » Cine poate spune că numărul „26”, numărul numelui lui Dumnezeu „YaHWéH” (YHWH=10+5+6+5) pronunțat de om și număr al departamentului Drôme, nu reprezintă nimic în ochii lui? Dar vai, pentru a doborî „*fiara care se ridică din mare ”* din Apocalipsa 13:1, „*fiară ”* care desemnează coaliția papalității romane cu monarhia franceză, principalul său sprijin armat încă de la primul său rege Clovis I ' Dumnezeu a chemat „*fiara care se ridică din abis ”*, în Apocalipsa 11:7; care desemnează Revoluția Franceză și ateismul ei sângeros din anii „Terorii” 1793-1794. Așa cum prezisese Apocalipsa 13:4, „*rana de moarte ”* a „*fiarei ”* urma să fie „*vindecată ”*, iar credința catolică, această falsă credință creștină, a putut să se dezvolte și să-și înmulțească adepții cu cu atât mai multă ușurință, deoarece îi înscrie în leagănul lor, botezându-i ca „prunci” imediat după naștere. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a cruțat de această experiență practică în falsă credință catolică și în falsă credință protestantă. Căci multe creaturi sunt prinse în capcană dând acestui botez, chiar dacă nu a fost ales, o valoare reală. Le reamintesc că numai cei care cred și sunt botezați vor fi mântuiți. Și credința este un adult materie și un rod al înțelepciunii, așa cum a învățat Daniel; „pruncul” nu este, prin urmare, calificat să o demonstreze. Mai mult, făcând din el rodul unei alegeri de adult, Dumnezeu face din botez o alegere care angajează și împuternicește pe cel botezat. Deoarece angajamentul față de Dumnezeu nu este lipsit de riscuri și vă reamintesc după Isus și Iacov, credincioșii vor fi „*judecați mai aspru ”* decât necredincioșii. Matei 23:14: „*Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Pentru că mâncați casele văduvelor și vă rugați lungi de prefăcătorie; din această cauză veți fi judecați mai aspru . ”* Iacov 3:1: „*Frații mei, să nu vă faceți mulți învățători, căci știți că vom fi judecați mai aspru . ”*

Astfel, într-un deșert al ireligiozității, din 2018, Islamul zelos a ajuns să zguduie norma ateistă a poporului francez. Concordatul semnat de Napoleon nu anticipase dificultățile rezultate din acest nou scenariu. Căci, pe vremea lui Napoleon, concordatul își propunea să stabilească reguli republicane acceptabile și adaptate doar religiilor creștine catolice și celor protestante, care erau slab reprezentate în Franța. O coliziune neprevăzută, precum cea a Titanicului din 1912 împotriva unui aisberg, a pus credința fanatizată a Islamului în fața ateismului. Aceste două reprezentări extreme fiind ambele separate de marele Dumnezeu creator Iisus Hristos, marele Judecător al universurilor pregătește

distrugerea unei multitudini de suflete ale căror vieți nu sunt demne de a fi prelungite. „*Vasele de lut* ” inutile vor fi „*spărte* ” fără milă . Dar, în mijlocul acestui carnagiu, el va ști să păstreze integritatea „*vaselor de onoare* ” care îi aparțin, pentru că îi sunt prețioase și pentru că reprezintă gloria sa. Iar slava lui Dumnezeu este adevărata credință a aleșilor Săi, adică adaptarea lor perfectă la modelul ideal al concepției Sale divine și umane.

Nimeni nu poate spune la ce înălțime, individual, plasează Dumnezeu, în judecata Sa, nivelul exigenței Sale, dar cu toții suntem confrunțați cu mărturia Sa biblică în care putem descoperi cu toții ceea ce este, în ochii Săi, plăcut, bun și perfect. Cine își va desfășura zelul, pentru a deveni campionul ascultării și „preaiubitul” Învățătorului divin al fidelității în iubire? Aceasta este lupta credinței, adevărata credință, în care s-au angajat apostolii lui Hristos și ne-au precedat până în această zi de 3 ianuarie 2022.

„Îndreptățirea prin credință” sau „îndreptățirea prin înțelepciune” identifică țintele plăgilor divine. Aceștia sunt toți cei care disprețuiesc sau exploatează în mod fals învățăturile Bibliei, care este reprezentată de „*cei doi martori* ” ai vechiului și noului legământ, așa cum este indicat în Apocalipsa 11:3; cei doi construind, într-un mod complementar, mesajul profetic adus aleșilor binecuvântați ai lui Isus Hristos, ultimii disidenți adventiști de ziua a șaptea, zeloși și credincioși, care așteaptă glorioasa sa întoarcere în primăvara anului 2030.

„CĂTRE LACRIMI, CETĂȚENI!”

Timpul distracției și râsului fără griji a apus. Ospetele și sărbătorile somptuoase erau de domeniul trecutului. Și pentru a produce această schimbare, marele Dumnezeu Creator nu a avut decât să exploateze seducțiile noilor șerpi numiți „știință” și „cultură” pentru a pedepsi societatea necredincioasă și nerecunoscătoare sau necredincioasă, sedusă de minunile și priceperea sa. În Occident, dominat de capitalismul rece și cinic, plăcerea consumului nestăvilit ocupa gândurile oamenilor. Dar acum, de la începutul anului 2020, totul s-a schimbat. După ucigașa „SIDA”, apariția contagiosului coronavirus, Covid-19, a pus capăt normei obișnuite de viață, care până atunci consta în ieșiri în oraș și întâlniri calde, amicale sau romantice. Distanțarea este acum impusă și, după ce s-au suferit consecințele multiplelor adultere și ale nenumăratelor divorțuri din cauza egoismului, unitatea familială a ființelor umane se sparge în bucăți care se îndepărtează unele de altele precum explozia unei stele în cosmos. Totuși, în Franța, o astfel de schimbare nu putea fi realizată decât prin venirea la putere a unui tânăr președinte, născut sub a Cincea Republică, iar acest detaliu este plin de consecințe. În 1958, adoptarea acestei Constituții propuse de generalul De Gaulle a fost denunțată ca o dictatură deghizată de întreaga opoziție politică a vremii. Era într-adevăr o dictatură, fin organizată, dictatul fiind obținut prin sprijinul unei majorități legislative în slujba prințului nou ales. În ciuda rezistenței adevăraților republicani ai celei de-a Patra Republici, constituția celei de-a Cincea a fost adoptată. Multă vreme, în perioada prosperității sale, Franța nu a avut de suferit. Nu a reprezentat o problemă, dar în timp ce gândurile poporului francez erau absorbite de diverse forme de consum, președinții succesivi au condus țara în

decizii și direcții dezastruoase pe termen lung. Și acest lucru privește timpul nostru, în care nevoia de a se pune de acord cu alte națiuni europene îl privează pe președintele Franței de posibilitatea de a lua măsuri în beneficiul țării sale. Într-o Europă unită, deschisă numeroaselor surse de imigrație, dificultățile lumii prind rădăcini și sporesc povara asupra popoarelor deja ruinate de distrugerea locurilor de muncă în urma delocalizărilor intra- și extra-europene. Și în acest context în care toate popoarele sunt aprovizionate de China, de unde a apărut și el, virusul Covid-19 provoacă efecte secundare neprevăzute: dezbinarea dintre cei care se vaccinează și cei care nu vor să fie. Ca și cum problemele religioase și politice nu ar fi fost suficiente, acum vaccinul divizează din nou societatea franceză. Chiar avea nevoie de asta!

Toată lumea găsește motive pentru a-și justifica poziția. Majoritatea, pe care o numesc „oile”, ignoră acest verset din Biblie citat în Ieremia 17:5: „*Așa vorbește Yahweh: «Blestemat este omul care se încrede în om, care își ia carnea din braț și a cărui inimă se depărtează de Yahweh! »* Toți sunt convinși de argumentele prezentate de oamenii de știință și de specialiștii în sănătate. Totuși, greșesc pentru că nu iau în considerare existența lui Dumnezeu și se înșală în toate privințele cu privire la adevăratele valori ale vieții. Știu din experiență că, cu cea mai mare voință și toată prudența necesară, am distrus adesea lucruri pe care am vrut să le repar. Același risc se aplică și sănătății umane. Iar injectarea în organism a unor molecule pe care acesta nu le produce singur este departe de a fi inofensivă și poate avea efectele otrăvii pe termen mai mult sau mai puțin lung. Victime ale hărțuielilor impuse de guvernarea științifică și politică, cei vaccinați dau vina pe privarea lor de libertate pe cei care refuză vaccinul. Ei uită că situația este creată de deciziile celor aflați la putere. Dar, neputând sau nevrând să critice acest dictat politic al sănătății și evitând să contrazică autoritățile, ei preferă să-și îndrepte resentimentul împotriva celor care nu le împărtășesc opinia. Oile sunt, de asemenea, lașe și, mai presus de toate, ușor de manipulat.

În cealaltă perspectivă, cea a celor care analizează și gândesc singuri, problema este văzută diferit. Vaccinul acum servește doar la obținerea dreptului de a trăi mai liber. Nu protejează 100% de Covid, nu previne contaminarea acestuia, dar reduce riscul cazurilor agravate de morbiditatea vârstei și de bolile cauzate de obiceiurile proaste apărute în viața modernă (tutun, alcool, droguri etc.). În ciuda faptului că 90% dintre oameni sunt vaccinați, persoanele nevaccinate intră în spitale și mor acolo. Această situație îmi amintește de metoda adoptată în agricultura ecologică. Pe o întreagă parcelă semănată, marea majoritate a suprafeței este tratată foarte ușor cu insecticide organice, iar o mică parte din întreg nu este tratată deloc; este abandonată insectelor. Și principiul funcționează perfect, deoarece între zona tratată ușor și zona netratată, insectele nu se înșală. Abandonează zona tratată și se grăbesc să se sature în zona netratată. Covid-19-ul nostru face la fel. Invadează organismul nevaccinat, găsind rareori apărarea imună naturală capabilă să o neutralizeze. Pentru că omenirea actuală trăiește sub legea chimică inventată de SUA din 1945 până în prezent. Deocamdată, organismul nevaccinat îl atrage, dar această atracție poate fi amplificată prin adaptarea sa treptată la anticorpii creați în persoanele vaccinate. Principiul a fost observat și pentru medicamentele antibiotice, a căror eficacitate a

slăbit și, în unele cazuri, nu mai are niciun efect. Într-o încăpățănare umanistă, președintele Macron consideră că vaccinarea întregului său popor poate pune capăt vieții virusului. Fără a mă înșela, afirm că aceasta este o iluzie și aceasta din mai multe motive. Presupunând că toți oamenii sunt vaccinați, ce face Covid? Mută și se adaptează la anticorpii care îl combat și reia lupta într-o formă nouă, și mai agresivă și contagioasă. În acest război purtat împotriva sa, tânărul președinte este supus puterii distructive a marelui Dumnezeu Creator, singurul capabil să pună capăt flagelului său actual. Dar cunoscându-i planul, știu că nu are nicio intenție să o facă. Căci deja, în anonimatul invizibilității sale, pregătește următoarele pedepse. Majoritatea ființelor umane sunt incapabile să accepte ideea că au intrat într-o fază de distrugere progresivă a tuturor vieților umane împrăstiate pe pământ. Covid-19 și rata sa scăzută de mortalitate sunt doar semnul începutului acestei hecatombe universale programate. Unde sunt drepturile omului? Unde sunt strigătele ridicate împotriva genocidului organizat de Dumnezeu? Vă dați seama cât de mult seamănă timpul nostru cu această confruntare dintre Faraon și magicienii săi și Moise, Aaron și Dumnezeul Atotputernic?

Printre cei care refuză vaccinul, mulți se bazează pe sănătatea lor fizică, fără să știe că Dumnezeu este cel care folosește virusul care ucide și perturbă situația economică, socială și politică a întregii umanități. Se pare că nici imunitatea naturală, nici cea mai bună condiție fizică, nici vaccinurile nu protejează împotriva judecății lui Dumnezeu. Moartea va lovi pe oricine nu este cu adevărat protejat de sângele ispășitor al lui Isus Hristos. După vremea râsului, acum vine vremea lacrimilor și deja peste tot pe pământ, familiile îndoliate își jelesc morții care au dispărut brusc. Pe vremea faraonului, familiile egiptene făceau la fel și, la rândul lor, evreii își jeleau morții care cădeau în timpul pelerinajului în deșert timp de 40 de ani și, de fiecare dată, Dumnezeu îi pedepsea pentru păcatele lor. Aici trebuie să revin la acest criteriu, atât de fundamental pentru a înțelege ceea ce trăim. Toți liderii noștri sunt tineri și au crescut în a 5-a Republică, lucru pe care niciunul dintre politicienii care s-au succedat nu l-a pus vreodată la îndoială. Această dictatură deghizată în democrație a fost și este încă considerată un model exemplar de democrație pentru unicul motiv că monarhii noștri succesivi au permis poporului dreptul de a se bucura de libertatea sa, în plăcere și desfrâu. În acest climat de nepăsare, bogații puteau deveni și mai bogați, iar săracii își puteau încerca norocul la loterie și la PMU. Tineretul „macronian” (cvasi-anagrama = prostia mea) este, prin urmare, incapabil să considere puterea altfel decât în forma sa absolută, a acestei a 5-a Republici. Pentru Dumnezeu, numărul 5 este cel al omului. Acesta marchează apogeul acestei guvernări umaniste a Franței republicane și, în indiferența generală, a plasat poporul francez în condițiile vechiului regim regalist sau al imperiului, autoritar, dar deschis și primitor. Președintele Chirac a inventat expresia „gând unic”. Acesta a fost cazul timp de aproximativ 70 de ani după cel de-al Doilea Război Mondial. Poporul, zdrobit de Germania nazistă, a rămas servil și docil în toate domeniile, politice și economice, până în ultimele noastre zile, când tânărul șef de stat se confruntă cu probleme neîncetate și insolubile care îl fac iritabil și din ce în ce mai agresiv; astăzi mai mult decât ieri, dar mai puțin decât mâine, până când el însuși va fi

zdrobit și distrus, când Dumnezeu va considera de cuviință să o facă. Și, la fel, pentru poporul Franței și pentru cel al lumii, ce e mai rău abia urmează. Lacrimile nu au terminat încă de curs. „La lacrimi, cetățeni!” Căci comportamentul mândru al tineretului conducător face imposibilă punerea la îndoială a deciziilor pe care le-au luat. Atâta timp cât nu devin conștienți de acțiunea condusă de Dumnezeu, nu pot decât să raționeze pe bazele și cunoștințele lor științifice. Opoziția dintre cei vaccinați și cei nevaccinați are, așadar, o cauză religioasă, ignorată de ambele tabere. Creatorul oferă astfel o cauză pentru opera sa divizivă și dezbinatoare. Popoarele pentru care „*lumina este doar întuneric și întunericul este lumina* lor ” sunt supuse unui diagnostic fals din cauza orbirii lor totale cauzate de impietatea lor și de disprețul lor față de Dumnezeu și de revelațiile Sale puternice .

Citim în Amos 3:6: „*Se sună oare trâmbița într-o cetate, și poporul nu se teme? Este oare răutate într-o cetate, și Domnul nu a făcut-o?*” » Acest verset desemnează două lucruri care privesc dublu evenimentele noastre actuale. Primul se referă la „*trâmbița* ” care va suna în curând pentru „a șasea” oară în proiectul revelat de Dumnezeu în Apocalipsa sa, în Apocalipsa 9:13. Va suna, de data aceasta, nu „într-o cetate”, ci peste întreaga Europă și peste întregul pământ. Această explozie de mânie a lui Hristos răstignit, disprețuit universal, este ilustrată de „*cele patru coarne ale altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu* ”. Ca răspuns la acest dispreț, el eliberează îngerii răi, demonii, ținuți în frâu, conform Apocalipsei 7:1 până la 3, din 1798 și din nou în 1843. Pentru că trebuie înțeles că Dumnezeu vizează războiul religios, care nu este cauza principală a primelor două războaie mondiale. Pentru al treilea, textul spune: „*și zicând celui de-al șaselea înger care avea trâmbița: Eliberează pe cei patru îngeri care sunt legați în marele râu Eufrat.* ” Această eliberare este însă, și pentru a treia oară, încă foarte parțială, deoarece cele trei războaie mondiale se succed cu o putere distructivă progresivă. Aceasta deoarece toate sunt **avertismente** adresate de Dumnezeu păcătoșilor pământești înainte de exterminarea lor care va veni abia după sfârșitul timpului harului. Numărul victimelor este, așadar, redus la „*treimea* ” ființelor umane: „*Și cei patru îngeri care erau pregătiți pentru ceasul acela, ziua, luna și anul, au fost eliberați ca să ucidă o treime din omenire.* ” A doua parte a versetului din Amos 3:6 spunea: „*Se întâmplă oare nenorocire într-o cetate fără ca YaHWéH să o facă?*” „Dumnezeu nu este obligat să conducă El Însuși acțiunea, deoarece este suficient ca El să elibereze îngerii răi pentru ca răul să li se facă oamenilor pe care îi vizează mânia Lui. Dar rețineți împreună cu mine că El își asumă pe deplin responsabilitatea pentru relele care lovesc, conform dreptății Sale, oamenii care păcătuiesc împotriva legilor Sale, a rânduielilor Sale și a mărturiei iubirii Sale demonstrate și amplificate în Isus Hristos.”

Comparativ cu relele care vor veni asupra umanității odată cu această „*a șasea trâmbiță* ”, micile ravagii cauzate de Covid-19 sunt nesemnificative. Cu toate acestea, sună și confirmă schimbarea comportamentului Dumnezeului Atotputernic, ale cărui ravagii teribile se vor intensifica treptat, până la exterminarea finală anunțată aleșilor săi pentru primăvara anului 2030. Înțelegeți bine acest lucru: nici omul, nici demonii nu au puterea de a crea viață. Dar, cu ajutorul demonilor, știința umană a învățat cum viața poate suferi modificări,

intervenind în genomul celor vii. Ucenicii vrăjitori moderni au aplicat această practică culturilor alimentare înainte de a o aplica oamenilor. Succesul obținut cu plantele i-a încurajat să avanseze și, într-un delir dement, au produs în laboratoarele lor monstrul care îi ucide astăzi. Sunt cei responsabili de flagelul cel mai bine plasat pentru a elibera omenirea de el? Se pare că răspunsul este da, conform alegerilor făcute de conducătorii orbi și îngroziți ai întregii planete. Dar Dumnezeu și aleșii săi au o opinie complet diferită și este singura care va prevala în cele din urmă și se va impune tuturor celorlalți.

Să nu ne îndoim nici o clipă de convingerea autentică care o conduce și o motivează pe tânăra gardă prezidențială, căci în asta rezidă problema. După cum spune proverbul, „drumul spre iad e pavat cu intenții bune”, iar istoria trebuie să ne învețe că, mânat de cele mai bune și mai motivate social, pentru a îmbunătăți viața săracilor, președintele François Mitterrand a sacrificat viitorul Franței pentru a rezolva o problemă imediată. După ce a abandonat sectorul textil în favoarea Asiei, a sacrificat și industria siderurgică din Est, lipsind astfel Franța de independență și, la rândul său, creând un șomaj enorm în nordul și în întregul est al țării. Oricine poate greși, dar când cel care greșeste este un șef de stat cu putere aproape absolută, consecințele pentru poporul condus sunt teribile și ireversibile. De aceea, selecția șefilor de stat care ajung la putere, aleși de Dumnezeu, îi luminează pe aleșii săi asupra viitorului pe care îl proiectează asupra popoarelor pământului și în special asupra celor din Occidentul creștin necredincios, principala sa țintă pe care o desemnează sub numele simbolic „*Euftrat*”, deoarece este plasat sub blestemul moștenirii sale romano-catolice pe care o numește, după aceeași imagine, „*Babilonul cel Mare*”, instituția oficială moștenitoare a lui Constantin I^{cel} Mare, înființată în anul 538. Dar fără sprijinul armat al regilor Franței și al orașului său Paris, pe care Dumnezeu îl numește simbolic „*Sodoma și Egiptul*” în Apocalipsa 11:7, această dominație nu ar fi continuat până în zilele noastre. De aceea, Roma, Parisul și Europa au devenit țintele privilegiate ale mâinii Dumnezeului Creator Atotputernic, în conformitate cu itinerariul cronologic al progresiei Covid-19. Dar alte națiuni, creștine sau nu, nu sunt mai puțin vinovate și deja împărtășesc Covid-19 cu ele și își vor avea partea lor în distrugerea viitoare.

O revelație digitală cu implicații neașteptate

Avem dovezi că în ceea ce construiește, Dumnezeu lasă puțin loc întâmplării; întreaga Biblie se bazează pe cifre numerice revelate și demonstrate de matematicianul rus Yvan Panin. În inspirația mea de astăzi, 7 ianuarie 2022, Duhul m-a îndrumat spre o mai bună înțelegere a evenimentelor din Geneza; aceasta bazându-mă pe codul criptat revelat în numerele capitolelor care alcătuiesc Apocalipsa (explicație completă în „**Explică-mi Daniel și Apocalipsa**” paginile 156-157). Astfel, reducând cu o unitate data 1656 reținută până atunci ca fiind cea a anului potopului apelor, obținem data 1655 al cărei număr total este 17, adică numărul simbolic al judecății divine. Și potopul a fost, într-adevăr, prima mare judecată săvârșită de Dumnezeu în toată istoria omenirii. Dar această reducere cu un an a datelor construite de genealogiile citate în Geneza aduce alte

revelații despre cursul vieții timpurii a lui Adam și Eva. Această reducere cu un an implică următoarele fapte. Adam și Eva au trăit un an întreg, adică 12 luni, în starea lor de inocență și puritate perfectă. În acest an, Eva a purtat și a născut primul ei fiu, Cain, și l-a născut **fără dureri excesive**. Aceasta explică sensul cuvintelor pe care Dumnezeu i le adresează în Gen. 3:16, după păcatul ei: „*Femeii i-a zis: «Îți **voi înmulți foarte mult durerile și vei naște copii; cu durere vei naște copii și dorința ta se va ține după bărbatul tău, și el va domni peste tine**»*». Abia după păcat, de data aceasta în durere, Eva l-a născut pe Abel, iar el însuși a fost moștenitor al păcatului, așa cum va fi și Hristos, prin voința sa răscumpărătoare, și ucenicii săi. În acest caz, Cain este ca primul opus creat de Dumnezeu, primul înger perfect creat numit „*Steaua sau Luceafărul Dimineții*” în Isaia 14:12: „*Cum ai căzut din cer, Luceafărul Dimineții, fiica zorilor? Tu, care ai călcat în picioare neamurile, ai fost doborâtă la pământ.*” Această versiune „Martin” atestă acest nume „*Luceafărul Dimineții*”. Comparându-l cu „soarele” sistemului nostru, Dumnezeu mărturisește că crearea acestui prim înger i-a adus bucurie. Precizez că doar versiunile Martin și Ierusalim respectă numele textului ebraic. Celelalte au adoptat forma „Steaua Strălucitoare”, care i-a dat diavolului numele „Lucifer” în tradiția catolică și protestantă.

Prin urmare, Cain este profetic imaginea diavolului care îl va ucide pe fratele său, Isus, închipuit de Abel. Și după el, ura sa ucigașă se va îndrepta împotriva moștenitorilor săi spirituali, adică a tuturor aleșilor lui Isus Hristos. În învățătura sa, Isus a spus despre diavol în Ioan 8:44: „*El este un mincinos și un ucigaș de la început*”: „*Voi sunteți de la tatăl vostru, diavolul, și voiți să împliniți poftele tatălui vostru. El a fost un ucigaș de la început și nu rămâne în adevăr, pentru că nu este adevăr în el. Când spune o minciună, vorbește din sufletul său; căci este un mincinos și tatăl minciunilor*.” Acum, prima crimă din istoria omenirii a fost comisă de Cain; ceea ce confirmă imaginea sa despre diavol. Și datorită acestui rol profetic care îl închipuie pe diavol, putem înțelege mai bine de ce, după ce l-a ucis pe fratele său Abel, Dumnezeu pune un semn asupra lui Cain, ca nimeni să nu-l omoare. Imaginea diavolului merge atât de departe, pentru că, de fapt, nici diavolul nu trebuia să moară înainte de sfârșitul lumii, la fel ca Cain, se bucură de o protecție specială, deoarece poartă în sine un rol revelator care îl face conducătorul taberei răzvrătite împotriva autorității lui Dumnezeu. Astfel, așa cum prelungirea vieții diavolului a permis regrouparea demonilor și a oamenilor care i se alătură imitând-o, supraviețuirea lui Cain a generat imitații precum cea a lui Lamah, batjocoritorul și batjocoritorul odios, citat în Gen. 4:23: „*Lamah a zis **nevestelor sale**: Ada și Tila, ascultați glasul meu! **Nevestele lui Lamah**, ascultați cuvântul meu! Am ucis un om pentru rănilor mele și un tânăr pentru vânățile mele.*” Căci, după ce s-a lăudat cu aceste crime, batjocorindu-l pe Dumnezeu în mod deschis, el adaugă, în versetul 24: „*Răzbună-l pe Cain de șapte ori și pe Lamah de șaptezeci și șapte de ori*”. Lamah nu a fost doar un criminal, ci a fost și un desfrânat și un adulter, luând două soții, contrar poruncii date de Dumnezeu în Geneza 2:24: „*De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi **de nevasta sa**, și vor fi un singur trup.*”

În acest capitol 4 din Geneza, semnificația numărului 4 fiind caracterul universalității, Dumnezeu proiectează în imagine progresia răului pe pământ, care

luând contur în Cain, va sfârși, la momentul întoarcerii în glorie a lui Isus Hristos, prin confruntarea sa cu mulțimi de popoare care vor prezenta criteriile primului „Lameh”. În descrierea sa, găsim deja imaginea ființelor umane care trăiesc în timpul nostru. Chiar dacă nu poartă numele „Lameh”, găsim în ei aceeași impietate, același dispreț pentru gloria divină și același gust pentru sarcasm și batjocură. La aceste lucruri, trebuie adăugat că, pentru Dumnezeu, ultimii rebeli vor fi vinovați de a fi plănuț exterminarea ultimilor aleși. Rebelii îi vor fi condamnat în cele din urmă la moarte pentru refuzul lor de a respecta duminica romano-catolică și încăpățânarea lor în respectarea cu fidelitate a odihnei Sabatului sfințite de Dumnezeu; ceea ce confirmă în continuare legătura lor cu „Lameh” care i-a ucis pe cei doi bărbați. În Geneza 4, Dumnezeu continuă să profețească viitorul umanității.

În această nouă perspectivă asupra începuturilor vieții pământești, se pare că păcatul original comis, primul de Eva și al doilea de Adam, a fost comis după un an de viață perfectă. Și păcatul împlinit, timpul de 6.000 de ani, rezervat păcatului în planul lui Dumnezeu, a început. La un an după crearea lui Adam și a Evei, înclinându-se pe axa sa, pământul a fost supus schimbărilor celor patru anotimpuri, timp în care procesele vieții și ale morții alternează perpetuu.

Reducerea cu un an, față de calculele stabilite până atunci, privește și anul 1948 atribuit nașterii lui Avraam. Scurtat cu un an, devine 1947, iar de data aceasta, numărul anului însumează numărul 21, sau de 3 ori 7, care desemnează perfecțiunea sfințirii. Acest număr este mai în concordanță cu simbolismul divin pentru a marca nașterea fondatorului alianțelor făcute între Dumnezeu și creaturile sale. Căci în imaginea sa simbolică, în Romani 11, „*rădăcina măslinului împlânzit*”, descrisă de apostolul Pavel, el, Avraam, tatăl adevăraților credincioși este cel căruia Dumnezeu îi „*atribuie*” cu adevărat dreptatea sa în Hristos, conform Gen. 15:6: „*Avraam a crezut în YaHWéH, care i-a atribuit-o ca dreptate*”.

Această reducere cu un an a calculelor stabilite în Geneza nu are niciun impact asupra datei finale de primăvară 2030, care rămâne începutul celui de-al 2001-lea^{an} de la moartea lui Hristos la Paștele din anul 30. Explicația este foarte simplă de înțeles. Calculele genealogiilor din Geneza sunt de formă ascendentă și ne oferă posibilitatea de a crea date prin acumularea de date numerice. Construcția este logică și destul de sigură, dar această construcție nu poate fi continuată până la sfârșitul lumii din cauza absenței datelor numerice biblice. În sens opus, marcând începutul anului 4001, moartea lui Hristos este stabilită pe baza calendarului nostru fals în anul său 30 și nu este posibil să se folosească acest calendar fals pentru a stabili joncțiunea cu calculul ascendent oferit în Geneza. În acest calcul fals, bazat pe data falsă a nașterii lui Iisus Hristos, au fost prezentate date ascendente și descendente, dar niciuna nu ia în considerare timpul real calculat de Dumnezeu de la păcatul original. De asemenea, moartea sa în Hristos, pe 3 aprilie 1930, ferm stabilită în calendarul nostru fals, constituie punctul central al ultimei treimi din cei șase mii de ani rezervați păcatului și selecției aleșilor găsiți de Dumnezeu printre păcătoșii de pe întreg pământul.

Legea Marelui Judecător

Este evident că orice judecată trebuie să se bazeze pe texte juridice care, pentru a fi legitimate, trebuie să fie cunoscute și recunoscute de către persoanele expuse judecății. Oamenii au înțeles bine acest lucru și, pentru a nu cădea victimă acestui criteriu, au decretat că nimeni nu trebuie să fie ignorant în ceea ce privește legea. În civilizațiile noastre occidentale, legile civile au prioritate față de legile religioase; și, căzute în apostazie, marile instituții creștine europene au acceptat acest fapt împlinit și au aprobat regula seculară impusă de Napoleon I ^{și} de conducătorii care au venit după el. Acum, după cum poate înțelege oricine, plasarea legii Dumnezeului Creator sub legile umane este o alegere sinucigașă sau alegerea inconstientă făcută de necredincioși. Istoria timpurilor trecute mărturisește faptul că Franța a moștenit ateismul revoluționar care încă domină în mare măsură mințile poporului său. Indiferența sa, chiar și disprețul față de religie și experiența sa, a contaminat multe popoare de pe pământ. Cu toate acestea, ateismul nu poate fi potrivit decât ființelor umane care refuză să reflecteze și doresc să ignore întrebările tulburătoare. Făcând alegerea opusă, am dorit și am obținut de la Dumnezeu toate răspunsurile la diversele întrebări care mi-au fost impuse. Tot în acest articol, voi prezenta etapele succesive care permit ca un vas gol să fie umplut cu ulei sfânt de către Duhul lui Dumnezeu. Însă această acțiune divină se bazează pe fapte concrete, spre deosebire de falsele religii păgâne în care zeitățile își impuneau arbitrar deciziile transmise prin mediumuri vrăjitoare inspirate de diavol și demonii asociați săi.

Adevăratul Dumnezeu se distinge prin faptul că nu-și permite să-și încalce legile și principiile. El nu face niciodată excepții pentru nimeni. Sub autoritatea sa, legea este aplicată sistematic. Dar, așa cum s-a văzut mai sus, pentru a fi aplicată, trebuie mai întâi publicată. Acesta este rolul Sfintei Biblii, care constituie, de la Geneza la Apocalipsa, legea divină. Religiile greșesc reducând legea divină la cele zece porunci ale sale. Căci, oricât de prețioase și importante ar fi ele, ele nu reprezintă legea divină în sine. Isus i-a spus clar diavolului în Matei 4:4: „*Este scris: Omul nu va trăi numai cu pâine , ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu* ”. Acesta a fost răspunsul său către diavolul care l-a îndemnat să creeze pâinea. Și acest „*cuvânt* ” divin se află la originea tuturor Sfintelor Scripturi ale vechiului și noului legământ. Cifrele numerice pe care le conțin atestă în exclusivitate această sfințenie ultra-înaltă. Primele cinci cărți, Geneza, Exodul, Leviticul, Numeri și Deuteronomul, au fost scrise de Moise, sub dictarea lui Dumnezeu, în Cortul Întâlnirii. Prin urmare, ele sunt, în mod unic, „*cuvinte din gura lui Dumnezeu* ”. Iar codul numeric care le sfințește este infalsificabil. Circumstanțele în care au fost scrise celelalte cărți sunt diferite, dar prezent sau absent, Duhul inspirator al lui Dumnezeu se află la originea lor, deoarece și ele sunt sfințite prin codul său numeric. Pentru a înțelege că Scripturile noului legământ sunt la fel de valoroase ca cele ale vechiului, Isus a spus în Ioan 12:48: „*Cine Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece; cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de apoi* ”. Astfel, legea divină a fost extinsă prin scrierile Evangheliilor și prin diferitele

Epistole ale scriitorilor biblici Pavel, Petru, Iacov, Iuda și Ioan. Și în versiunile lor originale grecești, codul numeric divin este încă prezent.

În toate aceste texte, Dumnezeu a vorbit, El și-a exprimat judecata, tot ce-i rămâne omului este să se arate ascultător pentru a-I fi plăcut. În 1 Corinteni 4:9, Pavel a spus: „ *Căci mi se pare că Dumnezeu ne-a făcut pe noi, apostolii, cei din urmă, osândiți la moarte într-un fel, fiindcă **am fost făcuți o privedește pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni***”. „. Ce fac aceste mulțimi de ochi invizibili care ne urmăresc? Ei judecă faptele noastre și mărturia noastră. Și constituie martori pentru Dumnezeu, care ne observă și ne judecă El însuși de-a lungul vieții noastre pe pământ. Și de fiecare dată când acest lucru devine posibil, se stabilește o relație între creatură și Creatorul ei. Și aici, legea este cea care stabilește condiția acestei posibilități, iar în cele două legăminte succesive, legătura comună este ascultarea. Aceasta depinde de lumina primită de oameni. Nu cunoaștem forma în care Dumnezeu și-a prezentat legea antediluvienilor, dar standardul „ *binelui și răului* ” era cunoscut, deoarece judecata lui Dumnezeu a remarcat mai întâi credincioșia slujitorului său Enoh; o credincioșie extinsă pe parcursul a trei sute de ani. Dumnezeu nu a putut rezista și l-a luat pe acest prieten credincios la Sine, viu. În vechiul legământ, legile divine sunt clar stabilite. Oricine le încalcă devine vinovat și merită a doua moarte. Dar deja, moartea ispășitoare viitoare a lui Hristos poate fi de folos păcătosului, prin oferirea unui sacrificiu animal care anticipează și prefigurează, sau profetește, această moarte oferită pentru păcatele aleșilor. În noul legământ, Jertfa animală a fost înlocuită de moartea voluntară a lui Hristos, iar iertarea păcatelor se obține direct prin rugăciunea păcătosului botezat; cu condiția ca acesta din urmă să-și pară sincer rău și să se căiască de greșeala sa împotriva legii divine. Vedem că mijloacele de obținere a iertării evoluează în timp, dar nevoia de iertare este constantă, deoarece legea acuzării este perpetuu activă. Rolul său nu va înceta înainte de sfârșitul colectiv și individual al timpului harului, care precede, cu puțin, momentul revenirii glorioase a lui Isus Hristos.

Oricine aude de acest unic Dumnezeu și dorește să intre în ascultarea Lui va fi condus de Duhul Său către El. Indiferent de originile Sale, rasa Sa, religia Sa moștenită, Dumnezeu îl poate îndepărta de un destin cumplit. Și dacă nu face acest lucru, este pentru că creatura în cauză nu este demnă de el. Judecata Sa infailibilă detectează intensitatea sincerității umane, astfel încât nu este posibil să-L înșeli. Ignorând această putere, care aparține numai lui Dumnezeu, oamenii îl judecă nedrept fără să-și dea seama că este imposibil pentru El să practice nedreptatea; dreptatea este standardul naturii Sale divine.

Pentru a educa și a forma standardul Său în viața aleșilor Săi, Dumnezeu îi conduce la cuvântul Său scris, Biblia Sa sfântă. Sfânt pentru că El Însuși este sfânt în perfecțiunea standardului. În timp ce mulți aud cuvintele lui Isus Hristos și învață că mântuirea vine prin El, puțini înțeleg nevoia de a citi întreaga Biblie de la Geneza la Apocalipsa. Consecința pentru ei este neînțelegerea cine este cu adevărat Dumnezeu. Ideea pe care o au despre El este falsă, deoarece este incompletă. Prin urmare, trebuie să subliniez modul în care primii creștini de origine păgână au fost instruiți de primii ucenici evrei ai lui Isus Hristos. Lecția ne este dată în Faptele Apostolilor 15. Un conciliu a fost convocat la Ierusalim din

cauza ritului circumciziei, pe care unii îl considerau obligatoriu pentru mântuire. Să observăm deja că tendința vremii nu era minimalistă. Și că, pentru acești oameni, Sabatul era în normă predat, deoarece nu era subiect de dispută de către niciunul dintre participanții la această adunare. Acestea fiind spuse, mărturiile lui Pavel au convins de inutilitatea acestei circumcizii, dar cea mai interesantă se găsește în relatarea dată de Iacov, în versetele 13-21, care sunt următoarele:

Versetul 13: „ *După ce au terminat ei de vorbit, Iacov a răspuns: „Fraților, ascultați-mă!”* ”

Unde este Petru, fondatorul Bisericii lui Hristos conform Bisericii Romano-Catolice? Această minciună papală este clar evidentă aici, deoarece Petru este acuzat de disimulare și ipocrizie de către Pavel în Galateni 2:11-14, iar în acest capitol apostolul Iacov este cel care prezintă rezultatul discuțiilor conciliului.

Versetul 14: „ *Simon a istorisit cum Dumnezeu a căutat mai întâi la neamuri ca să aleagă dintre ele un popor pentru Numele Său.* ”

Alegerea a căzut asupra orașului Ur din Caldeea, unde locuia Avram.

Versetul 15: „ ***Și cu aceasta se potrivesc cuvintele proorocilor: așa cum este scris:*** „

Credința primilor creștini a fost zidită pe Cuvântul lui Dumnezeu, care rămâne consecvent de la început până la sfârșit. Expresia „ ***este scris*** ”, folosită de Isus pentru a se împotrivi ispitelor diavolului, rămâne, de-a lungul timpului, standardul și baza adevăratei credințe, adică a adevărului divin.

Versetul 16: „ *După aceea, mă voi întoarce și voi zidi din nou cortul lui David, care a căzut; îi voi repara dărâmurile și-l voi zidi din nou.* ”

Dumnezeu profește cele două eșecuri succesive ale sfântului vechi legământ. Primul a condus la deportarea lui Israel în Babilon, în Caldeea, de unde îl adusesse pe Avram. Al doilea a plasat Israelul sub dominația ocupației romane. Prin urmare, în Hristos, Dumnezeu va repara ruinele și va restaura Israelul Său, care de acum înainte va fi spiritual; națiunea fiind distrusă de romani în anul 70, în conformitate cu anunțul profetic divin din Daniel 9:26.

Versetul 17: „ ***Ca rămășița oamenilor să caute pe Domnul și toate neamurile peste care este chemat Numele Meu, zice Domnul, care face aceste lucruri.*** ”

Cu harul lui Hristos, alți oameni pot intra în noul legământ propus de Dumnezeu. Acest verset vorbește despre „ *națiunile asupra cărora este invocat numele său* ”. În Orientul Mijlociu, în jurul Israelului, credința în unicul Dumnezeu se răspândise deja, așa cum dovedește exemplul samaritenilor care îl venerau pe Muntele Garizim. Națiunile vecine erau, de asemenea, supuse influenței religioase a acestui prim popor condus de unicul Dumnezeu. Dar, dimpotrivă, relațiile strânse au favorizat și adoptarea riturilor păgâne de către unii evrei.

Versetul 18: „ *Și cărora le sunt cunoscute din toată veșnicia.* ”

Acest verset se referă la „ *lucrurile* ” pe care le face Dumnezeu. El este cel care „ *le cunoaște din toată veșnicia* ”. El le-a plănuțit, le-a profetizat și le-a adus la îndeplinire.

Versetul 19: „*De aceea, socotesc că nimeni să nu necăjească pe cei ce se întorc la Dumnezeu dintre neamuri.*”

Întrucât convertirea neamurilor a fost recunoscută ca fiind plănuită de Dumnezeu, ritul circumciziei, care le dădea evreilor un semn specific de apartenență la Dumnezeul Creator, nu are niciun motiv să fie impus restului umanității, care poate, dacă dorește, să intre în legământul lui Dumnezeu. Pavel va întări această idee spunând în Galateni 3:28-29: „*Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască ; căci toți sunteți una în Hristos Isus.*” *Și dacă sunteți ai lui Hristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori după făgăduință .*

Versetul 20: „*Să le scrie însă să se ferească de întinarea idolilor, de curvie, de animale strangulate și de sânge .*”

Alegerea acestor trei criterii este judicioasă deoarece, în istoria lui Israel, Dumnezeu a pedepsit aspru aceste trei tipuri de păcate. Pângărirea „*idolilor*” amintește de vițelul de aur construit de Aaron, „*impuritatea*” a urmat acestei urâciuni idolatrice, iar consumul de „*animale strangulate și sânge*” face ca mâncarea să fie indigestă și le transformă în otrăvuri lente care favorizează moartea celor care le consumă.

Versetul 21: „*Căci Moise are din cele mai vechi timpuri în fiecare cetate pe care Îl propovăduiesc, fiind citit în sinagogi în fiecare Sabat .*”

Acest verset oferă cea mai importantă clarificare. Confirmă necesitatea studierii lui Moise, chiar și pentru un convertit de origine păgână. Iar a-l studia pe Moise înseamnă a începe Biblia de la început, cu cartea Genezei. Mai mult, acest verset confirmă legitimitatea perpetuă a sfântului Sabat al lui Dumnezeu, deoarece primii convertiți păgâni au fost invitați să descopere Scripturile lui Moise în sinagogi, unde acestea erau citite în fiecare Sabat.

Te invit să realizezi cât de norocos ești să ai Sfânta Biblie atât de ușor la îndemână , acest cuvânt divin pe care primii păgâni convertiți ajungeau să-l „ciugulească” în sinagogile evreiești. Căci te-ai putea întreba cum au fost primite de anumiți evrei geloși de privilegiul lor. Dar nu aveau de ales; sururile pe care era scris cuvântul divin erau pur și simplu acolo. Și conform lui Matei 15:27, *acești* primi creștini zeloși urmau să-și hrănească credința și dorința lor nestăvilă de a înțelege.

În vremurile noastre de apostazie răspândită, hrana spirituală este disponibilă, dar este neglijată, iar vasele pline nu mai sunt golate. Oamenii se hrănesc cu lucruri inutile și risipesc răbdarea pe care Dumnezeu le-o acordă. Această observație ar trebui să vă ajute să înțelegeți mânia intensă care va veni în curând asupra acestei lumi nerecunoscătoare și stupide.

Urmând instrucțiunile date de Iacov, Duhul Dumnezeului celui viu te conduce la prima carte a lui Moise: Geneza. La început, este o pagină neagră ca cerneala și întunericul neantului. Căci înainte de a crea pământul, dimensiunea noastră este acest neant al întunericului total pe care doar orbii îl cunosc. Și din acest neant, ca un magician, în fața privirii admirative a îngerilor săi, Dumnezeu prezintă un spectacol de o glorie indescritibilă. La porunca sa, în acest întuneric,

Dumnezeu ordonează apariția pământului și acesta apare sub forma unei enorme sfere de apă.

Primul capitol din Geneza este un monolog al Dumnezeului Creator. Nimeni altcineva nu vorbește. Prin cuvintele sale, Dumnezeu construiește legea pe care o va da și impune materiei, animalelor și pe care o prezintă ființelor umane ca reguli pentru viața lor. El pronunță primele cuvinte care scriu legea sa sfântă menită să **separe** în două tabere, aleșii care vor trăi veșnic și căzuții care nu vor fi putut beneficia de oferta harului și care, în cele din urmă, vor dispărea pentru totdeauna în neantul din care Dumnezeu i-a scos și i-a creat.

Dumnezeu Tatăl, Învățătorul nou-născuților spirituali

Idealul cerut de Dumnezeu este perfecțiunea, deoarece El Însuși este perfect în orice mod din care este examinat și judecat; perfect în iubire și perfect în dreptate. În ochii Săi, noi, creaturile Sale, indiferent de vârsta noastră, apărem doar ca niște „prunci” care au totul de învățat. De aceea, revelația Sa biblică este construită pe baza pedagogică a vieții unui „prunc”.

Din momentul concepției, pe măsură ce se apropie nașterea sa, „pruncul” nu cunoaște sensul cuvintelor pe care le aude din pântecul mamei sale, dar deja face diferența între vocea blândă și vocea aspră. În copilărie, ochii i se deschid și descoperă imaginile vieții, iar imediat, întrebările care i se prezintă, în mintea sa, sunt: „Unde sunt? Ce înseamnă ceea ce văd?”. De aceea, „pruncilor” adulți, care sunt cei care caută răspunsuri în el, Dumnezeu răspunde în Geneza 1: „Voi sunteți pe pământul pe care l-am creat în șase zile; și sunteți un urmaș al făpturii mele umane create în ziua a șasea.” Pe acest mod de informare Dumnezeu a vrut să construiască noua naștere a aleșilor săi care, asemenea pruncilor, au nevoie să primească de la el toate explicațiile care dau sens existenței binelui plăcut și a răului care provoacă suferință. Într-un studiu recent, am demonstrat cum numele lui Dumnezeu rostit de el însuși purta numeric sensul de Judecător. Acum, în Geneza 1, Dumnezeu își judecă propriile fapte pe măsură ce zilele trec. Prima sa judecată se referă, în versetul 4, la „*lumina*” pe care o consideră „*bună*” în comparație cu „*întunericul*” care o precede. El își exprimă în continuare judecata în versetele 10-12-18-21-25-31, în acești termeni: „*Dumnezeu a văzut că era bine*”. El formulează această judecată din momentul în care a **separat** „*pământul, uscatul*” de „*mare*”, apele mari. De-a lungul revelației sale din Gen. 1, Dumnezeu își dezvăluie preocuparea pentru puritate, stabilind **separări** între elemente și speciile vii create. Amestecurile dintre specii sunt interzise și judecate de El ca fiind „*impure*”. Ceea ce face ca această **separare să fie** „*bună*” dezvăluie judecata sa viitoare asupra credinței protestante, a „*pământului*” simbolic, **separat** de dușmanul său de moarte, credința catolică, a „*marei*” simbolice. *Cu toate acestea, ambele sunt destinate să reprezinte, succesiv în timp cronologic, două „fiare” agresive, lipsite de respect față de libertatea de conștiință oferită omului de către Dumnezeu. Acestea constituie cele două teme din Apocalipsa 13. La începutul existenței sale, „pământul” protestant a beneficiat de binecuvântarea lui Dumnezeu până în 1843, ceea ce nu a fost niciodată cazul „mării” catolice, pe care Dumnezeu nu a recunoscut-o niciodată*

ca fiind a sa. Judecata „ *bună* ” exprimată de Dumnezeu se bazează pe faptul că uscatul va purta omul pentru care este făcută creația pământească. În această a treia zi, numărul perfecțiunii, această primă legătură cu viitorul Adam face din „ *pământ* ” camera și leagănul în care creatura perfectă, omul, va fi creată mai presus de toate animalele, deoarece „ *creat după chipul lui Dumnezeu* ”.

A treia judecată „ *bună* ” emisă de Dumnezeu în versetul 12 se referă la crearea alimentelor vegetale care vor fi, de asemenea, hrana perfect potrivită pentru om.

A patra judecată „ *bună* ” privește, în versetul 18, crearea stelelor luminoase în a patra zi. Dumnezeu savurează, din această creație, aprecierea viitoare de către om a căldurii și a luminii solare. El știe dinainte cât de mult le va aprecia atunci când, după păcat, îl va ataca frigul iernii. Și profită de crearea acestor stele pentru a le transforma în simboluri purtătoare de mesaje prețioase de știut. Știința a câștigat în sfârșit lupta împotriva obscurantismului religios catolic, dovedind că pământul se învâрте în jurul soarelui, contrar a ceea ce învăța întunecata, diabolica, mincinoasa, persecutoarea și ucigașa biserică papală romană. Și acest adevăr ilustrează principiul că, asemenea soarelui, Dumnezeu este în centrul tuturor lucrurilor, înconjurat de creaturile sale, așa cum soarele este înconjurat de cele cinci planete principale care se învâрте în jurul său pe orbite foarte diferite, în sistemul nostru solar, de numele date zilelor săptămânii romane. După chipul răului și al întunericului, Dumnezeu a creat și „ *luna* ” care, văzută de pe Pământ, capătă aceeași dimensiune ca cercul solar. Această falsă egalitate profetește falsa putere aparentă a taberei răului care va lupta împotriva lui Dumnezeu și a binelui timp de 6000 de ani, timp în care zilele vor urma nopților. Știința de astăzi ne permite să descoperim adevărata relație dintre forțele opuse; imaginea simbolică a lui Dumnezeu, „ *soarele* ”, este, în realitate, arzătoare, mistuitoare și de 400 de ori mai mare decât „ *luna* ”, imaginea simbolică a dușmanilor săi religioși pe care Isus i-a numit și denunțat drept „ *puteri ale întunericului* ” peste care diavolul domnește suveran. „ *Luna* ” nu se rotește pe propria axă și, atunci când apare ocazia, ca în cazul unei eclipse solare, merge până la a masca și a acoperi „ *soarele* ” din vederea omului care trăiește pe „ *pământ* ”. Tocmai asta încearcă să facă diavolul prin agenții săi religioși pământești. Religiile false lucrează pentru a ascunde adevărul divin de păcătoși, astfel încât razele luminii sale să nu ajungă la ei și aceștia să piară de anemie spirituală. Dar ele nu sunt conștiente că sunt activate de demoni și de diavolul împotriva căruia toți pretind în mod fals că luptă. Și această intoxicație orbitoare împlinește cuvintele lui Isus citate în Matei 6:23: „ *Dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare este întunericul acela!* ” » Mulțimi de oameni seduși și înșelați confundă lumina falsă, propusă de diavol, cu o lumină divină autentică. Ignorând intensitatea adevăratei lumini divine, ei sunt mulțumiți de învățătura religioasă care le-a fost dată. Și dacă dragostea pentru adevăr nu îi trezește, vor pieri în ignoranța lor inconștientă. Imaginea este grăitoare, „ *luna* ” își ascunde de oamenii care trăiesc pe pământ partea din spate a aspectului său, deoarece, nerotindu-se în jurul axei sale, le arată oamenilor întotdeauna aceeași față. Entitățile de care Dumnezeu o va atașa au, așadar, din punct de vedere religios, o natură diabolică

misterioasă pe care o ascund de ființele umane. Urmând acest simbol lunar, aleșii descoperă judecata divină și identitatea dușmanilor lor comuni. În Apocalipsa 6:12, „ **toată luna** ” simbolizează coaliția diabolică dintre papalitate și monarhie franceză: „ *M-am uitat când a deschis El a șasea pecete; și a fost un mare cutremur de pământ, soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, **toată luna s-a făcut ca sângele** ”. Acesta este și cazul în Apocalipsa 8:12: „ Îngerul al patrulea a trâmbițat și a fost lovită o treime din soare, o treime din lună și o treime din stele, așa că o treime din ele s-a întunecat și ziua nu a mai luminat o treime din lungimea ei, și noaptea la fel ”. Aceste două acțiuni care au vărsat „ **sângele** ” dușmanilor lui Dumnezeu sunt cele ale celor două „Terori” succesive săvârșite de revoluționarii francezi, în 1793 și 1794, de la o vară la alta. Aleșii știu că credința creștină este o cale unică și exclusivă, motiv pentru care simbolul „ **lunii întregi** ” este legat de falsa credință creștină și nu de islamul simbolizat de „o semilună”, a cărei ilegitimitate este înțeleasă și admisă în mod logic și clar de către ei.*

Printre stele, există și „ **stelele** ” care sunt sori sau planete. Unele sclipesc, altele nu și toate sunt diferite ca aspect și intensitate luminoasă. Sunt după chipul aleșilor lui Hristos, însărcinați și ei cu rolul de a „ *da lumină pământului* ” conform Gen. 1:15 și conform aptitudinii lor individuale date de Dumnezeu fiecăruia dintre ei. Aleșii sunt toți diferiți, dar complementari, asemenea „ **stelor** ”, ei strălucesc în mijlocul întunericului ambiental care domină viața popoarelor. Și Dumnezeu confirmă acest simbolism în Daniel 12:3: „ *Și cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerurilor și cei ce vor îndruma pe mulți la dreptate vor străluci ca stelele în veci de veci* ”; și în Apocalipsa 12:1: „ *Și un semn mare s-a arătat în cer: o femeie îmbrăcată în soare, cu luna sub picioare și **pe cap o cunună de douăsprezece stele*** ”. „Conuna ” confirmă Alesul victorios al lui Hristos. Dar atenție, „odată mântuit nu înseamnă pentru totdeauna mântuit”. Judecata lui Dumnezeu, Judecătorul perpetuu al faptelor noastre, îi abandonează diavolului pe cei chemați care nu perseverează în adevărul său. Exemplul este dat în Apocalipsa 12:4: „ ***Coada lui trăgea a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ*** . *Și balaurul stătea înaintea unei femei care era pe punctul de a naște, ca să-i mănânce copilul, după ce va naște* .” Acest „ **copil** ” desemnează nașterea din nou care îi face pe cei chemați de Hristos adevărații săi aleși. Acest rezultat, care îl glorifică pe Isus și jertfa sa, este ținta principală a diavolului, care lucrează pentru a împiedica victoria aleșilor. Și în acest verset, Dumnezeu profețește că o treime dintre creștini vor fi „ *trași* ” de diavol pentru a împărtăși pierderea sa finală. Duhul vizează consecința abandonării Sabatului ordonată de împăratul Constantin I ' începând cu 7 martie 321. Blestemul rezultat a luat forma instaurării papalității în 538. Papalitatea întruchipează „ **coada** ” simbolică a dragonului, care desemnează diavolul acționând sub autoritatea împăraților romani. Aici, „ **coada** ”, care îl desemnează pe „ *profetul care propovăduiește minciuni* ” din Isaia 9:14, este legată de „ **balaurul** ” diabolic imperial, așa cum confirmă Apocalipsa 13:2, spunând: „ *Fiara pe care am văzut-o era ca un leopard, iar picioarele ei erau ca picioarele unui urs și gura ei ca gura unui leu. **Și balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o mare stăpânire*** ”. » Se confirmă astfel succesiunea istorică blestemată a Imperiului Roman și a regimului papal.

Mergând mai departe în zilele creației, Dumnezeu declară din nou „*bun*” ceea ce creează în a cincea zi. Peștii și toate animalele marine, precum și păsările cerului sunt creați și afectați. Și aici, înțelepciunea lui Dumnezeu apare în această creație a unor specii diferite, dar complementare, căci ele constituie verigile unui lanț care le leagă unele de altele, fiecare dintre ele având un rol specific de îndeplinit în timpul păcatului pământesc. Acest lanț va fi nutritiv, dar și funcțional, deoarece unele dintre aceste specii vor fi responsabile de curățarea mării și a apelor de impuritățile pe care le produc toate speciile vii. Toate cele pe care Dumnezeu le va interzice omului, pentru hrană, au parte de acest rol de curățare a filtrelor. Scoicile, crustaceele și moluștele sunt acești agenți de curățare al căror consum pune în pericol viața umană. Și datorită complementarității lor active, mările vor rămâne medii pline de viață animală și vegetală până la sfârșitul lumii, când, prin densitatea populației și excesele tehnologice chimice, omul va pune în pericol supraviețuirea faunei marine; lucru care se pregătește deja și apare deja astăzi. Coralii își pierd culoarea și dispar în adâncurile mării.

În aceeași a cincea^{zi}, Dumnezeu consideră că este „*bine*” să fi creat pe pământ animale la fel de complementare precum cele ale mărilor. Unele, precum porcii, mistreții, broaștele și păsările de pradă, sunt și agenți de curățenie responsabili de reciclarea deșeurilor produse de alte specii. Pe bună dreptate, Dumnezeu va interzice consumul lor de către om, care a devenit păcătos. În nenumărata varietate a acestor specii de animale, Dumnezeu va alege dintre ele unele care vor purta un mesaj simbolic, cum ar fi docilitatea mielului, imagine a dreptății, duhoarea țapului, care devine imaginea păcatului, robia bouului, puterea leului, puterea ursului, viteza leopardului - o altă imagine a păcatului simbolizat prin petele sale - toate aceste simboluri vor fi folosite de Dumnezeu în mesajele sale profetice din Daniel 7 și 8 și Apocalipsa 13:2.

În cele din urmă, în^{ziua a șasea}, după ce a creat bărbatul și femeia și după ce a prescris hrana lor și a animalelor, judecata lui Dumnezeu se ridică pentru a defini, de data aceasta, „*foarte bună*”, întreaga lucrare îndeplinită conform Genezei 1:31: „*Dumnezeu a văzut tot ce făcuse și iată că era foarte bună . Și a fost seară și a fost dimineață: aceasta a fost ziua a șasea*”.

Astfel, Dumnezeu i-a explicat succesiv nou-născutului său spiritual unde se află și ce îl va însoți în viața sa pe pământ. Aceste explicații sunt suficiente pentru a trăi, dar nu răspund la o altă întrebare: „De ce și cu ce scop m-ai creat?”

Dumnezeu își va da răspunsul în Geneza 2, lăsând deoparte, în acest capitol 2, mesajul sfințirii „*zilei a șaptea*”. Versetul 1: „*Așa au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor*”. Cu acest verset, Dumnezeu confirmă finalizarea părții materiale a creației sale, care privea primele șase zile. Desemnând speciile vii cu cuvântul „*oștire*”, Dumnezeu își amintește de dominația de lider militar care le îndrumă și le conduce. Versetul 2 spune apoi: „*În ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse și S-a odihnit în ziua a șaptea de toată lucrarea pe care o făcuse*”. Această dublă repetare subliniază o valoare căreia Dumnezeu îi atribuie toată gloria Sa. Creația este „*lucrarea pe care a făcut-o*” și nu va permite ca această acțiune glorioasă, rodul puterii Sale creatoare, să-I fie luată definitiv. „*Odihna*” observată de Dumnezeu a fost reală și perfectă în acest moment al creației Sale pământești. Dar nu avea să

duzeze foarte mult, cel mult un an, înainte ca Eva și Adam să păcătuiască la rândul lor împotriva Lui. Și această odihnă era relativă la această creație pământească pe care Dumnezeu a creat-o pentru a rezolva problema păcatului universal practicat anterior de diavol și susținătorii săi îngerești; păcatul care L-a împiedicat pe Dumnezeu să experimenteze o „*odihnă*” perfectă, adevărată și autentică. „*Odihna*” momentului a fost, prin urmare, temporară și, în realitate, destul de imperfectă. De aceea, prin „*sfințirea zilei a șaptea*”, Dumnezeu evocă profetic „*odihna*” perfectă pe care o va obține pentru Sine și pentru aleșii Săi atunci când selecția lor se va încheia, la sfârșitul celor 6.000 de ani prefigurați de primele șase zile ale săptămânii stabilite de Dumnezeu. La începutul celui de-al șaptelea mileniu, El se va întoarce în Hristosul glorificat, pentru a pune capăt rebeliunii angelice și umane. Toți vor fi exterminați și numai diavolul le va supraviețui în timpul celui de-al șaptelea mileniu, izolat pe pământul transformat într-un deșert; pământul a devenit închisoarea Sa timp de „*o mie de ani*”, conform Apocalipsei 20:2-3.

Gen. 2:3: „**Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o**, pentru că în ea S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse.”

Această învățătură este versetul cheie al întregului proiect plănuț de Dumnezeu. Dumnezeu ne amintește că El „*a binecuvântat și a sfințit ziua a șaptea*” datorită „*lucrării pe care a creat-o făcând-o*”. Pentru a obține această binemeritată „*odihnă*” perfectă, El va trebui, personal, să construiască mijloacele legale care îi vor permite să elimine răzvrătirea universală; aceasta va fi „**lucrarea Lui**”. O „*lucrare*” care se va baza pe „*ispășirea păcatului*” Său și pe demonstrarea Sa de ascultare perfectă într-un trup identic cu cel al creaturilor Sale; lucruri pe care le învață Daniel 9:24. În timpul slujirii Sale pământești, zi de zi, până la moartea Sa pe cruce, Isus Hristos a „**lucrat**” pentru a învinge păcatul, pentru a-l condamna să dispară definitiv în viața veșnică programată să-i primească pe aleșii Săi iubiți. Înțelegem mai bine de ce, în acest verset, Dumnezeu insistă atât de mult asupra „*lucrării pe care o face*”, deoarece lucrarea care îi va răscumpăra pe aleșii Săi va fi deosebit de atroce și greu de îndurat. Și numai îndeplinind această datorie până la moartea sa va obține victoria care va permite adevărata „*odihnă*” spirituală finală a Duhului lui Dumnezeu și a aleșilor săi răscumparați prin sângele său.

Pentru Dumnezeu, cuvintele au un sens precis. Acela de „*sfințire*” este un semn al vieții veșnice pentru aleșii aleși de El, singurul Judecător, singura Victimă ispășitoare, singurul Avocat al aleșilor Săi; dar și singurul Exterminator al celor care împiedică fericirea divină.

În „*ziua a șaptea*” a creației Sale, Dumnezeu a legat de „*sfințirea zilei a șaptea*” „*lucrările*” pe care urma să le îndeplinească în Hristos, deoarece aceste „*lucrări*” victorioase împotriva păcatului vor face posibilă „*odihna*” veșnică, sfințită și profețită în fiecare weekend, timp de 6000 de ani, de aleșii Săi credincioși. Rețineți, așadar, faptul că a patra dintre cele zece porunci ale lui Dumnezeu își propune doar să amintească de „*sfințirea zilei a șaptea*” stabilită încă de la crearea lumii. Sabatul a fost stabilit nu numai pentru evreii vechiului legământ care încă nu existau, ci pentru toți aleșii selectați în timpul celor 6000 de

ani programați în acest scop, de la Adam până la ultimii aleși adventiști, din ultimele ore ale umanității.

Covid-19 și păcatul

Acest titlu ar putea fi cel al unei fabule de Jean Lafontaine, dar nu este așa. Totuși, la fel ca fabulele acestui celebru povestitor francez, acest titlu este cel al unei lecții morale pe care marele Dumnezeu Creator o adresează omenirii în ultimii 10 ani, a căror numărătoare inversă a început în primăvara anului 2020.

Iată, așadar, explicația: Covid este o boală care, în cazuri extreme, duce la moarte pentru cei afectați de ea. Acum, primul punct comun pe care îl putem identifica între păcat și Covid este moartea, deoarece este scris în Romani 6:23: „***Căci plata păcatului este moartea*** , dar *darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru.* ”

Al doilea punct comun: sfinții purtători. Oamenii care poartă acest virus nu simt niciun efect și, frecându-se de semenii lor, se contaminatează unii pe alții și transmit inconștient acest virus tăcut, invizibil. La rândul său, păcatul se transmite și prin contaminare, prin influența pe care unii o au asupra altora. Acest lucru este valabil și pentru adevărul Împărăției Cerurilor, dar Isus i-a avertizat pe aleșii săi împotriva „*drojdiei fariseilor* ”; „*o drojdie a ipocriziei* ” conform Luca 12:1; păcatul care „*lasă toată plămada* ” conform lui Pavel în 1 Corinteni 5:6: „*Lauda voastră este greșită. Nu știți că puțină drojdie dospește toată plămada?* ” Ceea ce înseamnă că contaminatează întreaga umanitate. Exemplul păcatului lui Cain care duce la cei ai lui Lameh confirmă, în Gen. 4, această contaminare și această transmitere ereditară.

A treia asemănare este mai subtilă, dar nu mai puțin evidentă. Păcatul și Covid privesc respirația umană. Știm că cei care mor din cauza Covid mor pentru că nu mai pot respira; prin urmare, mor prin sufocare. Iar știința încearcă, atunci când este posibil, să compenseze această lipsă prin utilizarea de respiratoare artificiale. Acum, dreptul de a respira a fost primul lucru pe care Dumnezeu l-a dat ființelor umane pentru ca acestea să poată deveni ființe vii. Respirația este, prin urmare, un subiect asupra căruia Dumnezeu domnește suveran, iar acest text din Gen. 2:7 confirmă acest lucru: „*Și Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul a devenit o ființă vie* .”

În Psalmul 39:5, prin David, Dumnezeu ne amintește de acest adevăr important: „*Iată, mi-ai făcut zilele ca o palmă și viața mea este ca o nimica toată înaintea Ta. ***Cu siguranță, oricine stă în picioare este o suflare*** .” - ***Pauză*** . Instrucțiunea de a „*face o pauză* ” după aceste cuvinte ne invită să medităm asupra subiectului.*

Și în această reflecție, trebuie să ne dăm seama că toată creația a fost realizată pe baza unui model pedagogic care oferă o lecție. Acesta dezvoltă cauza existenței sistemului terestru; întreaga sa dimensiune terestră și cerească. Scopul pe care Dumnezeu și-l stabilește este de a rezolva problema „*păcatului* ” creată de principiul libertății acordate creaturilor sale. Dimensiunea cerească a împărăției lui Dumnezeu este contaminată de „*păcat* ” și toate creațiile sale au trebuit să fie

„purificate” de el. Și acest proiect de **purificare**, Dumnezeu l-a scris în crearea omului, în care **purificarea** sângelui care circulă în el se face prin respirația plămânilor săi. Viața noastră depinde de această **purificare** care se realizează cu fiecare respirație construită pe cele două cicluri fundamentale succesive repetate continuu într-un mod perpetuu: aspirația de oxigen din aer care purifică sângele, urmată de expulzarea dioxidului de carbon care poartă întinăciunea. Pe termen lung, după victoria lui Hristos asupra „păcatului”, viața veșnică a tuturor supraviețuitorilor, îngeri și oameni, va fi perfect pură și, prin urmare, scutită de orice „păcat”. Trebuie, așadar, să subliniem importanța fundamentală a acestei **purificări** care se află, de la început până la sfârșit, în centrul planului său universal de viață. Puteți astfel înțelege cererea justă a lui Isus Hristos de a-i vedea pe aleșii săi rupeți practica „păcatului”, având în vedere că și-a dat viața perfectă în „ispășire” pentru cei pe care îi mântuiește cu adevărat, pentru că aceștia răspund pozitiv la cererea sa. Astfel, indiferent dacă ființele umane sunt conștiente de acest lucru sau nu, Dumnezeu le spune cu fiecare respirație a lor: „Fiți curați! Lepădați de rău! Fiți curați! Lepădați de rău! Fiți curați! Lepădați de rău.” În timpul slujirii sale pământești, Isus a multiplicat ocaziile de a învăța acest adevăr. Bolnavilor pe care i-a vindecat în mod miraculos, le-a spus, conform Matei 8:2-3: „Vreau; fii curat”: „Și iată că un lepros a venit și I s-a închinat, zicând: „Doamne, dacă voiești, poți să mă faci curat!” Isus și-a întins mâna, l-a atins și a zis: „Vreau; fii curat”. „Și îndată lepra lui a fost curățită.” „Lepra” este un simbol al impurității, dar nu este unică. Toate bolile rezultă din păcat, fie prin ereditate, fie ca o consecință a încălcării principiilor bune ale vieții definite de Dumnezeu. Căci boala vorbește: răul a vorbit. Iar răul califică păcatul, care apare sub forma „comorbidităților”, așa cum le numesc lucrătorii din domeniul sănătății.

Prin îndreptarea primei sale urgii împotriva respirației bărbaților și femeilor, bărbații fiind mai preocupați pentru că „domină” asupra femeilor și, ca atare, își asumă responsabilitatea pentru păcat, Dumnezeu îi conferă lui Covid caracterul unei pedepse finale care precede alte pedepse mai importante, dar care sunt, în opoziție extremă, inversate principiului creației lumii.

De la început până la sfârșitul său fatal, boala Covid vizează respirația umană. În primul rând, victimele fatale nu mai puteau respira, dar în al doilea rând, alți oameni sunt obligați să poarte o mască care le reduce calitatea respirației. Deoarece, pentru autoritățile sanitare, masca ideală este cea mai etanșă și impermeabilă. Problema este că, pentru a se proteja de exterior, individul slăbește purificarea propriului sânge. Prin urmare, masca ideală nu trebuie să se lipească de față, pentru a permite nasului să expulzeze liber dioxidul de carbon expirat și pentru a facilita aspirarea aerului oxigenat inhalat. Cu acest flagel, Dumnezeu ne confirmă că, de data aceasta, ținta sa este într-adevăr întreaga viață umană; cea a societăților abominabile care au atins nivelul de imoralitate și impietate al antediluvienilor din vremea lui Noe.

Judecând după consternarea sinceră a celor mai onești virologi, care recunosc că nu înțeleg funcționarea acestui virus care nu face decât să-i schimbe natura și comportamentul, Dumnezeul creator a intrat într-adevăr în acțiune, el care controlează, creează și face ca tot ce trăiește să moară sau să trăiască. Suntem avertizați cu privire la consecințele absenței credinței; mulțimile vor ignora

această explicație, inacceptabilă și pentru liderii politici plini de mândrie și aroganță. Prin urmare, este suficient ca Iisus Hristos, Dumnezeu nostru atotputernic, să lase oamenii să acționeze, dedați orbirii lor voite, astfel încât, crezând că își pot vindeca relele, să le promoveze spre ce e mai rău. Iată ce face Dumnezeu când spune în Psalmul 7:15-17 (sau 14-16) că „*întoarce răul celui rău asupra capului său*”: „*Iată, cel rău urzește răutate, zămislește nelegiuire și nu aduce nimic. El deschide o groapă și o sapă și cade în groapa pe care a făcut-o. Nelegiuirea lui se întoarce asupra capului său și violența lui se pogoară pe fruntea lui*”. Astfel, pedeapsa păcatului este exprimată prin retragerea suflării pe care Dumnezeu i-a dat-o omului pentru ca acesta să trăiască. Iar revelațiile divine conținute în Daniel și Apocalipsa mi-au permis să demonstrez că acest păcat pedepsit privește încălcarea Sabatului său pe care întregul pământ, în afara Israelului național fără Hristos, îl încălcă prin cinstirea, în locul său, a primei zile adoptate sub numele său păgân de „ziua soarelui neînvins” la ordinul împăratului Constantin I^{cel} Mare. Această măreție umană a îndrăznit să abandoneze practica Sabatului sfințit de Dumnezeu încă de la crearea lumii. Așadar, oricine citește acest mesaj să înțeleagă că această primă pedeapsă a lui Covid este doar prima dintr-o serie care se va încheia cu exterminarea completă a umanității pe pământ. „Covid și păcatul” ne amintesc de relația pe care Dumnezeu o sugerează între timpul „*alfa*” și timpul „*omega*”, „*începutul și sfârșitul*”, pe care o citează în prologul Apocalipsei sale din Apocalipsa 1:8: „*Eu sunt Alfa și Omega, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este și Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic*”. El subliniază acest lucru și mai puternic în epilog, în Apocalipsa 22:13: „*Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, începutul și sfârșitul*”. „În timpul „*Alfa*”, Dumnezeu dă suflarea vieții, în timpul „*Omega*”, o retrage. Aceasta deoarece, în timpul „*Alfa*”, ființele umane păcătuiesc și moartea le lovește până la timpul „*Omega*”, când păcatele privesc, în afară de cei aleși, întreaga umanitate. La acest nivel intolerabil, Dumnezeu o lovește colectiv cu moartea pentru a o anihila.”

Respirația, o funcție vitală a ființelor umane, este tratată paradoxal cu indiferență de umanitatea păcătoasă. Cum poate omul să justifice murdărirea voluntară a plămânilor săi din cauza obiceiului de a fuma, tutun, canabis sau alte droguri, cum ar fi și mai mortalul opiu? Corpul uman este un înveliș fragil în care trăiește un spirit uman pe care Dumnezeu îl ține responsabil pentru toate acțiunile sale. De aceea, la sfârșitul istoriei umane, Dumnezeu cere socoteală spiritelor umane corupte de rău în mulțime, așa cum a făcut deja în multe ocazii, dar deja, condamnăm viața globală odată cu distrugerea universală a potopului apelor din vremea lui Noe, anul 1656 de la păcatul Evei și al lui Adam. La această dată, codul numeric al gematriei divine desemnează numărul 17 al judecății divine. Și vă reamintesc, de la 7 martie 321, au trecut 17 secole până în primăvara anului 2020 în calendarul lui Dumnezeu, când a apărut flagelul divin Covid-19, creat în laboratoare umane din China, de unde s-a răspândit pentru a lovi întreaga umanitate vinovată. China este oficial poporul care se închină „*balaurul*”, ceea ce desemnează „*diavolul*” în Apocalipsa 12:9: „*Și marele balaur a fost aruncat, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, care înșală întreaga lume; a fost aruncat pe pământ și îngerii lui au fost aruncați împreună cu el*.” Diavolul este

primul păcătos și prima făptură ridicată de Dumnezeu. Se întâmplă ca, printr-o alegere făcută de Creatorul nostru, inițial în Gen. 10:17, China să poarte numele de „*Păcat*”, iar în limba engleză, care domină, în putere, autoritate și putere comercială, ultima umanitate a păcatului, acest cuvânt „*păcat*” înseamnă tocmai „*păcat*”. Drept urmare, pedeapsa pentru „*păcat*” a ieșit din țara tipică a „*păcatului*”, care se închină „*balaurul*”, „*diavolul*”. Dar ultimul cuvânt uman va rămâne în SUA, expresia puternică a acestei limbi engleze. Ei vor întruchipa vinovăția supremă a „*păcatului*”, încercând să impună ultimilor supraviețuitori umani restul primei zile moștenite de la Roma. Astfel, vizibil, rodul apostaziei protestante, în care a căzut această țară din 1843, va apărea și va întruchipa rolul ultimului faraon rebel din istoria omenirii. El, la rândul său, va fi supus legii atotputernicului Dumnezeu Creator, care îi va impune lui și Romei „*cele șapte plăgi din urmă ale mâniei Sale*”, prima dintre ele fiind, în mod curios, „*o rană dureroasă și de moarte*”, conform Apocalipsei 16:2: „*Cel dintâi s-a dus și și-a vărsat potirul pe pământ, și o ploaie dureroasă și puternică a căzut peste oamenii care aveau semnul fiarei și se închinau icoanei ei.*” »; iar ultima, a șaptea, **se termină** cu o ploaie de grindină de un talant (aproximativ 42 kg) conform Apocalipsei 16:21: « *Și o grindină mare, în greutate de un talant, a căzut din cer peste oameni; și oamenii au hulit pe Dumnezeu din cauza urgiei grindinei, pentru că urgia era foarte mare* ». Natura progresivă a acțiunii distructive întreprinse de Dumnezeu apare clar în comparația dintre virusul invizibil și activ Covid-19 sau nu, cu „*ulcerul dureros malign*”, vizibil și cu adevărat mortal în contextul său de sfârșit al timpului harului și sfârșit al lumii. Ultimul cuvânt al acestui capitol 16 dedicat temei „*celor șapte plăgi din urmă ale mâniei lui Dumnezeu*” este adjectivul „*mare*”. El singur îl reprezintă pe Dumnezeu, cel mai mare și mai puternic, care ajunge să aibă ultimul cuvânt asupra tuturor dușmanilor săi și, în special, asupra celor care L-au sfidat în numele unei presupuse „*măreții*” umane; „*Duminică*” catolică, fosta zi a soarelui, fiind datorată lui Constantin I „*cel Mare*” în 321 și lui Justinian I „*cel Mare*”, care a stabilit prin Vigilius I în 538, regimul papal al Romei, ai cărui conducători revendică într-un mod „*obraznic*” (Daniel 8:23: „*La sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi mistuiți, se va ridica un rege obraznic și viclean*”) titlul de „*preasfânt părinte*” (Matei 23:9: „*Și să nu numiți pe nimeni „tatăl vostru” pe pământ, căci unul singur este Tatăl vostru, Acela din ceruri*”). Să știți că italienii bine plasați pentru a-l judeca poreclesc acest regim religios „*Mafia Sacră*”. Astfel, „*preasfântul părinte*” este în realitate „*preasfântul naș*” al unei mafii religioase. Și nu modelul Papei Alexandru al VI-lea Borgia (secolul al XVI-lea), asasin notoriu, va nega această afirmație.

În acest test final al credinței, sfințirea originală a Sabatului va separa, pentru ultima dată, oamenii, pentru a sfinți și a permite aleșilor să supraviețuiască și să-i conducă la moarte pe partizanii căzuți ai duminicii romane, „*semnul fiarei*”; adică „*semnul*” autorității sale umane moștenite de la Constantin I și de la Papa Vigilius I și succesorii săi până la ultimul papă în funcție.

Legea talionului

Cuvântul talion își are rădăcina în cuvântul latin „talis” care înseamnă: atare, prin urmare, sensul de reciprocitate.

Legea taliei nu a dispărut în noul legământ pentru că cuvintele lui Hristos au fost înțelese greșit. Dumnezeu respectă această lege și nu intenționează să se priveze de ea, căci pe baza acestui principiu El poate distruge și anihila în mod legal toți dușmanii Săi. Această lege trebuie să se aplice pe parcursul celor șapte mii de ani rezervați pentru tratarea păcatului universal.

Așa putem înțelege că răscumpărarea celor aleși se bazează pe principiul legii talionului: „*veți da viață pentru viață, Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte...*”. La început, viața pământească era atât de perfectă încât era capabilă să dureze veșnic. În puritatea lor originară, Adam și Eva s-au bucurat de această posibilitate de a trăi veșnic, deoarece în această stare de puritate, amândoi erau „*după chipul lui Dumnezeu*”. Apariția păcatului este cea care schimbă situația întregii creații, în care omul își pierde „*chipul lui Dumnezeu*”. Omul devenind păcătos, Dumnezeu îl supune Legii Retalierii aplicabilă animalelor și celorlalți oameni. În vechiul legământ, legea sacrificială profetește iertarea lui Hristos, fără a îndepărta păcatul care încă apasă practic pe capul păcătosului vinovat. În vechiul legământ, păcătosul rămâne păcătos în ciuda riturilor religioase organizate de Dumnezeu. Omul nu își poate recăpăta „*chipul lui Dumnezeu*” în această situație, iar statutul său este abia superior celui al unui animal. Când ucide, merită moartea prevăzută de ^{porunca a 6-a} a Decalogului, care spune: „*să nu ucizi*”. Când ucide accidental, trebuie să despăgubească pe cel rănit prin restituirea unui bun egal cu cel pierdut, conform principiului legii talionului „*viață pentru viață*”. „*Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte...*” Iată textul exact citat în Exod 21:23-25: „*Dar dacă se întâmplă vreo nenorocire, vei da viață pentru viață, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior, arsură pentru arsură, rană pentru rană, vânătăie pentru vânătăie*”.

Să privim această lege a talionului sub statutul harului divin adus de Isus Hristos. Dumnezeu este cel ofensat pentru că omul păcătos nu-L ascultă. Legea talionului îl autorizează să-l omoare pe vinovat, întrucât plata păcatului este moartea. Doar că Dumnezeu îi oferă omului oportunitatea de a se substitui lui, de a-i suferi pedeapsa în locul lui. Așa oferă El viața singurului Său Fiu, numit Isus Hristos. Și cui i se va imputa această moarte? Celor care vor beneficia de ea: aleșilor Săi. Alesul este, așadar, adevăratul ucigaș al lui Isus Hristos, deoarece păcatul Său a cerut această moarte ispășitoare. În acest proces, Dumnezeu își pierde Fiul Prim-născut, oferit ca jertfă, dar spiritual, ucis de aleșii Săi. Această moarte necesită reparare și înlocuirea Fiului dispărut. Atunci, alesul, beneficiar și vinovat de această moarte, se oferă lui Dumnezeu pentru a compensa pierderea Fiului Său cel Mare. Această abordare ia de la alesul mântuit drepturile sale legale acordate omului animal și acesta devine, în mod voluntar, sclavul supus voinței celui care îl răscumpără. Prin urmare, în această renunțare la drepturile sale umane, alesul găsește în sine „*chipul lui Dumnezeu*” pierdut de la păcatul lui Adam și al Evei. Este interesant de observat faptul că în Exodul 21, statutul sclavului voluntar este citat înaintea normei legii talionului. Tocmai am văzut legătura care unește aceste două subiecte.

Învățătura lui Hristos a avut, așadar, scopul de a învăța că, trecând sub statutul harului său, păcătosul iertat nu ar mai avea dreptul să exercite principiile legii talionului, spre deosebire de alte ființe umane care au rămas în păcatele lor. Însă, pentru Dumnezeu, nici această interdicție nu se aplică, și în numele acestei Legi aleșii săi îi vor judeca pe cei răi morți, în timpul celui de-al șaptelea mileniu, în împărăția lui Dumnezeu. Căci legea talionului reprezintă un principiu al dreptății care nu poate dispărea, deoarece este gravat în însăși caracterul creatorului, legislatorului, mântuitorului, regeneratorului, drept și bun în desăvârșire.

În întinericul care îi orbește, oamenii separați de Dumnezeu credeau că se pot arăta mai „buni” decât El renunțând la pedeapsa cu moartea împotriva ființelor umane. Astfel, au renunțat la a face adevărata dreptate, deoarece, din partea Sa, venirea lui Hristos nu l-a făcut să renunțe la cererea morții celor vinovați. Călcarea legii Sale va cauza până la sfârșitul lumii „*păcatul a cărui plată este moartea*”, conform Romani 6:23. Și singura modalitate de a scăpa de această condamnare este de a intra în harul lui Hristos. Dar acolo, pentru a evita moartea, Dumnezeu cere o schimbare completă a vieții; păcatul trebuie să dispară în mod imperativ, lucru pe care legile umane nu îl cer și nici nu îl obțin. Ucigașul rebel supraviețuitor se poate, așadar, întoarce liber la răutatea sa până la următoarea condamnare de către judecătorii umani. Consecința acestei false dreptăți este că favorizează creșterea răului în loc să-l reducă. De aceea, menținându-și condamnarea păcatului pe care îl pedepsește cu moartea, Dumnezeu își demonstrează toată înțelepciunea pe care francezii vechi o numeau în mod specific „înțelepciunea” sa, unică divină. El oferă aleșilor promisiunea fericirii veșnice pe care le-o va putea oferi cu adevărat pentru că va fi organizat cu înțelepciune condițiile care fac posibilă această fericire. Și pentru a pune în aplicare aceste condiții, proiectul său va fi fost construit pe parcursul celor șapte mii de ani profețiți de săptămânile noastre de șapte zile. Prin intrarea în ^{mileniul al} VIII-lea, la reînnoirea tuturor lucrurilor, pe noul pământ, aleșii vor împărtăși în unanimitate acest gând divin citat de regele Solomon, în Ecclesiastul 7:8: „*Mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui; mai bun este un duh răbdător decât un duh trufaș*”.

În concluzie, Legea Răzbunării profetește planul de mântuire care îi conduce pe aleși să renunțe la drepturile lor umane și animale în favoarea lui Dumnezeu, care se ocupă de ei și se substituie lor pentru a le face dreptate, așa cum este scris în Deuteronom 32:35: „*Răzbunarea este a Mea și pedeapsa, când le va aluneca piciorul! Căci ziua nenorocirii lor este aproape și ce-i așteaptă nu va fi mult timp.*” Și în Evrei 10:30: „*Căci cunoaștem pe Cel ce a zis: Răzbunarea este a Mea și pedeapsa este a Mea! Și iarăși: Domnul va judeca poporul Său.*”

Într-adevăr, sclavul voluntar nu are drepturi, dar are datoria de a asculta de Stăpânul său în toate lucrurile. Și Isus a spus acest lucru clar celor care vor să-L urmeze, specificând fiecăruia dintre ei: „*să se lepede de sine*”. Versetul complet este citat în Matei 16:24: „*Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze*”.

Câteva detalii utile

Istoria vechiului legământ a fost scrisă pentru a permite slujitorilor lui Dumnezeu ai noului legământ în Hristos să descifreze sensul imaginilor, simbolurilor și duratelor numerice pe care Duhul le folosește pentru a-și codifica profețiile referitoare la, în era creștină, perioada deosebit de întunecată dintre 538 și 1798. Denunțarea naturii diabolice a celei mai puternice puteri pământești, bazată pe coaliția dintre regimul religios papal și monarhia franceză, care a susținut-o prin arme și autoritate regală, încă de la Clovis I, primul ^{său} rege, a necesitat utilizarea unei codificări care să mascheze această acuzație. Întrucât cheile principale se află în acest vechi legământ, descifratorul trebuie să citească și să se lase pătruns de stilul și modul expresiilor divine revelate în aceste texte vechi și noi. Cu toate acestea, este important să înțelegem că cele mai importante chei spirituale au fost ascunse oamenilor prin erori făcute de traducătorii acestor Sfinte Scripturi. Însă Dumnezeu cunoaște aceste erori și, așa cum a facilitat divulgarea Bibliei pentru a ilumina credința reformată protestantă în ^{secolul al XVI-lea}, în 1991 mi-a permis să descopăr multe erori prezente în traducerile cărții lui Daniel.

Și Dumnezeu a dat anului profetic forma a 12 luni a câte 30 de zile. Acest standard nu este în concordanță cu acuratețea timpului solar, care este de 365 de zile, într-un mod imprecis. Trebuie însă să ținem cont de faptul că Israelul a folosit acest calendar lunar de 12 luni a câte 30 de zile. Când s-a ivit situația, evreii au adăugat o a 13-a ^{lună} pentru a compensa diferența de timp solar. Anul de 360 de zile este, prin urmare, un format deja cunoscut de evrei. Iar creștinismul fiind extensia acestui legământ antic, codurile divine folosite în ambele legăminte sunt aceleași. Astfel, Dumnezeu oferă întregii sale revelații scrise un standard unitar perfect, logic și coerent. Adevăratele capcane întinse oamenilor de către diavol se vor baza pe minciuni religioase propovăduite public și pe scară largă.

Profeția și istoria sunt două fețe ale aceleiași monede. Profeția anunță istoria prin imagini și simboluri, iar în schimb, prin împlinirile sale consemnate de mai mulți istorici succesivi, de acești martori mai mult sau mai puțin anonimi, istoria confirmă interpretarea dată profeției. Cele două surse de mărturie religioasă și civilă se suprapun și se confirmă perfect reciproc, atunci când opera de interpretare este dirijată de Dumnezeu. Și acest lucru devine posibil numai dacă cheile interpretării sunt bine preluate din textul biblic inspirat de la un capăt la altul de unicul Dumnezeu creator care ne-a vizitat sub aspectul lui Hristos, botezat sub numele Isus.

Cheia codului conform căruia „*o zi profetică este egală cu un an real*” se găsește în Numeri 14:34 și Ezechiel 4:5-6. În primul exemplu, citim: „*Așa cum ați cercetat țara patruzeci de zile, așa vă veți purta nelegiuirile patruzeci de ani, câte un an pentru fiecare zi ; și veți ști ce este să fiți fără prezența Mea*”. Acest exemplu dezvăluie și confirmă alegerea acestui cod de către Dumnezeu, căruia îi atașează acest mesaj important: „*și veți ști ce este să fiți fără prezența Mea*”. Aceasta înseamnă că rolul mesajelor profetice rămâne singura legătură cu Dumnezeu atunci când El se retrage și rămâne tăcut. Acesta a fost cazul pentru Israel când au fost deportați în Babilon și așa s-a întâmplat din nou cu ei după respingerea lor de către ei a lui Mesia Isus. Dar în era creștină, abandonarea

Sabatului pe 7 martie 321 a avut aceleași consecințe pentru creștinii necredincioși. Dumnezeu i-a plasat apoi sub dominația tiranică a regimului papal despot și crud, instaurat din 538. Și aceasta, pentru o durată de „1260” de ani-zi care s-a încheiat în 1798. Standardul lunar al acestei durate este astfel folosit pentru a desemna un număr de ani solari reali. Pentru a vă convinge de valoarea celor două date extreme obținute, și anume 538 și 1798, este suficient să știți că în 538, o putere civilă, cea a împăratului bizantin Justinian I ' l-a instalat **pe primul** papă purtând titlul de șef universal al Bisericii Creștine și că, pe de altă parte, în 1798, o altă putere civilă, de data aceasta republicană și franceză numită „Directoriu”, și-a trimis reprezentantul militar, generalul Berthier, la Roma, pentru a **-l dezinstala** pe Papa Pius al VI-lea din scaunul său papal, ofițerul conducându-l apoi la închisoarea Citadelei, din Valence în Drôme (26), unde a murit de boală în 1799. În acest oraș se află istorica sa fortăreață adventistă franceză, unde Dumnezeu m-a botezat în 1980. Sinteza învățăturilor din capitolele 7 și 8 ale cărții Daniel dezvăluie de ce creștinii au fost astfel predați despotismului roman. Dumnezeu spune în Dan. 8:12: „ *Armata a fost dată cu ~~jertfa~~-zilnică din cauza păcatului* ; iar cornul a doborât adevărul la pământ și a prosperat în ceea ce și-a propus să facă. ” „ Armata ” spirituală creștină fiind „ dată ” în 538 papismului roman, „ păcatul ” imputat și denunțat de Dumnezeu trebuie să fi fost practicat înainte de această dată, 538. Acest raționament ne conduce la data de 7 martie 321, în care odihna Sabatului sfințită de Dumnezeu în mod dublu, de la creație și în a patra dintre cele zece porunci ale Sale, a fost încălcată la ordinul împăratului Constantin I. ^{Revelând} aceste lucruri, Dumnezeu ne împărtășește cunoașterea judecății Sale asupra unei acțiuni umane, nedreaptă, scandaloasă și disprețuitoare față de gloria Sa legitimă. Astfel, El le permite celor pe care îi iubește să identifice cauza mâniei Sale continue care, în era creștină de la 321 încoace, ia forma „celor șapte trâmbițe consecutive” ale Apocalipsei.

Cheia tuturor nenorocirilor care vor urma acestei fapte rele odioase constă în abandonarea Sabatului, sfințit și rânduit inițial de Dumnezeu. Abia recent mi-a fost dezvăluit motivul importanței pe care i-o acordă Dumnezeu. Pentru majoritatea ființelor umane, ziua de odihnă săptămânală este pur și simplu o chestiune de alegere umană. Dar, deoarece noul legământ vine să continue vechiul legământ divin evreiesc, adepții săi creștini nu pot împărtăși acest punct de vedere. Adevărații adepți ai lui Isus Hristos știu că credința lor este construită pe declarațiile revelate în întreaga Biblie, așa cum a clarificat Isus în Ioan 4:22: „ *Voi vă închinați la ceea ce nu știți; noi ne închinăm la ceea ce știm, căci mântuirea este de la iudei* ”. Le rămâne doar să-și armonizeze faptele cu lucrurile pe care Dumnezeu le învață și le sfințește prin cuvântul Său. Sfințenia este în Sabat și în Isus Hristos; Sabatul profetește doar marea odihnă veșnică în care numai aleșii Săi, copleșiți de testul adevărului, vor intra în cele din urmă.

Maria, momeala pentru idolatrii

Am denunțat deja capcana pe care o constituie aparițiile Fecioarei, dar astăzi vin să-mi întăresc argumentele.

Deja, numele Maria, tradus din ebraicul Myriam, înseamnă: amărăciune; un întreg program de blesteme impuse de Dumnezeu. Pentru Maria însăși, în anunțul ei, îngerul îi spune, în Luca 2:35: „o „*Sabia îți va străpunge sufletul*”, profetizând astfel efectul morții lui Isus, fiul ei răstignit. Dar blestemul respingerii fiului Mariei va fi și cauza unui blestem definitiv pentru falsul Israel național pe care Dumnezeu l-a distrus de romani în anul 70. Al treilea blestem va fi pentru religia romano-catolică idolatră, care va cădea în capcana lui Satan, care li se apare adeptilor săi sub aspectul și numele „Fecioarei Maria”. În așteptarea învierii sale, în țărâna pământului, adevărata Maria nu are nicio legătură cu această escrocherie religioasă comisă asupra numelui ei.

Pentru religia catolică, Isus este fiul Mariei. Acest adevăr istoric a fost recunoscut de Biserica Romană Bizantină, care a adoptat cultul idolatric al Mariei la Conciliul de la Efes din 431, adică între 321 și 538. Efesul este locul presupus al mormântului „Fecioarei Maria”, ceea ce contrazice astfel falsa dogmă a Adormirii (înălțarea cerească a Fecioarei Maria), adoptată în 1954 de Papa Pius al XII-lea. Cei cu adevărat aleși au observat distanța pe care Isus a fost dispus să o marcheze, în mai multe rânduri, între persoana sa divină și familia sa pământească adoptivă. Evreii credincioși, înșiși, primindu-l pe Isus ca rege al lor, l-au desemnat drept „*fiul lui David*”. Și acesta este singurul motiv pentru alegerea divină a Mariei, încă fecioară, și a lui Iosif, cu care urma să se căsătorească. Amândoi erau descendenți ai liniei regelui David, căruia Dumnezeu îi revelase planul său care avea să se împlinească în Isus Hristos. Virginitatea adevăratei Marie nu avea scopul de a săvârși o minune care, de fapt, urma să fie cunoscută doar de Maria însăși. Pentru vecinii familiei alese, nașterea lui Isus a fost doar o altă naștere, cea a unui copil evreu, printre altele. Dar pentru Dumnezeu și aleșii săi, acest detaliu dezvăluie împlinirea unui plan de mântuire globală. Ca fecioară, Maria nu poate da naștere decât unui copil conceput de Dumnezeu fără cea mai mică legătură genetică cu mama sa, moștenitoare a păcatului Evei și al lui Adam, la fel ca toți descendenții lor umani. Într-adevăr, pentru a compensa greșeala comisă de primul Adam, Isus, venind sub titlul de „noul sau *ultimul Adam*” conform 1 Corinteni 15:45, trebuie să se angajeze în încercarea pământească cu aceeași puritate care l-a caracterizat pe primul Adam înainte de păcatul său. Astfel, Isus a menținut această puritate perfectă de la concepție până la moartea sa. Luptele sale foarte reale au fost cele ale Dumnezeului Creator, ferm hotărât să învingă păcatul cu prețul unor mari suferințe, pe care el însuși le-a profetizat în Sfânta sa Biblie. El a luptat și în cele din urmă a câștigat, rezistând ispitelor neîncetate de a abandona planul său de mântuire dezvoltat pentru a-și salva aleșii. Nu au lipsit motivele de descurajare; Apostazia poporului era imensă, oamenii batjocorind și batjocorind ca și astăzi, și mai mult, apostolii săi aleși nici ei nu înțelegeau învățăturile sale. Din fericire pentru noi, sărmanii păcătoși, hotărârea sa de a câștiga a fost cea mai puternică și a învins păcatul, moartea și diavolul, primul său adversar.

Încă de la vârsta de 12 ani, intrând în vârsta adultă, Isus a marcat distanța dintre el și familia sa adoptivă pământească. După ce Isus a rămas singur în Templul din Ierusalim timp de trei zile, Maria l-a muștrat, evocând grija ei pentru el. Răspunsul lui Isus „a lămurit lucrurile”, căci el a răspuns: „*Nu știți că trebuie să fiu în treburile Tatălui meu ?*” De fapt, răspunsul divin este usturător, dar bine

justificat, căci această familie umană este utilă doar pentru a-i oferi Mântuitorului oamenilor, justificați și sfințiți, un standard uman, fără de care nu ar putea, în mod legal, să mântuiască pe nimeni. Această aparentă duritate a fost necesară pentru a confirma divinitatea lui Isus care, în afară de această experiență, a fost un copil exemplar, ascultător și afectuos față de „părinții” săi pământenii. În cei trei ani și șase luni ai slujirii sale, Isus a vrut în continuare să marcheze distanța sa divină față de Maria, mama sa adoptivă, și față de frații săi. Acest punct este important, este scris în Matei 12:46-48:

Versetul 46: „*Pe când vorbea Isus încă mulțimii, iată că mama Lui și frații Lui stăteau afară și căutau să-I vorbească.*”

Aceasta este într-adevăr familia ei pământească și, în plus, citându-i pe „*frații ei*”, acest verset confirmă sfârșitul virginității Mariei după nașterea lui Isus.

Versetul 47: „*Cineva I-a zis: «Iată, mama Ta și frații Tăi sunt afară și vor să vorbească cu Tine*»”.

Versetul 48: „*Dar Isus a răspuns celui ce i-a zis: «Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei?»*”

În această întrebare, Isus rupe și se separă de toate legăturile sale familiale pământești. Prin aceasta, El își dezvăluie adevărata natură divină, purtător al unui plan de mântuire pe care îl va propune întregii omeniri răspândite pe pământ.

Versetul 49: „*Și întinzând mâna spre ucenicii Săi, a zis: «Iată mama Mea și frații Mei.*”

Acest gest al lui Isus evită orice neînțelegere a poveștii. El compară în mod clar familia sa pământească cu familia sa spirituală, care este formată din ucenicii săi.

Versetul 50: „*Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela îmi este fratele, sora și mama.*”

Lecția este grea pentru familia sa pământească, dar Isus nu este sentimental; cuvintele sale învață principii ale vieții și ale morții. Indicând calea vieții, el o definește spunând: „*oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri*”. Și ceea ce este cert și demonstrat de întreaga Biblie este că alegerea idolatră de a se închina înșelătoarei și seducătoarei Fecioare Maria este condamnată ferm de Dumnezeu în a doua dintre Cele Zece Porunci ale Sale, care, deși suprimată de Roma în învățătura catolică între 321 și 538, a rămas scrisă în toate versiunile Sfintei Biblii. Oricine poate astfel înțelege cauzele războaielor sale religioase purtate în trecut împotriva Bibliei lui Dumnezeu și a susținătorilor ei credincioși, în vremuri care îi erau favorabile; acelea în care brațul secular al monarhiei franceze și regii străini îl susțineau. Căci, este important să nu subestimăm acest detaliu, puterea sa despotică a fost luată de forța militară civilă și niciodată, în acea vreme și până la noi, nu a arătat vreodată vreo dorință de a regreta atrocitățile sale criminale comise împotriva lui Dumnezeu și a slujitorilor săi umani. Atunci trebuie aplicate mijloacele indicate de Isus pentru a identifica și judeca natura spirituală a entităților religioase. El a spus în Matei 7:

Versetul 15: „*Păziți-vă de prorocii mincinoși. Ei vin la voi în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt lupi răpitori.*”

„*Profeții falși*” au, în Isaia 9:13-14-15, două simboluri: „*coada*” și, în condiții speciale, „*trestia*”: „*De aceea, YaHWéH va smulge din Israel capul și*

coada , ramura de finic și *trestia* , într-o singură zi. Bătrânul și dregătorul sunt capul, iar profetul care învață minciuni este coada . **Cei care conduc acest popor îl duc în rătăcire, iar cei care sunt conduși sunt pierduți.** ” Venind la ucenicii lui Hristos, în „*Îmbrăcați în haine de oaie* ”, ei se alătură Alesului lui Hristos și iau, doar în aparență, înfățișarea exterioară a creștinilor religioși. Aceasta, pentru a acționa ca „*lupi răpitori* ”, „*lupul* ” fiind prădătorul care ucide și devorează „*oile* ”. În această imagine parabolică, Isus anunță falsele convertiri creștine ale unor agenți care slujesc inconștient diavolului. Căci este suficient ca el să nu fie în dragostea adevărului, pentru ca Dumnezeu să-i lase să cadă sub dominația lui Satan și a demonilor săi angelici rebeli. Isus rezumă viitoarea dominație papală asupra creștinismului universal pe care regii pământești o vor recunoaște, spunând: „*Cei care conduc acest popor îl duc în rătăcire, iar cei care se lasă conduși sunt pierduți*”. „Această judecată divină îi preocupa deja pe clerul evreu din vremea sa, dar principiul urma să fie reprodus în credința creștină pe care el a venit să o construiască și a cărei temelie era „*piatra de temelie* ” a temeliei sale. Din punct de vedere istoric, știm că la începutul luptei sale împotriva credinței creștine, diavolul a acționat persecutând-o, **în război deschis** , aceasta în timpul dominației imperiale a Romei, pe care Apocalipsa 12:3 o simbolizează prin imaginea „*balaurului* ”. Dar apoi, diavolul și-a schimbat tactica și a aplicat aceea a „*vicleniei* ” pe care Daniel 8:25 o impută Romei: „*Din cauza prosperității sale și a succesului uneltirilor sale* , el va fi arogant în inima lui, va nimici pe mulți dintre cei ce trăiau în pace și se va ridica împotriva prințului prinților, dar va fi zdrobit fără efortul mâinilor.” „Strategia „*vicleniei* ” reușește sub imaginea „*cozii* ” cea a „*balaurenului* ” din Apocalipsa 12:3. Iar simbolurile „*vicleniei* ” sunt legate de „*balaurenul*”, *șarpele cel vechi* , „*viclenia* ” din Gen. 3:1, care este „*diavolul și Satana* ” conform Apocalipsei 12:9. A intra în Biserica lui Hristos pentru a o distruge din interior constă în reproducerea tacticii care le-a permis grecilor să cucerească orașul inamic, Troia. Troienii înșiși aduseseră în orașul lor, pe când acesta era locuit de soldați greci, calul abandonat pe plajă de armata greacă după plecarea sa. Acest mesaj este confirmat de două ori în Apocalipsa 2:12 prin numele „*Pergam* ”, care desemnează locul Troiei istorice și a cărui semnificație desemnează actul „*adulter* ” care a fost și cauza războiului dintre greci și troieni. Și în spatele imaginii acestor referințe istorice, Dumnezeu desemnează dușmanul său din era creștină, Roma papală catolică și clerul său compus din cardinali, episcopi, preoți, călugări și „*surori bune*” sau, conform lui Isus...” Hristos, diferitele forme aparente ale „*lupilor răpitori* ” ai diavolului, ai căror conducători au fost instalați succesiv în Palatul Lateran, apoi în Bazilica Sfântul Petru din Roma, în Cetatea Vaticanului.

Versetul 16: „*Îi veți cunoaște după roadele lor. Se culeg oare struguri din spini sau smochine din mărăcini?* ”

„*Roadele* ” sunt pentru pomi ceea ce faptele sunt pentru oameni. Isus desemnează „*roadele* ” „*struguri* ”, care sunt cele ale „*viei* ” întreținute de Dumnezeu, „*Stăpânul viei* ”, conform Matei 20:8: „*Când s-a făcut seară, stăpânul viei a zis administratorului său: Cheamă lucrătorii și dă-le plata, începând de la cei din urmă până la cei dintâi* ”; și 21:40: „*Când va veni stăpânul viei* , ce va face viticultorilor aceia? ” Faptele bune săvârșite de

adevărații slujitori ai lui Dumnezeu se datorează acțiunii pe care o săvârșește în ei. Și, asemenea celor pe care Isus le-a arătat în slujirea sa, aceste lucrări divine sunt caracterizate de blândețe, bunătate, dar și de o mare fidelitate ferventă față de toate aspectele adevărului său care exprimă și rezumă voința sa, pe care versetul 21 al acestui studiu o va aminti. „*Spinii și mărăcinii*” au fost creați de Dumnezeu din cauza păcatului originar, conform Gen. 3:17-18: „Și lui Adam i-a zis: «Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care ți-am poruncit: «Să nu mănânci din el!». **Blestemat este pământul din pricina ta : cu durere vei mânca din el în toate zilele vieții tale; *spini și mărăcini îți va rodi și vei mânca iarba câmpului.*** »” Păcatul a adus mari schimbări creației. Înainte de păcat, pământul nu producea nimic dăunător, nici cea mai mică otrăvă. Ultima frază: „*și vei mânca din iarba câmpului*” dezvăluie schimbarea statutului omului. Creat după chipul lui Dumnezeu, el devine omul-animal în starea în care se va afla regele Nebucadnețar, amețit de Dumnezeu, conform lui Dan. 4:25: „*Te vor izgoni dintre oameni și vei locui cu fiarele câmpului ; vei mânca iarbă ca boii ; vei fi udat de roua cerului și șapte vremuri vor trece peste tine, până vei ști că Cel Preaînalt stăpânește peste Împărăția oamenilor și o dă cui vrea.*” Această pedeapsă a fost cauzată de mândria care caracterizează „*spinii, mărăcinii și scorpionii răzvrățiți*”, toate simboluri ale „*roadelor*” aduse de slujitorii diavolului.

Versetul 17: „*Orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele.*”

Isus ne invită să aplicăm acest principiu perfect logic pentru a judeca natura spirituală a celor care pretind a fi urmașii săi.

Versetul 18: „*Nu poate un pom bun să facă roade rele, nici un pom rău să facă roade bune.*”

„*Roadele*”, adică lucrările săvârșite de om sau de o instituție religioasă, dezvăluie adevărata sa natură, fără posibilitatea de eroare. Căci „*roadele*” obținute de Dumnezeu sunt clar stabilite în revelațiile legilor sale divine scrise în Sfânta Biblie. Fiecare om va fi forțat să recunoască acest fapt atunci când se va confrunta cu judecata lui Dumnezeu. Dar înșelăciunea actuală a diavolului se bazează pe interpretarea pe care oamenii o dau la ceea ce Dumnezeu consideră „bun”. Ca un psiholog iscusit, diavolul oferă oamenilor răzvrățiți definiția cuvântului „bun” pe care o iubesc și o preferă celei pe care Dumnezeu i-o dă în Biblia sa. Iar ceea ce ei prețuiesc se referă la „prietenia popoarelor care evită războaiele distructive de bunuri și oameni”. Pentru mulțimi, „binele” se încadrează în standardele stabilite de umanismul universal. De aceea, sub ultima sa înfățișare de „*șarpe*” înșelător, religia catolică apără aceste valori umaniste, afișând un dispreț total față de standardul adevărului biblic stabilit de Dumnezeu în Sfânta sa Biblie. De asemenea, pentru a evita această confuzie, principiul indicat de Isus înseamnă că acolo unde sunt Sabatul său sfânt și revelațiile sale continue, acolo este și tabăra adevăraților săi sfinți aleși. Dar, pe de altă parte, acolo unde duminica romană este moștenită succesiv de la împăratul Constantin I în 321 și de la papa Vigilius în 538, există tabăra diavolului, dușmanul său și cea a aleșilor săi. „Rodul bun” este ascultarea de voința lui Dumnezeu; „rodul rău” este neascultarea de această voință divină revelată și scrisă în sfânta sa Biblie.

Versetul 19: „*Orice pom care nu aduce rod bun este tăiat și aruncat în foc.*”

Seduția diavolului asupra oamenilor răzvrățiți durează doar o vreme. Căci la întoarcerea sa în glorie, Isus își va salva aleșii, pe care îi va smulge de la moartea pe care tabăra rebelă le-ar aplica-o. Mistificarea religioasă va lua astfel un sfârșit brusc pentru tabăra diabolică, pe care Dumnezeuul atotputernic Isus Hristos o distruge cu suflarea sa. Dar această distrugere nu este ultima, deoarece planul divin constă în învierea lor la sfârșitul mileniului „*șapte*”, pentru judecata de apoi. Ei vor fi apoi aruncați de vii în „*lacul de foc*” pentru a fi distruși acolo într-un timp determinat pentru fiecare dintre ei prin judecata îndeplinită timp de „*o mie de ani*” de Hristos și aleșii săi.

Versetul 20: „*Deci, după roadele lor îi veți cunoaște.*”

Mesajul lui Hristos este simplu și clar. Adevărații Săi slujitori se vor identifica prin lucrările pe care le săvârșesc. Și slujitorii diavolului vor face același lucru, în ciuda tuturor pretențiilor și afirmațiilor lor de a-I sluji lui Dumnezeu.

Până în acest punct, ne-am concentrat asupra roadelor rele aduse de clerul evreu și de credința romano-catolică papală. Însă, începând cu 1843, din cauza decretului din Daniel 8:14, care a intrat în vigoare la acea dată, blestemul divin a căzut asupra tuturor grupurilor religioase protestante. Și pentru noi, cei care trăim în ultimii ani ai experienței păcatului pământesc, acest blestem universal ia multiple forme. Următoarele versete vor confirma natura diabolică a anumitor falși urmași ai lui Hristos, catolici sau protestanți și chiar, cel mai recent din 1994, a adventiștilor de ziua a șaptea.

Versetul 21: „*Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.*”

Imputându-le faptul că îl invocă numindu-l „*Doamne, Doamne !*”, Isus se referă la mulți oameni care pretind că sunt mântuiți prin mântuirea sa și pretind că-I slujesc. Dubla repetare a cuvântului „*Doamne*” sugerează că această slujire este rezumată de această singură formă religioasă. Isus este recunoscut ca „*Domn*”, dar faptele de ascultare față de „*voia Tatălui*” sunt ignorate și absente. Amintind necesitatea de a face „*voia Tatălui*”, Isus confirmă utilitatea Bibliei, în care această „*voință*” divină este revelată într-un mod exclusiv și infalsificabil, de la Geneza la Apocalipsa în versiunile sale originale ebraică și greacă. Între cei mântuiți și cei pierduți, Biblia va face, așadar, toată diferența. Și în anii noștri de mai târziu, înțelegerea mesajelor profetice codificate ale acestei Biblii îngustează și mai mult „*calea*” pe care Isus o numea „*îngustă*”.

Versetul 22: „*Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe puteri în Numele Tău?»*”

Acești slujitori uimiți, spun ei, vor fi „*prorocit, vor fi scos demoni și vor fi făcut multe minuni prin numele tău*”, acela al lui Isus.

Versetul 23: „*Atunci le voi mărturisi: Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi, cei ce lucrați fărădelegi.*”

Subliniez aici importanța cuvântului „*niciodată*” în răspunsul lui Isus, care ne conduce la această întrebare legitimă: Dar atunci, cine a săvârșit minunile

și toate aceste lucruri? Diavolul și demonii lui, care au capacitatea de a face acest lucru și pot face orice cu consimțământul lui Dumnezeu. Ceea ce Isus numește aici „*nelegiuire*” constă în disprețuirea și denaturarea voinței lui Dumnezeu, clar definită în Sfânta Sa Biblie și în profețiile Sale pregătite pentru timpul nostru și pentru testul Său final de credință.

În ceea ce privește aceste profeții, admir înțelepciunea lui Dumnezeu, această înțelepciune divină ridicată suprem deasupra a tot ceea ce numim inteligență. Căci El și-a construit revelațiile codificate dându-le un aspect suficient de vag, astfel încât fiecare persoană să le poată interpreta într-un mod care i se potrivea individual, în funcție de opțiunea sa religioasă. Prin acest mijloc, El a putut să-și protejeze profețiile menite să-i lumineze pe ultimii Săi slujitori într-un context de libertate religioasă favorabilă. Un mesaj prea evident și prea clar ar fi fost distrus de religiile false. Suprimarea pură și simplă, de către papismul roman, a celei de-a doua dintre cele zece porunci ale lui Dumnezeu, care condamna cultul său idolatric, a oferit o dovadă exemplară în acest sens. Și prin vagitatea și adaptările sale aparente, profeția a permis Bisericii Romano-Catolice să-și acorde rolul de „Ales”. Afirmând, oricui vrea să-l audă, mesajul său „în afara bisericii, nu există mântuire”, ea se prezintă ca singura adunare binecuvântată de Dumnezeu. În Apocalipsă, ea găsește în Apocalipsa 12:1 ocazia de a-și acorda rolul principal, dându-i „*femeii cu 12 stele pe cap*” imaginea Fecioarei Maria pe care o slujește și o adoră. Dumnezeu a facilitat chiar acest lucru, citând copilul de parte bărbătească pe care l-a adus pe lume, dându-l pe lume în durere; Maria și Fiul ei, Isus, sunt astfel aparent evocați de Dumnezeu în beneficiul credinței catolice. Dar aparențele sunt înșelătoare, deoarece, în codul său profetic, Dumnezeu îi dă femeii sensul ei de „*Mireasă a lui Hristos*”, deja profețit în Geneza 2:18 de femeia formată din bărbat, în aceste cuvinte: „*Yahweh Dumnezeu a zis: Nu este bine ca omul să fie singur; îi voi face un ajutor potrivit pentru el.*” Conform planului lui Dumnezeu, femeia, Aleasa Sa, trebuie să fie asemenea lui Hristos, căruia îi va aduce ajutorul pentru a glorifica ascultarea de voința divină revelată. În acest comportament, femeia este cu adevărat Aleasa lui Hristos și această femeie victorioasă pe care ne-o prezintă Apocalipsa 12:1. Iar copilul care va veni pe lume în durerile nașterii desemnează rodul ascultării adus de cei aleși în nașterea lor din nou în Hristos. Căci, învățătura lui Isus este formală, împăcarea cu Dumnezeu trece doar prin nașterea din nou obținută succesiv și împreună prin apă și Duhul lui Dumnezeu, conform lui Ioan 3:3-5: „*Isus i-a răspuns: Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu...*” *Isus a răspuns: Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din apă și din Duh, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu.* „Apa” desemnează botezul pocăinței, care dă sens angajamentului creștin și ilustrează moartea omului vechi și păcătos. Apoi, „Duhul” desemnează acțiunea divină care se va împlini în viața noului convertit. Și acolo, roadele aduse de cei botezați îi vor împărți pe toți convertiții de la religia creștină, în multiplele ei forme, în două tabere. „Roadele” aduse de „Duh” vor fi ascultarea de „voia Tatălui”, iar cele ale diavolului vor duce la ascultarea de „preasfântul părinte” papal și, prin el, de împăratul Constantin I^{si}, în fruntea întregii rebeliuni, de diavolul însuși, în persoană.

Botezul a devenit înșelător, deoarece puțini botezați își manifestă preocuparea de a-și analiza faptele, pentru a găsi conformitatea cu cea a Duhului Dumnezeuului celui viu. Drept urmare, acțiunea Duhului divin este subestimată și capătă o valoare pur teoretică. În acest caz, așadar, rămâne doar botezul cu apă, și chiar și acesta a fost devalorizat de falsa credință prin înlocuirea scufundării complete a corpului persoanei botezate cu stropirea câtorva picături de apă pe capul său. Astfel, întreaga ceremonie a convertirii este făcută zadarnică și moartă.

Imaginea emoționantă a unei femei care își poartă copilul în brațe este strict umanistă și se bazează pe sensibilitatea, sau mai precis în acest caz, pe sentimentalismul ființelor umane care nu respectă principiile divine. Căci trebuie remarcat că în Iisus Hristos, în trup identic cu al nostru, Dumnezeu nu a arătat nici sentimentalism, nici nesupunere față de principiile sale divine. El a fost sensibil la suferința umană și adesea a alinat-o prin săvârșirea de miracole, dar ascultarea sa de legile sale a fost constantă, până la răstignirea sa, care a fost necesară pentru ispășirea păcatelor mărturisite de aleșii săi.

Adorația „Fecioarei Maria” mărturisește împotriva Bisericii Catolice că aceasta este creștină doar în pretenția sa de a fi așa. Ea este, în realitate, doar moștenitoarea lui Constantin I ' împăratul idolatru care a fondat păcatul datorită confuziei sale dintre Hristos și Soare, creatura sa. S-a sugerat că a avut o convertire târzie la religia creștină. Acest lucru a fost cu atât mai ușor cu cât el însuși îi dăduse forma idolatră a originii sale păgâne, întrucât, împreună cu mama sa, era un închinător al „Sol Invictus”, zeul Soarelui Neînvins. Repausul zilei a șaptea sfințite de Dumnezeu a fost victima prioritara a războiului purtat între Iisus Hristos și Satana. Ca reacție la abandonarea sfântului său Sabat, Dumnezeu a reacționat și a provocat și va provoca în continuare represalii mai evidente decât rarele apariții ale falsei „Fecioare Maria”. Dar omenirea nu a identificat pedepsele divine și mulțimi de oameni sunt seduse de mesajele și aparițiile „Fecioarei”. Prin acest comportament, această umanitate demonstrează dreptatea judecății revelate de Iisus Hristos, care a dat căii care duce la mântuire înfățișarea unei „*uși strâmte*”, deoarece trece prin cerințele divine biblice și prin cea a idolatriei care duce la moartea veșnică, care ia înfățișarea unei „*uși largi și a unei căi largi*” . Matei 7:13: „*Intrați pe ușa cea strâmtă. Căci largă este ușa și lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea.*”

Rămâne să vă explic de ce atât de mulți oameni sunt seduși de imaginea Fecioarei Maria. Explicația provine din standardul pe care Dumnezeu l-a dat creației sale a vieții pe pământ. L-a înzestrat pe om cu o forță fizică superioară celei femeii și astfel o poate domina fizic. Dar, în schimb, el este fascinat și dominat de femeie, psihic, pentru că urmașii săi depind de ea. Și acest principiu privește toate ființele umane, indiferent de religia, rasa, poporul sau tribul lor, fie că sunt iluminați de Dumnezeu sau nu. Este ușor de înțeles că, separați de Dumnezeu, bărbatul și femeia vor fi împinși să-și divinizeze supușii pe care îi iubesc cel mai mult. Bărbatul va diviniza puterea și, de asemenea, imaginea femeii care poartă copilul care îi dă o succesiune, un descendent și, bineînțeles, copilul de sex masculin, moștenitor al puterii, va fi favorizat de bărbat. Această prioritate a copilului de sex masculin l-a determinat pe regele Henric al VIII-lea al Angliei să-și decapite două dintre cele șase soții ale sale, fiind incapabil de

Dumnezeu să-i dea un moștenitor de sex masculin care să-i asigure succesiunea la tron, cu excepția unui copil (Eduard al VI-lea), care a murit la vârsta de 15 ani. Henric al VIII-lea nu știa că problema era la el și nu la soțiile sale. Urându-l pe Martin Luther, acest fondator blestemat al religiei anglicane a murit în cele din urmă fără să fi obținut această satisfacție de la Dumnezeu. Dar peste tot pe pământ, absența moștenitorului de sex masculin a provocat tragedii. A doua etapă a divinizării femeii care naște datează din vremea Turnului Babel, după ce potopul apelor a distrus viețile nelegiuite de pe pământ. La început, supraviețuitorii s-au dispersat și s-au regrupat în familii, apoi în triburi, până când Nimrod, regele unui trib, a lansat o idee revoluționară. Pe principiul că unitatea face putere, el i-a convins pe oameni să se adune într-un singur loc; limba lor comună favorizând rezolvarea problemelor relaționale. Dumnezeu a reacționat când această adunare a luat forma unei provocări bazate pe ridicarea unui turn pentru a ajunge la cer. În acea vreme, regele Nimrod, soția sa Semiramida și fiul lor de sex masculin, Tamuz, se bucurau de un prestigiu ridicat, recunoscuți și glorificați de toți locuitorii Babelului. Așa cum dictatorul roman Iulius Caesar dorea să fie zeificat din cauza cvasi-cultului unui număr mare de romani, același gând idolatric a apărut și printre închinătorii regelui Nimrod și membrii familiei sale. Intervenind pentru a-i separa prin limbi diferite, prin urmare străine, Dumnezeu a dispersat aceste populații pe pământ, dar ele au luat cu ele practicile lor idolatre de venerare a unor zeități false, printre care în frunte se aflau Nimrod, Semiramida și Tamuz. Semiramida și Tamuz erau reprezentați de imaginea unei femei care își purta fiul de sex masculin în brațe și era zeița fertilității, subiectul principal al afecțiunii cuplurilor umane. Forța și fertilitatea au rămas peste tot pe pământ subiecte zeificate sub nume diferite, în funcție de popoare și de limba lor tribală sau națională. De la Babel încolo, acest cult păgân s-a răspândit pe tot pământul și în nordul continentului african, unde domnea în forță orașul păgân Cartagina (actualul Tunis), dușmanul continuu al romanilor. Înainte de a fi convertite la islam, popoarele din Africa de Nord erau, la fel ca cele din întregul continent european, închinătoare ale zeităților moștenite de la Babel. De-a lungul timpului, asemănările dintre aceste zeități au favorizat asimilările, iar cultul forței și fertilității a putut continua sub multiple denumiri. Această moștenire păgână ne va permite să înțelegem cum cultul Fecioarei Maria a sedus popoarele europene fals creștine și popoarele musulmane. Căci creștinii și musulmanii găsesc în Fecioara Maria imaginea fertilității care i-a sedus de-a lungul timpului. La sfârșitul secolului al VI-lea d.Hr., profetul Mahomed l-a recunoscut pe unicul Dumnezeu ca bază a religiilor monoteiste, prin învățăturile romano-catolicismului, pe care Dumnezeu îl condamnase încă din 7 martie 321. Înălțat de Dumnezeu pentru a pedepsi credința catolică, Mahomed s-a separat de influența creștină bizantină și a fondat, cu o sabie, religia sa numită Islam, nume care înseamnă supunere. Următoarea întrebare este: supusă, da, dar cui? Cunoașterea planului divin oferă răspunsul pe care oricine îl poate găsi.

Sincretismul religios al zeităților păgâne este, așadar, la originea confuziilor și amestecurilor religioase. La greci, forța divină este atribuită zeului zeilor pe care îl numesc Zeus, iar romanii îl numesc Jupiter.

Citat găsit pe internet despre zeițele fertilității: În religia greacă, în perioadele arhaică și clasică, Demeter este cea care o reprezintă prin excelență pe zeița Mamei Pământ, dar și pe Isis în Egipt, Cibela abandonată pentru Diana în Asia Mică, Astarte în Siria, Astarte în Fenicia, Tanit în Cartagina. Sub toate aceste nume, găsim reprezentarea exactă a „Fecioarei Maria” purtându-și copilul Iisus.

În Biblie, Dumnezeu își dezvăluie condamnarea acestor culte idolatre, iar această condamnare se aplică închinării la Fecioara Maria, care este doar forma creștină a acestor zeități antice ale fertilității; forma adaptată atât pentru adepții religiei catolice, cât și pentru cei ai islamului. În religiile păgâne, zeul răului nu se opune Dumnezeului binelui, așa cum ne învață Biblia. Religia falsă nu face decât să transfere într-o viață divină inventată valorile favorizate de oamenii înșiși. De aceea, toți se închină zeului puterii și zeului fertilității mai presus de toți ceilalți.

În realitate, puterea și fertilitatea aparțin unicului Dumnezeu Creator, Tatăl a tot ce trăiește. Dar fiind creatorul vieții doar prin cuvântul Său, rolul Său nu este cel al unei mame. Căci acest termen, mamă, a fost inventat de El, doar pentru timpul celor 6000 de ani de procreare a creaturilor umane invitate, pe pământ, să se conecteze cu unicul Dumnezeu adevărat. Și puterea Sa creatoare divină nelimitată l-a permis să se nască în pântecele unei tinere fetițe virgine folosite ca mamă surogat. Copilul Isus conceput de ea nu aparținea Mariei și ea nu s-a înșelat considerând, ea însăși, că Dumnezeu i-a acordat un „har”, adică onoarea de a fi fost aleasă; cauza acestei alegeri fiind, exclusiv, descendența ei din regele David, astfel încât promisiunile divine scrise făcute acestui rege să fie împlinite și onorate.

Smerenia este puterea și mântuirea noastră

Marele Dumnezeu Creator a declarat în Iacov 4:6 și 1 Petru 5:5 că „*Se împotrivesc celor mândri și dă har celor smeriți*”. Smerenia începe atunci când omul își dă seama cât de mare este slăbiciunea sa. Atâta timp cât nu devine conștient de existența Dumnezeului Creator, cu putere și autoritate nelimitate, nu își poate da seama cât de slab este în natura sa umană. Dar totul se schimbă atunci când obține dovada realității sale vii. Chiar și atunci, această conștientizare trebuie să fie puternică și dominantă în analiza sa asupra vieții. Smerenia conduce creatura umană să înțeleagă că este doar un vas de lut pe care Dumnezeu trebuie să-l umple; acest lucru îi cere o docilitate precum bouul, pe gâtul căruia Dumnezeu își pune jugul pentru a-i încredința o sarcină. Această stare de spirit nu este glorificată de lumea fără de Dumnezeu, ci tocmai pentru că concepțiile sale despre valorile vieții sunt în opoziție absolută cu ale sale. Aparent extrem de slabi, aleșii lui Dumnezeu sunt întăriți prin puterea sa divină, pe măsură ce El le dă tot ce le lipsește. Rezistența împotriva diavolului și a agenților săi umani necesită puterea lui Isus Hristos. Dovezile victoriei sale sunt acum în urmă. Nimeni nu are dreptul să se îndoiască de ea, deoarece martirii dreptei credințe și-au dat viața pentru a vă convinge de ea, urmând cu fidelitate exemplul marelui Învățător al credinței, Hristos Mântuitorul. A fost nevoie de o tărie de caracter extraordinară pentru ca el să-și ducă la bun sfârșit misiunea. Și în ciuda aparențelor înșelătoare, oferindu-și viața morții, el și-a glorificat și sfințit numele pentru veșnicie. Crezând

că îl pedepsesc, evreii și romanii răzvrățiți l-au înălțat la slava supremă. Pentru a moderniza imaginea, alesul este o „cutie poștală” vie în care Duhul lui Hristos depune din când în când scrisorile sale de dragoste, care constituie avertismentele sale despre pericole, și lumina sa, care luminează secretele sale revelate în cuvântul său biblic.

Pentru a-i ilustra pe aleșii săi, Isus a ales să dea ca exemplu copii. Nu copiii rebeli ai timpului nostru, care sunt roadele spiritului republican întinat și păcătos fără limite, ci copii înțelepți, ascultători și foarte atenți, pentru că sunt în căutarea celui mai bun model posibil. Părinții umanismului sunt dezamăgitori și, de foarte devreme, copiii lor observă și judecă egoismul și răutatea lor moștenite de la diavol, dar încă nu sunt conștienți de această cauză. Copilul pune multe întrebări pentru că are totul de învățat; vrea să găsească răspunsuri la întrebările sale. Isus Hristos, Creatorul nostru, nu așteaptă mai puțin de la cei pe care îi vrea și îi poate mântui. Întreaga Biblie conține încă suficient mister pentru a ne ocupa timpul până la revenirea ei în primăvara anului 2030 și, pentru că ideea îmi trecuse prin minte, Isus Hristos m-a crezut pe cuvânt și îmi aduce în fiecare săptămână subiecte de studiu la care dă răspunsurile sale care intensifică lumina sa.

Numai ființele cerești văd lucrul, dar într-un moment în care lumea izolată de Dumnezeu este chinuită de riscurile mortale ale Coronavirusului și de tensiunile internaționale care trezesc temeri de război, în pacea mântuirii lui Hristos, cei dragi ai Săi se hrănesc cu lăcomie din învățătura Sa spirituală cerească. Și această fântână, izvor de apă vie, nu va seca. Cu toate acestea, ea poate fi întreruptă, dar numai atunci când nu mai este apreciată. Dar atâta timp cât este apreciată de cel care o primește, ea poate continua. Exemplul este prea bun pentru mine ca să nu mărturisesc despre el. La sfârșitul Sabatului din 22 ianuarie 2022, în timp ce ne pregăteam să încheiem ziua sfântă a lui Dumnezeu cu rugăciunea, un ultim schimb de replici cu Ioel, fratele meu în Hristos, despre tensiunea din relațiile dintre lumea occidentală și Rusia, m-a determinat să evoc profetația din Daniel 11:40-45, care descrie strategia generală a celui de-al Treilea Război Mondial așteptat. Mintea mea a fost apoi lovită de o idee strălucită datorită căreia interpretarea mea prezentată în Daniel 11, în documentul „Explică-mi Daniel și Apocalipsa”, este dovedită și devine incontestabilă. Rezum subiectul aici pentru a înțelege semnificația acestei mici bijuterii. Daniel 11 prezintă doi „*regi*” principali, care sunt „*regele nordului*” și „*regele sudului*”. În prima parte a capitolului, acești doi „*regi*” desemnează dinastiile seleucide egiptene antice, lagide și siriene. Din versetul 21 încoace, Dumnezeu îl vizează pe „*regele nordului*” seleucid Antioh al IV-lea, persecutorul evreilor în 168 î.Hr. Apoi, din versetul 36 încoace, El ia ca țintă și context era creștină și papismul persecutor al creștinilor, obiectul principalelor sale denunțuri din Daniel 7:7 și 8:10-12. Schimbarea contextului ne obligă să redistribuim rolurile, adică să reinterprețăm identitățile noilor „*regi ai nordului și sudului*” citați până la sfârșitul capitolului. În versetul 40, Duhul pune în scenă agresiuni militare care privesc nu doi, ci trei „*regi*” care desemnează: încă din versetul 36, Europa papală catolică, organizată sub egida Tratatului de la Roma, ținta lui Dumnezeu victimă a atacurilor finale, apoi noul „*rege al miazărilor*”, adică Islamul războinic ieșit din Mecca din anul

632, și noul „*rege al miazărilor*”, actuala Rusia ortodoxă. După ce a fost făcută această reamintire necesară, iată în ce constă noua perlă a Sabatului din 22 ianuarie 2022. Profeția prezintă, numindu-l clar de data aceasta, „*Egiptul*”, care a trecut în tabăra occidentală de la Acordurile de la Camp David semnate în 1979. Acesta se găsește lovit de noul „*rege al miazărilor*” islamist războinic, aliat cu noul „*rege al miazărilor*” rus. Fiind el însuși preocupat ca „*rege al miazărilor*” la începutul lui Daniel 11, în ultimul conflict mondial „*Egiptul*” se găsește lovit de acest nou „*rege al miazărilor*” care lovește mai întâi Europa papală creștină. **Dovada schimbării contextului este astfel demonstrată**. „*Egiptul*” nu poate fi „*regele sudului*” care lovește Occidentul creștin, deoarece acesta a devenit aliatul său și este el însuși jefuit de „*libienii și etiopienii*” musulmani care apar după jefuirea „*regelui nordului*” rus.

Profeția divină este o fortăreață de neînving, în care nu poți intra decât fiind invitat și călăuzit de Duhul lui Dumnezeu. Mică suflare omenească, nu ești capabil să vezi altceva decât ceea ce Dumnezeu îți lasă să vezi. El își pune mâna și un vâl ne orbește inteligența. Exemplul pe care tocmai l-am dat arată că El ridică vâlul atunci când dorește și consideră de cuviință. Înțelegerea revelațiilor divine este întotdeauna extrem de simplă și logică, dar chiar și în aceste condiții favorabile, inteligențele umane nu percep cele mai simple subtilități ale lor. Conștientizarea acestor lucruri îl conduce pe om la adevărata smerenie și la acceptarea recunoașterii faptului că rolul său este cu adevărat acela al unei simple „cutii poștale” care se pune la dispoziția lui Dumnezeu în Isus Hristos. Totuși, în această smerenie și în demonstrația de apreciere pentru revelațiile Sale, aceasta devine prețioasă pentru el până la punctul în care, pentru a o justifica, și-a oferit viața pentru a-și răscumpăra păcatele. Și astfel, la întoarcerea Sa în glorie, îi va putea oferi viața veșnică, conform dreptății perfecte a planului Său mântuitor. „Cutia poștală” sau „*slujitorul nefolositor*” va deveni atunci un înger care va vedea și va vorbi direct cu Hristosul făcut vizibil. Căci, conform Luca 17:10, nu există glorie pentru cel care ascultă și, prin urmare, își îndeplinește doar datoria, după cum a spus Isus: „*Tot așa și voi, când ați făcut tot ce vi s-a poruncit, spuneți: Suntem robi netrebuitori ; am făcut ce se cuvenea să facem.*”

Smerenia este cultivată și trebuie protejată, deoarece mândria care o poate înlocui poate apărea în situații de succes și admirație din partea celor din jur. Fiind disprețuiți și ignorați, aleșii lui Hristos pot menține cu ușurință o atitudine smerită, dar la cel mai mic succes, pericolul mândriei este real. De aceea este vital ca ei să rămână smeriți față de cei pe care îi instruiesc. Căci Dumnezeu veghează și monitorizează apariția mândriei, care le aduce diavolului și demonilor săi condamnarea la moarte finală. Și pentru că plătesc scump pentru asta, îngerii răului cunosc eficacitatea mândriei în pierderea unui suflet uman și fac tot ce pot pentru a exacerba tendința mândră din mintea lor. Căci acesta este încă un motiv pentru a justifica smerenia. Contrar a ceea ce cred ei, oamenii mândri sunt ființe manipulate. Poate că reușesc să nu fie manipulați de ființele umane, deși mă îndoiesc, dar sunt, cu siguranță, manipulați de duhurile invizibile ale lui Dumnezeu sau ale lui Satan și de frații săi îngerești. Comparând creierul nostru cu un computer, suntem victime ale unor „*hackeri*” spirituali. De la distanță, suntem manipulați, fie de Dumnezeu pentru binele și viața noastră, fie de demoni, pentru

răul nostru și moartea care îl însoțește, din această viață pământească la toate vârstele și, în cel mai rău caz, la judecata finală, pentru totdeauna. Mândria apare în sinea interior unde crește treptat ca o plantă rea semănată de demoni sau, pur și simplu, ca rod al libertății complete pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Creatura umană poate obține de la Dumnezeu ca acesta să-i lumineze inteligența, dar și, în cazul celui mândru, ca acesta să-l orbească spiritual. Deja, atunci când se desprinde de Dumnezeu, omul se privează de avantajul de a putea identifica cauzele reale ale evenimentelor care au loc în timpul său sau în alții; cauze care sunt ascunse pentru că sunt spirituale. Aceasta este o orbire naturală minimă, care este deja fatală. Dar orbirea minții poate lua forme extreme, cum ar fi a vedea dușmani în cei mai buni prieteni; în luptă, se poate lupta împotriva propriei tabere, crezând că are de-a face cu dușmani. În acest fel, Dumnezeu a dat victoria poporului său evreu, care devenise Israelul său. Dușmanii lui se ucideau între ei fără ca Israelul să fie nevoit să intervină. Așadar, într-o astfel de situație umană, să fim cu adevărat **umili** !

Lipsită de această prețioasă umilință, omenirea, desprinsă de Dumnezeu, se bazează pe oamenii săi de știință, pe marii săi oameni, pe învățații săi, care se laudă că pot explica viața. Are specialiști în toate domeniile și subiectele sale, la care se referă. Toți au beneficiat, cred ei, de progresul științei și al cunoașterii. Dar ignoră că această creștere tehnologică este doar consecința unui blestem răspândit care a lovit întreaga omenire în 1843, dată construită de profeția „adventistă” din Daniel 8:14. Experimentate în principal în SUA, încercările adventiste din 1843 și 1844 au marcat această țară, care nu a făcut decât să crească în putere și căreia îi datorăm creșterea tehnologică actuală. Au urmat, la rândul lor, calea ferată, exploatarea petrolului și automobilul cu motor cu ardere internă, lampa cu incandescență a domnului Edison, cinematograful, aviația civilă și militară, bomba atomică, rachetele spațiale, computerul, internetul și actualul nostru „smartphone” ultra HD. Nu despre această „cunoaștere” vorbește Dumnezeu în Daniel 12:4, deoarece această „cunoaștere” tehnică îi permite omului doar să construiască mașinile distructive care îl vor distruge. Dimpotrivă, pentru a favoriza viața aleșilor Săi, Dumnezeu oferă „cunoaștere” a proiectului Său revelat prin profețiile Sale: „*Tu, Daniele, păstrează secrete aceste cuvinte și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului*”. **Atunci mulți o vor citi și cunoașterea va crește.** ”

Vedem clar în acest verset intenția lui Dumnezeu de a lăsa credința creștină să stagneze până la „vremea sfârșitului”. Ne aflăm acum în această „vreme a sfârșitului” și, așa cum i-a profețit Dumnezeu lui Daniel, „cunoașterea” a „crescut” cu adevărat foarte mult din 1843, chiar mai mult între 1980 și 1994 și într-un mod neașteptat din 2018. Tot ce rămâne este ca ea să fie împărtășită de cei aleși răspândiți printre popoarele de pe întreg pământul; iar dintre toți oamenii, ei sunt cei mai **umili**, după modelul Învățătorului, Isus Mesia.

Există, de asemenea, o umilință religioasă falsă, înșelătoare, bazată pe faptul că oamenii recunosc existența lui Dumnezeu. Dar această umilință este falsă, deoarece ignoră existența sa, nesupunându-se voinței sale, de care nu au niciun folos. Aleșii care posedă adevărata umilință nu comit această eroare illogică de comportament. Dacă Dumnezeu există, având în vedere că este și Atotputernicul, este vital să știm cum judecă oamenii și acțiunile lor. În această

cunoaștere, rolul pe care îl dă faptelor este dezvăluit și înțeles. Căci creierul uman discerne și analizează evenimentele cu mare precizie, știința îl ajută în acest sens, dar nu poate face nimic mai mult. Am văzut cum rolul principal al Dumnezeuului celui viu este de a judeca continuu creaturile sale și lucrările lor. Prin urmare, este vital să înțelegem sensul pe care îl dă știrilor care apar zi de zi. Popoarele și familiile sunt îndurerate de accidente care lovesc continuu întreaga umanitate vinovată și păcătoasă. Aceste accidente pot fi cauzate de lipsa de prudență a victimelor, dar ceea ce este sigur este că toți cei care mor altfel decât de la bătrânețe mor pentru că Dumnezeu nu i-a protejat. Și dacă nu a făcut acest lucru, este pentru că acești oameni nu s-au smerit în fața realității sale glorioase. Printre aceștia, credincioșii voiau să ignore ce gândea el și care era judecata sa. Dumnezeu este Dumnezeul celor vii, nu al morților și, prin urmare, în timp ce trăim, trebuie să învățăm să-L cunoaștem. În Daniel și Apocalipsa, în primul rând, Dumnezeu le dezvăluie celor mai umili slujitori ai săi sensul pe care l-a dat marilor drame care au marcat istoria erei creștine. Apocalipsa le rezumă cu „*cele șapte trâmbițe*” și „*cele șapte plăgi din urmă*”, care exprimă „*mânia dreaptă*” a lui Dumnezeu. Astfel, în ceea ce privește „*prima trâmbiță*”, unde istoricii seculari au notat doar invazii barbare care au aprins foc și sânge în Europa actuală între 321 și 538, cel ales discerne o primă judecată aplicată de Dumnezeul Creator ofensat, în 321, prin abandonarea Sabatului său sfințit. Iar celelalte șase „*trâmbițe*” și „*cele șapte plăgi din urmă*” vin, succesiv, să pedepsească același păcat. Apocalipsa 15:4 confirmă semnificația lor a „*judecăților*” divine spunând despre „*cele șapte plăgi din urmă*”: „*Cine nu se va teme, Doamne, și nu se va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt. Toate neamurile se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale s-au arătat.*” În acest verset, expresia „*Căci numai Tu ești sfânt*” este îndreptată împotriva sfințeniei religioase false a religiilor romano-catolice papale și protestante pe care „*judecățile*” sale le vizează și le lovesc. Absența „*fricii*” „*Temerea lui Dumnezeu*” este în discuție și se datorează mândriei și falsei **smerenii umane rebele**. Într-adevăr, încă din 1843, după secolele întunecate ale domniei papale, în Apocalipsa 14:7, mesajul primului înger îi invită pe aleși să se distingă de falsa religie printr-o atitudine **umilă** care duce la „*frica de Dumnezeu*”: „*Și a zis cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui ; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor*”. „Cel care îi invită pe cei chemați să se « teamă » de El se numește Iisus Hristos, Dumnezeul Atotputernic, Creatorul a tot ceea ce trăiește și există, vizibil sau invizibil. Adevărata judecată a lui Dumnezeu este înfricoșătoare și opusă concepțiilor plăcute oamenilor, deoarece împarte omenirea în două tabere doar, cea a aleșilor Săi **umili** pe care sângele lui Iisus îi mântuiește și tot restul omenirii pe care El o distruge și o va anihila, în cele din urmă, definitiv, din cauza mândriei sau a falsei **smerenii** a bogaților și săracilor, toți răzvrățiți și încăpățânați, precum faraonul egiptean care și-a împietrit inima până la moartea pe care Dumnezeu i-a dat-o în apele Mării Roșii.”

Însă aprecierea umilinței și a mândriei nu poate fi percepută decât față în față, iar singura opinie care contează este, desigur, cea a marelui Judecător universal. Este de temut că, judecându-se pe sine, se dă dovadă de prea multă mulțumire de sine. Să nu uităm, așadar, că Dumnezeu nu este nici indulgent, nici

mulțumit de sine, ci doar drept, exigent, dar plin de compasiune pentru cei care fac cu adevărat toate eforturile pentru a-I fi pe plac.

Isus ne dă un exemplu de smerenie pe care trebuie să-l respecte oricine dorește să-L urmeze pe calea Sa spre adevăr. Dintr-o perspectivă umană, această cale este foarte aglomerată, deoarece atât de mulți sunt cei care o parcurg. Și dacă sunt atât de numeroși, este pentru că standardul creștin pe care îl aplică nu este în conformitate cu regulile smereniei binecuvântate de Dumnezeu. Mulți creștini falși se disting prin hotărârea lor aprigă de a face ceva pentru Isus Hristos sau pentru Dumnezeu. Acești oameni se întrec în zel, în zadar, pentru că mândria îi conduce. Pentru a denunța acest fel de slujitori falși, Isus specifică în Luca 14:8 până la 11: „(8) *Când ești chemat de cineva la o nuntă, nu lua locul întâi, de teamă că unul dintre chemați să fie mai important decât tine, (9) și cel ce v-a chemat pe amândoi să vină și să-ți zică: «Dă locul acestuia!» Atunci ți-ar fi rușine să mergi.*” Oaie locul cel mai de jos. (10) *Dar când ești chemat, du-te și șezut la locul cel mai de jos, pentru ca, atunci când va veni cel ce te-a chemat, să-ți zică: „Prietene, sună-te mai sus!” Atunci vei avea cinste înaintea tuturor celor ce stau la masă împreună cu tine.* (11) Căci oricine se înalță pe sine va fi smerit, și oricine se smerește pe sine va fi înălțat.

Cu această simplă afirmație, Iisus Hristos poate condamna lumea civilă și religioasă desprinsă de El. De fapt, în această parabolă, Iisus ne dezvăluie temeiul judecății Sale: smerenia care face posibilă viața veșnică cu Dumnezeu și sfinții Săi îngeri. Exemplul „nunții” desemnează „cina de nuntă a Mielului”; oaspetele este alesul răscumpărat prin sângele Său; cel care invită este Dumnezeu Iisus Hristos. Dumnezeu profetește că zelul fals va fi demascat și umilit.

În experiența sa, regele Nebucadnețar adresează și un mesaj de umilință celor aleși. După ce a fost uluit de Dumnezeu timp de „șapte ani” din cauza „orgoliului” său, zdrobit și umilit, a devenit conștient de nevrednicia sa. Nu a cerut el însuși să se întoarcă pe tronul caldeean, căci ne spune în Daniel 4:36-37: „În vremea aceea, mintea mi s-a întors; slava împărăției mele, măreția și splendoarea mea mi-au fost date înapoi; **sfetnicii mei și nobilii mei m-au întrebat înapoi**; am fost pus înapoi în împărăția mea și puterea mea a crescut.” **Acum, eu, Nebucadnețar, îl laud, îl preamăresc și îl slăvesc pe Împăratul cerurilor, ale cărui lucrări sunt adevărate și căile Lui drepte și pe cei ce umblă cu mândrie îi poate smeri.**

Dacă ființele umane ar fi mai atente la mesajul transmis de Iisus Hristos, în cuvinte și fapte, mulți ar înțelege că standardele vieții cerești nu li se potrivesc: glorifică mândria și disprețuiesc smerenia; ghinion pentru ei, pentru că Dumnezeu glorifică smerenia și distruge mândria. Întregul Său plan este rezumat de acest scop: să-i sorteze pe oameni, să-i respingă pe cei mândri și să-i sfințească pe cei smeriți pentru veșnicie. Oricine poate admira astfel înțelepciunea marelui Dumnezeu creator care știe că după această sortare, fericirea veșnică va fi posibilă și dobândită.

Amestecuri mortale

La vârsta de 30 de ani, victimă a șomajului, în strânsoarea unei mari suferințe și a pierderii activității profesionale, m-am îndreptat către Biblie, pe care

am citit-o în întregime de la început până la sfârșit, de la Geneza 1 la Apocalipsa 22. Această lectură mi-a permis să descopăr că, asupra a tot ceea ce voiam să văd realizat și pe care îl numeam bun, Dumnezeu avea o opinie cu totul diferită și îl numea rău. Înainte de această lectură biblică, eram umanist și voiam să văd îndepărtarea granițelor stabilite între ființele umane; aceste granițe rasiale și naționale care separă și împiedică relațiile fraterne. Totuși, din Geneza 1, am descoperit că, în opera sa creatoare, adevăratul Dumnezeu se străduiește să stabilească și să fixeze standarde de **separare**. Eu am greșit complet, iar El a avut perfectă dreptate. Iar omenirea plătește continuu consecințele neținerii de a lua în considerare judecata sa înțeleaptă și perfectă. Căci a lua în considerare opinia sa înseamnă a te baza pe cel care nu poate greși **niciodată** în judecata sa despre lucruri și vieți. Scriind aceste lucruri, îmi dau seama cât de binecuvântat a fost Israelul fiind călăuzit și condus de Dumnezeu, încă de la exodul lor din Egipt. Norul sfânt i-a însoțit în timpul călătoriilor lor în deșertul arab, dar acest nor le-a protejat doar trupurile muritoare; cel mai prețios lucru era doar pentru Moise, cu care Duhul Dumnezeu a conversat în cortul întâlnirii. Da, nu este necesar să-L vezi pe Dumnezeu pentru a crede în El, căci înțelepciunea demonstrată în toată revelația sa biblică mărturisește despre realitatea sa vie.

Încă o dată, în acest mesaj, voi mărturisi importanța acestei prime declarații divine care face obiectul Genezei 1, o carte căreia i-aș fi dat personal numele de „ **separare** ”, deoarece este tema întregii cărți. Pentru a înțelege importanța pe care Dumnezeu o acordă acestei **separări**, trebuie să ținem cont de faptul că primele sale creaturi, îngerii, au moștenit o viață nemuritoare, deoarece reflectă scopul fundamental pe care Dumnezeu dorește să-l obțină pentru veșnicie. Dreptul de a trăi și de a muri aparține numai Dumnezeului Creator și el îl poate aplica îngerilor și oamenilor; ceea ce va face la timpul său. Libertatea completă dată creaturilor sale face posibile toate lucrurile: binele, precum și răul. Dumnezeu știa acest lucru înainte de a-și crea primul omolog liber, primul său înger. Iar perspectiva de a crea vieți rebele nu l-a făcut să-și abandoneze proiectul. Ei bine, vor exista rebeli și credincioși, așa că va trebui doar să sorteze și să selecteze creaturile capabile să se adapteze concepției sale despre viață. Și acest program îi privește pe îngeri și pe oameni. Realizând acest lucru, Dumnezeu ne aduce în spirit în lumea sa spirituală; El ne face conștienți de existența unei alte realități care rămâne pentru noi, cea pământească, complet invizibilă ochilor noștri; dar nu și minții noastre. Tot ceea ce a făcut, face și va face, se bazează pe inteligența sa supremă. El a reflectat, a analizat, a compus și a realizat întregul său program care își propune să anihileze legal răul și susținătorii acestuia pentru a oferi credincioșilor săi o viață veșnică perfectă, de pace și fericire continuă. Sub această privire spirituală, moartea, care îngrozește umanitatea rebelă astăzi și în toate timpurile, devine aliatul necesar, indispensabil, pentru ca aleșii să obțină viața pașnică și veșnică pe care Dumnezeu vrea să le-o ofere. Moartea este, așadar, mai mult decât utilă, este, spun eu, indispensabilă. Ea aduce „ **separarea** ” definitivă, pentru că defuncții nu vor mai avea niciodată șansa de a-și schimba destinul. Oamenii fie mor în Hristos, pentru viața veșnică, fie mor ca diavolii, pentru anihilarea lor definitivă la sfârșitul programului divin. Alegerea este pur binară, precum cele două căi pe care Dumnezeu le pune înaintea pașilor

oamenilor, dar și înaintea lor, înaintea îngerilor cerești. Și moartea lui Hristos cel victorios a avut deja, pentru acești îngeri cerești, consecințe tragice pentru cei răi care și-au pierdut locul în rai, dar minunate pentru cei buni care au fost eliberați de influențele lor malefice; aceasta este întreaga învățătură din Apocalipsa 12:9-12. Această primă curățare cerească va fi urmată la timpul potrivit de o curățare pământească finală. Atunci, planul mântuitor conceput de Dumnezeu va fi perfect împlinit. Pentru Dumnezeu și aleșii Săi de origine cerească sau pământească, odihna spiritului va fi devenit posibilă.

Aceasta este cauza tuturor acestor despărțiri pe care le ordonă în Geneza 1; scopul final fiind **separarea** „*binelui și răului*”, așa cum este învățat în acest verset citat în Isaia 7:15, unde se spune despre Hristos: „*Va mânca brânză și miere, până va ști să respingă răul și să aleagă binele*”. Ceea ce era adevărat pentru Hristos este adevărat pentru toți oamenii; îngerii și oamenii au trebuit cu toții să aleagă între bine și rău. Și pentru că El condamnă amestecul de bine și rău în creaturile Sale, Dumnezeu își demonstrează preocuparea de a separa aceste două opțiuni de viață. În Geneza, El **separă mai întâi** locurile vieții cerești de cele ale vieții pământești. El stabilește astfel limitele care îi vor împiedica pe oameni să vadă viața cerească angelică. Pământul trebuie separat de cer și de locuitorii săi. Apoi, în creația noastră pământească, răul ia numele de întuneric și corespunde nopții. Este astfel **separat** de bine, care este reprezentat de lumina zilei. Deja în aceste acțiuni, Dumnezeu dezvăluie că întreaga formă pe care o dă creației Sale transmite un mesaj spiritual care profetește scopul Său de a separa binele de rău. Dimensiunea pământească creată își primește astfel sensul de câmp de luptă oferit ca demonstrație îngerilor și lumii, căci acolo va avea loc un război între Dumnezeu și Satana. Geneza 1 ne învață că ceea ce Dumnezeu separă nu trebuie reunit, sub pedeapsa morții veșnice. Cerul și atmosfera sa au fost date păsărilor, nu oamenilor, dar mânați de păcat, oamenii rebeli au vrut să cucerească puterea de a zbura. Au reușit, dar cu ce preț? Acela de a cădea în sclavia economică care i-a condus la o dependență energetică poluantă și mortală pentru specia lor și toate speciile care trăiesc pe uscat și în mări. Căci avioanele turistice consumă cantități enorme de petrol transportat pe petroliere gigantice care se deversează în mare și uneori se scufundă, provocând astfel deversări semnificative de petrol pe plajele unde trăiesc bărbați, femei și copiii lor. Separarea stabilită de Dumnezeu a fost încălcată și își poartă acum consecințele mortale. Noi „Icari” sunt uciși în timpul zborurilor pe aripi zburătoare de înaltă tehnologie sau parașute sofisticate. Nu se încalcă regulile stabilite de Dumnezeu fără pedeapsă. Aceste riscuri nu sunt compatibile cu prudența extremă la care ne îndeamnă Isus. Prin urmare, ele rămân roadele umanității rebele. În extinderea mesajului său de **separare**, în mod logic, Dumnezeu a vrut să aplice acest principiu pentru a-și proteja poporul evreu; ceea ce l-a determinat să le interzică să se căsătorească cu străini păgâni. Fericirea lor depindea de aceasta, deoarece prin căsătorie, străinul aduce în Israelul sfințit de Dumnezeu cultura sa, religia sa, întregul său nivel de viață. Și așa cum dospitura face ca tot aluatul să crească, prezența sa în Israelul lui Dumnezeu pune viața întregului popor în pericol de moarte; lucru pe care vrea să-l evite pentru cei pe care îi iubește.

De la moartea lui Hristos și de la oferirea harului său întregului univers terestru, creștinii au crezut în mod greșit că această **separare** a grupurilor etnice s-a încheiat. Căci ignoranța sau disprețul față de acest principiu își poartă încă consecințele nefericite pentru toate națiunile moderne care reînnoiesc experiența „Babelului”. Și trebuie menționat că reunificarea celor pe care Dumnezeu **i-a separat** prin limbi este favorizată de lunga perioadă de pace pe care Dumnezeu a acordat-o Europei din 1945, anul încheierii celui de-al Doilea Război Mondial. Cu cât această pace durează mai mult, cu atât mai grave sunt și vor fi consecințele ei. Și judecând după roadele aduse, judecata stabilită de Dumnezeu este pe deplin justificată. Lumea noastră a devenit exact ceea ce Dumnezeu a vrut ca Israelul său național să evite; un loc al desfrâului, al căutării plăcerilor, al iubirii false, al urii, al furtului și al crimei, la care se adaugă disensiunile religioase concurente care au justificat războaiele anticolonialiste și războiul „bosniac” din Balcani. Căci oamenii separați de Dumnezeu persistă în ignorarea cauzelor religioase ale acestor conviețuiri făcute imposibile pentru că nu sunt acceptate de ființele umane. Și dacă rodul acestor conviețuiri este atât de insuportabil pentru ei, este din cauza blestemului pe care Dumnezeu îl atășează încălcării despărțirilor sale. De la Babel, diferitele limbi create de Dumnezeu trebuiau **să separe** popoarele, dar astăzi, întregul pământ a devenit un mic sat unde informația circulă în timp real. Însă cea mai dezvoltată tehnologie nu scoate viața umană de sub puterea Dumnezeului nemuritor. Iar reuniunea celor pe care Dumnezeu îi **despărțise** va avea, încă o dată, consecința de a aprinde pământul și locuitorii săi. Ceea ce mă face să spun: Prea multe îmbrățișări, prea multe arsuri. Scopul noului legământ era să răspândească vestea bună a mântuirii tuturor popoarelor pământului, dar nu să reunească popoarele pe care Dumnezeu le **despărțise** prin limbi. De aceea, experiența tragică pe care lumea este pe cale să o trăiască și pe care o trăiește deja într-o formă ușoară cu contagiunea Coronavirusului, se datorează în întregime disprețului său față de lecția perpetuă pe care Dumnezeu a vrut să o dea umanității prin experiența „*Turnului Babel*”. Disprețul arătat față de Dumnezeu se regăsea deja în persoana diavolului, care ignora sensul verbului „a muri”. El credea că îl poate învinge pe Dumnezeul care l-a creat până la moartea lui Hristos, care a rămas fără păcat. După ce a provocat moartea a multitudini de ființe umane, a aflat de la Hristos că rândul său de a muri a fost programat de Dumnezeu. Ignorarea obraznică a lecțiilor divine își va purta astfel consecințele pentru toți îngerii și ființele umane rebele.

În vremea sa, regele Ezechia a făcut greșeala de a le arăta vizitatorilor săi caldeeni bogățiile templului său. Drept urmare, dar după el, s-au întors să pună mâna pe aceste lucruri și pe întreaga națiune. Lumea occidentală, la rândul ei, face aceeași greșală. Prin intermediul televiziunii și al internetului, opulența vieții occidentale este etalată în fața privirilor invidioase ale popoarelor care încă trăiesc în sărăcie și mizerie. Cum să nu înțelegem, în acest caz, dorința lor de a veni și de a se bucura și ei de această viață fastuoasă expusă? Consecința acestei tehnologii moderne este de a provoca valuri de imigrație care perturbă echilibrul gestionării sociale a popoarelor acestui Occident bogat și dezvoltat. Dar, indiferent de nivelul acestei bogății, costurile reprezentate de noii sosiți sunt finanțate pe seama locuitorilor originari. Atunci imigrația nesuținută devine, la rândul ei, o cauză de

conflicte și ciocniri între cei care aprobă și cei care contestă acest tip de primire. Toiagul „uniunii” este rupt, iar **amestecul etnic și religios devine mortal**. În ceea ce o privește, Franța republicană își vede motto-ul distrus: libertate, egalitate, fraternitate. Nu a mai rămas nimic altceva decât supunerea sclavului față de stăpânul său, inegalitatea socială și adversitatea care îi împing pe cei care nu împărtășesc aceleași idei să se confrunte. Însă, celelalte națiuni care au fost construite după modelul său sunt și ele condamnate să trăiască aceleași experiențe dureroase. Și, în final, proverbul va fi confirmat: rațiunea celui mai puternic este întotdeauna cea mai bună. Iar acest „cel mai puternic” este Dumnezeu creator care organizează blestemul pentru cei pe care nu-i poate binecuvânta.

Separarea adusă de Dumnezeu are scopul de a selecta credința ascultătoare, căci ascultarea este expresia încrederii pe care cel ales o acordă Dumnezeului care îi rânduiește și îi organizează viața. Moartea lui Hristos le-a dat creștinilor încă un motiv să-I fie credincioși și ascultători și, în niciun caz, dreptul de a disprețui rânduielele și poruncile Sale.

Gândul Domnului mi-a fost revelat în dimineața zilei de luni, 31 ianuarie 2022. Subiectul revelat se referă în continuare la „amestecul mortal”. În Geneza 1, ordinea creației atașată fiecărei zile urmează o logică construită pe gândul „*întuneric și lumină*”, care traduce mesajul „*moarte și viață*”. Putem astfel observa că Dumnezeu creează viața vegetală în a treia zi înainte de a crea lumina solară și lunară în a patra zi. Această lumină va viza viața animală creată în a cincea zi. Spiritual, statutul de animal este lipsit de valoare pentru Dumnezeu, deoarece El creează animale doar pentru a fi dominate de om, pe care îl va crea, de data aceasta, „*după chipul Său*”, în a șasea zi. Gen. 1:26: „*Și Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; și să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste orice târâtoare care se mișcă pe pământ.* »” Precizez că Dumnezeu spune «*după chipul Nostru*» pentru că este ajutat în creația Sa pământească de îngerii Săi care deja împărtășesc cu El «*chipul Său*». El spune astfel «*să facem*» pentru că îi asociază cu lucrarea Sa. Prin urmare, acest termen la plural nu este justificat de o sfântă trinitate, ci pur și simplu de o asociere a Duhului Dumnezeu-Iubire cu îngerii Săi credincioși iubiți. Rețineți că în acest verset, Dumnezeu îi dă omului puterea de a «*domina*» «*reptilele care se târăsc pe pământ*», precum «*șarpele*», care va prelua totuși puterea dominatoare asupra lui, atunci când se va lăsa «*dominat*» de El prin neascultarea de Dumnezeu, la sfatul Său diabolic.

În „a cincea zi”, Dumnezeu creează viața animală marină. Acum, numărul „*cinci*” este simbolic numărul omului. Viața creată în „*mare*” va deveni astfel un simbol al omului-animal care va deveni, atunci când își va pierde asemănarea cu „*chipul lui Dumnezeu*”, după păcat, până când își va acoperi goliciunea cu un veșmânt de piele care profețește oferta divină a harului lui Isus Hristos.

În „ziua a șasea”, Dumnezeu l-a creat pe om „*după chipul Său*” pe uscatul care ieșise din mare. Numărul „*șase*” este numărul îngerului, fie al mesagerului ceresc, fie al celui pământesc. Aici desemnează standardul vieții cerești care va fi obținut în cele din urmă de cei mântuiți ai lui Hristos, aleși pe pământ. Cuvintele rostite de Dumnezeu confirmă această idee, deoarece El spune, vorbind îngerilor Săi: „*Să facem om după chipul Nostru*”. Omul creat „*după*

chipul lui Dumnezeu ” este, prin urmare, și după chipul îngerului ceresc. Isus a confirmat, de asemenea, acest standard angelic rezervat aleșilor Săi spunând în Matei 22:30: „ *Căci la înviere nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer* ” . În puritatea Sa originară, Adam era, prin urmare, ca îngerii lui Dumnezeu, doar că nu i s-a permis să-i vadă; Dumnezeu stabilise această limitare pentru om. Spre deosebire de mare, pământul este purtătorul de viață creat după chipul lui Dumnezeu. Și aceasta pregătește rolul pe care aceste două cuvinte antinomice îl vor primi în profeția Apocalipsei pe care Dumnezeu i-o va da apostolului Ioan. Precizez: pentru „mare”, viața omului animal, și pentru „pământ”, viața omului făcut după chipul lui Dumnezeu, adică imaginea pe care Iisus Hristos vine să o reconstruiască în aleșii săi pe care îi mântuiește de condamnarea muritoare a păcatului. Cei pe care îi mântuiește trebuie să fie supuși botezului, al cărui model profetic era practicat de preoții evrei. Înainte de a intra în templu, trebuiau spălați în marele bazin cu apă numit „mare”. În botez, imersiunea întregului corp simbolizează moartea omului animal care renaște în Hristos, după chipul lui Dumnezeu. „ *Marea* ” primește astfel clar sensul morții.

Prin urmare, marea semnifică moartea, iar pământul reprezintă viața. Totuși, omul-animal trăiește și el pe pământ, care poartă astfel viață și moarte după păcat. În profeție, pământul blestemat de Dumnezeu va fi astfel purtătorul acestor două caracteristici: moartea și viața. Ca confirmare, suprafața pământului va conține deșerturi (imagini ale morții) și păduri luxuriante (imagini ale vieții). Dar nu este cazul „ *mării* ”, care simbolizează doar viața omului-animal destinat doar morții. În Gen. 2:9, „ *viața și moartea* ” sunt desemnate prin „ *doi pomi* ”: „*Și YaHWéH Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni de mâncat, **pomul vieții** în mijlocul grădinii și **pomul cunoașterii binelui și răului*** ” . În acest verset, cuvântul „ *moarte* ” este înlocuit cu „ *cunoașterea binelui și răului* ”; o expresie perfect potrivită pentru a defini ambiguitatea „pământ ” care poartă „ *viața și moartea* ”.

Știind că pentru Dumnezeu, a cunoaște înseamnă a experimenta, această expresie caracterizează deosebit de bine credința protestantă, parțial binecuvântată și parțial blestemată de Dumnezeu, încă de la începuturile sale. Cei binecuvântați au suferit răutatea precum Mielul lui Dumnezeu, iar cei blestemați s-au întors cu arme, lovitură pentru lovitură, la ligile papale romano-catolice care i-au atacat. Primii au dat mărturie despre o credință „ *vie* ”, cei din urmă despre o credință „ *moartă* ”. Mesajele „ *vieții și ale morții* ” sunt fundamentale în Apocalipsa. Dumnezeu ne dă dovada acestui lucru în Apocalipsa 3:1: „ *Scrie îngerului bisericii din Sardes: Acestea sunt lucrurile pe care le spune cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Știu faptele tale, că **se zice că ești viu și că ești mort*** . ” Dumnezeu justifică acest mesaj atribuind protestantismului experimentat între 1831 și 1844 o „ *cunoaștere a binelui și a răului* ”. Binecuvântat fie el „ *viu* ” înainte de 1843, după această dată este blestemat de Dumnezeu, iar starea sa spirituală este cea a „ *morții* ”. Această schimbare a statutului spiritual al credinței protestante, datorată activării decretului divin din Daniel 8:14, are ca rezultat faptul că simbolurile „ *mare* ” și „ *pământ* ” au înțelesul comun al „ *moartei* ”. Din 1843 încolo, „ *credința vie* ” este purtată de

puținii și singurii aleși selectați de Isus Hristos în cele două procese adventiste din 1843 și 1844, și inițial doar în SUA. În alte națiuni, cei aleși vor fi selectați, dar numai după 1873, în conformitate cu anunțurile paralele făcute în Daniel 12:12 și Apocalipsa 3:7. Astfel, alături de simbolurile „*mării și pământului*”, această credință adventistă vie va fi reprezentată de „*rămășița femeii*” în Apocalipsa 12:17: „*Și balaurul s-a mâniat pe femeie și s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus.*”

Din 1843, „*balaurul*” sau „*diavolul*” este supărat pe credința adventistă vie, care se caracterizează prin două criterii inseparabile și indispensabile: „*cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și care au mărturia lui Isus*”. Cu toate acestea, din 1995, adventismul instituțional nu a mai fost depozitarul „*mărturiei lui Isus*”. Testul de credință din 1994, bazat pe mesajul „*cele de -a cincea trâmbiță*”, i-a fost fatal. Scriu despre ultima „*mărturie a lui Isus*” în fiecare săptămână în această carte, oferind explicații suplimentare asupra subiectelor pe care alege să le lumineze. Și tocmai această condamnare a adventismului oficial de către Hristos este confirmată de alianța sa nefirească cu tabăra „*credinței moarte*”, care „*este considerată vie*”, tocmai din 1995. Ne regăsim astfel din nou cu tema acestui articol, care se referă la „*amestecul mortal*”. În cele din urmă, adventismul oficial a comis acest „*amestec mortal*”, iar din 1843, credința protestantă moartă l-a comis și ea, făcând o alianță cu dușmanul lui Dumnezeu, credința romano-catolică papală. Confirmarea acestor lucruri va apărea în Apocalipsa 13:11-18, în descrierea „*fiarei care se suie de pe pământ*” primind stăpânire în prezența „*fiarei care se suie de pe mare*”. Ca o mărturie a acestei profeții, în 2022, SUA au devenit predominant catolice; astfel încât, după ce s-au format sub simbolul „*Mielului*” Isus Hristos, își vor încheia timpul pe pământ vorbind în zilele din urmă ca diabolicul „*balaur*” romano-catolic. Alcătuit dintr-un protestantism „*mort*” și un catolicism „*mort*”, ordinul de a „*omorî*” sau de a „*ucide*” pe ultimii aleși, o acțiune profețită în Apocalipsa 13:15, apare ca un rod logic și natural al falsului creștinism: „*Și i s-a dat putere să dea viață icoanei fiarei, pentru ca icoană fiarei să vorbească și să facă ca toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei să fie uciși*”.

Acest ultim „*amestec mortal*” al istoriei umane este în opoziție completă cu grija și importanța pe care Dumnezeu le acordă **separărilor** revelate în întreaga carte a Genezei. Și de la început până la sfârșit, Dumnezeu **îi separă** pe cei care moștenesc „*viața*” de cei care moștenesc „*moartea*”, rezultatele finale ale „*celor două căi*” pe care le-a pus înaintea ființelor umane. Importanța **separării intenționate de Dumnezeu** este arătată în continuare în acest verset din Evrei 4:12, referitor la Cuvântul Său scris: „*Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunde până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei și judecă gândurile și intențiile inimii.*” Isus a mai spus în Matei 25:32: „*Se vor aduna înaintea Lui toate neamurile; și El îi va despărți unii de alții, cum desparte păstorul oile de capre; oile credincioase pentru „viață” și caprele răzvrătite pentru „moarte”.*”

Viata oferă toate „motivele” pentru a crede în Dumnezeu

Rațiune și credință

Dovezile existenței lui Dumnezeu sunt atât de numeroase încât mă tem că pot cita doar câteva. Căci, pentru fiecare om, viața este un fel de miracol, de la naștere până la moarte, el este condus în mod legitim la întrebarea despre sensul vieții sale. Acesta este motivul pentru care popoarele națiunilor păgâne se bazau pe divinități ale căror culte erau prelungite de moștenirile religioase tradiționale. Tradiția este bună atunci când permite menținerea adevăratei religii, dar devine mortală atunci când constă în prelungirea religiilor false.

În Europa de Vest, tradiția a dominat mințile umane sub pretextul „rațiunii”, ridicată ca totem religios de Maximilien Robespierre, șeful Comitetului de Salvare Publică format în timpul Revoluției Franceze după decapitarea regelui Ludovic al XVI-lea. Prenumele său, Maximilien, îl face un fel de Papă „Maximus”, iar numele său reflectă aspectul papal al purtării „hainei Sfântului Petru”. Sub conducerea sa, Franța a cunoscut un an întreg de „Teroare” între 27 iulie 1793 și 27 iulie 1794. „Un an”, exact ziua, a profețit norma ateistă „maximiam” a unui nou „mileniu”, „maximus”, adică mare, foarte mare. Durata de viață a acestui „antihrist”, care a murit pe 28 iulie 1794, la vârsta de 35 de ani, este identică cu cea a lui Iisus Hristos. Un detaliu semnificativ este că gura sa profană a fost ținta lui Dumnezeu, deoarece a fost lovită în „maximular” de un glonț tras de jandarmul „Merda”. „Tiranul” a murit ghilotinat în strânsoarea unei dureri atroce. Sinistra sa slujire pământească s-a încheiat pe 9 „Thermidor” în calendarul revoluționar în vigoare la acea vreme și până în 1806. Aceste asemănări cu Hristos și Papă ne învață că acțiunea sa a fost o pedeapsă organizată de Dumnezeu, marele Judecător al oamenilor și al îngerilor. Această profeție despre numele și prenumele acestui lider al cultului „rațiunii” s-a împlinit, deoarece încă domină, această „rațiune”, mințile umane de astăzi în toată Europa și ramificațiile sale din SUA și Australia. „Rațiunea” a fost ajutată în mare măsură de dezvoltarea tehnologică, care, în paralel, a cucerit și a cucerit gândurile umane. În Isus Hristos, Dumnezeu prezisese aceste devastări datorate avansului civilizației occidentale, spunând în Matei 24:24: *„Căci se vor scula Hristoși falși și proroci falși și vor face semne mari și minuni, ca să înșele, dacă este posibil, chiar și pe cei aleși.”* Totuși, trebuie să fim sinceri, Isus a vizat în acest verset doar acțiunile spirituale datorate Hristoșilor falși și prorocilor falși. Și aceasta dintr-un motiv simplu: pentru Dumnezeu, progresul științific nu este o scuză validă pentru a justifica necredința în el. Pentru că, indiferent de nivelul atins, cunoașterea științifică va rămâne incapabilă să dovedească faptul că Dumnezeu nu există. Și invers, pentru cei care vor să le obțină de la el, dovezile existenței sale sunt abundente.

Întrucât oamenii plasează „rațiunea” mai presus de religie, această rațiune ar trebui să producă gânduri „rezonabile”. Totuși, nu este cazul; „rațiunea” dispare atunci când trebuie aplicată religiei adevăratului Dumnezeu. Toată lumea poate vedea efortul pe care necredincioșii îl vor depune în căutarea științifică a explicațiilor pentru nenumărate lucruri. Ei sapă pământul și deschid morminte pentru a descoperi dovezi ale trecutului. Traversează oceane și mări pentru a

descoperi urme ale unei civilizații sau ale unei specii animale dispărute. Trimit chiar și rachete în spațiu, sperând să găsească urme de viață pe Lună, pe Marte și în alte părți, dacă este posibil. Iar cei care sunt capabili de astfel de eforturi pentru a obține răspunsuri neglijează pe cele pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru ei în revelațiile Sfintei Sale Biblii. Ei nu înțeleg că zelul lor devine o cauză a unei vinovății mai mari față de El. „Rațiunea” ar trebui să producă inteligență, dar pot fi numiți inteligenți cei care nu dau prioritate destinului etern al propriei vieți? Rațiunea lor este la fel de moartă ca și credința lor, căci moartea a intrat în ei; a fost acceptată ca normă a vieții umane și s-au resemnat cu acest principiu.

Totuși, acum două mii de ani, în 2030, un om a murit pe cruce și trei zile mai târziu, s-a arătat viu martorilor săi credincioși; aceasta pentru a-i învăța că moartea a fost învinsă de cel care dăruiește viața veșnică. Isus Hristos a venit să reconstruiască gândirea umană pentru a-i da sensul veșniciei. Avantajul celor aleși este imens, deoarece moartea și-a pierdut caracterul iremediabil acceptat de necredincios. Și, cufundându-ne privirea în Sfânta Biblie, aflăm cum a apărut moartea după păcat; are, prin urmare, o cauză accidentală și o durată perpetuă, și prin urmare nu veșnică. Viziunea noastră asupra vieții și a sensului pe care îl poartă este, prin urmare, schimbată, complet schimbată; trecem astfel în tot sufletul nostru „de la moarte la viață”. Conștientizarea realității lui Dumnezeu ne „separă” de necredincioși, pentru că suntem acum convinși că, în toate circumstanțele, moartea lovește doar acolo unde Dumnezeu o permite. Această gândire creștină l-a determinat pe apostolul Pavel să compare prima moarte, așa-numita naturală, cu somnul. „*Cei ce dorm*”, spune el în 1 Tesaloniceni 4:13 și Dan. 12:2 spune despre morți că ei „se vor trezi” pentru prima sau a doua înviere, conform Apocalipsei 20. Noi, cei care credem în Dumnezeu, știm, la fel ca necredincioșii, că trupurile fizice ale morților se descompun; cele ale aleșilor, la fel ca cele ale necredincioșilor și ale necredincioșilor ateï. Dar ceea ce ne-au învățat Biblia și Isus Hristos este că Dumnezeu este Duh și că adevărata viață veșnică este, de asemenea, duh. Isus Hristos a declarat acest lucru prin apostolul Pavel în 1 Corinteni 15:50: „*Iată ce spun, fraților, că carnea și sângele nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu, nici stricăciunea nu moștenește nestricăciunea*.” Dar ce este „trupul”? Aceasta este doar forma temporară a învelișului în care, pe pământul nostru, se naște și este zidit spiritul uman prin experiențele vieții. Dintre doi copii născuți pe pământ, gemeni sau nu, unul va putea trăi veșnic prin credința sa vie, celălalt nu va putea, din cauza necredinței sale. În 1 Corinteni 15:29, Pavel specifică în continuare: „*Altfel, ce vor face cei ce sunt botezați pentru morți? Dacă morții nu înviază deloc, de ce sunt botezați pentru ei?*” În ciuda unanimității alegerilor traducătorilor, precizez că forma „*pentru morți*” are sensul: „*din cauza morților*”; așa cum impermeabilul sau umbrela sunt făcute „pentru” ploaie, dar nu „spre folosul ei”, adică „din cauza” și „împotriva” ploii. În textul grecesc, cuvântul tradus prin „*căci*” este „superior” și are dublul sens de „*căci*” și „*din cauza*”. Doar bunul simț călăuzește alegerea, fie Duhul Domnului Isus luminează, fie nu luminează mintea traducătorului. Păcat de „mormonii” care au căzut în această capcană, dar inteligența Domnului vrea ca botezul să capete sensul său „din cauza morții” și nu „în folosul ei”. Acest punct este foarte important, deoarece momentul botezului marchează tocmai pentru un ales trecerea

sa „ *de la moarte la viață* ”. În extinderea subiectului anterior, el trece de la hrana pomului „ *morții* ”, a „ *cunoașterii binelui și răului* ”, la rodul singurului „ *bine* ” perfect pur și sfânt al „ *pomului vieții* ”, Iisus Hristos. Credința în învierea morților este fundamental o bază a adevăratei credințe. Această credință distruge spectrul hidos al „ *morții* ” și care va fi benefic doar aleșilor selectați de Iisus Hristos, Dumnezeu cel viu. Cel care însetează să înțeleagă adevăratul sens pe care Dumnezeu îl dă lucrurilor găsește în El răspunsurile la toate întrebările sale. De aceea este tulburător să vezi oameni epuizându-se în cercetări zadarnice și sterile, care nu au puterea să-i facă să câștige veșnicia. Dumnezeu le-a permis mult timp necredincioșilor să-și construiască speranțele pe progresul științei, dar, sosind cu aproape 8 ani înainte de marea și definitivă revenire glorioasă a Sa, le impune pedepsele sale, al căror scop principal este de a-i chema pentru ultima dată la pocăință. O pocăință bine justificată, deoarece au fost vinovați de un dispreț odios față de El. Mai mult, refuzând să creadă în declarațiile Sale, ei Îl fac pe Dumnezeu adevărului autorul „ *minciunii* ” pe care o atribuie „ *diavolului* ” și taberei sale. Pocăința este, așadar, necesară și rămâne încă posibilă individual. Individual, doar, pentru că, colectiv, este deja prea târziu; grupuri rebele s-au format și s-au întărit din 1843, iar pentru adventismul rebel oficial, din 1994. Dumnezeu cel viu rămâne viu și activ alături de singurii Săi aleși care obțin, pe lângă pâinea cea de toate zilele, hrana spirituală ce „ *emană* ” din sfântul Său cuvânt profetic scris în sfânta Sa Biblie. Isus le-a spus apostolilor Săi: „ *Iată, v-am spus toate mai dinainte* ”. Eu mărturisesc autenticitatea cuvintelor Sale, pentru că toată lumina nouă pe care o primesc de la El luminează aceste texte scrise în sfânta Biblie. Istoria credinței este scrisă acolo în întregime, alcătuită din nenumărate mărturii care privesc cei 6.000 de ani ai selecției divine a aleșilor pământești. Cuvintele lui Hristos priveau doar viața spirituală, deoarece standardul acesteia evoluează în timp, conform programului său profețit, dar rămâne în ochii săi singurul subiect demn de interesul său, în ciuda „ *progresului* ” civilizațional apărut în vremurile din urmă. În ceea ce privește „ *progresul* ”, popoarele „ *rațiunii* ” nu au reușit să progreseze decât prin exces în toate domeniile, iar omenirea supusă plătește deja prețul și va continua să plătească un preț scump. Un exces de asepsie are, paradoxal, două consecințe opuse: viața este prelungită, dar este făcută mai fragilă și cade victimă bolilor unde rolul apărării imune este esențial. Așa cum o armată ținută în repaus își pierde capacitatea de luptă, imunitatea naturală trebuie să se confrunte constant cu agresorii virali și bacterieni. După ce a căzut în sclavia tehnologică, omenirea este victimă a sclaviei digitale care îi guvernează modul de viață. Bunul simț se găsește în Dumnezeu nostru viu, Iisus Hristos. Dar de ce ar trebui Dumnezeu să-i protejeze pe cei care îl disprețuiesc? Compasiunea Sa extremă nu se întinde atât de departe și El rămâne judecătorul perfect „ *care răsplătește fiecăruia după fapta lui* ”, așa cum a anunțat în Apocalipsa 22:12: „ *Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să răsplătesc fiecăruia după fapta lui* ”. Și pentru că El le cercetează inimile și gândurile, Isus Hristos nu poate greși în judecata Sa asupra ființelor umane. Înaintea judecății Sale, pretențiile false de drept la dreptatea Sa se năruiesc.

Iată acum enumerarea anumitor realități care dovedesc existența lui Dumnezeu care se face, după voința Sa, vizibil sau invizibil, care binecuvântează

sau blestemă, conform standardului pe care l-a stabilit pentru selecția aleșilor pământești.

Oricât de importante ar fi, Biblia și scrierile ei nu sunt pe primul loc, deoarece, ca dovadă, omul cere acțiune. Prin urmare, fapte istorice incontestabile, cum ar fi existența poporului evreu numit Israel, se află în fruntea acestei liste. Existența poporului evreu este atât de importantă încât Dumnezeu îl folosește pentru a atrage atenția oamenilor asupra persoanei sale divine. În acest scop, El a făcut din Israelul național decăzut, din cauza respingerii lui Hristos, un subiect de blestem pentru toate popoarele pământului. Acest blestem a fost construit pe baza întoarcerii evreilor pe pământul lor național în 1947, după moartea a 6 milioane de evrei în crematoriile lagărelor Germaniei naziste. Ei îi spusese lui Pilat despre Hristosul numit Isus din Nazaret: „*Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri*”. Dumnezeu i-a inspirat cu cuvintele acestui anunț al blestemului lor continuu și viitor, inclusiv „Shoah-ul”, „soluția finală” decretată de Adolf Hitler, liderul nazist, ca un ultim avertisment din partea lui Dumnezeu către popoarele creștine sau evreiești necredincioase împrăștiate pe tot pământul. După această lecție, Dumnezeu a acordat umanității occidentale o lungă perioadă de pace, favorabilă comerțului și îmbogățirii materiale a SUA, Europei și a ramurilor sale globale. Aceasta, într-un context latent al amenințărilor teroriste internaționale, succesiv palestinienene, apoi musulmane, așa-numite „islamice”. Căci nedreptatea suferită de palestinienii musulmani a stârnit și a reaprins mânia popoarelor musulmane împotriva foștilor „cruciați” occidentali. Prin urmare, este un strigăt adevărat, chiar un urlat, pe care Dumnezeu îl rostește prin aceste roade ale blestemelor datorate poporului evreu din cauza întoarcerii lor pe pământul lor național istoric. Oamenii care pretind că se bazează pe „rațiune” ar trebui să înțeleagă legătura care leagă blestemul suferit de întregul pământ de poporul evreu, autorul și responsabilul cauzei sale. Dar în sfera religioasă, ca și în sfera seculară, rațiunea împiedică dovezile furnizate. Adevărurile circulă, dar nu sunt niciodată amplificate. În ultimele noastre zile, pare din ce în ce mai mult că standardul gândirii unice se opune oricărei idei de punere sub semnul întrebării. Orice reconsiderare a unui subiect este interpretată ca un pas înapoi inacceptabil de către elitele politice, economice, sanitare și, bineînțeles, religioase. De asemenea, paradoxal, acest comportament internațional al liderilor mărturisește că Dumnezeu îi pregătește să suporte pedepsele Sale care vor fi progresive și până la exterminarea speciei umane de pe pământ, la întoarcerea lui Hristos, Mântuitorul și Răzbunătorul. Dar, desigur, această dovadă este la îndemâna doar a aleșilor Săi, luminați de cuvântul Său profetic infailibil.

Întorcându-ne în timp, de la fruct la trunchi și rădăcină, avem mărturia istorică a aproape 2.000 de ani de credință creștină. Deși marcată teribil de un aspect întunecat, această perioadă dă mărturie despre lucrarea și existența lui Iisus Hristos. Dar, indiferent de această mărturie, „rațiunea” nu așteaptă dovezi mai mult decât o făcea în timpul legii suspjecțiilor din timpul Revoluției Franceze. Oricine contrazice poziția adoptată de liderii naționali devine suspect, iar masele populare needucate și necredincioase se supun, neutralizate de frică. Ajungem la etapa finală a împietririi inimii faraonului egiptean, pe care Dumnezeu era pe

punctul de a-l omorî, pentru că înaintea regelui caldeean Belșatar, Dumnezeu îl cântărise și îl găsisese lipsit de valoare în balanța dreptății sale.

Înainte de Iisus Hristos, găsim exodul din țara Egiptului și formarea, de către Dumnezeu, a Israelului național evreu. Zi de zi, experiențele trăite de acest popor erau consemnate în scris; acest lucru ar trebui considerat ca o dovadă a existenței Dumnezeului eliberator de către orice așa-numită minte „rațională”. Această mărturie scrisă dezvăluie o preocupare pentru inteligența superioară pe care poporul evreu a fost primul care a demonstrat-o. Continuitatea observată în scrierea acestor scripturi timp de aproximativ 15 secole distinge și mai mult experiența acestui popor de cea a altor popoare pământești. Un detaliu merită menționat: Dumnezeu și-a obligat poporul să fie martor la pedepsele pe care le-a impus. Niciun alt popor nu a făcut acest lucru, deoarece, despărțiți de Dumnezeu, popoarele sunt dedate orgoliului uman, care le împinge să mențină o imagine glorioasă a experienței lor. Dovezi ale acestui comportament au fost furnizate în Egipt, deoarece numele și orice amintire a domniei binecuvântate a lui Iosif ca mare vizir au fost șterse de faraonul, ostil poporului evreu, din arhiva cultural-istorică egipteană. Și în secolele erei creștine, mărturiile lăsate moștenire de monarhi au fost adesea înfrumusețate în beneficiul subiectului implicat. În schimb, Biblia mărturisește un adevăr care confirmă atât binecuvântarea, cât și blestemul; ceea ce o face demnă de credința aleșilor cu adevărat „raționali”.

Frumusețea creației mărturisește preocuparea pentru bunul gust dezvăluită de lucrurile vizibile. Florile, aspectul lor și parfumurile lor plăcute, mărturisesc în continuare delicatețea Dumnezeului Creator. În special, primăvara, o imagine a timpului Edenului fără păcat, conferă naturii aspectul său luxuriant de viață și activitate florală, vegetală și animală. Aceste lucruri sunt făcute pentru a fi apreciate de o creatură adaptată acestei aprecieri. Inteligența umană este doar consecința celei a Dumnezeului care a creat-o. Și la acest nivel de reflecție omul animal se separă de omul spiritual. Omul animal vede lucrurile, dar nu le leagă de Dumnezeu creator, nivelul său de inteligență refuză această evidență, prin lipsă de inteligență sau prin libera alegere a unei voințe rebele, pentru că nu vrea nici Dumnezeu, nici Stăpân, să-l asculte, și aceasta în special în Franța, din mai 1968, unde această expresie a fost preluată ca slogan de către tinerii care se revoltaseră împotriva vechiului model de societate.

Biblia încă dă mărturie despre nenumărate lucruri, printre care se numără relatarea potopului care a avut loc pe pământul nostru acum doar 4.337 de ani. Nu este mult, având în vedere că în acești 4.337 de ani există aproximativ 2.000 de ani din era creștină. Cele trei perioade de 2.000 de ani au fost astfel marcate de aceste trei experiențe succesive: potopul, formarea lui Israel, experiența creștină; și fiecare etapă poartă o lecție divină; primele două ne învață moartea și viața. A treia vine în Hristos, care separă, prin credința în sacrificiul său voluntar, morții de cei vii.

Este clar că astăzi, în 2022, dovezile prezentate nu mai au niciun efect asupra minților umane. Cei 76 de ani de pace trăiți de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, adică din 1945, au spălat creierele oamenilor. Acapararea puterii de către tinerii americani și europeni a produs o societate rebelă al cărei destin este să atingă standardul Sodomei și Gomorei. În Occident, gândirea

religioasă este la fel de respinsă ca eforturile lui Lot de a schimba comportamentul rău al locuitorilor Sodomei. De-a lungul acestor 76 de ani, de la o generație la alta, tendința rebelă s-a întărit și s-a amplificat. A trăi fără Dumnezeu nu mai pune nicio problemă în mintea oamenilor născuți în acest climat dominat de ateism. Viețile lor sunt pline, pline de multiple activități care le motivează proiectele și speranțele. Pe scurt, născuți fără Dumnezeu, nu simt nevoia de El. Plini de mândrie și aroganță datorită cunoștințelor lor tehnologice și științifice înalte, disprețuiesc spiritul religios, pe care îl consideră un „dinozaur” al timpurilor trecute. Confrunțați cu acest tip de spirit, aleșii nu mai pot face nimic; orice demonstrație a adevărului devine inutilă și zadarnică. Prin urmare, aleșii vremurilor din urmă nu vor fi niciodată o mulțime pe care nimeni nu o poate număra, așa cum i-a anunțat Dumnezeu lui Avraam, ci vor fi întotdeauna acea „turmă mică” dragă și prețioasă inimii Dumnezeului viu și credincios.

Și celor care ar putea încă să creadă că rațiunea ar putea proteja omenirea, vă reamintesc că Dumnezeu are capacitatea de a o supune unei puteri a orbirii sau a amăgirii, așa cum ne învață 2 Tesaloniceni 2:10-12: „*Și cu tot felul de amăgiri ale nedreptății pentru cei ce pier, pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți. De aceea, Dumnezeu le trimite o amăgire puternică, ca să creadă o minciună; pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nedreptate, să fie osândiți.*” „,

Mântuirea omului are un pret

Această temă de reflecție ne va permite să înțelegem de ce calea care duce la viața veșnică este, potrivit lui Isus, „*strămtă și îngustă*” și puțin umblată. Pentru a complica înțelegerea planului său mântuitor, Dumnezeu l-a construit pe o succesiune de două legăminte făcute între el și oameni. Așadar, trebuie să înțelegem că, fără acceptarea noului legământ în Hristos, credința religioasă evreiască a vechiului legământ este ca o simfonie neterminată. Mai târziu, în era creștină, acesta va fi și cazul credinței protestante care, neacceptând restaurarea Sabatului și a întregului adevăr restaurat de Dumnezeu, a rămas și ea o simfonie neterminată, după ce datele primăverii anului 1843 și toamnei anului 1844 au trecut; aceasta pentru că decretul divin citat în Daniel 8:14 a intrat în vigoare cu toate consecințele sale, bun pentru cei aleși și cumplit pentru cei căzuți: tradus în mod potrivit: „*Și mi-a zis: Până seara și dimineața, 2300, și va fi socotit neprihănit, sfîntenie*”. Aspectul teribil constă în punerea sub semnul întrebării a condițiilor ofertei de „*dreptate*” divină acordată păcătosului, la sfârșitul perioadei citate, adică 1843.

Tocmai în Daniel 10:12 Dumnezeu ne prezintă imaginea celui ales; aceasta, punându-l pe îngerul Său să-i spună lui Daniel: „*El mi-a zis: Daniele, **nu te teme** ; căci din prima zi, când ți-ai pus inima să pricepi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, cuvintele tale au fost auzite și din cauza cuvintelor tale vin.*” Citind un astfel de verset, ființele umane învață ce așteaptă Dumnezeu de la ele. Dumnezeu este, desigur, invizibil, dar nu este nici mut, nici surd, nici orb. Intenția Lui este să le dezvăluie cine este aleșilor Săi și aceasta numai în ceea ce privește caracterul Său, întrucât El rămâne Duhul invizibil. Observați ce

înlătură motivul de a ne „**teme**” de El: „*căci din prima zi, când ți-ai pus inima să pricepi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău*”. Acest verset ne ajută să înțelegem de ce Dumnezeu le-a adresat oamenilor în 1843 mesajul primului înger din Apocalipsa 14:7: „*Și a zis cu glas tare: «**Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor**»*». În mod paradoxal, Dumnezeu îi îndeamnă pe aleșii Săi să se „**teamă**” de El, astfel încât, prin restaurarea adevărilor cerute, ei, asemenea lui Daniel, să nu mai aibă niciun motiv să se „**teamă**” de El. Mesajul anunțat de acest prim înger este adresat în 1843, chiar în momentul în care decretul din Daniel 8:14 le cere aleșilor să reproducă imaginea comportamentului lui Daniel. Timpul este apoi plasat sub semnul profeției, iar diferența dintre aleși și cei căzuți se bazează pe acest criteriu perpetuu: „*căci din ziua dintâi, când ți-ai pus inima să pricepi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău*”. Cerința pentru restabilirea practicii Sabatului este vizibilă în anunțul făcut de îngerul care le-a spus creștinilor, moștenitori ai duminicii romano-catolice: „*și închinați-vă Celui ce a făcut cerurile și pământul și marea și izvoarele apelor*”. „*Cel ce a făcut*” este Dumnezeu creator din Geneza 2:1-2: „*Și în ziua a șaptea, Dumnezeu și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse și S-a odihnit în ziua a șaptea de toată lucrarea Sa pe care o făcuse*. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea S-a odihnit de toată lucrarea Sa pe care o zidise **și o făcuse**” . Iar textul celei de-a 4-a ^{dintre} cele 10 porunci ale lui Dumnezeu le amintește oamenilor de această datorie pe care le-o cere după secolele întunecate ale creștinismului roman. Citim în Exod 20:11: „*Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, marea și tot ce este în ele și S-a odihnit în ziua a șaptea. De aceea, Domnul a binecuvântat ziua Sabatului și a sfințit-o.*” Astfel, prin reproducerea comportamentului lui Daniel, pe care Dumnezeu l-a aprobat și l-a binecuvântat din 1843, toți cei cu adevărat aleși sunt distinși de cei căzuți care nu îndeplinesc acest standard de caracter. Și cine sunt aceștia căzuți? În Apocalipsa 14:8, în solia celui de-al doilea înger, Dumnezeu oferă răspunsul arătând spre „Babilonul cel Mare”, despre care spune că a „căzut”. Acest nume se referă la Biserica Romano-Catolică papală, dar când a „căzut” ea? Nu în 1843, ci în ^{secolul al XVI-lea}, când a ales să combată mesajul Reformei Protestante. Și în acest comportament de mândrie și dispreț față de adevărul divin, ea este exemplul opusului absolut al umilului Daniel. Prin recâștigarea aprobării totale din partea lui Dumnezeu, aleșii săi ascultători și inteligenți nu mai au nimic de temut de la el, pentru că îi iubește și îi protejează. Prin acest comportament, aleșii își recapătă chipul lui Dumnezeu pierdut prin păcatul strămoșesc. Moartea, care era plata sa, și frica de Dumnezeu au fost plătite de Dumnezeu însuși în Isus Hristos: datoria este achitată, dar cineva trebuia neapărat să o facă, în numele principiului cerut de legea divină și de care Pavel ni-l amintește spunând în Romani 6:23: „*Căci plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru*”. Ce înseamnă acest „dar fără plată al lui Dumnezeu”? Este foarte important de remarcat, oferta mântuirii este o inițiativă divină care rămâne independentă de răspunsurile pe care oamenii le dau la ea. Murind pe cruce, Isus pune în fața păcătoșilor umani alegerea de a face un legământ cu El prin sângele vărsat care a achitat datoria datorată justiției divine

ofensate. Oferta este astfel prezentată păcătosului, dar această ofertă nu este necondiționată și aici sunt justificate cuvintele lui Isus din Apocalipsa 3:18: „ *Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit în foc, ca să te îmbogățești; haine albe, ca să te îmbraci și să nu ți se vadă rușinea goliciunii; și alifie pentru ochi ca să-ți ungi ochii și să vezi.* ” Mântuirea prezentată ca „*gratuită*” este, prin urmare, în realitate, „plătită”. Dar nu cu bani, prețul de plătit este: schimbarea comportamentului celui chemat care va obține, prin conformarea la cerințele divine, statutul de ales care nu mai trebuie să se teamă de Dumnezeu, ci care trebuie doar să-L iubească mai mult în fiecare zi până la ultima sa suflare, sau răpirea sa, viu, la cer, la momentul revenirii lui Hristos, adică în primăvara anului 2030. Isus specifică apoi în Apocalipsa 3:19: „ *Pe toți pe care îi iubesc, îi mustru și îi pedepsesc. De aceea, fii plin de râvnă și pocăiește-te.* ” Această râvnă și rodul ei de pocăință constau în reproducerea imaginii din Daniel 10:12: „ *Nu te teme, Daniele; căci din prima zi, când ți-ai pus inima să pricepi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, cuvintele tale au fost ascultate și pentru cuvintele tale vin Eu.* ”

Spunând: „ *Îi mustru și îi pedepsesc pe toți cei pe care îi iubesc* ”, Isus confirmă alianța sa trecută cu credința adventistă din 1843 și 1873, acolo unde se referă în mod specific la perioada „Philadelphiei”. Dar tocmai pentru că această instituție oficială este a sa, el consideră că comportamentul său a devenit rece și formalist în timp, în „Laodiceea”, o religie transmisă prin spiritul tradiției, așa cum a fost cazul vechii alianțe iudaice și protestantismului între ^{secolul al XVI-lea} și 1843.

Prețul mântuirii este un subiect atât de important încât pune toate religiile false la încercare de autenticitate. Și fără o interpretare corectă, toate sunt ca simfonia neterminată sau ca poveștile mincinoase pe care părinții le învață copiilor lor. Toate religiile false le promet adeptilor lor „raiul” sau „Edenul” lui Dumnezeu. Și acești adepti vor fi teribil de dezamăgiți pentru că nu au înțeles că accesul la „rai” vine cu un preț pe care nicio ființă umană nu l-ar fi putut plăti, deoarece păcatul este moștenit de toți de-a lungul istoriei omenirii. Ce poate oferi lui Dumnezeu un evreu din vechiul legământ pentru a obține „raiul”, deoarece Isus a murit, dându-și viața ca jertfă ispășitoare? Fără sângele lui Hristos, poate prezenta doar jertfe de animale, despre care Evrei 10:4 specifică: „ *căci este imposibil ca sângele taurilor și al țapilor să înlăture păcatele* ”; prin urmare, nu există acces la „rai” fără sângele uman al divinului Hristos. La rândul său, timp de 16 secole, credința catolică a distorsionat sensul prețului mântuirii. În ^{secolul al XVI-lea}, a vândut „raiul” pe bani; ceea ce i-a permis călugărului învățător Martin Luther să-i descopere natura diabolică. A făcut chiar să dispară oferta gratuită a lui Dumnezeu, ordonându-le adeptilor săi să se pedepsească singuri cu pedepse corporale la fel de nejustificate pe cât sunt de inutile, flagelări ale corpului, mers în genunchi... etc. Oferta harului a fost astfel suprimată. Apoi a venit cazul credinței protestante care a restaurat principiul harului și acela al autorității unice a Bibliei, cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Cu toate acestea, în practică, această credință reformată a fost doar pe jumătate reformată, de unde și asemănarea ei cu simfonia neterminată. Căci, deși condamnavă minciunile catolice, protestanții încă onorau falsa zi de odihnă stabilită de împăratul roman Constantin I ^{încă din} 7 martie

321. Cerând restaurarea adevăratului Sabat în adevărata a șaptea zi, care este sâmbăta, ușa către „rai” este închisă protestanților care nu se supun acestei cerințe divine decretate de el în Daniel 8:14. În cele din urmă, este rândul adventismului oficial, căruia Isus îi amintește prețul mântuirii. Având în vedere prețul enorm pe care l-a plătit personal pentru a-i oferi intrarea în „raiul” său, el este îndreptățit să ceară adventiștilor care vor să beneficieze de oferta sa prețul plătit de toți aleșii săi adevărați din toate timpurile; acest preț fiind comportamentul găsit în Daniel: „*căci din prima zi în care ți-ai pus inima să pricepi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău*”. Acesta a fost întregul sens pe care Dumnezeu a vrut să-l dea testului de credință din 1994; un test de credință bazat pe demonstrarea interesului pentru cuvântul profetic care a anunțat adventiștilor revenirea lui Hristos în 1994; aceasta conform interpretării inspirate pe care Iisus Hristos mi-a dat-o pentru a organiza acest test. Credința demonstrată a fi inconsistentă cu mărturiile părinților săi fondatori, testați și selectați în 1843 și 1844 prin anunțurile false lansate de William Miller, credința adventistă oficială și instituțională vede ușa „raiului” închisă în fața ei și a membrilor săi, a căror credință este o simfonie neterminată dezvăluită prin dezinteres și necredință; un comportament nedemn de mântuire. În sfârșit vine rândul Islamului, care pretinde și el că se află în „raiul” lui Dumnezeu. Și aici, prețul mântuirii oferite de Dumnezeu nefiind recunoscut, ușa „raiului” va rămâne închisă și inaccesibilă. Cu Islamul, Dumnezeu nu este altceva decât un rege despot, arbitrar și tiran al universului. Sensul dat păcatului este imprecis, deoarece legea divină biblică este înlocuită de credința în Coran, care nu prezintă Cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu și se referă exclusiv la credința în conducătorul său militar, Mahomed. Dar deja, credința Islamului reprezintă doar un pericol pentru creștinii necredincioși care îi dau valoare în fața lui Dumnezeu. Deoarece religia Islamului nu se bazează pe moartea voluntară a lui Mesia Isus, adevărații aleși știu că accesul la mântuire este imposibil pentru musulmani. Cu Islamul, diversele aspecte ale religiilor care pretind a fi singurul Dumnezeu care, însă, s-a revelat doar prin poporul evreu, sunt închise.

Prețul mântuirii stă în apariția lui Mesia, care primește numele: „Isus”, nume care înseamnă: YaHweh mântuiește. Acest nume dă tot sensul noului legământ pe care Dumnezeu îl va stabili pe sângele lui Hristos cel răstignit. Într-adevăr, până la apariția sa, evreii Îl cunoșteau pe Dumnezeu doar prin numele său YaHweh, prin care acesta își afirmă existența veșnică. Dar fără Isus Hristos, al cărui nume poartă anunțul mântuirii, relația cu Dumnezeu era incompletă și doar provizorie. Prin urmare, prin recunoașterea lui Mesia Isus Hristos, credința evreiască provizorie poate fi prelungită și poate obține aprobarea și binecuvântările atașate credinței în Mesia anunțate de Dumnezeu, în Daniel 9:24-27.

În concluzie, evreii, catolicii, ortodocșii, anglicanii, protestanții, adventiștii și musulmanii sunt cu toții pierduți pentru că se înșală în privința „prețului mântuirii”, atât cel pe care Dumnezeu l-a plătit în Hristos, cât și cel pe care aleșii trebuie să-l plătească pentru a obține harul Său. Acest comportament comun le conferă tuturor această imagine a unei „simfonii neterminate”. Și acest reproș al incompletitudinii standardului adevărului este confirmat în Apocalipsa 6:13 prin simbolul „*smochinelor necoapte*” din acest verset: „și stelele cerului au căzut

pe pământ, cum își leapădă smochinele necoapte smochinele **necoapte** când este clătinat de un vânt puternic ”; „ **necoapte** ”, adică înainte de a ajunge la maturitatea coacerii sale. Și a te înșela în privința prețului mântuirii este foarte grav, deoarece îl privează pe Dumnezeu Creator de beneficiul unei demonstrații puternice de iubire pe care o adresează tuturor creaturilor Sale care trăiesc în cer și pe pământ; îngerii cerești, precum și ființele umane pământești. Fără consecințe pentru ființele cerești a căror împărtășire și judecată au fost îndeplinite de Isus după învierea sa, pierderea demonstrației iubirii lui Dumnezeu are ca rezultat pe pământ prelungirea necredinței, care îi conduce pe oamenii prost învățați la moartea veșnică, adică definitivă. Acum, termenul de legământ implică menționarea clauzelor și a îndatoririlor reciproce ale părților contractante. Așa cum în actul căsătoriei, angajamentele de fidelitate reciprocă sunt făcute de soți, în legământul încheiat cu Dumnezeu în Hristos, angajamentele trebuie respectate și onorate cu fidelitate. Și aici, din nou, în caz de încălcare a clauzelor, divorțul îi desparte pentru totdeauna pe soții deuniți. Și Dumnezeu face același lucru cu oamenii care își revendică mântuirea sa și nu iau în considerare clauzele sale specificate de el în Isus Hristos.

Lecțiile divine romane

De-a lungul revelației sale profetice, Dumnezeu i-a dat Romei un rol principal. Motivul acestei omniprezențe a Romei constă în rolul pe care l-ar juca în planul său de a reduce și zdrobi puterea poporului evreu în timpul slujirii pământești a lui Isus Hristos. Într-adevăr, fără ocupația romană a Ierusalimului și a întregii Iudei, slujirea lui Isus nu s-ar fi putut desfășura în deplină libertate. În cei trei ani și șase luni ai activității sale publice, clerul evreu a fost ținut în frâu și împiedicat să-i facă rău. Dar când a venit momentul să se împlinească ultimul „Paște” și ultima „Zi a Ispășirii”, protectorul roman a devenit călăul, îndeplinind pedeapsa pentru păcatul judecat și condamnat de Dumnezeu. În acest alt rol, Roma a făcut doar ceea ce i-a dat Dumnezeu să facă.

În Apocalipsa 17:10, îngerul îi spune lui Ioan despre „cele șapte capete ale fiarei ”: „ *Aceștia sunt, de asemenea, șapte împărați: cinci au căzut, unul este, celălalt n-a venit încă și, când va veni, va rămâne puțin timp* ”. Acești „ șapte împărați ” reprezintă șapte tipuri succesive de guvernare experimentate de Roma de-a lungul istoriei sale. Îmi amintesc că, conform Isaia 9:14: „ *capul este magistratul sau bătrânul, iar coada este prorocul care învață minciuni* ”. În cazul Romei păgâne, „ *capul și coada* ” erau reprezentate de o singură persoană care conducea poporul. Cele șapte guvernări romane au fost, succesiv, monarhia, republica, consulatul, dictatura, triumviratul, imperiul, tetrarhia (patru capete conducătoare imperiale asociate). Experimentând aceste diferite tipuri de guvernare, modelul roman a dovedit deja că problema popoarelor nu constă în forma guvernării lor, ci exclusiv în separarea lor de Dumnezeu creator suprem. Căci niciunul dintre modelele testate nu a produs rezultatul dorit de poporul Romei. Acest lucru este normal, deoarece ceea ce este problematic este omul atunci când este separat de Dumnezeu. Niciunul dintre tipurile de regim adoptate

nu a reușit să evite ciocnirile sângeroase între partizanii opuși. Și când Dumnezeu a vrut să testeze credința creștină nou-născută, a apelat din nou la Roma și la cel mai crud și nebun reprezentant imperial al său, Nero. O privire asupra acestui trecut al Romei profetizează destinul istoric al poporului francez. Când, sătul de exactionile crude și nedrepte ale monarhilor și clerului romano-catolic, poporul francez a intrat în Revoluție, a crezut că a scăpat definitiv de un monstru însetat de sânge. Dar, din 1793, un context clocotitor și riscul de a vedea monarhia renascând i-au determinat pe revoluționari să comită genocid împotriva clasei aristocratice. Monstrul sângeros nu mai era monarhia și catolicismul său romano-catolic, ci însăși acțiunea revoluționară. În întreaga sa istorie, râul parizian numit Sena nu primise niciodată atât de mult sânge uman. Parisul a oferit atunci spectatorilor de pe pământ și din cer o „scenă” de masacru sistematic.

Mărturia istoricilor este foarte utilă, dar, întrucât nu pot judeca faptele printr-o prismă spirituală, explicațiile lor au puțină importanță. Pentru a-și atinge scopurile, Dumnezeu manipulează oamenii de la cel mai mic la cel mai mare, iar aceste mici pâraie ajung să formeze râuri mari, apoi pâraie mari, care își termină drumul vărsându-se în mare. Înainte de a se stabili definitiv, republica a cunoscut recidive și scurte reveniri la monarhie și imperiu, toate marcate în mod similar de vărsarea de sânge uman. Și privind istoria Franței, găsim mult după 1789 succesiunea regimurilor trăite de Roma, prima republică succedând monarhiei. Apoi, un dictator pe nume Maximilien Robespierre, menționat recent într-un articol, a preluat puterea în Franța sângeroasă pentru un an, exact ziua. Cu Robespierre ghilotinat, Directoriul Republican a încredințat puterea unui tânăr consul corsican, Napoleon Bonaparte. Împotriva poporului său corsican, care fusese recent predat Franței, a luat partea Franței și și-a câștigat dungile ca ofițer de artilerie în luptă. Astfel, a preluat „partea bună” peste care avea să domnească în curând ca Împărat, ca stăpân absolut. Astfel, doar triumviratul și tetrarhia au rămas exclusive Romei. Dar acesta nu este punctul esențial, care privește, pentru Roma ca și pentru Franța, căutarea unei guvernări ideale; care nu duce niciodată la rezultatul dorit.

Dacă în era creștină, experiențele guvernelor franceze au jucat un rol principal în relațiile sale cu Roma papală, Franța nu a cunoscut totuși nimic mai mult decât Roma, cu excepția faptului că tranziția sa către o republică a fost marcată de o respingere sistematică a tuturor tipurilor de religie. Roma nu făcuse acest lucru, iar republica sa nu a împiedicat cultele idolatre în multiplele lor forme pe care le practica poporul roman. În Franța, spiritul ateismului este o adevărată noutate. Dar observați bine că acest ateism național a apărut abia după ce credința apostolică, model de perfecțiune, apoi falsa credință catolică și adevărata și falsa credință protestantă și-au dat, una după alta, mărturia istorică. După mărturia Franței atee, ciclul se încheie. După ce toate lecțiile au fost date, Dumnezeu a oferit umanității o lungă perioadă de pace religioasă de care beneficiem și astăzi. Această lungă perioadă de pace a fost la fel de necesară ca cei trei ani și șase luni ai slujirii lui Isus Hristos. Era menită să promoveze construirea mesajului adventist de ziua a șaptea și proclamarea sa pe întreg pământul. Astfel, în pacea religioasă, adventismul s-a răspândit în toate țările unde a fost posibil, chiar dacă este reprezentat de foarte puțini oameni. La rândul meu, în 1994, adventismul

oficial a fost vomitat de Iisus Hristos, dar, expulzat de organizație, am primit apoi iluminarea adventistă dată de Iisus Hristos și în pacea religioasă care a continuat, am compus cântece, am scris scrieri și explicații și continui să fac acest lucru în acest articol. Totuși, știu că acum, în cei 8 ani care ne despart de revenirea lui Iisus Hristos, pacea va înceta și ruina se va abate asupra pământului și va lua în moarte mulțimi de oameni neiluminați, pentru că Dumnezeu nu va fi găsit dragostea adevărului său în ei. Indiferența lor față de adevărul său i-a condus chiar să favorizeze instaurarea Islamului, religia care concurează cu credința creștină exclusivistă, în țara lor. De aceea, Dumnezeu îi va livra atrocităților săvârșite de musulmanii fanatici. Și, întrucât această pedeapsă nu va fi suficientă, el va face apel la puternica Rusie ortodoxă, la tancurile sale, la navele sale, la submarinele sale, la avioanele sale supersonice, la rachetele sale hipersonice cu focoaie nucleare (cea mai recentă inovație), în conformitate cu profeția sa prezentată în Daniel 11:40-45. Lumea va descoperi ce înseamnă „mânia lui Dumnezeu”. Moartea „treimii oamenilor” din acest conflict, conform Apocalipsei 9:15, va fi doar ultimul avertisment înainte de exterminarea finală pe care Iisus Hristos o va implementa la revenirea sa glorioasă; aceasta, după ce i-a supus pe ultimii rebeli la chinurile „*celor șapte plăgi din urmă*” descrise în Apocalipsa 16.

În Apocalipsa 17, Duhul spune despre „*cei șapte împărați*” ai Romei: „*Aceștia sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul este, celălalt n-a venit încă și, când va veni, trebuie să rămână puțin timp.*” „*Cinci au căzut*”: monarhia, republica, consulatul, dictatura și triumviratul (Crassus, Pompei, Caesar); „*unul există*”: imperiul, încă de când împăratul Octavius îl numea Augustus. În timpul domniei sale s-a născut Isus, conform Luca 2:1: „*În vremea aceea a ieșit o poruncă de la Cezar Augustus, prin care se poruncește un recensământ al întregii lumi.*” Al șaptelea împărat desemnează tetrarhia formată prin asocierea a patru împărați și mai precis a doi împărați principali numiți Dioclețian și Maxențiu, cărora li se alătură alți doi împărați numiți Constanțiu Clorus și Galerius. Dumnezeu spune despre acest guvern de patru că trebuie „*să rămână puțin timp*”. Se pare că durata acestui timp este revelată în Apocalipsa 2:10 și durata sa este de „*zece zile profetice*” sau zece ani reali. Acești „*zece ani*” merită să fie subliniați de Duhul Sfânt, deoarece au fost ultimele persecuții atroce pe care Roma imperială păgână le-a aplicat creștinilor din imperiu. Însă pacea religioasă avea să constituie un blestem cu consecințe perpetue până la revenirea glorioasă a lui Isus Hristos, deoarece obținută în 313, din 321, această pace i-a permis lui Constantin I^{să} -i face pe falșii creștini, care deveniseră numeroși în imperiu, să abandoneze practica adevăratului Sabat sfințit de Dumnezeu. Intră în pace, credința creștină a căzut, așadar, în blestemul divin și a justificat astfel pedepsele succesive ale „*celor șapte trâmbițe*” descrise în Apocalipsa 8, 9 și 11:15. În epoca noastră actuală, am văzut cum mentalitatea societății occidentale se transformă complet în câțiva ani de pace: condamnă ceea ce a justificat și justifică ceea ce a condamnat. Greșeala lui Constantin va trebui, așadar, să fie pedepsită de Dumnezeu, de data aceasta, mai întâi, prin „*a șasea trâmbiță*”, apoi, după sfârșitul timpului de har, prin „*cele ^{șapte} plăgi din urmă*” și „*a șaptea trâmbiță*”, care vor extermina omenirea rebelă și vinovată în primăvara anului 2030.

Profeția specifică despre „fiară” în Apocalipsa 17:11: „*Și fiara care era și nu mai este, este ea însăși al optulea împărat și este dintre cei șapte și merge la pierzare*”. Și aici, pentru a înțelege acest mister referitor la „fiara care se ridică din mare” de la începutul capitolului 13, Dumnezeu ia ca referință norma religioasă a Romei păgâne definită de „șapte împărați” sau șapte guvernări ale sale. Al optulea regim experimentat de Roma este guvernarea sa papală; o guvernare care este plasată sub autoritatea supremă a papei romane numit „Suprem Pontif” sau, în latină, „Pontifex Maximus”. Și acest titlu a existat întotdeauna de-a lungul istoriei Romei păgâne, de la monarhie la tetrarhie. Entitatea religioasă a „fiarei” se găsește astfel în istoria păgână a Romei, dar papalitatea singură nu constituie „fiara”. Căci „fiara” este produsă de coaliția puterii religioase și cea a poporului imperiului care o sprijină și o protejează prin conducătorii săi regali și armatele lor. Acum, începând cu Daniel 7:7, Dumnezeu ne -a ilustrat „fiara” și ne-a revelat dubla sa compoziție: *identitatea sa romană în Daniel 8:9, unde Roma păgână este desemnată prin simbolul „cornului mic” și poporul de susținere, reprezentat prin „cele zece coarne” pe care Roma păgână le-a dominat până la a doua apariție a „cornului mic”, de data aceasta papală romană în 538, în Daniel 7:8. Urmând datele citate în Daniel 7:24, „cele zece coarne” care susțin regimul papal al celui de-al optulea rege erau deja prezente în a patra fiară care desemnează imperiul roman în Daniel 7:7. Prin urmare, prin referire la imaginile și datele citate în Daniel 7, Dumnezeu își stabilește enigma din Apocalipsa 17:11. Aici găsim o minunată demonstrație divină a rolului complementar pe care Dumnezeu îl dă profețiilor din Daniel și Apocalipsa.*

În Apocalipsa 17:11, ghicitoarea propusă, „fiara era și nu mai este”, este analizată în contextul definit în Apocalipsa 17:3: „*M-a dus în Duh în pustie . Și am văzut o femeie șezând pe o fiară stacojie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne*”. Acest context este cel al unui test al credinței simbolizat de cuvântul „pustie”. Acest context istoric este cel al timpului sfârșitului în care „fiara” și-a pierdut stăpânirea, deoarece observăm absența diadelmelor sau coroanelor pe „cele șapte capete” romane și pe „cele zece coarne” ale popoarelor occidentale. Contextul istoric o prezintă așteptând pedeapsa finală care, sub denumirea simbolică de „cules de seceriș” din Apocalipsa 14:18-20, îi va lovi pe liderii religioși care i-au înșelat pe oameni cu învățăturile lor false. Cheia acestei interpretări este dată în Apocalipsa 18:6, unde Dumnezeu le spune victimelor înșelătorilor demonici: „*Plătiți-i după cum a plătit ea și îndoțiți-i după faptele ei. În paharul în care a turnat, dați-i îndoit*”. Această pedeapsă finală se împlinește după venirea glorioasă a lui Isus Hristos. Întoarcerea Lui este cea care le permite victimelor învățăturilor false să descopere adevărata natură spirituală a învățătorilor lor religioși și astfel mânia lor dreaptă se îndreaptă împotriva celor vinovați, așa cum a fost profețit în Apocalipsa 16:19: „*Și cetatea cea mare s-a împărțit în trei părți și cetățile neamurilor au căzut. Și Babilonul cel mare a venit ca să-i dea paharul cu vinul mâniei Lui aprinse*”.

În coaliția care constituie „fiara”, poporul poartă o mare vină față de Dumnezeu. Și, în acest sens, trebuie să ne amintim sprijinul permanent al locuitorilor Parisului pentru credința catolică, refuzul lor față de regele protestant Henric al IV-lea, forțat și obligat să acceadă la tronul Franței, de a converti

poporul parizian la credința romano-catolică. Să adăugăm, de asemenea, ajutorul acordat ligilor catolice ale ducelui de Guise pentru a masakra protestanții în ziua sinistrului Saint-Barthélemy, în 1572. Acesta este motivul pentru care familiile nobile și bogate, legate de monarhia vremii, vor cădea victime ale ghilotinei revoluționarilor parizieni. Pentru a îndeplini această sarcină profețită în Apocalipsa 2:22-23, Dumnezeu i-a întors pe oamenii de rând din Paris împotriva **clasei aristocratice, catolice**, precum regele lor Ludovic al XVI-lea și soția sa, care au murit după Dumnezeu doar pentru că au moștenit această religie catolică, pe care El o compară cu o „*prostituată*” în acest verset și în Apocalipsa 17: „*Iată, o voi arunca în pat și pe cei ce comit adulter cu ea, într-un necaz mare, dacă nu se pocăiesc de faptele ei*”. „*Îi voi omorî pe copiii ei; și toate bisericile vor ști că Eu sunt Cel ce cercetează răunchii și inimile și vă voi răsplăti pe fiecare după faptele voastre*.” În greaca originală, este într-adevăr „*faptele ei*” și nu „*faptele lor*”. În lumina acestor versete, genocidul comis prin ghilotina revoluționarilor a împlinit o voință divină, deoarece Dumnezeu spune: „*Îi voi omorî pe copiii ei*”. Expresia „*a muri*” exclude orice interpretare simbolică a cuvântului „*moarte*” în acțiunea punitivă evocată. Și prin aceasta Dumnezeu „*rănește de moarte*”, „*fiara*” a cărei „*rană de moarte*” urma să fie „*vindecată*” conform Apocalipsei 13:3: „*Și am văzut unul din capetele ei ca și cum ar fi fost rănit de moarte; și rana lui de moarte a fost vindecată. Și toată lumea era în admirație după fiară*.” „În acest verset, prin atitudinea atribuită «*pământului*», Dumnezeu profetește sprijinul admirativ pe care credința protestantă decăzută și necredincioasă îl va aduce credinței romano-catolice, după abandonarea ei de către Dumnezeu, după 1843.”

Pentru Dumnezeu și aleșii săi, în era creștină, Franța a înlocuit poporul roman păgân, iar alianța și sprijinul său pentru cauza catolicismului papal au permis „*fiarei*” să prindă contur și să domine cu „*aroganță*” popoarele pământului, adesea convertite la credința catolică prin forță și amenințarea cu moartea. Trei figuri ilustre celebre au practicat aceste crime în timpul domniei lor: Carol cel Mare, Filip cel Frumos și Francisc I. ^{Primul} a convertit Germania prin sabie, iar al doilea i-a ars pe rug pe templieri și pe liderul lor Jacques de Molay. Cât despre al treilea, Francisc I' acesta a deschis ostilitățile împotriva credinței reformate, a primilor protestanți. Încă de la primul său rege, Clovis, a permis reproducerea modelului experimentat de Roma păgână. Astfel, Dumnezeu poate spune că „*fiara este unul dintre cei șapte regi*”, deși a apărut în formă creștină, după cele „*șapte*” guvernări romane.

Versetul din Apocalipsa 17:7 ne ajută să înțelegem mai bine ce este „*fiara*”: „*Și îngerul mi-a zis: «De ce te minuni? Îți voi spune taina femeii și a fiarei care o poartă, care are șapte capete și zece coarne»*.” Duhul desparte „*femeia*”, ceea ce se referă la Roma ca la un oraș. Acest lucru va fi confirmat în versetul 18: „*Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare care domnește peste împărății pământului*.” În trecut, el comparase deja Ierusalimul cu o prostituată din cauza necredinței sale față de el. De exemplu, în Isaia 1:21: „*Cetatea credincioasă a ajuns o prostituată! Era plină de dreptate și dreptatea locuia în ea, dar acum sunt acolo ucigași!*” Orașul Roma este dus spre dominația occidentală prin sprijinul „*fiarei*”, care este ea însăși formată printr-o asociere a monarhiei și a

celor zece regate ale sale simbolizate de „cele zece coarne”, cu religia romano-catolică, care este, ea însăși, reprezentată de „cele șapte capete”. Pentru scurt timp, bazându-mă pe sensul pe care Dumnezeu i-l dă în Gen. 2:2, dau numărului „șapte” sensul de „sfîntire”, de asemenea expresia „șapte capete” înseamnă: magistratură sfântă, întrucât cuvântul „cap” simbolizează „magistratul sau bătrânul” în Isaia 9:14. Și sub acest termen, eroarea de interpretare nu mai este posibilă, el desemnând clar așa-numita „magistratură sfântă” a regimului papal care a stat întotdeauna la Roma, dacă nu chiar momentan în Franța, la Avignon; inițial la Roma, în Palatul Lateran, apoi în Cetatea Vaticanului, în Bazilica Sfântul Petru din Roma. Identificarea papală se bazează pe identificarea locației geografice în care se află, și anume Roma din Italia. De asemenea, Dumnezeu ne atrage atenția asupra simbolurilor care permit identificarea acestui oraș; detaliul dat în versetul 9 este decisiv: „*Aici este priceperea care are înțelepciune. Cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia* .” Aceștia nu sunt șapte munți înalți, ci șapte dealuri mici pe care a fost zidit orașul Roma. Au primit nume: Capitoliul, Palatinul, Celiul, Aventinul, Viminalul, Esquilinul și Quirinalul. În spatele acestor nume se află profetia tuturor pretențiilor păgâne romane și apoi papale.

Capitoliul: provine din latinescul „caput”, care înseamnă „cap”.

Palatinul: înseamnă: palatul, bolta.

Caelianul: înseamnă: cerul. Acolo se află Palatul Lateran, unde papii sedeau în fața Vaticanului. Lângă palat se află cel mai mare obelisc egiptean, ca răspuns la dorința lui Constantin I^{cel Mare}. Cultul zeului „Soarele Neînvinș” este astfel confirmat și ferm legat de cultul papal.

Dealul Aventin: înseamnă: Salut; din latinescul „ave”. Roma îi va adresa aceste „ave” Mariei, noua Astarte a erei creștine.

Viminalul: înseamnă: care produce vin... *de desfrâu sau curvie*, conform Apocalipsei 17:2: „*Împreună cu ea, împărații pământului au comis curvie, și locuitorii pământului s-au îmbătat cu vinul curviei ei.*”; dar și 2:20-21: „*Totuși, am câteva lucruri împotriva ta: pentru că îngădui ca Izabela, acea femeie care se numește proorociță, să învețe și să-i amăgească pe slujitorii Mei să comită curvie și să mănânce lucruri jertfite idolilor. I-am dat timp să se pocăiască, dar nu se va pocăi de curvia ei.*” În acest comportament de refuz de a se pocăi a căzut „Babilonul cel Mare” conform Apocalipsei 14:8 și 18:2, între 1170 și ^{secolul al XVI-lea}, adică de la mărturia lui Pierre Waldo (sau Pierre Vaudés) până la cea a lui Martin Luther, călugărul învățător catolic, fondator oficial al Reformei Protestante.

Esquilinul: înseamnă: ceea ce se servește la mese. Un semn de bogăție și opulență, dar și o aluzie la masa Domnului pe care papalitatea pretinde că o servește.

Quirinalul: acesta este numele unei sulite sau a unei lănci. Este arma care echează Garda Elvețiană a Vaticanului. Până la pierderea sprijinului monarhic și a poporului francez, regimul papal se impunea prin sulite și lănci, ucigând adevărații slujitori ai Dumnezeului celui viu fără nicio reproș de conștiință. Așa cum, la vremea sa, Ierusalimul i-a ucis pe profeții pe care Dumnezeu i-a trimis. În cele din urmă, în Hristos, Dumnezeu a fost tratat în același mod.

Pe vârful acestor „*șapte dealuri*”, păgânismul roman și-a ridicat templele care deja pângăriseră orașul Roma. Dar sub domnia sa papală aceste nume au devenit „*blasfemii*” mincinoase la adresa lui Dumnezeu, așa cum spune el în Apocalipsa 17:3 și 13:1-5-6.

Contrar opiniei oamenilor înșelați de aparenta sa convertire la religia creștină, pentru Dumnezeu, Roma a rămas în același statut spiritual păgân. Acesta este mesajul care reiese din Daniel, unde același simbol „*cornul mic*” desemnează Roma păgână republicană cuceritoare din Daniel 8:9 și Roma papală, din Daniel 7:8. Cele două stataturi sunt identificate în funcție de faptul dacă „*cornul mic*” acționează într-un context situat înainte sau după ce cele „*zece coarne*” ale Imperiului Roman au intrat în posesia regatului lor, adică din anul 395, în era noastră, dată a începutului căderii Imperiului Roman, care este și începutul formării celor „*zece regate*” independente în Europa Occidentală. Acest reper este atât de important încât apare în Daniel 7:24 și Apocalipsa 17:12: „*Cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăție, dar primesc putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara.*” Aduc clarificări importante acestui verset. Dumnezeu îi vorbește lui Ioan și abia în timpul său cele „*zece coarne*” nu își primiseră încă împărăția. Apoi, a doua parte a versetului vizează timpul sfârșitului lumii fixat în Apocalipsa 17:3, unde, conform Apocalipsei 16:13-17, în contextul celei de-a 6-a ^{dintre} „*cele 7 ultime plăgi ale lui Dumnezeu*”, popoarele occidentale își angajează destinul sumbru supunându-se, pentru ultima dată, semnului autorității papale, duminica obligatorie, până la decretul final al morții, care îi va viza pe aleșii care au rămas credincioși Sabatului sfințit de Dumnezeu, încă din a șaptea zi a creării pământului și a întregii sale dimensiuni terestre și cerești. Dar Apocalipsa 13:11 plasează toată această acțiune persecutorie finală sub autoritatea lui Protestantismul american decăzut, dar împăcat și legat printr-un legământ cu credința romano-catolică. Înșelăciunea este acum clar demonstrată și doar acele suflete umane care disprețuiesc adevărul divin conținut în revelațiile sale profetice vor rămâne prizoniere ale acestei aparente seducții înșelătoare.

Această situație finală îi va plasa pe supraviețuitorii celui de-al Treilea Război Mondial în aceeași situație în care Eva și apoi Adam s-au trezit confrunțați cu cuvintele seducătoare rostite de șarpele locuit, inspirat și folosit ca mediu de diavol. Ca și în Geneză, în Edenul lui Dumnezeu, alegerea „*celor doi pomi*”, „*pomul vieții*”, o imagine a ascultării în Hristos, și „*pomul cunoașterii binelui și răului*”, o imagine a neascultării rebele a diavolului, va avea consecințe veșnice și definitive de viață sau de moarte.

În bătălia spirituală pământească supremă numită în Apocalipsa 16:16, „*Armagedon*”, un cuvânt ebraic care înseamnă munte prețios, ascultarea de Sabat va reprezenta „*pomul vieții*”, iar ascultarea de duminică, pângărită de la originile sale pentru că era dedicată zeului păgân soare, va reprezenta „*pomul cunoașterii binelui și răului*”, al cărui rod duce la moartea veșnică.

Astfel, până la întoarcerea lui Hristos, care va clarifica situația religioasă a ființelor umane, blestemul adus de religia catolică își va da roadele mortale asupra întregii umanități creștine rebele. Nu-i va părăsi până la distrugerea lor prin suflarea Dumnezeului Creator numit prin multe nume, dar în principal prin cel de

„Isus Hristos”, care își dezvăluie aspectul de Mântuitor exclusiv al păcătoșilor pocăiți și smeriți. De asemenea, El a devenit, de la victoria sa asupra diavolului și păcatului, unicul deținător al judecății universale a ființelor umane și a îngerilor cerești. Slavă numelui său! Cu adevărat!

Dacă ar fi fost înțelepți și inspirați de Dumnezeu, conducătorii popoarelor pământești ar fi putut beneficia de mărturia experiențelor orașului Roma. Nu s-ar fi angajat în această aventură nebună de a unifica Europa, sortită eșecului pe termen lung. Căci ar fi aflat cum Roma și-a pierdut unitatea după ce a fost invadată de populațiile pe care le cucerise. Amestecul etnic este o bombă explozivă a cărei detonare este întârziată, dar în niciun fel evitată; Dumnezeu! Atotputernic, Isus Hristos, se ocupă de acest lucru și își asumă responsabilitatea de a declanșa explozia în momentul în care dorește să o facă.

Vă atrag acum atenția asupra numelui „*Babilonul cel Mare*”, prin care Duhul desemnează orașul Roma, deoarece nu poate menționa clar numele ei. Conform Apocalipsei 17:5, acest nume ascunde „*o taină*”: „***Pe fruntea ei era scris un nume, o taină: Babilonul cel Mare , mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului***”. Putem deja observa faptul că acest nume este scris „***pe fruntea ei***”, ceea ce desemnează centrul voinței ei și, prin urmare, semnul personalității ei. Prin comparație, în Apocalipsa 14:1, în tabăra lui Hristos, aleșii Săi poartă „*pe frunți numele lui Isus și numele Tatălui Său*”: „*M-am uitat și iată că Mielul stătea pe Muntele Sionului și cu El o sută patruzeci și patru de mii de oameni, având numele Lui și numele Tatălui Său scrise pe frunți*”. » Numele lui Isus este legat de cel al Tatălui său deoarece restaurarea adevărilor divine întreprinsă din 1843 face ca adventiștii de ziua a șaptea să-i aleagă pe singurii creștini care îndeplinesc cu adevărat criteriul definit în Apocalipsa 14:12: „*Aici este răbdarea sfinților: aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.*” Fără respectarea practicii Sabatului cerută din 1843, această definiție nu se poate aplica. Astfel, faptele produse de credință sfințesc concret pe adevărații aleși ai lui Isus Hristos până la revenirea sa finală, divin glorificată.

De ce este misterios numele „*Babilonul cel Mare*”? Motivul este simplu de înțeles: deoarece orașul care purta acest nume în Caldeea regelui Nebucadnețar nu mai există, căci în vremea când Ioan a primit viziunea sa de la Dumnezeu, acesta fusese deja complet distrus, iar în locul unde fusese nu mai rămăseseră decât ruine, grâmezii de cărămizi. Aceasta înseamnă că numele „*Babilonul cel Mare*” este atribuit de Dumnezeu Romei dintr-o cauză simbolică. Deja, de la Roma, Petru făcuse o comparație între marele oraș roman și „*Babilonul*” antichității, așa cum o dovedește acest verset citat în 1 Petru 5:13: „*Biserica aleșilor care este în Babilon vă salută, și Marcu, fiul meu.*”

A doua întrebare care se pune este, așadar: de ce este dat acest nume Romei? Răspunsul este încă foarte simplu: deoarece Roma imperială reproduce cu putere pe cea a orașului regelui Nebucadnețar. În timpul lui Ioan, Roma atrăgea nenumărate familii care veneau în această capitală în căutarea prosperității și a unei părți din enormele sale bogății. În zilele noastre, în mod similar, marile capitale atrag populații din aceleași motive. Prin urmare, putem spune că în timpul nostru, „*Babiloniile*” se înmulțesc. Dar în timpul lui Ioan, Roma, singură, domina cu mândrie întregul său imperiu roman, care acoperea toată Europa

actuală, cu excepția Germaniei, precum și Asia de Vest și toată Africa de Nord. Numele „*Babilon*” a fost ales de regele Nebucadnețar înainte de convertirea sa și de recunoașterea gloriei Dumnezeului lui Daniel. Tocmai pentru că și-a exprimat în cuvinte publice mândria dominatoare și creatorul acestui oraș incredibil de frumos, a fost stupefiat de Dumnezeu timp de „*șapte ani*”, conform lui Daniel 4; un detaliu important de remarcat, Dumnezeu i-a profețit regelui pedeapsa sa viitoare într-o viziune dată cu un an înainte ca gura sa să-și exprime mândria. Prin urmare, numele „*Babilon*” este legat în mod special de acest verset din Daniel 4:30: „*Împăratul a luat cuvântul și a zis: «Nu este acesta marele Babilon, pe care l-am zidit eu ca împărăție, prin puterea puterii mele și spre slava măreției mele?»*” Împărații romani erau, de asemenea, preocupați să-și înfrumusețeze capitala, „*reședința lor regală*”, „*prin puterea tăriei lor și pentru gloria măreției lor.*” Și alegerea numelui de către Nebucadnețar a fost justificată de numele orașului numit „*Babel*”, în care, chiar în acest loc, regele Nimrod a ridicat un „*turn*” înalt în timpul său, după potopul devastator al apelor. Ca un tip profetic al capitalelor noastre, „*Babel*” a avut caracteristica specifică de a fi fost primul loc de adunare al umanității post-diluviene. Iar numele „*Babel*”, care înseamnă confuzie, poartă în sine anunțul eșecului acestor adunări unitare ale umanității. Dumnezeu are grijă ca rezultatul final să fie confuzia, fie prin crearea limbilor, în cazul primului „*Babel*”, fie prin ciocnirile războaielor civile, așa cum a fost cazul capitalei romane după 395.

Dacă numele „*Babilonul cel Mare*” se referă la orașul Roma însăși, pe de altă parte, restul numelui scris „*pe fruntea ei*”, „*mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului*”, se referă la instituția religioasă catolică papală care și-a stabilit acolo sediul dominant. Să observăm totuși că Roma păgână din toate epocile merită să împărtășească aceste criterii și aceasta este într-adevăr ideea pe care Dumnezeu vrea să o împărtășim, deoarece pentru el, Roma a rămas în cele două faze ale sale, păgână apoi creștină, o continuitate a unor practici religioase păgâne abominabile. Pentru a fi convinși de această viziune divină, este suficient să comparăm lucrările produse în cele două aspecte ale sale. În ambele, există violență, persecuție, uciderea adversarului căruia papismul și tribunalul său al inchiziției îi dau numele de „*eretic*”. Erezia constă în contrazicerea cuvintelor și judecăților lui Dumnezeu? Nu! Nu cele ale lui Dumnezeu, cele ale papei și ale clerului său religios, pe care dreptul Iisus Hristos nu le împărtășește și pe care le-a condamnat întotdeauna, încă de la adoptarea odihnei primei zile dedicate gloriei „*soarelui neînvins*” roman, impusă de Constantin I^{la} 7 martie 321; la doar 8 ani după decretul de pace religioasă semnat de el la Milano în 313. De aceea, deja în Daniel 8:12, „*păcatul*” citat, imputat Romei, privea deja abandonarea Sabatului zilei a șaptea în favoarea odihnei solare a primei zile. Această infidelitate a fost cauza instaurării regimului papal stabilit la Roma din 538. Putem înțelege cu ușurință comportamentul Dumnezeului creator mântuitor. Întrucât sfinții săi preferă să asculte de Roma decât de el, el îi livrează, pentru a-i pedepsi, crudului și persecutorului regim papal, instaurat tocmai din anul 538. În Daniel 7:25 și Apocalipsa 11:2-3, 12:6-14 și 13:5, el anunță în valoare profetică, de an, lună și zi, timpul de 1260 de ani în care puterea tiranică papală va domina asupra lor. La sfârșitul acestei durate, în 1798, papalitatea își pierde autoritatea oficială, Papa

Pius al VI-lea fiind prizonier și deținut la Valence în Drôme, unde a murit tot deținut în anul următor, în 1799. Blestemul catolic va continua însă, dar dominația și susținerea „zilei soarelui” sale trec sub autoritatea Americii protestante care se dezvoltă într-un mod tradițional și astfel rămâne atașată de „falsa” sa „zi a Domnului” moștenită de la catolicismul papal. Abandonat de Dumnezeu încă din anul 1843, acest protestantism, care „*se crede că este viu și este mort*”, conform judecății drepte a lui Hristos revelate în Apocalipsa 3:1, va domina guvernul universal format de supraviețuitorii celui de-al Treilea Război Mondial. Suferind ultimele plăgi ale lui Dumnezeu, ei vor decide în cele din urmă să-i extermine pe creștinii care au rămas credincioși Sabatului sfințit de Dumnezeu, dar Isus așteaptă până în acest moment pentru a interveni în numele ai săi împotriva ultimilor rebeli. Astfel, judecătorii ucigași vor deveni cadavrele abandonate pe pământ ultimelor păsări de pradă. Vor avea hrană pentru „*o mie de ani*”, timp în care pământul va fi pustiu și lipsit de orice viață umană. La rândul lor, aleșii care au rămas credincioși Sabatului sfințit de Dumnezeu vor intra în odihna sabatică a celui de-al șaptelea mileniu, pentru a trăi în siguranța cerească a împărăției lui Dumnezeu. Acolo, ei vor lucra pentru a judeca morții răi și vor pronunța un verdict asupra fiecărui caz examinat. Timpul suferinței suferite în timpul „*morții a doua*” va fi astfel fixat pentru fiecare persoană într-un mod strict individual. În același timp, „*diavolul, Satana*” va fi ținut prizonier pe pământ până la sfârșitul „*celor o mie de ani*”, când, împreună cu toți rebelii înviați, va pieri în focul „*morții a doua*” a judecății de apoi menționate în Apocalipsa 20:11-15. Rolul și roadele Romei vor dispărea astfel, anihilate pentru totdeauna. Roma își va fi îndeplinit cu fidelitate destinul profețit de fondatorii săi, Romulus și Remus, fostul ucigaș al celui de-al doilea, după chipul diabolicului Cain care l-a ucis pe fratele său Abel. Tradiția atribuie faptului că au fost alăptați de o „lupoaică”, în aspectul ei de „*lup răpitor*”, Roma și-a onorat încă numele. Să precizăm, de asemenea, că cuvântul latin „lupa”, tradus prin „lupoaică”, desemnează și o „*prostituată*”.

Lecțiile divine romane pot schimba și astăzi destinul ființelor umane, dar timpul se scurtează și opt ani, sau mai precis șapte ani înainte de sfârșitul perioadei de har colectiv și individual, sunt disponibili pentru a le face alegerea. Și acest timp este și mai scurt pentru cei care vor muri în viitorul Război Mondial; așa cum Dumnezeu le-a făcut cunoscut aleșilor Săi, prin Daniel 11:40-45 și Apocalipsa 9:15. Adevărat!

Cele șapte minciuni mortale

Aici adopt punctul de vedere opus celebrei expresii moștenite în dogmă de la catolicism „cele șapte păcate capitale” sau, conform Romei: mândria, lăcomia, lenea, pofta, lăcomia, mânia și invidia. Dacă este adevărat că aceste defecte de caracter sunt reprobabile și condamnate de Dumnezeu însuși, prezentarea lor ca păcate capitale nu este justificată. Termenul „păcate capitale” slăbește celelalte tipuri de păcate pe care Dumnezeu le-a pus în primă importanță. Și în prioritatea sa, conform lui Isus Hristos, păcatul capital este blasfemia sau minciuna împotriva Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Pentru a înțelege pe deplin importanța sa, trebuie să știți deja ce constituie acest păcat: este vorba de a atribui diavolului lucrarea

îndeplinită de Isus Hristos. Cu această explicație, totul devine de înțeles. Întrucât moartea ispășitoare a lui Isus Hristos este oferită păcătoșilor pământești ca singurul mijloc de a scăpa de moartea veșnică și de a obține viața veșnică de la Dumnezeu, atribuirea acestui principiu diavolului echivalează cu înlăturarea singurei uși către mântuire oferite de Dumnezeu. Ființa umană care comite acest păcat se privează de orice posibilitate de a fi mântuită de justa condamnare divină care apasă asupra sa.

Dar ce se întâmplă cu celelalte păcate? Să spunem deja că, potrivit lui Dumnezeu și tablelor acestor zece porunci gravate de degetul Său pe table de piatră, pentru a marca prioritatea lor față de toate celelalte rânduieli, numărul păcatelor de moarte este zece, și nu șapte, așa cum ne învață tradiția romană. Căci păcatul rezultă din încălcarea acestor zece porunci prioritare, prin urmare, cu adevărat, sunt „capitale”, un cuvânt luat din latinescul „caput”, care înseamnă: capul. Și legarea celor zece porunci ale lui Dumnezeu cu „capul” uman este o realitate, deoarece în capul omului se află creierul său, suportul gândurilor sale și al voinței sale personale. Iacov a comparat, foarte divin, legea divină cu o oglindă, în Iacov 1:23: „*Căci dacă cineva este ascultător al Cuvântului și nu împlinitor, el este ca un om care se uită la fața sa firească în oglindă*”. Această lege a celor zece porunci definește standardul vieții veșnice în faza sa încă pământească. Căci în veșnicie, nu va mai fi tată sau mamă de cinstit. Această lege stabilește un standard perfect pe care niciun om pământesc nu l-a satisfăcut vreodată de la păcatul originar al Evei și al lui Adam. A fost necesar să se aștepte venirea lui Dumnezeu pe pământ în Isus Hristos pentru a satisface această cerință. De aceea, jertfa vieții Sale, perfect dreaptă, pentru a plăti pentru păcatele singurilor Săi aleși credincioși, are o eficacitate perfectă. Păcatele aleșilor sunt așadar ispășite de Isus Hristos, dar cele ale altor oameni rămân pe capul lor și, fără a obține harul Său, moartea veșnică, adică anihilarea definitivă, le este rezervată.

La început, legea condamnă la moarte păcătosul care o încalcă, iar fără pocăință și rodul pocăinței, lucrurile rămân acolo. În cazul celor aleși, lucrurile se întâmplă diferit. Ca și precedentul, alesul își descoperă condamnarea de către Dumnezeu, dar vede în legea divină o formă perfectă la care aspiră să reușească să se conformeze. Dumnezeu, care îl sondează, îi cunoaște dorința și, în Isus Hristos, se ocupă de el, pentru a-l ajuta să se schimbe, pentru a semăna cât mai mult cu modelul său: Dumnezeu făcut om Isus.

Legea celor Zece Porunci ne conduce, așadar, la Isus Hristos, dar cu scopul de a obține de la El ajutorul indispensabil pentru a atinge standardul desăvârșit al legii. Și acest ajutor indispensabil, sub tot cerul și pe tot pământul, este disponibil numai în Isus Hristos.

La prima vedere, legea pare dincolo de posibilitățile noastre omenești. Totuși, din moment ce, în Hristos, alesul intră în statutul de rob, legea devine realizabilă. Căci, răspunzând poruncii lui Isus de a se „*tăgădui de sine*”, posibilitatea de a păcătui împotriva acestei legi dispăre. Într-adevăr, cel care moare spiritual nu mai experimentează nicio dorință egoistă personală. El poate astfel onora ultimele „șase” porunci, care privesc îndatoririle sale față de aproapele său și, cu atât mai mult, primele patru. Căci în ceea ce privește îndatoririle față de Dumnezeu, călăuzit de dragostea simțită pentru El, alesul nu

are în sufletul său nici cea mai mică dorință de a nu-L asculta și de a-l face să sufere.

Dacă denunț astăzi această expresie a „celor șapte păcate capitale”, este pentru că a invadat umanitatea occidentală. A pătruns în minți și îi împiedică pe păcătoși să vadă Cele Zece Porunci prin care Dumnezeu îi condamnă la moarte, nu o dată, ci de două ori. Religia romano-catolică, care se află la originea acestei dogme, atrage atenția asupra „celor șapte păcate capitale” ale sale pentru a ignora propriile atacuri asupra textului Celor Zece Porunci formulate de Dumnezeu. Atacurile diavolului vizează elementul principal al sfințirii divine. După abandonarea Sabatului din 7 martie 321, în versiunea catolică, a patra poruncă divină, devenită a treia, ordonă odihna „duminicii” și adaptarea celor zece porunci la standardul practicii sale, „a doua poruncă” care interzice și condamnă cultele sale la chipuri sculptate, a denunțat-o pur și simplu și într-un mod „*ocardă și arogant*” de Dumnezeu în Daniel 7:8 și Apocalipsa 13:5, **suprimată**. Dar, pentru a-și ascunde crima, a creat porunca despre „lucrările firii pământești”, pentru a le păstra numărul de „zece”. Dar cui îi pasă de schimbările făcute în legea divină de către o autoritate umană? Aleșii lui Hristos și numai ei.

Pentru a încheia acest subiect, vă reamintesc, așadar, că sângele lui Hristos este eficient în spălarea tuturor formelor de păcat, cu condiția ca partea vinovată să se pocăiască și să-și demonstreze sinceritatea printr-o schimbare de conduită pe care Dumnezeu o numește „*rodul pocăinței*”. Acest „*rod al pocăinței*” cerut de Dumnezeu este cel care înlătură din mântuirea creștină aspectul de „etichetă” pe care i l-a dat creștinismul fals oriunde este reprezentat pe pământ.

Păci mortale și trădări

IMPORTANT - IMPORTANT - IMPORTANT

Abordez aici un subiect de reflecție extrem de serioasă, cu consecințe.

În toate țările, mai ales în timp de război, trădarea se pedepsește cu moartea. Pentru guvernarea cerească, acest lucru este și mai adevărat și aplicat sistematic. Mai întâi, Iuda Iscarioteanul, unul dintre cei doisprezece apostoli angajați de Iisus Hristos, l-a trădat predându-l gărzilor templului în seara zilei de marți, 3 aprilie 1930. Iuda voia pur și simplu să-l forțeze pe Iisus să preia puterea și să domnească ca Rege al evreilor. La începutul săptămânii Paștelui, poporul evreu îl primise cu brațele deschise, dându-i glorie în această calitate. Problema era că niciun om, la acea vreme, nu avea o înțelegere corectă a rolului lui Mesia cel profețit și așteptat. Numai Dumnezeu avea această cunoaștere. Copleșit de remușcări puternice și nevăzând nicio cale de ieșire pentru speranțele sale contrazise de fapte, Iuda a decis să se spânzure. După lucrarea pământească a lui Iisus, el a fost primul trădător și a luat moartea pe care o merita trădarea sa.

După Iuda, Isus a fost victima unei trădări naționale din partea aproape întregului popor evreu. Cezar a fost preferat lui Isus, iar tâlharul ucigaș Baraba blândului și divinului Mesia. În anul 70 d.Hr., trădarea națională și-a primit pedeapsa divină prin armatele romane, așa cum prezisese Daniel 9:26.

În anul 321, pe 7 martie, în Occident, credința creștină l-a trădat pe Iisus Hristos ascultând de împăratul Constantin, în detrimentul Dumnezeuului Creator care a venit să se întrupeze în trupul lui Iisus Hristos. Această trădare a fost deja pedepsită de primele cinci trâmbițe revelate în Apocalipsa 8 și 9. Toate aceste pedepse aduc moartea umanității, pedepsirea trădătorilor.

În vremea Reformei protestante, trădarea lui Hristos se baza în esență pe ignoranța vremii. Cei mai credincioși și-au păstrat credința până la închisoare, pe galere sau la moarte. Dumnezeu a ținut cont de această perioadă de ignoranță, deoarece în ^{secolele al XII-lea și} al XVI-lea, marcat succesiv de doi proclamatori ai luminii divine, Petru Valdo și Martin Luther. Majoritatea celorlalți protestanți ai acestei Reforme, în special hughenotii din Cevenne, au reacționat puțin ca Iuda, iar spiritul lor foarte carnal i-a împins să ia armele și să lupte împotriva taberei răului cu propriile sale arme. Pur și simplu au neglijat să respecte instrucțiunile date de Iisus Hristos, care le-a interzis apostolilor săi să folosească armele pe care le ceruse să le ia cu ei; aceasta, chiar în ceasul arestării sale. Deși foarte zeloși și curajoși, cei care au acționat în acest fel nu erau în conformitate cu standardul de credință propovăduit de Iisus Hristos. După ce a trecut vremea dragonadelor lui Ludovic al XIV-lea, persecuțiile slăbite și credința protestantă alungată din Franța și din toate țările dominate de credința catolică, religia romano-catolică papală a rămas fără concurență. Atunci Dumnezeu a ridicat Revoluția Franceză din 1789 pentru a pedepsi această religie și sprijinul ei monarhic, care a rămas surdă și rebelă la invitațiile la pocăință reprezentate de mesajul credinței reformate. Să se înțeleagă bine acest lucru. Religia catolică a fost ridicată de Dumnezeu pentru a pedepsi abandonarea Sabatului din 7 martie 321. Secole de întuneric au urmat apoi până la vremea mesajelor Reformei. Și aceste mesaje oferă moștenitorilor credinței catolice oportunitatea de a se converti cu adevărat la adevărata religie creștină, dacă nu la perfecțiunea din 1844, cel puțin pe bazele protestante care dau mântuirii prin har și Bibliei locul fundamental în crezul lor.

Urmează o altă trădare, trădarea adventistă. Dar să observăm importanța schimbării în context. Trădările anterioare au fost săvârșite într-o perioadă de războaie religioase permanente, mai mult sau mai puțin intensificate. Și intrând într-o perioadă de pace religioasă instaurată peste toate popoarele creștine occidentale, așa cum este revelat în Apocalipsa 7:1, rolul păcii va căpăta caracterul unui blestem pentru credință în general. După încercările credinței trăite în SUA, micul grup adventist select este plin de zel pentru Sabat, care a fost adoptat treptat până în 1873, când Isus și-a lansat lucrarea de convertire universală la credința adventistă de ziua a șaptea. Atâta timp cât mesajul este transmis fără a fi atenuat, se obțin convertiri. Căci subliniez aici un mesaj important. În ce scop ne mântuiește Isus? Sau, mai clar, ce așteaptă Isus de la cei pe care îi mântuiește? Mulți poate că nu au înțeles încă, dar aleșii mântuiți devin soldați ai lui Hristos. Un soldat de un fel special, întrucât echipamentul său este casca mântuirii, platoșa dreptății, cingătoarea adevărului, sabia Duhului și, în loc de încălțăminte, zelul Evangheliei. Dar, ca toți soldații, cei ai lui Hristos sunt angajați să lupte împotriva vrăjmașului lui Dumnezeu cu armura lui Dumnezeu. Brăul adevărului sugerează o capacitate de a prezenta public adevărul divin. Lupta corp la corp cu inamicul este

apărare și, de îndată ce se ivește ocazia, atac. Pasivitatea în război nu este de niciun folos nimănui. Același lucru este valabil și pentru războiul pe care Isus îl poartă împotriva taberei pământești a diavolului. Toți cei care aude și răspund chemării sale în har trebuie să fie convinși că, oricât de slabi ar fi, bărbații și femeile mântuiți de Isus trebuie să se pună sub stăpânirea sa și să fie disponibili pentru a fi folosiți de el în funcție de nevoile sale de moment. Aceste cerințe au fost onorate de părinții fondatori ai adventismului. Dar, în scurt timp, instituția adventistă s-a birocratizat, zelul pentru adevăr a fost slăbit de succesiunea moștenirii religioase și, deja în timpul vieții sale, mesagera Domnului, Ellen Gould-White, a denunțat apostazia Bisericii. Să analizăm ce s-a întâmplat. Părinții fondatori au fost selectați în urma testării credinței lor, dar moștenitorii au intrat în lucrare fără ca credința lor să fie testată de Dumnezeu. Întreaga lucrare a trecut astfel sub dominația unor oameni care nu erau convertiți, ci mai simplu convinși că religia tatălui lor era cea mai bună. Iubirea adevărului nu este în discuție aici; reacția se bazează pe dovezi aparente, deci justificate. Rodul obținut de Dumnezeu este minim, precum căldiceia din Laodiceea. Și la acest nivel de credință, posibilitatea trădării este foarte apropiată. Acolo unde zelul pentru adevăr nu fierbe, trădarea se prezintă inevitabil. Aici intervine interesul pentru pacea dintre oameni. Și această pace este cu atât mai apreciată cu cât Dumnezeu a stabilit-o în toate popoarele creștine occidentale. Pacea promovează relațiile internaționale, ceea ce promovează comerțul și călătoriile internaționale, iar biserica oficială a lui Hristos nu scapă de această atracție seducătoare și plăcută. Pacea devine brusc scopul credinței creștine. Trădarea este în acel moment completă, deoarece, la rândul său, Isus, Mântuitorul aleșilor săi, a spus: „*Să nu credeți că am venit să aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabie*”. El își dă seama atunci de prăpastia dintre aceste cuvinte ale lui Hristos și această concepție despre pace a credinței oficiale. Instituția a părăsit drumul și a deviat; se află pe calea cea largă care duce prin pace la pierzarea veșnică. Căci pe calea adevărului trasată de Isus, adevărații săi aleși luptă cu sabia Duhului împotriva minciunilor răspândite de falșii Hristoși și a diferitelor aspecte ale falsei credințe.

Pentru a explica concret această derivă spre trădare, trebuie să înțelegem următoarele: Inițial, adventismul proclamă așteptarea revenirii lui Hristos, dar nu mai are o dată la care să o stabilească; el propovăduiește ascultarea de Sabat și denunță originea diabolică a duminicii. Acțiunea dă roade pentru că oferă celor care aud aceste mesaje motive bune și salutare pentru a răspunde invitațiilor sale, care constau în punerea sub semnul întrebării a moștenirii religioase transmise prin tradiție. Apoi, într-o a doua fază, interesul pentru pace preia controlul. Ce facem atunci? Încă propovăduim Sabatul, dar evităm să criticăm alegerea opusă făcută de religia adversă. S-a terminat; Hristos este trădat, vor exista doar câteva convertiri trecătoare, episodice și cu adevărat parțiale. Interlocutorul nu mai aude mesajul care l-a obligat să pună la îndoială poziția sa religioasă moștenită.

Așadar, oricine ai fi și oricare ar fi slăbiciunea ta, amintește-ți că convertirea la Sabatul divin al adevăratei „zile a șaptea”, care este „**Sâmbăta**”, se obține de la aproapele tău numai dacă însoțești prezentarea ei ca „*pecete a Dumnezeului celui viu*” cu opusul ei, „*semnul fiarei*”, pe care îl poți atribui „

duminicii ” catolicismului papal moștenit de la împăratul Constantin I ’ sub numele de „Soarele Neînvins”; o acțiune care a pângărit prima zi a săptămânii și a făcut-o perpetuu nedemnă de a prezenta orice fel de cult Dumnezeului Creator. Moartea pe care Dumnezeu o atașează odihnei primei zile justifică pe deplin necesitatea acestei identificări precise. Această judecată divină a fost ignorată de oameni prea mult timp. Ne-au mai rămas doar câțiva ani pentru a-i face să descopere aceste adevăruri salutare, deoarece războiul dus de Iisus Hristos nu se va încheia decât la întoarcerea sa, cu victoria sa totală asupra tuturor dușmanilor săi. Dar în acest război, soldații săi suntem noi. Noi, care suntem discipolii săi chemați să obținem de la el alegerea mult ridicată în valoare deasupra crucilor de război sau a crucilor Legiunii de Onoare a oamenilor. Răsplata noastră va fi mult mai mare și veșnică.

O reamintire utilă: în Apocalipsa sa, Iisus îi pedepsește și îi denunță pe „lași” și tocmai am văzut cât de mult îi caracterizează interesul pentru pace.

Dumnezeu dă binele și răul

Acest subiect de studiu este necesar în vremea noastră din două motive: pe de o parte, credința și interesul pentru religia adevărată au devenit rare, iar pe de altă parte, gândirea religioasă asiatică a pătruns în mintea unui număr mare de occidentali. Pentru chinezi, viața opune binele și răul, „Ying” și „Yang”, două concepte opuse în termeni absoluți, dar de putere egală. Fără inspirație divină, acest gând rămâne totuși logic, deoarece pe pământ totul are înaintea sa opusul său absolut. Și multe religii păgâne reproduc acest model în care zeii se confruntă și se luptă între ei, reproducând defectele caracterului uman.

În contrast cu acest model, religia unicului Dumnezeu revelată prin experiența trăită a poporului evreu ne învață că totul, toată viața și formele de viață, își datorează existența acestui singur Dumnezeu, nelimitat în toate domeniile imaginabile. Opus acestui „Ying” „Atotputernic”, nu există un „Yang” „Atotputernic”, deoarece ambele sunt în el. Cu toate acestea, trăim încă într-un context în care răul își are încă rațiunea de a exista. Înainte ca problema răului să fie complet rezolvată prin distrugerea și anihilarea tuturor dușmanilor lui Dumnezeu, pentru că au ales să urmeze calea răului, Dumnezeul creator, ca mare judecător universal, le inflige răul oamenilor neascultători, organizând condițiile pedepsei pe pământ. Nimeni nu-i poate impune voința, iar tabăra „Yang”-ului ceresc sau terestru nu-l poate împiedica să-și îndeplinească sentințele punitive. Astfel, datorită Bibliei scrise la dictarea sa și sub inspirația sa, credința în adevăratul Dumnezeu îi protejează pe adevărații credincioși de minciunile păgâne și de șarlatania care îi exploatează. Căci în concepția păgână, ființele umane încearcă să câștige favoarea zeităților ostile și rele plătind bani. Adevăratul Dumnezeu, însă, nu poate fi cumpărat, căci nu are nicio nevoie pe care să nu o poată satisface singur. Nu numai că nu este cumpărat, ci este și cel care răscumpără sufletele aleșilor Săi. Și pentru a le obține, a venit pe pământ pentru a ispăși păcatele lor în locul lor, în durere și agonie lentă. Astfel, a fost răstignit la poalele Muntelui Golgota. Și îmi amintesc acest lucru pentru că este pentru El subiectul gloriei Sale, El și-a dat, de bunăvoie, viața ca jertfă de ispășire. El a vrut

să-și avertizeze apostolii, spunându-le în Amos 3:6: „*Se sună oare trâmbița într-o cetate și oamenii nu se tem? Se întâmplă oare nenorocire într-o cetate și YaHWéH nu este cel care o face?*” Această întrebare este, de fapt, răspunsul afirmativ al lui Dumnezeu, rostit prin profetul Amos.

O astfel de abnegație i-a dat lui Isus Hristos toată puterea în cer și pe pământ, conform lui Matei 28:18: „*Isus a venit și le-a vorbit, zicând: «Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.»*” Înviat, este în natura Dumnezeului Atotputernic, mascat de o aparență umană, că El a anunțat astfel aceste lucruri iubiților Săi apostoli și ucenici. Divinitatea perfectă a lui Hristos nu mai trebuie demonstrată, ci trebuie afirmată tuturor adversarilor Săi geloși și răi. Adevărul credincios găsește dovezi pentru că le caută acolo unde Dumnezeu le-a pus: în Biblia Sa sfântă și numai în ea. Căci ce valoare au mărturiile umane în comparație cu cele pe care Dumnezeu le-a adunat în cuvântul Său sfânt scris al Bibliei, ci numai în Biblie? Căci toate celelalte scripturi religioase trebuie să fie compatibile cu declarațiile Sale divine dictate sau inspirate. Dumnezeu le-a organizat pentru a constitui standardul tuturor revelațiilor Sale până la revenirea glorioasă a lui Hristos. Acesta este motivul pentru care toate studiile mele prezentate în această lucrare și în altele deja produse se bazează pe chei date de Biblie.

În Isus Hristos, este adevărat, Dumnezeu și-a revelat marea iubire pentru aleșii Săi și pentru toate creaturile Sale, pe care le va chema în continuare prin diverse mijloace până la vremea sfârșitului harului, care se apropie și, în această primăvară a anului 2022, este cu șapte ani înaintea noastră. Dar această revărsare de iubire nu trebuie să ne ascundă ochii faptul că Isus Hristos este capabil și el să pedepsească sever și fără milă omenirea egoistă, rebelă, crudă și ucigașă, pentru că El Însuși este opusul absolut al acestor criterii de caracter. Aceste defecte se găsesc pe pământ doar la ființele umane și sunt considerate de Dumnezeu cu atât mai responsabile, cu cât le-a dat capacitatea de inteligență. Cel mai adesea, animaleleucid pentru hrană, dar omul poate ucide pentru plăcerea pe care o obține din aceasta. Răutatea Sa construiește nenorocirile Sale și suferința pe care o provoacă. Pentru Dumnezeul iubirii, a fi martor la aceste lucruri este un lucru dureros pe care îl îndură în așteptarea ceasului binecuvântat când răul va fi anihilat de El. Acest timp vine și se apropie, dar în fața noastră trebuie să treacă „șapte ani” dintr-un lanț de lucruri oribile în ritmul regulat de ore, zile, luni și ani.

Când pedepsește, Dumnezeu o poate face direct El însuși și, chiar dacă trimite îngeri, El este cel care lovește. Căci sursa puterii este numai în El; fie că vrea să creeze, fie că vrea să distrugă. Tot ce trăiește și există rămâne sub controlul Său permanent. Nimic nu-I scapă, iar memoria Sa divină este nelimitată. Dumnezeu își împărtășește acțiunile cu ei numai din dragoste pentru cei care Îi rămân fideli: îngerii cerești și mesagerii pământești sunt doar „*slujitori inutili*” cărora le încredințează acțiuni spre îndeplinire, pentru că ar putea face totul singur. Or, există două feluri de rele: cele care sunt rodul răutății diavolului și cele pe care Dumnezeu cel bun și drept le provoacă celor necredincioși și celor care Îl disprețuiesc. Dumnezeu controlează natura și niciun vulcan nu erupe fără autorizația lui Dumnezeu. La scara planetei și a celei mai mici localități, El dirijează vânturile, creează furtuni, tornade devastatoare și înghiți cicloane care pun în acțiune puteri impresionante asupra cărora omul nu poate acționa. Dar, pe

lângă aceste acțiuni personale directe, Dumnezeu supune și umanitatea rebelă blestemelor pe care diavolul i le provoacă continuu. Satana și demonii săi devin astfel auxiliarii care răspândesc răul în locul său. Dar acțiunile lor malefice, inspirate de oamenii răi care le pun în acțiune, se datorează deciziei Dumnezeului creator suprem, care, prin urmare, rămâne bun, singurul autor declarat care dă „binele și răul”.

Iubirea lui Dumnezeu și a aproapelui: iubirea de cuplu

Acest nou studiu va examina diferitele situații și consecințele umane ale iubirii față de Dumnezeu.

În înțelepciunea Sa divină, Dumnezeu a găsit cuvintele care defineau perfect problema ridicată, spunând prin Isus Hristos, în Matei 22:36-40: „***Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?*** Isus i-a răspuns: „***Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă . Și a doua, asemenea ei, este : Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Prorocii.***”

Această definiție divină perfectă a iubirii va pune totuși probleme în aplicațiile sale în diverse situații. În această imagine ideală, lipsește o entitate al cărei rol dăunător va schimba multe lucruri: cel al diavolului sau al colegilor săi rebeli. Pentru o singură persoană ca mine, intră „în scenă” trei entități: Dumnezeu, diavolul și ființa umană. Situația sa spirituală depinde exclusiv de propria sa alegere: îl ascultă pe Dumnezeu sau îl ascultă pe diavol. Dacă îl iubește pe Dumnezeu, conform poruncii lui Isus, nu-l mai ascultă pe diavol și are grijă să nu se supună propunerilor sale. Problema este atunci ușor de rezolvat. Dar în cazul unui cuplu, nu mai sunt trei, ci patru entități care sunt în acțiune: Dumnezeu, diavolul, bărbatul și femeia.

În cel mai bun caz, extrem de rar, ambii soți umani sunt de același nivel spiritual; amândoi Îl iubesc pe Dumnezeu mai presus de toate, iar în această înțelegere, dragostea și înțelegerea sunt perfecte. Dar, așa cum am specificat, acest caz este foarte, foarte rar și Isus împărtășește și el acest gând, întrucât el însuși a declarat, în Luca 17:34: „***Vă spun că, în noaptea aceea, doi oameni vor fi în același pat , unul va fi luat și celălalt lăsat*** ”. Este interesant de observat că separarea dintre persoana aleasă și persoana căzută nu se va realiza decât la întoarcerea glorioasă a Hristos. Aceasta înseamnă că ei pot și trebuie, pe cât posibil, să rămână împreună în timpul șederii lor pe pământ. Dar spun: pe cât posibil, pentru că există cazuri în care acest lucru devine imposibil.

Al doilea caz cel mai frecvent este atunci când ambii soți slujesc diavolului fără să știe sau să vrea, și prin urmare inconștient. Paradoxal, și aici, viața de cuplu poate căpăta o formă aparent reușită. Armonia este posibilă deoarece, uniți în iubire reciprocă sau uniți în egoism acceptat, cei doi soți pot intra în acord. Problemele datorate acestui egoism pot apărea totuși, dar fără seriozitate, deoarece demonii vor căuta să promoveze succesul acestui tip de cuplu, pentru a-L zădărnici mai bine pe Dumnezeu. Și în cele mai grave cazuri, disputele pot duce la

crimă. Pentru că acest lucru este posibil pentru o relație neprotejată de Dumnezeu. Judecata revelată de Dumnezeu îmi permite să dau ca exemplu cuplul format dintr-un soț protestant cu un soț catolic sau evreu, ortodox, musulman sau adventist prin tradiție. Supus aceluiași statut spiritual și fără angajament religios fanatic, armonia cuplului rămâne posibilă și pașnică.

Al treilea caz este cuplul format dintr-un soț ales și un soț agnostic. Pentru soțul ales, avantajul soțului agnostic este că nu este angajat într-o idee specifică. Prin urmare, el este transformabil. Este totuși necesar ca acest agnosticism să nu ia forma unui ateism militant, care ar corespunde atunci celei de-a patra situații menționate în acest studiu. Și aici, fără fanatismul celor doi soți, acordul rămâne posibil, dar conviețuirea dintre două spirite opuse, precum cel al lui Dumnezeu și cel al diavolului, va îngreuna lucrurile. Cu toate acestea, amintesc aici că omul are toate posibilitățile de a se împotrivi diavolului și de a-l respinge, așa cum este scris în Iacov 4:7: „*Supuneți-vă, deci, lui Dumnezeu; împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi*”. Cu toate acestea, agnosticul nu crede în existența diavolului, nici în cea a lui Dumnezeu. Prin urmare, va fi dificil și chiar imposibil să i se împotrivescă fără ajutorul lui Dumnezeu. Totul se va baza astfel pe soțul spiritual, care este conștient de situație. Prin urmare, va trebui să nu schimbe nimic și să-și sporească atenția și manifestările de iubire pentru soțul său nespirtual. Astfel încât, departe de a-i reproșa iubirea sa pentru acest Dumnezeu invizibil, soțul necredincios apreciază noul său angajament religios. Și în această apreciere, inima și mintea sa disponibile pot fi câștigate de iubirea lui Dumnezeu. Dar chiar dacă nu este cazul, cuplul poate supraviețui și continua până la întoarcerea lui Hristos, când Dumnezeu îi va despărți definitiv.

Al patrulea caz este cel al cuplului format dintr-un soț ales și un soț decăzut, dedicat spiritual. În acest tip de cuplu, confruntarea dintre Dumnezeu și diavol este permanentă. În această luptă strânsă, ura inspirată soțului supus statutului diavolului va face imposibilă orice apropiere între soți. În acest caz, eforturile celor aleși vor fi zadarnice și inutile. Avem aici forma relațiilor anunțate de Iisus Hristos în Matei 10:34-35-36: „*Să nu credeți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie. Căci am venit să despart pe om de tatăl său, pe fiică de mama sa și pe noră de soacra sa; iar vrăjmașii omului vor fi cei din casa lui.*” Și adaugă după aceste cuvinte în versetul 37: „*Cine iubește pe tatăl sau pe mama mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine și cine iubește pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine*”;

Trebuie să observăm faptul că, în cuvintele sale, Iisus Hristos nu menționează femeia. Iar motivul pentru care nu o menționează este că Dumnezeu a făcut cuplul „*un singur trup*” care trebuie să lupte pentru mântuirea sa. Împreună, cei doi soți trebuie să reziste și să rămână uniți împotriva diferitelor adversități externe reprezentate de tată, mamă și copii înșiși, deoarece sunt indivizi în sine care sunt, mai presus de toate pentru cei doi părinți ai lor, creaturi create de Dumnezeu prin principiul trupului. Pe vremea lui Iisus, cuplul de soți se baza pe dominația bărbatului, bărbatul, iar femeia nu avea dreptul să conteste această autoritate legitimată de Dumnezeu și de poporul său. De aceea, din moment ce femeia avea datoria de a-și urma soțul, alegerea religioasă a acestuia din urmă era impusă soției sale. Într-un cuplu evreu, credința în Hristos nu făcea

imposibilă coexistența cu soțul neconvertit. Vă reamintesc că relația cu Dumnezeu cel viu, Iisus Hristos, este de natură spirituală. Este trăită de soțul convertit în secretul inimii sale sau, mai precis, în gândurile sale intime. Primii creștini respectau Sabatul și principiile religioase evreiești moștenite de la părinții lor. Singura lor diferență era că nu mai practicau riturile legate de „ **jertfe și ofrande** ”; aceasta în conformitate cu planul divin atașat noului legământ în Hristos, așa cum este revelat în Daniel 9:27: „ **El va face un legământ tare cu mulți timp de o săptămână și timp de jumătate din săptămână va face să înceteze jertfele și ofrandele ; cel pustiit va săvârși cele mai urâte lucruri, până când nimicirea și ceea ce a fost hotărât vor cădea peste cel pustiit.** ”

Vedem că, în afară de această particularitate, uniunea cuplului format dintr-un convertit la Hristos și un evreu neconvertit, nefanatic, le-ar putea permite să trăiască împreună. Iubirea pentru Dumnezeu nu se opune iubirii pământești și trupești a soților uniți într-o **fidelitate reciprocă** , care singura constituie adevărata căsătorie. Dumnezeu înalță și ridică mai presus de toate acest principiu al fidelității, înțelegem atunci că nu justifică ușor separarea unui cuplu, în timp ce, încă din Geneză, activitatea sa constă tocmai în separarea lucrurilor create. Statutul cuplului este acela de a „ *forma un singur trup* ”, prin urmare, în principiu, inseparabil. Și când se produce, separarea nu trebuie să provină din alegerea soțului spiritual unit cu Dumnezeu, ci din cel care este inconștient supus diavolului. El trebuie să fie primul care se saturează de o viață conflictuală împreună. Căci cuplul are vocația de a trăi împreună pentru a împărtăși o iubire reciprocă. În viața modernă, legalitatea egalității conjugale a făcut viața și mai problematică pentru cupluri. Nemaifiind obligată să urmeze alegerile soțului ei, soția intră în conflict cu acesta. Șansele de a rămâne împreună până la întoarcerea lui Hristos sunt diminuate, aproape până la dispariție. Căci opoziția dintre doi indivizi este fără soluție; de aceea, în simbolismul divin, numărul „doi” este simbolul imperfecțiunii. Cuplul ideal este condus de un „ *cap* ” care trebuie să fie el însuși după chipul lui „ *Hristos* ”, conform Efesenilor 5:23: „ *Căci soțul este capul soției, după cum Hristos este capul bisericii, trupul Lui, al cărei Mântuitor este El.* ” Acest verset subliniază imensa responsabilitate a bărbatului, deoarece dominația sa îi cere o contrapartidă: trebuie să se comporte față de soția sa așa cum Hristos se comportă față de Biserică, Aleasa Sa. Și dacă nu îndeplinește această cerință, supunerea soției sale față de el nu mai are niciun sens sub judecata lui Dumnezeu.

În judecata Sa, Dumnezeu cere întotdeauna mai mult de la cei iluminați de El. Cunoașterea Sa superioară îl face și mai responsabil față de cei care nu au cunoștințele Sale. De aceea, în cazul unei uniuni conflictuale din punct de vedere religios, soțul iluminat ar trebui să se hotărască să-și separe trupurile doar atunci când este forțat și constrâns de situația creată de alegerea soțului neiluminat. Aleșii lui Isus Hristos nu ar trebui să contrasteze dragostea lor pentru Dumnezeu cu dragostea pământească devotată soțului lor. Aceste două tipuri de dragoste sunt perfect compatibile și complementare, căci dacă cerul are exigențele sale, și viața trupească le are pe ale sale. Și avându-și originea în același Dumnezeu Creator, aceste două iubiri sunt la fel de legitime. Aceasta înseamnă că îndatoririle spirituale nu ar trebui să dăuneze îndatoririlor trupești și invers.

Încă de la început, în Gen. 2:24, Dumnezeu a profețit despre necesitatea ca cuplurile să se izoleze, separându-se de părinții lor: „ *De aceea, omul își va lăsa tatăl și mama și se va uni cu soția sa și vor fi un singur trup* ”. Pe pământ, acest model ales de Dumnezeu a avut scopul de a promova protecția cuplului format. Dar, în realitate, spunând aceste lucruri, Dumnezeu profețea planul legământului său în Hristos cu „ *Mireasa* ” sa, constituită din adunarea aleșilor săi răscumpărați din viața pe pământ. Din păcate, în aplicarea sa umană, acest ideal perfect va fi atins doar rareori. Marii aleși ai Bibliei, precum Noe, Avraam, Isaac, Moise și Iov, par să fi reușit în viața lor de cuplu, favorizați, este adevărat, de viața patriarhală a timpului lor. Dar succesul obținut a fost mai presus de toate faptul că soțiile lor fuseseră alese pentru ei de Dumnezeu, înainte ca ei să-i întâlnească. Acesta a fost motivul succeselor lor rare, iar cazul lui Isaac și al Rebecii este deosebit de revelator.

Confruntat cu diverse adversități, supraviețuirea cuplului va depinde de dragostea care unește cele două ființe. Și în această privință, atunci când este posibil, trebuie să folosească toate armele de care dispune și, în special, pe cele ale plăcerii trupești pe care soții și le aduc unul altuia. Pavel a învățat despre acest subiect în 1 Corinteni 7:1-7. În versetul 1, el evocă cazul ideal al celibatului adevărat, spunând: „ *În ceea ce mi-ați scris, cred că este bine ca bărbatul să nu se atingă de femeie* ”. Dar apoi clarifică și spune: „ *Totuși, ca să nu se întâmple imoralitate, fiecare să-și aibă soția și fiecare femeie să-și aibă soțul ei* ”. Dumnezeu nu poate decât să aprobe această idee și, prin urmare, să dezaprobe poligamia. Și Pavel specifică în continuare: „ *Bărbatul să dea soției sale ce i se cuvine, iar soția să facă la fel și soțului ei* ”. » Apoi își justifică cuvintele: „ *Soția nu are autoritate asupra propriului trup, ci soțul are; și tot așa, nici soțul nu are autoritate asupra propriului trup, ci soția are.* ” Aici ofer o explicație suplimentară: plăcerea solitară este interzisă deoarece distorsionează planul mântuitor al lui Dumnezeu: Aleasa, „ *Mireasa* ” lui Hristos, trebuie să-și obțină plăcerea doar în „ *Soțul* ” ei, Isus Hristos. Prin încălcarea acestui principiu carnal, ființele umane distorsionează planul lui Dumnezeu, lucru pe care îl pedepsesc aspru, urmând exemplul lui Moise care a lovit stânca de la Horeb de două ori, în timp ce, profețind moartea lui Hristos, trebuia să o lovească o singură dată. Înțelegând motivul cerințelor lui Dumnezeu, Alesul găsește o motivație pentru a le lua în considerare. Pentru Dumnezeu Creator, viața spirituală și viața carnală sunt una. Ceea ce cere El pe cale spirituală este cerut și în forma Sa carnală pământească. Pavel spune apoi în versetul 5: „ *Nu vă lipsiți unii de alții, decât dacă v-ați înțeles bine, pentru o vreme, ca să vă îndeletniciți cu rugăciunea; apoi vă veți întoarce împreună, ca nu cumva Satana să vă ispitească prin neînfrânarea voastră.* ” Dar apoi clarifică: „ *Spun aceasta cu dispreț, nu ca o poruncă.* ” Acesta nu este un ordin, ci un sfat înțelept și luminat. Căci argumentul are greutate, deoarece nevoile fizice și psihologice nesatisfăcute în cuplu vor fi căutate de unii din afara cuplului, în adulterul condamnat de Dumnezeu. Relațiile carnale ale cuplului nu sunt destinate doar procreării. Ele sunt, de asemenea, utile pentru cultivarea legăturii care unește cei doi soți.

În lumina acestor învățături, putem înțelege că, din zel pentru Dumnezeu, cei chemați de Hristos comit greșeli grave de comportament, frustrând, prin

alegere personală, nevoile carnale ale soțului/soției lor. Bărbații și femeile căsătorite nu sunt mențiți să se comporte ca niște persoane singure. Dumnezeu nu cere acest lucru de la niciun soț/soție pământean/pământeasă. Și singurul lucru pe care îl cere de la soții/soțiile sale căsătorite este fidelitatea lor față de soțul/soția lor. Dumnezeu a spus că detestă adulterul și îl condamnă atât trupește, cât și spiritual. Astfel, fără a-l comite ea însăși, persoana căsătorită care își frustrează soțul/soția încurajează un posibil adulter viitor. Prin urmare, Dumnezeu nu poate decât să dezaprobe frustrarea care provoacă acest adulter. Așa cum a învățat Pavel, abținerea cuplului trebuie decisă prin acord reciproc de către ambii soți; niciodată doar de unul dintre ei.

Acestea fiind spuse, viața umană este supusă unei mari slăbiciuni și atât cei aleși, cât și cei căzuți comit greșeli de comportament. Aceste greșeli comise de cei aleși sunt iertate în Hristos, care a purtat și a ispășit păcatele lor. Dar mântuirea nu mai este în discuție aici, ceea ce urmează este preocuparea de a reuși cât mai bine posibil în călătoria vieții noastre pe pământ pentru a-L glorifica pe Acest Dumnezeu pe care Îl iubim din toată inima noastră. Și această dorință nobilă și pioasă poate fi atinsă doar prin înțelegerea „*ce este bun și plăcut lui Dumnezeu*”, așa cum este învățat în Efeseni 5:10, 1 Timotei 2:3 și din nou în 1 Ioan 3:22: „*Și orice cerem, primim de la El, pentru că păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui.*” Pavel rezumă foarte bine acest subiect când spune în Romani 12:1-2: „*Vă îndemn deci, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să vă aduceți trupurile ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu, care este o slujbă duhovnicească a voastră.*” „*Și nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci schimbați-vă prin înnoirea minții voastre, ca să deosebiți bine care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.*”

Mai mult decât oricine altcineva, alesul lui Hristos este împins de la fire să facă alegeri egoiste, întrucât mântuirea sa depinde de independența gândirii sale. De acolo, până la impunerea alegerilor sale cu determinare asupra soțului/soției care le primește sub formă de brutalitate, nu există decât un singur pas ușor de trecut. Și acest tip de comportament rezultă dintr-o lipsă de considerație față de soțul/soția partener/parteneră. Ceea ce lipsește acestui tip de cuplu este cunoașterea caracterului soțului/soției. Cuplurile se formează prin atracție fizică, unde pasiunea joacă rolul principal. Nu trebuie ignorat faptul că această pasiune resimțită poate fi exclusiv datorată diavolului, un stăpân absolut în materie, deoarece el are această putere asupra tuturor spiritelor umane neprotejate de Dumnezeu. Am experimentat lucrul acesta. După obținerea alianței cuplului, Satana retrace pasiunea inspirată și atunci rămân doar doi soți care își vor da seama că nu se cunosc. Surpriza este mare și poate duce la despărțiri rapide. Eșecul datorat acestei ignoranțe explică de ce, nevrând să sufere acest eșec, în Hristos, Dumnezeu îi pune la încercare pe aleșii săi de-a lungul vieții lor pe pământ. La sfârșitul acestei încercări, cunoașterea reciprocă a lui Dumnezeu și a alesei sale atinge perfecțiunea cerută. Înainte de acest exemplu, deja pe pământ, puteți înțelege cum cunoașterea aprofundată a soților este decisivă pentru supraviețuirea cuplului lor. Acest lucru este subestimat, dar cuplul care este unit va trebui să treacă prin încercări care le vor testa rezistența, motiv pentru care o cunoaștere aprofundată a viitorului soț este vitală și necesară. Însă această

înțelepciune se descoperă doar în Dumnezeu, iar cuplurile formate, atunci când sunt insuficient iluminate, suferă consecințele lipsei lor de pregătire. Iar rezultatul este vizibil public în societatea modernă. Cuplurile se formează, se despart, se insultă reciproc și uneori se sfășie reciproc. Oamenii se recăsătoresc a doua, chiar a treia și chiar de mai multe ori, dar idealul de fidelitate dorit de Dumnezeu a dispărut pe tot pământul. Căci, în plus, această fidelitate nu are nicio valoare decât în El, ceea ce este, în adevărata credință în Iisus Hristos, la fel de rar ca și căsătoriile reușite.

Cunoașterea necesară este similară penetrării sexuale, deoarece acesta este sensul pe care Dumnezeu îl dă verbului „*a cunoaște*” în Gen. 4:1: „*Adam a cunoscut-o pe Eva, nevasta sa; și ea a zămislit și l-a născut pe Cain și a zis: «Am zidit un om cu ajutorul lui YaHWéH».*” Acest sens pe care Dumnezeu îl dă verbului „*a cunoaște*” este, prin urmare, legat de ideea experienței al cărei scop este de a deveni unul. Dacă actul sexual îl realizează fizic, cuplul formând în act „*un singur trup*”, relația finală a alesului cu Hristos este aplicația spirituală profetită, tocmai, de actul carnal. Orgasmul care însoțește acest act sexual este în sine o mărturie a stării de extaz în care alesul se va găsi în prezența Dumnezeului mântuirii sale la începutul celui de-al șaptelea mileniu. Dar, în loc să dureze un moment scurt și scurt, așa cum este cazul pe pământ, această stare de extaz va fi prelungită în prezența Dumnezeului sfânt. Și dacă această prezență este veșnică, extazul va fi și el etern. Pot depune mărturie cu încredere despre această extaz pentru că am experimentat-o în timpul unei viziuni divine primite în primăvara anului 1975. Spre deosebire de vis, viziunea este trăită într-o stare de trezire a tuturor simțurilor noastre, iar în cazul meu, văzul și auzul au jucat rolul principal. Nivelul de extaz s-a intensificat în același timp în care un sunet susținut comparabil cu sunetul organului mi-a cuprins întregul corp, care părea să intre în vibrație. Prin urmare, viziunea este experimentată ca viața reală, cu excepția faptului că contextul și imaginile care o constituie sunt alese și construite de Dumnezeu în mintea noastră, adică în creierul nostru; în viziune, Dumnezeu preia controlul complet asupra creierului nostru, care este apoi deconectat de organele noastre carnale fizice.

În Ioan 17:19-23, Isus s-a rugat pentru această unitate perfectă pentru aleșii Săi, apostolii și ucenicii, pe care sângele Său, care urma să fie vărsat, urma să-i răscumpere: „*Și Eu Mă sfîntesc pe Mine Însumi pentru ei, ca și ei să fie sfînțiți prin adevăr. Slava pe care Mi-ai dat-o Tu, le-am dat-o, ca să fie una.*” „...*ca toți să fie una*, precum *noi suntem una*, așa cum *Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine*, ca și ei să fie *una în Noi*, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Slava pe care Mi-ai dat-o, li-am dat -o, ca ei să fie *una*, așa cum *noi suntem una*, *Eu în ei și Tu în Mine*, pentru ca ei să fie desăvârșiți în *una*, și lumea să cunoască că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, așa cum M-ai iubit Tu pe Mine.” Acest termen „*unul*” este citat de „șapte” ori în aceste patru versete. Dumnezeu leagă ideea unității de numărul „șapte”, a cărui semnificație simbolică este sfîntirea, tocmai citată în versetul 19. Această unitate desemnează fuziunea duhurilor aleșilor în Duhul lui Dumnezeu. Întrucât viața reală este o viață de duhuri, Dumnezeu a așezat în viața pământească imaginea situației duhului uman, care a fost separat de Duhul lui Dumnezeu prin păcatul lui Adam și al Evei. În

Isus Hristos, răstignit pentru a ispăși păcatele aleșilor, se obține și se împlinește împăcarea acestor aleși mântuiți cu Dumnezeu. Unitatea pentru care S-a rugat Isus este pe deplin realizată și împlinită. Și această unitate realizează concret scopul sfințirii. Actul sexual care a profețit acest proiect este mult mai măreț din punct de vedere spiritual decât și-ar putea imagina ființele umane.

Din toată inima, sper ca această mărturie, trăită în trupul și duhul meu, să-l încurajeze pe alesul care o citește.

Când apare copilul

Dragostea într-un cuplu suferă transformări după nașterea unui copil. Cele două priviri care s-au încrucișat se concentrează asupra unei a treia entitate, copilul. În majoritatea cazurilor, soțul iese din experiență frustrat, deoarece atenția soției sale este acum concentrată în primul rând asupra copilului. Și multe mame excesiv de posesive slăbesc, fără să vrea, relația lor cu soțul lor. O perspectivă spirituală asupra vieții poate evita această problemă. Ambii părinți trebuie pur și simplu să ia în considerare faptul că copilul adus pe lume le aparține doar în mică parte; adevăratul proprietar prioritar al acestei noi vieți este Dumnezeu Creatorul. Părinții sunt doar instrumentele fizice prin care el aduce în viața pământească noi existențe viitoare, candidați la veșnicie oferiți în Isus Hristos. Tocmai am văzut că Isus, „Mirele” *spiritual*, a spus: „*Cine își iubește copiii mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine*”. Soțul pământesc, lipsit de dragoste și atenție de mama copilului nenăscut, are dreptul să facă aceleași remarci. Pentru cuplu, copilul nu are prioritate. Această prioritate actuală rezultă din perversiunea minților moderne. În timpurile străvechi, mortalitatea afecta foarte mult nașterile, iar părinții se resemnau să aștepte ce e mai rău, legătura cu copilul fiind astfel redusă în mod natural.

În Apocalipsa 12, Dumnezeu folosește simbolismul „copilului” care a fost Isus Hristos pentru a ilustra „*nașterea din nou*” pe care aleșii Săi trebuie să o experimenteze pe pământ. O naștere din nou născută „*din apă și din Duh*”. În această imagine, „*copilul intră în cer*”, iar această intrare în Împărăția lui Dumnezeu se va împlini doar la sfârșitul lumii, la întoarcerea glorioasă a lui Isus Hristos. În acest simbolism, „*copilul*” este prezentat ca scopul final care trebuie atins. Dar ceea ce este adevărat la nivel simbolic nu se aplică la nivel fizic. Copilul nu trebuie în niciun caz să tragă clopotele pentru dragostea cuplului. Cu sau fără copil, uniți în dragoste și fidelitate, cuplul îl glorifică pe Dumnezeu, iar cuplul steril credincios îl glorifică la fel de mult ca și cuplul procreator. Procrearea și sterilitatea sunt decise de Dumnezeu Creator, chiar dacă explicațiile științifice aruncă lumină în timpul nostru asupra cauzei acestei sterilități. Rahela, soția aleasă a lui Iacov, era sterilă și, cu toate acestea, Dumnezeu i-a permis să nască doi fii. Înțelegerea și luarea în considerare a faptului că toate aspectele vieții sunt organizate conform voinței bune a Dumnezeului Creator atotputernic ne permite să evităm problemele și multe suferințe mentale inutile. Imaginea dată în Apocalipsa 12 dezvăluie adevăratul plan mântuitor al Dumnezeului celui viu. Viața lui Hristos este perfectă de la naștere până la moarte; el nu a păcătuit niciodată. Această viață oferită pentru a ispăși păcatele doar aleșilor mântuiți vine din cer, unde purta numele „*Mihail, unul dintre cei mai de seamă domnitori*”, așa cum i-a spus îngerul Gabriel lui Daniel. Moartea lui Isus nu a fost singurul scop al

venirii sale pe pământ. Căci scopul principal al lui Dumnezeu este de a obține transformarea, adică adevărata convertire care face din păcătos un ales. Această alegere se obține atunci când modelul prezentat în Isus este reprodus în viața ucenicului chemat la alegere. Luarea în considerare a acestei cerințe divine este rezervată numai adevăratei sfințenii. Astfel, dacă nu caută acest standard de sfințire, „ *nimeni nu-L va vedea pe Domnul* », așa cum a spus cu adevărat apostolul Pavel în Evrei 12:14. Căci numai alesul sfințit dezvoltă, prin convertirea sa, în sine, „ *copilul* » pe care Dumnezeu „ *l-ar ridica pe tronul Său* » după chipul din Apocalipsa 12, iar acest „ *copil* » trebuie să reproducă caracterul și toată perfecțiunea lui Hristos. Este oare imposibil acest lucru? Deloc. Isus a afirmat că aleșii Săi vor face și imita lucrările Sale și că vor face chiar „ *lucrări mai mari* ». Isus ne-a învățat și ne-a arătat că inima câștigată prin dragostea lui Dumnezeu nu mai poate păcătui împotriva Lui, pentru că devine incapabilă să-l rănească pe cel pe care îl iubește „ *cu toată inima ei, cu tot sufletul ei, cu toată puterea ei și cu tot mintea ei* », adică, conform standardului pe care l-a stabilit. În această stare de spirit, legea Celor Zece Porunci nu mai condamnă, ci justifică.

În această ilustrație simbolică, Dumnezeu repetă pur și simplu sensul profetic pe care l-a dat „ *femeii* » și „ *copilului* » creației sale pământești. Este o creație experimentală unică, creată după chipul planului său mântuitor. Și este întotdeauna util să ne amintim că dimensiunea pământească a fost creată pentru a permite diavolului și tuturor rebelilor cerești și pământești să dezvăluie consecințele răutății lor, care sunt suferința, îngrijorarea, frica, boala și moartea. Pe pământ, dragostea în cuplu se confruntă cu aceste atacuri mentale și fizice. Și este cu adevărat de dorit ca soțul ales care trăiește în cuplu să-și amintească că formează un singur trup cu soțul/soția lor de sex opus, care trebuie protejat împotriva acestei adversități vizibile sau invizibile; acest soț/soție trebuie să fie totuși convinși.

După ce a fost victimă a „ *păcatului* », „ *femeia* » a fost condamnată de Dumnezeu să vadă „ *durerile nașterii crescând* ». Aceste „ *suferințe* » aveau să devină, de-a lungul istoriei bisericii creștine, imaginea simbolică a persecuțiilor la care au fost supuși aleșii lui Hristos de către falsa religie creștină, sub inspirație diabolică, și de către brațul său civil secular. De aceea, inspirat de Duhul Tatălui, Isus declară în Ioan 16:21-23: „ *Femeia, când naște, are întristare, pentru că i-a venit ceasul; dar când a născut un copil, nu-și mai aduce aminte de durere, pentru bucuria că s-a născut un om în lume* ». După ce prezintă această imagine, El oferă explicația sa în versetul următor: „ *Așadar, și voi aveți întristare; dar vă voi vedea din nou și inima voastră se va bucura, și nimeni nu vă va lua bucuria.* » Isus compară astfel „ *suferințele și tristețea* » vieții pământești cu „ *fericirea, bucuria desăvârșită* » pe care aleșii Săi o vor obține intrând în viața cerească veșnică. De asemenea, aleșii Săi devenind, în acest context, asemenea Lui, El le poate spune apoi: « **În ziua aceea nu-Mi veți mai cere nimic** . Adevărat, adevărat vă spun că orice veți cere de la Tatăl, vă va da în Numele Meu .» De când Isus a rostit aceste cuvinte, mulțimi de creștini au cerut de la Tatăl, în « **Numele Lui** », tot felul de lucruri pe care Dumnezeu nu le dă neapărat. Motivul ne este dat în Matei 7:21, unde Isus spune: « *Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor, ci numai cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri* »

. » Și după ce acești falși creștini au susținut că faptele lor sunt de fapt datorate diavolului, ei au « *profețit, au scos demoni, au făcut minuni* », toate lucrurile pe care spun că le-au făcut în « **Numele Lui** », El specifică cauza judecății Sale negative: « *Atunci le voi mărturisi: Niciodată nu v -am cunoscut: depărtați-vă de la Mine, voi, cei ce lucrați fărădelegi* .» « *Nelegiuirea* » este opusul absolut al echității, care denotă o judecată dreaptă. Prin urmare, Isus le reproșează acestor creștini falși că au judecat greșit oferta mântuirii divine și că au păstrat doar o interpretare falsă a acesteia. Pentru a fi și mai clari, să spunem că ei nu au abandonat practica păcatului, în timp ce revendică harul oferit în „ **Numele Lui** ”, Isus, singurul „ **Nume** ” care mântuiește sub toate cerurile, conform Faptelor Apostolilor 4:12: „ *Și în nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.* ”

Acest ultim citat biblic a putut confirma legătura care unește atingerea mântuirii, propusă de Dumnezeu în numele lui Isus Hristos, și condițiile în care, sub chipul „*copilului*” renașterii sale în adevărul lui Hristos și în caracterul său, alesul trebuie să se afle pentru a răspunde justei cerințe a lui Dumnezeu creator, mântuitor și regenerat; această nouă stare fiind cea a „ **sfințirii** ” în care păcătosul nu mai păcătuiește din iubire față de Dumnezeu în Hristos. Și pentru a justifica neatingerea acestei sfințiri, ființa umană nu are nicio scuză, deoarece tocmai în Dumnezeu creatorul, în Isus Hristos, Dumnezeu a răscumpărat păcatele aleșilor săi și, în rolul Duhului Sfânt, Isus Hristos pune la dispoziția aleșilor săi tot ajutorul său bazat pe experiența sa pământească.

Căi divine și căi umane

Dumnezeu a declarat în Isaia 55:3-11: „ *Pleacă-ți urechea și veniți la Mine; ascultă, și sufletul tău va trăi. Voi încheia cu voi **un legământ veșnic**, ca să arăt bunătatea Mea față de **David**.* ” *Iată, l-am făcut martor pentru popoare, conducător și conducător peste popoare.*

Dumnezeu adresează acest mesaj slujitorilor Săi ai „*legământului veșnic*”, conduși de „ *Fiul lui David* ”, care avea să primească numele „ *Isus* ”, de la nașterea Sa miraculoasă, în linia lui David, ceea ce îi privea pe Iosif și Maria, părinții Săi oficiali, după trup, așa cum este confirmat de Luca 2:4: „ *Iosif s-a suit și el din Galileea, din cetatea Nazaret, în Iudeea, în cetatea lui David, care se numește Betleem, pentru că era din casa și din semința lui David* ”.

„ *Iată, vei chema neamuri pe care nu le cunoști și neamuri care nu te cunosc vor alerga la tine, din pricina Domnului Dumnezeului tău, a Sfântului lui Israel, care te slăvește.* ”

Oferta de mântuire pentru popoarele împrăștiate pe pământ a fost profețită de Dumnezeu și urma să se îplinească numai după moartea și învierea lui Iisus Hristos. Însă oferta divină trebuia acceptată și primită de anumite popoare, iar celelalte și-au păstrat moștenirile religioase păgâne vechi de secole. Mai mult, din păcate, toate popoarele creștine care revendică această religie au fost cucerite de minciuni și formalism religios, astfel încât credința rămâne oferită doar la nivel individual.

„Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L câtă vreme este aproape. Cel rău să se lase de calea sa și omul nelegiuit să-și părăsească gândurile; să se întoarcă la Domnul, și El va avea milă de el; la Dumnezeuul nostru, căci El iartă .”

Astăzi, când cele mai teribile evenimente sunt pe cale să lovească omenirea, acest tip de mesaj capătă o relevanță divină. În acest verset, evocarea Dumnezeuului care „iartă” confirmă ideea că se adresează beneficiarilor dreptății lui Hristos a căror moarte voluntară a obținut „iertarea” păcatelor profețită de sărbătoarea „Yom Kippur” sau „Ziua Ispășirii”, și precizez în continuare că acești beneficiari sunt exclusiv mântuiți, aleși și aleși de El.

„**Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, nici căile voastre nu sunt căile Mele**”, spune YHWH. Cum sunt mai înalte cerurile decât pământul, așa sunt mai înalte căile Mele decât căile voastre și **gândurile Mele decât** gândurile voastre .

Acest verset evocă subiectul acestui studiu: „Căi divine și căi umane”.

„Cum ploaia și zăpada coboară din cer și nu se întorc acolo, fără să ude pământul și să -l facă să înmugurească, să dea sămânță **semănătorului și pâine celui ce mănâncă**, așa este și **cuvântul Meu**, care iese din gura Mea; nu se întoarce la Mine fără rod, ci va împlini voia Mea și va **împlini** voia Mea.”

Deja, conform cuvintelor exprimate în acest verset, căile lui Dumnezeu sunt conduse spre împlinirea lor. Mai ales că nicio putere sau voință, alta decât a Lui, nu o poate împiedica. În imaginile prezentate, Dumnezeu compară trecerea pe pământ a lui Mesia Isus cu lucrările îndeplinite de „ploaia și zăpada”, astfel încât Isus este: **germenul, sămânța, pâinea și Cuvântul lui Dumnezeu**. Acest verset pregătește pildele pe care Isus le va învăța în timpul slujirii sale pământești. El va mărturisi prezentând viața perfectă și apoi va muri pentru a face ispășire pentru păcate. Prin aceste două lucruri, El a pus la punct oferta divină a mântuirii și va îndeplini astfel scopul mântuitor al proiectului lui Dumnezeu. De aceea a putut spune pe cruce „Totul este” „**împlinit**”; în conformitate cu „**voința**” Dumnezeuului creator atotputernic. Prima Sa venire pe pământ și-a adus toate efectele.

Auzim adesea oameni spunând: „Căile lui Dumnezeu sunt de nepătruns”. Și acest gând îi consolează pe cei care sunt convinși de această situație. Două versete „par” să justifice acest gând: Psalmul 139:17: „*Cât de nepătrunse sunt gândurile Tale, Dumnezeule! Cât de multe sunt!*” Al doilea este Proverbele 25:2-3: „*Slava lui Dumnezeu este să ascundă un lucru, dar slava împăraților este să cerceteze un lucru. Cerurile sunt înalte și pământul este adânc, și inimile împăraților sunt de nepătruns.*”

Dacă al doilea verset desemnează lucruri cu adevărat impenetrabile, primul, care se referă la gândurile lui Dumnezeu, specifică faptul că acestea „par, de nepătruns”. La prima vedere, cel care nu intră într-o relație cu El este ignorant în ceea ce privește gândurile Sale. Dar nu este cazul celui care a intrat în legământul Său. Așa-numitele gânduri „de nepătruns” devin de înțeles. Căci adevărata relație cu Dumnezeu este exprimată prin împărtășirea gândurilor cu slujitorii Săi, așa cum este scris în Amos 3:7: „*Căci Domnul, YaHWéH, nu face*

*nimic fără să-Și descopere taina slujitorilor Săi prorociei ”. În lumina acestui verset, pare clar că, fiind revelat slujitorilor Săi prorociei, gândul lui Dumnezeu nu este „ de nepătruns ”. Cu toate acestea, numai ceea ce este revelat rămâne „ de nepătruns ” conform Deuteronom 29:29: „ *Lucrurile tainice aparțin lui YaHWéH, Dumnezeului nostru; dar lucrurile descoperite ne aparțin nouă și copiilor noștri pe vecie, ca să putem păzi toate cuvintele acestei legi ”* .*

Primind explicații clare de la Dumnezeu despre luminile profetice care urmau să ne lumineze înțelegerea judecății lui Dumnezeu, vă pot oferi o modalitate foarte simplă de a ști ce gândește Dumnezeu despre un anumit subiect. Tot ce trebuie să faceți este să ascultați părerea pe care o au dușmanii Săi despre această chestiune; de regulă, părerea lui Dumnezeu va fi exact opusă, diametral opusă.

Dumnezeu este împotriva a tot ceea ce aprobă ei; prin urmare, sistemul este foarte simplu de aplicat. Prin urmare, este absolut necesar să identificăm acești dușmani ai lui Dumnezeu. Și exact asta ne prezintă El în profețiile sale din Daniel și Apocalipsa și în multe alte cărți ale Bibliei care citează profeții.

Ce este o profeție? Este revelația anticipată a judecății lui Dumnezeu asupra acțiunilor sau entităților care apar de-a lungul secolelor istoriei umane. Atunci când contextul studiat este identificat, gândul secret al judecății lui Dumnezeu ni se dezvăluie, asupra entităților în cauză, în epoca vizată.

La baza profețiilor dedicate timpului sfârșitului se află cartea lui Daniel, nume care înseamnă, tocmai, „Judecătorul meu este Dumnezeu”. Acum, încă de la această primă carte, Dumnezeu a construit revelația judecății sale cu privire la Roma în toată istoria sa și falsă sa convertire la credința creștină. Prin urmare, este identificat dușmanul preferat al lui Dumnezeu: credința catolică. Și din 1843, al doilea său dușman preferat este credința protestantă, care legitimează moștenirea sa a duminicii romane pătate de dedicarea sa față de „Soarele” „divin” al păgânilor romani și al altora. Știm că pentru a ridica un blestem, Dumnezeu cere abandonarea păcatului și rodul pocăinței. Astfel, neîndeplinind această cerință, știm că religia iudaică este pentru Isus, o „ *sinagogă a Satanei* ”, conform Apocalipsei 2:9: „ *Știu necazul tău și sărăcia ta (deși ești bogat) și defăimarea celor ce se zic iudei și nu sunt, ci sunt o **sinagogă a Satanei** ”* . Această judecată a lui Hristos este clar revelată, deoarece în vremea lui Ioan, este recunoscută oficial respingerea națională a Hristosului numit Isus din Nazaret. Simbolurile care favorizează misterul vor fi folosite de Dumnezeu pentru a-i desemna pe trădătorii religiei creștine, deoarece blestemele divine care îi privesc se vor îndeplini pe aproximativ o mie șapte sute de ani de istorie care începe în fatidic și blestemat an 321. Rețineți că aceste numere par să ordone începutul unei curse, de fapt, începutul unui test perpetuu și dureros al credinței. În acest timp, șapte blesteme ucigașe lovesc omenirea vinovată, Apocalipsa 8, 9 și 11 le prezintă, sub imaginea a „ *șapte trâmbițe* ” care le dezvăluie rolul de avertismente succesive provocate de voința Dumnezeului ofensat.

În această perioadă a primăverii anului 2022 care se apropie, adică cu 8 ani înainte de glorioasa întoarcere a lui Hristos și cu aproximativ 7 ani înainte de sfârșitul timpului de probă, organizațiile religioase lovite de blestemul lui

Dumnezeu nu s-au pocăit și, prin urmare, își păstrează un statut spiritual blestemat de Dumnezeu.

Știrea din 24 februarie 2022 a fost marcată de atacul asupra teritoriului ucrainean de către trupele rusești. Și, în timp ce observatorii acestor evenimente menționează doar subiectul și motivul naționalist al confruntării, eu ofer analiza mea asupra subiectului notând că cei doi beligeranți sunt, în principal la bază, opuși prin alegeri religioase tradiționale moștenite de secole. De fapt, ura care pune aceste două tabere una împotriva celeilalte este consecința unei opoziții seculare între credința catolică și credința ortodoxă. Dar în tabăra ucraineană trebuie să adăugăm credința evreiască, deoarece din 2019 noul președinte al Ucrainei este Volodimir Zelenski, de religie evreiască. Astfel, conform judecății lui Iisus Hristos revelate în Apocalipsa 2:10 și 3:9, „*sinagoga Satanei*” este implicată în conflict și conduce tabăra catolică și cea evreiască. Am dezvăluit deja blestemul pe care întoarcerea evreilor în Palestina îl reprezintă pentru lume încă din 1947. Elementul principal al disputei este catolicitatea Ucrainei și evreitatea sa, puțin acceptată de ruși, ambele componente intrând în revoltă împotriva dominației ruse ortodoxe. Aceasta este o generalitate, deoarece există cazuri speciale în toate formele, printre care alegerile agnosticilor. Multă vreme, această țară ucraineană a fost alcătuită din cetățeni ruși la est și oameni atașați Poloniei catolice la vest. Rămasă sub cizma rusească de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, Polonia, devenind independentă, s-a alăturat taberei vest-europene și i-a dat un papă prestigios, Ioan Paul al II-lea, al cărui nume civil era Karol Wojtyła. Și mulți evrei polonezi persecutați în Polonia de „nazisti” au găsit refugiu în vestul Ucrainei. Această Polonie a fost „calul troian” pe care europenii l-au adus în alianța lor. Polonia, recreată între primele două războaie mondiale, a fost responsabilă pentru atacul german împotriva ei, deoarece i-a maltratată pe germanii care locuiau pe teritoriul său; aceasta a marcat începutul celui de-al Doilea Război Mondial. Ca toate coabitările conflictuale, perioadele lungi de pace favorizează amestecarea celor trei opțiuni religioase și dispersarea lor pe întreg teritoriul. Dar în ziua aleasă de Dumnezeu, disputa erupe și situația degenerază și devine conflictuală până la punctul de a se lupta pentru uciderea adversarului. Învingătorul intenționează să controleze teritoriul în întregime. Înțelepciunea acceptării compromisului și a împărțirii țării în două zone este respinsă fanatic de tabăra polono-ucraineană. De asemenea, neavând de ales, Rusia a intervenit cu toată forța sa militară pentru a sprijini cauza ucrainenilor vorbitori de limbă rusă.

La rădăcina problemelor se află expansionismul Statelor Unite, organizatori ai taberei NATO (Organizația Tratatului Atlanticului de Nord). După războiul din 1939-1945, rușii, americanii și aliații lor au acceptat condițiile propuse de Rusia Sovietică, condusă de Stalin. Teritoriul german al popoarelor învinse a fost împărțit și a devenit granița dintre Blocul Estic și Blocul Occidental. Lupta dintre aceste două blocuri a fost constantă. Statele Unite au luptat pentru a smulge țări din mâinile Rusiei. Și-au atins scopul promovând ruina economică și politică a URSS, mergând până la a refuza să vândă grâu unei Rusii ruinate și înfometate. Profitând de această ruină și de o schimbare a politicii rusești, țările baltice și Polonia, și de ura lor față de Rusia, și-au recăpătat independența, iar alte țări au urmat, inclusiv România. Sub denumirea istorică de „Războiul Balcanic”,

Iugoslavia, un aliat al Rusiei, unificată de dictatorul Tito, a erupt după moartea acestuia într-un război naționalist între sârbii ortodocși, Bosnia musulmană și Croația romano-catolică. Și aici, din nou, motivul furiei sârbilor împotriva albanezilor care i-au maltratat pe cetățenii sârbi din Kosovo (așa cum polonezii i-au maltratat pe germani) nu a fost recunoscut de tabăra occidentală a SUA și a Europei. Forțele aeriene americane au plouat cu mii de bombe asupra taberei sârbe și au impus împărțirea Kosovo, prețios pentru sârbi, deoarece era locul de naștere al poporului lor. Pe nedrept, Kosovo le-a fost luat și dat imigrației albaneze. Sârbii erau aliații rușilor, slăbiți la acea vreme. În această experiență, Europa a luat partea și a judecat împotriva Serbiei. Instanțele sale l-au arestat pe liderul sârb Slobodan Miloșevici, iar acesta a murit în închisoare, suspectat de otrăvire. Toate aceste atrocități comise de SUA și Europa au fost înregistrate de Rusia, incapabilă să-și apere aliații. Dar răzbunarea este un fel de mâncare care se servește rece, cum se spune, iar actualul lider foarte puternic al actualei Rusii puternice și puternice a păstrat de la toate aceste nedreptăți o amintire amară și un resentiment care se transformă, în timp, într-o ură profundă față de Occident. Această ură este alimentată de judecata sa asupra tipului de societate reprezentat de Occident, care s-a eliberat de toate tabuurile religioase și se laudă cu toate excesele și excesele sale morale și sexuale. Această judecată personală a lui Vladimir Putin va juca un rol major atunci când va trebui să lanseze invazia teritoriilor occidentale, zdrobind slaba rezistență armată ce i se va opune. Experiența Ucrainei, al cărei nume înseamnă graniță, va oferi taberei vest-europene o ilustrare a soartei pe care i-o rezervă. Acest nume „graniță” profetizează rolul acestui teritoriu, a cărui dorință de a fi atașat taberei NATO constituie trecerea limitei a ceea ce este suportabil pentru ruși. Apetitul insatiable al taberei NATO va fi pedepsit și zdrobit de armatele rusești. Granița va fi recuperată, iar rușii vor revărsa și vor invada toată Europa Occidentală și chiar Israelul. Acest lucru este profetizat în Daniel 11:40-45, unde Rusia este desemnată drept „*regele miazănoaptei*”, iar forțele musulmane drept „*regele miazăzilor*”. Teritoriul invadat este Europa vizată în profecție datorită descendenței sale papale romane. În Apocalipsa 18:24, Dumnezeu spune despre Roma, numită „*Babilonul cel Mare*”: „... și pentru că în ea s-a găsit sângele profeților și al sfinților și al tuturor celor ce au fost uciși pe pământ”. Dumnezeu impută Romei responsabilitatea pentru masacrele care au însângerat viața occidentală. Și este foarte edificator să ne dăm seama de rolul ei în războiul care pune Europa catolică și atee actuală, născută sub două „Tratate de la Roma”, împotriva Rusiei, care a redevenit pur ortodoxă, dar nu mai este comunistă. Sub stimulentele diabolice ale viziunilor Fecioarei, popoarele catolice sunt împinse să convertească popoarele ortodoxe din Răsărit. Iar rolul acestei credințe romano-catolice papale este fundamental în explicarea inițiativelor luate de tabăra occidentală, așa cum a fost cazul în Războiul Balcanic, unde SUA și Europa s-au alăturat taberei romano-catolice papale croate împotriva Serbiei ortodoxe. Adevărata sfințenie nu se află în ortodoxie, nici în catolicism, nici în protestantism, nici în islam, dar nedreptățile comise îi permit lui Dumnezeu să-și aducă mânia distructivă asupra capetelor celor vinovați. În prezent, această mânie divină va lua forme nemaivăzute până acum de umanitate, așa cum tocmai a exprimat liderul rus.

Arme distructive teribile au fost dezvoltate pentru a îndeplini, fără ca utilizatorii lor să știe, planul distructiv al Dumnezeuului Creator, care dă viață sau moarte conform dreptății sale perfecte și incoruptibile.

În scara vinovăției religioase creștine, avem la bază abandonarea Sabatului și adoptarea duminicii romane în credința romano-catolică din anul 321, până în 1843 și ulterior, de asemenea în credința ortodoxă, moștenitoare a duminicii catolice, dar și în credința protestantă emigrată în SUA de la acea dată, 1843, care a păstrat-o și ea.

Fără să știe de judecata lui Dumnezeu, autoritățile europene sunt unanim hotărâte să ofere ajutor și asistență taberei catolice ucrainene. Obișnuite cu dominația lor economică arogantă, aceste popoare iau inițiative pe care poporul rus și liderul său le pot accepta în mod legitim ca un angajament de război, ținând cont, așa cum face Dumnezeu, de fapte și nu de cuvinte. Într-o inconștiență incredibilă, ele înmulțesc măsurile de mare ostilitate menite să ruineze Rusia, dând arme dușmanului său ucrainean. Astfel, pregătesc o mânie rusească cu atât mai puternică cu cât Dumnezeu o stârnește să-i lovească, așa cum dovedesc și dezvăluie Daniel 11:40-45 și Ezechiel 38. Dacă acești oameni atât de agresivi ar cunoaște programul pregătit de Dumnezeu, ar fi îngroziți descoperind soarta pe care au pregătit-o pentru ei înșiși. În profeția din Ezechiel 38, Rusia actuală este numită „Gog”, iar Dumnezeu localizează una dintre cetățile sale, „Togarma”, „la marginile nordului”, ceea ce confirmă numele său de „rege al nordului” în Daniel 11:40. În Ezechiel... În 38:4 găsim această afirmație de la Dumnezeu: „***Te voi scoate afară și-ți voi pune cârlige în fălci ; te voi scoate afară, pe tine și toată armata ta , cai și călăreți, toți împodobiți splendid, o mare ceată purtând scuturi și pavăze, toți mânuind săbii***”; Dacă armamentul descris este anacronic, principiul războiului rămâne același; gloanțele de la mitraliere înlocuiesc săbiile, iar tancurile înlocuiesc scuturile. Ceea ce merită remarcat este expresia „*Te voi scoate afară și-ți voi pune cârlige în fălci*”. Această constrângere divină contrastează cu ideea pe care observatorii occidentali actuali o atribuie liderului rus. Nevoia de a fi constrâns de Dumnezeu să meargă la război descrie un lider rus care promovează pacea și liniștea pentru poporul său. Și această clarificare confirmă faptul că V. Putin s-a văzut obligat să acționeze prin forță, de hotărârea fanatică a taberei ucrainene de a se elibera complet de sub tutela sa politică. V. Putin nu se poate îndura să accepte pierderea „graniței sale”, recunoscută de tabăra occidentală de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Cu toate acestea, faptele confirmă cauza acestei constrângeri. Ucraina a intrat în rebeliune împotriva Rusiei în 2014, prin răsturnarea ilegală a președintelui rus, ales legal și legitim de întregul popor ucrainean. Înainte și după această acțiune, mai multe președinții au fost răsturnate din cauza corupției. Iar decizia finală de a se alătura taberei NATO a fost măsura prea îndepărtată, cea care l-a smuls pe V. Putin din conducerea pașnică a țării sale. Dialogul dintre Occident și Est este imposibil deoarece mentalitățile sunt atât de diferite. Occidentul, pentru care contează doar banii și libertatea cu prețul insecurității publice, nu poate înțelege spiritul rusesc foarte conservator, respectuos față de vechile valori umane care prioritizează securitatea și ordinea, valori care sunt absolut opuse celor ale societății occidentale. Rețineți că pentru a-i pedepsi pe cei mai vinovați, Dumnezeu cheamă

pe cei mai puțin vinovați. În același mod, Dumnezeu l-a chemat pe regele păgân Nebucadnețar să pedepsească infidelitatea poporului său Israel, care a căzut în apostazie totală. Și în mod similar, Europa imorală va fi lovită de Rusia virtuoasă și foarte morală. Democrațiile plătesc în insecuritate consecința libertății pe care o acordă tuturor curentelor de gândire civilă și religioasă. Laxismul acestui tip de societate favorizează dezvoltarea răului. Iar libertatea oferită tuturor permite celor bogați să profite de această libertate pentru a se îmbogăți și mai mult, prin corupție și șmecherii politice. În Franța, acest laxism a atins un asemenea nivel încât posibilitatea de a conviețui este compromisă. Amestecul etnic și religios a pregătit o situație explozivă, până în punctul în care intrarea în al Treilea Război Mondial va pune capăt unei situații devenite insuportabile. La acest nivel, războiul rezolvă toate problemele și le amintește ființelor umane adevăratele valori spirituale. Căci s-a demonstrat că numai intrarea în al Doilea Război Mondial va putea trezi conștiințele anumitor europeni care pot fi mântuiți de Dumnezeu adevărului. Nedreptățile suferite de Rusia i-au lăsat reci pe occidentalii egoiști, mândri și rebeli. Aceștia au demonstrat astfel aceeași indiferență față de problemele civile și religioase, arătând astfel că răul este adânc și bine înrădăcinat în sufletele lor.

Sfârșitul experimentului va elimina mai întâi această Rusie, pe care Dumnezeu o va folosi mai întâi pentru a zdrobi Europa catolică și ateă, libertină și libertariană prin dominația sa. Se pare că nu ar trebui să folosească mai întâi arme nucleare. Puterea sa militară convențională îi permite să zdrobească o Europă slabă și neînarmată. Dar în punctul culminant al dominației sale asupra întregii Europe, „de la Atlantic până la Ural”, conform vechiului său plan, atacul nuclear asupra teritoriului său de către SUA va schimba situația războiului. Dar în situația disperării, masacre teribile ale populațiilor și armatelor vor reduce umanitatea *cu o „treime” simbolică*, ceea ce poate produce cu ușurință mult mai multe victime. Oamenii au ignorat faptul că utilizarea armelor nucleare nu depinde de o decizie umană, ci de una divină. Acesta este motivul pentru care această armă nucleară va fi folosită atunci când Dumnezeu va dori să pregătească dispariția umanității pe pământ.

Testul final al credinței îi va viza pe supraviețuitorii unui teribil masacru. Și conform Apocalipsei 9:20-21, starea lor morală va fi identică cu cea a rebelilor antediluvieni, a căror natură a fost complet cuprinsă de rău: „*Ceialți oameni, care n-au fost uciși de aceste plăgi, nu s-au pocăit de lucrările mâinilor lor, ca să nu se mai închine demonilor și idolilor de aur, argint, aramă, piatră și lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble. Nici nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtișurile lor.*” În același timp, aleșii lui Hristos care rămân în viață vor trebui, în schimb, să întruchipeze natura și comportamentul lui Isus Hristos și al apostolilor săi. „Căile lui Dumnezeu” revelate anunță o amenințare cu moartea împotriva ultimilor păzitori ai Sabatului. Acest atac final asupra Sabatului lui Dumnezeu dezvăluie identitatea principalului instigator și instigator, ascuns în invizibilitatea naturii sale angelice cerești: Satana, cel care a îndemnat-o pe Eva să mănânce din pomul interzis de Dumnezeu. Prin urmare, într-un test final al credinței, Dumnezeu intenționează să-i aplice o înfrângere finală și magistrală lui Satan. Gloria divină va străluci prin

credincioșia ultimilor săi aleși. Condamnați la moarte dacă refuză să abandoneze respectarea Sabatului pentru a onora duminica romană, ei vor trebui să compenseze păcatul Evei. Și pentru a-i ajuta să stea fermi în fața acestei sentințe la moarte, credința individuală va face diferența, căci profeția a dezvăluit intervenția lui Isus în numele lor, înainte de execuția muritoare. Astfel, ultimii aleși vor fi martori autentici ai credinței plasate în revelația profetică divină dată în numele lui Isus Hristos. Sfatul luminat și inspirat al apostolului Petru va căpăta astfel o importanță capitală: 2 Petru 1:19: „*Și avem cuvântul profetic, făcut mai tare, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecat, până se va ivi ziua și va răsări luceafărul dimineții în inimile voastre; „Mai întâi știind că nicio prorocie din Scriptură nu este tâlcuită de o parte proprie; căci prorocia n-a venit niciodată prin voia omului, ci oameni sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit, fiind purtați de Duhul Sfânt .”*

Căile divine profetesc victoria lui Dumnezeu și a ultimilor săi aleși, iar pe pământ, ultimii reprezentanți ai umanității rebele sunt distruși prin angajarea în reglări sângeroase de conturi. Minciuna învățătorilor este apoi ispășită prin masacrul seducătorilor religioși, de către numeroasele lor victime care știu acum că mântuirea este definitiv pierdută pentru ei.

Am observat în reacțiile Occidentului , în urma conflictului dintre Rusia și Ucraina poloneză, un comportament care dovedește o orbire a minților din partea lui Dumnezeu. Într-adevăr, reacția unanimă, de a pedepsi Rusia cu sancțiuni financiare și economice și livrări de arme, a fost justificată pentru a slăbi Rusia în speranța că poporul rus, victimă a acestei sărăcirii, se va ridica împotriva liderului său. Dar, în mod surprinzător, la nivel uman, nimeni, nici printre politicieni, nici printre jurnaliști, nu a ridicat ideea că rezultatul acestor sancțiuni ar putea duce la efecte opuse. Rușii care sunt victime ale sancțiunilor occidentale pot găsi acolo un motiv pentru a se alia în spatele liderului lor național și a pregăti în ură o dorință de răzbunare care îi va determina să invadeze acest Occident, să-i pedepsească pe autorii acestor sancțiuni care i-au ruinat pe toți.

Cunoscând din profeție scopul urmărit de Dumnezeu, pot analiza cadrul construcției faptelor și rolurile entităților implicate.

Scopul este distrugerea Europei arogante și infidele. **Mijloacele** acestei distrugerii sunt furia Rusiei. **Cauza** acestei furii rusești este intransigența naționalistă a guvernului polono-ucrainean, care a atacat teritoriul său estic, Donbasul, preluat de ucrainenii pro-ruși. Această regrupare a pro-rușilor a fost realizată în urma răsturnării ilegale a președintelui rus al Ucrainei. Motivul războiului civil ucrainean este religios: Occidentul catolic polonez împotriva Orientului ortodox rus. **Și, în cele din urmă, invazia rusă în Europa** a fost motivată de sprijinul și părtinirea sa față de Ucraina.

Am remarcat și un parametru care explică de ce evenimentul în cauză s-a transformat într-o catastrofă. Este vorba despre tinerețe și, prin urmare, despre lipsa de experiență a funcționarilor guvernamentali. Observ în mod special cât de variabilă este judecata lor. Pentru a-i seduce, este suficient să spunem că cineva vrea să se alăture Europei. Europa a primit deja mulți, iar aspectul său cosmopolit, la fel ca cel al SUA, i-a adus deja mai multe probleme decât soluții. Dar subliniez, în special, că Europa, unde compromisul este regula, vrea să primească cu

entuziasm această „democrație” ucraineană, care luptă și vrea să impună compatrioților și fraților săi pro-ruși dominația sa exclusivă asupra întregului teritoriu ucrainean. Acest lucru este cu atât mai mult cu cât Rusia lui V. Putin reacționează în același mod, dorind să recupereze leagănul poporului său situat la Kiev. Dar acesta este comportamentul illogic normal al unei Europe judecate și vizate de Dumnezeu și de marea Sa mânie. Celor care sunt surprinși să vadă popoare intrând în război civil, le reamintesc că Franța a experimentat acest gen de lucruri în mai multe rânduri. Și nu uitați războiul fratricid din SUA numit „Războiul Civil American”.

În „ *vremea sfârșitului* ” menționată în Daniel 11:40, toate religiile monoteiste sunt lovite de blestemul lui Dumnezeu. Dar gradul de vinovăție crește odată cu timpul, deoarece dovezile blestemului lui Dumnezeu îi fac pe cei care ignoră mărturia istoriei dinaintea lor să se simtă și mai vinovați. Astfel, iudaismul l-a respins pe Mesia Isus; după el, credința catolică a distorsionat poruncile lui Dumnezeu și a făcut din credința creștină o simplă „etichetă” care, potrivit ei, deschide „porțile” raiului. Încă de la începuturile sale, adevărata credință protestantă a denunțat aceste păcate catolice, dar odată cu trecerea timpului, s-a transformat într-o „etichetă”, reproducând păcatele catolicismului și, ca urmare, vinovăția sa este și mai mare. Urmează cazul adventismului de ziua a șaptea, care are în spate exemplele catolic și protestant cu care a format oficial o alianță fraternală în 1995. După învățăturile revelate de Isus Hristos pionierilor săi despre credința catolică, cazul său este și mai condamnabil de către Dumnezeul Sfânt Revelator.

Confruntarea dintre Rusia și Ucraina nu ar fi existat dacă fostele țări din Blocul Estic, eliberate de prăbușirea economică și politică a Rusiei, nu și-ar fi pus speranța în sprijinul militar activ din partea Statelor Unite. Aceste State Unite au modelat Europa, sfâșiată după cel de-al Doilea Război Mondial, așa cum au considerat de cuviință, și, din Germania, au făcut-o teritoriul strategic al luptei lor împotriva Rusiei Sovietice. Adăugați la aceasta succesul materialist al taberei NATO și se poate înțelege dorința popoarelor atașate Rusiei sărăcite de a se alătura acestei tabere seducătoare și de invidiat material. Dar aceste popoare s-au înșelat punându-și speranța în protecția armată a Statelor Unite. Nimeni dintre cei neluminați de Dumnezeu prin profeția din Daniel 11:40-45 nu ar fi putut ști că Statele Unite vor refuza să se angajeze militar în luptă directă împotriva Rusiei. Și în situația noastră actuală, de la președintele Trump încoace, această retragere militară a Statelor Unite a devenit dovedită. SUA lasă Europa, acest „tigr de hârtie”, să suporte consecințele aderării la NATO. Și așa atrage Europa asupra sa mânia unei Rusii puternice, hotărâtă să recâștige glorioasa dominație sovietică din trecut. Dar ceea ce lumea ignoră este că acest conflict începe cu opt ani înainte de sfârșitul lumii și că, din acest motiv, utilizarea armelor nucleare este prevăzută de Dumnezeu. Tocmai trimiterea de bombe nucleare asupra Rusiei de către SUA, care a rămas momentan în plan secund, o determină pe această Rusie, „ *împăratul de la miazănoapte* ” din Daniel 11:44, să „ *exterminare* ”, la rândul ei, „ *mulțimi* ” dominate până în acel moment: „ *Vești de la răsărit și de la miazănoapte vor veni la el și va ieși cu mare furie ca să distrugă și să exterminare mulțimi.* ” Și aceste

exterminări vor cauza moartea „treimii” simbolice a umanității, în acest conflict care va mobiliza „200 de milioane” de combatanți, conform învățăturilor date în „a șasea trâmbiță” din Apocalipsa 9:11-21.

Rusia a remarcat prezența grupărilor „naziste” în tabăra Ucrainei. Nu este singura care le-a observat, întrucât în momentul „loviturii de stat” populare care l-a răsturnat pe președintele rus ucrainean în 2014, toți observatorii mass-media europeni au denunțat și ei această prezență „nazistă”. Dar ce este „nazismul”? Europeanii l-au legat de dorința de a extermina evreii, bazându-se pe înregistrarea istorică decisă în iulie 1942, mai exact o „zi de 9 Av” temută de evrei, deoarece era deja marcată pentru ei de multiple blesteme. Dar înainte de a opta pentru „soluția finală” care viza efectiv exterminarea evreilor, ideologia „nazistă” era național-socialismul. Aceste două cuvinte sunt seducătoare, dar în aplicarea „nazismului”, ele sunt caracterizate de extremismul cel mai extrem, care nu acceptă niciun compromis și ucide pe oricine nu împărtășește punctul de vedere al partidului. În Germania, nazismul, partidul lui Adolf Hitler, s-a revelat în „Noaptea cuțitelor lungi”, când „naziștii” deja „SS” au executat falangele mai puțin fanatice ale „SA”. Nu există oare o anumită asemănare cu lupta aprigă și distructivă din Ucraina de Vest împotriva ucrainenilor din Donbas, bombardată zilnic din 2014 încoace?

Prin urmare, adevărata definiție a „nazismului” trebuie reconsiderată.

Societatea Monștrilor

Această societate de monștri este cel mai recent rod al „lumii noi”. A fost posibilă datorită combinației a doi parametri: timpul și știința. O lungă perioadă de pace de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial a favorizat atât expansiunea spiritului de libertate, cât și progresele tehnologice în știință și medicină.

Este paradoxal, dar acest lucru este foarte revelator pentru starea lor spirituală, a SUA și, prin urmare, din Occidentul îndepărtat, s-au născut gânduri abominabile și monstruoase. Aspectul paradoxal constă în faptul că președintele SUA își pune mâna pe Biblie atunci când depune jurământul de a-și servi țara. Și totuși, în această țară foarte religioasă, drepturile la libertate sacrosanctă sunt privilegiate până la punctul de a permite tuturor dreptul de a exprima și de a propovădui tot felul de gânduri abominabile Dumnezeului Creator. Cu toate acestea, în ultimele noastre zile, idei sunt lansate pe rețelele de internet care nu respectă granițe și nicio limită. Cele mai nebunești și mai demonice idei ajung astfel la o mulțime de oameni influențați și convertiți. M-am temut de mult timp, pe bună dreptate, de consecințele dezvoltării acestei arme de propagandă oferite lumii de către SUA. Societățile noastre moderne reproduc păcatele antediluvienilor, cele ale Sodomei și Gomorei, dar le adaugă pe cele ale erei noastre libertariene. Ateismul, sau mai simplu spus, ruptura stabilită între Dumnezeu și creștinii necredincioși, produce o punere sub semnul întrebării a lucrurilor pe care Dumnezeu le-a creat și sfințit de la crearea lumii. Astfel, în a șasea^{zi}, Dumnezeu mărturisește că a creat bărbatul, bărbatul, și că a format din

una dintre coastele sale, versiunea sa feminină, femeia. Ființa umană este, așadar, fizic și psihologic bărbat sau femeie. Posibilitatea este, așadar, binară. Dar în timpul nostru, știința a obținut mijloacele de a modifica natura sexuală prin tratamente hormonale, iar aceste metode chimice promovează schimbări fizice în corpul uman. În același timp, în anumite creiere umane neprotejate de Dumnezeu, demonii au inspirat gândul că adevărata lor sexualitate nu este cea pe care o prezintă aspectul lor fizic. De acolo, a venit gândul la posibilitatea de a-și alege sexul. Înainte de această formă extremă, abaterile datorate aceluiași demoni i-au determinat pe ființele umane să-și transforme aspectul. Acești așa-numiți „travestiți” au intrat în rolul sexului opus față de al lor. Dar odată cu știința chirurgicală, li s-au oferit noi posibilități. Astfel, prin utilizarea hormonilor, se poate realiza o schimbare fizică completă. Cu toate acestea, aceste schimbări fizice nu afectează mintea ființei astfel schimbate. Căci, în realitate, rămâne fundamental ceea ce era la naștere. Și dacă demonii se retrag sau își schimbă stimulul, marioneta umană „transformată” se poate afla într-o stare de spirit care își pierde orice reper. Monstrul se naște.

Pentru a înțelege mai bine atracțiile acestor noutăți mentale, trebuie să ne dăm seama de consecințele domesticirii cvasi-umane, prin intermediul tehnologiei audio-vizuale și al relațiilor virtuale stabilite pe rețelele de internet. Principalul vinovat al dramelor noastre mentale este tehnologia informației, care a apărut succesiv după electricitate și electronică. Pentru mintea umană, dubla sclavie a acestei tehnologii informaționale invazive și cea a inspirației constante către imaginația extrem de dezvoltată a unor demoni cerești invizibili, situația este tragică și iremediabilă. Unde se poate opri gândul la creaturile lui Dumnezeu? Nu am răspunsul, dar timpul stabilit de el, limitat acum la opt ani, îl va opri cu siguranță.

De la „soluția finală” la „soluția finală”

Până astăzi, 16 martie 2022, termenul „soluție finală” a fost folosit de toți istoricii pentru a se referi la încercarea „naziștilor” germani de a extermina toți evreii din Europa, începând cu 1942. Dar în acest document, voi adăuga acestui termen un mesaj profetic secundar.

Pe tot pământul, ființele umane caută cauzele conflictelor care se dezvoltă, dar caută și cauze umane. Analizele pe care le prezint exprimă judecata Dumnezeului celui viu, creatorul a tot ceea ce există. De asemenea, trebuie înțeles că cauzele tragediilor noastre actuale se găsesc în trecut, departe de timpul nostru. Biblia ne permite să descoperim ce a gândit Dumnezeu în timpul celor 6.000 de ani preziși pentru păcatul pământesc. Profetiile din Daniel și Apocalipsa aruncă o lumină complementară asupra judecății lui Dumnezeu pe parcursul a aproximativ 26 de secole, din anul 605 î.Hr. până la întoarcerea lui Hristos în primăvara anului

2030. În timp ce oamenii examinează și rețin explicații carnale pământești, Dumnezeu ne prezintă punctul său de vedere, care dezvăluie cauze spirituale. Între cele două concepții, prăpastia se lărgeste. Omenirea nu a încetat niciodată să ispășească în nenorocire disprețul pe care l-a arătat față de voința suverană, revelată a lui Dumnezeu. Dar viața oamenilor este limitată, spre deosebire de cea a Dumnezeului veșnic, iar oamenii mor și se succed unul după altul. Cei șaptezeci sau optzeci de ani din scurta lor viață nu sunt suficienți în sine pentru a înțelege mânia lui Dumnezeu. Unul după altul, oamenii moștenesc blestemul divin, iar fiii lor, moștenitorii, reproduc greșelile părinților lor. Prin urmare, în trecut, când Dumnezeu a vorbit și a scris legile Sale, rânduielile Sale, poruncile Sale și anunțurile Sale profetice, aleșii Săi, astăzi, pot descoperi motivele judecății Sale perpetue. Acesta este cazul „soluției finale” care i-a lovit pe evrei în 1942. Și prin această acțiune, Dumnezeu a adus, cu putere, răspunsul pe care a vrut să-l dea cuvintelor rostite de evreii răzvrățiți, animați de clerul evreu plin de ură față de Isus Hristos, hotărât să-l vadă murind răstignit, mai degrabă decât pe zelotul ucigaș Baraba. Conform lui Matei 27:25, ei au strigat către Pontius Pilat, procuratorul roman: „*Sângele Lui asupra noastră și asupra copiilor noștri!*” De-a lungul secolelor, „părinții” au fost persecutați, și copiii lor după ei. Astfel, au fost ascultați dincolo de orice speranță. În 1942, copiii acelor vremuri au fost doborâți împreună cu părinții lor de aceeași mânie divină aprinsă de indignarea istorică a taților lor și de împietrirea fiilor lor de-a lungul secolelor.

Într-adevăr, acest eveniment care a zguduit societățile occidentale se va întâmpla din nou la întoarcerea lui Hristos, întrucât, conform Apocalipsei 13:15, este profețită o încercare de a-i extermina pe ultimii aleși care au rămas credincioși Sabatului divin: „*Și i s-a dat putere să dea viață icoanei fiarei, pentru ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie uciși toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei*”. Aceasta înseamnă că supraviețuitorii rebeli care organizează această a doua „soluție finală” vor fi în aceeași stare de spirit ca „naziștii” germani din 1942. Un al treilea mesaj este transmis prin această expresie „soluție finală”. Aceasta dezvăluie un plan pregătit de Dumnezeu care a profețit pedepse împotriva celor care călcă legămintele Sale. Acest plan apare în acest verset din Romani 2:9: „*Necaz și strângere de fond peste orice suflet al omului care face răul, mai **întâi peste iudeu și apoi peste grec***”. ! » În acest verset, cuvintele „**evreu**” și „**grec**” desemnează cele două legăminte succesive, cel vechi, încheiat cu poporul evreu, și cel nou, în care păgânul „**grec**” sau de orice altă origine, este autorizat să intre prin recunoașterea jertfei ispășitoare înfăptuite de Iisus Hristos. Pentru că nu l-a recunoscut pe Mesia trimis de Dumnezeu, „**evreul**” a suferit „*necazurile*” perpetue provocate de Dumnezeu, prin diverse persecuții umane. Făcând din „**evrei**” ținta principală a mâniei sale în 1942, Dumnezeu a vrut să adreseze întregii omeniri un avertisment solemn și foarte serios, deoarece pentru infidelitatea sa, falsul creștin, „**grecul**”, va trebui la rândul său să răspundă în fața lui. Acesta este sensul pe care trebuie să-l dăm „celui de-al Treilea Război Mondial” sau „celei de-a șasea trâmbițe” din Apocalipsa 9:13, pe care l-am văzut desfășurându-se în știri începând cu 24 februarie 2022, începând cu confruntarea dintre Rusia și Ucraina. Căci în acest ultim conflict, focul nuclear va înlocui crematoriile naziste. Ostilitatea masivă manifestată prin sancțiunile împotriva

Rusiei nu va fi uitată, iar în acest comportament lipsit de sens găsim motivul care va determina în curând Rusia să plaseze temporar întreaga Europă sub dominația sa.

În Franța, tânărul președinte ambițios, dar lipsit de experiență, reacționează ca un om de onoare care vine în ajutorul vecinului său pe care îl vede atacat. Aceste reacții sunt justificate de supraestimarea valorii pe care Europa o acordă cuvântului democrație. Acest termen, de origine greacă, înseamnă „oraș-stat” a cărui organizare aparține alegerii locuitorilor săi. În funcție de formele alese de popor, democrația poate, așadar, lua forme foarte diferite. De aceea, în spatele acestui cuvânt, găsim organizații în care puterile sunt delegate conducerii unei secții de poliție, așa cum este cazul Europei Unite. Alegerile poporului sunt ignorate, iar deciziile luate sunt adoptate și recunoscute de aleșii locali, care servesc drept alibi pentru termenul „democrație”. La originea acestei adunări se află alegerea personală a liderilor naționali care și-au impus decizia poporului european. În aceste democrații, opinia poporului nu mai contează, deoarece interesele economice și financiare sunt în joc. Deoarece situația le era favorabilă din punct de vedere economic, liderii UE au simțit un sentiment de forță și superioritate și au disprețuit Rusia, eșecul și ruina ei din 1992. De atunci, Rusia a suferit multe umilințe, văzându-și chiar, în Războiul Balcanic, aliata sa, Serbia, bombardată de avioanele americane și combatută de forțele franceze și britanice. În acea perioadă, Occidentul triumfător a putut să-și impună legea conform principiului care dă victoria celui mai puternic: „rațiunea celui mai puternic este întotdeauna cea mai bună”, spune fabula lui Jean de la Fontaine.

În februarie 2022, după ce și-a revenit, Rusia și-a reconstruit forța și puterea militară. Și, la rândul ei, arată Occidentului că a învățat din comportamentul lor. Toate aceste evenimente au avut ca scop conducerea la situația actuală. Acesta este motivul pentru care încercarea Ucrainei de a rupe legăturile cu Rusia constituie cauza pe care Dumnezeu o imaginează prin acțiunea de „*a pune un cârlig în fălci*” a liderului rus din Ezechiel 38:4: „*Te voi antrena și îți voi pune un cârlig în fălci; te voi scoate afară, pe tine și toată armata ta, cai și călăreți, toți îmbrăcați magnific, o mulțime mare purtând scuturi și pavăze, toți mânduind săbii*”. Iar reacțiile ostile materializate prin măsuri și sancțiuni ruinătoare pentru Rusia vor atrage mânia Rusiei asupra tuturor popoarelor liderilor europeni unanimi în luarea acestor sancțiuni, cu excepția recentă a liderului Ungariei.

Este soarta Europei atât de invidiată? Până la începutul anului 2020, succesul său economic o putea face atractivă, dar după blocajul economic cauzat de deciziile luate pentru combaterea „pandemiei” virusului Covid-19 timp de doi ani, Europa nu se mai afla în aceeași stare. Mai mult, acest blocaj impus temporar a mascat o adevărată ruină a țării - Franța, victimă a delocalizării și a importurilor sale din China, care a devenit unicul său furnizor. Tot în orașul Wuhan, din China, a apărut oficial pentru prima dată virusul Covid-19; China, țara „balaurului” sau a diavolului conform Apocalipsei 12:9: „*Și marele balaur a fost aruncat afară, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, care înșală întreaga lume; a fost aruncat pe pământ, și îngerii lui au fost aruncați împreună cu el.*”

Europenii au putut să se unească, profitând de o lungă perioadă de pace acordată de Dumnezeu. Dar ce au făcut ei cu acest timp de pace? Au încercat, încă o dată, să se unească pentru a fi mai puternici, așa cum făcuseră locuitorii din Babel sub regele Nimrod la vremea lor. Și rezultatul a fost același: această uniune a produs un rod constant de nedreptate împotriva popoarelor și dușmanilor Europei. Nemaiputând să separe oamenii prin limbă, Dumnezeu i-a livrat pe cei vinovați războiului și morții, amestecându-le astfel sângele.

„Soluția finală” va avea două semnificații și realizări, deoarece, dacă exterminarea decisă de rebeli îi va viza pe credincioșii aleși ai Sabatului divin, pentru Dumnezeu, „soluția sa finală” va consta în exterminarea tuturor rebelilor tereștri și cerești, cu excepția lui Satan, care va rămâne singur pe pământul pustiu în timpul „celor o mie de ani ” ale mileniului al șaptelea.

Astfel, genocidul evreilor organizat de naziștii germani a fost săvârșit pentru a-i avertiza pe oameni cu privire la soarta pe care Dumnezeu le-o rezervă în ziua mâniei sale drepte.

Soluția Finală a atras simpatia și compasiunea umană pentru poporul evreu, care este văzut ca martiri, victime ale nebuniei ucigașe umane. Acest comportament, din cauza inconstienței și ignoranței lor spirituale, ascunde de ochii lor amenințarea divină care îi privește personal.

Pentru a înțelege faptele din zilele din urmă, trebuie să învățăm din experiența Germaniei „naziste” din 1930 până în 1944. În acest exemplu, vedem cum „ *puțin aluat dospește toată plămada* ”, așa cum a învățat Pavel în 1 Corinteni 5:6 și Galateni 5:9, conform Matei 16:6: „ *Isus le-a zis: «Păziți-vă de aluatul fariseilor și al saducheilor!* »” Isus a comparat „ *aluatul* ” cu gândurile care înșală oamenii. O mică minoritate poate, prin aceste mijloace, să înșele și, în cele din urmă, să domine un întreg popor, iar acesta este ceea ce s-a întâmplat în Germania în 1930. Succesul popular al partidului nazist a fost obținut succesiv prin măsuri sociale favorabile, succes economic, Germania și-a revenit și victorii de război. Și aceste trei cauze au făcut, de asemenea, ca SUA să aibă succes în cel de-al Doilea Război Mondial. Europa i-a admirat și i-a invidiat și, în cele din urmă, a vrut să-i imite. Dar apoi Dumnezeu a intervenit și a blocat visul în perioada de început și dezvoltare. De la președintele Trump, Statele Unite s-au retras din Europa, lăsând-o singură să se confrunte cu problemele confruntării ruso-ucrainene. Astfel, în curând distrusă de forțele rusești, Europa va ieși din problemele sale ruinate și devastată. Apoi, după eliminarea Rusiei și a forțelor sale prin armele nucleare americane, calea le va fi deschisă și vor domina regimul universal format de toți supraviețuitorii pământului. Rolul final al Statelor Unite în „soluția finală” ne invită să acordăm o atenție deosebită acestei țări puternice. Puterea americană nu este blândă și este mult mai puțin umană decât Europa. Oriunde sunt în joc interesele sale financiare, este dură, tăioasă, războinică și ucigașă. Bani sunt zeul său, iar succesul comercial este zeița sa. Aceste zeități sunt mai puțin vizibile decât grandioasa sa zeiță a „Libertății” care se înalță în golful New York. Când America vrea să evite un angajament militar, face apel la principiul boicotului, iar președintele rus tocmai a stabilit o comparație între sancțiunile occidentale și pogromurile naziste aplicate evreilor. Este adevărat că înainte de 1942, ura naziștilor împotriva evreilor consta în privarea lor de

drepturile lor de cetățeni, aceștia fiind „și ei” împiedicați „*să cumpere și să vândă*”, așa cum vor face ultimii „naziști” față de ultimii aleși ai lui Isus Hristos care au rămas credincioși Sabatului sfințit de Dumnezeu, conform Apocalipsei 13:17: „*și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât cel ce avea semnul, numele fiarei sau numărul numelui ei*”. Acest rod al răutății este rezultatul final al căderii spirituale a credinței protestante care s-a alăturat în primăvara anului 1843, sub blestemul lui Dumnezeu, religiei romano-catolice al cărei ordin al „iezuiților” a fost modelul luat pentru a constitui secțiunile „SS” ale taberei „naziste” a lui Adolf Hitler, un grup creat la instigarea ambasadorului german (la Vatican) și a ministrului de externe Von Papen (ceea ce înseamnă: „al Papei”). Așadar, nu este surprinzător să găsim gravate pe lama „cuțitelor lor lungi” cuvintele germane „Gott mit uns”, care înseamnă: Dumnezeu cu noi. Și, prin urmare, această alianță a două religii condamnate de Dumnezeu va reproduce modelul „nazist” al Germaniei din 1930 și 1942. Dominația universală a SUA a fost pregătită între 1945 și zilele noastre și a putut profita de ani lungi de pace pentru a favoriza gestionarea „globalistă” a economiei. Înrobite de tehnologia „internetului” creată de SUA, națiunile au devenit dependente economic și politic de judecățile americane. Și această dominație comercială le permite să supună toate popoarele care depind de ea boicoturilor și sancțiunilor sale de interdicție. Prin urmare, ea domnește deja asupra întregii lumi occidentale, iar restul îi va fi supus prin distrugerea nucleară a celui de-al Treilea Război Mondial.

Ales de Iisus Hristos, ești pe cale să re trăiești experiența profeților Ieremia, Daniel și Ezechiel, contemporani ai pedepsei pentru păcatele Israelului evreu-evreu. Noul Nebucadnețar se numește Vladimir Putin și este rus. Asemenea regelui caldeean din vremea lui Ieremia, Dumnezeu l-a trimis să distrugă impietatea occidentală, unificată prin adorarea și venerația sa pentru societatea „libertariană” produsă inițial de SUA și Franța. Conflictul dintre Rusia și Ucraina are o singură cauză: adorarea acestui model condamnat de Dumnezeu de către noul președinte ucrainean, Volodimir Zelenski. Această fascinație pentru modelul societății occidentale l-a determinat să dorească să i se alăture. Cu toate acestea, orbirea minților occidentale este de așa natură încât se laudă cu valori pe care Dumnezeu le condamnă, cum ar fi această „orgolioasă mândrie gay” care atrage mânia lui Dumnezeu mai bine decât gemul atrage muștele. Dar pentru a acționa într-un mod punitiv, Dumnezeu a așteptat momentul stabilit pentru a face acest lucru, și anume, cu 7 ani înainte de sfârșitul perioadei de har colectiv și individual. Convinși că au stabilit cel mai bun tip de societate, occidentalii s-au inflammat de mândrie și aroganță și îi disprețuiesc pe oamenii care nu le împărtășesc concepția societală. Cu toate acestea, Dumnezeu își face auzite reproșurile chiar din gura adversarilor lor. Prin gura musulmanilor, el denunță impietatea și infidelitatea, numindu-i „necredincioși”. Prin gura președintelui rus și a poporului său, el denunță societatea lor pe care o numește „decadentă”; decadența fiind rodul perversiunii simțurilor și minții care are ca rezultat deviații sexuale și psihice ale moralei, depravarea progresivă, manifestată deja în rândul revoluționarilor francezi între 1789 și 1798, pe care Franța de astăzi a moștenit-o până la punctul în care Dumnezeu și-a numit simbolic capitala, Parisul, „*Sodoma și Egiptul*” în Apocalipsa 11:8; însăși expresia păcatului și a rebeliunii umane împotriva lui

Dumnezeu și a valorilor sale. Printr-un joc subtil de comparație, Dumnezeu leagă în Apocalipsa sa Revoluția Franceză și „a șasea trâmbiță ” sau al Treilea Război Mondial. Ce înseamnă această legătură? Ea le dezvăluie adevăraților aleși că acțiunea comună a acestor fapte este de a pedepsi impietatea creștină, catolică pentru prima și multireligioasă pentru a doua, deoarece toate formele religiei monoteiste sunt reprezentate acolo și sunt vizate și vizate în principal. În 1917, religia ortodoxă a fost, de asemenea, vizată de revoluția bolșevică și ateismul acesteia. Toate aceste evenimente au avut o semnificație și un rol specific pentru Dumnezeu pe care adevărații săi aleși trebuie să le cunoască și să le împărtășească cu el. Privilegiul de a înțelege aceste lucruri este imens și constituie o dovadă de recunoștință din partea lui Isus Hristos. În acest fel, revelația sa profetică își merită numele de „ *mărturie a lui Isus* ”, citată în Apocalipsa 1:9, 12:17 și 19:10. Vina tuturor bisericilor creștine constă în dezinteresul lor față de acest cuvânt profetic propus încă din 1831, data primului anunț adventist făcut de profetul William Miller în SUA. De la acea dată, revelațiile divine succesive i-au condus pe adevărații creștini să restabilească practica Sabatului sfințit de Dumnezeu încă din a șaptea zi a creației sale pământești. Disprețul față de cuvântul profetic a condus, așadar, toate religiile creștine la frustrarea lui Dumnezeu de dreptul său legitim de a fi onorat prin ascultarea creaturilor sale. De asemenea, după ce le-a judecat și le-a condamnat ca pe niște vase stricate, maestrul olar le va sfărâma și le va anihila. Deși practică prin moștenire religioasă, sau tradițional, odihna Sabatului în ziua potrivită, Sâmbăta, credința adventistă a căzut sub judecata lui Dumnezeu pentru același dezinteres față de revelațiile profetice divine între 1873 și definitiv în 1995. Într-adevăr, alianța sa cu tabăra catolică și protestantă din 1995, mărturisește împotriva sa despre disprețul său față de judecata divină care i-a revelat condamnarea duminicii romane pe care aceste două grupuri creștine și ortodocșii o cinstesc în mod tradițional. Însă încălcarea sfântului Sabat divin este doar vârful aisbergului păcatului acestor religii, deoarece, așa cum ne învață Iacov 2:10, „ *călcarea unei singure porunci îl face pe om vinovat de toate* ”: „ *Căci oricine păzește toată Legea și totuși greșește într-un singur punct, se face vinovat de toate* ”. Puțini oameni își dau seama, dar într-adevăr, încălcarea Sabatului poruncii a patra creează încălcarea primei porunci: „ *Să nu ai alți dumnezei afară de Mine* ”. Acum, neascultarea de Dumnezeu este consecința ascultării de diavol, prințul întunericului, Satan. Este de la sine înțeles că, în acest caz, și a treia poruncă va fi încălcată: „ *Să nu iei în deșert Numele lui Iahve, Dumnezeul tău; căci Iahve nu va socoti nepedepsit pe cel ce-I ia Numele în deșert* ”. Ultimele șase porunci, a căror ascultare se obține cu ajutorul direct al spiritului lui Isus Hristos, nu vor fi respectate mai mult decât cele anterioare. Catolicismul și Ortodoxia se disting prin încălcarea comună a celei de-a doua porunci, deoarece idolatria lor îi conduce la venerarea unor imagini sculptate sau pictate de oameni, în opoziție cu interdicția lui Dumnezeu de a face acest lucru: „ *Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo asemănare a vreunui lucru care este sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai sub pământ.* ” Această încălcare este cu atât mai gravă cu cât aceeași poruncă specifică și profetește consecințele încălcării sale: „ *Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, YahWéH, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsește nelegiuirea părinților în copii până la a treia și*

a patra generație a celor ce Mă urăsc. ” Dar pentru aleșii Săi credincioși, Dumnezeu profețește binecuvântările Sale veșnice: „și arată îndurare până la mii de neamuri pentru cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele. ”

În epoca prezentă, Dumnezeu face ca lumina Sa să strălucească la apogeu pentru aleșii Săi, iar pe cei pe care i-a condamnat, întunericul maxim îi caracterizează și îi învăluie. Astfel, fiecare primește deja de la El după cum i se cuvine.

Într-un discurs vibrant și laudativ, președintele Ucrainei i-a spus președintelui american Joe Biden, și citez: „Aș vrea să dominați lumea pentru a impune pacea”. Ca întreaga tabără occidentală, Joe Biden este foarte sensibil la lingușire și, parafrazând fabula corbului și a vulpii de genialul și subtilul Jean de la Fontaine, traduc situația în acești termeni: „La aceste cuvinte, nemai simțind bucurie, Joe Biden își deschide portofelul și aruncă” un miliard de dolari oferiți liderului ucrainean pentru a-i sprijini rezistența împotriva Rusiei. Jean de la Fontaine și-a încheiat fabula spunând: „Fiecare lingușitor trăiește pe cheltuiala celui care îl ascultă”. De aceea, donatorul flatat trebuie să fie foarte bogat. America nu este exemplul tipic de generozitate și, atunci când se arată generoasă, o face în speranța de a obține un profit uriaș din gestul său. Cu toate acestea, știm că este mână de o ură cronică față de Rusia, puternicul său concurent din Est. Scopul său este de a obține monopolul asupra dominației economice a pământului. A obținut deja de la națiuni ca toate monedele terestre să fie indexate la dolarul său după abandonarea standardului aur. De fapt, al Treilea Război Mondial îi va permite să anihileze Rusia și să-și atingă scopul. Joe Biden este, după John Kennedy, și el catolic și, din acest motiv, nu poate decât să favorizeze tabăra poloneză, de asemenea catolică, și Ucraina rebelă, în mare parte catolică în partea sa vestică. Astfel, națiunile catolice se găsesc grupate sub steagul american al forțelor NATO, având Rusia ortodoxă ca adversar comun. Lingușirea seduce regimul papal în profeția din Daniel 11:39: „*Cu un dumnezeu străin va acționa împotriva locurilor întărite și îi va umple de onoare pe cei ce-l recunosc, îi va face stăpâni peste mulți, le va împărți pământuri drept recompensă.*” Acesta este un comportament tipic al taberei blestemată de Dumnezeu, care dezvăluie prezența mândriei, acest păcat imputat diavolului însuși, încă de la căderea sa.

Cauza războiului care se declanșează fiind spirituală și voită de Dumnezeu ca pedeapsă pentru abandonarea Sabatului începând cu 7 martie 321, este ușor de înțeles de ce Dumnezeu a declarat în Daniel 12:10: „*Mulți vor fi curățiți, albiți și curățiți; cei răi vor face răul și **niciunul dintre cei răi nu va înțelege**, dar cei ce au pricepere vor înțelege.*” Duhul divin a confirmat acest principiu spunând în Apocalipsa 17:8: „*Fiara pe care ai văzut-o era și nu mai este; ea are să se suie din adânc și să meargă la pieire. Și locuitorii pământului se vor mira, ale căror nume n-au fost scrise în cartea vieții de la întemeierea lumii, când vor **vedea fiara**; pentru că era și nu mai este și va veni.*” În știri, asistăm la această „uimire” a jurnaliștilor, politicienilor și a popoarelor necredincioase și necredincioase, precum și a tuturor clericilor religioși, pentru care un război în Europa devenise imposibil. Precizez că, prin inspirație divină, aștept acest conflict încă din 1982, data primei mele înțelegeri a mesajului revelat de Apocalipsa lui Isus Hristos. În cele din urmă, orice ar crede oamenii, marele creator și legiuitor Dumnezeu

stabilește începutul „soluției sale finale” în care deja mulțimi de ființe umane civile și militare au pierit și vor pieri în continuare prin „*cele patru pedepse cumplite*” ale sale citate în Ezechiel 14:21: „*Da, așa vorbește Domnul YaHWéH: Deși voi trimite împotriva Ierusalimului cele patru pedepse cumplite ale mele: sabia, foametea, fiarele sălbatice și ciuma, ca să extermin din el oamenii și animalele”*; aceasta până când pământul va fi pustiu, devastat și fără niciun locuitor uman viu. Deveniți îngeri, ultimii oameni în viață vor fi timp de o „*mie de ani*” în activitatea de „*judecată a morților*”, în împărăția cerească a lui Dumnezeu, alături de Isus Hristos, în conformitate cu anunțul din Apocalipsa 11:18: „*Neamurile s-au mâniat; și a venit mânia Ta și a venit vremea să judeci morții, să răsplătești robilor Tăi prorocii, sfinților și celor ce se tem de Numele Tău, micilor și marilor, și să nimicești pe cei ce nimicesc pământul*”. „.

După această judecată, va veni vremea judecății de apoi, „soluția finală” supremă în care, înviați pentru a suferi „*moartea a doua*” în „*lacul de foc*”, după înfățișarea pământului acoperit de focul subteran, cei mai vinovați, persecutorii, evrei, „creștini”, catolici, ortodocși și protestanți sau adventiști rebeli, vor fi distruși și anihilați definitiv.

EXCLUSIV

Am observat pe un canal de știri acest discurs al lui V. Putin care mi-a permis să înțeleg și să explic de ce leagă societățile occidentale de ideologia „nazistă”. Îmi amintesc că pe toate platformele media, oamenii se întreabă despre motivele pentru care Vladimir Putin denunță o Ucraină „nazistă” și, prin urmare, despre necesitatea ca el să „denazifice” această țară.

Nazist = rasă superioară – Discursul lui V. Putin referitor la oligarhii ruși stabiliți în Occident în lux și bogăție. Oligarhii îi datorează averea, îi datorează totul: „Nu-i judec deloc pe cei care au o vilă în Miami sau pe Riviera Franceză, care nu se pot lipsi de foie gras, stridii sau așa-numitele libertăți de gen. Nu aceasta este absolut problema. Problema este că acești oameni sunt **mental** acolo și nu aici, cu poporul nostru, cu Rusia. **Potrivit lor, este un semn de apartenență la o castă superioară, la o rasă superioară**.” V. Putin compară aroganța occidentală cu cea a „naziștilor” germani din 1933. Și faptele îi dau dreptate, pentru că unul dintre scopurile ideologiei „naziste” era formarea „**unei rase umane superioare**” numite ariane. El a găsit în expansiunea capitalistă a SUA această stare de spirit care îi zdrobește și îi disprețuiește pe cei care nu împărtășesc această concepție despre existență. Apoi a remarcat cum, simțindu-se protejate de puterea militară a SUA prin pactul NATO, națiunile europene s-au arătat arogante și nedrepte față de Rusia și aliații săi estici, și în special față de Serbia, care a fost bombardată în războiul balcanic. El a văzut țările Pactului de la Varșovia părăsind o Rusie slăbită pentru a se alătura taberei occidentale. În cele din urmă, a remarcat răsturnarea președintelui rus al Ucrainei în 2014 și, de la acea dată, bombardamentele incetante asupra ucrainenilor pro-ruși concentrați în regiunea Donbas de către armata ucraineană; aceasta într-o dorință aparentă de a-i constrânge sau extermina. El compară această agresiune distructivă cu cea care i-a adus la putere pe „naziștii” lui Adolf Hitler după Noaptea „Cuțitelor Lungi”, când i-au ucis pe liderii „SA”, așa cum am explicat mai sus. Pentru Vladimir Putin, ca și pentru Dumnezeu, pomul este judecat după rodul său. Și, deși unui occidental

nu i-ar trece prin minte că națiunea sa s-ar comporta ca „naziștii”, nu este același lucru în tabăra care suferă aceste nedreptăți zi și noapte. Acest discurs al lui V. Putin mi-a fost dăruit de Dumnezeu ca o „perlă” revelatoare. Iar acest ultim documentar televizat mi-a confirmat analizele și explicațiile anterioare. Pentru orice om inteligent, nazismul este mai presus de toate o stare de spirit care se manifestă prin fapte. Iar societățile capitaliste occidentale au dovedit că viața umană are puțină valoare atunci când sunt în joc interese financiare. Adaug la aceste lucruri că utilizarea științei chirurgicale și medicale pentru a transforma genul sexual al ființelor umane poate apărea ca o extensie a experimentelor efectuate de medicul nazist Joseph Mengélé, care a profitat de corpurile prizonierilor din lagărele de exterminare naziste pentru a efectua experimente abominabile și crude.

Așa cum majoritatea poporului german nu era nazistă, dar a susținut ascensiunea la putere a nazismului, în Occident, majoritatea oamenilor foarte umaniști au susținut puterile nedrepte, cinice și intransigente din Balcani și tratamentul aplicat Libiei. Deciziile luate și impuse de Comisia Europeană națiunilor europene sunt de acest tip. Tribunalul de la Haga și-a acordat dreptul de a judeca și condamna acțiunile liderilor orientali care nu recunosc normele occidentale. De aceea, marele Judecător ceresc îi va preda pe judecătorii nedrepti în mâinile victimelor lor. Aroganța occidentală va fi pedepsită prin suferința invaziei Rusiei răzbunătoare, dar și a masacrelor comise de fostele popoare colonizate de pe pământ african și de orientali. Europa Occidentală arogantă, care îl exasperează pe Dumnezeu, va fi îngenuncheată în fața dușmanilor săi, devastată și ruinată. Schimbarea situației va veni odată cu intervenția nucleară a SUA împotriva Rusiei. Iar supraviețuitorii vor trebui să accepte cele mai recente standarde „naziste” propuse și impuse de actualii învingători: SUA.

Dornic să scape de influența dominantă a SUA, generalul de Gaulle și-a achitat datoria de război și a oprit instalarea taberelor militare americane în toată Franța. Dar a căzut în capcana reprezentată și încă reprezintă Germania învinsă. Prezența SUA acolo a rămas, iar influența sa a crescut doar până când a dominat financiar Uniunea Europeană. În angajamentul său european, Franța și-a pierdut independența față de SUA prin reluarea locului în alianța NATO. Prin urmare, este de înțeles că o Europă Unită este o imagine a societății americane, favorizată de SUA în căutarea sa de putere globală.

INFORMAȚIE – DEZINFORMARE

La două zile după difuzarea discursului lui V. Putin despre oligarhii ruși, același canal de știri care a rememorat acest discurs l-a afișat de data aceasta sub forma unei linii derulante. Și surpriză, surpriză, am regăsit discursul anterior, doar că ultima propoziție, care suna „conform lor, este un semn de apartenență la o castă superioară, o rasă superioară”, a fost eliminată. Jurnalistul cita acest discurs pentru a sublinia spiritul naționalist al președintelui rus, dar era necesar să ascundă de telespectatori acuzația sa de nazism, pe care o atribuie taberei europene a NATO.

Situația războiului dintre Rusia și Ucraina are deja consecințe care îmi permit să confirm profeția din Daniel 11:40-45. Într-adevăr, principala consecință a seriei de sancțiuni impuse Rusiei, dar și blocada economică a Ucrainei, un important exportator de grâu către multe țări, inclusiv Egipt, va produce o criză alimentară globală care va fi deosebit de dramatică pentru țările mai puțin dezvoltate. Foametea va împinge astfel aceste populații africane la revoltă și va provoca valuri de imigrație către Europa. Foametea, adăugată la ura civilă și religioasă a musulmanilor împotriva fostei Europe coloniale, va da formă și motivație agresivității „*regelui de la miazăzi*” menționat în Daniel 11:40. Revolta ucraineană va fi fost de fapt doar declanșarea urii care va determina Rusia să invadeze Europa Occidentală la momentul potrivit. Dar este deja posibil să înțelegem că, contrar a ceea ce a fost prezentat mult timp ca o consolare pentru ruina economică a Franței și pierderea independenței sale, și anume „formarea Europei pentru a evita războiul între națiunile sale”, ruina care va veni va fi cauzată de admiterea Poloniei în Europa. După cum am mai spus, opoziția religioasă este arma folosită de Dumnezeu pentru a pedepsi infidelitatea Europei creștine. Polonia, care rămăsese sub ocupație rusă din 1945, și-a câștigat independența în 1990, purtând o dorință de răzbunare împotriva Rusiei. Acest popor polonez era stabilit de ambele părți ale frontierei ucrainene. De asemenea, așa cum Germania de Vest a recâștigat Germania de Est în momentul prăbușirii lagărului sovietic, Polonia romano-catolică europeană a vrut să readucă partea ucraineană a poporului său în lagărul occidental. Această situație strategică este cu atât mai justificată cu cât popoarele sunt definite și unite în mod tradițional prin religie, moștenite și transmise din tată în fiu. Franța a ieșit din această situație adoptând caracterul său republican laic, dar este o excepție, iar această alegere i-a pregătit blestemul final, deoarece multe religii potențial opuse și inamice s-au dezvoltat pe teritoriul său. Într-un mod fundamental, Statele Unite catolice și protestante, al căror lider actual este el însuși catolic, au exploatat catolicismul Poloniei pentru a-și smulge zonele de influență de la Rusia ortodoxă. Unde Papa găsește un motiv religios, Statele Unite găsesc un motiv politic ca lider economic și politic mondial. Iar pentru Dumnezeu, motivația sa este pedepsirea colectivă a unei umanități compuse din popoare supuse tuturor vânturilor doctrinelor religioase, fiecare mai vinovat decât precedentul.

Numele marilor figuri care joacă un rol important în dirijarea destinului lumii ne transmit mesaje ascunse foarte instructive. Președinții Rusiei și Ucrainei au același prenume în rusă, respectiv poloneză, Vladimir și Volodimir, care înseamnă „prințul lumii”. Se pare că în spatele acestor două popoare rusă și poloneză se află o luptă veche de secole între credința ortodoxă rusă și credința romano-catolică poloneză. Ei au luptat mult timp pentru a reprezenta credința creștină pe pământ și, astfel, pentru a domina lumea din punct de vedere religios. Ambii, loviți de blestemul lui Dumnezeu, sunt conduși de Satana, „*prințul acestei lumi*”, conform lui Iisus Hristos. Apoi, la rândul său, numele de origine poloneză al președintelui Ucrainei, „Zelenski”, nu înseamnă că este un schior zelos, ci adjectivul „verde”, culoarea „*morții*” din Apocalipsa 6:8: „*Și m-am uitat și iată un cal verzui*”. *Și numele celui care ședea pe el era Moartea, iar Hades îl urma.*

Și li s-a dat putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabie, cu foamete, cu moarte și cu fiarele pământului .

Din aceasta, putem înțelege că acest om curajos, până la punctul nechibzuinței, este folosit de Dumnezeu ca momeală pentru a atrage, prin seducția sa evidentă, autoritățile occidentale în războiul său. A trecut mult timp de când Sancțiunile împotriva Rusiei au făcut din aceste companii co-beligerante ale adversarului ucrainean. Însă, temându-se de posibilele consecințe viitoare, fără să știe că acestea sunt profețite în Daniel 11:40-45, aceste autorități se prefac că cred în aranjamente viitoare dezirabile cu Rusia. Asistăm astfel la construirea unei situații internaționale dramatice a cărei consecință finală va fi distrugerea națiunilor și, în mare parte, a populațiilor lor.

Nu căuta pe pământ o națiune binecuvântată de Dumnezeu; nu există sau nu mai există. Dar poți găsi printre toate cele care există, unele mai puțin blestimate, dar blestimate totuși.

A ȘTI SĂ ASCULTĂM

Calitatea înțelegerii noastre depinde de o bună ascultare. Într-un discurs, omul înțelept reține doar cuvintele pe care le aude, fără a extrapola sau suprainterpreta mesajul transmis. Evenimentele actuale îmi permit să confirm această lecție. Referitor la războiul dintre Rusia și Ucraina, un general rus a făcut o declarație pe un ton laconic și a anunțat retragerea trupelor rusești din regiunea Kiev, capitala Ucrainei. Lumea media a preluat acest mesaj și, în câteva zile, acesta s-a transformat în mod surprinzător într-o promisiune din partea lui V. Putin de a părăsi această regiune în pace. Cu toate acestea, potrivit generalului rus, nu a fost prezentat niciun mesaj de pace și așa spune că, dimpotrivă, acest mesaj laconic a dezvăluit o retragere a trupelor de la sol, ceea ce ar fi putut stârni temeri privind o utilizare masivă a bombardamentelor aeriene. Pentru că rușii nu bombardează locul unde sunt staționate propriii lor luptători. Așa cum s-ar fi putut teme, într-adevăr, câteva zile mai târziu, bombardamentele aeriene intensive au fost reluate. Iar pe canalele media, V. Putin este acuzat că este un mincinos, că este omul care nu își ține niciodată promisiunile. Dar când a făcut V. Putin această promisiune? Niciodată, pentru că această promisiune a fost construită exclusiv în mintea jurnaliștilor și specialiștilor care îi însoțesc în inspirația lor optimistă. Toți își doresc ca acest război să se termine atât de rău încât optimismul lor prevalează asupra cuvintelor și a cuvintelor proclamate și auzite. Procedând astfel, informatorii se arată nedemni de profesia lor, deoarece mulțimile care îi ascultă sunt dezinformate în loc să fie informate. Am spus deja că, în opinia mea și pe baza dovezilor, V. Putin își adaptează strategia în funcție de comportamentul taberei inamice. Forțată de rezistența acerbă a ucrainenilor, tabăra rusă se confruntă cu lunetiști ascunși în podelele clădirilor dărăpănate și eviscerate, gata să se prăbușească. În acest fel, cucerirea orașelor devine foarte dificilă și se obține cu prețul a prea multor soldați morți. În Războiul Balcanic, SUA s-au mulțumit să bombardeze „Belgradul”, capitala Serbiei, de la o altitudine de zece mii de metri, fără riscuri pentru avioanele lor de bombardament și echipajele lor. Și în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, rușii înșiși au reușit să împiedice trupele

germane să cucerească orașul Stalingrad. Între ziduri și ruine, înaintarea trupelor a fost costisitoare în vieți omenești, iar armata germană a cunoscut acolo începutul înfrângerilor sale. Cu o asemenea experiență istorică, armata rusă trebuie să se fi așteptat la această dificultate, iar acest lucru dovedește că această tabără rusească s-a lăsat atrasă în escaladare, redescoperind pe teren rezistența efectivă a ucrainenilor din orașe. În plus, utilizarea lunetei telescopice, odinioară rezervată doar lunetiștilor, este răspândită pe armele moderne de tir cu repetiție. Iar consecința este o eficacitate teribil de mortală pentru ambele părți.

Este bine cunoscut faptul că o ființă umană separată de Dumnezeu aude doar ceea ce vrea să audă. Pentru că își bazează judecata pe sentimentele sale personale. De asemenea, această judecată personală prevalează asupra discursului auzit. În gândirea acestui om, cuvintele primesc o interpretare peiorativă care discreditează cuvintele auzite. Văd jurnaliști care își manifestă ura față de V. Putin, iar opinia lor este invariabil aceeași. Iar mulțimile de ascultători și telespectatori sunt alimentate continuu cu această ură occidentală. Această ură excesivă duce la justificarea unor sancțiuni care vor fi în curând pedepsite de o Rusie răzbunătoare.

„Ascultarea greșită” distorsionează mesajele transmise, atât cele civile, cât și cele religioase. Prin urmare, nu este surprinzător faptul că cei responsabili de acest lucru sunt, în același timp, incapabili să înțeleagă clar cerințele religioase divine formulate în mod autentic de Duhul lui Dumnezeu în întreaga Sa Biblie.

Defectele Occidentului

În conformitate cu lecția anterioară, cei care nu știu să asculte, nu știu să se judece singuri cu rigoare și onestitate. Astfel, auzind reproșurile formulate de V. Putin la adresa tipului de societate occidentală pe care o descrie pentru Dumnezeu, „**decadentă**”, și care denunță insistent transformările sale mentale și răsturnarea valorilor sale seculare antice, ei neagă această dovadă și întorc cuvintele sale împotriva lui, mergând până la a-i atribui nebunie. Cu toate acestea, nimeni nu poate contesta faptul că în ultimii ani, homosexualitatea, considerată mult timp rușinoasă și condamnată, este astăzi legalizată, legitimată și interzisă penal. Să ascultăm ce a declarat Dumnezeu pe această temă.

Prima lecție apare în experiența distrugerii „*Sodomei și Gomorei*”, în urma vizitei a doi îngeri pe care „*Lot*”, nepotul lui „*Avraam*”, i-a adus în casa lui. Practicând homosexualitatea și brutalitatea, locuitorii răi au vrut să-i supună pe cei doi vizitatori practicilor lor sexuale odioase și, pentru a scăpa de gloata furioasă, cei doi îngeri i-au orbit. Ei nu au văzut focul care a căzut din cer în pietre de sulf aprinsă și care i-a mistuit, împreună cu cele două cetăți rele ale văii prospere. Găsim această relatare în Gen. 19:1 până la 29.

Al doilea mesaj divin este dat evreilor, poporul lui Dumnezeu, în Lev. 20:13: „*Dacă un bărbat se culcă cu un bărbat ca și cu o femeie, amândoi au săvârșit o urâciune; să fie pedepsiți cu moartea; sângele lor va fi asupra lor.*” Dar acest caz este doar o interdicție printre altele menționate în Lev. 20:1 până la 27. Și precizez că toate aceste rânduieli își păstrează valoarea în noul legământ. Prin urmare, Occidentul este judecat vinovat de Dumnezeu de practicarea multor

urâciuni pe care le pedepsește cu moartea. Mortalitatea care lovește omenirea în timpul nostru, prin viruși, boli, foamete sau prin războaie, își îndeplinește, așadar, justa sentință. În vechiul legământ, această judecată a luat deja forma descrisă în Ezechiel 9:4 până la 7:

„Domnul i-a zis: *«Treci prin cetate, prin cetatea Ierusalimului și pune un semn pe frunțile oamenilor care suspină și gem din cauza tuturor urâciunilor care se săvârșesc în cetate.»* Apoi le-a zis celorlalți, în timp ce eu auzeam: *«Treci prin cetate după el și lovește! Să nu-ți piardă cruța ochiul și să nu ai milă de el.»*” Omorâți și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă apropiați de niciunul dintre cei care au semnul acesta pe el; începeți de la Locașul Meu cel Sfânt!” Au început cu bătrânii care erau afară din casă. El le-a zis: „Pângăriți casa și umpleți curțile cu morți! Ieșiți afară!” Au ieșit și au bătut cetatea. »

Versetele 8-10 dezvăluie gândul lui Dumnezeu care justifică această mânie ucigașă, care este diferențiată doar prin sfințenia lui Dumnezeu de cea a regelui Irod, care a ordonat masacrul copiilor din Betleem. Îndeplinirea acestei distrugerii în -586 a fost urmată în +70 de cea săvârșită de romani, cu aceeași hotărâre ucigașă și distructivă pentru orașul Ierusalim, locuitorii săi și templul lor sfânt, confirmând profeția din Daniel 9:26.

Versetele 8-10

„În timp ce ei loveau, iar eu eram încă în urmă, am căzut cu fața la pământ și am strigat: „Ah, Doamne Dumnezeule, vei nimici oare tot ce a mai rămas din Israel, revărsându-ți mânia asupra Ierusalimului?” El mi-a răspuns: „Mare și nelegiuirea casei lui Israel și a lui Iuda este; țara este plină de vărsare de sânge și cetatea este plină de nedreptate; căci ei zic: «Domnul a părăsit țara și Domnul nu vede!» Nici Eu nu voi avea milă și nici nu voi avea îndurare; voi întoarce faptele lor asupra capului lor. »

Specificând că nelegiuirea lui Israel este „excesivă”, Dumnezeu confirmă că răbdarea Sa este limitată și oferta Sa de iertare este măsurată.

Cât de dăunătoare și înfricoșătoare este invizibilitatea Dumnezeului celui viu în consecințele sale. Zicala populară spune: „Când pisica pleacă, șoarecii se joacă”. Șoarecii umani sunt înșelați de ochii lor, căci, deși invizibili, marea „Pisică” este într-adevăr acolo și, prin urmare, sub privirea ei dansează. Cel care nu doarme niciodată, ci care veghează permanent asupra tuturor creațiilor sale, a știut chiar dinainte nivelul înalt de impietăți și urâciuni care aveau să caracterizeze ultima umanitate și, astfel, a putut să-și profetească pedepsele finale. După cele două pedepse anterioare citate, cea a „trâmbeiei a șasea” se va împlini cu aceeași furie și forță distructivă amplificată.

Apoi vom găsi condamnarea homosexualității abominabile în cuvintele lui Pavel, martorul credincios al lui Isus Hristos, în Romani 1:24-32.

„De aceea Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, în poftele inimilor lor, ca să-și necinstească trupurile între ei.” „Care au schimbat adevărul lui Dumnezeu cu minciuna și au slujit și s-au închinat făpturii în loc de Creator, care este binecuvântat în veci. Amin! De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă unor patimi josnice. Căci chiar și femeile lor au schimbat întrebuințarea firească în una împotriva firii. Și tot așa și bărbații, părăsind întrebuințarea firească a femeii, s-

*au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați săvârșind lucruri necuviincioase și primind în ei înșiși pedeapsa cuvenită pentru răutățile lor. Și, fiindcă n-au vrut să-L aibă pe Dumnezeu în stăpânirea lor, Dumnezeu i-a lăsat pradă minții lor blestemate, **ca să facă lucruri nepotrivite**, fiind plini de tot felul de nedreptate, viclenie, lăcomie, răutate; plini de invidie, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de răutate; bârfitori, defăimători, neevlavioși, aroganți, trufași, lăudăroși, născocitori de lucruri rele, neascultători de părinți, fără pricepere, fără credință, fără dragoste firească, fără milă. Și, **deși știu...**" **judecata lui Dumnezeu, declarând vrednici de moarte pe cei ce săvârșesc astfel de lucruri, nu numai că le fac, ci și îi aprobă pe cei ce le săvârșesc.** »*

Încă de la începutul acestui citat, cuvântul impuritate se referă la aceste devieri sexuale și îl vom regăsi în lucrurile pe care Iacov, fratele lui Isus, le prescrie în numele „celor doisprezece apostoli” noilor convertiți din păgânism. Această învățătură apare în Faptele Apostolilor 15:19-21.

„Prin urmare, sunt de părere că nu ar trebui create dificultăți pentru acei păgâni care sunt convertiți la Dumnezeu.” „Dificultățile” menționate se refereau la practica „circumciziei” cărnii, care, prin urmare, nu este impusă noilor creștini de origine păgână.

„dar să li se scrie să se ferească de pângăririle idolilor, **de imoralitatea sexuală**, de lucrurile strangulate și de sânge.” „**Imoralitatea sexuală**” citată în acest verset se referă la „**impuritatea**” din remarcile anterioare ale lui Pavel. Rețineți că Iacov citează și interdicția de a mânca „**lucruri strangulate și sânge**” „lucruri care sunt rânduiele ale vechiului legământ și care sunt prezentate în cartea Leviticului, a treia carte scrisă de Moise. Prin această denumire, se stabilește legătura cu versetul care urmează, iar această legătură confirmă continuitatea legământului divin care nu are nicio diferență pentru cel vechi, cu excepția fundamentului său pe sânge animal, iar pentru cel nou, fundamentul său pe sângele uman al lui Isus Hristos.”

„Căci Moise are, din generații în generație, câțiva care Îl propovăduiesc în fiecare cetate, fiindcă este citit în sinagogi în fiecare Sabat.”

Aceasta demonstrează că legământul dintre Dumnezeu și aleșii Săi este perpetuu de la început până la sfârșit. Cu excepția faptului că, în două treimi din cei șase mii de ani ai propunerii mântuirii, sângele uman vărsat în mod voluntar de Iisus Hristos a ajuns să valideze jertfele animale care îl simbolizau până la el. Prin slujirea Sa pământească, simbolismul riturilor antice a devenit de înțeles, iar omenirea a învățat că Creatorul său îi oferă posibilitatea de a beneficia de mântuirea Sa oferită prin „harul” Său. Dacă termenul „har” apare brusc în Hristos, pe de altă parte, aplicarea sa a fost perpetuă de la Adam până la ultimul ales mântuit la întoarcerea lui Hristos, dar înainte de sfârșitul timpului de „har” care îl precede.

Mântuirea prin har a fost pusă pe nedrept în contrast cu mântuirea oferită sub vechiul legământ. Astfel, planul lui Dumnezeu a fost distorsionat, iar păcatul a fost restaurat, purtătorul și cauza blestemelor care îl pedepsesc. Nu există nicio poruncă în Biblie care să fi ieșit din gura lui Dumnezeu pe care să fie legitim să o disprețuim. Dumnezeu vorbește aleșilor Săi, ființe înzestrate cu inteligență, care analizează totul și rețin ceea ce este bine și drept. Legile sărbătorilor profetice au

încetat odată cu împlinirea a ceea ce au profețit; iar sângele lui Isus a înlocuit sângele animalului, dar orice altceva își păstrează valoarea și rămâne demn de a fi respectat și respectat prin punerea sa în practică. În acest fel, prin restaurarea adevăratului standard al credinței, ultimii Săi aleși Îl glorifică pe Tatăl lor ceresc, în Isus Hristos care se întoarce.

Seducția libertății

Această seducție a libertății se află la baza conflictului actual dintre Ucraina și Rusia. Iar adevăratul vinovat pentru această situație este această țară veche numită Franța. Atracția libertății s-a dezvoltat în timp, de la experiența sa revoluționară dintre 1789 și 1798, dar și în extinderea istoriei sale până în prezent. Iar punctul crucial al instaurării acestei libertăți republicane a fost acela de a conduce Franța să se elibereze de ascultarea de Dumnezeu, de rânduielile și preceptele Sale. Acest subiect este atât de important încât Dumnezeu l-a profețit în Apocalipsa 11:10: „*Și din cauza lor se vor bucura și se vor veseli și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi proroci i-au chinuit pe cei ce locuiesc pe pământ.*” » Cei „doi proroci” sunt scrierile biblice ale celor două legăminte succesive în care Dumnezeu își dezvăluie judecățile asupra umanității. Profetia evocă autodafe-ul unde aceste scrieri religioase au fost arse în grămezi pe Place de la Liberté, acum Place de la Concorde din Paris. Întreaga noastră societate occidentală a fost construită pe „*bucuria și veselia*” citate în acest verset. Și Dumnezeu poate fi cu atât mai mânios, deoarece această bucurie se bazează pe excluderea Sa. Accesul la libertatea completă a transformat aceste națiuni moderne în regimuri ale păcatului pe care Dumnezeu le condamnă la pedeapsa cu moartea. De-a lungul timpului, Dumnezeu a țesut țesătura destinului popoarelor. Franța a evoluat de la Republică la Republică până la a 5-a sa ediție, unde președintele național și-a recăpătat puterea cvasi-monarhică. Dar, la nivel moral, a coborât din ce în ce mai jos. În ultimii ani ai timpului nostru, și-a pierdut influența și este depășită și influențată de ideile nebunești care apar în SUA și Canada; alte două regimuri importante ale păcatului înainte de YaHWéH.

În Ucraina, care a devenit independentă, modelul de libertate occidentală apărut în Franța a stârnit în populația pe jumătate poloneză, pe jumătate rusă dorința de a se bucura la rândul ei imitând Franța, care a respins tabuurile religioase și și-a stabilit limitele propriilor legi. Astfel, aflăm că din 2014, sub guvernele sale succesive, Ucraina a trăit zile fericite; o fericire dezaprobată de Dumnezeu. Și ignorând judecata lui Dumnezeu, tânărul președinte Zelenski reproduce sub ochii noștri această poftă pentru viața occidentală liberă de toate tabuurile sale. Istoria nu face decât să se repete, în confirmarea acestei declarații a regelui Solomon citată în Eclesiastul 1:9: „*Ce a fost va fi și ce s-a făcut se va face; nimic nou nu este sub soare*”.

În Europa, opoziția dintre Est și Vest datează de secole de istorie și se bazează în primul rând pe separarea lor religioasă; Estul respingând dominația papală romană încă din ^{secolul al XI-lea}. În Vechiul Legământ, separarea popoarelor a rămas arma punitivă folosită de Dumnezeu împotriva poporului său de legământ atunci când acesta se dovedea infidel. Filistenii au jucat acest rol pentru

Dumnezeu în timpul Judecătorilor și al regilor lui Israel și Iuda. Sub Daniel, acest rol a fost dat regelui caldeean Nebucadnețar. Apoi, în timpul lui Hristos, a fost încredințat romanilor. Iar în era noastră de sfârșit, rolul punitiv este dat puternicei Rusii. Acest popor rus ar fi putut fi, de asemenea, sedus de libertatea occidentală și, în realitate, tinerii în special ar face această alegere. Dar Dumnezeu a plasat poporul sub conducerea unui om autoritar, iar Rusia a găsit, în Vladimir Putin, președintele care era „părintele poporului” așa cum a fost Iosif Stalin în timpul său. Dumnezeu a plasat în acest om, inițial corupt, ca majoritatea ființelor umane separate de el, judecata sa asupra societății occidentale, precum și dorința de a o combate. Inițial, și-a propus ca scop protejarea Rusiei sale, dar a întregii Rusii, pentru că nu a acceptat niciodată ideea de a pierde definitiv teritoriile rusești care și-au câștigat independența în momentul prăbușirii regimului sovietic. Cu mare nepăsare, Europa Occidentală și-a multiplicat cu aroganță umilințele pentru Rusia eșuată. Acest exemplu vă va lămuri înțelegerea: în timpul unei vizite în Franța, un înalt oficial al regimului rus, pe nume Vladimir Jirinovski, deosebit de agresiv față de Occident, a fost bombardat cu ouă de către jurnaliști. Și de partea rusă, acest tip de știre nu este uitat. La fel este și în cazul bombardamentelor americane împotriva aliatului său sârb în războiul balcanic; un subiect deja menționat. Rusia are, așadar, multiple motive să vrea să-și răzbune onoarea, călcată în picioare și disprețuită de Occident, care a devenit arogant pentru că este prea încrezător în protejarea scutului nuclear american, în principal.

De fapt, europenii au căzut în capcana pe care Dumnezeu le-a pus-o înaintea. În loc să stingă focul aprins de rezistența ucraineană, au pus paie pe el hotărând să lovească interesele financiare și economice ale Rusiei; în acest sens, incitat de Joe Biden, liderul SUA. În timp ce Rusia s-ar fi putut mulțumi să-și recupereze fostele teritorii, resentimentul său față de Occidentul care o persecută îi oferă acum motive să lupte direct împotriva lui. Și prin aceste cauze pământești Dumnezeu își îndeplinește scopul spiritual, judecata sa profețită în paralel și într-un mod complementar, ceea ce face din Europa papală și Israel cele două ținte ale mâniei sale, în Daniel 11:40-45; Ezechiel 38 și 39; Zaharia 14:2; și Apocalipsa 9:13-21. Este important să înțelegem că, pentru a diviza oamenii și a-i conduce la luptă, Dumnezeu are separări datorate opțiunilor religioase, dar și celor care rezultă din toate concepțiile pe care mintea umană le poate da unei organizări a societății. Pe tot pământul, aceste diviziuni mentale sunt confirmate în crearea partidelor politice, ale căror două opuse absolute erau tocmai capitalismul englez din SUA și comunismul născut în Revoluția din Octombrie din 1917 în Rusia ortodoxă și țaristă. Cu V. Putin, Rusia nu mai este comunistă, dar a rămas concurentul urât de SUA de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. În 1945, pentru a termina cu Germania nazistă, văzând trupele rusești pe punctul de a ajunge la Berlin, SUA se angajaseră într-o cursă pentru a ajunge la Berlin în același timp cu acestea. Și încă de la Acordurile de la Ialta din 1945, generalul american George Smith Patton proclama în termeni urâți, pe care nu îi reproduc aici, necesitatea luptei împotriva Rusiei comuniste pentru a-i distruge ideologia colectivistă marxistă, pe care o ura. Dar pe lângă aceste cauze de separare, Dumnezeu folosește înlocuirea generațiilor, deoarece tineretul arogant și lipsit de

experiență pus la putere face ca greșelile trecutului să fie repetabile după bunul plac și apoi autorizează acțiuni agresive extreme.

Păcatul și credința adevărată redefinite

Referința biblică din 1 Ioan 3:4 prezintă următoarea definiție a păcatului: „ *Căci păcatul este încălcarea legii* ”. Iar „ *legea* ” se referă la toată învățătura conținută în întreaga Biblie. Această definiție este adevărată, dar nu mai este potrivită pentru mințile raționale ale epocii noastre extrem de intelectuale. Prin urmare, o voi redefini, ținând cont de marele plan etern pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru aleșii Săi. Păcatul rezumă tot ceea ce separă omul sau îngerul de Dumnezeu. Iar ceea ce separă creaturile Sale de el se găsește în concepția liberă a standardului de viață pe care fiecare îl aprobă, adică în voința fiecăreia dintre creaturile Sale. Așadar, în cele din urmă, păcatul constă în a nu aproba alegerile făcute de Dumnezeu.

Am întâlnit odată o persoană căreia părea să-i placă explicațiile mele profetice și ea își mărturisise cu tărie credința în revenirea lui Hristos pentru anul 1994, pe care i-o dădusem. Totuși, în ciuda acestei mărturii spre slava lui Dumnezeu, ea nu a acceptat anunțul meu despre al treilea război mondial simbolizat de „ *a șasea trâmbiță* ” din Apocalipsa 9. Drept urmare, odată ce data anului 1994 a trecut, ea a abandonat credința adventistă. Această experiență arată cum Dumnezeu nu le dă oamenilor dreptul de a sorta în revelațiile Sale între ceea ce ne place sau ceea ce nu ne place. Sortarea duce la o ruptură inevitabilă, deoarece orice minte rațională poate înțelege acest lucru. Dumnezeu nu va aduce un spirit rebel în veșnicia Sa după ce acesta a îndurat păcatul și consecințele acestuia timp de 6000 de ani pe pământ, pentru a-l elimina definitiv.

Această aprobare absolută a lucrărilor și legilor divine explică de ce numărul aleșilor este reprezentat în Biblie printr-o „ *turmă mică* ”, „ *o rămășiță* ”, conform Apocalipsei 12:17.

O astfel de cerință divină este logic de neînțeles pentru mințile occidentale moderne, hrănite de gândirea republicană democratică. Pentru omul occidental obișnuit, legea este adoptată printr-un vot supus guvernării majorității. Nu există nimic asemănător sub forma vieții divine, unde Dumnezeu este cel care stabilește standardul binelui, adică ceea ce aprobă și binecuvântează, și cel al răului, adică ceea ce dezaproabă și condamnă la moarte sau la nesupraviețuire. Un cântăreț popular a subliniat pe bună dreptate faptul că nu poți face o înțelegere cu Dumnezeu așa cum o poți face cu diavolul. Prin urmare, în deplină cunoștință de cauză, el îl respinge, iar cazul său este împărțit de toți cei care citesc Biblia sau pretind că sunt adepți ai ei sau pretind că sunt adepți ai lui Dumnezeu însuși, fără a ține cont de revelația planurilor sale.

De asemenea, nu este fără motiv că Dumnezeu dezvăluie ceea ce face adevăraților săi aleși, deoarece revelațiile sale le sunt rezervate exclusiv lor. Descoperind planurile sale, aleșii săi le aprobă și le apreciază. În schimb, cei care nu-i aparțin nu le vor plăcea și astfel se descalifică pentru eternitatea pe care o oferă în Isus Hristos. Autorizarea de a înțelege misterele sale revelate într-un mod criptat constituie cea mai frumoasă comoară pe care o ființă umană o poate obține

în trecerea sa prin viața pământească. Și vă voi oferi un motiv bun pentru a vă abandona cu credință, adică cu încredere perfectă, Dumnezeului nostru, creatorul tuturor formelor de viață și ale lucrurilor. Acest motiv este de neoprit și incontestabil: **el este perfect**. Acum, prin definiție, perfecțiunea nu este perfectibilă, el reprezintă gradul suprem în toate domeniile; perfect în iubire, perfect în dreptate, perfect în pedepse și perfect în recompense. Singurul obstacol în calea acestei perfecțiuni este imperfecțiunea umană, care îl conduce pe omul natural, trupesc, să iubească să facă ceea ce Dumnezeu numește rău. Într-un astfel de caz, tot ce-i rămâne omului este să-și accepte inadecvarea față de valorile eterne, cerești și, ca atare, trebuie să accepte destinul de a muri în nemulțumirea sa. Căci nu va exista loc în veșnicie pentru o parte adversă. Prin urmare, selectând-i, Dumnezeu îi judecă pe fiecare dintre aleșii săi cu o corectitudine perfectă; nu face excepție pentru nimeni și nu se face vinovat de niciun favoritism. Cu o astfel de dreptate, El îi poate sătura cu dreptate doar pe cei care iubesc cu pasiune adevărata dreptate; a Sa.

Actualul război dintre Rusia și Ucraina ne conduce la o poziție sub privirile Judecătorului Suprem, care este și Ordonatorul masacrelor umane care îl însoțesc. Totuși, pentru a aproba aceste lucruri teribile, trebuie să aprobi și să împărtășești judecata lui Dumnezeu și vinovăția pe care o atribuie celor doi beligeranți principali. La acest nivel trebuie să înțelegi condamnarea sa la adresa religiilor catolic și ortodox implicate în aceste bătălii. Nu există o cauză dreaptă pentru ființele umane pe care Dumnezeu le judecă nedrepte. După cum am explicat anterior, războiul actual are, pentru Dumnezeu, unicul scop de a implica popoarele Europei Occidentale în acțiune. Alăturându-se taberei ucrainene împotriva Rusiei, acestea se poziționează ca dușmani ai acesteia din urmă. De fapt, războiul actual îi obligă pe oameni să se poziționeze în așteptarea marii confruntări europene și globale pe care Dumnezeu a profețit-o prin Daniel în Daniel 11:40-45 și prin Ioan în Apocalipsa 9:13-21. Asistăm la formarea și regrouparea celor două tabere principale opuse. Aceste două referințe extrem de utile și importante dau acestui război motivul pedepsei abandonării Sabatului, înlocuit de duminica romană începând cu 7 martie 321. Totuși, va trebui să așteptăm să vedem în ce măsură va ajunge acest conflict pentru a descoperi culpabilitatea foarte mare pe care divinul Domn Iisus Hristos o acordă acestei încălcări a sfântului său Sabat. Căci El a profețit odihna cerească a celui de-al șaptelea mileniu câștigată, pentru aleșii săi și prin singura sa victorie pe care a obținut-o asupra păcatului și a morții, prin întruparea sa pământească. Încălcarea Sabatului constituie un atac împotriva luptei amare și dureroase pe care a dus-o în timpul slujirii sale pământești pentru a-și salva aleșii; lupta împotriva Sabatului este ca și cum ai lupta împotriva răsplății luptei sale mântuitoare din care a ieșit victorios. Acesta este mesajul pe care îl transmite aleșilor săi prin imaginile simbolice ale acestui verset din Apocalipsa 9:13, unde este scris: „*Îngerul al șaselea a trâmbițat. Și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu*”. Această „*voce*” vine de la puterea universală (patru) (coarne) a crucii simbolizată de „*altar*”; este, prin urmare, „*vocea*” lui Iisus Hristos. Mânia divinului Hristos ne este revelată prin ordinul teribil pe care gura Sa îl exprimă în versetele 14 și 15 care urmează: „*și zicând îngerului al*

șaselea care avea trâmbița: Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați în marele râu Eufrat”. Și au fost dezlegați cei patru îngeri, care erau pregătiți pentru ceasul acela, ziua acela, luna acela și anul acela, ca să omoare a treia parte din omenire. În versetul 14, „râul cel mare Eufrat ” se referă la Europa, unde izbucnește război astăzi. Este deja necesar să observăm asemănarea dintre cuvintele Eufrat și Europa, ale căror prime două vocale sunt în concordanță cu acronimul „EU”, care desemnează, pe partea vestică, actuala Europă Unită. Nu credeți că puteți atribui acest detaliu întâmplării; este doar o aluzie subtilă concepută de mintea inventivă și creativă a Dumnezeuului Atotputernic. Dar, pe lângă această aluzie, acest nume „Eufrat ” desemnează Europa dominată religios de regimul papal romano-catolic simbolizat de „prostituata”, „**Babilonul cel mare**”, care stă pe acest „râu”, desemnat de „cele multe ape” din Apocalipsa 17:1: „Atunci unul dintre cei șapte îngeri care aveau cele șapte potire a venit și a vorbit cu mine, zicând: «Vino, îți voi arăta judecata prostituatei celei mari, care stă pe multe ape».” Numele ei este revelat în versetul 5: „Și pe fruntea ei era scris un nume: o taină: **Babilonul cel mare**, mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului.”

Babilon ” al regelui Nebucadnețar dezvăluie rolul punitiv pe care Dumnezeu l-a atribuit Romei papale după ce i-a dat același rol regelui Nebucadnețar. Acțiunile sale au venit să pedepsească în trei etape Israelul evreu vinovat, condamnat de Dumnezeu în mesaje profetului Ieremia. În vremea lui Hristos, Roma imperială a deținut și ea acest rol punitiv, iar după ea, acest rol a fost dat Romei, în aspectul său creștin-catolic papal. În Daniel 8:12, Dumnezeu confirmă această abandonare a credinței creștine, care devenise infidelă crudei dominații papale, din cauza abandonării Sabatului din 7 martie 321; momentul în care autoritatea împăratului Constantin a fost ascultată în detrimentul marelui Dumnezeu Creator, hirotonitor al Sabatului Sâmbetei, singura și adevărata „zi a șaptea” pe care o sfințise pentru odihna lui Dumnezeu și a omului de la începutul creației sale pământești. Mai clar, ascultarea de Roma Imperială a condus credința creștină la supunerea față de ordinul nedrept și persecutor al Romei Papale între 538 și 1798, conform duratei profetite în Daniel. 7:25 și Apocalipsa 12:6-14; 11:5; 13:2-3. Astfel s-a împlinit acest verset din Daniel 8:12: „**Oștirea a fost dată împreună cu jertfa zilnică din cauza păcatului**; cornul a doborât adevărul la pământ și a prosperat în ceea ce a pornit să facă.” „Din 1798, Roma papală a pierdut capacitatea de a-și persecuta adversarii și concurenții, pierzând în principal sprijinul monarhic francez. Dar, cu toate acestea, dogmele sale mincinoase și idolatre au rămas ceea ce erau atunci când era susținută de brațul secular, civil al regilor. Ceea ce Dumnezeu blestemă o dată rămâne blestemat pentru totdeauna. Și din 1843, condamnarea sa s-a extins la credința protestantă prin intrarea în vigoare a decretului său citat și revelat în Daniel 8:14, rectificat în mod corespunzător: «Și mi-a zis: Seara va fi dimineața, două mii trei sute; atunci sfințenia va fi justificată»” Faptul că o imensă majoritate a umanității creștine nu este conștientă de acest fapt nu-l împiedică pe Dumnezeu să le aplice judecata sa. De aceea, aspectul religios al lumii occidentale a devenit deosebit de înșelător, iar mulțimi de oameni merg în zadar la biserici sau temple în fiecare duminică. Pentru că numai diavolul apreciază închinarea lor, pentru că Dumnezeu nu-i mai

ascultă. Acum, dacă nu-i mai ascultă, este puțin probabil să le răspundă la rugăciuni și toată lumea va putea vedea acest lucru, în timp ce toți se roagă pentru pace, Dumnezeu îi livrează celui mai teribil război din istoria omenirii. În atitudinea și situația spirituală în care se află, nu pot aproba îndeplinirea planului său distructiv. Și vedem, concret, consecința ignorării revelațiilor profețiilor sale și, prin urmare, imposibilitatea de a aproba judecata sa dreaptă. Așadar, nu vă asumați riscul de a sorta Biblia prin care Isus Hristos vă judecă, rânduielile și opiniile lui Dumnezeu care vi se potrivesc, respingând în același timp pe cele care nu vi se potrivesc. Biblia este un întreg, fie că o luați, fie că o lăsați, iar contradicțiile aparente care pot fi găsite acolo rezultă întotdeauna din slăbiciunea înțelegerii noastre. Căci Dumnezeu a inventat subtilitatea înaintea oamenilor și fără Duhul Său, ea este total ignorată și greșit înțeleasă de mintea omenească. De aceea, în expresiile Sale, Dumnezeu alături întotdeauna „ *înțelepciunea* ” cuvântului „ *intelență* ”, care caracterizează, la rândul său, ființa umană naturală și normală în raport cu animalul.

Duminica Romană a fost adoptată de toate popoarele creștine care alcătuiesc împreună actuala Europă Unită, dar fiecare dintre aceste popoare și-a adus propriile probleme specifice. Războiul Mondial care avea să izbucnească după Războiul Ruso-Ucrainean avea să fie consecința directă a acestor experiențe combinate. Astfel, separările religioase ale popoarelor se transformă în blesteme teribile atunci când acestea se reunesc în cadrul aceleiași organizații și când Dumnezeu o dorește. Războiul Ruso-Ucrainean își are sursa în aderarea la Europa a popoarelor care au rămas mult timp între 1945 și 1990 sub tutela Uniunii Sovietice Ruse. În timpul dominației comunismului ateu, practicile religioase ale acestor țări dominate au fost înăbușite. De asemenea, la căderea regimului sovietic, aceste țări și religia lor și-au recăpătat independența totală, dar au dorit să se alăture, în cadrul Europei Unite, NATO și protecției acesteia sub scutul nuclear american. Prin intrarea în Europa Unită, și-au adus resentimentele față de Rusia dominatoare, căreia i-au fost supuse împotriva voinței lor în spatele unei frontiere numite mult timp „Cortina de Fier”. Ura față de Rusia a devenit parte a caracterului lor, iar această împietrire a inimii îndeplinește parțial imaginea „colosului” „ *cu picioare de lut și fier* ” din Daniel 2. Astăzi, în cadrul Europei Unite, acest „ *fier* ” trage întreaga Europă într-o escaladare războinică, susținând cu tărie sancțiunile care ruinează Rusia. În știrile din prima săptămână a lunii aprilie, rolul „Cehiei” și „Slovaciei” este exemplar. Aceste foste țări din blocul estic au luat inițiativa personală de a dona, prima, tancurile lor de război Ucrainei, iar cea de-a doua, o armă de înaltă tehnologie: sistemul de apărare antiaeriană S-300, angajând astfel toate popoarele Europei prin acțiunile lor individuale. Anglia declară că vrea să facă același lucru și asistăm la o dispariție treptată a fricii poporului rus. Această eroare va fi fatală pentru întreaga Europă, pe care SUA o va abandona rușilor pentru o perioadă de timp cunoscută doar de Dumnezeu, dar întoarcerea lui Hristos planificată pentru primăvara anului 2030 stabilește limite. Spiritul tradiției moștenite se aplică religiilor și rămâne cauza pedepselor aplicate de Dumnezeu. A fost fatal pentru poporul evreu și va fi la fel de fatal pentru falsa credință creștină marcată din 7 martie 321 de blestemul Duminicii Romane, prima zi a săptămânii după Dumnezeu, pe care împăratul Constantin I și nu Dumnezeu,

o dedicase odihnei săptămânale numite „duminică”. Separările făcute după această dată au dat naștere căilor religioase creștine, catolică, ortodoxă, anglicană și protestantă, dar toate sunt moștenitoare ale aceluiași blestem. Papismul s-a rugat lui Dumnezeu pentru convertirea la catolicism a puternicei Rusii sovietice, dar sfârșitul regimului sovietic nu a făcut decât să reînvie credința ortodoxă, care este bine conștientă de încercările romane de a o anihila și înlocui. Drept urmare, astăzi, în Rusia lui V. Putin, se nutrește o ură față de credința catolică, împotriva căreia a luptat deja în timpul dominației sale asupra Poloniei. Minciunile religioase caracterizează toate aceste religii, pe care Dumnezeu le pune unele împotriva altora, deoarece numai adevărul său poate uni ființele umane. Dar, ca în vremea potopului, duhurile umane fac rău zi și nopte. De asemenea, onorându-și promisiunea de a nu-i îneca din nou cu apele potopului, el îi livrează parțial (*o treime din oameni* conform Apocalipsei 9:15) distrugerii prin Marele Război care începe și care își va lua cu adevărat întreaga forță după ce adoptarea populațiilor musulmane le va pune într-o situație de război intern. Căci omul înțelept învață din trecut, așa cum este scris în Ecclesiastul 1:9: „ *Ce a fost va fi și ce s-a făcut se va face; nimic nou nu este sub soare* ”. Iar zicala confirmă: „aceleași cauze generează întotdeauna aceleași efecte”. Experiența foarte dureroasă a colonizării țărilor musulmane a demonstrat imposibilitatea de a face ca religiile creștină și musulmană să coexiste în mod sustenabil. Ca slujitor al lui Dumnezeu, nu pot decât să aprob pedeapsa meritată a popoarelor care se dovedesc a fi infidele și nepreocupate de cinstirea sfintei și unicei revelații divine propuse tuturor ființelor umane împrăștiate pe pământ, astfel încât ele să poată fi, individual, mântuite. Pentru a încheia studiul acestei teme, propun acest verset din Ecclesiastul 9:18, care este deosebit de potrivit situației noastre actuale: „ ***Înțelepciunea face mai multă decât uneltele de război; dar un singur păcătos distruge mult bine.*** ” Cei care dau arme Ucrainei răzvrătite sunt, prin urmare, toți „ ***păcătoși*** ” răzvrățiți, la fel ca și cei care o atacă.

Și pentru a da autenticitate biblică acestei învățături privind aprobarea lucrărilor divine de către cei aleși, vă prezint acest verset din Apocalipsa 15:3: „ *Și cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului, zicând: Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule Atotputernic! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor!* ” »

Însă, pentru a tempera și prezenta această temă referitoare la pedepsele aplicate de Dumnezeu, trebuie să subliniez că, până la sfârșitul timpului harului colectiv și individual, aceste pedepse sunt justificate de mila Creatorului nostru. Într-adevăr, așa cum suferința resimțită de un trup bolnav are scopul de a încuraja pacientul să remedieze problema dezvăluită, pedepsele date de Dumnezeu îi invită pe păcătoși la pocăință, astfel încât, schimbându-și conduita, să devină plăcuți lui Dumnezeu și să-și poată prelungi viața pe pământ, iar după aceasta, în cerul veșnic, dacă pregătirea lor atinge standardul cerut de Dumnezeu. Desigur, această ofertă îi privește pe supraviețuitori, întrucât pedeapsa mortală provocată de boală sau război capătă un caracter definitiv pentru cei loviți de această moarte. Însă Dumnezeu, care este Dumnezeul celor vii și nu al morților, nu obosește niciodată să-și ofere iertarea, chiar și în timpul nostru lovit de viruși, război și, în curând,

foamete creată de dezordinea economică globală cauzată de sancțiunile occidentale impuse Rusiei.

Pentru atenția celor care cred în mod greșit că necunoașterea legilor divine și neascultarea lor le atenuează vinovăția, Dumnezeu a scris în legea Sa, în Levitic 5:17: „ *Când cineva păcătuiește făcând, fără să știe , împotriva uneia dintre poruncile lui YaHWéH, lucruri care nu trebuie făcute, acela va fi vinovat și va fi acuzat de nelegiuirea lui.* ” Pe acest principiu, conform lui Daniel 8:14, din primăvara anului 1843, încălcarea Sabatului zilei a șaptea este imputată tuturor creștinilor care respectă duminica romană a primei zile; aceasta, **în ciuda necunoașterii lor** cu privire la aplicarea acestui decret promulgat cu aproximativ 25 de secole înainte de data fixată. Căci pentru legile divine și legile umane, „nimeni nu trebuie să fie ignorant de lege”, așa cum este prescris de regimul republican al democrației noastre franceze.

După redefinirea păcatului, este ușor de înțeles ce este adevărata credință, deoarece aplicarea unui comportament este opusul absolut al păcatului. Dar atenție! Cuvântul „ *credință* ” este folosit excesiv. În afara religiei adevărate, utilizarea sa este nejustificată și dăunătoare. Deoarece acest cuvânt desemnează exclusiv aplicarea standardului definit de Dumnezeu în scrierile sfinte ale Bibliei sale. În traducerea biblică realizată de Hugues Oltramare, preluată de Louis Segond, cuvântul „ *credință* ” a fost înlocuit pe nedrept cu cuvântul convingere în acest mesaj al apostolului Pavel din Romani 14:23: „ *Dar oricine se îndoiește de ceea ce mănâncă este condamnat, pentru că nu lucrează din convingerea credinței. Tot ce nu este rodul unei convingeri-a credinței este păcat.* ” » Astfel rectificat, acest mesaj al lui Pavel își recapătă autenticitatea, deoarece spune în altă parte, referitor la „ *credință* ”, în Romani 10:17: „ *Deci credința vine din auzire, iar auzirea vine prin cuvântul lui Hristos* ” Termenul „ *credință* ” este, așadar, destinat unei utilizări restrânse, pentru a defini doar acest standard al „ *binelui și răului* ” revelat în Biblie și numai în ea. În afara acestei aplicații stricte, pentru „ *credința* ” falsă sau religia falsă, trebuie folosit cuvântul „credință”. Mai mult, pentru utilizări seculare, cum ar fi provocările sportive sau aventuroase, cuvântul „convingere” este perfect potrivit. Apostolul Iacov ne spune, în Iacov 2:17, despre „ *credință* ”, că aceasta poate fi „vie sau moartă ”; „vie” când se conformează așteptărilor revelate ale lui Dumnezeu și „ *moartă* ” când nu se conformează. Credința vie este construită pe **reciprocitatea** iubirii împărtășite cu Dumnezeu, exclusiv în Isus Hristos. Acest punct este esențial, deoarece mulți își vor pierde mântuirea pentru că nu i-au întors lui Dumnezeu iubirea primită de la El. „ *Credința* ” necesită sensibilitate, dar în niciun caz sentimentalism. A-L iubi pe Dumnezeu și adevărul Său se bazează exclusiv și simplu pe o atitudine ascultătoare. Din această relație cu Dumnezeu, nu ar trebui să ne așteptăm la senzații paranormale, deoarece „ *pacea* ” dată de Isus Hristos creează pur și simplu în mintea noastră o seninătate pașnică, construită prin sentimentul datoriei îndeplinite. Prin urmare, se obține doar atunci când această datorie este cu adevărat îndeplinită. „ *Cuvintele* ” sunt înșelătoare, așa că Dumnezeu așteaptă de la aleșii Săi „ *fapte* ” concrete demonstrate, conform a ceea ce Ioan, „ *apostolul pe care Isus l-a iubit* ” mai ales, ne spune în 1 Ioan 3:18: „ *Copilașilor, să nu iubim cu vorba nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul.* ”

CONVINGE prin toate mijloacele legitime

În această săptămână, a patra de la primăvara anului 2022, războiul ruso-ucrainean continuă într-o escaladare periculoasă care nu face decât să confirme deznodământul dramatic major profețit de Dumnezeu. America lui Joe Biden se implică și mai mult prin furnizarea de arme grele de artilerie Ucrainei. Ucraina tocmai a scufundat nava amiral rusească numită „Moskva” sau „Moscova”; aceasta pe 14 aprilie, data la care celebrul „Titanic” s-a scufundat după ce a lovit un aisberg în 1912. „Moscova” era o navă de înaltă tehnologie, echipată cu lansatoare de rachete de calibru mare. S-a adus dovada că utilizarea dronelor și a rachetelor îndreptate precis asupra țăintelor lor schimbă considerabil condițiile războiului. Mai mult, după primul tur de scrutin din 10 aprilie, în Franța, alegerea tânărului președinte Macron și a președintelui Adunării Naționale, Marine le Pen, confirmă faptul că într-adevăr Dumnezeu este cel care alege câștigătorii. El le impune francezilor același scenariu ca în 2017 și cred că rezultatul celui de-al doilea tur de scrutin îl va menține pe tânărul, ambițiosul și lipsit de experiență președinte în rolul său dăunător, distructiv pentru întreaga națiune.

Duhul lui Dumnezeu mi-a atras atenția asupra unui nou subiect spiritual. Este vorba despre reflecția asupra **mijloacelor de convingere**. Vom vedea că ne privăm în mod greșit de unele dintre aceste mijloace. Ca slujitor zelos, eu, la fel ca alții, prezint adevărul divin citând versete luate din Biblie și, ca atare, irefutabile. Totuși, în fața acestor dovezi cu adevărat irefutabile, ființele umane devin blocate și refuză explicațiile noastre. De asemenea, în fața acestui comportament, credem că această persoană atât de insensibilă la adevăr este pierdută pentru Dumnezeu. Acest raționament pripit nu este justificabil, deoarece se bazează pe marea noastră ignoranță a mecanismelor vieții. De asemenea, trebuie să aducem în reflecția noastră parametri asupra cărora nu avem niciun control, deoarece numai Dumnezeu îi cunoaște și îi controlează. Viața ființelor umane este organizată prin lanțuri de reacții cauzate de acțiuni, la fel cum în mecanică, roțile dințate și pârghiile servesc drept transmițătoare de comenzi și acțiuni. Aplicat relațiilor umane, acest principiu organizează acordurile și dezacordurile. Între două cuvinte schimbate, parametrul caracterului celor doi interlocutori joacă un rol principal. Și fără a o numi încă „orgoliu”, caracterul orgoliului poate constitui un obstacol de moment. Toate ființele umane normale dau dovadă de orgoliu atunci când reușesc în proiectul lor. Orgoliul este rodul direct al unei satisfacții a conștiinței noastre. Cel care aspiră să-L slujească pe Dumnezeu cu dreptate este în mod natural mândru să-I slujească. Într-o măsură puțin mai mare, orgoliul devine dăunător dacă adevărata smerenie nu o compensează. Astfel, auzind adevărul, o ființă va putea refuza ceea ce îi vine de la altcineva și cu atât mai mult dacă simte dispreț față de cel care îi vorbește. Acest tip de comportament este foarte răspândit și, dintr-o perspectivă umană, situația pare insolubilă. Atunci strategia vicleniei poate reuși acolo unde confruntarea verbală directă eșuează.

Viclenia a avut o reputație proastă încă de când Dumnezeu a atribuit-o „șarpelui” din Eden, el însuși folosit de diavol. Dar, tocmai, ceea ce era reprobabil la viclenia din Eden era singurul scop al lui Satan: să distrugă umanitatea creată de Dumnezeu. De fapt, Dumnezeu a spus despre „șarpe” că era „cel mai viclean

dintre animale ”, dar, în această privință, avea un Stăpân: Dumnezeu însuși. Căci trebuie să ne dăm seama că întreaga sa luptă pregătită pentru a-l învinge pe Satan și păcatul s-a bazat pe strategia vicleniei. Diavolul a fost prins în capcana pe care Dumnezeu i-a pus-o înainte și pentru el. Această capcană este dimensiunea noastră pământească și viața umană. Sigur de faptul său și de viitoarea sa victorie în Hristos, Dumnezeu a profețit de la început: „*sămânța omului va zdrobi capul șarpelui*”. În răutatea sa naturală, Satan i-a împins pe oameni spre crimă, asprime și violență de tot felul. La rândul său, Dumnezeu a ascuns de diavol și de oameni strategia vicleană prin care îl va învinge. La 4.000 de ani după păcat, viclenia Sa divină a luat o formă sublimă în jertfa vieții Sale omenești în Hristos pentru ispășirea păcatelor aleșilor Săi, exclusiv a celor aleși ai Săi mântuiți prin sângele Său perfect nevinovat și drept.

Viclenia divină ia numele de „înțelepciune”, care desemnează înțelepciunea sa foarte înaltă. Viclenia este un rod al înțelepciunii, iar Dumnezeu și-a construit planul mântuitor pe aceste două cuvinte: înțelepciune și viclenie. Viclenia divină se bazează pe calculul mental care anticipează rezultatul pe care îl va produce o acțiune. Exemplul tipic al acestei strategii apare în experiența regelui Solomon care, prevăzând reacția mamei reale a copilului disputat, nu ezită să ordone ca trupul copilului să fie tăiat în două. Mama reală, în acest caz, preferă să renunțe la copilul ei decât să-l lase să moară. După acest exemplu dat oamenilor, Dumnezeu acționează în același mod, întrupându-se în Isus. Doar că de data aceasta, copilul este ucis, dar moartea sa nedreaptă va primi cele mai inimaginabile explicații: și-a dat viața pentru aleșii săi. Rezultatul, calculat dinainte de Dumnezeu, apare atunci: sufletele aleșilor descoperă imensa iubire a Dumnezeului lor Creator și vor la rândul lor să-I aparțină și să-I slujească. Astfel, demonstrându-și iubirea, Dumnezeu obține ceea ce diavolul nu poate realiza prin violența și răutatea sa.

Dumnezeu folosește din nou viclenia în strategia falselor așteptări ale revenirii lui Hristos, pe care o organizează succesiv în primăvara anului 1843, în toamna anului 1844 și în 1994. În fiecare dintre aceste experiențe, Dumnezeu a calculat să conducă ființele umane să dezvăluie public natura profundă și ascunsă a credinței lor. Strategia Sa vicleană are astfel dublul rezultat de a-i scoate în evidență pe cei care sunt vrednici de mântuirea Sa și pe cei care nu sunt.

Viața naturală ne oferă exemple precum viclenia „cucului” care își pune oul în cuibul altei specii pentru a fi incubat și hrănit de o altă rasă de păsări. Această abordare ne învață o lecție pe care este de dorit să o aplicăm. Într-adevăr, omul mândru se împotrivește ideilor care i se propun, soluția este, prin urmare, să-l determine să își însușească aceste idei, ca venind de la el, din propria sa decizie. În această abordare, avem nevoie de colaborarea lui Dumnezeu, deoarece intervenția sa este indispensabilă aici. Numai El poate lucra la nivelul conștiinței umane și poate reuși atunci când este încă posibil. Pentru cineva care refuză cu hotărâre însăși ideea de a trebui să asculte de Dumnezeu sau chiar de oameni, șansele de succes sunt nule sau aproape nule. Dar pentru cei care Îl iubesc pe Domnul și Îl slujesc într-un mod care nu este conform standardului cerut de El, timpul și circumstanțele ne permit să menținem speranța unui succes deplin.

Alături de versetele biblice, există mărturii istorice care pot fi foarte eficiente în convingerea credincioșilor oarecum recalcitranți. Luând cazul unei persoane care este adepta credinței catolice, făcându-o să descopere că duminica a devenit zi de odihnă din ordinul împăratului Constantin I, ^{cunoscut} sub numele de „cel Mare”, începând cu 7 martie 321, poate avea un rezultat fericit. Pentru că, după ce această cunoaștere a pătruns în mintea acestei persoane, Dumnezeu îi va chinui conștiința pe această temă. Și în funcție de natura profundă a individului în cauză, acesta va căuta pacea cu Dumnezeu sau se va închide în refuzul său absolut. Un lucru este sigur: slujitorii lui Dumnezeu trebuie să nădăjduiască pozitiv împotriva oricărei speranțe și să fie răbdători, știind că ceea ce este respins astăzi poate fi, poate, acceptat mâine. Căci Dumnezeu are încă multe arme și mijloace pe care slujitorii săi umani nu le stăpânesc.

Privind în urmă, pot vedea consecințele limitărilor noastre umane. Calitatea relațiilor umane trebuie cultivată și prioritizată, știind că afecțiunea joacă un rol fundamental în reacțiile și comportamentele ființelor umane. Așa cum a demonstrat Dumnezeu în Hristos, dragostea poate convinge mai bine decât asprimea cuvintelor reci schimbate. Fiecare persoană poate, în funcție de propriile circumstanțe, să găsească o metodă de a-și convinge aproapele că este într-adevăr cel care ia deciziile; o broșură lăsată la vedere, o carte deschisă la o pagină, sunt mijloace care oferă ființelor umane oportunitatea de a se regăsi singure în fața conștiinței lor, sub judecata lui Dumnezeu.

Însuși Isus Hristos a aplicat acest principiu în timpul slujirii Sale pământești. Doar în mod special, Isus a fost recunoscut de apostolul Petru, unul dintre cei doisprezece apostoli ai săi. Și a făcut-o în aceste cuvinte: „*Simon Petru a răspuns: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu*”. Apoi le-a interzis apostolilor Săi să spună că El este „Hristosul”, conform Luca 9:21: „Isus le-a poruncit *aspru să nu spună nimănui lucrul acesta despre El*”. Dar oamenilor pe care i-a vindecat le-a poruncit să se ducă în Templu și să depună mărturie despre vindecarea lor miraculoasă, conform Matei 1:44: „*și i-a zis: Vezi să nu spui nimănui nimic; ci du-te și arată-te preotului și adu pentru curățirea ta ceea ce a rânduit Moise, ca mărturie pentru ei*.” Alegerea a fost astfel lăsată celor care au auzit aceste mărturii să tragă ei înșiși concluziile logice care le-au fost impuse. Conform principiului citat în Matei 25:29, „... *Căci celui ce are i se va da și va avea din belșug; dar celui ce n-are, i se va lua chiar și ce are*.” Isus îi dă alesului Său, pe care El Însuși l-a ales, privilegiul de a-și confirma veridicitatea mesiană prin Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Alegerea prin credință necesita tăcere cu privire la rolul său de Mesia. Pentru marele preot, până la cel mai umil și mai sărac evreu, doar faptele lui Isus urmau să mărturisească. Prin urmare, necredincioșii au făcut alegerea ignorantă și agresivă a necredincioșilor, iar credincioșii au acționat ca credincioși, primind prin gura lui Isus cuvintele divine ale Dumnezeului creator.

Pentru a pregăti împlinirea profețiilor referitoare la vremurile din urmă, Dumnezeu a predat Franța guvernării unui tânăr președinte, sigur pe sine, cinic și arogant. Numai El întruchipează rezultatul acumulării de diplome acordate de oameni. Acest mare orator are darul de a-și prezenta defectele drept calități și eșecurile succesive drept succese, monologurile sale lungi susținute de mass-

media drept „marii dezbateri”. Astfel, el reprezintă un model al liderului seducător și reușește astfel să seducă un număr mare de bărbați și femei de origine străină, și în principal de dublă sau chiar triplă naționalitate, precum și elitele bogate ale țării. S-a spus pe bună dreptate despre el că este „președintele bogaților”, lucru logic pentru un fost slujitor al celor mai bogați bancheri.

Experiența Romei a arătat și a mărturisit cum are loc evoluția tipului guvernamental. După republică și consulii dictatoriali, cei mai bogați ajung să supună poporul imperialismului și nu fără motiv, după ce au predat omenirii lecțiile sale, Roma a trecut la regimul imperial încă de la Octavius Caesar Augustus, chiar înainte de venirea pe pământ a lui Iisus Hristos. După aceste lecții, Roma urma să joace un rol final, și mai dăunător și mai dăunător pentru întreaga umanitate, dar mai ales pentru popoarele occidentale. Acest nou tip de seducție și dominație urma să fie religios și fals creștin și a fost realizat de regimul papal roman instaurat într-o dominație despotică și crudă între 538 și 1798, în conformitate cu anunțurile profetice citate în Daniel 7:25 și Apocalipsa 11, 12 și 13 sub formele „*o vreme de vremuri și o jumătate de vreme, patruzeci și două de luni, o mie două sute și zece zile*” cu valoare profetică fixată de Dumnezeu în Ezechiel 4:5-6 și Numeri 14:34. Principiul conferă „*zilei*” profețite valoarea unui „*an*” real.

Democrația teatrală

A spune că dezvoltarea umanității este construită ca o mare „ipocrizie” la scară globală este un adevăr sugerat deja de titlul „Marea Controversă” dat celebrei sale lucrări de către mesagera adventistă a lui Dumnezeu, Ellen Gould-White.

Democrațiile moderne se bazează toate pe modelul grecesc original al orașului Atena. Vă reamintesc că acest cuvânt democrație este construit pe două rădăcini grecești: „Demos”, care înseamnă **oraș**, și „cratos”, care înseamnă **stat**. Originea democrației se bazează pe preluarea independenței unui oraș numit Atena în cadrul națiunii grecești compuse la acea vreme din mai multe orașe, inclusiv Sparta, care a luptat împotriva ei. Prin urmare, putem deja observa că democrația s-a născut prin provocarea unui război. Trebuie să observăm trădarea comună care se face astăzi a acestui cuvânt democrație, care reprezintă, conform spuselor, guvernarea „poporului de către popor”. Cu toate acestea, termenul grecesc „laos”, care înseamnă „popor”, nu intră deloc în compoziția cuvântului democrație. Al doilea lucru de remarcat este că democrațiile noastre moderne sunt reprezentate de națiuni și nu de orașe. Acest cuvânt a devenit alibiul unei enorme escrocherii care prinde în capcană, în principal, popoarele occidentale de origine creștină.

În sistemul nostru republican francez, totul este organizat pentru a-l face pe fiecare cetățean să creadă că își alege forma de guvernare a țării sale. Mass-

media se hrănește în special cu acest sistem, deoarece regulile și formele jocului democratic îi ocupă și îi interesează în principal, la fel ca și politicienii înșiși. Jocul alegerilor îi evidențiază și le oferă un motiv să trăiască și să pară indispensabili atunci când nu este cazul.

Viața modernă cedează din ce în ce mai mult locul companiilor comerciale care organizează sondaje de opinie. Rezultatele prezentate sunt din ce în ce mai precise și ar putea înlocui cu ușurință votul organizat cu cheltuială mare de către națiune. De fapt, principiul eșantionării, folosit într-un experiment, a fost inventat de Dumnezeu însuși, cu mult înainte ca omenirea să-l descopere. Iar aplicarea acestui principiu explică de ce adventiștii răspândiți pe tot pământul au ignorat lucrurile care s-au realizat în Franța, în regiunea de sud și în special în Valence-sur-Rhône, între 1980 și 1994. În istoria vechiului legământ, din vremea regelui David încoace, orașul Ierusalim, vechiul Iebus, și-a asumat un rol dominant asupra tuturor celorlalte orașe. Sub Solomon, Dumnezeu și-a construit templul acolo, înlocuind vechiul tabernacol. Orașul a fost apoi sfânt și va rămâne așa până la slujirea pământească a lui Hristos. Numai orașul Ierusalim a devenit o mostră a întregului popor evreu. Testul credinței îl privește mai mult decât orice alt loc pământesc. Condamnarea respingerii lui Hristos în Ierusalim va fi suficientă în sine pentru ca Dumnezeu să-și aplice judecata asupra întregii națiuni evreiești. Aceasta este deja aplicarea eșantionării unei minorități supuse unui experiment, deoarece este reprezentativă pentru întregul popor în cauză.

Între 1980 și 1994, același Dumnezeu Creator a trezit în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Valence-sur-Rhône speranța revenirii lui Hristos în anul 1994. La originea acestei așteptări se afla dezvăluirea de către Dumnezeu a secretelor ascunse în revelațiile profetice ale cărților Daniel și Apocalipsa, înțelese doar parțial de organizație până la acea dată din anul 1980. După botezul meu din 14 iunie 1980, condus de Duhul Sfânt, am început un studiu aprofundat al Apocalipsei lui Isus Hristos căutând semnificația simbolurilor din întreaga Biblie și, sub îndrumarea invizibilă a lui Dumnezeu, mesajul a prins contur; profeția a fost descifrată în armonie cu datele istorice confirmate de duratele de timp profetite. La acea vreme, data 1994 mi se părea a marca sfârșitul experiențelor religioase pământești. Argumentele în favoarea acestei interpretări au existat și au fost atât de numeroase încât Dumnezeu a putut condamna organizația adventistă locală și regiunea de sud a Franței, care l-au respins oficial prin radierea mea în noiembrie 1991; adică cu 3 ani înainte de observarea neîntoarcerii lui Isus. Credincios principiului său, Dumnezeu și-a adus lumina în cea mai veche comunitate adventistă creată în Franța. Acesta este motivul pentru care existau la acea vreme, în mod excepțional, aproximativ 150 de membri adventiști în acest orașel de mai puțin de 70.000 de locuitori. La fel ca Ierusalimul în vremea sa, Valence i-a slujit lui Dumnezeu ca o mostră a poporului adventist din întreaga lume, iar testul de credință care a avut loc acolo a avut consecințe pe care Dumnezeu le aplică adventismului internațional global. Prima consecință a judecății sale drepte este intrarea adventismului oficial în alianța ecumenică, unde s-a alăturat religiilor catolice și protestante din Europa Occidentală deja condamnate de Dumnezeu; catolicismul de la înființarea sa, iar credința protestantă de la 1843, data intrării în vigoare a decretului din Daniel. 8:14: „

Până seara și dimineața, 2300, și sfințenia va fi justificată .” Pentru credința protestantă pusă la încercare între 1831 și 1844, 1843 a marcat sfârșitul justificării sale de către Isus Hristos. În 1994, aceeași sentință divină a vizat credința adventistă a instituției oficiale.

Eșantionul reflectă natura și caracterul societății globale pe care o reprezintă. Acesta este motivul pentru care, între 1980 și 1994, Dumnezeu nu a avut nevoie să supună întregul popor adventist testului credinței profetice. Peste tot, aceeași somnolență, aceeași lipsă de iubire și zel pentru adevărul divin revelat îi caracterizează pe moștenitorii adventismului original. Religia adventistă a devenit formalistă, iar cei care o reprezintă au puțin interes să înțeleagă profețiile prezentate de Dumnezeu; acest lucru este ilustrat în Apocalipsa 3:15 prin expresia „ *nici rece, nici fierbinte, ci căldicel* ”; ceea ce îl determină să-l „ *voarse* ” la această dată 1994, care le-a fost prezentată ca o capcană în care au fost prinși.

În peisajul electoral actual, candidații își multiplică **în zadar eforturile** de a încerca să schimbe rezultatele anunțate de sondaje. Deoarece sondajele serioase reprezintă întreaga populație și nicio vorbă nu o poate schimba. Individual, fiecare alegător alege sau respinge candidații pe baza unor date invariabile, stabilite pe preferințe și afinități. Dar iluzia democratică devine și mai evidentă atunci când știm că Dumnezeu intervine personal în selecția și alegerea candidatului câștigător. Acest text din Daniel 10:13 dezvăluie importanța fundamentală a rolului actorilor invizibili în aceste scene umane: „ *Prințul împărăției Persiei mi s-a împotrivit douăzeci și una de zile; dar iată că Mihail, una dintre cele mai de seamă căpetenii, mi-a venit în ajutor și am rămas acolo cu regii Persiei.* ” Astfel, în luptele noastre politice umane, Dumnezeu și diavolul se opun influenței lor și, bineînțeles, Dumnezeu câștigă bătălia. Dar el nu se opune sistematic diavolului căruia îi predă sufletele pe care le condamnă. Și în cazul țărilor blestamate, Dumnezeu favorizează victoria conducătorului care este cel mai rău pentru națiunea sa. Acum, țările formate pe pământ sunt toate lovite în mod uniform de blestemul său. De aceea, Dumnezeu și diavolul lucrează împreună împotriva cauzei rebele umane globale. Și toți liderii lumii favorizează, prin alegerile și deciziile lor, confruntarea războinică dorită și decretată de marele Dumnezeu creator, ignorată și disprețuită. Lucrurile prind contur și deja auzim de la unii că al Treilea Război Mondial a început deja în Ucraina, deoarece în spatele lui, SUA luptă împotriva Rusiei. De asemenea, când armele convenționale vor permite Rusiei să domine toată Europa Occidentală ruinată și zdrobită, SUA vor fi primele care vor lovi cu arme atomice teritoriul Rusiei. Atunci liderul său, „ *împăratul de la miazănoapte* ” din Daniel 11:44, va fi supus acestei vești teribile: „ *Veste de la răsărit și de la miazănoapte vor veni ca să-l înspăimânte și va ieși cu mare furie ca să distrugă și să extermine mulțimi.* ”

Acești lideri, care se bucură de onorurile acordate de poporul lor, nu își pot imagina că, în realitate, nu sunt altceva decât niște marionete manipulate de Dumnezeu și de Satana. Alegerile populare aprind speranțe care nu se vor împlini niciodată, deoarece Dumnezeu a decis să priveze poporul de orice succes. Ruinele Ucrainei nu vor fi restaurate și vor preceda doar pe cele care vor caracteriza în curând toate națiunile pământului lovite în diferite locuri de monstruoase distrugerii nucleare.

Care este valoarea alegerii umane dacă nu este aprobată de Dumnezeu? În tabăra occidentală, oamenii au făcut din libertate egida și semnul tipului lor de societate. Acest gust pentru libertate se bazează pe eliberarea unor morale care iau forme niciodată imaginate. În excesele și extravaganțele sale, societatea occidentală atacă toate normele stabilite de Dumnezeu; astfel, decizia sa de a le livra în masă distrugerii poate fi explicată și își găsește o justificare biblică.

Am menționat deja acest subiect, dar aş dori să vă reamintesc că reprezentarea completă a unei populații nu poate fi sistematic benefică unei societăți umane. Iisus Hristos ne-a amintit că, pe pământ, vor exista întotdeauna, până la sfârșitul lumii, oameni săraci și bogați ale căror interese sunt diametral opuse precum ziua și noaptea; ceea ce justifică războaiele civile sau internaționale. În Europa de Vest, au fost în cele din urmă adoptate și impuse standarde, ceea ce a determinat guvernele alese succesiv să aplice în esență aceleași măsuri. Drept urmare, interesul pentru alegeri dispare, iar numărul abținerilor nu face decât să crească în timp. Adevărații credincioși găsesc în Dumnezeu un motiv pentru a nu mai acorda importanță acestor experiențe, știind că El conduce toate lucrurile. Căci puterea divină este impusă în toate formele de guvernare ale popoarelor, de la monarhie la republică, creștină, musulmană sau ateă.

Alegerile nu sunt, așadar, nimic mai mult decât o modalitate **teatrală înșelătoare** prin care oamenii cred că își controlează sau își pot controla destinul. Prin urmare, ele sunt, în realitate, doar consecința separării lor de Dumnezeu Creatorul și Legiuitorul, față de care manifestă un dispreț total până la punctul de a nu crede în existența Lui. Cu toate acestea, deși o minoritate aproape invizibilă, tabăra aleșilor lui Dumnezeu va ieși victorioasă asupra tuturor dușmanilor lor, iar Dumnezeu va avea ultimul cuvânt împotriva lor.

Incapacitatea oamenilor de a realiza un tip de guvernare capabil să satisfacă pe toată lumea se bazează pe faptul că mulțimi de oameni votează fără nicio cunoaștere anume a subiectului politic și a problemelor economice. Unii votează doar pe baza aspectului fizic al candidatului, alții pe baza aspectului lor mental sau a diplomelor lor. Suma tuturor acestor expresii electorale nu poate fi decât nefavorabilă pentru întreaga țară. Înțelegerea acestei imposibilități și a acestei limitări umane ne permite să ne punem toată speranța în venirea glorioasă a marelui Dumnezeu dominator, al cărui nume mântuitor este Iisus Hristos. Acest lucru este cu atât mai necesar cu cât fazele pregătitoare ale celui de-al Treilea Război Mondial au început joi, 24 februarie 2022, în Ucraina. Reacțiile beligerante ale popoarelor occidentale vor permite în curând finalizarea conflictului descris în Daniel 11:40-45. Strategia acestui război începe cu o confruntare a islamului războinic împotriva Occidentului agnostic sau fals creștin. Momentul va favoriza apoi intervenția răzbunătoare a Rusiei, umilită și combatută economic de Europa Occidentală grupată sub acronimul UE, care, împreună cu SUA, ia sancțiuni împotriva acesteia și oferă arme adversarului său, Ucraina. Popoarele europene, pline de mândrie clădită pe 75 de ani de pace și succes industrial și comercial, se confruntă brutal cu o situație pe care nu o mai considerau posibilă. Acest comportament rezultă direct din dezinteresul lor față de Dumnezeu și mesajele sale profețite. Spre deosebire de ele, eu aștept împlinirea

acestui conflict încă din anul 1982, când o amenințare puternică de confruntare între Europa și Rusia a fost evocată și resimțită de toți cei vii la acea vreme. Descoperirea mea a conflictului din Daniel 11:40-45 a coincis cu anunțul bazat pe profețiile lui Michel Nostradamus, conform unei interpretări propuse de domnul Jean de Fontbrune. Timpul și încercările credinței au trecut și a venit momentul ca această dramă terifiantă să se împlinească în conformitate cu dorința revelată a lui Dumnezeu.

În știrile imediate ale acestei săptămâni 5 din timpul hotărât de Dumnezeu, Rusia tocmai a lansat cu succes o super-rachetă de 200 de tone care transportă 10 bombe nucleare cu o putere de două mii de ori mai mare decât cea folosită la Hiroshima împotriva Japoniei de către SUA. Aceasta se deplasează cu o viteză de 7 km pe secundă și își poate schimba traiectoria în timpul zborului. Plecând de la Moscova, ar ajunge la Paris în 6 minute. Își atinge ținta cu o precizie de 10 metri. Rusia nu va fi, însă, prima care va folosi această armă teribilă numită „Sarmat 28”, dar poreclită pe bună dreptate „Satan 2”. Va face acest lucru doar după ce va fi lovită de SUA cu arme nucleare. Dar acest anunț prefigurează viitorul rezervat locuitorilor întregului pământ.

Pe măsură ce pozițiile țărilor devin din ce în ce mai înrădăcinate, confruntarea mortală planificată este inevitabilă. Amenințările rusești devin tot mai precise verbal la radio și televiziune. Pentru unii ruși, al Treilea Război Mondial a început deja, punând norma occidentală împotriva normei orientale a Rusiei și a blocului estic. În primul rând, credințele catolică și protestantă se ciocnesc cu religiile ortodoxă și musulmană aliate împotriva inamicului occidental comun. Dar, în ciuda acestor amenințări, mulți occidentali nu cred în utilizarea lor, convinși că niciun popor nu poate folosi aceste arme fără a risca să fie lovit de aceleași arme. Însă acest raționament este eronat, deoarece ignoră existența lui Dumnezeu și judecata sa distructivă, anunțată și programată ca o certitudine profețită.

Și pentru a încheia cu acest subiect, trebuie să ne dăm seama că „marea înlocuire” denunțată de candidatul Eric Zemmour a fost deja realizată prin primirea neîncetată a refugiaților de toate originile timp de mai bine de cincizeci de ani, astfel încât cauza naționalistă nu mai este în mare măsură sustenabilă în Franța. Aceasta explică imposibilitatea partidului său naționalist, denumit succesiv „Frontul Național”, apoi „Adunarea Națională”, de a obține victoria prin mijloace electorale legale.

Dumnezeu organizează marea înlocuire

Această mare înlocuire nu este doar cauza necazurilor suferite de Franța, ci este și mijlocul folosit de Dumnezeu pentru a o slăbi.

Analiza mea asupra subiectului este confirmată: tabăra pro-europeană a câștigat alegerile prezidențiale; tânărul președinte Emmanuel Macron a fost reales președinte al poporului francez. Dar victoria sa este mai restrânsă decât precedenta. El a constatat acest fapt și a triumfat puțin mai modest, căutând vizibil să-i liniștească pe alegătorii dezamăgiți de realegerea sa. Din partea mea, nu există

nicio dezamăgire, deoarece eram sigur de acest rezultat. Cu toate acestea, observ ceva nejustificat în legătură cu cifrele furnizate de institutele de sondare. Cum pot aceleași metode să le permită să atribuie aproximativ 46% taberei naționaliste cu o zi înainte de vot și doar 41,5% imediat după, înainte de publicarea cifrelor oficiale? Nu ar fi putut exista o supraestimare deliberată în favoarea menținerii riscului pentru a încuraja votul pentru președintele demisionar? Democrația favorizează atâtea acțiuni corupte în libertate și, de ce nu, fraude electorale deja practicate în SUA... Oricare ar fi cauzele, situația actuală este așa cum a vrut-o Dumnezeu. Și conform planului său sumbru, nu schimbi o echipă care pierde... Franța și poporul ei.

Marea schimbare este organizată de Dumnezeu și nu este prima dată când exploatează această metodă. Totul se explică prin experiența șederii evreilor în Egipt. Găsim în această experiență egipteană un factor revelator: Dumnezeu a favorizat fertilitatea femeilor poporului evreu, conform Exodului 1:7: „*Copiii lui Israel au fost roditori și s-au înmulțit, s-au mărit și au devenit tot mai puternici. Și țara s-a umplut de ei.*” Pentru Franța, acest factor a jucat, de asemenea, un rol fundamental. În timp ce familiile de imigranți din Maghreb, primite de la legea reîntregirii familiei din 1976, s-au înmulțit, pe principii religioase, în același timp, știința a oferit femeilor din Franța pilula contraceptivă, iar rata natalității în rândul francezilor nativi nu a făcut decât să scadă și, în același timp, cea a imigranților s-a intensificat. Astfel, ca și în Egipt, Dumnezeu pregătea pentru Franța o problemă serioasă de înlocuire din cauza fertilității. Citim din nou în Exod 1:8: „*S-a ridicat peste Egipt un nou rege, care nu-l cunoscuse pe Iosif.*” Iată din nou explicația problemelor care i-au abătut pe evrei: schimbarea conducătorului care purta puterea, adică înlocuirea guvernării și, prin urmare, sosirea unui faraon tânăr, fără experiență, care nu experimentase și nu apreciasse personal guvernarea binecuvântată de Dumnezeu a lui Iosif. Parafrazând acest verset, spun astăzi: „s-a ridicat peste Franța un președinte care nu cunoscuse gloria Franței independente a generalului de Gaulle.” Pentru că explicația victoriei taberei pro-europene se bazează pe această lipsă de experiență a trecutului trăit. Tinerii puși la putere din 2017 s-au născut sub regimul european, adică sub simbolul „*Eufrat*” pe care Dumnezeu li-l dă în Apocalipsa 9:14: „*și zicând îngerului al șaselea care avea trâmbița: Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați în **marele râu Eufrat**.*” Acest simbol îl completează, așadar, pe cel al celor „*zece coarne*” **fără** „*diademe*” fie pe „*coarne*”, fie pe „*șapte capete*” romane din Apocalipsa 17:3. Acum, aflându-ne tocmai în ultimele zile-ani ai șederii pământești, găsim, în 2 Timotei 3, o descriere detaliată a judecății pe care Dumnezeu o dă acestei ultime generații umane, prin judecata spirituală luminată a apostolului Pavel, slujitorul și martorul său credincios.

2 *Timotei 3:1* Să știi și că în zilele din urmă vor fi vremuri grele.

2 *Timotei 3:2* Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de argint, lăudăroși, mândri, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, nesfinți,

2 *Timotei 3:3* neînduplecați, trădători, calomniatori, neînfrânați, cruzi, disprețuitori ai celor buni,

2 *Timotei 3:4* trădători, încăpățânați, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu,

2 Timotei 3:5 având o formă de evlavie, dar tăgăduind puterea ei, depărtați-vă de ei.

2 Timotei 3:6 Printre aceștia sunt cei ce se strecoară în case și duc captive femei nesăbuite, încărcate de păcate, duse cu felurite pofte,

2 Timotei 3:7 învață mereu, dar niciodată nu sunt în stare să ajungă la cunoașterea adevărului.

2 Timotei 3:8 După cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și aceștia se împotrivesc adevărului, fiind stricați la minte și desfrânați în ce privește credința.

2 Timotei 3:9 Dar nu vor progredi mai departe, pentru că nebunia lor va fi văzută tuturor, cum a fost și a acestor doi oameni .

„ 2 Timotei 3:12 Și toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prizonieri. ”

2 Timotei 3:13 Dar oamenii răi și înșelători vor merge tot mai rău, înșelând și fiind amăgiți .

Această generație a apărut în mai 1968, lansându-și sloganurile „Nici Dumnezeu, nici stăpân”; „este interzis să interzici”. Generațiile ulterioare au fost crescute cu această mentalitate, așa că nu este surprinzător că au „ înaintat tot mai mult în rău ”, așa cum a profetizat Dumnezeu. Dar acum a venit momentul pentru pedeapsa finală de avertisment înainte de exterminarea completă a rasei umane pe pământul păcatului.

Marea înlocuire menționată pentru prima dată de candidatul Eric Zemmour nu privește, așadar, doar primirea imigranților străini; ea se realizează în primul rând prin înlocuirea bătrânilor cu tineri. Și pentru a confirma acest fapt, Dumnezeu a favorizat moartea bătrânilor în epidemia de Covid-19, intensificând astfel această înlocuire.

În general, am ajuns să înțeleg că ființelor umane nu le place schimbarea, care reprezintă necunoscutul și riscurile sale. Acest lucru este valabil atât pe plan religios, cât și pe plan civil. Oamenii caută mai presus de toate siguranța pe care o atașează la ceea ce stăpânesc pentru că o cunosc, trăindu-o. Orice schimbare reprezintă un pericol în ochii lor. Așadar, în mod firesc, devin conservatori și susțin, împotriva interesului lor real, imobilitatea fals liniștitoare. Care slujitor adventist al lui Hristos nu a auzit această frază: „M-am născut catolic și voi muri catolic”? Să fie liniștiți! Rugăciunile lor vor fi ascultate; vor muri catolici, purtând vina păcatelor lor și a celor ale Romei papale pe care au susținut-o.

Un alt motiv explică sprijinul tinerilor pentru gândirea pro-europeană. Ei s-au născut europeni și li s-a prezentat Europa drept cauza păcii instaurate în teritoriile sale. Spălarea creierelor la care au fost supuși i-a făcut ostili gândurilor naționaliste care, potrivit aceluiași învățător, au fost cauza războaielor europene. Slujitorul luminat al lui Dumnezeu știe că nu este așa. Războaiele sunt consecința blestemului lui Dumnezeu; ele rezultă exclusiv din disprețul arătat Lui. Acest lucru a fost dovedit în timpul vieții regelui Solomon. Viața lui Israel a fost marcată de pace și prosperitate abundentă, aceasta datorită alegerii înțelepciunii făcute de înțeleptul Solomon atunci când Dumnezeu i-a prezentat mai multe opțiuni posibile, inclusiv cea a bogăției, pe care a respins-o. Acest pretext de

favorizare a păcii i-a ascuns acestui tânăr rolul dăunător al UE (Europa Unită) sau UE (Uniunea Europeană), ai cărei comisari nealeși își petrec timpul lucrând pentru a distruge națiunile, reducându-le constant libertatea de acțiune, slăbind țările bogate pentru a îmbogăți mai bine, exploatând-o, pe cele mai sărace; ultimele care au intrat. Tinerii nu au cunoscut Franța, care era a 4-a putere ^{mondială}; Ei au cunoscut doar pe cea pe care Europa Unită a condus-o, în putere de cumpărare, pe ^{locul 15} din 42 de națiuni europene. Nu au cunoscut nici ocuparea deplină a forței de muncă din Franța independentă, ci doar șomajul de 10% creat de relocările încurajate de Europa, spre Est, succesiv, Japonia, Coreea și China, dar și, în interiorul Europei însăși, și în țări prietene privilegiate precum Marocul. În realitate, francezii au fost trădați de elitele lor politice, care și-au livrat țara deciziilor tehnocrațiilor europeni pro-europeni. În cadrul acestei Europe, aceleași reguli sunt impuse de la Bruxelles și Haga. Drept urmare, schimbările în guvernele de stânga și de dreapta duc la imobilitatea „gândului unic” evocat de președintele Jacques Chirac în timpul mandatului său prezidențial. Drept urmare, interesul pentru alegerile interne este în scădere, iar singurul partid care face progrese este partidul abstenționist, compus din anarhiști utopici și, poate, oameni perspicace care au înțeles, înaintea altora, escrocheriile democratice ale celei de-a Cincea Republici livrate Europei.

Viața „fără Dumnezeu” este construită pe explicații false, dar mintea umană trebuie să găsească explicații pentru a-și justifica problemele. În procesul final, când rebelii vor fi loviți de ultimele plăgi ale lui Dumnezeu, duhul diavolului îi va convinge că cei responsabili pentru suferința lor sunt cei care păzesc și onorează pe nedrept Sabatul evreiesc. Acest gând fiind susținut și confirmat de reprezentanții religiilor creștine condamnate de Dumnezeu, masele umane supraviețuitoare după al Treilea Război Mondial vor aproba persecuția „ultimilor aleși” ai lui Iisus Hristos; aceasta, până la punctul de a-i judeca vrednici de a fi pedepsiți cu moartea.

Diavolul exploatase deja cu abilitate dezastrul provocat de cel de-al Doilea Război Mondial. Ca răspuns, ura față de gândirea naționalistă a crescut, iar în mai 1968, a prins contur o gândire universalistă. Tineretul vremii avea ochii ațintiți asupra tineretului american, debordant de entuziasm și exuberant la maximum. SUA au favorizat mai întâi tinerețea, deoarece gustul său pentru muzica modernă, agresivă, a încurajat comerțul prin vânzarea de discuri de vinil presate în mulțimi. Cultura americană a hrănit astfel tineretul european, care a luat-o ca model. Și în SUA, există orașul „New York”, care, compus din imigranți din toate țările lumii, a reprezentat în mod special modelul „Babel” reînnoit în ultimele zile. Și acest „Babel” a favorizat dezvoltarea idolatriei, oferindu-le tinerilor cântăreți, idoli moderni, dar nu mai puțin dăunători decât cei antici ai popoarelor păgâne din antichitate sau din Extremul Orient de astăzi.

În religie, ca și în domeniul civil, este foarte dificil să desprinzi mintea umană de gândurile pe care le susține. Există însă excepții, din fericire pentru cauza divină, și chiar și în domeniul laic, tinerii ies în evidență prin aprecierea lecțiilor date în trecut. Dar ei sunt o minoritate, iar grosul turmei se comportă ca oile, în timp ce sunt conduși la tăiere. Dar deja, vestea războiului deschis din Ucraina oferă, celor mai perspicace, posibilitatea de a realiza că au fost mințiți

mult timp, prin legarea păcii de formarea unei Europe Unite. Căci sprijinul militar acordat Ucrainei beligerante, pe care o înarmează împreună cu SUA împotriva Rusiei, mărturisește că încurajează și favorizează ipocrit un război pe teritoriul său. Și această acțiune o va determina să se implice din ce în ce mai mult, până când va deveni ținta și prada poporului rus căruia Dumnezeu i-o va da, pentru a fi pedepsită.

Pacea oferită de Dumnezeu europenilor, între 1945 și 2022, nu a fost rodul unei binecuvântări divine, nici al stabilirii unor acorduri europene, ci un dar „otrăvit” din partea marelui Judecător divin. Căci, în această pace, bărbații și etniile s-au amestecat, pregătind pentru sfârșit o situație de conviețuire insuportabilă, într-atât despart în cele din urmă obiceiurile și religiile mințile umane. Și pentru a intensifica aceste opoziții, am văzut credința musulmană trezindu-se și impunând în practicile sale, femeilor purtarea vălului moștenit din obiceiurile popoarelor orientale, iar bărbaților purtarea djellabei, burnousul islamului tradițional; aceasta, pentru a se distinge mai clar, pentru a le aminti cu aroganță francezilor nativi că islamul este acum la fel de francez ca și ei.

Așadar, tânărul președinte este numit din nou în funcție, dar ce poate face, dacă nu să îndeplinească lucrările cumplite pe care Dumnezeu însuși i le inspiră?

Un nou mandat de cinci ani, dar ultimul, începe, dar nu va ajunge la încheierea sa, pentru că pe parcurs, tragedia intervenției rusești o va opri. Națiunea Franței se pregătește să trăiască ultimii doi sau trei ani ai existenței sale. Și după zdrobirea Rusiei, va veni vremea ultimului guvern universal pe care Dumnezeu îl va organiza pentru testul credinței ultimilor supraviețuitori ai pământului. Acesta se va încheia în primăvara anului 2030, odată cu glorioasa întoarcere a divinului nostru Mântuitor Iisus Hristos. Cu adevărat!

Marele plan al lui Dumnezeu se împlinește, iar noi putem deja urmări secvența fazelor sale constructive. În 1843, provocând testul de credință adventist, Dumnezeu le-a amintit oamenilor standardul credinței perfecte, care necesită revenirea la practicarea Sabatului, care privește adevărata zi a șaptea, sâmbăta și nu duminica. Apoi, în 1914 și 1939, două războaie mondiale au venit pentru a pregăti ura față de naționalism, care a determinat Occidentul, în 2022, să se opună Rusiei. Totuși, această ură este oarbă, deoarece, paradoxal, această opoziție împotriva Rusiei, considerată „naționalistă”, este justificată de sprijinul acordat cauzei „naționaliste” a Ucrainei. Este adevărat că prima este ortodoxă din punct de vedere religios, în timp ce cea de-a doua este manipulată de Polonia catolică, romană, precum Europa Tratatului de la Roma. Cauza sprijinului acordat Ucrainei apare astfel în mod clar a fi dorința occidentală a SUA și a Europei de a intensifica modelul societății lor, în vederea facerii sale să triumfe asupra tuturor popoarelor pământului. Doar că Rusia nu vede lucrurile în acest fel și a înțeles clar obiectivele gândirii occidentale; acest lucru justifică trezirea sa agresivă armată.

Îmi amintesc că acest plan al lui Dumnezeu nu face decât să reînnoiască ceea ce s-a împlinit pentru poporul evreu al vechiului legământ, între anii 605 și 586. Trei deportări succesive au dus la distrugerea națiunii Israel. Spre sfârșitul erei creștine, trei războaie mondiale trebuie să ducă la același rezultat și pentru

aceeași cauză, pentru Europa Unită și Europa de Est: păcatul comis împotriva lui Dumnezeu.

Am remarcat două simboluri revelatoare care au însoțit cele două victorii succesive ale tânărului președinte Emmanuel Macron. În seara începerii primului său mandat, a ales Luvru pentru a se prezenta poporului francez; ceea ce sugera o aluzie la un mandat de cinci ani cu aspect monarhic. În seara celei de-a doua președinții, alegerea sa a căzut pe „Câmpul lui Marte”, Marte fiind zeul grec al războiului. Acest al doilea mandat de cinci ani îl va face un lider militar, și nu unul minor, deoarece va trebui să gestioneze situația celui de-al Treilea Război Mondial, pe care sancțiunile sale împotriva Rusiei le-au declanșat cu SUA și alte țări europene. Astfel, victoria sa prezidențială apare drept spiritual, deoarece este normal ca cel care începe războiul să își asume apoi consecințele suportate de el însuși și de oamenii care l-au susținut.

În știrile de la începutul acestei săptămâni, a șasea din primăvara anului 2022, întâlnirile diplomatice se intensifică în încercarea de a stinge focul care mistuie Ucraina. Secretarul General al ONU se întâlnește cu liderii rus și ucrainean. Dar poate fi stins focul pe care Dumnezeu l-a aprins?

Această zi de luni, 26 aprilie 2022, este una memorabilă. În Germania, a avut loc o reuniune a 30 de țări membre în prezența șefului NATO. La sfârșitul reuniunii, s-a luat decizia de a oferi Ucrainei tot armamentul necesar pentru a „**slăbi**” definitiv Rusia. Teama primitivă de reacțiile acesteia dispare. Germania însăși va furniza aproximativ treizeci de tancuri de asalt, iar celelalte țări vor furniza diverse alte echipamente, inclusiv tunuri puternice numite „Caesar”, oferite de Franța. În aceeași zi, Rusia a amenințat cu al Treilea Război Mondial. Citez o mărturie auzită: „Al Treilea Război Mondial a început în Ucraina”. Prin urmare, observ că, dând armele Ucrainei, țările NATO se slăbesc singure în perspectiva unei confruntări directe cu Rusia. Astfel, NATO se slăbește singur dorind să slăbească Rusia, iar inițiativele sale se vor întoarce în cele din urmă împotriva acestor țări. Europa va fi astfel oferită și mai ușor invadatorilor săi musulmani și ruși.

În tabăra occidentală, ne bazăm pe regula aplicată până acum, care prevede că vina „cobeligerantului” începe cu trimiterea de soldați în conflict. Dicționarul Larousse îi dă următoarea definiție: „spus despre o țară care se află în război în același timp cu o alta împotriva unui inamic comun”. Ceea ce îi induce în eroare pe contemporanii noștri este această expresie „care se află în război”, deoarece până la acest ultim război, intrarea în război se baza pe o declarație oficială. Aceasta a fost acum înlocuită de declarații publice din mass-media. Vânzarea de arme militare a existat dintotdeauna, dar era mai mult sau mai puțin ascunsă. Dimpotrivă, în cazul Ucrainei, cu informații media favorabile, țările NATO anunță oficial tipurile de arme pe care le vor furniza și le furnizează deja Ucrainei. Niciuna dintre ele nu pare să ia în serios amenințările rusești acum, deoarece toate nu sunt conștiente de planul sumbru pe care Dumnezeu l-a conceput pentru ele. Dar această escaladare a cuvintelor și acțiunilor va duce la cea mai gravă confruntare din istoria omenirii; pentru că pentru V. Putin, statutul de cobeligerant începe cu sprijinul acordat oficial Ucrainei, iar popoarele occidentale vor învăța acest lucru pe detrimentul lor. Ucraina și Rusia sunt doar detonatoarele acestei „a

șasea trompetă ” a Apocalipsei lui Iisus Hristos sau, pentru nespecialiști, a „al Treilea Război Mondial”, mai mult, ultima, înainte de anihilarea totală împlinită pentru revenirea glorioasă a lui Hristos, când va suna „ a șaptea trompetă ”, adică în primăvara anului 2030.

Însă, marți, 27 aprilie, Rusia tocmai a impus sancțiuni împotriva Poloniei și Bulgariei, întrerupându-le furnizarea de gaze rusești. Țara sancționată sancționează astăzi și, în ciuda reacțiilor lăudăroase ale Comisiei Europene, această decizie va da o lovitură fatală companiilor care și-au relocat producția în aceste două țări, dar mai ales Bulgariei, al cărei serviciu de gaze depinde în proporție de 75% de gazele rusești. Ca răspuns, toate țările din Europa de Vest vor vedea prețurile crescând vertiginos. Atunci oamenii nemulțumiți și iritați își vor învinovăți elitele pentru sancțiunile impuse Rusiei. Această iritare va apărea și în țările din Maghreb și Africa, unde foametea va lovi populațiile. Deoarece „o treime” din producția de grâu și alte cereale, precum și din uleiul de floarea-soarelui, era produsă anterior de Ucraina. „ **Foametea ” este una dintre „ cele patru pedepse teribile ”** ale lui Dumnezeu, conform Ezechielului. 14:20: „ *Căci așa vorbește Domnul IEHOVA: «Chiar dacă voi trimite împotriva Ierusalimului cele patru pedepse cumplite ale Mele: sabia, **foametea**, fiarele sălbatice și ciuma, ca să nimicesc din el omul și fiara », și Apocalipsa 6:5-6: „ Și când a deschis a treia pecete, am auzit a treia făptură vie zicând: «Vino și vezi!» Și m-am uitat, și iată un cal negru; și cel ce ședea pe el avea în mână o balanță. Și am auzit un glas în mijlocul celor patru făpturi vii zicând: «O măsură de grâu pentru un denar; și trei măsuri de orz pentru un denar; dar nu vătăma untdelemnul și vinul».* ” „

Războiul din Ucraina a dezlănțuit furia SUA, iar retragerea momentană asupra ei este înlocuită de un angajament internațional; aceasta deoarece interesele sale superioare sunt afectate. Nu fără motiv Dumnezeu desemnează această țară și aliații ei prin expresia „ **negustorii pământului ”** , ca succesori ai „ **negustorilor ”** îmbogățiți de religia catolică, în Apocalipsa 18:3: „... *pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei și împărații pământului au curvit cu ea și negustorii pământului s- au îmbogățit prin abundența bunătăților ei.* ” Și pentru a confirma această judecată, Dumnezeu a pus islamul extremist să lovească cele două turnuri gemene ale „World Trade Center” sau „World Trade Center”, în 2001, la New York. Rusia a îndrăznit să spargă proiectul imperialismului capitalist, care își propune să adopte principiul său al legii pieței în întreaga lume, care se poate dezvolta doar prin dărâmarea granițelor sau prin aducerea în clanul său, NATO, a unor noi membri precum Polonia, Statele Baltice, Republica Cehă, România, deja membre, și din 2013, a noului candidat, Ucraina. Însă comerțul funcționează bine doar în contextul păcii. Iar războiul declanșat nu poate decât să ruineze Rusia, Europa, SUA însăși și restul lumii, complet destabilizate. De aceea, cu averea lor în joc, SUA devin din nou intervenționiste în acest război din Ucraina. Și cu fiecare escaladare, statutul de cobeligerant al ucrainenilor se consolidează și devine mai clar pentru țările europene care o asistă și o susțin deschis, în cuvinte și acțiuni; aceasta, în ciuda amenințărilor rusești, care devin și ele din ce în ce mai precise.

Acceptarea îndelungată a regulilor cvasi-monarhice ale celei de-a Cincea Republici, care a guvernat Franța din 1958, se bazează pe trauma provocată de cel de-al Doilea Război Mondial. Această perioadă trăită de francezi a lăsat în mintea iubitorilor de libertate lucruri contradictorii și amărăciunea resemnării și supunerii față de Germania nazistă. După această experiență dureroasă, poporul francez a putut accepta totul, iar Războiul Algerian insolubil a favorizat alegerea generalului de Gaulle și a Constituției sale naționale, a celei de-a Cincea Republici. Dar astăzi, aceste traume nu mai există în rândul tinerilor, deoarece majoritatea liderilor actuali s-au născut după acest al Doilea Război Mondial, iar ultimii s-au născut în limitele normei europene stabilite. Drept urmare, regimul monarhic autoritar este slab susținut, iar aspectele perverse ale acestei cele de-a Cincea Republici sunt din ce în ce mai evidente. Alegerile servesc acum doar la eliminarea celor mai detestați candidați prezidențiali sau legislativi. Sistemul electoral în două tururi poate fi rezumat astfel: în primul tur, se alege, în al doilea, se elimină. Alegătorul se trezește astfel plasat sub autoritatea unui lider pe care nu-l place sau chiar îl urăște. Iar deciziile luate de această figură detestată angajează întreaga națiune. Instinctul de supraviețuire al celor mai perspicace îi împinge să dorească modificări urgente ale acestei Constituții. Aceasta a fost denunțată de la începuturi ca o dictatură, iar în zilele noastre, se dovedește a fi, într-adevăr, o formă republicană de dictatură. Atunci când consecințele iminente ale sancțiunilor luate împotriva Rusiei afectează grav mijloacele de trai ale francezilor, ne putem aștepta la tulburări și iritații, chiar și la revolte populare. Și este clar că principalul factor al acestor schimbări de reacție este **înlocuirea** generațiilor umane.

Precedentul flagel al lui Dumnezeu, numit Covid-19, a privat deja popoarele occidentale, inclusiv Franța, de libertatea lor, dar sancțiunile impuse Rusiei le vor pune în pericol puterea de cumpărare, înainte ca acestea să vadă devastarea provocată de război răspândindu-se pe teritoriul lor.

Trebuie să subliniez acest fapt. Al Treilea Război Mondial nu poate fi comparat cu războaiele care l-au precedat. Diferența dintre ele este enormă deoarece, spre deosebire de celelalte, este obiectul unei profeții divine, revelată în Apocalipsa 9:13-21, sub semnul simbolic al „trâmbiței a șasea”, pe care Dumnezeu o sună. De asemenea, trebuie înțeles că în acest război, civilul este la fel de mult ținta lui Dumnezeu ca și militarul, iar acest principiu este deja confirmat în războiul activat pe pământul Ucrainei. La sfârșitul unei lungi păci, datorită îndelungatei sale răbdări, Dumnezeu cheamă mai întâi popoarele creștine la socoteală. Dar alte popoare vor fi, la rândul lor, atrase în ciocniri distructive; „femeia, bătrânul și copilul” nu vor fi cruțați de aceste distrugerii, așa cum Dumnezeu a învățat în Ezechiel 9:5-6-7, dând exemplul aplicat împotriva Israelului în – 586: „Și, în auzul meu, le-a zis celorlalți: *Duceți-vă după el în cetate și loviți; ochiul vostru să nu cruțe și să nu aveți milă!*” **Omorâți și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei ; dar să nu vă apropiați de niciunul dintre cei care au semnul acesta pe ei; începeți de la Locașul Meu cel Sfânt!**” *Au început cu bătrânii care erau afară din casă. El le-a zis: „Pângăriți casa și umpleți curțile cu morți!... Ieșiți!” Au ieșit și au bătut cetatea.*

„A șasea trâmbiță ” și „a șasea ” dintre „ cele șapte plăgi de apoi ale lui Dumnezeu ”: „Armaghedonul ”

Aceste două conflicte succesive în timp prezintă multe asemănări care pot cauza confuzie, așa că îmi amintesc că primul, „a șasea trâmbiță ”, desemnează al Treilea Război Mondial care tocmai a început pe pământul ucrainean și care pune, pentru ultima dată, națiunile terestre unele împotriva altora. Al doilea, „ a „A șasea dintre cele șapte plăgi ale lui Dumnezeu ”, care îi urmează, desemnează lupta dusă împotriva lui Isus Hristos și a ultimilor săi sfinți aleși de către ultimii rebeli. La început, înainte de glorioasa întoarcere a lui Mesia, rebelii dau vina pe păzitorii Sabatului pentru plăgile divine care îi lovesc și nu sunt conștienți că îi persecută pe adevărații slujitori ai lui Isus Hristos. Își vor descoperi eroarea de judecată doar în momentul glorioasei Sale reveniri, universal cerească și, prin urmare, ca atare, inimitabilă, fiind loviți de mânia Sa divină, conform Apocalipsei 6:15-17: „ *Împărații pământului, cei mari, căpitani, bogații, cei puternici, fiecare rob și fiecare om liber, s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților și au zis munților și stâncilor: Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe tron și de mânia Mielului ; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine va sta în picioare?* ” În realitate, nu vor trebui să întrebe „ cine va sta în picioare ” ? ”, pentru că vor avea instantaneu răspunsul, văzându-L pe Isus salvând și ducându-i la cer chiar pe oamenii pe care îi persecutau și pe care se pregăteau să-i anihileze prin ucidere, conform Apocalipsei 13:15: " *Și i s-a dat putere să dea viață icoanei fiarei, pentru ca icoană fiarei să vorbească și să facă să fie uciși toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei* ". Această întrebare, " și cine poate sta în picioare ? ",...este interesant doar să înțelegem misterul profeției, iar Dumnezeu și-a dat răspunsul în Apocalipsa 7, unde desemnează cei „ 144.000 ” simbolici pecetluiți de „ *pecetea Dumnezeului celui viu* ”, adică aprobarea sa pentru dragostea reală a adevărului său, care se manifestă concret prin practicarea adevăratului Sabat, „ *pecetea* ” activă a lui Dumnezeu, sâmbăta, și dragostea revelațiilor sale profetice, adică „ *pecetea* ” sa spirituală. Profit de această definiție pentru a vă reaminti că „ *trâmbița a șasea* ”, acum activată din 24 februarie 2022, constituie o judecată divină care pedepsește încălcarea Sabatului cerut de Dumnezeu din primăvara anului 1843, adică la sfârșitul duratei celor „ 2300 de zile ” din anii decretului din Daniel 8:14, în care Dumnezeu spune, în traducere adevărată și bună: „ *Până seara-dimineța, 2300, și sfințenia va fi justificată* ”. De la acea dată, 1843, națiunile occidentale s-au dezvoltat sub blestemul lui Dumnezeu, iar dominația și prosperitatea lor nu ar trebui să fie...” confundate cu binecuvântările divine. Dimpotrivă, această posteritate a ajuns să încurajeze detașarea de Dumnezeu, până în punctul în care Occidentul este caracterizat de iubirea de bogăție și bunăstare. Astfel satisfăcute, masele umane nu mai simt nevoia de Dumnezeul salvator și, pierzând din vedere justa Lui condamnare a păcatelor lor, se dezvoltă precum alte specii animale care trăiesc pe pământ: fără o conștiință vinovată și fără îndatoriri de îndeplinit față de El și față de aproapele lor.

confuzia dintre „ a șasea trâmbiță ” și „ a șasea dintre cele șapte plăgi din urmă ale lui Dumnezeu ” care precede întoarcerea lui Hristos, răzbnătorul și dătătorul de dreptate, trebuie să ne dăm seama și să observăm numeroasele

asemănări dintre aceste două acțiuni profetite în Apocalipsa lui Isus Hristos. Pentru Dumnezeu, principalul motiv este de a le sugera aleșilor săi că entitățile implicate și preocupate în ambele evenimente, adică protagoniștii, sunt aceleași. Al doilea este că și cauza este aceeași: Dumnezeu pedepsește abandonarea adevăratului Sabat. Asemănarea privește, evident, și strategia de desfășurare a acțiunilor descrise.

Iau ca bază această descriere a „celeia de-a șasea plăgi” citată în Apocalipsa 16:13-14: „*Și am văzut trei duhuri necurate, ca niște broaște, ieșind din gura balaurului, din gura fiarei și din gura prorocului mincinos. Căci acestea sunt duhuri de demoni, care fac minuni și care se duc la împărații întregului pământ, ca să-i adune la războiul acelei zile mari a Dumnezeului Atotputernic.*” Această „a șasea plagă” descrie o „adunare” efectuată pentru o cauză spirituală care asociază „balaurul” sau diavolul, „fiara” sau religia catolică și „prorocul mincinos” sau religia protestantă condamnată de Dumnezeu din 1843. Imaginea este, așadar, cea a unei mari consultări universale, care își propune să excludă și să eradichez, definitiv, onorurile acordate Sabatului, care trebuie să înceteze și să dispară, precum și pe credincioșii săi observatori, prin impunerea duminicii romane cerute de tabăra rebelă.

Acest aspect general al consultării se regăsește în evenimentele noastre actuale, în tabăra occidentală, în care, în rolul diavolului, SUA reunește țările NATO pentru lupta lor. Scopul acestei adunări este anihilarea Rusiei, acest concurent insuportabil al regimului american. În cele din urmă, anihilarea Rusiei le va oferi dominația terestră universală la care aspiră. Această luptă va fi, așadar, și pentru ei, cea a „marii zile” a victoriei lor universale. Consultarea este propagată, în principal, de tânărul șef de stat ucrainean, Volodimir Zelenski, ale cărui apeluri sunt difuzate pe scară largă și susținute de posturile de televiziune specializate în știri continue. El îi învederează și îi vinovățiază pe liderii europeni, pentru a-i atrage în războiul său împotriva Rusiei, așa cum diavolul, prin demonii săi, își va inspira planurile împotriva aleșilor, în mintea ultimilor rebeli.

Însă în spatele acestui conflict, care pune puterile umane unele împotriva altora, se află cauza spirituală a disprețului arătat față de Sabat, această „**mare zi sfântită de Dumnezeu**” încă de la crearea lumii pământești.

Există un alt aspect tipic american de remarcat, comun ambelor situații. Îl găsim referitor la contextul „celor șapte plăgi din urmă ale lui Dumnezeu” în acțiunile atribuite „fiarei care se ridică din pământ”, în Apocalipsa 13:15-17: „*Și i s-a dat putere să dea viață icoanei fiarei, pentru ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie uciși toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și face ca toți cei mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte,*” **și nimeni nu putea cumpăra sau vinde, dacă nu avea semnul sau numele fiarei sau numărul numelui ei.**” Acest ultim verset dezvăluie caracteristica autentică a acestei noi lumi americane pentru care comerțul este o armă fundamentală, deoarece promovează sau nu bogăția care este singura sa valoare. Mai bine decât toate celelalte țări, America a descoperit, după «aurul Munților Stâncoși», că comerțul poate fi folosit ca factor de descurajare pentru a forța țările să intre în dominația sa economică tiranică. Mai întâi, i-a masacrat pe adevărații amerindieni, apoi, datorită victoriei sale din cel de-al Doilea Război

Mondial, și-a stabilit regulile comerciale, adoptând deja dolarul, moneda sa națională, ca etalon monetar internațional în locul etalonului aur. Mai târziu, a organizat comerțul mondial, prin crearea grupului OMC. În timpul războiului din Irak, a pus în acțiune boicotul său comercial împotriva Irakului, dușmanul său. A aplicat embargoul său comercial împotriva Rusiei Sovietice, contribuind astfel la ruina sa. La momentul ales, a autorizat intrarea Chinei în OMC, pentru a beneficia, mai întâi, de relocarea producției sale în această țară, unde s-a îmbogățit cu munca unei forțe de muncă exploatate, cu un statut comparabil cu cel al sclavilor. În spatele ei, țările europene, în primul rând englezii și germanii, au acționat în același mod.” Profiturile enorme realizate au destabilizat complet situația economică din Europa, iar Franța a fost ruinată și și-a pierdut locul de a 4-a putere ^{mondială}, pentru a se afla astăzi ca putere de cumpărare pe ^{locul 15} din 42 de țări europene.

În prezent, tot prin boicotul comercial a început războiul împotriva Rusiei, dușmanul său ereditar. Și, întrucât această măsură pare inefficientă în acest context, înarmează din ce în ce mai mult Ucraina, care luptă cu adevărat pentru ea. Viețile soldaților săi nu mai sunt amenințate; ucrainenii mor în locul lor, pentru gloria și îmbogățirea sperată a regimului său capitalist liberal și libertarian, dar mai presus de toate, a lăcomiei sale insașiabile. Acesta este motivul pentru care Rusia tocmai a transmis lumii un mesaj fără echivoc. Miercuri, 27 aprilie, președintele ONU, Antonio Guterres, s-a întâlnit cu Vladimir Putin, iar joi, 28 aprilie, a călătorit la Kiev pentru a se întâlni cu tânărul președinte al Ucrainei. În seara acestei vizite la Kiev, două rachete rusești au fost lansate asupra orașului, în timp ce șeful ONU era încă acolo în vizită. O rachetă a fost interceptată de apărarea ucraineană, dar a doua a explodat, sfâșiind o clădire și răspândind focul la o altă; aceasta se afla la 3 km de locul unde se afla șeful ONU. Vladimir Putin transmite astfel un mesaj de dispreț și ură față de această organizație în care are drept de veto. Astfel, el preia conducerea țărilor ostile Occidentului, subordonate SUA, care, în aceeași zi, la cererea președintelui Joe Biden, se pregătesc să deblocheze 33 de miliarde de dolari pentru a ajuta Ucraina să învingă Rusia. Acestea vor livra arme grele și vor încuraja public prelungirea conflictului.

În cele din urmă, am observat în relatările din presă cum încrederea se alimentează singură. Pentru oricine ascultă, ucrainenii, și în special femeile ucrainene care vorbesc în presa franceză, sunt convinși că pot învinge Rusia. Văzând această convingere, SUA sunt la rândul lor convinse că Ucraina poate câștiga. Și, la rândul lor, văzând încrederea SUA, ucrainenii își întăresc convingerea că pot învinge Rusia. Acest principiu este iluzoriu, iar toți acei oameni care „cred în Moș Crăciun” ar face mult mai bine să creadă în Dumnezeu; pentru că numai El este demn de încredere, și spre deosebire de cei care se încred în trup, cei care se încred în El nu vor fi dezamăgiți. SUA îl acuză pe V. Putin de „depravare”. Ce tupeu! Cei care legitimează și legalizează depravarea mentală și perversiunile sexuale în numele libertății. V. Putin, la rândul său, luptă împotriva și condamnă aceste practici deviante ale societății occidentale, pe care le consideră „decadente”. De asemenea, îl acuză de „cruzime”, uitând că bombele lor incendiare cu napalm au incendiat pădurile din Coreea și Vietnam, distrugând odată cu ele populațiile civile și militare. De asemenea, au uitat bombardarea

Serbiei în Războiul Balcanic, unde nici nu au filmat, nici nu au numărat morții pe teren. În al doilea rând, mulți oameni sunt surprinși de dificultățile pe care le întâmpină Rusia în înfrângerea luptătorilor ucraineni. Trebuie înțelese trei lucruri. Primul este că o confruntare între două armate echipate cu aceleași arme convenționale nu a mai avut loc de la al Doilea Război Mondial. Al doilea este utilizarea unor arme noi, sofisticate, de înaltă precizie, care fac ca tancurile blindate de asalt, precum și navele și aeronavele, să fie teribil de vulnerabile. Și iată al treilea motiv: în cei opt ani ai războiului din Donbas, trupele ucrainene au săpat tranșee și adăposturi subterane care au facilitat apărarea, protecția soldaților ucraineni și distrugerea inamicului care apărea în fața lor în teren deschis. Această situație este similară cu războiul de tranșee din 1914-1918, unde o victorie militară pentru oricare dintre părți părea imposibilă. Germanii au fost primii care au obosit, oferind avantaj taberei franceze și aliaților săi. Dar în Ucraina, care parte s-ar putea obosi de luptă? Sunt la fel de hotărâți să se învingă reciproc ca și cealaltă, iar acest lucru nu este surprinzător, deoarece prin acest comportament, Ucraina își confirmă originile rusești. La începutul acestui război, trebuie înțeles și că liderul rus simțea aversiune față de distrugerea poporului său frățesc și a țării sale frumoase și hrănitoare. El spera la o victorie mai ușoară bazată pe o simplă amenințare militară, dar Dumnezeu, Creatorul Atotputernic, avea un alt plan.

Pe de altă parte, comportamentul națiunilor occidentale, aproape unanim în impunerea de sancțiuni împotriva Rusiei și în furnizarea adversarului său cu arme eficiente, reflectă perfect spiritul rebel dus la un nivel foarte înalt, profețit de Dumnezeu pentru ultimele zile. Și în acest sens, trebuie remarcat faptul că toate țările care au rămas, o vreme, sub dictatură, s-au bălăcit în murdărie, perversiune și imoralitate la intrarea în libertate. Exemplul Spaniei este tipic pentru acest comportament. După moartea generalului Franco, dictatorul său, aceasta s-a eliberat de toate tabuurile, iar moravurile sexuale ale locuitorilor săi au depășit nivelul altor națiuni europene. Descoperirea libertății occidentale de către Ucraina a produs același rezultat. De asemenea, acest drept de a trăi după bunul plac s-a transformat în zel naționalist războinic imediat ce Rusia a vrut să o împiedice să se alăture taberei europene și alianței militare NATO.

Creștinismul este evreiesc sau nu este

Da, creștinismul este evreiesc sau nu este. Această scurtă propoziție rezumă singură cauza blestemelor care lovesc acum în mod uniform toate aspectele oficiale ale religiei creștine. Istoria acestui creștinism este o succesiune de transformări cu consecințe fatale. De aceea, acest subiect trebuie bine înțeles de toți aleșii lui Isus Hristos. Căci necunoașterea acestor lucruri îl face pe cel chemat un căzut prins în capcană de diavol.

În Ioan 4:20-22, schimbul de replici dintre Isus și femeia samariteancă ne permite să înțelegem prioritatea pe care Dumnezeu o acordă religiei iudaice în planul său mântuitor: „*Părinții noștri s-au închinat pe acest munte; iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii*”. Isus i-a zis:

„Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim . Voi vă închinați la ce nu știți, iar noi vă închinăm la ce știm, căci mântuirea este din iudei .”

Mărturia Bibliei confirmă alegerea lui Dumnezeu de a-l pune pe regele Solomon să-și construiască o casă în Ierusalim. Dar, în afară de acest loc, niciun alt loc pământesc nu are vocația de a-l înlocui. Acum, există mulți candidați în religiile monoteiste; succesiv, Roma, Mecca, Constantinopol, Moscova. Și toate aceste orașe sunt nelegitime atunci când revendică sediul reprezentării Dumnezeului Creator. El a ales Ierusalimul și după el, nimic altceva, nicăieri pe întreaga suprafață a pământului. Când a spus: „ *căci mântuirea vine de la iudei*” „, Isus a stabilit o bază doctrinară fundamentală. Căci astăzi, toate aceste cetăți religioase și religiile lor se află în aceeași situație ca femeia samariteancă, căreia i-a spus: „ *Voi vă închinați la ceea ce nu cunoașteți; „ Ne închinăm la ceea ce știm* .” În acest verb a cunoaște, Dumnezeu sugerează cunoașterea experimentală, care se realizează doar într-un legământ acceptat de Dumnezeu însuși și de oameni. Dacă Dumnezeu nu a organizat-o și nu a acceptat-o, este doar o pretenție umană deșartă care nu duce pe nimeni la mântuire. Religiile false profită de invizibilitatea lui Dumnezeu pentru a pretinde că Îl slujesc, în timp ce toate Îl trădează. Căci într-un mod foarte clar Dumnezeu a construit și a revelat standardul său de adevăr care duce la mântuirea veșnică. În acest scop, El a făcut un legământ cu Avraam și cu toți urmașii săi; ceea ce nu înseamnă că era suficient să fii evreu pentru a fi mântuit. Dar, cu toate acestea, prin întreaga linie a descendenților săi, speranța mântuirii a fost transmisă din generație în generație. După mărturiile succesive prezentate în viețile patriarhilor Isaac și Iacov, cu acesta din urmă, Iacov, care devine Israel, după ce a luptat și a rezistat împotriva lui YaHWéH în timpul nopții, se va realiza marea demonstrație a sfântului legământ. Exodul din Egipt este ales de Dumnezeu pentru a confirma autenticitatea legământului său făcut cu Moise, evreul care a devenit, pentru o vreme, prinț al Egiptului. Cunoașterea evocat de Isus a fost apoi construit de o experiență pământească unică: Dumnezeu pe pământ în mijlocul poporului Său. Și acest privilegiu l-a costat adesea scump, deoarece Dumnezeu este perfect pur și sfânt, iar omul perfect impur și întinat. Astfel, acolo unde Dumnezeu se găsește cu adevărat, păcatul este pedepsit aspru. Dar păcatul este definit ca încălcarea întregii legi divine care este distribuită în cele cinci cărți scrise de Moise sub dictarea lui Dumnezeu. Această bază scripturală este fundamentală și orice revendicare religioasă către unicul Dumnezeu trebuie confruntată și găsită compatibilă și în conformitate cu acest standard unic dat de Dumnezeu oamenilor răspândiți pe întreaga suprafață a pământului.

Recunoașterea legii lui Moise constituie, așadar, primul nivel al adevăratei religii care urmărește să-L onoreze pe Dumnezeul Creator. Această necesitate constituie prima sită care va elimina toate afirmațiile false ale religiilor pe care Dumnezeu le numește păgâne, în ciuda pretențiilor lor.

Povestindu-i lui Moise povestea umanității de la originile sale, primii săi reprezentanți fiind Adam și Eva, Dumnezeu nu caută să-i satisfacă curiozitatea. Îi prezintă fundamentele proiectului său și îi dezvăluie, fără ca el să înțeleagă, cum se va încheia proiectul său mântuitor. Iar finalul fericit al acestui proiect va fi

pentru el și pentru aleșii săi, câștigarea unei adevărate odihne pentru spiritele eliberate de păcat, deoarece aleșii săi vor fi fost selectați și sfințiți prin judecata sa infailibilă. Și această odihnă veșnică a fost anunțată prin odihna zilei a șaptea pe care a sfințit-o, conform Gen. 2:3: „*Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea s-a odihnit de toată lucrarea Sa, pe care a zidit-o și a făcut-o.*” Dar, desigur, această odihnă ar trebui câștigată de Dumnezeu însuși cu prețul unor suferințe teribile trăite în trupul lui Isus Hristos. Dar era prea devreme să-L numim pe Isus Hristos, a cărui slujire și acțiune mântuitoare urmau să fie prezentate, de-a lungul vechiului legământ, doar sub forma unor rituri simbolice, Iisus însuși fiind simbolizat în principal prin imaginea mielului pascal, berbecul tânăr oferit de Dumnezeu lui Avram pentru ca acesta să poată fi sacrificat în locul fiului său Isaac, născut din Sara, soția sa legitimă. Islamul susține că acest fiu a fost Ismael, dar Scriptura biblică neagă acest lucru și oricine poate înțelege că fiul legitim Isaac a avut prioritate față de fiul născut din slujitoarea egipteană Agar. Între cele două narațiuni propuse, logica o favorizează pe cea pe care Moise a scris-o sub dictarea lui Dumnezeu după ce și-a eliberat poporul din sclavia Egiptului, o imagine simbolică a sclaviei păcatului.

Sabatul este pentru evrei chiar semnul apartenenței lor la Dumnezeu, lucru confirmat de Ezechiel 20:12-20, așa că putem înțelege că sunt în mod special atașați de el: „*Le-am dat și Sabatele Mele ca semn între Mine și ei, ca să știe că Eu sunt YaHweh, care îi sfințesc. ... / ... Sfințiți Sabatele Mele și ele să fie un semn între Mine și voi, ca să știe că Eu sunt YaHweh, Dumnezeul vostru.*” Totuși, în planul lui Dumnezeu, Sabatul avea valoare doar în perspectiva victoriei obținute ulterior de Isus Hristos. De aceea, binecuvântarea divină atribuită ereditar poporului evreu depindea de recunoașterea de către aceștia a slujirii sale profetice în multiple moduri în Sfânta Scriptură, în limbaje profetice, dar și mai ales în simbolismul sărbătorilor și al riturilor lor religioase. Planul religios al lui Dumnezeu este inteligent și coerent. Această inteligență și consecvență nu pot apărea decât în Scriptura biblică, care este pe bună dreptate numită: cuvântul lui Dumnezeu. Refuzând să-L recunoască pe Isus Hristos ca Mesia trimis de Dumnezeu, poporul evreu a lipsit respectarea Sabatului de sensul său profetic, care anunța răsplata pentru credința demonstrată. Însă, ei au păcătuit tocmai împotriva lui Dumnezeu, prin lipsă de credință, refuzând să-L recunoască și, conform principiului învățat de Isus în Matei 25:29: „... *Căci oricine are, i se va da și va avea din belșug; dar oricine n-are, i se va lua chiar și ce are*”, evreii au văzut astfel binecuvântarea lui Dumnezeu retrasă și chiar și respectarea lor credincioasă a Sabatului nu mai avea nicio valoare pentru ei.

Aici trebuie să vă dați seama de acest lucru. Evreii au căzut, nu din cauza Sabatului, ci din cauza respingerii lui Hristos, așa că Sabatul nu este în niciun fel responsabil pentru pierderea lor. Rămâne, pentru cei cărora nu le lipsește credința, semnul acelei apartenențe la Dumnezeu pe care Ezechiel 20:12-20 o confirmă. Și în planul său mântuitor, Dumnezeu nu își schimbă norma religioasă; modelul celor aleși rămâne evreul credincios și practicant, ascultător de preceptele sale, de legile sale, de rânduielile sale, de poruncile sale; toate lucrurile pe care Avraam le-a respectat mai întâi pentru binecuvântarea sa, conform Gen. 26:5. Totuși, realizarea răscumpărării păcatelor aleșilor, prin Isus Hristos, i-a oferit lui

Dumnezeu posibilitatea de a extinde propunerea mântuirii la toate ființele umane care trăiesc pe pământ. Este într-adevăr o propunere și nu o impunere. Mântuirea este propusă de Dumnezeu în condiții precise, inevitabile. Scopul răscumpărării este eradicarea păcatului din viața beneficiarului acestei răscumpărări. Căci, după cum puteți înțelege, mântuirea a fost plătită de Isus cu prețul unei suferințe atroce care necesită abandonarea totală a ființei răscumpărate. Adevărata mântuire este opusul falsei credințe reduse la principiul etichetei. Este scris în Matei 16:24: „*Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: «Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să -și ia crucea și să-Mi urmeze».* Lepădarea de sine nu este o etichetă, ci este rodul unei lupte interioare și exterioare obținute prin spiritul de jertfă, renunțarea la tot ceea ce constituie un obstacol pe calea sfințită a adevărului divin, pe care, ca model, a umblat Isus primul.

Sub pretextul fals al dezudaizării credinței creștine, împăratul Constantin I, cunoscut sub numele de „cel Mare”, a abandonat practica adevăratului Sabat sfințit de Dumnezeu, înlocuind-o cu odihna primei zile a ordinii divine pe care religia sa romană o dedica zeului păgân „soarele neînvins”, în latină „SOL INVICTUS”. Nu exista niciun motiv pentru ca Dumnezeu să dezudaizeze religia creștină, întrucât toată învățătura construită pe 16 secole de istorie iudaică, din 1500 până în anul 30, prezenta norma iudaică drept norma cerută de Dumnezeu. Adevăratul rezultat al acestei transformări doctrinare este că tocmai credința creștină a devenit romană și păgână, adică opusul convertirii cerute de Dumnezeu. În vechiul legământ, el condamnase aspru încălcările Sabatului său săptămânal și i-a mustrat în repetate rânduri pe evrei pentru acest lucru. În noul legământ, împuternicit de mărturia evreiască care l-a precedat, el a lansat acțiuni punitive pentru a-i avertiza pe credincioși că blestemul său apăsă greu asupra lor. Cu toate acestea, Biblia nu era încă cunoscută de toți. A fost păstrată și reprodusă în secret de către călugării catoliciști. Prin urmare, omenirea suferea pedepse a căror cauză reală nu o putea înțelege. Aceste pedepse multiple urmau să primească o explicație abia în zilele din urmă, când textele profețiilor din Daniel și Apocalipsa aveau să fie clar explicate. Este privilegiul nostru astăzi, deoarece Dumnezeu îmi acordă harul de a prezenta pentru el și pentru voi toate aceste revelații prețioase. În Apocalipsa sa, el a numit „*trâmbițe*” aceste pedepse care serveau la avertizarea și atragerea atenției creștinilor asupra blestemului abandonării sfântului lor Sabat. În Daniel 8:12, el prezintă fărădelegea sa, sau „*păcatul*”, ca fiind „*cauza*” abandonării credinței creștine în fața regimului papal roman înșelător și persecutor: „*Armata a fost dată cu jertfa zilnică din cauza păcatului; cornul a doborât adevărul și a prosperat în eforturile sale.*” În această inițiativă, Dumnezeu își demonstrează logica perfectă și coerentă, care face ca dreptatea sa perfectă să fie admirabilă. Întrucât creștinii au preferat să se supună împăratului Romei în anul 321, să fie predați Romei papale înființate în anul 538. Dumnezeu a vrut să-i binecuvânteze și să le dea pacea Sa; aceasta va fi un blestem pentru ei și îi va persecuta în numele Său.

Trebuie menționat că în Daniel, Dumnezeu nu dezvăluie rolul Reformei Protestante. În această carte, el prezintă doar cele două faze principale ale credinței creștine, pură și autentică până la 7 martie 321, și apoi pângărită de păcat până în primăvara anului 1843, când intră în vigoare decretul său citat în Daniel

8:14. Această dată este stabilită profetic de Dumnezeu pentru a ridica misterul referitor la Biserica Romano-Catolică și a denunța teribila sa vină în suferințele îndurate de creștinii pedepsiți. La această dată, este dezvăluit blestemul duminicii, „ziua soarelui”, de-iudaizarea întreprinsă de Constantin aruncă lumină asupra cauzei pedepselor „celor șapte trâmbițe” citate în Apocalipsă. În același timp, blestemul duminicii aruncă lumină asupra soartei suferite de protestanții credincioși sau necredincioși, deoarece doctrina recunoscută era imperfectă. Și această imperfecțiune păstrată și moștenită din religia catolică a fost sugerată în această exprimare a acestui verset din Apocalipsa 2:25-26: „*Vouă, tuturor celor din Tiatira, care n-aveți această învățătură și care n-ați cunoscut adâncimile Satanei, cum le numesc ei, vă spun: Nu vă pun nicio altă povară; „Numai ce ai, ține-l până vin Eu.”*” În limbaj simplu, acest verset traduce o situație de excepție datorată unei perioade de ignoranță. Căci Dumnezeu nu face o excepție pentru nimeni în particular, deoarece cerința Lui este aceeași pentru toți oamenii. Dar aici, nu este vorba despre o excepție de favoare individuală, ci este o excepție colectivă exprimată prin adverbul „numai”. Lipsa de lumină despre adevărul Sabat justifică această excepție colectivă care beneficiază cei mai credincioși dintre protestanții în cauză în ^{secolele} al XVI-lea, al XVII-lea și al XVIII-lea. Cunoscând bine starea de spirit pe care o va manifesta credința protestantă față de cerința sa privind Sabatul aplicată în 1843, Dumnezeu o compară cu o „povară”. Și trebuie să spun că eu, care Îl iubesc și Îl apreciez, găsesc această „povară” dulce și ușoară. Căci Sabatul este o povară pentru unii, rebelii, și aripi cerești pentru alții, aleșii credincioși.

Prin urmare, credința creștină este fie iudaică, fie nu este, iar această învățătură este confirmată de apostolul Pavel în Romani 2:28-29: „***Nu este iudeu cel ce este iudeu pe dinafară ; și tăierea împrejur nu este cea care este pe dinafară, în trup.” Însă un evreu este cel care este unul în interior ; iar circumcizia este cea a inimii, după duh și nu după literă. Lauda acestui evreu nu vine de la oameni, ci de la Dumnezeu.*** „Necircumcis, revendic pe deplin această evreitate. Și trebuie să înțelegeți, Dumnezeu îi va mântui doar pe evreii de acest fel, conformându-se acestui model pe care l-a descris apostolul Pavel. Aleșii pot proveni de orice origine, dar în Dumnezeu, ei sunt supuși acelorași cerințe și beneficiază de aceleași binecuvântări divine. Culoarea pielii nu are nicio importanță, deoarece sub această piele curge un sânge roșu care caracterizează tipul lui Adam, deoarece acest nume ebraic are ca rădăcină cuvântul „Edom” care înseamnă roșu. Cât despre spiritul interior, acesta nu are culoare, iar cel al bărbaților, al femeilor, pe care Dumnezeu le alege, este similar și conform gândului găsit în Isus; ceea ce Isus a simbolizat prin „haina de nuntă” în parabola sa.

În 2022, a vorbi despre ascultare merge împotriva curentului gândirii umane larg răspândite. Dar acest lucru este valabil mai ales în societatea occidentală, care își iubește libertatea, deoarece alte popoare, necreștine, au rămas sensibile și supuse îndatoririlor religioase. Convertirea lor la adevărata credință creștină este posibilă fără a fi automată și generală. Trebuie însă înțeles că numai calitatea sufletului face diferența între cei mântuiți și cei pierduți. Împărțirea în mai multe religii este temporară, iar Dumnezeu va lua dintre toate popoarele

pământului, după ce le va converti la standardul său despre adevărul lui Hristos, pe toți cei care Îl iubesc pentru ceea ce este și a făcut pentru a-și câștiga mântuirea. Moștenirile religioase sunt lipsite de valoare. Credința plăcută lui Dumnezeu se construiește pe cunoștințele obținute prin studierea planului său mântuitor revelat în întreaga Biblie. Aceasta luminează sensul a 6.000 de ani de viață umană pe pământ. Și în această Biblie, aleșii zilelor de pe urmă găsesc texte profetice prețioase în care Dumnezeu demască și dezvăluie forma capcanelor întinse sub masca religiilor false. Atunci când planul divin este pe deplin înțeles și stăpânit, se dobândește o parte fundamental importantă a mântuirii. Partea intelectuală a acestei mântuiri este cea care necesită, după ea, credincioșie față de Dumnezeu în fiecare zi și până în ziua de apoi.

Pavel ne-a oferit din nou o imagine a înțelegerii statutului creștinului de origine păgână, adică a majorității aleșilor. În Romani 11, el compară evreii de rasă și evreii spirituali de înfiere în Hristos, prin imaginea a două tipuri de ramuri de măslin, măslinul adevărat pentru evreul de rasă și măslinul sălbatic pentru creștinul de origine păgână. Două mesaje principale trebuie reținute: primul este altoirea ramurilor măslinului sălbatic pe trunchiul și rădăcina măslinului adevărat; ceea ce confirmă faptul că într-adevăr păgânul este cel care trebuie să **se iudaizeze** și nu invers. Al doilea îl avertizează pe păgânul convertit împotriva lăudării, dându-și dreptul să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu. În versetele 20-22, Pavel este precis și, vorbind despre evreii necredincioși, spune: „*Este adevărat; ei au fost tăiați din cauza necredinței lor, dar tu stai prin credință. **Nu te îngâmfa, ci teme-te**; **căci, dacă Dumnezeu n-a cruțat ramurile firești, nici pe tine nu te va cruța.***” „*Luați seama, așadar, la bunătatea și severitatea lui Dumnezeu: față de cei ce au căzut, severitate, dar față de voi, bunătatea lui Dumnezeu, dacă rămâneți în bunătatea Lui; **altfel, și voi veți fi tăiați**.*” Acum, se pare că atât credința protestantă, cât și credința catolică înaintea ei, s-au glorificat cu mândrie, pretinzând că sunt de la Dumnezeu, în timp ce doctrinele lor erau marcate de „*păcatul*” odihnei primei zile, „ziua soarelui” adoptată în 321. De asemenea, din 2020, pedepsele divine s-au lovit și s-au succedat, după Covid-19, în știri, iar din 24 februarie 2022, omenirea, care „**nu trebuie cruțată**”, a construit, în escaladări, fazele succesive ale celui de-al Treilea Război Mondial care va constitui, sub titlul de „*a șasea trâmbiță*”, a șasea oară când blestemul divin lovește popoarele creștine, care încalcă sfântul Sabat al zilei a șaptea, sfânt de Dumnezeu încă din prima săptămână a creației sale pământești.

Orice cititor al Bibliei poate vedea că practicarea Sabatului este o valoare stabilită de Dumnezeu în doctrina adevărului său pe care poporul evreu din vechiul legământ trebuia să o onoreze. În mod similar, omenirea contemporană este nevoită să constate abandonarea acestei practici de către cele mai reprezentative biserici creștine, cum ar fi catolicii, ortodocșii și protestanții. Această dispariție a adevăratului Sabat original nu poate fi acceptată în mod sustenabil de către marele creator și legiuitor Dumnezeu. Decretul din Daniel 8:14, pregătit dinainte de Dumnezeu, a stabilit timpul istoric al cerinței revenirii la această practică. Confruntat cu toate aceste date, ultimul test al credinței constă în a mărturisi, individual, importanța pe care o acordăm acestei ordini anticipate,

scrisă de profetul Daniel care a primit de la Dumnezeu prin îngerul Gabriel, prin viziune, această învățătură, în timpul ^{secolului al VI-lea} î.Hr.

Doctrina credinței creștine consideră Biblia drept cuvântul lui Dumnezeu. Ea constituie pentru Dumnezeu și oameni singurul mijloc de a face cunoscute gândurile, judecata și planurile Sale. Pentru aleșii Săi, porunca dată de Dumnezeu acum aproape șase mii de ani cu privire la Sabat, sau cea a restaurării sale scrisă în secolul al VI-lea î.Hr., își păstrează toată valoarea și cere ascultare din partea creaturii Sale. Ce părere aveți despre asta?

Statutul protestantismului s-a schimbat de-a lungul timpului, începând cu primăvara anului 1843, când Dumnezeu l-a supus testului credinței, care privește dragostea pentru revelațiile profetice. Prin urmare, voi enumera și compila toate textele din Daniel și Apocalipsa care îl privesc și îl descriu pentru a evidenția această schimbare a statutului său spiritual.

În Daniel, protestanții pașnici, credincioși și martirizați, persecutați de monarhiile catolice, sunt numiți în mod uniform „*sfînți*”. Sângele lui Hristos îi justifică și îi „*sfînțește*” până în primăvara anului 1843. Întrucât protestantismul a apărut în ^{secolul al XVI-lea}, vor fi păstrate doar textele referitoare la această perioadă și la perioadele care au urmat.

Daniel 7:21: „*Și am văzut același corn făcând război cu sfînții și biruitându-i.*” Papalitatea persecută protestanții.

Daniel 7:25: „*El va rosti cuvinte împotriva Celui Preaînalt, va omorî pe sfînții Celui Preaînalt și se va gândi să schimbe vremurile și legile; dar sfînții vor fi dați în mâna lui pentru o vreme, vremuri și jumătate dintr-o vreme.*” Papalitatea a domnit timp de 1260 de ani asupra catolicilor, apoi asupra protestanților.

Daniel 8:13: „*Am auzit un sfânt vorbind ; și un alt sfânt a zis celui ce vorbea: „Până când va dura vedenia despre jertfa neeurnată și despre păcatul pustiirii? Până când va fi călcat în picioare sanctuarul și oștirea?”*”

Daniel 8:14: „*Și el mi-a zis: «Peste două mii trei sute de zile, și după aceea va fi curățit sanctuarul.»*” „*Și mi-a zis până seara și dimineața, două mii trei sute și sfînțenia va fi justificată*” „Aceasta este traducerea literală a textului ebraic pe care Dumnezeu mi l-a revelat pentru prima dată cândva înainte de 1991. Certific că este exact și demn de încredere.”

Daniel 8:24: „*Puterea lui va fi mare, dar nu prin puterea lui însăși; va face prăpăd și va prospera și va nimici pe cei puternici și pe poporul sfânt.*”

Daniel 11:33: „*Cei înțelepți dintre ei vor învăța pe mulți, dar unii vor cădea pentru o vreme prin sabie și prin flăcări, prin robie și prin jaf.*”

Daniel 11:34: „*Și când vor cădea, vor fi ajutați puțin , și mulți li se vor alătura în ipocrizie.*” Cine sunt acești „*sfînți*” „*ipocriți*”? Protestanții care au confundat adevărata credință cu angajamentul politic, luând armele, înaintea revoluționarilor din 1789, pentru a-și apăra viața. Această acuzație de ipocrizie va viza credința stabilită de Ioan Calvin, genevezul rece și crud a cărui doctrină se va răspândi în lumea nouă a SUA. Această judecată a lui Dumnezeu, care denunță „*ipocrizia*”, este justificată de nerespectarea acestui verset: „*Căci oricine va vrea să-și salveze viața o va pierde, dar oricine își pierde viața pentru Mine o va găsi.*” Acest principiu este atât de important încât trei Evanghelii îl citează: Matei

16:25; Marcu 8:35; Luca 9:24. Și interdicția luptei cu arme a fost învățată de Isus apostolilor săi în momentul arestării sale în Grădina Ghetsimani, conform Matei 26:51-52: „*Și iată, unul dintre cei ce erau cu Isus a întins mâna, și-a scos sabia și a lovit pe slujitorul marelui preot și i-a tăiat urechea.*” Atunci Isus i-a zis: „***Pune-ți sabia la loc, căci toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri.***” » ; vezi și Ioan 18:10-11. Prin folosirea acestor arme, interzise de creștinii „*ipocriți*” și neascultători, cei cu adevărat aleși au fost, în vremea dragonadelor lui Ludovic al XIV-lea, „***puțin ajutați***”, așa cum specifică acest verset. Astfel, Dumnezeu nu a apreciat luptele armate ale hughenotilor și camisarzilor din Cevennes, lângă Anduze, la fel cum nici reprezentanții protestanți asasinați la masacrul de Ziua Sfântului Bartolomeu din 1572, în timp ce protestantismul decăzut i-a făcut eroii săi.

Daniel 11:35: „***Unii dintre înțelepți vor cădea, ca să fie curățiți, curățiți și albiți***, până la vremea sfârșitului; căci acesta va veni la vremea hotărâtă.”

Apocalipsa 2:19: Așa-numita perioadă „*Tiatira*” din ^{secolele} al XVI-lea ' al XVII-lea ^{și} al XVIII-lea : „*Știu faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujirea ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă sunt mai multe decât cele dintâi*”. Adevărata credință protestantă pașnică, care acceptă martiriul și se supune fără plângere persecuției catolice, este binecuvântată de Isus Hristos. Un detaliu subtil trebuie remarcat în acest verset: cuvântul „***răbdare***”, deoarece Marie Durand, o martoră pașnică exemplară a adevăratei credințe pentru această vreme, a fost tocmai printre puținii alții, închisă timp de 38 de ani în vârful „Turnului Constance”, în Aigues-Mortes (Eaux mortes), situat în sudul Franței, pe malurile Canalului Ron. În Saint-Jean du Gard, „muzeul credinței” păstrează și prezintă o piatră pe care ea gravase cuvântul „a rezista”. După 38 de ani de rezistență pașnică, a fost eliberată și și-a păstrat viața. Prin urmare, ascultarea de Hristos este bine răsplătită. În Apocalipsa 13:10, Duhul amintește de acest principiu rânduit de Isus Hristos: „*Cine duce în robie va merge în robie; cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis cu sabia. Aici este răbdarea și credința sfinților.*”

Acest verset merită o explicație. În acțiunea sa persecutorie, credința catolică monarhică îi conduce pe sfinții lui Isus în captivitate și îi ucide pe alții cu sabia. Dreptatea lui Dumnezeu o va elibera la rândul ei pentru a fi luată în captivitate și ucisă de ghilotina revoluționarilor francezi; cazul regelui Ludovic al XVI-lea. Ghilotina joacă rolul de „*sabie care răzbună legământul lui Dumnezeu*”, ca o a treia pedeapsă, în Levitic 26:25: „*Voi aduce împotriva voastră o sabie care va răzbuna legământul Meu; când vă veți aduna în cetățile voastre, voi trimite ciurma printre voi și veți fi dați în mâinile vrăjmașului.*” »

Apocalipsa 2:24: „***Vă spun însă că, tuturor celor din Tiatira care n-au această învățătură și n-au cunoscut adâncimile Satanei, cum le numesc ei, nu vă pun altă povară decât lucrurile care sunt în adâncimile Satanei.***” Protestanții credincioși denunță minciunile catolicismului, pe care le numesc „*adâncurile Satanei*”. Trebuie menționat că, în istoria erei creștine, credința catolică nu a fost denunțată ca „*satanică*” decât în ^{secolul al XII-lea} de către Peter Waldo, iar apoi de John Wycliffe în ^{secolul al XIV-lea}. Dar nu a luat o formă oficială, organizată, decât în ^{secolul al XVI-lea, odată} cu afișele lui Martin Luther de pe ușile Catedralei din Augsburg, în 1517. Această denunțare publică își datorează numele lucrării protestante.

Dumnezeu face aici aluzie subtilă la cerința sa viitoare privind Sabatul din primăvara anului 1843; Sabatul pe care credința protestantă decăzută, judecată de Dumnezeu ca fiind „*ipocrită*”, conform lui Daniel. 11:34, va considera ca o „*povară*” pe care va refuza să o poarte.

Apocalipsa 3:2: Perioada numită simbolic „*Sardes*”, care acoperă cele două experiențe adventiste americane realizate în primăvara anului 1843 și toamna anului 1844; credința profetică a „*sfinților*” este testată și pusă la încercare de două ori: „*Îngerului bisericii din Sardes scrie-i: Acestea zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Știu faptele tale, că pari viu și ești mort.*”

Apocalipsa 3:2: „*Fii treaz și întărește lucrurile care au mai rămas și sunt gata să piară; căci n-am găsit faptele tale **desăvârșite** înaintea Dumnezeului meu.*” Isus se referă aici la faptele cerute de Tatăl Dumnezeu, în numele căruia a suferit moartea sa ispășitoare. Prin acest termen „*fapte*” la plural, el denunță dezinteresul față de revelațiile sale profetice, față de întoarcerea sa anunțată pentru 1843 și 1844 și față de Sabatul zilei a șaptea, pe care credința protestantă l-a disprețuit moștenind practica duminicală romano-catolică. Aici trebuie să observăm cerința lui Hristos privind „*faptele desăvârșite*” cauzată de schimbarea adusă de intrarea în vigoare a decretului din Daniel 8:14; aceasta este în opoziție logică cu mesajul anterior din secolul al XVI-lea ^{până în secolul} al XVIII-lea : „*Nu vă pun nicio altă povară*”. În epoca „*sardiană*”, „*povara*” Sabatului este cerută ca „*sfințenie justificată*” conform lui Daniel 8:14.

Apocalipsa 6:9: Sub tema „*peceților*”, „*sfinții*” persecutați sunt desemnați prin „*a cincea pecete*” : „*Când a deschis Mielul ^{a cincea} pecete, am văzut sub altar sufletele celor care fuseseră junghiați din cauza cuvântului lui Dumnezeu și din cauza mărturiei pe care o dăduseră*”. Menționarea cuvântului „*mărturie*”, în greacă „*marturia*”, confirmă moartea lor ca martiri ai credinței.

Apocalipsa 6:10: „*Și au strigat cu glas tare, zicând: „Până când, Doamne, tu, care ești sfânt și adevărat, până vei judeca și răzbuna sângele nostru asupra celor ce locuiesc pe pământ?”* Acești sfinți au acceptat moartea în timp ce așteptau „*răzbunarea*” Dumnezeului care a spus în Deuteronom 32:35: „*Răzbunarea și răsplata sunt a Mea*”.

Apocalipsa 6:11: „*Fiecăruia dintre ei li s-a dat o haină albă și li s-a spus să se odihnească încă puțină vreme, până când vor sfârși tovarășii lor de slujire și frații lor, care urmau să fie uciși ca și ei.*” Acești martiri ai credinței îi caracterizează pe primii creștini citați în așa-numita perioadă „*Smirna*”, care se referă la anii de „*zece zile*” de persecuție din partea împăratului Dioclețian și a tetrarhiei imperiale între anii 303 și 313. După această teribilă persecuție provocată de Roma imperială, Duhul profetește viitorul martiriu care va fi impus „*sfinților*” protestanți de către Roma papală.

Apoc. 6:13: „*Și stelele cerului au căzut pe pământ, cum își aruncă smochinele **necorporate** smochinele când este clătinat de un vânt puternic.*” Această imagine evocă credința protestantă decăzută, deoarece, disprețuind revelațiile profetice divine, nu s-a supus schimbării impuse în 1843, astfel încât, în chipul fructului smochinului, a rămas „*verde*”, fără a atinge stadiul de coacere cerut de Dumnezeu, de la data preasfântă a primăverii anului 1843, pe care El a

fixat-o în mod suveran. Perioada 1843 în cauză este identificată, deoarece urmează imaginii simbolice care desemnează acțiunile îndeplinite de Revoluția Franceză ilustrate de simbolurile „soarelui *negru ca sacul* ” și „*lunii sângeroase* ”. Aceste simboluri se referă, în ordine, la moartea Bibliei, la „*cei doi martori* ” divini din Apoc. 11:3; și execuțiile vinovaților, monarhiști și preoți catolici, efectuate cu ghilotina revoluționarilor, ca împlinire a mesajului citat în Apocalipsa 2:22-23: „*Iată , o voi arunca în pat și pe cei ce comit adulter cu ea vor avea parte de necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele ei.*” Voi ucide pe copiii ei cu moartea; și toate bisericile vor ști că Eu sunt Cel ce cercetez gândurile și inimile și vă voi răsplăti fiecăruia după faptele lui. „Statutul protestanților decăzuți nu se va schimba, în mod colectiv, până la revenirea glorioasă a lui Hristos divin, când se vor comporta conform descrierii din versetul următor.”

Apocalipsa 6:16-17: „*Și au zis munților și stâncilor: Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe tron și de mânia Mielului! Căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine va putea sta în picioare?* Cauza acestei terori este dată în Psalmul 50:6: „*Și cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este Judecătorul.* ” Apocalipsa 11:19 confirmă acest lucru specificând: „*Și Templul lui Dumnezeu s-a deschis în cer și s-a văzut în Templul Lui chivotul legământului Său. Și au fost fulgere, glasuri, tunete, cutremur de pământ și grindină mare .* ” Și în acest chivot este porunca Sabatului gravată cu degetul lui Dumnezeu pe table de piatră. Atacul lor asupra Sabatului și a celor care îl respectă îi condamnă fără drept de apel. Răspunsul la întrebarea „*cine poate sta în picioare* ” este dat în structura cărții, în capitolul 7 care urmează: Numai „*sfinții pecetluiți* ” de Sabat și de dragostea adevărului profetic vor putea sta în picioare. „*Pecetea* ” „*Sigiliul lui Dumnezeu* ” este plasat pe „*mână* ” sau acțiune și pe „*frunte* ” sau spiritul minții. Ele mărturisesc într-un mod complementar aprobarea divină și primesc spiritual „*sigiliul Dumnezeului celui viu* ”.

După aceste evocări parțiale, Duhul dedică întreaga temă a „*trâmbiței* ”^{a 5-a} din Apocalipsa 9:1-12 pentru a ilustra protestantismul care a decăzut din primăvara anului 1843. Versetul 11 dezvăluie utilizarea „distructivă” a Bibliei: „*Ei aveau peste ei ca rege pe îngerul adâncului fără fund, al cărui nume în ebraică era Abaddon, iar în greacă, Apolion* ”. Ordinea citată este în concordanță cu cea a construcției Bibliei: 1 ‘textul „*ebraic* ” , 2 ‘^{textul} „*grec* ”. Cuvintele „*Abaddon și Apolion* ” înseamnă ambele Distrugător; acest nume caracterizează utilizarea biblică a „*diavolului* ”, „*îngerul* ” care va fi ținut prizonier timp de „*o mie de ani* ” în „*adâncul fără fund* ”, adică pământul pustiu fără locuitori umani, în Apocalipsa 20:3. El inspiră și împinge oamenii la neascultare, ceea ce „distruge” posibilitatea mântuirii propuse de Dumnezeu.

Acestea sunt toate revelațiile propuse de Dumnezeu aleșilor Săi, pentru ca aceștia să cunoască judecata Sa asupra religiei protestante și să nu facă astfel un pact cu dușmanii lui Dumnezeu, succesiv, evrei, catolici, ortodocși, protestanți și, în cele din urmă, din 1994, adventiști, intrând tocmai în alianța ecumenică a dușmanilor lui Isus Hristos din 1995.

Standardul binecuvântat de Dumnezeu este cel al adventismului, care rămâne fidel primelor revelații divine care au împărțit clar credința creștină în două tabere opuse: tabăra fidelă Sabatului divin și cea a idolatriilor care onorează

duminica păgână romană. Aceste două alegeri sunt la fel de opuse una față de cealaltă precum sunt binecuvântarea divină și blestemul, ziua și noaptea, lumina și întunericul, viața și moartea. Și între aceste două alegeri, trebuie să alegi conform invitației lui Dumnezeu din Deuteronom 30:19: „*Chem astăzi cerul și pământul martori împotriva voastră că am pus înaintea voastră viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești tu și urmașii tăi.*” „.

Iudaismul adevăratei credințe este confirmat de imaginea celor „douăsprezece seminții”, un simbol prin care prezintă singurii adevărați aleși adventiști de ziua a șaptea binecuvântați din primăvara anului 1843 până la întoarcerea lui Hristos în primăvara anului 2030. Subliniez că abandonarea practicii adevăratului Sabat a închis ușa **accesului** la harul creștin pentru evreii de rasă începând cu 7 martie 321. În schimb, restaurarea sa efectuată din primăvara anului 1843 a favorizat convertirea lor și intrarea lor în credința adventistă de ziua a șaptea. Această învățătură este revelată în Apocalipsa 3:9 în acești termeni: „*Iată, îți voi face din sinagoga Satanei unii care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să cunoască faptul că te-am iubit*” .

Partajarea rolurilor

Nu este ușor să separi clar lucrările lui Dumnezeu de cele ale diavolului. Ceea ce este mai ușor este să atribuim Dumnezeului Creator voința de a-i mântui pe păcătoși și diavolului cele mai extreme încercări de a-i ruina. Fiind Creatorul întregii vieți și al tuturor lucrurilor, în acțiunile sale, Dumnezeu nu are alte limite decât cele pe care și le impune sieși datorită respectului său pentru regula dreptății perfecte. În tabăra diavolului, limita este cea pe care Dumnezeu o impune. Prin urmare, trebuie să înțelegem clar principiul pe baza căruia Dumnezeu îi permite diavolului să acționeze liber, fără a-l restrânge. Diavolul poate acționa și persecuta până la punctul de a ucide individual toate creaturile care nu sunt protejate de sângele lui Isus Hristos. Aceasta explică decesele accidentale și asasinatele și doar parțial decesele cauzate de boli. La rândul său, Dumnezeu își rezervă dreptul de a limita aceste decese, deoarece viața este organizată conform planului său, în așa fel încât diavolul este doar un pion pe care îl folosește conform voinței sale supreme. Experiența lui „Iov” aruncă destul de multă lumină asupra situației și ne prezintă întâlnirea dintre Dumnezeu și Satana cu privire la Iov, care reprezintă un închinător credincios al lui Dumnezeu. Deși Atotputernic, Dumnezeu și-a pierdut drepturile divine asupra creaturilor sale umane de la păcatul lui Adam și Eva; aceștia au preferat să creadă cuvintele mincinoase ale „șarpelui” diabolic și, de atunci, diavolul este cel care a devenit prințul conducător pe pământ. Scopul lui Dumnezeu este, așadar, să smulgă din mâinile diavolului și ale dominației sale câteva creaturi care să-i reprezinte pe aleșii săi. Dar pentru ca acest lucru să fie posibil, alesul trebuie să dea, prin el însuși, dovezi concrete ale dorinței sale de a-i aparține lui Dumnezeu. Aceasta este demonstrația pe care Dumnezeu o va prezenta diavolului. În acest scop, Iov va fi lovit în carnea sa pentru a-l împinge să-L facă pe Dumnezeu responsabil și astfel să-l blesteme. Dar acest scop este

doar cel urmărit de diavol, pentru că Dumnezeu cunoaște adâncurile inimii lui Iov și este sigur de acest fapt: Iov este pentru el necondiționat. Așadar, Dumnezeu se pregătește să-i aplice o înfrângere zdrobitoare diavolului. Dar pentru a atinge acest scop, pe pământ, bietul „Iov”, în ciuda imensei sale bogății, va trebui să renunțe la tot: la bogățiile și la copiii săi. Și, pentru a încununa experiența, un ulcer malign îi va devora carnea și îl va face să sufere îngrozitor. Profit de această temă pentru a reaminti că în această poveste despre Iov, în intervenția sa, soția îl invită să-L binecuvânteze pe Dumnezeu și să-i pună capăt zilelor sale și nu să-l blesteme. Eroarea de traducere se datorează unei transformări perverse a verbului ebraic „barek” care, însemnând a binecuvânta, a devenit în timp opusul său extrem, adică a blestema în forma ebraică „berek”. Mai mult, răspunsul pe care i-l dă Iov arată clar că ea îl sfătuiește doar să-și pună capăt vieții după ce L-a binecuvântat pe Dumnezeu pentru o viață împlinită până atunci. În răspunsul său, el răspunde doar sugestiei de a se sinucide și spune în Iov 2:10: „*Dar Iov i-a răspuns: «Vorbești ca o femeie nebună! Ce! Primim binele de la Dumnezeu și nu primim și răul? În toate acestea, Iov n-a păcătuit cu buzele lui. »*” Rețineți că invitația de a-L blestema pe Dumnezeu ar fi făcut din soția sa, nu o femeie nebună, ci o femeie nelegiuită. Iov nu știe că diavolul face rău oamenilor și, în ignoranța sa, îl cunoaște doar pe Dumnezeu, căruia îi atribuie puterea de a face binele și pe cea de a face răul. În această privință, el are dreptate, iar Biblia confirmă acest punct de vedere spunând, în Amos 3:6: „*Se sună oare trâmbița într-o cetate și poporul nu se teme? » Se întâmplă oare nenorocire într-o cetate fără ca Yahweh să fie autorul ei?* » Totuși, în logica sa, Iov credea că Dumnezeu poate face rău doar celor care îl disprețuiesc și nu-l ascultă. Fără să știe că este subiectul unei demonstrații de credință în duelul dintre Dumnezeu și diavol, nu putea decât să fie tulburat de neînțelegerea sa. Dar chiar și fără un răspuns, el a ales să rămână drept și și-a păstrat dragostea pentru marele său Dumnezeu creator. Iov nu a fost singurul care credea că Dumnezeu îi lovește doar pe cei care merită din cauza păcatului lor. De aceea, schimburile de replici dintre Iov și vizitatorii săi rămân una de neînțelegere reciprocă. Pentru prietenii săi care simpatizează cu suferința sa, Iov trebuie să aibă defecte care l-au făcut vinovat înaintea lui Dumnezeu, altfel nu l-ar fi lovit așa. Și totuși, se înșală în privința lui. Le-a fost greu să înțeleagă că un slujitor putea fi lovit cu permisiunea lui Dumnezeu tocmai pentru că era „*drept și fără prihană*”, conform judecății lui Dumnezeu. Cu trecerea timpului, moartea dreptului Isus Hristos a venit să aplice acest principiu, iar după el moartea ucenicilor și apostolilor săi credincioși. Dar lecția dată de experiența lui Iov a făcut ca națiunea evreiască să fie deosebit de vinovată de faptul că nu a înțeles de ce dreptul și perfectul Isus a trebuit să moară răstignit. Înainte de el, experiența lui Iov dovedise că cei drepti pot fi loviți pentru slava lui Dumnezeu. Și observați, la rândul lor, evreii au reacționat la fel ca tovarășii lui Iov, iar Dumnezeu a profețit acest lucru când a spus în Isaia 53:5: „*Dar El a fost rănit pentru fărădelegile noastre, a fost zdrobit pentru nelegiuirile noastre; pedeapsa care ne-a adus pacea a fost peste El și prin rănile Lui suntem vindecați.*” Căzul lui Isus este totuși puțin diferit de cel al lui Iov, căci Isus moare nu numai pentru a demonstra credințioșia perfectă față de Dumnezeu, ci și pentru a muri în locul celor mântuiți ai săi din trecut, cum ar fi evreii credincioși și cei din viitor care vor fi numiți creștini,

indiferent dacă sunt de origine evreiască sau păgână. După moartea și învierea Mântuitorului Hristos, experiența lui Iov va fi aplicată creștinilor, dar de data aceasta, Dumnezeu va autoriza moartea lor, deoarece după învierea lui Isus, moartea nu ar trebui să-i mai sperie pe adevărații slujitori ai Dumnezeului celui viu. El nu a fost dezamăgit în așteptarea sa, căci în mulțime, răscumpărații săi au mărturisit cu curaj dându-și viața în arena romană înainte ca mânia lui Dumnezeu să cadă asupra Ierusalimului și a locuitorilor săi necredincioși în anul 70.

În împărțirea rolurilor, Dumnezeu își construiește proiectul istoric, iar diavolul își asumă rolul pentru a-l duce la împlinire. Marele proiect profetizat este opera exclusivă a lui Dumnezeu. De aceea, acest proiect este construit cu o profunzime a inteligenței care stârnește admirația celor care îl descoperă. Deși aproape universal ignorat de ființele umane, Dumnezeu continuă să călăuzească omenirea, care duce la îndeplinire etapele proiectului său. Chiar și oamenii răzvrățiți și necredincioși participă la realizarea planurilor sale. Cel care, conform Apocalipsei, a pornit ca un cuceritor și pentru a cuceri, își savurează deja victoria finală. Asemenea unui campion de șah, el poate sacrifica pionii, dar își va încheia jocul cu un șah-mat impus taberei diavolului. În fiecare săptămână, a șaptea zi, sfântită ca odihnă, sâmbăta, profetește rezultatul acestei victorii planificate. Slujitorii săi credincioși găsesc profeții și cheile explicațiilor lor în întreaga Biblie. Timpul sfârșitului care ne preocupă este în primul rând tema profețiilor din Daniel și Apocalipsa. Dar pentru cei care disprețuiesc credința și Biblia, Dumnezeu își aduce profețiile în domeniul lor. Pentru a înțelege această abordare, trebuie să remarcăm exemplele date de regele Saul, care obține de la un vâzător doar adevărul pe care Dumnezeu vrea să-l audă; un alt exemplu, cel al profetului corupt „Balaam”, care îi transmite regelui păgân Barac doar mesajele pe care Dumnezeu vrea să i le adreseze. Iar în ^{secolul al XVI-lea} d.Hr., în mijlocul întunericului adânc care domina mințile, profetul Michel Nostradamus a primit viziuni pe care le-a transmis sub formă de cătrene și altele, printre care s-au împlinit vizibil evenimente mărețe. Celelalte se vor împlini în timp, iar unele dintre aceste anunțuri privesc acțiuni pentru ultimele noastre zile.

Îmi amintesc în acest sens că în 1982, interpretarea domnului Jean de Fontbrune a anunțat al Treilea Război Mondial pentru anul 1983. Descrierea strategiei desfășurării acțiunilor sale a fost similară cu cele pe care Daniel 11:40 până la 45 le-a prezentat în analiza mea. Aceste două profeții anunțau același eveniment, consecința a fost impusă, același spirit a fost la originea sa și în acest caz era Duhul Dumnezeului creator.

Pentru majoritatea oamenilor, lucrările lui Dumnezeu și lucrările diavolului nu se amestecă: Dumnezeu face binele, iar diavolul face răul. Această judecată „sprintenă” ignoră realitatea, care nu este atât de simplă. Profetia face rău sau bine? Scopul profeției este de a trezi frica omului de Dumnezeu. Este aceasta o faptă de rău sau de bine? În pildele sale, Isus ne-a învățat că a venit să caute oaia pierdută. Unde este această oaie, printre oamenii buni sau printre cei răi? Dacă este numită „pierdută”, este prin urmare printre oamenii răi, păcătoșii, vameșii, iar unii dintre ei sunt viitorii aleși ai lui Hristos Mântuitorul.

Prin urmare, într-un stil foarte diferit de cel al Bibliei, Dumnezeu a profetizat viitorul prin intermediul acestui om departe de a fi exemplar, Michel

Nostradamus. El a creat elixire de dragoste, preparate afrodisiace care l-au făcut apreciat de nobilimea vremii. Mai mult, ca astrolog, a reușit să câștige prietenia și admirația Reginei Mame Caterina de Medici, o ferventă adepta astrologiei și a religiei catolice, așa cum justifică originile sale italiene. În timp ce Biblia era dezbătută de la Curtea Regală, evenimentele detaliate ale istoriei umane erau dezvoltate, scrise și plasate în fața ochilor oamenilor. Aproximativ o mie de cătrene, dificil de interpretat, aveau să fascineze oamenii de-a lungul timpului. Dar sunt acum convinși că aceste profeții se referă la acțiuni care aveau să se împlinească în timpul celui de-al Treilea Război Mondial, în diferite locuri din Franța și Europa. Primite în Franța, la Saint-Rémy de Provence, de Nostradamus, Franța este vizată în mod special de aceste mii de anunțuri. Evenimentele actuale ne-au amintit că Franța este acum singura adevărată putere militară europeană și totuși este foarte slabă în comparație cu potențialul inamicului său, Rusia. Să adăugăm la această slăbiciune faptul că va trebui să facă față atacului rusesc în nord și invaziilor barbare musulmane și africane în sud. Și această strategie de război este pe deplin confirmată în Daniel 11:40-45. Am observat faptul că oamenii care critică interesul profețiilor lui Nostradamus disprețuiesc în același mod profețiile din Daniel 11:40-45 date de Dumnezeu în Biblia Sa. Așadar, pot spune că criticile lor sunt la egalitate cu ignoranța lor spirituală, chiar și cu necredința.

În ceea ce mă privește, în 1982, profețiile interpretate de Jean de Fontbrune mi-au făcut un serviciu, confirmând interpretarea mea a versetelor din Daniel 11:40 până la 45. De fapt, interpretarea a fost bună și dreaptă, dar timpul prezis pentru împlinirea ei nu sosisese încă și este încă prezent; dar fiecare zi care trece pregătește această împlinire. Într-adevăr, mi-a fost foarte util să aud anunțul unei confruntări cu Islamul, care a fost larg primită și instaurată pe pământ francez. Cartea Michel Nostradamus a devenit „bestseller” în 1982, iar mulți oameni au fost convinși de iminența dramei temute, anunțată pentru 1983. Pe măsură ce situația se înrăutățea, m-am gândit că voi vedea această împlinire în 1993, ceea ce a făcut logică venirea lui Hristos în 1994, această dată desemnând anul 2000 al adevăratei nașteri a lui Hristos. Și, în final, Dumnezeu a plănuit această dramă teribilă pentru anii 2022-2029 și revenirea Sa glorioasă pentru primăvara anului 2030.

Biblia dezvăluie judecata spirituală a lui Dumnezeu, iar profețiile sale din Daniel și Apocalipsa luminează această judecată evocând diviziuni religioase. Daniel 11:40-45 descrie clar credința catolică europeană, credința musulmană și credința ortodoxă. În schimb, profețiile lui Nostradamus mențin un aspect civil, evocând acțiuni, dar fără a face judecăți de valoare. Cele trei religii sunt într-adevăr prezente în anumite cătrene ale anunțurilor sale, dar sunt desemnate prin nume și cuvinte obscure. Nostradamus profețește numeroase masacre și devastări în locuri ușor de identificat. Moartea lui Henric al II-lea, ucis într-un turnir călare, fusese profețită de Michel Nostradamus înainte de evenimente. Acest anunț i-a adus o mare faimă. Și prin intermediul acestui om, Dumnezeu ne-a amintit pur și simplu că există și că își formase deja un plan pentru istoria umanității. Prin această acțiune, el a venit să-l provoace pe omul necredincios care urma orbește o tradiție religioasă persecutorie moștenită. Căci demonstrația sa de a anunța

viitorul a fost în cele din urmă să îndrume sufletul sensibil către Biblia sa, deoarece în ea și-a pus toată revelația spirituală. Pescarul de oameni a aruncat astfel o plasă în ape impure, încercând să salveze ceea ce putea fi salvat. De fapt, asemănarea dintre Nostradamus și Balaam este tulburătoare, dar Balaam era oficial un profet evreu al lui Dumnezeu; ceea ce nu era cazul lui Nostradamus. Dar amândoi s-au dovedit incapabili să le mintă interlocutorilor lor. Și, în ceea ce-l privea, Nostradamus a anunțat pedepsele divine care, în timp, aveau să-i lovească pe monarhii catolici. În jurul anului 1555, el a anunțat, pentru Dumnezeu, într-un cătren, masacrul de Sfântul Bartolomeu care avea să aibă loc în 1572. Rolul său era să anunțe moștenitorilor rebeliunii catolice tragediile care aveau să-i lovească până în zilele noastre. Dar el a prezentat aceste tragedii doar într-o manieră civilă, fără a include cea mai mică judecată. Astfel, rolul său civil era complementar Bibliei, care dezvăluie judecata spirituală a gândirii Dumnezeului creator. Dar, la rândul său, Nostradamus profetește o multitudine de acțiuni pe care Biblia nu le prezintă. De asemenea, Dumnezeu pare să le spună aleșilor Săi credincioși care iau în serios aceste profeții despre viitor: Aici se încheie rolul Bibliei, iar detaliile acțiunilor le veți găsi în cătrele lui Nostradamus. Căci Biblia și profețiile lui Nostradamus dezvăluie viitorul pe care numai Dumnezeu îl cunoaște, îl profetește și îl aduce la îndeplinire.

Care este atunci rolul profetic al diavolului? Este limitat, deoarece diavolul se poate supune doar marelui plan al lui Dumnezeu. El acționează ca lider al taberei malefice, dar nu poate face nimic mai mult decât ceea ce Dumnezeu îl autorizează să facă. El poate profeti viitorul individual al oamenilor pe care Dumnezeu nu îi protejează, iar aceasta explică proliferarea „ghicitorilor”, a mediumilor care anunță viitorul și a marabuților africani, toți fiind mai mult sau mai puțin capabili să anunțe experiențe viitoare pe care demonii le pot organiza și provoca. Căci trebuie să ne dăm seama cât de mult viața lor mereu prelungită le facilitează cunoașterea și stăpânirea organizării vieților umane. Atâta timp cât Dumnezeu nu li se opune, ei pot acționa și pot produce predicții. Oamenii sunt captivați și devin dependenți de această veste a viitorului, dar sunt adesea confuzi în privința genului, atribuind acțiuni pur demonice puterii divine. Întrucât magicienii faraonului au acționat înaintea lui Moise, magia neagră a diavolului și magia albă a lui Dumnezeu s-au ciocnit întotdeauna și, din păcate pentru ei, mulți le confundă. În general, acțiunile magice sunt de natură diabolică, deoarece Dumnezeu își folosește rareori magia. Spre deosebire de diavol, el nu caută să-și seducă creaturile și se atașează doar de cei care îl caută cu dragoste și recunoștință pentru jertfa sa în Hristos.

Catolicii citesc acum și ei Biblia, iar când citesc textele profetice, diavolul și clerul le dau interpretările lor. Pentru catolici, „fiara” este Rusia. Când era sovietică și atee, acuzația a fost ușor acceptată, dar nu mai este atee și chiar și-a recăpătat zelul pentru religia sa ortodoxă. Prin viziunile pe care le-a dat în timp ce apărea în chipul „Fecioarei”, Satana a stârnit interesul pentru misterul profețiilor aduse în Portugalia, la „Fatima”. Al treilea mesaj cerea ca Rusia sovietică să fie convertită la cultul „Fecioarei” și la catolicism. Acum convertită și ortodoxă, al treilea mesaj dat nu mai are nicio rațiune de existență. Dar Rusia ortodoxă concurează cu Roma catolică, așa că ura romană își multiplică intrigile pentru a o

slăbi, iar în evenimentele actuale, Statele Unite protestante și capitaliste o susțin în lupta sa. Papalitatea a fost indignată de concurența din partea acestei credințe creștine orientale, care avea propriul său papă, care a luat numele de papă. Inițial, papa stătea la Constantinopol, care rivaliza cu Roma, dar mai târziu scaunul ortodox a fost stabilit la Moscova. Astfel, ura romană a fost îndreptată împotriva acestei capitale rusești.

Cunoaște diavolul planul profețit de Dumnezeu? Dacă a fost capabil, la începutul răzvrătirii sale împotriva lui Dumnezeu, să creadă că poate obține victoria și să-și facă ideile să triumfe, pe de altă parte, înfrângerea sa în fața lui Isus Hristos i-a luat, într-un ceas dureros pentru Isus, toate iluziile și speranțele. Mai mult, se dezvăluie o precizie despre el și, conform Apocalipsei 12:12, el „***știe că are puțin timp***” pentru a acționa împotriva planului mântuitor al lui Dumnezeu: „*De aceea, bucurați-vă, ceruri și voi, cei ce locuiți în ele! **Vai de pământ și de mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, având o mânie mare, pentru că știe că are puțin timp***”.

„Mânia sa este consecința condamnării sale la moarte de către Dumnezeu, care l-a învins în Isus Hristos. Iar mânia sa este vizată de „*pământ și mare*”, care desemnează atât planeta pe care trăim, cât și, ca simbol spiritual, credința protestantă și credința catolică, care se comportă ca niște „*fiare*” agresive față de adevărații aleși ai lui Isus Hristos, fiecare la timpul său. Diavolul l-a văzut pe Hristos intervenind la sfârșitul primilor 4.000 de ani din istoria Pământului. Atunci a putut înțelege sensul pe care Dumnezeu a vrut să-l dea săptămânii de șapte zile, o unitate simbolică a celor șapte mii de ani de timp global. Sabatul a profețit înfrângerea sa și odihna finală obținută de Dumnezeu și aleșii săi; prin urmare, nu i-au mai rămas decât două milenii pentru a se răzbuna împotriva lui Dumnezeu și a aleșilor săi. Și când Ioan a primit Revelația Apocalipsei, Satana a fost primul care a putut să o descifreze, dar nu a câștigat nimic împărtășind descoperirea sa cu ființele umane. A preferat să-i lase în iluziile lor și să-i lase să creadă că eternitatea era în fața lor. Cu toate acestea, știind că i s-au dat două mii de ani pentru a acționa, a putut să-și organizeze...” Planuri de război bazate pe proliferarea minciunilor seducătoare cu consecințe dublu mortale. Popoarele barbare din care făceam parte acordau puțină importanță educației, spre deosebire de poporul evreu, ai cărui copii au învățat să citească și să scrie foarte devreme. Această educație le-a permis să identifice ordinele divine și ordinele umane. În Occident, ignoranța și incapacitatea de a citi scrierile biblice autentice au facilitat răspândirea de către diavol a îndoctrinării mincinoase propagate de la Roma după Constantin I, ^{cunoscut} sub numele de cel Mare (marea capcană, marele mincinos). Libertatea conștiinței și a cultului, pe care a acordat-o prin decretul său de la Milano promulgat în 313, a favorizat falsele conversii creștine și debaterile de protest care au urmat. Doctrina adevărului a fost astfel înecată într-un potop de gânduri libertariene al căror episcop al Romei s-a făcut custode. Astfel s-a născut credința romano-catolică, care avea să devină papală și impusă de monarhie prin decretul lui Justinian, semnat în 533, dar implementat abia în 538; căci până la această dată, Roma era ocupată de ostrogoți. În 538, generalul Belisarius i-a alungat și intriga... Vigilius a putut intra în serviciul său papal. O profeție inspirată de diavol, cunoscută sub numele de „profețiile Sfântului Malachia”, a anunțat succesiunea a 120 de papi în scaunul de la Roma. Acesta este un exemplu al

abilității diavolului, care poate, de asemenea, prin intermediul unor sfinți catolici falși și al „Fecioarei” presupuse a fi Maria, mama lui Isus, să transmită profețiile sale celor care rămân sub dominația sa muritoare.

Privilegiile adevăratei credințe

Sunt foarte numeroase și, în realitate, toate provin dintr-una singură: aceea de a beneficia de inteligența dată de Dumnezeu.

În viața oficialilor aleși, primul privilegiu este să știi că viața de zi cu zi este teribil de înșelătoare. Pentru a înțelege mai bine această înșelăciune, trebuie să realizezi cât de mult societățile occidentale moderne sunt conectate la știri: relațiile umane se bazează în primul rând pe mass-media, internet, televiziune și radio. În toate aceste medii, opiniile experților sunt difuzate continuu. Iar omul modern trebuie să facă față unei multitudini de opinii contradictorii care se opun reciproc. Pe măsură ce alegerea devine din ce în ce mai dificilă chiar și pentru cei mai simpli, mințile acestor oameni trec de la o idee la alta fără a se putea stabili.

Aleșii lui Hristos nu cad în capcana iluziilor construite pe alianțe la fel de înșelătoare și ipocrite pe cât sunt de fragile și temporare. Cu toată puterea mediatică, acordurile și tratatele sunt semnate de agenți politici. Apoi, datorită unei schimbări de lider, aceste angajamente sunt puse sub semnul întrebării și abandonate. Și când observăm istoria umanității, ne dăm seama că aceasta a fost construită pe contestări continue ale acordurilor și tratatelor. Cei aleși nu sunt surprinși de aceste lucruri, deoarece știu că pământul a fost creat de Dumnezeu pentru a-i oferi diavolului un domeniu în care este autorizat să lupte împotriva lui Dumnezeu și a taberei sale credincioase. Pacea căutată de liderii politici este întotdeauna iluzorie și zadarnică. Căci natura pământului este război între oameni, între îngeri și între Dumnezeu și Satana. În evenimentele actuale, războiul din Ucraina oferă un exemplu dramatic al neînțelegerii evenimentului. Oamenii știu să explice lanțul evenimentelor care au condus această țară la război. Dar explicațiilor lor le lipsește parametrul principal: Dumnezeu. Căci sub judecata Lui se află adevăratele cauze ale războaielor. Iar cea care a început este deosebit de formidabilă, deoarece este ultima. Mulțimi de bărbați, femei, bătrâni și copii vor pieri și vor dispărea în această furtună distructivă. Dar ignorându-L pe Dumnezeu și planul Său, oamenii se înșală în raționamentul lor, care în realitate este construit doar pe speranțele lor false. Nu am cântat noi „Va fi mai bine mâine” pe unele noastre radio? Și acest mesaj ilustrează atașamentul incredibil față de speranță, care, conform zicalei, „ne ține în viață”. Speranță există și printre cei aleși, dar spre deosebire de mulțimile izolate de Dumnezeu, speranța lor nu este iluzorie, deoarece Dumnezeu în care își pun speranțele este Dumnezeul Atotputernic, care poate duce la îndeplinire planul Său și poate obține victoria glorioasă pe care a profețit-o. Ignorându-L pe Dumnezeu și planul Său distructiv iminent, comentatorii subestimează amenințările rușilor care folosesc arme nucleare. Bazându-se pe lunga perioadă de pace care a trecut de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, vor să se convingă că nimeni de pe pământ nu este suficient de nebun pentru a folosi această armă, ceea ce ar duce la distrugerea

vieții pe pământ, din cauza represaliilor țărilor echipate cu această armă. Au ajuns să creadă că existența acestei arme atomice are doar un scop descurajant. Și astfel, amenințările rusești nu sunt luate în serios, iar liderii europeni și americani sunt încurajați și se angajează într-o escaladare a acțiunilor fatale. Este adevărat că amenințările rusești sunt în primul rând disuasive, deoarece Rusia încă prețuiește viața, căutând să protejeze teritoriile care, grupate sub dominația sa, au făcut-o bogată și puternică. Așa a fost regiunea Ucrainei, „grâнарul” său. Prin urmare, nu dorește să dispară. Și totuși, va dispărea, pentru că Statele Unite nu vor avea aceleași scrupule și reținere. Toți cei care disprețuiesc amenințările rusești nu sunt conștienți că adevăratul pericol pentru națiuni este american. Analizând comportamentul lor actual, putem înțelege deja de ce, atunci când va fi momentul potrivit, nu vor ezita să vitrifice teritoriul rusesc, chiar dacă asta înseamnă să vadă unele orașe americane dezintegrate și ele de răspunsul rusesc. Și capitalele Europei vor fi, de asemenea, lovite de Rusia, care a fost învinsă militar. Într-adevăr, americanii nu mai vor să se angajeze în luptă. Au învățat lecții bazate pe intervențiile lor internaționale în care au pierdut mulți soldați; s-a terminat, nu mai vor să-și expună soldații. De fapt, războiul din Ucraina le dă dreptate, deoarece pe teren, soldatul are din ce în ce mai puține șanse de supraviețuire. Armele moderne, extrem de precise și utilizarea dronelor ucigașe explică rezultatul observat: tancul, deși puternic blindat, este vulnerabil și niciun avion de vânătoare nu este în siguranță, nici pe uscat, nici în aer, nici pe mare sau sub apă. Armamentul occidental sofisticat își dovedește eficacitatea în Ucraina împotriva armatelor rusești. Dar atenție, acest armament ruinează țări, pentru că este teribil de scump. Războiul real capătă aspectul unui joc video. Punctul comun dintre cele două este tehnologia informatică. Rachetele își iau zborul și își lovesc ținta, dar cine câștigă în final? Cel care poate continua lupta împotriva celui care și-a epuizat rachetele de atac sau de apărare. Mă gândesc la cum în cel de-al Doilea Război Mondial, în Bătălia de la Ardeni, comandantul american a luat decizia de a-și sacrifica micile tancuri „Sherman” pentru a ține tancurile germane cât mai mult timp posibil pe câmpul de luptă, iar această decizie s-a dovedit a merita, deoarece, după ce și-au epuizat combustibilul, echipajele germane și-au abandonat puternicele tancuri „Tiger” și au pornit pe jos pe drumul spre Germania. Astfel a căzut ultima apărare blindată germană; drumul spre Berlin era deschis pentru americani și aliații lor.

Acest consum enorm de arme distructive moderne mă conduce la o mai bună înțelegere a rolului acestui război din Ucraina, care nu apare în profeția din Daniel 11:40-45. Scopul său este de a seca resursele națiunilor europene și le va priva de posibilitatea de a se apăra eficient atunci când Rusia le va invada, așa cum profetește Daniel 11:40: „*La vremea sfârșitului, împăratul miazărilor va împinge împotriva lui. **Împăratul miazănoaptei va veni împotriva lui ca o furtună**, cu care și călăreți și cu multe corăbii; se va înainta spre interior, se va întinde ca un torent și va da pe dinafară.*” În această fază a conflictului, armatele rusești ale „*împăratului miazănoaptei*” vor zdrobi rezistența slabă care i se va opune. Iar această rezistență slabă își are explicația în sărăcirea generală a națiunilor UE în urma destabilizării economice pe scară largă cauzată de sancțiunile luate împotriva Rusiei. Aceste decizii apărute de Comisia Europeană vor costa scump populațiile europene lovite de ruină.

În acest moment, încă există incertitudine cu privire la „*regele sudului*”, pe care îl identific cu islamul răzbunător și războinic. Acțiunea care îl privește în acest verset a fost deja îndeplinită sau va fi îndeplinită înainte de invazia rusă? Ruina europenilor din cauza dezastrului ucrainean ar putea fi explicația atacurilor musulmane. Căci odată ruinată, Europa își va pierde prestigiul, iar dușmanii ei naturali vor înceta să se teamă de ea. Deja vulnerabilă datorită valorilor sale umaniste și a primirii ușoare, va fi și mai vulnerabilă odată ruinată. Iar în spatele Al-Qaeda și Daesh, o mobilizare musulmană generală va putea combate sudul Europei, și anume Italia Papei, Spania și Portugalia foarte catolice, precum și Franța, „fîica cea mare a Bisericii”, ținta urii religioase.

Privilegiile aleșilor lui Iisus Hristos privesc și judecata pronunțată asupra a tot ceea ce omenirea numește „progres”. Etimologic, omenirea doar progresează, dar progresează ea spre bine sau spre rău? Este progresul atât de pozitiv pe cât se pretinde? Alesul iluminat poate spune clar că oamenii progresează spre un nivel de imoralitate neatins până acum. Dar ce se întâmplă cu progresul tehnic de care noi, cei din Occident, am devenit atât de dependenți? Voi oferi explicații care arată că acest progres tehnic ne ucide ochii, urechile, trupurile și mințile.

Progresul ne ucide ochii

Privirea fixă la televizor sau la ecranul computerului reduce exercițiul fizic al mușchilor oculari. Creierul își abandonează programarea inițială imediat ce concentrarea sa este înlocuită de lentile corectoare fabricate de opticieni. Progresul este și publicarea unei multitudini de cărți, romane, a căror citire încurajează, de asemenea, fixarea privirii, dar pericolul este mai mic decât imaginea de pe calculator, deoarece, spre deosebire de televiziune, cartea este o imagine precisă, în timp ce televiziunea creează o imagine imprecisă construită artificial, în opoziție completă cu principiul natural al vieții. Creierul nostru este capabil să se adapteze la imaginile naturale ale vieții și funcționează la rezoluție foarte mare în mod natural doar atâta timp cât nu este deteriorat și atacat de imagini virtuale artificiale. În trecut, televiziunea cu tub catodic era deosebit de distructivă pentru ochii noștri; emisiile imaginii complet neclare ne înnebunea creierul, deoarece încerca în zadar să se concentreze pe claritate. Dar invizibile și mult mai periculoase erau razele proiectate de aceste tunuri de particule. În mijlocul păcii, ochii noștri erau bombardați de proiectile care ne distrugau retinele.

Progresul ne ucide urechile

Sunetele naturale ale vieții din trecut nu erau deloc agresive. Cel mai mare pericol era să te afli într-un loc unde se producea o explozie de praf de pușcă, ceea ce era cazul tunarilor. Conștienți de risc, știau cum să-și protejeze urechile. Și fulgerul era capabil să asurzească o ființă umană, dar aceste cazuri erau excepționale. Odată cu dezvoltarea electricității a venit era electronicii și a capacității de a amplifica puterea sunetului. Mai întâi s-au folosit tuburi, care se încălzeau mult și reproduceau sunetul cu compresie naturală. Apoi a venit vremea tranzistorului, foarte mic și consumator de energie redusă. Și radioul, magnetofonele și apoi videocasetofonele s-au dezvoltat în așa-numita tehnologie „analogică”. Aceasta a păstrat o planificare care limita dinamica sunetului obținut. Cu toate acestea, puterile de ieșire foarte mari reproduse de

difuzoare puternice puteau deja asurzi treptat o persoană expusă prea aproape de un difuzor în discoteci sau dansuri publice. Tragedia s-a produs odată cu răspândirea pe scară largă a tehnologiei digitale, care are avantajul și dezavantajul de a reproduce în cele din urmă dinamica exactă a sunetului înregistrat. Ceea ce vreau să spun este că emisiunile realizate pe principiul digital constituie tunuri de zgomot. Sunetul nu mai este comprimat, iar dinamica reproduce cele mai înalte vârfuri ale spectrului sonor. În emisiunile de televiziune, vârfurile sonore ne asaltează timpanele, fără ca noi să simțim efectul. Nu este vorba de puterea generală a sunetului, ci de vârfuri care ne asaltează auzul, deoarece sunetul nu mai este comprimat. Pentru a înțelege mai bine ce spun, puteți asculta sunetul filmelor vechi și îl puteți compara cu efectele sunetelor digitale moderne. În filmele vechi, sunetul era audibil și regulat, dar nu mai este cazul; cu digitalul, trecem de la o șoaptă abia auzită la un vârf ascuțit care asaltează urechea. Dovada vizuală a ceea ce spun se găsește în creșterea constantă a utilizării aparatelor auditive, vândute la prețuri de aur sau platină, într-un mod nedrept, lacom și scandalos. Dar, la fel ca trenul, progresul merge înainte, iar dacă nu îl iei, rămâi singur pe peronul gării. Conștienți de problema cauzată de căști, specialiștii au modificat standardul de impedanță al traductorului. Standardul de rezistență internă a bobinei de 8 Ohm a fost abandonat în favoarea standardului de 32 Ohm, care reduce puterea sonoră a căștilor. Problema era însă doar parțial puterea, factorul cu adevărat agresiv fiind dinamica nelimitată.

Societățile noastre occidentale sunt acum obligate să recurgă la dispozitive electronice, deoarece statele europene și-au bazat serviciile naționale pe utilizarea internetului, a telefoanelor mobile sau a computerelor. Această alegere îi expune pe oamenii occidentali la aparate vizuale și auditive pentru a-și îmbogăți cunoștințele specialiștilor.

Progresul ne ucide corpurile

Munca urbană a înlocuit munca rurală. Natura sedentară a locurilor de muncă promovează obezitatea, deoarece corpurile nu mai fac mișcare, aflându-se în medii închise sau sub aer condiționat, în posturi dăunătoare, stând jos sau în picioare, toate acestea nemai oferind corpului uman exercițiile fizice în aer liber pe care le oferea oamenilor vechiul mod de viață. Mai mult, supuși constrângerilor de timp, oamenii își neglijează calitatea nutriției. Sandvișul a înlocuit masa completă. Este înghițit mai mult decât consumat, iar sănătatea umană plătește prețul. Progresul înseamnă și concentrare urbană și viața stresantă rezultată. În orașe, această concentrare este însoțită de nesiguranță, iar corpurile fizice însele sunt atacate. Paradoxal, corpurile fizice sunt, de asemenea, victime ale utilizării greșite a tot felul de medicamente create de laboratoarele științifice. Pentru că în Occident, utilizarea medicamentelor este abuzivă: luăm un medicament pentru a dormi, altul pentru a ne trezi, iar în timpul zilei, ceștile de cafea neagră se succed pentru a face față stresului profesional. Progresul ucide corpurile prin modificările aduse alimentelor. Industria le rafinează și le face mai puțin digerabile pentru organism. Grâul integral este înlocuit cu făină fină, iar orezul integral își pierde învelișul. Chimia otrăvește pământul, ale cărui roade vor fi consumate de om.

Progresul ne ucide mințile

O veche zicală spune: „O minte sănătoasă se află într-un corp sănătos”. Așadar, cum poate fi mintea sănătoasă dacă trupul este pângărit și atacat, așa cum tocmai am menționat? Atunci când corpul fizic este maltrat, mintea umană nu mai funcționează corect. Influența mentală a mass-media, care invadează gândurile umane, o transformă într-un robot, incapabilă să gândească singură, deoarece mass-media o saturează cu explicații. Modul în care omul modern a devenit sclavul telefonului mobil sau al computerului său este un exemplu al robotizării sale. Și aici, din nou, în acest abuz, el găsește un stres care absoarbe și distruge capacitatea de a gândi; astfel încât ființa umană își prioritizează nevoia imediată și nu mai poate dedica timp meditației și reflecției asupra sensului pe care trebuie să-l dea vieții sale. Urgența are prioritate și totul se accelerează, inclusiv fluxul cuvintelor sale. Mintea umană rătăcește, trecând de la o situație la alta, mereu grăbită, și trebuie să mărturisesc aici că îmi datorez binecuvântarea spirituală căutării mele de Dumnezeu, care a fost favorizată de un context de șomaj profesional. Această oprire impusă de situație mi-a fost benefică în cel mai înalt grad. Însă viața occidentală nu încurajează șomajul și este logic, deoarece viața de oraș are prețul ei, iar cheltuielile de plătit rămân aceleași și în șomaj, ca și în activitatea profesională. Valorile apărute de occidentali sunt în opoziție directă cu valorile încurajate de Dumnezeu. Succesul profesional este pentru necredincioși scopul de atins pentru a reuși în viață. Dar concentrându-se doar pe acest obiectiv, oamenii ignoră oferta vieții veșnice pe care Dumnezeu o prezintă în Isus Hristos. Progresul împinge spre îmbogățire, iar modelul tipic al acestui standard este cel american. Se numește „visul american” și constă în a face o avere, iar unii au reușit atât de bine în acest „vis” încât singuri posedă mai multă bogăție decât națiuni întregi. Un astfel de exces semnalează iminența unei mari judecăți divine. Căci aceste sume de bani sunt folosite pentru a face ființele umane tot mai înrobite bunurilor de consum. Bani cumpără totul: bunuri, dragoste și chiar moartea dușmanilor.

De asemenea, datorăm progresului ceea ce numim bolile civilizației. Toate se datorează invențiilor umane, omul devenind capabil, prin știința chimică, să compună moleculele unor noi materiale obținute din componente derivate din petrol. Materialele plastice s-au născut și au inundat viața civilizată. Bolile civilizației sunt insidioase și mult timp ignorate. Deoarece nocivitatea lor apare doar după o lungă perioadă de expunere. Astfel, după ultimul război mondial, ustensilele de uz casnic turnate din aluminiul topit, extrem de apreciat, au fost cauza a multiple tipuri de cancer. Același lucru este valabil și pentru utilizarea greșită a azbestului, iar cei care l-au fabricat, angajații, au fost primii care au plătit prețul ridicat. Acesta este și cazul expunerii la plumb, care provoacă boala saturnogeniei. Creatorul nostru nu ne-a dat moleculele acestor materiale dăunătoare. Și astăzi suntem forțați să recunoaștem că singurele materiale sănătoase sunt lemnul, piatra, teracota și chiar oțelul inoxidabil al omului.

În trecut, înainte de dezvoltarea tehnologică, sărăcia ucidea mulți oameni din cauza lipsei de hrană, a suprasolicitării și a oboselii sau din cauza lipsei de încălzire și a expunerii la umiditate excesivă. Însă aceste cauze provocau decese rapide. Dezvoltarea tehnologiei a înlocuit aceste cauze cu boli lente și progresive, nedetectabile pe termen scurt. Dar, în câteva generații, acestea au căpătat o formă

cronică pe care indivizii o transmit prin ereditate. Genomul uman este astfel, pentru mulțimi de oameni, atacat, transformat și deformat. Copiii se nasc din ce în ce mai devreme cu deficiențe de vedere și trebuie să poarte ochelari, iar acesta este din nou progres. Copiii care se nasc moștenesc defectele părinților lor și nu mai au dreptul la sănătatea perfectă la care aveau dreptul oamenii nevinovați înainte de modificările aduse de știința umană. Paradoxal, civilizația suferă bolile exceselor sale în îngrijirea aseptică. Produsele de curățare care ar trebui să protejeze provoacă boli lente, datorită mirosurilor lor și a compoziției lor chimice artificiale, insuportabile pentru celulele corpului uman. Celulele pielii noastre sunt protejate și întreținute în mod natural de fenomenul natural care o menține lubrifiată. Și această lubrifiere naturală este esențială pentru ca aceasta să rămână suplă. Însă apa orașului este încărcată cu nitrați și reziduuri de calcar agresiv. Dumnezeu nu i-a dat omului aceste produse care nu se găsesc în izvoarele de munte. Apa este o victimă a bolilor civilizației, iar corpul nostru uman este compus din 75% apă; aceasta arată cât de grav, avansat și ireversibil este răul care atacă oamenii! Apa care ar trebui să dea viață este otrăvită la nivelul pânzelor sale freatice subterane, iar otrăvurile sale au fost produse de om, nu de Dumnezeu.

Compară și înțelege ce a pierdut omenirea. Înainte de civilizație și de viața urbană, fiecare își satisfacea nevoia de apă obținând-o gratuit, săpând o fântână pe proprietatea sa. Astăzi, apa trebuie plătită, și la un preț din ce în ce mai mare, în timp ce calitatea ei se deteriorează pe zi ce trece. În viața rurală, pământul cultivat hrănea familiile locale, încă gratuit. Astăzi, alimentele procesate industrial, tratate chimic, sunt vândute la prețuri din ce în ce mai mari, datorită acumulării de intermediari care se inserează pe piața dintre producător și consumator. Acești intermediari depozitează alimentele pe care speculează, pentru că le păstrează în așteptarea celui mai bun preț. Aceste două exemple arată cum civilizația a rupt omenirea de rădăcinile sale pământești. Viața simplă și naturală, organizată în contact cu natura, creată de Dumnezeu, a fost abandonată de om, care, în acest proces, și-a abandonat legătura cu Dumnezeu, creatorul său, al cărui cuvânt este o hrană spirituală indispensabilă pentru a construi și a menține viața. Prin urmare, rezultatul său este fatal, el a făcut alegerea de a muri.

Nazisti! Sau noii romani?

Printre supraviețuitorii actuali, adevărații martori oculari ai celui de-al Doilea Război Mondial au devenit rari. Și eu însumi m-am născut la sfârșitul aceluia război și, prin urmare, nu am nicio amintire vie despre el. Cu toate acestea, Duhul lui Dumnezeu mi-a dat interes pentru lecțiile istoriei, având în vedere slujirea profetică pe care o îndeplinesc pentru el și aleșii lui din 1980. În afară de istoricii profesioniști, cine poate spune astăzi ce a fost nazismul? Tinerii au despre acest subiect doar ceea ce zvonul public le-a amintit de mult timp și constant: nazismul este ura față de evreii pe care voiau să-i eradicaze de pe pământ. Ceea ce evreii numesc „Shoah”. Dar această definiție este departe de a fi completă, chiar dacă este justificată. Căci ideologia nazistă antievreiască s-a născut în mintea lui Adolf Hitler și aceasta a fost particularitatea sa în anii 1930, la sfârșitul

secolului al XX-lea · În primul rând, trebuie să ținem cont de faptul că poporul evreu a fost blestemat de Dumnezeu, iar Biblia confirmă acest lucru, așa cum spune Pavel în Gal. 3:10: „ *Căci toți cei ce se îndură de faptele Legii sunt sub blestem, căci este scris: «Blestemat este oricine nu păzește tot ce este scris în cartea Legii, ca să-l facă!»*” Pavel îi denunță astfel pe cei care sunt atât de atașați de faptele Legii încât refuză credința în Hristos. De aceea, în ceasul refuzului, au strigat public: „ *Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!* ”, conform Matei 27:25. Este de mirare atunci că Dumnezeu îi ia pe cuvânt, pentru a da o lecție severă ultimelor generații ale umanității? Căci această gândire și ură nazistă față de evrei a fost inspirată de Dumnezeu în Hitler, în același fel în care i-a chemat pe filistenii împotriva lui Israel pe vremea judecătorilor, pe regele Nebucadnețar în anii 605, 597 și 586, precum și pe romani în anul 70. Pedepsirea evreilor necredincioși și răzvrătiți este o prerogativă divină și nicio putere umană nu o poate împiedica atunci când Dumnezeu a îndeplinit-o. Nu contează ce instrumente umane încredințează el acest rol al justiției, deoarece ceea ce trebuie să ne amintim în aceste pedepse este aplicarea judecății drepte a lui Dumnezeu. În exemplele pe care tocmai le-am prezentat, putem deja stabili o legătură între nazismul lui Hitler și trupele imperialismului roman, întrucât istoria mărturisește că, la vremea lor, ambele i-au lovit pe evrei.

Asemănarea nu se oprește aici. În ambele entități, germană și americană, găsim emblema imperială simbolică reprezentată de „vultur”. Ambele aveau proiectul de a forța, prin forță, celelalte popoare ale pământului să adopte regulile și standardele lor de viață. Și la acest nivel de comparație, putem adăuga la aceste două entități regimul republican imperial al lui Napoleon I ' pe care Franța l-a impus cu sânge popoarelor europene. Și nu fără motiv Adolf Hitler îl admira. Toate aceste regimuri imperiale și-au impus legile și forța pentru că erau profund convinse că dețineau standardul societății umane ideale. Și aici se află adevărata bază a gândirii „naziste”. Aceasta, până la punctul de a defini în termeni rasiali, standardul omului perfect: pentru Hitler era arian, trebuia să fie blond, cu ochi albaștri, iar forma craniului său a fost stabilită și de oamenii de știință naziști. Prin urmare, acest standard definea deja pentru Hitler „ **o castă superioară, o rasă superioară** ”, conform cuvintelor lui V. Putin; cuvinte cu care definește societatea occidentală actuală, în mesajul adresat oligarhilor ruși stabiliți în Occident. Mult timp separat de această societate occidentală, V. Putin a observat-o și a judecat-o cu un ochi critic de care europenii au nevoie. Observ pe platformele media însăși dovada a ceea ce denunță V. Putin: mândrie, aroganță, dispreț și, mai presus de toate, o ignoranță periculoasă și culpabilă față de oamenii care vor fi victime ale unor oameni care i-au înșelat, dorind să-i liniștească în legătură cu amenințările rusești. Pentru că un sondaj arată că 72% dintre francezi se tem și iau în serios amenințările nucleare rusești și consecințele unui al Treilea Război Mondial. Spre deosebire de 72% dintre oamenii obișnuiți, generalii, jurnaliștii specializați, mărturisesc că se îndoiesc de aceste posibilități. Această situație reproduce cele din 1914 și 1939, vremuri când liderii militari, încrezători în puterea, echipamentul și eficacitatea lor, credeau că pot învinge Germania în câteva zile sau săptămâni. Iar istoria confirmă cât de greșit au greșit supraestimându-și

puterea și, mai presus de toate, subestimând-o pe cea a inamicului; adică ceea ce fac din nou în 2022 în ceea ce privește Rusia.

Încă o dată, evenimentele actuale dovedesc măsura în care mândria poate orbi inteligența și perspicacitatea umană. Și, din moment ce naziștii și românii împărtășeau aceleași idei și comportamente, putem considera Occidentul arrogant și cuceritor o nouă formă de imperialism istoric „**roman**”. Dar, sub această imagine, poporul american din SUA deține un rol fundamental dominant. Căci noua Europă a Uniunii Europene a fost construită pe imaginea lor. Și America nu și-a ascuns de mult ambițiile și planul de a conduce lumea. Victoria sa în cel de-al Doilea Război Mondial a ridicat-o deasupra tuturor popoarelor. Cel de-al Doilea Război Mondial le-a permis americanilor să realizeze cât de puternici erau. Și inițial, America și-a desfășurat luptătorii, soldații americani, pentru a-și asigura influența în țările asiatice, apoi în Est, succesiv în Irak și Afganistan. Puternică în aer, pe mare și pe uscat, a suferit totuși eșecuri și în cele din urmă s-a retras. Dar de atunci, alte națiuni, cea mai recentă China, au crescut în importanță și concurează cu ea. Rusia, adversarul urât de mult timp, s-a ridicat și ea după cădere și, prin urmare, a intrat și ea în competiție cu acesta. Dominația americană este, mai presus de toate, economică; Este interesată doar de piață și de profiturile pe care le poate aduce. Nu invadează militar nicio țară pentru a o coloniza și a se stabili acolo. Și tocmai acest comportament pașnic a făcut ca popoarele să nu observe pericolul pe care îl reprezenta și îl reprezintă încă pentru ele. Căci, la fel ca antica Roma imperială cuceritoare, ea atrage popoarele NATO în războiul său împotriva dușmanului său ereditar, Rusia. Dar de ce a devenit dușmanul său? Din cauza concepțiilor lor economice diametral opuse. Capitalismul, care îmbogățește omul prin exploatarea sa, pentru SUA, și comunismul, care interzice această practică, pentru Rusia de tip sovietic. Din epoca sovietică, Rusia nu mai este oficial comunistă, dar guvernarea sa națională a păstrat aspecte ale acesteia.

Pentru a înțelege cauza angajamentului armat al Rusiei împotriva Ucrainei, trebuie să observăm tot ce NATO a smuls de la Rusia de la împărțirea Ialtei. De-a lungul timpului, granița dintre Vest și Est, care trecea prin Berlin, era pe cale să ajungă la nivelul Belarusului și Rusiei. Rusia a acceptat ca Germania de Est, Polonia, Statele Baltice, Republica Cehă, Slovacia, România și chiar Ucraina să rămână independente și să nu se alăture taberei NATO. Evident, în Occident, această frică de NATO este înțeleasă greșit, deoarece societatea sa este considerată un model ideal. Occidentul nu poate demonstra obiectivitate și este incapabil de o autocritică sănătoasă. Comparația cu societatea romană republicană și imperială ne ajută să înțelegem ceea ce trăim în Occident. Poporul roman și-a trimis legiunile, care, prin forța copleșitoare a armatelor lor, au impus supunerea popoarelor care anterior fuseseră libere și independente. În cei 77 de ani de la împărțirea Ialtei, America și aliații săi europeni au folosit aceeași presiune militară pentru a câștiga putere și influență în întreaga lume. În spatele propriilor granițe, Putin a observat aceste fapte și a denunțat ceea ce consideră un nou aspect istoric al modelului nazist german. Brigăzile „SS” naziste erau foarte asemănătoare cu legiunile Romei și, de atunci, cu armatele soldaților americani. Disciplina de fier era puterea tuturor. În cazul legiunilor romane, cei care se comportau ca niște lași în timpul luptei erau aruncați fără milă în gol de la înălțimi mari. V. Putin a

învăţat din istorie alegerile făcute de Polonia şi Franţa de a colabora cu Germania nazistă înainte de înfrângerea germană din 1945. De asemenea, nu a uitat cum Ucraina a luptat împotriva Rusiei alături de armatele germane.

Aşadar, ce formă a luat acest comportament imperial roman neonazist? Îl găsim în cuceririle coloniale europene, în special în cele engleze. Franţa a făcut acelaşi lucru când a colonizat Africa de Nord şi Centrală, precum şi ţările asiatice Cambodgia şi Vietnam; toate cucerite prin forţa armelor, aşa cum au făcut romanii.

9 mai 1945, 9 mai 1950 şi 9 mai 2022

Această dată de 9 mai 2022 va marca probabil istoria noastră pământească. În primul rând, observ că această dată comemorează cea de-a 77-a aniversare a zdrobirii naziştilor germani de către Rusia. Cu toate acestea, această comemorare va avea loc într-un context în care Rusia s-a angajat din nou într-o operaţiune militară care viza denazificarea Ucrainei de data aceasta. Însă V. Putin tocmai a descoperit, prin sprijinul acordat Ucrainei, că Uniunea Europeană se poziţionează împotriva sa în acest conflict. Prin urmare, el este îndreptăţit să considere că şi această UE constituie o cauză nazistă. Greşeşte el în această judecată? Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să adoptăm un punct de vedere cu adevărat obiectiv, fără părtinire. Ceea ce nu face lucrurile mai uşor de înţeles este că Europa şi Ucraina nu revendică public şi deschis ideologia nazistă, aşa cum au făcut naziştii hitleristi germani. Dimpotrivă, tabăra occidentală a denunţat constant acest nazism naţionalist german şi, până în zilele noastre, a condamnat genocidul evreilor. Dar Ucraina? Libertatea în care a intrat în 1995 a favorizat formarea grupurilor care se regăseau în această adunare, iar printre aceste grupuri se numără şi autoproclamatul grup neonazist al Batalionului Azov. Ucraina nu este în întregime nazistă, dar un grup care admiră gândirea nazistă este reprezentat oficial acolo, iar iniţial, această prezenţă autoproclamată nazistă a dăunat cauzei ucrainene în relaţiile sale cu Europa. În 2014, cauza ucraineană l-a răsturnat pe preşedintele pro-rus ales popular cu ajutorul grupului nazist. În mod curios, această răsturnare brutală şi ilegală a fost apoi susţinută de Comisia Europeană, iar naţiunile Europei au aprobat această lovitură de stat naţională. Ca în orice revoluţie, Ucraina are susţinători şi adversari: ucrainenii catolici de origine poloneză şi cei de origine rusă se opun ucrainenilor pro-ruşi din tabăra răsturnată. Aceştia din urmă se retrag în Donbas, unde începe războiul, pentru a rezista celeilalte tabere, hotărâţi să nu mai rămână în alianţa rusă. După opt ani de război neîntrerupt împotriva pro-ruşilor din Donbas, tânărul preşedinte îşi exprimă dorinţa de a se alătura taberei europene şi apărarea militară a tratatului NATO. În tabăra rusă, această declaraţie este primită ca o scrisoare de divorţ. Iar separarea va plasa, odată cu Ucraina liberă, reprezentarea forţelor NATO în proximitatea Rusiei, adică la nivelul Donbasului. Odată cu dispariţia ecluzei de securitate pe care Ucraina o reprezenta pentru Rusia, Rusia se simte în pericol; următoarea ţintă a cuceririlor NATO va fi de data aceasta Rusia însăşi. V. Putin a reacţionat atunci,

gata să facă orice pentru a împiedica Ucraina să adere la NATO, iar singura opțiune care i-a rămas a fost confruntarea armată.

Revin acum la această grupare a Europei cu Ucraina, apărată printre altele de un grup autoproclamat nazist. Lui Putin îi este greu să nu observe o asimilare ideologică în această grupare. Aici detaliile poveștii își capătă întreaga importanță. În 1944, în urma înfrângerii germane, un număr mare de criminali de război din Germania nazistă au beneficiat de ajutorul organizației sanitare Crucea Roșie pentru a fi exfiltrați din Germania și au găsit refugiu în America de Sud, Chile și Argentina. Crucea Roșie era o organizație pur catolică pusă în slujba Papei de la acea vreme. Naziștii germani erau cu toții catolici devotați, loiali bisericii Papei și organizați conform normei iezuiților romano-catolici. În Europa care s-a reconstruit după 1945, naziștii au preluat poziții politice, iar încă din 1944, Statele Unite au primit cu brațele deschise mințile strălucite ale naziștilor germani. Așadar, a murit nazismul cu adevărat în 1945? Nu a beneficiat, dimpotrivă, de puterea Statelor Unite de a se ridica din cenușă precum o „phoenix”, numele unui oraș american? Cred că întrebările mele sunt de fapt răspunsuri afirmative. Dar atâta timp cât susține cauza evreilor, nimeni nu o va identifica ca atare.

Se întâmplă ca data de 9 mai 1950 să devină data sărbătorii creării Europei în urma declarației lui Robert Schuman, care a decis să unească producția de oțel și cărbune într-o alianță comună. Această decizie a fost reținută ca dată a înființării organizației Europei în 1985, într-o reuniune ținută la Milano. Un nume greu de uitat, întrucât acolo au fost promulgate tratatele lui Constantin I cel Mare ' în 313, cel care acordă pace și libertate religioasă, și în 321, cel care ordonă adoptarea primei zile și abandonarea celei de-a șaptea sfințite de Dumnezeu.

Această dată de 9 mai are o valoare pentru ambele tabere potențial opuse. Ce se va întâmpla la această dată anume? O declarație oficială de război adresată NATO sau, mai modest, UE? Aștept cu nerăbdare să aud răspunsurile în știri. Dar, logic, Europa romano-catolică papală ar trebui să fie deosebit de preocupată, fiind, în Daniel 11:40, „ *regele* ” atacat succesiv de „ *regele de la miazăzi* ” și „ *regele de la miazănoapte* ”. Deja, liderul rus putea indica poporului său țările care, prin aderarea lor la cauza Ucrainei, pe care o numește „nazistă”, și participarea lor la distrugerea armatelor ruse prin furnizarea armelor lor, sunt destinate să fie pedepsite și lovite de mânia sa.

Legitimitatea celor două țări adverse nu este principala cauză a conflictului în desfășurare. Adevărata cauză nu este remarcată de observatorii mass-media și de politicieni, deoarece este spirituală: Ucraina se află pe linia în care credința catolică, de partea occidentală, și credința ortodoxă, de partea estică, se opun reciproc. Pentru Dumnezeu, Ucraina este doar suportul unui pretext pentru o dispută al cărei scop final este de a lovi Europa catolică și de a distruge Rusia ortodoxă. De-a lungul istoriei, Ucraina s-a aflat sub dominație poloneză, apoi sub dominație rusă, astfel încât a fost constant sfâșiată între cele două tabere. În istoria Israelului pe vremea judecătorului Samson, o ghicitoare propusă de Samson filistenilor a fost la originea războiului prin care Dumnezeu i-a expulzat din țara evreiască.

În Biblie, în cartea lui Daniel, Dumnezeu le dezvăluie slujitorilor Săi condamnarea credinței romano-catolice, dar El dezvăluie și, în Ezechiel 38-39,

planul Său de a folosi Rusia, desemnată sub numele de „Gog”, pentru a lovi Israelul, „cea mai frumoasă dintre țări”, conform lui Daniel 11:41, iar această profecie se împlinește „la vremea sfârșitului” (v. 40), când Rusia pretinde a fi creștinismul Său ortodox, vai de el, la fel de blestemat ca Roma papală de la care a moștenit odihna săptămânală a primei zile stabilită de Constantin I^{cel} Mare. Încă o dată, Dumnezeu a **separat** alegerile catolice și ortodoxe pentru a le confrunta una cu cealaltă în momentul ultimei pedepse de avertizare care vine să pedepsească disprețul adus sfântului Său Sabat din ziua a șaptea. Este profetizat sub imaginea simbolică a „trâmbiței a șasea” în Apocalipsa 9: 13-21.

Timpul sfârșitului

Această expresie capătă o mare semnificație pentru ultimii slujitori ai lui Isus. În acel moment, profetia îi luminează asupra planului profetizat al lui Dumnezeu, iar ei beneficiază de progresul istoric pentru a interpreta mai bine sensul evenimentelor trăite. Știind că experiențele vechiului și noului legământ au fost construite într-un mod similar, mi se pare logic să considerăm că „timpul sfârșitului” vechiului legământ a început cu pedepsirea celor trei deportări consecutive în Babilon; adică în -605, în -597 și în -586. Apoi, istoria poporului evreu a continuat timp de mai bine de șase secole, în pregătirea primirii rezervate lui Mesia anunțat de Daniel 9:24-27.

Pentru noua alianță, „timpul sfârșitului” începe, așadar, în 1914, odată cu Primul Război Mondial, care s-a încheiat în 1918, a fost urmat de al Doilea în 1939 și s-a încheiat oficial, la rândul său, pe 8 sau 9 mai 1945.

În această dată a anului 1914, ținta mâniei lui Dumnezeu este clar identificată ca fiind Europa Occidentală. Căci Primul Război Mondial izbucnește pe pământul său. Rodul blestemat al romano-catolicismului se află la rădăcina mândriei curților europene și, prin urmare, a comportamentului împăratului german William al II-lea. Un asasinat este la originea unui lanț de reacții din partea națiunilor implicate. Și în acest moment, cele două națiuni care se confruntă, Franța și Germania, favorizează ambele credința romano-catolică; Europa Occidentală fiind, mai presus de toate celelalte continente, sediul reprezentantului său papal situat în Italia, în Cetatea Vaticanului. Învinsă pe 11 noiembrie 1918 de Franța și aliații săi englezi și americani, Germania își dorește răzbunarea. Și în 1939, puternic înarmată, reaprinde conflictul prin acțiuni nesustținute de Franța și aliații săi care îi declară război. Superioritatea echipamentului german va prelungi conflictul până în 1944, când soarta Germaniei s-a schimbat. Rusia și americanii au capturat Berlinul, unde Adolf Hitler, „Führerul”, se sinucisese. Învinsă de la începutul conflictului, Franța a acceptat regimul de colaborare cu Germania nazistă și a participat la exterminarea evreilor. Acest lucru avea să fie criticat. Dar, refugiindu-se în Anglia, generalul de Gaulle a reprezentat cealaltă parte a Franței; cea care refuza să se resemneze cu

înfrângerea și dorea să continue lupta. Totuși, acest al Doilea Război Mondial i-a dat o lovitură fatală autorității sale. Franța colonialistă și-a pierdut tot prestigiul în rândul popoarelor colonizate. Astfel, una după alta, coloniile asiatice, africane și maghrebiene aveau să protesteze, iar unele se eliberau prin forța armelor. Franța nu mai era temută; putea fi combătută și victorioasă. Această consecință a celui de-al Doilea Război Mondial stă la originea agresivității „*regelui miazăziului*” citat în Daniel 11:40. Biblia nu citează în altă parte, pentru acest context al „*timpului sfârșitului*”, acest nume de „*rege al miazăziului*”, ci „*miazăzile*” fiind în același timp cel al Europei și al Israelului, continentul african este vizibil desemnat. „*Regele*” papal din versetul 36 fiind un rege religios, catolicismul, este, de asemenea, „*regele miazăzilor*”, iar acesta desemnează islamul; religia țărilor nord-africane colonizate de Franța.

Daniel 11:40: Pregătirea pentru al Treilea Război Mondial

O nouă înțelegere a acestui subiect mă determină să rectific interpretările prezentate până acum.

Versetul 40: „*În vremea sfârșitului, împăratul de la miazăzi se va năpusti împotriva lui; împăratul de la miazănoapte va veni împotriva lui ca o furtună, cu care, călăreți și multe corăbii; va veni în largul țării, va da pe dinafară ca un torent și va da pe dinafară.*”

În „*vremurile sfârșitului*”, în 1945, al Doilea Război Mondial s-a încheiat, Germania nazistă a fost învinsă, iar cele două tabere victorioase, rusă și americană, au împărțit Europa între ele de-a lungul liniei Berlinului. Sprijinul rusesc a permis Franței să fie de partea învingătorilor. Acordul a fost semnat la Yalta, în Crimeea rusească. De la acea dată, o Europă rănită a fost împărțită în două tabere deschise ostile una față de cealaltă. Economia era în joc: capitalismul american versus comunismul rus, iar țările europene au fost plasate sub una sau alta dintre aceste două concepții economice și politice. Dar și religia era în joc: protestantismul și catolicismul american versus ortodoxia rusă. Atunci, zdrobite o vreme de Germania, țările coloniale, inclusiv Franța, și-au pierdut prestigiul, iar țările colonizate s-au revoltat una după alta. Ca reparare a suferințelor îndurate de evrei, America, care are un număr mare de evrei în țara sa, organizează prin vot întoarcerea evreilor pe pământul lor istoric, care după plecarea lor a devenit Palestina. Europa este în pace, sau aproape, dar războiul pune acum statul evreu împotriva palestinienilor. În acest moment istoric apare „*regele sudului*” din acest verset. Conflictele profețite împotriva Occidentului creștin vor lua, mai întâi, forma deturnării avioanelor turistice occidentale. Palestina, de religie musulmană, luptă prin piraterie, atacând comerțul turistic occidental. Aceste ciocniri vor fi apoi prelungite de luptele Fronturilor de Eliberare Națională colonizate; Indochina, Africa și în special Maghrebul de religie „musulmană”, ceea ce o face parteneră a taberei „regelui sudului”. Acest conflict privește în special Franța, care nu a reușit să-și rezolve eficient relația cu islamul. Dar, odată cu Acordurile de la Evian, a pregătit noi probleme relaționale pentru mai târziu, promovând

dezvoltarea acestei religii pe teritoriul său european. Poziția sa seculară a împiedicat-o să înțeleagă pericolul pe care îl reprezintă islamul pentru o țară creștină, chiar și în forma sa agnostică seculară.

Duhul rezumă fazele majore ale celui de-al Treilea Război Mondial, deoarece zicala populară „niciodată doi fără trei” este, de asemenea, un principiu aplicat de Dumnezeu, mai întâi, în ceea ce privește evreii, în -605, în -597 și în -586, datele celor trei deportări succesive ale poporului în Babilon. Pentru Dumnezeu, pedepsele pentru păcatele vechiului și noului legământ trebuie să fie aceleași, iar organizarea acestor pedepse, identică. Încă de la versetul 36, Duhul vizează entitatea papală romană, deja denunțată în capitolele 7 și 8, în principal. Ținta mâniei sale și a atacurilor citate este, așadar, Italia, unde papalitatea își are Statul Vatican. În Apocalipsa 18:24, Dumnezeu declară despre aceasta: „*și pentru că în ea s-a găsit sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost junghiați pe pământ*”. De aceea ocupă locul principal în momentul pedepsei. Deși vizează religia catolică europeană, trebuie ținut cont de faptul că profeția este dată evreilor; acesta fiind Daniel însuși. Acest lucru este cu atât mai adevărat cu cât, în această pedeapsă finală, este implicat și statul evreu restaurat. Astfel, detaliile „*sud și nord*” trebuie identificate din acest stat evreu. Și pe cine găsim în sudul Israelului? Arabia și Mecca, locul de origine al apariției Islamului. Pe cine găsim în nordul Israelului? Imensul teritoriu al țării ruse. Aceste date ne-au permis să identificăm cei trei „*regi*” descriși în acest verset. Și Duhul îi identifică după identitățile lor religioase: în ordinea prezentării, romano-catolicism, islam arab și ortodoxie rusă. Acest verset 40 prezintă un rezumat al acțiunilor care au condus la realizarea acestui al Treilea Război Mondial, sau „*a șasea trâmbiță*” din Apocalipsa 9:13. 21. Fricțiunile dintre Occident și războinicul Islam răzbnător nu au încetat, dar din 24 februarie 2022 a început un început al agresiunilor comise de Rusia odată cu intervenția sa împotriva Ucrainei.

Prima intervenție din 2014 transmite un mesaj important, întrucât, inițial, Rusia a anexat Crimeea; o acțiune care face referire la Tratatul de la Ialta, maltratată după 1945 de tabăra occidentală dominată de americani. Avansurile succesive ale NATO către teritoriul rusesc sunt cauzele intrării Rusiei în război, deoarece se simțea din ce în ce mai amenințată de acest NATO cuceritor. Setea de putere a Americii, revelată în Apocalipsa 13:11-18, nu o dovedește greșită. La împărțirea Ialtei, Rusia a luat sub dominația sa Polonia și ucrainenii catolici din Occident care luptaseră alături de armatele germane naziste. Aceste două țări au fost astfel exploatare de Rusia și private de o autonomie reală. Drept urmare, au păstrat ura și resentimentele. Acesta este motivul pentru care Polonia, eliberată de această tutelă prin căderea Uniunii Sovietice, a dorit imediat să se alăture taberei NATO, plasându-se sub protecția americană. După ce a aderat la NATO, comportamentul său a încurajat Ucraina să dorească să facă același lucru. Dar Rusia nu putea accepta ca teritoriul său să devină o graniță directă cu NATO.

În versetul 40, profeția vorbește despre momentul în care „*regele nordului*”, Rusia ortodoxă, va ataca deschis țările europene; aceasta va fi consecința sancțiunilor unanime, sau aproape unanime, luate de liderii Europei și de liderii săi naționali. Și trebuie ținut cont de faptul că Europa a fost construită pe tratatele „*Romei*”, astfel încât națiunile UE împărtășesc vina romano-catolică cu regimul

papal roman. Așadar, orice atac împotriva Europei este și un atac asupra credinței italiene și romano-catolice. Agresiunea rusă împotriva Europei este încă în față, dar nu este foarte departe, deoarece furnizarea de arme puternice către ucraineni ucide soldați ruși și le distruge armamentul, așa că, chiar dacă suferă un regres militar temporar, Rusia, amenințată cu ruina, va ataca în curând direct furnizorii. Abia atunci se va împlini a doua parte a versetului: „*Și regele nordului va veni asupra lui ca o furtună, cu care și călăreți și cu multe corăbii; va înainta în interiorul țării, se va întinde ca un torent și va da pe dinafară*”. Rusia se lansează apoi într-o mare recucerire care privește Israelul și Egiptul.

Versetul 41: „*El va intra în țara glorioasă și mulți vor fi doborâți; dar Edomul, Moabul și căpeteniile fiilor lui Amon vor fi izbăvite din mâna lui.*”

După ce a evocat agresiunea sa împotriva Europei Occidentale, Spiritul anunță intervenția rusă împotriva Israelului, „*cea mai frumoasă dintre țări*”. Alianța americanilor cu evreii justifică logica acestei agresiuni. Punând sub semnul întrebării alianța lor cu Occidentul și Israelul, „*Edom, Moab și căpetenia copiilor lui Amon*”, care reprezintă Iordania de astăzi, vecinul musulman al Israelului, sunt cruțați de ruși.

Versetul 42: „*El Își va întinde mâna împotriva țărilor, și țara Egiptului nu va scăpa.*”

Faptul că „*Egiptul*” a fost invadat de Rusia este în concordanță cu alianța pe care aceasta a făcut-o cu Israelul în 1979. Această alegere oportunistă este sugerată de faptul că Dumnezeu îi atribuie o încercare de „*scăpare*”, prin alăturarea lor, de mânia puterilor occidentale dominante la acea vreme.

Versetul 43: „*El va avea stăpânire peste comorile de aur și argint și peste toate lucrurile de preț ale Egiptului; libienii și etiopienii îl vor urma.*”

Această jefuire atribuită rușilor a fost justificată încă de la atacul rusesc asupra Ucrainei. Rezistența puternică pe care ucrainenii o opun îi consumă echipamentul militar, navele, tancurile, avioanele și chiar avioanele de luptă. Mai mult, de la începutul acestui conflict, sancțiunile economice impuse de tabăra occidentală împotriva sa au început să-i reducă bogăția, cu scopul declarat de a o ruina. Jefuirea bogăției taberei occidentale va fi, așadar, răspunsul său pentru a compensa pierderile suferite. Abia astăzi subliniez importanța acestei clarificări: „*libienii și etiopienii îl vor urma*”. „*Libienii*” sunt popoarele musulmane din Africa de Nord, în timp ce „*etiopienii*” reprezintă popoarele negre din restul Africii, a căror mare majoritate sunt acum și musulmane. Clarificarea „*îl va urma*” ne permite să reconstituim ordinea cronologică a acțiunilor profețite. Popoarele musulmane se angajează în război abia după atacul rusesc împotriva națiunilor europene și a Israelului. În mod logic și oportun, ele profită de dezordinea națiunilor din sudul UE, forțate să combată două agresiuni simultane. În acest atac asupra Africii musulmane, Franța, o fostă țară colonială, este vizată în mod special de popoarele pe care le-a colonizat. Regiunile sale sudice vor fi jefuite, iar populațiile sale vor fi parțial masacrate în diverse locuri profețite de Michel Nostradamus. După cum se spune în versetul 40, „*regele nordului*” rus invadează toată Europa și se angajează în jafuri. În conformitate cu decizia sa actuală, America inițial nu intervine pentru a preveni această invazie și permite Rusiei să se răspândească pe teritoriile națiunilor europene. Până în acest moment,

combatanții folosesc doar arme convenționale. Iar țările învinse sunt supuse jafului. Rusia este echipată cu arme nucleare puternice și terifiante, dar nu dorește să le folosească, știind că utilizarea lor ar duce la genocid terestru. Dar în tabăra americană nu există astfel de scrupule și, pentru a anihila eternul inamic rus, îi vor atomiza mai întâi țara.

Versetul 44: „ *Veste de la răsărit și de la miazănoapte îl vor înspăimânta și va ieși cu mare mânie ca să nimicească și să nimicească cu desăvârșire pe mulți.* ”

Pentru Europa, invadată de ruși, Rusia se află la „ *estul* ” său, iar pentru Israel, aceasta se află la „ *nordul* ” său. Astfel, invadatorul rus află că o tragedie teribilă tocmai a lovit Rusia pe teritoriul său, lucru indicat subtil prin aceste direcții cardinale. Odată cu Rusia atomizată, luptătorii ruși intră într-o furie ucigașă și nebună. Nu mai este vorba de jaf, ci de „ *distrugere și exterminare a mulțimilor* ” și, pentru a face acest lucru, ei, la rândul lor, își folosesc potențialul nuclear terifiant împotriva americanilor și împotriva națiunilor europene. Așa se împlinește moartea „ *a treia parte a omenirii* ” profețită și ordonată de Iisus Hristos, în mesajul „ *trâmbiței a șasea* ” din Apocalipsa 9:13-14: „ *Și cei patru îngeri, care erau pregătiți pentru ceasul acela, ziua, luna și anul, au fost dezlegați ca să ucidă a treia parte a omenirii.* ” Versetul 16 al acestei teme specifică în continuare implicarea a 200 de milioane de combatanți în acest război universal suprem. Citim: „ *Numărul călăreților armatei era de două miriade de miriade: am auzit numărul lor.* ” Ordinele de distrugere nucleară ordonate de conducătorii statelor, națiunilor și popoarelor sunt profețite prin această expresie din versetul 18: „ *O treime din omenire a fost ucisă de aceste trei plăgi: de foc, de fum și de pucioasă, care ieșea din gurile lor.* ” Conflictele religioase sunt desemnate prin cuvântul „ *fum* ”, care simbolizează rugăciunile din Apocalipsa 8:4: „ *Fumul tămâiei s-a ridicat din mâna îngerului, împreună cu rugăciunile sfinților, înaintea lui Dumnezeu.* ” Sfârșitul capitalelor occidentale este, așadar, aproape, iminent. În special, vizată de mânia lui Dumnezeu, care a numit-o „ *Sodoma și Egipt* ” în Apocalipsa 11:7, Parisul va fi lovit și distrus de focul nuclear rusesc.

Versetul 45: „ *Își va întinde corturile palatului său între mări, pe muntele cel slăvit și sfânt; va ajunge la sfârșitul lui și nu va fi nimeni care să-L ajute.* ”

De data aceasta, în Ezechiel 38:22 găsim confirmarea acestei distrugerii a trupelor rusești pe pământul Israelului: „ *Voi executa judecăți împotriva lui cu ciumă și sânge, cu ploaie torențială și cu grindină; voi face să plouă foc și pucioasă.* ” „ *asupra lui și asupra trupelor sale și asupra numeroaselor popoare care vor fi cu el.* ” Astfel, urmărite până în Israel de armatele americane și de supraviețuitorii europeni, trupele ruse au fost anihilate acolo, împreună cu popoarele musulmane care le sprijiniseră.

Aici se încheie revelația dată de Dumnezeu în Daniel 11: Rusia este nimicită. Dar după această acțiune, Daniel 12:1 începe prin a spune: „ *În vremea aceea se va scula Mihail, marele prinț care stăpânește copiii poporului tău; și va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile până în vremea aceea. În vremea aceea, poporul tău va fi izbăvit, oricine va fi găsit scris în carte.* ” Acum, între vremea acestei întoarceri glorioase și anihilarea Rusiei care a precedat-o, Dumnezeu organizează pe pământ ultimul test al credinței, care are

scopul de a separa, pentru ultima dată, pe aleși de cei căzuți. În acel moment, cei aleși vor fi devenit cu toții „advențiști” în sensul că așteaptă întoarcerea lui Hristos în primăvara anului 2030, dar trebuie să mărturisească și că sunt „de ziua a șaptea”. În acest scop, credința lor trebuie să fie testată și demonstrată prin onorarea Sabatului, inclusiv și mai ales atunci când sunt amenințați cu moartea pentru această ascultare de Dumnezeu. Această probă este profețită de Dumnezeu și revelată în Apocalipsa 3:10, prin aceste cuvinte: „ *Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul ispitei, care va veni peste toată lumea, ca să pună la încercare pe cei ce locuiesc pe pământ.* ”

„ *Timpul sfârșitului* ” profețit se referă la „ *timpul națiunilor* ” care sunt distruse de atacuri divine succesive, viruși ucigași, foamete cauzată de blocaje economice cauzate de războaie și de armele acestor războaie. Așa cum a declarat Isus, „ *auzirea de războaie și zvonuri de războaie* ” nu definește sfârșitul lumii, ci doar „ *sfârșitul timpului națiunilor* ”. Acest „ *sfârșit al națiunilor* ” este, așadar, cauzat de o scădere considerabilă a reprezentării vieții umane pe pământ. Decimate în mod teribil, popoarele vor fi pierdut toate formele de putere și organizare. Acesta este motivul pentru care supraviețuitorii acestui ultim conflict atomic sunt forțați de situație să renunțe la identitatea lor națională și să formeze o alianță universală condusă de America, care a rămas puternică.

America își va realiza în sfârșit visul de dominare universală, iar regimul său de „ *fiară care se ridică de pe pământ* ”, citat în Apocalipsa 13:11, va intra în acțiune pentru o perioadă foarte scurtă de timp: „ *Și am văzut o altă fiară ridicându-se de pe pământ, care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur* ”. Legea care face obligatorie odihna duminicală romană, credincioșii aleși ai Sabatului divin vor fi persecutați și victime ale boicotului comercial tipic american, conform versetului 17; rețineți că acest comportament este deja aplicat împotriva Rusiei și a rușilor de către tabăra occidentală, inclusiv așa-numita Franță democratică și republicană; din 24 februarie 2022: „ *și nimeni nu **putea cumpăra sau vinde**, dacă nu avea semnul, numele fiarei sau numărul numelui ei* ”. Aceasta înainte de a fi condamnat la ucidere, conform versetului 15: „ *Și avea putere să dea viață icoanei fiarei, pentru ca icoană fiarei să vorbească și să facă ca toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei **să fie uciși*** ”. Apocalipsa 9:20-21 descrie standardul supraviețuitorilor genocidului pământesc: „ *Ceilalți oameni, care n-au fost uciși de aceste plăgi, nu s-au pocăit de lucrările mâinilor lor, ca să nu se mai închine demonilor și idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră și de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble; **și nu s-au pocăit de uciderile lor**, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtișurile lor.* ”

Întoarcerea glorioasă a lui Hristos va pune capăt speranțelor false și analizelor false ale subiectului religios. Aleșii sunt luați la cer, cei căzuți sunt exterminați pe pământ, masacrându-se unii pe alții și respingând responsabilitatea pentru pierderea comună.

Ajuns la finalul acestor explicații, trebuie să adaug și această ultimă idee.

Fără a pune la îndoială valoarea datei 1945, „ *timpul sfârșitului* ” ar fi putut începe încă din primăvara anului 1843, deoarece, din cauza celor trei religii menționate în Daniel 11:40, cele două religii creștine s-au făcut vinovate de greșeli foarte grave, căci aceste păcate sunt imputate slujirii lui Isus Hristos și ele

suferă pedepse în legătură cu aceste greșeli. Totul pare să se bazeze pe acest principiu al justiției divine a legii talionului, pe care Dumnezeu îl modifică în aplicarea sa împotriva Romei papale în Apocalipsa 18:6: „*Răsplățiți-i cum a plătit și dați-i dublu după faptele ei. În paharul în care a turnat, dați-i dublu*”. Nu mai este ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, ci doi ochi pentru ochi și doi dinți pentru dinte. În justiția Sa perfectă, Dumnezeu se asigură că pedepsele sunt aplicate conform principiului reciprocității.

Mai întâi, din 1830, Franța, care mai târziu a devenit fondatoarea Uniunii Europene, a luat în posesie teritorii populate de musulmani; în urma acestei acțiuni, Duhul profetește reacția poporului colonizat: agresiune față de fostul colonizator și masacre până la obținerea independenței necesare: „*regele din sud se ciocnește împotriva lui*”. Pentru că colonizarea este un fel de „captivitate” a unui întreg popor pentru a-și însuși teritoriul. Îmi amintesc că atunci când Dumnezeu a vrut să dea poporului său Israel, țara Canaanului, pentru a evita probleme viitoare, a avut grijă să-i omoare pe toți locuitorii, organizând exterminarea, prin înțepăturile viespile, și loviturile, prin sabia armatelor evreiești. Nu trebuia să rămână niciun locuitor în viață care să poată încerca să răzbune acest genocid. Dar această duritate necesară pentru această situație face ca mințile umane prea umaniste să tremure de groază.

În mod similar, în cadrul NATO, Europa a exploatat cu succes slăbirea temporară a Rusiei sovietice pentru a-și extinde piața și a ruina Rusia. Această acțiune rea a primit, ca răspuns, reacția armată a unei Rusii renascute. Cu toate forțele sale armate, „*regele nordului se va pogori asupra lui*”. și îl va inunda ca o furtună.”

La rândul său, Rusia a vrut să profite de victoria sa asupra naziștilor pentru a subjuga popoarele polonez și ucrainean. Și, în schimb, ca reacție, a suferit mânia urii răzbunătoare a acestor țări... și a Americii, care avea să fie pedepsită ultima și exterminată de Dumnezeu însuși.

Un al treilea motiv face ca primăvara anului 1843 să fie începutul „*timpului sfârșitului*”, tot spiritual, întrucât această dată este aleasă de Dumnezeu pentru a restabili adevărurile distorsionate de Biserica Romano-Catolică. Daniel 8:14 îl consolidează, dar Daniel 12:11-12 îi subliniază importanța. Și conform Apocalipsei 3:2, în acest timp, Dumnezeu cere fapte de credință „*perfecte*”; ceea ce este în conformitate cu o cerință atașată „*timpului sfârșitului*”.

O a patra justificare se bazează pe evidenta trezire a dezvoltării tehnologice, care va provoca poluare până la sfârșitul lumii, astfel încât pregătește și distrugerea umanității.

Parabola „fiului risipitor”... inversată

Această parabolă a „fiului risipitor” propovăduită de Iisus Hristos este atât de cunoscută în Occident încât a devenit o expresie simbolică comună. Voi reveni,

așadar, asupra acestei parabole, al cărei început descrie perfect situația care tocmai a preocupat Rusia și Ucraina, angajate într-un război fratricid din cauza dorinței de emancipare a acestei tinere republici din țările estice.

Parabola originală este prezentată în Luca 15:11-32, dar, în mod surprinzător, cuvântul „risipitor” nu apare acolo.

Versetul 11: „*Și el a zis: Un om avea doi fii.*”

Versetul 12: „*Fiul cel mai tânăr a zis tatălui său: «Tată, dă-mi partea de moșie care mi se cuvine.» Și tatăl le-a împărțit moșia.*”

Versetul 13: „*Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a adunat toate lucrurile și s-a dus într-o țară îndepărtată, unde și-a risipit averea în desfrânare.*»

Aici se încheie comparația cu parabola originală, deoarece această parabolă dată de Iisus Hristos a vrut să învețe binecuvântarea divină a „*pocăinței*”, așa cum indică versetul 10: „*Tot așa vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește*”. Totuși, fiul ucrainean al realității noastre a descoperit bucuriile libertății totale, uitarea tabuurilor religioase, adică viața liberticidă deja dezvoltată în societățile lumii occidentale. El s-a atașat atât de mult de această libertate încât, spre deosebire de fiul parabolei reale, s-a întors împotriva tatălui său, Rusia, în care Ucraina deținea un rol privilegiat foarte important.

Viața reală actuală înfățișează societăți amorale cu inimi împietrite, devenite cu adevărat incapabile de pocăință. Și această situație o reproduce pe cea care prelua chiar înainte de potopul apelor provocat de Dumnezeu pe vremea lui Noe. În agitația datorată supărărilor continue ale atacurilor virale și conflictelor imposibil de câștigat, gândirea occidentală capătă aspecte fasciste foarte tulburătoare. Dar de ce să ne mirăm? Nu ajung oare aceleași cauze să producă aceleași efecte? Și acest lucru se întâmplă cu atât mai ușor cu cât, în timp, liderii sunt înlocuiți de tineri și tinere care nu au fost marcați de experiențele dureroase ale trecutului. În tabăra rebelă occidentală, nu găsim acum decât tineri de aproximativ treizeci de ani, toți născuți într-o perioadă de pace prosperă. Și toți, lipsiți de înțelepciunea lui Dumnezeu, se comportă arogant și ca niște dictatori, impunându-și opiniile periculoase poporului lor. În fiecare zi, sub ochii noștri și cu un mare sprijin mediatic, vedem cum se organizează cel mai teribil conflict din întreaga istorie a umanității. Pentru bătrâni, dintre care fac parte și eu, lucrul era considerat imposibil, dar asta fără a conta pe reînnoirea generațiilor conducătoare. Iar cele mai recente constituie cele mai rele, în limitele normei. Disprețul arătat marelui Dumnezeu creator invizibil ajunge să coste omenirea prețul anihilării sale progresive, dar, cu toate acestea, profețite și sigure.

Cunoscând cauza rupturii poporului ucrainean de Rusia, putem înțelege de ce Dumnezeu învinovățește societățile noastre occidentale pentru că susțin alegerea ucraineană. Tânărul președinte Zelenski declarase public popoarelor UE: „Suntem ca voi”. Și acest strigăt din inima sa este, din păcate, confirmarea și expresia unei adevărate condamnări divine. Căci aceste alegeri confirmă bunul simț al acestei învățături din Proverbe 29:18: „*Unde nu este vedenie, poporul piere; fericit este cel ce păzește legea!*” În acest verset, cuvântul este „*revelație sau vedenie*”. Cred că este în general înțeles greșit, deoarece autorul divin pune în

contrast „vedenia” cu „legea”. În acest caz, „ *vedenia* ” se referă la direcția divină vizuală așa cum era atunci când Dumnezeu a conversat cu Moise. Ceea ce spune Dumnezeu este că, chiar și fără prezența sa vizibilă, poporul va fi binecuvântat dacă va asculta de legea sa. Prin urmare, acest verset exaltă credința celui care ascultă de legea divină în toate veacurile. Ne permite să înțelegem cauza avansării corupției și a perversiunilor morale în societățile noastre occidentale considerate de popoarele pământului drept „creștine”, dar judecate de Dumnezeu, în mod fals, drept „creștine”. În Europa, credința creștină nu a fost hrănită de adevărul dat de Iisus Hristos, a cărui lucrare a fost împiedicată de prezența vizibilă a unui lider papal pământesc din anul 538. Astăzi, toată lumea poate vedea că „ *poporul este fără restricții* ” în întreaga UE, dar numai la nivel moral, deoarece libertatea individuală a locuitorilor săi este în realitate doar redusă, pentru a satisface imperative financiare, economice și politice. Cvasi-impunerea sistemului „internet”, prin care se efectuează plăți pentru achiziții, înlocuiește treptat utilizarea bancnotelor. Astfel încât conducerea economică americană preia controlul absolut asupra subiectului și poate, deja, să autorizeze sau nu „ *cumpărarea și vânzarea* ”, în funcție de bunăvoința și judecata sa. Deja, ca răspuns la cererea SUA, băncile europene impun clienților lor declarația subsemnată a unui certificat fiscal individual. În caz de refuz, plățile nu vor mai fi efectuate. Invenția rețelei de comunicații „Internet”, inițial de uz militar, a fost folosită de America ca o plasă care prindea toți locuitorii Pământului. Acum, plasată sub această dependență, poate obține de la ei tot ce își dorește. Dar astăzi această dependență privește doar popoarele UE, deoarece SUA nu domină încă întreaga planetă Pământ. Și asistăm la separări și regroupări ale taberelor cărora Războiul Mondial le va opune în curând cu violență și consecințe teribile. Consumatorul a devenit deja sclavul organizațiilor financiare și nu le mai poate rezista. Noua Atlantidă își organizează principiile și legile; ne supunem sau murim.

Astfel, „fiul risipitor” ucrainean din 2022 a fost sedus la rândul său de standardul american al libertății, după europenii, care au fost seduși pentru prima dată după al Doilea Război Mondial. În Golful New York, prezența statuii cu același nume, „Libertatea”, îi confirmă destinul și vocația. Unul după altul, toți cei care sunt la fel ajung să se adune, nu spre bine, ci pentru cea mai rea confruntare finală, care trebuie să le reducă numărul cu o „ *treime* ” simbolică, conform Apocalipsei 9:15.

În Franța, la alegerile prezidențiale, Dumnezeu a considerat potrivit să plaseze națiunea sub președinția tânărului Emmanuel Macron ales, împotriva opțiunii franceze, **pentru a doua oară**, deoarece opțiunea opusă viza, **pentru a doua oară**, și mai detestatul „Front Național”, redenumit între timp „Riunirea Națională”. La sfârșitul acestei zile de 16 mai 2022, tânărul presupus arogant, mândru și ambițios, care vede în fiecare om „un gal refractar”, s-a asigurat să nu fie dominat, alegând, de data aceasta, ca prim-ministru, o femeie dintre cele mai fidele și necondiționate din partidul său numit „La République en Marche”. Cu acest partid politic, omenirea este într-adevăr în mișcare, dar nu spre succesul și fericirea sperate.

Însă, întrucât titlul acestui articol este parabola „fiului risipitor”, haideți să profităm de el pentru a scoate în evidență frumoasele lecții oferite de Isus Hristos. În acest scop, haideți să continuăm studiul versetelor 14 și următoarele.

Versetul 14: „*Și după ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea și a început să ducă lipsă.*”

Versetul 15: „*S-a dus și a lucrat pentru unul dintre locuitorii țării, care l-a trimis pe câmpul lui să pască porcii.*”

Versetul 16: „*A tânjit să se sature cu mierlele pe care le mâncau porcii, dar nimeni nu-i dădea.*”

Versetul 17: „*Și venindu-și în fire, a zis: «Câți argați ai tatălui meu au pâine din belșug, iar eu pier de foame aici!»*”

În acest exemplu propus de Isus Hristos, reflecția fiului risipitor este oarecum oportunistă. De aceea trebuie să dăm „pâinii” care îi lipsește un sens pur spiritual, conform faptului că „*omul trebuie să trăiască prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu*”.

Versetul 18: „*Mă voi scula și mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta.»*”

Păcatul săvârșit împotriva Tatălui este, în primul rând, un păcat săvârșit împotriva Cerului.

Versetul 19: „*Nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău; tratează-mă ca pe unul dintre argații tăi.*”

Dumnezeu ne dă un exemplu de pocăință adevărată. Fiul își recunoaște nu doar vina, ci și legitimitatea pierderii drepturilor sale de fiu.

Versetul 20: „*Și s-a sculat și s-a dus la tatăl său. Pe când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el; a alergat, a căzut la gâtul lui și l-a sărutat.*”

În comportamentul acestui Tată, Dumnezeu își dezvăluie propriul comportament față de păcătosul pocăit. Dragostea Lui este la fel de puternică și mare ca dreptatea Lui. Iar îndelunga Sa răbdare față de păcătoși mărturisește compasiunea Sa excepțională.

Versetul 21: „*Fiul i-a zis: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău.»*”

Versetul 22: „*Dar tatăl a zis slugilor sale: Aduceți repede haina cea mai bună și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în mână și încălțămintă în picioare.*”

Pentru fiul risipitor, surpriza este mare pentru că tatăl său nu i se adresează cu niciunul dintre reproșurile pe care și le adresase sieși. În loc să-l reproșeze, îl onorează mai mult decât pe un fiu care a rămas credincios și vrednic.

Versetul 23: „*Aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l. Să mâncăm și să ne veselim.*”

Organizarea unui ospăț își găsește explicația în aceste două verbe „să mâncăm și să ne veselim”. Lecția va fi exprimată la sfârșitul povestirii, dar deja acest verb „să ne bucurăm” mărturisește despre bucuria simțită de Tatăl ceresc; o bucurie cauzată de pocăința acestui fiu care părea pierdut.

Versetul 24: „*Căci acest fiu al meu era mort și a înviat din nou; era pierdut și a fost găsit.*” Și au început să se bucure.

Principiul este confirmat: găsirea a ceea ce a fost pierdut aduce o bucurie și mai mare decât ceea ce este păstrat mult timp. Aceasta ne învață că o rană vindecată poate aduce mai multă fericire decât sănătatea.

Versetul 25: „*Fiul cel mare era la câmp. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit muzică și dansuri.*”

Versetul 26: „*A chemat pe unul dintre slujitori și l-a întrebat ce este.*”

Versetul 27: „*Atunci slujitorul i-a zis: «Fratele tău s-a întors acasă și tatăl tău a tăiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a găsit sănătos.»*”

Versetul 28: „*El s-a mâniat și nu voia să intre. Tatăl său a ieșit afară și l-a rugat să intre.*”

Versetul 29: „*Dar el a zis tatălui său: „Iată, ți-am slujit de atâția ani și n-am călcat niciodată porunca ta; totuși, niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă bucur cu prietenii mei.*”

Versetul 30: „*Și când a venit fiul tău, care ți-a mâncat averea cu prostituatele, pentru el ai junghiat vițelul cel îngrășat!*”

Versetul 31: „*Fiule*”, i-a zis tatăl, „*tu ești întotdeauna cu Mine și tot ce am este al tău*”.

Versetul 32: „*Dar trebuia să ne bucurăm și să ne veselim, pentru că acest frate al tău era mort și a înviat; era pierdut și a fost găsit.*”

În această parabolă, comportamentul și raționamentul fiului care a rămas credincios în casa tatălui său nu sunt anormale și el nu poate decât să fie uimit să vadă atâta onoare acordată celui care se comportase nedemn. În această lecție, Dumnezeu ne arată greutatea pe care o are dragostea în judecata Sa asupra oamenilor. Această lecție a fost deosebit de potrivită pentru a deschide inimile evreilor formate prin litera legii. Vechiul Legământ funcționa doar sub domnia dreptății bazate pe rânduieli divine; dragostea și compasiunea nu apăreau acolo. Această parabolă a pregătit inimile evreilor pentru demonstrarea iubirii nemăsurate a lui Dumnezeu față de creaturile Sale, a căror slăbiciune și atracție naturală către păcat o cunoaște bine. În Isus Hristos, Dumnezeu va putea acorda iertare și onoare tuturor păcătoșilor cu adevărat pocăiți; aceasta în conformitate cu învățătura acestei parabole.

În rolul fiului credincios, Dumnezeu se referă la evreii vechiului legământ, învățați de lege încă de la exodul din Egipt. Statutul lor de fii întâi născuți le conferă prioritate față de toți ceilalți oameni până la Isus Hristos. Acesta este motivul pentru care Mesia a apărut în Ierusalim, care l-a auzit vorbind și mărturisind și, cu toate acestea, a sfârșit prin a-l răstigni la cererea clerului evreu. În această scenă, indignarea fiului întâi născut îi va caracteriza pe evreii vechiului legământ, care vor simți ură față de cei aleși ai noului legământ, selectați dintre păgâni. Căci, pentru acești evrei, această cerință a păgânilor de a-i sluji Dumnezeului lor este intolerabilă și inacceptabilă. Ceea ce nu spune parabola este că această neînțelegere a compasiunii divine împlinită în Isus Hristos îi va costa pierderea vieții veșnice, pe care ascultarea lor trebuia să le-o aducă. Dar mesajul a fost dat totuși, iar Isus l-a profețit prin gura evreilor căroră le-a prezentat parabola sa despre „*stăpânul viei și viticultorii*”, așa cum este scris în Matei. 21:41: „*Ei i-au răspuns: „Îi va nimici îngrozitor pe acei nenorociți și va dăruia via altor viticultori, care îi vor da roadele la vremea secerișului.*”

Libertate, Egalitate, Fraternitate... mitul republican

Astăzi, ca soldat al lui Hristos, iau armele împotriva acestui mit al utopiei republicane care constituie antidotul adevăratei credințe.

Este înșelător prin faptul că aprinde speranțe false. Creează iluzia imaginii fericirii, așa că vin să demontez și să demonstrez cum constituie o adevărată înșelătorie care seduce majoritatea întregii specii umane.

Este adevărat că, atunci când sunt reunite în acest fel, aceste trei calități pot fi un vis. Și dacă rezultatul ar fi atins, omul ar atinge o mare fericire. Din păcate, ca toate ideologiile concepute de oameni păcătoși, aceasta nu produce decât opusul a ceea ce pretindea că oferă. Libertatea se transformă în lanțuri; egalitatea în disparități abisale; iar fraternitatea în lupte perpetue.

Libertate.

Odată cu diversitatea care creează numeroase probleme de coexistență, libertatea devine din ce în ce mai îngustă. De asemenea, libertatea este o iluzie înșelătoare, deoarece Biblia ne spune în 2 Petru 2:19: „*Le făgăduiesc libertate, pe când ei înșiși sunt robi ai stricăciunii, căci robi sunt cei care i-au biruit.*” Și în această privință, fiecare om, separat de Dumnezeu prin păcatul său, este rob al păcatului său. Libertatea pe care o folosește pentru a păcătui maschează o condamnare divină teribilă; prin urmare, această libertate este cu adevărat înșelătoare. Dar păcătosul nepocăit este mulțumit cu această condiție și își folosește în mod egoist libertatea pentru a exploata libertatea aproapelui său în propriul său beneficiu. Și această exploatare constituie o escrocherie pentru victimele sistemului. Libertatea este încă foarte restricționată de condițiile vieții economice moderne. Hrana se obține doar cu bani, la fel ca și îmbrăcăminte și adăpostul, acel acoperiș esențial pentru a găsi un minim de protecție pe pământ. Creșterea orașelor în detrimentul zonelor rurale a intensificat problema. Munca pământului a hrănit mulți oameni care astăzi depind exclusiv de un salariu și de magazine mari pentru a-și satisface nevoile urgente. Libertatea este încă iluzorie în sensul că fiecare ființă umană se supune naturii sale moștenite. Toată lumea poartă gene moștenite de la familiile ancestrale, iar blondul cu ochi albaștri nu va fi niciodată brunetul cu ochi negri. Și aici se află problema criteriilor de frumusețe, aceea a gusturilor și culorilor despre care fiecare are propria concepție, lucruri care nu sunt de discutat. Totuși, dacă nu sunt de discutat, pot duce cu ușurință la certuri și conflicte mortale.

Legalitate

Natura ne dă inegalitate fizică și psihologică încă de la naștere. Dar, desigur, ideologia republicană lasă în seama științei și medicinei chirurgicale sarcina de a remedia aceste lucruri. Ea pretinde că oferă oamenilor drepturi egale și se străduiește să combată prăpastia creată între bogați și săraci, sănătoși și infirmi. Să lăudăm aceste eforturi pentru că sunt justificabile, dar în afară de un principiu ideal, care este rezultatul? Bogații își promovează îmbogățirea, iar

săracii își târăsc mereu sărăcia inseparabilă. Aici, observ o primă incompatibilitate între cuvintele „libertate” și „egalitate”, deoarece tocmai din cauza libertății egalitatea devine imposibilă. Isus nu le-a dat oamenilor iluzii false, deoarece el însuși a spus în Matei 26:11: „ *Căci întotdeauna îi veți avea pe săraci cu voi, dar pe Mine nu Mă veți avea întotdeauna* ”. În mod similar, profetind zilele din urmă, Duhul declară în Apocalipsa 13:16: „ *Și a făcut ca toți, mici și mari, **bogați și săraci** , **slobozi și robi** , să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte* ”. Observați în acest verset prezența oamenilor „ **liberi** ” și a oamenilor „ **sclavi** ” pentru aceste ultime zile ale istoriei pământești umane care privesc timpul nostru și cei opt ani care au mai rămas să se împlinească. Este clar că egalitatea va rămâne un mit pentru toți, și aceasta cu atât mai mult cu cât răutatea inimilor omenești nu face decât să crească odată cu trecerea timpului.

Egalitatea drepturilor este încă un miraj prezent în deșertul republican, deoarece toată lumea poate vedea că bogații cumpără putere, avocații foarte scumpi cumpără eficiență și consimțământul judecătorilor corupți. De asemenea, nu este oare fără motiv că Isus a declarat, în Luca 6:24: „ *Dar vai de voi, bogații, căci aveți mângâierea voastră!* ” Și Iacov 5:1 confirmă, spunând: „ *Acum, voi, bogații! Plângeți și gemeți din cauza nenorocirilor care vor veni peste voi.* ” Prin urmare, egalitatea în materie de dreptate nu este obținută, dar Republica oferă oportunități egale tuturor, spune ea. Dar sunt mințile egale pentru a obține aceleași lucruri prin aceleași mijloace? Nu, evident că nu. Iar problema cu Republica este că a ales să favorizeze, dintre toate activitățile posibile și utile, ființele cele mai educate. Diploma face toată diferența, iar bogăția, care în sine cumpără puterea. Astfel, cercul vicios se închide, iar în cadrul democrației republicane se instaurează o societate conducătoare superioară, compusă din oameni bogați și cu o educație înaltă. De-a lungul anilor, această situație reproduce societatea privilegiilor pe care democrația republicană a urmărit să o distrugă. În Franța, a Cincea Republică a reprodus o societate a privilegiilor organizată pe un principiu foarte asemănător cu cel al vechii monarhii. Însă criteriul de acces la putere este acum cunoașterea, o diplomă obținută de la colegiile de formare ale națiunii. Astfel, politicienii își împing copiii pe această cale politică, iar din tată în fiu, noua nobilime de stat se schimbă la cârma puterii.

Tânărul Octavian, nepotul dictatorului Caesar, înțelesese, la fel ca unchiul său, importanța câștigării sprijinului poporului, a plebei romane. Cu toate acestea, pentru a câștiga sprijinul popular, metoda a rămas aceeași: este necesar să li se ofere posibilitatea de a se distra, de a se distra și de a împinge limitele cauzelor individuale și colective ale plăcerii. Calmul și lunga pace de 77 de ani care au prevalat până în zilele noastre au fost obținute prin aceleași mijloace. Prin consumul de produse create și reînnoite continuu, societățile occidentale au devenit pașnice și docile, așa cum își doreau clasele conducătoare. În timp ce săracii se ameteșc în fața canalelor de televiziune și pe stadioanele sportive, aceste clase conducătoare își organizează și își creează îmbogățirea individuală și colectivă. Din 1976, primirea populațiilor de origine africană, din Nord și din Sud, a plasat în conviețuire oameni cu inegalitate totală. Aspirațiile unora nu sunt împărtășite de altele, dar toți împărtășesc dorința de a se îmbogăți. Pentru că, atunci când sunt puși în contact direct cu bogații, săracii descoperă amploarea

sărăciei lor, iar unii sunt pregătiți să facă orice pentru a obține bogăția râvnită. Astfel, inegalitatea pregătește calea pentru ciocnirile dintre oamenii inegali din Republica Franceză.

Frăția

Este dificil, dacă nu chiar imposibil, să atingem acest al treilea obiectiv republican, deja din cauza eșecului celor două calități studiate anterior. Fraternitatea despre care vorbește Republica este cea a umanității globale. Acum, este bine să ne amintim că, încă de la primii copii ai lui Adam și Eva, cel mare Cain și-a ucis fratele mai mic Abel din gelozie. Și această mărturie singură spune că visul fraternității universale va rămâne perpetuu un mit irealizabil. Cuvântul fraternitate ne amintește că suntem frați, dar frații se ceartă chiar dacă nu seucid întotdeauna între ei. Și când, pe lângă moștenirea rasială, se adaugă diferențele religioase, posibilitatea înțelegerii fraterne sperate dispare complet. Ceea ce unii consideră sacru, alții consideră profan și fără justificare. Iar când sacrul este atacat de necredincios, profanarea devine cauza unor ciocniri războinice mortale. Necredinciosul nu poate înțelege indignarea resimțită de credincios. Amestecul etnic constă în amestecarea unor produse extrem de explozive. Isus Hristos a spus în Matei 28:19-20: „*Duceți-vă, dar, și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.*” Porunca era într-adevăr „*să faceți ucenici din toate neamurile*”, dar nu să-i înrobiți sau să-i colonizați. Primii misionari au adus astfel Evanghelia mântuirii, dar în urma lor, au venit armate care au subjugat pe nedrept popoarele care rămăseseră libere până atunci. Colonizarea i-a înlocuit pe misionari, iar popoarele libere au fost supuse sclaviei condițiilor economice occidentale. Chiar și după sfârșitul colonizării, aceste popoare au rămas sclavii noilor lor șefi de stat africani, care au păstrat în mod egoist pentru ei bogățiile exploatare de foștii colonizatori. Drept urmare, aceste țări, supuse legilor economice, nu s-au putut îmbogăți sau chiar să le permită poporului lor să ia parte la produsele pământului lor. Negritudinea a fost marcată dureros de apogeul inegalității: sclavia. Șiruri de negri înlănțuiți erau conduși de comercianții de sclavi musulmani din Niger către țările lor. Mai târziu, portughezii și, mai târziu, alte popoare europene au făcut același lucru, conducând coloane de sclavi negri către debarcaderele porturilor africane, inclusiv Ouidah în Benin, unde erau încărcăți, ca vitele, în calele navelor care aprovizionau Brazilia cu muncitori pentru a exploata câmpurile de trestie de zahăr și, mai târziu, pentru a culege bumbac în sudul Statelor Unite ale Americii de Nord. Astfel, persoanele de culoare au fost marcate de două experiențe diferite, în funcție de faptul că au fost înrobiți în Occident sau au rămas în țara lor sub colonizare. Dar, în epoca noastră modernă, conștientizarea promovată de acțiunile mass-media a creat amestecul acestor două experiențe, iar persoanele de culoare trag din aceasta o lecție identică: răul a fost adus de oamenii albi. Toate aceste nedreptăți practicate înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor sunt cele pe care Iisus Hristos le exploatează în vremurile noastre din urmă, pentru a provoca ură și război. Și toate au drept cauză o exploatare flagrantă a **inegalității naturale** care caracterizează

umanitatea, conform voinței lui Dumnezeu, încă de la începutul istoriei sale. Într-atât încât, în cele din urmă, motto-ul republican, libertate, egalitate, fraternitate, se aplică unei societăți de sclavi, inegali, neprietenoși și adversari. Cel mai rău este că, odată cu unirea care face puterea, această putere ia forma unei societăți conducătoare autoritare, apropiată de fascism. Dreptul la gândire și opinie individuală este astăzi combătut și urmărit de legile republicane. Și așa cum capacitatea de a tolera opoziția va slăbi odată cu lovitura flagelurilor lui Dumnezeu în ultimele zile, capacitatea de a accepta opiniile individuale diminuează din cauza conflictelor și amenințărilor care au apăsas asupra popoarelor NATO din 24 februarie 2022. Fascismul a revenit și mai are câteva zile bune în față. Se pare că fraternitatea este recunoscută doar pentru cei care acceptă și legitimează standardele stabilite de acest nou fascism colectiv american și european; stăpânul și slujitorul său.

În mâinile Dumnezeului Atotputernic

Indiferent de statutul nostru spiritual, noi, ființele umane, suntem cu toții în mâinile Dumnezeului Atotputernic. Fie că suntem binecuvântați de El, fie că suntem blestemați de judecata Sa perfect dreaptă și echitabilă, nu putem decât să trecem prin împlinirea voinței Sale supreme, inevitabile și indestructibile. Și această situație se aplică și tuturor îngerilor cerești, celor buni care au rămas credincioși și celor răi care l-au urmat pe Satana în rebeliunea sa împotriva unicului și suveranului Dumnezeu Creator.

Multă vreme și până în timpurile noastre moderne, existența lui Dumnezeu a fost ușor admisă de ființele umane obișnuite; aceasta, până la punctul în care, inspirați de demoni, au slujit unor zei falși sau i-au inventat ei înșiși, deoarece viața mărturisește atâta inteligență în aspectele sale vizuale și în funcționarea sa, încât omul, martor receptor și beneficiar al acestor lucruri, știa că el însuși nu era autorul acestei creații; în consecință, inteligențe ascunse, mai puternice decât el, trebuiau să fie la originea acestor construcții. De asemenea, trebuie remarcat că, în ciuda ignoranței lor cu privire la adevărul Dumnezeu creator, ei au dat dovadă de mai multă inteligență decât oamenii agnostici sau atei actuali, care se mulțumesc să atribuie construcții extrem de complexe întâmplării și a ceea ce ei numesc „natură”. După ce au observat că înălțimea solului crește odată cu trecerea timpului, ei concluzionează că este posibil să se dea pământului o existență de milioane sau miliarde de ani. Așadar, pun această întrebare, de unde provin straturile de pământ și pietre care acoperă nucleul central arzător al Pământului? Și acest nucleu, cum s-a format? Care a fost nivelul solului la nașterea Pământului?

Din fericire pentru noi, cei care avem o credință adevărată, nu trebuie să ne așteptăm ca oamenii să ofere răspunsuri la aceste întrebări legitime. Oamenii moderni au inventat ficțiunea, un termen care desemnează ceea ce este fals și imaginat exclusiv de om. Dar, în toată capacitatea lor imaginativă, au rămas departe de realitate; căci imaginația umană este limitată, în timp ce viața creată de Dumnezeu este doar provizoriu limitată în forma sa actuală. Mai presus de orice

ficțiune, Dumnezeu este cu adevărat nelimitat și El trebuie doar să poruncească pentru a crea viață sau materie. Și după sfârșitul istoriei pământești, când al șaptelea mileniu ceresc va înceta, la reînnoirea tuturor lucrurilor, aleșii răscumpărați de Iisus Hristos vor fi martori cu uimire la puterea Dumnezeului lor creator, care va transforma brusc, la porunca Sa, vechiul pământ haotic într-o eternă Grădină a Edenului idilică.

Este adevărat că, odată cu timpul și cu vremea rea, ploile și furtunile violente cară mase de pământ și noroi care ajung să acopere locuri pustii sau locuite. Și trebuie să înțelegeți că, în fața unor astfel de flageluri, oamenii au renunțat și s-au adaptat noii situații impuse de puterea imperioasă a fenomenelor naturale. Astăzi, omul modern dispune de mașini puternice, precum buldozerele, capabile să smulgă cu răbdare un munte întreg. Nu era cazul în trecut, iar alunecările de teren schimbau definitiv aspectul terenului. Acoperirea câtorva metri are, așadar, o explicație naturală, dar straturile multiple ale pământului nu. Iar teoriile pretențioase și false propovăduite de oamenii de știință care atribuie Pământului o existență de miliarde de ani au apărut doar pentru a abate ființele umane de la frica cuvenită Dumnezeului Creator, revelată chiar de Biblia scrisă de martorii poporului evreu.

Pune-ți următoarea întrebare: de ce nu își folosesc acești oameni de știință inteligența pentru a încerca să înțeleagă mărturiile tulburătoare și uimitoare prezentate în Biblie? Totuși, există lucruri în aceste revelații care sunt provocatoare; și deja, existența acestui popor evreu? Prin urmare, inteligența lor este selectivă și doar voința lor individuală și colectivă este în discuție: ei aleg știința în locul lui Dumnezeu.

Fiindcă am făcut alegerea opusă încă de la naștere, deoarece am avut norocul binecuvântat de Dumnezeu să mă nasc într-o atmosferă religioasă datorită zelului unchiului și mătușii mele din partea tatălui, de ascultare protestantă darbystă. Nu m-am îndoit niciodată de existența lui Dumnezeu de-a lungul vieții mele, deși am fost ignorant mult timp în ceea ce privește forma reală a adevărului său doctrinar. Știam că sursa revelației sale era Biblia și nimic altceva decât Biblia. De asemenea, când Dumnezeu a considerat potrivit, după experiențe pământești amare, ca adult am citit și studiat întreaga Biblie, acest cuvânt al Dumnezeului celui viu scris pentru aleșii săi.

Apoi, îndreptându-mă spre credința adventistă, am descoperit răspunsurile la inconsecvențele pe care le observasem în falsa credință creștină. Rolul Sabatului a fost decisiv, iar bazele explicațiilor profetice m-au convins complet. De asemenea, sunt acum consternat să văd în această lume atâta inteligență rătăcită, deviată de la Dumnezeu cel viu și pusă în slujba lui Satan și a demonilor săi. În același timp, măsur și apreciez în fiecare zi, și din ce în ce mai mult, înălțimea privilegiului meu care mă conduce la înțelegerea gândului ascuns, deși revelat, al Dumnezeului creator mântuitor. Este adevărat! Isus își mântuiește aleșii prin sângele vărsat pe cruce pe care S-a oferit pe Sine însuși, de bunăvoie, ca jertfă ispășitoare, iar această acțiune este singura bază a mântuirii propuse de Dumnezeu. Dar de ce a arătat atâta generozitate și compasiune? Cine poate spune că a făcut-o pentru ca cel pe care îl mântuiește să fie lăsat să continue să păcătuiască, voit, împotriva poruncilor și rânduielilor lui Dumnezeu? Nimeni,

desigur, nu are acel tupeu arogant și totuși, fără să spună nimic, exact asta legitimează și legalizează credința falsă prin faptele sale. Astfel, vinovăția sa privește mărturiile noului legământ, căci Pavel este cel care declară, în Romani 6:1-2-12-15: „ *Ce vom zice deci? Să rămâiem în păcat, ca să se înmulțească harul? Departe de aceasta! Cum vom mai trăi în el, fiindcă suntem morți față de păcat? .../ ... Să nu mai domnească păcatul în trupul vostru muritor, ca să ascultați de poftele lui. .../... Ce deci? Să păcătuim, pentru că nu suntem sub Lege, ci sub har? Departe de aceasta!* ” Și în versetul 23, Pavel ne dă un motiv bun să nu mai păcătuim cu voia: „ *Căci plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru.* ” „Și această « moarte » va fi cu atât mai meritată de răzvrățiții neascultători, deoarece, revendicându-și dreptatea și mântuirea Lui, ei Îl fac pe Isus Hristos Însuși, conform Galateni 2:17, « *slujitor al păcatului* », adică, ei comit astfel cea mai mare jignire care I se poate face: « *Dar, în timp ce căutăm să fim socotiți neprihăniți prin Hristos, dacă și noi înșine am fi găsiți păcătoși, ar fi Hristos slujitor al păcatului? Nicidecum!* »”

Este foarte interesant de observat că acest subiect al „ **păcatului** ”, împotriva căruia Pavel îi avertizează pe aleșii lui Hristos, apare în principal în scrisoarea pe care o adresează romanilor. Căci Occidentul nostru creștin actual este descendentul acestor popoare supuse romanilor care astăzi alcătuiesc Uniunea Europeană și extensiile sale engleze ale SUA și Australiei, dar și credința ortodoxă a țărilor estice. De fapt, aceste avertismente ale lui Pavel le condamnă pe toate, deoarece toate onorează odioasa și falsă „ziua Domnului” care a venit, în prima zi, pentru a o înlocui pe a șaptea, sfințită de Dumnezeu încă de la crearea lumii; sfântul său Sabat. Nu este oare justificată astfel mânia divină care vine împotriva acestor națiuni răzvrătite?

Încă din prima zi a creației sale de către Dumnezeu, omul, inițial modelat din lut de mâinile Creatorului, a fost în mâinile Sale. Înainte de a-i da înfățișarea de carne și oase, Dumnezeu l-a format inițial așa cum olarul formează un vas de lut pe o roată. Numai această revelație stabilește limitele statutului omului în fața Dumnezeului care creează totul, construiește totul și proiectează planul lucrurilor pe care le va realiza la timpul lor. Trebuie să mărturisesc aici cât de mult studiul aprofundat al profețiilor sale biblice mi-a hrănit credința și m-a făcut să descopăr adevărata odihnă pentru suflet. Căci secretul adevăratei odihne constă în obținerea de răspunsuri despre sensul lucrurilor și evenimentelor pe care le vedem petrecându-se, zi de zi, în viața noastră contemporană. În timp ce învățații caută răspunsuri la timpul lor, aleșii lui Hristos îi găsesc pe cei care îi luminează eficient în studiul timpurilor trecute; lucruri revelate în profeții care îl lasă pe urmașul falsei credințe rece și indiferent. Aceasta a rezumat credința creștină în cea mai simplă expresie a sa, prin repetarea răspunsului citat în aceste versete biblice din Faptele Apostolilor 16:30-31: „ *Atunci i-a scos afară și le-a zis: «Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?» Pavel și Sila au răspuns: « **Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta** . »*” Dar pentru a înțelege acest scurt răspuns, trebuie să acordăm o atenție deosebită versetelor care urmează și deja versetului 32: „ *Și i-au vestit Cuvântul Domnului, lui și tuturor celor din casa lui.* ” Pentru această familie păgână care trăia în Filipi, Macedonia, convertirea a fost reală și

sinceră și aveau nevoie doar să audă „ *cuvântul Domnului* ” pentru a fi considerați vrednici de botezul administrat ulterior. Dar această convertire i-a transformat în oameni noi, ale căror vieți aveau să fie schimbate și transformate de valorile divine de care aveau să se supună de acum înainte. „ *Cuvântul Domnului* ” i-a făcut să descopere poruncile și interdicțiile învățate de Dumnezeu. Aceasta a fost condiția pentru ca mântuirea lui Hristos să li se atribuie. Și a fost aceeași în toate timpurile, chiar și până în zilele noastre.

Cuvântul profetic dă odihnă sufletului pentru că ne oferă certitudinea că, în ciuda aparențelor înșelătoare, întreaga lume rămâne acest lut pe care Dumnezeu îl modelează pentru a mântui sau pentru a distruge. În profețiile sale, el nu a încetat să-și proclame victoria finală asupra tuturor dușmanilor săi, în special în Isaia 45:23: „ *Jur pe Mine Însumi, adevărul iese din gura Mea și cuvântul Meu nu se va clătina: orice genunchi se va pleca înaintea Mea, orice limbă va jura pe Mine.* ” Pavel preia acest verset în Romani 14:11. Dar Dumnezeu nu se mulțumește să-și anunțe victoria, pentru că și aleșii Săi să fie victorioși, în revelațiile Sale profetice, le dezvăluie într-un portret compozit, prin simboluri, identitatea dușmanilor Săi și ai lor. Și pentru a ieși victorios din lupta credinței, această condiție este indispensabilă. Ca principiu, cine poate învinge dușmanul neidentificat? Nimeni, nici pe pământ, nici în cer.

De aceea, cunoașterea istoriei complete a credinței creștine este esențială astăzi pentru a înțelege situația religioasă globală. Înainte de a intra în credința adventistă, cerusem unui pastor protestant documente care să relateze istoria credinței creștine. Așa am aflat istoria luptelor dintre catolici și protestanți. Apoi, prin credința adventistă, am descoperit decretul din Daniel 8:14 și am putut astfel să înțeleg că credința protestantă fusese respinsă la rândul ei de Dumnezeu, încă din primăvara anului 1843. Cuvântul profetic m-a luminat, m-a modelat, oferindu-mi credinței mele certitudini neașteptate. În această experiență, înțeleg justificarea acestor versete din 1 Corinteni 2:14-16: „ *Dar omul **firesc** nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie și nici nu le poate cunoaște, pentru că trebuie judecate duhovnicește.* ” ***Dar omul duhovnicesc judecă toate lucrurile și el însuși nu este judecat de nimeni . Căci cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-L învețe? Noi avem gândul lui Hristos .***

În construcția progresivă a profețiilor Sale, Dumnezeu a permis cu înțelepciune tuturor să interpreteze baza acestei construcții. Simbolurile sunt ușor de identificat prin explicații clar formulate de profetul Daniel. Acest lucru este valabil pentru succesiunea imperiilor păgâne dominante din Daniel 2, Daniel 7 și Daniel 8. Dar revelațiile referitoare la vremurile creștine necesită mult mai multă subtilitate din partea sa. Secretul înțelegerii excepționale a acestor mistere care mi-a fost dată constă în analiza sintetică pe care am făcut-o comparând învățăturile complet descifrate care se refereau, în fiecare capitol, la aceleași perioade profețite sub simboluri diferite. Prin reunirea învățăturilor anterior separate, portretele compozite au fost create prin această metodă, bazată pe complementaritatea detaliilor împrăștiate. Așa s-a putut obține identificarea romană a „ *cornului mic* ” din Daniel 7 și cea din Daniel 8 într-un mod convingător și derutant pentru credința romano-catolică papală. Aspectul misterios inițial al acestei construcții profetice a fost acela de a permite credinței

catolice să-și îndeplinească lucrarea rea fără a fi confundată de o identificare prea precisă și irefutabilă. Mai mult, Duhul divin a ales perioada de pace religioasă care a urmat Revoluției Franceze pentru a îndruma mințile aleșilor săi către studiul acestor profeții specializate despre vremurile creștine până la „ *timpul sfârșitului* ”. Iar primul său instrument uman a fost americanul William Miller. Construcția cărții Apocalipsa, care înseamnă în mod clar Revelație, este construită pe fundațiile definite de cartea lui Daniel și, deoarece această Apocalipsă dezvăluie și mai multe detalii despre întreaga eră creștină, subtilitățile divine sunt și mai numeroase, astfel încât cartea este aparent de neînțeles; ceea ce îi ține la distanță și îi descurajează în mod avantajos pe curioșii rău inspirați și rău intenționați.

Mintea mea a fost cuprinsă astăzi de această imagine a Dumnezeuului Creator care ține toate lucrurile în mâinile Sale. Și El continuă să modeleze perpetuu evenimentele vieții umane, dându-le forma pe care a prezis-o în profețiile Sale. Aceste profeții dezvăluie doar esențialul, deoarece aleșii Săi descoperă evenimente neprofețite pe măsură ce zilele trec. Cu toate acestea, ele sunt încă modelate de Dumnezeuul Atotputernic care decide împlinirea lor. Trăiesc în Franța, în această țară care poate oferi încă astăzi ce e mai bun din ceea ce Dumnezeu i-a adus în Valence-sur-Rhône sub forma revelațiilor Sale profetice descifrate și, cel mai rău, aroganța LGBT a perversilor sexuali care îl disprețuiesc pe Dumnezeu și religia sau o practică în formele sale cele mai odioase și abominabile. Acesta este rodul final al moștenirii ateismului național și a liber-cugetătorilor celor cinci Republici succesive. Și, logic, ultima formă este cea mai excesivă și cea mai împietrită. Părul meu gri și alb este martor la o experiență atentă continuă a istoriei franceze între sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial și timpul nostru. Deschiderea minții mele prin profeții mi-a permis să înțeleg mai bine cum a pregătit Dumnezeu tragediile pe care le trăim astăzi. Căci planurile lui Dumnezeu sunt construite de-a lungul secolelor și la nivel global, de-a lungul a șapte milenii. De asemenea, cel care disprețuiește istoria trecută nu are nicio șansă să înțeleagă ce se realizează în timpul său. Preluând chipul olarului, pregătirea vasului care urmează să fie modelat și strunjit începe cu adunarea lutului din natură. Acesta este apoi prelucrat, înmuiat și așezat pe roată. În același mod, a fost nevoie de agresiunile cruciadelor creștine împotriva musulmanilor stabiliți în Ierusalim pentru a obține o ură durabilă față de islam și împotriva creștinismului rebel. Și această ură, retrezită și amplificată, ia forma agresiunilor musulmanilor războinici fundamentaliști împotriva țărilor creștine occidentale și împotriva țărilor păgâne asiatice. Religia este arma supremă pe care Dumnezeu o mănuieste în momentele alese de el pentru a pedepsi umanitatea rebelă. Fanatismul religios este mult mai periculos decât spiritul de dominație teritorială care a caracterizat primele două războaie mondiale. De aceea, acest fanatism religios va juca un rol principal în acest al Treilea Război Mondial, care începe în Ucraina, și va fi teribil de devastator și distructiv pentru viețile militare și civile. În acest conflict ucrainean, cele patru religii respinse de Dumnezeu iau deja parte la lupte. Protestantismul american, asociat cu catolicismul roman, european, polonez și ucrainean, ca să nu mai vorbim de evrei, se opune Rusiei ortodoxe, ajutată de cecenii musulmani. Și în extinderea viitoare a acestui conflict, aliații

religioși vor veni să-și sprijine coreligionarii, deschizând multiple conflicte locale în alte părți decât în Ucraina. Dar religia monoteistă nu va fi singura vizată de acest război. În Est, India hindusă se va confrunta cu Pakistanul musulman, iar China va lupta împotriva Japoniei și Indiei. Viziunea acestui viitor este ușor de determinat, deoarece fiecare dintre aceste țări are potențialul său dușman ereditar identificat încă din al Doilea Război Mondial. Și pentru a grăbi distrugerea finală care precede și pregătește sfârșitul lumii, Dumnezeu trezește toate aceste vechi uri și resentimente care au zăcut temporar latente.

Puteți astfel înțelege că, din moment ce toți sunt în mâinile lui Dumnezeu, soarta dușmanilor Săi este o cauză fără speranță. Dar aceleași mâini divine îi protejează, zi de zi, pe aleșii Săi, până la ceasul răpirii lor în Împărăția Sa cerească, unde, conform promisiunii Sale, Isus le-a pregătit un loc pentru o perioadă temporară de „o mie de ani”. Apoi, veșnicia va fi trăită pe pământul regenerat, „pământul nou”.

Cel care modelează viețile creaturilor Sale a ales să rămână invizibil. Și prin aceasta, El își dezvăluie înțelepciunea excepțională și unică, pe care anticii o numeau înțelepciune. Într-adevăr, scopul lui Dumnezeu este să-i selecteze pe aleși care să-L însoțească în veșnicie. Această selecție necesită o testare a fiecăruia dintre acești aleși. De aceea, la început, Dumnezeu își lasă creaturile să rătăcească și să comită păcate, deoarece așteaptă reacția lor și rezultatul experienței lor. În practicarea păcatului, aleșii dobândesc o suferință care îi conduce la teama de păcat și îi împinge spre o conduită bună; calea pocăinței. În schimb, cei nevrednici de mântuire găsesc satisfacție în practicarea păcatului. Ei adoptă apoi păcatul, care devine norma vieții lor. În starea de suferință pe care o datorează păcatului, aleșii sunt coți pentru convertire. Dumnezeu se poate atunci prezenta în viața lor și îi poate ajuta să descopere adevărurile Sale mântuitoare. Puteți sublinia că, în învățăturile Sale în parabole, Isus a insistat asupra principiului efectelor datorate iertării lui Dumnezeu. Păcătosul pocăit este modelul perfect al alesului iubit de Cel Atotputernic. Și Isus a rezumat această învățătură spunând în Luca 7:47, despre femeia adulteră: „**De aceea vă spun că păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate, pentru că a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin, iubește puțin.**” Și a spus clar: „**Dar cui i se iartă puțin, iubește puțin.**” Și această precizie dezvăluie cauza invizibilității sale, pentru că dacă Dumnezeu ar fi vizibil, puțini ar îndrăzni să-l conteste și să-l contrazică, așa cum a îndrăznit să facă Satana, care a văzut și l-a slujit lui Dumnezeu la începutul existenței sale. Dumnezeu a avut nevoie de șase mii de ani pentru a selecta îngerii și oamenii demni de veșnicia sa. Și șase mii de ani pentru a obține acest rezultat reprezintă deja, chiar și pentru el, un timp foarte lung. Căci, pentru a salva câteva milioane de suflete, a trebuit să îndure exactiunile vinovate insuportabile ale miliardelor de alții care s-au succedat unul altuia pe pământ sau au fost activi în cer. Răbdarea lui Dumnezeu este la standardul veșniciei sale, adică enormă, dar nu infinită.

Am oferit acolo un răspuns la această întrebare adesea pusă: „de ce se ascunde Dumnezeu, dacă există?” Și preiau această imagine care rezumă răspunsul său: „**pentru că atunci când pisica este plecată se joacă șoarecii**”. Și liniștiți de invizibilitatea sa, **șoarecii umani au dansat într-adevăr în multe feluri, bălăcindu-se după bunul plac în păcatele cărnii și ale spiritului**, astfel

încât Dumnezeu poate, acum, să decidă să le dea moartea, aplicându-le, după națiunea evreiască din anul 70, pedeapsa citată în Ezechiel 14:21: „ *Da, așa vorbește Domnul, YHWÉH: Deși trimit împotriva Ierusalimului cele patru pedepse cumplite ale mele: sabia, foametea, fiarele sălbatice și ciuma, ca să extermin din el oamenii și animalele ...* ”.

Maestrul Olar formează vase de onoare, dar și vase create pentru pierzare. Ambele au un rol de îndeplinit. Să conducă națiunile spre ruina lor; în ultima vreme, a pus la putere mulți tineri și tinere care seduc și mulțumesc pe deplin populațiile. Aceștia nu sunt conștienți de pericolul adus de această alegere, deoarece, deși aparent inteligenți și educați, încărcăți cu diplome și formați în licee, toți au în comun tinerețea și principalul ei dezavantaj ignorat. Și lucrul este de o importanță capitală pe care îl subliniez cu forță și insistență: tinerii sunt lipsiți de experiență, astfel încât totul li se pare posibil, inclusiv ceea ce este imposibil. Căci numai experiența vieții formează în om capacitatea de a identifica posibilul și imposibilul. Datorită acestui principiu, în Biblie, Dumnezeu prezintă „ *părul alb ca o cunună de onoare* ”, cu condiția ca acest „ *păr* ” să se fi „ *albit* ” umblând pe „ *calea dreptății* ” trasată de Isus Hristos conform Proverbelor 16:31: „ *Părul alb este o cunună de onoare; pe calea dreptății se găsește.* ” Și trebuie să înțelegem această lecție dată în Iov 32:7-9: „ *Am zis în gând: Zilele vor vorbi, mulțimea anilor va învăța înțelepciunea. Dar, în realitate, în om, duhul, suflarea Celui Atotputernic, este cea care dă inteligență; nu vârsta dă înțelepciune, nu bătrânețea îl face capabil de judecată .* ” De asemenea, confirmând această opinie inspirată de Dumnezeu, vedem bătrâni cu părul alb seduși de un tânăr arogant și stângaci căruia îi sunt iertate toate greșelile și alegerile proaste. Aceste fire albe sunt în mod clar lipsite de înțelepciunea divină, deoarece îi susțin pe cei care își pregătesc distrugerea comună. Dar aici, trebuie să ofer o explicație pentru cei care ar putea vedea o nedreptate divină în faptul că Dumnezeu dă inteligență unora și nu altora. Dumnezeu acționează conform acestor cuvinte ale lui Isus Hristos: „ *Căci celui ce are, i se va da ce are, iar celui ce n-are, i se va lua ce are* ”. Lucrul dat este inteligența înțelepciunii. Oamenii sunt, de la naștere, purtători ai acelorași posibilități de alegere, dar liberul lor arbitru este cel care le determină alegerea în funcție de personalitatea lor. Astfel, cineva care are deja înțelepciune în el poate vedea acea înțelepciune sporită de Dumnezeu. Pe de altă parte, cuiva care disprețuiește înțelepciunea, Dumnezeu îi va reduce inteligența și îl va priva de toate formele de înțelepciune. Și prin această adăugare sau retragere de înțelepciune și inteligență, Dumnezeu arată că își modelează creaturile așa cum olarul modelează lutul pe roata sa.

„Capul plesnit”

Această expresie se referă la copilul neascultător care exasperează și își „înnebunește” părinții. Nu mai știu ce să facă, pentru că au încercat totul: blândețe, muștrări și, în final, corecție fizică. Și copilul își întoarce privirea rebelă spre părinți și spune: „Nici măcar speriat!”. Părinții se întreabă: „Cum am ajuns în punctul ăsta?”. Dar nu primesc niciun răspuns și simt că au adus pe lume un

diavol total insensibil și de neîmblânzit. Aceasta este experiența a mii sau milioane de cupluri care trăiesc în Occident, în principal. Iar cauza acestei probleme poate fi găsită într-o serie de evenimente care au avut loc de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Am avut deja ocazia să spun asta, dar începutul acestei derive a avut loc în SUA. Aici a apărut tinerețea într-o atmosferă de luptă rasială în care se luptau grupuri de clan din comunitățile albe, negre și hispanice, și în special portoricane. Această violență urbană a luat forma unor filme care au sedus tinerii europeni drept „furia vieții”. La rândul său, Europa și-a văzut tineretul intrând în violență, costumele modelate după modelul american fiind geaca de piele neagră, cizme în picioare; blugi în loc de pantaloni și curea cu cuie pentru a-i ține sus. Cele mai violente elemente adăugate pentru luptă, lanțul de bicicletă, pumnalul metalic și esențialul briceag cu deschidere automată. Este greu de crezut că acest tineret al anilor '60 (1960) tocmai scăpase de dezastrul celui de-al Doilea Război Mondial cu cele 60 de milioane de morți ale sale. Dar aspectul mental al acestui tineret a fost profetic, deoarece afișa imaginea timpului sfârșitului, în care această violență precede și favorizează dezvoltarea celui de-al Treilea Război Mondial. Această violență a anilor 1960 s-a dezvoltat în paralel cu muzica Rock 'n Roll (Swing and roll), o versiune binară brutală a stilului Jazz creat de negri. Succesul acestor noutăți s-a datorat, desigur, unei intense activități demonice, dar și invențiilor acestui instrument pe care îl cunosc bine, chitara, electrică și amplificată folosind amplificatoare din ce în ce mai puternice. Ritmul și puterea sonică au format un cocktail exploziv care a cuprins mulțimile și le-a făcut să intre în transe individuale și colective. Consumul de droguri a ajuns să faciliteze și să întărească efectele și așa a venit un nou rău din lumea nouă pentru a se răspândi în toată Europa.

Ales președinte în 1958, în Franța, generalul de Gaulle s-a confruntat cu o revoltă a tinerilor studenți în 1968. O sete de libertate totală, aproape anarhică, a apărut în rândul tinerilor și aceștia au intrat într-o revoluție, smulgând pavajele de pe străzi și ridicând baricade, s-au opus violent CRS-urilor (Forțele Republicane de Securitate), protectorii ordinii și ai statului, proclamând și afișând sloganurile lor: „Este interzis să interzici”, „Nici Dumnezeu, nici stăpân”. În anii 1960, tinerii au beneficiat de dezvoltarea radioului. Posturile de radio private le-au difuzat muzica, dezbaterile, le-au răspândit ideile și, în acest fel, prăpastia dintre acești tineri și cei mai în vârstă s-a mărit din ce în ce mai mult; oamenii au vorbit atunci despre „răul tinerilor”, „noul val”, iar părinții, din ce în ce mai absorbiți de grijile profesionale, au renunțat și s-au lăsat invadați și dominați de acest val în creștere. Tinerii au beneficiat de faptul că ei, mai mult decât părinții lor, au fost atrași de noile evoluții create de tehnologie. Și pe măsură ce sistemul a beneficiat de acești noi clienți extrem de fideli, tinerețea a devenit din ce în ce mai favorizată.

În anii 1960, s-a întâmplat ceva fundamental: spiritul de protest. Până atunci, tinerii rămăseseră atașați de familiile lor, dar apoi au început să conteste toate valorile familiale moștenite în mod tradițional. Tinerii căutau doar compania altor tineri, iar prăpastia cu familiile lor s-a mărit din ce în ce mai mult, spre disperarea părinților lor. În Franța, războaiele coloniale au implicat tineri din ce în ce mai ostili acestui proces. În setea lor de libertate, colonizarea era de neconceput. De asemenea, după războiul din Algeria, tinerii francezi au primit cu

brațele deschise tineri imigranți algerieni, apoi tunisieni și marocani. Generația „nu te atinge de prietenul meu” s-a dezvoltat sub președințiile lui Giscard d'Estaing și François Mitterrand. Căci un lucru esențial a însoțit această cucerire a tineretului: respingerea lui Dumnezeu și a oricărei religii.

În această schimbare de normă, psihiatrii de tot felul au jucat un rol amplificator extrem de important, deoarece deja la acea vreme, știința și absolvenții ei erau autoritari. Și nu găseau nimic mai bun de făcut decât să justifice cerințele tineretului. Le erau de acord cu fiecare ocazie. Unul dintre ei, de origine nord-africană, le-a justificat violența spunând că este un semn de sănătate bună... Alții însă au atacat dreptul părinților de a disciplina copiii neascultători în mod firesc, obținând chiar interzicerea acestuia prin lege. Dintr-o societate fără Dumnezeu, nu este nimic surprinzător în acest sens, dar contrazicerea sfatului divin nu ar putea produce decât o situație imposibil de gestionat pe termen lung. La rândul său, Dumnezeu declară, în Proverbe 22:15: „*Nebunia este legată de inima copilului; nuiua mustrării o va îndepărta de el*”, în Proverbe 23:13: „*Nu opri copilul mustrării; dacă îl lovești cu nuiua, nu va muri*” și în Proverbe 29:15: „*Nuiua și mustrarea dau înțelepciune, dar un copil lăsat de capul lui aduce rușine mamei sale.*”

Astăzi, 24 mai 2022, copiii rebeli ai anului 1968 sunt înlăturați de la putere, înlocuiți de o nouă generație și mai rebelă decât erau. Cele două partide politice principale care, sub diverse denumiri, au format Franța de astăzi au fost în cele din urmă respinse de votul popular. Dar poporul nu a găsit un înlocuitor ideal, având de ales între doi candidați urâți de jumătate din națiune. De fapt, problema constă mai puțin în lideri decât în poporul însuși, căci aceștia sunt împărțiți în multiple școli de gândire civilă și religioasă, universaliste și pro-europene sau naționaliste. Drept urmare, nicio majoritate nu poate reuși să unifice națiunea. Alegerile pur politice sunt înlocuite cu unele ideologice mult mai agresive și incompatibile. În judecata sa revelată asupra Israelului, înainte de a preda Ierusalimul distrugerii din mâna regelui Nebucadnețar, Dumnezeu a luat chipul unui toiag numit „*uniune*” și spune despre el în Zachariah 11:14 că l-a rupt: „*Atunci am rupt al doilea toiag al meu, Uniune, ca să rupă frăția dintre Iuda și Israel.*” Același blestem lovește astăzi poporul francez, iar discordia galică stă mărturie în acest sens.

În 2022, „palmfișul” este peste tot, de la președinție la alegătorul nehotărât și perpetuu nemulțumit. Este dezvoltarea logică a umanității, care dictează că o boală netratată ajunge să corupă întregul corp, ceea ce explică această tristă observație. Din păcate pentru umanitate, legea interzice „palmfișurile”, iar un alegător a vrut să-i dea una președintelui Macron, ceea ce l-a făcut să plătească scump. Cu toate acestea, mulți oameni au simțit o satisfacție secretă, pentru că aroganța nu promovează sprijinul sau aprecierea. Și cum să nu primească bățul când concepția sa despre verbul a guverna constă în, citez cuvintele sale adresate adversarilor săi, „galoși refractari”: „O să-i enervez”. Politica din ultimele zile s-a schimbat mult, iar dialogurile schimbate sunt dure și insolente, ba chiar murdare. Comunicarea pe rețelele de socializare are ceva de-a face cu asta. Pentru că pe „Net”, în anonimat, s-au stabilit contacte seducătoare și mincinoase. Escrocii adoră asta, iar sufletele singuratice vin acolo să-și caute sufletul pereche. Însă

cuvintele sunt afișate și răspândite cu toate consecințele bune și rele pe care le pot aduce. După normele vieții, la rândul său, cuvântul a fost eliberat. Iar cea mai gravă consecință a fost adusă, pe 7 ianuarie 2015, de caricaturistii de la „Charlie Hebdo”, al căror umor sacrileg nu a fost tolerat de războinicii musulmani fundamentalisti. După acest masacru, dorind să justifice imagini, dintre care una a fost, ca să spunem așa, scabroasă, profesorul de istorie Samuel Paty s-a autodecapitat, în stradă, imediat ce a părăsit facultatea unde predă. O lecție ar trebui învățată din aceasta, aceea a zicalei: „Cuvântul este de argint, dar tăcerea este de aur”. Dar zicătorile și proverbele îi învață doar pe înțelepți, nu pe „capetele palmuite”. Apărătorii Islamului au dovedit și vor dovedi din nou că capetele dușmanilor lor nu se palmuiesc... se rostogolesc. Și aici trebuie să înțeleagă copilul Domnului Iisus Hristos că, în absența pocăinței din partea păcătoșilor occidentali, El, iubirea și dreptatea întrupate, este cel care ordonă acțiunile și masacrele săvârșite de acești închinători războinici ai lui Mahomed.

Marele Dumnezeu despărțitor exploatează despărțirile, iar cauzele lor sunt atât de numeroase încât nu duce lipsă de alegeri, pe întreg pământul, încă pentru câțiva ani, locuit.

Știrile americane din 24 mai 2022 ne oferă un exemplu tipic al versiunii sale de „palmă peste față”. La vârsta de 18 ani, Salvador Ramos, înarmat și vânat de poliție, a intrat într-o școală și a ucis 19 copii și doi adulți. Și încă o dată, acest eveniment din Uvalde, Texas, ridică problema permiterii deținerii de arme. Acest fapt ne duce înapoi la originea așezării europenilor albi pe teritorii ostile populate de adevărații și autenticii „americani” numiți în mod fals indieni. Acest popor invadator, provenit în principal din Europa, era compus din oameni fără scrupule, lacomi de bogăție, iar alții pur și simplu veneau să găsească un pământ hrănitor. Încă de la început, violența a caracterizat această țară. Din ce în ce mai numeroși, albi i-au decimat pe „pielile roșii”, iar bandiții i-au jefuit pe călători, dispărând după crimele lor în imensul „Vest îndepărtat”. Invenția armei de foc a facilitat uciderea. Tragerea de la distanță este mai ușoară decât lupta corp la corp. America a stabilit legi și instanțe, iar societatea populară a fost astfel oarecum cruțată. Însă această țară își merită cu adevărat numele pentru că poartă în ea „amărăciune”. Bate toate recordurile mondiale în ceea ce privește insecuritatea și statisticile crimelor odioase. Darea vină pe deținerea de arme este cel mai ușor lucru de făcut, dar cenzorii nu au altă opțiune. De fapt, toți nu sunt conștienți de faptul că țara lor a fost lovită de blestemul lui Dumnezeu într-un mod specific încă din primăvara anului 1843. Ucigașii de copii mici sunt considerați victime ale bolilor psihice și mintale; când, de fapt, sunt pur și simplu roadele aduse de oameni posedați de demoni pe care Dumnezeu îi eliberează treptat. Psihiatrii persistă în ignorarea existenței spiritelor cerești separate de Dumnezeu și, în caz contrar, atribuie acțiunile observate bolilor. Problema nu este arma, ci mai degrabă „cap-palmist” care o posedă și o folosește pentru a face cât mai mult rău posibil. Cu toate acestea, această dorință de a face rău ființelor umane se află în mintea demonilor plini de ură care îl au pe Satana ca lider. După cum indică Apocalipsa 12:12, de la victoria lui Isus Hristos, ei știu că au „puțină vreme”, fiind în cele din urmă condamnați la moarte. Acest rod, care creează suferință și tristețe, mărturisește cât de dăunător este disprețul față de Dumnezeu și valorile Sale. Însă aleșii iluminați

nu sunt înșelați de interpretările celor fără de Dumnezeu. Căci profeția i-a avertizat despre destinul sumbru și malefic al seducătoarelor SUA. Distrugerea iminentă a puternicei Rusii și a aliaților săi îi va permite să îndeplinească, împotriva lui Dumnezeu și a aleșilor săi credincioși, ultima sa bătălie spirituală universală, pe care Apocalipsa 16:16 o numește „*Armagedon*”. O va îndeplini sub titlul de „*fiară care se ridică de pe pământ*”, citată și dezvoltată în Apocalipsa 13:11-18.

Astfel, din cauza lipsei de primire la momentul potrivit a „palmilor” sau a „loviturilor cu nuielele” meritate, „palmfișul”, model american și mai rar european, își sfârșește viața ca un ucigaș abominabil de copii și adulți. Dar și alte versiuni de „palmfișuri” există în toate țările pământului. Sunt roadele blestemului divin universal; înarmați sau nu. În țările în care accesul la arme de foc este interzis sau îngreunat, cuțitul le înlocuiește. Și oamenii mor și acolo, din cauza răutății și a spiritului violent răspândit pe întreg Pământul.

Tehnologia americană, care își răspândește cunoștințele în întreaga lume, se află în spatele dezvoltării enorme a jocurilor video. Ființele umane de toate vârstele petrec ore întregi la aceste jocuri, în care se angajează în lupte virtuale. Scopul este de a „ucide” și de a „exploda” țintele umane adverse. Aceste jocuri captează atât de mult mintea acestor jucători încât le iau în posesie mințile, astfel încât, în final, se creează în interiorul lor o confuzie între real și virtual... Pericol... Pericol... pentru acești jucători și pentru întreaga societate umană. Pentru că această Americă a fost luată ca model de toate națiunile occidentale și găsim printre ele aceleași valori pentru succes, provocare, luptă și gustul pentru jocuri de noroc. Amintiți-vă că în Texas și în tot „Vestul Sălbatic”, mulți bărbați au murit, pur și simplu pentru a provoca un pistolar reputat a fi foarte rapid. Astăzi, provocările continuă în instanță și se opun unor interese financiare puternice. Provocările armate rămân o specialitate a oamenilor de rând, care luptă mereu pentru a se opune unei alte comunități. De fapt, timpul a trecut, mașinile au înlocuit caii, dar nimic nu s-a schimbat în Statele Unite; mentalitatea umană a rămas aceeași.

Neagă existența lui Dumnezeu cu orice pret

Dorind să-și mențină imaginea de societate ideală și tolerantă, Republica nu persecută religiile. Oficial, orice european poate practica liber religia moștenită de la originile sale. Republica nu face nicio distincție între religiile monoteiste și cele politeiste. Guvernează Franța într-un mod strict secular. Cu toate acestea, preferința sa se îndreaptă spre agnosticism și ateism. Această aparentă toleranță ascunde, de fapt, o luptă aprigă menită să distrugă credința în Dumnezeu. Emisiunile religioase autorizate prezintă doar mărturiile celor cinci credințe religioase principale: în prim-plan, în dimineața falsei „Zile a Domnului”, credința romano-catolică, credința protestantă, credința ortodoxă și religia evreiască, iar cea mai recentă sosire, islamul. Astfel, au un scurt moment pentru a-și promova propaganda în fiecare „duminică” dimineată. Dar restul timpului este dedicat raționamentelor tumultuoase ale celor fără de Dumnezeu, politicieni și media. În

Franța, se vorbește mult, în realitate, degeaba, dar aceste discuții le dau unora iluzia utilității lor; ambițioșii și mândrii sunt flatați și onorați. Cu excepția musulmanilor, aproape toți oamenii de origine creștină franceză nu vorbesc despre Dumnezeu și nici nu se gândesc la el. Și se face tot posibilul ca acest lucru să rămână așa.

Exemplul „Războaielor Balcanice” demonstrează acest fapt în mod eficient. În fosta Iugoslavie, după moartea mareșalului Tito, care o unificase, conflictele au separat grupurile etnice care o compuneau. Exista Serbia ortodoxă, Croația catolică și Bosnia musulmană. Cu toate acestea, în ciuda acestor religii diferite, comentatorii politici și media nu au vrut să audă de conflicte religioase. Uri vechi, strict religioase, care îi determinaseră deja pe ustașa (soldații) croați catolici să lupte împotriva sârbilor ortodocși în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, au fost reînnoite după ce au coexistat, ca iugoslavi, în pace. Dar, nu! Pentru politicieni și jurnaliști, problema nu era religioasă. O astfel de negare a evidentului are în mod necesar o justificare. Și da! Există într-adevăr o explicație pe care o prezint aici: secularismul poate funcționa doar dacă poporul rămâne secular. Și pentru a-l menține secular, trebuie împiedicat să creadă în existența lui Dumnezeu. Totuși, recunoașterea naturii religioase a unui război poate încuraja o privire către Dumnezeu invizibil, deoarece pentru el, scopul războaielor este tocmai de a-l arunca pe om în suferință, astfel încât, în nenorocire, acesta să înceapă să reflecteze asupra cauzelor tragediilor care i se abat. Este scris în Eclesiastul 7:14: „*La bine, bucură-te, la rău, gândește-te*”. Dumnezeu știe foarte bine că atunci când pământul se dărmă sub picioarele sale, ființele umane încep brusc să creadă în existența lui Dumnezeu și adesea, chiar în zadar, în situația lor disperată, îl invocă. De aceea, Republica se teme să ridice subiectul religios. Și nu numai în cazul războaielor acționează astfel. Procedează la fel pentru fiecare atac terorist comis de islamul războinic. Primii comentatori sugerează, ori de câte ori este posibil, acțiunile unui individ dezechilibrat, ale unui nebun sau ale unui fanatic. Responsabilitatea religioasă este astfel adesea respinsă. La Toulouse, din același motiv, un atac asupra fabricii AZF a fost interpretat printr-o decizie a președintelui și a guvernului, transmisă de prefectul local, ca un accident atribuit conducerii fabricii. Aceasta în ciuda mărturiei RG, Serviciul General de Informații, ulterior dizolvat de președintele Sarkozy. Susținerea secularismului necesită minciuni constante din partea statului și dezinformare media.

Războiul deschis din Ucraina este încă un exemplu. Mass-media vede în principal doar ciocnirea dintre naționalismele ucrainean și rus. Martorii, însă, au confirmat că cei doi beligeranți aveau practici religioase diferite. Dar nu au prezentat aceste alegeri religioase drept principalele cauze ale ciocnirii. Și este păcat, deoarece alegerile religioase sunt cauza impedimentului în calea unității. În cazul Ucrainei, într-adevăr, o alegere religioasă explică de ce rușii ucraineni se opun rușilor de la Moscova. Aceștia s-au separat și au încetat să-l mai recunoască pe Papa Kirill al Moscovei ca lider spiritual; astfel, cauza adversității este fundamental religioasă. Mai mult, în vestul Ucrainei există ucraineni de credință catolică, înrudiți cu Polonia catolică învecinată, și există, de asemenea, comunități evreiești împrăștiate în toată Ucraina.

Pentru a supraviețui disputelor religioase, secularismul este forțat să mintă populația. Dar nu totul este o minciună, căci este ușor să îndrepti gândurile umane către elemente nereligioase, cum ar fi caracterul președintelui rus, pe care Dumnezeu îl manipulează, așa cum este revelat în Ezechiel 38.

Pe platourile televiziunilor specializate în știri continue, aud doar dezinformare. Foști generali își oferă comentariile, dar vechile lor experiențe sunt complet depășite de situația acestui război contemporan. Mici „drone” promovează distrugerea navelor, elicopterelor, tancurilor și tunurilor, atât de mult încât imaginea oferită este cea a lui David cu praștia sa, care l-a ucis pe gigantul filistean Goliat cu o singură piatră. Doar că, în acest război, nu există nici David, nici Goliat, ci două țări hotărâte să învingă adversarul, iar Dumnezeu nu-l binecuvântează pe unul mai mult decât pe celălalt și, deși ignorat de comentatori, el este cel care a construit cauzele acestei confruntări. Dar vă reamintesc că proiectul său distructiv este îndreptat spre Europa, acest vechi dușman care a onorat catolicismul, o religie mincinoasă care și-a persecutat profeții și aleșii: așa cum a făcut și înaintea ei, națiunea evreiască vinovată și rebelă, la vremea ei.

Ochii oamenilor sunt o capcană pentru ei, iar cauza divină invizibilă este foarte dezavantajată. Totuși, Dumnezeu nu va schimba această situație, deoarece pentru el nu se pune problema de a-i „forța” pe rebeli să-i recunoască existența. Ceea ce ar trebui să creeze simplul bun simț este suficient pentru el. Fie că crede în Dumnezeu sau nu, nu contează prea mult pentru el; omul nebun moare la fel ca falsul credincios. În ochii lui Dumnezeu, contează doar aleșii săi, mântuiți prin adevărata credință. Sentimentele și judecățile celor care îl disprețuiesc cad în cele din urmă asupra propriilor lor capete.

Aceste explicații vă ajută să înțelegeți mai bine de ce politicienii republicani evită să discute despre religie și vor continua să facă acest lucru până la ultima suflare. Pentru ei, cu cât vorbim mai puțin despre Dumnezeu, cu atât secularismul este mai bun.

Acest factor „timp” care schimbă totul

Timpul reprezintă o problemă pentru umanitate, deoarece produce consecințe progresive care cresc atât de lent încât trec neobservate. Oamenii de știință sunt însă bine conștienți de acest principiu, încă de când au experimentat cu o broască scufundată într-o baie încălzită treptat până la punctul de fierbere: aceasta moare fără să reacționeze la căldură, deoarece crește treptat. După cum arată soarta finală a acestei broaște, acest principiu are consecințe fatale. În domeniul economiei, oamenii știu să facă calcule despre proiecțiile în timp. Din păcate pentru ei, această precauție devine inutilă din cauza schimbărilor bruște aduse de crize și războaie. Știrile din lume mărturisesc zilnic despre răsturnările care pun sub semnul întrebării planurile de pace și prosperitate ale popoarelor, regatelor și națiunilor.

Aurul a fost numit un refugiu sigur datorită stabilității pe care o oferă economiștilor globali. Alegerea „*aurului*” a fost cu atât mai potrivită cu cât simbolizează pentru Dumnezeu „*credința curățită prin încercare*” în 1 Petru 1:7: „*pentru ca încercarea*” „*Credința voastră, fiind mai scumpă decât aurul, care*

piere (deși este încercată prin foc), ar trebui să aducă laudă, glorie și onoare la descoperirea lui Isus Hristos. ” Dolarul american care l-a înlocuit este, spre deosebire de aur, garanția instabilității. Și această înlocuire constituie un semn revelator al statutului spiritual al Americii, care plasează dolarul său, noul Mamona, în locul adevăratei credințe pe care nu o mai produce. Și constituie garanția instabilității, pur și simplu, pentru că valoarea sa reală depinde de sănătatea bună a economiei americane. Atunci când această țară scade în bogăție, dolarul său este supraevaluat. Și atunci este nevoie doar de o panică pe piața bursieră pentru ca toate valorile monetare să se prăbușească și să înceapă să fluctueze. America își obține bogăția din exploatarea subsolului său, din marile sale corporații și din investițiile financiare globale, inclusiv din celebrele „fonduri de pensii” care, împrumutate cu rate de camătă, finanțează pensionarea muncitorilor și angajaților americani, pensionarea tuturor lucrătorilor săi. Astfel, în timp, schimbările de circumstanțe provoacă crize și fluctuații valutare din dolarul însuși. Dar fiind etalonul monetar, este protejat și rămâne neatins; în ciuda dezavantajelor sale.

Prin comparație, credința în Hristos, cel adevărat, este o valoare sigură, care nu fluctuează în timp. Cel care o evaluează este veșnic și i-a fixat valoarea de la întemeierea lumii; cărțile Bibliei mărturisesc acest lucru. Credința romano-catolică, întemeiată în 538 și bazată pe baza doctrinară impusă de împăratul roman păgân Constantin I ' nu a avut niciodată nicio valoare pentru Dumnezeu, iar marea și lunga istorie a acestei prime forme de credință creștină, care a preocupat Franța, a fost, prin urmare, pentru Dumnezeu doar o lungă și înșelătoare înscenare dirijată de diavol. Munca sa a fost facilitată de indisponibilitatea scrierilor biblice, păstrate de călugării scribi din mănăstiri. După Biserica Catolică, credința protestantă este imaginea tipică a unei valori monetare provizorii a cărei evaluare corectă urma să înceteze din 1843, data la care cerința doctrinară perfectă din partea lui Dumnezeu i-a înlăturat valoarea, care atunci privea doar credința adventistă. Această scurtă și rapidă trecere în revistă a timpului mărturisește astfel că, pură și perfectă în vremea apostolilor, cu timpul, succesiv, credința și-a pierdut valoarea, apoi a regăsit-o parțial și pe deplin în 1843. Însă observația astfel remarcată arată că numărul adevăraților aleși ai lui Isus Hristos este, de-a lungul istoriei, norma unei mici „rămășițe”.

În istoria Franței de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, factorul timp a avut din nou consecințe grave. Istoria celei de-a Cincea Republici este cea a „broaștei” noastre, acest animal impur, verde, căruia spectacolul satiric de comedie politică „Bébête Show” i-a atașat președintele Franței, François Mitterrand. De fapt, venirea la putere a acestui președinte socialist în 1981 a adus schimbări enorme în Franța. El a stabilit un standard umanist purtând imaginea „trandafirului”, acest simbol floral al iubirii. Astfel, a răspuns dorințelor și cerințelor tinereții, care deveniseră efervescente. Un bătrân „înțelept” a dat astfel putere și autoritate tinerilor „nebuni”. Nu avea nicio idee unde va duce această abordare întreaga țară. Căci tinerețea devorează mâna întinsă, apoi brațul și chiar întregul corp, apoi se devorează pe sine.

Factorul timp a acționat împotriva Franței încă din 1976, când a autorizat reunificarea familiilor muncitorilor săi imigranți, proveniți în principal din

Algeria, Tunisia și Maroc. În 1976, o mică minoritate, această imigrație a fost apa rece în care a fost plasată „broasca” noastră franceză. Dar această minoritate avea să crească și să se intensifice până la punctul de a deveni o componentă exigentă a poporului francez. Aici, comparația cu „broasca” ajunge la forma sa finală, deoarece apa rece a devenit clocotită și arde și ucide „broasca” franceză. Între începutul și sfârșitul imigrației atașate anului nostru 2022, au trecut 66 de ani, timp în care frecvente ciocniri au permis prezicerea situației finale.

Partidul Socialist a dorit să întruchipeze un umanism perfect, ireproșabil, deoarece trecutul colonialist al Franței apăsa asupra conștiințelor. De aceea, pentru a ispăși această vină, a dat dovadă de o mare indulgență față de faptele rele comise de cetățenii acestei imigrații. El însuși a favorizat lupta împotriva urii rasiale, până când această luptă s-a întors și a schimbat tabăra. Dar, când apar ultimele roade, este deja prea târziu. Prea târziu pentru ca liderii mândri să-și recunoască erorile, prea târziu pentru a depozita SOS Rasism de drepturile care i-au fost acordate. Căci, fără îndoială, socialismul, despărțit de Dumnezeu, a vrut să câștige dragostea străinilor practicând nedreptatea. Căci indulgența arătată față de ei nu a făcut decât să arate o slăbiciune care îi incită să obțină și mai mult. Comportamentul corect față de străini este să li se aplice legile care pedepsesc și recompensează cetățenii nativi ai țării, nici mai mult, nici mai puțin. Iar primele semne de rebeliune și de comportament rău ar fi trebuit pedepsite aspru și într-un mod cunoscut, pentru a da un exemplu descurajant tuturor străinilor primiți pe pământ francez.

Lecția care trebuie învățată este următoarea: Islamul minoritar este discret și docil, dar când devine majoritar, se schimbă și devine agresiv, exigent și restrictiv, ajungând să ceară aplicarea „sharia”, regulile stabilite în Coran și în moștenirea cutumiară. În Europa, practica prozelitismului religios este interzisă, iar până acum, falșii creștini au respectat această interdicție. Însă Islamul, la fel ca și credința creștină, are vocația de a face prozeliti și de a-i converti pe infideli la religia lui Mahomed, iar aceștia au dovedit deja că deciziile infidelilor nu au niciun efect asupra lor. De aceea, bălălia secularismului câștigată împotriva creștinilor este pusă sub semnul întrebării de către Islam, mult mai puțin docil și teribil de beligerant.

Această experiență prin care trece țara noastră condamnă viața fără Dumnezeu și preamărește slava dreptății Sale perfecte. Căci Dumnezeu nu-Și schimbă judecata. El nu o adaptează la subiectul judecat. Aceeași lege, aceleași reguli sunt impuse tuturor, atât celor aleși, cât și celor căzuți.

Pe canalele de televiziune franceze TF1 și LCI a fost prezentat un interviu exclusiv cu ministrul rus Serghei Lavrov. Acesta a exprimat tot ce a învățat Rusia din comportamentul taberei occidentale NATO din 1945. A denunțat încălcările constante și succesive ale acordurilor încheiate la acea vreme. Nu sunt rus, dar eu însumi am observat aceste încălcări și angajamente arogante duse la bun sfârșit de tabăra occidentală sub influența americană. Le-am observat și le-am condamnat, fiecare la momentul său. L-am auzit doar pe reprezentantul rus menționând fapte confirmate de istorie. Astfel, odată cu trecerea timpului, apa inițial rece a Rusiei a devenit fierbinte, gata să fiarbă. Dar autorii acestor crime, deși uneori mărturisesc parțial adevărul istoric, acuză totuși Rusia de minciună. Ei demonstrează astfel

cum s-a creat o prăpastie de netrecut între ei și sensul adevărului. Și se confirmă din nou zicala: „Cine vrea să-și omoare câinele îl acuză de rabie”. Ca umaniști buni și proști, ei cred că datoria lor este să-i sprijine pe cei mai slabi împotriva celor mai puternici, pe săraci împotriva celor bogați, dar chiar și în această abordare, sunt în completă inconsecvență, deoarece susțin, în ceea ce privește Ucraina, toate valorile naționaliste și de altă natură, pe care le condamnă și împotriva cărora luptă în Franța și în țările europene. Sunt săracii apărați împotriva bogaților, în Europa și SUA, această fortăreață a capitalismului și a Comerțului Mondial? Potrivit acestor oameni, V. Putin șantajează, dar sancțiunile europene și americane și furnizarea de arme ucrainenilor, ce sunt ele, dacă nu șantaj economic și militar împotriva Rusiei? Săracii nu au neapărat dreptate împotriva bogaților și Dumnezeu poate justifica un bogat și condamna un sărac dacă merită. Dreptatea, adevărata dreptate, nu se bazează pe postulate sau idei preconcepuate. Ea condamnă acțiunile rele și le justifică pe cele bune. Frângile create de trezirile naționaliste tumultuoase au fost adesea cauza unor războaie teribile. Europa noastră a fost construită pe lucruri similare, iar Franța noastră a jucat un rol foarte important în ea. Însă unificarea Franței este o realizare foarte superficială. Franța de astăzi este produsul unei reuniuni de regiuni inițial independente. Cum putem justifica, „în același timp”, conform formulei lui Macron, sprijinul pentru naționalismul ucrainean și respingerea naționalismului pentru corsici?

Omul rău însuși a întins mrejele în care ajunge să fie prins. Aceasta este consecința unui comportament nedrept care, dorind să fie mai drept decât Dumnezeu, se scufundă în contradicția și confuzia al căror precursor profetic a fost „*Babel*”.

Acum, că aceste adevăruri au fost spuse, să nu uităm acest îndemn al lui Isus Hristos care ne spune, în Romani 12:18, prin gura lui Pavel: „*Dacă este cu putință, cât depinde de voi, trăiți în pace cu toți oamenii*”. Nu putem forța pe nebuni să ne iubească și să aprobe ceea ce aprobăm noi. Așadar, să profităm de sfaturile înțelepte scrise de regele Solomon, inclusiv cele din Proverbe 23:9: „*Nu vorbi la urechile nebunului, căci va disprețui înțelepciunea cuvintelor tale*”. Și există, de asemenea, aceste două versete aparent contradictorii în Proverbe 26:4-5: „*Nu răspunde nebunului după nebunia lui, ca să nu ajungi și tu ca el. Răspunde-i nebunului după nebunia lui, ca să nu se considere înțelept în ochii lui*”. „De fapt, ceea ce ne spune Duhul este să depunem mărturie despre ceea ce este adevărat, dar să nu insistăm, inutil, cu cei care nu împărtășesc opinia noastră. Adevărul nu este impus nebunilor, iar cunoașterea planului divin nu ne-a fost dată pentru a inversa situația spirituală stabilită de națiunile pământului. Necredincioșii și necredincioșii răi și-au construit ei înșiși, prin impietatea lor, situația dramatică care s-a întors să-i bântuie, astăzi și până în primăvara anului 2030, sub diferite forme.”

Factorul timp rezervă încă multe surprize neplăcute pentru popoarele pământului. Și în Franța, sâmbăta aceasta, 28 mai, în templul păgân al Stadelului France din Saint-Denis, a avut loc un fiasco teribil pentru Franța. Din cauza utilizării biletelor contrafăcute tipărite, deținătorii de bilete autentice au fost privați de meciul sezonului. Această problemă evidențiază lăcomia extremă care

caracterizează dezvoltarea fotbalului în Europa de Vest. Deturnarea de fonduri și fraudă în cauză rezultă din prețul atins la vânzarea biletelor, între 70 și 690 de euro pe loc, dar revândute pe burse specializate și pe piața neagră pentru până la 5.000 de euro. Frauda în cauză dezvăluie o inegalitate care trecuse anterior neobservată. Dar cât de scandalosă este această culme a opulenței revoltătoare pentru cei din întreaga lume care se luptă să se hrănească pentru a supraviețui! Acesta este rodul unei idolatrii care condamnă întreaga societate în fața lui Dumnezeu. În tumultul și dezordinea create, poliția de securitate a intervenit și astfel s-a evitat ce e mai rău. Dar, profitând de situație, huligani sau gunoari i-au atacat pe suporterii englezi și i-au jefuit. Și această acțiune arată cât de departe poate duce lăcomia omenirea, și anume la jaf. Aceasta, impulsionată de imigrația străină neîmblânzită și de neînvins și de vizitatorii străini, are loc imediat după alegerea președintelui Macron. Dar chiar înainte de alegerile legislative, aceste acte de jaf confirmă riscurile denunțate de partidele naționaliste de dreapta franceză. Asistăm astfel la un nou nivel de amplificare a exprimării urii resimțite față de Franța de către imigranții din toată Africa. Iar această ură nu va face decât să crească odată cu trecerea timpului. Franța s-a acoperit astfel de rușine în fața telespectatorilor din întreaga lume; o discreditare adusă de tânărul său președinte plasat temporar în fruntea Europei.

Factorul timp este văzut foarte diferit în funcție de prezența sau inexistența credinței în ființa umană care o analizează. Pentru omul fără credință, ceea ce a construit trecutul este o realizare. Și îi dă acestei realizări posibilitatea de a continua în timpul viitor. Prin acest principiu, popoarele occidentale, beneficiare a 77 de ani de pace, au crezut că au atins un nivel de cultură și experiență care putea garanta prelungirea acestei păci. Dar, dimpotrivă, omul credinței știe că pacea nu poate fi decât temporară, atunci când domnește peste o societate pe care Dumnezeu o dezaproabă și o condamnă. Dar pentru a înțelege această judecată divină, este totuși necesar să o descoperim prin studiul revelațiilor ei biblice. De asemenea, înțelepciunea moștenită de la Dumnezeu îi permite omului luminat să spună: Până acum a domnit pacea. Dar după ea, oricât de mult va fi, vor sufla din nou vânturile mâniei războaielor omenești și acestea nu sunt decât aspectul vizual pământesc al mâniei Dumnezeului Atotputernic ceresc și nevăzut, adică dovezile concrete ale blestemului său.

Ceea ce a fost este ceea ce va fi

Titlul acestui articol este preluat din Ecclesiastul 1:9: „*Ce a fost va fi și ce s-a făcut se va face; nu este nimic nou sub soare.*” Numai acest lucru justifică interesul citirii Bibliei, care este, pentru adevărații credincioși, cuvântul lui Dumnezeu scris de oameni, sub dictare sau inspirație. În această revelație biblică, Dumnezeu a vrut să promoveze înțelegerea aleșilor săi credincioși, organizând faptele istorice, astfel încât acestea să reproducă, în împlinire, aceleași aparențe

Într-un mod evident pentru cele două alianțe, stabilite succesiv de el cu slujitorii săi. Această abordare are un dublu interes. Primul este acela de a demonstra că faptele împlinite nu sunt produsul întâmplării, ci al unei inteligențe construite de Dumnezeu. Al doilea este că, citind experiența vechiului legământ, aleșii credincioși ai lui Hristos pot înțelege clar sensul mesajelor transmise prin imagini analoge referitoare la faptele împlinite în noul legământ.

Pentru a verifica această explicație, puteți observa, ca și mine, aceste asemănări ale destinului împlinit în cele două alianțe.

Ambele alianțe își încep experiența în unitate națională sau unitate religioasă; Cele 12 triburi ale lui Israel, pentru cele vechi; cei 12 apostoli evrei ai lui Isus Hristos, pentru cele noi. În cursul istoriei lor, are loc o schismă religioasă; cele zece triburi ale lui Israel se separă de triburile lui Iuda și de leviți în timpul lui Roboam, fiul regelui Solomon. În noua alianță, în creștinismul fals, infidel, din secolul al XII-lea încă credința reformată se separă de credința romano-catolică. Și în ambele alianțe, aceste despărțiri nu favorizează adevărul divin, nici pentru cele zece triburi ale lui Israel care aleg să se desprindă, nici pentru credința protestantă. Știu că prezentarea istoriei religioase în acest fel poate fi surprinzătoare, dar această uimire se bazează exclusiv pe ignorarea judecății pronunțate de Dumnezeu asupra acestui protestantism, pe care îl consideră în mare parte „ipocrit”. Căci, în această epocă, cei cu adevărat aleși nu strălucesc prin fapte războinice glorioase; ei pur și simplu acceptă să sufere, fără a-și lăsa numele posterității, soarta de martiri pe care Dumnezeu le-o propune. Și aceasta explică de ce omenirea păstrează din istorie doar grupurile religioase cele mai separate de Iisus Hristos: credința romano-catolică și protestantismul calvinist; și aceasta, doar în zona vestică a Europei, desemnată în Daniel și Apocalipsa, prin simbolul „celor zece coarne”. La marginea acestor două religii, în Orient, ortodoxia, care s-a separat de catolicism, luând cu ea „duminica” blestemată a lui Constantin I este, logic, și ea lovită de blestemul lui Dumnezeu încă din 1843, data la care restaurarea sfântului Sabat a fost cerută profetic prin decretul divin anticipat din Daniel 8:14.

După început și separare, sfârșitul celor două alianțe se realizează prin trei războaie punitive succesive; trei deportări în Babilon, pentru vechea alianță, în 605 î.Hr., 597 î.Hr. și 586 î.Hr.; trei războaie mondiale succesive pentru Europa romano-catolică a noii alianțe, în 1914, 1939 și 2022. Vă reamintesc că războiul actual din Ucraina are ca unic scop implicarea în acest conflict a națiunilor UE care rămân țintele mâniei lui Iisus Hristos. Nu există profeții biblice care să anunțe în mod specific primele două războaie mondiale. Dar tocmai aici ne luminează anunțul celor trei deportări în Babilon ale vechii alianțe și ne permite să înțelegem rolul pe care îl joacă primele două războaie mondiale în planul lui Dumnezeu. Ca și în cazul Vechiului Legământ, ei i-au avertizat pe aleșii Săi despre „*timpul sfârșitului*”, despre pregătirea Sa pentru un al Treilea Război Mondial, al cărui rol distructiv este atât de important încât Dumnezeu îl profețește în mai multe moduri, în Daniel 11:40-45, Apocalipsa 9:13-21 și Ezechiel 38 și 39. Această triplă succesiune de războaie mondiale confirmă semnificația simbolică a numărului „trei” care desemnează, pentru Dumnezeu și aleșii Săi iluminați, perfecțiunea. Identificarea celui de-al Treilea Război Mondial se bazează pe

paralelizarea învățăturilor din Levitic 26 cu tema „celor șapte trâmbițe” din Apocalipsa 8 și 9. În ambele legăminte, Dumnezeu aplică pedepse **successive** pentru a pedepsi disprețul arătat față de „**legele și poruncile Sale**”, conform Leviticului 26:14-15-16: „***Dar dacă nu Mă veți asculta și nu veți împlini toate aceste porunci, ci dacă veți disprețui legile Mele și dacă sufletul vostru vă detestă judecățile Mele, astfel încât să nu împliniți toate poruncile Mele, ci să călcați legământul Meu ...***” ***Iată ce vă voi face*** : voi trimite peste voi groază, fumăt și frigă, care vă vor face ochii să se usuce și sufletul să vă doară; veți semăna semințele în zadar și ***vrăjmașii voștri le vor mânca***. „, care în știri se referă la grâul ucrainean furat de ruși. În Levitic 26, pedepsele se succed până la sfârșitul capitolului. Și la fel este și pentru „cele șapte trâmbițe” din Apocalipsa; aceeași reacție divină față de credincioșii necredincioși din ambele legăminte. Dumnezeu își confirmă astfel declarația din Maleahi 3:6: „***Căci Eu sunt YHWH, nu Mă schimb***; și voi, ***copiii lui Iacov, nu sunteți mistuiți***. ”

O altă lecție este adresată de Dumnezeu slujitorilor Săi din vremurile de pe urmă: experiențele celor două legăminte sunt construite pe forme identice, foarte asemănătoare, deoarece și standardul mântuirii este același; întotdeauna bazat pe ascultarea perfectă de voința lui Dumnezeu; aceleași legi ale sănătății, aceleași legi morale și aceleași porunci, înainte de Hristos și după El; doar sărbătorile religioase împlinite în Hristos încetează și dispar. Și toate aceste revelații, modelate una după alta, au un singur scop pentru Dumnezeu: acela de a-i convinge pe aleșii Săi și pe toți oamenii vrednici de acest termen, că El este într-adevăr organizatorul vieții și al încercărilor ei; cele din zilele de pe urmă fiind deosebit de grele și teribile, pentru oameni, animale și întreaga natură.

Ultimele trei războaie mondiale împărtășesc, împreună cu cele trei deportări ale vechiului Israel, mentalitatea rebelă și crudă a contemporanilor lor. Această mentalitate a fost identificată în mod special prin cuvântul „nazist” în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, dar acest termen îi îngrozește doar pe cei care au fost marcați permanent de acest război centrat pe Europa. Realizați că pentru noua generație plasată la putere printre popoarele de astăzi, „nazist” este doar fantezia care i-a terorizat pe părinții lor, frica ancestrală de „tată”. Prin reînnoirea oamenilor, experiențele trecutului sunt făcute zadarnice și nule. Iar noii lideri sunt gata să repete greșelile și erorile trecutului. Astăzi, tinerii ucraineni apără cu înverșunare dreptul naționalismului lor războinic crud și nemilos, în același mod în care aproape întregul popor german a susținut războaiele întreprinse de „Führer-ul” lor. Și în Franța și în alte națiuni europene, cu excepția Ungariei, același sprijin este acordat cauzei ucrainene. Regimentele „SS” sunt înlocuite de grupul Azov, care supraveghează armata oficială ucraineană, așa cum „SS”-ul lui Adolf Hitler supraveghea ofițerii „Wehrmacht-ului”, armata regulată germană. Dar nu fiți surprinși că în toate războaiele majore, oamenii se disting prin comportamente extremiste înfricoșătoare. A fost la fel în toate epocile dramatice. Amenințați de invazia armatelor regelui Nebucadnețar, evreii i-au persecutat până la moarte pe cei care, precum Ieremia, erau considerați defetisti și, prin urmare, dăunători întregii națiuni. Cu aceeași determinare și din aceleași motive, în „Noaptea cuțitelor lungi”, grupurile armate „naziste” i-au asasinat pe liderii grupurilor „SA” considerate prea pașnice și imorale. Și, la o bună analiză,

aceste comportamente declarat extremiste sunt preferabile, deoarece nu duc la confuzie. Isus însuși nu acceptă jumătăți de măsură, deoarece le cere adventiștilor din zilele din urmă să fie „ *reci sau fierbinți* ” în Apocalipsa 3:15-16. Dar jurnaliștii și politicienii noștri nu identifică acest naționalism extremist cu nazismul, deoarece nu vizează public cauza evreiască; Iar identificarea nazistă este îngreunată și mai mult de faptul că președintele ucrainean este el însuși evreu. Mai mult, pentru tinerii care au ajuns la putere, nazismul este ignorat și nu reprezintă altceva decât amintirea unui război trecut și depășit. Prin urmare, noul nazism are un viitor luminos, deoarece este legitimat de așa-numitele popoare democratice. Nazismul a fost și este din nou, confirmând astfel versetul biblic „ *ceea ce a fost va fi* ”.

Tânăra națiune ucraineană ne permite să vedem toate consecințele reînnoirii generaționale. A vrut să se elibereze de regulile stricte ale vieții protejate de Rusia, care era foarte conservatoare și, în plus, redevenise religioasă. Și în independența sa, a experimentat, așa cum a făcut Franța în epoca sa revoluționară, dificultățile de a reconcilia și de a face oamenii să trăiască împreună, fiecare cu propria concepție despre libertate. Și printre tinerii săi, au existat, ca peste tot, oameni care admirau violența, forța și puterea care caracterizau grupurile naziste germane în 1939. Dar nu are rost să privim atât de departe în urmă, pentru că același gust pentru plăcerea de a domina și de a putea ucide și tăia gâtul în mod legitim dușmanilor lor este la originea convertirilor la islamul extremist radical al tinerilor occidentali albi. Și în Franța s-a format embrionul grupării Daesh, ai cărei cei mai faimoși autori au fost francezi. De fiecare dată când devin independente, popoarele descoperă aceleași consecințe ale libertății și, la rândul lor, reproduc experiențele violente deja descoperite de alte popoare înaintea lor. Și trebuie menționat că experiența altora nu este niciodată luată ca model. La intrarea în viață, fiecare om își reinventează propria experiență, iar ceea ce este adevărat pentru Biblia disprețuită este la fel de adevărat și pentru experiențele altora. Aceasta explică de ce, în ciuda îndelungatei sale experiențe de libertate, Franța nu face excepție și suferă, de asemenea, consecințele reînnoirii populației sale tinere. Să fim conștienți că tot ce este nou prezintă un risc de pericol, deoarece noutatea este încă necunoscutul. Și aceasta explică de ce, pe măsură ce îmbătrânim, oamenii devin foarte conservatori. Și această frică de noutate este, fără îndoială, cauza care explică supraviețuirea umanității până la ultima noastră vreme. Astăzi, deoarece puterea politică a trecut în mâinile unor tineri ambițioși, mândri și lipsiți de experiență, în țări în care amestecul etnic și religios este norma, ciocnirile umane au devenit din nou, nu posibile, ci inevitabile. Simpatia europenilor pentru Ucraina se bazează pe faptul că este victima unui atac militar rusesc. Dar ceea ce acești europeni nu știu este că în această tânără Ucraină eliberată se întâmplă lucruri care i-ar scandaliza pe aceiași europeni. Cu toate acestea, pe internet circulă mărturii video și fotografice care arată practici medievale de pedepse publice aplicate împotriva oponenților sau membrilor considerați insuficient de zeloși pentru cauza Ucrainei. Un martor ocular a denunțat chiar practicile tipic naziste împotriva soldaților ruși capturați. Dar războiul este cel care favorizează această dezvoltare a urii absolute și atrocitățile sale crude. Pentru a încuraja violența umană, diavolul pune la

dispoziție, pe rafturile supermarketului său, numeroase alegeri sau motivații; cauze religioase, multiple cauze ideologice, inclusiv cea a naționalismului extremist, adesea legitimat, dar cât de mortal. Există, de asemenea, cea a anarhiștilor care nu vor „nici Dumnezeu, nici stăpân”, ci cer libertate totală pentru fiecare în parte.

Desprinsă de Dumnezeu, umanitatea animală trăiește conform legii animalelor, care dă rațiune celui mai puternic. Cei slabi sunt așadar obligați să se supună cuceritorului lor, sau să moară, sau să se expatrieze departe de adversar. Conștient de acest lucru, Jean de la Fontaine, contemporan al lui Ludovic al XIV-lea, scria: „rațiunea celui mai puternic este întotdeauna cea mai bună”; iar aplicată lui Dumnezeu, „cel mai puternic”, această deviză nu poate fi aprobată decât de toți adevărații săi aleși. Pe poziția intermediară se află cei indeciși, ezitanți, tulburați și ipocriți, incapabili să-și asume clar poziția asupra diferitelor subiecte. Printre aceștia se dezvăluie judecăți enorme și incoerente, mascându-le gândurile profunde sub aparențe umaniste. În realitate, sunt lași și nu își asumă pe deplin consecințele opiniilor lor.

Aprofundând puțin revelațiile Bibliei, găsim alte asemănări între cele două legăminte. În special, numele „*femeii Izabela*”, al cărei model original a fost soția păgână a regelui Ahab. Citind relatarea despre ea din 1 Regi 16:31 și până la 2 Regi 9:37, putem înțelege cum a devenit ea simbolul bisericii papale romano-catolice în era creștină. Ambele „*Izabele*” au în comun o luptă diabolică împotriva adevăraților slujitori ai lui Dumnezeu, pe care încearcă să-i distrugă. Și această acțiune de persecuție le-a permis primilor protestanți să numească doctrina sa romană fals creștină și de fapt păgână „*adâncurile lui Satan*”. Mai mult, din moment ce numele „*Izabela*” înseamnă „*unde este Bel (sau Baal)*”, Dumnezeu acuză subtil biserica papală că este de fapt o închinătoare a diavolului, desemnată prin numele „*Baal*” sau „*Bel*”. Prin această legătură logică, el va putea să-i dea și numele de „*Babilonul cel Mare*”, întrucât, ca un nou „*Babel*” animator al confuziei religioase, manifestă „*mândria și aroganța*” pedepsite la regele Nebucadnețar, constructorul și înfrumusețatorul orașului antic care purta acest nume. Dar, numindu-l „*Babilonul cel Mare*”, Dumnezeu denunță și religia catolică ca o putere păgână, deoarece acesta a fost cazul orașului antic construit de regele Nebucadnețar, care a fost, ulterior, singurul care s-a convertit la Dumnezeul lui Daniel. Oferind posibilitatea adeptilor săi de a se închina mai multor „sfinți”, religia catolică capătă un aspect similar religiilor politeiste păgâne.

O altă imagine reprodusă privește Adventismul înființat din 1843, dar instituționalizat doar în SUA, în 1863. În Apocalipsa 7, Dumnezeu îi dă aspectul a „*douăsprezece triburi*” care, în ceea ce-i privește pe creștinii de origine păgână ai noului legământ bazat pe cei 12 apostoli, nu au nicio legătură carnală reală cu cele 12 triburi evreiești originale. Dar, preluând această imagine, Dumnezeu ne spune că El găsește după 1843, în adventiștii săi aleși, sortați și selectați prin două teste succesive de credință, în primăvara anului 1843 și în toamna anului 1844, Israelul spiritual pe care îl cerea dragostea Sa. Astfel, după neascultarea totală catolică și neascultarea parțială protestantă, Dumnezeu a cerut, prin Daniel 8:14, restaurarea tuturor adevărurilor sale doctrinare, iar generațiile adventiste, găsite

demne de El, au primit și restaurat, în timp, toate aceste adevăruri reamintite. Căci Dumnezeu îi iubește foarte mult pe aleșii Săi, care Îi iubesc foarte mult persoana, răscumpărarea Sa și legile Sale. Iar planul Său etern este doar să împărtășească această iubire imensă cu cei care Îl iubesc. Însă această iubire nu este doar teoretică și spirituală, deoarece este, logic, foarte exigentă și în relație directă cu forma excepțională pe care a luat-o propria sa demonstrație de iubire. Întruparea sa în Isus Hristos necesită o capacitate extraordinară de abnegație. De aceea, recunoașterea aleșilor săi trece prin ceremonia botezului, în care omul păcătos trebuie să moară, să învie în Hristos și să trăiască în statutul de rob al Lui. Dumnezeu mărturisește că Îl găsește pe Alesul său în credința adventistă, prin faptul că această ultimă instituție fondată în 1863 în SUA, numele de „Adventist de ziua a șaptea”. Găsim în acest nume cuvântul „Adventist” care confirmă testul așteptării revenirii lui Hristos care stă la originea selecției sale; o așteptare sau „adventus” latinesc, profețit de două ori, în 1843 și 1844. Apoi, a doua cauză a sfințirii sale, menționarea „*zilei a șaptea*” confirmă restaurarea sfântului Sabat divin stabilit la sfârșitul primei săptămâni de zile a creației pământești de către Dumnezeu Creatorul, Cel Atotputernic. Afrontul, care a fost restul primei zile impus de împăratul roman păgân Constantin I „cel Mare” începând cu 7 martie 321, a fost astfel înlăturat în toamna anului 1844, dar numai în tabăra „adventiștilor” care în 1863 aveau să se regroupeze oficial sub numele instituțional de „biserica adventistă de ziua a șaptea”. O altă expresie aleasă de Dumnezeu prezintă acest standard al credinței restaurate în acești termeni din Apocalipsa 14:12: „*Aici este răbdarea sfinților: aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.*” Confruntată cu această definiție, impostura nu este posibilă, deoarece onorurile acordate „duminicii” romane constituie o încălcare a poruncii a patra referitoare la Sabatul zilei a șaptea. Prin urmare, cei care cinstesc această duminică nu îndeplinesc acest criteriu stabilit de Dumnezeu. Și când spune „*cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu*”, se referă la respectul pentru cele zece; nu pentru cele nouă sau pentru cele opt. Restaurarea Sabatului, cerut începând cu 1843, a fost tocmai menită să obțină acest respect pentru această poruncă încălcată de creștinii catolici, ortodocși și protestanți decăzuți. Dar, cel mai rău lucru pentru ei este că, din 1843, această singură încălcare face ca pretenția celorlalte nouă porunci ale lui Dumnezeu să fie zadarnică și inutilă. Aceasta este ceea ce ne învață Iacov când spune, în Iacov 2:10: „*Căci oricine păzește toată Legea și totuși greșește într-un singur punct, se face vinovat de toate.*” Această afirmație necesită explicații. Oricine calcă porunca adevăratei odihne a zilei a șaptea nu poate pretinde că Îl onorează pe Dumnezeu și că Îl ascultă exclusiv, așa cum cere prima poruncă, spunând ființelor umane: „*Să nu ai alți dumnezei afară de Mine*”. Într-adevăr, dacă adevăratul Dumnezeu creator cere respect pentru odihna zilei a șaptea, ascultarea de odihna primei zile este, prin urmare, făcută în beneficiul unui alt dumnezeu decât El Însuși, în acest caz, Satana, conducătorul taberei rebele. Și după încălcarea primei porunci, respectul pentru cele zece este cel care se prăbușește, iar pretenția de ascultare își pierde atunci orice legitimitate. Căci simbolizând ultima sa biserică cu simbolul „celor douăsprezece seminții”, oricine poate înțelege că îndatoririle acestui ultim Israel spiritual nu sunt inferioare celor dintâi. De când Dumnezeu a venit să moară

pentru păcate în Hristos, cerințele Sale față de păcătoșii iertați nu s-au diminuat, ci au crescut conform lui Matei 5:21-22: „ **Ați auzit că s-a zis celor din vechime :** *«Să nu ucizi»*. **Oricine ucide va fi pedepsit cu judecata. Dar Eu vă spun că** *oricine se mânie pe fratele său va fi pedepsit cu judecata; și oricine îi zice fratelui său: «Nebunule!» va fi pedepsit cu sineriu; și oricine îi zice: «Nebunule!» va fi pedepsit cu focul gheenei.* ”

Principiul „ *ceea ce a fost va fi* ” privește și apariția unor conducători dominatori, marcați de o pasiune pentru teatru și scenă. Acești oameni se transformă în despoți capabili de o mare cruzime; cum ar fi Nero, fiul Mesalinei, pe care aceasta l-a adus la putere otrăvindu-l pe împăratul Claudius și pe moștenitorul său legitim, Britannicus. Pericolul acestui gust pentru teatru constă în faptul că aceste figuri nu mai fac diferența între viața normală și scenă. Ele joacă constant un rol și sunt preocupate doar de a-i seduce și a-i mulțumi pe cei din jur. Artiștii sunt perfecționiști care se simt obligați să meargă până la capăt în tot ceea ce întreprind. Și această nevoie imperioasă l-a transformat pe Nero în acel sinistru și faimos măcelar matricid însetat de sânge, demn de mama sa. După el, îl găsim în istorie, în Franța, pe copilul care a devenit rege la vârsta de cinci ani, nu mai puțin sinistru, Ludovic al XIV-lea. Găsim în el tot ce l-a caracterizat pe Nero, mai puțin nebunia. Dar dorința sa de a-i mulțumi și a-i seduce pe cei din jur a fost aceeași. Și-a jucat viața, care a devenit scena sa. Și mândria sa diabolică l-a determinat să se compare cu „soarele”, simbolul lui Dumnezeu pentru oamenii pe care îi salvează. Prin urmare, Dumnezeu și-a plasat lunga domnie în condiții excepțional de reci, întunecate și de iarnă, care mărturisesc indignarea și mânia sa, căci a persecutat Biblia și apărătorii ei mai mult decât orice alt rege al Franței; mergând până acolo încât a creat corpul punitiv al „Dragonilor” pentru a-i alunga pe protestanți în munții și zonele rurale izolate ale țării. De îndată ce a murit, timpul a revenit la aspectul său normal. Și mult mai târziu, la deschiderea sicriului său, trupul său a apărut în stare bună, dar uniform negru; culmea ironiei pentru „regele soare”. Și această culoare neagră îl leagă de sinistrul Nero, al cărui nume original, „Nero”, înseamnă negru în latină și italiană. Aceste două personaje i-au persecutat pe slujitorii Dumnezeului adevărului, fiind ele însele în slujba minciunii întunecate stabilite de diavol. În timpurile noastre moderne, în SUA, președintele Ronald Reagan a trecut și el de pe scena vieții artistice la președinția țării. Și el a fost remarcat pentru caracterul său autoritar și ura sa față de Rusia, sovietică la acea vreme. Apoi ajungem la vremea noastră în care tânărul președinte Volodimir Zelenski tocmai a apărut în Ucraina. Și el a trecut de pe scenă la putere. Și în epoca noastră a marii informații publice, această ascensiune la putere a fost precedată de un rol prezidențial într-o dramă de televiziune numită „Slujitorul poporului”. Un mic, dar important detaliu profetic de remarcat: la sfârșitul acestei serii, președintele își împușcă toți colaboratorii politici folosind două mitraliere. La fel ca Nero și Ludovic al XIV-lea, tânărul președinte, dornic să mulțumească și să seducă, își joacă rolul în viață așa cum o făcea pe scenă, deja „dur” în ceea ce privește licențiozitatea. Pentru a apăra libertatea națională a țării sale, s-a transformat într-un lider militar, iar seducția sa diabolică funcționează atât de bine încât aproape toți șefii de stat NATO sunt seduși de curajul și de discursurile și apelurile sale neîncetate. Nu se va abate de la rolul său și îl va

păstra până la sfârșit, adică până la moarte. Natura sa artistică o cere și îl obligă să facă acest lucru. Și încă o dată, artistul provoacă, prin autoritatea și seducția sa, moartea a mii de soldați și civili și devastarea țării sale, zdrobită sub bombe și rachetele rusești. În Franța, din 2017, un tânăr pasionat de viața artistică, care a urmat cursuri de teatru, Emmanuel Macron, a devenit președintele francezilor, fiind el însuși „revendicat”, înainte de alegerea sa și, după cum spune el, „lipsa sa de experiență și imaturitatea”. Paradoxal, concepția sa autoritară și autocratică asupra puterii a dus la o criză care a provocat demonstrațiile ostile și revendicative ale „vestelor galbene”. Aceste vestă aveau inițial rolul de a promova vizibilitatea șoferilor blocați pe drumuri, precum și a șoferilor de vehicule cu două roți. Această parte a francezilor, victime ale alegerilor economice făcute de lideri, a fost într-adevăr lăsată „pe marginea drumului”, iar „vestele lor galbene” i-au făcut cunoscuți întregului popor. După aceste probleme, Dumnezeu a intrat în război cu națiunile pământului și le-a supus fricii de pandemie prin ceea ce nu era altceva decât o epidemie globală cauzată de virusul Covid-19. Economia a fost astfel blocată timp de doi ani, prin decizia tânărului președinte „imatur” și panicat. Și abia ieșit din această criză ruinoasă, a izbucnit conflictul dintre Ucraina și Rusia. În același timp, tânărul nostru președinte a preluat președinția rotativă a UE. Și sub autoritatea sa și decizia Comisiei Europene, Europa a preluat cauza și s-a alăturat Ucrainei împotriva Rusiei, furnizând inamicului său arme careucid personal militar și civil rus. Deoarece acest conflict a început ca un război civil, în care puterea a trecut în mâinile taberei catolice ucrainene din Ucraina de Vest, influențată de legăturile sale cu Polonia romano-catolică, în mod tradițional ostilă religiei ortodoxe ruse. Alimentat constant de armele oferite, cu generozitate, dar nu fără interes, de SUA și europeni, conflictul câștigă o intensitate mortală, iar aspectul hidos al Ucrainei devastate nu prezintă decât aspectul viitor al întregii Europe, devastată și distrusă la rândul ei de Rusia, înfuriată de acest ajutor militar și de sancțiunile economice adoptate împotriva ei. Da, artiștii, oamenii din industria divertismentului, sunt într-adevăr oameni teribil de periculoși cărora puterea politică nu ar fi trebuit niciodată să le fie încredințată. Sunt în mod natural înzestrați cu a seduce mulțimile, care devin spectatori hipnotizați și manipulați, și au o stăpânire formidabilă a artei vorbirii și a discursului public. Dar, contrar a ceea ce cred și pretind, au doar o influență dăunătoare asupra poporului lor, ducându-l la distrugere. În parabola nebiblică a „trăsurii și a muscii”, ei întruhidează perfect rolul jucat de muscă. În timp ce caii se luptă să tragă o trăsură încărcată pe un deal, o muscă îi hărțuiește și îi înțeapă. Ajunși în vârful dealului, caii, epuizați de efort, aud musca dăunătoare și sâcâitoare spunând: „Noroc că am fost acolo”. Acestea sunt lecțiile istoriei pe care omenirea păcătoasă nici nu le-a învățat, nici nu a vrut să le învețe și nici nu le-a ascultat. Prin urmare, este condusă să re trăiască aceleași drame distructive și deja, zi de zi, în Ucraina, tragica „escaladare” finală este în desfășurare și a început. Și totuși, Dumnezeu scrisese în Biblia Sa: „*ceea ce a fost, va fi*”. De asemenea, aleșii Săi care cred în cuvântul Său nu sunt uimiți, nici surprinși, de reaparițiile monștrilor ucigași. Ei sunt martorii Dumnezeului care îi luminează și nu face nimic fără să-și avertizeze slujitorii, profeții, așa cum ne învață Amos 3:7: „*Căci Domnul, YaHWéH, nu face nimic fără să-și descopere taina slujitorilor Săi, profeții.*” Și, fiind astfel

avertizați, nimic nu-i poate seduce, conform Matei 24:24: „ *Căci se vor scula Hristoși mincinoși și profeți mincinoși; vor face semne mari și minuni, până la punctul de a seduce, dacă este cu putință, chiar și pe cei aleși.* ”

Dragostea, conform lui Dumnezeu

Când dragostea își face o datorie să fie și perfect dreaptă, situația capătă o formă complicată pe care numai înțelepciunea divină ar putea-o rezolva.

Când ființele umane încearcă să îndeplinească această condiție, ele se confruntă cu o problemă naturală, și anume cea a parțialității lor. Într-adevăr, fiecare creatură are un punct de vedere personal asupra a tot ceea ce o face parțială. Psihologii discută despre obiectivitatea și subiectivitatea oamenilor, dar obiectivitatea reală absolută nu există, deoarece opiniile noastre sunt condiționate de natura noastră individuală complet liberă. Astfel, cei care au credință sunt condiționați de acest criteriu. Și sunt apoi incapabili să justifice raționamentul celor care nu au credință. Acest criteriu fundamental ne face, sub privirea lui Dumnezeu, ca niște semințe semănate în pământ, dintre care unele vor germina și vor produce o plantă bună, iar altele se vor usca și nu vor germina niciodată, sau vor produce o plantă bolnăvicioasă și firavă. Natura noastră umană, total subiectivă, ne conduce la favorizarea uneia dintre cele două alegeri în detrimentul celeilalte, de îndată ce par a fi în completă opoziție; aceasta este ceea ce caracterizează iubirea și dreptatea. Dar trebuie totuși să înțelegem ce înseamnă cuvântul dreptate, deoarece, spre deosebire de cuvântul iubire, cuvântul dreptate are două sensuri, deoarece aplicarea sa constă în pedeapsire sau iertare. În gândirea umană, cuvântul dreptate este resimțit doar în sensul de pedeapsă; aceea care aduce hoțul sau criminalul în fața judecătorilor pentru a fi duși la închisoare. Această concepție singură maschează celălalt aspect foarte pozitiv al dreptății, care îi permite lui Dumnezeu să-și onoreze și să-și binecuvânteze aleșii ascultători. Personalitatea individuală a fiecărei creaturi face imposibilă guvernarea umană colectivă. Liderii umani sunt prea imperfecti pentru a putea satisface masele umane compuse din oameni foarte diferiți. Și această imposibilitate se traduce printr-o perpetuă chestionare politică; protestul fiind norma naturii umane rebele și capricioase. Unitatea perfectă este, prin urmare, posibilă doar după o selecție și o sortare a sufletelor umane, în care Dumnezeu îi va păstra pe cei pe care i-a găsit conformi moral modelului său ideal pe care l-a prezentat în persoana lui Isus Hristos. Fără această conformitate, viața veșnică nu este posibilă.

În Apocalipsa 3:19, Isus Hristos, „ *Martorul Credincios* ”, spune: „ *Pe toți pe cine iubesc, îi mustru și îi pedepsesc. De aceea, fiți plini de râvnă și pocăiți-vă* ”. Isus dă întregii omeniri o lecție care contrazice filozofii și psihiatrii moderni. În opinia Sa divină, dragostea constă în a-i pedepsi pe cei vinovați. Dar nu toți sunt pedepsiți din dragoste, iar Dumnezeu Însuși face o distincție foarte clară între cei care Îl iubesc și cei care nu-L iubesc suficient. În acest verset, El se adresează creștinilorbotezați în ultima Sa instituție din istoria omenirii: Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Oamenii intră în această biserică din diverse motive: ereditare,

evenimente întâmplătoare sau alegerea personală a convingerii după ce au studiat subiectul. Și chiar și în acest ultim caz, studiul va da roade foarte diferite în funcție de natura individuală a candidatului; studiul poate fi superficial sau, dimpotrivă, extrem de aprofundat. De aceea, cuvintele de îndemn ale lui Hristos se adresează tuturor, dar vor avea un efect doar asupra adevăraților Săi aleși. Căci, pentru a beneficia de acest îndemn, trebuie să știm în ce constau de fapt reproșurile adresate de divinul Isus Hristos. Pe vremea când eram membru al acestei biserici oficiale, am auzit și am văzut un om plângând în timpul predicii și rugăciunii sale. Vorbea despre lipsa de iubire pentru care Isus o reproșează ultimei sale instituții. Dar se înșela în privința acestei absențe a iubirii, deoarece a interpretat-o ca iubire frățească, în timp ce Dumnezeu îi dă sensul de iubire a adevărului. Iar transmiterea permanentă a interpretărilor profetice moștenite din teoriile dezvoltate de pionierii lucrării, fără ca erorile lor să fie corectate, este și astăzi explicația și justificarea. De-a lungul timpului, Dumnezeu a așteptat o renaștere spirituală care nu a venit și așa și-a găsit slujirea mea rațiunea de a fi. Intrând în biserică, am studiat profețiile despre Isus Hristos, aleșii Săi și despre mine. Mi s-a dat lumină, iar profeția a vorbit clar și inteligibil. În ciuda acestei clarități, anunțul revenirii lui Hristos în 1994 a fost respins împreună cu întregul mesaj; conform imaginii seculare: „pruncul a ieșit odată cu apa din baie”. Și această lipsă de înțelepciune, care consta în sortarea înainte de aruncare, i-a fost fatală. Căci această revelație, pe care am primit-o de la Hristos încă din 1982, a reprezentat forma contemporană a iubirii Sale nemăsurate. Iar alianța femeii decăzute cu cea decăzută anterior nu a făcut decât să confirme, din 1995, „vărsătura” ei de către unicul Mântuitor și Domn.

Iubirea divină este incomparabilă pentru că este mai presus de toate și la originea tuturor lucrurilor. Să ne gândim cât l-a costat pe Dumnezeu Creatorul să plănuiască satisfacerea nevoii sale de iubire. Din veșnicie, El a trăit singur și putea crea tot ce își dorea vizual, așa cum omul poate face parțial astăzi virtual pe ecranul unui computer; însă, cu multă muncă, spre deosebire de Dumnezeu, care obține ceea ce creează instantaneu și fără oboseală. În esența Sa de iubire, Dumnezeu nu se mai mulțumea cu creațiile Sale statice; simțea nevoia unei iubiri în schimb, pe care lucrurile nu o răspund reciproc. Singurătatea, atunci când este totală, ajunge să apară ca o închisoare, iar Dumnezeu a început să nu o mai poată suporta. Atunci Duhul Său nelimitat a conceput planul Său de a crea vieți libere în fața Sa. Dar, permițând întoarcerea iubirii din partea unora dintre aceste vieți libere, această libertate ar avea dezavantajul de a permite și indiferența, chiar ostilitatea, din partea multor alora. Și această consecință explică deja cauzele coexistenței oamenilor buni și a oamenilor răi. Binele și răul urmau să coexiste pentru un timp a cărui valoare totală nu o cunoaștem. Însă în acest timp, Dumnezeu ar putea selecta aleși dovediți dintre îngerii cerești și apoi, după ei, dintre creaturile pământești. Așa a dat Dumnezeu viață primului înger a cărui perfecțiune originală o laudă în Ezechiel 28:12: „*Fiul omului, rostește o cântare de jale pentru regele Tirului! Să-i spui: Așa vorbește Domnul YaHWÉH: Tu ai pus pecetea perfecțiunii, ai fost plin de înțelepciune, desăvârșit în frumusețe.*” Dumnezeu compară primul său înger cu regele Tirului, despre care face un antipod similar. Să observăm această precizie: „*Tu ai pus pecetea perfecțiunii, ai fost plin*

de înțelepciune, desăvârșit în frumusețe. ” Cum ar fi putut fi altfel? În acest prototip al creaturii, Dumnezeu și-a pus toată dragostea, l-a creat perfect și numai prin alegere personală, complet liberă, acest înger perfect a devenit mai târziu dușmanul lui Dumnezeu, diavolul, adversarul său numit Satan. Această fază este profețită și de Dumnezeu, care spune apoi în versetul 15: „ *Ai fost desăvârșit în căile tale din ziua în care ai fost creat până când s-a găsit nelegiuirea în tine* ”. Nelegiuirea găsită, așadar, în Satana consta în libertatea totală de care se bucura la fel ca toate creaturile lui Dumnezeu după el. Și, prin urmare, este foarte important pentru Dumnezeu ca, atunci când necredincioșii sau candidații la mântuire ne întreabă spunând: De ce există răul? Să putem răspunde: „Pentru că Dumnezeu a dat tuturor creaturilor sale libertate completă. Aceasta pentru că este condiția pentru ca alegerea binelui sau a răului de către fiecare dintre ele să fie posibilă și vizibilă”. Îmi amintesc că standardele binelui și răului sunt definite exclusiv de Dumnezeu și revelate pământenilor prin Sfânta Sa Biblie și cele două legăminte sau două mărturii ale Sale.

Având în vedere natura Sa divină perfect nelimitată, Dumnezeu a prevăzut toate dezvoltările viitoare ale vieții libere pe care a creat-o. El știa, chiar înainte de a-L crea, că primul Său înger perfect va ajunge un diavol. Și că, în consecință, moartea finală îi va fi rezervată și impusă. Dar El a păstrat această cunoaștere în Sine și S-a comportat față de El conform comportamentului Său din acel moment; multiplicând semnele iubirii Sale pentru El în timpul perfecțiunii Sale. Dar experiența diavolului confirmă principiul judecății lui Dumnezeu asupra păcătoșilor, așa cum este revelat în Ezechiel 18:24 (chiar înainte de a discuta cazul lui Satan în Ezechiel 19:15): „ *Dacă un om drept se abate de la dreptatea lui și săvârșește nelegiuire și face toate urâciunile celui rău, oare trăiește el? Toate dreptățile lui vor fi uitate , pentru că a săvârșit nelegiuire și păcat; din această cauză va muri .* ” » Prin urmare, dreptatea lui Dumnezeu se aplică în același mod îngerilor și oamenilor. Și tocmai pentru a explica situația care se aplica diavolului ni se dă această explicație.

Un alt verset dezvăluie un principiu divin în 1 Petru 4:17: „ *Căci a venit vremea ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu . Și dacă începe mai întâi de la noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?* ” Pe scara întregii Sale creații de viață liberă, prima „ *casă a lui Dumnezeu* ” este angelică și cerească. Prin urmare, aceasta va fi judecată mai întâi. Dumnezeu își păstrează secretă lucrarea de răscumpărare, care rămâne complet necunoscută îngerilor Săi. De asemenea, în deplină libertate se formează clanurile, deoarece îngerii cerești aprobă disputele prezentate de seducător, conducătorul îngerilor. Taberele fiind stabilite, Dumnezeu creează dimensiunea pământească și acolo îl creează pe om și pe urmașii săi blestemați din cauza păcatului neascultării rezultat din testul credinței bazat pe interdicția de a mânca din rodul pomului cunoașterii binelui și răului; în sine o imagine simbolică și un suport istoric pentru persoana diavolului răzvrătit. De data aceasta, prin stabilirea săptămânii de șapte zile, Dumnezeu stabilește limita de timp care duce la sfârșitul timpului global de încercare, adică la sfârșitul a șapte mii de ani. Prin crearea pământului și a locuitorilor săi, bărbați și femei, Dumnezeu va revela în multiple moduri simbolice viitoarea sa întrupare umană și răscumpărarea păcatelor

obținută prin jertfa spre moartea ispășitoare a vieții sale perfect drepte. Însă acest mesaj rămâne ignorat de îngeri și oameni. Aceștia din urmă văd în riturile divine doar lucruri cerute de Dumnezeu teribil și autoritar căruia este preferabil să-i ascultăm. Însă alții se angajează pe calea diavolului și aleg să nu-l asculte. În primele două milenii, întreaga omenire profetește și confirmă natura rebelă naturală a creaturii lui Dumnezeu. Așadar, profetind, la rândul său, judecata acestor rebeli, Dumnezeu a făcut ca întreaga omenire să piară în apele potopului din 1655 de la păcatul lui Adam. Dar, în conformitate cu planul său general, „o rămășiță” selectată pentru credința lor ascultătoare a fost cruțată și salvată în arca construită de Noe și fiii săi.

Acest exemplu al potopului mărturisește valorile lui Dumnezeu de iubire și dreptate. Nu este prima sa demonstrație, dar aceasta capătă un caracter oficial și universal pe care fosilele marine, găsite și astăzi pe uscat chiar și pe cei mai înalți munți, îl dovedesc în mod incontestabil.

După această lecție universală, vine a doua, și mai importantă, la sfârșitul anului 4000 de la păcatul lui Adam. Este ceasul în care Dumnezeu își dezvăluie mâna împotriva dușmanului său, diavolul. El vine în Hristos pentru a accepta provocarea și a dovedi că ascultarea perfectă îl mântuiește pe păcătosul care are credință adevărată. Dumnezeu nu mai are nimic de dovedit diavolului, a cărui împietrire o cunoaște încă de la creația sa. Dar victoria sa, obținută prin acceptarea morții, îi permite să mântuiască păcătoșii pocăiți, deoarece cerința morții pentru încălcarea legii este satisfăcută prin moartea sa voluntară. Pentru a salva multitudini de vieți omenești, o viață umană normală nu ar fi putut fi suficientă. Dar Hristosul răstignit nu a fost doar un om; el a fost și Dumnezeu, Creatorul Atotputernic în care toate viețile sunt formate și animate.

Moartea lui Isus Hristos demonstrează în mod sublim cum Dumnezeu reușește să respecte exigențele dreptății sale, demonstrând în același timp puterea de neconceput a iubirii sale. Dar, dacă pentru oamenii credinței începe un nou legământ, dimpotrivă, pentru îngerii răzvrățiți și Satan, conducătorul lor, judecata începe cu expulzarea lor din cer, prima „casă a lui Dumnezeu”; aceasta în așteptarea morții, acum inevitabile. Sunt aruncați pe pământ și, prin urmare, pierd posibilitatea de a intra în contact cu îngerii care au rămas în împărăția cerurilor datorită liberei lor alegeri de a rămâne fideli lui Dumnezeu. Este de la sine înțeles că, limitați la pământul oamenilor și știindu-se condamnați la moarte, comportamentul și faptele lor nelegiuite se vor amplifica și vor atinge niveluri de groază chiar mai mari decât înainte de victoria lui Isus Hristos. Nu există nimic mai rău decât cei condamnați la moarte autorizați să acționeze liber. Această învățătură este revelată în Apocalipsa 12:7 până la 12: „Și a fost război în cer. Mihail și îngerii lui s-au luptat împotriva balaurului. Balaurul și îngerii lui s-au luptat, dar n-au biruit, și nu s-a mai găsit locul lor în cer. Și marele balaur a fost aruncat, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, care înșală întreaga lume; a fost aruncat pe pământ, și îngerii lui au fost aruncați împreună cu el. Și am auzit un glas tare în cer, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și Împărăția Dumnezeului nostru și puterea Hristosului Lui; căci pârașul fraților noștri a fost aruncat, care îi pâra înaintea Dumnezeului nostru ziua și noaptea. Și ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor și nu și-au iubit viața

până la moarte. De aceea , bucurați-vă, ceruri și voi, care locuiți în ele ! Vai de pământ și de mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, având o mânie mare, pentru că știe că are puțină vreme . ” Aceasta este situația care se aplică întregii omeniri după victoria lui Isus Hristos. Totuși, această libertate va rămâne sub controlul și limita impuse de Dumnezeu, așa cum este demonstrat în Apocalipsa 7:3: „ Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pecetlui pe frunți pe robii Dumnezeului nostru. ”

Așa a fost judecată mai întâi „*casa lui Dumnezeu* ” cerească și așa s-a încheiat timpul harului acordat îngerilor. Cel al oamenilor nu se va încheia decât în 2029, înainte de revenirea lui Hristos, stabilită pentru primăvara anului 2030, în care se vor încheia primii șase mii din cei șapte mii de ani ai proiectului divin. Astfel, pe bună dreptate, Iisus Hristos, redevenind „ *Mihail* ” pentru îngerii săi credincioși, poate încuraja bucuria și bucuria lor. Pentru ei, riscul de a se pierde s-a încheiat. Victoria lui Hristos a avut, așadar, consecințe enorme pentru ei, dar moartea sa ispășitoare nu a justificat niciodată selecția lor. Doar prin libera lor alegere au decis să rămână fideli Dumnezeului cu care s-au frecat umerii, fără mister sau invizibilitate, spre deosebire de ființele umane. Pe pământ, credința în Hristos joacă rolul principal în selecția aleșilor, datorită acestei invizibilități a Dumnezeului Creator. Cine poate explica de ce unii oameni sunt creduli, iar alții cred doar ceea ce văd, precum apostolul Toma? Aceleași date prezentate acestor două tipuri de ființe umane obțin rezultate diferite; ceea ce dovedește că factorul activ este într-adevăr natura individuală liberă a fiecăruia dintre ei. Și la aceste două cazuri se adaugă cel al diavolului și al demonilor săi care L-au văzut pe Dumnezeu și totuși au ales calea rebeliunii. Văzută din acest unghi, cât de frumoasă și înțeleaptă ni se pare libertatea dată de Dumnezeu! Înaintea oamenilor de știință moderni, Dumnezeu a creat principiul experienței și al observației. Și în cazul său, lucrurile ar fi putut fi simplificate, deoarece, cunoscând dinainte roadele aduse de creaturile sale, Dumnezeu ar fi putut alege să-și creeze doar viitorii aleși într-o natură pur angelică. Dar această alegere ar fi luat o formă arbitrară, neconformă cu dragostea sa. Nevrând să pară ca atare în niciun fel, și-a asumat consecința muritoare a alegerii sale. Și, acceptând să moară pentru a-și salva aleșii, și-a dat dreptul legitim de a elimina, prin moarte, creaturile angelice și umane rebele și căzute. Pentru a obține sprijinul și aprobarea acestor îngeri, Dumnezeu își obligă toate creaturile să dezvăluie concret natura personalității lor individuale. Fiecare suflet este unic și merită aceleași șanse ca și ceilalți de a fi mântuit. Este totuși necesar să fi beneficiat de o bună învățătură religioasă și să fi ales să asculte de Dumnezeu. Și când nu este cazul, cauza este pierdută din start, sau aproape.

Pe pământul locuit acum de îngeri răi, noul legământ începe într-o perioadă de persecuție practică mai întâi de evreii răzvrățiți, apoi de romani, pe care îi chemaseră deja să-l răstignească pe Mesia lor. Martirilor săi credincioși, martorilor săi, loviți de băț, Iisus Hristos le oferă „morcovul” așteptării revenirii sale glorioase. Ei nu au cunoștință de timpul stabilit pentru revenirea sa, dar toți speră că aceasta se va împlini cât timp sunt încă în viață. Acest tip de precizie este păstrat pentru aleșii „*vremurilor sfârșitului* ”. După teribilele persecuții impuse creștinilor aleși de Nero, diavolul făcut om, împăratul romanilor, la sfârșitul

primului secol, Iisus prezintă într-o viziune apostolului Ioan Revelația sa profetică cunoscută sub numele de Apocalipsa. Englezii o numesc „Revelație”, adică prin traducerea sa, dar popoarele latine au păstrat forma sa greacă originală obscură „Apocalipsă”. Aceste două alegeri sunt indicative pentru două experiențe spirituale istorice. În planul lui Dumnezeu, interesul și studiul acestei profeții se vor împlini mai întâi în Statele Unite protestante și vorbitoare de limbă engleză. Lor le va vorbi Revelația lui Isus Hristos sub aspectul credinței adventiste din 1816; William Miller fiind primul său mesager. În țările latino-europene marcate de credința romano-catolică, Revelația lui Isus Hristos a rămas doar „Apocalipsa” temută pentru anunțurile sale despre catastrofe. Astfel, aceste două concepții umane mărturisesc o judecată divină care o aprobă pe una și o condamnă pe cealaltă. Și aici, o diferență care privește dragostea lui Dumnezeu și dreptatea Sa.

În această „Revelație” extrem de importantă, Isus prezintă în prologul său tema glorioasei sale reveniri: „morcovul” este din nou prezentat pentru o durată perpetuă. Și nu ar trebui să fim surprinși, deoarece interesul și aspirația de a experimenta această întoarcere sunt o dovadă constantă a iubirii omului pentru Dumnezeu Isus Hristos. Așteptarea acestei glorioase întoarceri și intrarea în pacea veșnică este speranța tuturor celor cu adevărat aleși. Iar cei care subestimează valoarea acestui subiect își fac credința zadarnică, deoarece Isus a acceptat moartea tocmai pentru a oferi această glorioasă întoarcere celor care îl iubesc cu adevărat. De-a lungul erei creștine, la sfârșitul Bibliei, această carte, chiar și nedescifrată, prezenta acest „morcov” oferit adevăratei credințe, la fel de rar ca aurul din Ofir. Dar din 1843, revelațiile sale nu au făcut decât să crească; deoarece din 1983 și în disidență din 1991, l-am descifrat complet și l-am prezentat chemătorilor adventiști pe care i-am putut întâlni, l-am pus la dispoziție și pe site-uri de internet. Și cunoscând subiectul, vi-l pot prezenta ca o formă concretă a iubirii și dreptății singurului Dumnezeu Preaînalt; o dovadă a iubirii oferite și primite de cei pe care îi iubește. Numai iubirea adevărului concretizează iubirea simțită pentru Mântuitorul și Domnul Iisus Hristos. Cei care disprețuiesc această „Revelație” divină Îl iubesc pe Dumnezeu doar în cuvinte, iar El nu se mulțumește cu atât.

Pedeapsa poate lua mai multe semnificații. Venind de la un necredincios, ea poate fi cauzată de dorința de a răzbuna o iritare și poate fi doar rodul datorat exclusiv mâniei. La sfârșitul lumii și în timpul pedepselor sale de avertizare simbolizate de primele șase „*trâmbițe*” din Apocalipsa 8 și 9, Dumnezeu își exprimă și mânia divină împotriva popoarelor răzvrătite. Dar când spune în Apocalipsa 3:16: „*Pe toți pe care îi iubesc, îi mustru și îi pedepsesc*”, pedeapsa sa ia forma unei mărturii a iubirii sale, adică o dovadă a interesului său față de persoana pedepsită. Aceasta este singura formă pozitivă de pedeapsă, care nu este doar mânie, ci mai presus de toate expresia dorinței de schimbare a comportamentului din partea subiectului pedepsit. Copiii aleși și inteligenți învață să diferențieze între reacția ghidată de mânie și cea rezultată din simpla indignare justificată. Pedepsele aplicate de părinți grijulii și iubitori sunt acceptate și aprobate de copiii care le suferă. Și când nu le înțeleg ca pe copii, le înțeleg pe măsură ce se maturizează și cresc. Comparativ cu dragostea lui Dumnezeu, lipsită de orice răutate, dragostea umană este, din păcate, adesea plină de răutate și, chiar

mai din păcate, administrarea pedepselor rămâne prea adesea o reacție furioasă. De aceea, ființele umane au multe de învățat și de primit de la Dumnezeu perfect, Atotputernic și nevăzut, dar nevăzut doar ochilor noștri; căci mintea noastră este perfect capabilă să-L conceapă și să împărtășească gânduri cu El, mai ales că El le cunoaște înaintea noastră; aceasta în timp ce așteptăm venirea Lui, când Îl vom vedea cu ochii noștri, așa cum este El, în toată puterea și slava Sa divină.

Dumnezeu este atât de iubitor încât a provoca suferință. Îi este foarte neplăcut și de aceea acest tip de acțiune este încredințat unor creaturi fără scrupule și nestăpânite: îngerii răi. Singura lor plăcere este să le facă rău oamenilor și naturii. Astfel, ei se dovedesc a fi foarte utili lui Dumnezeu, făcând viața celor care Îl disprețuiesc foarte neplăcută. Și această utilitate justifică existența lor continuă până la întoarcerea lui Hristos în primăvara anului 2030. Atunci vor putea muri și dispărea alături de ceilalți rebeli umani, așteptând judecata finală. Dar conducătorul îngerilor rebeli nu va muri la întoarcerea lui Hristos. Dumnezeu i-a rezervat o viață de singurătate absolută pe pământul pustiu timp de „o mie de ani”. Întregul timp în care aleșii din cer îi vor judeca pe îngerii răzvrățiți și pe oamenii condamnați la „moartea a doua”, conform Apocalipsei 20:2-4: „*Și a apucat balaurul, șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani*”. *Și l-a aruncat în groapa fără fund, l-a închis și a pecetluit peste el, ca să nu mai înșele neamurile, până se vor sfârși cei o mie de ani; și după aceea trebuie să fie dezlegat pentru puțin timp. Și am văzut niște tronuri și celor ce ședeau pe ele li s-a dat judecata*. *Și am văzut sufletele celor ce au fost decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru cuvântul lui Dumnezeu și care nu se închinaseră fiarei, nici icoanei ei, nici nu primiseră semnul ei pe frunți și pe mâini. Și au prins viață și au împărățit cu Hristos o mie de ani*. În acest verset, „**neamurile**” desemnează pe aleșii răscumpărați de Isus Hristos, iar sub numele de „**abis**”, Dumnezeu desemnează pământul pustiu, lipsit de orice viață, devenit din nou haotic ca înainte de crearea vieții pământești, conform Gen. 1:2: „*Pământul era fără formă și gol; întuneric era peste fața adâncului și Duhul lui Dumnezeu Se mișca peste fața apelor*.”

Dragostea perfectă a lui Dumnezeu va fi confirmată în cele din urmă printr-o dreptate la fel de perfectă. Dovezile îngerilor buni vor fi prezentate sfinților judecători, iar cei răi vor fi judecați cu toții perfect, Dumnezeu Însuși conducând și supraveghind examinarea fiecărui caz. Nu va exista nicio eroare procedurală sau defect tehnic în această judecată; judecata va fi sigură și divin dreaptă. Temeiurile legale pentru această judecată sunt toate descrise și scrise în Sfânta Biblie, cuvântul scris al Dumnezeului celui viu. De aceea, Isus a declarat în Ioan 12:48: „*Cine Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece; cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de apoi*.” „,

Adevăr: un standard strict divin

S-au spus și s-au scris multe despre „*adevăr*”, dar subiectul este atât de vast încât nu a fost epuizat. Pentru a face acest lucru, trebuie să fii Dumnezeu, al cărui Duh este nelimitat, iar în acest caz, probabil că și sensul pe care îl dă

cuvântului „ *adevăr* ” este la fel. Dar pentru mințile noastre umane mici, pământești și carnale, este important să înțelegem ce a rămas la îndemâna noastră. Ne amintim de această întrebare a procuratorului roman Pontius Pilat și de scurtul său schimb de replici cu Isus, pe care era pe cale să-l răstignească.

Pentru Pontius Pilat, totul a început când evreii mâniași i-au prezentat cazul lui Isus Hristos, conform Ioan 18:28: „ *L-au dus pe Isus de la Caiafa în sala de judecată. Era dimineață. Ei înșiși n-au intrat în sala de judecată, ca să nu se întipărească și să poată mânca Paștele.* ” Spiritul inspirator al acestei povești arată aici ipocrizia acestui cler religios evreu. Conform literei legii, ei nu se întipăresc, ci, dând pe cel drept ca și cum ar fi vinovat, fac mai rău decât să încalce legea și să dezvăluie sentimentele întunecate ale sufletelor lor. Aici începe primul contact dintre Pontius Pilat, procuratorul roman pus la Ierusalim de împăratul Romei, și Isus Hristos. Ioan 18:29: „ *Pilat a ieșit afară la ei și le-a zis: „Ce învinuire aduceți împotriva acestui om?”* ” Păgân, cu siguranță, dar Pilat reprezintă civilizația avansată a vremii și fiecare caz al unui criminal trebuie judecat și apărut de un avocat. Răspunsul evreilor vine în versetul 30 următor: „ *Ei i-au răspuns: «Dacă n-ar fi un răufăcător, nu ți l-am fi dat în mâinile noastre».* ” De la sosirea romanilor, evreii nu mai aveau dreptul să-i ucidă prin lapidare pe criminalii arestați, iar aceasta explică versetul 30: „ *Atunci Pilat le-a zis: « Luați-L voi și judecați-L după Legea voastră ».* Iudeii i-au zis: „ *Nu ne este îngăduit să omorâm pe nimeni».* ” Acest verset dezvăluie oribila răutate a evreilor răzvrățiți, deoarece lapidarea părea prea blândă pentru cel pe care îl urau din toată puterea lor. Ceea ce au venit la Pilat să ceară era răstignirea, pe care doar romanii o practicau legal în tot imperiul. Acest caz este foarte interesant de observat, deoarece acești evrei se arată îngrijorați „ *să nu se spurce* ” în versetul 28. Acum, vina de care îl acuză pe Isus este o vină religioasă care, conform legii evreiești, poate fi pedepsită cu moartea provocată prin lapidare de către poporul evreu. Prin urmare, acest apel către procuratorul roman nu este nici legal, nici legitimat de legea divină scrisă. Cauza sa este, așadar, exclusiv răutatea ipocrită a oamenilor care folosesc religia nu pentru gloria lui Dumnezeu, ci pentru a-și satisface dorința de a domina creaturile umane, profitând de titlul lor religios. Evreii ne prezintă aici modelul pe care Roma catolică papală îl va reproduce în timpul „1260” de ani de domnie despotică și persecutorie, între 538 și 1798. Versetul 31: „ *Acesta s-a întâmplat pentru ca să se îplinească cuvântul lui Isus, pe care îl spusese, arătând cu ce moarte avea să moară.* ” Această clarificare confirmă faptul că, dacă ar fi fost un impostor, Isus merita, conform interpretării legii, moartea prin lapidare. Dar Dumnezeu exploatează răutatea evreiască rebelă pentru a se impune ca Mesia mântuitor, cel mai oribil tip de moarte din acea vreme: răstignirea, în care trupul omului torturat, suspendat de trei cuie, sângerează încet și se sufocă treptat într-o agonie lentă și dureroasă. Datorită revelațiilor aduse de descoperirile lui Ron Wyatt din 1982, știm că locul acestei răstigniri se afla deasupra Arcei Legământului ascunsă într-o peșteră subterană, la câțiva metri sub cruce. O crăpătură în pământ cauzată de cutremur a permis sângelui său să cadă pe scaunul ispășirii Chivotului. Astfel, simbolismul ritului „Zilei Ispășirii” care porunea acest lucru s-a împlinit la propriu. Pentru a-și dezvălui judecata împotriva păcatului, Dumnezeu și-a impus cea mai oribilă dintre morți. Acesta a fost

mijlocul pe care l-a găsit pentru a-și învăța aleșii să urască păcatul așa cum se urăște pe sine însuși.

Ioan 18:33-34: „*Pilat a intrat din nou în pretoriu, l-a chemat pe Isus și l-a zis: «Ești Tu Împăratul Iudeilor?» Isus a răspuns: «Zici asta de la tine însuși sau ți-au spus alții despre mine?»* » Trebuie să ne amintim că la începutul săptămânii, Isus a fost întâmpinat cu glorie de mulțimea de iudei care L-au proclamat «Împăratul Iudeilor». Cu o săptămână înainte, Isus înviase pe Lazăr din morți, iar mulțimea credea că Mesia, cel vestit de ei, era printre ei și îl glorifica ca «Împăratul Iudeilor». Și Isus nu le contrazisese. Ioan 12:12: „*A doua zi, o mare mulțime, care venise la praznic, auzind că Isus vine la Ierusalim, a luat ramuri de finici și l-a ieșit în întâmpinare, strigând: «Osana! „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului, **Împăratul lui Israel** !”* » Această mulțime a văzut în Isus un nou Rege David, care avea să-i alunge pe romani din țara lui Israel. Iar suferința îndurată din cauza ocupantului roman le-a justificat entuziasmul și bucuria. Astfel, la sfârșitul celor trei ani și jumătate ai slujirii sale pământești, Mesia, anunțat de Daniel 9:24-27, a fost recunoscut pentru scurt timp de o parte a poporului evreu. Dar această recunoaștere nu a fost pe placul liderilor religioși de care poporul urma să se îndepărteze. Astfel, au găsit în legea scrisă de Moise sub dictarea lui Dumnezeu mijloacele de a-l acuza de blasfemie, adică de minciună, pentru că pretindea că este „*regele iudeilor*”, în timp ce prezenta doar o simplă înfățișare umană. Au existat într-adevăr multe minuni în favoarea sa, dar au ales să le atribuie puterii diavolului pe care îl numeau „*Bel-Zebul*”. Și acolo, cazul lor era fără remediu, condamnarea lor de către Dumnezeu era definitivă. Isus îi spune, de aceea, lui Pilat în Ioan 18:34: „*Spuți tu aceasta despre tu însuși sau ți-au spus alții despre mine?* » Observați cum îi răspunde Isus lui Pilat cu o întrebare care conține și răspunsul său. Într-adevăr, ca judecător însărcinat să-L judece pe Isus, mărturiile răspândite despre el sunt de o importanță majoră, pe care are datoria să le ia în considerare. Această înțelepciune divină este admirabilă, iar puternicul procurator este derutat și tulburat de această tactică divină, întrucât, subtil, întrebarea pusă de Isus este o acuzație împotriva lui, împotriva lipsei sale de probitate și a abordării sale superficiale. Dacă poporul îl consideră rege, Pilat trebuie să-l întrebe pe popor și nu pe Isus. Situația îl enervează, dar omul care stă în fața lui dă dovadă de o inteligență atât de misterioasă încât durul și inflexibilul Pilat se interesează de el, așa cum dovedește următorul verset 35: „*Pilat a răspuns: «Sunt eu iudeu?» Neamul tău și preoții cei mai de seamă te-au dat în mâinile mele: ce ai făcut?»* » Isus ar fi putut răspunde: «Am vindecat, am îngrijit, am iubit, am înviat morții și acum îi voi mântui pe aleșii mei.» Dar, în schimb, i-a spus acest adevăr uimitor: «*Împărăția Mea nu este din lumea aceasta*», a răspuns Isus. «*Dacă Împărăția Mea ar fi din lumea aceasta, „Slujitorii Mei s-ar fi luptat pentru mine, ca să nu fiu dat în mâinile evreilor; dar acum Împărăția Mea nu este de aici.* » Spunând «*Împărăția Mea nu este din lumea aceasta* », Isus își confirmă regalitatea, dar înlătură toate formele ei pământești și începe un dialog imposibil între omul de carne și Dumnezeuul ceresc, Spirit și creator al tuturor formelor de viață. În mărturia vieții Sale, Isus a demonstrat că condamnă formele date diferitelor regalități pământești construite, de la origine, pe un model păgân, diabolic, pe care evreii îl invidiaseră și voiau să înlocuiască prezența lui

Dumnezeu. În explicația Sa, Isus specifică: « **Acum**, *Împărăția Mea nu este de aici de jos* ». Și această clarificare, « **acum** », conține anunțul unei împărății creștine care va fi într-o zi stabilită pe acest pământ, « *de aici de jos* ». Dumnezeu a plănuț într-adevăr să se stabilească pe pământul regenerat și glorificat, conform Apocalipsei 21:3: « *Și am auzit un glas tare venind de la tron, zicând: «Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei».* » „...” și Apocalipsa 22. Dar fără moartea ispășitoare a lui Mesia, nimic nu va fi posibil. De aceea, Isus nu cheamă îngerii săi foarte puternici să-l elibereze din mâinile romanilor. Pentru el, nu a venit timpul să revendice o împărăție pământească care este gestionată temporar de diavol, „*prințul acestei lumi* ”. De aceea, în cuvintele sale, Isus îi numește pe aleșii săi „*cetățeni ai împărăției cerurilor*” , nu „ai pământului”. „Împărății pământului” nu aveau nimic de temut de el în momentul arestării sale, dar, din nou, în timp, situația se va schimba și el îi va judeca și îi va distruge în zilele hotărâte pentru aceasta. Ioan 18:36: „*Pilat i-a zis: «Ești deci împărat?» Isus i-a răspuns: «Tu zici că Eu sunt împărat. Pentru aceasta M-am născut și am venit în lume ca să mărturisesc adevărul.* » „*Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu .*” Isus arată un mare respect pentru Pilat cel roman, deoarece acesta nu este evreu. Ideea unui Dumnezeu Spirit unic îi este străină, iar Isus îi vorbește deschis despre lucruri cerești reale, care sunt conforme cu adevărul situației vieții cerești și pământești universale. Acest adevăr pe care îl împărtășește cu el este șansa vieții sale sau cauza morții sale veșnice. Pilat ar fi trebuit să caute să înțeleagă mai profund sensul cuvintelor lui Isus, mai ales că nu a găsit în el niciun motiv care să-l facă vrednic de moarte, cum ar fi furtul sau crima. Versetul următor dezvăluie natura sa superficială. Ioan 18:38: „*Pilat i-a zis: «Ce este adevărul?» După ce a spus aceste cuvinte, a ieșit din nou la iudei și le-a zis: «Nu găsesc nicio vină în El.»*” „Pilat face greșeala vieții sale aici. După ce a întrebat: « *Ce este adevărul?* », ar fi trebuit să aștepte un răspuns de la Isus, dar nu, propriul său răspuns îi este suficient, iar subiectul îl lasă nedumerit pentru că nu este capabil să-i dea un sens precis. Vom reveni asupra acestui « **adevăr** » despre care Isus « **a venit să dea mărturie** », conform propriilor sale cuvinte.

Acesta este sfârșitul primului schimb de replici dintre Pilat și Isus. Și Pilat, obișnuit să-i ucidă fără milă pe dușmanii Romei, nu-l vede pe Isus ca pe un astfel de dușman. Chiar dacă acuzațiile împotriva sa sunt evident nefondate, el încearcă să-și salveze viața. Și aici culminează evreii răzvrățiți în nelegiuirea lor; ignominia lor atinge un vârf de groază. Ioan 18:39-40: „*Dar, fiindcă este obiceiul vostru să vă eliberez pe cineva de Paște, voiți să vi-L eliberez pe Împăratul Iudeilor?*” *Atunci toți au strigat din nou, zicând: «Nu pe acesta, ci pe Baraba!»* Baraba era un tâlhar. „Rețineți că Pilat se referă la Isus ca «Rege al evreilor». În ceea ce privește puterea romană, Pilat a înțeles că acest titlu spiritual nu reprezenta niciun pericol pentru Roma și imperiul său. De asemenea, sub inspirație divină, va păstra această expresie pentru a-l desemna chiar și pe crucea sa, unde acest titlu va fi scris pe un semn în cele trei limbi ale locului și timpului, ebraică, greacă și latină. Tot în aceste trei limbi se va preda mai târziu mărturia divină în numele lui Isus Hristos. Mințile omenești au trebuit să fie întunecate pentru a prefera salvarea unui tâlhar ucigaș în locul blândului și serviabilului Isus.

Dar, paradoxal, aceste excese constituie cea mai puternică mărturie în favoarea autenticității slujirii sale divine. Luați în considerare că a fost un om perfect, ireproșabil, pentru că divin, care a fost astfel condamnat și preferat unui ucigaș să sufere moartea răstignirii; ceea ce îl face un caz unic în întreaga istorie a vieții pământești. O astfel de revărsare de ură populară fără motiv nu se va mai întâmpla niciodată decât împotriva aleșilor lui Hristos, păcătoșii iertați prin sângele său.”

Ioan 19:1: „ *Atunci Pilat L-a luat pe Isus și L-a biciuit.* ” Pilat a cedat cererii poporului, dar tot credea că le poate potoli furia împotriva lui Isus supunându-l unui bici, ale cărui trei curele de piele aveau la capete oase sau bucăți de fier care sfâșiau carnea victimei. Practica permitea un număr mare de biciuiri, iar trupul lui Hristos reprodus pe Giulgiul din Torino atestă semnul a 120 de impacturi sângeroase cauzate de capetele metalice ale biciului folosit. Pilat a făcut prima sa greșeală aici, deoarece poziția sa înaltă îi dădea toată legitimitatea de a păstra viața nevinovată a lui Isus. Dar neavând credință, se temea de mânia poporului mai mult decât de cea a adevăratului Dumnezeu cu care vorbise fără să-L înțeleagă. Ca procurator roman, trebuia să răspundă puternicului împărat roman în mâinile căruia se afla viața sa. Temându-se că va fi tras la răspundere pentru tulburările și sediciile organizate din Israel, a ales să răspundă evreilor acordându-le dreptul la moartea divinului Mesia.

Ioan 19:2: „ *Ostașii au împletit o cunună de spini și l-au pus-o pe cap și l-au îmbrăcat cu o haină purpurie. Și când au venit la El* ”, oamenii Lui aspri și cruzi, obișnuți să verse sânge, nu bănuiau că acțiunile lor erau voite și inspirate de Dumnezeu Însuși. Căci, punând această „cunună de spini” pe capul Lui, Isus și-a câștigat și și-a meritat titlul de Rege al Iudeilor, iar haina purpurie cu care l-au îmbrăcat avea o semnificație spirituală extrem de importantă: El a primit prin această haină purpurie păcatele aleșilor Săi, trecute și viitoare, împlinind astfel literal și simbolic ceea ce a profețit ritul „Zilei Ispășirii”, prin așezarea păcatelor pe capul țapului ales să ducă păcatele în pustie, unde avea să piară. „ *Purpuria* ” și „ *cărămiziul* ” sunt culorile simbolice ale „păcatului”, conform Isaia 1:18: „ *Veniți acum și să ne judecăm împreună*”, spune Yahweh. „ *Chiar dacă păcatele voastre ar fi ca stacojiul, vor fi albe ca zăpada; chiar dacă ar fi roșii ca purpuriul, vor fi ca lâna.* ” Același lucru este valabil și pentru „ *stacojiul* ” conform Apocalipsei 17:4: „ *Femeia era îmbrăcată în purpură și stacojiu și împodobită cu aur, pietre prețioase și perle. În mâna ei era un pahar de aur plin de urâciuni și de necurățiile prostituției ei.* ” Culoarea roșie este cea a sângelui omenesc, care trebuie vărsat pentru ispășirea păcatului; prin urmare, păcatul este legat simbolic de această culoare roșie. Astfel, un steag care conține această culoare roșie revendică, fără să știe, legătura poporului căruia îi aparține cu păcatul. Și toată lumea poate observa astăzi că acest roșu apare într-un număr mare de țări de pe pământ.

Nimic nu a fost cruțat de Mântuitorul nostru, așa cum mărturisește Ioan 19:3: „ *Ei au zis: «Trăiască, Împăratul Iudeilor!» Și l-au palmuit.* ” Acești oameni carnali, fără nicio legătură cu adevăratul Dumnezeu sau cu nicio cunoaștere a legilor Sale, au găsit în Isus un subiect de amuzament crud. Pentru a înțelege această răutate gratuită, trebuie să ne dăm seama de miza bătăliei în care este angajat Isus. El este expus la tot ceea ce l-ar putea face să renunțe la proiectul

ispășitor pe care îl întruchipează în acest ceas pe pământul păcatului. Diavolul încă speră că Isus va spune: «E prea greu, mă voi opri și îmi voi folosi puterea divină pentru a ieși din această situație teribilă și insuportabilă». Dar Isus îndură nedreptatea aparentă care îl lovește și rezistă fără să spună nimic. El știe că, în calitate de purtător al păcatului, violența care îl copleșește pedepsește păcatul, dar nu dreptatea Sa perfectă care îi va permite să învie după răstignirea sa. El trebuie să îndure pentru a salva, prin această ispășire pe care o îndeplinește în locul lor, viețile aleșilor săi care îl vor însoți în veșnicie. Și urmărind această poveste, puteți înțelege că credința creștină nu se poate limita în niciun fel la o simplă etichetă și de ce Isus le cere aleșilor săi să renunțe la ei înșiși și să devină ascultători divini.

Ioan 19:4: „*Pilat a ieșit din nou afară și le-a zis iudeilor: «Iată, vi l-am adus afară, ca să știți că nu găsesc nicio vină în El.* »” În acest moment, Pilat încă speră că pedeapsa biciului va fi suficientă pentru a calma mânia mulțimii evreiești adunate. Dar profită de acest moment pentru a-și exprima clar propria judecată despre Isus: „*Nu găsesc nicio vină în El.*” El atestă astfel nevinovăția perfectă a celui a cărui moarte este cerută pe nedrept. Această recunoaștere oficială din partea procuratorului roman pune, prin urmare, toată responsabilitatea pentru nedreptatea viitoare asupra poporului evreu și a liderilor lor religioși. Cu toate acestea, mărturisind despre nevinovăția lui Isus, Pilat își va asuma un păcat de nedreptate acceptând răstignirea lui Mesia. Deși mai mic decât cel al evreilor, păcatul nedreptății va fi imputat procuratorului, așa cum îi va sugera Isus în versetul 11.

Ioan 19:5: „*Isus a ieșit deci afară, purtând cununa de spini și haina purpurie. Pilat le-a zis: «Iată omul!* »” Această scenă este de mare importanță. Mesia care apare este acoperit de sânge, sângele îi pătează fața de la spinii coroanei înfipti în cap și abia se poate ține în picioare. Pilat îl prezintă pe Mesia lor poporului evreu într-un mod pe care Isaia 53 îl descrie cu mare precizie:

Isaia 53:1: „*Cine a crezut în vestea noastră? Cine a recunoscut brațul lui Iahve?*”

Isaia 53:2: „*A crescut înaintea Lui ca o plantă fragedă, ca un Vlăstar care iese din pământ uscat; n-avea nici frumusețe, nici înfățișare care să ne atragă atenția și înfățișarea Lui nu ne era plăcută.*”

Isaia 53:3: „*El era disprețuit și lepădat de oameni, un om al durerii și obișnuit cu suferința; ca unul de care oamenii își ascund fețele de el, l-am disprețuit și nu l-am băgat de seamă.*”

Isaia 53:4: „*Cu siguranță, El a purtat necazurile noastre și a dus asupra Lui necazurile noastre; totuși, noi l-am considerat aspru, lovit de Dumnezeu și smerit.*”

În această ajună a Paștelui evreiesc, destinul națiunii a fost decis. În acea zi, necredința sa a fost demascată de Dumnezeu, deoarece, avertizați de descrierea citată în Isaia 53, națiunea și clerul său religios se făceau vinovați de un dispreț teribil față de cuvântul profetic. Iar Israelul a fost prima victimă a acestui dispreț profetic, regăsit ulterior, în 1843, față de credința protestantă stabilită în principal în SUA.

Prezentarea lui Isus mulțimii constituie un moment cheie în planul mântuitor pregătit de Dumnezeu. Rănile, care deja fac să curgă sângele Său, sunt

deja semnele pedepsei pentru păcatele pe care le poartă în locul celor aleși de El. Isus este astfel prezentat credinței oamenilor, fie ei prezenți, fie absenți. Semnificația rănilor Sale este indicată clar în Isaia 53:4: „ *Totuși, El a purtat durerile noastre și a dus necazurile noastre; totuși, L-am socotit lovit, lovit de Dumnezeu și smerit.* ” Dacă acest text nu ar exista, Israel ar fi scuzat pentru greșeala sa, profețită și în acest verset. Dar nu este cazul, iar acest verset mărturisește împotriva națiunii evreiești, căci ea există și oferă explicații oferite de Dumnezeu cu privire la misiunea pregătită pentru Mesia evreu.

Isaia 53:6: „ *Noi toți rătăceam ca niște oi, fiecare pe calea lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.* ” Isaia ni-L arată pe Mesia în chipul „ *Mielului care ridică păcatul lumii* ”, dar și „ *Bunul Păstor* ” care „ *își dă viața pentru oile Sale* ”, conform lui Ioan 10:14-15: „ *Eu cunosc oile Mele și ele Mă cunosc, așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl și Eu cunosc pe Tatăl; și Eu Îmi dau viața pentru oile Mele.* ” Dar versetele care urmează completează acest proiect: Versetul 16: „ *Și am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; pe ele trebuie să le aduc; ele vor auzi glasul Meu și va fi o singură turmă și un singur păstor.* ” Acest verset dovedește că mântuirea urma să fie prezentată națiunilor neamurilor și aceasta a fost realizată prin condițiile stabilite de noul legământ bazat pe sângele ispășitor al lui Mesia sau Hristos, numit Isus; un nume care înseamnă: YaHWéH mântuiește. Observați implicația calificării: „ *Eu trebuie să le aduc* ”. Aceasta dovedește că planul lui Dumnezeu este de a aduce neamurile să se alăture Israelului evreu; și nu invers. Versetele 17 și 18 adaugă: „ *Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau.* ” Nimeni nu Mi-o ia, ci Eu o dau de la Mine. **Am puterea s-o dau și am puterea s-o iau iarăși, așa cum am primit de la Tatăl.** ” Aparențele erau teribil de înșelătoare; cine ar fi crezut că acest om învințit și desfigurat avea în el „ *puterea de a-și da viața și de a o lua iarăși* ”? Un cititor al Bibliei cunoscând planul lui Dumnezeu, și din moment ce o astfel de persoană nu exista, Isus însuși a fost cel care le-a explicat aceste lucruri ucenicilor și apostolilor săi după învierea sa.

În momentul prezentării lui Isus, Pilat îl prezintă spunând: „ *Iată omul!* ”. Momentul este solemn, în aspectul său jalnic, Isus poartă și reprezintă soarta umanității considerate demne de eternitatea sa. El se pregătește să-și dea viața în durere extremă, pentru a plăti pentru vina lui Adam și a Evei; păcatul care i-a făcut să piardă dreptul de a trăi veșnic. Iar valoarea unică a vieții sale personale, scutită de orice păcat, adică perfect dreaptă, îi dă posibilitatea de a salva, nu un singur suflet, ci mulțimea sufletelor aleșilor săi. Viața obținută prin această răscumpărare privește cele două vieți succesive, viața pământească și viața cerească, care va dura veșnic. Spiritual, omul care este prezentat mulțimii evreiești este noul Adam care vine să reușească acolo unde Adam și Eva eșuaseră. Cauza eșecului lor a fost neascultarea de interdicția lui Dumnezeu „ *de a mânca din rodul pomului cunoașterii binelui și răului* ”. De data aceasta, competitorul își cunoaște dușmanul căruia a știut întotdeauna să-i reziste. Încă de la naștere, Isus a știut că a venit să lupte împotriva diavolului și a instrumentelor sale umane și angelice. La începutul slujirii sale, când a fost ispitit într-o viziune, nu i-a cedat, s-a împotrivit și a câștigat victorios bătălia. Cea pe care trebuie să o câștige acum este mult mai grea; moartea care îl așteaptă este cea mai chinuitoare din punct de

vedere al durerii. Dar încă din seara precedentă, în Grădina Ghetsimani, și-a luat în sfârșit decizia și va merge până la capăt pentru a-și salva aleșii. Să ne uităm din nou la această descriere a lui Hristos prezentată mulțimii evreiești: „*Așadar, Isus a ieșit afară, purtând coroana de spini și haina purpurie. Și Pilat le-a zis: «Iată omul! »*” Haina purpurie nu este din carnea lui; este doar o haină aruncată peste umeri, care îi dă aspectul unui rege, dar în același timp simbolizează toate păcatele aleșilor săi mărturisite pe persoana sa. În acest aspect, Isus reprezintă opusul absolut a ceea ce reprezintă regalitatea în viața păcătoșilor. Și cel mai uimitor lucru pentru gândirea pământească este că Isus s-a dat de bunăvoie pentru această umilință și degradare a persoanei sale. Ce rege pământesc ar fi gata să facă același lucru? De-a lungul întregii sale lucrări, Isus s-a străduit să-i facă pe aleșii săi să descopere valorile cerești. În cele din urmă, în seara dinaintea acelei zile, le-a spălat picioarele apostolilor săi, răsturnând astfel toate valorile moralei predominante pe pământ, oamenii răzvrățiți și despărțiți de Dumnezeu. Prin gura lui Pilat, Dumnezeu îl desemnează pe Hristosul ascultător până la moarte pentru a-l prezenta ca modelul perfect al omului după inima sa și după toate valorile sale.

Al doilea schimb

Ioan 19:7-8: „*Iudeii I-au răspuns: „Noi avem o Lege, și după Legea noastră El trebuie să moară, pentru că S-a făcut Fiul lui Dumnezeu .” Când Pilat a auzit aceasta, frica lui a sporit .* Această frică se explică prin faptul că Isus își confirmase deja titlul de „*rege al iudeilor*” și, mai mult, Pilat află că acesta pretinde a fi „*Fiul lui Dumnezeu*”. Acum, spre deosebire de evrei care cred doar în unicul Dumnezeu creator, Pontius Pilat este un om păgân obișnuit cu riturile dedicate nenumăratelor divinități pe care popoarele păgâne le slujesc și de care se tem. Însăși ideea ca una dintre aceste divinități să apară în calea sa era suficientă pentru a-l „însăimânta”. Căci, în această privință, necredincioșii erau de partea evreilor, nu de partea romanilor. Pur și simplu, acești romani nu fuseseră învățați în mod evreiesc, iar religiozitatea lor consta în a sluji unor divinități specializate, precum Bachus, zeul viței de vie, sau Esculap, zeul șarpe; tot felul de calități și defecte erau divinizate, iar această opoziție observată la om își avea astfel originea în zei invizibili, deoarece pentru acești păgâni imaginile erau doar suporturi vizuale reprezentând adevăratele divinități ascunse.

Panicat, de data aceasta Pilat este cel care se grăbește să-l interogheze pe Isus. Ioan 19:9: „*A intrat din nou în pretoriu și i-a zis lui Isus: « De unde ești? » Dar Isus nu i-a dat niciun răspuns. »* Anxietatea lui Pilat este evidentă în întrebarea pe care i-o pune lui Isus: « *De unde ești ?* » nu « *Cine ești?* » El aștepta un răspuns de genul: «Din Olimp, unde am locuit printre zei», dar Isus rămâne tăcut și nu răspunde. Mai degrabă liniștit de această tăcere, iritarea lui Pilat înlocuiește frica și citim în Ioan 19:10: „*Pilat i-a zis: «Nu vorbești cu mine? Nu știi că am putere să te răstignesc și că am putere să te eliberez?»*” Acestea sunt cuvintele care îl vor condamna pe Pontius Pilat înaintea lui Dumnezeu, deoarece recunoaște că are deplină autoritate „*să-l răstignească sau să-l elibereze*”. Aceste cuvinte ar îngrozi orice om normal. Și confruntat cu această amenințare, Pilat văzuse întotdeauna la cei care le auzeau comportamente de teroare sau, dimpotrivă, mai rar, de aroganță. Însă Isus îl derutează pentru că nu reacționează

nici cu teroare, nici cu aroganță și, cu vocea sa calmă și pașnică, îi spune adevărul: Ioan 19:11: „*Isus a răspuns: «N-ai avea nicio putere împotriva Mea, **dacă nu ți-ar fi fost dată de sus** . De aceea, cine Mă dă în mâinile tale are un păcat **mai mare** . »*” Răspunsul Său nu este arrogant, este pur și simplu logic și, în plus, evocând „***puterea dată de sus***”, Isus arată că și el crede în puterea divină invizibilă; lucru pe care îl împărtășește și închinătorul păgân al divinităților false. Însă cuvintele lui Isus confirmă condamnarea lui Pilat, deoarece și el comite „*un păcat*” dând la moarte un om nevinovat. Vina evreilor care au organizat și au cerut această moarte este însă mult mai mare; păcatul lor este mult „***mai mare***”. Păcatul este mult „***mai mare***”, iar această vină va fi plătită prin moartea națiunii evreiești; moartea populației sale și împrăștierea supraviețuitorilor săi pe întreg pământul locuit din anul 70 până în 1948.

Intrigat de comportamentul nobil și pașnic al lui Isus, Pilat vede în răspunsurile sale doar înțelepciune și o logică a adevărului derutantă și dezarmantă. Pentru prima dată în viața sa, vede cu ochii săi un om perfect nevinovat pe care evreii îl cer să-l răstignească. Iar Ioan 19:12 mărturisește despre judecata sa: „*Din vremea aceea, Pilat căuta să-L elibereze. Dar evreii au strigat: «Dacă-L eliberezi, nu ești prieten cu Cezarul. Oricine se face rege se declară împotriva Cezarului.* »” Frica de acest Cezar roman îl va determina definitiv pe Pilat să asculte în toate privințele cererea evreilor, iar Isus va fi dus la poalele Muntelui Golgota pentru a fi răstignit acolo.

Din acest schimb de replici foarte important dintre Isus și Pilat, trebuie să ne amintim de franchețea extremă a ambilor vorbitori. Și într-un moment în care vorbea evreilor în parabole adesea greșit înțelese, Isus s-a exprimat într-un limbaj perfect clar în remarcile sale către Pilat. Aceasta, în timp ce știa că explicațiile sale nu vor schimba nimic în destinul său muritor, pe care îl acceptase. Iar caracterul său, sincer și integru, marchează încă o dată personalitatea sa divină excepțională. El rămâne sincer și integru în fiecare situație și astfel mărturisește că este cu adevărat expresia vizibilă a adevărului divin.

Este timpul să revenim la această afirmație a lui Isus spunându-i lui Pilat: „*M-am născut și am venit pe pământ ca să mărturisesc adevărul*”. Biblia citează adesea acest cuvânt „*adevăr*”, întotdeauna legat de Dumnezeu însuși, de legea Sa, de poruncile Sale și aici sub forma împlinirii planului Său mântuitor. Acest cuvânt merită să fie plasat în opoziție absolută cu minciuna care îl caracterizează pe diavol și valorile Sale, uneltirile și înșelăciunile Sale. Dar pentru a înțelege adevăratul sens al acestui cuvânt, trebuie să descoperim lucrările Duhului lui Dumnezeu, în care cuvântul minciună este total exclus. Gândul și cuvântul Său sunt creatoare, iar ceea ce creează acest gând sau cuvânt este în perfectă conformitate cu ceea ce a fost menit să fie. Dumnezeu nu tolerează inconsecvența pentru că este unic în mod consecvent prin natura Sa. De aceea, înaintea feței Sale, planurile Sale trebuie îndeplinite în perfectă conformitate cu ceea ce au fost menite să fie în mintea Sa. Această denaturare a planului Său a fost plătită oficial și public scump de Moise, condamnat de Dumnezeu să nu intre în țara Canaanului. Asta pentru că a lovit stânca Horebului de două ori, în timp ce a doua oară, ordinul dat de Dumnezeu a fost pur și simplu să-i vorbească pentru a obține prețioasa apă fără de care orice trup moare de deshidratare. Pentru Dumnezeu,

adevărul are această cerință și, înțelegând-o, aleșii Săi au grijă să respecte acest principiu. Dumnezeu apreciază respectul nostru pentru detalii atunci când acest respect are doar scopul de a-I fi pe plac. Aleșii Săi se pregătesc să trăiască veșnicia în compania Sa, iar această pregătire constă în a cunoaște ce-I place, ce-I aduce bucurie și fericire. Și de la început până la sfârșit, Biblia mărturisește că Dumnezeu identifică dragostea aleșilor Săi cu ascultarea lor. El este acest Tată divin căruia copiii Săi trebuie să-i asculte în mod legitim și logic, fără a-i distorsiona sau trăda așteptările. Adevărul cere copiilor lui Dumnezeu să se comporte așa cum ar trebui copiii lui Dumnezeu, în toată logica Tatălui lor divin. Dumnezeu a declarat: „*pe cât de mult sunt căile Mele opuse căilor voastre ...*” Originea lui Dumnezeu este puritatea perfectă, dar oamenii pe care îi răscumpără pe pământ sunt născuți păcătoși și, prin urmare, pângăriți de păcat. Putem deveni atunci conștienți de enormele transformări pe care trebuie să le sufere natura noastră pământească. Și această transformare a naturii noastre rele este îngreunată de faptul că trăim într-o atmosferă colectivă detestabilă, marcată de păcat. Omenirea își dorește mereu mai multă libertate, iar aceasta produce mai mult rău și suferință. Religiiile creștine oficiale se află în situația lui Pontius Pilat, care nu știa că vorbește cu Dumnezeu. Fără ascultare și dorința de a-L asculta, credința creștină nu valorează mai mult decât cel mai rău păgânism roman sau de altă natură și, în plus, această bază de cunoaștere o face și mai culpabilă. Din timpuri imemorabile, adevărata credință s-a bazat pe o legătură individuală țesută cu acest Dumnezeu revelator, foarte exigent în numele perfecțiunii sale. Proiectul său etern se bazează în întregime pe implementarea acestei perfecțiuni. Cunoscându-i cerințele, candidatul la viața veșnică trebuie să se adapteze sau să renunțe la ea.

În revelația Sa, Dumnezeu simbolizează „*adevărul*” trăit de aleșii Săi de origine cerească și pământească prin imaginea unei „*mări de sticlă, limpede ca cristalul*” din Apocalipsa 4:6. Mai bine decât orice cuvinte, această imagine dezvăluie legătura care unește „*adevărul și puritatea desăvârșită*”, care sunt două calități inseparabile pentru Dumnezeu. În Ioan 13, sub numele de „*caritate*” sau „*harismă*”, Isus ne oferă o descriere a calităților „*adevărului*” trăit conform lui Dumnezeu. Și aceste calități determină posibilitatea fericirii colective de care vor beneficia doar cei aleși, deoarece, cu colaborarea lor, Isus îi va fi transformat după chipul Său, după caracterul Său divin.

Dumnezeu este Spirit și un spirit gânditor nelimitat. Spre deosebire de El, omul depinde de ochii și cele cinci simțuri ale sale; gândurile altor oameni sunt ținute secrete și misterioase, deoarece nu sunt vizibile ochiului uman. Dar dacă acest lucru este imposibil pentru oameni, nu este și pentru Dumnezeu, pentru care cunoașterea începe la nivelul gândirii și chiar înainte de a se forma în mintea creaturilor Sale. Această situație îl determină pe Isus să ne învețe că păcatul începe de la apariția ideii sale în mintea lor. În Matei 5:27-28, Isus ne dă acest exemplu: „*Ați auzit că s-a zis: «Să nu comiți adulter». Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a comis deja adulter cu ea în inima lui.*” Acest lucru îi poate surprinde pe oameni, dar pentru Dumnezeu, gândurile creaturilor Sale sunt deja o expresie a vieții lor. De aceea, spre deosebire de practica umană, El nu face nicio distincție între gândul rău format în minte și realizarea lui efectivă, adică trecerea la acțiune. Isus a dezvăluit această noțiune și

îi îndeamnă pe aleșii Săi să-și purifice gândurile. Adevărul după Dumnezeu privește puritatea gândirii mult mai mult decât puritatea cărnii, căreia ființele umane îi acordă cea mai mare importanță. Însă în Matei 15:20, Isus a învățat contrariul, justificându-și apostolii care nu și-au spălat mâinile înainte de a mânca, așa cum le reproșau fariseii ipocriți, ei înșiși fiind întinați de cuvintele care ies din inimile lor. Puritatea care contează pentru Dumnezeu este un întreg, atât carnal, cât și spiritual. În reproșurile sale, Isus se referă la faptul de a spăla vasul la exterior, dar neglijând starea sa interioară. Aceasta este din nou o consecință a purității adevărului pus în practică. Pentru Dumnezeu, starea mentală valorează la fel de mult ca starea fizică, a cărei îngrijire implică respectarea regulilor alimentare și de sănătate pe care le scrisese prin Moise. Practicarea acestor lucruri constituie încă o formă de adevăr trăit cerut de Dumnezeu și, astfel, se poate înțelege, concepția sa despre adevăr cuprinde toate aspectele vieții. Creată liberă, viața creaturilor sale își ia cu ușurință libertăți cu acest standard divin al adevărului, căci viața liberă se angajează pe căi periculoase pentru suflet și nu se bucură de siguranța unui drum forțat precum șinele unui tren. Prin urmare, Isus îi invită pe aleșii săi să vegheze și să fie precauți, deoarece drumul este alunecos, iar alunecarea de pe drum este ușoară și simplă.

Adevărul după Dumnezeu constă și în alegerea sa de separare a speciilor. Încă de la începutul creației sale, Dumnezeu a creat speciile animale înainte de a-l forma pe om după chipul și asemănarea sa. Speciile animale nu cunosc comportamente perverse; ele se reproduc în cadrul speciei lor și nu fac răul. Perversiunea este un defect strict uman, deoarece este consecința inteligenței umane, care devine pervertită imediat ce dă naștere la gânduri rele, nefirești și împotriva regulilor stabilite de Dumnezeu. Devierile sexuale schimbă adevărul trăit într-o minciună trăită; conform imaginii, trenul a părăsit șinele care îi asigurau siguranța. Sufletul, victimă a acestui rod creat de libertate, devine o stea rătăcitoare care se mișcă fără să știe încotro se îndreaptă. Isus a venit să salveze sufletele din diversele capcane întinse de libertatea individuală a oamenilor. El ne-a prezentat standardul divin al adevărului său și, din acea zi, cei care aud și răspund chemării sale sunt „renascuți în adevăr”, dar într-un statut ales de sclavi ai lui Dumnezeu. Această expresie foarte spirituală înseamnă că ei se consideră morți față de normele unei vieți de păcat și, împreună cu Dumnezeu, își reconstruiesc viața pe valorile divine revelate de Isus Hristos. Însă aceste valori nu sunt noi; textele vechiului legământ le-au exprimat deja prin litera Bibliei, litera legii scrise de Moise. Ceea ce le lipsea acestor mărturii scrise era un model perfect pentru aplicarea lor; iar Isus a venit să-l întruchipeze. Astfel, „adevărul” a luat o formă umană concretă, vizibilă și a câștigat, de asemenea, eficacitate în cucerirea inimilor aleșilor selectați de Dumnezeu, prin numele unic al lui Isus și sângele său vărsat la Golgota. Isus însuși a rezumat acest principiu spunând despre sine: „*Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine*”. Această învățătură a precedat-o, deoarece, în vechiul legământ, adevărul divin era deja învățat, iar persoana lui Hristos cel răstignit era prezentă și ea, profetic, sub aspectul mielului oferit ca jertfă de tot în fiecare zi și de două ori pe zi de 24 de ore, seara și dimineața. Această jertfă era „perpetuă” și nu urma să înceteze până când nu era înlocuită de Isus Hristos, a cărui moarte realiza jertfa „perpetuă”

supremă. În el, Dumnezeu a condamnat păcatul, iar după el, sacrificiul animalelor a devenit complet inutil. Prelungirea sa nu a constituit nimic mai mult decât o dovadă a refuzului de a recunoaște planul mântuitor conceput și realizat de Dumnezeu. După Iisus Hristos, aducerea de jertfe de animale a devenit o cauză de condamnare din partea lui Dumnezeu, iar blestemul său a lovit astfel întreaga națiune evreiască răzvrătită, distrusă în anul 70 de trupele romane, în conformitate cu anunțul profetic citat în Daniel 9:26: „*Și după șaizeci și două de săptămâni, Unsul va fi nimicit și nu va avea urmaș. Poporul unui conducător care va veni va distruge cetatea și ~~sanctuarul~~ sfîntenie, iar sfârșitul ei va veni ca un potop; este hotărât ca devastările să dureze până la sfârșitul războiului.*”

Disprețul arătat față de „**adevărul**” lui Dumnezeu a fost întotdeauna plătit scump de popoare, chiar și în vremea noastră, când o pedeapsă colectivă abia a început, începând cu Ucraina. De atunci, Occidentul creștin infidel se află în situația poporului evreu, în contextul distrugerii sale progresive conduse de regele Nebucadnețar, V. Putin al vremii.

Ieremia 8:14-15: „*Pentru ce stăm nemișcați? Adunați-vă și haidem să intrăm în cetățile întărite și să fim nimiciți acolo! Căci Domnul Dumnezeul nostru ne-a rânduit să murim; ne-a dat să bem ape pline de fiere, pentru că am păcătuit împotriva Domnului. Am așteptat pacea, dar nu este nimic bun; am așteptat un timp de vindecare, iar acum este groază.*” ! »

Acest subiect al adevărului este vast, iar ruptura cu Dumnezeu are consecințe imense. În timp ce Dumnezeu preamărește puritatea, transparența și caracterul drept și sincer, populațiile separate de El dezvoltă caractere complet opuse. Ființele umane au devenit false, viclene și înșelătoare; se prefac a fi altcineva decât ele însele, trăindu-și viața ca pe un rol care să semene cu modelul admirat al vremii. Consecința acestei falsități fundamentale răspândite este intensificarea divorțurilor și a despărțirilor în rândul cuplurilor care locuiesc împreună fără a fi căsătorite oficial. Motivul este simplu: se căsătoresc sau conviețuiesc cu cineva până în ziua în care descoperă că această persoană nu mai este aceeași. Aceasta este consecința inevitabilă a interpretării vieții cuiva ca pe un rol, în loc să ne acceptăm pur și simplu adevărata natură și personalitate. În dezamăgirea întâlnită, se generează reacții violente. Relațiile umane moderne bazate pe utilizarea rețelelor „de internet” au favorizat enorm această mascarada care ascunde personalitatea. Și prea des dezamăgiți de relațiile lor, oamenii se retrag în ei înșiși într-o amărăciune comunicativă. Atunci trebuie să realizeze că acest rod detestabil al societății lor se datorează exclusiv disprețului lor față de Dumnezeul adevărului, care constituie un fântână fără fund de înțelepciune și cunoaște, singur, regulile care favorizează fericirea. În Biblie, toți oamenii pe care Dumnezeu i-a iubit aveau această rectitudine și simplitate naturală care îi fac demni de iubit. Nu a spus Isus: „*Feriți-vă cei cu inima curată, căci ei Îl vor vedea pe Dumnezeu*”? Și aici trebuie să amintesc că puritatea preamărită de Dumnezeu este în primul rând morală și în al doilea rând carnală. Corectez aici ordinea propovăduită de falsa credință catolică, care nu a încetat niciodată să-i înșele pe creștini favorizând atenția asupra păcatului trupesc. Inițial, a început să răspândească în mințile omenești ideea că păcatul originar era de natură sexuală,

ilustrată de expresia acum populară „a mușca mărul”. Și vă reamintesc că această abordare a fost confirmată de dublarea păcatului trupesc în versiunea sa transformată a celor zece porunci ale lui Dumnezeu. Aceasta, deoarece suprimarea pură și simplă a celei de-a doua porunci a obligat-o să inventeze una, care să o înlocuiască. Astfel, a luat subiectul sexualității, pentru a o face păcatul trupesc prin excelență. Totuși, trebuie să înțelegeți că practica îngenuncherii în fața sfinților falși, care au devenit spirite cerești și care, în realitate, sunt doar îngeri răi, constituie un păcat al cărnii și al duhului; deoarece se referă la o atitudine idolatră fizică și mentală, condamnată de Dumnezeu în această a doua poruncă, care nu a dispărut din scripturile Bibliei și din gândirea lui Dumnezeu; Exod 20:4 până la 6: „*Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo asemănare a vreunui lucru care este sus în ceruri, jos pe pământ sau în apele mai sub pământ. Să nu te închini lor și să nu le slujești; căci Eu, DOMNUL Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsește nelegiuirea părinților în copii până la a treia și a patra generație a celor ce Mă urăsc și Mă îndură de mii de ori de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.*” Este greu de crezut că ființele umane ar îndrăzni să șteargă un text scris inițial de degetul lui Dumnezeu pe tablele de piatră, dar asta a făcut puterea papală. Totuși, această înșelăciune nu schimbă nimic, iar Dumnezeu impută păcatul și moartea care îl însoțește celor care călcă poruncile Sale. Atunci trebuie să ne dăm seama că starea tristă a societăților noastre occidentale se datorează învățăturilor false ale falselor noastre religii creștine care, înaintea oamenilor, au căpătat o falsă aparență de sfințenie pe care Iisus Hristos o denunță cu mare insistență în Apocalipsa Sa. Într-adevăr, în Apocalipsa 9:1-11, unde Iisus prezintă tema „*trâmbiței a cincea*”, care se referă la credința protestantă respinsă și dată diavolului încă din primăvara anului 1843, observăm utilizarea termenului „*ca*” de 9 ori în 11 versete; exemplu versetul 8: „*Aveau părul ca părul femeilor și dinții lor erau ca dinții leilor*”. Descifrat, acest mesaj spune: „aveau o înfățișare (*păr*) de biserici (*femei*), dar erau, paradoxal, feroși (*dinți*) și puternici (*lei*)”. Această insistență denunță o aparență falsă și înșelătoare pe care Isus o exprimă clar în Apocalipsa 3:2, spunând: „*Voi treceți drept vii și sunteți morți*”. Dar trebuie menționat și că în Apocalipsa 8:8, instaurarea papală în 538 a „*trâmbiței a doua*” include și termenul „*ca*”: „*Îngerul al doilea a trâmbițat. Și ceva ca un munte mare, care ardea, a fost aruncat în mare; și a treia parte a mării s-a transformat în sânge*”. Și menționarea acestui termen „*ca*” este cu atât mai justificată cu cât credința romano-catolică papală a fost prima formă de uzurpare înșelătoare și falsă a Celui Ales, Biserica sau Adunarea lui Hristos, în întreaga istorie a creștinismului. În cele din urmă, trebuie să ne amintim faptul că acest rod al falsității înșelătoare apare în instituția în cauză doar după ce a fost respins de Hristos pentru a fi abandonat diavolului. De asemenea, trebuie să vă reamintesc că această soartă tristă a preocupat ultima dată instituirea oficială a credinței „adventiste de ziua a șaptea” încă din anul 1994, determinat de cele „*cinci luni*” profetice sau 150 de ani din Apocalipsa 9:5-10. Fiind aderat la alianța ecumenică blestemată de Dumnezeu în 1995, aceasta prezintă, prin urmare, la rândul ei, această aparență falsă denunțată de Isus Hristos, Dumnezeul Adevărului și al transparenței.

Comentariul meu la știrea din 15 iunie 2022

Trucurile lui Scapin francez

Alegerile prezidențiale l-au repus pe E. Macron la conducerea Franței pentru cinci ani. În această țară blestemată profetic de Dumnezeu pentru gustul său pentru libertate excesivă, alegerea umană este doar reflectarea exterioară a unei voințe divine pe care oricine o poate observa, prin faptul că, de două ori la rând, E. Macron a fost ales, **prin dezacord**, împotriva Frontului Național reprezentat de Marine Le Pen. Pentru acest tânăr arogant, carierist și încrezut, contează puțin câți francezi îl susțin; contează doar rezultatul, el este ales. El își dezvăluise deja natura nedreaptă, dovedind că nu-i păsa prea mult de inegalitatea măsurii pe care o propunea întreprinderilor. Conform spuselor sale, cei „care pot” ar trebui să dea o sută de euro ajutor bieților lor muncitori, în vremea „vestelor galbene”, victime ale crizei economice. Păcat de cei care nu l-au primit. Avem aici un exemplu excelent al lipsei de corectitudine a acestui personaj. El chiar a crezut, în timpul primului său mandat, că voturile exprimate pentru el, respingându-l pe Marine Le Pen, îi erau favorabile. Și odată ales din nou, a crezut că totul era o concluzie previzibilă. Și acum, în timpul alegerilor legislative, descoperă că un număr mare de francezi și franceze nu vor să-i acorde partidului său LREM majoritatea absolută. Până acum, a reușit să înșele și să manipuleze opiniile oamenilor organizând sesiuni televizate care îi sunt întotdeauna favorabile, precum șarada „marilor sale dezbateri” sau, mai degrabă, „marilor monologuri”. La fel de abil ca o maimuță sau Satana, evită situațiile incomode și încearcă să distragă atenția poporului francez, așa cum demonstrează faptele împlinite în această săptămână dintre cele două tururi ale alegerilor noastre legislative. Opinia publicului chestionat, dezvăluind o poziție ostilă, tânărul președinte a descoperit că o majoritate semnificativă a oamenilor nu-l place, chiar îl urăște. Și ce face? Fuge de situația neplăcută și organizează o călătorie în România pentru a se întâlni cu soldați francezi staționați în acea țară, la o bază NATO. În limbaj militar, a practicat o strategie de diversiune și, știind că toate mass-media își concentrau atenția asupra lui, le-a folosit pentru a-i convinge pe francezi că, în calitate de lider militar, sprijinul lor parțial pierdut era necesar. Mai simplu spus, i-a „ocolit” pe francezi și s-a dus să caute printre străini adorația și semnele de onoare pe care le adora. Puterea de decizie este îmbătătoare, iar „pofta vine odată cu mâncarea”, cum spune zicala populară. Căci pentru a obține această deferență respectuoasă și supusă a vrut să fie președintele francezilor; deși el însuși și-a recunoscut „lipsa de experiență și imaturitatea”. Rezultatul obținut prin abilitățile sale atestă cuvintele sale. În cei doi ani ai atacului virusului Covid-19, a blocat funcționarea economică a Franței docile și supuse, pe care a ruinat-o, adăpostindu-se ascunzându-se în spatele deciziilor unei junte sanitare. Când a izbucnit războiul din Ucraina, după ce acesta entuziasmase gigantul rus, conform celebrului său principiu „în același timp”, s-a alăturat deschis Ucrainei, urmând astfel poziția adoptată de Comisia Europeană. Întrucât aproape toate națiunile au urmat exemplul, au fost date arme pentru a-i ucide pe ruși. Dar acest lucru nu l-a împiedicat să creadă că își poate proteja „în același timp” neutralitatea vorbind cu

liderul rus la telefon. În această orbire generală, care provine, mai presus de toate, dintr-o putere a iluziei impusă de Dumnezeu, trebuie să observăm că, înarmându-și adversarul, Franța și „partenerii” sau, mai degrabă, „concuranții” săi europeni au reușit să facă din puternica Rusie dușmanul lor de moarte. Viitorul foarte apropiat va confirma această viziune teribilă a lucrurilor deja profețite de Dumnezeu. Cu atât mai mult cu cât astăzi toată lumea poate vedea deja slăbirea forțelor ucrainene și avansul lent, dar real, cuceritor al forțelor ruse.

Viața ne rezervă surprize surprinzătoare în fiecare zi. Am aflat că, într-o declarație publică, când a fost întrebat despre războiul din Ucraina, Papa Francisc a împărțit vina între NATO și Rusia. Această analiză uimitor de precisă se explică, fără îndoială, prin faptul că acest papă are origini sud-americane; nu este un papă de origine europeană, sau mai bine zis, italiană, precum majoritatea predecesorilor săi. Dar ceea ce trebuie remarcat este că papa nu împărtășește punctul de vedere al Poloniei, care este foarte catolică și susține necondiționat „geamănul siamez” ucrainean. Cu toate acestea, el este încă departe de a ști și a recunoaște că cauza escaladării dramei este pedepsirea odihnei sale „duminicale”, practică în prima zi a săptămânii în ordinea timpului stabilită de Dumnezeu. Aceasta, în detrimentul adevăratului său Sabat, rânduind de a patra sa Poruncă. Dar judecata sa echilibrată dovedește inteligența sa personală; ceea ce îl face și mai vinovat în fața lui Dumnezeu.

Aud încontinuu în mass-media jurnaliști, politicieni și așa-zii „specialiști” numiți „consultanți” repetând neobosit că Franța și Europa nu sunt în război cu Rusia. Ce ipocrizie abominabilă! Acești oameni știu că atunci când tunurile noastre, tancurile noastre, toate armele noastre ucid soldați ruși, luăm parte la război, dar trebuie să liniștim poporul pentru a-și menține aprobarea. Iar cea mai bună dovadă este că acest sprijin armat își propune să forțeze Rusia, prea puternică pentru a fi anihilată, să capituleze pentru că nu o poate distruge. Iar hotărârea de a menține lupta împotriva ei este cauzată de teama de a fi într-o zi distruși de ea.

Neîncrederea și aroganța societății de consum create în Occident au avut o consecință care abia acum devine evidentă. Convinsă de mult timp că crearea UE a eliminat riscul unui război major în Europa, Franța a pus capăt serviciului militar generalizat, iar toți liderii politici și militari francezi erau convinși că armele convenționale nu vor mai fi folosite, decât în operațiuni mici în teritorii din afara Europei. Consecința acestei iluzii înșelătoare este că astăzi, Europa și SUA nu mai au suficient acest tip de echipament, în timp ce, pregătită de Dumnezeu în acest scop, Rusia a fabricat un arsenal de mii de arme vechi și altele noi, mai eficiente și mai teribile. Prin urmare, victoria sa împotriva națiunilor europene este sigură și deja profețită de Dumnezeu. Evident, puterile occidentale au subestimat-o, iar această eroare le va fi fatală.

Nu auzim ce gândește fiecare european sau francez în parte. Dar încep să apară diferențe de opinie despre războiul din Ucraina. Pe platformele media, apar unul după altul oameni care sunt victime ale principiului „unitatea face puterea”. Dar, în ceea ce privește Europa, puterea și forța sa sunt iluzorii. Bani care îmbogățesc lumea occidentală sunt ineficienți împotriva bombelor și gloanțelor. Și deja, întreaga noastră Europă prezintă aspectul celui „colos cu picioare de lut și

de fier ”, pe care Dumnezeu i l-a prezentat profetului Daniel pentru a profeti adevărata slăbiciune a bogatei lumi occidentale din timpul nostru, care precede cu opt ani ceea ce ar trebui numit „sfârșitul lumii”.

Aceste „ *picioare* ” compuse parțial din „*lut* ” și parțial din „ *fier* ” profetizează caracteristici binare opuse pe care le regăsim în compozițiile politice ale țărilor occidentale, cel mai tipic caz fiind cel al SUA, unde politica este împărțită între tabăra „dură” a republicanilor și tabăra „moale”, sau mai socială, a democraților. În Franța, același fenomen opune dreapta și stânga, iar acest lucru caracterizează mai mult sau mai puțin toate democrațiile occidentale. Se aplică regula majorității, dar atunci când cele două tabere sunt aproape egale, așa cum este cazul în SUA, regula devine mai greu de acceptat, iar democrația însăși este amenințată; riscul unor ciocniri violente crește periculos. (Acest lucru este confirmat de abrogarea legii federale care autorizează avortul în SUA, din 24 iunie 2022.)

Se pare că Europa se divide din cauza Ucrainei, susținută de Polonia catolică, al cărei simbol este „ *fierul* ”, iar tabăra păcii, reprezentată de Italia și Germania, este demnă, în acest caz, de simbolul „ *lutul* ”. Unde ar trebui să plasăm Franța lui E. Macron? Conform principiului său seducător de „cameleon”, care îl face inclasificabil, Franța domnului „în același timp” se află în ambele tabere. De când am început să-i ascult discursurile, am observat capacitatea sa de a spune tuturor ce vor să audă. Vorbește, vorbește, inventează și spune orice, dar totul trece și, în cele din urmă, reușește să-și seducă interlocutorii, dar nu pe toți. În orice caz, știe să evite confruntarea cu cei mai competenți adversari ai săi. De fapt, nu se comportă doar ca un „cameleon”, ci este și la fel de evaziv ca o „țipar”. Știrile din 15 iunie ne oferă un bun exemplu al acestei descrieri. În discursul său oficial rostit în România, evocând problema Ucrainei, președintele Macron vede doar două posibilități: aceea de a sprijini Ucraina cu aprovizionare cu arme până la victoria acesteia și, în al doilea rând, aceea de a găsi un acord diplomatic cu Rusia. În mod incredibil, acest tânăr exclude o a treia posibilitate: aceea ca Rusia să obțină victoria împotriva Ucrainei, în acest conflict. Și toată lumea este și mai ignorantă, inclusiv Rusia, că trebuie să învingă și să zdrobească întreaga Europă, inclusiv Franța lui E. Macron. Niciodată prenumele său „Emmanuel”, care înseamnă „Dumnezeu este cu noi”, nu a fost atât de greșit înțeles, pentru că este evident că Dumnezeu nu este cu el. Dar titlul prezidențial și respectul său din partea francezilor orbiți îi permit totul, puteți înțelege de ce, la venirea sa la putere, i-am dat numele: „Groparul” Franței; ultimul lider național al istoriei sale de aproximativ 1.600 de ani care va ajunge astfel la sfârșit, în momentul „ *sfârșitului națiunilor* ” profetizat de Dumnezeu. Viziunea sa binară este blestemată și ignoră faptul că, pentru Dumnezeu și aleșii săi, numărul doi simbolizează imperfecțiunea, iar numărul trei, simbolul perfecțiunii.

Timp de decenii după cel de-al Doilea Război Mondial, Europa a fost împărțită în două tabere, iar în Est, Rusia Sovietică s-a retras și s-a închis în spatele „Cortinei de Fier”. Exploatată și dominată îndelung de aceasta, Polonia a nutrit o ură față de aceasta care reappare astăzi în războiul din Ucraina. Imaginea sa simbolică de „ *fier* ” și duritatea sa actuală își au sursa în perioada în care se afla în spatele acestei „Cortine de Fier”. Extinderea UE îi va face, așadar, pe europeni

să plătească pentru apartenența fostelor națiuni cucerite de ruși. Pentru că, prin aderarea la Europa, au adus cu ei ura față de Rusia și dorința lor de răzbunare. Cu toate acestea, timpul care va veni va justifica în cele din urmă poziția dură apărată de tinerii ucraineni. Întrucât, pe termen lung, SUA vor distruge Rusia printr-un atac nuclear pe teritoriul său. Și, de fapt, acești ucraineni au din nou dreptate acuzând națiunile europene că repetă greșeala „de la München” din cel de-al Doilea Război Mondial, pentru că, încă o dată, frica și lașitatea bogatelor națiuni occidentale favorizează expansiunea noului cuceritor; de data aceasta, Rusia. Totuși, această frică nu este nelegitimă de data aceasta, deoarece este motivată de amenințarea Rusiei bazată pe deținerea de arme nucleare teribile. Iar apogeul este că va fi distrusă prima de armele nucleare. Dar, de fapt, este oare frică și lașitate? Ei bine, nu, pentru că adevărata cauză este că națiunile nu sunt unite în ciuda pretențiilor lor de a fi astfel (ONU). De fapt, Dumnezeu este cel care le-a separat prin limbi și interese personale individuale. Și din cauza acestor interese particulare, angajamentul colectiv spontan este imposibil, în ciuda alianțelor și acordurilor din trecut. Trebuie menționat că aceasta este ultima dată când separarea națiunilor împiedică angajarea lor comună în război, deoarece războiul care începe le va distruge pe toate. După aceasta, va veni vremea ultimului guvern universal format de supraviețuitorii războiului nuclear.

Din 1958, Franța se află sub conducerea celei de-a Cincea Republici. Iar acest regim i-a pregătit distrugerea. Instrumentul acestei distrugerii a fost crearea Uniunii Europene. Căci, unul după altul, președinții Franței au priorizat relațiile cu omologii lor europeni și au neglijat protejarea intereselor poporului francez. Astfel, Franța a plătit cu ruina sa economică și financiară zelul său ideologic umanist universalist. A vrut să primească „toată mizeria lumii” și astăzi ajunge să împărtășească această mizerie, care nu poate decât să se intensifice. Are puțină sau deloc industrie, depinde de importurile chinezești și asiatice și este ruinată financiar, trăind din datoria sa colosală. Mai mult, nu este suficient înarmată și astfel devine foarte vulnerabilă la atacurile dușmanilor săi, mult mai numeroși decât a vrut sau a pretins să creadă.

Războiul din Ucraina pune la încercare toate națiunile pământului și pe liderii lor, iar fiecare poate avea propriul răspuns pe această temă. Dar, încă o dată, Dumnezeu a organizat lucrurile în așa fel încât situația pare fără soluție, în același mod ca cea pe care a creat-o aducând evreei înapoi în țara Palestinei în 1948. Dar luând ca model învățătura lui Dumnezeu dată profetului Ieremia, care a spus „*viața ta să fie prada ta*” și care a îndemnat poporul să nu se opună cuceritorului Nebucadnețar, eu personal nu am decât această întrebare de adresat poporului ucrainean: A meritat dorința de independență față de Rusia prețul deja plătit de poporul ucrainean; un dezastru de distrugere, moarte și suferință care va crește și mai mult? Și mai simplu, merită libertatea să mori din nou pentru ea? A răspunde afirmativ înseamnă a o plasa la nivelul martiriului pentru Hristos; ceea ce nu L-ar bucura. Cât timp va mai dura până când toți acești lideri presupus „inteligenti” vor admite că Rusia este de neînvins cu armele convenționale, pe care le posedă în cantități mai mari decât orice alt popor de pe pământ? Cât despre hotărârea sa de a câștiga, aceasta este la același nivel cu cea a Ucrainei. Prin urmare, vom fi martori la o serie considerabilă de posturi politice și militare până

la inevitabila confruntare globală. Și în ceea ce privește Franța și destinul ei, îl salut și îl glorific pe Iisus Hristos, inspirația din spatele numelui dat de E. Macron partidului său politic prezidențial: „La République En Marche”; pur și simplu nu i-a spus că se îndreaptă spre „*abis*”, adică spre dezumanizarea țării sale și, în cele din urmă, a întregului pământ. Iar cei care se bucură de judecățile crimelor de război vor învăța, pe detrimentul lor, că doar dreptatea învingătorului prevalează.

De fapt, în Occident, problema generației noastre este că a devenit incapabilă să se resemneze în fața unei mari dificultăți, insolubile. Acesta este rezultatul a 77 de ani de pace și de cucerire a libertăților egoiste de către așa-zisele societăți „liberale” construite după modelul american. Copilul rebel, „plesnitul” care nu mai primește nimic, devine capricios și încăpățânat. Dar oala de lut ajunge să se spargă atunci când se ciocnește de o oală de fier.

Simbolurile animale erau atribuite cândva marilor țări ale lumii occidentale, încă de la Michel Nostradamus. Pentru Franța, cocoșul; pentru Germania, lupul; pentru Anglia, leul; pentru America, vulturul; dar mai presus de toate, pentru Rusia, ursul. Acum, este puțin probabil ca acest urs să fie învins de oricare dintre celelalte animale, chiar și printr-un atac în grup.

În ultimele știri, joia aceasta, 16 iunie, șefii de stat ai Franței, Germaniei, Italiei și României au călătorit la Kiev pentru a se întâlni cu președintele Zelenski. Au fost făcute promisiuni imposibil de respectat în timp, relansând războiul și speranța falsă a unei victorii ucrainene. Căci timpul Europei se scurge, iar distrugătorul ei este încă plin de forță și putere, pentru că Dumnezeu a pregătit-o pentru această lucrare distructivă. Într-un mesaj foarte ostil și amenințător adresat liderilor și europenilor pe care îi consideră, în cuvintele sale, „degenerați”, fostul președinte rus Medvedev (traducere: Urs) și-a încheiat remarcile cu aceste cuvinte: „ceasul ticăie...”; Dumnezeu nu ar fi putut să o spună mai bine, dar, de fapt, el este cel care vorbește și care inspiră acest avertisment. Vor fi noi livrări de arme pentru Ucraina și promisiunea deșartă a unei candidaturi europene acceptate și susținute... etc.

Ordonanțele lui Dumnezeu: Adevărat și Fals

Adevăratele rânduieli ale lui Dumnezeu au ieșit din gura Lui când le-a dictat lui Moise evreul. După El, toate revelațiile Sale au fost inspirate slujitorilor Săi, profeților, iar Dumnezeu Însuși a organizat colecția lor în Biblia Sa sfântă, al cărei prim legământ a fost scris inițial în limba ebraică, iar al doilea sau noul legământ în limba greacă.

Contrar a ceea ce demonstrează falsa credință în acțiune, toate rânduielile lui Dumnezeu trebuie luate în considerare. Chiar și atunci când au devenit învechite din cauza standardelor stabilite de contextul universal al noului legământ. Descoperirea întregului proiect scris de voința lui Dumnezeu nu este o pierdere de timp, ci hrănirea credinței. Într-adevăr, credința este hrănită de certitudine, nu de îndoială. Și această certitudine este construită prin cunoașterea subiectului religios. Numai prin acest mijloc cei aleși se pot distinge de cei chemați care, potrivit lui Isus, sunt foarte numeroși, dar în zadar. Fără un studiu

mai profund al celor două legăminte, vechiul și noul legământ capătă aspectul a două religii **concurente** . Dar, în judecata lui Dumnezeu, această viziune asupra lucrurilor este falsă, deoarece noul a venit să înlocuiască vechiul care, prin urmare, și-a pierdut orice legitimitate și nu mai poate mântui pe nimeni de unul singur. Dar, în celălalt sens, slujirea lui Isus Hristos și mântuirea pe care El a venit să o ofere și să o realizeze nu capătă sens decât în anunțurile acestui proiect, în formele simbolice pe care le-a luat în vechiul legământ.

Evangelhia ne învață că Isus Hristos este Mântuitorul, dar de ce și de ce? Noul Legământ spune că este păcat, dar ce este păcatul? 1 Ioan 3:4 oferă acest răspuns: „ *Căci păcatul este încălcarea legii* ”. Ei bine, dar ce este legea? Pentru evrei, este vorba despre cele cinci texte sacre scrise de Moise și cărțile profeților, cărțile istorice, Psalmii și cartea Proverbelor scrisă de Solomon. Din păcate, pentru acești oameni, legea lui Dumnezeu nu s-a oprit aici, pentru că după aceste texte, Dumnezeu cere respect și respectarea a tot ceea ce este scris în Noul Legământ. Și printre aceste texte se află, în Marcu 16:16, acest verset în care Isus spune: „ *Oricine crede și se va boteza va fi mântuit, dar oricine nu crede va fi condamnat* ”. Pentru un evreu deja bine învățat, așa cum erau apostolii aleși de Isus, „a crede” consta pur și simplu în a recunoaște în moartea lui Isus Hristos împlinirea perfectă a „ *jertfei perpetue* ” sau a „ *jertfei arse perpetue* ” în timpul căreia, prefigurând „ *mielul care ridică păcatele lumii* ”, un „ *miel* ” era oferit ca jertfă perpetuu, în fiecare zi, seară și dimineață, adică la apus și la răsărit. Prin acest rit, Dumnezeu a arătat că dreptatea obținută mai târziu de Isus venea perpetuu să ofere mântuire aleșilor săi și numai lor. Insist asupra acestui punct, deoarece credința falsă, ca o fabulă plăcută, a înșelat mulțimi de oameni care cred că vor fi mântuiți, din moment ce pastorii și preoții lor le-au spus acest lucru. Mulțimi se încred în botez pentru a fi mântuiți. Dar nu au citit bine ce spune textul și nu au înțeles ce vrea să spună Dumnezeu prin „ *cel care crede* ”. Voi încerca să fiu cât mai clar posibil, pentru Dumnezeu, „ *a crede* ” constă în a asculta. Dar ascultarea de întreaga lege divină scrisă, atât a vechiului, cât și a noului legământ. Aceasta înseamnă că, pentru a fi „ *cel care va crede* ”, trebuie să fi citit și înțeles toată această lege scrisă. Misterele ascunse în riturile rânduite de Dumnezeu au dat normei vechiului legământ o imagine similară cu „ *noaptea* ” și „ *întunericul* ” său. Și când Iisus Hristos și-a început slujirea, zorii unei zile însorite au început să se ivească. Apoi, Iisus Hristos a murit răstignit, oferindu-se pe sine ca jertfă, iar trei zile și trei nopți mai târziu, înviind, li s-a arătat ucenicilor săi. „ *Ziua* ” *întreagă a venit apoi pentru că* „ *soarele* ” spiritual Atotputernic le-a explicat cum moartea sa era necesară pentru a-i mântui, pentru că numai el avea puterea de a valida toate păcatele adevăraților aleși ai lui Dumnezeu, selectați de la Adam și Eva. „Noaptea ” vechiului legământ a fost astfel urmată de „ *ziua* ” *însorită* a noului. Acest plan divin de mântuire a fost scris încă din prima zi de 24 de ore a creației, în aspectul său de succesiune; mai întâi, „ *noaptea* ”; În al doilea rând, „ *ziua* ”. Această zi simbolică acoperă cei 6.000 de ani ai planului mântuitor al lui Dumnezeu, bazat pe proporția de 2/3 noapte și 1/3 zi, conform duratei de 4.000 de ani care duce la Hristos și la temelia noului său legământ. Dar această proporție este cea a unei zile din mijlocul iernii, care se numește anotimpul mort. În acest fel, cei 6.000 de ani de selecție a aleșilor în planul lui Dumnezeu sunt în întregime

plasați sub semnul morții și, prin urmare, legați de timpul păcatului care a fost cauza acestuia. La începutul Evangheliei sale, Ioan vorbește despre „*lumina a venit în întuneric*”, adică standardul mântuirii noului legământ care vine să lumineze vechiul legământ cu riturile sale „obscur”. Această „noapte” începuse cu păcatul comis de Adam și Eva când au descoperit că erau goi. Și în noaptea spirituală care a căzut apoi asupra omenirii, o rază de speranță a fost dată paharului păcătos când Dumnezeu a sacrificat prima viață animală pentru a-i transforma pielea în veșminte care să le acopere goliciunea; Acesta a fost primul semn dat oamenilor cu privire la oferta de mântuire care avea să vină în Hristos. După această experiență extrem de simbolică, a venit o a doua, de o importanță egală, în primele zile ale creației, odată cu preferința misterioasă a lui Dumnezeu pentru jertfa lui Abel; cea a fratelui său Cain, care fusese disprețuit de Dumnezeu. Motivul acestei preferințe este dezvăluit doar atunci când, la porunca lui Dumnezeu, Avram consimte să-și ofere singurul fiu legitim ca jertfă. În ultimul moment, fiul său Isaac este înlocuit cu un berbec tânăr pe care Dumnezeu i-l dă lui Avram pentru a fi sacrificat. Această acțiune este cea care luminează preferința lui Dumnezeu pentru jertfa animală prezentată de Abel, deoarece această jertfă în care s-a vărsat sânge animal a profețit moartea lui Hristos, „Mielul lui Dumnezeu”, prefigurat astfel de trei ori prin experiențele succesive ale lui Adam și Eva, apoi ale lui Abel și Avram, ale căror două nume, fără posibilă coincidență, încep cu ebraicul „ab”, care înseamnă tată. Abel înseamnă: Tatăl este Dumnezeu; iar Avram: tatăl unui popor. După ce își va pune la încercare credința și ascultarea, Dumnezeu îi va schimba numele în Avraam: tatăl unei mulțimi. Misterul acestor trei experiențe va fi, așadar, dezvoltat, dar nu clarificat în învățătura vechiului legământ. Doar experiența pământească realizată de Iisus Hristos a venit să ofere explicația și sensul acestor lucruri străvechi. Roadele pământului prezentate de Cain nu simbolizau nimic pentru Dumnezeu; nimic altceva decât rodul muncii pământului. Dimpotrivă, animalul sacrificat oferit de Abel era simbolic pentru planul mântuitor pe care Dumnezeu îl plănuiase deja să-l îndeplinească în Hristos, la momentul ales de el pentru a face acest lucru. Pe scurt, oferta de mântuire adusă de Iisus Hristos era ea însăși imaginea unei zile însoțite de **iarnă**, deoarece slujirea morții continuă după el, pentru locuitorii pământului, până la revenirea sa glorioasă. Această moarte explică nevoia noastră de a dormi. Unii oameni au numit somnul „moartea mică”. Și au fost bine inspirați, deoarece nevoia de a dormi este cauzată de oboseala care a apărut după păcat. Și Dumnezeu însuși a fost cel care a comparat „moartea” cu somnul când i-a spus lui Daniel prin îngerul său Gabriel, în Daniel 12:2: „*Și mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor trezi, unii spre viața veșnică și alții spre rușine și dispreț veșnic.*” » Apoi, reluând acest gând, apostolul Pavel a scris la rândul său, în 1 Tesaloniceni 4:13: „*Nu voim, fraților, să fiți în necunoaștință despre cei ce dorm, ca să nu vă întristați precum ceilalți care n-au nădejde.*” Însă comparația „morții” cu somnul are limita ei, deoarece sufletul mort, lipsit de conștiință pentru că s-a întors în neant, nu mai are posibilitatea de a visa. „*Amintirea lui este uitată*”, spune Solomon în Eclesiastul 9:5-6: „*Căci cei vii știu că vor muri; dar morții nu știu nimic și nici nu mai este răsplată pentru ei, pentru că amintirea lor este uitată*. Și dragostea lor, ura lor și invidia lor au pierit deja; și **nu vor mai avea**

parte de nimic din ce se face sub soare. ” „Dacă acest ultim adevăr ar fi luat în considerare de omenirea occidentală, nu am mai vedea oameni vorbind, prostește și în zadar, cu morții lor care au devenit praf în fața mormintelor din cimitire; și nu le-ar mai aduce flori, coroane sau învelișuri somptuoase de marmură. Cât despre crucile așezate pe aceste morminte, ele nu constituie decât o dovadă a unei false pretenții de mântuire pe care Isus o va contrazice în ziua «judecății de apoi», trezindu-i la a suferi « *moartea a doua* », plata supremă a păcatului, de care au rămas purtători.”

Credința nu se bazează pe cea a altei persoane, cu excepția aspectului său de „etichetă” care o ucide. Ceea ce Dumnezeu înțelege prin cuvântul „ ***credință*** ” este o angajament complet, integral al sufletului aleșilor Săi, compus dintr-un trup de carne și un spirit gânditor. Atât trupul, cât și spiritul aparțin Dumnezeului Creator și ambele au nevoie de hrana lor specifică. Și totuși Dumnezeu este Cel care a purtat de grijă pentru amândouă. Spre deosebire de credința falsă, credința adevărată crede că „ *omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu* ” Matei 4:4. Ați auzit bine! „ ***Prin orice cuvânt*** ”, adică tot ce este conținut în Biblie, vechiul și noul legământ, la care trebuie adăugate aceia dintre mesagerii pe care El continuă să-i lumineze și să-i inspire să-i folosească până la sfârșitul lumii. Și din 1994, această lucrare pe care o citiți este una dintre acestea. Scrierile mele au fost precedate între 1843 și 1994 de scrierile lui Ellen G. White. Ambele au beneficiat de aceeași inspirație revelatoare a Domnului nostru divin Isus Hristos.

Aveam 36 de ani când, în sfârșit, am găsit în credința adventistă de ziua a șaptea un motiv pentru a fi botezat în numele lui Isus Hristos. Nu fusesem, spre slava lui Dumnezeu, botezat în copilărie și nu mă hotărâsem niciodată înainte să fac acest lucru, deoarece credința demonstrată de creștinii din vremea mea mi se părea mult sub nivelul pe care Dumnezeu avea dreptul să-l ceară de la cei pe care îi mântuiește. Propriul Său sacrificiu era cu mult mai presus de toate. O mică clarificare necesară, studiam deja Apocalipsa înainte de a intra în biserica adventistă, dar nu înțelegeam mesajele ei. Fiind introdusă în cerința ei de Sabat, totul căpăta sens; rodul rău avea explicația ei: disprețul față de legea Sa. Un prieten cântăreț care mă introdusese deja în vegetarianism s-a convertit mai întâi la adventism și m-a introdus în el prin cartea fundamentală a lui Ellen Gould White: „Marea luptă”. Această hrană spirituală mi-a oferit elementele de bază, iar dorința mea de a înțelege m-a împins apoi să studiez Apocalipsa și cartea lui Daniel mult mai profund, pentru că, în mod curios, în această ordine s-a împlinit lucrul. Și astăzi înțeleg sensul; Lumina este Apocalipsa, iar Daniel era încă întuneric. În 1982, cele două cărți au fost descifrate, iar mesajul „ *trâmbiței a cincea* ” din Apocalipsa 9 a propus data 1994. Aceasta a fost obținută luând „*cele cinci luni* ” profețite în Apocalipsa 9:5-10, desemnând 150 de ani reali adăugați la data 1844 (la vremea respectivă; 1843 după corecție). Această adăugare a fost logică, deoarece împărțirea temelor Apocalipsei este stabilită la această dată construită în Daniel 8:14. În această temă a „ *trâmbițelor* ”, data 1843, acum definită, separă Apocalipsa 8 de Apocalipsa 9; iar aceste două capitole acoperă în continuitate întreaga eră creștină, din anul 321, când „ *păcatul* ”, *citat în Daniel ...* 8:12, a fost stabilit de împăratul Constantin ¹. Este scris în Apocalipsa 10:6-7: „....

*și au jurat pe Cel ce trăiește în vecii vecilor, care a creat cerul și lucrurile care sunt în el, pământul și lucrurile care sunt în el, marea și lucrurile care sunt în el, **că nu va mai fi timp**; ci în zilele glasului îngerului al șaptelea, când va începe el să sune din trâmbiță, se va sfârși taina lui Dumnezeu, așa cum a vestit El robilor Săi, prorocii.* ” Cu astfel de date și afirmația lui Dumnezeu **că „nu va mai fi timp”**, i-a fost ușor Domnului să mă convingă că „cei 150 de ani” citați constituiau o perioadă de așteptare pentru adevărata întoarcere a lui Isus Hristos. Și acest argument a mascat în mintea mea precizia care, totuși, nu permitea cuiva să lege anul 1994 de întoarcerea lui Hristos. Prin urmare, parțial orbit de Dumnezeu, am prezentat conform voinței Sale oricui dorea să audă că Isus se pregătea să se întoarcă în 1994. Aceasta a fost cauza radiației mele din Biserica oficială din Valence sur Rhône, din Franța, în toamna anului 1991. Totuși, data 1994 fusese prezentată, oficial, organizației care a devenit brusc responsabilă, apoi vinovată, de respingerea sa disprețuitoare a unei lumini autentice divine. Refuzul continuând până în 1994, judecata lui Dumnezeu a căzut asupra ei; nu pentru refuzul de a crede în întoarcerea lui Hristos, deși... ci mai ales pentru că a disprețuit data la care Dumnezeu a venit profetic să o testeze și care a devenit astfel data respingerii sale și conform lui Apo. 3:16, despre „vărsarea” sa de către Isus Hristos: „*Așadar, pentru că sunteți căldicei și nu sunteți nici reci, nici fierbinți, **vă voi vărsa din gura Mea.*** ” Rețineți că vomită doar ceea ce este deja în sine; ceea ce confirmă succesiunea identității adventiste de la începutul capitolului 3: În „*Sardes* ”: „*puțini oameni care nu și-au pângărit hainele* ”; apoi „*Filadelfia* ”, apoi „*Laodiceea* ”. Rețineți, de asemenea, că declarația lui Hristos nu ia o formă condiționată, ci o formă afirmativă, cea care rezultă dintr-o observare a unei situații care nu se va schimba, condamnarea este, prin urmare, fixă și definitivă.

Între 1982 și 1991, am întâlnit răceala denunțată de Isus în acest verset și am întâlnit doar câțiva oameni care au primit acest mesaj la acea vreme. În 1991, mi s-au alăturat trei frați, am organizat conferințe și, din nou, lumea necredincioasă a lui Noe mi-a apărut în trista ei realitate; în anul 1992, cinci conferințe pentru a arăta explicația sublimă a profețiilor divine și cinci eșecuri dureroase. Pe măsură ce se apropia anul 1994, al Treilea Război Mondial sau „*a șasea trompetă* ” nefiind împlinită, am înțeles că Isus nu va veni în 1994. Și data trecând, Duhul mi-a permis să înțeleg scopul divin al acestei „erori” de interpretare. Din pur respect pentru adevăr, trebuie înțeles că această interpretare nu a fost o „eroare”, deoarece Dumnezeu a dorit-o exact în acel moment și în acea formă. De fapt, la 150 de ani după William Miller, am purtat și am anunțat pentru Dumnezeu revenirea lui Isus Hristos din același motiv pentru care o făcuse și el înaintea mea. Predica sa a permis să cernem și să testăm credința diferitelor biserici protestante din vremea sa. După el, între 1982 și 1991, predicarea mea a avut ca țintă credința adventistă, prioritară primirea luminii lui Hristos, iar experiența s-a realizat în cea mai veche fortăreață adventistă a Franței; chiar în prima biserică oficială înființată în această țară. În disidență, de-a lungul timpului, s-au adus îmbunătățiri constante acestui ultim mesaj adventist. Dar în primăvara anului 2018, Domnul m-a luminat pentru a-mi face cunoscută explicația care justifică anunțul adevăratei sale reveniri pentru primăvara anului 2030. De atunci, este o comoară pe care îmi face plăcere să o împărtășesc cu câțiva frați și surori.

Ceea ce părea fără speranță de știut s-a întâmplat, la momentul ales de Cel Atotputernic, în numele lui Isus Hristos. Dar nu fără motiv ne-a oferit acest dar divin. El a văzut în comportamentele noastre rodul adevăratei credințe hrănite prin studiul întregii sale Biblie sfinte și al misterioaselor și extraordinarelor sale profeții. În mintea mea, în ciuda invizibilității Sale, Dumnezeu are în mine o consistență reală, pe care nu o poți atinge, ci doar o poți imagina. Relația noastră se bazează pe acest principiu: Eu gândesc, iar El gândește și îmi îndrumă gândurile așa cum cârma conduce o corabie. Ideile vin de la YaHWeH (numărul numelui Său = 26), deoarece toate explicațiile Sale au rămas neexplicate încă din vremea lui Daniel, adică din ^{secolul al VI-lea} î.Hr., adică cu 26 de secole înainte de vremea noastră și în departamentul Drôme, al cărui număr este 26.

În ceea ce privește hrănirea trupului, Dumnezeu a definit și stabilit selecția sa a ceea ce este consumabil în Levitic 11: ceea ce este curat este consumabil, ceea ce este impur nu este. Însă această dietă propusă evreilor a fost justificată din două motive. Primul este pentru că, de la sfârșitul potopului, Dumnezeu a autorizat omul să consume carne de animal dacă aceasta este clasificată drept curată. Al doilea este că această autorizație a fost dată pentru a permite evreilor să mănânce, printre altele, carnea animalelor care, sacrificate, simbolizau viitorul „trup” fizic și spiritual al lui Mesia Isus. Miei, berbecii, prefigurau astfel simbolic principiul Sfintei Cine a noului legământ; ceva poruncit de Isus. Pâinea, simbol al trupului său, și suc de struguri, simbol al sângelui său, au fost consumate în adunare solemnă de către adevărații creștini încă din ajunul Paștelui, când Hristos a stabilit-o. Dar numai adventiștii preced această masă spirituală cu ceremonia spălării picioarelor, care amintește de cerința lui Dumnezeu pentru o smerenie desăvârșită, pe care o va găsi doar în caracterul și natura aleșilor săi, dar nu și în toți cei chemați. Prefăcătoriile false există, dar Dumnezeu judecă gândurile și inimile. Conform principiului, trupul este alcătuit din ceea ce se hrănește. A mânca trupul lui Hristos înseamnă, așadar, simbolic, că personalitatea lui Isus trebuie înscrisă în noi pentru a apărea în existența noastră. Personalitatea și caracterul nostru **trebuie** să se conformeze cu al său. Aceste lecții ascunse vor fi profitabile, desigur, doar credincioșilor cu adevărat chemați, judecați de Dumnezeu vrednici de alegerea finală; care va apărea abia la sfârșit, la încheierea ultimului test universal al credinței. Căci, pentru a fi vrednic de mântuire, omul-animal păcătos, care este fiecare ființă umană prin ereditate de la naștere, trebuie să reconstruiască și să redescopere în sine chipul caracterului lui Dumnezeu; lucru imposibil fără ajutorul lui Isus Hristos.

Totuși, din 1843, Dumnezeu și-a intensificat cerințele față de aleșii săi. Cei mai inteligenți discern ce este bun și preferabil, chiar și atunci când Dumnezeu nu face din asta o poruncă. Acum, citirea întregii Biblie începe în Geneza 1 și 2. Și acolo vedem că, după ce a fost format de Dumnezeu, omul trebuia să mănânce doar alimente vegane pe care natura i le oferea cu generozitate, fără oboasă. Acest tip de dietă era, așadar, conceput ideal pentru bărbat, femeie și urmașii lor. Întrucât idealul lui Dumnezeu promovează calitatea întregii vieți, trup și spirit, această alegere alimentară devine un act autentic de credință și fiți siguri că Dumnezeu nu greșește. Onorarea a ceea ce a declarat „*bun*” poate fi apreciată și binecuvântată doar de El. Și dacă trupul primește o hrană ideală, atunci spiritul,

atât de prețios pentru a discerne lumina divină, va fi el însuși primul beneficiar. Am menționat singurele obligații pe care Dumnezeu le impune ca și criterii de credință aleșilor noului legământ. În Isus Hristos, după botezul prin scufundarea totală a trupului, riturile sunt limitate la restul Sabatului de sâmbătă și la ritul de trecere aleatorie al Sfintei Împărtășanii. Hristos i-a eliberat cu adevărat pe ucenicii săi de poverile riturilor vechiului legământ și le-a dat acces la adevărata libertate.

După acest exemplu de credință adevărată pe care Dumnezeu a binecuvântat-o în mod manifest și concret, voi aborda subiectul credinței false care propovăduiește rânduiri false atribuite Dumnezeului Creator.

Inutil să mai spun că această credință falsă este în întregime blestemată de Dumnezeu. Dar înțelegeți ce implică acest blestem. Oamenii plâng pentru păcatele lor și Îi cer lui Dumnezeu în rugăciuni arzătoare să le ierte. Este emoționant, nu-i așa? Dar aceiași oameni refuză să audă explicații care identifică, cu precizie, păcatele pe care Dumnezeu le impută. Îți poți imagina ceva mai teribil, pentru cineva care așteaptă mântuirea lui Dumnezeu, decât să primești mânia Lui în locul lor? Ideea de a fi mântuit este plăcută pentru oricine crede în existența judecății divine. Și mult timp, credința falsă a adus o fericire falsă multitudinii de oameni needucați, dar creduli. Curia romană a profitat de acest lucru și încă o face. În epoca noastră, credința creștină a fost, mai întâi, persecutată în vremea apostolilor de Roma imperială păgână, apoi, în al doilea rând, persecutată din nou, dar de data aceasta, de Roma papală catolică, până când a fost lovită, ea însăși, de revoluționarii francezi însetați de sânge și de ateismul lor în 1793-1794. Aceste evenimente ne conduc în primăvara anului 1843. În această perioadă, falsei credințe catolice i s-a alăturat falsa credință protestantă, iar tabăra falsei credințe nu a făcut decât să crească în forță și putere; doctrinele lor au fost condamnate definitiv de Dumnezeu, deoarece, puse la încercare prin anunțul revenirii lui Hristos pentru 1843 și 1844, ambele îl disprețuiseră pe profet, mesajul său și pe Dumnezeul care îl însărcinase. Cu toate acestea, libertatea de conștiință instaurată și recunoscută în lumea occidentală avea să favorizeze amestecul dintre falsa credință creștină și ateismul liber-cugetătorilor revoluționari. În 1994, adventismul oficial, încercat și „*revomat*”, li s-a alăturat la rândul său și, în același timp, societatea occidentală și-a schimbat morala și valorile; sexualitatea liberă a fost revendicată după mini-revoluția din mai 1968 din Franța. Pusă în scenă și în teatru, homosexualitatea a fost luată în răs și a devenit treptat norma acceptată. În 2013, căsătoria între persoane de același sex a fost legalizată și protejată de legislația franceză, urmând exemplul multor alte țări occidentale. Între 2013 și 2022, protejarea persoanelor LGBT (lesbiene, gay, bisexuali și trans) de către occidentali a declanșat dispreț din partea poporului rus și a liderului său, V. Putin. Occidentul, considerat acum „degenerat” și depravat, seamănă din ce în ce mai mult cu orașul Sodoma distrus de focul din cer, care a căzut sub formă de pietre de sulf aprinse, conform mărturiei biblice din Gen. 19:24 și 28: „*Și Yahweh a făcut să plouă peste Sodoma și Gomora sulf și foc de la Yahweh din cer... S-a uitat spre Sodoma și Gomora și spre tot pământul câmpiei și iată că se ridică fum din pământ, ca fumul unui cuptor.*” Această expresie îndrăzneată este reluată de

Dumnezeu la începutul temei „*trâmbiței a cincea*” din Apocalipsa 9. Dumnezeu are mai multe motive pentru aceasta. Acest foc din cer vine să distrugă umanitatea total coruptă, iar acest nivel de corupție se regăsește la sfârșitul lumii în Occident, din cauza respingerilor succesive ale lui Dumnezeu de către religiile protestante și catolice, date diavolului, începând cu data 1843, ceea ce este astfel confirmat din nou ca bază pentru începutul „*celeii de -a cincea trâmbițe*”. Și în acest fel, data 1994 este la rândul ei confirmată și legitimată; tabăra abominabilă primește adventismul necredincios respins de Dumnezeu pentru a împărtăși soarta sa cumplită.

Ce rod, altul decât cel al Sodomei, ar fi putut aduce credința falsă? Aceleași păcate implică aceeași pedeapsă în judecata lui Dumnezeu. Și tocmai, America a fost prima țară care a reprodus, prin stăpânirea armelor nucleare, în 1945, și împotriva Japoniei, efectele distructive ale „*focului din cer*” aruncat de Dumnezeu. Acum, această Americă este entitatea națională vizată de credința protestantă vizată în „*a cincea trâmbiță*”. Mesajul divin devine clar: la rândul ei, va suferi focul din cer, așa cum ne învață Apocalipsa 20:9: „*Și s-au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea iubită. Dar foc s-a coborât din cer și i-a mistuit*”. Și va lua, la rândul ei, înfățișarea văii unde se aflau cele două cetăți rele Sodoma și Gomora. În cazul său, nu va fi un „*foc ca un cuptor*”, ci, conform standardului universal de acțiune, un „*foc ca un cuptor mare*”. Rețineți: relaxarea moralei și schimbările în favoarea perversității morale asociate cu egoismul economic constituie cele mai evidente dovezi ale naturii diabolice a popoarelor născute din credința creștină. Acestea ajung să copieze, și chiar să depășească, imoralitatea popoarelor care au rămas păgâne. În Apocalipsa sa, Iisus Hristos subliniază succesiunea „*celeii de -a cincea trâmbițe*”, care vine astfel după Revoluția Franceză și ateismul acesteia, „*celeii de -a patra trâmbițe*”. În acest fel, el sugerează influența ateismului asupra credinței protestante americane, respinsă în 1843. El a confirmat și a profețit astfel amestecul odios de credință religioasă formalistă și necredință care își aduce acum roadele dezastruoase finale pentru credință și care se regăsește în ea, sub eticheta de Francmasonerie, care, la fel ca alianța ecumenică formată de catolicism după aceasta, reunește într-o singură alianță puncte de vedere religioase diferite și personale; un supermarket religios prietenos cu afacerile. Și pentru a confirma acest lucru, simbolurile acestei Francmasonerii se găsesc tipărite pe Dolar, moneda americană.

Falsa credință sau falsa religie monoteistă nu ia în considerare dorințele exprimate de Dumnezeu în **singura sa** carte sfântă, Biblia, ci inventează în schimb rituri utile pentru identificare. Religiile false se disting prin festivalurile lor religioase. Festivalul îi reunește pe adepți și îi bucură. Legăturile fraterne stabilite între oamenii egoiști sunt astfel întărite cu această singură ocazie. Căci, de îndată ce festivalul se termină, toată lumea se întoarce la viața personală ticăloasă și la păcatele sale. În religia monoteistă, toți adepții sunt încurajați să se roage unicului Dumnezeu. Dar, judecând după diferențele care îi caracterizează și îi separă, acest Dumnezeu unic nu pare a fi atât de unic pe cât pretind acești oameni „răi”. Căci „*nelegiuirea*” este tocmai vina pe care Iisus Hristos o mustără și o va mustra creștinilor necredincioși la revenirea sa glorioasă, așa cum El însuși a învățat în Matei 7:23: „*Atunci le voi spune în mod profan: «Nicio dată nu v-am*

cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi, care lucrați nelegiuire! »” Și ce este „nelegiuirea”? Isus ne dă exemplul judecătorului nedrept care dă dreptate persoanei care caută dreptate, nu pentru că o merită prin nevinovăția sa, ci pentru a se scăpa rapid de o povară neplăcută, de o datorie profesională prost susținută și resimțită ca fiind dureroasă. De fapt, îi dă dreptate pentru a scăpa de el, pentru ca apelurile sale insistente să înceteze. Evident, acest judecător nu este demn de funcția sa, iar preoții și pastorii care Îl trădează pe Dumnezeu, legile Sale, normele Sale și toate valorile Sale sunt la fel de nedemni de funcția lor profesională ca și acest judecător rău. Atunci când încalcă legea divină neascultând de poruncile ei, comit „nelegiuire”, care constă în practicarea păcatului, în urma neînțelegerii cererii cerute de Dumnezeu. Pretextul folosit pentru a legitima neascultarea este cel mai adesea cauza unei practici tradiționale moștenite. Dar Dumnezeu a condamnat credința iudaică pentru că, în primul rând, a preferat riturile sale tradiționale standardului realizărilor lor în Hristos. Prin urmare, acestea sunt de neiertat. Cu cât oamenii sunt mai educați, cu atât sunt mai înzestrați să complice ceea ce este simplu. În slujba armatelor naționale, ordinea cere ascultare în orice moment și nimeni nu îndrăznește să pună la îndoială acest principiu. Dar, profitând de invizibilitatea lui Dumnezeu, religiile false își permit tot felul de dispreț față de El. Rugăciunile adresate Lui rămân astfel neauzite și niciodată răspunse. Dar, ascultând, demonii încearcă să obțină răspunsuri care să întărească și să legitimizeze religia mincinoasă; pentru că și credința falsă are nevoie de hrana sa; și în absența luminii divine, răspunsurile miraculoase le înlocuiesc. Și așa înlocuiesc răspunsurile date de diavol și demonii săi răspunsul lui Dumnezeu. Înșelarea oamenilor este singura lor activitate și, tocmai pentru că acționează în acest fel, față de necredincioși, Dumnezeu le-a permis să supraviețuiască până la venirea Sa glorioasă.

Mă refer aici la practica postului, căreia falsa credință îi acordă o mare valoare. Subliniez mai întâi că Dumnezeu a rânduit acest rit doar poporului său evreu și că nu le-a poruncit niciodată altor oameni să postească. Practica postului își ia logica din gândirea umană. Omul poate dovedi Dumnezeului Creator intensitatea unei cereri exprimate prin faptul că este capabil să se priveze de hrană până la moarte, dacă este necesar... Ascultați ce gândește Dumnezeu despre post; Isaia 58:3: „*La ce ne folosește să postim, dacă nu vedem? Să ne smerim sufletul, dacă nu luăm seama la el? Iată, în ziua postului vostru vă satisfaceți poftele voastre și vă purtați aspru cu toți angajații voștri . 4 Iată, postiți ca să vă certați și să vă certați, să loviți cu pumnul cu răutate ; nu postiți după ziua aceasta, ca să vi se audă glasul în înălțimi. 5 Acesta este postul pe care l-am ales, o zi în care omul își smeri sufletul? Să-și plece capul ca o trestie și să se culce în sac și cenușă, veți numi acesta post, o zi plăcută Domnului? 6 Acesta este postul pe care l-am ales : Desface legăturile răutății, desface funiile robiei, dă drumul celor asupriți și orice jug să fie sfărâmat. 7 Împarte pâinea ta cu cel flămând și adu în casa ta pe cel fără adăpost. Dacă vezi pe cineva gol, acoperă-l și nu te întoarce de la aproapele tău. 8 Atunci lumina ta va răsări ca zorii și vindecarea ta va răsări. repede; dreptatea ta va merge înaintea ta și slava lui Iahve te va urma.*” În ceasul Său, Iisus Hristos va împlini în perfecțiune norma acestui post. El va fi apoi imitat de cei mai credincioși discipoli ai Săi. Cu toate acestea, trebuie să

fim precauți cu privire la o citire literală a acestui text, deoarece Dumnezeu nu vorbește aici despre oameni lipsiți cu un comportament evident rebel, care, prin urmare, își merită soarta. Mai mult, într-un limbaj simbolic extrem de spiritual, goliciunea denotă absența harului lui Hristos, iar mâncarea se referă la adevărul biblic.

Ceea ce ne spune Dumnezeu aici este că postul este un plus, pe care aleșii care sunt mulțumiți îl pot practica, pentru a-I arăta lui Dumnezeu că hrana spiritului său este superioară celei cerute de trupul său. Este de la sine înțeles că, în afara acestui caz, postul religios nu mai are niciun sens. Dumnezeu îl poate aproba doar dacă cel care îl practică îl onorează deja prin ascultarea și dragostea sa. Și în afara acestui caz, postul nu este nimic mai mult decât alibiul unei atitudini religioase înșelătoare și false. În acest alt caz, credincioșii necredincioși postesc în zadar, așa cum le impută Dumnezeu, în Isaia 58, evreilor „ *răi și certăreți* ”. Și asta a devenit omul occidental, creștin sau nu. Totuși, la nivel de sănătate, postul are efecte vindecătoare, deoarece promovează odihna organelor digestive și astfel repară erorile alimentare prin evitarea bolilor grave care sunt dificil sau chiar imposibil de tratat.

Credința catolică și-a stabilit sărbătorile religioase la datele sărbătorilor străvechii sale religii romane păgâne. Așadar, cinstirea lor nu îl împacă pe păcătos cu Dumnezeul creator, ofensat mai întâi de odihna sa duminicală moștenită de la împăratul păgân Constantin I ' încă din 7 martie 321. Adorația sa față de falsa „Fecioară” dă naștere la noi sărbători și toate aceste rituri îi conferă artificial un prestigiu religios universal important. Să observăm că, în Apocalipsa sa, Dumnezeu compară liturgiile sale cu „ **vrăji** ”, în Apocalipsa 18:23: „ *lumina candeliei nu va străluci în tine și glasul mirelui și al miresei nu se va auzi în tine, pentru că negustorii tăi erau cei mai mari ai pământului , pentru că toate neamurile au fost amăgite de vrăjile tale* ” .

Pentru a încheia această temă a ordonanțelor, vă atrag atenția asupra acestui punct. Admirați superioritatea Dumnezeului Creator, care a știut să compună texte legale care să-și păstreze perpetuu valoarea și eficacitatea. În fața lui, deputații Republicilor noastre creează continuu legi noi, abrogând texte vechi pentru a le înlocui cu cele care se potrivesc noii majorități prezidențiale. Ei cred că textele legale pot rezolva toate problemele și sunt singurii care continuă să creadă asta; singurii, în fața lui Dumnezeu, pentru că, în ceea ce-L privește, nu a crezut niciodată asta și a dovedit-o, declarând în 2 Corinteni 3:6, prin gura lui Pavel: „ *El ne-a făcut capabili să fim slujitori ai unui legământ nou, **nu al literei** , ci al Duhului ; **căci litera ucide , dar Duhul dă viață** ”. **Acum, dacă slujba morții, gravată cu litere pe pietre, a fost glorioasă , așa că fiii lui Israel nu puteau privi cu atenție fața lui Moise din cauza slavei feței lui, măcar că slava era trecătoare, cu cât mai glorioasă va fi slujba Duhului !*** ”

Dumnezeu ne spune că litera ucide. Și despre ce literă vorbește? Cele care formează textul celor Zece Porunci ale Sale, gravate inițial de degetul Său divin pe table de piatră pe care El însuși i le-a dat lui Moise. Trebuie să înțelegeți contextul vechiului legământ sub care domnește moartea. La fel ca păgânii, evreul a moștenit păcatul original, care l-a făcut vrednic de moarte. În legământul Său, Dumnezeu le prezintă evreilor legea Sa, fiecare poruncă fiind o condamnare la

moarte, deoarece omul normal a încălcat-o și o va încălca din nou, chiar și după ce a aflat despre ea. Acest punct este esențial pentru a înțelege nevoia imperativă de un Mântuitor, deoarece întâlnirea omului cu Dumnezeu îl face să descopere că s-a născut pentru a muri. Și acest Mântuitor indispensabil va veni în Isus Hristos, dar El este deja prezent în vechiul legământ prin mielul „jertfei *perpetue*”, așa cum am amintit deja. Dacă moartea este revelată, posibilitatea iertării din partea marelui Judecător divin este deja prezentată și păcătosului smerit, cu inima frântă pentru că și-a necinstit Dumnezeul. Totul este planificat, pentru a obține iertarea, fără ca el să știe, în numele dreptății lui Hristos care va veni în Isus, trebuie să ofere o viață animală ca jertfă, iar dacă este sărac, o ofrandă mai puțin costisitoare; o viață animală perfect inocentă, așa cum va fi viața perfectă, fără niciun păcat, a lui Isus Hristos. Puteți astfel înțelege că toate ritualurile vechiului legământ nu aveau valoare decât în perspectiva morții lui Isus, baza noului legământ. De asemenea, foarte logic, după moartea lui Isus, toate aceste rituri religioase antice dispar, abandonate, dacă nu chiar uitate. De aceea sângele lui Hristos i-a mântuit pe toți păcătoșii pe care i-a recunoscut ca aleși ai săi, încă de la Adam și Eva.

După ce au fost abandonați și predați romanilor, evreii și-au dat seama că Dumnezeu nu-i mai lumina; așa că au decis să-și rezolve singuri problemele. Iar principala problemă de rezolvat era să nu mai păcătuiască împotriva legii divine. Așa au creat rabini și scribi eminenți cartea Talmudului; o lucrare în care au încercat să enumere toate posibilitățile de încălcare a legii, prevăzând situații absurde. Astfel, de exemplu, pentru a crește numărul de pași permisi în Sabat, călătoria trebuia făcută cu picioarele într-un lighean cu apă... Mă opresc aici. Avem aici o consecință a respingerii lui Hristos, care i-a privat de inspirația înțeleaptă a Duhului divin dat în numele acestui singur Hristos. Căci pentru a-și rezolva toate problemele, omul trebuia să găsească soluțiile în Duhul înțelepciunii Dumnezeului Creator, gata să-i călăuzească, să-i conducă și să-i inspire doar pe aleșii săi iubiți. Este o certitudine, această lege a Talmudului este într-adevăr 100% umană și aduce necinste lui Dumnezeu. Aceasta justifică aceste reproșuri citate în Ezechiel. 22:26 și 36:22: „*Preoții ei încalcă Legea Mea și profanează locurile Mele sfinte; nu fac diferența între ce este sfânt și ce este profan, nu fac cunoscută diferența între ce este necurat și ce este curat, își abat ochii de la Sabatele Mele și Eu sunt profanat în mijlocul lor.*” .../... De aceea, spune casei lui Israel: *Așa vorbește Domnul IEȘTIH: Nu pentru voi fac aceasta, casă a lui Israel, ci pentru Numele Meu cel sfânt, pe care l-ați pângărit printre neamurile unde ați mers.*

Aici, subliniez principalul defect al dogmei romano-catolicismului. În mijlocul noului legământ, acesta a recreat rituri copiate din vechiul legământ, anulând astfel pretenția sa de a sluji lui Dumnezeu în numele lui Isus Hristos. Ca exemplu, ofer acest caz. Copilul, sau adultul, vine să-și mărturisească păcatele preotului care îl primește în confesional. Ca pedeapsă, îi cere să recite „Ave” și „Pater Noster”. Însăși ideea de pedeapsă face ca moartea ispășitoare a lui Hristos să fie demodată. Mai mult, unele dintre aceste pedepse sunt corporale și dureroase, prin urmare și mai puțin legitime. În mod similar, principiul catolic al spovedaniei reînnoiește și pune în practică ritul vechiului legământ; întrucât, de la

Iisus Hristos încoace, mărturisirea și iertarea păcatelor sunt exclusiv ale sale, pentru că numai El are puterea de a ierta păcatele. Niciun om nu este suficient de drept și perfect pentru a acorda iertarea în numele lui Dumnezeu. Prin victoria sa asupra păcatului și a morții, Iisus a câștigat acest drept exclusiv pentru că este Dumnezeu. Multă vreme, adepții catolicismului au ignorat învățăturile textelor biblice ale Evangheliilor, ceea ce îi făcea victime ușoare supuse presupusei autorități a preoților și papilor. Mai mult, prin mărturisirea păcatelor, preotul își lua autoritatea asupra celor mărturisiți. Mărturisirile faptelor rușinoase îl plasau sub dependența preoților și a întregului cler roman. Această acuzație la adresa Bisericii Romano-Catolice, Dumnezeu a prezentat-o mai întâi, spunând în Apocalipsa 13:6: „*Și ea și-a deschis gura și a hulit **pe Dumnezeu**, ca să hulească Numele Lui și cortul Lui și pe cei ce locuiesc în ceruri*”; „*a blasfemia*” adică a minți insultând „*cortul Lui*”. Unde este minciuna? În faptul de a recrea ceea ce Dumnezeu a pus capăt. Unde este insultă? Prin atribuirea lui Dumnezeu a paternității cultelor Sale idolatre pe care a doua Sa poruncă le condamnă în mod deosebit; dar, de fapt, toate sunt încălcate. În ceea ce-i privește pe „**cei ce locuiesc în ceruri**”, există doar îngerii Săi în ceruri, lângă Dumnezeu, care au rămas credincioși, iar printre ei, bătrânul Enoh, Moise, Ilie și, de la moartea lui Hristos, câțiva sfinți anonimi, dar asta e tot. Căci toți ceilalți ucenici și apostoli care au murit cu adevărat în Domnul dorm și așteaptă, în neant, să fie înviați de Iisus Hristos, la întoarcerea Sa glorioasă; așa cum Maria, sora lui Lazăr, exprimase atât de clar. De aceea, pentru Dumnezeu, adorarea sfinților pe care îi canonizează constituie o minciună enormă și, din nou, o insultă, din cauza normelor romane idolatre cerute pentru canonizare; printre ei, ucigașii, adevărați monștri.

Inițiativa catolică de a restabili pe pământ riturile religioase ale clerului evreu a constituit atât o ultraj împotriva lui Dumnezeu, cât și o capcană seducătoare, extrem de eficientă în prinderea oamenilor superficiali și idolatri. Nu este fără motiv că, în anul 70, după 40 de ani simbolici ai testului de credință acordat evreilor din vechiul legământ pentru a intra în noul legământ, el însuși stabilit în anul 30 prin moartea și învierea lui Hristos, Dumnezeu i-a pus pe romani să distrugă cetatea și sfințenia ei infidelă și demodată; infidelă, în ceea ce privește clerul, și demodată în ceea ce privește Templul și riturile sale religioase. Aceste rituri trebuiau să înceteze pe pământ, deoarece rolul lor profetic era îndeplinit. Privirea și relația cu Dumnezeu se îndreptau acum individual către dominatorul și cuceritorul divin care redevenise ceresc: Iisus Hristos, singurul mijlocitor ceresc, singurul capabil și vrednic să poată ierta păcatele aleșilor săi pe care El însuși îi selectează și îi alege, conform bazelor judecății sale divine unice.

Educația nu îi face pe oameni mai deștepți; îi face doar mai educați; dar mai educați prin ce? Doar prin lucruri utile pentru sarcinile profesionale din viața seculară. Căci, la nivel religios, omul nu a evoluat; chiar a regresat foarte mult. În 2022, este la fel ca în vremea lui Noe. Vă reamintesc că această experiență a popoului este o mărturie dată de Dumnezeu, astfel încât cei care cred în această poveste biblică, cred și în planul său de distrugere globală a umanității în zilele din urmă. Prin urmare, la fel ca în vremea lui Noe, omul se lasă încă sedus de fabule înșelătoare de inspirație păgână diabolică. Credința sa în nemurirea

sufletului îl face o victimă ușoară pentru spiritele demonice închise pe pământul nostru și pe dimensiunea noastră terestră. Ele apar ca „sfînți”, apoi ca „Fecioare” și seduc credincioșii fără cunoștințe biblice. Vechile capcane ale păgânismului antic încă funcționează la fel de bine cu oamenii educați din timpul nostru. Educația nu a schimbat, așadar, nimic. Da, în timpul nostru, există și mai mulți atei necredincioși. Dar atei pentru cât timp? Până când tragediile distructive nu vor readuce privirea minților umane spre cer. Dar și aici, cei care nu au în ei dragostea pentru adevăr pentru a fi mântuiți de Isus Hristos vor fi seduși de formidabile vicleșuguri satanice și se vor alătura numeroaselor tabere ale falsei credințe.

Blestemul Divin Dovedit

Dovezile sale sunt multiple, dar omenirea separată de Dumnezeu nu le poate identifica ca atare, deoarece analizele sale asupra vieții rămân exclusiv civile și profane. Formele religioase există încă, dar nu sunt de niciun folos, întrucât judecata lui Dumnezeu este ignorată chiar și de instituțiile creștine; calea creștină fiind singura care se presupune că poate dezvălui oracolele divine. Și așa stau lucrurile, dar vocea care vorbește în numele său se află în disidența Adventismului de Ziua a Șaptea, ignorată și disprețuită de majoritatea celor care descoperă existența și mesajele sale. Și, întrucât am privilegiul de a le cunoaște și de a le împărtăși cu un embrion al Alesului lui Hristos, le voi cita aici, începând cu dovezile recente preluate din evenimentele actuale ale vieții noastre franceze.

Încă din 1958, francezii au adoptat constituția celei de-a 5-a Republici din cauza dificultăților întâmpinate de cea de-a 4-a în rezolvarea problemei colonizării Algeriei de către Franța. Un război se desfășura de 8 ani între FLN algerian și armata regulată franceză. După aproximativ 130 de ani de colonizare, asimilarea și topirea celor două origini încă nu fuseseră realizate, iar ceea ce autoritățile franceze nu știau era că era pur și simplu imposibil; aceasta, din cauza religiei lor musulmane moștenite în mod tradițional, care o face un fel de naționalitate ce dorește să-și protejeze practica religioasă. Acest eșec nu a făcut decât să prezicăm cea pe care o vedem astăzi, după primirea musulmanilor pe pământul Franței metropolitane. Reuniunea a două societăți blestemate de Dumnezeu are ca rod războiul, acest rod vizibil al blestemului său divin. Dar blestemul celei de-a 5-a Republici nu se oprește la acest război. Deoarece Constituția celei de-a 4-a Republici avea avantajul față de cea de-a 5-a de a limita puterea decizională a guvernului executiv. Pentru a obține sprijinul deputaților, măsurile și legile propuse trebuiau să fie rezonabile și să obțină consensul majorității voturilor. În a 5-a Republică, poporul francez se întrunește într-o întrunire importantă, mai întâi la fiecare șapte ani și apoi la fiecare cinci ani de la Jacques Chirac încoace, pentru a-și alege președintele. Nu mai prezidează doar; acum guvernează și își aplică deciziile personale printr-o majoritate prezidențială de deputați „godillot” care există exclusiv în acest scop. Acest lucru asigură prezența și vizibilitatea aspectului democrat-republican. Între 1958 și 2017, utilizarea articolului 49-3 a permis adoptarea unei măsuri de câte ori a fost nevoie. Din 2017, acest drept a fost

autorizat doar o dată pe an. Consecința acestei a 5-a ^{Constituții} este că Franța a fost lăsată să se bazeze exclusiv pe deciziile luate de opt președinți consecutivi. Opt oameni sunt responsabili pentru declinul și dezastrul economic și politic care poate fi observat astăzi în această țară, în ciuda sprijinului grupurilor politice de „dreapta” și „stânga”. Cauza acestui dezastru este goana după bogăție cu orice preț, iar pentru obținerea acesteia, relațiile internaționale au fost prioritizate pentru a promova comerțul. Din păcate, comerțul s-a schimbat treptat, iar Franța a exportat din ce în ce mai puțin și a importat din ce în ce mai mult, până când a devenit complet dependentă de importurile chinezești și asiatice. Și energia sa este, de asemenea, în întregime importată, cel mai recent gaz rusesc, iar pentru o perioadă mai lungă de timp, gaz algerian. La rândul său, dreapta a încercat să-i facă pe oameni să creadă că este nouă schimbându-i numele de mai multe ori, lucru pe care l-au făcut și ultimul președinte și fostul Front Național. Dar schimbarea numelui borcanului nu schimbă conținutul acestuia, care rămâne perpetuu același.

În 2017 și 2022, Dumnezeu le-a dat aleșilor săi oportunitatea de a arăta dovezi ale blestemului său, care a afectat Franța încă de la începuturile sale. În aceste două date, tânărul președinte Emmanuel Macron s-a aflat în al doilea tur al alegerilor prezidențiale, confruntându-se cu Marine Le Pen, candidata FN (Frontul Național), devenit ulterior RN (Adunarea Națională). Același scenariu, la cinci ani distanță; există totuși ceva de remarcat aici. Ceva care ar trebui să-i împingă pe oameni să pună la îndoială această curioasă, după ei, coincidență. Dar știu foarte bine că coincidența nu este cauza și că doar blestemul divin justifică aceste fapte. De fapt, ce se întâmplă? Între 1958 și 2022, unii francezi, crescând treptat ca număr, au observat că schimbările prezidențiale și alternanțele lor politice nu le-au schimbat soarta. Mai mult, crearea Uniunii Europene i-a plasat sub directivele sale, superioare celor ale națiunii lor. Demonizarea de lungă durată a gândirii naționaliste și a partidului său oficial, partidele „de dreapta și de stânga” au preluat succesiv puterea, rămânând supuse deciziilor comisarilor și adjuncților UE. Din moment ce orice schimbare părea și încă pare imposibil de obținut, de ce să votezi? De aceea, 52% dintre alegători pentru alegerile prezidențiale din 2022, și apoi 54% pentru alegerile legislative ale deputaților au decis să „zgomeze” dreptul de vot și s-au abținut de la vot. Casa Franței este astfel abandonată, livrată rechinilor politici care „în același timp” își proclamă dorința de a îmbogăți Franța și de a o livra competiției europene și mondiale care o distruge. Creșterea constantă a ratei de abținere are și o altă cauză. Dispariția valorilor religioase îi face pe oameni, inclusiv pe Franța, să creadă că a sosit momentul păcii universale și că, datorită acordurilor internaționale, ce e mai rău nu mai este de temut. Este adevărat că „al Treilea Război Mondial” abia a început în Ucraina, pe 24 februarie 2022. Dar cine crede această interpretare a ceea ce rămâne pentru mulți, un război care îi privește doar pe ucrainenii și Rusia? Nu li se spune toată ziua la radio și la televizor că, în opinia luminată a politicienilor, furnizarea de arme Ucrainei nu este un act de angajare în acest conflict? Prin această minciună reală, bazată exclusiv pe speranța acestor politicieni și a jurnaliștilor care o răspândesc, oamenii primesc o viziune distorsionată asupra situației din țările lor. Aceasta este într-adevăr doar o speranță, deoarece nimeni nu știe cât de departe poate merge

răbdarea liderului rus Vladimir Putin. Și în spatele afișării unei atitudini nonșalante, acest subiect îi chinuie și îi îngrijorează. Acești oameni înșelători se joacă cu focul, și nu cu orice foc; cel pe care Dumnezeu îl va aprinde pentru a-i mistui pe ei și faptele lor. Dar blestemul lui Dumnezeu nu este doar asupra liderilor și a mass-media, ci este mai presus de toate asupra oamenilor înșiși, iar aceștia primesc de la Dumnezeu liderii blestemați pe care îi merită, atât colectiv, cât și individual.

Pe lângă rata de abținere de 54%, rezultatul final al celui de-al doilea tur al alegerilor legislative este amar și dureros pentru tabăra prezidențială, care și-a pierdut majoritatea absolută. Dumnezeu ne-a dat încă o dovadă a blestemului său, care lovește Franța și destinul acesteia. El a rupt cârma într-un moment în care nava Franța trece prin furtuna problemelor interne și a celor cauzate de conflictele internaționale majore din lume; vizibil pentru a o trimite la fund. Astfel, Franța, atât de ușor de condus până acum, nu va mai fi atât de ușoară. Chiar în momentul în care gravitatea situației naționale și internaționale crește, posibilitatea de a conduce Franța se diminuează. Și fără a dispărea complet, această posibilitate va deveni foarte dificilă, ca să spunem așa, deoarece opiniile grupurilor reprezentate sunt foarte divergente și uneori opuse în termeni absoluți. La descoperirea acestui rezultat al votului, în mass-media, jurnaliștii și politicienii au elaborat numeroase scenarii privind reacția tânărului președinte, vizibil respins și urât de mulți alegători. Aceștia i-au remarcat aroganța și uneori l-au numit „Jupiter”; ceea ce nu este nemeritat, și asta după ce l-a numit pe François Mitterrand „zeu” în timpul celor două mandate prezidențiale ale sale, ceea ce constituie o altă legătură între aceste două persoane. Ei bine, s-au înșelat crezând că tânărul „arogant” va da semne de umilință spunând că votul lor de pedeapsă a fost auzit și primit. Haide! „Jupiter” nu se poate coborî pentru a recunoaște că este pedepsit de poporul său! După o absență foarte notabilă, într-un discurs de opt minute, ferm pe picioare și sigur de judecata sa infailibilă, „Jupiter” a transferat responsabilitatea rezultatului asupra poporului. Este vina lui, pentru că nu a înțeles interesele și mizele Franței legate, spre bine sau spre rău, de destinul Europei. Pentru el, acest al doilea mandat este ultimul posibil și nu mai are nimic de pierdut, dar speră în continuare să poată câștiga totul. În neînțelegerea acestei relații, Franța își va trăi ultimele turniruri politice exacerbate de noile probleme care vor apărea, pe teritoriul său, în Europa și în întreaga lume.

În ceea ce privește jurnaliștii politici, trebuie să subliniez utilizarea frecventă a expresiei „francezii asta, francezii aia”. În ceea ce privește rata de abținere, doar, dar în mare parte, 54% dintre toți francezii au făcut această alegere; și chiar și atunci, fiecare dintr-un motiv personal. Deputații repetă și ei această expresie complet falsă, deoarece rezultatul obținut prin vot nu este rodul unei consultări a tuturor francezilor, ci doar rezultatul diverselor alegeri personale. Și vă reamintesc, rezultatul obținut este cel pe care Dumnezeu l-a favorizat prin acțiunea sa asupra minții oamenilor, știind că niciunul dintre ei nu poate scăpa de el. Așa trebuie înțeleasă zicala: „poporul are liderii pe care îi merită”. Mai mult, ca semn al unui blestem extrem, Europa și Franța sunt guvernate de femeii care au intrat în funcții politice în masă; Ursula Von Der Leyen, președinta Comisiei Europene, și Elizabeth Borne, prim-ministru în Franța și mulți alții din majoritatea

prezidențială și din alte partide politice, inclusiv RN. Astfel, cea care, potrivit lui Dumnezeu, în Gen. 3:16, urma să fie „*supusă și dominată*” de soțul ei, domină Europa și națiunile Europei de Vest: „*El i-a zis femeii: «Îți voi mări foarte mult durerile la naștere; vei naște cu dureri și dorința ta se va ține după soțul tău, și el va domni peste tine».*” Conform Gen. 2:18, ea a fost doar un „*ajutor*”, dar a devenit un lider și astăzi domină omul: „*Yahweh Dumnezeu a zis: «Nu este bine ca omul să fie singur; îi voi face un ajutor potrivit lui*».” Se pare că acest standard face din Europa o țintă a mâinii musulmane universale, deoarece musulmanii nu îl acceptă. Și, în numele iubirii, puțini creștini înțeleg acest lucru, dar în Biblie, aceste standarde stabilite de Dumnezeu la începutul creației sunt perpetue. Acestea nu sunt nici opționale, nici supuse alegerii personale, precum o masă à la carte.

Originea blestemului Franței rezidă în apartenența sa la Europa Occidentală, plasată încă din anul 538 sub influența religioasă blestemată a Romei papale. Într-adevăr, Franța, fostă Galie, este în Daniel 7, unul dintre „*cele zece coarne*” plasate, la început, sub dominația imperială a Romei, reprezentată de simbolul „*cornul mic*” din Daniel 8:9. Și în Daniel 7, rămâne sub blestemul Romei, dar de data aceasta, sub aspectul său religios creștin papal, simbolizat și prin formula „*cornul mic*” din Daniel 7:8: „*M-am uitat la coarne și iată, un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor și trei dintre primele coarne au fost smulse dinaintea lui; și iată, avea ochi ca ochii unui om și o gură care vorbea cu aroganță.*” Duhul specifică „*un altul*”, deoarece Italia figurează deja printre „*cele zece coarne*”, iar acest nou „*corn mic*” este, prin urmare, un al unsprezecelea „*corn*”. Regimul papal roman este, de fapt, independent de Italia. Acesta constituie un stat liber și independent situat lângă Roma și poartă numele de Cetatea Vaticanului.

Blestemul Franței își are, așadar, originile, odată cu convertirea la catolicismul papal a primului său rege din poporul franc, pe nume Clovis I. ^{Această} primă supunere monarhică și națională față de regimul papal a adus Franței titlul de „*fiică cea mare a bisericii*”. Și acest sprijin din partea „*fiicei celei mari*” rareori a lipsit de-a lungul istoriei Franței. Ignorând judecata lui Dumnezeu, poporul acestui popor a legitimat succesiunile monarhice. Totuși, semne de blestem au fost date de Dumnezeu. Și deja cel mai important și vizibil a fost comportamentul, natura nedreaptă și crudă a liderilor religioși și a monarhilor care au fost moștenitori ai acestei așa-numite religii „*creștine*”. Căci, totuși, cum putem da vina pe această religie feroce pe blândul și iubitorul Isus, care și-a încheiat viața oferind-o de bunăvoie ca jertfă ispășitoare? Căci dragostea lui Hristos nu a fost ascunsă, multiplele cruci au amintit de jertfa Sa, dar viața Sa nu a fost imitată. Viața liderilor a fost chiar opusul absolut al celei a lui Hristos. Nu a fost aceasta o dovadă clară a unui blestem? Într-adevăr, a fost una, dar religia a fost impusă unor oameni care nu au ales-o. De aceea, acest tip de creștinism a adus, și încă aduce și astăzi, roadele vieții păgânilor. În Ioan 10, Isus a insistat asupra acestui punct: „*păstorul își cheamă oile*”, dar dintre toți, doar cei care „*cunosc*” „*glasul*” Lui vin la El să-L urmeze.

Persecuția „*templierilor*” a oferit o dovadă suplimentară a blestemului Franței catolice. Regele său, Filip cel Frumos, nu era devotat, dar nevoia sa de

bogăție l-a determinat să formeze o alianță cu papalitatea pentru a condamna la moarte Ordinul „Templierilor”, iar adepții acestuia, inclusiv liderul lor, Jacques de Molay, și câțiva alții, au fost arși pe rug; aceasta, din două motive foarte diferite: pentru biserica papală, eliminarea unui competitor periculos; iar pentru regele Franței, jefuirea și confiscarea bogățiilor deținute de ordin și de adepții săi. Ce se poate spune? În acele vremuri încă foarte întunecate, Ordinul „Templierilor” era departe de a fi perfect, dar ceea ce este sigur este că nu a fost vizat de mânia lui Dumnezeu, în profeția sa din Daniel și Apocalipsa, spre deosebire de biserica papală romană, complice cu brațul regal secular. Este chiar permis să ne gândim că Dumnezeu a găsit această acțiune teribilă atât de nedreaptă încât a binevoit să acorde blestemul rostit de Jacques de Molay din înălțimea rugului său; înainte de a muri și de a-și preda duhul lui Dumnezeu. În cuvintele sale, el a profețit că Dumnezeu le va răzbuna moartea pe cei care purtau responsabilitatea. Abia în secolul al XVI-lea i s-a atribuit anunțul pentru anul în curs al morții lui Filip cel Frumos, complicele Papei Clement al V-lea, și a lui William de Nogaret, acuzatorul regelui. Și blestemul anunțat de Jacques de Molay s-a împlinit, asupra lui Filip cel Frumos și a celor trei fii ai săi, deoarece faptele s-au extins la familia regelui, ale cărui două nore au fost eroinele a două scandaluri sexuale adulterine care i-au determinat pe cei doi iubiți ai lor să sufere cele mai grave atrocități imaginate la acea vreme, să fie condamnați la moarte. Lucrul este atât de cunoscut în Franța încât cinematografia de televiziune a preluat subiectul și a realizat un serial de televiziune cu numele semnificativ „Regii blestemați”. De fapt, blestemul a luat forma stingerii moștenirii lui Filip cel Frumos, succesorii săi pierind cu toții până la ultimul. Astfel, sub același blestem, toate dinastiile succesive de regi s-au succedat, merovingieni, carolingieni, capetieni (ultimul fiind Filip cel Frumos), Valois și, din nou, capetieni; ultimul rege fiind Carol al X-lea.

În vremea Reformei Protestante, persecutată mai întâi de regele Francisc I' alte semne de blestem au lovit monarhia catolică a Franței, legată în special prin căsătorie de familia italiană Medici. Astfel, Caterina de Medici și-a văzut cei trei fii și moștenitori murind unul după altul, văzând astfel împlinită o profeție pe care Michel Nostradamus i-o prezentase. Adăugați la aceste blesteme epidemiile de ciumă teribil de mortală și devastatoare, iar recensământul blestemelor divine este deja foarte evident și grăitor.

Trebuie menționat că în Revelația sa profetică destul de detaliată din Apocalipsa, Dumnezeu reține doar patru semne principale ale blestemului care a lovit Europa Occidentală de la adulterul spiritual comis la 7 martie 321, și anume abandonarea sfântului său Sabat în favoarea „zilei soarelui” păgâne. El a revelat sub simbolismul celor „patru” prime „trâmbițe” succesive: invaziile barbare din nordul Europei; instaurarea regimului papal la Roma în 538, războaiele religiilor catolic și protestant care au început în secolul al XII-lea împotriva valdezilor din Piemontul italian; sfârșitul puterii persecutorii a papalității lovite de intoleranța ireligioasă a ateismului liber-cugetător al revoluționarilor francezi, din 1793.

Istoria trăită până în zilele noastre mărturisește că, fără cunoașterea adusă de profețiile din Daniel și Apocalipsa, blestemele divine nu sunt identificate pentru ceea ce sunt. Iar semnele lor nu ar putea sfârși decât printr-o conștientizare

a popoarelor care ar trebui totuși să-și schimbe comportamentul și să-I prezinte lui Dumnezeu adevăratul rod vrednic și revelator al adevăratei pocăințe. Dar aceste semne ale blestemelor sunt văzute doar de aleșii Săi și de ceilalți? Prin necredința lor, ei nu fac decât să repete comportamentul necredincioșilor pe care pământul i-a purtat de la început; al felului lui Cain și chiar mai mult al lui Lameh, ucigașul batjocoritor „*arogant*”, la fel și el, precum papalitatea din Daniel 7:8 și, mai aproape de noi, tânărul președinte al Franței de astăzi.

Din nou, această ignoranță a judecății divine revelate în profețiile sale i-a permis lui Ludovic al XIV-lea să devină pentru poporul său faimosul „rege soare”. În Franța, ca și în alte părți, monarhia fiind considerată în mod înșelător un drept divin, oamenii de rând au susținut voința regală, chiar și în persecuțiile impuse hughenotilor și altor reformatori; unii au făcut-o din datorie religioasă, alții din plăcerea de a ucide. Căci Iisus Hristos profețise aceste lucruri când a spus în Ioan 16:1-2-3: „*V-am spus aceste lucruri ca să nu vă poticniți. Vă vor da afară din sinagogi și va veni ceasul când oricine vă va ucide va crede că slujește lui Dumnezeu . Și vor face aceasta pentru că nu L-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine .*” Așa au fost arși pe rugul Inchiziției aleșii invitați să renunțe la credința lor protestantă. Alături de călăii lor, călugări religioși țineau o cruce în fața ochilor lor, îndemnându-i, până la ultima suflare, să se alăture taberei lor, care pretinde a fi singura reprezentare a lui Hristos și a autorității sale. Acesta este un lucru pe care Dumnezeu îl contrazice și îl neagă în mod clar, făcând din Roma, în profețiile Sale, ținta mâniei Sale perpetue.

În opoziție absolută față de aleșii săi credincioși, Isus oferă pacea sa. Ce înseamnă această pace? Deja, Isus le spune celor care îl iubesc și pe care îi iubește și îi aprobă: Nu port război împotriva voastră. Căci Dumnezeu este într-un război continuu de la răzvrătirea îngerului mai mare, iar dușmanii săi sunt foarte numeroși; dorința de libertate a făcut ravagii mai întâi în cer și pe pământ; unde ultima victimă din știri este Ucraina. Pacea dată de Isus nu este nimic miraculos; este doar consecința liniștii obținute prin încrederea absolută în cel care ne judecă. Pacea dată de Isus este garanția unui statut de aprobare. El oferă pacea sa tuturor așa cum oferă iubirea sa, dar, la fel ca aruncătorul mingii, cel căruia i se face propunerea trebuie să o profite. El își dă pacea pentru că, fiind iubire în toată natura sa, oferă ceea ce este. Făcând acest lucru, nu i se poate atribui nicio responsabilitate pentru refuzul sau respingerea din partea opusului său. Iubire este, iubire rămâne. Și cei care nu răspund la această iubire sunt singurii responsabili pentru pierderea sufletului lor. Prin crearea contrariilor libere, acest Dumnezeu Iubire a adus răutatea și ura în viața sa. După ce i-a selectat pe aleșii conformi naturii sale de Iubire și a distrus păcatul și păcătoșii, pe toți cei marcați de răutate, Dumnezeu va găsi pacea și puritatea perfectă a Iubirii sale originare pentru veșnicie, de data aceasta, împărtășită **doar cu** aleșii săi, sortați și selectați.

Ucraina: Imaginea unei parabole biblice

Popoarele lumii sunt concentrate în prezent asupra conflictului dintre Ucraina și Rusia. De ce acest interes colectiv? Deoarece acest conflict are consecințe care afectează pe toți cei care trăiesc pe tot globul.

Europenii occidentali și americanii au considerat înțelept să furnizeze arme Ucrainei. Cu mândrie, chiar aroganță, au vrut să susțină cauza acestei țări mari, deoarece era atacată de o țară, **Rusia**, urată de Occident, care era chiar mult mai mare și mai vastă decât ea. Exemplul biblic al evreului David care l-a ucis pe gigantul filistean Goliat cu praștia a stârnit speranțe pentru o nouă minune. Dar, vai de cei care s-au bazat pe această speranță, părțile aflate în război nu sunt nici David, nici Goliat, ci două națiuni aflate sub blestemul lui Dumnezeu. David, la rândul său, îl avea cu adevărat pe Dumnezeu cu el, ceea ce nu este cazul, nici măcar pentru numeroșii „Emanueli”, al căror nume înseamnă: Dumnezeu cu noi. În absența unei minuni, rezultatul final este previzibil: cel mai puternic îl va distruge pe cel mai slab, în conformitate cu regula produsă și urmată în societatea umană-animală.

În opoziția dintre cele două popoare, fiecare își afirmă puterea, iar zi de zi, puterea Rusiei se dovedește a fi mult superioară. Occidentalii uitaseră acest lucru pentru că păstrasera doar imaginea acestei țări ruinate din epoca liderului Gorbaciov și a președintelui rus Elțin. Dar nu au observat faptul că, deși ruinată și făcută zdrențe din punct de vedere economic și politic, această Rusie nu a încetat niciodată să producă arme pentru a se apăra împotriva unui atac constant temut din Occident; de fapt, din SUA. Adunată în zdrențe, într-o stare tristă de corupție de tip „occidental” sau „chicagonez”, tânărul președinte Vladimir Putin a readus ordinea într-o situație mafiotă. Autoritatea strictă și-a produs efectele, oligarhii ruși au fost supuși de bunăvoie sau cu forța noului regim național în care libertatea controlată a înlocuit modelul comunist al erei sovietice. Dar ceea ce nu s-a schimbat printre ruși este atașamentul lor față de națiunea lor, pe care o pun mai presus de orice. Și în timp ce Rusia se reconstruia pe această valoare națională, ce se întâmpla în Occident? Dimpotrivă. Sub influența americană, lumea era supusă „economiei de piață”. Este aceasta o noutate? La prima vedere, s-ar putea spune că nu, deoarece până atunci, comerțul internațional exista deja, dar se desfășura liber și pe baza negocierilor individuale, între furnizor și cumpărător. Sub regimul american, comerțul desfășurat se bazează pe contracte și alianțe care leagă popoarele și le obligă să își respecte obligațiile. Cel mai bun exemplu de oferit sunt acordurile „GATT” (Acordul General privind Tarifele și Comerțul) semnate de europeni și America. În cadrul acestor acorduri, Franța era obligată să cumpere o anumită cantitate de cereale din America, cu prețul reducerii suprafețelor exploatate prin propria producție; aceasta se numește punere în pârlă. Astfel, în întreaga lume, comerțul a fost organizat între națiuni specializate în câteva specialități de producție, ceea ce le-a făcut dependente de alte țări pentru lucruri pe care nu le mai produceau singure. De exemplu, după ce și-a abandonat voluntar industria textilă în beneficiul Asiei, Franța a permis distrugerea potențialului său siderurgic (producția de oțel în Est). Apoi, din cauza relocărilor intra-europene și către China, structura sa economică a fost redusă la cea mai simplă expresie; cea a unui popor care devenise complet dependent de importurile sale chinezești. Trezirea a fost apoi dură și bruscă; ruina a apărut din ce în ce mai clar și mai

concret, mascată însă de o datorie colosală. Desigur, în această adaptare s-au creat noi locuri de muncă, dar ce fel de locuri de muncă erau acestea? Locuri de muncă necesare pentru a menține Franța în viață, dar nu pentru a o îmbogăți suficient pentru a-și achita datoriile enorme. Viața locală necesită locuri de muncă care sunt în mod clar utile pentru funcționarea vieții oamenilor, dar care nu sporesc neapărat bogăția națională pe care doar exporturile o aduc unei țări. Și aceasta a fost cauza dezastrului economic care a lovit Franța și alte țări care importă mai mult decât exportă. Balanța economică devine astfel negativă, iar țara trăiește atunci doar din împrumuturi și datorii.

Livrarea de arme către Ucraina a avut deja o consecință foarte gravă. Procedând astfel, țările europene s-au poziționat în mod clar ca dușmani ai Rusiei, iar această eroare de judecată va fi plătită scump în viitor. Însă primele rele resimțite sunt consecințele sancțiunilor economice și financiare impuse împotriva Rusiei. Deoarece întreaga lume a intrat în economia de piață instituită de SUA, destabilizarea creată de aceste sancțiuni distruge balanțele comerciale realizate cu dificultate și multă duplicitate din partea șefilor de stat ai lumii, ai Europei și ai Franței. Pentru a respecta această regulă comercială, acești președinți și regi au fost nevoiți să renunțe la libertatea lor și să-și livreze țările unei dictaturi comerciale americane. Astăzi, din cauza sancțiunilor impuse împotriva Rusiei, dezechilibrul comercial provoacă ruină și dezordine în multe națiuni terestre care au devenit complet dependente de starea bună de prosperitate a națiunilor din Europa de Vest și America. Națiunile europene sunt reprezentate sub simbolul celor „**zece coarne**” blestamate de Dumnezeu în Apocalipsa 17:3: „*M-a dus în Duh în pustie. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară stacojie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne* .” Dumnezeu vizează popoarele peste care este vorbit numele Lui în persoana lui Isus Hristos. Prin urmare, în acest verset, sub imaginea „*femeii așezate*”, El desemnează biserica religiei romano-catolice, ceea ce distorsionează standardul adevărului Său. Ea este „*așezată*” pe Europa, adunată prin eforturile sale diplomatice internaționale. Căci acordurile acestei adunări sunt numite „*tratatele Romei*”. Și în aceste simboluri, orașul Roma este ilustrat prin simbolul celor „*șapte capete*”, ceea ce este confirmat de expresia „*cetatea cu șapte coline*” care i-a fost atribuită cu mult timp în urmă.

În urma sancțiunilor, castelul de cărți construit cu mare dificultate și pagube se prăbușește. Pentru Europa și bogăția sa, timpul se scurge. Criza cauzată de această pierdere a direcției strângulează popoarele europene obișnuite cu o viață pașnică și prosperă. Piețele intră în panică, iar prețul bunurilor nu face decât să crească. Dezechilibrul situației îi afectează deopotrivă pe vânzători și cumpărători; nimeni nu este cruțat. Și pe lângă acest dezastru, există consecința alegerii făcute de a exploata tehnologia informației, care a devenit fundamentală în managementul economic, politic și social al națiunilor bogate. Valorile scad vertiginos. Companiile de tip start-up, pătrunse ca paraziți în economiile interne ale națiunilor, dau faliment și își încetează activitățile. Dezordinea este, așadar, răspândită în toate țările care au dominat celelalte popoare ale pământului prin bogăția lor. Și dacă criza este resimțită dureros de aceste țări bogate, este cu atât mai mult și are consecințe imens de mortale pentru țările sărace care depindeau de

aceste țări occidentale. Firimiturile strânse până acum dispar, iar pentru aceste țări dependente, ruina este fatală.

Însă, într-o astfel de situație, victimele încearcă să-i identifice pe cei responsabili de provocarea dezastrului. Occidentul dă vina pe Rusia, dar Rusia subliniază că Occidentul a fost cel care a creat dezechilibrele globale prin impunerea de sancțiuni împotriva sa. Și într-adevăr, Occidentul a fost cel care a sabotat balanța comercială, hotărând să nu mai cumpere gazul și petrolul Rusiei, transportate în Europa prin conducte costisitoare de gaze și petrol. Tocmai aceasta este problema, în Europa noastră condusă de tehnocrați, tehnicieni neînțelepți, cu judecăți scurte și textuale. Aceștia și-au demonstrat doar capacitatea de a lua decizii fără a prevedea consecințele pentru Europa însăși și pentru țările sărace răspândite pe tot globul. Pentru a crea o astfel de situație, acești lideri europeni trebuie să fie lipsiți de orice înțelepciune. Dar acest lucru este inevitabil atunci când știm că sunt sub blestemul lui Dumnezeu. Care a fost baza deciziei de a sancționa Rusia? Pe necesitatea de a apăra dreptul internațional la libertate, un drept atacat de Rusia în Ucraina. O astfel de decizie este uimitoare din partea unor lideri care s-au lăsat înălțuiți de obligații multiple și reciproce impuse în cadrul UE. Și conștienți de slăbiciunea lor militară, aceste popoare se unesc, crezând că astfel vor speria Rusia. Căinii, la fel ca lupii, latră și urlă în haită. Dar banii, atât de utili în timp de pace, nu te fac puternic în luptă; nu înlocuiesc rachetele și proiectilele distructive pe care Rusia le posedă în număr foarte mare. Spre deosebire de națiunile europene, populațiile țărilor sărace nu sunt tehnocrați și raționează pur și simplu pe baza faptelor observate. Furia și ura lor se vor îndrepta împotriva popoarelor occidentale, pe care le vor considera responsabile pentru nenorocirea, ruina și foamea lor.

Așa cum în Franța, foametea i-a împins pe oamenii furioși în palatul regelui Ludovic al XVI-lea, pământul european va fi martor la furia africană venind asupra sa, desemnată în Daniel 11:43 prin „*Libia și Etiopia*”: „*El va lua în stăpânire comorile de aur și argint și toate lucrurile prețioase ale Egiptului; libienii și etiopienii vor fi în urma lui.*” Acest lucru se va împlini în momentul în care Europa va suferi ocupația rusească, care a venit să jefuiască bogățiile occidentale pentru a se răsplăti pentru pagubele suferite de sancțiunile europene.

Împlinirea evenimentelor actuale luminează din ce în ce mai mult acest program profețit de Dumnezeu. Într-adevăr, sancțiunile impuse Rusiei au făcut-o să piardă mulți bani și obiecte de valoare confiscate de țările occidentale. Ce ar putea fi mai logic și mai natural decât ca, după ce și-a impus puterea asupra Ucrainei, să vină în Occident pentru a pedepsi și a jefui populațiile pentru a se răsplăti pentru nedreptățile suferite? Totul a devenit logic, iar împlinirea acestor lucruri este acum imediat în fața noastră, între astăzi și anul 2028, pentru că 2029 va fi ora sfârșitului timpului de har, iar primăvara anului 2030, ora când Iisus Hristos va veni să-i îndepărteze pe aleșii săi de pe pământ și să distrugă întreaga umanitate. Iminenta furie africană se explică în prezent prin încetarea aprovizionării cu grâu cultivat și produs de Ucraina, care, pentru a-și proteja portul comercial Odessa de navele rusești, a plasat mine marine explozive în apele „Mării Negre”. Drept urmare, grâul nu mai poate fi livrat țărilor cumpărătoare sărace, care inevitabil vor experimenta foamete. Aici trebuie să vă amintiți că „

foametea ” este una dintre „cele patru pedepse cumplite ” ale lui YaHWéH, Dumnezeu Atotputernic, conform Ezechielului 14:21: „ *Căci așa vorbește Domnul YaHWéH: «Chiar dacă trimit împotriva Ierusalimului cele patru pedepse cumplite ale Mele: sabia, **foametea**, fiarele sălbatice și ciuma, ca să nimicesc din el omul și fiara... »* O altă coincidență, care nici ea nu este întâmplătoare, este că în Plângerile lui Ieremia culoarea „ *neagră* ” este legată de „ *foamete* ”. Citim în Plângerile lui Ieremia 4:8-9: „ *Înfățișarea lor este mai închisă la culoare decât **negrul** ; nu pot fi recunoscuți pe străzi; pielea li se lipește de oase, uscată ca lemnul.* ” Cei ce pier de sabie sunt mai fericiți decât **cei ce pier de foame** , care cad epuizați, lipsiți de roadele câmpurilor. » «Marea neagră» ne dezvăluie astfel secretul ascuns în numele ei. El a profețit momentul în care urma să devină cauza unei mortalități teribile din cauza « *foametei* ». Împreună cu morții uciși de « *sabia* » distructivă a celui de-al Treilea Război Mondial sau « *a șasea trâmbiță* » a lui Dumnezeu care, asemenea « *a patra trâmbiță* », vine, conform Lev. 26:25-26, ca o « *sabie* », să « *răzbune legământul* » lui Dumnezeu: « *Voi aduce **împotriva voastră o sabie, care va răzbuna legământul Meu** ; când vă veți aduna în cetățile voastre, voi trimite ciuma printre voi și veți fi dați în mâna vrăjmașului. Când vă voi frânge toiagul pâinii , zece femei vă vor coace pâinea într-un cuptor și vă vor aduce pâinea cu greutate; veți mânca, dar nu vă veți sătura.* » Să observăm și în acest verset menționarea a trei dintre cele patru pedepse teribile ale lui Dumnezeu, dar în ordine: « *sabie , ciumă , toiagul pâinii frânte , foamete* ». Îmi amintesc că Dumnezeu ne sugerează o legătură între „ *trâmbița a patra și a șasea* ”, numind „ *al doilea vai* ” ca fiind „*al patrulea* ” în Apocalipsa 11:14: „ *Al doilea vai a trecut. Iată, al treilea vai vine curând* ”. Aceasta, deși această expresie se referă la „ *al șaselea* ”, conform Apocalipsei 9:12-13: „ *Primul vai a trecut . Iată, vin două vai după acesta . Îngerul al șaselea a trâmbițat . Și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu* ”. Mai mult, plasând tema Revoluției Franceze, numită în mod înșelător „ *al doilea vai* ”, chiar înainte de a cita „ *trâmbița a șaptea* ” ca fiind „ *al treilea vai* ”, Duhul subtil al lui Dumnezeu confirmă în continuare legătura pe care o stabilește între Revoluția Franceză și al Treilea Război Mondial. Desfășurate în contexte istorice foarte diferite, cel al Franței pentru Revoluție și cel al Europei și al întregii lumi pentru al Treilea Război Mondial, aceste două acțiuni vin pentru a răzbuna legământul lui Dumnezeu. Fiecare intervine pentru a pedepsi omenirea infidelă față de Iisus Hristos la sfârșitul celor două ere profetice separate de data 1843; Revoluția a venit să pedepsească credința catolică, iar al Treilea Război Mondial a venit să pedepsească infidelitățile individuale sau comune ale religiilor, catolică, ortodoxă, protestantă, anglicană și adventistă.

Pentru a încheia studiul acestui subiect, care privește al Treilea Război Mondial, care a început în teritoriul disputat dintre Ucraina și Rusia, ne vom concentra atenția asupra parabolei referitoare la „ *sfârșitul lumii* ” din Matei 13:40-41: „ *Așa cum se adună neghina și se arde, așa va fi și la sfârșitul lumii* ” .

Mi se pare extrem de interesant că liderul rus Vladimir Putin a lansat un război de „denazificare” a Ucrainei, deoarece această motivație este similară cu ideea de „smulgere a neghinei”, ucraineană, în cazul nostru actual. Președintele rus acționează conform judecății sale despre spiritul nazist, așa cum Dumnezeu

judecă neghina pentru roadele ei spirituale rele. Rusia și-a pronunțat public judecata asupra societăților occidentale pe care le judecă a fi degenerate și corupte; iar Dumnezeu judecă neghina spirituală din aceleași motive. Aceasta, astfel încât tabăra occidentală preia rolul neghinei din parabolă; ceea ce nu este surprinzător în sine. Și aceste alte versete întăresc și mai mult această comparație: versetele 28-29-30: „ *El le-a răspuns: Un vrăjmaș a făcut aceasta. Și slugile i-au zis: Vrei să mergem să o smulgem? Nu, a zis el, ca nu cumva, în timp ce strângeți neghina, să smulgeți și grâul odată cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș.* ” Și la vremea secerișului voi spune secerătorilor: „ *Strângeți mai întâi neghina și legați-o în snopi ca să o ardeți; iar grâul strângeți-l în hambarul Meu.* ”

Această teamă de a „ *distruge grâul prin smulgerea neghinei* ” există și la președintele rus, deoarece atacă Ucraina, pentru a păstra, în mijlocul ei, oamenii care vor ca victoria Rusiei să fie îndepărtată de influențele rele venite din Occident, adică să fie eliberată de gândurile și morala „neghinei ” . Îndrăznesc această comparație, acționând așa cum face, Vladimir Putin ajunge să caute în Ucraina ceea ce este în ochii și în judecata sa „oaia pierdută”, așa cum face și Isus, din aceleași motive: acelea de a o smulge din imoralitatea ambientală a locului în care trăiește. Și această motivație a președintelui Putin scapă raționamentului occidentalilor care nu se văd ca degenerați și, ca urmare a acestui fapt, interpretează ca o slăbiciune rusească, lentoarea cuceririi Ucrainei. Ei nu au înțeles că fără această motivație, Ucraina ar fi fost cucerită încă din primele zile ale *conflictului*. Lentoarea rezultă, exclusiv, din grija liderului rus, de a cruța „ *neghina* ”. „ *grâu bun* care trăiește printre *neghină* ”. Dacă nu ar fi fost așa, am fi fost martorii unui genocid în Ucraina. De fapt, sfârșitul Ucrainei este o imagine care profețește și anunță venirea „ *sfârșitului lumii* ”. Asemenea lui Dumnezeu, V. Putin a avut răbdare de la lovitura populară ucraineană din „Piața Maidan”, care l-a răsturnat, între 2013 și 2014, prin forță și arme, pe președintele rus ales legitim, stabilit peste Ucraina. În această acțiune au început dezordinea și ostilitatea ucrainenilor față de Rusia. În 2014, indignat, președintele rus a venit să elibereze populația predominant rusă din Crimeea de Ucraina. Acesta era deja un avertisment pentru Ucraina înflăcărată și tânărul său lider, Volodimir Zelenski. Dar, la fel de încăpățânați și încăpățânați ca „ *neghina* ”, cei doi au rămas surzi la amenințările rusești. Astfel, pe 24 februarie 2022, apelurile către Occident, căruia doreau să i se alăture prin aderarea la NATO, au fost picătura care a umplut paharul; cea care a forțat Rusia să poarte război pe pământ ucrainean. Pentru V. Putin, pe 24 februarie, a marcat începutul „ *secerișului* ” său și, asemenea lui Dumnezeu la sfârșitul lumii, sarcina sa este să „ *smulgă buruienile și să le ardă* ”; astfel încât susținătorii săi ruși să își poată recăștiga libertatea și valorile străvechii lor națiuni ruse. Asemenea „ *grâului bun* ”, ei găsesc în Rusia „ *grânarul* ” dorințelor și speranțelor lor.

Însă, în acest context războinic, „ *grâul* ”, atât de important în parabolă, ajunge să joace un rol extrem de important pentru întreaga lume din timpul nostru. În timp ce oamenii se luptă pentru stocurile de grâu pentru a-l revinde, acest grâu se trezește blocat și netransportat, decât în cantități mici. Ceea ce le scapă încă ființelor umane, degenerate sau nu, este că unicul proprietar al acestui grâu nu este

nici Ucraina, nici Rusia, nici Occidentul, ci numai și în mod suveran, Dumnezeu. El este Cel Glorios, ignorat și disprețuit de toate popoarele pământului, care a decis acum să înfometeze omenirea, organizând situații inextricabile și insolubile care închid întreaga umanitate în capcană. Dacă al Treilea Război Mondial nu constituie, în sine, „*sfârșitul lumii*”, ceea ce este sigur este că îl pregătește, distrugând națiunile și alianțele lor. Căci, conform Apocalipsei 9:13-14-15, „*secerișul lumii*” se împlinește atunci când mânia și indignarea lui Isus Hristos sunt la apogeu: „Îngerul al șaselea a trâmbițat. Și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu, zicând îngerului al șaselea care avea trâmbița: „Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați în râul cel mare, Eufrat!” *Și cei patru îngeri, care erau pregătiți pentru un ceas, o zi, o lună și un an, au fost dezlegați.*

În aceste simboluri, mânia lui Isus Hristos, ieșind din „*templul*” ceresc, imagine a rolului său de mijlocitor pentru poporul său, este identificată prin măsura mortală pe care o ordonă: „*astfel încât să ucidă o treime din oameni*”. Prin urmare, după această hecatombă, vor rămâne foarte puțini supraviețuitori care să trăiască ultima probă universală a credinței în Isus Hristos. Nu este vorba de a ști dacă a existat, ci de a dovedi în acțiune că toate lecțiile sale vor fi fost învățate și puse în practică pe standardul căii adevărului său. Atunci cei care vor fi selectați vor intra, **dar numai ei**, în veșnicie plasați la capătul căii numite Hristos.

De la vis la adevăr

M-am născut la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, despre care nu am nicio amintire în afară de ruinele provocate de bombardamentele americane, care au rămas sinistru de vizibile timp de câțiva ani după război. Încă de la naștere, am avut în mine dragostea pentru pace care părea de dorit printre toți oamenii. Căci, la sfârșitul războiului, filme care arătau comportamentul brutal al armatelor germane și al teribilului „Gestapo” (poliția Germaniei naziste) față de adulți și chiar copii au fost proiectate pe cearșafuri albe întinse în întâlnirile publice. Astfel, fără să le fi trăit, ororile războiului mi-au fost dezvăluite. Nevoia mea de pace era, așadar, imensă pentru a compensa această influență teribilă. Credința darbystiană a familiei tatălui meu m-a învățat povestea lui Isus Hristos, revelată în cele patru Evanghelii. Magnificele parabole învățate de Isus au exaltat blândețea și această pace de care spiritul meu avea cea mai mare nevoie. Este adevărat că, în copilărie, suntem cu adevărat interesați doar de ceea ce căutăm și dorim. Am reținut din aceste Evanghelii doar această iubire imensă care emana de la Isus Hristos, „Fiul lui Dumnezeu”. Pe măsură ce am crescut, îndepărtându-mă temporar de textul biblic, acest ideal de pace a rămas în mine și atunci am început să „**visez**” la o înțelegere internațională între oameni de toate culorile și de toate rasele; aceasta, mai presus de diferențele lor religioase, crezând că dragostea poate

depăși și cuceri aceste obstacole. Am fost, așadar, ca adolescent, un umanist perfect, dar am fost și un adevărat credincios. Apoi, problemele profesionale zădărnice m-au determinat să găsesc, în citirea Bibliei, mângâierea de care sufletul meu avea mare nevoie. Și astfel am întreprins această lectură, începând cu începutul Bibliei, cartea Genezei. Și această lectură personală, fără influențe exterioare, a cultivat în mine conștientizarea importanței păcatului originar comis de Eva, apoi de Adam. Totuși, când vine vorba de a da socoteală pentru acest păcat de neascultare, Dumnezeu îl întreabă primul pe Adam, din cauza dominației bărbatului asupra femeii. Căci Adam a fost creat primul, iar Eva a fost formată dintr-una dintre „coastele” sale, ceea ce însemna pentru Dumnezeu că ea va fi un „ajutor” plasat „alături” de el; un „ajutor”, dar nu un egal la nivel carnal. Dacă egalitatea ar fi fost alegerea lui Dumnezeu, omul ar fi avut ca tovarăș un alt om creat de Dumnezeu, așa cum a avut pentru îngerii cerești. De aceea, egalitatea dintre bărbat și femeie cerută de grupurile feministe este un păcat comis împotriva ordinii stabilite de Dumnezeu, încă de la creația sa pământească. Știu bine că această alegere a lui Dumnezeu s-a bazat, înainte de orice alt motiv, pe proiectul său profetic care l-a făcut pe Adam imaginea profetică a lui Isus Hristos și a Evei, cea a Alesului său, Adunarea sa de suflete alese să trăiască veșnic în compania sa. Cu toate acestea, femeia are aceleași drepturi ca și bărbatul pe plan spiritual, același destin veșnic îi este propus în Isus Hristos. Ea se distinge de bărbat doar prin feminitatea sa sexuală și, după chipul Alesului lui Hristos, ea poartă, dă naștere și hrănește copiii omului, chipul lui Isus Hristos.

Faptul că Dumnezeu dezvăluie crearea omului, luând ca imagine acțiunea de a-l „forma” din lutul pământului, „țărâna pământului”, purta un mesaj dublu; unul fatal și sinistru, iar celălalt, speranța unei posibilități de reformare. Căci ceea ce Dumnezeu formează, el poate deforma și distruge, iar aceasta este, în mod tragic, soarta care i se va abate după păcatul său; pentru prima dată de când a creat liber față de, Dumnezeu își ucide creatura, moartea apare în opoziție absolută cu viața. Nu erai nimic, te-ai născut și ai trăit și devii din nou nimic; toate acestea sub privirea și judecata lui Dumnezeu. Dar, invers, nimic nefiind imposibil pentru Dumnezeu, lutul lucrat poate fi rectificat de el pentru a-i îndepărta defectele. Ceea ce mi se părea atât de logic nu era, însă, împărtășit de toată lumea. Căci, în mod surprinzător, creștinii din vremea mea credeau în nemurirea sufletului propovăduită de acel filosof grec păgân pe nume Platon; lucru pe care Biblia îl contrazice formal și irevocabil. Gândirea umană și diabolică a acestui filosof nu are loc în adevărul religios al planului lui Dumnezeu. Prin urmare, acest creștinism avea probleme majore în relația sa cu marele Dumnezeu creator. Și deja rolul dăunător al religiei catolice a căpătat un sens logic pentru mine, mai mult, ea respingea norma prezentată de reformatorii protestanți. Problema nu a fost rezolvată în ciuda tuturor lucrurilor, pentru că și protestanții cred în această nemurire a sufletului.

Astfel, **după visul păcii universale**, lectura mea a Bibliei, cartea adevărului divin, mi-a permis să descopăr **realitatea și consecințele ei**. Căci moartea și răutatea aveau o cauză: o judecată divină. Pentru om, așadar, nu totul era posibil, iar visele sale de pace erau irealizabile fără Dumnezeu. Aceasta era trista realitate. Și am continuat, capitol după capitol și carte după carte, lectura

întregii Bibliei, descoperind astfel, într-o trecere în revistă a secolelor și mileniilor, planul sublim al lui Dumnezeu. Totul mi se părea clar, cu excepția faptului că profețiile păreau ermetice, în ciuda eforturilor mele de a reuși să le înțeleg sensul. Pot acum, și din 1980, să explic cauza acestui blocaj: ignorarea importanței abandonării adevăratului Sabat. Ca mulți, știam că evreii se odihneau sâmbăta și că creștinii își respectau odihna săptămânală, prima zi, numită „duminică”. Ca și în cazul altor creștini, duminica moștenită nu mi-a pus nicio problemă, însă, îmi amintesc că i-am exprimat uimirea mea mamei mele, citez: cum se poate justifica această zi de odihnă diferită când credința creștină este o extensie moștenită a credinței iudaice? Mama nu avea răspunsul, dar Dumnezeu avea, de aceea m-a introdus în credința adventistă în anul 1979. Dumnezeu adevărului m-a făcut să descopăr că cunoașterea realității ne califică pentru adevărul ei; pasul final în construirea vieții veșnice.

Pot acum să mărturisesc că totul are o explicație pe care fiecare o poate descoperi în valorile și standardele stabilite de Dumnezeu. Cei răi își pot urzi uneltirile fără ca eu să știu, până în ziua în care Dumnezeu decide să mă anunțe. Pentru că El veghează și nu este ignorant de tot ce se întâmplă în toate universurile Sale, dimensiunile Sale cerești, inclusiv pe cea a pământului nostru, unde comploturile și corupția se înmulțesc până la extrem. Este odihnitor pentru sufletul unui ucenic iubit să știe că toată răutatea de pe pământ este identificată, înregistrată în așteptarea judecății de apoi.

Eliberat de iluziile mele de pace și fericire universală, eram gata să descopăr aspectul de dreptate al marelui Dumnezeu Creator ofensat de spiritele rebele, de la Satan până la ultimul păcătos uman. Căci pentru mulți, și spre nenorocirea lor, creștinii au imaginea lui Dumnezeu pe care o doresc și nu imaginea Lui reală. Dumnezeu pe care Biblia îl dezvăluie este atât iubire, cât și dreptate. Dar prima Sa alianță a fost carnală, poporul Său era compus din credincioși, necredincioși și egoiști indiferenți - o mostră a umanității globale. Cu acest tip de societate, Dumnezeu s-a străduit să-și arate atât iubirea, cât și dreptatea Sa punitivă. Și trebuie recunoscut că în această alianță antică, în timpul căreia doar câțiva regi l-au onorat, Dumnezeu a trebuit în special să rezume trecerea pe pământ a acestor numeroși regi ai lui Iuda și Israel, spunând despre fiecare dintre ei: „*A făcut răul în întregime, așa cum făcuse tatăl său înaintea lui, și a murit*”. Aceasta explică de ce mărturia vechiului legământ este puțin apreciată de mulți creștini care preferă mult cuvintele plăcute care ies din gura lui Isus Hristos. Dar și aici se înșală, deoarece Isus Hristos și-a îndreptat cuvintele către atenția singurilor săi slujitori adevărați sau, mai precis, a singurilor săi sclavi adevărați. Astfel, trebuie înțelese cuvintele Fericirilor Sale declarate solemn în Matei 5, fiecare dintre ele fiind studiată în detaliu. Dar înainte de asta, vreau să demonstrez importanța citirii întregii Bibliei, de la început până la sfârșit. Doar revelațiile conținute în textele vechiului legământ Îl arată pe Dumnezeu în acțiuni distructive, dând ordine de a „*ucide*” „*bărbați, femei, bătrâni și copii*”. Acesta este cazul, mai întâi, pentru omenire în timpul potopului, apoi după Moise, în vremea lui Iosua, va fi cazul și pentru populațiile care locuiau în Canaan. Pentru Dumnezeu, conform cuvintelor sale către Avraam, „*nelegiuirea amoritilor atinsese apogeul*”. Toți trebuiau exterminați pentru ca țara lor să poată deveni

Israelul lui Dumnezeu. Și, în sfârșit, conform lui Ezechiel 9, „ *bărbații, femeile, bătrânii și copiii* ” din Israel au fost loviți de sabia caldeeană la a treia intervenție a regelui Nebucadnețar, în anul - 586. Este absolut necesar să cunoaștem aceste fapte pentru a nu cădea în capcana bunătății divine unice demonstrate în Isus Hristos. Și este cu atât mai necesar, cu cât Dumnezeu care a ordonat aceste masacre a fost același Duh întrupat în blândul Isus Hristos. Isus însuși declarând în Ioan 17:3: „ *Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu* ”. Fără cunoașterea lucrărilor rânduite de Dumnezeu în vechiul legământ, această cunoaștere a „ *singurului Dumnezeu adevărat și a lui Isus Hristos* ”, care face „ *viața veșnică* ”, este făcută nulă și inexistentă. Astfel, cele două legăminte stabilite succesiv de Dumnezeu sunt cele două talere ale balanței judecății Sale; ele se completează, dar nu se opun reciproc, căci împreună dezvăluie caracterul complet al Dumnezeului Creator. Rețineți, totuși, că Dumnezeu fiind El Însuși omorât în Hristos pentru a plăti răscumpărarea pentru păcat, noul legământ este atât dreptate, cât și iubire și bunătate. Toată învățătura sa culminează cu vărsarea celui mai prețios sânge pentru Dumnezeu: cel al lui Isus Hristos Cel Drept. Acestea fiind spuse și înțelese, pot aborda studiul acestor nouă fericiri magnifice dedicate de Isus singurilor Săi sfinți și fericiți slujitori credincioși, adevărații Săi aleși, în Matei 5. Am înlocuit termenul „ *fericit* ” cu cel de „ *binecuvântat* ”, care are un sens mai spiritual, justificat în acest caz și care desemnează o sfințenie autentică.

Versetul 3: „ *Fericiți cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor!* ” Oameni complet despărțiți de Dumnezeu au îndrăznit să interpreteze aceste cuvinte spunând: Fericiți cei nebuni. Dar ce spune Isus de fapt? „ *Fericiți* ” cei care simt în ei lipsa Duhului divin. Nu mai vedem mulți oameni care dau impresia că le pasă de o astfel de lipsă. Personal, îi caut și nu îi găsesc, sau îi găsesc foarte rar. Așadar, în prezent, beneficiarii acestei binecuvântări sunt la fel de rari ca aurul ascuns în apa râurilor aurifere sau în venele minerale din munți. Oricine experimentează lipsa despre care vorbește Isus se străduiește să facă totul pentru a o obține, iar primul lucru de făcut este să descopere ce împiedică această comuniune cu Duhul-Dumnezeu. Pentru mine, în 1979, am descoperit că era infidelitatea mea față de Sabatul său, pentru că ignorasem până atunci că Dumnezeu ceruse restaurarea lui încă din anul 1844 la acea vreme (dar 1843 după rectificare). Și această experiență a mea dezvăluie judecata lui Dumnezeu, așa cum a fost aplicată întregului popor care formează creștinismul. Tuturor, Dumnezeu le impută această încălcare a sfântului Său Sabat, reînnoită evreilor după creație, în a patra dintre cele zece porunci ale Sale; și, prin urmare, logic și legitim, reamintit apoi, din 1843, aleșilor Săi credincioși, prin decretul Său din Daniel 8:14: „ *sfințenie justificată* ”.

Versetul 4: „ *Fericiți sunt cei ce plâng, căci aceia vor fi mângâiați!* ” Și aici, cititorii lipsiți de Duhul Sfânt văd în cei ce sunt victime ale răutății omenesti și numai pe ei. Dar ce spune Isus? Fericiți sunt cei ce se întristează că nu pot îndeplini cerințele sfințeniei prezentate de Dumnezeu. Această imposibilitate este cauza suferinței lor sincere; ceea ce justifică, în exemplul pe care l-a învățat în Luca 18:13-14, preferința lui Hristos pentru păcătosul iertat, scăpat, spre deosebire de fariseul care se crede îndreptățit.

Prevăzând ajutorul pe care moartea Sa i-l va permite să li-l aducă, Isus anunță doar celor aleși ai Săi iminenta Sa mângâiere; care va continua după întoarcerea Sa în cer, prin slujirea Sa cerească ca „Mângâietor” numit „Duhul Sfânt”.

Versetul 5: „ *Fericiți sunt cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul!* ” „ *Blânzii* ” sunt, conform dicționarului Larousse, cei care sunt buni până la „slăbiciune”. Nu cred că Isus este de acord cu această definiție. Deoarece alegerea nu cere „slăbiciune”, ci o mare tărie sufletească capabilă să reziste diavolului și ispitelor sale subtile. Pentru Isus, „blândul ” este bun din fire, de o bunătate comparabilă cu cea a lui Dumnezeu, care este orice altceva decât „slăbiciune”. Această asemănare și compatibilitate perfectă dintre cele două bunătăți, divină și umană, va permite doar aleșilor lui Hristos să „moștenească pământul ”. Dar fiind supusă dreptății, bunătatea nu poate rămâne slabă și, prin urmare, aplicarea ei este redusă și dependentă de inteligență. Aș sublinia că bunătatea umană naturală este perfectibilă, spre deosebire de cea a lui Dumnezeu, care este din fire perfectă.

Versetul 6: „ *Fericiți sunt cei ce flămânzesc și însetează după dreptate, căci ei vor fi săturați!* ” Curțile omenești sunt, prin natura lor, incapabile să răspundă la această „foame ” și „sete de dreptate ”; prin urmare, nu la ei se referă cuvintele lui Isus. Isus anunță obținerea „dreptății ” divine, care este de dorit și dorită pentru că este perfectă; capabilă să „satisfacă ” sufletul flămând sau însetat. Dar, pe lângă acest aspect general al „dreptății ”, păcătosul este amenințat cu moartea prin practicarea și moștenirea „păcatului ” său. Isus anunță astfel că această problemă va fi rezolvată prin moartea sa ispășitoare iminentă. Va avea loc un schimb, Isus va purta „păcatele ” aleșilor săi, dar specific din nou, **numai ale aleșilor săi**, cărora le va atribui „dreptatea ” sa perfectă, fără nicio pată. Nevoia de „dreptate ” a aleșilor săi va fi astfel perfect satisfăcută și ei vor fi pe deplin „satisfăcuți ”.

7: „ *Fericiți cei milostivi, căci ei vor căpăta milă !* ” Acest cuvânt, milă, sugerează o mărturie de cordialitate într-o situație de mizerie. Regii, cei puternici și majoritatea bogaților sunt incapabili să practice mila. Istoria umană dă mărturie în acest sens: bogații îi onorează pe bogați și îi lasă pe săraci să facă față sărăciei lor. Mila este o calitate unică divină, dar datorită împăcării aleșilor cu Dumnezeu, pe care Isus o va face posibilă prin moartea sa ispășitoare, mila divină va fi sădită în ei. Și reconstruiți după chipul lui Hristos, aleșii săi vor putea arăta milă pentru că vor fi apreciat această calitate a lui Dumnezeu la adevărata ei valoare. El le dă aleșilor săi, ca dovadă a „milii” sale față de ei, moartea voluntară a lui Isus Hristos, „ *Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii* ”. Cine este mai nefericit decât păcătosul condamnat la moarte pentru păcatul său? Cine are mai multă nevoie de mila lui Dumnezeu decât el? Încă o dată, această fericire promite și anunță că problema va fi rezolvată.

Versetul 8: „ *Fericiți cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!* ” În primul rând, cine altceva decât Dumnezeu poate judeca calitatea unei inimi și o poate considera pură? Nimeni. Afirmațiile false ale oamenilor de a îndeplini acest criteriu sunt, prin urmare, zadarnice, fără nicio valoare. Numai Dumnezeu are capacitatea de a judeca puritatea sentimentelor creaturilor Sale, deoarece Duhul Său le „scanează” mai bine decât o rază laser. Pentru Dumnezeu, o inimă curată este o inimă a cărei puritate, adică adevărată sinceritate, o recunoaște. Și

aici nu este vorba despre sinceritatea pretinsă de ființele umane, ci mai degrabă despre cea pe care Dumnezeu o autentifică. Și pentru El, acest lucru este ușor de demonstrat: inima curată ascultă de poruncile Sale imediat ce le descoperă existența. Inima curată ascultă de conștiința sa și de ceea ce inteligența sa îi poruncește să facă. O astfel de stare va permite doar celor aleși să-L poată „vedea pe Dumnezeu ” atunci când El se va întoarce în Hristos pentru a-i căuta și a-i aduce în veșnicia Sa, inițial pentru „o mie de ani” în cer pentru a-i judeca pe morții răi care au fost distruși, apoi pe pământul regenerat, pentru veșnicie.

Versetul 9: „*Fericiți sunt cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați copii ai lui Dumnezeu!* ” Aici, nu trebuie să ne înșelăm în privința acestui cuvânt pace, căci Isus le declară și ucenicilor săi: „*N-am venit să aduc pace, ci sabie ...* Matei 10:34.” „*Pacea* ” despre care vorbește în fericirea sa este, așadar, specială și de natură divină. Acest termen „*pace* ” are ca opus absolut cuvântul „*război*”. Și acesta este un punct vital al mesajului său, Isus ne învață că starea noastră păcătoasă ne leagă de diavolul împotriva căruia Dumnezeu este în „*război*”. Ca creatură umană, fiecare dintre noi trebuie să-și aleagă liber partea, știind că există doar două părți din care să alegem: cea a lui Dumnezeu și cea a lui Satan. Pentru ca Dumnezeu să înceteze să ne poarte război, trebuie neapărat să răspundem cerințelor sale, intrând în tabăra sa, deoarece moartea lui Isus Hristos a făcut posibilă această intrare. Dar și aici, atenție la falsele convertiri, deoarece după lucrarea lui Isus, diavolul și-a schimbat tactica și, după atacul persecutoriu deschis al „*balautului* ”, a intrat, ca un „*șarpe* ” seducător, în biserici, prin care îi seduce și îi înșală pe oamenii care cred că se convertesc la credința creștină, dar nu sunt recunoscuți de Dumnezeu. O veche zicală plină de înțelepciune spune că „*poți da doar ceea ce ai primit*”. De asemenea, pusă în practică, numai cei care primesc cu adevărat pacea lui Dumnezeu o pot transmite la rândul lor altora care sunt chemați. Și și aici, selecția este făcută de Dumnezeu, care dă pacea Sa, numai, creștinilor care ascultă de rânduilele Sale și de toată voința Sa revelată. Acum, acest standard este cel al lui Isus Hristos, primul „*Fiu al lui Dumnezeu* ”. De asemenea, aleșii Săi care Îi permit să-și reformeze chipul în ei la nivelul caracterului Său, devin la rândul lor, prin adopție divină, „*fii ai lui Dumnezeu* ”. Numai Tatăl este capabil să recunoască filiația fiilor Săi.

Versetul 10: „*Fericiți sunt cei prizonieri pentru dreptate, căci a lor este Împărăția cerurilor*” ! » Prin acest verset, Isus a vrut să le ofere aleșilor Săi o motivație pentru a accepta și a îndura persecuțiile diavolului și ale agenților săi pământești care luptă împotriva proiectului mântuitor îndrumat și organizat de Dumnezeu. Isus înalță modelul pe care El însuși îl va întruchipa mai întâi în fața aleșilor Săi care Îl vor imita pentru a-L urma pe calea adevărului pe care El a trasat-o pentru ei. Aleșii lui Hristos sunt foarte conștienți că se găsesc pe pământ puși sub dominația temporară a diavolului și a demonilor săi. Ei știu că, spre deosebire de Isus, se aplică și domină legea celor răi. Împărăția cerurilor care le este atribuită este un drept asupra viitorului victorios al taberei lui Dumnezeu. Nu poate fi apreciată decât prin credință adevărată și Pavel are dreptate să ne amintească în Romani 8:24 că „*numai în nădejde suntem mântuiți* ”. Prin urmare, tot în nădejde este că „*Împărăția lui Dumnezeu va aparține celor prizonieri pentru dreptate* ”, așa cum propovăduiește Dumnezeu, în întreaga Sa Biblie sfântă.

Rețineți că în acest verset, beneficiarul fericirii nu trebuie să întoarcă loviturile care i se dau, ci să le suporte cu răbdare și resemnare pe cele care îi sunt aplicate pe nedrept. Nu putem estima la adevărata sa valoare acțiunea oricărei forme de violență care identifică „*pomul rău și rodul lui*”.

Versetul 11: „*Fericiți veți fi voi când vă vor ocări oamenii, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele împotriva voastră, mințind, din cauza Mea.*” Și aici, primul om „*fericit*” va fi Isus însuși, deoarece el va fi primul acuzat de tot felul de rele de către evrei, din cauza apartenenței sale la Dumnezeu. El a fost persecutat și acuzat de blasfemie împotriva lui Dumnezeu de către evrei și răstignit de către romani. Dar în acest verset, Isus îi avertizează pe credincioșii săi aleși că credința lor le va aduce același tratament din partea taberei diavolului. Isus specifică: „*și tot felul de lucruri rele se vor spune mințind împotriva voastră*”. Fericirea va fi benefică doar creștinilor care sunt acuzați „*pe nedrept*”, deoarece răul, luat drept persecuție, poate veni și de la Dumnezeu însuși și nu poate fi nimic mai mult decât o pedeapsă dreaptă meritată de cel care îl suferă. Aceasta este soarta care se abate asupra dușmanilor Săi care se prezintă sub eticheta creștină. În vremea noastră de mare confuzie religioasă, falșii martiri sunt foarte numeroși și dau o legitimitate falsă mișcărilor religioase care nu sunt demne de ea. Acuzația falsă va fi adesea identificată doar de Dumnezeu, atât de înșelătoare sunt aparențele pentru ființele umane. Dar într-adevăr, singura sa judecată contează, căci este imposibil să-l înșeli. În ziua victoriei sale finale, el va putea astfel să atribuie Fericirile sale aleșilor care au fost cu adevărat vrednici de ele în cei șase mii de ani de viață pământească.

Aceste nouă fericiri declarate de Isus definesc perfect ceea ce el numea adesea adevărul. El însuși a pus în practică toate aceste criterii, pe care, prin urmare, are dreptul să le ceară celor pe care îi mântuiește. Ele constituie standardul mântuirii propus universal tuturor ființelor umane; ilustrat de haina de nuntă din parabolă.

Există pe pământ forme înșelătoare ale acestor fericiri, interpretate doar într-un mod superficial, carnal și intelectual. Toate valorile divine sunt interpretate într-un mod pământesc și așa se nasc ordinele religioase caritabile catolice. Biserica, care a persecutat mult timp adevărul, se îmbracă astăzi în aparența exercitării unei carități profesionale pentru a-și masca marea culpabilitate în fața lui Dumnezeu. Această abordare îi înșală cu siguranță pe oameni, dar nu-L înșală pe Dumnezeul Creator care o judecă.

În Ioan 17:17: Isus i-a zis Tatălui: „*Sfințește-i prin adevărul Tău; cuvântul Tău este adevărul*”. Numai respectul pentru acest adevăr sau cuvânt revelat al lui Dumnezeu îi permite să se roage apoi pentru unitatea fraților săi în versetul 21: „*ca toți să fie una, așa cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis*”. Prin urmare, este ușor și logic să înțelegem că această unitate va fi realizabilă doar în mica turmă formată de adevărații aleși. Dar lumea este astăzi înșelată de falsele alianțe făcute de bisericile decăzute care sunt grupate în alianța ecumenică organizată la inițiativa credinței romano-catolice: principalul dușman al lui Dumnezeu vizat în profeția Sa, în Daniel și Apocalipsa. În toate formele și școlile sale de gândire, religia

protestantă a căzut în capcana sa după 1843, la fel ca, în cele din urmă, credința adventistă, din 1994.

Motivele furiei

Mânia lui Dumnezeu este departe de a fi nejustificată și, pentru a o înțelege mai bine, este suficient să-i descoperim cauzele. Ca exemplu al pedepsei plănuită pentru răzvrătiții umani, Dumnezeu a lăsat în Sfânta Sa Biblie mărturia teribilă a potopului de ape care a măturat toată omenirea care trăia atunci pe pământ, lăsând în viață doar opt oameni: Noe, soția sa, cei trei fii ai săi și soțiile lor. Omenirea a fost distrusă deoarece duhul oamenilor era, conform Gen. 6:5, „*îndreptat continuu spre „răul”*”; care presupune că binele definit de Dumnezeu era cunoscut și învățat, iar dovada se găsește în comportamentul credincios și ascultător al lui Noe. Dar la acea vreme, mântuirea bazată pe moartea lui Isus Hristos nici măcar nu era imaginată. Neascultarea exista deja și, în ciuda apelurilor la schimbări de comportament reiterate de Enoh, apoi de Noe, împietrirea minților umane era la apogeu, fără remediu și fără speranță. Marele nostru Dumnezeu creator a creat din nimic întregul volum de apă necesar pentru a acoperi întregul pământ, cei mai înalți munți al căror vârf cel mai înalt era acoperit de 4,5 metri de apă. Aceasta este marea putere a Dumnezeului creator care creează din nimic (vezi Psalmul 33:9: „*Căci El vorbește și se face; El poruncește și se face*”) și dă aparență la ceea ce poruncește El să fie. Pământul nostru a fost creat de El în același fel, din nimic.

În momentul mării reveniri a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, așteptată încă din 2018 pentru primăvara anului 2030, omenirea rebelă va fi, la rândul ei, enorm mai vinovată decât antediluvienii lui Noe, pentru că va fi refuzat să ia în considerare toată lumina care a venit și a fost revelată în și prin Isus Hristos; Evanghelie distorsionată, profeții disprețuite, avertismente divine ignorate, toate aceste greșeli practice de învățătorii religioși atrag asupra lor o mânie divină specifică. Căci cu cât lumina dată de Dumnezeu este mai mare, cu atât disprețul Său față de oameni îi face vrednici de o pedeapsă mai mare. Și această pedeapsă specială este numită în Apocalipsa 14 „*culesul roadelor*”, deoarece cei pe care Isus îi va „*călca în picioare*” sunt pentru El „*strugurii mâniei Sale*”. Nu mai este vorba de o moarte blândă, ci de masacre sângeroase. Această „*cules al roadelor*” are loc după ce aleșii care rămân în viață și cei care vor învia au părăsit pământul pentru a intra în împărăția cerească a lui Dumnezeu. Isus îi va cruța de acest spectacol sângeros. Dar de ce atâta vărsare de sânge? Pentru că cei care l-au vărsat au căzut victime minciunilor religioase prezentate de falșii Săi păstori. De ce nu au auzit ei acest avertisment de la apostolul Iacov, citat în Iacov 3:1: „*Frații mei, să nu vă faceți mulți învățători, căci știți că vom primi o judecată mai aspră.*” Un astfel de avertisment le-ar fi putut schimba destinul, dar spiritele răzvrătite nu aud niciodată apelurile pe care Dumnezeu le face prin slujitorii săi credincioși. Nu numai că nu le ascultă, dar se întorc împotriva lor și îi persecută. Prin urmare, indiferent de intensitatea pedepsei lor viitoare, aceasta va

fi pe deplin justificată. Tema acestei „*recoltări*” a fost dezvoltată în cartea profetică a vechiului legământ, în Isaia 63, unde Isus declară:

Versetul 1: „*Cine este acesta care vine din Edom, din Bozra, în haine stacojii, în haine strălucitoare și stă în picioare înalt în toată puterea lui? Am fâgăduit mântuire și pot să scap.*”

„*Edom*”: Simbolic, Dumnezeu plasează acțiunea „*culesului roadelor*” sub semnul „*Edomului*”, inițial țara lui Esau, omul care și-a disprețuit dreptul spiritual din naștere și l-a schimbat pe o mâncare de „*linte roșie*” pregătită de fratele său Iacov. Rețineți că numele „*Edom*”, care înseamnă roșu, are aceeași semnificație ca și cea a lui Adam creat de Dumnezeu. Această culoare roșie sau „*roșie*” îl caracterizează complet pe Esau: părul său și părul care îi acoperea corpul erau, de asemenea, „*roșii*”; iar în Apocalipsa, acest „*roșu*” este legat de diavol și de agenții pământești pe care îi domină și îi folosește pentru a lupta împotriva lui Dumnezeu și a adevărului său mântuitor; „*calul roșu*” din „*a doua pecete*” din ^{Apocalipsa} 6:2; „*balaurul roșu*” din Apocalipsa 12:3. Cauza pedepsei este astfel identificată: disprețul uman față de subiectul spiritual, adică proiectul mântuitor conceput de Dumnezeu.

„*Bozra*”: Citim în Ieremia 49:13: „*Căci jur pe Mine Însumi*”, zice Domnul, „*Bozra va ajunge o pustiire, o ocară, o pustiire și un blestem și toate cetățile ei vor ajunge niște pustiiri veșnice*”. Această cetate „*Edom*” devine astfel un simbol al blestemului lui Dumnezeu; un blestem care rezultă din comportamentul idolatric răzvrătit al locuitorilor săi, comparați și cu cei din „*Sodoma și Gomora*” din Ieremia 49:18, unde Dumnezeu spune despre „*Edom*”: „*Ca Sodoma și Gomora și cetățile vecine, care au fost distruse*”, zice Domnul, „*nu va fi locuită și nimeni nu va locui în ea*”.

Apoi, Duhul fixează și definește tema fundamentală a acestui capitol, și anume, tema subiectului spiritual disprețuit: mântuirea adusă exclusiv de Iisus Hristos care spune: „*Eu sunt Cel ce am fâgăduit mântuirea, Cel ce am puterea să eliberez*”. El ia înfățișarea executorului unei sentințe divine fiind Dumnezeu însuși. În contextul acestei pedepse, cei care se îndoiau de existența Sa îl văd cel puțin pe Iisus Hristos „*mândru și în deplinătatea puterii Sale*”. Nu se mai pune problema iubirii sau a milei, a venit vremea „*forței*” de legătură împotriva căreia nicio carne sau spirit ceresc nu poate rezista.

Versetul 2: „*De ce sunt hainele voastre roșii și hainele voastre ca hainele celui ce calcă în teasc?*” Această întrebare dezvăluie și confirmă aici dezvoltarea temei „*culesului*” evocată în Apocalipsa 14:18-20. Observ că în Apocalipsa 14:15-20, în cele două teme succesive prezentate, „*secerișul*” sau răpirea la cer a celor aleși și „*culesul*”, pedepsirea păstorilor falși, îngerul călău folosește o „*seceră*”, a doua fiind specificată ca fiind „*ascuțită*”. Imaginea secerei conferă acțiunii un caracter definitiv care corespunde perfect sfârșitului lumii marcat de revenirea glorioasă a lui Iisus Hristos. „Îngerul” călău al acestor două teme este identificat cu Iisus Hristos în Isaia 63:1. „*Hainele roșii*” vin după cuvântul „*Edom*”, confirmând ținta mâniei lui Dumnezeu: sângele uman care trebuie vărsat pentru a ispăși păcatele pe care Isus nu le-a ispășit în locul său.

Versetul 3: „*Am călcat în picioare singur teascul și dintre popoare nu era nimeni cu mine; i-am călcat în picioare în mânia Mea, i-am zdrobit în furia Mea; sângele lor a curs pe hainele Mele și mi-am pângărit toate hainele.*”

Ceea ce spune Isus în acest verset este că El este organizatorul și ordonatorul divin al acestui masacru, care îi vizează în primul rând pe păstori falși, „*strugurii mâniei*”. În realitate, acțiunea este dusă la bun sfârșit de alți oameni care au căzut victime minciunilor lor religioase. Întoarcerea lui Hristos și răpirea aleșilor Săi din „*secerat*” au doborât măștile, iar cruda realitate s-a impus asupra tuturor acestor victime înșelate, dar totuși pierdute. Căci cuvântul lui Dumnezeu, Biblia Sa sfântă, era peste tot disponibil, iar cei care se pierd pe ei înșiși o vor face cu întreaga responsabilitate.

În expresia „*Am călcat în picioare singur în teasc*”, deslușesc două mesaje. Primul: Isus „*singur*” a purtat crucea care i-a dat victoria și dreptul de a-i distruge pe necredincioșii rebeli fals religioși. Al doilea: După răpirea la cer a aleșilor, „*singurii*” oameni adevărați recreați după chipul lui Dumnezeu; pe pământ, Isus nu mai vede oameni, ci animale mergând pe două picioare. În această pedeapsă finală, care marchează sfârșitul a șase mii de ani de rebeliune umană pământească, Isus Hristos „*răzbună*” disprețul arătat față de demonstrația sublimă a iubirii Sale, care acum dă loc „*mâniei și furiei Sale*”.

Versetul 4: „*Căci ziua răzbunării era în inima Mea și anul mântuirii Mele a venit.*” Motivația „*răzbunării*” din partea lui Hristos cel disprețuit și trădat este astfel confirmată. Dar principala Sa așteptare era să-i aducă pe binecuvântații Săi „*mântuiți*” în veșnicia Sa. Iar *mult așteptatul* „*an*” va veni în 2030. Această nevoie de „*răzbunare*” este cea care se exprimă împotriva umanității vinovate prin „*mânia și furia Sa*”.

Versetul 5: „*M-am uitat, dar nu era nimeni să mă ajute; am fost uimit, dar nu era nimeni să mă sprijine; atunci brațul Meu m-a ajutat și mânia Mea a fost sprijinul Meu.*”

În acest verset, Dumnezeu evocă singurătatea Sa foarte reală în fața tuturor creaturilor Sale; El vorbește ca Dumnezeu, Tatăl, dar evocând „*brațul*” Său, El face aluzie la întruparea Sa ca „*Fiu*” al lui Dumnezeu, în trupul uman al lui Isus Hristos. Același termen „*braț*” îl desemnează pe Hristos în Isaia 53:1, unde Tatăl spune: „*Cine a crezut ce ne-a fost vestit? Cine a recunoscut **brațul** lui YaHWéH?*” El profețește întrebările pe care evreii necredincioși din Israelul vechiului legământ și le vor pune într-o zi.

Vom găsi cauzele acestei furii în doctrina religioasă a romano-catolicismului papal, care le concentrează pe toate; religiile protestante păstrând prin moștenire doar unele dintre păcatele sale, dar deja fatale.

Am avut deja ocazia să denunț reproducerea riturilor moștenite de la evreii din Vechiul Legământ; ceva ce are în comun cu clerul ortodox, la fel de idolatru ca acesta, precum și cu cel al religiei anglicane. Subiectul principal al studiului meu de astăzi este „liturgia” sa. „Liturgia” catolică este pentru această religie cel mai puternic, cel mai solemn moment al riturilor sale. Numele său este de origine latină, „missa”, care înseamnă: a trimite. Inițial, adunările religioase se încheiau cu expresia latină: „ite, est missa”, care înseamnă: „du-te, este trimiterea”. Acest cuvânt „missa” a dat naștere cuvântului misiune. Personal, îl

găsesc foarte asemănător cu cuvântul „mesia”, pe care acest rit îl atacă în mod special. Deja pentru că în Sfânta Cină, stabilită de Isus, rolul sângelui simbolizat de vin, pe care toți adepții creștini trebuie să-l bea, este fundamental, întrucât este elementul de bază al noului „legământ” conform învățaturii lui Isus descrise în Matei 26:27-28: „*Apoi a luat un pahar și, după ce a mulțumit, li l-a dat, zicând: **Beți din el toți** ; căci acesta este sângele Meu , **al legământului** , care se varsă pentru mulți , spre iertarea păcatelor.*” Același termen „mulți” se referă la beneficiarii legământului lui Hristos citați în Daniel 9:27. Totuși, în Liturghie, doar preotul bea vinul care, în plus, ca la protestanți, este alcoolic, adică toxic și dăunător. Rămâne faptul că Liturghia își propune să celebreze, prin Euharistie, slava învierii lui Hristos și aici, deja, observ această contradicție cu aceste cuvinte ale lui Isus care spune prin gura lui Pavel, în 1 Corinteni 11:26: „*Ori de câte ori mâncați această pâine și beți acest pahar, vestiți **moartea Domnului**, până va veni El.*” Este evident că Isus plasează Sfânta Sa Cină sub glorificarea „**morții Sale**” și nu sub cea a învierii Sale. Mai mult, învierea lui Isus dispune în favoarea promisiunii Sale de a se întoarce; el pregătește astfel tema adventistă a zilelor din urmă. Din această lipsă de respect fundamentală va decurge glorificarea „duminicii”, cuvânt care înseamnă „ziua Domnului”; cea a învierii Sale, dar nu a „**morții Sale**”. Relația cu Dumnezeu devine deja imposibilă, dar doctrina catolică nu se oprește aici; există și mai rău. Atribuindu-și puterile lui Dumnezeu, ea își proclamă dogma transubstanțierii prin care substanța hostiei devine în mod miraculos adevăratul trup al lui Hristos. Isus nu se gândise la asta, dar de ce să nu reînnoim plăcerea de a muri pentru păcat? Căci asta pretinde Euharistia Liturghiei. Aceasta este în opoziție cu acest text din Evrei. 9:27-28: „*Și, după cum este rânduit oamenilor să moară o singură dată , iar după aceasta vine judecata, **tot așa, Hristos, care S-a adus jertfă o singură dată ca să poarte păcatele multora** , Se va arăta a doua oară fără păcat, spre mântuirea celor ce-L așteaptă.*” Confruntat cu această observație, trebuie să ne amintim cum, din aceeași eroare, într-un moment în care cererile poporului pentru apă îl exasperaseră, Moise s-a întors la stânca Horebului și, **în loc să-i vorbească** așa cum îi spusese Dumnezeu să facă pentru această a doua cerere, a lovit **stânca a doua oară** . Prin această eroare, Moise tocmai denaturase viitorul rol mântuitor al lui Isus Hristos, simbolizat de „**stânca**” lovită. De asemenea, pentru a lăsa în urmă o lecție severă ca avertisment, Dumnezeu l-a pedepsit în fața întregului său popor, împiedicându-i să intre cu el în țara făgăduită, țara Canaanului. În ceea ce privește credința catolică, aceasta nu a lovit „**stânca**” **de două ori, ci de milioane de ori, deoarece acest lucru s-a repetat în toate masele sale de la „ o mie șase sute ”** încoace. » **ani** de activități, la care Dumnezeu se referă în „**culesul de vin**” al său spunând, în Apocalipsa 14:20: „*Și teascul a fost călcat în picioare în afara cetății și a ieșit sânge din teasc până la frâiele cailor, pe o distanță de o mie șase sute de stadii ”* . Îmi amintesc că expresia „**frâiele cailor**” se referă la păstorii religioși care conduc poporul în Iacov 3:3: „*Dacă punem frâul în gura cailor, ca să ne asculte , le stăpânim și tot trupul*”. Țintele mâinii divine sau „**strugurii mâinii**” sunt, prin urmare, cei care „conduc” grupurile religioase care le „**ascultă**”. Dar după această ascultare va veni mânia lor ucigașă.

Adevărata religie, cea care autorizează relația dintre păcătosul uman și Dumnezeu, creatorul și Judecătorul său, se bazează exclusiv pe starea sa de spirit, pe sinceritatea sa, pe care Dumnezeu o recunoaște ca fiind reală sau nu. Religiile false caută legitimitate în practicile riturilor de care adepții lor se supun fără a fi împăcați cu Dumnezeu. De aceea, dezamăgirea lor finală va lua forma unei mâini drepte, care o va exprima pe cea a lui Isus Hristos, singurul Dumnezeu adevărat. De fapt, religia catolică a reinstaurat sclavia unui formalism ritualic care urmărește să mascheze sclavia continuă a păcatului de care Isus vrea să-i elibereze pe cei mântuiți ai săi pentru a le permite să beneficieze de libertatea sa glorioasă, obținută doar în ascultarea sa reprodusă de fiecare dintre ei. Modelul vieții sale pământești trebuie să fie modelul reprodus de aleșii săi mântuiți. Iar iubirea tuturor adevărilor sale este suficientă în sine, pentru a reconstrui, cu ajutorul său milostiv, sufletul care va deveni vrednic de mântuirea sa veșnică.

În Apocalipsa 18, unde ea suferă pedeapsa „ culesului ” final, Dumnezeu spune despre ea în versetul 5: „ *Căci păcatele ei s-au întins până la cer și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei* ”. Sunt atât de numeroase încât le pot cita doar pe cele mai evidente. Dar atribuindu-i imaginea unui turn alcătuit din păcate care se ridică până la cer, Dumnezeu îi dă natura unui nou Turn Babel. Primul, ca și el, avea scopul de a aduna umanitatea dispersată; religia catolică face același lucru, căutând să reunifice, sub stăpânirea sa, diferitele forme ale religiei creștine. La Babel, adunarea avea ca scop protejarea umanității de pedeapsa divină. Pentru Roma catolică, speranța iluzorie este identică; se bazează pe unitate pentru a cuceri prin puterea grupului adunat; dar nu se teme de pedepsele lui Dumnezeu, deoarece crede că El o aprobă și o inspiră. În Apocalipsa 13:2, Duhul îi contrazice afirmația spunând: „... *balaurul i-a dat puterea lui, tronul lui și o mare stăpânire* ”. În rolul de „ *balau* ” stă „ *diavolul* ”, conform Apocalipsei 12:9, dar și regimul imperial roman care l-a precedat, conform Apocalipsei 12:3. De fapt, el i-a „ *dat* ”, ca ștafetă de succesiune, „ *tronul său* ”; și, în plus, titlul său: Pontif Suprem sau, în latină: Pontifex maximus.

Acest alt păcat, îndreptat împotriva lui Dumnezeu, merită să fie amintit. Isus declară în Matei 23:9-10: „ *Și să nu numiți pe nimeni „tatăl vostru” pe pământ , căci unul singur este Tatăl vostru , care este în ceruri. Și să nu vă numiți conducători , căci unul singur este Conducătorul vostru , acela este Hristos.* ” Astfel, pentru a-L mânia pe Dumnezeu, diavolul îl numește pe Papa catolic „preasfântul Părinte” și pe clericii săi „părinți”. De asemenea, ei pretind titlul de „îndrumători ai conștiinței” și se referă la Papă ca fiind „Sfințenia Lui”, lucru contrazis în Apocalipsa 15:4: „ *Cine nu se va teme, Doamne, și nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt .* ” Această nesocotire a poruncilor date numai de Isus dezvăluie natura diabolică a acestei religii.

O închinare plăcută lui Dumnezeu

Fiecare dintre noi are propriul concept despre ceea ce consideră plăcut, iar Creatorul nostru nu face excepție de la acest principiu. În Sfânta Sa Biblie, El ne-a revelat ce este plăcut pentru El numind-o „bine”. Și, logic, opusul absolut, ceea ce

este neplăcut pentru El se numește „rău”. Întreaga Sa revelație divină constă în a ne prezenta exemple ale acestui „bine” și ale acestui „rău”. Binele îi aduce bucurie, în timp ce răul impune suferință. Putem înțelege cu ușurință cum se simte El, deoarece ne-a creat pe noi, ființe umane după îngerii cerești, după chipul Său. Asemănarea noastră cu Dumnezeu este limitată la aceste funcționalități de bază, căci El este atotputernic, atotcunoscător, atotprezent și nelimitat, iar noi, creaturile Sale pământești, suntem exact opusul acestor lucruri. Prin urmare, o întâlnire fizică cu Dumnezeu este inutilă, deoarece El ne-a făcut cunoscut ce așteaptă de la noi în timpul celor două legăminte succesive ale Sale. Sub forma primului legământ, Dumnezeu a stabilit și a expus normele regulilor Sale care alcătuiesc legea Sa și, astfel, pune ființele umane într-un test de ascultare. A asculta nu necesită înțelegere, iar testul dureros, dar binecuvântat al credinței lui Avraam este cel mai bun exemplu care îi aduce titlul de tată al credincioșilor. Această experiență a lui Avraam este cu adevărat revelatoare a standardului de comportament pe care Dumnezeu îl cere și îl caută printre creaturile sale. Nu i-a dat lui Avraam nicio explicație, i-a dat doar un ordin. Și oricât de teribil a fost acest ordin, Avraam s-a supus lui Dumnezeu fără să înțeleagă cum Dumnezeu i-ar putea cere ceva atât de teribil precum jertfa lui Isaac, singurul său fiu legitim. Adus pe lume când avea o sută de ani, nașterea acestui copil fusese un dar miraculos de la Dumnezeu, cu atât mai mult cu cât Sara, soția sa legitimă, fusese, până atunci, sterilă. Prin urmare, el a fost primul care a reacționat precum Iov care, după ce a fost lovit de Satan fără să știe de ce, a spus în Iov 1:21: „...*Gol am ieșit din pântecul mamei mele și gol mă voi întoarce acolo. YaHweh a dat și YaHweh a luat; binecuvântat fie numele lui YaHweh!*” Pe vremea lui Avraam, pământul purta o mulțime de vieți omenești incapabile să raționeze și să acționeze ca el. Diferența dintre aceste comportamente se bazează pe două lucruri: natura personală a lui Noe și experiența practică de viață pe care a avut-o ascultând și împlinind mereu poruncile sale. Înțelegeți că Dumnezeu l-a ales pe Avram dintre toți contemporanii săi datorită caracterului său docil, supus și credincios, excepțional în vremea sa. Avram a descoperit rapid dragostea pe care Dumnezeu i-a arătat-o și o adevărată prietenie s-a putut schimba între ei. Pentru Dumnezeu, ascultarea lui Avram și cea a lui Iov au fost două exemple de închinare care i-au fost plăcute. Și mai târziu, în Isus Hristos, Dumnezeu a venit să demonstreze închinarea perfectă și plăcută; modelul prin excelență. În timpul slujirii sale pământești, în Isus, Dumnezeu s-a făcut atât de mult slujitor al lui Dumnezeu încât a reușit să-și mascheze divinitatea. Într-adevăr, în toate cuvintele și acțiunile sale, omul de carne numit Isus a îndreptat privirea contemporanilor săi către Dumnezeul ceresc, Tatăl întregii vieți. Și-a trăit slujirea în perfectă și totală abnegație. Cu toate acestea, divinitatea sa poate fi ghicită sub forma cuvintelor sale în care vorbește întotdeauna despre sine la „persoana a treia”... fiul omului face asta, fiul omului face aceea; El dispare complet în spatele acestui „fiu al omului” care este, de asemenea, cu adevărat „Fiul lui Dumnezeu”. Isus și-a rezumat slujirea pământească spunând, în Matei 20:28: „*Tot așa, Fiul omului n-a venit să fie slujit, ci să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.*”

„A sluji, nu a fi slujit, și a fi gata să-ți dai viața”; aceasta este definiția unui ales a cărui viață va căpăta, pentru Dumnezeu, un caracter plăcut și va deveni o închinare plăcută. Cuvântul închinare își capătă aici întregul sens, deoarece adevărata închinare este trăită în continuitatea vieții care încetează în om doar atunci când acesta doarme. Căci chiar și în timpul somnului său, Dumnezeu veghează asupra lui. El este conștient de visele sale și uneori le organizează. Și de îndată ce se trezește, începe închinarea adusă lui Dumnezeu, deoarece în acest moment, în deplină conștiință, El își îndrumă existența pe calea binelui sau pe cea a răului. În închinarea adusă de Iisus Hristos, nu s-a făcut niciodată un pas pe calea răului și acestei calități excepționale a închinării îi datorăm posibilitatea de a fi mântuiți de El.

Descoperind perfecțiunea și standardul modelului lui Iisus Hristos, putem identifica cu ușurință cultele pe care Dumnezeu le consideră dezagreabile. Eul, sinele, este omniprezent. Și există nenumărați oameni care pretind că își mulțumesc aproapele, dar de fapt își caută doar propria plăcere. Acest principiu explică eșecurile vieții de căsătorie. Același lucru este valabil și pentru relațiile dintre părinți și copii, iar sărbătoarea romană a Crăciunului este un bun exemplu. Copilul este victima unei minciuni „minunoase”, dar părinții obțin atât de multă plăcere văzând reacțiile copiilor înșelați. Ce rezultă? Copii capricioși cărora li se datorează totul, cu excepția faptului că în viața de apoi descoperă că nimic nu este gratuit și nici nu este obținut în mod miraculos. Părinții i-au făcut să creadă în „Moș Crăciun”, dar viața le impune realitatea ei dură. Ca urmare a acestei înșelăciuni, vor deveni suspicioși și necredincioși. Și sufletele lor vor fi pierdute pentru Dumnezeu. Căci credința cere ceea ce nu mai sunt capabili: credulitate. Căci explicarea realității vieții depășește toate poveștile inventate de gândirea umană și de cea a demonilor. Și pentru a înțelege acest lucru, omul adult trebuie să fie capabil să se comporte precum copilul care este pus să creadă în „Moș Crăciun”. Căci dovezile unei vieți cerești sunt ascunse și perceptibile doar în spirit și în reflecția mentală.

Prin neascultarea păcatului, Adam și Eva au practicat prima formă pământească de cult dezagreabilă lui Dumnezeu. Iar sentința divină pronunțată a fost moartea precedată de o viață de suferință. Așadar, Dumnezeu l-a făcut pe om să descopere ce a adus păcatul său în el; o suferință care urma să se extindă până la moartea sa în Isus Hristos. Viața păcătosului a devenit astfel școala vieții divine; el a învățat în propria sa viață ceea ce i-a impus Tatălui său ceresc.

Jertfele aduse de Abel și Cain mărturisesc mai întâi despre cele două feluri de închinare aduse lui Dumnezeu: cea plăcută și cea neplăcută. Totuși, fără lucrarea lui Isus Hristos, judecata pronunțată de Dumnezeu asupra acestor două jertfe este imposibil de înțeles. În cel mai rău caz, fără această lumină, judecata Sa ia o formă nedreaptă. Într-adevăr, numai cunoașterea planului mântuitor împlinit în Isus Hristos, „Mielul care ridică păcatele lumii”, ne permite să înțelegem de ce jertfa unui miel sau a unei oi de către Abel a fost primită ca o formă de închinare acceptabilă lui Dumnezeu, pentru care roadele pământului oferite de Cain nu reprezentau nimic. Această situație era comparabilă cu cea a lui Iov, adică inexplicabilă pentru cei doi păcătoși, dar Dumnezeu avea motivul său să-și justifice preferința pentru sângele vărsat de animalul oferit de Abel.

Astăzi, în iulie 2022, Dumnezeu încă își stabilește preferința pentru închinarea care îi este plăcută și, în același timp, disprețuiește toate formele multiple de închinare ale căror standarde nu îi sunt plăcute. De aceea, lecția dată de Abel și Cain a purtat și va purta până în ultima zi a harului, o învățătură permanentă și perpetuă asupra judecății sale asupra credinței religioase umane. Prin construirea Bisericii sale, Adunării sale de aleși, pe învățăturile înțelese de apostolii săi, Dumnezeu a stabilit standardul de închinare care îi este plăcut. Dar, de-a lungul timpului, sub dominația romană, succesiv imperială și papală, păcatul a fost reinstaurat în religia creștină începând cu 7 martie 321, de către nevrednicul împărat păgân, Constantin I ^{cel} Mare, dar numai pe pământul oamenilor păcătoși. De la instaurarea papală romană realizată la Roma în 538, timp de 1260 de ani lungi, Dumnezeu a permis religiei catolice să propovăduiască păcatul sub eticheta religioasă creștină. Și în 1798, odată cu Revoluția Franceză, și-a pus capăt puterii despotice, persecutoare. El a judecat experiența protestantă din secolul al XII-lea până în secolul al XVIII -lea ca fiind atât de imperfectă, încât face doar o scurtă aluzie la ea în Daniel 11:33-34: „ *Cei înțelepți dintre ei vor învăța pe mulți. Unii vor cădea pentru o vreme prin sabie și prin flacără, prin captivitate și prin jaf. Și când vor cădea, vor fi ajutați puțin , și mulți li se vor alătura în ipocrizie .* ” Am subliniat cu „îngroșat” aceste două detalii care stau la originea marii închinări dezagreabile aduse lui Dumnezeu de către protestanți și astăzi. Trebuie să reunim în acest verset cuvintele „ *ajutat puțin* ” și „ *ipocrizie* ”. De ce să le reunim? Pentru că primele îl explică pe cele din urmă. În programul lui Dumnezeu, nu există nicio prevedere pentru ajutorarea adevăraților martiri ai credinței. Iată ce dezvăluie El în mesajul pe care îl adresează aleșilor Săi în timpul persecuțiilor impuse de Dioclețian și tetraarhia sa între 3030 și 313, căci le spune, în Apocalipsa 2:10: „ *Nu vă temeți de cele ce aveți de suferit. Iată, diavolul va arunca pe unii dintre voi în închisoare, ca să fiți ispitiți; și veți avea necaz de zece zile. Fiți credincioși până la moarte și vă voi da cununa vieții.* ” Nu vedem niciun ajutor oferit de Dumnezeu în acest moment. Dar în Apocalipsa 12:16, apare ajutorul ipocriților: „ *Și pământul a ajutat femeia; pământul și-a deschis gura și a înghițit râul pe care îl aruncase balaurul din gura sa.* ” „Pământul” din acest verset reprezintă credința protestantă judecată de Dumnezeu ca fiind „ *ipocrită* ” din cauza folosirii armelor și a uciderii luptătorilor catolici. În „Războiul Religiiilor” care a început, Dumnezeu distinge trei tabere separate care sunt, prin urmare; „ *pământul* ” sau religia protestantă ipocrită; „ *femeia* ” sau religia protestantă credincioasă; și „ *râul* ” sau ligile regale catolice. Iar istoria mărturisește că aceste războaie religioase au fost prelungite și îndeplinite între 1200 și 1798. Un al doilea „ajutor” a venit apoi în 1793-1794 sub forma ghilotinei ateismului revoluționar francez. Prin lovirea mortală a monarhiei și a religiei catolice, așa cum se anunță în Apocalipsa 2:20, Dumnezeu dovedește că judecă credința catolică extrem de dezagreabilă, precum și pe cea a așa-numiților protestanți „ *ipocriți* ”: „ *Iată, o voi arunca în pat și pe cei ce comit adulter cu ea vor avea parte de necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele ei. Voi face ca copiii ei să fie omorâți; și toate bisericile vor ști că Eu sunt Cel ce cercetez gândurile și inimile și vă voi răsplăti fiecăruia după faptele voastre.* ” Acum, această acțiune lovește religia falsă și ipocrită, deoarece în Levitic 26, în analogie

cu „trâmbița a patra” din Apocalipsa 8:12, Dumnezeu dă acestei acțiuni standardul „ **sabiei care vine să răzbune legământul Său** ”, adică să răspundă cererii simbolice de „ **răzbunare** ” a sfinților din Apocalipsa 6:9-10: „ *Când a deschis Mielul a cincea pecete, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră junghiați pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care o ținuseră. Ei au strigat cu glas tare, zicând: „Până când, O, Doamne, sfânt și adevărat, întârzii să judeci și să răzbuni sângele **nostru** asupra celor ce locuiesc pe pământ?* ”

Subliniez acest punct deoarece logica planului profețit al lui Dumnezeu devine clară și evidentă. Dumnezeu profețește 1260 de ani pentru domnia persecutorie a Romei papale. Dar cine aplică sentința religioasă? Monarhia. Acesta este motivul pentru care „ **răzbunarea** ” cerută de execuțiile nedrepte ale sfinților săi va lovi prima această monarhie, în principal prin ghilotina revoluționarilor francezi între 1793 și 1794. Capul lui Ludovic al XVI-lea, regele Franței, a căzut din cauza trădării, pentru oameni, dar din cauza „ **adulterului** ” spiritual, pentru Dumnezeu. Acțiunea este profețită de „ **marea năpastă** ” din Apocalipsa 2:22: „ *Iată, o voi arunca în pat și **cei ce comit adulter cu ea vor avea parte de o mare năpastă**, dacă nu se vor pocăi de faptele ei. **Voi ucide copiii ei cu moartea**; și toate bisericile vor ști că Eu sunt Cel ce cercetează răunchii și inimile și vă voi răsplăti pe fiecare după faptele voastre.* ” Expresia „ **a muri de moarte** ” poate fi surprinzătoare, dar are explicația ei. Dumnezeu vrea să spună că această „ **moarte** ” profețită face ca sângele uman să curgă, deoarece este prima „ **moarte** ” și nu „a doua”, cea a judecății de apoi, la care face aluzie, spunând, de data aceasta, acelorăși protestanți, după primăvara anului 1843, era „ **Sardelor** ”, în Apocalipsa 3:2: „ *...Știu faptele tale. Știu că ești crezut că ești viu și ești mort* ”. Astfel, puteți vedea, această pedeapsă vine chiar înainte de data 1798, în care se încheie timpul persecuției Romei, având ca dovadă arestarea Papei Pius al VI-lea, care a murit în anul următor, în 1799, în închisoarea din Valence sur Rhône, unde locuiesc. Și tot sub numele de „ **fiară care se ridică din fundul fără fund** ” este desemnată această revoluție franceză în Apocalipsa 11:7: „ *Și când își vor isprăvi mărturia, fiara care se ridică din fundul fără fund va face război împotriva lor, îi va birui și îi va ucide* ”. Ținta acestui „ **război** ” este Biblia sfântă și divină, numită „ **a mea** ” „doi martori”, în Apocalipsa 11:3: „ *Le voi da putere celor doi martori ai mei și vor prorociți timp de o mie două sute șazeci de zile, îmbrăcați în sac.* ”

Ca regulă generală, închinarea care este dezagreabilă lui Dumnezeu este cea care nu se bazează pe studiul și practicarea a ceea ce El a declarat a fi plăcut Lui. Și indiferent dacă este creștină sau nu, acest tip de religie este respinsă și condamnată de El. Și pentru că Dumnezeu are preferințele Sale și mântuirea Sa trece numai prin Isus Hristos, care a spus clar „ *Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine* ”, revelația Sa profetică vizează doar religia creștină; adevărata și falsă, deoarece, conform Apocalipsei 17:5, religia catolică simbolizată prin numele „ **Babilonul cel Mare** ” este „ **mama** ” altor religii numite și „ **desfrânați** ”: „ *Pe fruntea ei era scris un nume, o taină: Babilonul cel Mare, **mama desfrânaților** și a urâciunilor pământului.* ” Și, bineînțeles, acești „ **desfrânați** ” sunt diferitele religii creștine ale căror identități protestante Dumnezeu le judecă „ **ipocrite** ”.

Această religie creștină caracterizează tabăra occidentală care se opune în prezent puternicei Rusii, ale cărei amenințări la adresa Occidentului devin din ce în ce mai frecvente și mai precise. Săptămâna aceasta, Vladimir Putin i-a provocat pe occidentali: „Dacă vor să facă război Rusiei, să încerce!” Și îi datorez unui jurnalist care a subliniat acest lucru confirmarea faptului că tabăra occidentală reprezintă o „treime” din populația umană a Pământului și că restul de „două treimi” sunt opuse și mai mult sau mai puțin ostile. Aceasta conferă „treimii omenirii” vizate pentru „ucidere” în Apocalipsa 9:15 identitatea creștină occidentală necredincioasă: „Și cei patru îngeri care erau pregătiți pentru un ceas, o zi, o lună și un an au fost dezlegați ca să ucidă o treime din omenire”. De fapt, această tabără occidentală este compusă din „zece coarne” europene, dar și din imensele lor ramuri, SUA, America de Sud și Australia. Prin urmare, această „treime” nu este doar simbolică; ea vizează de fapt popoarele creștine care, din cauza impietății lor și a cultelor lor deosebit de dezagreabile, trebuie imperativ distruse prin judecata mâniei lui Isus Hristos. Celelalte națiuni ale pământului nu apar în revelația dată de Iisus Hristos, care le ignoră complet; ceea ce nu le va împiedica să se distrugă și ele între ele. Însă ținta mâniei Sale rămâne religia creștină distorsionată, motiv pentru care izbucnirea celui de-al Treilea Război Mondial sau „a șasea trâmbiță” din Apocalipsa lui Iisus Hristos a trebuit să aibă loc în Europa, la fel ca cele două războaie mondiale anterioare. Al Treilea Război Mondial nu va anihila însă populația acestei tabere occidentale. Dar supraviețuitorii săi vor supraviețui doar suficient de mult timp pentru a experimenta testul final al credinței și vor dispărea când Iisus va veni să-și salveze ultimii aleși supraviețuitori din mâinile lor rele în primăvara anului 2030.

Cultul plăcut lui Dumnezeu se bazează, așadar, pe simplitatea unei relații de iubire în care considerațiile sunt reciproce, trăite în umilință desăvârșită și fidelitate demonstrată de Isus. Legătura care se țese între Dumnezeu și alesul său este invizibilă și personală, asemenea celei care i-a legat pe Dumnezeu și pe Avraam. Este necesară și o abnegație totală, căci cel care Îi slujește lui Dumnezeu nu o face pentru a fi admirat de oameni, deoarece, pentru el, contează doar părerea Tatălui divin. Mai mult, fidelitatea sa îl face ținta urii diavolului și a păcătoșilor umani răzvrățiți. Anonimatului este, așadar, mult preferabil notorietății. Conform zicalei populare: „ca să trăim fericiți, să trăim ascunși”.

Cultul creștinilor a devenit brusc dezagreabil lui Dumnezeu începând cu 7 martie 321, ziua în care, prin decret imperial, Constantin I^a oficializat înlocuirea odihnei Sabatului de ziua a șaptea cu prima zi dedicată în propria sa religie romană păgână cultului lui SOL INVICTUS, zeul soarelui moștenit de la egipteni. Cultul zeului soare s-a răspândit în tot Orientul; în Japonia, imperiul „soarelui răsărit”, împăratul a fost zeificat ca un fiu al zeului soare numit „Banzai”. Soarele oferă atât de multe beneficii oamenilor încât este ușor pentru diavol și demonii săi să-i împingă pe oameni să-l venereze ca pe o divinitate. Și știind cât de mult îl displace această acțiune pe Dumnezeu creator care l-a condamnat la moarte, oficial, încă de la victoria lui Iisus Hristos, Satana a implantat acest cult păgân odios în religia creștină, de atunci condamnată de Dumnezeu. Dar problema Sabatului încălcat este mascată de rolul fundamental acordat lui Iisus Hristos în aproape toate confesiunile creștine. Iubirea divină pe care o manifestă ne face să

uităm exigența dreptății sale perfecte, deoarece omul nu păstrează din lucrarea sa decât ceea ce vrea să păstreze: oferta sa de mântuire. Totuși, cauza blestemului și, prin urmare, acuzația adusă de Dumnezeu creștinismului necredincios apare doar în revelațiile sale profetice prezentate într-o manieră subtilă și obscură. Aici creștinii comit, în mod colectiv și individual, prima lor eroare: subestimează importanța textelor profetice al căror sens nu îl înțeleg. De asemenea, prevăzând acest comportament, Iisus Hristos l-a inspirat pe apostolul Petru cu acest avertisment solemn citat în 2 Petru 1:19-20-21: „*Și avem cuvântul profetic făcut mai sigur, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lampă care strălucește într-un loc întunecat, până se va ivi ziua și va răsări luceafărul dimineții în inimile voastre. Să știm mai întâi aceasta, că nicio proorocie din Scriptură nu este de tâlcuială privată; căci proorocia n-a venit niciodată prin voia omului, ci oameni sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit, fiind purtați de Duhul Sfânt.*”

Acest text este admirabil conceput de Dumnezeu, căci îi îndeamnă pe ucenicii lui Isus Hristos să acorde profețiilor toată importanța pe care o merită, dar, mai mult, ne spune clar prin ce metodă pot fi descifrate: aceste profeții concepute de Duhul divin folosesc un limbaj parabolic folosit de același Duh în scrierea întregii Biblie preasfinte, numită pe bună dreptate: cuvântul lui Dumnezeu. Și acest cuvânt al lui Dumnezeu exprimă gândul Duhului său.

Observați importanța acestui avertisment citat într-o mărturie a noului legământ. Nu este ascuns în cărțile vechiului legământ, ci este prezentat clar tuturor celor care pretind că sunt din noul legământ: subestimarea acestui avertisment solemn îi face, prin urmare, extrem de vinovați înaintea lui Dumnezeu Tatăl și a lui Dumnezeu Fiul, în numele căruia este prezentat. Acum, un alt verset citat de Pavel în 1 Tes. 5:19-20-21 și 22, este, de asemenea, ignorat și disprețuit de ei: „*Căci proorocia n-a venit niciodată prin voia omului, ci oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit, fiind purtați de Duhul Sfânt. Nu disprețuiți proorociile. Ci cercetați toate lucrurile; țineți cu tărie la ce este bine, feriți-vă de orice fel de rău.*” În înțelepciunea Sa divină, Dumnezeu a vrut să sugereze relația temei profetice cu cele două citate din Petru și Pavel, atribuind în fiecare caz aceleași numere din versetele 19-20-21. Și, în plus, importanța „*proorociei*” este amintită în Apocalipsa 19:10, în acești termeni: „*...căci mărturia lui Isus este duhul proorociei.*” Înțelegerea profeției permite apoi în Apocalipsa 20 să evoce judecata lor asupra celor răi, de care vor fi acuzați timp de „*o mie de ani*”; adică, în timpul marelui Sabat al celui de-al șaptelea mileniu ceresc. Și în Apocalipsa 21, ei sunt desemnați prin imaginea simbolică a „*douăsprezece perle*”, atât de prețioase sunt ele în ochii lui Dumnezeu în Isus Hristos. Vedem astfel că Duhul lui Dumnezeu se exprimă atât prin numere, cât și prin cuvinte și imagini comparative. Apostolul Petru ne-a informat, așadar, clar că descifrarea profețiilor biblice nu se putea realiza decât din Sfintele Scripturi. Și din 1982, când am prezentat primele rezultate ale lucrării mele fraților mei adventiști de ziua a șaptea, demonstrația autenticității acestei metode a fost confirmată. De aceea, luarea în considerare a avertismentelor date de Dumnezeu în întreaga Sa Biblie constituie o parte importantă a închinării aduse lui Dumnezeu, care, în acest caz, **este plăcută Lui**. Această condiție îndeplinită și onorată îi sfințește. Căci adevărata sfințenie se bazează pe faptele cerute de Dumnezeu. De aceea, în judecățile Sale despre sfinții

celor șapte epoci, în Apocalipsa 2 și 3, Isus le spune: „ Știu faptele tale ”. El confirmă astfel cuvintele lui Iacov, din Iacov 2:17: „ *Tot așa și credința, dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși* ” .

Moartea ispășitoare a lui Isus Hristos a deschis și a stabilit temeliile noului legământ, la începutul căruia Duhul divin al lui Hristos a inspirat Sfintele Scripturi noilor Săi martori. În acest fel, legea divină a fost amplificată prin adăugarea acestor noi mărturii literare. Acum, împăcați cu Dumnezeu prin Isus Hristos, cei răscumparați au în mod logic datoria de a pune în practică întreaga lege divină, așa cum făcuse perfect Isus înaintea lor, ca model al omului perfect, plăcut lui Dumnezeu. Și pentru a justifica această logică, apostolul Pavel a scris în Romani 8:7: „ **Căci mintea firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune legii lui Dumnezeu și nici nu poate fi.** ” Prin urmare, este ușor de înțeles că, dimpotrivă, ascultarea „ *de legea lui Dumnezeu* ” în întregime, făcută posibilă în Hristos, constituie singurul rod al adevăratei „ **credințe** ” acceptate **cu plăcere** de Dumnezeu.

În Romani 12:1, Pavel ne spune: „ *Vă îndemn deci, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să vă aduceți trupurile ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu, care este din partea voastră o slujbă duhovnicească.* ” Închinarea plăcută lui Dumnezeu este, așadar, doar așa-numita închinare duhovnicească, adică un rod adus de o analiză simplă și logică a rațiunii umane.

În Romani 12:2, Pavel spune și el: „ *Nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci schimbați-vă prin înnoirea minții voastre, ca să descoperiți bine care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.* ” Cât de important este acest verset! Ne îndeamnă să fim inteligenți, arătându-ne capabili să ne adaptăm la strategiile schimbătoare ale diavolului și ale demonilor săi. Căci toate Scripturile biblice ale noului legământ au fost inspirate și scrise într-un context în care diavolul lupta deschis împotriva credinței creștine prin agenții săi umani evrei și romani. De asemenea, unele dintre aceste citate și-au pierdut legitimitatea atunci când diavolul și-a schimbat forma luptei, luptând împotriva credinței creștine acționând în cadrul adunării creștine, ceea ce Dumnezeu dezvăluie în profeția sa din Daniel 7 și în toată Apocalipsa sa. Această schimbare a început odată cu instaurarea regimului papal la Roma în anul 538. Ca exemplu de verset care și-a pierdut validitatea, citez 1 Ioan 4:2: „ *Prin aceasta cunoașteți Duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu.* ” Acest lucru era adevărat pe vremea lui Ioan; În vremea noastră, nu mai este adevărat; de fapt, este complet fals și mortal de înșelător. Căci toate religiile creștine care au devenit vinovate prin încălcarea Sabatului din 1843 încoace mărturisesc pe „ *Isus Hristos venit în trup* ”. În mod similar, înainte de 1843, credința protestantă neînarmată, dar pașnică și supusă a fost acceptată **provizoriu** de Dumnezeu, așa cum ne învață Apocalipsa 2:24-25: „ *Vouă, tuturor celor din Tiatira, care nu aveți această învățătură și care n-ați cunoscut adâncimile Satanei, așa cum zic ei, vă spun că nu vă pun altă povară ; numai ce aveți, țineți cu tărie până voi veni* ”. Dar intrarea în vigoare a decretului din Daniel 8:14, în 1843, a schimbat standardul acestei aprobări divine și, peste noapte, în primăvara anului 1843, situația lor spirituală s-a schimbat; o nouă „ *povară* ”, Sabatul sfințit de la întemeierea lumii, a fost cerut de Dumnezeu în

standardul credinței creștine; Instituțiile au fost respinse în mod colectiv și abandonate seducțiilor și roadelor diavolului și demonilor care îl urmează și împărtășesc destinul său muritor.

Acest termen „*povară*” dovedește că Dumnezeu cunoaște bine gândirea omenească. Prezentat ca o obligație, întrucât este tema celei de-a patra dintre cele zece porunci ale lui Dumnezeu, Sabatul era considerat și privit de omul firesc ca o „*povară*”; deoarece omului îi este foarte greu să se supună, atât lui Dumnezeu, cât și celorlalți oameni. Acum, Iisus Hristos a vrut să dea aleșilor Săi răscumpărați un alt sens acestui termen „*povară*”, deoarece ascultarea nu este neplăcută pentru cei care ascultă ca răspuns la dragostea lui Dumnezeu. El a spus în Matei 11:28-29-30: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă . Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine , căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară .*” Ceea ce face ca această „*povară*” să fie „*ușoară*” este exclusiv starea de spirit a celui care o judecă.

Observați, în acest verset, legătura care leagă oferta de „*odihnă*” de acceptarea purtării „*poverii*” ascultării de instrucțiunile sale divine. Isus a anunțat astfel cum credința în persoana sa va obține marea „*odihnă*” de Sabat a celui de-al șaptelea mileniu profețit, până la a doua sa venire în 2030, prin „*Sabatul*” săptămânal al legii sale sfinte. De aceea, spre deosebire de celelalte sărbători stabilite în vechiul legământ, practicarea „*Sabatului*” săptămânal își păstrează în Isus Hristos toată legitimitatea înaintea lui Dumnezeu, a oamenilor și a îngerilor cerești. Și în această înțelegere unică pusă în practică, cultul celor răscumpărați devine cu adevărat plăcut Dumnezeului Creator căruia i-l prezintă, întrucât redescoperă norma practică de înșuși Isus Hristos.

Îmi amintesc că această înțelegere era cea a apostolilor lui Isus, pentru care practica Sabatului nu era în niciun fel contestată sau pusă la îndoială. În primăvara anului 1843, Dumnezeu a cerut doar restaurarea acestei practici abandonate pe nedrept de creștini, care au preferat să-l onoreze, începând cu 7 martie 321, pe Împăratul Constantin I ' mai degrabă decât pe Marele Dumnezeu creatorul tuturor lucrurilor și al întregii vieți. Blestemele „*celor șapte trâmbițe*” din Apocalipsa sa sunt răspunsurile sale la această alegere odioasă și nedreaptă. Și după „*a șasea*”, „*cele șapte plăgi din urmă*” din Apocalipsa 16 vor veni să-i lovească pe ultimii rebeli rămași în viață după al Treilea Război Mondial al acestei „*a șasea trâmbițe*”.

De ce își asumă omenirea asemenea riscuri cu Dumnezeul Creator? Pur și simplu pentru că acesta rămâne invizibil ochilor lor. Și în absența unor răspunsuri vizibile din partea sa, spiritele umane rebele îl ignoră sau se prefac că îl ignoră. Nu acționează în acest fel față de omul pe care îl văd, care este totuși departe de a fi la fel de formidabil. Și această alegere de comportament nu dezvăluie nimic mai puțin decât lipsa lor de inteligență. Într-atât încât, paradoxal, masele umane sunt conduse și îndrumate de ființe umane lipsite de o inteligență adevărată, care ar fi benefică tuturor. Iar paradoxul constă în faptul că acești lideri sunt aleși pentru că se presupune că sunt cei mai inteligenți dintre ființele umane și deja, cel puțin, cei mai educați. Prin urmare, este corect ca Dumnezeu să folosească imaginea „*nisipului mării*” pentru a desemna omenirea chemată la mântuire, dar supusă

diavolului în Apocalipsa 12:17: „și a stat pe nisipul mării”. Și în acest caz specific, este vorba de „nisipuri” mișcătoare în care însăși omenirea va dispărea din cauza diavolului care o domnește. În domeniul profan, ca și în domeniul spiritual, oamenii își pun încrederea în alți oameni și așa se pregătește întreaga omenire să se scufunde într-un mare naufragiu universal, pentru că nu va fi cunoscut și nici nu va fi ținut cont de acest verset citat în Ieremia 17:5-6: „Așa vorbește Domnul: **Blestemat este omul care se încrede în om, care își ia carnea din braț și a cărui inimă se îndepărtează de Domnul!**” „El este ca un sărac în pustie și nu vede binele venind; locuiește în locurile arse ale deșertului, într-un pământ sărat fără locuitori.” „Sprijinul” pe care trebuia să-l ia era, exclusiv, întreaga Sfântă Biblie, singurul cuvânt scris al Dumnezeuului celui viu, singurul standard al adevărului Său. Nu este oare această altă soartă, descrisă în versetele 7 și 8, preferabilă?: „*Fericit este omul care se încrede în Iahve și a cărui nădejde este Iahve! El este ca un pom sădit lângă ape, care își întinde rădăcinile pe lângă râuri; nu simte căldura când vine și frunza lui rămâne verde; în anul secetei nu se va teme și nu va înceta să aducă rod.*”

Evenimentele actuale mă determină să declar că optimismul uman este cel mai rău lucru. Căci optimistul nu ia în considerare realitatea situației din fața sa, spre deosebire de realist, care o face. Optimistul exprimă ceea ce își dorește, în timp ce realistul exprimă ceea ce se va realiza; prin urmare, a reacționat într-un mod logic și inteligent. Războiul care pune, prin Ucraina, tabăra occidentală a NATO împotriva Rusiei, ne oferă o demonstrație a acestor două comportamente. Optimiștii speră la victoria Ucrainei; realiștii știu că Rusia va învinge Ucraina, iar aleșii luminați de Dumnezeu știu că această Rusie va invada și va zdrobi puterile europene, așa cum a profetizat Dumnezeu în Daniel 11:40-45.

„Regele copil” la putere

Această nouă temă a fost inspirată de punctul de vedere al adunării deputaților ucraineni în timpul apreciatei vizite a președintelui Senatului francez, domnul Gérard Larcher. Am fost impresionat de reprezentarea imensă a tinerilor, iar acest lucru explică perfect și logic comportamentul și deciziile luate de autoritățile ucrainene.

În Franța, „copilul rege” este o expresie inventată de mass-media în anii 1970, care evidențiază pe bună dreptate comportamentul capricios al copiilor și, în același timp, relaxarea autorității părintești. În același timp, psihiatrii și psihologii au început să justifice libertatea și drepturile copiilor, condamnând astfel pedepsele corporale aplicate de părinții care, prin urmare, pierdeau orice autoritate asupra propriilor copii. Părinții nord-africani, care reușiseră întotdeauna să obțină supunerea copiilor lor, au fost obligați prin lege să abandoneze metoda lor dură, dar eficientă. Cureaua tatălui servea adesea drept bici.

A fost nevoie de câțiva ani pentru ca consecințele ireversibile ale acestor decizii luate de elitele franceze să devină evidente, sub forma unor tineri delincvenți, rebeli și ostili. Contribuind la fanatismul religios, s-au format și au acționat grupuri religioase islamiste, ucigându-și și decapitându-și dușmanii.

În 1981, guvernul socialist a căutat să le mulțumească tinerilor și le-a acordat libertatea sexuală pe care o cereau. Mulțumiți, tinerii s-au implicat în politică pentru a-l susține pe președintele înțeleghător Mitterrand.

În 2012, tineretul turbulent, revoluționar și libertarian din Mai 1968 a ajuns la putere odată cu tânărul președinte Nicolas Sarkozy. Imediat, stilul prezidențial s-a schimbat și au apărut discursuri populare grosolane, șocându-i doar pe cei înlăturați de la putere de vârsta înaintată. Trebuie spus că, odată cu dezvoltarea internetului și a rețelelor sociale, acest tip de schimb vocal brutal a devenit o normă obișnuită cu care „bătrânii” nu se obișnuiesc; pentru că bunele și vechile principii ale corectitudinii rămân atașate naturii lor. Dar acești bătrâni sunt dați la o parte și dispar în sferele guvernamentale. Cu cât trece timpul, cu atât mai mulți tineri preiau frâiele puterii. Iar influența acestui tineret capătă o semnificație care explică evenimentele tragice pe care am început să le descoperim din 2017.

În alegerile prezidențiale din 2017, vechile partide politice tradiționale, ambele responsabile pentru eșecurile economice și politice ale Franței, s-au distrus reciproc în opinia populară a țării. Ura și resentimentele resimțite împotriva celui mai vechi partid naționalist francez, Frontul Național, au dat naștere unor alianțe formate cu unicul scop de a înlătura „acest diavol” de la putere. Dar Iisus Hristos, organizatorul întregii vieți omenești, l-a impus poporului francez blestemat de el pe tânărul președinte E. Macron, chiar mai tânăr decât președintele N. Sarkozy și, mai presus de toate, mult mai periculos pentru țară decât partidul detestat și respins Frontul Național. Aflat în fața Frontului Național, urât de toți ceilalți politicieni, tânărul arogant și lipsit de experiență a fost preferat și adus la putere; paradoxal, deși ales, nu ales. De fapt, nu poporul își mai alege liderul, ci Dumnezeu este cel care își impune alegerea. Conform cunoscutei zicale: „poporul are liderii pe care îi merită”.

Aici apare nevoia de a defini ce este tinerețea. După cum tocmai am spus, lipsa de experiență în orice domeniu, cu excepția rețelelor sociale și a internetului, este deja evidentă. Pentru că tinerețea are totul de descoperit, iar persoanele în vârstă pot mărturisi că învață până la sfârșitul vieții; adică ceea ce îi lipsește unui tânăr sau unei tinere. Societatea califică această tinerețe prin diplomele pe care le-a obținut. Dar ce conține educația sa? Doar lucruri teoretice, care sunt foarte greu de implementat în viața practică reală, guvernată de cerințele marilor averi industriale, comerciale și financiare, impuse de Comisia Europeană. Acesta este marele avantaj al persoanelor de vârstă mijlocie: au descoperit deja concret limitele lucrurilor și sunt capabile să ia decizii rezonabile. Din păcate, cu tinerii, nu este cazul; mai ales în anii de vârstă mai înaintați, când au devenit deosebit de rebeli și aroganți, vanitoși și plini de ei înșiși. Cu acest tip de caracter, nu mai este posibil să recunoști greșeala. Și, în loc să accepte să se smerească și să-și recunoască greșelile, tânărul lider temperamental avansează mai adânc în eroarea sa, până la punctul de a provoca naufragiul național al întregii sale țări. În confruntarea sa cu faptele reale, tânărul își confundă dorințele cu realitatea; nu știe să recunoască limitele pe care trebuie să le acorde deciziilor sale; totul i se pare posibil și nu știe să identifice consecințele deciziilor sale. Și când acestea apar, este deja prea târziu pentru a se întoarce, ceea ce este, de altfel, prin natura sa, exclus. Tânărul funcționează ca o mașină cu cinci trepte de viteză, dar unde

marșarierul nu există. Neputând să se întoarcă, trebuie să înainteze până când se izbește de un zid; zidul realității inevitabile. De aceea, îndrăznesc să afirm, puterea dată tinereții nu este decât rodul unui blestem teribil al lui Dumnezeu în Isus Hristos; ceea ce este confirmat de Eclesiastul 10:16: „*Vai de tine, țară al cărei rege este un copil și ai cărei prinți mănâncă dimineața!*” Acesta este pentru el mijlocul de a conduce Franța într-un dezastru care o va distruge, precum și celelalte națiuni europene vizate de mânia sa divină.

Din 1945, lui Dumnezeu i-au trebuit 77 de ani pentru ca fiii și fiicele generației rebele de după război să ajungă la putere în întreaga lume occidentală, iar generațiile mai în vârstă, care au trăit al Doilea Război Mondial, să dispară în somnul morții. Acest lucru este valabil pentru Franța, este valabil pentru Europa, dar și pentru toate celelalte popoare ale pământului care nu au trăit această revoluție a tinereții lor, care au rămas astfel supuse și respectuoase față de tradițiile lor. Schimbarea de comportament observată în Occident nu există în restul lumii, unde legea patriarhală a fost păstrată. Mentalitățile sunt, așadar, foarte diferite acolo, iar valorile morale îi separă foarte puternic de Occident. Cum putem fi surprinși în acest caz de o ciocnire a civilizațiilor? Era în pregătire și era inevitabilă. Totuși, ceea ce a făcut-o posibilă a fost natura tinerească a liderilor care au ajuns la putere peste tot.

La începutul acestui mesaj, am menționat adunarea deputaților ucraineni. Este clar că dorința de libertate națională a acestui popor a atins un nivel maxim, datorită tineretului gata să facă orice pentru a obține ceea ce își dorește. Cămașa de forță politică rusească nu li se mai potrivea și, mânați de demoni care doar așteptau acest lucru, au cerut succesiv răsturnarea președintelui rus legitim al Ucrainei și atașarea acesteia la Europa și NATO, dominat de SUA. În Rusia, în spatele virtualei sale „cortine de fier”, președintele Vladimir Putin a observat evenimentele și derivatele valorilor morale occidentale. Pentru el, Ucraina putea rămâne independentă, dar numai în cadrul alianței ruse. Cu toate acestea, cerând atașarea sa la NATO, Ucraina ar trăda pactul moral care leagă republicile țărilor din blocul estic. Deși oficial în pace, Estul și Vestul se află în opoziție politică și economică de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, în 1945. De fapt, cu Ucraina și sub sprijinul armat al NATO, vechiul „Război Rece” se încinge până la izbucnirea generală a celui de-al Treilea Război Mondial.

Găsesc în tânărul președinte ucrainean Volodimir Zelenski toate trăsăturile de caracter ale tinereții și, mai presus de toate, această determinare absolută și această încredere imperturbabilă în posibilitatea de a învinge Rusia. Această judecată se datorează în mod tipic tinereții sale, căci nu a cunoscut Rusia în război. Rusia pe care a cunoscut-o s-a ridicat încet, dar sigur, dintr-o ruină politică și economică umiltoare. Și în această perioadă, Occidentul și valorile sale au stârnit o dorință de libertate în rândul popoarelor din Est, unificate de moștenirea unor tradiții seculare. În dezastrul său, Rusia a permis statelor baltice și Poloniei să-și recâștige independența și să se alăture NATO pentru a se plasa sub scutul protector al SUA. Dar, la acea vreme, cererea Ucrainei a fost refuzată de tabăra occidentală. Prin urmare, a rămas în cadrul pactului țărilor estice unite cu Rusia. În 2013, în Ucraina, o revoluție populară l-a răsturnat pe președintele rus, iar după mai multe președinții eșuate, tânărul artist V. Zelenski a fost ales președinte în

2019. Tinerețea sa i-ar justifica tot comportamentul. Și-a luat dorințele drept realitate și a vrut să se alăture NATO și Uniunii Europene, cu orice preț. Amenințările trupelor rusești adunate lângă granița cu Ucraina, în Belarus, nu i-au schimbat cu nimic hotărârea. Și această încăpățănare, cu consecințele ei teribile, îmi amintește de împietrirea inimii faraonului în timpul exodului evreilor din Egipt. Și Dumnezeu a fost cel care i-a împietrit inima după trei refuzuri de a-și lăsa poporul de sclavi să plece. Această încăpățănare absolută avea un scop precis; Dumnezeu pregătea ruina Egiptului. În mod similar, încăpățănarea președintelui Zelenski a pregătit ruina taberei vest-europene căreia dorea să i se alăture și care l-a susținut în războiul său împotriva Rusiei. Tinerii aflați la putere sunt foarte hotărâți să își aplice deciziile, chiar dacă acestea au consecințe dezastruoase. Aproape toți tinerii lideri europeni se comportă în același mod. Simțindu-se onorați de cererea Ucrainei de a li se alătura, își riscă propria securitate furnizând arme destinate uciderii soldaților ruși și își imaginează, în mod prostesc, că nu au nimic de temut de Rusia, pe care au făcut-o dușmană. Cât de inconsistent! Nu văd decât o singură explicație pentru acest comportament aproape unanim: nebunia tinerilor, orbiți de Duhul lui Iisus Hristos, pe care îi disprețuiesc și îi ignoră complet. Și aceasta, întotdeauna cu scopul de a provoca distrugerea lor, ca și cum ar fi fost pentru Faraon.

Comparația dintre exodul evreilor și vremea noastră este atât de asemănătoare încât prima experiență ne oferă toate cheile pentru înțelegerea celei de-a doua. Observ aceste puncte comune: tânărul faraon care a ajuns la putere nu l-a cunoscut pe Iosif; tinerii, Macron și Zelenski, nu au experimentat al Doilea Război Mondial și puterea URSS, a Rusiei Sovietice. Faptele le-au fost relatate, dar ei nu le-au trăit. Acest lucru este valabil atât pentru faraon, cât și pentru tinerii noștri lideri de astăzi. Totuși, aceasta este întreaga diferență dintre instruirea prin instrucție și instruirea prin experiență trăită. Prima este doar teoretică și nu are niciun efect asupra minții umane, în timp ce cea de-a doua marchează profund întregul suflet al unei persoane. Faraonul care l-a cunoscut pe Iosif avea un motiv personal să aprecieze serviciile sale aduse întregului Egipt, deoarece faraonul îi încredințase guvernarea întregii sale țări. Darurile pe care Dumnezeu i le dăduse lui Iosif îl făcuseră apreciat și onorat. Mulțimi de vieți, inclusiv cele ale familiei sale evreiești, au fost salvate de foamete și nu puteau decât să-i fie recunoscătoare. Fără această experiență, tânărul nou faraon vede în acest popor evreu doar pericolul pe care numărul lor mare îl reprezintă în vremea sa pentru țara și populația sa. În mod similar, tinerii noștri lideri actuali au fost informați doar despre fosta putere a Rusiei Sovietice; dar propria lor experiență cunoaște doar o Rusie disprețuită de Occidentul cuceritor și triumfător. Pentru tineri, atașamentul față de un popor disprețuit nu este satisfăcător, iar cei mai ambițioși își doresc doar să schimbe această situație. Pentru ei, soluția este, așadar, să se alăture taberei occidentale bogate și libere, dar și perverse și corupte. Și aceste ultime două calități negative au fost într-adevăr găsite în Ucraina eliberată, care a devenit independentă de națiunea rusă; ceea ce justifică demiterile președințiilor succesive. Confruntată cu ascensiunea la putere a tineretului în tabăra occidentală, în Rusia, puterea rămâne mult timp în mâinile unui om din fostul KGB al Rusiei Sovietice. Prin urmare, ne aflăm față în față cu lipsa de experiență și experiența

trăită. Putem deja înțelege că cele două tabere nu se vor putea niciodată înțelege, nici împărtăși aceeași judecată. Războiul îl pune pe tânărul ambițios care își ia visele drept realitate împotriva încăpățănării unui faraon, iar acesta se confruntă cu un bătrân înțelept experimentat, la fel de hotărât să câștige ca și el. Acest bătrân înțelept nu își dorea războiul care distruge orice prosperitate și provoacă multe morți. Dar, observând perversiunea societății occidentale, dorea să-și protejeze țara, din care Ucraina era membru asociat încă de la independența sa. Bătrânul înțelept nu-și putea imagina consecințele întineririi liderilor occidentali. Cu vechii lideri, cauzele rupturii totale au fost evitate cu înțelepciune și nu putea prevedea nici măcar o clipă că tinerii lideri europeni ar fi suficient de nechibzuți să-l provoace furnizând arme adversarului și noului său dușman, Ucraina. Aceasta explică sensul abordării sale inițiale: „sunetul bocancilor și al tancurilor” la granița cu Ucraina ar fi trebuit să fie suficient pentru a calma ambițiile acestui tânăr. Dar bătrânul înțelept ignoră rolul pe care Dumnezeu i l-a pregătit pentru a-și îndeplini planul sumbru și purificator. Astfel, se trezește prins într-o spirală de escaladări războinice pe care nu le-a premeditat. El va duce planul lui Dumnezeu până la capăt, un plan pe care nimeni, nici pe pământ, nici în cer, nu-l poate împiedica să se îndeplinească. De mult timp am observat cum timpul favorizează acceptarea valorilor morale în schimbare, dar nu mi-am dat seama că ascensiunea la putere a tineretului conducător va permite izbucnirea celui de-al Treilea Război Mondial. Astăzi, demonstrația este înțeleasă și făcută. Cei 77 de ani de pace trebuiau să treacă pentru ca ultimii martori ai celui de-al Doilea Război Mondial să dispară sau să nu mai aibă nicio influență asupra deciziilor luate de tineretul conducător. Și aceasta explică de ce, de două ori la rând, Dumnezeu l-a impus Franței și populației sale pe tânărul președinte E. Macron, tipic mândru, arogant, ambițios și rebel. Puteți astfel înțelege de ce, ascultând doar lipsa sa de experiență, natura sa îl împinge să conteste puternica Rusie, pentru că își trăiește visul, o lume în care oamenii reușesc întotdeauna să evite ce e mai rău, prin negocieri lungi, dar eficiente. În timpul tinereții sale, nu este oare asta ceea ce a confirmat istoria împlinită? Lăsând deoparte pe Dumnezeu și acțiunea sa puternică, spiritul uman se hrănește din experiențele trăite. Iar cele ale tinerilor care au ajuns la putere au fost doar pace și aranjamente diplomatice. Cum ar putea acești tineri necredincioși, hrăniți doar de secularism, să înțeleagă că Cel Atotputernic, Dumnezeul invizibil, le folosește slăbiciunea și defectele pentru a-și îndeplini proiectul punitiv și distructiv? Această înțelegere este privilegiul acordat doar celor pe care El îi iubește, pentru că El le iubește faptele care le fac credința vie, prin urmare; un model de credință plăcută lui Dumnezeu.

De la modelul tânărului nou faraon, în Franța, un prim „rege-copil” a apărut la vârsta de cinci ani, sub numele de Ludovic al XIV-lea. Întinericul moral și religios al domniei sale a fost mascat de petrecerile somptuoase pe care le-a organizat în palatul său de la Versailles. Atrăgând toți nobilii bogați la palatul său pentru a-l înconjura, el a devenit „regele soare”, înlocuind la Versailles adevăratul soare pe care Dumnezeu l-a făcut rar și slab încălzit de-a lungul lungii sale domnii de 70 de ani. Frigul, înghețul și gheața erau prezente în climă în timp ce regele se plimba pașind pe Allée des Glaces, în palatul său, între două războaie costisitoare și permanente, adevărate blesteme pentru populația franceză. În această

experiență, Dumnezeu a adresat Franței un mesaj neprimat și neînțeles. Dar acest mesaj își capătă întreaga semnificație în timpul nostru, unde același principiu este reînnoit: la vârsta de treizeci de ani (cazul lui Zélenky), un lider nu posedă nici experiența trăită, nici înțelepciunea oamenilor mai în vârstă, deși această înțelepciune nu este automată, așa cum a dovedit-o aprigul și beligerantul Joe Biden, președintele SUA. Prin urmare, într-o țară democratică se poate fi bătrân și furios. Adevărata înțelepciune este un dar de la Dumnezeu, prin urmare, ea poate fi găsită foarte rar, având în vedere impietatea răspândită în lumea noastră. Nu poate fi dăruită unei societăți necredincioase și seculare, care L-a alungat pe Dumnezeu din gândurile sale. Dar asta nu o va împiedica să-i impună programul său, în care i-a pregătit un sfârșit trist și teribil. „Regele Copil” este o poveste care se termină prost; visul imposibil se termină într-un coșmar.

Am observat o asemănare izbitoare în evenimentele care au avut loc succesiv în Franța în 2017, apoi în Ucraina în 2019, în ceea ce privește alegerile a doi tineri președinți în vârstă de aproximativ patruzeci de ani. Alegerile lor au fost marcate de o reînnoire a vicepreședinților, compuși, de asemenea, dintr-o majoritate covârșitoare de tineri care doreau să se alăture omului care se conforma idealului lor: tânăr, educat, modern și încrezător în sine. În această alegere, gândirea politică tradițională dispare, situația se bazează mai mult pe imaginea grupie-ului care se alătură idolului său. Aceste schimbări au fost favorizate de exasperarea oamenilor din cauza eșecurilor electorale anterioare, atât în Franța, cât și în Ucraina.

O altă asemănare este că ambii președinți candidează singuri, fără sprijinul unui partid politic preexistent. Și după victoria lor electorală, își adună fanii prin alegeri parlamentare. Niciunul dintre acești deputați fanatici nu este gata să conteste autoritatea idolului lor. Sunt ca niște clone ale personalităților lor. Vor fi de acord cu ei chiar dacă greșesc. Franța în 2017 și Ucraina în 2019 se află sub un regim mistic, dar ireligios. La aceste două date, principiul politic democratic tradițional occidental încetează și dispare, iar puterea trece în mâinile unor tineri fanatici cu o putere imensă asupra ambelor națiuni.

Am întocmit acest portret robot al adjuncților noștri prezidențiali francezi:

Sunt pentru Europa și mai mult, aspiră la o uniune universală. Educați și calificați, vorbesc fluent cel puțin engleza, iar limbile străine nu-i deranjează. Guvernând într-o manieră tehnocratică, detaliile sunt ignorate cinic. Da, cinismul este deosebit de caracteristic pentru ei. Într-un mesaj anterior, am menționat nonșalanța președintelui Macron față de propunerea sa de a plăti un bonus de 100 de euro lucrătorilor, dar numai de către companiile care au fost de acord să-l plătească; păcat de ceilalți angajați. Cinismul declarației este evident. Acest cinism este evident și în reacția tinerilor aleși. Deși parțial contestat de o mare parte a electoratului și susținut de mai puțin de 15% din totalul alegătorilor înregistrați, întrucât ratele de abținere de 52% și 54% la alegerile prezidențiale și legislative nu sunt luate în considerare, ei reacționează arogant revendicând rata ridicată din al doilea tur al alegerilor, o cifră justificată doar pentru a obține respingerea detestatului Adunare Națională. Și această ură dovedește că Franța nu mai aparține adevăraților francezi; și așa este de mult timp. Bărbatul matur știe să țină cont de cifrele reale care îl aduc la putere, dar noul tineret ignoră acest criteriu

și se comportă cinic precum un autocrat puternic susținut. Doar ideile și dorințele sale contează, iar Constituția celei de-a Cincea Republici favorizează această nebie nedreaptă.

Pentru a-și masca deficiențele, mândri de poziția lor, vorbesc repede, crezând că acest flux de cuvinte demonstrează stăpânirea perfectă a subiectelor pe care se bazează discursurile lor. Dar, reluând discursurile lor cu încetinitorul, descoperim erori și minciuni pe care jurnaliștii care le interviează nici măcar nu le observă. Chiar în această zi, invitat la un canal de știri TV, noul raportor al guvernului, Olivier Véran, o adevărată clonă a președintelui Macron, în fluxul său rapid de vorbire, a vrut să-i liniștească pe francezi cu privire la creșterea cu 3,5% a prețurilor chiriilor, spunând că APL (Asistența Personalizată pentru Locuințe) va fi, de asemenea, majorată cu aceeași rată. Și, cu aceeași rapiditate, a îndrăznit să concluzioneze că majorarea va fi astfel anulată. Știe omul acesta să numere? Așa s-ar întâmpla dacă APL ar acoperi întregul preț al chiriei; dar acest ajutor acoperă doar o parte din el. Mesajul său a fost, așadar, fals și înșelător. Dar natura superficială și cinică a acestor noi seducători publici este astfel demonstrată. Jurnaliștii prezenți, desigur, nu au remarcat nimic, nici în prezența lui, nici după ce a părăsit platoul... Trebuie spus că nu primesc APL, salariile lor mari îi fac inutili.

Tinerii noi deputați sunt profund umaniști, iar gândirea lor universalistă îi conduce la ură față de naționalismul care privilegiază adevărații francezi. Situația este, așadar, paradoxală, deoarece visul lor universalist care încurajează primirea trebuie finanțat exclusiv de țara lor, ale cărei interese financiare au fost de mult distruse de globalizarea comerțului și de multiplele sale relocări către China, în principal, dar și intern, către alte națiuni ale UE. Iar tinerii noștri politicieni cultivă paradoxul în plină desfășurare, deoarece urând naționalismul francez, cel al țării lor, aprobă cheltuielile ruinoase oferite Ucrainei pentru lupta sa, care nu este altceva decât naționalismul absolut al celei mai grave încălțănări manifestate de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Paradoxul și inconsecvența domnesc, așadar, asupra Franței și, pentru ca aceasta să scape de distrugerea sa, ar fi nevoie de un miracol care nu va veni niciodată. Cert este că echipa capabilă să o termine este într-adevăr la locul ei. Și dacă va reuși, se va datora Constituției celei de-a Cincea Republici Franceze, pe care mulți jurnaliști politici o critică deja pentru natura sa excesiv de monarhică; Însă aceste reacții recente nu se adaptează decât la mărturia populară a ultimelor alegeri, care nu au fost foarte favorabile partidului LREM aflat la ieșire, care a fost totuși reales prin alianțe electorale de circumstanță. Lecția pe care o trag din aceste lucruri este că, din 1958, începutul celei de-a Cincea Republici, sistemul democratic a fost folosit de autocrați doar pentru a câștiga puterea. După care, în special din 2012, „regele-copil” rebel guvernează și își impune doar voința. Acestea fiind spuse, tipul de regim care guvernează este secundar; ceea ce este principal este binecuvântarea divină care se află asupra liderului; și aici se află explicația tuturor eșecurilor observate pentru toate regimurile, deoarece nu există pe tot pământul niciun lider binecuvântat de Dumnezeu și nici niciun popor care să fie.

La putere, tinerii vor să mulțumească și să seducă oamenii de rând. Rata lor de susținere depinde de acest succes. De asemenea, guvernul lor pare amabil

prin distribuirea de cecuri de ajutor, eliminarea taxelor și impozitelor, așa cum oamenii ar arunca pâine unor rațe recunoscătoare și gălăgioase. Dar, în același timp, deciziile lor de a închide economia și țara timp de doi ani în contextul epidemiei de Covid-19 au ruinat Franța. Astăzi, ajutorul militar acordat Ucrainei și sancțiunile impuse Rusiei vor termina cu națiunea franceză, fără ca aceasta să își poată reveni vreodată.

Pentru a-și îndeplini planul distructiv profețit, Dumnezeu a creat situații deosebit de favorabile pe pământ; în special, sosirea bruscă la putere a unor tineri aroganți și lipsiți de experiență. Însă, mijlocul care iese cel mai mult în evidență este separarea limbilor, care stă la baza tuturor revendicărilor naționaliste. Astfel, El dă o lovitură fatală spiritului „*Babelului*” care unea popoarele în „*alianțe umane*”. Și în ciuda acestor „*alianțe*”, separarea și războiul revin și se impun. Dar cum ar rezista aceste „*alianțe*”? Când știm că Dumnezeu a spus în Daniel 2:43: „*Ai văzut fierul amestecat cu lutul, căci cu alianțele omenești se vor amesteca; dar nu se vor uni unul cu altul, așa cum fierul nu se amestecă cu lutul*”

Separarea limbilor este subliniată în Apocalipsa 10:11: „*Și mi s-a zis: «Trebuie să procești din nou înaintea multor popoare, neamuri, limbi și împărați».*” Aceste „*limbi*” separă națiunile care au intrat în UE și justifică „*alianța*” superficială revelată de Dumnezeu. Spre deosebire de UE, SUA sunt unificate prin „*limba*” oficială engleză a țării, dar uniunea lor este deja amenințată de răspândirea „*limbii*” spaniole. Astfel, de la „*Babel*” încoace, Dumnezeu posedă această armă formidabilă pentru a rupe „*alianțele umane*”: „*limba*” vorbită, care este cimentul unificator al fiecărui popor. Și peste tot în Europa, dar mai ales în Franța, primirea masivă și forțată a străinilor, care le importă „*limba*”, cultura și religia lor, a ajuns să ucidă unificarea, creând cauze pentru dispute interne suplimentare, chiar mai periculoase decât cele care i-au opus francezilor prin pământ și sânge.

Președinții celei de-a 3-a^{și} a 4-a^{republici} au fost aleși cu toții la o vârstă înaintată. În cea de-a 5-a, acesta este și cazul primilor doi președinți: generalul de brigadă Charles de Gaulle și finanțatorul Georges Pompidou. Al treilea, Valéry Giscard d'Estaing, a fost ales mult mai tânăr, în 1974. Avea atunci 48 de ani și a devenit cel mai tânăr președinte ales în Franța din 1845. În guvernul anterior, a fost ministru al Finanțelor și Economiei. Consecințele tinereții sale sunt demne de remarcat și deja foarte dăunătoare pentru țară. Prin crearea bazelor UE împreună cu Germania, a lipsit Franța de adevărata sa independență. A vrut să facă pe plac și a cedat revendicărilor liberticide ale tineretului poporului. A autorizat stabilirea familiilor muncitorilor maghrebi în Franța prin legea sa privind reîntregirea familiei între 1976 și 8/12/1978, când a căpătat forma actuală. Legea a fost introdusă de prim-ministrul Jacques Chirac în 1976 pentru a satisface cerințele puternicului grup de construcții de locuințe Francis Bouygues, membru al partidului său politic, RPR. În aceste circumstanțe, Islamul maghreb s-a impus în număr mare în Franța, continuând până în prezent. Al patrulea președinte a fost avocatul, François Mitterrand. A fost ales la vârsta de 65 de ani în 1981 și a inaugurat guvernul socialist pentru două mandate complete de șapte ani sub egida „trandafirului”, simbol al iubirii. Om de cultură și mare umanist, a favorizat și

revendicările liberticide ale tinerilor. „Trandafirul” avea să schimbe mentalitățile și să promoveze legitimitatea abominațiilor sexuale. Sub conducerea sa, imigranții maghrebi au fost mai protejați ca niciodată, în timp ce acțiunile lor delincvente nu au făcut decât să se intensifice; și a apărut expresia „nu te atinge de prietenul meu”. Notă: pentru prezența și autoritatea sa, a primit porecla de „zeu” de la jurnaliștii umoristici și simbolul unei broaște verzi, binemeritat, deoarece broasca este clasificată drept impură de către Dumnezeu. Sub conducerea sa însă, principiile divine au fost atacate. Ca al cincilea președinte, Jacques Chirac i-a succedat, la vârsta de 63 de ani, în 1995. A fost un politician autentic, format de ENA. Înflăcărat și dur în tinerețe, la 63 de ani, a vrut mai presus de toate să mulțumească pe toată lumea. După el, al șaselea președinte, Nicolas Sarkozy, a fost ales la vârsta de 52 de ani, în 2007. Era avocat de afaceri. Odată cu el, Franța a fost guvernată de un om de origine maghiară care, din 1968, a fost purtătorul de cuvânt al tinerilor fani ai RPR-ului lui Jacques Chirac. Sosirea sa la putere a marcat, așadar, momentul în care generația protestatară din mai 1968 a condus țara Franței. Iar blestemul pentru Franța s-a intensificat. Prin alegerile sale politice, a privat Franța de protecția libiană și a favorizat cuceririle islamice în Libia. Al șaptelea președinte, François Hollande, deși foarte francez, a fost ales la vârsta de 58 de ani, în 2012. El a fost, de asemenea, un produs pur al ENA (Școlii Naționale de Administrație). Cu el, partidul „Roza” a guvernat din nou. Și a adus în Franța apogeul abominațiilor sexuale condamnate de Dumnezeu, prin legalizarea căsătoriei pentru toți, heterosexuali, homosexuali, bisexuali, transsexuali etc. Iar al optulea și ultimul președinte actual al Franței este Emmanuel Macron. A fost ales la vârsta de 39 de ani, în 2017. Finanțist la banca Rothschild (ca și al doilea președinte, Georges Pompidou), a fost consilier al președintelui Hollande și apoi ministru al Economiei, Industriei și Afacerilor Digitale. Astfel, a devenit cel mai tânăr președinte din 1845. Și întruchipează visul american și seduce tineretul pe care îl reprezintă el însuși. Pentru a stabili și dezvolta o societate digitală, destabilizează echilibrul social francez. Acest lucru se întâmplă într-un moment în care delocalizarea către China îi privează pe francezi de locuri de muncă. Cu nonșalanță și cinism, impune schimbări inspirate de spiritul său pro-european și universalist. Ruinează Franța prin închiderea operațiunilor sale timp de doi ani din cauza epidemiei de Covid-19. Apoi, el încheie oferind sprijinul său armat și financiar Ucrainei. Sancțiunile adoptate împotriva Rusiei se întorc împotriva Franței și a altor competitori europeni. Franța este gata să fie predată inamicilor săi.

Conform lui Ezechiel 2, în care cuvântul „*răzvrățiți*” apare de șase ori din zece versete, timpul sfârșitului legămintelor divine este marcat de acest criteriu al comportamentului „*răzvrătit*”. Însă, în momentul sfârșitului Ierusalimului, care a precedat ultima deportare în Babilon, adică între -605 și -586, trebuie să observăm vârsta ultimilor trei regi la momentul în care a început domnia lor.

Primul, Ioiachim, avea 25 de ani, conform 2 Regi 23:36-37: „***Ioiachim avea douăzeci și cinci de ani când a început să domnească și a domnit unsprezece ani la Ierusalim. Numele mamei sale era Zebuda, fiica lui Pedaia din Ruma. El a făcut ce este rău înaintea Domnului, așa cum făcuseră părinții săi.***”

Al doilea, Ioiachin, avea 18 ani conform 2 Regi 24:8-9 (sau 8 ani conform 2 Cronici 36:9, această divergență excepțională a fost totuși legitimată de Dumnezeu pentru a testa credința): „ **Ioiachin avea optsprezece ani când a început să domnească și a domnit trei luni la Ierusalim. Numele mamei sale era Nehușta, fiica lui Elnatan din Ierusalim. El a făcut ce este rău înaintea ochilor lui YHWÉH , întocmai cum făcuse și tatăl său.** ”

Al treilea, Zedechia, avea 21 de ani, conform 2 Regi 24:18-19-20: „ **Zedechia avea douăzeci și unu de ani când a început să domnească și a domnit unsprezece ani la Ierusalim. Numele mamei sale era Hamutal, fiica lui Ieremia din Libna. El a făcut ce este rău înaintea Domnului , întocmai cum făcuse Ioiachim. Din cauza mâniei Domnului împotriva Ierusalimului și a lui Iuda, i-a izgonit dinaintea feței Sale. Și Zedechia s-a răsculat împotriva împăratului Babilonului.** ”

În vremea noastră, „ Zedechia ” al nostru se numește Emmanuel Macron. Și el se angajează și angajează Franța într-o „revoltă” războinică împotriva „ Nebucadnețarului ” nostru, Vladimir Putin; președintele Rusiei, principala putere nucleară mondială. Ca și pe vremea lui Ieremia, Daniel și Ezechiel, cu UE, Franța „ face ” și legalizează „ răul ”, la fel ca vechiul Israel la vremea sa, iar natura „ răzvrătită ” a tineretului este de fiecare dată pusă sub semnul întrebării. Sfârșitul națiunilor este identic cu sfârșitul vechiului Israel al Dumnezeului celui Viu. Aceleași cauze generează aceleași judecăți și pedepse divine.

Lecția care trebuie învățată este că utilizarea autorității este diferită în funcție de vârsta liderului, din cauza construcției progresive a experienței care îl formează și îl modelează. Președinții care au cunoscut regimul celei de-a 4-a Republici au făcut un uz moderat de puterile pe care le-a conferit a 5-a Republică . Însă ultimul nu a trăit această experiență și, în mâinile sale, Constituția ia forma concretă și reală a regimului autocratic instaurat de generalul de Gaulle; aceea a unei monarhii parlamentare care poartă toate dezavantajele unei puteri absolute, personale, capricioase și rebele. Nenorocirea este pentru oamenii vizați de mânia dreaptă a lui Dumnezeu: Franța republicană seculară și Uniunea Europeană a Tratatului de la Roma, adică „ fiara stacojie ” din Apocalipsa 17:3 pe care „ așezată ” Roma papală catolică; Roma, „cetatea celor șapte coline”: „ M-a dus în duh într-un pustiu. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie , plină de nume de blasfemie, având șapte capete și zece coarne ” .

Prin crearea Uniunii Europene, unitatea face puterea, țările europene au devenit încrezătoare și arogante față de alte națiuni terestre. Simțindu-se protejate de scutul NATO, la care tânărul președinte Sarkozy a adus Franța, europenii și-au dat dreptul să intervină în războaiele externe și să-și impună dreptatea. Acesta este încă un rod atribuibil tinereții, făcută și mai arogantă atunci când aceasta realizează uniuni. Construcția europeană a fost facilitată de alegerea celui mai tânăr președinte al Republicii Franceze din 1845 încoace, Valéry Giscard d'Estaing. Dar cel mai recent președinte francez, Emmanuel Macron, și mai tânăr, este și mai arogant și autoritar. Și acest drept de a interveni în conflicte externe, care a devenit un obicei natural în Europa, un drept numit „dreptul de intervenție umanitară”, explică sprijinul său actual pentru Ucraina și cel al tinerelor autorități europene. Din păcate pentru ele, puternica Rusie nucleară nu este slaba Serbia pe

baza căreia NATO a forțat Kosovo să le fie luat și dat albanezilor. Unitatea poate într-adevăr să facă putere, dar creează și periculos de aroganță care îl face pe șoarece să atace pisica, iar în cazul nostru, pe cocoșul gal să-l irite pe ursul rus.

În concluzie, oricine poate vedea cauza „*aroganței*” tinereții: ei nu fac diferența între „a vrea” și „a putea” și nu știu când să renunțe și să se pună la îndoială. În Daniel 7:8, după ce l-a muștră și l-a condamnat pe regele Nebucadnețar în Daniel 5:20, Dumnezeu atribuie regimului papal „*aroganța*”, iar comparația cu tineretul de astăzi este bogată în lecții. Papalitatea acționează cu „*aroganță*” pentru că se crede investită și susținută de Dumnezeu, în timp ce îl trădează prin neascultarea sa. Tineretul acționează cu „*aroganță*” pentru că nu crede în existența lui Dumnezeu și ignoră cerințele sale. Astfel, falsa credință și ateismul dau același rod al „*aroganței*”, care este rodul mândriei umane, care ea însăși o separă de Dumnezeu. Întrucât El „*se împotrivesc celor mândri și dă har celor smeriți*”, conform 2 Petru 5:5, al cărui mesaj este destinat în special tinerilor „*aroganți*” din fire: „*Tot așa, și voi, tinerilor, fiți supuși bătrânilor . Și toți îmbrăcați-vă cu smerenie în purtarea voastră unii cu alții . Căci Dumnezeu se împotrivesc celor mândri, dar dă har celor smeriți.*”

Aceasta încheie acest studiu pe tema „regilor copii” aroganți.

Sfârșitul lumii: un test al credinței

În lume, religiile monoteiste se luptă pentru autenticitatea reprezentării lor a lui Dumnezeu pe pământ. Și la lupta lor se adaugă diverse forme de religii mai mult sau mai puțin filozofice. Din 1843, religia protestantă s-a destrămat în multiple grupuri independente care o divid și creează o confuzie dăunătoare cauzei lui Hristos. Stăpânul dezbinării este diavolul, deoarece, la rândul său, Isus îi binecuvântează în unitatea perfectă a adevărului său, pe adevărații săi aleși. El s-a rugat pe pământ pentru această unitate cu mare insistență, conform lui Ioan 17:21-22-23: „*ca toți să fie una , așa cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine, ca și ei să fie una în Noi , pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, le-am dat-o, ca să fie una , așa cum și El este în Mine*”. „*Noi suntem una , Eu în ei și Tu în Mine, pentru ca ei să fie desăvârșiți în una , și să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit așa cum M-ai iubit pe Mine.*” Rețineți că numai în această unitate a adevărului, în conformitate cu modelul său perfect, lumea își poate identifica adevărații aleși. Din 1843, religia protestantă divizată a fost opusul acestor criterii, iar în Apocalipsa 9, Isus denunță această intoxicație religioasă înșelătoare sub tema „trâmbiței a cincea ” . „*Trâmbițele*” sunt pedepse divine. În ce constă pedeapsa acestei „*trâmbițe a cincea*”? Răspunsul este dat în versetele 5-6 și 11: „*Și li s-a dat nu să-i omoare, ci să-i chinuie cinci luni; , Și chinul lor era ca chinul scorpionului când lovește un om .*” Dumnezeu descrie condițiile „*morții a doua*” deja menționate în mesajul „*Sardes*” din Apocalipsa 3:1: „*voi sunteți considerați vii și sunteți morți*”. Versetul 6 descrie „*moartea a doua*”, spunând: „*În zilele acelea, oamenii vor căuta moartea și n-o vor găsi; vor dori să moară, dar moartea va*

fugi de ei". Iar versetul 11 dezvăluie abandonarea lor în mâinile diavolului: „Și aveau ca împărat peste ei *pe îngerul adâncului, al cărui nume în ebraică este Abaddon și în greacă este Apolion*". „Și prin plasarea lucrării Distrugătorului desemnat în ebraică și greacă, Dumnezeu denunță trădarea Bibliei care îi conduce pe protestanți la predarea diavolului: Distrugătorul Principal. Rezultatul acestei distrugerii a Bibliei este, prin urmare, multiplicarea grupurilor care o interpretează în felul lor. Acesta este motivul pentru care situația aparentă este cea a unei alianțe ipocrite, deoarece fiecare condamnă în mintea sa alegerea făcută de celălalt. Transmit aici o nouă idee exclusivă care mi-a fost inspirată în acest moment. Cuvintele Abaddon și Apollyon înseamnă, respectiv în ebraică și greacă, „Distrugător” și „care distruge”. Dar asta nu este tot, deoarece cuvântul ebraic „Abbadon” este compus din două rădăcini ebraice care sunt: „Ab” care înseamnă „Tată” și „Adon” care înseamnă Domn; apoi cuvântul grecesc „Apollyon” este compus din două rădăcini grecești care sunt: „Apo” și „Lyon” sau, pentru „apo”, un adverb care sugerează o distanță, o plecare sau o separare de „*Leul, din seminția lui Iuda*”, conform Apocalipsei 5:5: „*Și Unul din bătrâni mi-a zis: „Nu plânge! Iată, **Leul din seminția lui Iuda**, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei.*” „Astfel, mărturia biblică a vechiului legământ este plasată sub egida Domnului Tată, iar cea a noului legământ sub egida Separării Leului din Iuda sau a plecării, începutul mărturiei sale. Și această separare este într-adevăr confirmată, deoarece Dumnezeu a respins mai întâi națiunea evreiască din cauza respingerii sale a lui Mesia Isus, „*leul din seminția lui Iuda*” și a mărturiei sale despre noul legământ. Dar acest mesaj privește, de data aceasta, credința protestantă care, recunoscându-L pe Isus, disprețuiește vechiul legământ, mărturia „Domnului Tată”. De asemenea, logic, aceasta suferă, la rândul ei, respingerea de către Dumnezeu. Această descoperire m-a determinat să caut sensul profund al cuvântului „Apocalipsă”. Și aici, două rădăcini grecești alcătuiesc acest cuvânt. Găsim adverbul „apo” asociat cu verbul „calypto” care înseamnă a acoperi, a ascunde. Adverbul „apo” care îl precede sugerează retragerea sau îndepărtarea vălului sau a învelișului care ascunde, de unde și sensul său general: revelație. Odată cu aceste noi perle prețioase depuse, pentru lumea observatoare și victimă, confuzia religioasă este totală, atât de multe și diferite sunt propusele...” opțiuni. Totuși, din 1843, Dumnezeu ne-a oferit o modalitate foarte simplă de a separa tabăra de falșii săi dușmani creștini: ei Îl slujesc și Îl venerază duminica, ziua de odihnă stabilită pe 7 martie 321 de Constantin I, ^{împăratul} cuceririlor romane.

Totuși, există o modalitate de a-i face pe toți să fie de acord, cu condiția ca toți să fie de acord să ia în considerare anumite fapte evidente. Pe vremea lui Solomon, reputația înțelepciunii acestui rege al evreilor a adus-o pe regina din Șeba din Etiopia să-l întâlnească personal. Întâlnirea a fost atât de eficientă încât ea s-a întors în țara ei, o închinătoare a adevăratului Dumnezeu Creator, după cum o demonstrează cuvintele ei din acest verset din 1 Regi 10:9: „*Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeuul tău, care te-a favorizat și te-a pus pe tronul lui Israel! Pentru că Domnul iubește pe Israel pentru totdeauna, te-a pus împărat ca să faci dreptate și dreptate.*” Apoi, pe vremea lui Isus, Duhul l-a condus pe Filip pe un drum unde a întâlnit un famen etiopian pe care l-a învățat și l-a botezat în numele

lui Isus Hristos, conform Faptelor Apostolilor 8:34-39: versetele 37-38: „*Filip a zis: «Dacă crezi din toată inima ta, poți!» Famenul a răspuns: «Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.» A poruncit să se oprească carul; și amândoi, Filip și famenul s-au coborât în apă, iar Filip l-a botezat pe famen .»* Biblia nu este doar o simplă carte, ci este, mai presus de toate, „cuvântul lui Dumnezeu” scris pe care El îl folosește direct, cu putere, prin Duhul Său, pentru a-i învăța pe cei pe care îi convertește. Explicația pentru numărul mic de oameni iluminați nu constă în limitarea înțelegerii Bibliei. În timpul nostru, este vorba de dezinteresul real al maselor umane pentru viața invizibilă, acesta fiind cazul mai ales în Occident și în înrădăcinarea tradițiilor moștenite în Orient și Maghreb.

Totuși, există un mesaj vital de care are nevoie fiecare persoană de pe acest pământ. Este cunoașterea faptului că Dumnezeu a profețit sfârșitul experienței vieții pământești. Într-adevăr, principalul defect uman este ignoranța programării lui Dumnezeu cu privire la acest sfârșit al lumii. Necredincioșii, care nu cred în lectura literală a relatării Genezei, ascultă oamenii de știință care atribuie pământului nostru o existență care se întinde pe milioane și miliarde de ani; acest lucru este complet fals, dar fără credință în Dumnezeu, ei cad victime propriului raționament fals. Dar acești oameni nu își imaginează deloc un sfârșit al lumii și, an de an, îi aud făcând planuri pentru anul 2050 și chiar, în ultima vreme, pentru 2100, când mai au cel mult opt ani de viață în fața lor; și cu atât mai puțin pentru viitoarele victime ale celui de-al Treilea Război Mondial.

Prin urmare, consider că cel mai important element pe care Dumnezeu îl revelează oamenilor este programarea unui sfârșit al lumii care va pune capăt oricărei speranțe false sau oricărei interpretări false a vieții umane. Ca recompensă oferită aleșilor săi adevărați, răscumpărați, iubiți, Dumnezeu merge mai departe, întrucât plănuise să le dezvăluie data acestui sfârșit al lumii. Și de ce sunt ei iubiții lui? Pentru că ei au crezut mai întâi în acest sfârșit al lumii. Cine crede în sfârșit al lumii dovedește că crede cu adevărat în existența lui Dumnezeu care îl poate astfel binecuvânta cu toată legitimitatea; aceasta este norma adevăratei credințe. Restul este o continuitate logică: dacă cred în Dumnezeu, cred în ceea ce spune El și studiez tot ce a spus. Cel mai mult apare în textele sale profetice. Descoperirea faptului că profețiile antice s-au împlinit perfect la vremea lor hrănește încrederea în cei care încă nu s-au împlinit.

Sfârșitul lumii apare, anunțat clar, în Daniel 2, în învățătura transmisă de statuia care profetizează cinci stăpâniri pământești până la întoarcerea lui Hristos. Iar anunțul dezintegrării întregii statui din cauza loviturii pietrei proclamă clar sfârșitul umanității pe pământ. Descoperind această învățătură, omul învață că timpul nu-i aparține. Dumnezeu și numai El este cel care a stabilit-o de-a lungul celor șase mii de ani acoperiți de povestea biblică. Sfârșitul lumii este la fel de logic ca începutul său. Ridicat într-o clipă și ieșind din neant, pământul a apărut sub forma unei simple sfere de apă create într-un vid absolut. În următoarele șase zile, mereu la porunca sa, l-a organizat până în a șasea zi când l-a format pe om după chipul său. Și acest om era superb, glorios și perfect; în niciun fel un pește sau o maimuță. Dar din cauza păcatului originar, a neascultării de porunca lui Dumnezeu, această glorie a fost doar trecătoare. Moartea, plata păcatului, conform Romani 6:23, a intrat în om și în toată creația pământească. A venit un potop,

distruge toată viața câștigată iremediabil prin rău, dar prin Noe și familia sa, cunoașterea lui Dumnezeu și a legilor sale morale și fizice a fost transmisă de-a lungul timpului și până la noi.

Trebuie să fim conștienți de faptul că viața umană obișnuită, normală, nu ne permite să ne gândim la un sfârșit al lumii. Oamenii mor, iar alții se nasc; pentru ochii umani, procesul pare nelimitat în timp. Mai mult, pe vremea lui Noe, cuceriti de aceeași convingere că viața colectivă nu avea limite, antediluvienii nu l-au crezut pe Noe când a anunțat venirea unui potop de ape. De asemenea, ne putem imagina râsul și sarcasmul celor care l-au văzut construind o clădire menită să plutească; aceasta pe un pământ perfect uscat. Iar moartea lor s-a datorat unei acțiuni miraculoase a lui Dumnezeu, deoarece el a creat atâta apă câtă era necesară pentru a acoperi cei mai înalți munți de pe pământ. Sfârșitul lumii care este în fața noastră se va datora tot unui miracol puternic, dar de data aceasta, Dumnezeu nu va chema apa sau focul; el va apărea pe deplin vizibil dușmanilor săi pentru a-i lupta și a-i distruge El însuși.

Anunțul sfârșitului lumii este o exclusivitate biblică divină. Prin dezvăluirea acestui proiect final, Dumnezeu îi îndeamnă pe bărbați și femei să-și recunoască statutul de creaturi. El ne spune tuturor că viețile noastre se desfășoară conform unui plan pe care l-a programat. Și acest program este rezumat în textul Sabatului din a patra dintre Cele Zece Porunci ale Sale, conform Exodului 20:8-9: „*Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca s-o sfințești. Șase zile să lucrezi și să-ți faci toată lucrarea.*” Întrucât săptămâna este modelată după cei șase mii de ani ai timpului uman, prin acest mesaj, Dumnezeu îi spune omului: „Ai șase mii de ani să acționezi pe pământ, apoi va veni sfârșitul lumii.” Și acest sfârșit al lumii va marca intrarea doar a celor aleși în „*cea de-a mia de ani*” a celui de-al șaptelea mileniu terestru, care va constitui marea odihnă sau marele Sabat pentru Dumnezeu și aleșii Săi răscumpărați prin sângele lui Isus Hristos; „*cea de-a mia de ani*” citată în Apocalipsa 20.

Anunțul sfârșitului lumii reprezintă, așadar, doar pentru aleșii săi, intrarea într-o fericire inexprimabilă, dar pentru necredincioși este, dimpotrivă, detestabil și temut, deoarece va marca sfârșitul vieții lor frivole și lacome, sfârșitul tuturor plăcerilor lor carnale pământești. De aceea, acest singur subiect al sfârșitului lumii poate servi drept test pentru a identifica gândurile secrete ale inimilor omenești.

La jumătatea distanței dintre credincios și necredincios, unii vor să creadă în posibilitatea sfârșitului unei lumi, adică sfârșitul unei norme pământești care ar fi înlocuită de o altă normă pământească. Pentru că, în falsă credință, mulțimi cred în instaurarea împărăției lui Isus Hristos pe pământ, înșelate de textele citatelor care o anunță. Acest lucru este adevărat, dar trebuie să pătrundem în revelațiile subtile din Apocalipsa 20 pentru a înțelege că între revenirea glorioasă a lui Isus Hristos și instalarea aleșilor pe noul pământ, are loc inserarea „celor o mie de ani” de judecată cerească. Concurenții vor spune că nimic nu specifică faptul că această judecată este îndeplinită în cer în acest capitol 20. Acest lucru este încă adevărat, dar această precizie este indicată clar în Apocalipsa 4:1: „***După aceea***, m-am uitat și iată că ***o ușă era deschisă în cer***. Cel dintâi glas, ca o trâmbiță, pe care l-am auzit, vorbind cu mine, a zis: « ***Suie-te aici și-ți voi arăta lucrurile care trebuie să fie după aceea*** ». ” Urmează ghidul: Ceea ce precede acest mesaj a fost

ultima eră pământească a Bisericii lui Hristos, desemnată prin numele Laodiceea, nume care înseamnă: judecata poporului. În cele din urmă, credința adventistă este pusă la încercare în 1994, iar binecuvântarea lui Isus Hristos este continuată de credința adventistă dizidentă până la revenirea glorioasă a lui Isus Hristos. Așa că, după această judecată a poporului adventist, vine, după revenirea lui Hristos, judecata cerească a „celor o mie de ani” ale celui de-al șaptelea mileniu. Și în acest capitol 4, Dumnezeu insistă puternic asupra ideii „*cerești*”: „*o ușă s-a deschis în cer*” și „*suie-te aici*”. Dar în plus, în versetul care urmează, sfinții mântuiți sunt cei care se găsesc „*în cer*”, „*așezați pe tronuri*”, menționați și în Apocalipsa 20:4. Așadar, acest subiect al judecății cerești evocat în simbol în Apocalipsa 4 este dezvoltat în Apocalipsa 20:4. Comparați, așadar, aceste două versete perfect complementare:

Apocalipsa 4:4: „*Și am văzut douăzeci și patru **de tronuri** împrejurul tronului , și pe tronuri douăzeci și patru de bătrâni **șezând** , îmbrăcați în haine albe și având pe capete cununi de aur.*”

Apocalipsa 20:4: „*Și am văzut **niște tronuri** , și celor ce **ședeau pe ele** li s-a dat **putere să judece** . Și am văzut sufletele celor ce au fost decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru cuvântul lui Dumnezeu; și cei ce nu se închinaseră fiarei, nici icoanei ei, și nu primiseră semnul ei pe frunți sau pe mâini. Și au trăit și au împărășit cu Hristos o mie de ani.*” În acest verset găsim explicația celor „*douăzeci și patru de tronuri*” din celălalt verset și confirmarea judecății cerești: „**putere să judece**”. Pentru perioada de dinainte de 1843: 12 tronuri: „*Și am văzut sufletele celor ce au fost decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru cuvântul lui Dumnezeu*”. Pentru perioada de după 1843: 12 tronuri: „*și ale celor ce nu se închinaseră fiarei, nici icoanei ei, și nu primiseră semnul pe frunți și pe mâini*”; adică, în total, „24 de tronuri”.

Pentru a înțelege forma pe care o va lua sfârșitul lumii, recunoașterea judecății „*cerești*” este, prin urmare, esențială, deoarece numai ea confirmă încetarea totală a oricărei existențe umane pe pământ, în timpul „*celor o mie de ani*” citate; ceea ce implică o distrugere a întregii vieți umane la revenirea glorioasă a lui Hristos, la sfârșitul primelor șase mii de ani programați și profețiți de succesiunea celor șase zile profane ale săptămânilor noastre de șapte zile. Întrebarea rămâne: cine este judecat de sfinții aleși? Răspunsul se găsește în Apocalipsa 11:18: „*Neamurile s-au mâniat și a venit mânia Ta și a venit vremea să judeci morții , să răsplătești robilor Tăi prorocii, sfinților și celor ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să nimicești pe cei ce nimicesc pământul.*” Răspunsul este: „**și a venit vremea să judeci morții** .” Acești „*morți*” au fost uciși la întoarcerea lui Hristos și, conform Apocalipsei 20:5: „*Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au împlinit cele o mie de ani. Aceasta este prima înviere.*” Fiți atenți! Acest verset conține o capcană, deoarece expresia „*aceasta este prima înviere*” este legată de versetul 6 care urmează. Morții căzuți, la rândul lor, participă la „a doua” „*înviere*”, întrucât „*prima*” are loc înainte de „*cei o mie de ani*”, iar „a doua” după „*cei o mie de ani*”.

Este imposibil pentru cineva care nu crede în sfârșitul lumii să ia în serios anunțul celui de-al Treilea Război Mondial. Deoarece fără această viziune obiectivă asupra viitorului, războiul mondial este privit optimist, iar utilizarea

armelor nucleare este considerată pesimistă și excesivă. Pe când cineva care crede în sfârșitul lumii acceptă în mod logic anunțul utilizării acestor arme teribil de distructive, capabile să elimine milioane de ființe umane cu o singură bombă atomică.

Adevărata credință trebuie să accepte și să se pregătească pentru ce e mai rău, deoarece Dumnezeu a voit și a profețit acest lucru. Și le puteți aminti creștinilor că prima persoană care a vorbit despre „sfârșitul lumii” a fost Isus Hristos, în Matei 13:39: „*Vrăjmașul care a semănat este diavolul; **secerișul este sfârșitul lumii** ; secerătorii sunt îngerii.* ” Și acest seceriș este tema din Apocalipsa 14:15-16: „*Și un alt înger a ieșit din templu, strigând cu glas tare către Cel ce ședea pe nor: «Aruncă secera ta și seceră, căci a venit ceasul secerăturii; pentru că secerișul pământului este copt.» Cel ce ședea pe nor și-a aruncat secera pe pământ și pământul a fost secerut.* ” „*Ceasul secerăturii* ” este ceasul „*sfârșitului lumii* ”; primăvara anului 2030.

Pentru sfârșitul lumii, Dumnezeu a pregătit o „hrană” spirituală specială, adaptată acestui context, pentru ultimii săi aleși: Revelația sa profetică biblică completă. Căci această Revelație se referă la Biblia de la relatarea creației din Geneza 1 și 2 până la Daniel și Apocalipsa; Revelații divine specifice pe care am privilegiul și responsabilitatea să le prezint în lucrările mele, care cresc odată cu trecerea zilelor. Am demonstrat importanța vitală a acestei Revelații, fără de care am fi victime ale uneltirilor subtile ale diavolului. Și îmi amintesc că în Matei 24:45-46, el profețește existența unei „hrane” pentru „timpul cuvenit” al „venirii Sale”: „*Cine este deci sluga credincioasă și înțeleaptă, pe care stăpânul său a pus-o peste slugile sale, ca să le dea **hrană la timpul potrivit** ? Fericit este sluga aceea pe care stăpânul său, **când va veni** , îl va găsi făcând așa!* ”. Acest verset ar fi mai clar înțeles spunând: „*hrană potrivită la vremea venirii sale* ”. Căci hrana este cea care trebuie să se adapteze vremurilor, nu invers. De fapt, mâncarea pregătită pentru întoarcerea lui Hristos este o hrană bogată, extrem de eficientă, bazată pe revelații divine specifice. Nu mai este laptele din Evangheliile, iar cei care s-au mulțumit cu acest lapte au rămas bebeluși spirituali. Și pierd adevărata credință și răsplata ei: viața veșnică.

Dumnezeu a făcut mult mai ușoară identificarea adevăraților Săi slujitori din timpul sfârșitului. Într-adevăr! Poate cineva pretinde că aparține Domnului Isus Hristos fără a lua în considerare criteriile specifice prin care El îi definește în Apocalipsa 12:17: „*Și balaurul s-a mâniat pe femeie și s-a dus să facă război cu rămășița seminței femeii, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus?* ” În primul rând, adevărații „*sfînți* ” recunoscuți de Isus Hristos nu sunt persecutori, ci persecutați. În al doilea rând, „*ei țin cu tărie mărturia lui Isus* ” pe care diavolul vrea să o ia de la ei. Și în Apocalipsa 19:10 această „*mărturie a lui Isus* ” esențială este identificată cu „*duhul profeției* ”: „*Și m-am aruncat la picioarele Lui ca să mă închin Lui. Și el mi-a zis: «Vezi să nu faci una ca asta; eu sunt împreună slujitor cu tine și cu frații tăi, care au mărturia lui Isus. Închină-te lui Dumnezeu, căci mărturia lui Isus este duhul profeției.* ” Aici, Dumnezeu ne oferă o imagine a ceea ce adevărații Săi aleși din zilele din urmă nu trebuie să facă în nicio circumstanță; ceva ce caracterizează tocmai marele dușman al lui Dumnezeu, credința romano-catolică papală, deoarece „prosternarea” în fața unei

creaturi angelice sau a altei creaturi este interzisă de a doua dintre cele zece porunci divine ale sale; care a fost tocmai suprimată de autoritatea papală, așa cum profetise profetul Daniel, în Daniel 7:25: „ *El va rosti cuvinte împotriva Celui Preaînalt și va omorî pe sfinții Celui Preaînalt și se va gândi să schimbe vremurile și legile*; și sfinții vor fi dați în mâna lui pentru o vreme, vremuri și jumătate de vreme. ” Singura versiune validă a celor zece porunci ale lui Dumnezeu este cea prezentată nouă în Exodul 20, în Sfânta Biblie, exclusiv. Textul scris în ebraică nu a variat niciodată și nu trebuie să sufere nicio schimbare, așa cum a profetizat Isus în Matei. 5:17-18-19: „ *Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii. Am venit n-am venit să stric, ci să împlinesc. Adevărat vă spun că, până nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slove din Lege, până se vor împlini toate lucrurile. Așadar, oricine va strica una dintre aceste porunci, cele mai mici, și va învăța pe oameni așa, va fi numit cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi și va învăța pe alții așa, acela va fi numit mare în Împărăția cerurilor.* ” Domnul a spus totul clar. Și în aceste versete, El îi avertizează pe creștinii neascultători despre creștinismul fals al evurilor întunecate și al zilelor de pe urmă. Atenție! Nu vă lăsați înșelați! A fi judecat „ *mic în Împărăția cerurilor* ” înseamnă: prea „ *mic* ” pentru a intra în ea.

Ziua în care cerul a căzut peste capetele galilor

Este suficientă o criză cauzată de un război pentru ca acest fenomen, de care se temeau strămoșii noștri, galii, să aibă loc. Ei erau, în opinia mea, deja oarecum profetici. Căci Dumnezeu știa deja pe vremea lor rolul principal pe care teritoriul lor îl va juca în timpul erei creștine.

Am văzut cum criza actuală din Franța este cauzată de alegerile autoritare făcute de tânărul care a condus singur Franța din 2017. Dacă ascultăm cu atenție discursurile sale, observăm o încredere în sine tulburătoare. În timpul primului său mandat de cinci ani, el a confirmat această autoritate, arătând că doar judecata sa este dreaptă și demnă de aplicare. Așa s-a născut, după „zeu”, François Mitterrand, „Jupiter”, sau Emmanuel Macron, așa cum au observat jurnaliștii comportamentul său. Cerul a căzut pe capetele galilor la începutul anului 2020, terorizând organele de conducere cu atacurile epidemice mortale ale Covid-19. Și confruntat cu acest flagel împotriva căruia știința era neputincioasă, tânărul președinte a decis să-și izoleze întreaga națiune, imitând comportamentul liderului Israelului. Această decizie a fost anunțată precedată de un discurs prezidențial în care E. Macron a rostit această frază de neuitat: „Suntem în război”. Inamicul momentului nu a fost nimic mai mult decât un virus care a scăpat dintr-un laborator chinezesc din orașul Yuhuan, care a fost primul lovit de un număr mare de decese. Marea problemă pentru acest tânăr președinte este pregătirea sa profesională inițială: finanțator la banca Rothschild. A fost astfel formatat de gândirea celui mai pur capitalism liberal de model american. În acest caz, ce căuta el în echipa președintelui socialist François Hollande? Aici se dovedește a fi înșelătoare și paradoxală situația socialismului francez. Pe vremea lui François Mitterrand, primul președinte socialist, socialismul a câștigat victoria ca

minoritate în alianța sa cu importantul partid comunist. Reprezentarea comunistă semnificativă se află la originea măsurilor sociale introduse în Franța de la generalul de Gaulle încoace. Dar în timpul celor două mandate ale președintelui Mitterrand, proporția alianței de stânga s-a inversat, atât de mult încât, pe vremea președintelui Hollande, în 2012, socialismul devenise foarte capitalist și foarte liberal, la fel ca François Mitterrand, avocat de profesie civilă. Jurnaliștii au numit acest socialism „caviar de stânga”, ceea ce lasă puțină poftă pentru problemele sociale. Când stânga este dreapta, jocurile electorale sunt neclare și înșelătoare pentru alegători. Dar rețineți că, în același timp, legile autorizează ceea ce anterior era considerat abominabil și interzis de societate în ansamblu. Acesta este momentul în care binele este numit rău și răul este numit bine; adică tot ceea ce Dumnezeu condamnă cel mai aspru. Concret, în numele dreptului la libertate individuală, homosexualitatea și căsătoria între persoane de același sex, sau căsătoria pentru toți, sunt legitimize. Oponenții au devenit o minoritate și, în orice caz, Constituția celei de-a Cincea Republici își bate joc de adversari; articolul 9-43 autorizează adoptarea prin forță a măsurii susținute de președinte. Ce putem spune? Ar trebui să ne pară rău? Nici măcar, și iată de ce. Avantajul acestei libertăți totale este de a favoriza acțiunea fiecărei creaturi; o acțiune bazată pe libera lor alegere. Mărturia colectivă devine astfel vizibilă și își vor putea asuma responsabilitatea individuală pentru alegerile făcute. Amintiți-vă că Dumnezeu a creat pământul pentru a obține această demonstrație colectivă a răului inspirat de diavol și demonii săi. Această libertate completă era, așadar, necesară. Și de data aceasta, pe baza dovezilor publice, Dumnezeu a putut să se angajeze în „războiul” său împotriva Occidentului infidel și corupt. Iar prima sa măsură a luat forma Covid-19, soldată cu milioane de morți în întreaga lume. Dar acesta a fost doar începutul „războiului său”. Mai mult, slăbirea economică cauzată de blocajele economice cauzate de acest virus va juca un rol major în al doilea său atac. Pregătind un război mondial centrat pentru a treia oară pe Europa, această slăbire economică va livra Rusiei o Europă ruinată și dezarmată. Franța își împărtășește blestemul divin cu toate celelalte națiuni occidentale, deoarece întreaga această tabără este blestemată de Dumnezeu din cauza moștenirii sale religioase romano-catolice. Însă „fîca cea mare a Bisericii” papale a rămas, de-a lungul timpului, națiunea „far” a libertății în Europa și în lume. Dar paradoxul este că acest popor, campion al libertății, nu a fost niciodată atât de neliber. Iar contextul dramatic nu va favoriza revenirea sa la libertate.

Astăzi, 14 iulie, mi-am impus o oră de suferință ascultând cu atenție cuvintele tânărului președinte într-un interviu filmat la Palatul Elysée. Suferință, pentru că cele două jurnaliste prezente, deși combative pe anumite subiecte, îl lasă să spună lucruri de nedefendat fără să reacționeze. Citez acest exemplu, E. Macron a spus: „Nu, V. Putin nu taie gazul din cauza sancțiunilor noastre. Folosește gazul pentru a ne șantaja.” Are acest om creier? Ce este acest șantaj dacă nu o sancțiune rusească luată ca răspuns la sancțiunile noastre europene? Acest exemplu constituie o dovadă tulburătoare că este convins de un raționament de neînțeles și nejustificat; un comportament demn de un dement. Iar nebunia este doar o formă de posedare diabolică care nu trebuie pusă la îndoială, nici în ceea ce-l privește personal, nici pentru populațiile europene: politicieni, artiști și toți

jurnaliștii. Prin urmare, nu este surprinzător că niciunul dintre ei nu contestă remarcile sale absurde. Limbajul este arma sa supremă și o impune în numele legitimității sale de președinte ales de popor. El se arată cu adevărat incapabil să admită o provocare populară care îl privește personal. Prefăcându-se că ignoră această situație, avansează regal și hotărât, monopolizând discursul cu un potop de explicații care îi ametește și îi adoarme pe interlocutorii săi. Atacat pe măsurile nedrepte pe care le-a susținut în ceea ce privește sprijinul său pentru serviciul digital de taxi UBER, departe de a-și modifica, își justifică alegerea, convins că un muncitor sclav valorează mai mult decât un șomer. Dacă acesta nu este șantaj capitalist, atunci ce este? Banca Rothschild nu poate decât să aprobe această alegere cinică. Pentru că la originea sistemului social francez, invidiat de mulți oameni, a existat o rezistență puternică față de această ideologie capitalistă. A-i oferi lui Uber oportunitatea de a se îmbogăți pe baza muncii precare acordate francezilor șomeri echivalează cu a-i oferi sclavi care vor îmbogăți SUA, unde se află sediile sale corporative. Iar această poziție a lui E. Macron confirmă incapacitatea sa de a raționa corect. Avem într-adevăr în fruntea Franței un robot uman formatat de spiritul de profit al celui mai pur capitalism, al cărui principiu este „exploatarea omului de către om”. Totuși, confruntat cu sărăcia impusă țării sale, el presără ajutoare ici și colo, fără a ataca cauzele reale ale acestei sărăcii. Pentru că cauzele sunt structurale și au fost stabilite cu mult înaintea lui de politicieni liberali care, dezinteresați de Franța, nu au ezitat să le ofere, sau mai precis, să le vândă, unor interese străine. Consecința globalizării comerțului a fost cea care a făcut ca țările cele mai bogate și mai conștiente social să-și vadă locurile de muncă relocate în țări sărace, unde capitalismul își punea noii sclavi să muncească pentru profitul său. Și abia atunci când cerul îi cade pe cap, galul de rând, până la președintele său, descoperă ruina datorată acestei politici dezastruoase. Dar este prea târziu, mintea președintelui este incapabilă să pună la îndoială atașamentul său față de uniunea colectivă a UE. Franța, în plus, nu are vocația de a se redresa, ci dimpotrivă, de a bea până la drojdie paharul blestemului pe care Dumnezeu i l-a pregătit.

Deocamdată, cerul care cade peste gali nu este încă în faza sa cea mai teribilă, ce e mai rău abia urmează și se poate înțelege că solidaritatea cu acest nefericit popor ucrainean atacat pe teritoriul său este justificată. Dar acest sprijin va fi discutat în curând, atunci când adevăratele consecințe ale sancțiunilor impuse rușilor vor fi resimțite dureros de francezi și de toți europenii înșiși. Pentru asta, va trebui să așteptăm puțin mai mult, de fapt, doar câteva luni. Deoarece panica va fi creată de creșterea bruscă a prețului energiei și de limitarea cantităților disponibile.

Următoarea fază va fi dezordinea și insecuritatea cauzate de sărăcia distribuită inegal. Și, în cele din urmă, vor apărea lupte interne; comunitățile se vor întoarce unele împotriva altora.

Următoarea dramă va fi confruntarea războinică împotriva Rusiei, care va profita de contextul insurecțional instaurat în Franța pentru a o ocupa cu armatele sale.

În cele din urmă, cerul va cădea peste capetele galilor parizieni sub forma unui nor nuclear de ciupercă care se dezintegrează. Pentru Paris și regiunea

înconjurătoare, timpul se scurge. Orașul pe care Dumnezeu îl numește simbolic „*Sodoma și Egiptul*” în Apocalipsa 11:7 va sfârși sub focul ceresc, la fel ca orașul antic cu același nume. Și cu adevărat, în ziua aceea, galii parizieni vor primi mânia Dumnezeului cerurilor asupra capetelor lor.

Pedeapsa aplicată de Dumnezeu este teribilă, dar este proporțională cu ultrajele pe care le-a suferit din partea rebelilor. Aceștia au disprețuit dovada sublimă de iubire care le-a fost prezentată în moartea ispășitoare a lui Isus Hristos, care devine, în toată divinitatea Sa, Judecătorul și Călăul lor. Studiind acest subiect, știu cât de enorm și nejustificat este răul adus Dumnezeului Creator. De aceea, studiul scrierilor vechiului legământ este esențial, deoarece în acest context se dezvăluie rebeliunile neîncetate și multiple ale umanității și ale Israelului trupesc, chiar dacă Dumnezeu trăia printre poporul Său. Cum ar fi putut fi când S-a retras și a devenit invizibil? Societatea noastră actuală ne trimite înapoi imaginea acestui Israel condus de regi, fiecare mai rebel decât precedentul. Vizibil, Dumnezeu este înfricoșător, dar invizibil, este ignorat și disprețuit. Ochii umani devin pietre de poticnire pentru că prețuiesc doar ceea ce cele cinci simțuri ale lor pot aprecia. Dar Dumnezeu nu este vizibil în aceste cinci simțuri trupești. Al șaselea simț este gândirea umană și numai prin această gândire, capabilă de raționament, calcul și judecată, omul devine un animal mai presus de toate celelalte. Așadar, atunci când această facultate dată de Dumnezeu este folosită greșit, indignarea sa se transformă într-o mânie dreaptă. Iar cazul fără speranță trebuie eliminat.

În vechiul legământ, Dumnezeu a spus despre Iuda în Zachariah 11:8: „*Într-o lună i-am nimicit pe cei trei păstori; sufletul Meu era nerăbdător pentru ei și, de asemenea, sufletul lor M-a urât*”. În timpul nostru, exterminarea este mult mai rapidă; în ora atomică, este instantanee. Dar să fim siguri că Isus vede aceeași dezgust față de Sine în societățile noastre occidentale actuale. Și pentru că sunt majoritari, cei care simt această dezgust gestionează și conduc popoarele și societățile lor naționale. Cei care nu împărtășesc această dezgust sunt prea minoritari pentru a putea influența alegerile făcute. În Franța, exemplul legii căsătoriei pentru toți a permis observarea existenței unei opoziții care, fiind prea slabă, a fost disprețuită și ignorată. Cât de mare trebuie să fie indignarea, căci în Apocalipsa 9:13-14-15, încheind mijlocirea Sa cerească, Hristos poruncește ca „*o treime din oameni să fie uciși*”. Iar încetarea acestei mijlociri marchează momentul sfârșitului națiunilor, dar nu încă, acela al umanității. Totuși, pentru Dumnezeu, sigilarea aleșilor este completă și El își poate desemna sfinții îngeri pentru protecția aleșilor sigilați, care vor putea trece fără a fi uciși prin genocidul organizat de Dumnezeu sub simbolul „*trâmbiței a șasea*” Sale. Prima moarte aplicată rebelului nu le hotărăște soarta, deoarece după cei o mie de ani de judecată de către sfinții aleși, aceștia vor fi înviați și supuși „*morții a doua*” săvârșite în „*lacul de foc*”. Cu acest „*lac de foc*” menționat în Apocalipsa 20:14, Petru compară potopul apelor în 2 Petru 3:5-6-7: „*Căci ei nu știu că prin cuvântul lui Dumnezeu au existat cerurile odinioară și pământul a fost format din apă și din apă. Prin aceste lucruri, lumea de atunci, fiind inundată de apă, a pierit. Dar cerurile și pământul de acum, prin același cuvânt, sunt păstrate ca o rezervă pentru foc, în ziua judecății și a nimicirii oamenilor nelegiuiți*.”

În cele din urmă, pentru a înțelege necesitatea acestei exterminări, trebuie să ții cont de faptul că Dumnezeu a creat pământul cu unicul scop ca acesta să poarte pentru veșnicie tronul puterii Sale și al tuturor credincioșilor Săi mântuiți.

Am învățat la școală că strămoșii noștri, galii, se temeau de un singur lucru: că le va cădea cerul în cap. Pe atunci, am râs de asta. Astăzi, cred că această informație a avut un scop profetic care a prefigurat starea sa mentală finală de tip „Babel”. Căci galii sau francezii au un caracter rebel, indisciplinat și rebel. De asemenea, crearea primului ateism național din istoria pământească a adus Franța în prim-planul luptei împotriva adevărului divin. Și stărnindu-i mânia, nu poți decât să câștigi din cauza urgiilor trimise de guvernul divin ceresc.

Care au fost câștigurile libertății? În primul rând, o baie de sânge memorabilă, pentru că libertatea unei persoane nu este a alteia și a fost nevoie de multe morți înainte de a găsi o bază pentru acceptare obținută prin compromis. Dar libertatea nu a reușit niciodată să rezolve problema împărțirii bogăției create de națiune. Rapid, cei mai bogați au preluat controlul asupra națiunii, iar cele cinci Republici ale Franței au fost provocate de această luptă permanentă care i-a pus pe bogați împotriva săracilor. Căci săracii au refuzat să se resemneze să fie exploatați de bogați. Și în prezent, criza economică, declanșată de măsurile luate împotriva Rusiei, va agrava situația săracilor, a căror furie îndreptățită va fi readusă în viață. Datorită acestei crize, descoperim, în Franța, consecințele alegerilor politice urmate în timpul deceniilor de prosperitate înșelătoare. Dar cine a beneficiat de aceste alegeri? Investitorii lacomi din întreaga lume. Drept urmare, companiile franceze au dispărut una după alta. Și a fost nevoie ca Franța să fie în carantină timp de doi ani pentru ca politicienii să descopere situația reală din țara lor. Această descoperire îmi amintește de cum, într-o emisiune de televiziune, președintele Jacques Chirac și-a exprimat uimirea văzând tineri într-o stare de spirit foarte pesimistă. Nu a înțeles această reacție. Și această mărturie dovedește cum elitele politice franceze au fost și rămân separate financiar și ideologic de poporul francez. După dreapta religioasă a generalului de Gaulle, a venit dreapta afacerilor, urmată la rândul ei de socialismul lui François Mitterrand, care la rândul său s-a transformat rapid în stânga caviar. Răul constă, așadar, fundamental, în egoismul uman care îi împinge pe bogați să vrea să devină din ce în ce mai bogați. Și fără bani, puterea este inaccesibilă săracilor. Nedreptatea este, așadar, principalul rod al accesului la libertate.

Demonstrația făcută în Franța este confirmată de împărțirea lumii în două tabere principale care s-au stabilit după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial: în Vest, tabăra bogaților învingători ai NATO, formată din SUA și națiunile Europei Occidentale; în Est, săracii conduși de sistemul comunist, națiunile plasate sub conducerea Rusiei Sovietice. Această diviziune binară i-a permis lui Dumnezeu să demonstreze că nici capitalismul, nici comunismul, opusul său absolut, nu erau capabile să ofere fericire ființelor umane. Această demonstrație divină s-a încheiat odată cu căderea URSS în jurul anului 1992. După această cădere, Rusia s-a reconstruit încet, încă de la președinția lui V. Putin. Regimul actual a rămas marcat de spiritul comunist, deși dezvoltat pe fundamente capitaliste. Acesta este și cazul în China. Astfel încât opozițiile nu mai pun capitalismul împotriva comunismului, ci capitaliștii naționaliști unul

împotriva celui alt. Și acest tip de opoziție naționalistă, care concurează între ele și dorește să elimine inamicul pentru a domina lumea, creează condițiile favorabile unui al Treilea Război Mondial. Și în acest context, bogați și săraci, gali sau alții, vor avea într-adevăr impresia că „cerul le cade în cap” pe întregul pământ locuit. Mare este deja surpriza occidentalilor să descopere că Rusia este capabilă să trimită 50.000 de bombe pe zi asupra Ucrainei. Dar această capacitate se datorează pregătirii constante a Rusiei; aceasta în conformitate cu rolul pe care urma să-l joace în planul de dreptate al lui Dumnezeu. Dar Rusia ignoră planul lui Isus care o privește, iar stocarea de arme se datorează fricii de un atac din partea SUA. În cele din urmă, gali noștri nu se vor fi înșelat atât de mult, deoarece la întoarcerea lui Hristos, „*a șaptea dintre ultimele plăgi ale lui Dumnezeu*” se va împlini printr-o ploaie de pietre „*mari*” de „*grindină*”, conform Apocalipsei 16:21: „*Și o grindină mare, în greutate de un talent, a căzut din cer peste oameni; și oamenii L-au hulit pe Dumnezeu din cauza urgiei grindinei, pentru că urgia era foarte mare.*”

Eșecul uman fiind demonstrat, modelul perfect conceput de Dumnezeu poate oferi în mod regal și glorios fericirea perfectă aleșilor răscumpărați care au avut inteligența să înțeleagă că numai El era capabil să o ofere. Dar Isus ne-a avertizat în Marcu 10:23: „*Isus, privind în jur, a zis ucenicilor Săi: Cât de greu va fi pentru cei ce au bogății să intre în Împărăția lui Dumnezeu!*” Dar eu sunt cel care adaugă după el că această cale nu mai este accesibilă „*răzvrătiților*” săraci. Căci la judecata de apoi, printre cei căzuți și aleși sunt „*cei mari*”, bogații și „*cei mici*”, săracii”, conform Apocalipsei 20:12: „*Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea tronului. Niște cărți au fost deschise. Și o altă carte a fost deschisă, care este cartea vieții.*” „*Și morții au fost judecați după faptele lor, din lucrurile care erau scrise în cărți.*” Rețineți că judecata se bazează pe „*fapte*”, pe credință, pe care Dumnezeu nici măcar nu o menționează. Bogăția și sărăcia sunt judecate în același mod, după aceeași lege biblică divină, de către Isus Hristos, Judecătorul suprem perfect.

Vă puteți imagina condiții de viață mai minunate decât cele în care Dumnezeu, creatorul universului, devine slujitorul aleșilor săi răscumpărați, spălându-le chiar picioarele murdare de țărâna pământului? Și unde același Dumnezeu își oferă viața umană pentru a răscumpăra păcatele celor care Îl iubesc și iubesc tot adevărul Său? Zi de zi, viața va deveni mai greu de înfruntat, atât pentru cei drești, cât și pentru cei nedrești, dar cei drești știu de ce li se impune acest rău, spre deosebire de cei nedrești care îl ignoră.

RELIGIA: CEA MAI BUNĂ ȘI CEA MAI RĂUĂ

Religia este singura acțiune care demonstrează dorința de a ne conecta cu Dumnezeul Creator sau, în cazul păgânismului, cu presupuse, dar false zeități. Reprezintă cele mai bune lucruri atunci când este adevărată și permite o conexiune reală cu Duhul Dumnezeului celui viu, dar devine cele mai rele lucruri atunci când îl conectează pe om cu diavolul și demonii săi, deoarece practică acțiuni interzise și condamnate de adevăratul Dumnezeu. În acest al doilea caz,

răspunsul său rămâne invariabil același: viața este lovită de multiplele forme ale blestemului său.

Cea mai bună religie apare foarte rar în Biblie, dar cel mai frumos exemplu este domnia regelui Solomon, în special datorită alegerii sale pentru înțelepciune, în timp ce Dumnezeu i-a dat libertate deplină de alegere, conform 2 Cronici 1:7-10: „*În timpul nopții, Dumnezeu i S-a arătat lui Solomon și i-a zis: Cere ce vrei să-ți dau.*” Solomon i-a răspuns lui Dumnezeu: „*Ai arătat o mare bunătate față de tatăl meu, David, și m-ai pus împărat în locul lui. Acum, Doamne Dumnezeule, împlinească-se cuvântul Tău dat tatălui meu, David, căci m-ai pus împărat peste un popor numeros ca praful pământului! Dă-mi, dar, înțelepciune și pricepere, ca să știu să umblu înaintea acestui popor! Căci cine poate judeca poporul Tău, acest popor atât de mare?*” Dumnezeu i-a zis lui Solomon: „*Fiindcă aceasta este în inima ta și n-ai cerut nici bogății, nici avere, nici cinste, nici moartea vrăjmașilor tăi, nici viață lungă, ci ai cerut înțelepciune și pricepere, ca să judeci poporul Meu peste care te-am pus împărat, atunci înțelepciunea și priceperea îți sunt date. Îți voi da și bogății,*” bogăție și onoare, așa cum nu a avut niciun rege înaintea ta și nici nu va avea vreun rege după tine. Această experiență a lui Solomon m-a captivat și m-a orbit întotdeauna. Și Dumnezeu arată clar că în toată istoria omenirii este unică și nu se va repeta. Înțelepciunea este într-adevăr cea mai înaltă valoare pe care o poate oferi viața, dar numai Dumnezeu o poate da și știm că El dă celor care au; ceea ce înseamnă că înțelepciunea este dată celor cu adevărat înțelepți după Dumnezeu și nu după standardele umane. Căci și omenirea își dă înțelepți, dar aceștia sunt la fel de corupți ca restul omenirii, astfel încât sfaturile lor duc la cele mai rele. Alegând înțelepciunea și obținând-o de la Dumnezeu, Solomon a fost pentru poporul său o binecuvântare materializată printr-o perioadă excepțională de pace și prosperitate. Prin el, toate popoarele de pe malul râului și de graniță au beneficiat de această pace și prosperitate: era aproape paradisul pe pământ. Trebuie să ne dăm seama de semnificația zelului regelui Libanului care a furnizat lemnul pentru construirea templului, locuința ridicată pentru Dumnezeu. Întregul pământ și împărățiile sale păreau fericite și dornice să-l onoreze pe Solomon, renumit pentru înțelepciunea sa divină. Și toți, ca un singur popor, a participat într-un fel sau altul la construirea acestei case a adevăratului Dumnezeu, fără să se fi convertit la El. Dar în această experiență, Dumnezeu a demonstrat că pacea poate fi posibilă atunci când El dorește. Ceea ce înseamnă că atunci când aceasta dispare, înlocuită de război, este și pentru că El o dorește. Nu putea demonstra mai bine puterea Sa asupra întregii vieți. Din păcate, această imagine idilică s-a schimbat odată cu îmbătrânirea lui Solomon și a păcătit din belșug împotriva lui Dumnezeu, așa cum o dovedește povestea din 1 Regi 11, din care citez aici versetele 9-13: „*Domnul s-a mâniat pe Solomon pentru că inima lui se îndepărtase de Domnul, Dumnezeul lui Israel, care i se arătase de două ori. Îi poruncise să meargă după alți dumnezei; dar Solomon n-a păzit poruncile Domnului. Și Domnul i-a zis lui Solomon: „Pentru că ai făcut aceasta și n-ai păzit legământul Meu și poruncile Mele pe care ți le-am poruncit, voi smulge împărăția din mâinile tale și o voi da robului tău. Numai că nu voi face aceasta în timpul vieții tale, din cauza lui David, tatăl tău. O voi smulge din mâna fiului tău. Totuși, nu voi smulge întreaga împărăție; „Voi lăsa o singură*

seminție fiului tău, din pricina robului Meu David și din pricina Ierusalimului, pe care l-am ales. ” După Solomon și înțelepciunea lui, a venit vremea certurilor, a urii și, în final, a rupturii dintre semințiile lui Israel și cele ale lui Iuda, peste care domnea regele Roboam. Rețineți că, pentru a-și îndeplini planul de ruptură, Dumnezeu îl face pe fiul lui Solomon beligerant față de semințiile lui Israel, căruia îi spune în 1 Regi 12:11: „ Tatăl meu v-a îngreunat cu un jug, dar eu îl voi îngreuna pentru voi; tatăl meu v-a pedepsit cu biciuri, dar eu vă voi pedepsi cu scorpioni.” „Întreaga viață a lui Solomon este o lecție care ne învață binecuvântarea înțelepciunii și a ascultării și apoi blestemul neascultării. În aceste mărturii biblice, se pare că viața lui s-a încheiat foarte prost și că bătrânețea nu a diminuat pentru Dumnezeu importanța ultimelor sale infidelități. De asemenea, așa cum ne învață Ezechiel 18:24, dreptatea sa anterioară a fost uitată de Dumnezeu, iar timpul său pe pământ s-a încheiat cu o condamnare divină muritoare: « Dacă cel drept se abate de la dreptatea lui și săvârșește nelegiuire, dacă imită toate urâciunile celor răi, oare trăiește el? Toată dreptatea lui va fi uitată, pentru că s-a dat pradă nelegiurii și păcatului; din această cauză va muri. »”

Întrucât Dumnezeu călăuzește întreaga viață, respectând alegerile libere ale creaturilor Sale, fiecare situație studiată trebuie studiată într-o manieră religioasă. Este clar că natura religioasă bună sau rea condiționează roadele bune sau rele. Și în istoria Franței, în războaiele religioase în care protestanții și catolicii s-au luptat și s-au ucis cu ferocitate între ei, acest rod generat de cele două religii opuse a fost războiul și cruzimea. Pacea lui Hristos nu a fost nici asupra unuia, nici asupra celuilalt dintre acești combatanți. În aceeași epocă, ea a fost doar asupra celor a căror panoplie războinică era doar spirituală și purtătoare de roadele blândității pașnice a lui Hristos. În orbirea care i-a lovit din 1843, protestanții care au rămas fideli odihnei duminicale romane nu au observat diferența dintre soldatul spiritual pașnic și cel care ucide și ia vieți. Dar Iisus Hristos, El a observat aceste lucruri și îi cunoaște pe cei care îi aparțin pentru că își păstrează învățăturile Sale.

Prin urmare, tot prin religie putem înțelege mai bine situațiile conflictuale ale timpurilor noastre moderne. De fapt, pentru a înțelege situația din Ucraina în 2022, trebuie să fi înțeles deja Războiul Balcanic care a avut loc între 31 martie 1991 și 12 noiembrie 2001, adică zece ani de război, deja, la ușa Uniunii Europene. La originea problemei s-a aflat moartea Mareșalului Tito, dictator al unui regim comunist instaurat în Iugoslavia, care era compus din Serbia ortodoxă, Croația catolică, Bosnia-Herțegovina musulmană și Slovenia catolică. Aceasta din urmă și-a câștigat independența, recunoscută de Germania, mai întâi, după moartea Mareșalului Tito. Dar opoziția religioasă a celorlalte tabere a dus la război. O primă lecție de învățat este să înțelegem că religia blestemată de Dumnezeu naște război. Pacea care a precedat și a unificat Iugoslavia s-a datorat regimului comunist care a împiedicat revendicările religioase. De asemenea, această Iugoslavie era similară cu o oală umplută cu apă clocotită, ținută de un capac reprezentat de Mareșalul Tito. La moartea sa, capacul s-a desprins, iar natura religioasă a taberelor unite s-a trezit, punând religiile unele împotriva altora. Religiile blestemate de Dumnezeu și-au recăpătat rolul dăunător pentru

adeptii lor; războiul a produs noi morți. Dar, din păcate, pentru populațiile occidentale și armatele lor, care au intervenit ca forțe de menținere a păcii în ciuda bombardamentelor americane și franceze asupra Serbiei, observatorii și comentatorii din mass-media și politicienii nu au vrut să vadă aspectul religios al conflictelor angajat. Așadar, nu s-au învățat lecții. Cu toate acestea, în 2022, pe 24 februarie, Rusia a intrat pe teritoriul Ucrainei cu armatele și tancurile sale; imediat, toată lumea s-a trezit și a intrat în panică. Încă o dată, războiul și-a avut efectul. Și pentru mulți, acest război își are sursa în această agresiune a armatei ruse. Totuși, această inițiativă rusească este doar o reacție la alte fapte care au precedat acest moment. De aceea, propun o explicație care ne conduce la examinarea originii independenței Ucrainei în urma dezmembrării URSS la 25 decembrie 1991. Acesta a fost, fără îndoială, pentru Occident cel mai frumos cadou de Crăciun pe care l-au primit din ceruri. Și schimbarea drapelului rusesc care a urmat este foarte semnificativă; steaua, secera și ciocanul drapelului roșu al dirijismului proletar au căzut, înlocuite de cele două benzi orizontale albastre și roșii; albastrul religiilor false și roșul păcatului republican al poporului păcătos înaintea lui Dumnezeu. Mai recent, o mică bandă albă a venit să separe roșul de albastru. Comparativ, în drapelul francez, cele trei culori au dimensiuni egale. Iar impunătoarea parte albă confirmă gustul francez pentru o guvernare de tip monarhic, care rămâne totuși încadrată de albastrul religios și roșul păcatului republican popular. Pentru occidentali, o pagină dureroasă și îngrijorătoare fusese întoarsă, viitorul părea să devină luminos și prosper. Riscul unui război împotriva Rusiei dispăruse; ceea ce le-a permis să intervină arogant în războiul balcanic care a început la începutul primăverii aceluiași an, 1991; anul în care am fost exclus din Biserica Adventistă, un an bogat în evenimente importante. Și pentru mine, care am propovăduit revenirea glorioasă a lui Isus Hristos în 1994, acest război balcanic ar fi putut degenera într-un război mondial, cu excepția faptului că agentul rus a fost neutralizat temporar.

Important de reținut este următorul fapt. Când Ucraina și-a câștigat independența în 1991, era locuită de vorbitori ortodocși și ucraineno-catolici vorbitori de limbă rusă. Și aici, ca și în Iugoslavia, tabăra comunistă înăbușise revendicările și afilierea religioase. Dar odată cu dispariția acesteia, vechile probleme erau sortite să reapară. Și într-adevăr, asta s-a și întâmplat. Dar trebuie să înțelegem că în 1991, drepturile vorbitorilor de limbă rusă și ale ucrainenilor erau egale și la fel de legitime. La început, aceste drepturi au fost respectate, dar, pe măsură ce timpul a trecut, tabăra ucraineană-catolică a vrut să domine vorbitorii de limbă rusă și, luând măsuri în 2014, l-a răsturnat pe președintele rusofon în exercițiu și a pornit să impună ucraineana ca unică limbă. Vorbitorii de limbă rusă s-au opus acestor schimbări și s-au regrupat în partea de est a țării, în regiunea Donbas. Ce drept are componenta catolică să înăbușe și să elimine limba și cultura religioasă a componentei rusofone? Nu erau ei prezenți și egali în momentul independenței? Această vină a Ucrainei catolice nu este luată în considerare de politicienii și personalitățile mass-media occidentale. Totuși, tocmai din cauza acestor acțiuni nedrepte va fi inițiat succesiv războiul din Donbas, care a determinat Rusia să anexeze Crimeea, și, pe 24 februarie 2022,

războiul sau „operațiunea specială” purtată de Rusia împotriva Ucrainei pucioase și intolerante.

Fără nicio părtinire față de tabăra rusă sau ucraineană, găsesc în acest acces brutal la dominație al ucrainenilor hotărâți să ucidă fizic componenta vorbitoare de limbă rusă, lucru confirmat de războiul din Donbas de-a lungul a 8 ani lungi și dureroși, o asemănare cu cucerirea puterii de către naziștii hitlerieni din Germania, care au obținut această putere prin eliminarea fizică a tuturor adversarilor lor. Dar pentru a observa această comparație, trebuie să ne numim Vladimir Putin sau Samuel, omul care discerne consecințele acțiunilor datorate religiilor false, conform darului spiritual pe care Dumnezeu i l-a dat.

Pentru a promova pacea religioasă atunci când dorește, Dumnezeu ridică regimuri puternice și autoritare care înăbușă zelul religios excesiv, de exemplu, regimul republican roman și apoi imperial care a știut să înăbușe agresivitatea evreiască și, la vremea sa, regimul ateu revoluționar francez care a pus capăt despotismului catolicismului papal. Dar, ca să fim mai preciși, scopul lui Dumnezeu nu a fost să ofere pacea pe care umanitatea rebelă și neascultătoare nu o merita. Astfel, pentru a pune capăt atrocităților comise de coaliția dintre papalitate și monarhie pe care Apocalipsa 13:1 o simbolizează sub aspectul „fiarei care se ridică din mare”, Dumnezeu a ridicat un alt monstru, ateismul național francez, pe care îl desemnează în Apocalipsa 11:7 drept „fiara care se ridică din abis”. Puteți înțelege că cheia interpretării este ascunsă în aceste două cuvinte „mare și abis” citate în Geneza 1, în ordine inversă „abis” apoi „mare” când „pământul” a fost creat ieșind din „mare”. Mesajul este deliberat copilăresc, dar plin de subtilitate, deoarece Dumnezeu intenționează să-l înțeleagă pentru un om cu adevărat simplu și logic, care a păstrat aceste criterii ale copilăriei. Și Isus a avertizat că așa este conform Matei 19:14: „*Și Isus a zis: «Lăsați copilașii și nu-i opriți să vină la Mine, căci Împărăția cerurilor este a celor ca ei»*”. Prin urmare, această simplitate copilărească m-a calificat să duc explicațiile date de Duhul lui Dumnezeu în numele lui Isus Hristos. Căci această simplitate lipsește printre pastorii instruiți în școlile instituțiilor religioase oficiale. Un frate foarte apropiat chiar a judecat explicațiile mele ca fiind „simpliste” și aceasta nu a fost singura sa greșeală, spre nenorocirea sa. Da, Dumnezeu Creatorul iubește simplitatea și smerenia în creaturile Sale și le face revelațiile Sale accesibile. Cei care iubesc lucrurile complicate vor fi pe cheltuiala lor, lumina divină nu va fi primită de ei. Astfel, în Geneza, Dumnezeu prezintă în imagine, în această ordine, relațiile de succesiune care leagă „abisul, pământul și marea”. Însă în era creștină ordinea apariției este diferită: „marea, abisul și pământul”. Fiecare dintre aceste cuvinte capătă un sens în creație. „Marea” este noul nume dat apelor numite până atunci „abis”, iar sub acest nume abis Dumnezeu a desemnat pământul acoperit de apă ca în potop, dar un pământ fără viață nici măcar în apă. Abisul este astfel dat ca o referință la stadiul original al pământului nou creat. În profeție, spiritual, abisul va fi nivelul neantului spiritual, motiv pentru care, în Apocalipsa 17:8, Dumnezeu profețește succesiunile celor trei „fiare”, care toate trei desemnează regimuri intolerante. Trebuie să înțelegeți că acest mesaj este conceput în logica situației care va prevala între 1980 și 1991, data la care mi-a fost dată această explicație. Dumnezeu îmi spune, prin apostolul Ioan: „*Fiara pe care ai văzut-o era*”, este „

fiara care se ridică din mare ”, ceea ce desemnează religia catolică a regimului papal roman în coaliție cu monarhia franceză, care a susținut-o în mod special; ea „a fost” între 538 și 1798; „și nu mai este” în 1980, când, botezat, am întreprins lucrarea de descifrare a profeției. Nu mai este pentru că „*fiara care se ridică din groapa fără fund*” din Apocalipsa 11:7 a distrus-o. Revoluția Franceză și ateismul său național l-au ghilotinat succesiv pe regele Ludovic al XVI-lea și l-au făcut pe Papa Pius al VI-lea să moară în închisoarea Citadelei orașului meu, Valence-sur-Rhône, în 1799. „Trebuie să se ridice din groapa fără fund și să meargă la pierzare.” Această urcare din groapa fără fund imaginează influența ateismului intolerant asupra religiei protestante sub a cărei dominație va reapărea ultima intoleranță religioasă creștină. „*Și cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume n-au fost scrise în cartea vieții de la întemeierea lumii, se vor mira când vor vedea fiara, pentru că era, și nu mai este, și va fi.*” Cele trei faze principale sunt astfel rezumate la sfârșitul versetului: „a fost, nu mai este și se va arăta din nou”. Rezum, așadar: a fost între 538 și 1798, nu mai este în 1980, va apărea din nou în 2029, anul în care această coaliție intolerantă protestantă și catolică va fi lovită de „*cele șapte plăgi din urmă ale mâniei lui Dumnezeu*”. Cele două apariții ale fiarelor, adică două intoleranțe religioase creștine, privesc succesiv credința catolică, apoi credința protestantă pe care Apocalipsa 13 o prezintă succesiv în versetele 1 și 11. Și observă această subtilitate impresionantă: în Apocalipsa 13, fiara care se ridică de pe pământ are ca sprijin versetul 11; ceea ce o leagă de Apocalipsa 11, unde în versetul 7, Dumnezeu prezintă „*fiara care se ridică din abis*”. Prin acest joc subtil de construcție, el își confirmă în continuare precizia „*trebuie să se ridice din abis și să meargă la pierzare*”. Dar într-o altă explicație, această expresie se poate referi la „*fiara care se ridică din mare*”. Și în acest caz, „ridicarea” ei din „abis” are scopul de a confirma nimicnicia spirituală a acțiunii sale și a doctrinelor sale religioase. De fapt, prin această clarificare, Dumnezeu plasează religia catolică la același nivel spiritual cu ateismul francez. Prin urmare, este normal ca aceasta să-și conducă adepții „la pierzare”. Această interpretare nu este lipsită de interes atunci când știm că această religie catolică este principala țintă a mâniei divine, deoarece El declară despre ea în Apocalipsa 18:24: „... și pentru că în ea s-a găsit sângele profeților și al sfinților și al tuturor celor ce au fost junghiați pe pământ”. Avem aici CEA MAI RĂU RELIGIE. Și la sfârșitul lumii, CEA MAI RĂU RELIGIE va reapărea, dominată de data aceasta de credința protestantă care „va forma un chip fiarei”; ceea ce înseamnă că principiul intoleranței va fi aplicat din nou după sfârșitul celui de-al Treilea Război Mondial de către coaliția protestantă și catolică supraviețuitoare. Trebuie să reamintesc ce constituie „fiara”. Este intoleranța religioasă posibilă prin asocierea puterii civile cu puterea religioasă. Deciziile luate de oamenii religioși sunt impuse de autoritățile civile și militare sub diverse forme de constrângere; ultima fiind moartea. În cazul „fiarei care se ridică de pe pământ” protestantă, puterea civilă nu este cea a regilor, ci cea a șefilor de stat, a liderilor seculari sau religioși. Această ultimă intoleranță „bestială” nu va dura foarte mult, maximum un an, dar sub mânia divină care o va lovi constant cu ultimele sale plăgi, va atinge un nivel maxim, decretând în cele din urmă moartea pentru cei care se opun duminicii romane. Prin contactele întunecate ale spiritismului, pe care Ioan îl

numește „*închinarea îngerilor*”, demonii îi vor acuza pe păzitorii Sabatului, pe care îi vor prezenta ca fiind responsabili pentru plăgile divine. Asta este tot ce va fi nevoie pentru ca sentința lor la moarte să fie adoptată și aprobată în mod colectiv. Iată ce spune apostolul Pavel despre această „*închinare la îngeri*” în Coloseni 2:18-19: „*Nimeni să nu vă jefuiască, sub pretextul smereniei și al închinării la îngeri, după bunul plac, de premiul neamului vostru omenesc, amăgit de vedenii și umflat de trufie de mintea lui firii pământești, fără să se țină de Cap, din care tot trupul, fiind bine legat și ținut laolaltă prin încheieturi și legături, crește împreună cu Dumnezeu.*” Acest trup al lui Hristos este Adunarea Aleșilor. Și în această învățătură, Pavel îi avertizează pe cei chemați împotriva seducțiilor CELEI MAI PROASTE RELIGII seducătoare și înșelătoare.

Nu există nimic MAI RĂU de temut decât falsa RELIGIE. Pentru că este capabilă de ce e mai rău și uneori să înșele aparențele „celui mai bun” care îi face pe plac umaniștilor. Disprețul ei pentru adevărul revelat de Dumnezeu o plasează sub deciziile diavolului. Și atâta timp cât Dumnezeu nu apare pentru a denunța și demasca situația, masele umane superficiale îi acordă toată încrederea lor.

Și aceste mase umane nu iubesc nimic mai mult decât pacea.

Din 1945, Dumnezeu le-a dat europenilor o pace relativă, însă una care a durat 77 de ani, ceea ce este considerabil și rar în istoria popoarelor. Această perioadă este profetită ca fiind momentul în care „*fiara nu va mai fi*”, așa cum tocmai am văzut mai sus. Dar această pace nu s-a datorat construcției UE, așa cum am auzit spunând de atâta timp europenii convinși. Nu, această pace a fost dată de Dumnezeu pentru a permite rebelilor occidentali să îndeplinească cerințele libertății lor, cucerite și legitime, treptat, dar foarte rapid, din anul 1994, în care, în același timp, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost „*vărsată*” de Iisus Hristos. Roadele blestemate de cer s-au intensificat astfel.

În funcție de adevărată sau falsă, religia conduce sufletul uman spre fericirea veșnică sau spre nefericirea definitivă a anihilării, este așadar îndreptățit să i se atribuie: CEL MAI BUN sau CEL MAI RĂU.

Indignarea necredincioșilor și a necredincioșilor

În mintea necredincioșilor și a necredincioșilor s-a înrădăcinat un standard al acceptabilității care, evident, nu ține cont de opinia lui Dumnezeu, căruia majoritatea nici măcar nu-i strigă sau nu mai pretinde că El există, iar cei care cred în existența Lui nu țin cont de dorințele Sale revelate. Gândirea umanistă domină și vai de oricine nu o împărtășește. Din punctul de vedere umanist, el este în mod necesar un fanatic mai mult sau mai puțin periculos, dar totuși periculos.

Astăzi, duminică, 17 iulie 2022, în Franța se comemorează 50 de ani de la razierea evreilor de pe „Vel d'Hiv”, numele unui mare velodrom acoperit din Paris. Ascultând de germani, guvernul mareșalului Pétain a organizat razierea multor evrei care urmau să le fie predați. Din 1942, „soluția finală” începuse, iar evreii erau exterminați masiv în lagărele „SS” înființate în Polonia. Drept urmare, populația germană putea ignora această tragedie, iar responsabilitatea îi aparținea

exclusiv lui Hitler și partidului său nazist. Și pentru această gândire umanistă, lucrul apare monstruos și inuman.

Aici, las această gândire umanistă și examinez acest subiect în raport cu Biblia, care exprimă toate revelațiile pe care Dumnezeu le dă umanității pentru a-i permite să înțeleagă sensul lucrurilor și evenimentelor care se împlinesc. Și primul lucru care îmi vine în minte este că poporul evreu nu este un popor normal printre altele. Este singurul popor care a fost creat prin intervenția directă a lui Dumnezeu pe pământ. El și-a fixat alegerea asupra lui Avraam, a fiului său Isaac, a fiului său Iacov care a devenit Israel și din care a făcut un popor bazat pe cei doisprezece fii ai săi patriarhali din douăsprezece triburi. Așadar, tot ceea ce privește acest popor nu este obișnuit. Pentru a le oferi o patrie, Dumnezeu a exterminat bărbați, femei, bătrâni și copii care locuiau în Canaan. A fost primul genocid divin de la potopul din vremea lui Noe. Și acest mare sacrificiu al vieții îi conferă lui Dumnezeu drepturi speciale asupra vieții poporului său Israel; cu atât mai mult cu cât acest Israel a fost organizat pentru a constitui un model a cărui experiență cu Dumnezeu urma să servească drept lecție pentru generațiile care aveau să se succedă până la sfârșitul lumii. A fost vremea judecătorilor, a regilor și atâtea eșecuri încât Dumnezeu a sfârșit prin a-și preda poporul păgânilor caldeeni din Babilon, al căror rege Nebucadnețar l-a convertit la Dumnezeu datorită mărturiei profetului Daniel. Au existat încă multe morți printre evrei și doar supraviețuitorii au fost conduși în Babilon și în imensul său teritoriu. Pentru evrei, moartea dată de Dumnezeu nu este nimic anormal, nimic scandalos, deoarece moartea este plata pe care o dă păcatului. Și acest popor păcătuiește din belșug, așa că, prin urmare, este adesea lovit de moarte. La sfârșitul vechiului legământ, refuzându-l pe Mesia său, Iisus Hristos, respinge noul legământ propus de Dumnezeu; este un păcat enorm care de data aceasta condamnă întreaga națiune evreiască: trebuie să dispară. În anul 70, romanii au preluat controlul asupra problemei; Ierusalimul, templul său, sfînțenia sa levitică, au fost distruse, iar poporul în mare parte masacrat. În timpul erei creștine, au fost dispersați printre națiuni și, în special în Spania, au fost vizați și persecutați puternic. Până la războiul din 1939-1945, când Hitler i-a făcut ținta urii sale răzbunătoare. Și acolo, de data aceasta, s-au organizat metode moderne pentru a-i asfixia, iar cadavrele lor au fost arse în incineratoare, crematorii. Numărul morților a fost de aproximativ șase milioane de suflete. Desigur, ceea ce șochează umanistul este să vadă civili uciși, pentru că în Occident, războiul ucide oficial, conform convențiilor, doar soldați, personal militar. Aici trebuie să ne amintim de pedepsele anterioare care erau doar pedepse divine. Și cea mai recentă nu face excepție, genocidul organizat de naziști a fost comis de oameni, dar sub inspirație divină, pentru că Dumnezeu a vrut să trimită întregii omeniri un mesaj de aducere aminte care să-și exprime dreptatea înainte de a pregăti timpul ultimelor teste programate pentru sfârșitul lumii.

Și pentru cei care cred în Dumnezeu, cum poate această acțiune să fie mai monstruoasă decât genocidul locuitorilor Canaanului? Nu-l avertizase Dumnezeu pe Avraam că „urmașii lui vor moșteni această țară, dar nelegiuirea amoritilor care locuiau în ea nu ajunsese încă la apogeu”? Patru sute de ani mai târziu, așa era, iar Dumnezeu i-a făcut pe toți să piară din cauza viespilor veninoase și a altor boli mortale. Îmi amintesc că această rasă umană își păstrase dimensiunea

gigantică a gigantilor antediluvieni. Prin urmare, Dumnezeu avea un al doilea motiv pentru a-i elimina. Fără Dumnezeu, micii israeliți nu aveau nicio șansă să-i învingă, motiv pentru care Dumnezeu și-a asumat sarcina de a face acest lucru. În 1942, a ales gândirea nazistă germană ca instrument al morții sale. Această poveste ne duce înapoi la testul credinței la care a fost supus Israelul după exodul său din Egipt. Necredincioșii dintre ei s-au retras din fața limitărilor umane, în timp ce adevărații credincioși precum Moise, Iosua și Caleb știau că cu Dumnezeu nimic nu este imposibil.

Astăzi, în iulie 2022 și până la revenirea lui Hristos așteptată în primăvara anului 2030, această încredere pusă în Dumnezeu pentru care nimic nu este imposibil marchează încă o credință adevărată, plăcută lui Dumnezeu.

Însă lumea fără de Dumnezeu este indignată de orice îi contrazice și îi atacă valorile, fără să știe că Dumnezeu, la rândul său, face același lucru cu ei. Totuși, în doar câțiva ani, valorile lumii s-au schimbat mult. Cum putem explica aceste schimbări enorme și rapide? Încă o dată, necredincioșii nu vor avea adevăratul răspuns, dar, fără îndoială, îl vor explica spunând că au devenit din ce în ce mai inteligenți. Nu era oare asta ceea ce Satana îi sugerase Evei, izolată și separată momentan de soțul ei, Adam, pentru a o împinge să nu asculte de porunca lui Dumnezeu: „Să nu mănânci din ea”? Și da, tot ceea ce nu are o explicație umană logică își are explicația în viața cerească invizibilă a îngerilor răi; invizibilă, da, dar foarte activă și foarte eficientă. Știind că pentru ei, ca și pentru noi, 2030 va marca sfârșitul vieții lor cerești, nu este greu de înțeles că puținul timp care le-a mai rămas îi determină să-și intensifice eforturile de a perverti umanitatea, mai ales când este „fals” creștină; acesta este cazul națiunilor occidentale.

Perversiunile sexuale au fost întotdeauna criteriul care marchează limita a ceea ce este suportabil pentru Dumnezeu. Acest lucru a fost valabil pentru Potop, așa cum a fost pentru sfârșitul canaanitilor și pentru cel al Israelului evreu. Mai aproape de noi, naziștii au masacrat grupurile homosexuale deviate ale „SA” germane. Iar în situația noastră actuală, grupurile armate cecene și-au asumat misiunea de a face același lucru, alături de Rusia. Ura lor față de aceste practici, care plasează omul sub animalul care nu le practică, este animată de Duhul lui Dumnezeu, sfânt, pur și perfect. Primele semne ale unui atac din cer împotriva locuitorilor pământului au devenit vizibile odată cu panica liderilor politici confrunțați cu o epidemie severă de Covid-19. În panica lor, au luptat cu ea ca cu o pandemie cu consecințe mortale imens mai mari. Le-au ruinat economiile și le-au slăbit prin lungi perioade de izolare întinse pe parcursul a doi ani, care au început la începutul anului 2020, atât de mult încât potențialul lor financiar s-a topit ca zăpada la soare. Înainte de asta, într-o mare nepăsare, o formă de orbire, au mutat nenumărate locuri de muncă în China, crescând astfel șomajul care ucide națiuni. Aici trebuie subliniată importanța construirii UE. Înainte de această construcție, privirea șefului statului era îndreptată exclusiv către propria țară și trebuia să stabilească echilibrele sociale și industriale care să îmbogățească armonios întreaga sa națiune. Prin aducerea Chinei în comerțul mondial și prin relocarea producției sale acolo, SUA au fost primele care au realizat profituri financiare enorme care au atras investitori din întreaga lume. Investitorii europeni

și-au deviat investițiile din Europa, care, prin urmare, a început să scadă și să devină mai săracă. Dar acest lucru nu a fost imediat vizibil, deoarece profiturile realizate au fost parțial consumate în Europa. În Europa, unde principiul externalizării era din ce în ce mai mult implementat în favoarea noilor țări membre alese dintre cele mai sărace pentru a avea o forță de muncă din ce în ce mai ieftină și mai puțin solicitantă în problemele sociale, lăcomia domnea suprem în toate guvernele și președințiile occidentale.

În 2012, Franța l-a ales președinte pe François Hollande, un om provenit de la ENA, Școala Națională de Administrație, care nu acordă diplomă de moralitate pentru că acest președinte este complet lipsit de una. El întruchipează, singur, o mulțime de personaje de scenă prin cinismul său, prin înșelăciunea sa demnă de Scapinul lui Molière și prin infidelitatea sa, în viața sa de căsătorie și față de alegătorii săi; imaginea trădătorului absolut. Acest om care le-a spus alegătorilor săi „dușmanul meu este finanțele” a sfârșit prin a favoriza dublu finanțele. Pe de o parte, prin obligativitatea protecției sănătății prin intermediul companiilor de asigurări mutuale, care au dublat acțiunea serviciului naționalizat de Securitate Socială; dublând astfel costul managementului sănătății în Franța. Și, pe de altă parte, prin promovarea carierei politice a tânărului finanțator Emmanuel Macron, devenit președinte în 2017. Acest președinte Hollande este atât de remarcabil pentru nenumăratele sale defecte de caracter încât profetul Michel Nostradamus i-a dedicat următorul câțren: câțrenul secolului 2 numărul 88:

Circuitul marelui fapt ruinos,
Al șaptelea nume al celui de-al cincilea va fi,
O treime mai mare decât straniul beligerant
Mouton Lutèce Aix nu va garanta.

Traduc acest câțren astfel:

Circuitul : procesul sau traseul susținut prin repetiție.

Despre marele fapt ruinos : despre marea acțiune ruinoasă.

Numele : bărbatul, personajul: François Hollande.

Al șaptelea : al șaptelea președinte în funcție

Din al cincilea va fi : din al cincilea regim republican, adică a 5-a Republică .

François Hollande (numele) „va fi” în activitate prezidențială.

Dintr-o terță parte : cea mai mare persoană din Lumea a Treia sau din Starea a Treia, adică din poporul francez. O persoană fără legătură cu problema, conform dicționarului Larousse. Această definiție se potrivește perfect islamului stabilit într-o țară inițial creștină.

Mai mare : Mai onorabil și mai dominator decât Franța pervertită.

Ciudat : străinul musulman.

Beligerant : rebel și ostil

Oaie : oaie sacrificată de Eid în Islam: adică cea căreia musulmanii îi taie gâtul. Masacrurile în masă ale victimelor ISIS sunt proiectate pe internet.

Lutetia : Paris, reședința regală a nordului Franței pe vremea lui Nostradamus, adică centrul actual al autorității naționale republicane în Nord.

Aix : Aix-en-Provence, reședință regală a sudului Franței pe vremea lui Nostradamus, adică centrul autorității naționale republicane a Sudului.

Nu va garanta : nu va putea proteja. Președintele François Hollande (numele) nu va putea proteja victimele franceze.

Circuitul (traseul istoric sau procesul urmat) al marelui fapt ruinos (al acțiunii) (care provoacă ruina); numele (François Hollande) al șaptelea (președinte) al celui de-al cincilea (regim republican), va fi (în activitate, adică persoana responsabilă). Din partea unei terțe părți (lumea a treia sau statul al treilea, sau a treia persoană), mai mare (mai onorabilă pentru că este religioasă și dominantă), străinul beligerant (arabul musulman sau islamul războinic) Oile (sărnice de Eid în Islam) Lutetia (Paris), nici Aix (orașul autorității regale din sudul Franței) nu vor garanta (Asemenea „oilor” date morții, populațiile din nordul și sudul Franței nu vor fi protejate de atacurile lansate de islamismul fundamentalist: Atacuri islamiste ale grupării califate DAESH: La Paris, pe 7 ianuarie 2015, împotriva comedianților de la Charlie Hebdo: 12 morți; și pe 13 noiembrie 2015, împotriva Stade de France: 1 mort; împotriva Bataclanului dansant și a barurilor: 130 de morți - 413 răniți; la Nisa, în sud, pe 14 iulie 2016: condus de un islamist, un camion a intrat în mulțime: 86 de morți - 458 răniți). Cuvântul „oaie”, plasat înainte de „Lutetia și Aix”, vizează, de către aceste două orașe, „pe cei care vor fi **măcelăriți** în nordul și sudul Franței”; pentru nord, lucrul este parțial îndeplinit, dar pentru sud, masacrele urmează să vină. Ruina sugerează, așadar, în același timp, ruina devastărilor războinice ale națiunii Franța, dar și ruina sa morală, întrucât acest președinte scabros este cel care a impus legea „căsătoriei pentru toți”, prin sprijinul său legislativ majoritar. Alegerea egoistă a unui singur om a fost impusă, ca lege națională, întregului popor francez, deși un număr mare de cetățeni s-au opus ferm acesteia. Această lege, care a venit să justifice și să legalizeze ceva considerat o urâciune de către Dumnezeu, a trebuit, prin urmare, să justifice ruina pe care Dumnezeu o va face să o sufere. În acest câten, Nostradamus profețește că Franța va fi lovită de o mare ruină din cauza celui de-al șaptelea președinte al celei de-a Cincea Republici. Acest fapt este destul de excepțional și are consecințe definitive pe care Dumnezeu a vrut să le anunțe dinainte. Această ruină este profețită și într-un mod mai ascuns în Apocalipsa 11:7, unde, desemnând Parisul sub numele de „*Sodoma*”, el profețește distrugerea sa prin foc nuclear, versiunea modernă a „*focului din cer*”. Acest câten de Nostradamus nu face decât să confirme rolul „*regelui de la miazăzi*” citat în profeția din Daniel 11:40-45. Mai mult, referitor la cuvântul „circuit”, profetul sugerează ideea repetiției și, prin urmare, insistența unei alegeri umaniste oarbe și imprudente care va duce la ruina întregii Franțe. Și această insistență vizează direct primirea acestui străin beligerant pe teritoriul Franței; aceasta după ce el însuși îl alungase din țara sa. Pentru că Franța a colonizat într-adevăr Maghrebul, cel mai recent Algeria, dar și Africa, Libanul și țările asiatice din care a trebuit să se retragă în timp.

Prin urmare, este ușor de înțeles că, departe de a-și înmuia soarta, umaniștii își intensifică vinovăția față de Dumnezeu prin multiplicarea indignărilor lor, pe care acesta le dezaprobă. Ei, care sunt doar vase de lut, îl atacă, prin legalizarea păcatului, pe Dumnezeul Creator, care este un vas de fier.

De aceea, El a multiplicat formele revelațiilor Sale destinate aleșilor Săi, pentru a-i anunța că victoria Sa împotriva tuturor dușmanilor Săi este sigură și programată în planul Său pământesc. Ce pot face ei împotriva copiilor lui Dumnezeu care dezaprobă inițiativele lor odioase și împruțite? Nimic altceva decât ceea ce Dumnezeu le va permite. Și dacă Dumnezeu autorizează acest lucru, atunci totul devine acceptabil și suportabil pentru aleșii Săi iubiți.

Regimul republican și-a impus de mult timp legile creștinilor și evreilor religioși. Însă, din 1962, primirea masivă a islamului algerian și, mai larg, maghreb a pus probleme laicismului pe care Franța credea că le-a rezolvat. Însă faptele în sine dovedesc că nu este așa. Islamul și valorile sale, incompatibile cu valorile republicane, cum ar fi cele ale creștinismului divin autentic, provoacă o ciocnire a civilizațiilor în interiorul Franței. Islamul nu se înclină în fața normei laice republicane, și pe bună dreptate; numele Islam înseamnă supunere; dar supunere față de Dumnezeu, nu față de Republica Franceză. Acesta este motivul pentru care, stabilindu-se în Franța, musulmanii au ajuns să-și stabilească valorile și nu sunt de acord să „coabiteze” decât cu francezi republicani laici sau creștini. Pentru că deja, coabitarea cu evreii a devenit problematică și agresivă, deoarece problemele create între Israel și palestinieni sunt importate în Franța, unde ambele comunități sunt prezente. Reacțiile musulmanilor, devenind rapid violente atunci când sunt atacați, beneficiază libertatea religioasă a țării; deoarece liderii politici se tem de consecințele sângeroase ale măsurilor restrictive care li s-ar impune. Prin urmare, ei aleg să „aducă problema în discuție”, așa cum fac fotbalistii, pentru a calma lucrurile. Pentru că niciun musulman demn de acest nume nu este gata să legitimizeze practica homosexuală. Și găsește în această lege care o legalizează doar încă un subiect pentru a-i disprețui și mai mult pe cei care sunt deja pentru ei „câinii, necredincioșii”. Sunt convins că, fără prezența lor în Franța, legile ar fi devenit și mai coercitive și aplicate cu mult mai multă forță obligatorie. Pentru noi, iubiții lui Isus Hristos, această prezență este, așadar, protectoare; cel puțin așa este până astăzi, dar este bine să o înțelegem. Un adevărat musulman îi respectă pe cei care se tem de Dumnezeu ca ei înșiși. Dușmanul lor este cel rău, cel fără de Dumnezeu, abominabil în gândurile și faptele lor. Mai mult, cei cu adevărat aleși au în Isus Hristos protecția supremă pe care musulmanii nu o au.

De-a lungul zilelor, lunilor, anilor și secolelor, Dumnezeu a înregistrat și a acumulat în memoria Sa nelimitată toate indignările odioase rostite de gurile celor răi și astfel El ia, pentru a ilustra situația, imaginea unui „turn” alcătuit din acumularea de „păcate”, din Apocalipsa 18:5: „*Căci păcatele ei s-au întins până la cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei*”. Această „acumulare” de „păcate” ne amintește că Dumnezeu nu reacționează automat de fiecare dată când se comite un „păcat” grav, ci în acest mesaj profetic, El ne spune că niciunul dintre ele nu este uitat de El și că pedeapsa va veni la sfârșit, pentru a da socoteală tuturor celor comise de-a lungul timpului. Acest lucru este adevărat, colectiv, pentru Biserica Romano-Catolică papală la care se face referire în acest verset, dar și, individual, pentru fiecare creatură care a prins viață în cer și pe pământ. Dar acest lucru nu se aplică adevăraților aleși, deoarece „păcatele” lor involuntare au fost ispășite în locul lor de către Isus Hristos.

Această a șaptea președinție a celei de-a Cincea Republici Franceze a meritat să fie remarcată din mai multe motive, deoarece ruina a vizat, în primul rând, Partidul Socialist al președintelui Hollande, fostul său secretar prezentat drept candidat înlocuitor pentru candidatul favorit Dominique Strauss-Kahn, demis din cauza unui scandal sexual comis într-un hotel din New York. Până în 2012, Partidului Socialist i s-a atribuit denumirea de „stânga caviar”, dar din 2012 încoace trebuie adăugată „enjoyeuse”, atât de mult a caracterizat sexualitatea mandatul de cinci ani al acestui al șaptelea președinte francez; de la ieșirile sale secrete cu scuterul de la Palatul Élysée pentru a se alătura noii sale amante, lucruri filmate de jurnaliști, până la impunerea legii căsătoriei pentru toți. Și, în final, infidelitățile sale, autentice trădări electorale, au ucis Partidul său Socialist, care a pierdut definitiv încrederea alegătorilor: ruina a fost astfel observată clar la toate nivelurile. Astfel, profitând de haosul generalizat, alegătorii, care au văzut Frontul Național pe locul doi, au ales, din dispreț, să-l aleagă pe tânărul finanțator, un fost ministru sub François Hollande, care a înțeles că era inutil să candideze din nou la președinție. Ruina morală precede întotdeauna ruina economică. Acesta era deja cazul în Europa, printre toate națiunile, frivolitatea domina, iar războiul sosea provocând ruină prin distrugerea bombardamentelor sale. Vedem procesul repetându-se; după ruina morală „olandeză”, vine ruina războinică excitată și provocată de inițiativele beligerante adoptate împotriva Rusiei, de tânărul președinte Macron și de autoritățile europene, după atacul său asupra Ucrainei. Așadar, să așteptăm și să vedem ce se întâmplă în continuare...

Pentru istoria Franței, rolul Partidului Socialist, care a ajuns la putere, a fost deosebit de dăunător francezilor de origine autentică și liniilor familiale lungi. Președinția lui François Mitterrand și a simbolului său, „trandafirul”, a fost câștigată prin idei „populiste” care împing umanismul la extrem. Prin aceste mijloace a reușit el să câștige voturile comuniste, pe atunci foarte numeroase. Acest animal politic, avocat în viața civilă, a experimentat în viața sa cele mai opuse și extreme angajamente politice: de la extrema dreaptă la extrema stângă. Dar religia provoacă și mari convertiri, iar capacitatea de a schimba opiniile este naturală pentru oameni. Drama președinției sale se bazează mai puțin pe el și pe personalitatea sa „divină”, cât pe aroganța miniștrilor săi absolvenți ai ENA. Una dintre ele a îndrăznit să le spună jurnaliștilor care o intervievau la un canal de știri despre votul privind imigrația cerut de 80% dintre francezi, citez, cuvânt cu cuvânt: „Părinții știu mai bine decât copiii ce este bine pentru ei”. În 2015, francezii, astfel disprețuiți, și-au jelit sutele de morți uciși de jihadiștii grupării islamice DAESH.

De asemenea, nu am nimic împotriva evreilor ca indivizi, ei sunt oameni ca toți ceilalți, cu excepția faptului că, din punct de vedere religios, Biblia ne învață că au fost mai întâi blestemați de Dumnezeu. Și aici, părerea mea despre ei se schimbă. Prin gura apostolului Pavel, el însuși un evreu autentic, Dumnezeu ne spune în Romani 10:1-4: „*Fraților, dorința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru aceștia este ca ei să fie mântuiți. Le mărturisesc că au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere. Fiindcă n-au cunoscut dreptatea lui Dumnezeu și s-au străduit să-și întărească dreptatea lor însăși, nu s-au supus dreptății lui Dumnezeu . Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru socoteala*

oricui crede ”; ceea ce îl conduce să spună în Romani 2:9-10: „ *Necaz și strângere peste orice suflet omenesc care săvârșește răul, întâi peste Iudeu și apoi peste Grec! Slavă, cinste și pace peste oricine săvârșește binele, întâi peste Iudeu și apoi peste Grec!* ” Și conform planului profețit de Dumnezeu în Daniel 9:24, a face binele însemna a-L recunoaște pe Isus Hristos ca Mesia trimis de Dumnezeu, iar a face răul însemna a-L respinge; și aceasta a făcut întreaga națiune, cu excepția apostolilor și a primilor ucenici chemați de Isus Hristos. Dacă omul ar fi ascultat de planul divin, nu ar mai exista nicio reprezentare evreiască anume pe pământ, așa cum ne învață Pavel din nou în Romani 3:28-29: „ *Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască; căci voi toți sunteți una în Hristos Isus. Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori după făgăduință.* ” Deoarece el însuși era un evreu autentic, Pavel a avut mari dificultăți în a exprima condamnarea lui Dumnezeu la adresa națiunii evreiești. De aceea, plin de speranță pentru poporul său, el citează căderea „ **unor ramuri** ” ale evreilor în Romani 11:17-18: „ *Dar dacă unele din ramuri au fost rupte și tu, fiind un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor și te-ai făcut părtaș rădăcinii și grăsimii măslinului, nu te lăuda cu ramuri. Dacă te lauzi, să știi că nu tu porți rădăcina, ci rădăcina te poartă pe tine.* ” Apoi, Pavel oferă o explicație a situației pe care o pun la îndoială, pentru că spune: „ *Vei zice deci: Ramurile au fost rupte, ca să fiu altoit eu.* ” Acest lucru este fals! Într-adevăr, nu necredința evreilor a permis convertirea păgânilor; aceasta a fost doar rodul planului lui Dumnezeu. Iar analiza mea, bazată pe revelațiile profețiilor, redă un verdict divin mult mai aspru și mai sever decât cel pe care l-a exprimat Pavel pentru națiunea sa. Cu toate acestea, el confirmă, clar, condamnarea divină a evreilor „ *din cauza necredinței* ”, spunând în Romani 11:20 până la 22: „ *Este adevărat; din cauza necredinței lor au fost tăiați* , iar tu stai prin credință. Nu te mândri, ci te teme; căci, dacă Dumnezeu n-a cruțat ramurile firești, nici pe tine nu te va cruța. Uită-te, dar, la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut, dar bunătate față de tine, dacă rămâi în bunătatea Lui; altfel, vei fi tăiat și tu. ” Apoi, remarcă importanța „ **dacă** ” din acest verset 23: „ *Și ei, dacă nu rămâiesc în necredință, vor fi altoiți; căci Dumnezeu poate să-i încurce iarăși.* ” Puterea lui Dumnezeu nu este pusă la îndoială, deoarece Dumnezeu nu orbește oamenii fără ca ei să refuze mai întâi lumina Lui. Altoirea lor va depinde doar de credința lor individuală, deoarece o convertire colectivă este imposibilă. De asemenea, trebuie să vă avertizez împotriva optimismului apostolului Pavel. Este adevărat că în ultimele zile ale ultimului test al credinței, individual, evreii sinceri vor ajunge să-L recunoască pe Isus Hristos și adunarea adevăraților săi aleși creștini, așa cum este profețit în Apocalipsa 3:9: „ *Iată, vă voi face din voi niște sinagogi ale Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt , ci mint ; iată, îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să știe că v-am iubit.* ” Iată, cel puțin, o judecată a evreilor, clar formulată de Duhul lui Hristos. Ultima convertire posibilă va veni în ceasul în care practicarea Sabatului va fi pedepsită cu moartea. Adevărata credință va fi atunci manifestată concret de adevărații aleși de orice origine religioasă, inclusiv evreiască. În Ieremia În 26:6, Dumnezeu a profețit: „ *Voi trata această casă ca pe Șilo și voi face cetatea aceasta un obiect de blestem pentru toate*

neamurile pământului . ” Formă concretă a acestui „ *blestem* ”, cetatea a fost distrusă de trupele regelui Nebucadnețar, după doi ani de asediu, în - 586. Refuzul lui Hristos a fost plătit și confirmat prin același semn, în anul 70, prin acțiunea trupelor romane ale împăratului Vespasian, conform lui Daniel 9:26: „ *După șaizeci și două de săptămâni, un Uns va fi nimicit și nu va avea urmaș. Poporul unui conducător care va veni va nimici cetatea și sfîntenia , sanctuarul*—, iar sfârșitul ei va veni ca printr-un potop; este hotărât ca pustiirile să dureze până la sfârșitul războiului. ”

Ceea ce creează confuzie religioasă pe pământul nostru este menținerea unor alegeri religioase pe care Dumnezeu le condamnă, succesiv, în progresul proiectului său pământesc de mântuire. Noul legământ a înlăturat orice legitimitate pentru ca cel vechi să continue. Atunci adevărul creștin al apostolilor ar fi trebuit să continue până la întoarcerea lui Hristos. Dar dominația fals creștină a regimului papal romano-catolic a ajuns să deruteze acest program divin. Aceasta explică necesitatea unei Reforme care a început spre sfârșitul celor 1260 de ani profețiți de domnie papală, această Reformă urma să fie finalizată și desăvârșită de lucrarea adventistă fondată din 1843. Prin urmare, programul divin recunoaște doar patru statute religioase oficiale succesive în timpul erei creștine: cel al evreilor, al apostolilor, al protestanților și al adventiștilor. Orice continuare după aceste ștafete este ilegală. În Apocalipsa, adventismul final este vizat sub **începutul său. binecuvântat** , în Apocalipsa 3:7 și **sfârșitul său blestemat** , în Apocalipsa 3:14. De aceea, la vremea sfârșitului, adevărații aleși adventiști se pot recunoaște în criteriile revelate în era „ *Philadelphia* ” de la începutul credinței „adventiste de ziua a șaptea”, binecuvântată de Isus Hristos, care descrie astfel standardele adventiștilor pe care îi va putea mântui la revenirea sa glorioasă.

Statutul blestemat al evreilor fiind astfel demonstrat clar biblic, trebuie să vă dați seama cât de dăunătoare poate deveni acțiunea lor politică pentru umanitatea globală, și deja în toate țările în care le sunt atribuite roluri importante. În Statele Unite, reprezentarea lor semnificativă și bogăția lor au asigurat reconstrucția Statului Israel pe pământul strămoșilor lor, care a devenit Palestina. Și acestei reveniri datorăm furia musulmană care a fost trezită și dezvoltată împotriva lumii occidentale. În Franța, sub guvernare socialistă, alți evrei au luat măsuri dăunătoare. Judecătorul Badinter a abolit pedeapsa cu moartea, crezându-se mai drept decât Dumnezeu, care a instituit-o; drept urmare, răul crește exponențial. Un alt evreu, Bernard Kouchner, doctor în viața civilă, a adoptat principiul intervenției umanitare, care a justificat astfel operațiunile militare în Balcani. Un alt evreu, Bernard Henri Lévi, l-a convins pe președintele Nicolas Sarkozy să-l distrugă pe apărătorul nostru libian, colonelul Gaddafi. Iar în știri, în Ucraina, apelurile la ajutor ale președintelui Zelenski, de asemenea evreu, înflamează poporul pe care îl conduce pentru a provoca al Treilea Război Mondial. Cât despre blesteme, nu putea fi mai bine. Și această veste mă aduce înapoi la problema actuală a puterii politice a tinerilor.

Știind că omul este construit prin experiențe trăite, putem da vina pe tinerii incapabili să acționeze altfel decât ceea ce scurta lor experiență de viață a făcut din ei? Tinerețea la care asistăm atât în Ucraina, cât și în Franța este responsabilă, dar nu vinovată. Adevărata culpabilitate constă în natura ireligioasă a societăților

noastre occidentale. Explicația constă și în inevitabilitatea timpului, care îi face pe tineri să-i înlocuiască pe bătrâni. Iar timpurile moderne au favorizat ruptura dintre gusturile muzicale ale tinerilor și cele ale bătrânilor. În 1930, Bebop-ul și Charleston-ul provocau deja indignarea bătrânilor obișnuiți cu valsul. În Ucraina, președintele are vârsta națiunii sale de când aceasta a devenit liberă și independentă de Rusia. El a fost construit pe acest gând al independenței, pentru că nu a trăit perioada în care Ucraina era doar un teritoriu al puternicei Rusii sovietice; lucru pe care Vladimir Putin, la rândul său, nu l-a uitat, trăind dureros eșecul acestui pact sovietic. În Franța, Emmanuel Macron s-a născut în Europa, el a trăit doar acest context; Acest lucru justifică atașamentul său față de Uniunea Europeană și teama sa de o Franță izolată, care a fost totuși perioada sa de glorie și putere. El concepe siguranța doar în uniunea care face puterea. Acest lucru este adevărat dacă această uniune se aplică țărilor puternice, dar este departe de a fi cazul unei Europe pur comerciale.

Acești tineri au ajuns la putere în timp de pace și ei înșiși nu știau cum se vor comporta în timp de război. Și acest lucru este valabil și pentru fiecare dintre noi, pentru că doar într-o situație așezată ne descoperim curajul sau frica. De aceea, discursurile și mărturiile frumoase rostite în timp de pace îi determină pe unii dintre autorii lor să-și dezvăluie lașitatea, doar în timp de război. Viața rezervă surprize enorme pentru bine și pentru rău. Și indignarea ființelor umane nu a încetat să se exprime, pentru că ființele umane sunt indignate împotriva a tot ceea ce se opune valorilor lor; iar Dumnezeu și aleșii săi acționează în același mod, dar pentru valorile lor cerești.

În acest mesaj, am prezentat un cântec de la profetul Michel Nostradamus. Știu că unii slujitori ai lui Dumnezeu ar putea fi tulburați sau chiar șocați de această abordare. Prin urmare, trebuie să explic această alegere. Trebuie mai întâi să înțelegeți că numai Dumnezeu este capabil să anunțe viitorul cu precizia evidentă în profețiile prezentate de Michel Nostradamus. Omul nu a fost un model de puritate și sfințenie, dar nici profetul Balaam nu a fost; și Dumnezeu i-a folosit pe amândoi; ceea ce nu înseamnă că îi va salva. Aceste personaje tulburate i-au oferit avantajul de a se apropia de regi, regine, de marii acestei lumi, iar Catherine de Medici îl făcuse pe Nostradamus consilierul și astrologul ei, pe care îl consulta adesea. Mai mult, în vremea sa, centrată pe publicarea operelor sale în 1555, credința creștină era încă foarte întunecată, în special din cauza disprețului multor protestanți calviniști războinici față de ordinele date de Conducătorul ceresc al creștinilor, Iisus Hristos. Acești protestanți își apărau viața prin arme, acționând cu aceeași cruzime ca și ligile catolice. Și în acest caz, religia este echivalentă cu un angajament politic secular. Rolul pozitiv al profețiilor lui Nostradamus nu trebuie subestimat. Devenisem conștient de ele înainte de a-l sluji lui Dumnezeu în credința adventistă. Iar interesul pe care profețiile l-au stârnit în mine m-a pregătit pentru această slujire adusă lui Dumnezeu. Mai mult, orice ființă umană pusă în fața dovezii anunțării unui fapt confirmat secole mai târziu este obligată să recunoască existența unui spirit invizibil care organizează evenimentele. Și în această reflecție se construiește baza a ceea ce poate produce adevărata credință dacă cel care o conduce este și ascultător, și nu rebel.

Mai mult, această profeție este utilă lui Dumnezeu la nivel strategic. Căci El a vrut să îndrume gândirea umană asupra importanței acordate nașterii lui Hristos și nu răstignirii Sale; aceasta pentru a rezerva elitei Sale alese din vremurile de sfârșit exclusivitatea cunoașterii adevăratului timp al glorioasei Sale reveniri. Acum, tocmai în al 10-lea secol^{al} său, Nostradamus prezintă al 72-lea cătren al său, care încurajează importanța datei nașterii lui Hristos, așa cum a fost stabilită în mod fals de călugărul catolic Dionisie cel Mic în secolul al VI-lea. Iată textul acestui cătren:

Anul o mie nouă sute nouăzeci și nouă și șapte de luni
Din ceruri va veni un mare rege al terorii,
Învie-l pe marele rege al Angoulmoisului,
Înainte și după ce Marte domnea prin fericire

Reconstruiesc structura acestui verset și îl interpretez după cum urmează:

Anul o mie nouă sute nouăzeci și nouă și șapte de luni
Înviat, marele rege al îngerilor (latină: angelus),
Marele rege care înspăimântă (pe păcătoși) va veni din ceruri
Să domnească pentru fericirea (doar a celor aleși) înainte de Marte și după

război (Marte: zeul războiului).

În acest cătren, anul 1999 și 7 luni confirmă cei 2000 de ani atașați în mod tradițional erei lui Hristos; un standard pe care m-am bazat mult timp până în 2018. Prin urmare, totul pare adevărat, cu excepția calendarului roman folosit. Dar durata indicată este în conformitate cu proiectul divin construit pe parcursul a 6000 de ani pentru selecția aleșilor. În realitate, ceea ce anunță această dată 1999 și 7 luni se va împlini de fapt în anul 2029, adică în 5999, de la păcatul originar. În această zi de glorie și victorie totală a lui Isus Hristos, indignarea necredincioșilor și a necredincioșilor „însăimântați” va izbucni pentru ultima dată din gurile lor mincinoase. Cred chiar că pot spune că „cele șapte luni” citate marchează începutul „celor șapte plăgi ale mâniei” divinului Hristos Isus, adică ora sfârșitului timpului harului colectiv și individual. De fapt, această profeție leagă întoarcerea lui Hristos de cele șapte luni care o preced, ceea ce explică enigma „înainte de martie”. Adevărata întoarcere a lui Hristos se va împlini pe 20 martie 2030, ziua primăverii, adică „după martie”.

Astfel, puteți aprecia faptul că profețiile lui Nostradamus conțin toate detaliile istorice pe care profețiile din Daniel și Apocalipsa nu le dezvăluie. Rolul acestor texte profetice biblice este de a dezvălui judecata lui Dumnezeu, așa cum este indicat de semnificația numelui Daniel: Dumnezeu este Judecătorul meu. La rândul său, Nostradamus dezvăluie dramele continue pe care judecățile lui Dumnezeu le provoacă creaturilor rebele pe care le judecă. Cele două origini și tipuri de profeții sunt, prin urmare, complementare și nu se exclud reciproc.

În poziția sa de astrolog, Nostradamus nu ia parte, nici pentru catolicism, nici pentru protestantism. Se mulțumește să spună ceea ce primește. Și în scrisoarea sa adresată lui Henric al II-lea, regele Franței, care nu este Henric al II-lea, nu se teme totuși să-i spună că niciun catolic nu va intra în rai. Îmi amintesc că marea sa reputație se baza pe anunțul morții lui Henric al II-lea, în condiții perfect descrise de el cu un an înainte de evenimente. Într-un turnir amical, lancea

adversarului său s-a rupt, a alunecat și i-a străpuns ochiul prin coiful de aur al căștii sale. El scrisese în cătrenul 35 din secolul 1:

Tânărul Lyon îi va depăși pe bătrâni
Pe câmpuri războinice printr-un duel singular,
Într-o cușcă de aur, ochii lui vor fi scoși
Două clase, una, apoi mor de o moarte crudă.

Tânărul Lyon era contele de Montgomery, un protestant, a cărui familie și stemă personală era un leu de aur. Cel vechi îl reprezintă pe Henric al II-lea. În cadrul turnirului, se desfășoară două clase sau atacuri; la al treilea sau al doilea, are loc o tragedie, iar Henric al II-lea moare de o moarte crudă, lentă și dureroasă.

Iată o altă dramă prezisă care exprimă judecata divină în scrierile sale. Se va împlini în curând și, prin urmare, ne privește, în special, în timpul nostru, când subiectul marii înlocuiri a dat peste cap subiectul dezbaterilor recentelor alegeri prezidențiale. Este cătrena 18 din secolul 1:

Prin discordia neglijenței galice
Va fi deschisă trecerea către Mahomed,
Pământul și marea din Senoise erau îmbibate de sânge,
Portul focean al pânzelor și navelor acoperite.

Acești gali sunt francezii cu opinii foarte diferite, care, prin urmare, sunt adesea în discordie, precum strămoșii lor: galii. Dar li se adaugă, în ultimele zile, „neglijență”. Un comportament pe care epoca noastră îl dezvăluie foarte clar și care i-a dus la ruina economică. Și la alegerea unor tineri la fel de lipsiți de experiență pe cât sunt de imprevizibili, mândri și încăpățânați. În știri, prinși în visul lor umanist universalist, această „neglijență” se aplică pericolului reprezentat de instalarea Islamului pe pământ francez, unde, prin urmare, „trecerea către Mahomed a fost deschisă”. Acordul imposibil cu această comunitate va avea consecințele anunțate în acest cătren, când Franța va fi atacată de Rusia, la sud vor apărea mulțimile arabe înarmate care vin pe „nave care vor umple portul focean, Marsilia”, iar luptele vor avea acest rezultat: „pământul și marea Sénoise () vor fi îmbibate cu sânge uman”. „Discordia și neglijența galiștilor” vor fi, așadar, plătite scump. Acest loc, La Seyne-sur-Mer, a fost marcat ca punct de plecare pentru colonizarea Maghrebului. Trebuie menționat că acest cătren îl completează și îl confirmă pe cel din cătrenul 88 din secolul al II-lea, care evocă „străinul beligerant”.

S-au spus și s-au scris multe, pro și contra lui Nostradamus. Sfatul biblic citat în 1 Tesaloniceni 5:20-21 ne spune: „*Nu disprețuiți profețiile. Ci cercetați toate lucrurile și țineți cu tărie la ce este bun*”. În această examinare, ceea ce „*rețin ca fiind bun*” și inteligent este că neîmplinirea unei profeții nu constituie o dovadă că este falsă, deoarece singurul criteriu care duce la judecarea ei este data la care interpretul o atașează. Ceea ce nu se împlinește astăzi sau nu s-a împlinit încă până astăzi, se poate împlini totuși mâine sau mai târziu. În ceea ce privește munca mea, a trebuit să aștept până în 1996 pentru a înțelege că 1994 nu a profețit întoarcerea lui Hristos, ci condamnarea instituției adventiste care a refuzat, fără a-și justifica refuzul, anunțul revenirii sale pentru această dată; deoarece credința în

această întoarcere, chiar dacă eronată, a fost un act de credință plăcut, așteptat și cerut de Domnul.

Stângăcia celor prost convertiți

Intoleranța este legitimă doar față de sine, dar în niciun caz față de ceilalți. Încălcarea acestui principiu a fost adesea, în mod legitim, la originea reacțiilor brutale cu care încep persecuțiile aplicate sistematic. Cauza unei reveniri a violenței se datorează adesea unui comportament brutal din partea slujitorilor lui Dumnezeu, deoarece aceștia sunt prost convertiți și aplică, fără inteligență, ceea ce slujitorii zeloși ai vechiului legământ practicați spre slava lui Dumnezeu. La acest nivel al lucrurilor apare nevoia vitală de „*înnoire a minții*”, despre care vorbea apostolul Pavel în Romani 12:2: „*Nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci schimbați-vă prin înnoirea minții voastre, ca să descoperiți bine care este voia lui Dumnezeu: cea bună, cea plăcută și cea desăvârșită*”. Într-adevăr, contextele celor două legăminte succesive sunt foarte diferite.

În vechiul legământ, slujitorii erau adunați într-o națiune care aparținea lui Dumnezeu, pentru că el însuși o crease și o întemeiase în acest scop. Israelul era proprietatea lui exclusivă, o națiune model în care păcatul era ilegal, doar în principiu, pentru că realitatea era cu totul alta. În acest Israel, slujitorii zeloși ai lui Dumnezeu aveau dreptul să distrugă idolii ridicați de idolatrii țării. Iar regii lui Israel și ai lui Iuda erau considerați vinovați și responsabili pentru aceste lucruri considerate „abominabile” de Dumnezeu. De aceea, cărțile Cronicilor și Regilor au fost scrise pentru ca memoria acestor comportamente necredincioase să fie păstrată și să-i poată învăța pe slujitorii lui Dumnezeu până la sfârșitul lumii, astfel încât să nu-și mai practice păcatele. Totuși, contextul vechiului legământ este legat de acest aspect național pământesc, carnal, al Israelului lui Dumnezeu; aceasta până la punctul de a-i uni pentru a-i distinge de alte popoare prin semnul circumciziei cărni.

În noul legământ, contextul este complet schimbat. Isus își trimite slujitorii „*ca niște oi printre lupi*”, conform Matei 10:16: „*Iată, vă trimit ca niște oi printre lupi. Fiți, dar, înțelepți ca șerpii și fără griji ca porumbeii*”. Ei nu mai trăiesc în națiunea care aparținea exclusiv lui Dumnezeu; ei trăiesc printre celelalte națiuni păgâne sau fals creștine ale pământului. Atunci își datorează siguranța și pacea doar utilizării inteligente a libertății lor de acțiune. În noul legământ, evanghelizarea se bazează pe comportamentul model al celor chemați la mântuire. Ei nu au dreptul să impună, să constrângă și, cu atât mai puțin, să distrugă idolii păgâni. Au însă datoria de a prezenta celor din jurul lor un model care să se asemene cât mai mult cu Hristos, doar la nivelul ascultării. Căci slujitorul nu este Stăpânul său divin. Pe pământ, Isus a acționat nu numai ca om, ci și ca divinitate. De aceea avea dreptul să alunge animalele vânzătorilor din templu cu un bici, lucru pe care ucenicii săi nu au dreptul să-l facă. Adevărata religie se bazează pe autoaprobare, niciodată pe ale altora. Este datoria păcătosului smerit și pocăit să-și distrugă idolii singur și nimeni altcineva. Conform lui Matei 22:9, evanghelizarea trebuie să rămână exclusiv o „*chemare*”: „*Duceți-vă, deci,*

la *drumurile mari și chemați la nuntă pe toți cei pe care îi găsiți*". Singura constrângere legitimă este cea care folosește puterea de convingere pe care o posedă dragostea pentru adevăr. Cel în care se găsește această dragoste pentru adevăr nu poate rezista nevoii de a asculta de poruncile lui Dumnezeu. Explicațiile pe care ni le dă prin profețiile Sale constituie o forță puternică de legătură în toți cei care sunt sensibili la ele. Și aceasta este singura constrângere care poate fi legitimată în cel chemat la alegere. Blândețea și argumentația biblică sunt singurele arme pe care Dumnezeu le dă celor care Îi slujesc și vor să-L reprezinte cu vrednicie în țara păcătoșilor.

Chiar recent, în Irak, luptătorii islamiști au dat un exemplu despre ceea ce adevărații copii ai lui Dumnezeu în Hristos nu trebuie să facă. Cu mare zel religios, au distrus statui gigantice ale a doi Buddha. Acest lucru este permis musulmanilor fundamentalisti, iar Dumnezeu îi folosește pentru a îndeplini această faptă, lucru pe care aleșii Săi în Hristos nu au voie să-l facă.

În timpul Războaielor de Religie, protestanții slab convertiți credeau că sunt autorizați să riposteze loviturilor date de ligile catolice. Putem astfel observa faptul că aceste Războaie de Religie au prins contur și au continuat datorită escaladării întreținute de reacțiile războinice ale taberei protestante. În istoria protestantismului, putem identifica două epoci succesive. Iar comportamentul a trei bărbați le ilustrează perfect: pacifismul lui Pierre Valdo (1190) până la Martin Luther (1521) și violența genevezului Ioan Calvin (1541-1564). Acesta din urmă credea că Îl slujește pe Dumnezeu printr-un zel brutal și chiar crud. Uitase complet modelul de blândețe și pace pe care Isus îl prezentase ca model de reprodus. Aceasta este ceea ce îl determină pe Dumnezeu să-i evoce în Daniel 11:34 pe cei care „*li se vor alătura în ipocrizie*”; „*ei*”, fiind aleșii cu adevărat pașnici și blânzi: „*În vremea când vor cădea, vor fi ajutați puțin și mulți li se vor alătura prin ipocrizie*”. Ipocritul se preface a fi ceea ce nu este. Și pentru cauza lui Dumnezeu, rolul său este devastator. Modelul său este reprodus la scară largă și ajunge să mascheze și să ne facă să uităm standardul de comportament al celor cu adevărat aleși. Totuși, însăși gândirea Reformei vizează restabilirea adevăratelor valori și dogme ale creștinismului apostolic original. Așa că pot defini Adventismul instaurat de Dumnezeu, din 1843, ca fiind ultima formă a unui protestantism care a rămas protestant, deoarece protestantismul oficial, la rândul său, nu a protestat de mult timp; și, mai rău, s-a aliat cu dușmanul său religios, credința romano-catolică papală, care a rămas vinovată de păcatele comise în timpul Reformei; păcate pe care a continuat să le practice și să le legitimizeze și pe care nu le-a abandonat sau condamnat niciodată. De aceea, aderând la această alianță încă din 1995, instituția oficială „**adventistă de ziua a șaptea**” a mărturisit inconștient despre „**vărsarea**” sa de către Isus Hristos, confirmând astfel cuvintele pe care i le-a adresat în Apocalipsa 3:16: „*Fiindcă sunteți căldicei, nici reci, nici fierbinți, vă voi vărsa din gura Mea*”.

Până la revenirea glorioasă a lui Isus Hristos, slujitorii Săi zeloși aleși știu că nu se simt acasă pe acest pământ dominat de păcătoși răi. Orice formă de violență le este interzisă, deoarece violența s-ar întoarce asupra lor. „*Oi printre lupi*”, siguranța lor constă în „*prudența*” la care Isus i-a îndemnat în Matei 10:16: „*Iată, vă trimit pe voi ca pe oi printre lupi. Fiți, dar, înțelepți ca șerpii și*

fără răutate ca porumbeii ”. Și această „ prudență ” este întruchipată într-un comportament blând și pașnic, care nu se opune răspândirii și proclamării adevărului revelat. Mulți oameni răi se irită doar atunci când libertatea lor de acțiune este împiedicată, dar pot rămâne indiferenți la cuvintele adevărului care pur și simplu îi provoacă. Acest lucru este valabil mai ales în perioadele de pace religioasă oferită de Dumnezeu. Și nu mai este adevărat când El eliberează demonii, astfel încât pacea religioasă încetează. Cu toate acestea, din 24 februarie 2022, contextul războiului, care a început în Ucraina, a influențat mințile ființelor umane, care vor deveni din ce în ce mai iritate și din ce în ce mai puțin tolerante. Demonii sunt eliberați. Slujitorii zeloși ai lui Isus Hristos vor trebui, așadar, să fie extrem de atenți în comportamentul lor pentru a nu atrage în mod inutil mânia populară împotriva lor. Îmi amintesc de acest sfat al Duhului Sfânt, propovăduit de Pavel, în Romani 12:18: „ Dacă este cu putință, cât depinde de voi, trăiți în pace cu toți oamenii .” Adevărat!

Un alt tip de stângăcie se bazează pe credința că acumularea de argumente pentru adevăr va convinge în mod necesar un interlocutor. Acest lucru nu este absolut deloc adevărat, deoarece nimic nu se bazează pe principiul automatismului. În viața umană, există foarte mulți factori la lucru, iar în primul rând norma caracterului individului care trebuie convertit este singurul factor determinant. Și numai Dumnezeu are cunoașterea rezultatului final; omul care este în slujba Lui nu are această cunoaștere; el are doar speranța de a-l vedea pe cel pe care îl învață convertindu-se și acceptând adevărul prezentat. Este important să știm acest lucru pentru ca învățătorul să nu se învinovătească pentru eșecul observat. Isus însuși, puternic în adevăr, nu a reușit să-i convertească pe toți cei care l-au auzit vorbind sau au fost martori la miracolele Sale. Viața este așa: libertatea totală dată de Dumnezeu tuturor creaturilor Sale justifică succesul unora și eșecul altora; aceasta, prezentându-le aceleași date ale adevărului divin. Pentru un slujitor al lui Dumnezeu, punctul crucial este să știe să discearnă limita insistenței sale în prezentarea adevărului. În principiu, cel care este convertibil va reacționa rapid punând întrebări și cerând explicații; Dacă nu este cazul, „vorbiți despre vreme”, pentru că acestea vor fi singurele subiecte care pot fi abordate. De-a lungul Bibliei, aspectul binar al proiectului divin este amintit constant: Dumnezeu și Satana; „ pomul vieții și pomul cunoașterii binelui și răului ”, și aceasta până la testul final al credinței care pune în luptă opusă, constant din 1843 și revenirea lui Hristos, „ pecetea Dumnezeului celui viu ”, odihna adevăratei zile a șaptea, Sâmbăta, sau Sabatul divin sfințit și „ semnul fiarei ”, odihna consacrată a primei zile, Duminica, falsul Sabat uman și fosta zi a „Soarelui Neînvingător”, zeul roman păgân.

Voința: întreaga problemă

S-a spus despre Dumnezeu Creator că este „Cuvântul”. Și acest lucru este adevărat pentru că El a creat viața tuturor creaturilor Sale, posedând-o El Însuși prin natura Sa eternă, și că viața este acțiune, mișcare, în spațiu și timp. Dar, singur, El poate spune: „Voiesc și voi obține”. Creaturile Sale celeste și terestre

nu pot spune același lucru, căci toate dorințele lor sunt supuse voinței Sale supreme. Și dacă judecata Sa ar cădea asupra creaturilor Sale imediat ce acestea au păcătuit împotriva Lui, nimeni nu s-ar putea îndoi de existența Sa. Dar înțelepciunea Sa l-a condus la o altă alegere: aceea de a se ascunde pentru a-și lăsa creaturile pământești libere să acționeze, ca și cum El nu ar exista. În acest fel, fără nicio presiune care să vină de la El, El poate judeca lucrările spontane produse de fiecare dintre ele. Natura fiecăreia este astfel dezvăluită. În mod surprinzător pentru unii, gândul este o lucrare. Dumnezeu ne urmează gândul așa cum ne urmărește pașii și inițiativele noastre seculare sau religioase. Chiar și închizându-ne gura, gândurile noastre ne acuză sau ne justifică. Însă numai Dumnezeu le cunoaște și, întrucât nu este egoist, ci își asociază îngerii credincioși cu judecata sa, el îi conduce pe oameni să formuleze, într-un mod vizibil și audibil, alegerile inimilor lor. Aceasta explică importanța pe care o acordă în revelațiile sale profetice „faptelor ” prin care se dezvăluie credința sau absența credinței. Faptele sunt exprimate prin „verbe” care le definesc cu precizie. Astfel, în mod pozitiv, în poruncile sale, Dumnezeu spune: „ *Să nu ai, să nu faci, să nu te închini, să-ți amintești, să păzești* ”. În toate limbile ridicate de Dumnezeu după rebeliunea de la Babel, verbele exprimă în moduri diferite aceleași acțiuni puse în aplicare. Acesta este subiectul de meditație care ne amintește de acest punct de asemănare care ne conectează sub privirea lui Dumnezeu. De aceea, într-o propoziție, verbul este elementul esențial; ceilalți termeni îl completează și oferă cadrul. Dacă oamenii ar deveni brusc muți, nimic nu i-ar deosebi unii de alții în afară de înfățișarea lor fizică. Și așa simte Dumnezeu creaturile sale, cărora le-a dat diferitele noastre limbi.

Numai Dumnezeu poate spune: „Voi și voi dobândi”; dar, totuși, nu de la toate creaturile Sale, căci El le cere o ascultare perfectă pe care o obține doar de la aleșii Săi. Celelalte creaturi „nu ascultă” de El și cu siguranță vor trebui să „moară”. Oricare ar fi originile și rasele, în cer și pe pământ, aceste două verbe „a nu asculta și a muri” se vor aplica tuturor comportamentelor rebele care nu îndeplinesc standardul stabilit de Dumnezeu. Adevărul mântuitor este unul singur, exclusiv și incontestabil, deoarece Dumnezeu a avut grijă să-l expună clar în Biblia Sa sfântă și în împlinirea profețiilor Sale în care este profetită lucrarea ispășitoare pământească a lui Mesia Isus. Cu toate aceste dovezi, neconformitatea cu așteptarea și cerința lui Dumnezeu este de neiertat. Așa că toți cei care „nu ascultă” vor trebui să „moară”.

Omul firesc nu apreciază limitele capacității sale de a aplica verbele „a vrea” și „a putea”. A „vrea” ceva este posibil, dar a „poate” „a obține” nu este neapărat așa. Doar Dumnezeu, și chiar și atunci, va obține ceea ce a voit. Experiența umană este foarte diferită, deoarece între „a vrea” și „a putea”, intră în joc multe criterii. Dar „a vrea” este prezent în toate duhurile vii create de Dumnezeu, iar aceasta este ceea ce se numește „voință”. Dumnezeu îi binecuvântează pe „oamenii cu voință bună”, dar cel pe care îl judecă „bun” este doar acela pe care îl aprobă prin ceea ce cere. Calificativul „bun” se aplică verbului „a vrea” al fiecărei voințe. Înainte de Isus Hristos, situația unui evreu pios este exprimată astfel: „vreau” să fac fapte bune plăcute lui Dumnezeu, dar singur „nu pot” sau nu pot să o fac în mod suficient. Apostolul Pavel a exprimat

acest lucru frumos în Romani. 7:14: „ Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească; dar eu sunt trupesc, vândut păcatului. Căci nu știu ce fac. Căci nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. Acum, dacă fac ce nu vreau, știu că Legea este bună. Și acum, nu mai sunt eu cel ce face, ci păcatul locuiește în mine. Știu că binele nu locuiește în mine, adică în trupul meu. Ce am voința, dar ce pot să fac binele. Căci binele pe care îl voiesc, nu-l fac, ci răul pe care nu-l voiesc, îl fac. Și dacă fac ce nu vreau, nu mai sunt eu cel ce face, ci păcatul locuiește în mine. Așadar, găsesc această lege în mine: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine.” Căci mă desfățez în Legea lui Dumnezeu, după omul dinăuntru; dar văd o altă lege în mădularele mele, care se luptă împotriva legii minții mele și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de trupul acestei morți?... În această admirabilă și perfectă construcție a raționamentului uman, Duhul ne spune prin Pavel cât de disperată este situația păcătosului pământesc. Dar răspunsul în Hristos este evocat după acest verset: „ Slavă lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!... Așadar, eu însumi sunt, cu mintea, slujitor al legii lui Dumnezeu și cu trupul, slujitor al legii păcatului ”. Prin urmare, un conflict opune între ele „ legea trupului ” și „ legea minții ”, adică a voinței duhului omenesc. Și pentru a oferi ajutorul său indispensabil, Isus a venit, pe de o parte, să moară pentru a ispăși păcatele săvârșite involuntar de aleșii săi și, mai întâi, păcatul originar moștenit de la Adam și Eva, pe de altă parte, înviind pentru a-i ajuta să biruiască păcatul activ din trupurile lor de carne. Acest ajutor este la fel de indispensabil ca și precedentul, deoarece oferă, singur, posibilitatea de a atinge nivelul de sfințenie cerut de Dumnezeu celor aleși, astfel încât aceștia să beneficieze de iertarea în Hristos și de viața veșnică pe care El a câștigat-o pentru ei. Pentru a rezuma această învățătură, rețin două verbe „a birui” și „a trăi” veșnic sau „a nu birui” și „a muri” într-o anihilare totală care este singurul sens al primei și celei de-a doua morți, conform lui Dumnezeu.

Voința sa îl conduce pe omul mândru să acumuleze bogății pentru a câștiga respectul și slujirea oamenilor umili și supuși; dar această poftă pentru lucrurile pământești îl închide de cer și de viitorul său etern. În această categorie de creaturi se regăsesc toate religiile false, liderii lor și oamenii nespirtuali, profani sau seculari. Această alegere este deosebit de onorată și promovată în societățile noastre occidentale în care, din ce în ce mai mult, doar succesul profesional a devenit onorabil și exaltat. În mulțimi mari, oamenii care se numesc „creștini” susțin aceste valori lumești, pentru că nu au observat sau înțeles lecțiile date de Iisus Hristos. Au păstrat un singur lucru din timpul său pe pământ: a murit pentru a-mi purta păcatul, iar acum cerul este deschis pentru mine. Ce greșală tragică și teribilă! Moartea lui Iisus a mascat în mintea lor întreaga cerință a schimbărilor de valori pe care El le aprobă și le va aplica de-a lungul veșniciei. Oricine a auzit lecția lui Iisus știe că succesul profesional este secundar și că ceea ce contează cel mai mult este să-I oferi lui Dumnezeu o supunere exemplară, în conformitate cu modelul reprezentat de Iisus. La ce folosește un model, dacă nu să fie reprodus? Nu credința sau etichetele religioase îi separă pe oameni de Dumnezeu, ci standardul a ceea ce aprobă și doresc să pună în aplicare. Rezum chestiunea spunând: standardul „voinței” lor este diferit de cel al lui Dumnezeu. Căci trebuie înțeles că, pentru a trăi cu Dumnezeu pentru veșnicie, este necesar, în

primul rând, să fii de acord cu El cu privire la nivelul valorilor Sale. Oricine îi place să se înalțe nu îndeplinește criteriile Sale, deoarece în Isus, Dumnezeu a spălat picioarele prăfuite ale apostolilor Săi, făcându-se astfel, concret și trupește, slujitorul slujitorilor Săi. Este suficient să ținem cont de acest comportament al divinului Hristos pentru a înțelege cui Dumnezeu îi închide raiul și cui îl deschide.

„*Mărturia lui Isus*” sau „*credința lui Isus*”, expresii citate în Apocalipsa, nu este doar „*duhul profeției*” menționat în Apocalipsa 19:10. Mărturia lui Isus este, de asemenea, mărturia dată pe pământ de Isus Hristos și, ca atare, constituie modelul care este reprodus după Isus, de Ioan și de toți aleșii până la sfârșitul lumii. La fel este și cu „*credința lui Isus*”, adică „*credința*” mărturisită de Isus Hristos, prin lucrările sale pământești. În învățătura sa, Isus a venit să arate în trup și spirit ce trebuie să devină aleșii, pentru a intra în veșnicia sa. De aceea, credința creștină autentică este însoțită de mari schimbări în conduită și înțelegere a lucrurilor divine, deoarece este vorba de punerea în aplicare a unei **pregătiri autentice** al cărei scop este aptitudinea pentru veșnicia cerească. În Apocalipsa 19:7-8, citim: „*Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă, căci a venit nunta Mielului și soția Lui s-a pregătit. I s-a dat să se îmbrace în in fin, curat și alb. Căci inul fin este neprihănirea sfinților.*” În imaginile Sale simbolice, Isus a dat acestei pregătiri concrete numele de „*haină de nuntă*” a „*Mielului*”. Pentru a susține această lecție, iau această parte din pilda lui Isus prezentată în Matei 22:11-14: „*Împăratul a intrat să vadă pe cei ce erau la masă și a văzut acolo pe un om care nu purta haină de nuntă. Și i-a zis: «Prietenule, cum ai intrat aici fără haină de nuntă?» Gura omului a fost astupată.» Atunci împăratul a zis slujitorilor: «Legați-l de mâini și de picioare și aruncați-l în întunericul din afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.*” În această învățătură, „*haina de nuntă*” îi identifică pe aleși și îi demască pe cei chemați. Acest om care apare fără „*haina de nuntă*” pretinde totuși mântuirea lui Hristos. Acest mesaj confirmă existența a două tipuri de creștini: cei aleși, care sunt primiți, și cei răzvrățiți, cei chemați, dar nu aleși, care sunt respinși. Diferența dintre cele două tabere constă în sensibilitatea spirituală a ființelor umane: cel care aude și răspunde cerințelor revelate de Dumnezeu în mesajele sale profetice, care includ în mod fundamental restaurarea adevărilor sale doctrinare din 1843, și celălalt care ignoră aceste cerințe profetice sau refuză să se conformeze lor.

Între aleși și căzuți, ceea ce face diferența este standardul liberului „arbitru”. Aleșii nu ezită să pună la îndoială moștenirea lor spirituală moștenită și defectele lor de caracter, atunci când devine necesar și când este justificat biblic și divin; acest lucru necesită un studiu și o examinare aprofundate. Cei căzuți, din lene sau din frică spirituală nejustificată, preferă să se țină de moștenirea primită și practică timp de secole; cad în capcana conservatorismului. Din păcate pentru ei, credința depinde mai presus de toate de „*intelență*”, cea mai fundamentală: instinctul de autoconservare pe care Dumnezeu l-a dat chiar și animalelor. Aceasta este din nou o învățătură dată de Isus în parabola sa despre talanți. Cel rău, judecat greșit, ascunde talantul primit și îl păstrează așa cum l-a primit. În schimb, aleșii binecuvântați îl fac să aducă roade.

Îngerii trimiși de Dumnezeu au fost cei care au anunțat nașterea așteptatului mesia păstorilor care vegheau asupra turmelor lor. Această alegere divină a fost justificată datorită rolului jucat de mesia, venind însuși, ca un Păstor credincios venit să-și păștească oile umane. Mesajul îngerilor spunea în Luca 2:14: „ *Slavă lui Dumnezeu în locurile de sus și pace pe pământ oamenilor de bunăvoință* ”. Aceasta este versiunea biblică Vigouroux, bine tradusă din greacă. Așadar, pentru Dumnezeu, există oameni de „ *bunăvoință* ”, cei care găsesc „bune” persoana Sa divină și legile Sale și oameni de „*reavoință*”, care nu găsesc nimic plăcut în a trebui să-L asculte. Și amintiți-vă că în cer, aceeași situație a împărțit deja îngerii cerești în două tabere, una pentru Dumnezeu, cealaltă pentru Satana. Vă văd deja punând această întrebare: Dar cum putem explica aceste alegeri și comportamente foarte diferite? Răspunsul se află în cuvântul „libertate”. Dar pentru a înțelege mai bine, să revenim la examinarea naturii lui Dumnezeu. Înainte de a crea omologi liberi, El trăiește singur. Și în această singurătate veșnică, cuvântul „timp” nu are niciun sens. Va căpăta sens doar atunci când va crea, în fața sa, creaturi vii și libere, pentru că, destinate a fi testate și cernute, timpul va fi numărat pentru ele, iar pentru rebeli, numărat invers. Acest lucru va fi cu atât mai adevărat pe pământ, când păcatul va fi pedepsit prin moartea oamenilor: imaginea clepsidrei își capătă atunci întregul sens și utilitate, pentru că în acest timp dintre naștere și moarte, într-un mod vizibil și concret, timpul vieții curge precum nisipul în clepsidră. Toate creaturile create de Dumnezeu sunt înzestrate cu inteligența care le permite să cântărească argumentele pro și contra, atunci când se confruntă cu problemele supuse reflecției lor. Exemplul îngerilor este revelator, deoarece ei nu se reproduc și, prin urmare, nu își pot atribui alegerea unui dar ereditar. Prin urmare, este în mod clar că folosirea inteligenței lor libere i-a condus pe unii spre ascultare și iubire de Dumnezeu, iar pe alții spre rebeliune și așteptarea unei exterminări pe cât de justificate pe atât de necesare, pentru pacea veșnică ce va urma timpului încercării universale.

Pe Pământ, moștenirea genetică privește în primul rând aspectele fizice. Tendințele de caracter pot fi transmise de părinți, dar inteligența umană rămâne stăpâna alegerilor sale. Așa găsește uneori Dumnezeu adevărata credință la copiii unui cuplu ateu cu gândire liberă. De unde vine această credință, în acest caz? Din inteligența personală a copilului în care instinctul de autoconservare și recunoștința față de Dumnezeu sau de aproapele funcționează perfect. Este într-adevăr suficient să descoperi iubirea lui Dumnezeu manifestată în moartea ispășitoare a lui Isus Hristos, să vrei să-L urmezi și să trăiești veșnic în compania Lui. Desigur, creatura care găsește plăcere doar în a se ridica deasupra celorlalți este incapabilă să experimenteze această dorință a aleșilor, iar această incapacitate o descalifică de la vocația cerească; aceasta a fost tragedia diavolului și a tuturor celor care l-au urmat. Raiul și fericirea sa veșnică îi sunt închise, pentru că nu poartă „*haina de nuntă*”, spiritul „*bunevoinței*” care favorizează supunerea față de cerințele juste ale lui Dumnezeu.

Știri de la sfârșitul lunii iulie 2022: de la un șoc petrolier la altul

Printre tinerii care au ajuns la putere în guvern și în mass-media, prea mult în slujba primelor, puțini sunt suficient de în vârstă pentru a fi experimentat primul șoc petrolier suferit de Franța în 1973. Acesta a fost rezultatul preluării controlului total asupra managementului petrolului de către țările arabe decolonizate. Într-o singură lună, prețurile petrolului au crescut cu 40%, îmbogățind nu doar țările arabe, ci și Statele Unite, un foarte mare producător de petrol. Această creștere a avut un efect de domino asupra întregului comerț și industrie. A fost o perioadă dificilă pentru francezi să treacă peste, dar, în timp, dificultatea a fost înghițită și depășită. Dar acest an a fost marcat ca primul în care bugetul Franței a fost în deficit și a început să se împrumute și, prin urmare, să se îndatoreze.

Din 1973, această datorie a crescut în fiecare an. Condițiile comerciale globale impuse de SUA au fost din ce în ce mai puțin favorabile țărilor bogate; Franța rămâne printre ele, în ciuda unui cost social mai mare decât oriunde altundeva. Economia de piață elimină taxele stabilite între țările cu diferite niveluri de bogăție. Concurența este apoi nemiloasă; atunci când oferta este mai mică decât cererea, prețurile cresc vertiginos, deoarece nu există nicio frână asupra lăcomiei în sistemul stabilit în Occident. Dominația sa, susținută de SUA, este impusă aproape fiecărei țări din lume, total dependentă de regulile stabilite de țara victorioasă din al Doilea Război Mondial. Chiar și Rusia comunistă acceptă în cele din urmă această regulă adoptând sistemul dual capitalist extern și comunist intern. Japonia învinsă se înclină în fața directivei, iar Rusia se prăbușește în ruină economică în jurul anului 1990. SUA triumfă, iar China absoarbe producția lumii occidentale în detrimentul muncitorilor din țările occidentale. Aceasta este perioada fericită a capitaliștilor și investitorilor care obțin profituri enorme datorită relocării producției în China, care devine din ce în ce mai bogată și din ce în ce mai inevitabilă și exclusivistă. Într-atât încât, în SUA, piața internă începe să sufere de pe urma acestei concurențe chineze extraordinare. Așa au început SUA să se teamă de concurența chineză, pe care au încurajat-o ea însăși prin sprijinirea intrării sale în OMC (Organizația Mondială a Comerțului). SUA, instigatorii ideilor, sunt, de asemenea, întotdeauna primii care descoperă consecințele dăunătoare ale deciziilor lor. Europa urmează mereu, cu un decalaj din ce în ce mai scurt, aceleași experiențe ca și cele ale SUA. Europa a fost sedusă de regimul capitalist văzând roadele bogăției aduse în Germania, care a rămas sub influența politică și economică a SUA. Franța, foarte puternic comunistă după cel de-al Doilea Război Mondial, a alunecat la rândul ei spre liberalismul capitalist și și acolo, mandat după mandat, socialismul liberal a ajuns să se impună în detrimentul Partidului Comunist, care, în 2022, este doar o umbră a sa. După mai multe alternanțe între stânga socialistă liberală și dreapta afacerilor la fel de liberală, francezii au ajuns să respingă aceste două partide politice puternice care și-au pierdut orice legitimitate în ochii lor; și nu fără motiv. În timpul acestor alternanțe, Franța a fost vândută, dezmembrată și consumată de investitori împrăștiați în întreaga lume. Liderii noștri uită că banii împrumutați nu aduc bani decât creditorilor care le repatriază profiturile în propria lor reședință, adică în toate țările de pe pământ în care locuiesc. Alte împrumuturi plasate la rate de camătă de către fondurile de pensii americane aduc profituri somptuoase care

finanțează pensionările lucrătorilor americani. Iar companiile care au acceptat aceste împrumuturi adesea nu și-au revenit. Ruinate, fondurile de pensii le-au revândut celor mai mari ofertanți, străini sau, mai rar, francezi. Companiile au devenit astfel din ce în ce mai străine și din ce în ce mai puțin pur franceze. În acest stat deja enorm îndatorat, Franța a fost plasată sub dominația unui tânăr care a profitat de faptul că se afla în al doilea tur al alegerilor împotriva Frontului Național Francez, pe care partidele liberale lucraseră neobosit să-l demonizeze timp de mulți ani. Într-atât încât, odată cu votul tot mai mare al alegătorilor născuți în străinătate, acest partid naționalist a pierdut orice șansă de a câștiga puterea. Și pentru a clarifica acest lucru, Dumnezeu Creator a reprodus în 2022 aceeași situație ca în 2017. Cu acest număr 17, anul a fost plasat sub semnul judecății divine. Iar venirea la putere a acestui tânăr fără nicio experiență reală de viață a pregătit Franța pentru ce e mai rău, nu pentru ce e mai bine. Timp de secole, Franța a fost în vizorul lui Dumnezeu; sprijinul său succesiv pentru religia romano-catolică papală și apoi pentru ateismul liber-cugetător au făcut-o principala sa țintă, după orașul Roma, unde își are sediul papalitatea.

Noul tânăr președinte era finanțator în banca Rothschild, adică, dacă poate împărtăși pozițiile europene dirijate în întregime de Comisia Europeană, aceasta s-a pus în slujba marilor finanțatori europeni și globali. Pentru că, să nu vă înșelați, Europa nu a fost creată pentru fericirea oamenilor, ci exclusiv pentru a promova schimburile comerciale și financiare pe toate teritoriile țărilor unite. Deputații europeni, ca și în a 5-a noastră ^{Republică}, sunt acolo doar pentru a servi drept alibiuri democratice pentru a masca dictatura marilor interese financiare, care sunt singurele care profită de această UE. Și pentru a profita, profită și au încurajat foarte mult delocalizarea care a distrus locurile noastre de muncă industriale în Franța, în principal pentru că comerțul se mulțumește la fel de mult să vândă ceea ce este importat ca și ceea ce este produs local, pe teritoriul francez. Aceasta explică rata actuală a șomajului, care, după ce a crescut foarte mult în timpul izolării cauzate de Covid-19, s-a redus odată cu redresarea. Din păcate, această observație va fi rapid spulberată de ruina provocată de sancțiunile impuse Rusiei de la agresiunea sa împotriva Ucrainei. În domeniul său, președintele rus demonstrează o inteligență formidabilă, calm și chibzuit, face ceea ce anunță, spune ceea ce va face și trage consecințele sancțiunilor; și anunță că măsurile occidentale luate împotriva sa se vor întoarce împotriva popoarelor acestor țări; iar faptele îi dau 100% dreptate. Prinși în propria capcană, mass-media occidentală îl acuză pe președintele rus de șantaj. Dar nu sunt sancțiunile lor șantaj împotriva Rusiei? Nu sunt livrările lor de arme către inamicul său mai mortale decât șantajul? Sunt conștient că punctul meu de vedere este inacceptabil și chiar insuportabil pentru oamenii care au decis că au avut dreptate să acționeze așa cum au făcut-o. Dar știu că aceste decizii au ca unic scop pregătirea pedepsei lor divine, al cărei instrument va fi furia ucigașă a Rusiei și a aliaților săi musulmani.

Înainte ca țările europene să poată face acest lucru, luându-le prin surprindere, liderul rus și-a redus drastic livrările de gaze, provocând panică în rândul acestora. Cu consecințele prezise fiind catastrofale, Europa își numără prietenii printre oameni și descoperă că, departe de a fi izolată așa cum își dorea,

Rusia este susținută de toate țările din Est și că, de fapt, Europa este cea care se află izolată alături de SUA și Australia. Se află împotriva fostelor țări africane colonizate, a țărilor musulmane, a Indiei și Chinei, precum și a unor țări din America Centrală și de Sud. Complet dependentă de energia importată, Europa își descoperă punctul slab și caută cu disperare furnizori care să înlocuiască Rusia. Și pentru a o ruina, se îndreaptă către țări producătoare chiar mai puțin respectabile decât Rusia; nu este ultima dată când a luat decizii incoerente și paradoxale. Soluții există, dar vor fi extrem de costisitoare și vor dura mult timp pentru a fi implementate. Timpul se scurge, deoarece întreruperea furnizării de gaze din Rusia a adus brusc mai aproape ceasul necazurilor. Se încearcă campanii de farmec, dar vechile uri le vor duce la eșec, iar pentru europeni, enorme dificultăți financiare și economice le vor submina complet viața lipsită de griji și prosperă. Evident, blestemul divin cade în primul rând asupra Europei. Și în întreaga lume, susținătorii celor două tabere principale opuse se regroupează. În același timp, amenințarea armelor nucleare este ridicată de Rusia, dar și de Coreea de Nord, care nu se teme să amenințe deschis America. China, care intenționează să recupereze insula Taiwan, riscă intervenția americană. Potențiale focare de conflict se aprind peste tot.

Și această renaștere este doar expresia mâniei justificate a Domnului Dumnezeuului Atotputernic Iisus Hristos, doar momentan redus și slăbit în timpul slujirii sale pământești. De asemenea, timpul lui Hristos răstignit, sângărând, pironit pe cruce, s-a sfârșit. De când apostolii săi l-au văzut, înviat și foarte viu, și din cer, el i-a ajutat apoi pe adevărații săi slujitori, i-a susținut în martiriu. El a dat Occidentului o lungă perioadă de pace care a fost folosită doar pentru a-i intensifica valorile lacome și senzuale în detrimentul credinței în el. Disprețul în care este ținut justifică mânia sa divină, dar în acest ceas, nu înfățișarea sa este înfricoșătoare, ci cuvintele sale citate în Apocalipsa 9:13: „*Și cei patru îngeri au fost dezlegați, care erau pregătiți pentru un ceas, o zi, o lună și un an, ca să omoare a treia parte din oameni.*” » Dar anunțarea războiului și a mulțimii sale de morți este inutilă dacă nu legăm acest anunț de o cauză specifică. Acest lucru este cu atât mai mult cu cât faptele sunt remarcate de mulți contemporani care nu sunt neapărat religioși. Avantajul pe care îl am față de ei este acela de a sublinia că această dramă care se încadrează sub titlul de „*a șasea trâmbiță*” își găsește justificarea înainte de îndeplinirea „*primei*” dintre aceste „*șase trâmbițe*”. Și această „*primă trâmbiță*” a fost realizată prin diversele invazii ale Europei care au plasat-o în partea sa nordică, spre foc și sânge, între 375 și începutul secolului al V-lea. Și acolo, trebuie remarcată o surpriză, hunii cruzi și sângeroși care au venit să terorizeze popoarele Europei centrale se aflau deja pe pământul Ucrainei. Aceasta stabilește o legătură între „*prima*” și „*a șasea trâmbiță*”. Dacă în „*prima*” au acționat personal împotriva Europei infidele, în „*a șasea*” atrag mânia rusă asupra Europei, care o va distruge cu și mai multă putere. Cauza acestor plăgi devastatoare se găsește la 7 martie 321, data la care sfântul Sabat divin a fost înlocuit de duminica noastră actuală, pe atunci sub numele de „ziua soarelui” venerată de împăratul Constantin I ordonând decretul care promulga această schimbare. S-a stabilit în Constantinopol, în estul Europei, în anul 330. Și nordul acestei zone estice a fost devastat de huni în mod sălbatic după anul 375.

Asocierea lui Hristos cu zeul său soare a fost luată drept o convertire la creștinism; dar nu adevărul lui Hristos a ales să-l onoreze; alegerea sa a căzut asupra „zeului” său solar păgân numit „Sol Invictus” în latină romană, adică „Soarele Neînvins”, pe care l-a obligat subtil pe creștinii din imperiu să-l venereze, prin decretul său care a impus-o ca zi de odihnă săptămânală. Dar pentru Dumnezeu, a fost începutul unei umilințe pentru care cei vinovați ar trebui să plătească cu blesteme care ar lovi de șase ori consecutiv, între 7 martie 321 și 24 februarie 2022-2028, creștinii europeni fiind pângăriți de odihna dedicată acestui zeu păgân. A șasea oară abia a început, pe 22 februarie 2022, din Ucraina. Mai mult, în această „*a șasea trâmbiță*”, conform lui Daniel 11:40-45, popoarele arabe, jefuitori prin vocație, sunt în acțiune urmând armata rusă. În acest fel, „*a șasea trâmbiță*” apare ca o reînnoire a „*primei*”, cu pagube nucleare teribil mai semnificative și cu participarea vechilor huni. Și acest lucru este extrem de important de înțeles: în timpul invaziilor hunice, faimosul Attila a susținut că acționează la ordinele lui Dumnezeu; ceea ce i-a adus porecla de „Attila, biciul lui Dumnezeu”. Îmi amintesc aici teribila sa deviză: „Unde merge calul meu, iarba nu mai crește”. După „a șasea” și focul ei nuclear, „nici iarba nu va mai crește”. De la descifrarea mea a „*trâmbițelor*” din Apocalipsa, în jurul anului 1982, am putut demonstra că el a fost într-adevăr mandatat de Dumnezeu să devasteze Europa cu titlul meritat de „biciul lui Dumnezeu”. Iar paralela trasată cu „*a șasea trâmbiță*” o face o „*a șasea*” „flagel al lui Dumnezeu” care de data aceasta se bazează pe „barbarismul” ucrainean și rus, precum și pe liderii și aliații lor. Dar ale cărei efecte sunt, de data aceasta, la nivelul întregii Europe și al restului lumii.

Prin urmare, este necesar să se stabilească și să se identifice lanțul vinovăției care va conduce popoarele europene la ce e mai rău; în „*cauză*”: „*păcat*”, așa cum ne permite să înțelegem Daniel 8:12: „*Oastea a fost eliberată cu jertfa*—(preoția cerească a lui Hristos) *veșnică, din cauza păcatului* ; *cornul a doborât adevărul și a izbuti în întreprinderile sale* .” „*Din cauza păcatului*” din 321, „*armata sfinților*” a fost predată regimului papal roman, „*cornul*”, în 538. Totul a început pe 7 martie 321, când prin decret, împăratul Constantin I ^{a stabilit} încălcarea celei de-a patra dintre cele zece porunci ale lui Dumnezeu referitoare la odihna Sabatului zilei a șaptea; ceea ce îl determină, astăzi, pe Iisus Hristos să organizeze, după cinci plăgi anterioare, conflictul dintre Ucraina și Rusia în era noastră finală. El a organizat independența Ucrainei în 1991, iar în 2022, cererea acesteia de aderare la NATO, pe care Rusia o considera un act inacceptabil de trădare. A izbucnit războiul, Rusia a intrat pe teritoriul ucrainean. Apelurile de ajutor ale Ucrainei din partea europenilor au adus UE în conflict, iar Rusia avea să ajungă să devasteze Europa, ajutată de popoarele musulmane din Est și de popoarele musulmane arabe și africane. Conform lui Daniel 11:44, Rusia a fost apoi distrusă de focul nuclear trimis de SUA. Pământul a fost apoi devastat de multiple distrugerii nucleare localizate în centre urbane majore și zone militarizate. În conformitate cu anunțul lui Hristos: „*o treime* (simbolică, dar probabil mult mai mult) *din omenire*” a fost „*ucisă de focul și pucioasa*” armelor atomice. Neprotejate de Dumnezeu, celelalte națiuni păgâne s-au distrus reciproc. Supraviețuitorii erau pregătiți pentru testul pământesc final al credinței. Foarte logic, după ce au fost „*cauza*” pedepselor celor „*șase trâmbițe*”, aceasta se va

baza pe glorificarea „ *sfântului Sabat al lui Dumnezeu* ”, a cărei glorie se bazează pe mărturia fidelității sfinților săi aleși; credincioși până la punctul de a accepta riscul morții care va apăsa asupra lor. Ca ultimă soluție, Iisus Hristos se va arăta pentru a-i elibera de moartea promulgată de supraviețuitorii răzvrățiți. Și după răpirea lor în Împărăția Cerurilor, pe pământ, supraviețuitorii răzvrățiți se vor extermina singuri în reglări de conturi răzbunătoare. Trebuie să vă reamintesc din nou: pentru Dumnezeu, contrar convențiilor umane, ținta mâniei Sale nu este doar militară; este și civilă, deoarece toate creaturile umane vii trebuie să dea socoteală pentru comportamentul lor față de El și față de legile Sale divine sfinte. Aceasta este ceea ce distinge acest al Treilea și ultim Război Mondial de cele anterioare, în care convențiile umane au prevalat și au fost, mai mult sau mai puțin, recunoscute și respectate.

Foarte devreme, am observat caracterul progresiv și treptat intens al succesiunilor celor „ *șapte trâmbițe* ” din Apocalipsă; lucruri care mărturisesc despre înțelepciunea lui Dumnezeu:

Prima trompetă : între 321 și 538, Europa creștină, devenind vinovată, a fost atacată de persecutori păgâni din **exterior** : barbarii din Est, o strategie pe care o ilustrez astfel: Europa "---

A doua trompetă : în 538, a fost instaurat regimul papal; acesta a persecutat, pentru a-i converti, popoarele păgâne **din afara țării** : între 700 și 1200, germanii și musulmanii. Ilustrație: Europa --- »

A treia trâmbiță : Între ^{secolele} al XII-lea și al XVIII-lea : Regimul papal persecută creștinii reformați europeni; agresiunea este îndreptată **spre** interiorul Europei. Ilustrație: Europa „---” Europa.

A patra trâmbiță : Între 1789 și 1798: Dumnezeu distruge puterea regimului papal romano-catolic. Sfârșitul agresiunii religioase creștine.

A cincea trompetă : după testul credinței trăit în SUA în 1843 și 1844, religia protestantă, moștenitoare a odihnei duminicale romane, a fost predată diavolului de către Iisus Hristos.

A șasea trâmbiță : Din 24 februarie 2022, Europa catolică, încă vinovată și necredincioasă, este supusă unei distrugerii parțiale; agresorii ei vin din Est și din Sud. Acesta este „avertismentul” final dat de Dumnezeu.

A șaptea trâmbiță : După sfârșitul timpului harului individual și colectiv, Iisus Hristos se întoarce pentru a-și mântui aleșii și a-i distruge pe toți rebelii pământești și cerești, cu excepția lui Satan, căci acesta trebuie să rămână prizonier timp de „o mie de ani” pe pământul pustiu, înainte de a fi anihilat împreună cu toți ceilalți rebeli înviați pentru a suferi pedeapsa „ *morții a doua* ” în „*lacul de foc* ”; focul vulcanic sau magma subterană se răspândește pe întregul pământ.

Putem astfel urmări dezvoltarea agresivității regimului papal romano-catolic care, neidentificat încă drept diabolic în momentul „*cele de-a doua trâmbițe*”, atacă popoarele păgâne străine pentru a le converti prin forță; lucru pe care Dumnezeu nu l-a poruncit niciodată. Apoi, în momentul „*cele de -a treia trâmbițe*”, natura sa satanică fiind denunțată oficial de călugărul-învățător german Martin Luther, agresiunea sa este îndreptată împotriva celor care o demască: reformatorii protestanți. Dar printre aceștia, conform lui Daniel 11:34, cei mai „*ipocriți* ” se înarmează și ripostează. După acțiunea „*cele de-a patra trâmbițe*”,

Revoluția Franceză, paranteza privind credința catolică se închide. În momentul „celei de -a cincea trâmbițe”, noua țință a lui Dumnezeu va fi credința protestantă, a cărei Reformă nu a fost finalizată; a rămas doar parțială, iar Dumnezeu nu se mulțumește cu ceea ce este doar parțial; el cere întotdeauna, în cele din urmă, perfecțiune. De aceea, cernerea bazată pe încercările adventiste americane îi permite să-i elibereze diavolului pe cei căzuți din încercări și, în același timp, să desăvârșească și să ducă la bun sfârșit Reforma prin credința adventistă de ziua a șaptea. Căci acest nume singur rezumă cele două adevăruri disprețuite de credința protestantă, moștenitoare a odihnei duminicale romane: interesul pentru anunțul profetic al revenirii glorioase a Domnului nostru Isus Hristos și sfințirea pusă în practică pentru sfântul său Sabat al zilei a șaptea, care profetește marea odihnă a celui de-al șaptelea mileniu pe care a câștigat-o, prin moartea sa ispășitoare, numai pentru credincioșii săi aleși.

La momentul „celei de-a șasea trâmbițe”, din 24 februarie 2022, din motive diferite sau comune, religiile catolice occidentale, protestante și adventiste au fost toate respinse de Dumnezeu și, prin urmare, predate diavolului și demonilor săi. Imperfecțiunea credinței lor fiind observată, tot ce-i mai rămâne lui Dumnezeu este să le adreseze un ultim avertisment sever care ia, la o scară mai largă, forma „primei trâmbițe”: barbaria de toate originile se întoarce să lovească Europa Occidentală marcată de păcatul comis de Roma; ziua sa păgână a venit pentru a înlocui Sabatul sfințit de Dumnezeu creator atotputernic. Pocăința și rodul pocăinței sunt acum; la momentul „cele de- a șaptea ” *trompetă* ”, cu siguranță va fi prea târziu.

În fiecare săptămână, televiziunea națională franceză promovează cultul religios practicat în ceea ce catolicismul a numit „Ziua Domnului”, care este traducerea cuvântului „duminică”, versiunea franceză a denumirii latinești „dies dominica”. Prezentat în acest fel, cine ar putea bănuși că acest Domn este diavolul? Căci, din 1843, adevăratul Domn Dumnezeu, Isus Hristos, a acceptat doar cultul de sâmbătă, moștenit de la practica ordonată evreilor. De asemenea, amintesc aici că această „Ziua Domnului” a fost doar ziua în care, pentru prima dată după îngroparea sa, Isus a apărut înviat apostolilor și ucenicilor săi. Un început de săptămână pentru a marca începutul unui legământ, cel nou, și nimic altceva. Mai mult, în prima zi a săptămânii creației pământești, Dumnezeu a creat pământul și principiul „separării” dintre „*lumină și întuneric*”; astfel încât această „prima zi” este atașată „*întunericului*”, în opoziție absolută cu Sabatul „*zilei a șaptea*” care, **sfințit de Dumnezeu**, este însăși imaginea „*luminii*” și a „*sfințeniei*” desăvârșite. Sfințirea perfectă a sfinților este, așadar, atașată de sfințirea odihnei zilei a șaptea, într-o logică perfectă a proiectului mântuitor la fel de perfect conceput de Dumnezeu. Cel care își dăruiește întregul suflet Creatorului său nu vede nicio dificultate insurmontabilă în adaptarea vieții sale la cerințele Dumnezeului său. De aceea, cei care se opun și refuză această adaptare mărturisesc împotriva lor înșiși că refuză să-I aparțină, trup și spirit, întregul suflet.

Acest subiect fiind o chestiune de credință, abordez aici problema climei care devine din ce în ce mai caldă. Păgânii necredincioși sau necredincioși și-au găsit explicația: poluarea produsă de om. Fără a nega existența acestei poluări, îmi

amintesc că acum două mii de ani, pe o corabie cu apostolii săi care au fost martori la acest fapt, Isus a oprit furtuna care îi amenința; la ordinul său, aceasta s-a calmat, instantaneu. Fără a uita și acest alt exemplu, cel al profetului Ilie, care a făcut ploaia să se întoarcă prin cuvântul său, atunci când lui Dumnezeu i-a plăcut, conform 1 Regi 17:1: „*Ilie Tișbitul, dintre locuitorii Ghiladului, a zis lui Ahab: «Viu este Domnul Dumnezeu lui Israel, înaintea căruia stau, că nu va fi nici rouă, nici ploaie în anii aceștia, decât la cuvântul meu... »* /1 Regi 18:44: «*A șaptea oară a zis: «Iată, un nor mic se ridică din mare, ca palma unui om.» Și Ilie a zis: «Du-te și spune-i lui Ahab: «Înhamă-te și coboară-te, ca să nu te oprească ploaia. »»* Oricât de neplăcută ar fi, clima este impusă de Dumnezeu, ca un flagel care lovește popoarele pe care le pedepsește și se pregătește să le distrugă. Nu este Dumnezeu Creatorul acestei naturi în care evoluăm? Nu este această natură, pe care o controlează prin cuvântul și gândul său, fără de care niciun vulcan nu erupe, niciun vânt nu începe să sufle într-o direcție sau alta, în mâinile sale, astfel încât să o poată transforma în arme formidabile? Cine se reține sau trimite ploaia benefică sau devastatoare dacă nu el? Căutând în altă parte cauzele fenomenelor observate, necredincioșii atribuie situația unei încălziri globale treptate cauzate de acumularea producției de dioxid de carbon de către ființele umane. Însă acestei teorii, Dumnezeu opune mărturiile istorice trecute în care, fără tehnologie poluantă, s-au experimentat perioade de căldură mare pe pământ. Și mai aproape de noi, cum putem explica anul brusc de secetă care a marcat doar anul 1976? Și după acesta, clima a revenit la normal până în anii 2020. Și pentru a înlătura orice îndoială pe această temă, amintesc că în Apocalipsa 16:8-9, „*a patra dintre cele șapte plăgi de apoi ale lui Dumnezeu*” va viza „*soarele*” și Dumnezeu ne spune că, în acest context, își va intensifica căldura. Nu numai că va încălzi, dar apoi va „*arde*” mortal carnea: „*Al patrulea și-a vărsat potirul peste soare și i s-a dat putere să pârjească oamenii cu foc*”; „*Și oamenii au fost arși de o căldură mare și au hulit Numele Dumnezeului care are autoritate peste aceste plăgi și nu s-au pocăit ca să-I dea slavă*.” Rețineți că, în acest context, răzvrățiții necredincioși știu de cine ascultă soarele. La fel ca „*cele șase trâmbițe*” dinaintea lor, „*cele șapte plăgi din urmă ale lui Dumnezeu*” sunt progresiv intense, asemenea celor pe care le-a profetizat pentru vechiul legământ în Levitic 26:18, sau expresia „*de șapte ori mai mult*” care separă plăgile, o dovedește, deoarece o găsim în versetele 21, 24, 28: „*Dacă, cu toate acestea, nu Mă veți asculta, vă voi pedepsi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre*.” „De fapt, numărul «*șapte*» desemnează sfințirea lui Dumnezeu și, prin urmare, odihna Sabatului pe care a atașat-o zilei a șaptea, deoarece profetește ziua victoriei sale asupra tuturor dușmanilor săi; această a șaptea zi profetește al șaptelea mileniu al marii sale odihne cerești împărtășite cu mântuiții săi, aleșii săi credincioși. Astfel, în spatele acestui număr «*șapte*» se află Duhul Dumnezeu care și-a «*sfințit*» Sabatul și care îi pedepsește fărădelegea. Iar încălcarea sfântului Sabat divin era deja în discuție în vechiul legământ, așa cum dovedesc aceste versete 34 și 35 din Levitic 26: «*Atunci țara se va bucura de Sabatele ei, atâta timp cât va fi pustie și voi veți fi în țara dușmanilor voștri; atunci țara se va odihni și se va bucura de Sabatele ei. Atâta timp cât va fi pustie, se va odihni în Sabatele voastre, cât timp ați locuit în ea.*»” „Am mai spus-o, dar o voi repeta aici: dacă trebuie să găsim o

cauză pentru o încălzire reală a temperaturii aerului de pe Pământ, aceasta se află mai degrabă în cele 2.100 de explozii nucleare efectuate în teste de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial decât în emisiile de dioxid de carbon provenite de la vehiculele și industriile noastre moderne. Mai ales că dioxidul de carbon este transformat în oxigen de frunzele verzi ale copacilor care îl consumă și, astfel, îl transformă pentru cele mai mari nevoi ale noastre. Și, deși are o suprafață foarte redusă, există încă multe păduri pe Pământ.”

În ceea ce privește acțiunile înșelătoare, citez această farsă religioasă care se bazează pe plasarea unei cruci pe toate mormintele occidentalilor. Trebuie să vă reamintesc, de asemenea, dar, conform lui Ezechiel 14, aleșii mântuiți de Iisus Hristos trebuie să fie la nivelul lui „*Noe, Daniel și Iov*”. Acest mesaj ar trebui să pună capăt multitudinii de iluzii și speranțe deșarte; false pentru că nefondate și total contrazise de acest text din Ezechiel 14:13-14; 15-16; 17-18: „*Fiul omului, dacă un neam păcătuiește împotriva Mea, săvârșind necredință, Îmi întind mâna împotriva lui, îi frâng toiagul de pâine, trimit foamete împotriva lui și nimicesc din el omul și animalele, și **acești trei oameni, Noe, Daniel și Iov**, ar fi în mijlocul lui; **ei își vor mântui sufletele prin dreptatea lor, zice Domnul YaHWéH**.*” „*Dacă aș face să treacă fiare sălbatice prin țară și s-o depopuleze, și s-ar transforma într-un pustiu, așa încât nimeni să nu poată trece prin el din cauza lor, și **acești trei oameni ar fi în ea**, pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, **n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei ar fi scăpați**, și țara ar deveni un pustiu. Sau dacă aș aduce o sabie împotriva țării acelei și aș zice: «Să treacă o sabie prin țară!» și aș nimici din ea oamenii și animalele, și **acești trei oameni ar fi în ea, pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei ar fi scăpați**.*” Și acest mesaj este repetat de trei ori, dezvoltând importanța sa pentru Dumnezeu și pentru poporul Său ales din zilele de pe urmă. Căci, într-adevăr, experiențele acestor trei oameni sunt criterii cerute de Dumnezeu ultimului Său popor ales:

Noe: credincioșie în momentul separării, înainte de exterminarea umanității.

Daniel: Mărturia Spiritului Profetic.

Iov: Victima mărturie pentru Dumnezeu împotriva lui Satan.

Religia ortodoxă

Profetiile biblice axate pe timpul sfârșitului îl ignoră și nu spun nimic special despre doctrina sa. Cu toate acestea, lecțiile revelate despre creștinism îi sunt aplicabile din mai multe motive. Și deja, pentru că este într-adevăr o religie creștină și pentru că separarea sa de creștinismul occidental a avut loc după anul 321, astfel încât a aplicat, în Europa de Est, odihna duminicală blestemată de Dumnezeu, stabilită de împăratul Constantin I. ^{Diferențele} religioase față de Roma sunt, prin urmare, minime și secundare. Căci blestemul falsei zile de odihnă se aplică tuturor religiilor care nu onorează a șaptea zi sfințită de Dumnezeu. În consecință, denumirea sa „ortodoxă”, care înseamnă: „opinie dreaptă”, este contrazisă de fapte, întrucât „dreptatea” sa este contrazisă de adevărul biblic.

În 1917, în Rusia, o mare revoluție populară l-a răsturnat pe țar și sistemul său monarhic, transmis de-a lungul secolelor. Ceea ce s-a întâmplat în Rusia s-a întâmplat din aceleași motive ca și ceea ce s-a întâmplat în Franța. Pentru observatori ca noi, lecția divină aplicată este aceeași. Și pot chiar spune că oriunde au loc revoluții, acestea intervin împotriva regimurilor religioase corupte, nebinecuvântate de Dumnezeu. În Mexic, în Cuba, cauza este întotdeauna aceeași; religia care trebuie răsturnată este încă și întotdeauna religia catolică. Peste tot, se susține regimul celor bogați și puternici, nedrepti și egoiști. De aceea, Dumnezeu îi răstoarnă de către revoluționari. Ceea ce nu vorbește profeția nu se spune, pentru că Dumnezeu face apel la inteligența noastră. Depinde de noi să înțelegem că lecțiile date de Dumnezeu se aplică tuturor oamenilor, tuturor regimurilor și tuturor religiilor. Portretul compozit al religiei perfecte este revelat de comportamentul lui Iisus Hristos; este cel al normei exclusive care deschide mântuirea și conduce spre ea.

În Rusia, regimul țarist era ca monarhiile noastre occidentale, puternic cu cei slabi și lipicios cu clerul, și aceasta din aceleași motive ca și regii occidentali: teama de a vedea ușa mântuirii cerești închisă în fața lor. Principala vină a tuturor acestor regimuri regale a fost să aibă încredere în reprezentanții religioși, să stabilească o relație bună cu Dumnezeul cerurilor. Au făcut greșea de a avea încredere în om și au disprețuit avertismentele citate în Biblie, exclusiv: Ieremia 17:5: „*Așa vorbește YaHweh: Blestemat este omul care se încrede în om, care își face trup din braț și a cărui inimă se depărtează de YaHweh!* ” Ar fi trebuit cu toții să o citească personal, ca măsură de precauție, pentru a fi siguri că nu vor fi înșelați. Dar nefăcând acest lucru, l-au disprețuit pe Dumnezeul creator care a inspirat-o de-a lungul secolelor. Și acest comportament a dezvăluit importanța pe care o acordau religiei, deși, paradoxal, din frică și superstiție, au căutat cel mai adesea să evite să se opună papilor și papilor. Așa cum Eva, fiind separată pentru o clipă de Adam, a fost sedusă de argumentele diavolului, oamenii care nu citesc ei înșiși cuvântul lui Dumnezeu, de la prinț la cerșetor, se lasă seduși de minciunile rostite de clerici, preoți și pastori. Biblia, acești „*doi martori* ” ai lui Dumnezeu conform Apocalipsei 11:3, este paza noastră, sursa argumentelor care distrug minciunile diavolului. Această armă prețioasă este disponibilă tuturor; trebuie totuși să se decidă să o folosească. Și acolo, fiecare creatură devine responsabilă pentru alegerea sa, cu toate consecințele care decurg din aceasta pentru ea.

Regimul papal romano-catolic a înțeles rapid pericolul pe care Biblia îl reprezenta pentru supraviețuirea sa, imediat ce, prin lectura personală directă, adevărații reformatori chemați de Dumnezeu au denunțat public minciunile și uzurparea sa religioasă, precum și natura sa diabolică. Imediat, a început să-i persecute pe cititorii acestui prețios „cuvânt al lui Dumnezeu” pe care propriii săi călugări scribi îl reproduceau în mănăstirile și clăustrele sale. Moartea sau galerele erau riscurile pe care le suporta orice posesor al Sfintei Biblii. Și datorită invenției tiparului, acesta s-a multiplicat, răspândind, ireversibil, cuvântul adevărului lui Dumnezeu.

În Rusia, sărăcia extremă și lipsa educației au însemnat că Biblia nu a putut ilumina masele. În caz contrar, religia ortodoxă și-a construit învățăturile pe

imaginile icoanelor sale „sfinte”; inițial, un sistem educațional accesibil celor needucați, mai târziu perversi idolatri. Rusia și țările Europei de Est au purtat numele de Esclavonia deoarece sistemul medieval a persistat acolo până în vremea ultimului țar Nicolae al II-lea, ucis împreună cu familia sa de revoluționarii bolșevici. În această zonă a Europei, țăranii au rămas „iobagi” asupra cărora domnii puternici și bogați dominau, trup și suflet. Erau sclavi autentici, de unde și numele dat locului Esclavonia. Neștiind să citească sau să scrie, învățătura lor religioasă era orală și nu se putea baza decât pe imagini, ilustrații ale unor scene istorice mărturisite în Biblie. Se puteau baza doar pe memoria lor și rețineau doar ceea ce le prezentau icoanele create. Aceasta explică succesul adoptării comunismului și ateismul său național instaurat în urma Franței. Odată cu căderea regimului sovietic, în libertatea nou dobândită, religia ortodoxă și icoanele sale au fost restabilite în noua Rusie reînviată de Vladimir Putin.

Este important să înțelegem diviziunile religioase ale Europei de Vest și de Est. În 313, la sfârșitul a zece ani de persecuție imperială romană împotriva creștinilor, Constantin a legalizat practica religioasă creștină la Roma. Rezidentînd la Milano, în 321, a emis decretul său prin care se dispunea schimbarea zilei de odihnă săptămânală. După ce și-a comis crima, a părăsit Milano pentru a se stabili în Bizanț, care, renovat de el, a luat numele de Constantinopol (redenumit ulterior Istanbul după cucerirea turcească). Această instalare a împăratului în Orient, departe de Roma, a lăsat Roma cu o reprezentare religioasă creștină exclusivă. Acesta nu era încă prestigiu papal, dar deja simplul episcop al Romei beneficia față de egalii săi răspândiți în tot imperiul de prestigiul atașat Romei, fostul oraș imperial. Astfel, împăratul domnitor a părăsit Roma pentru a face loc viitorului împărat papal, care avea să se stabilească acolo în 538 prin decretul împăratului Justinian, care încă locuia în Europa de Est. Astfel, puteți înțelege cum autoritatea papală și-a împărtășit, de la început, vina față de Dumnezeu cu zona estică a Europei creștine, până când, în 1054, o schismă oficială a separat credința romano-catolică occidentală de credința ortodoxă orientală; cei din Răsărit refuzând să se supună autorității Papei Romane. În totală independență, au reorganizat un cler condus de „papi”, dar aceștia se pot căsători și avea copii, spre deosebire de papii occidentali și preoții lor; în plus, biserica nu impune celibatul slujitorilor săi. Acesta este motivul pentru care această ortodoxie practică „duminică”, fosta zi a soarelui neînvins al împăratului Constantin. La plecarea sa din Roma, Constantin își dusese fructul blestemat în Europa de Est și, din 1843, când Dumnezeu a cerut restaurarea sfântului său Sabat, acest creștinism împărtășește vina încălcării acestuia, la fel ca și creștinismul occidental catolic și protestant.

Orientul a plătit scump pentru instaurarea papală ordonată de Justinian. Blestemul lui Dumnezeu, care totuși l-a dorit el însuși, s-a manifestat puternic prin epidemii mortale de ciumă și foamete, cauzate de un climat întunecat și rece, din cauza a două erupții vulcanice puternice situate la ecuator, una în Indonezia numită „Krakatoa”, cealaltă în America Centrală, numită „Ilopango”. În plus, zona estică a Europei a fost supusă atacurilor și cuceririlor teritoriale ale turcilor musulmani, ceea ce justifică prezența musulmană în Albania și Bosnia-

Herțegovina, o zonă devenită explozivă în timpul Războiului Balcanic din anii 1990; un război care pare să fie pe cale să se trezească, conform ultimelor știri.

Pe scurt, schisma prin care credința ortodoxă s-a separat de credința romano-catolică nu i-a adus beneficii și nu i-a schimbat relația cu Dumnezeu, așa cum separarea celor zece seminții ale lui Israel de Iuda nu a adus nicio binecuvântare divină acelor zece seminții.

PARIS, un oraș blestemat de-a lungul timpului

Da, acest oraș a fost într-adevăr creat de Dumnezeu pentru un destin calcinat, fatal. În timpurile noastre moderne, a devenit un loc invidiat de nenumărate creaturi împrăștiate pe pământ datorită reputației sale de capitală a țării libertății: Franța, țara fondatoare a drepturilor omului și cetățenești. De asemenea, a devenit un ținut de refugiu unde coexistă oameni cu limbi străine; ceea ce îi conferă o imagine asemănătoare Romei italiene a cuceritorilor romani păgâni dinaintea erei noastre și de după ea. Roma a cucerit multe popoare, dar civilizația sa a atras și mulți oameni care au împărtășit valorile sale comerciale; ceea ce l-a făcut și mai bogat și mai atractiv.

Cea mai bună sugestie divină a sfârșitului tragic rezervat frumosului oraș Paris se bazează pe numele Sodoma pe care Dumnezeu i-l atribuie în Apocalipsa 11:7: „*Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața cetății celei mari, care se numește spiritual Sodoma și Egipt, unde și Domnul nostru a fost răstignit*”. Finalul versetului este în mod deliberat înșelător, deoarece expresia pare să desemneze Ierusalimul, orașul în care Domnul Isus a fost de fapt răstignit miercuri, 3 aprilie 30 d.Hr. Totuși, conform Apocalipsei 11:3, orașul în cauză se află la sfârșitul celor 1260 de zile-ani ai domniei papale romane persecutoare, adică cu puțin înainte de 1798, data sfârșitului acestei perioade profețite de Dumnezeu. Prin gruparea acestor date, orașul Paris este vizat și desemnat clar ca locul unde lupta împotriva mântuirii propuse de Isus Hristos a atins cel mai înalt nivel. Pentru a înțelege mai bine expresia folosită de Dumnezeu, trebuie să ne amintim că Isus le-a spus odată ascultătorilor săi contemporani, apostolilor și ucenicilor săi, în Matei 25:40: „*Și împăratul le va răspunde: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești frați ai Mei, cei mai mici, Mi le-ați făcut și Mie*».” Și în Apocalipsa 11:3, Isus se identifică cu Sfânta Biblie, cuvântul Său divin, pe care îl numește „*cei doi martori*” ai Săi. Și aceste scrieri biblice au fost arse în autodafés în Piața Ludovic al XV-lea, care a devenit apoi Piața Revoluției, iar de la Napoleon încoace, Piața Concordei. Revoluționarii nu-l mai doreau nici pe rege, nici pe Dumnezeul al cărui drept suveran îl revendica. Ateismul național consacrat s-a plasat sub principiul „*rațiunii*”, deși începuturile sale erau orice altceva decât rezonabile. Ura față de vechea putere a dus la un genocid al aproape întregii clase nobiliare, dar clerul romano-catolic a fost principala sa țintă. Revoluționarii republicani atei au domnit suprem asupra capitalei și în întreaga Franță, cu excepția pământului din Vendée. Și acolo, clasa țărănească și clasa bogată a domnilor exploatatori s-au găsit unite în aceeași luptă;

toți uniți în numele „inimii sacre a lui Isus” și al preoților catolici refractari. Căci, paradoxal, acești oameni frumoși se rugau doar „Fecioarei Fecioare”. Luptele au fost atroce în această Vendée, care a luat apoi numele de „Răzbunați”. Dar, de fapt, răzburarea a fost doar cea a lui Isus, care i-a lovit atât pe vendéeni pentru catolicismul lor, cât și pe republicani pentru ateismul lor. Știind că aceștia din urmă au fost ridicați de Dumnezeu pentru a distruge puterea coaliției persecutoare a monarhiei și a clerului romano-catolic papal. Un număr mare de suflete au fost astfel ghilotinate, înecate sau străpunse de lamele și gloanțele combatanților. După aceste începuturi dificile, între imperii și republici, Franța a găsit în sfârșit sub a Patra Republică o stare de pace și libertate de conștiință care i-a făcut reputația mondială.

De la originile Parisului

Dacă operele ateismului parizian i-au dat lui Dumnezeu justificarea de a compara Parisul cu antica Sodoma, există șanse mari să găsim și alte puncte de asemănare care să lege aceste două orașe. Și aici, istoria ne învață că, înainte de a fi numit Paris, acest mare oraș era mica „Lutetia” în latină: „Lutetia”, al cărei sens revelator era: mlaștină împuțită. Într-adevăr, deja în epoca galică, zona bazinului parizian era puternic udată de marele său fluviu: Sena. Și lăsată în voia capriciilor anotimpurilor, albia sa se revărsa, iar zonele apăreau ca niște mlaștini noroioase urât mirositoare, propice bolilor și temutelor mușcături de țânțari. Această cantitate mare de apă se datora reliefului plat care caracterizează întregul bazin parizian. Și observ în aceasta o a doua asemănare cu antica Sodoma a Bibliei, care se înălța, de asemenea, într-o câmpie bogată și fertilă. Ne amintim că, împărțind alegerea, Lot a ales în mod egoist câmpia, iar Avraam a favorizat muntele în această mărturie citată în Gen. 13:12-13: „*Avraam a locuit în țara Canaanului, iar Lot a locuit în cetățile câmpiei și și-a întins corturile până la Sodoma.*” *Locuitorii Sodomei erau răi și mari păcătoși împotriva lui YaHWéH.* » Această alegere liberă dată lui Lot de către Avram ne permite să descoperim caracterul său egoist și lacom. În ciuda acestui fapt, atașamentul său față de Dumnezeu este sincer, dar alegerea sa îl va face să experimenteze suferințe teribile, dezamăgiri și va sfârși prin a fugi din acest loc blestemat de Dumnezeu, ca un tăciune smuls din focul ceresc pedepsitor, la ordinul dat de doi îngeri sfinți trimiși la el.

Putem înțelege cu ușurință atracția vieții la câmpie, mai degrabă decât la munte. În câmpie, călătoriile sunt mai puțin obositoare, iar câmpurile udate asigură prosperitate și bogăție materială; Lot a fost atras de această perspectivă. La rândul său, alegând munții, Avram și-a păstrat liniștea, deoarece viața fiind mai grea acolo, puțini oameni ar merge acolo să-i râvnească pământurile; el a acordat prioritate în alegerea sa securității pentru el și poporul său, compus în principal din păstori.

În contrast cu această alegere înțeleaptă, câmpia oferea mijloacele de a satisface toate dorințele. Și în bogăție, până în vremea noastră, oamenii se pervertesc, căutând mereu senzații noi în toate domeniile, și mai întâi, la nivelul perversiunilor sexuale, dintre care Sodoma a devenit un standard de practică

sexuală împotriva naturii, între femeie și bărbat, femeie și femeie, și mai ales bărbat și bărbat. Astfel, în Parisul eliberat de tabuuri și interdicții biblice, această atracție către perversiune de tip Sodoma a fost reînnoită, iar judecățile pronunțate de Dumnezeu împotriva locuitorilor Sodomei antice au fost apoi aplicate locuitorilor Parisului din timpul revoluționar, dar și din timpul nostru de sfârșit. Aceasta deoarece, subtil, Duhul lui Dumnezeu sugerează o reînnoire a acestui tip de situație, plasând ca „*Al Doilea Vai*” această situație revoluționară deja simbolizată de „*trâmbița a patra*”, în timp ce adevăratul „*al doilea vai*” privește împlinirea „*trâmbiței a șasea*”. Prin această construcție cerebrală sugerată, Dumnezeu leagă și denunță asemănarea degradării morale a locuitorilor acestor „*trâmbițe a patra și a șasea*”. Prin urmare, nu este vorba doar de „diavolul care se află în detalii”, ci și de cei pe care Duhul divin ni-i sugerează în acest mod subtil și ascuns, care sunt cei mai prețioși pentru aleșii săi, pentru care „*mărturia lui Isus*” capătă un sens concret inimitabil. Dumnezeu desemnează Parisul prin formula „*marea cetate*”. În această formă, el desemnează în principiu marile capitale ale națiunilor care se extind enorm în megalopolisuri pe mari suprafețe de pământ locuit.

Un alt „*cetate mare*” este menționat și în Apocalipsa 17:18: „*Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare care domnește peste împărații pământului*”. De data aceasta, această capitală este Roma, pe care Dumnezeu o desemnează, în versetul 5, drept „*mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului*”. Acest statut de „*mamă*” vizează odată cu ea fiicele ei, care sunt și ele „*desfrânate*”, ca ea. Și trebuie menționat că Biserica Catolică consideră oficial Franța drept „fiica sa cea mare”, care, în confirmarea acestei legături, și-a înfrățit capitala Paris cu Roma; această capitală Paris de unde a venit sprijinul său monarhic, încă de la regele merovingian Clovis I ' primul rege al francilor care s-a convertit la credința romano-catolică. El oferă astfel primul sprijin armat cauzei Papei Romane, care îi datorează astfel victoriile sale împotriva dușmanilor săi locali, familiile lombarde. Regatul franc va fi astfel treptat total unificat și convertit oficial la religia creștină stabilită pe standardul papal roman. Atunci Parisul va fi atașat definitiv catolicismului. Acum, după ce am văzut traducerea cuvântului Lutetia, iată originile numelui „Paris”. Un mare trib celtic care răspundea numelui „Parisii”, adică „cei din cazan” (confirmându-i destinul final și cumplit), a venit să se stabilească în Lutetia, iar numele lor l-a înlocuit cu cel al lui Paris. Acest trib celtic era pur păgân și, printr-un joc de cuvinte în latină, numele său a căpătat sensul: „Prin Isis”, numele zeiței de origine egipteană „Isis” căreia i-au devenit închinători; o zeităte feminină puternică și rea, pe care efesenii din Biblie o numeau „Diana”. Astfel, religiile păgâne s-au răspândit pe tot pământul locuit și, pentru a face acest lucru, Roma a jucat un rol major. Departate de a lupta împotriva zeităților dușmanilor săi, le-a adoptat și le-a adăugat la cele pe care le cunoștea deja. Prin urmare, religia nu a fost un subiect de dispută și putem înțelege mai bine de ce Dumnezeu a vrut să împiedice oamenii să trăiască împreună într-un singur loc, pentru prima dată, la Babel. Acesta este motivul pentru care, spre confuzia divinităților multiplicat, a răspuns prin separarea limbilor. Însă, în momentul regroupării la Roma, limbile străine coexistau sub autoritatea Romei, care nu se opunea acestui lucru. Roma, mai întâi, și-a recrutat

soldații legionari din toate popoarele cucerite atașate imperiului. Legionarii înrolați trebuiau să învețe rapid ordinele comenzilor emise în latină, iar restul era opțional. O altă asemănare între Paris și Roma este că ambele organizează legiuni compuse din străini care se oferă voluntari. Franța se distinge prin prestigioasa sa „legiune străină”. Isis, sau Diana, este reprezentată și ca o mamă care își poartă copilul în brațe și astfel, sub această reprezentare, „sfânta Fecioară” a catolicismului va fi ușor adoptată de închinătorii Dianei, Isis. Parizienii vor putea astfel să adopte cu ușurință religia propusă de Roma și impună în curând de aceasta și de brațul regal secular. În timpul Renașterii, sub Francisc I' renașterea evanghelică protestantă a venit să ofere locuitorilor Parisului o șansă de a se converti la credința creștină romană reformată. Dar aceștia s-au opus cu înverșunare, agățându-se ca un spânzurat de frânghia religiei sale catolice idolatre. Idolatria nu i-a deranjat niciodată pe acest popor idolatru prin tradiție. Parizienii erau și încă sunt „prin Isis”. Urau protestanții și participau la uciderea lor în masacrul de Ziua Sfântului Bartolomeu din 1572. Au aprobat pe deplin crimele comise de familia Guises, unul dintre membrii căreia era cardinal. „ *Fiara* ” revelată în Apocalipsa 13:1 și-a luat apoi forma profețită; aceea a unei religii în care poporul civil și componenta religioasă a clerului susțineau împreună principiul religiei obligatorii prin constrângerea corpurilor și minților umane. Am o propunere pentru a explica numele Paris, prescurtat de la Parisis. Dumnezeu folosește uneori lecții moștenite din învățăturile grecești ca sprijin pentru mesajele sale, în special faimoasa strategie a „calului troian”, care constă în aducerea soldaților săi în oraș, inexpugnabil prin forță, prin intermediul vicleniei; aceasta făcându-l pe inamic să-i aducă el însuși fără ca el să bănuiască. Această lecție se referă la religia creștină din epoca „ Pergamului ”, un nume care desemnează adulterul, fie prin două cuvinte grecești, încălcarea căsătoriei. Vicleșugul grecesc a fost apoi aplicat adevăratei credințe creștine, care a fost victima unui sprijin aparent din partea împăratului Constantin Iⁱⁿ anul 313. Acest vicleșug diabolic a pregătit forma religiei catolice pe care o cunoaștem, moștenitoare a „odihnei de duminică” impusă în 321 de acest împărat. A fost apoi plasată sub dominația puterii papale, oficial în 538, prin decretul lui Justinian I' un alt împărat roman. Pentru Dumnezeu, această acuzație de adulter spiritual este atât de importantă încât cuvântul este citat clar în Apocalipsa 2:22, unde este dat drept cauză a pedepsei „ *necazului cel mare* ” atașat celor două împliniri succesive din erele „ *trâmbițelor a patra și a șasea* ”. Acest rol fundamental al actului de adulter justifică și mai mult numele Paris, care era cel al tânărului fiu troian grec al regelui Priam; acest Paris a sedus-o și a dus-o la Troia pe frumoasa Elena, soția regelui grec Agamemnon. Această acțiune a fost la originea „Războiului Troian”. Însă experiența a fost în cele din urmă pedepsită de moartea troienilor idolatri care au adus în interiorul zidurilor Troiei calul de lemn, lăsat pe plajă de grecii care pleaseră. Și în acest cal de lemn, soldați greci ascunși așteptau noaptea în care troienii erau zdrobiți de oboseală, alcool și sărbători; orașul adormit era lipsit de apărare. Apoi, ieșind din cal, soldații greci au deschis porțile orașului trupelor grecești care se întorseseră în tăcere la fața locului. Astfel, familia regală troiană a pierit cu tot poporul ei, iar orașul a fost ars și ruinat de furia distructivă a soldaților greci. Această mărturie, moștenită de la Homer, un talentat istoric și

poet grec, este foarte utilă pentru a înțelege comportamentul francezilor de-a lungul istoriei lor. Dumnezeu profetește pentru Franța și capitala sa, Parisul, că ea însăși își va forța dușmanii în interiorul zidurilor sale, după care o vor distruge precum grecii furioși din povestea lui Homer.

Cu titlul simbolic de „*a patra trâmbiță*”, Revoluția Franceză a pedepsit primul „*adulter*” comis prin sprijinul regal acordat religiei romano-catolice papale. Lipsiți de pâine, parizienii i-au reproșat regelui Ludovic al XVI-lea că i-a neglijat, preferând să locuiască la Palatul Versailles decât la Luvru din Paris; iar evadarea eșuată descoperită la Varennes l-a condamnat la moarte pentru trădare. A doua pedeapsă vine odată cu „*a șasea trâmbiță*”, și anume, al Treilea Război Mondial. De data aceasta, „*adulterul*” condamnă toate religiile creștine, catolicismul și protestantismul, adventismul oficial și ortodoxia, care nu mai protestează deloc, până la punctul de a trata ca egale religia islamului stabilită pe teritoriul său. Vina religiilor creștine atinge astfel apogeul, sau aproape, iar genocidele nucleare profetite sunt, prin urmare, pentru Dumnezeu și aleșii săi, perfect justificate; un sfârșit demn de cel al troienilor și al locuitorilor Ierusalimului.

De-a lungul istoriei sale, Parisul s-a remarcat pentru intoleranța și sprijinul său față de regimul catolic al regilor săi succesivi. La sfârșitul celor cinci republici ale sale, într-un comportament complet opus celui precedent, a devenit primitiv și tolerant dincolo de ceea ce era normal și prudent. De fapt, treptat, gândirea ateistă a liber-cugetătorilor a ajuns să înlocuiască adorația religioasă pentru catolicismul roman. Cu toate acestea, pentru ceremoniile oficiale, i se aduc în continuare onoruri, dar pur și simplu din moștenire tradițională, nimic mai mult. Acum, pentru Dumnezeu, onorarea ateismului sau a catolicismului echivalează cu același rezultat și, prin urmare, cu aceeași vinovăție față de El și de adevărata Sa religie. Dezvoltarea educației umane nu a favorizat revenirea la adevărata credință; dimpotrivă, cunoașterea a devenit, în sine, o nouă divinitate căreia i se dedică noii idolatri ai erei finale.

Marea schimbare în comportamentul parizian a fost adusă de experiența dureroasă a celui de-al Doilea Război Mondial, în timpul căruia Parisul a fost ocupat de soldații germani inamici. În același timp, după eliberare, Parisul a descoperit America și nivelul său de trai bazat pe succesul material și comercial; aceste lucruri au fost realizate într-o atmosferă de pace propice optimismului. În acest context, Franța i-a descoperit pe marii „negustori ai pământului” menționați în Apocalipsa 18. Și beneficiind de 77 de ani de pace „mondială”, comerțul a devenit valoarea căreia Occidentul i-a sacrificat totul. De asemenea, după ultimele sale războaie coloniale, Parisul nu a vrut decât să mulțumească și să atragă turiști pentru a se îmbogăți. A devenit farul internațional al frumuseții, luxului și plăcerilor interzise până când le-a justificat pe toate și le-a legalizat. Și acolo, cercul se va închide prin amintirea originilor sale, deoarece Lutetia sau „mlaștina împuțită” a păstrat în Paris o zonă numită „Marais” în care se adună și se aglomerează artiști de tot felul, dar și perversi sexuali cu multiple moravuri abominabile. Inspirat de viața Evului Mediu, scriitorul Victor Hugo a creat celebra sa operă „Notre Dame de Paris”. În povestirea sa, el menționează existența „curții miracolelor” compusă din escroci, tăietori de gât, hoți și femei dezlănțuite.

Imaginea mlaștinii împruțite l-a marcat, așadar, încontinuu. Reconstruct și înfrumusețat de baronul Haussmann, sub Napoleon al III-lea, orașul și-a câștigat reputația de cel mai frumos oraș din lume, dar pe plan moral, a rămas același, frumoasele reședințe, frumoasele clădiri nu au făcut să dispară întunericul său moral condamnat de Dumnezeu.

În 2022, gândirea ateistă este atât de adânc înrădăcinată în mințile umane încât nimeni nu se gândește să caute în Dumnezeu cauzele blestemelor succesive observate, unul după altul: Covid-19, Războiul din Ucraina, inflația mondială record, crizele energetice, riscurile de foamete din cauza blocajelor în exporturile de grâu și alte cereale, dar și a condițiilor climatice precare, a solurilor uscate și a dezacordului dintre SUA și China. Prin urmare, este încă prea devreme pentru ca mințile umane să se trezească și, mai precis, pentru cei care trebuie să se trezească, pentru că pentru alții, trezirea nu va avea niciodată loc.

În concluzie, Dumnezeu prezintă Parisul ca fiind orașul rebel prin excelență. Dar această „fică cea mare” a Bisericii Catolice are multe surori care au fost seduse de libertatea sa; iar această seducție a permis organizarea UE, al cărei succes i-a făcut pe europeni să creadă că prelungirea păcii i se datora. De asemenea, amară este surpriza lor să vadă brusc izbucnind din nou războiul în Europa, lucru pe care îl credeau devenise imposibil. Prin urmare, observ această comparație cu troienii care și-au suferit pedeapsa chiar în momentul în care își sărbătoreau aparentele și înșelătoarele victorii. Același lucru se întâmplă din nou pentru cucerirea și primirea Europei, care a crescut de la șase la 27 de națiuni membre în vara anului 2022. Și într-adevăr, succesul său a determinat-o să susțină apartenența europeană a Ucrainei, ruptă din alianța rusă. Și o Rusie furioasă va pune capăt tuturor speranțelor sale arogante distrugându-și poporul, soldații și armele. Încă o dată, atitudinea și guvernarea rebelă a Parisului vor fi cauza distrugerii sale nucleare finale. Parisul, orașul rebel, nu va mai exista și nu va mai exista niciodată. Tot ce va rămâne din ea va fi aspectul „cazanului” Lutetiei originale, dar de data aceasta, fără locuitorii săi.

Necredința și neîncrederea nu sunt legitime

Pe măsură ce zilele trec și dramele prezintă, iluziile ferm înfipite în mintea occidentalilor încep să se clatine, deoarece aceștia se confruntă cu evenimentele actuale. Cu toate acestea, declanșatorul care i-ar determina să accepte să își pună la îndoială convingerile și opiniile nu s-a produs încă. Totuși, concentrarea eșecurilor suferite ar trebui să conducă mințile necredincioase să își pună întrebarea și să caute explicația pentru această adunare de lucruri în cascade în lumea invizibilă a spiritelor, pentru că acolo îi așteaptă Dumnezeu.

Mulți necredincioși se justifică atunci când judecă că nu fac rău nimănui – trebuie spus, nimănui vizibil și carnal. Acum, aici începe eroarea lor de judecată, pentru că, ignorându-L pe Dumnezeu și rânduierile Sale, își fac rău lor înșiși și lui Dumnezeu, care este astfel disprețuit. Există deja două victime în această atitudine: necredinciosul și Dumnezeu. Prin urmare, este important să înțelegem că Dumnezeu nu condamnă doar acțiunea rea săvârșită, ci și absența practicării

faptelor bune care ar trebui produse. Prin urmare, judecata proprie a individului nu are nicio valoare, deoarece contează doar standardul judecății lui Dumnezeu.

Spiritele rebele se manifestă prin încăpățânarea lor, prin obstinația lor irațională, chiar și în fața dovezilor care încep acum să abunde. Căci după 77 de ani de pace și prosperitate relativă, occidentalii sunt nevoiți să recunoască un lanț de nenorociri succesive care li se abat. Dar fideli naturii lor rebele, „nici măcar neînfricați”, sunt tulburați, dar rămân la nivelul observației; nu se pune problema de a merge mai departe. Totuși, dacă inteligența le-ar permite, și-ar da seama că situația care se prezintă astăzi este doar consecința refuzurilor lor multiple și permanente de a ține cont de semnele de avertizare care li s-au prezentat de-a lungul timpului.

Se întâmplă ca vineri, 12 august, la New York, SUA, celebrul scriitor indo-musulman Salman Rushdie să fie înjunghiat în gât și abdomen în timp ce se pregătea să vorbească la o întâlnire. Atacatorul era o femeie musulmană în vârstă de 24 de ani. Și astfel, la 33 de ani de la anunțarea sa, fatwa ayatollahului Khomeini a fost pusă în aplicare. În ultimii 33 de ani, eșecul implementării acestei fatwa a alimentat falsele iluzii ale occidentalilor necredincioși. În toți acești ani, aceștia s-au convins că valorile lor umaniste pot depăși toate obstacolele; succesul era doar o chestiune de timp. Iar timpul care le-a fost favorabil părea să le dea dreptate. Convingerea creată devenise astfel foarte puternică și, ca urmare, speranța a luat forma arogantă a afirmării și a încrederii în victoria finală. Această convingere a fost cu atât mai puternică cu cât experiența occidentală a oferit un exemplu excelent al acestui succes. Nu s-a adaptat credința creștină cerințelor unei societăți seculare? De ce nu ar trebui islamul să fie schimbător după chipul și chipul creștinilor? Pacea religioasă europeană a fost atinsă prin această acceptare a regulilor civile seculare. Însă, vă subliniez că acest raționament uită un lucru important; societatea seculară a fost construită pe modelul creștin și nu invers. Republica a fost ferm stabilită prin normele Concordatului ordonat de Napoleon I' iar ca bază a secularismului său, împăratul a preluat cea a societății creștine și numai pe aceasta. Acest creștinism era catolic și protestant, iar puterea civilă seculară a impus pace și toleranță celor doi foști beligeranți. Dar, în afară de această obligație de pace, cele două religii nu au avut niciun compromis de făcut, dogmele și doctrinele lor rămânând complet libere. Aceasta explică de ce secularismul nu a pus nicio problemă, până la confruntarea sa modernă cu islamul și mai ales de la legalizarea perversiunilor sexuale ai căror autori sunt autorizați să se căsătorească, bărbați cu bărbați, femei cu femei. Prin urmare, secularismul a adoptat recent schimbări care se ciocnesc cu valorile creștinilor sau musulmanilor religioși. Situația este, așadar, clară: înainte de legile sale abominabile, secularismul era compatibil cu credința monoteistă; de la adoptarea acestor legi, nu mai este. Alegerea seculară este denunțată doar de musulmani, iar acest lucru se explică prin apostazia creștină răspândită care a caracterizat religiile catolice și protestante din 1844 și adventismul instituțional din 1994.

În tabăra seculară, există convingerea că religiile sunt menite să se adapteze noilor cerințe care apar odată cu progresul. Și aici, din nou, deoarece falșii creștini au fost de acord să-și compromită valorile creștine, această gândire a fost legitimată și justificată. Din păcate pentru ei, Islamul nu are vocația de a se

adapta regulilor stabilite de „infidelii” republicani seculari; organizarea sa, fără un lider pământesc suprem, face ca această religie să fie de neînvins. În Islam, care înseamnă „supunere” numai față de Dumnezeu, fiecare este liber să facă ce vrea, atâta timp cât îl recunoaște pe Profetul Mahomed și Coranul drept cartea sa sacră. Prin urmare, exclusiv datorită disprețului său față de subiectul religios, tabăra seculară nu a reușit să vadă sau să înțeleagă că Islamul și el însuși sunt incompatibile, datorită însuși faptului că principiile lor sunt opuse; dar acest lucru este valabil și pentru adevărata credință creștină. Cu toate acestea, standardul păcii propovăduit de Isus a ajuns să-i facă pe creștini standardul creaturilor manipulabile și docile, iar în apostazia actuală, acestea au devenit și mai mult așa. Valorile purității propovăduite de Dumnezeu sunt astfel complet ignorate, ca și cum nu ar fi fost niciodată învățate.

Aici este islamul util lui Dumnezeu; natura sa neclintită îl face elementul războinic care pune capăt păcii religioase a societăților occidentale. Pentru Creatorul nostru, există un timp pentru fiecare lucru. Până când rolul său agresiv a intrat în joc, între 1958 și 1995, islamul maghreb adormit s-a stabilit treptat în Franța, iar din 1945, în Germania, unde s-a stabilit o comunitate turcă numeroasă. Și în aceste două țări, componenta musulmană s-a adaptat de mult timp regulilor seculare ale țărilor gazdă. Această docilitate a fost doar temporară și s-a datorat unei slăbiri momentane a practicii islamului. Treptat, din 1948, întoarcerea evreilor în Israel, care a devenit între timp Palestina, a provocat un război permanent între evrei și palestinieni. În toate țările musulmane, această întoarcere, percepută ca o nedreptate, a retrezit comportamente religioase și acțiuni războinice extremiste care s-au răspândit treptat în națiunile occidentale. Prima națiune a păcatului a devenit astfel cauza unui blestem pentru toate națiunile occidentale și orientale. Planul lui Dumnezeu s-a împlinit așa cum a intenționat. Toate condițiile favorabile războiului sunt stabilite și gata să lovească popoarele vinovate de diverse păcate; pentru islam și iudaism, respingerea lui Mesia Isus; iar pentru popoarele creștine, disprețul lor față de Hristos și modelul său de ascultare.

Mânia lui Dumnezeu este, așadar, foarte mare, chiar dacă vedem doar o mică parte din ea în blestemele actuale. Această mânie este cu atât mai mare cu cât omenirea a primit nenumărate mărturii care au fost respinse și disprețuite. Nu, omul nu este legitim atunci când alege să nu creadă în existența lui Dumnezeu, deși este lăsat liber să facă această alegere. Dar această libertate nu-l protejează de consecințele pe care le suportă; căci Dumnezeu condamnă la moarte persoana vinovată care îndrăznește să-l disprețuiască. Aici se distinge blestemul divin prin formele pe care le va lua această moarte: sabia sau gloanțele, bombele, focul, înecul, tot felul de morți nefirești.

Dumnezeu îl consideră pe omul modern vinovat pentru că refuză să ia în considerare mărturiile trecutului: cea a martirilor credinței, ultimii dintre aceștia datând de puțin peste două sute de ani. Aceștia sunt considerați vinovați pentru că au crezut că acești slujitori credincioși ai lui Dumnezeu și-au dat viața degeaba; fără niciun motiv pentru a face acest lucru. În timp ce la originea acestui eroism se află experiența morții și învierii lui Isus Hristos, imitată mai întâi de apostolii săi, martorii oculari ai acestei morți prin răstignire și ai acestei învieri. În învățătura

seculară, aceiași oameni sunt de acord să creadă multe lucruri mai puțin importante pe baza unor mărturii atât de demne de îndoielile lor.

Îndoiala este legitimă doar la începutul reflecției; în niciun caz pentru sfârșitul ei. Căci între începutul reflecției și sfârșitul ei, omul își poate construi credința ținând cont de numeroasele date pe care Dumnezeu le oferă inteligenței aleșilor săi care îl caută. Așa am putut descoperi în propria mea experiență că, pe lângă parametrii revelați de textele celor patru Evanghelii, Dumnezeu putea oferi și mai mult, în mesajele sale profetice care anunță viitorul cu o asemenea precizie încât faptele capătă forța realității trăite. De asemenea, din cauza imensei cantități de date favorabile credinței puse la dispoziția necredinciosului, necredința sa este extrem de și inevitabil nejustificată și condamnată de Dumnezeu.

Adevărata credință este disponibilă oricărui om care este cu adevărat onest cu sine însuși și cu aproapele său. Adevărata onestitate este o forță convingătoare care nu poate fi combătută. Ceea ce distinge o persoană aleasă de o altă persoană este această înclinație de a asculta de propria conștiință. În schimb, necredinciosul se opune conștiinței sale, pe care o înăbușă alegând să nu ia în considerare argumentele adevărului pe care le primește. Deși creată pe același principiu model al vieții fizice și mentale, persoana aleasă diferă de persoana decăzută prin faptul că nu poate rezista la ceea ce îi prezintă conștiința sa, bine sau rău; binele și răul fiind definite exclusiv prin judecata Duhului lui Dumnezeu. Dacă el nu ar exista, binele și răul nu ar putea fi definite. Și exact asta se întâmplă în societățile noastre occidentale, care s-au separat complet de Dumnezeu. Rezultatul direct al acestei separări este această incapacitate de a defini răul. Nemaivând limita stabilită de Dumnezeu, omenirea poate avansa fără limitări în excesele și ultrajele sale. Și oricine poate observa că primul semn al acestei separări totale de Dumnezeu a fost alegerea de a legaliza căsătoria între persoane de același sex și abaterile acesteia condamnate de aceeași societate până atunci.

Mă cutremur de groază la gândul că, în acest proces, societatea ar putea merge chiar mai departe și ar putea ajunge să legalizeze relațiile pedofile, așa cum fac deja popoarele asiatice, separate pentru totdeauna de Dumnezeu. Totul ține de timpul dat de Dumnezeu, dar acum știm că acest lucru se va termina în primăvara anului 2030, pe pământ, pentru cei buni, drepti și răi.

Dumnezeu a pus în aspectul dat naturii nenumărate dovezi că el a creat-o. Fosilele marine găsite pe cei mai înalți munți mărturisesc despre potopul cu ape revelat de Dumnezeu lui Moise. Dar, în necredință, această natură este asociată cu fantezii evoluționiste încă de la Charles Darwin, deoarece până la el, natura era considerată o creație divină. Desprins de Dumnezeu, necredinciosul cade victimă numeroaselor teorii false care își propun să-l liniștească. Oamenii de știință îl asigură că nu există un Dumnezeu de care să se teamă și că toată viața evoluează precum natura însăși. Vedem că principiul adaptării este elementul fundamental al acestei gândiri necredincioase și din cauza acestei opinii necredinciosul crede că religiile trebuie să se adapteze științei și nu invers. Doar că, în gândirea sa, știința se privează de consecințele existenței Dumnezeului Creator căruia îi datorăm miracolul permanent al vieții. Oamenii de știință și credincioșii privesc aceleași lucruri cu explicații diferite și, din fericire, Dumnezeu este viu pentru a interveni și a pune capăt acestei confruntări perpetue, pentru fericirea și mântuirea aleșilor

săi credincioși. Pentru că nicio autoritate umană nu este competentă să o facă în locul lui. Cert este că principiul lui Dumnezeu este să facă faptele celui rău să cadă asupra lui și că, la această ultimă extremă, soarta lui este pecetluită definitiv.

Necredincioșii își văd necredința încurajată de oamenii de știință care le dau explicații raționale pentru ceea ce văd ochii. Dar ce vedem noi din această natură care ne vorbește? Doar aspectul superior al scoarței terestre, care a suferit numeroase schimbări de-a lungul a 6.000 de ani pământeni din cauza cutremurelor care au format sau deformat munți, câmpii, în care apele zăpezii topite au creat torenți, râuri și pâraie. Religia nu se opune observării straturilor suprapuse care constituie munții și toate solurile. Dar se opune teoriilor care dau acestor lucruri o existență de milioane și miliarde de ani, pentru că Dumnezeu a afirmat contrariul, dezvăluind planul său de șase mii de ani, de la creația sa până la revenirea glorioasă a lui Isus Hristos. Straturile vizibile mărturisesc, cel mult, ultimele sute de succesiuni de ani din acești aproape 6.000 de ani și nimic mai mult; restul este doar rodul minții umane inspirate de diavol, mereu la lucru pentru a contrazice și distruge adevărurile divine. Dar tocmai pentru această lucrare înșelătoare care îl prinde în mrejele pe necredincios, Dumnezeu l-a lăsat pe el și pe demonii lui răzvrățiți încă în viață.

Numai inundația care a avut loc în anul 1655, după păcatul original, a dat subsolului pământului un aspect specific, verificabil. Căci trebuie să ne dăm seama ce a implicat această inundație, care a acoperit solul pământului timp de aproximativ un an. Prima consecință a fost moartea a tot ceea ce trăia pe pământ la acea vreme. A doua consecință a fost înmuierea solului și a subsolului pământului la acea vreme. Straturile antice erau amestecate cu diverse scoici și oase de animale terestre și marine moarte. Este cert că acest an al inundației a creat un strat foarte gros, unic. În Franța, lângă Nîmes, carierele oferă acest aspect: pe zeci de metri, piatra este alcătuită dintr-o compresie de scoici marine mai mult sau mai puțin sparte, amestecate cu nisip galben; această piatră foarte specială se numește „travertin”; iar Nîmes nu se află pe țărmul mării, ci la aproximativ patruzeci de kilometri de Marea Mediterană. Această prezență a fosilelor marine pe cele mai înalte locuri ale uscatului atestă realitatea inundației biblice. Căci în relatarea Genezei, Dumnezeu dezvăluie fazele creației sale terestre și în momentul în care uscatul a ieșit din masa de apă nu mai există viață nici pe uscat, nici în apă. De asemenea, fără un potop, nu se poate justifica prezența acestor fosile marine create în apă după această separare de uscat. Acesta este motivul pentru care fiecare dintre aceste fosile și scoici marine constituie o mărturie vizibilă, care justifică și confirmă existența Dumnezeului Spirit invizibil, sau vizibil într-un aspect carnal terestru, așa cum a apărut în Iisus Hristos înainte și după învierea sa. În munții tineri, cum ar fi Alpii, vârfurile și ace mărturisesc un mare haos organizat de Dumnezeu, iar straturile de stânci răsturnate și împrăștiate confirmă amprenta anilor și secolelor succesiunilor anuale ale timpului terestru. Dar niciunul dintre aceste lucruri nu autorizează omul să-L facă pe Dumnezeu un mincinos, deoarece nimic în ele nu contrazice îndeplinirea proiectului său global de șase mii de ani, căruia îi va urma marele Sabat al celui de-al șaptelea mileniu; un timp global construit pe standardul săptămânii de șapte zile. Și această analogie dă restului Sabatului săptămânal tot sensul său glorios, ca recompensă

pentru victoria obținută asupra păcatului, de către Domnul nostru divin și uman, Iisus Hristos.

Necredinciosul greșește complet negând existența lui Dumnezeu, deoarece știința și cunoștințele tehnice despre viață și materie au avansat. Tot ceea ce descoperă omul este doar ceea ce Dumnezeu a creat mai întâi. Dacă cel care descoperă ceva își revendică gloria, cu atât mai mult cel care a creat totul și toată viața este vrednic de cea mai înaltă glorie imaginabilă și demonstrabilă. Și de la primele atacuri islamice ale GIA din 1995, pe pământ francez, liderii francezi au primit dovezi ale pericolului pe care îl reprezenta pentru ei extremismul sau fundamentalismul religios al Islamului. Înțelegând dificultatea neutralizării acestuia, unul după altul, liderii republicani au știut doar să deplângă și să observe progresia pericolului. Spiritul lor umanist a fost prins în capcană de aspectul dual al Islamului: unii musulmani fiind pașnici, alții fiind agresivi și ucigași. Această dublă față a condus organele de conducere la imobilitate, ceea ce a favorizat hiperdezvoltarea grupurilor islamiste; aceasta, până în momentul inevitabilei confruntări finale, care este, de altfel, profețită de Dumnezeu. Căci Dumnezeu nu a vrut să ascundă de necredincioșii francezi soarta pe care le-o rezervase. Și, contrar profețiilor biblice, codificate biblic, de Michel Nostradamus, el le-a spus în ^{cătrețul al 18-lea din secolul I :}

„Prin discordia neglijenței galice
Va fi deschisă trecerea către Mahomed,
Pământul și marea din Senoise erau îmbibate de sânge,
Portul focian al pânzelor și navelor acoperite.

Interesul acestui cătreen este dublu, deoarece nu numai că anunță clar drama care vine, dar, în plus, exprimă o judecată divină asupra comportamentului francezilor, cărora le impută, nu fără motiv, un spirit de „discordie” și un comportament „neglijent” pe care îl atribui acestei mândrii de umanism cuceritor care i-a caracterizat mult timp, și până în zilele noastre. Avertismentul dat a fost foarte valoros, deoarece ignoranța sa este tocmai cauza acestei neglijențe menționate. De asemenea, trebuie menționat că, la fel ca vechii gali, pentru francezii de astăzi, discordia este consecința dorinței de libertate pe care fiecare o cere, dar într-o formă și opinie strict individuală. Iar consecința acestor confruntări de idei este imobilitatea, împiedicarea rezolvării eficiente a problemelor ridicate; „pro”-ii și „contra”-ii se neutralizează reciproc și, în cele din urmă, își distrug națiunea, facilitând acțiunile dușmanilor lor de moarte.

Titlul acestui mesaj citează „necredincioși” și „necredincioși”, diferența dintre care trebuie menționată. În Biblie, se vorbește doar despre necredință, deoarece acest termen desemnează absența credinței ascultătoare la ființele credincioase. Căci necredința este o ciudățenie apărută în Franța în timpul dezvoltării Revoluției Franceze din 1789. Până la această dată, ființele umane credeau toate într-unul sau mai mulți zei, dar toate credeau în dominații divine ascunse; imaginile și statuile care le reprezentau erau pentru închinători doar suporturile vizibile ale spiritelor divinităților invizibile. De asemenea, în acest punct se distinge cultul adevăratului Dumnezeu. El rămâne, de asemenea, invizibil, dar le interzice credincioșilor săi să se închine la cea mai mică imagine care îl reprezintă. Credința în el se demonstrează prin punerea în practică a

învățăturii sale, iar acest lucru este suficient, deoarece adevăratul Dumnezeu nu vrea decât să selecteze aleși mântuiți inteligenți și ascultători, exact opusul diavolului și al demonilor săi rebeli, care sunt condamnați la o amânare, mai întâi, ca exemplu. Astfel, Israel a arătat necredință refuzând să-l recunoască pe Isus ca Mesia sau Hristosul divin. Însă aceasta nu a fost singura greșală comisă de națiune și de clerul ei, deoarece Isus a denunțat numeroasele lor alte păcate în timpul slujirii sale pământești. Totuși, respingerea lui Mesia a fost ultimul păcat care avea să aibă o consecință definitivă pentru existența națiunii evreiești, distrusă în anul 70 de trupele romane pentru a confirma judecata decretată de Dumnezeu.

Pentru omul occidental al timpului nostru, este dificil să realizeze că comportamentul său este o anomalie umană, deoarece ciudățenia necredinței a devenit normală pentru aproape toate ființele umane occidentale ale timpului nostru. Dar insist asupra acestui punct, aceasta se aplică doar taberei occidentale, moștenitoare a falsei „iluminism” propovăduită de liber-cugetătorii necredincioși din ^{secolul al XVIII-lea}. Pentru că, în schimb, orientalii au rămas foarte religioși și fanatici pentru unii, chiar majoritatea dintre ei. Astfel, urmând modelul necredinței francezilor, în aproximativ două secole, toți occidentalii au fost treptat cucerți de respingerea Dumnezeului cel viu. Așa că, cu cât Dumnezeu își demonstrează mai mult bunătatea și iubirea sa, cu atât omenirea, educată de știință, îl respinge și îl disprețuiește. În Occident, în 2022, bunătatea și iubirea nu mai sunt populare. Dar, pe de altă parte, în Orient și Africa, zeitățile false, rele și crude sunt onorate și slujite cu credință. Necredința occidentală a crescut considerabil în ultimele decenii și mai ales în ultimul deceniu, în care copiii nu mai primesc nicio instrucțiune religioasă în familiile europene și mai ales în Franța, unde această necredință a fost naționalizată pentru prima dată în istoria umanității. Dar să observăm că liberii cugetători ai secolului al XVIII-lea ^{nu} l-au respins pe Dumnezeul iubirii și al bunătății; au respins tribunalele nedrepte și crude ale Inchiziției papale și romano-catolice, care pretindeau că îl reprezintă, dar favorizau nobilul bogat în detrimentul săracilor. Și astfel, respingându-L pe Dumnezeul creator, și-au dat zeita „rațiune” drept divinitate a lor, chiar dacă au dat, prin comportamentul lor, chiar exemplul „nerațiunii”. Căci eroarea lor, ale cărei consecințe continuă până în zilele noastre, a fost să nu facă diferența între Iisus Hristos, Dumnezeul Evangheliilor, și odioasa și impura falsă sfințenie papală care își revendică în mod fals titlul de „vicar sau slujitor al Fiului lui Dumnezeu”. Mai mult, pe vremea lor, credința protestantă a ipocriților înarmați, care au ripostat lovitură cu lovitură ligilor catolice, a mascat mărturia adevăraților aleși, martiri docili și pașnici. Războaiele religioase, îngrozitoare prin ororile comise în ambele tabere, protestantă și catolică, au dezvăluit un Dumnezeu creator crud și beligerant, demn de ură. Dar Biblia și Evangheliile sale au prezentat lui Dumnezeu adevărata față a Dumnezeului creator, astfel încât respingerea ei de către liberii cugetători mărturisește natura lor rebelă, iar aceștia au profitat de pretextul justificat al atrocităților comise de falșii creștini pentru a-L respinge pe Dumnezeu și ascultarea datorată lui de toate creaturile sale. La fel, astăzi, știința și explicațiile sale tehnice sunt doar pretextele în spatele cărora se află dorința scandalosă de libertate a oamenilor care au devenit necredincioși prin liberă

alegere. Pentru că, pe lângă Biblie, mărturia martirilor scrisă cu sângele lor este ignorată și disprețuită de o societate rebelă care practică revizionismul în fața lui Dumnezeu; deoarece rescriu istoria, străduindu-se să facă să dispară referințele religioase istorice. Îmi amintesc, încă din 1981, atribuirea locului celei de-a șaptea zile „duminicii” romane, prima zi a săptămânii stabilită de Dumnezeu; dar și, mai recent, eliminarea atașamentului erei noastre față de numele lui Iisus Hristos; lucru observat încă de la crearea calendarului creștin stabilit de călugărul catolic Dionisie cel Mic, în ^{secolul al VI-lea}. Numele lui Hristos trebuie să dispară pentru a fi pe placul comunităților musulmane, acum numeroase în Franța, precum și al comunității evreiești. Sincretismul compromisului căutat duce la un cretinism abject și absolut. Dar suntem la opt ani distanță de glorioasa întoarcere a lui Mesia astfel atacat, iar mânia sa împotriva celor vinovați va fi cu atât mai justificată. Idioția stăpânește mințile rebele, din moment ce oamenii educați îndrăznesc să atribuie inteligența și formele ei complexe numai întâmplării; ființa umană fiind, în alcătuirea sa, prin ea însăși, un model al acestei complexități create de Dumnezeu Creator etern, Înțelept, Intelligent, Suprem și Atotputernic.

Conform Proverbelor 22:6, Dumnezeu le poruncise evreilor să-i învețe pe copiii lor legile Sale, pentru ca atunci când vor îmbătrâni să nu se abate de la ele: „*Educază copilul pe calea pe care trebuie să urmeze și, când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea*”. Dar astăzi, îmbătrânind, copilul neînvățat nu poate decât să rămână închis în necredința sa ateistă, rod al ignoranței sale în materie religioasă. Iar acest comportament pe care Dumnezeu îl pedepsește cu moartea este rodul rebel târziu al revoluției libertariene a moralei realizate în Franța în mai 1968.

Viață și moarte

În ziua judecății, Dumnezeu prezintă două experimente efectuate succesiv în cer și pe pământ. Primul mărturisește comportamentul îngerilor; este plasat sub semnul vieții, deoarece îngerii nu mor și nici nu se reproduc între ei. Ei au fost creați în numărul dorit de Dumnezeu, o dată pentru totdeauna. Și toți îngerii creați de Dumnezeu aveau cunoaștere despre Dumnezeu, legile și rânduielile Sale, pe care creaturile Sale trebuie să le respecte pentru a crea fericire comună. Căci fericirea depinde de ascultarea de reguli care se aplică tuturor. Și, bineînțeles, din moment ce această necesitate este impusă creaturilor menite de Creator să fie libere de alegere, mințile egoiste nu puteau decât să conteste această ascultare necesară. Și mai întâi, primul înger creat a căzut în capcana libertății sale. Nu lipsa de cunoaștere a lui Dumnezeu și a bunătății Sale a justificat rebeliunea sa; a fost alegerea sa liberă, cea care este rodul caracterului său și a tot ceea ce alcătuiește personalitatea sa. Nu știm numărul exact de îngeri creați de Dumnezeu, dar experiența trăită pe pământ mărturisește că numărul protestatarilor este mult mai mare decât numărul celor aleși, ascultători, supuși în dragostea lui Dumnezeu. Căci ceea ce este adevărat pentru pământ era la fel de adevărat și pentru viața din

cer: „*Mulți sunt chemați, dar puțini aleși*”; în conformitate cu ceea ce a spus Isus în Matei 22:14. Interesul acestei experiențe cerești este de a demonstra rodul natural adus liber de fiecare creatură nesupusă amenințării morții. Astfel, în cer, cei care sunt similari s-au adunat laolaltă și astfel s-au format și s-au confruntat două grupuri opuse în termeni absoluți. Răul nu putea fi exprimat decât prin gânduri și idei, deoarece corpurile spirituale erau protejate împotriva tuturor formelor de suferință fizică. Dar aceste alegeri făcute de spiritele libere au avut în cele din urmă consecințe mortale pentru tabăra îngerilor răzvrățiți. Și la acest nivel intră în joc necesitatea experienței pământești, căci numai pe pământ răutatea răzvrătită va lua cele mai teribile forme; oamenii fiind împinși la ce e mai rău de inspirațiile demonilor satanici.

Din cei 6.000 de ani stabiliți de Dumnezeu pentru selecția aleșilor pământești, 4.000 de ani au fost dați îngerilor pentru a-și alege partea. Întrucât condamnarea lor finală a venit abia în momentul victoriei lui Hristos asupra păcatului și a morții, care este plata lor, și deși au rămas în viață cu o perioadă de amânare, „*a doua moarte*” le-a fost rezervată. Astfel, au învățat unde duce spiritul rebeliunii și au simțit în sufletele lor cât de cumplită este moartea. Dar chiar înainte de a fi definitiv preocupați de moarte, timp de 4.000 de ani, au văzut ce este moartea pentru ființele umane și au înțeles că moartea este o amenințare divină eficientă pentru a-l obliga pe om să-l asculte. Pentru a înfrânge această eficacitate, au inspirat oamenilor credințe false, toate având în comun scopul de a liniști omenirea în legătură cu moartea. Marea civilizație greacă a antichității i-a învățat pe oameni, prin intermediul filosofului Platon, că sufletul uman este nemuritor. Acest lucru este suficient pentru a liniști creatura care nu se mai vede ca atare. Și totuși, această liniște sufletească se bazează doar pe un raționament stupid că ceea ce trăiește o dată trăiește pentru totdeauna. În realitate, lucrurile stau cu totul altfel, întrucât Dumnezeu creează o viață din nimic și nimic nu-l împiedică să anihileze această viață, trimițând-o înapoi în neant, fără ca din existența ei momentană să mai rămână nici cea mai mică urmă.

Pe pământ, Dumnezeu încă experimenta cu mai multe condiții ale vieții umane: viețile lungi ale gigantilor, înainte de potop, și viețile scurte ale succesorilor lor mai mici. În ambele experiențe, moartea a continuat să chinuie spiritul ființelor umane, aducându-i pe cei docili înapoi la Dumnezeu și conducându-i pe cei răzvrățiți către fabulele mincinoase ale diavolului și ale demonilor săi umani, cerești și tereștri, care îi persecutau. La 2000 de ani după păcatul lui Adam și Eva și după potopul apelor, urmașii lui Avraam au mărturisit legătura sa cu Dumnezeul cerului. Rolul său era să pregătească omenirea pentru a-L recunoaște pe Hristosul care urma să vină să pună capăt păcatului și consecinței sale, moartea. Doar că, încă o dată, diavolul a intrat în acest proiect, pentru a da acestei răscumpărări a aleșilor, o aplicație mult mai largă decât cea pe care i-o dă Dumnezeu, conform principiului său: „*mulți sunt chemați, dar puțini aleși*”; ceva în care diavolul a reușit să se transforme: „mulți sunt chemați **și toți sunt aleși**”. Prezintă garanția mântuirii oamenilor care își justifică practica păcatului, diavolul își atinge scopul în mod dublu: duce la moartea creaturilor umane și sabotează lucrarea răscumpărătoare a lui Dumnezeu în Isus Hristos. Dar pentru a crede în fabulele inventate de diavol, ființa umană trebuie fie să ignore textul

biblic, fie să îl subestimeze. Și în ambele cazuri, situația este aceeași pentru el, deoarece Biblia prezintă interes doar dacă este luată în serios de cititorul ei și recepționată de spiritul său, ca o scrisoare scrisă de Dumnezeuul său care i-o adresează personal, în toată intimitatea.

Astfel, timp de 4.000 de ani, spiritele cerești rebele au supus spiritele umane rebele capriciilor și jocurilor pe care le-au inspirat, determinându-i pe unii să venereze Soarele, precum egiptenii și tot felul de divinități false; adăugând la aceasta, relațiile cu spiritele morților în spatele cărora se prezentau uneori. Și această mărturie falsă a fost foarte eficientă în a smulge frica de moarte din mintea ființelor umane. Cine poate smulge dintr-un suflet rănit plăcerea de a menține cu cei dragi plecați o relație care continuă în moarte după viață? Păgânismul a permis nenumăratelor forme religioase păgâne să mențină aceste iluzii seducătoare. De asemenea, a venit Isus, dezvăluind puterea și acțiunile datorate îngerilor satanici răi. Cu această revelație, s-ar fi putut spera că omenirea va scăpa de sofisme și înșelăciunile demonilor, dar nu, nu s-a întâmplat asta; s-a întâmplat contrariul. Prezența rară a iubirii de adevăr, care face ca cei aleși să fie puțini la număr, a fost confirmată de adoptarea normelor păgâne de către cei chemați de Hristos. Căci religia dominantă a știut să exploateze amenințarea morții în propriul său beneficiu, pentru un scop opus celui al lui Dumnezeu. Într-adevăr, Dumnezeu amenință cu moartea pentru a readuce la ascultarea sa spiritele umane, în mod firesc rebele. Dar religia catolică amenință cu moartea pentru a forța ființele umane să se supună dogmelor sale diabolice, care le vor face imposibilă mântuirea. Amenințarea cu moartea este, prin urmare, prezentă în ambele tabere, în scopuri evident diametral opuse. O lungă perioadă de ignorare totală a conținutului Sfintei Biblîi ar putea justifica succesul acestei înșelăciuni papale romano-catolice. Dar în ^{secolul al XVI-lea}, producerea Bibliei, prin tipărituri, a permis multiplicarea diseminării textului biblic, aducând oamenilor adevăratele cuvinte rostite de Dumnezeu. Simțindu-se, de asemenea, în pericol de a fi derutată și respinsă, Biserica Catolică și-a intensificat atacurile și persecuțiile, nu mai amenințând doar cu moartea, ci administrând-o mulțimilor care i se opuneau. Și aici, atitudinea față de moarte a făcut posibilă identificarea aleșilor de cei chemați: puțini la număr, aleșii au îndurat martiriul și diferitele sale forme, dar chemații, mult mai numeroși, au reacționat dorind să-și salveze propriile vieți. Și în acest scop, au luat armele și au ripostat lovitură cu lovitură armatelor catolice care i-au atacat în numele regilor și papilor. Așa a supraviețuit până în zilele noastre un creștinism înșelător, alcătuit după Dumnezeu din oameni „ipocriți” conform lui Daniel 11:34, unde domină din SUA toate națiunile și popoarele pământului. „Ipocrizia” sa actuală se dezvăluie în revendicarea sa religioasă creștină și în adorarea sa reală pentru Mamona, zeul banilor, care este numit după numele său, Dolarul. Iar această religie nu este decât moștenirea calvinismului crud, născut și dezvoltat în orașul Geneva în ^{secolul al XVI-lea}. Nevoia sa vitală de bogăție se află la originea doctrinei sale capitaliste, care îi dă dreptul de a exploata oamenii și toate popoarele pământului. Și aici, din nou, viața umană a poporului său justifică sacrificiul vieților umane ale altor popoare. După ce a luptat mult timp pentru a-și stabili puterea asupra întregului pământ, a obținut în cele din urmă doar sprijinul Europei Occidentale, precum și al câtorva alte puncte de importanță strategică din

Est, până la Japonia și fosta insulă chineză Formosa, devenită între timp Taiwan. În știri, o vizită a unui politician american la liderul țării tocmai a provocat iritarea Republicii Populare Chineze. Acest fapt izolează și mai mult SUA, care se află singură cu Europa de Vest și Australia, confruntându-se cu numeroasele popoare descrise mult timp drept „lumea a treia” de către această tabără exploatoare dominantă. Operațiunea militară a Rusiei în Ucraina are consecințe enorme, cauzate de reacțiile taberei occidentale, ale cărei sancțiuni împotriva Rusiei se întorc în sens invers. Aliații ambelor tabere se regroupează și, zi de zi, se apropie ceasul în care se vor ciocni până când „o *treime a umanității* ” va pieri, conform Apocalipsei 9:15. Într-un discurs recent, președintele Macron a vorbit despre „un război în Europa”, legându-l de agresiunea rusă împotriva Ucrainei din 24 februarie 2022. Acest lucru nu este exact, deoarece acest război feroce a început în 2014 sub forma unui război civil care i-a pus pe ucrainenii anti-ruși, pro-polonezi, împotriva ucrainenilor pro-ruși care se retrăseseră în regiunea Donbas. Această fază a fost complet ignorată de Occident, dar când Rusia a intrat pe teritoriul ucrainean în 2022, a reacționat pentru că s-a simțit amenințată. Acest comportament caracterizează întreaga tabără occidentală, care exploatează popoarele pământului, dar caută în mod egoist să-și păstreze privilegiile. De data aceasta, a eșuat, pentru că Occidentul însuși a dat acestei probleme forma destabilizării întregii economii mondiale. Consecințele măsurilor și sancțiunilor luate împotriva Rusiei apasă asupra tuturor națiunilor pământului. Iar starea de rău astfel răspândită provoacă reaprinderea vechilor uri care au fost înăbușite sau ținute în frâu, a vechilor resentimente simțite împotriva popoarelor colonialiste exploatoare. În înțelepciunea sa divină, Dumnezeu ajunge să-i facă pe cei răi să se retragă în propria sa răutate.

În această nouă situație, puțini sau nimeni nu este conștient de faptul că acest lider rus, Vladimir Putin, este, de asemenea, supus directivelor Dumnezeului atotputernic care îi dictează acțiunile. Conform lui Ezechiel 38, Dumnezeu i-a pus „*un inel pe maxilar* ” pentru a-l angaja într-un război pregătit și profețit dinainte în Daniel 11:40-45, adică cu 26 de secole înainte de vremea noastră. În timp ce occidentalii îi atribuie un plan bine pregătit, în realitate, Vladimir Putin se lasă condus de reacțiile taberei adverse, temându-se el însuși de o conflagrație universală; ceea ce confirmă dorința sa de a da acțiunii sale doar forma unei operațiuni speciale și nu a unui război.

În fața morții, comportamentele oamenilor se dezvăluie în toate diferențele lor. În Ucraina, tabăra prezidențială încurajează războiul total, îndemnând la un spirit de sacrificiu în rândul luptătorilor săi, al căror număr scade în timp. În spatele lor se află americanii și europenii occidentali ipocriți care încurajează luptele și moartea lor oferind bani și arme, dar mai ales nu bărbați care ar risca să moară. Totuși, Dumnezeu le-a pus și o „*cataramă pe fălci*”, iar ei se vor trezi implicați fizic în conflictul pe care l-au încurajat material. În prim-plan, SUA își propun să exploateze sacrificiul luptătorilor ucraineni pentru a slăbi cât mai mult Rusia, dușmanul lor de lungă durată, a cărui ruină au provocat-o deja în mod conștient în anii 1980. Imperialismul american este real; vulturul este simbolul său. Apare pe stema și dolarul său. Cu toate acestea, acest scop imperialist nu poate reuși decât prin distrugerea popoarelor concurente prin economie sau

război. Și după ce a învins Japonia și doar parțial Germania, în această competiție, o găsim astăzi pe Rusia, celălalt câștigător al Germaniei și Chinei; China pe care America a introdus-o în Organizația Mondială a Comerțului pentru a-i exploata munca sclavilor. Această Chină bogată și puternică este, așadar, rodul faptelor sale. Și astăzi, sclavul concurează cu fostul său stăpân, dar mai ales puternic, cu o populație de un miliard patru sute de milioane de suflete. India a beneficiat și ea de investiții străine și a devenit, de asemenea, o mare putere, la fel ca și concurentul său religios musulman, Pakistanul.

Noua situație universală actuală ne permite să înțelegem mai bine rolul lungii perioade de pace religioasă pe care Dumnezeu a dăruit-o societăților occidentale. Această pace de 77 de ani a favorizat îmbogățirea și consolidarea puterii militare și economice a fostelor țări colonizatoare. Deja în 1973, criza petrolului îmbogățise țările arabe musulmane în detrimentul puternicilor manageri europeni. Nevoile energetice vitale ale europenilor au umplut vistieria acestor țări arabe, deoarece, în timp ce Europa a beneficiat de apă și verdeață, Dumnezeu nu i-a dat petrol, de care a devenit complet dependentă, împreună cu gazul. Și această dependență este la un asemenea nivel încât întreruperea aprovizionării sale nu poate decât să provoace ruina sa completă. Acest risc fiind real, consecințele se vor retrage asupra populațiilor obișnuite cu luxul și prosperitatea. Dar, deși este plăcut să te îmbogățești, este foarte greu de suportat să devii sărac. În aceste condiții izbucnesc și prind contur războaie civile interne. Prin urmare, ciocniri mortale se acumulează zi de zi din multiple motive. Acest lucru este cu atât mai adevărat cu cât, prin impunerea unor temperaturi divin ridicate asupra țărilor temperate, care provoacă secetă, numeroase incendii izbucnesc și mistuie mii de hectare de păduri și vegetație uscată. Distrugerea suprafeței Pământului este într-adevăr în curs de desfășurare. Dar aceste pagube deja vizibile nu sunt nimic în comparație cu cele pe care le vor provoca armele concepute de oameni.

Dumnezeu a pus înaintea omului două căi, imagini a două alegeri: „*viața și binele; moartea și răul*”, conform Deuteronomului 30:19. Soarta pe care o suferă omul astăzi mărturisește că alegerea sa a fost cea a „*morții și răului*”. Căci dacă alegerea ar fi fost cea a vieții, binele ar domina, iar răul ar fi fost copleșit de bunăstare și gânduri bune. Viața și moartea ar fi fost foarte utile în planul lui Dumnezeu care le-a creat pe amândouă. Viața permite descoperirea a tot ceea ce este apreciazabil; moartea i-a permis lui Dumnezeu să reducă timpul acțiunilor rele săvârșite de rebelii răi. Și de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, în 1945, alegerea de a elimina execuțiile muritoare în concepția lor despre dreptate a fost extrem de revelatoare pentru mințile și gândurile umane. Lupta lor împotriva lui Dumnezeu i-a condus la distrugerea, abolirea sau distorsionarea a tot ceea ce Dumnezeu a rânduit în înțelepciunea Sa. Astfel, au construit societăți liberticide în care răul, după Dumnezeu, nu putea decât să profite și să se înmulțească. Pe unde radio și pe platourile de televiziune, intervievați, oamenii observă și deplâng agravarea violenței de toate felurile, a insecurității, a furturilor și a violurilor, dar cum ar putea fi altfel când înțelepciunea divină este ignorată și respinsă?

Demonstrațiile divine privesc și diferitele experimente politice propuse de-a lungul timpului de regimurile monarhice, republicane, capitaliste sau,

dimpotrivă, comuniste. Așadar, fiecare model imaginabil de societate a fost testat, dovedind că niciunul dintre ele nu era capabil să aducă fericire bărbaților și femeilor. Din 1945, SUA și Rusia au adoptat regimuri complet opuse. Egoismului capitalismului american, Rusia s-a opus modelului său comunist, în care poporul își împărțea în mod egal sărăcia. Egoismul nu mai era o problemă, dar națiunea care căzuse în ateismul național, după Franța, nu putea aduce roadele binecuvântate de Dumnezeu. De aceea, împărțirea a fost cea a suferinței și a „Terorii” precum Franța din vara anului 1793 până în vara anului 1794. Călăuza națională Iosif Stalin a vrut să-și facă poporul fericit, dar fiind el însuși despărțit de Dumnezeu, pe care îl lupta, a fost incapabil să facă acest lucru și a devenit monstrul rece și impasibil, însetat de sânge, care a provocat moartea a milioane de oameni în Siberia și în alte părți, deja și în Ucraina. China comunistă, unde „dragonul” este venerat, nu poate oferi fericire poporului său, nici Coreea de Nord, unde însă tânărul nou lider Kim Jong-Un a reușit să cucerească inimile poporului său expunându-l morții într-un angajament războinic împotriva dușmanilor lor din tabăra occidentală detestată; să subliniem că, prin omonimul său biblic Kore, această țară se opune în totalitate religiei creștine, pe care a combătut-o dintotdeauna.

Tuturor, taberei occidentale care vrea să eradiceze moartea și estilor care iubesc moartea, în Isus Hristos, Dumnezeu anunță un al Treilea Război Mondial care le va lua locuitorilor pământului orice speranță de a-și prelungi viața acolo în mod durabil. „*Treimea*” simbolică a omenirii va fi „ucisă” și probabil mai mult în număr real. Acestea vor fi ultimele **morți** din istoria omenirii, dar cu siguranță vor fi foarte numeroase, întrucât revenirea glorioasă a lui Isus Hristos va marca o exterminare completă a vieții umane pe pământ. Supraviețuitorii pot fi puțini la număr, dar din cauza sfârșitului timpului harului, Dumnezeu nu va mai permite moartea niciunuia dintre aleșii săi credincioși. De aceea, în testul final al credinței universale, ultimii aleși vor fi „doar” amenințați cu moartea de judecătorii lor rebeli. Iar ultimii „morți” din istoria pământească vor fi ei: judecătorii lor. Ei vor suferi astfel soarta muritoare pe care Haman a intenționat-o pentru evreul Mardoheu pe vremea reginei Estera și pe care el însuși a suferit-o.

REVELAȚIA CEASULUI AL ȘAPTELEA și a celor PATRU „Ioan”

Într-un moment în care drama absolută este pe cale să se împlinească, vă prezint această mărturie care dezvăluie evoluția experienței urmate de „*mărturia lui Isus*”, care privește și constituie revelația sa profetică în scris și în împlinire. Căci, asemenea Dumnezeului creator care l-a conceput, proiectul lui Dumnezeu este construit într-o evoluție progresivă, care este caracteristică a tot ceea ce este viu. Acest verset din Proverbe 4:18 o dovedește: „*Calea celor drepi este ca lumina strălucitoare, care strălucește din ce în ce mai mult până la miezul zilei*”.

„Revelația Ceasului al Șaptelea” este numele dat ultimei forme a explicațiilor mele profetice propuse Bisericii Adventiste oficiale, numită ea însăși „Adventiste de Ziua a Șaptea”. Astfel, odată cu trecerea timpului, după zi vine

ceasul. Această denumire „ceasul al șaptelea” este pe deplin justificată, deoarece se conformează semnificației celui de-al șaptelea timp al revelației divine, legată precis în Apocalipsa 3:14 de mesajul adresat adventiștilor din perioada numită „*Laodiceea*”, nume grecesc care înseamnă: judecata poporului. Imaginea unui ceas care marchează o succesiune de șapte ore este sugerată de prezentarea a șapte mesaje din Apocalipsa 2 și 3. Acoperirea întregii ere creștine de către aceste „scrisori” profetice este confirmată de numele primei, a șaptea și ultimei perioade: „*Efes*” și „*Laodiceea*”, care înseamnă, în ordine: Lansarea (Bisericii) și Judecata poporului (a Bisericii).

Această noțiune de oră este extrem de importantă, deoarece națiunea evreiască își datorează deja blestemul din timpul lucrării lui Isus, pe o eroare de concepție a orei. Eroarea evreiască consta în aceasta: evreii credeau că se află în ceasul „*răzbunării*” lui Dumnezeu profețit în Isaia 61:2, în timp ce ei se aflau abia în primul oră al proiectului divin; cel al „*anului de har*” citat, care precede ceasul „*răzbunării*” lui Dumnezeu în textul acestei profeții: Isaia 61:1-2: „*Duhul Domnului YaHWéH este peste Mine, pentru că YaHWéH M-a uns să aduc vești bune celor blânzi; M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc captivilor eliberarea și prizonierilor libertatea; să vestesc anul de har al lui YaHWéH și ziua răzbunării Dumnezeului nostru ; să mângâi pe toți cei ce plâng ;*” De aceea, în citirea acestui text în sinagoga din Nazaret, Isus și-a oprit citirea după „*anul de har*” citat și a închis sulul biblic. Mai târziu, pentru a confirma blestemul care urma să cadă asupra întregii națiuni, Isus a blestemat un „*smochin*” descris ca fiind „*sterp*” pentru că nu rodea, ceea ce era normal, deoarece se specifică în text că nu era sezonul favorabil pentru rodul smochinului. Și pentru a întări și confirma judecata dreaptă a lui Dumnezeu împotriva acestei națiuni evreiești, ucenicii lui Hristos au remarcat că, în urma blestemul rostit împotriva lui, smochinul se ofilise și murise; o imagine a destinului sumbru al națiunii evreiești, victimă a atașamentului său irațional față de normele vechiului legământ. De-a lungul timpului și până în zilele noastre, atașamentul față de tradiție i-a împiedicat constant pe credincioși să primească cu credință noile lumini prezentate de Dumnezeu.

Această lecție tragică pentru națiunea evreiască a fost reînnoită și împlinită o dată pentru religia catolică în ^{secolul al XVI-lea} și în 1844 pentru religia protestantă, apoi, în cele din urmă, pentru adventismul instituțional oficial în 1994. Între 1982 și 1991, data demiterii mele oficiale (noiembrie 1991), am propus o nouă interpretare privind datele atribuite ultimelor trei biserici din Apocalipsa 3: „*Sardes, Filadelfia și Laodiceea*”. Până atunci, într-un mod tradițional, adventismul oficial își atașase existența perioadei unice numite „*Laodiceea*”. Instituția păstrase interpretarea adventiștilor care plasau întoarcerea lui Hristos, adică sfârșitul lumii, în anul 1844. Munca mea a constat în a demonstra că această interpretare era falsă, deoarece, logic, profeția inspirată și scrisă acoperă timpul până la adevărata și efectivă întoarcere a lui Isus. Prin urmare, datele care nu sunt marcate de adevărata sa întoarcere privesc erele Sardes și Filadelfia și doar parțial pe cea a Laodiceei. Lumina care a venit să-mi lumineze înțelegerea despre Daniel mi-a permis să stabilesc data Sardesului la 1844 (1843) și cea a Filadelfiei la 1873. Până la slujirea mea, în adventismul oficial nu s-a dat nicio explicație

pentru acest capitol 12 din Daniel. Păstrând interpretarea profetică a pionierilor lucrării, acest adventism oficial s-a privat de înțelegerea a trei mesaje care îl privesc în erele „*Sardes, Filadelfia și Laodiceea*”. Astfel, s-a înșelat cu privire la vremurile planului lui Dumnezeu, la fel ca națiunea evreiască dinaintea sa. Și cel mai rău lucru pentru el este că această eroare este plătită cu același preț: blestemul divin și moartea spirituală.

Între 1980, data botezului meu, și 1994, data stabilită de sfârșitul celor „*cinci luni*” profetice sau 150 de ani efectiv ai mesajului „*cele de-a cincea trâmbițe*” din Apocalipsa 9:5-10, un test al credinței a venit să testeze adventismul oficial; un test care dă sens deplin mesajului pe care Isus i-l adresează în „*Laodiceea*”; un mesaj care sancționează astfel momentul vărsării instituției oficiale, dar nu și a mișcării adventiste care urma să continue în disidență, în afara ei. Aceste lucruri sunt acum în urmă și este necesar să ne inspirăm din lecțiile date de Dumnezeu prin aceste experiențe.

Prima lecție este să înțelegem că datele construite pe lanțuri profetice stabilite de Daniel și Apocalipsa nu au avut scopul de a fixa cu precizie data adevăratei reveniri a lui Isus Hristos. Dimpotrivă, Dumnezeu a folosit acest motiv pentru a testa credința slujitorilor Săi în 1843, 1844 și 1994. Abia după aceste trei teste istorice succesive, Isus le-a revelat celor pe care îi iubește și care Îl iubesc și Îl slujesc în disidență, în 2018, data adevăratei Sale reveniri, primăvara anului 2030, care nu este construită pe niciun lanț profetic stabilit anterior. De asemenea, trebuie să clarific faptul că studiul meu al profețiilor nu a fost niciodată motivat de căutarea datei revenirii lui Hristos. Doar dorința mea de a înțelege toate misterele revelate a fost în discuție. Iar consecința acestui studiu a fost descoperirea acestei perioade profetice de „*cinci luni*” a „*trâmbiței a cincea*”, a cărei utilizare, începând cu data de 1844, mi-a impus data 1994. Și, așa cum a fost cazul anului 1844 pentru protestanți, data 1994 este autenticată de Dumnezeu și are pentru adventismul tradițional o consecință spirituală fatală.

A doua lecție se referă la cele trei date profetice obținute, 1844 (în realitate: 1843-1844), 1873 și 1994. Construite pe același lanț format din Daniel 9 și 8 și Apocalipsa 9:5-10, datele 1844 și 1994 marchează sfârșituri dramatice ale legământului divin privind, succesiv, creștinii protestanți, apoi creștinii adventiști. Aceste două date sunt, așadar, marcate de blestemul divin. Dar construită pe lanțul format din Daniel 12:12, data 1873 marchează singură un mesaj de binecuvântare totală care a vizat biserica „Adventistă de Ziua a Șaptea” atunci când, devenind o instituție americană din 1863, a intrat într-o misiune de mărturie universală. Aceste interpretări ne permit să redescoperim întreaga logică a mesajelor profețite. Astfel, în epoca „*Sardelor*” din 1843-1844, Isus îi binecuvântează pe adventiștii perseverenți și credincioși, dar specifică: „*ei vor umbla cu mine în haine albe*”. Rețineți că acesta este timpul viitor, deoarece nepracticând încă Sabatul, ci Duminica Romană moștenită, ei nu pot obține încă sfințirea deplină simbolizată de aceste „*haine albe*”. Abia între 1844 și 1863 Sabatul a fost primit și adoptat de acești pionieri ai lucrării adventiste. Și prin adoptarea practicii sfântului Sabat al lui Dumnezeu, au primit aceste „*haine albe*” ale sfințirii. În 1873, sfințirea totală și perfectă a „adventiștilor de ziua a șaptea” a fost exprimată și autenticată de Dumnezeu prin mesajul său adresat „*Filadelfiei*”, al cărui sens

„dragoste frățească” constituie rodul adus de Duhul Sfânt. Acesta este motivul pentru care acest mesaj nu conține niciun blestem. Cu toate acestea, conține un mesaj de avertizare, a cărui ignorare va costa adventismul din epoca următoare, „*Laodiceea*”, în 1994, blestemul său și vărsarea sa de către Isus Hristos: „*Vin curând. Țineți tare ce aveți, ca nimeni să nu vă ia cununa*”. Cuvintele lui Hristos au un caracter paradoxal care trebuie înțeles. Spunând „*ține ce ai*”, Isus nu vizează interpretările profetice, ci atitudinea de credință și interes demonstrată pentru acest cuvânt profetic de pionierii săi. Iar paradoxul constă în faptul că acest interes constă tocmai în a ști cum să abandonezi o explicație moștenită, devenită învechită și nejustificată, atunci când este prezentată o explicație nouă, mai coerentă și mai justificată; acesta este cazul adventismului oficial între 1982 și 1994. Prin demiterea mea oficială în noiembrie 1991, instituția „adventistă de ziua a șaptea” a confirmat și autentificat respingerea ultimelor lumini pe care Isus i le-a oferit prin mine. Astfel, judecând greșit ora, la fel ca evreii înaintea ei, instituția adventistă a căzut victimă propriei judecări greșite împotriva „Revelației Ceasului al Șaptelea”. Acest „Ceas al Șaptelea” a fost cel al sfârșitului alianței sale cu Dumnezeu în Isus Hristos.

Fidel angajamentului său, Isus și-a extins binecuvântarea asupra lucrării mele, iar „Revelația Ceasului al Șaptelea” a primit o explicație mai clară de la el, iar din 2018, s-a adăugat și cunoașterea anului adevăratei reveniri a lui Isus Hristos, iar de data aceasta, împlinirea iminentă a Războiului Mondial al „*trâmbiței a șasea*” va confirma revenirea sa pentru „*trâmbița a șaptea*” la data de primăvară a anului 2030.

Evocarea acestei „*a șasea trâmbițe*” mă conduce acum la explicarea misterului „celor patru Ioan”, o expresie citată în titlul acestui mesaj.

În 1989, tineri adventiști au fost botezați la Valence și au fost imediat interesați de mesajul meu prezentat într-un document intitulat „Daniel și Apocalipsa”; o lucrare foarte cuprinzătoare care explică aceste două cărți. Această legătură a continuat și după îndepărtarea mea oficială în noiembrie 1991 și au dorit să-și exprime instituției sprijinul pe care mi-l acordau și dorința lor de a fi la rândul lor eliminați din evidențele oficiale ale instituției. Unul dintre acești frați, Jean-Philippe, l-a convertit pe un coleg de muncă pe nume Jean-François și așa, împreună cu Jean-Marie, un alt prieten al lui Jean-Philippe, botezat în 1991, împreună cu mine, numele meu de botez fiind Jean-Claude, ne-am reunit formând „cei patru Ioani” menționați. Un alt frate, foarte tânărul Joel (+ Ioan) botezat la 13 ani în aceeași zi, a fost foarte interesat de mesajul meu chiar în ziua botezului său și, după diverse experiențe și timp, mi s-a alăturat și mi-a adus sprijinul și fidelitatea sa permanentă, precum și multiplele sale abilități. După botezul său, pentru a rupe relația noastră spirituală, pastorul bisericii nu a ezitat să implice autoritățile polițienești, dar aceasta, în zadar, slavă Domnului. Relatez această mărturie deoarece constituie o dovadă a lucrării directe a lui Dumnezeu care vorbește prin simboluri. De ce a vrut să reunească „cei patru Ioan”? Din cauza simbolismului numărului patru: universalitate și din cauza semnificației numelui Ioan: **Dumnezeu a dat**. Amintiți-vă că profetia Apocalipsei a fost deja revelată inițial „apostolului Ioan”. Astfel, pentru a duce oficial mesajul său despre „Ceasul al Șaptelea”, „**Dumnezeu a...**” **a dat** „lumina sa la patru slujitori care erau astfel

«patru apostoli» autentificați de el în acel moment. Aceasta, indiferent de comportamentul lor în viitor. Ei sunt patru martori oficiali dați lucrării sale la momentul lansării acesteia. Doi dintre ei, Jean-Philippe și Jean-François, sunt înalți și picioarele lor lungi L-au slujit pe Domnul cu zel și fericire, când am organizat cinci conferințe publice răspândite pe parcursul anului 1992. Ei, pentru fiecare, au distribuit în cutiile poștale 5000 de pliante cu invitații și mesaje care denunțau trădarea creștinismului oficial catolic și protestant. Acest zel demonstrat a fost rodul concret al certitudinii credinței noastre în întoarcerea lui Hristos pentru 1994 și am avut aceeași convingere că în anul 1993 vom vedea împlinirea ultimului sau celui de-al Treilea Război Mondial. Niciunul dintre noi nu se îndoia de aceste lucruri. În 1991, în seara zilei în care, înainte de concedierea mea, am putut să-mi prezint poziția pastorului, asistat de trei martori adventiști, Mireille, sora lui Jean-Philippe care a participat la această mărturie, primită de la Dumnezeu într-o viziune, „o stea căzând din cer” vertical, în timp ce se întorcea acasă. „Revelația Ceasului al Șaptelea” a fost, așadar, încă o dată autentificată de Dumnezeu la nivelul consecințelor respingerii sale oficiale de către instituție, iar prezentarea sa asistată de trei martori, Jean-Marie, Jean-Philippe și sora sa Mireille, a fost în conformitate cu standardul stabilit de Dumnezeu care a scris că „ *mărturia a doi oameni este adevărată* ”, așa cum a spus Isus cu privire la slujirea și mărturia sa personală: Ioan 8:17: „ *În Legea voastră este scris că mărturia a doi oameni este adevărată* ”; acum, eram patru dintre noi ca să mărturisim despre lumina dată de Isus Hristos.

Timpul a trecut și, după 1994, doar „patru” dintre noi au mai rămas pentru a continua să credem în valoarea datelor noastre profetice, dar abia în 1996 Duhul m-a condus să subliniez blestemul instituției adventiste, adică adevăratul sens al mesajului atașat datei 1994. Această dată a fost ultima pe care a fost posibil să o stabilim prin duratele profețite în Daniel și Apocalipsa. Cu timpul, Jean-Marie s-a îndepărtat mai întâi, apoi așteptarea prelungită și-a produs efectele, grupul s-a destrămat, deoarece frații mei nu mai acceptau și nu mai tolerau ineficacitatea misiunii noastre. Jean-Philippe s-a îndreptat către creștini din diferite grupuri și în special către evrei. Jean-François s-a lansat într-o mărturie personală și, fără a respinge explicațiile mele, a adăugat o nouă interpretare pe care am respins-o inițial, deoarece textul biblic nu o justifica. Și aici devine util să înțelegi această experiență. El a atribuit „ *trâmbiței a șasea* ” cele „ *cinci luni* ” profetice ale „ *a cincea* ”, luând ca punct de plecare data 1873 atribuită erei „ *Philadelphia* ”. În ceea ce privește interpretarea profeției, această abordare este total nejustificată, întrucât 1844 nu este 1873. Totuși, ceea ce nu spune profeția este că nimic nu-L împiedică pe Dumnezeu să aleagă aceeași perioadă de 150 de ani reali pentru a împlini această „ *a șasea trâmbiță* ” în 2023. El răsplătește astfel credința adventiștilor, moștenitori ai binecuvântării divine din 1873, care văd în sfârșit împlinirea dramei profețite a celui de-al Treilea Război Mondial pe care o așteptau și prin care se încheie vremea națiunilor, distruse de armele moderne teribil de distructive. Așa se face că, foarte recent și încă de la începutul războiului din Ucraina, am adoptat această posibilitate care fixează Războiul Mondial în anul 2023. Dacă logica textuală nu o justifică, în schimb, logica spirituală poate într-adevăr să stabilească o legătură între binecuvântarea divină și îndeplinirea „

trâmbiței a șasea ” care constituie dovada apartenenței la Dumnezeu creator revelator, conform a ceea ce specifică Apocalipsa 17:8: „ Fiara pe care ai văzut-o era și nu mai este. Trebuie să se suie din adânc și să meargă la pierzare. Și cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume n-au fost scrise în cartea vieții de la întemeierea lumii, vor fi uimiți când vor vedea fiara , pentru că era și nu mai este și se va arăta din nou. ” Cauza „uimirii” este dublă: necunoașterea planului lui Dumnezeu, dar și necunoașterea datei împlinirii sale. Și la acest nivel cunoașterea acestei date devine semnul binecuvântării profetice a lui Dumnezeu pentru adevărații adventiști dizidenți. Ei sunt moștenitorii binecuvântărilor iubitei „ Filadelfii ” a lui Isus, în timp ce trăiesc în urma respinsei, căldiceei și formaliste „ Laodiceea ”.

În Apocalipsa 17:8, termenul „ **adânc** ” favorizează identificarea „ *trâmbiței a șasea* ”, care constituie a doua formă a „ *fiarei care se ridică din adânc* ”; cea originală, care se referă la Teroarea revoluționară franceză a „ *trâmbiței a patra* ”. Însă, contextul mesajului din Apocalipsa 17:8 vizează și întoarcerea „ *fiarei care se ridică din mare* ” sub forma „ *fiarei care se ridică de pe pământ* ”. Pentru a clarifica acest lucru, vă reamintesc: sub titlul de „ *mărturia lui Isus* ”, Dumnezeu le dezvăluie aleșilor adventiști venirea a patru „ *fiare* ” sau regimuri ucigașe; în ordine cronologică, prima: „ **fiara care se ridică din mare** ” (coaliția papalității și a monarhiei catolice); a doua: „ **fiara care se ridică din adânc** ” (Teroarea franceză și a patra *trâmbiță*); al treilea, motiv de uimire pentru adventiștii căzuți: „ **fiara care se ridică din adâncul fără fund** ”: o a doua formă autentică a „ *al doilea vai* ” din Apocalipsa 9 (al Treilea Război Mondial: *al doilea vai* și a *șasea trâmbiță*); al patrulea: „ **fiara care se ridică de pe pământ** ” (regimul protestant și catolic de guvernare universală: *chipul primei fiare*).

Profit de acest mesaj pentru a vă reaminti că planul revelat de Dumnezeu este sigur și că slujitorii Săi nu trebuie să se lase influențați de eșecurile actuale suferite de Rusia în acest război din Ucraina. Căci, la fel ca popoarele occidentale cu care a stabilit legături și relații comerciale, Rusia s-a obișnuit cu pacea și comerțul, cele două valori care au fost căutate și favorizate timp de 77 de ani de Occident. Ultimii ani trăiți înainte de 2018 au fost caracterizați de un succes aparent. Aceasta explică relaxarea antrenamentului militar, atât în lumea occidentală, cât și în Rusia. Dar, în timp ce această Rusie a rămas la armele convenționale cu puține îmbunătățiri, preferând să dezvolte arme nucleare distructive puternice datorită rolului final pe care Dumnezeu i-l intenționează, în Occident, progresul tehnic a permis construirea de arme sofisticate bazate pe electronică și procesoare digitale; un avantaj major în ceea ce privește precizia, dar arme deosebit de vulnerabile la influențele magnetice ale mediului. Acest prim an de luptă dintre Rusia și Ucraina ne-a arătat eficacitatea incredibilă a dronelor de observare și ucigașe, care provoacă puterea tancurilor, tunurilor și navelor. Acest an va fi contribuit, de asemenea, la epuizarea stocurilor de arme atât în Occident, cât și în Rusia, care, în ciuda tuturor, are un stoc mai mare. Achiziționarea de drone de către Rusia de la iranieni corectează dezechilibrul care l-a slăbit temporar. Liderul rus contează pe efectele iernii pentru a vedea slăbirea rezistenței occidentale, care a decis să se priveze de gazul rusesc. Dar Occidentul încăpățânat nu se va îndoi în ciuda tulburărilor provocate în rândul oamenilor.

Acesta este motivul pentru care Rusia va forța națiunile occidentale să se implice direct în conflictul împotriva sa; fie atacându-le, fie forțându-le să-l atace. 2023 va fi anul mării drame occidentale, deoarece, de la escaladare la escaladare, cel mai rău se va întâmpla atunci când va domina tabăra europeană, așa cum a anunțat Dumnezeu în Daniel 11:44, teritoriul său rus va fi distrus de focul nuclear al SUA. Și într-o acțiune disperată și sortită eșecului, forțele rusești rămase vor răspunde împotriva inamicului occidental într-o manieră nucleară, prin submarinele lor și bazele lor ascunse care au rămas operaționale. Prin atribuirea lui acțiunea de „*exterminare a mulțimilor*”, în Daniel 11:44, Dumnezeu confirmă timpul marcat pentru „*exterminarea*” omenirii rebele: „*Veste de la răsărit și de la miazănoapte vor veni ca să-l înspăimânte și va ieși cu o mare furie ca să nimicească și să extermine mulțimi* .”

Contrar celor spuse în emisiunile TV, Rusia nu a planificat nimic dinainte, deoarece, de la căderea URSS și împărțirea acesteia în republici democratice independente, precum Occidentul, a căutat succesul comercial favorizat de pacea cu popoarele; Rusia nu a avut niciun interes să intre în război împotriva clienților săi occidentali bogați. Din 2022, rezistența armatelor ucrainene, echipate de Occident, a sporit treptat furia Rusiei. Eșecurile și înfrângerile suferite sporesc această furie; ceea ce confirmă cuvintele divine care profetesc absența pregătirii sale pentru agresiune războinică, deoarece, conform imaginii prezentate în Ezechiel. 38:4, „*un cârlig pus pe fălci*”, Dumnezeu obligă Rusia iubitoare de pace să intre în război împotriva ținutelor sale occidentale: „*Te voi antrena și îți voi pune un cârlig pe fălci; te voi scoate afară, pe tine și toată armata ta, cai și călăreți, toți îmbrăcați magnific, o trupă numeroasă purtând scutul mare și mic, toți mânuind sabia*”; Iar următorul verset 5 este confirmat de gruparea de alianțe la care asistăm în prezent: „*Și cu ei cei din Persia, Etiopia și Put, toți purtând scutul și casca*”; Pentru „*Persia*” sau Iran și „*Etiopia*” sau Africa Neagră, este deja confirmat; rămâne acțiunea „*Puth*” sau Africa de Nord care se va alătura taberei rusești datorită legăturii sale religioase cu Cecenia, atât musulmană, cât și rusă, angajată alături de Rusia creștină ortodoxă.

Credința este exprimată printr-o atitudine de încredere totală pe care o avem în Dumnezeu și în anunțurile Sale profetice. Iar apostolul Pavel a învățat în Evrei 11:6: „*Fără credință este cu neputință să-I fim plăcuți lui Dumnezeu*”: „*Și fără credință este cu neputință să-I fim plăcuți; căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că este răsplătitorul celor ce-L caută* .” Această credință ne poate, așadar, proteja de efectele distructive ale faptelor observate în viitorul imediat, care pot părea, pentru o clipă, că anunță opusul a ceea ce este profețit. Dar experiența este organizată de Dumnezeu, conform planului Său, care în cele din urmă se împlinește în toată precizia sa. Iar Dumnezeul nostru se bazează pe demonstrația încrederii noastre în El pentru a fi glorificat în fața dușmanilor Săi, care sunt și ai noștri. Planul Său pentru aleșii Săi este magnific, iar revelațiile Sale profetice sunt vitale pentru cei din tabăra lor care sunt încă în viață.

Dumnezeu și numai El este cel care alege momentul în care înțelegerea revelațiilor Sale profetice trebuie înțeleasă sau schimbată și El este cel care face posibilă adaptarea minților aleșilor Săi la aceste schimbări. Este bine să înțelegem

acest lucru, deoarece rămânem în toate privințele creaturi ale Sale umile și slabe, dependente de El în toate lucrurile.

În prezent, aspecte ale vieții se accelerează: totul se mișcă mai repede. Informațiile se răspândesc pe întregul pământ în timp real. Acesta este motivul pentru care al Treilea Război Mondial nu poate fi decât rapid și se poate realiza într-un timp scurt, într-un mod extrem de distructiv. Începuturile sunt lente, dar sfârșiturile sunt rapide, iar această rapiditate Îl privește și pe Dumnezeu pentru sfârșitul legământelor sale. El a formulat-o referitor la vechiul legământ și va fi valabilă și pentru cel nou, pentru că vă reamintesc că distrugerea „celeia *de-a șasea trâmbițe*” sau al Treilea Război Mondial este, pentru noul legământ, comparabilă în efectele și motivația sa divină, cu a treia pedeapsă care provoacă distrugerea națiunii evreiești, de către regele caldeean Nebucadnețar și armatele sale, în anul - 586.

În acest conflict, alianțele religiilor condamnate de Dumnezeu confirmă blestemul lor comun revelat de Biblie. Și prin acțiunile lor care dezvăluie și confirmă statutul lor spiritual, aceste religii se demască, iar cei aleși sunt astfel pregătiți să nu le urmeze în deciziile pe care le vor adopta în contextul guvernării universale chiar la sfârșit, în 2029. Dar această guvernare universală poate fi organizată încă din 2024, când va începe regruparea supraviețuitorilor hecatombei universale. Testul credinței, cel final, va fi organizat la sfârșitul celor șapte ani care ne mai așteaptă.

Vă atrag din nou atenția asupra acestei erori comise de adventismul instituțional oficial. Acesta a considerat în mod greșit că duminica romană va căpăta sensul de „*semn al fiarei*” doar în momentul testului final al credinței. A slăbit astfel înalta culpabilitate a acestui „*semn*” satanic rebel, uitând că această „duminică” a fost deja, încă din anul 321, cauza pedepselor primelor cinci „*trâmbițe*” și va rămâne cauza pedepselor mortale ale „*trâmbițelor a șasea și a șaptea*” viitoare. Și această uitare o costă voma sa de către Iisus Hristos. De aceea, de îndată ce adevărata natură a acestei zile și originea ei le sunt cunoscute, cei chemați de Hristos trebuie să se separe de practica ei și să adopte cea a adevăratului Sabat, fără să aștepte și fără să piardă timp. Căci timpul nu va schimba natura și condamnarea divină care privește „odihna primei zile”, de la adoptarea ei ca „Ziua Soarelui” păgână, decretată pe 7 martie 321 de împăratul roman Constantin I, ^{cunoscut} sub numele de „cel Mare”. Astfel, puteți înțelege justificarea mâniei lui Isus Hristos, întrucât, în calitate de Dumnezeu, creator și legislator, El a suferit ultrajul acestei false zile de odihnă de la acea dată și că Adventismul oficial îi cere să o îndure în continuare, din 1994 până la revenirea Sa glorioasă, pentru a-i denunța adevărata natură. Căci gândurile Sale sunt exprimate prin acțiunile Sale; din 1995, bunele Sale relații și alianța Sa cu religiile care onorează acest „*semn*” blestemat de Dumnezeu mărturisesc despre el, îl acuză și îl condamnă. Dar odată intrat în această alianță rebelă, El nu va putea și nici nu va dori să denunțe natura diabolică a zilei de odihnă a aliaților Săi. Duhul fiindu-l părăsit din 1994, El va trebui să îndure și să împărtășească cu ei mânia dreaptă a Dumnezeului celui viu, YaHWéH, Mihail, Emanuel, Isus Hristos.

Între 1983 și 1991, în timpul unei adunări generale a Conferinței Adventiste de Sud, ținută la Grenoble, Isus a oferit o mână de ajutor

adventismului aflat în starea sa de declin, printr-o întrebare pe care m-a pus-o să o adresez în fața întregii adunări pastorului care conducea adunarea și slujba. Această întrebare conținea deja răspunsul și era de genul celei pe care copilul Isus a pus-o la vârsta de 12 ani bătrânilor și preoților evrei din vremea sa. Așa că i-am spus pastorului: „Frate, dacă Sabatul a fost considerat a fi sigiliul lui Dumnezeu din 1844, nu putem spune atunci că duminica a fost semnul fiarei de atunci?”. Într-o clipă, luat prin surprindere, pastorul a răspuns ceva de genul: „Având în vedere modul în care prezentați lucrurile, ar fi greu să spunem altfel.” Întrebarea mea a fost oarecum tulburătoare și totuși, după uimirea generală, din păcate, nu a produs niciun efect salutar. Totuși, această întrebare a fost o muștrare la adresa adventismului umanist, care căuta în primul rând să stabilească relații bune cu cei pe care profeția biblică îi dezvăluie a fi dușmanii lui Dumnezeu. Respingerea acestui tip de adventism de către Isus în 1994 este, prin urmare, perfect justificată.

Actualizare Ucraina din 24.10.2022

Pe măsură ce timpul trece și armele moderne oferite Ucrainei de către puterile occidentale NATO par să-i ofere un avantaj de moment împotriva rușilor, rare voci își amintesc adevăruri pe care puțini vor să le audă. Într-adevăr, în tabăra occidentală, ne limităm doar la faptul că Ucraina, o națiune suverană, a fost atacată pe teritoriul său de către Rusia pe 24 februarie 2022; acum 8 luni. Însă voci obiective, și printre ele chiar martorii ucraineni, își amintesc că războiul din Ucraina a început în 2014, cu opt ani mai devreme, timp în care tabăra naționalistă ucraineană a luptat nesfârșit împotriva taberei ucrainene pro-ruse retrase în regiunea Donbas situată în estul țării. Cu toate acestea, SUA, Germania și Franța au ajuns la un acord cu guvernul ucrainean și Rusia în 2014; acestea sunt acordurile „de la Minsk”. Aceste țări occidentale s-au angajat să garanteze securitatea Ucrainei, condiționată de o soluționare amiabilă cu pro-rușii din Donbas. În loc să-și onoreze angajamentul, guvernul ucrainean și-a reluat războiul în 2015 împotriva acestor pro-ruși, care erau la fel de ucraineni ca și ei. În acest caz, au fost ei demni de sprijinul Occidentului? A spus domnul Zelenski adevărul când le-a spus Occidentului: „Suntem ca voi?” Moral, este evident; sunt chiar mai răi decât noi, dar politic, Europa cere ca membrii săi să își respecte angajamentele. Această problemă a fost complet ignorată de factorii de decizie occidentali de la NATO. Iată un subiect care face ca pozițiile ambelor părți să fie ireconciliabile, dar faptele sunt fapte; Dumnezeu este Judecătorul și care a condamnat deja ambele părți din motive spirituale de care nici măcar nu sunt conștiente. Așadar, reaua-credință își are locul ei de drept în acest scenariu care vine să pedepsească, tocmai, lipsa de credință a tuturor actorilor participanți, fie că sunt susținători activi sau beligeranți.

După opt luni de război, un lucru este clar pentru toți: războiul și-a schimbat complet forma, datorită progresului tehnic bazat pe tehnologia informației; tunuri ultra-precise și drone telecomandate împotriva cărora tancurile și navele sunt neputincioase și devin ținte vulnerabile. Prin urmare, pentru acest an 2022, toate scenariile sunt posibile, inclusiv o înfrângere și o retragere a

trupelor rusești, deși improbabilă datorită determinării lor, care este în mare măsură la fel de mare ca cea a ucrainenilor. Dar indiferent de rezultat, furia Rusiei împotriva Occidentului se va fi intensificat la maximum; și, în consecință, 2023 va fi anul pedepsei pentru Occidentul excesiv de cuceritor și „arogant”; precum „cornul mic” papal roman din Daniel 7:8, care stă la baza tuturor blestemelor sale.

Studiul meu al Bibliei și al profețiilor sale m-a făcut să descopăr importanța numelor date lucrurilor de către Dumnezeu și, întâmplător, pentru Ucraina înseamnă: graniță. Pentru o țară precum Rusia, granița sa este cel mai sensibil subiect; este de neatins și nu poate fi mutată fără a stârni mânia națională. Așa s-au comportat națiunile de pe tot pământul de-a lungul timpului. Cu toate acestea, în Occident, de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, ruina distrugerii a schimbat profund mentalitatea locuitorilor, iar naționalismul responsabil pentru această tragedie a fost temut și combătut. Aceasta a favorizat renunțarea la granițele naționale și acceptarea creării Uniunii Europene. În acest fel, occidentalii au pierdut din vedere ceea ce ar putea reprezenta încă cuvântul „graniță” pentru poporul rus și partenerii săi estici. Occidentul a renunțat la el, dar Estul l-a păstrat ca o valoare de neatins, gata să lupte pentru a-l apăra. Occidentul și-a schimbat valorile, devenind din ce în ce mai pervers, dar Estul și-a păstrat intacte propriile valori; acestea rămân consecvente cu ceea ce a fost dintotdeauna. Prin urmare, dincolo de războiul din Ucraina, ne confruntăm într-adevăr cu o „ciocnire a civilizațiilor” din ce în ce mai discutată la televizor. Progresul tehnic a pătruns în multe țări, dar este incapabil să unească ființele umane divizate de religiile și obiceiurile lor. În ciuda aparențelor, în SUA, un model al genului, locuitorii sunt foarte divizați și rasiști. Comerțul pare să unească pe toată lumea, dar violența îi pune pe protestanții albi împotriva catolicilor hispanici, iar odată cu aceștia, grupul negru bine dezvoltat este încă victimă sau autor al violenței rasiale. În întreaga lume, comerțul ascunde din ce în ce mai mult creșterea spiritelor intolerante și fanatice pe care demonii dezlănțuiți de Dumnezeu le exacerbează la maximum. Al Treilea Război Mondial, care a început pe 24.02.2022, dovedește că interesele comerciale sunt neputincioase în a împiedica confruntarea războinică a națiunilor care se autointitulează „cele mai civilizate”. Aceasta după al Doilea Război Mondial, care a fost rodul naționalismului fanatic. Este demonstrat că președinții actuali reproduc lucrările monarhilor antici și că organizarea în națiuni democratice nu schimbă nimic: „*vremea neamurilor*” se poate, prin urmare, „sfârși” oficial, așa cum a spus și a profețit Domnul nostru Iisus Hristos în Matei 24:14: „*Această veste bună a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca o mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul*”; dar și în Ezechiel 30:3: „*Căci ziua este aproape, ziua lui Iahve este aproape, o zi întunecată: va fi vremea neamurilor*”.

Acest subiect este delicat și merge împotriva gândirii mainstream actuale, dar în spatele seducătorului actor Volodimir Zelenski se ascunde un personaj mult mai tulburător. Această judecată se bazează pe un fapt real: campania sa prezidențială a fost finanțată de un oligarh ucrainean care finanțează și partidul nazist „Azov”. Iar platforma sa includea un angajament de a distruge rezistența pro-rusă din Donbas. Dumnezeu se delectează în umilirea dușmanilor săi, conducându-i să sprijine o nouă cauză nazistă. Și aici, vă reamintesc, din nou, la

originile sale hitleriste, nazismul a reușit să seducă aproape întregul popor german; aceasta până la descoperirea lagărelor de exterminare cu camerele lor de gazare, care a făcut ca întreaga Europă să tremure de groază. Dar este esențial să înțelegem: înainte de a organiza aceste distrugerii în masă ale poporului evreu, nazismul a fost sedus de fermitatea liderilor săi, iar în vremuri de incertitudine, popoarele nordice disciplinate simt această nevoie de un lider puternic și ascuțit. Înainte de modelul german, fascismul era italian, dar poporul nu l-a apreciat mult timp. Totuși, aceste fascisme seduc atunci când revitalizează economia și redau prosperitatea oamenilor. Pe 24 februarie 2022, președinta Comisiei Europene, Ursula Von Der Leyen, și Charles Michel, președintele Consiliului European, i-au luat prin surprindere pe liderii națiunilor europene, luând imediat partea Ucrainei, urmând astfel cu ascultare alegerea deja făcută de SUA. După această poziție publică, ceilalți membri nu au putut decât să se conformeze acestei alegeri și să o susțină. Occidentul nu fusese interesat de ceea ce se întâmpla în Ucraina, însă aceste fapte trebuie luate în considerare pentru a înțelege ce se întâmplă din 24 februarie 2022.

În haosul prăbușirii URSS, în 1991, s-au format republici. Polonia eliberată a ajuns să se plaseze sub protecția NATO. România și statele baltice au făcut același lucru. Ucraina era deja candidată, dar nivelul său de corupție a făcut imposibilă adoptarea ei. De fapt, s-a născut într-un climat anarhic care explică de ce Ucraina a fost singura țară în care o grupare nazistă a fost revendicată și reprezentată oficial și public: gruparea „Azov”. Ucraina a onorat și onorează mult timp imaginea lui Stefan Bandera, un ucrainean înrolat în armata SS germană în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Iar această opoziție dintre ucrainenii catolici și rușii comuniști sau ortodocși a apărut ori de câte ori s-a ivit ocazia. Pacea temporară s-a datorat doar puterii actualului învingător, rus sau polonez. Comportamentul umanității noastre actuale poate fi explicat prin faptul că nu a trăit ororile naziste ale celui de-al Doilea Război Mondial. Și tocmai datorită înlocuirii generațiilor funcționează aceleași capcane în toate epocile. Nazismul începe cu jocul său de seducție și discursuri persuasive care adună mințile la cauza sa, iar în acest sens cele rostite de Zelenski sunt perfect eficiente. El ordonă, pune presiune pe lideri și pe popoarele pe care le învinovățește în mod deschis pentru a le obține ajutorul financiar și militar. Și prin această metodă, îi atrage și îi implică în lupta sa. Așadar, dușmanii de ieri ai lui Hitler susțin, cu prețul propriei vieți, noua cauză nazistă a timpului nostru. Aceasta este consecința orbirii noilor generații și chiar a celor vechi care nu au experimentat personal drama celui de-al Doilea Război Mondial. Mințile occidentalilor sunt interesate doar de comerț și de succesul material. Au disprețuit lecțiile istoriei și pericolele ideologiilor în același mod în care au disprețuit moștenirile religioase, inclusiv revelațiile profetice vitale, înotând în vidul ateismului și trăind doar pentru a-și satisface fanteziile. Așadar, Dumnezeu i-a prins în cursele Sale și acum se confruntă cu un conflict pe care nu-l mai pot opri, victime ale propriei lor alegeri ipocrite pierzând cu adevărat orice posibilitate de a acționa liber din cauza „alianțelor oamenilor” la fel de ipocrite ale UE și NATO care îi leagă de mâini și de picioare. Aici trebuie să ne amintim aceste cuvinte date de Dumnezeu lui Daniel pentru explicația sa către regele Nebucadnețar, pentru că tocmai pentru timpul nostru au fost revelate;

Daniel 2:43: „*Ai văzut fierul amestecat cu lutul, **căci cu alianțele oamenilor se vor amesteca; dar nu se vor lipi unul de altul** , așa cum fierul nu se lipește de lut*” .

Cei care au susținut crearea UE au susținut mult timp că aceasta a oferit și va continua să ofere pace europenilor. Astăzi, Europa este cea care alege în mod liber să susțină și să mențină războiul. Europa Unită nu l-a împiedicat, l-a provocat și trebuie menționat, un mic, dar important detaliu, că autoritatea principală responsabilă pentru această alegere este germană. Situația actuală nefavorabilă favorizează dezvăluirea adevărului: duo-ul franco-german era doar în gândire galică. După sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, colonizată de SUA capitaliste, Germania a folosit Franța pentru a se redresa politic, iar alegerile sale s-au înclinat spre cei care erau personal cei mai profitabili din punct de vedere economic. Franța a căutat prestigiul până la punctul sacrificiului ruinos, Germania, profitul și îmbogățirea. O vreme, ambele țări au obținut ceea ce și-au dorit, până în vremea noastră, când ambele vor împărți ruina și distrugerea. Deficitul de energie va favoriza foarte mult facțiunile europene în această iarnă, dacă va fi foarte frig. Cât despre războiul din Ucraina, acesta va continua cu diversele sale răsturnări de situație și expansiuni.

Cât despre Franța, cine ar fi crezut că președintele Macron, dușmanul Frontului Național Francez sau al Adunării, și-ar angaja existența națiunii pentru a susține naționalismul ucrainean frenetic? Ce paradox care dezvăluie inconsecvențele datorate blestemului divin care a lovit națiunea și pe liderul ei încă de la primul său rege, Clovis I¹ El este redus la a apela la Papa Francisc și la bunele sale oficii pentru a încerca să obțină o pace imposibilă, chiar în această zi. Dar nu este conștient că se adresează conducătorului primei religii pământești, vinovat înaintea lui Dumnezeu și „primul” responsabil pentru blestemul care justifică al Treilea Război Mondial, pedeapsa numită „*a șasea trâmbiță*” în Apocalipsa 9:13.

O amenințare planează asupra Ucrainei și Europei din cauza alegerilor pentru reprezentanții Congresului și Senatului SUA, care vor avea loc pe 8 noiembrie, în cadrul alegerilor de la jumătatea mandatului. Dacă republicanii vor câștiga, ajutorul acordat Ucrainei de actuala tabără prezidențială democrată ar trebui întrerupt. Iar sondajele indică acest scenariu sumbru pentru Europa, care va trebui să suporte singură povara menținerii nevoilor militare ale Ucrainei. Aici se va afla, fără îndoială, divizarea Europei în cele patru vânturi ale cerului: sfârșitul frumoasei înțelegeri dintre membrii UE.

Începând cu 24 februarie 2022, lumea occidentală este pradă unei seducții satanice al cărei egal datează de la originile pământului, în seducția Evei de către șarpele folosit ca medium de Satan însuși. Și acest lucru nu ar trebui să ne surprindă, întrucât această seducție întruchipată în Volodimir Zelenski își propune să pună în mișcare conflictul global suprem din istoria pământului. Confirmând titlul prestigioasei și foarte prețioasei cărți scrise de sora noastră în Hristos, Ellen Gould-White, „Marea Controversă” a sa, această tragedie își începe finalizarea cu o dramatică masacre globală care a început pe pământ ucrainean. La origine, un actor, un comedian autentic care trece de la rolul de animator public la cel de lider militar autoritar și seducător, adus la putere de o cauză nazistă care nu mai mișcă

pe nimeni în Occidentul anului 2022 și din 2014, când această prezență nazistă a fost relatată de reporterii media. Situația internațională universală trece astfel de la marea comedie la marea tragedie criminală, de la râs la lacrimi vărsate pentru moartea victimelor civile și militare. Căci vă reamintesc că acest conflict este, mai presus de toate, o pedeapsă din partea lui Dumnezeu, care pedepsește atât impietatea civililor, cât și pe cea a militarilor. Și această judecată privește toate taberele de antagoniști și pe susținătorii lor, deoarece toți sunt vinovați religios în fața ei. De la extinderea mass-media, evenimentele vieții pământești sunt cunoscute de toți locuitorii pământului, oriunde s-ar afla, în timp real și imediat. Reacțiile populare stârnite reduc posibilitățile de acțiune ale liderilor popoarelor. Adevărul și falsitatea sunt răspândite cu aceeași putere și se neutralizează reciproc, astfel încât umanitatea nu beneficiază de avantajul transparenței sale. Liderii sunt victime ale presiunii mass-media și își iau deciziile politice și economice în grabă, iar în această accelerare impusă, comit erori ireparabile. Iată, pe scurt, avantajele a ceea ce oamenii numesc în mod paradoxal: progres.

Însă acest termen „progres” ne oferă posibilitatea de a înțelege situația umanității în 2022-2023, deoarece starea de spirit a occidentalilor a fost constant în „progresie” sau, în schimbare care a transformat-o treptat; prin urmare, omul timpului nostru este foarte diferit de cel din 1945, data la care împărțirea teritorială europeană a fost organizată de țările victorioase. Omul anului 1945 era atașat patriotic țării sale și drapelului său național. Primele două războaie mondiale fuseseră cauzate de expansionismul naționalist prusac și german al împăratului Wilhelm al II-lea și al lui Adolf Hitler. La acea vreme, națiunea era o valoare apărută de toți, deoarece amenințarea unui atac inamic îi obliga pe cetățeni să favorizeze protejarea granițelor lor, în spatele cărora puteau trăi în pace și prospera. În pacea care a urmat, al Doilea Război Mondial, relaxarea relațiilor internaționale a apropiat națiunile și de acolo s-a născut un spirit universalist. În Franța, în special, această gândire universalistă a fost cauza unei recuperări a temei „drepturilor omului”, al cărei sens naționalist francez original a devenit universalist. Acest punct este foarte important de înțeles deoarece, la origine, această dogmă a „drepturilor omului” urmărea doar restabilirea egalității între diferitele clase formate în Franța: nobili, magistrați, negustori, oameni de rând, toate aceste clase erau supuse acelorași drepturi și îndatoriri prin carta „drepturilor omului și ale cetățeanului”, dar se aplica doar în Franța și în Franța colonialistă albă, încă deținătoare de sclavi în această eră revoluționară și chiar și după aceasta. De-a lungul timpului, sclavia a fost condamnată și abia după revolta studenților francezi din mai 1968, într-un climat semi-anarhic, „drepturile omului” franceze au devenit „drepturi ale omului” universale. Stânga politică franceză a adoptat această ideologie, iar gândirea universalistă a dominat și a făcut ca gândirea naționalistă să fie urâtă. Umanitatea operează întotdeauna în reacție absolut opusă, urmând oscilația unui balansoar. Deși gândirea naționalistă unise națiunea, acum era necesar să o urască și să favorizeze primirea străinilor pe pământ național; această schimbare brutală fiind justificată în numele cartei „drepturilor omului”. Ar trebui să fim surprinși de această schimbare de normă? Deloc, pentru că, de-a lungul secolelor și mileniilor, gândirea contemporanilor regelui Nimrod, care au ridicat Turnul Babel în încercarea de a scăpa de

blestemele divine, a reapărut după 1968. Alături de sloganul tinereții „este interzis să interzici” a existat și acest tulburător „nici Dumnezeu, nici Stăpân”, căci era expresia gândirii locuitorilor din Babel. Acesta este motivul pentru care primirea masivă de imigranți din toate națiunile pământului a devenit norma în Franța, apărută cu înverșunare împotriva adversarilor naționaliști. Dar atenție, în mai 1968, studenții francezi erau puternic influențați de viața americană, unde acest amestec etnic universalist era deja vizibil în prestigiosul său oraș de pe Coasta de Est: New York. Cine ar fi putut crede că Dumnezeu a pedepsit Babelul prin confuzia limbilor, fără a pedepsi noua, ultima sa expresie? Lecția scrisă în Biblie îi face pe „babeliștii” secolului XX să se simtă vinovați și iar această vinovăție își va primi pedeapsa. Dar de data aceasta, Dumnezeu nu se va mulțumi să separe oamenii prin limbi diferite; de data aceasta, va amesteca sângele lor vărsat pe pământul noilor „Babeli”.

În 77 de ani, beneficiind de blestemul divin, Satana a reușit să transforme societatea occidentală la 180°. Astăzi, susține ceea ce a luptat ieri și acum condamnă ceea ce a susținut înainte de „marea sa schimbare”, care este, de fapt, în mintea oamenilor, precum și în grupurile etnice, popoare, morală, cupluri și corpuri. De asemenea, cu o astfel de schimbare de comportament, nu ar trebui să fie surprinzător faptul că, atunci când apar noi naziști, aceștia nu sunt identificați sau temuți, ci ajutați și salvați. Din fericire, ridiculizarea nu ucide, pentru că dacă ar fi așa, întreaga Europă ar fi deja depopulată. Într-adevăr, situația actuală a europenilor este următoarea: Zelenski le spune „Dați-mi arme și taceți!” și ce vedem: le dau arme și tac; lucrurile sunt spuse în limbaj corect; vă las să vă imaginați cum sună asta în limbaj vulgar.

Dumnezeu a separat națiunile prin limbă, astfel încât să le poată judeca independent unele de altele. Pentru El, nicio națiune nu are nicio obligație față de alta. Ci toate națiunile sunt judecate de El cu aceleași cerințe și aceleași legi, căci toate au obligații și îndatoriri față de El.

Evenimentele actuale îmi permit să observ o legătură care leagă al Treilea Război Mondial sau „a șasea trâmbiță” cu „a patra trâmbiță”. Îmi amintesc că în Apocalipsa 11, versetul 14, termenul „al doilea vai” dat în versetul 7 „fiarei care se ridică din adânc”, care desemnează a patra trâmbiță sau Revoluția Franceză, desemnează de fapt în Apocalipsa 9 „a șasea trâmbiță”.

În cele două „trâmbițe” pe care Dumnezeu le conectează, avem un efect de „cutremur” citat în Apocalipsa 11:13: „*În ceasul acela a fost un mare cutremur de pământ și a zecimea din cetate a căzut. Și în cutremurul acela au ucis șapte mii de oameni*”, iar restul s-au înspăimântat și au dat slavă Dumnezeului cerurilor.” Am explicat deja această imagine în „Explică-mi Daniel și Apocalipsa” și o repet aici: efectul „cutremurului” constă în răsturnarea puterii dominante, astfel încât aceasta să fie dominată de cei pe care i-a dominat. Acum, în dezvoltarea consecințelor războiului care are loc în Ucraina, vedem cum se formează sprijin pentru cele două tabere opuse. Și printre ele, popoarele din lumea a treia, dominate mult timp de Occident, susțin Rusia împotriva taberei occidentale a foștilor colonizatori. Astfel, „a șasea trâmbiță” va lua forma Revoluției Franceze, dar de data aceasta la scară internațională. Sprijinul Lumii a Treia va lua o formă războinică activă care va surprinde națiunile occidentale,

deoarece această Lume a Treia, în dorința sa de răzbunare, plină de resentimente, este predominant musulmană și privește fostele popoare colonizate; acțiunea atribuită „regelui *de la miazăzi* ” din Daniel 11:40 va fi astfel confirmată. Așa cum „sans-culottes” revoluționari l-au răsturnat pe regele Franței, popoarele maghrebiene și africane îi vor răsturna pentru o vreme pe foștii coloniști dominatori. Și cele două evenimente au în comun un climat de „teroare” pentru tabăra occidentală vizată de mânia lui Dumnezeu în Isus Hristos. Și toate acestea, deoarece popoarele moștenitoare ale religiei creștine persistă în cinstea falsei zile de odihnă stabilite de Roma în 321 și instituțional în 538, disprețuind astfel sfântul Sabat al zilei a șaptea sfințit de Dumnezeu de la crearea lumii acum 6000 de ani, în ziua de primăvară a anului 2030.

Legăturile de asemănare dintre „*trâmbițele* a 4-a și a 6-a ” sunt numeroase și foarte semnificative. Această subtilitate pe care Dumnezeu a vrut să o împărtășească doar cu ultimii săi „fii ai adevărului” este bogată în lecții. Paralelismul dintre „*trâmbița a 4-a* ” și „*pedeapsa* ” a *patra* ” din Lev. 26:25 dezvăluie sensul pe care Dumnezeu îl dă „*pedepsei* ” sale: „*răzbunarea* ” sa împotriva celor care trădează „*legământul* ” său: „*Voi aduce sabia împotriva voastră , care va răzbuna legământul Meu ; când vă veți aduna în cetățile voastre, voi trimite ciuma printre voi și veți fi dați în mâinile vrăjmașului* ”. Se observă că Dumnezeu judecă în același mod vechiul și noul „*legământ* ”, confirmând astfel faptul că el „*nu* ” „*nu vă schimbați* ”, așa cum spune el în Maleahi 3:6. În acest mesaj din Levitic 26:25, „*sabia* ” desemnează războiul, revolta civilă sau militară armată, după caz. Și trebuie să observăm, de asemenea, asemănarea „*trâmbiței a șasea* ” cu „*prima* ”: în ambele cazuri, invazia Europei de către popoarele din nord-est, fostul teritoriu al faimoșilor și temuților huni conduși de liderul lor Attila, care a acționat sub titlul, acum confirmat, de „*biciul lui Dumnezeu*”. Așa cum ultima lecție adresată de Dumnezeu creștinilor necredincioși din epoca care se încheie în 1844 a venit în 1793-1794 sub forma „*Terorii*” revoluționare franceze, pentru perioada care începe în 1844, pedeapsa mortală vine începând cu 24 februarie 2022 prin „*trâmbița a șasea* ” care ia forma „*primei* ”, iar prin această asemănare, Duhul își reînnoiește acuzația împotriva abandonării nejustificate a sfântului Sabat al legii sale divine. „*Trâmbița a șasea* ” se bazează pe două faze succesive: începutul care privește războiul din Ucraina, prin care Europa Occidentală devine inamicul Rusiei, prin sprijinirea și înarmarea Ucrainei, inamicul acesteia. A doua fază va fi marcată din primăvara anului 2023 de un război purtat direct de Rusia împotriva națiunilor europene. În același timp, restul lumii va fi inflammat de a pune musulmanii orientali și alți susținători împotriva taberei occidentale: SUA, Coreea de Sud, Japonia și Taiwan împotriva Rusiei, China și Coreea de Nord, India împotriva Pakistanului și alte antagonisme internaționale.

Idea de „*răzbunare* ” este fundamentală deoarece implică răspunsul la o nedreptate comisă. Nedreptate față de Dumnezeu în ceea ce privește Sabatul, dar și nedreptate față de popoarele Lumii a Treia, exploatate îndelung, înrobite și colonizate de puterile occidentale bogate și puternic înarmate. Pacea care a fost impusă ulterior a fost impusă de țara occidentală care a câștigat al Doilea Război Mondial: SUA mercantile și lacome, insensibile la adevărata dreptate divină.

Capitalismul lor rece și impasibil a devenit normă, iar prin el s-a prelungit exploatarea omului. Din cauza acestui despotism politic și economic, popoarele musulmane l-au numit „marele Satan”. Iar revelația lui Iisus Hristos confirmă dreptatea acestei judecăți, fără a justifica sau legitima Islamul, care neagă moartea voluntară a unicului și universalului nostru Mântuitor, divinul Domn Iisus Hristos.

Tema libertății leagă și „^{trâmbițele a 4-a} și a 6-a ”. După ce rebelii americani au câștigat libertatea în lupta lor împotriva monarhiei engleze, acest subiect s-a răspândit în Europa, începând cu Franța și Revoluția sa, înainte de a contamina și cucerii întreaga Europă Occidentală, până în Rusia în 1917. Libertatea a cauzat multă vărsare de sânge și este insașiabilă. Această libertate explică excesele perverse ale moralității occidentale și este încă această libertate care a cauzat izbucnirea celui de-al Treilea Război Mondial. Într-adevăr, din dorința de libertate extremă, Ucraina a părăsit alianța cu Rusia. Cu siguranță, apreciem libertatea, dar nu trebuie să uităm că este o cauză de pierdere pentru mulțimi; Dumnezeu a judecat-o ca un păcat pentru excesele sale libertare și liberticide. În ochii lui, această temă a libertății este atât de importantă încât face aluzie la acest idol ridicat ca statuie **oferită** de Franța SUA în acest verset din Apocalipsa 11:10: „*Și din cauza lor locuitorii pământului se vor bucura și se vor veseli și își vor trimite daruri unii altora , pentru că acești doi profeți i-au chinuit pe locuitorii pământului.*”

Oficial, spre deosebire de francezii din 1793, americanii nu l-au respins pe Dumnezeu și Sfânta Sa Biblie, „*cei doi martori*” sau „*cei doi profeți*” ai Săi, dar creștinismul lor de tip calvinist nu era în conformitate cu norma divină. Și favorizând, conform doctrinei sale, dreptul la îmbogățire considerat un semn al binecuvântării divine, el nu putea fi binecuvântat de Dumnezeu și putea doar favoriza excesele libertariene, conform a ceea ce Dumnezeu declară prin gura apostolului Pavel în 1 Timotei 6:9-10: „*Dar cei ce vor să se îmbogățească cad în ispită și în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care îi cufundă pe oameni în ruină și în pierzare.*” Căci iubirea de argint este rădăcina tuturor relelor; și unii, fiind cuprinsi de ea, s-au îndepărtat de la credință și s-au străpuns singuri cu multe necazuri. „În Franța și peste tot, accesul la o libertate excesivă a ucis credința, pentru că, cu cât omul se eliberează mai mult, cu atât Dumnezeu se îndepărtează mai mult de el. În realitate, nu omul este cel care îl respinge pe Dumnezeu; Dumnezeu este cel care îl respinge pe omul rebel pentru că se arată nevrednic de iubirea Lui.”

Pentru Dumnezeu, adevărata „*libertate*” a creaturilor Sale se găsește în supunerea lor față de legile și principiile Sale drepte, așa cum învață 2 Corinteni 3:17: „*Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este libertate.*” Și din nou Galateni 5:1: „*Căci Hristos ne-a eliberat libertatea. Stați deci tari și nu vă lăsați iarăși legați de jugul robiei.*”; Iacov 2:12: „*Vorbiți și purtați-vă ca și cum ați fi judecați după o lege a libertății.*” În afara acestui standard al „*libertății*”, omul devine victima unui principiu anarhic care își împinge tot mai departe limitele, cărora numai moartea le pune capăt.

Dumnezeu judecă inimile și gândurile

Întrucât Dumnezeu este invizibil, necredinciosul sau necredinciosul crede că gândurile sale sunt inviolabile; așa își poate înșela cu ușurință semenii spunându-le lucruri false. Poate minți, dar și spune adevărul fără a-l aproba, iar în acest caz, adevărul însuși capătă valoarea unei minciuni pentru el. Minciuna este rodul unei perversiuni mentale. Omul ideal după Dumnezeu nu trebuie să fie deformat de nicio perversiune mentală sau fizică. Rectitudinea necesară este să reacționeze într-un mod natural și spontan, fără calcul, asemenea apei de izvor care izvorăște din munte și urmează calea cea mai ușoară pentru ea, îndreptându-se mereu în jos: nu calculează, ci se supune legii gravitației terestre, incapabilă să i se opună. Așa se face că, în zonele cele mai joase, apele izvoarelor se unesc și formează, succesiv, râuri și pâraie. Așa cum apa nu se poate întoarce la izvorul său, sufletul plăcut lui Dumnezeu este incapabil să se răzvrătească împotriva Lui și a legilor Sale morale, fizice, chimice și spirituale. Dumnezeu cunoaște gândurile creaturilor Sale și de aceea viețile aleșilor sunt încărcate și pline de experiențe bogate, în timp ce pentru necredinciosul ignorat de Dumnezeu nu se întâmplă nimic. Duhul Său Sfânt este cel care face diferența, căci Isus a spus-o bine în Matei 13:12: „*celui ce are, i se va da*”; dar cine ce are? Credință, nimic altceva decât credință, dar toată. Și acest mic cuvânt „credință” reprezintă multe lucruri, inclusiv tocmai reacțiile logice și simple la adevărurile revelate de Dumnezeu. Căci atunci când sunt confrunțați cu adevăruri cerești, aleșii se comportă precum izvorul de apă. El se lasă călăuzit de Duhul lui Dumnezeu, care îi inspiră și îi construiește reflecțiile și înțelegerea misterelor revelate.

Credința nu este legată de sentimentalismul minții umane, căci oriunde Dumnezeu o găsește, El deschide inteligența. Rodul credinței este, așadar, deschiderea inteligenței celui ales. Dar această inteligență dăruită de Dumnezeu se adaugă inteligenței noastre naturale. De asemenea, conform principiului „*celui ce are i se va da*”, cel care își folosește bine inteligența naturală obține de la Dumnezeu un spor de inteligență pentru chestiuni spirituale, dar și pentru cele pământești și trupești. Căci cel pe care Dumnezeu îl luminează spiritual trebuie să fie capabil și să judece acțiunile săvârșite în mediul său pământesc. Inteligența este, așadar, cel mai prețios dar pe care Dumnezeu îl poate oferi celor pe care îi iubește. Specific, celor pe care îi iubește, pentru că doar judecata Sa contează. Aparențele sunt înșelătoare, deoarece multe ființe umane pretind că Îl iubesc pe Dumnezeu, în timp ce nu sunt conștiente de modul în care El îi judecă. Așa cum cere viața unui cuplu uman, iubirea trebuie să fie reciprocă, deoarece, dacă funcționează într-un singur sens, iubirea este doar o iluzie înșelătoare. Credincioșii necredincioși fac greșala de a nu căuta suficient răspunsul lui Dumnezeu la iubirea lor pentru El. Dumnezeu Creatorul, sursa oricărei inteligențe, condamnă această lipsă de inteligență, pentru că cel care iubește cu adevărat cere dovezi ale unei iubiri reciproce. Relația care se construiește cu Dumnezeu este similară cu cea dintre un bărbat și o femeie chemați să „*formeze un singur trup*”. Iar în ceea ce privește cuplul uman, cuplul spiritual format de cel ales și de Dumnezeul său Creator se menține prin grija lor constantă de a da dovezi ale iubirii oferite și ale iubirii simțite.

Pe bună dreptate, în 1 Corinteni 13, Duhul ne învață o definiție multiplă a iubirii, a carității sau, mai precis, a „harismei” sau a „darului” lui Dumnezeu, cel mai excelent, așa cum îl înțelege el. El descrie ce este și ce nu este, denunțând chiar falsul „dar” bazat pe cunoașterea strict intelectuală a adevărului, care în acest caz „*umflă sufletul*” flatând-i mândria. Spre deosebire de această reacție, la cel cu adevărat ales, cunoașterea adevărului aduce bucurie, veselie, o mare fericire primită în toată smerenia.

De-a lungul a șase mii de ani de viață pe pământ, Dumnezeu organizează teste succesive, toate menite să testeze sufletele omenești pentru a le dezvălui credința sau lipsa de credință în El. Și în toate încercările Sale, El demască falșii credincioși și permite celor adevărați să se distingă de ceilalți. Întregul Său plan este supus gândirii colective, iar încercările pe care le creează oferă dovezi aleșilor Săi cerești și pământești. Căci, dacă ar fi vrut, Dumnezeu ar fi putut permite doar aleșilor să trăiască și ar fi împiedicat nașterea celor căzuți. Dar planul Său se bazează pe bucuria împărtășirii și pentru a obține această bucurie Tatăl nostru Și-a dat fii, dintre care majoritatea s-au răzvrătit împotriva Lui, a legilor Sale și a principiilor Sale. Selecția aleșilor Săi, care se bazează pe teribilul sacrificiu al vieții Sale în Isus Hristos, ne dezvăluie amploarea acestei dorințe de a-și împărtăși existența cu omologi liberi. Acest gând este principalul pe care trebuie să-l ținem minte, deoarece se află în centrul tuturor testelor pe care le-a organizat de-a lungul timpului.

Când vine vorba de iubire, Dumnezeu este extrem și sublim de exigent. El are prioritate față de orice altă ființă vie. Și aceasta justifică cuvintele lui Hristos citate în Matei 10:37: „*Cine își iubește fiul sau fiica mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine*”. Pentru un bărbat, a-și iubi soția nu este un obstacol în calea iubirii sale pentru Dumnezeu și același lucru este valabil și pentru soția sa. Dar cuplul pământesc trebuie să fie de acord să-L iubească pe Dumnezeu mai întâi, mai presus de iubirea lor unul față de celălalt și, prin urmare, mai presus de iubirea pentru copiii lor. Aceste două iubiri sunt complementare și nu opuse. Dar problema apare atunci când unul dintre cei doi membri ai cuplului îl privează pe Dumnezeu de prioritatea sa și, din păcate, acesta este cazul pentru aproape toate cuplurile formate de evrei și creștini pe întreg pământul. Aleșii sunt rari pe întreg pământul, iar cuplurile aleșilor sunt și mai rare. Relația cu Dumnezeu este atât de individuală și atât de exigentă încât își găsește cu greu împlinirea decât în viețile izolate ale persoanelor singure sau ale soților separați. Totuși, situația nu este fără speranță, deoarece ultimele ore ale umanității vor deveni favorabile adevăratei credințe pentru toți ultimii aleși, căsătoriți sau nu. Isus a confirmat această judecată individuală, spunând în Luca 17:34: „*Dacă doi oameni vor fi în același pat, unul va fi luat și celălalt va fi lăsat*”. Credința nu este împărtășită trupește și, prin urmare, judecata fiecărui suflet este strict individuală.

Testul credinței din 1843-1844 este un model de acest fel; un model cu adevărat revelator, deoarece, pentru prima dată, acest test a fost profețit de Dumnezeu în Biblie, revelat profetului Daniel și, în vremea sa, profetului Ioan, la sfârșitul primului secol al erei noastre creștine. În profețiile Sale, Dumnezeu dezvăluie toate consecințele unui test al credinței. O situație întunecată devine luminoasă, deoarece, în lumina revelațiilor Sale, alesul momentului identifică clar

cine este blestemat de Dumnezeu și cine este binecuvântat. Acesta este privilegiul alegerii divine. Dar atenție, testele credinței se succed, iar cel care rămâne în picioare la ultimul va fi singurul cu adevărat ales de Hristos. De-a lungul vieții noastre, diavolul întinde capcane și curse pentru a ne face să cădem și să ne pierdem alegerea. Acest lucru este adevărat la nivel individual, dar este adevărat și la nivel colectiv. Din punct de vedere istoric, credința creștină apostolică a devenit colectiv religia romano-catolică, spre nenorocul său. Supremația și autoritatea sa au atestat blestemul său divin; succesul său a fost profețit de Dumnezeu lui Daniel ca un avertisment: Dan. 8:24-25: „*Puterea lui va fi mare, dar nu prin puterea lui însuși; va face mari prăpăduri și va izbuti în căile lui și va nimici pe cei puternici și pe poporul sfânt. Datorită prosperității sale și a succesului vicleniei sale, va fi arogant în inima lui și va distruge pe mulți dintre cei care trăiau în pace și se va ridica împotriva prințului prinților; dar va fi zdrobit fără efortul vreunei mâini.*” Acest regim papal roman este astfel profețit pentru o domnie lungă care acoperă 16 secole din istoria noastră europeană; 16 secole care se vor încheia cu revenirea glorioasă a puternicului nostru Mântuitor și Domn, Iisus Hristos, și el este cel care, în Dumnezeu Atotputernic, „*fără efortul vreunei mâini omenești*”, își va distruge conducătorul, clerul, poporul și locul tronului său: Roma, orașul și statul Vatican. În Europa, modelul religiei creștine care a fost impus din 538 a fost această normă catolică în care diavolul a instalat formele antice ale păgânismului roman. Această denunțare biblică îmi permite să afirm că această religie nu a fost niciodată recunoscută de Dumnezeu și că cei care se atașează în mod greșit de ea o fac cu prețul pierderii vieții veșnice. Pentru a confirma această judecată divină, în secolul al XVI-lea, Dumnezeu a stârnit provocarea biblică la adresa lucrării Reformei. Și departe de a se căi de faptele sale, credința catolică a Romei, pe care Dumnezeu o numește „*Babilonul cel Mare*”, s-a întors violent împotriva reformatorilor și, printre aceștia, împotriva adevăraților profeți ai lui Dumnezeu din acea epocă. Oamenii trăiesc și mor; timpul vieții lor este scurt și, în timpul scurtei lor existențe, majoritatea ignoră și subestimează lucrurile împlinite înaintea lor. Acest dezinteres față de trecutul istoric îi determină să ignore greșelile pe care Dumnezeu le impută religiei catolice încă de la instaurarea sa în 538. Avantajul profeției inspirate de Dumnezeu este de a găsi în revelațiile sale identificarea greșelilor acumulate de Roma de-a lungul timpului. De fapt, instaurarea regimului papal în 538 este doar consecința sau a doua pedeapsă pe care Dumnezeu o aplică poporului creștin european pentru a pedepsi adoptarea păgână a „zilei soarelui” impusă de Constantin I ^{pentru} a înlocui odihna celei de-a șaptea zile sfințite de Dumnezeu încă de la crearea lumii. Omul de rând al muritorilor contemporani este departe de a-și face griji cu privire la originea zilei de odihnă, transmisă din generație în generație încă din 7 martie 321, o dată de care este total ignorant. Dar pentru Dumnezeu cel veșnic este altceva, blestemul rămâne atașat de „ziua soarelui” redenumită „duminică” sau „Ziua Domnului” iar consecințele acestui păcat grav săvârșit împotriva lui, a gloriei sale și a proiectului său mântuitor, continuă până la sfârșitul lumii.

Astăzi avem privilegiul să avem revelația profetică a lui Dumnezeu complet decodificată sau descifrată, până în punctul în care înțelegerea judecății Sale pentru timpul nostru este cât mai clară posibil.

Credința catolică a fost denunțată de reformatorii secolului al XVI-lea și apoi, după Revoluția Franceză și așa-numita „Iluminism”, gândurile filosofice ale liber-cugetătorilor, denunțarea catolicismului a luat sfârșit. Pot spune, așadar, că credința protestantă s-a dizolvat în gândurile liber-cugetătorilor și, de atunci încolo, umanismul materialist a unit spiritele umane ale celor trei grupuri astfel unite și împăcate într-o frăție diabolică. Lucrul a trecut neobservat, dar deschizându-mi inteligența asupra acestor subiecte, Dumnezeu mi-a permis să confirm această analiză, găsind aceste lucruri profețite în cartea „Apocalipsa” care își merită pe deplin numele: „Revelația”. Și așa se face că în „Sardes” din Apocalipsa 3:1, am găsit confirmarea condamnării unui protestantism în esență american care nu mai protesta împotriva păcatelor Romei în 1843, ci își onora duminica fără rușine, semnul însuși al autorității sale și al blestemului său.

Blestemul a căzut asupra credinței protestante în 1843, în urma unei duble judecăți din partea lui Dumnezeu, care „*cercetează rărunchii, inimile și gândurile*”, conform 2 Cronici 28:9, al cărui text integral este iată: „*Și tu, Solomon, fiul meu, cunoaște-L pe Dumnezeul tatălui tău și slujește-I cu o inimă devotată și cu un suflet binevoitor, căci YaHWèH cercetează toate inimile și înțelege **toate planurile** și toate gândurile. Dacă-L vei căuta, El se va lăsa găsit de tine; dar dacă-L vei părăsi, El te va respinge pentru totdeauna.*” Observați această precizie „**toate planurile**”, ceea ce înseamnă că El cunoaște un proiect care apare în mintea omului înainte de execuția lui. Printre protestanți, Dumnezeu a găsit roadele Romei și numai asta a fost suficient pentru a-i blestema pe toți, însă, pentru a salva ce putea fi salvat, a organizat testul „adventist” prin care, individual, protestanții își puteau demonstra dragostea pentru Isus, atașându-se de proiectul revenirii Sale profețit pentru primăvara anului 1843, de William Miller, predicatorul fermier american. Aproximativ 30.000 de suflete au crezut pentru o clipă în posibilitatea acestei reveniri a lui Hristos. Dar când aceasta nu a venit la data anunțată, credința a căzut după această dezamăgire. Unii, mai mult ușurați decât dezamăgiți, s-au întors la treburile pământești. Dar, invocând o eroare, Duhul a reînviat speranța unei reveniri a lui Isus Hristos pentru toamna anului 1844. Și acolo, pentru a doua oară, Isus nefiind prezent, mesajul adventist a fost respins de toți participanții; toți, cu excepția a 50 de persoane. Astfel, cu ajutorul a două încercări consecutive, Dumnezeu a putut demasca credința ipocrită a 30.000 de suflete și adevărata credință a 50 de suflete a fost revelată, fără a-i uita pe ceilalți protestanți și credincioși creștini care nu au luat parte la niciuna dintre chemările și trezirile sale profetice.

În aceste două așteptări adventiste, Dumnezeu a căutat bucuria simțită pentru întoarcerea sa în Hristos și în toți creștinii protestanți americani, dintre care doar 30.000 l-au așteptat o vreme; doar 50 dintre ei aveau în ei dragostea adevărului și au adus rodul binecuvântat în 1 Corinteni 13: „*dragostea*” sau „*harisma*” care „*se bucură de adevăr*”. Și pentru a se număra printre aceștia, cel ales trebuie să accepte toate strategiile de la Dumnezeu, inclusiv cea a „blufului”, deoarece lucrul este bine cunoscut și chiar practicat de Dumnezeu în aceste încercări adventiste: „trebuie să propovăduim minciuna ca să cunoaștem adevărul”. Acționând în acest fel, regele Solomon, poruncind ca copilul disputat să fie tăiat în două părți pentru a le da celor două mame rivale, a devenit faimos și

onorat pentru înțelepciunea divină pe care a primit-o de la Dumnezeu. Dumnezeu spusese deja despre Israel în Isaia 29:13: „*Domnul a zis: «Acest popor se apropie de Mine și Mă onorează cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine și frica lui de Mine este după datina oamenilor .»*” Ce înseamnă această oprobie? Dumnezeu ne spune că, în această stare, religia iudaică nu este mai valoroasă decât religiile păgâne. Această oprobie, la rândul ei, îi privește pe toți creștinii respinși, după ce Dumnezeu le-a testat credința de-a lungul timpului. După protestanți, în 1843 și 1844, credința adventistă de ziua a șaptea a fost, la rândul ei, pusă la încercare între 1982 și 1991. În 1994, data sfârșitului așteptării, bazată pe interpretarea mea a Apocalipsei 9:5-10, judecata lui Dumnezeu a căzut asupra organizației mondiale oficiale: „*vărsată*” de Isus Hristos, din aceleași motive ca și protestanții dinaintea lor: absența iubirii adevărului demonstrată prin lucrările Sale: respingerea luminii profetice.

Disprețul față de mărturiile Bibliei

În timp ce cerințele divine stabilite privind restaurarea doctrinară a adevărului religios profețit în Daniel 8:14 îndrumă mințile aleșilor către adevăratele standarde ale legii divine, disprețul față de Biblie îl face pe necredincios să se împovăreze cu o grea vină: ignoranța. În judecata oamenilor, ignoranța este considerată o cauză care diminuează valoarea greșelii comise de cel vinovat; dar în ceea ce privește disprețul față de Sfânta Biblie, față de Dumnezeu, această vină nu este diminuată. Ignoranța se datorează fie moștenirii unei religii păgâne, fie disprețului și dezinteresului oamenilor care trăiesc în moștenirea creștinismului.

Ceea ce îl face mai întâi pe necredinciosul disprețuitor să se simtă vinovat este atitudinea sa față de mărturiile scrise de oameni care au vrut să lase moștenire posterității mărturia vieții lor religioase plină de experiențe rezultate din întâlnirea lor cu Dumnezeu, Sfântul invizibil. Cum ar putea Dumnezeu să nu pedepsească pe cineva care nu vrea să știe, care nu vrea să știe sau să primească dovezile acțiunilor sale? Căci vederea nu este indispensabilă pentru a justifica credința; acțiunile lui Dumnezeu sunt suficiente pentru a înțelege că El există și acționează cu putere nelimitată.

Printre aceste mărturii biblice, o remarc pe cea a regelui caldeean Nebucadnețar, a cărui convertire la Dumnezeul Creator este un model unic, purtând o mare autoritate. Acest mare rege, care a dominat întregul Orient Mijlociu de astăzi, a fost moștenitorul natural al unei religii păgâne până când a descoperit mărturia celor patru tineri evrei care au ajuns captivi în Babilon împreună cu mulți alții. Convertirea sa avea să dureze, dar de la început, cerând dovezi ale puterilor sale supranaturale de la înțelepții săi, el însuși a demonstrat o inteligență rară. El poseda deja un raționament logic care l-ar face vrednic de alegerea divină atunci când s-a convertit complet la Dumnezeul Creator pe care Daniel și cei trei tovarăși ai săi i l-au revelat. Viața regelui Nebucadnețar a fost orice altceva decât obișnuită; a fost chiar excepțională. Dumnezeu l-a ales pentru ca el să dea cea mai puternică mărturie despre El dintre toți păcătoșii umani.

Puterea sa era absolută, iar guvernarea sa era apreciată de poporul său. Purta în el un simț al dreptății și a arătat că era capabil să-i lovească atât pe bogați, cât și pe înțelepți și pe săraci, atunci când acest lucru era justificat de legile caldeenilor. Visele pe care Dumnezeu i le-a dat au fost explicate de Daniel, iar aceste mărturii l-au tulburat, dar nu suficient pentru a-l converti. Așadar, Dumnezeu a folosit măsuri puternice, ceea ce dovedește importanța pe care el însuși a acordat-o convertirii și mărturiei acestui rege prestigios, moștenitor al păgânismului. Pentru a-l pedepsi și a-l face conștient de mândria sa, Dumnezeu l-a amestecat timp de șapte ani. În această stare, în care se credea un animal și se comporta ca unul, încă nu înțelegea lecția pe care i-o dădea Dumnezeu. Dar la sfârșitul celor șapte ani, spiritul său uman i-a fost redat și a descoperit, spre uimirea celor din jur, soarta pe care Dumnezeu tocmai i-o abătuse. Și lecția și-a dat rodul fericit; a fost apoi complet convertit la Dumnezeul Creator, a cărui putere imensă a experimentat-o. Înseamnă aceasta că ar fi suficient ca Dumnezeu să-i facă pe toți oamenii să treacă prin aceeași experiență pentru a obține convertirea lor? Deloc, căci Dumnezeu a acționat în acest fel față de regele Nebucadnețar pentru că, cunoscând natura sufletului său, l-a considerat vrednic de a fi condus la el. Dar acest lucru nu este valabil pentru toți oamenii; unii sunt iremediabil rebeli, precum îngerul demonic Satana, și nicio încercare nu le-ar schimba natura rebelă.

Isus nu venise încă pe pământ, dar deja divinitatea Sa acționa ca „*Bunul Păstor care își caută oile pierdute*”, în acest caz, în moștenirea păgână. Regele și-a confirmat demnitatea pentru alegerea divină și, în numele Dumnezeului Creator, ne-a adresat această mărturie magnifică relatată de Daniel în scrierile sale: Dan. 4:34-37: „*După vremea hotărâtă, eu, Nebucadnețar, mi-am ridicat ochii spre cer și priceperea Mi s-a întors la mine. L-am binecuvântat pe Cel Preaînalt, l-am lăudat și L-am preaslăvit pe Cel ce trăiește veșnic, a cărui stăpânire este o stăpânire veșnică și a cărui împărăție dăinuie din generație în generație. Toți locuitorii pământului nu sunt nimic înaintea Lui: El face ce vrea cu oștirea cerurilor și cu locuitorii pământului și nu este nimeni care să-L poată opri mâna sau să-L spună: Ce faci?*” „*În vremea aceea, priceperea Mi s-a întors la mine; slava împărăției mele, măreția și strălucirea mea mi-au fost înapoiate; sfetnicii mei și nobilii mei m-au întrebat înapoi; am fost înapoi în împărăția mea și puterea mea a crescut numai.*” „*Acum, eu, Nebucadnețar, îl laud, îl preamăresc și îl slăvesc pe Împăratul cerurilor, ale cărui lucrări sunt adevărate și căile Lui drepte și pe cei ce umblă cu mândrie îi poate smeri.*”

Prin urmare, este ușor de înțeles importanța pe care Dumnezeu o dă acestor cuvinte care ar trebui să convingă pe fiecare om nerăzvrătit față de El, pentru convertirea și mântuirea sa. De asemenea, este la fel de ușor de înțeles vinovăția foarte mare a urechii care refuză să audă aceste cuvinte care mărturisesc existența marelui Dumnezeu invizibil. Refuzul de a auzi sau de a vedea constituie primul nivel al vinovăției umane care condamnă la moarte veșnică și definitivă pe toți cei care comit această eroare de comportament.

Mult prea multe ființe umane cred că se pot proteja sub pretextul ignoranței, dar în țările creștine unde Biblia este răspândită și uneori oferită gratuit, acest pretext îi condamnă. Cât despre popoarele necreștine, acestea au datoria de a-L căuta pe adevăratul Dumnezeu și nu sunt justificate prin

atașamentul față de tradiția lor religioasă. Numai credința creștină prezintă o cale logică construită pe mărturia poporului evreu, revelator al unicului Dumnezeu și creator a tot ceea ce este și trăiește. Și fiecare ființă umană, primind de la Dumnezeu inteligența care o ridică deasupra fiarei, a animalului, are datoria de a raționa logic. În povestea Ierihonului, prostituata Rahab, moștenitoare a păgânismului națiunii sale, a ales să-l abandoneze pentru a se alătura poporului adevăratului Dumnezeu. Această mărturie îi face și astăzi să se simtă vinovați pe toți cei care nu imită comportamentul ei printre popoarele pământului. Căci într-adevăr, a crede în existența lui Dumnezeu și a recunoaște că, în calitate de creatură, fiecare ființă umană este responsabilă în fața Lui este primul nivel care duce la alegere. Abia după acest prim pas, creatura va descoperi legile și rânduielile Sale care reglementează întreaga viață a celor aleși. Pedagogia spirituală se bazează, așadar, pe mai multe niveluri succesive, iar în toate aceste niveluri, alegerea greșită are ca rezultat vinovăția față de Dumnezeu: păgânul disprețuiește Biblia și mărturiile ei; în anul 30, evreul tradițional respinge proiectul mântuitor profetizat și realizat de Dumnezeu în Isus Hristos și, în consecință, în Revelația Sa, Apocalipsa, Isus îl identifică cu „*sinagoga Satanei*”, în Apocalipsa 2:9 și 3:9; în anul 538, creștinul romano-catolic schimbă norma religioasă creștină și restabilește normele păgâne (lucruri moștenite în normele ortodoxe și anglicane); în 1843, protestantismul a justificat duminica catolică; în 1994, adventismul a favorizat relațiile umane cu dușmanii lui Dumnezeu. În toate experiențele lor, cei vinovați refuză să ia în considerare lumina divină adusă în timpul lor. Alte religii nu au nicio legitimitate în planul mântuitor pregătit de Dumnezeu și profetizat de slujitorii Săi profetici doar în Biblie sau în scrierile care o luminează.

DUMNEZEU: CEL MAI MARE STRATEG

Deoarece controlează totul, organizează totul, Dumnezeu este, fără îndoială, cel mai mare dintre strategii. Planul Său de mântuire se bazează pe o strategie construită pe reacția adversarului (adversarelor) Său (Săi). Asemenea unui jucător de șah, El își pregătește jocurile pe baza unor succesiuni multiple de alegeri care îi permit să-și învingă adversarul și să-l facă „șah-mat”. Când omul răzvrătit alege să nu-L asculte pe Dumnezeu sau chiar să-L ignore, nu face decât să-și facă rău sieși. Dumnezeu îi permite omului să-L respingă, să nu-L asculte, să-L disprețuiască pe toată durata vieții Sale; în consecință, va muri așa cum ar muri un animal, fără speranță. Da, Dumnezeu poate tolera acest comportament ostil pentru o lungă perioadă de timp, pentru că El este cu adevărat interesat doar

de acele ființe umane care se dovedesc demne de alegerea Sa, demne de dragostea Sa, demne de viața veșnică ce va continua în prezența Sa.

Strategul divin și-a organizat planul de mântuire conducându-și aleșii din întuneric la lumină; ceea ce explică alegerea sa de a-și revela dragostea mântuitoare abia după 4.000 de ani de întuneric. Dacă Biblia prezintă noul legământ ca un timp de libertate, este pentru că vechiul legământ era văzut ca o sclavie doctrinară religioasă. Numeroasele rituri îndeplinite de leviți în sanctuarul construit de oameni erau împovărătoare și periculoase pentru cei care nu respectau detaliile prescrise de Dumnezeu. Și trebuie să ne amintim din această experiență că Dumnezeu a rămas același, după ce și-a dat viața ca răscumpărare pentru mântuirea aleșilor săi aleși în timpul celor 6.000 de ani ai programului său profetic fiecare săptămână prin primele sale șase zile; a șaptea zi sau Sabatul, sfințit de Dumnezeu, privind doar pe aleși și intrarea lor victorioasă și glorioasă în al șaptelea mileniu. Și acest subiect mă conduce să vă subliniez acest punct important. Pentru Dumnezeu, cel mai serios lucru nu este venerarea „soarelui” practică de cultul religios roman al „duminicii”. Ceea ce este grav este lipsa de respect față de ziua sfântă pe care a sfințit-o de la crearea lumii, deoarece această zi sfântă este plasată la sfârșitul săptămânii datorită semnificației sale profetice, care este de a marca sfârșitul marelui plan de mântuire pregătit de marele Dumnezeu Creator. Pedepsa aplicată lui Moise ne-a învățat că Dumnezeu nu este la fel de intolerant față de nimic precum denaturarea planului și a proiectelor sale pentru pământ și locuitorii lui. Iar a afirma că ziua soarelui este ziua finală înlătură orice semnificație profetică din organizarea săptămânii de către el.

Multe popoare au venerat soarele până în anul 321, când Constantin I i-^a pus pe creștinii din Imperiul Roman să adopte prima zi care îl celebra. Dumnezeu nu a distrus Egiptul din cauza cultului său față de „Re”, zeul său soare, ci din cauza persecuțiilor impuse poporului său evreu. Aceste popoare erau toate păgâne pe cât posibil, fără nicio relație cu Dumnezeu. Prin urmare, alegerea cultului lor avea o importanță redusă pentru el. Dar când, în anul 321, ziua soarelui a fost adoptată de creștini, situația a fost foarte diferită, deoarece de data aceasta credința creștină a poporului L-a venerat pe adevăratul Dumnezeu glorios, onoarea Sa a fost atacată, iar numele Sa a fost atașat păgânismului. Acest verset din Isaia 1:13 ne permite să înțelegem cauza mâniei Sale și pedepsele „*trâmbițelor și ale plăgilor de apoi*” care vor rezulta din ea: „*Nu mai aduceți jertfe deșarte; tămâia*”, lunile noi, *sabatele și adunările sunt o urâciune pentru Mine ; nu voi mai vedea nelegiuire asociată cu sărbătorile solemne.*” Acesta este, desigur, un verset din vechiul legământ, iar cei vinovați vor spune în continuare că îi privea doar pe evrei, dar adevărații Săi copii care Îl iubesc știu că nu este cazul. Acest mesaj privește atât noul legământ, cât și pe cel vechi. Știm că „*tămâia*” riturilor sanctuarului simboliza rugăciunea unei mireasme dulci care se ridică la Dumnezeu în numele jertfei mielului Isus Hristos. Astăzi, în 2022 și din 321, dar în mod imperativ din 1843, „*adunările*” organizate în „ziua soarelui” sunt „*îngrozite*” de Dumnezeul Creator numit Isus Hristos pe pământ. Această practică odioasă este, în ochii săi, o „*crimă*” pe care creștinii rebeli o „*asociază*” cu lucrarea sa de mântuire, care se bazează pe jertfa sa în Hristos. Citând „*Sabatele*”, Dumnezeu vizează toate „Sabatele”, adică toate sărbătorile religioase pe care le-a rânduit sau pe cele pe

care oamenii le-au inventat pentru a i le dedica. Dumnezeu nu așteaptă de la om ofrande și zile de sărbătoare, ci cere doar simpla ascultare de ceea ce a rânduit în Isus Hristos. Și din preceptele antice rămân doar câteva lucruri, dar tot ce este, în ochii săi, esențialul: standarde alimentare și igienice sănătoase, respectul pentruânduiala sa în ceea ce privește timpul și datoria de a reflecta în iubire și compasiune gloria naturii sale divine. Acum, aceste lucruri nu sunt impuse, ci sunt alese de adevărații săi aleși. Aceasta este ceea ce le permite acestor adevărați aleși să fie copii ai păcii, deoarece iubirea nu se obține prin război sau persecuție. Rodul răutății este adus de falsul creștinism, care folosește dogme religioase pentru a-i persecuta pe cei slabi și docili. Și mai întâi, evreii au manifestat acest rod al răutății împotriva primilor creștini, apoi după ei romanii au acționat în același mod, până la pacea vicleană și înșelătoare acordată de împăratul Constantin I ' falsul convertit care a rămas toată viața un închinător al „Soarelui Neînvins”, onorat de părinții săi și de mama sa, care era mare preoteasă a acestei divinități. Din această moștenire apar soarele și razele sale solare în imaginile sacre ale cultului romano-catolic pentru a simboliza gloria lui Hristos.

În vechiul și noul legământ, aleșii sunt puțini și rari, Dumnezeu a clarificat acest lucru în acest verset din Isaia pe care Pavel îl citează în Romani 9:27: „*Isaia, la rândul său, strigă cu privire la Israel: Chiar dacă numărul copiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, numai o rămășiță va fi mântuită* ”. » Apartenența la poporul lui Israel nu oferea, așadar, nicio garanție a alegerii divine, iar Dumnezeu le-a permis aleșilor săi să știe acest lucru dinainte. De aceea, în 538, el a dat Romei papale o dominație fals creștină care a adunat sub autoritatea sa toți creștinii loviți de blestemul „zilei soarelui” al împăratului Constantin, și aceasta începând cu 7 martie 321. Sub dominația papală, acest nume a fost schimbat în cel de „ziua Domnului”, în latina originală „dies dominica”, tradus în franceză ca: duminică. Cu toate acestea, în limba engleză folosită de SUA, numele păgân a fost păstrat. Și acest lucru nu este fără motiv, deoarece America este cea care va apăra falsa zi a Domnului în ultima probă de credință profețită de Dumnezeu pentru ceasul revenirii gloriosului Hristos. Este de înțeles că prezența clară a numelui „ziua soarelui” în calendarul său săptămânal, în engleză „Sunday”, va înlătura orice scuză pentru el atunci când Dumnezeu își va aminti cerința de a respecta sfântul său Sabat pentru ultima dată. Limba engleză va mărturisi subterfugiul în favoarea sfântului Sabat și toți cei care nu iau în considerare acest fapt vor suferi mânia dreaptă a lui Dumnezeu și vor fi distruși de el.

De-a lungul timpului, deoarece sondează mințile omenești, Dumnezeu are întotdeauna capacitatea de a judeca ființele umane și de a ști cine este fiecare dintre ele cu adevărat. Dreptatea Sa se aplică, așadar, fără posibilitatea de eroare tuturor. Pentru că am crezut în El și în puterea Sa nelimitată, am întreprins studiul profețiilor Sale, ceea ce m-a făcut să descopăr admirabilul și atotputernicul strateg care este. Acest cuvânt strategie este cel mai potrivit pentru a defini planul Său salvator, deoarece are în opoziție cu El un singur dușman: tabăra rebelă și multitudinea ei de forme. Responsabilitatea pentru această rebeliune cu multiple fațete este pusă pe seama îngerului căzut numit astăzi Satan, deoarece el a fost, în istoria vieții, prima creatură vinovată de rebeliune împotriva lui Dumnezeu. Cei dintre îngerii care L-au imitat și L-au urmat nu sunt mai puțin vinovați, deoarece

alegerea de a se răzvrăti a venit de la ei în cunoașterea iubirii divine. Pe pământ, ignoranța adevărului biblic, confiscată de călugării și clerul catolic, nu l-a împiedicat pe Dumnezeu să identifice suflete frumoase, demne de iubirea Sa. Dumnezeu păstrează secret acest gen de lucruri, dar publicarea Sfintei Biblii în secolul al XVI-lea ^a schimbat situația. Respectarea rânduielilor prescrise a devenit standardul de alegere în acea epocă și, în mijlocul altor contrafaceri războinice, adevărata credință protestantă pașnică a putut să se manifeste concret prin restaurarea lui Hristos la rolul său mântuitor diminuat în doctrina catolică.

După numeroase și complet inutile masacre, Revoluția Franceză a pus capăt despotismului persecutor al catolicismului romano-catolic papal. Ca o sabie răzbunătoare, ea a distrus masiv tabăra catolică, de la monarhul francez Ludovic al XVI-lea până la Papa Pius al VI-lea, care a murit la Valencia în 1799, prizonier la ordinul Directoriului Republican. Pacea religioasă a fost apoi impusă întregii lumi creștine occidentale. Căci, în opoziție, războiul distructiv a pus toate aceste națiuni din Europa Occidentală împotriva regimului imperial francez stabilit de Napoleon ^{Bonaparte}. Războaie de cucerire teritorială aveau să se succedă, dar religia nu mai era motivul agresiunii. În acest context de pace religioasă, Dumnezeu plasează tema Apocalipsei 7, un context de pace religioasă occidentală în care, în 1844, l-a introdus pe Joseph Bates, un ales al procesului adventist, în practica Sabatului, abandonată din 7 martie 321. Cu toate acestea, un grup non-adventist restaurase și adoptase practica sa, grupându-se sub numele de „baptiști de ziua a șaptea”. Prin urmare, Dumnezeu a folosit acest grup pentru a introduce Sabatul unuia dintre cei pe care încercarea credinței adventiste îi alesese și care astfel s-a arătat vrednic de a fi sfințit prin această „pecete” vizibilă a „Dumnezeului viu” invizibil. Această experiență ne învață că practicarea Sabatului însoțită de disprețul față de vocea profetică nu are nicio valoare pentru Dumnezeu. Pentru fericirea sa veșnică, Joseph Bates avea ambele subiecte în favoarea sa; dragostea sa pentru adevărul divin a fost perfect demonstrată. Și astfel era vrednic să beneficieze de dragostea divină și de toate binecuvântările ei. După el, între 1844 și 1867, alți adventiști au adoptat și ei practica Sabatului, dar rețineți că toți au fost mai întâi „adventiști”, ceea ce înseamnă că au acordat un mare interes revelațiilor profetice care anunțaseră revenirea lui Hristos succesiv pentru primăvara anului 1843 și toamna anului 1844. Această lecție este cea care îi va vinova teribil pe creștinii adventiști de ziua a șaptea testați la rândul lor de anunțul meu despre revenirea lui Hristos pentru 1994; nearătând același interes, Isus i-a vomitat și i-a abandonat alianțelor diabolice.

Pacea religioasă stabilită în jurul anului 1800 avea să vadă realizarea unor războaie, dar mai ales a primelor două războaie mondiale, respectiv 1914-1918 și 1939-1945. Aceste două războaie, deja foarte mortale, au fost roadele directe ale blestemului lui Dumnezeu care a lovit popoarele catolice și protestante din Europa. Dumnezeu le-a semnalat europenilor că nu erau în conformitate cu El, cu principiile și legile Sale. Și trebuie menționat că aceste două războaie foarte strânse sunt, în noul legământ, echivalentul primelor două deportări ale lui Israel în Babilon, efectuate succesiv, pe vremea regelui Ioiachim în 605 î.Hr. și pe vremea regelui Ioiachim, succesorul său, în 597 î.Hr. La a treia deportare, pe vremea regelui Zedechia, în 586 î.Hr., Israelul nu mai există ca națiune, orașul și

templul au fost distruse, poporul este în întregime deportat și închis în ținuturile dominate de regele Nebucadnețar. Foarte logic, echivalentul în era noastră creștină este al Treilea Război Mondial. În ambele experiențe, Dumnezeu dezvăluie, la nivelul trei, limita răbdării Sale față de cei vinovați și de fiecare dată mânia Sa este dezvăluită printr-o distrugere imensă de vieți omenești și bunuri pământești. Pentru al Treilea Război Mondial pe care îl profetește prin simbolul „*trâmbiței a șasea*”, Isus dă un ordin ucigaș în Apocalipsa 9:13-15: „*Îngerul al șaselea a trâmbițat. Și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu, zicând îngerului al șaselea care avea trâmbița: „Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați în marele râu Eufrat”. Și **cei patru îngeri, care erau pregătiți pentru ceasul acela, ziua, luna și anul**, au fost dezlegați ca să ucidă a treia parte din omenire.* » Acest verset este interesant deoarece îi citează pe « *cei patru îngeri care erau pregătiți pentru ceasul acela, ziua, luna și anul* » deja prezentați în Apocalipsa 7, unde Dumnezeu își stabilește lungă pace religioasă: versetele 2-3: « *Și am văzut un alt înger urcându-se de la răsărit, având pecetea Dumnezeului celui viu. Și a strigat cu glas tare către **cei patru îngeri cărora li s-a dat să vatăme pământul și marea**, și a zis: Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pecetlui pe frunțile slujitorilor Dumnezeului nostru.* » Prin urmare, putem înțelege că prin eliberarea acestor „*patru îngeri*” demonici în 2022 și 2023, lucrarea de pecetluire a aleșilor lui Hristos este finalizată; ceea ce înseamnă că Dumnezeu a selectat dintre toți cei care trăiesc în prezent pe puținii aleși vrednici de mântuirea Sa. El a judecat deja inimile și gândurile lor care nădăjduiesc doar în El și așteaptă cu răbdare ceasul glorios al venirii Sale în Isus Hristos, divinizat și glorificat.

În materie de pace, cea pe care Dumnezeu a acordat-o Europei Occidentale între 1945 și 2022 este excepțională și remarcabilă. Dar ce strategie se ascunde în spatele acestei oferte atât de plăcute? Este dublă, având un sens binecuvântat de a promova împărtășirea luminii către aleșii Săi și un sens opus de blestem pentru ceilalți, pentru că lungă pace le va permite să parcurgă până la capăt calea pierzării. Pacea ucide credința, omul ajunge să creadă că a obținut-o prin faptele sale, Dumnezeu este ignorat, dat la o parte, șters din gândurile umane care văd viitorul etern ca fiind al lor. În această stare de spirit, ei pot da frâu liber imaginației lor alimentate de mulțimea de demoni invizibili, dar foarte activi. Atunci reapar roadele deja aduse în Sodoma și Gomora: homosexualitatea și excesele sale multigen condamnate de popoarele rusă și musulmană. Pentru a atinge acest nivel înalt de impietate, a fost necesar să se aștepte până când ultimii martori oculari ai celui de-al Doilea Război Mondial au dispărut aproape cu toții, de unde și această lungă perioadă de pace de 77 de ani.

Luați în considerare, așadar, avantajul vostru, căci vă prezint în limbaj simplu strategia pe care Dumnezeu a revelat-o pentru acest teribil al Treilea Război Mondial, ultimul pe care falșii creștini îl identifică cu bătălia „Armagedonului” citată în Apocalipsa 16:16. La rândul lor, ei se înșeală în privința timpului, deoarece „Armagedonul” este precedat de „*a șasea trâmbiță*”, iar cei, mulți, care vor fi uciși de ea nu vor supraviețui acestui ultim test al credinței numit „Armagedon”.

În fiecare zi ascult reflecțiile și analizele făcute de așa-ziși comentatori „specialiști” în mass-media. Aud doar cuvinte care exprimă speranța sufletelor lor: victoria Ucrainei și înfrângerea Rusiei. Profitați de avantajul vostru, pentru că, în lumina revelațiilor divine, știți înaintea ca lucrul să se întâmple că Rusia își va învinge dușmanii occidentali, că va invada Israelul și Egiptul, jefuind bogățiile arheologice care au îmbogățit-o atât de mult. Știți, de asemenea, că, după ce își va folosi forța distructivă împotriva națiunilor europene, Dumnezeu va distruge Rusia prin arma nucleară a SUA. Care sunt atunci opiniile celor pe care Dumnezeu nu îi luminează și nu îi inspiră? Partea lor va fi, până la sfârșitul lor, dezamăgirea. Așadar, bucurați-vă împreună cu mine de cunoașterea strategiei divine revelate, pentru că El are puterea de a împlini tot ceea ce anunță prin profeție, iar cei care primesc „**sigiliul**” Său regal nu vor mai fi niciodată supuși dezamăgirii, „*Căci Domnul, YaHWéH, nu face nimic fără să-și descopere secretul slujitorilor Săi, profeții*”. „, așa cum proclama Amos 3:7. Dezamăgirea va fi cea a celor care descoperă cursul războiului zi de zi și care cad în capcana situațiilor momentan favorabile, deoarece după ele vor apărea situații opuse. Dar acesta este întregul scop al strategiei divine: situația favorabilă dezvăluie comportamentul natural al ființelor umane. Aparenta dominație ucraineană pentru o vreme îi determină pe oameni să-și arate sprijinul și aprobarea pentru cauza sa. Rusia va găsi, așadar, în acest sens motive întemeiate pentru a face acest tip de persoană să moară și să sufere. Strategia divină a favorizat tocmai, în lunga perioadă de pace stabilită din 1945, prăbușirea Rusiei Sovietice, între anii 1989 și 1991, dar înțelegeți interesul acestei căderi: SUA au devenit arogante și dominatoare, dezvăluindu-și adevărata natură, precum și pe cea a națiunilor occidentale aliate care au susținut-o. Odată cu Rusia slăbită, tabăra NATO a profitat de situație pentru a-și extinde sfera de influență prin Războiul Balcanic, bombardarea Serbiei, aliata Rusiei, primirea cu brațele deschise a țărilor baltice și a Poloniei, ca să nu mai vorbim de războiul purtat împotriva Irakului sub pretextul fals al Irakului.” pregătire pentru arme nucleare. Iar dovezile pentru această acuzație se bazau deja pe o interpretare înșelătoare a fotografiilor făcute de sateliții americani. Astfel, Irakul a fost invadat, armatele sale distruse, liderul său ucis, iar petrolul său controlat de Statele Unite. Dacă Rusia nu s-ar fi prăbușit, nimic dintre aceste lucruri nu s-ar fi întâmplat. Dar datorită acestui colaps temporar, despotismul capitalismului american a ieșit la iveală, dezvăluind un caracter american mascat în relațiile sale de prietenie cu aliații săi NATO. Iluminați de profeție, aleșii Domnului știu cu cine au de-a face. Statele Unite vor fi ultimii persecutori din istoria omenirii. Când vor fi distrus complet Rusia, puterea lor de neegalat le va permite să organizeze viețile supraviețuitorilor ultimului conflict mondial. „*Fiara care se ridică de pe pământ*” din Apocalipsa 13:11, își va îndeplini lucrarea împotriva celor care respectă sfântul Sabat al lui Dumnezeu și sancțiunile luate în 2022 împotriva Rusiei, după ce Irakul și Iranul confirmă duritatea măsurilor pe care sunt capabile să le ia împotriva adversarilor lor religioși. Dumnezeu le-a profețit în Apocalipsa 13:17: „**Si ca nimeni să nu mai poată cumpăra sau vinde**, „*în afară de cel ce avea semnul, sau numele fiarei, sau numărul numelui ei.*” Toate aceste lucruri sunt profețite și anunțate de marele Dumnezeu suprem, în numele lui Isus Hristos, cu aproximativ douăzeci

de secole înainte de a se împlini. Prin urmare, înțelegeți și realizați cât de importantă și vitală este cunoașterea strategiei Sale.

În înțelepciunea Sa neegalat, Dumnezeu știe cât de important este să-și liniștească slujitorii, așa că le spune întotdeauna cum, **în cele din urmă**, vor avea victorie alături de El împotriva dușmanilor lor. Acest lucru l-a determinat să inspire acest verset înțeleptului rege Solomon, care l-a scris în Eclesiastul 7:8: „***Mai bine este sfârșitul unui lucru decât începutul lui ; mai bun este un duh răbdător decât un duh trufaș*** ”. Și la aceste criterii, cel ales își adaugă credința, adică încrederea pe care o pune în promisiunile lui Dumnezeu. De aceea, detaliile desfășurării evenimentelor sunt cunoscute doar în împlinirea lor observată zi de zi, în acțiuni concrete. Cu alte cuvinte, o zicală populară spune: „Cine râde la urmă, râde cel mai bine”.

În ceea ce privește strategia, am observat mai multe exemple în relatările biblice în care distrugerea este precedată de o iluzie a unei bucurii exuberante. Primul caz îi privește pe soldații egipteni care se bucură de faptul că, în exodul lor, evreii s-au prins în capcană, înfruntând marea. Având în vedere situația, era sigur că vor fi cu toții masacrați. Cu toate acestea, s-a întâmplat neprevăzutul: Dumnezeu a deschis Marea Roșie înaintea poporului său, iar când egiptenii au intrat la rândul lor în pasajul deschis, marea s-a închis peste ei; și ei au fost cei care au murit. Pe vremea reginei Estera, guvernatorul Haman pregătise spânzurătoarea pentru evreul Mardoheu, dar el a fost cel spânzurat. În Daniel 11:29-30-31, pentru a treia oară, încrezător în victoria sa iminentă, regele grec seleucid Antioh al IV-lea a lansat un atac împotriva Egiptului în 168 î.Hr. Dar un legat roman l-a împiedicat să acționeze, ceea ce l-a înfuriat foarte tare. Atunci a aflat că un zvon despre moartea sa dăduse naștere la o bucurie publică în rândul evreilor. O a doua cauză de mânie s-a adăugat celei anterioare și, la întoarcerea în țara lor, a lovit-o cu o persecuție aspră și excepțional de sângeroasă. Dumnezeu îi profetise lui Daniel acest eveniment ca o „mare calamitate”. Infidelitatea noului legământ își merita și ea „marea sa calamitate”, iar Isus o anunță în imagini în primul capitol al Apocalipsei sale. Nu mai este greacă, ci ia forma „Soarelui” care avea să devină cauza blestemului creștinilor începând cu 7 martie 321, când prima zi dedicată lui a înlocuit sfântul Sabat al lui Dumnezeu. În momentul celei de-a șasea pedepse pentru această acțiune arogantă, „marea calamitate” este pedepsită în mod deosebit. Astăzi găsim succesiunea „iluziei” pentru 2022 și a „pedepsei” pentru 2023. Prin urmare, este normal ca în ceasul „iluziei” viitorul persecutor rus să sufere eșecuri; Ceea ce aduce bucurie publică comentatorilor media, dar să nu vă înșelați, ceea ce face diferența pe terenul din Ucraina nu este soldatul, ci tunul american sau francez de înaltă precizie, ci și ochiul de vultur al sateliților țărilor occidentale, care permite identificarea țintelor rusești asupra cărora trebuie să fie îndreptate focurile; astfel încât discursul rus are dreptate când spune că NATO este cel care luptă împotriva Rusiei. Cel care domină datorită acestui lucru tehnologiei moderne utilizate, iar tunurile și dronele precise sunt cele care îi obligă pe ruși să se retragă de pe câmpul de luptă, uneori, în locuri și pentru momente, înainte de a se întoarce împotriva furnizorilor acestei tehnologii avansate pentru marele asalt și invazie a țărilor Europei Occidentale.

Pe 11 noiembrie 2022, în Ucraina, printr-o alegere strategică, armata rusă s-a retras din orașul Herson, care nu mai era apărabil din cauza lipsei de acces la arme și muniții. Acest oraș de pe malul vestic al râului Nipru cade astfel înapoi în mâinile ucrainenilor, care se pare că nu au fost toți deportați de ruși în tabăra lor estică. Într-adevăr, în Piața Herson, locuitorii favorabili Ucrainei exultă; oamenii dansează și cântă în jurul unui foc. Cu toate acestea, Rusia nu renunță la acest oraș, iar viitorul locuitorilor săi probabil nu va fi atât de vesel pentru mult timp. Dar această demonstrație de bucurie dovedește, încă o dată, că acuzațiile aduse rușilor de către ucraineni și aliații lor occidentali nu sunt justificate de fapte. Sunt ei mai răi decât rușii înșiși? Nu se spune că cine vrea să-și omoare câinele îl acuză de rabie?

În această zi de 11 noiembrie, Republica Franceză celebrează Armistițiul din 1918 cu tot ceremonialul său tradițional. Dar ce ar crede acei „poilu” care au murit în tranșeele de la Verdun și în alte părți pentru a apăra independența țării lor, când, după moartea lor, supraviețuitorii politici au renunțat la această independență legându-și mâinile, picioarele și capul, printr-o alianță europeană care își dictează îndatoririle și legile; și asta, pentru interese comerciale și financiare sordide? Și cel mai rău lucru este că astăzi, Germania, învinsă de două ori, s-a îmbogățit, iar Franța, a fost ruinată. Este adevărat că războiul criminal din Ucraina le amintește francezilor de valoarea unei armate care să-i apere, ceea ce poate justifica sondajul conform căruia 80% dintre ei își iubesc armatele și sărbătoarea zilei de 11 noiembrie. Dar, nu are această sărbătoare un caracter corporativ care o face apreciată mai ales de politicienii și armatele care defilează cu mândrie în această zi și de mass-media care găsesc în această ocazie un subiect care atrage atenția oamenilor asupra comentariilor lor?

În adevăr, al Treilea Război Mondial vizează doar popoarele blestamate de Dumnezeu, iar copiii Săi credincioși nu sunt vizați. În această circumstanță, blândul Isus își va lăsa furia să vorbească, dând oamenii în mâinile unii altora. Pentru a explica acest comportament furios, trebuie să ne dăm seama că demonstrația Sa sublimă de iubire este desconsiderată, disprețuită, respinsă sau ignorată de aproape toți contemporanii noștri. Această atitudine este egalată doar de cea a poporului evreu, în anii 586 și 70. De aceea, rebelii nedrepti și disprețuitori de astăzi vor fi dați morții de aceeași mânie divină, aceeași furie provocată de indignarea Sa dreaptă.

Pentru aceste vremuri cumplite, Dumnezeu adresează copiilor Săi credincioși acest mesaj din Isaia 26:20-21: „***Du-te, poporul Meu, intră în odaia ta și închide ușa după tine ; ascunde-te pentru o clipă , până va trece mânia. Căci iată, Domnul iese din locuința Lui ca să pedepsească nelegiuirea locuitorilor pământului ; pământul va da la iveală sângele și nu va mai acoperi vărsarea de sânge.*** ” Comparați acest verset cu cel din Apocalipsa 9:13-15: „***Îngerul al șaselea a trâmbițat. Și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu, și zicând îngerului al șaselea care avea trâmbița: „Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați în marele râu Eufrat! ”*** Și cei patru îngeri, care erau pregătiți pentru un ceas, o zi, o lună și un an, au fost dezlegați, ca să omoare a treia parte din oameni.

Aceste versete, citate în Psalmii 2:10-12, ne prezintă un aspect puțin cunoscut și necunoscut al lui Isus Hristos: „*Acum, dar, voi, împărați, umblați cu înțelepciune; voi, judecători ai pământului, învățați-vă. ” Slujiți Domnului cu frică și bucurați-vă cu cutremur. **Sărutați pe Fiul, ca să nu se mânie și să nu pieriți de pe cale, căci mânia Lui se aprinde repede . Fericiți sunt toți cei ce se încred în El!** »*

Experiența „soluției finale” dusă la bun sfârșit de naziștii lui Hitler împotriva evreilor constituie un mesaj de la Dumnezeu adresat ultimilor săi copii credincioși. Le-a arătat că este perfect posibil ca un regim uman să decreteze exterminarea unui popor, a unei rase sau a unui anumit grup; ceea ce va fi cazul ultimilor păzitori ai Sabatului în ultimul test pământesc al credinței. Totuși, întrucât acest test are loc în contextul sfârșitului ofertei harului colectiv și individual, ultimii naziști nu vor fi autorizați de Isus să-și ducă la îndeplinire planul mortal. Intervenția sa dreaptă și răzbunătoare îi va face pe judecătorii și călăii momentului victimele mâniei sale ucigăse. Iar „fiii credincioșiei” vor intra în eternitatea marelui Sabat al celui de-al șaptelea mileniu, în primăvara anului 2030. Toți ceilalți vor fi distruși „*de strălucirea venirii sale*”, „adventusul” său; aceasta în conformitate cu programul profețit în 2 Tesaloniceni. 2:8: „*Și atunci se va descoperi cel nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va mistui cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu strălucirea venirii Sale.*”

Aici discut criteriile specifice pentru „*a șasea trompetă*” sunată de Isus Hristos.

Acest conflict global pune unele împotriva altora popoare deja separate de alegerile lor religioase. Apoi, ignorând planul revelat de Dumnezeu și apropierea sfârșitului lumii, **oamenii sunt convinși că momentul negocierilor care va pune capăt conflictului va sosi mai devreme sau mai târziu**; deși prelungirea lui începe să-i îngrijoreze din ce în ce mai mult. Acest conflict, care începe după o lungă perioadă de pace, de 77 de ani, este deja cauzat în Ucraina de un amestec etnic de origini ortodoxe ruse și romano-catolice poloneze. Imaginați-vă ce poate produce amestecul cosmopolit de grupuri etnice în Franța la momentul ales de Dumnezeu! Am comparat deja aceste recepții universaliste cu bombe cu ceas.

Pe frontul militar, descoperim în Ucraina importanța strategică a progreselor tehnologice, nu doar a dronelor și a sateliților de control, ci și a telefonului mobil care echipează oamenii chiar la locul unde luptă și îl folosesc. Utilizarea telefoanelor lor a cauzat moartea soldaților ruși, GPS-ul telefoanelor lor mobile permițând SUA și ucrainenilor să-i localizeze și să-i ucidă cu drone ucigăse sau bombardamente foarte precise. Obiceiurile vieții civile de zi cu zi trebuie abandonate urgent, deoarece acest mod de viață compromite atât modul de viață al soldatului, cât și cel al unității sale. În această perioadă de război, descoperim avantajele tehnice ale SUA, proprietarii rețelelor telefonice din întreaga lume; toate popoarele Pământului folosesc serviciul lor de „internet” și serviciul lor de satelit, asupra căruia numai ele au control complet. Războiul convențional are limitele sale. Vedem în Ucraina că puterile militare se neutralizează reciproc, deoarece au arme similare de ambele părți. Dintr-o perspectivă umană, războiul poate, prin urmare, continua atâta timp cât ambele părți au soldați și arme. De aceea, în strategia sa, Dumnezeu a plănuit o înrăutățire

a situației, făcând ca, din escaladare în escaladare, popoarele occidentale să se trezească direct angajate în acest război; asta până când SUA vor distruge Rusia și aliații săi cu arme nucleare, iar forțele rusești împrăștiate și supraviețuitoare vor riposta lovitură cu lovitură cu enormul lor potențial atomic, înainte de a dispărea cu totul. În final, judecătorul drept Iisus Hristos va fi obținut rezultatul profețit: „*o treime din oameni vor fi uciși*”. Deoarece această treime din om îi privește atât pe civili, cât și pe militari, ambii fiind judecați de Dumnezeu. De aceea, utilizarea armelor nucleare este esențială pentru a-și îndeplini planul sinistru.

Ceea ce a fost este ceea ce va fi

Dumnezeu l-a inspirat pe înțeleptul Solomon cu acest verset citat din Eclesiastul 1:9: „*Ce a fost va fi și ce s-a făcut se va face; nu este nimic nou sub soare.*” Desigur, Solomon nu și-ar fi putut imagina progresul tehnic care s-a dezvoltat atât de rapid de la mijlocul secolului al XIX-lea. În vremea sa, cunoașterea umană era foarte limitată și stabilă. Dar, trebuie să înțelegem astăzi că Dumnezeu nu vorbește despre invenții tehnice, ci despre ceea ce este cu adevărat permanent, și anume, principiul vieții. Într-adevăr, încă de la Adam și Eva, acest principiu al vieții plasează creatura care tocmai s-a născut în fața acestor două căi pe care Dumnezeu le menționează; două căi care se prezintă înaintea lui: ascultarea și viața; neascultarea și moartea. Creatura se naște pentru a exercita această liberă alegere. Dar această alegere nu poate fi făcută decât cu cunoașterea normei acestor două căi; un timp de educație și instruire este, prin urmare, esențial în prealabil. Acest alt verset din Proverbe 29:18: „*Unde nu este revelație, poporul piere; fericit este cel ce păzește legea!*” Fără cunoașterea revelației divine, sufletul uman nu își pune limite libertății. Și acest principiu se reînnoiește în toate timpurile și în toate epocile, perpetuu. Acest lucru este evident în special în societatea noastră occidentală actuală, care s-a eliberat de orice obligație față de Dumnezeu sub pretextul că se îndoiește sau nu mai crede în existența sa.

Această seducție provocată de dorința de libertate nu este nouă, deoarece a prins contur în prima creatură creată de Dumnezeu, îngerul luminii care, de la răzvrătirea sa, a devenit diavolul și Satana. Acum, diavolul a fost primul purtător al devianței numite rău din cauza dorinței sale de libertate. El nu era rău, ci propagatorul ei. Și după el, mulțimi de creaturi cerești și apoi terestre au făcut aceeași alegere pentru a-și satisface dorința de libertate. Prin urmare, despre această înrobire față de dorința de libertate a vorbit Duhul prin Solomon. I-a fost ușor să profetească reînnoirea prezenței sale de-a lungul istoriei vieții pământești. În timp ce libertatea ne obligă să mergem mereu mai departe, în schimb, Dumnezeu le spune aleșilor săi: „*Întăriți-vă! Îngrădiți-vă libertatea!*” Această îngrădire ia o formă teoretică scrisă în Biblie sub forma legilor și ordonanțelor pe care cel ales le pune în practică.

Această alegere voluntară a celui ales de a-și restrânge libertatea este ilustrată în lecția prezentată în Exod 21:5-6: „*Dacă sclavul va zice: «Îmi iubesc stăpânul, nevasta și copiii», nu voi ieși liber, Atunci stăpânul lui îl va aduce înaintea lui Dumnezeu și îl va duce la poartă sau la stâlpul ușii. Stăpânul lui îi va*

găuri urechea cu o sulă, iar robul îi va sluji pe vecie. » Amintiți-vă deja acest mesaj: alesul este „*sclavul*” lui Dumnezeu în Isus Hristos, prin care a fost răscumpărat. Alesul alege în mod liber să devină „*sclavul Stăpânului*” pentru că acesta „*îl iubește*”. În lumina acestei învățături, puteți înțelege de ce impunerea unei religii prin forță nu are sens și că toți cei care practică această metodă depun mărturie împotriva religiei lor. În această ilustrație ceremonială, Dumnezeu lovește „*urechea*” alesului său. El ia în posesie această „*ureche*”; ceea ce înseamnă că alesul trebuie acum să-l asculte doar pe el. Și acest interes pentru „*urechea*” umană este justificat de faptul că păcatul original a fost comis de Eva, pentru că ea a „ascultat” cuvintele înșelătoare ale „*șarpelui*” medium, prin care Satan, îngerul rebel căzut, i-a vorbit. La Paștele Exodului din Egipt, sângele mielului trebuia stropit împotriva ușilor caselor evreilor credincioși și ascultători. În mod similar, sângele aleșilor este legat, prin auzul său, de „*ușa, stâlpul*” casei lui Dumnezeu. Ne amintim că Isus a spus în Ioan 10:9: „*Eu sunt ușa. Dacă intră cineva pe Mine, va fi mântuit; va intra și va ieși și va găsi pășune*”; cu alte cuvinte, „*va găsi*” în viața veșnică adevărata fericire a vieții.

Demonstrația pentru care Dumnezeu a creat pământul se va încheia în curând, peste șapte ani. Astfel, găsim în această perioadă un comportament uman extrem de rebel, rodul a 77 de ani de pace și libertate religioasă. După câteva generații, copiii din Occident s-au născut și au crescut complet fără învățătura lui Dumnezeu. Ca niște bureți, ei înghit toate aspectele perverse ale progreselor libertății; toate lucrurile pe care liderul Rusiei le denunță și le proclamă în discursurile sale publice. Și această temă care spune „*ceea ce a fost va fi*” m-a condus la următoarele. Umanitatea a fost întotdeauna sedusă de fascismul autoritar. Acesta era deja cazul în Franța în 1806, Napoleon I^{si} autoritatea sa au adus glorie cuceririi Franței. Apoi, în jurul anului 1930, în Italia, același lucru s-a întâmplat cu regimul „*cămășii negre*” instaurat de Benito Mussolini. Personalitatea sa puternică i-a sedus pe italieni. În mod similar, după el, în 1933, regimul nazist al lui Adolf Hitler, cu discursurile sale grandioase care îi mascau crimele, i-a sedus pe germani. Și trebuie menționat că în Franța, chiar și la acea vreme, nașterea acestui regim nazist nu a stârnit nicio îngrijorare; nu mai mult decât nazismul prezent în Ucraina în 2014; o prezență totuși remarcată și dezvăluită în mass-media, martori la „*lovitura de stat*” care a răsturnat ordinea prezidențială stabilită în mod legitim. Dar ce este nazismul? Cuvântul a fost inventat de Adolf Hitler pentru a-și defini norma guvernamentală, care se bazează exclusiv pe forță și persuasiune. Nazismul exaltă grupul în detrimentul individului; se laudă că apără o cauză naționalistă, caută puritatea rasei sale originale și a caracteristicilor sale fizice și psihologice. Noul nazism poate avea diferențe cu cel vechi, dar împărtășește o dependență comună de forță și nevoia de a elimina fizic adversarii. M-am trezit gândindu-mă că, dacă Adolf Hitler ar reveni la viață, ar fi uimit să vadă, în 2022, descendenții celor care l-au luptat și i-au judecat pe tovarășii săi „*SS*” și pe miniștrii săi la Tribunalul de la Nürnberg în 1945, susținând și apărând cu armele lor noul nazism ucrainean. Trebuie spus că pentru occidentali, nazismul este legat doar de agresiunea sa împotriva unei alte țări, ceea ce a făcut Hitler împotriva Sudeților și Poloniei. Așadar, astăzi, pentru ei, nazistul este rus. Mai mult, cum se poate identifica un nazist când este de

religie evreiască, când nazismul este legat în primul rând de „Shoah”, tentativa de exterminare a evreilor de către Germania nazistă? Pentru mine, prima persoană care o susține este deja nazist; ceea ce face grupul militarizat „Azov” în Ucraina. Și faptul că poporul ucrainean îi consideră pe acești naziști eroii lor nu este surprinzător în sine, din moment ce germanii au făcut același lucru între 1933 și 1945. Cu siguranță, tabăra occidentală nu se află în revendicarea nazismului precum ucrainenii din „Azov”, iar ucrainenii nu sunt toți revendicați și presupuși naziști, dar într-o situație de război, nevoia de luptători zeloși și eficienți îi face apreciați de poporul lor. Pe vremea sa, sângerosul Nero își încânta poporul oferindu-le spectacole sângeroase în arenele Romei și ale imperiului. Și nazismul lui Hitler nu a fost, de fapt, decât o renaștere a acestor regimuri care se impun pentru o vreme prin forță și putere coercitivă.

Pentru copilul lui Dumnezeu care observă aceste lucruri, un singur lucru trebuie ținut minte: că apariția acestor puteri războinice este voită și organizată de Dumnezeu, deoarece are nevoie de ele pentru a pedepsi omenirea vinovată. Când a vrut să elibereze Israelul de sub ocupația filistenilor, Dumnezeu a organizat pretextul disputei care l-a determinat pe Samson să lupte împotriva lor până i-a nimicit. În 2022, a făcut același lucru, exploatând atașamentul occidentalilor față de regulile lor internaționale, pe care, ca învingători ai celui de-al Doilea Război Mondial, SUA le adoptaseră în Occident, încercând să le impună restului națiunilor și popoarelor pământului prin mijloacele oficiale ale ONU. Și printre aceste reguli, cele ale dreptului popoarelor la autodeterminare și inviolabilității teritoriului lor au devenit cauza ruinei progresive pentru toate națiunile pământești.

Așadar, pe scurt, rețin că „*ceea ce a fost și ce va fi*” se referă la comportamentul uman rebel pe care Dumnezeu a trebuit să-l pedepsească de multe ori și va continua să-l pedepsească până la ultima dintre pedepsele Sale.

La 17 noiembrie 2022, situația Rusiei nu este una strălucitoare, nefiind pregătită pentru o confruntare militară convențională. De aceea, forțat de accelerarea evenimentelor, și anume de cererea Ucrainei de a se alătura taberei NATO, Vladimir Putin a vrut să-și numească intervenția o „operațiune specială” și nu un război. Pe teren, echipamentele sale au fost distruse de dronele folosite de ucrainenii, iar apoi stocurile sale de muniție și combustibil au fost distruse la rândul lor de tunurile ultra-precise Caesar și Himars. Acest război ucide mulți oameni, dar mai ales prin bombardamente de la distanță de ambele părți. Avansurile ucrainene sunt în primul rând rezultatul retragerii armatelor rusești lipsite de arme și muniții. Avansurile rusești s-au datorat și retragerii ucrainene. Pacea instaurată prea mult timp a slăbit ardoarea războinică a Rusiei de astăzi. Se trezește ca un urs după luni de hibernare și descoperă că vechiul echipament de război este învechit. Dar are timpul și demografia, sau mai degrabă cifrele, de partea ei. Noul său echipament iranian de drone tocmai i-a permis să distrugă un tun Caesar francez aflat în mișcare la 40 km în interiorul zonei controlate de Ucraina. În curând, aceștia vor putea acționa, la rândul lor, precum ucrainenii. Dar pentru a obține acest rezultat, Vladimir Putin va trebui să răspundă nevoilor urgente exprimate de soldații săi, în ceea ce privește echipamentul de iarnă, munițiile și armele moderne eficiente și liderii capabili să organizeze strategic

acțiunile trupelor sale care se confruntă cu un război real, nu cu o simplă „operațiune specială”. Deoarece trupele rusești au fost victime ale dorinței sale de a-și limita acțiunea încă de la începutul intervenției sale pe pământ ucrainean. De fapt, Dumnezeu a pregătit Rusia pentru intervenții majore împotriva Europei în care armele sale speciale, pe care și-a construit specialitatea, vor fi foarte eficiente și foarte mortale. Căci, potrivit lui Iisus Hristos, în Europa creștină necredincioasă, „ o treime din omenire va fi ucisă ”; în special din cauza disprețului arătat de falșii creștini față de sfântul Sabat al adevăratei zile a șaptea, sâmbăta, sfințită de Dumnezeu de la stabilirea sa inițială, la sfârșitul primei săptămâni a creației și obiectul celei de-a patra dintre cele zece porunci a legii sale regale; dar și din cauza dezinteresului lor arătat față de profețiile sale biblice, pe care le numește „ mărturia lui Isus ” în Apocalipsa 19:10: „ Și m-am aruncat la pământ să mă închin Lui; dar el mi-a zis: «Beneficiază-te să nu faci una ca asta! Eu sunt împreună slujitor cu tine și cu frații tăi, care țin mărturia lui Isus. Închină-te lui Dumnezeu. Căci mărturia lui Isus este duhul profeției .”

Situația din Europa

Situația actuală din Europa se bazează pe experiențele individuale ale țărilor pe care le cuprinde din 1945 până în prezent.

De mult timp vedem Germania conducând această Uniune Europeană. Există mai multe explicații pentru aceasta, inclusiv faptul că, la fel ca Japonia, care a fost învinsă de SUA în al Doilea Război Mondial, a fost susținută de această puternică țară economică și financiară la nivel militar. A beneficiat de protectoratul american și a putut astfel evita costuri militare costisitoare; economii investite în dezvoltarea industrială a națiunii. Îmi amintesc că, la momentul creării Uniunii Europene, moneda germană, „marca”, era de patru ori mai mare decât „francul” nostru francez. Prin urmare, a ales să acorde euro o valoare și mai mare, de aproximativ 6,60 franci. Acest curs de schimb a beneficiat-o pentru că era bogată, dar a dezavantajat o țară mai puțin bogată, precum Franța și alte națiuni europene. S-a angajat pe deplin în globalizarea comerțului și a început prin a exploata Portugalia, cea mai puțin bogată dintre cele șase țări unite la început, în cadrul Europei la momentul intrării sale în Europa. Comisarii europeni au încurajat antreprenorii să își mute sediile companiilor în țările europene cu cele mai puține impozite. Astfel, decalajul s-a mărit chiar în Europa, deoarece țările moderat bogate și-au văzut sursele de bogăție mutându-se către țări mai sărace. În 1990, bogăția Germaniei i-a permis să absoarbă revenirea Germaniei de Est, a cărei exploatare a îmbogățit-o ulterior și mai mult.

Un al doilea motiv care explică situația economică a Franței și Angliei este, în esență, faptul că aceste două țări și-au construit îmbogățirea pe colonizare; astfel încât decolonizarea le-a plasat într-o poziție **de îndatorare** față de popoarele colonizate. Aceste două țări s-au simțit obligate să primească toată

mizeria emigrată din fostele lor colonii. Și dintre cele două țări, Franța a suferit cele mai mari pagube, deoarece principiile sale republicane, motto-ul său „libertate, egalitate, fraternitate” și apărarea drepturilor omului, aplicate universal de generațiile recente, au făcut din această primire sistematică o povară grea care a ruinat-o. Șomajul în rândul cetățenilor a crescut cu atât mai mult pe măsură ce bărbații și femeile au intrat în concurență în activitatea profesională; mai mult, într-un cuplu, cel mai adesea, de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, gospodina a devenit rară, preferând sau necesitând o activitate profesională. Pentru a justifica această primire, se spune în Franța că lucrătorii străini nu fură locurile de muncă franceze pentru că ocupă locuri de muncă pe care francezii refuză să le facă. Acest lucru este adevărat, dar cedând acestei obligații, întreaga Franță plătește prețul. Cum se descurcă națiunile care nu doresc să primească imigrație? Cei mai puțin educați ocupă aceste locuri de muncă nerecompensante, iar națiunea beneficiază de acest lucru și evită astfel dezavantaje grave. Însă faptul că un loc de muncă are un aspect neplăcut nu îl face mai puțin indispensabil și, ca atare, demn de a fi remunerat corespunzător.

A separat Dumnezeu popoarele prin limbă fără motiv? Poate omul să încalce acest principiu fără a suferi dezavantaje? Păstrând puritatea rasială a poporului său Israel, căruia i-a interzis căsătoria cu străini, nu le-a dat Dumnezeu oamenilor de pe întreg pământul un model de imitat? De ce reprezintă amestecul rasial și etnic un mare pericol? Pur și simplu pentru că mulțimi de demoni invizibili exploatează această situație pentru a o transforma într-o problemă. Ei lucrează și activează în mințile oamenilor, străduindu-se să-i convingă că diferența este insuportabilă. Dumnezeu îi lasă să acționeze liber, iar consecințele activităților lor sunt doar cele ale disprețului arătat față de norma prescrisă de Dumnezeu. Rasismul inspirat de demoni este diabolic, dar rasismul inspirat de Dumnezeu își propune doar să evite problemele. Aleșii Săi sunt selectați dintre toate popoarele, națiunile, limbile și triburile pământului; prin urmare, nu pot fi acuzați de „rasism” în sensul peiorativ al termenului. În spatele culorii pielii sau al limbii se află un suflet uman invitat de Dumnezeul ceresc să intre în gloria unui corp ceresc care îl va face identic cu îngerii credincioși. De aceea, pentru aleșii Săi, aspectul fizic nu are nicio importanță. Nu este același lucru cu religia diferită adusă de emigrant. Ea vine să concureze cu planul divin, aduce cu ea moartea; prima și „*a doua moarte*” sunt și mai formidabile, deoarece au consecințe veșnice.

Chiar și în cadrul acestei Europe, compusă din națiuni bogate și sărace, domnește concurența, așa-zișii parteneri concurând între ei. Iar războiul comercial intern îi avantajează pe cei mai bogați și mai puțin dezavantajați social, adică, încă o dată, Germania. În Europa, aceasta ocupă vârful unei piramide, la fel cum o fac și SUA la nivel occidental și chiar global. Popoarele intermediare sunt exploatate și menținute la un nivel inferior. Acesta este principiul piramidei. Germania învinsă a primit laptele politic al SUA și, prin urmare, nu este surprinzător că, în calitate de vârf al acesteia, reproduce modelul lor în Europa, chiar și în forma sa; „landurile” sale seamănă cu „statele” care alcătuiesc SUA.

În prezent, angajamentul Germaniei de a sprijini cauza Ucrainei a fost decisiv; actualul președinte al Comisiei Europene este german. Uite, Hitler, al

treilea „Reich” al tău a devenit o a patra realitate! În spatele Germaniei, celelalte națiuni europene s-au raliat alegerii ei, cu excepția Ungariei. Cine altcineva ar îndrăzni să o contrazică? Încă și întotdeauna cei mai bogați își impun alegerile.

Fiecare popor este marcat de experiența sa. Franța a fost în avangarda normei umaniste încă de la Revoluție, dar vă reamintesc încă o dată că inițial „drepturile omului” îi priveau doar pe bărbații francezi, iar aplicarea lor universală este recentă. Francezii au asimilat această normă până la punctul în care li se pare universală, dar acest lucru este departe de a fi cazul. În realitate, concepția lor despre aceste drepturi este o excepție franceză. Pentru SUA, aceste drepturi nu împiedică exploatarea acestui om și nu s-au abținut. Restul națiunilor recunosc doar parțial aceste „drepturi ale omului”, iar unele țări estice le contestă în întregime. Acest lucru, la rândul său, face din acest drept o cauză de dispute și opoziție războinică. Convinși că oferă modelul perfect ființelor umane, francezii au mari dificultăți în a accepta faptul că alegerea lor personală nu este împărtășită de toate popoarele. Iar acest comportament se regăsește la nivel european și chiar occidental, inclusiv în America și Canada. Țările estice se trezesc, îmbogățite și puternice și își fac cunoscute opiniile și dreptul de a fi diferite. Și principiul libertății, atât de drag occidentalilor, le conferă aceste drepturi. Drept urmare, Occidentul este prins în capcana gândirii sale liberale, care a devenit „libertariană” și, mai grav, „liberticidă”, prezentând, conform modelului său american, cele mai ridicate rate ale criminalității și forme de insecuritate.

Datele fixate de YaHWéH

Când a apărut nevoia de a crea umanitatea pământească, marele Dumnezeu Creator YaHweh a pregătit un fel de vânătoare de comori spirituale pentru aleșii săi iubiți. Experiențele trăite de oameni de-a lungul timpului și de la început au fost relatate de Dumnezeu lui Moise, care le-a scris și le-a prezentat generațiilor viitoare în cele cinci cărți ale sale: Geneza, Exodul, Leviticul, Numeri, Deuteronomul. Această mărturie, dată de Dumnezeu însuși, merită și cere încrederea noastră. Iar încrederea noastră, numită spiritual „credință”, este răsplătită deoarece această mărturie constituie sursa și mijlocul de a permite sufletelor noastre să parcurgă călătoria pământească, știind de unde venim, unde ne aflăm și încotro ne îndreptăm. Aceste trei răspunsuri constituie tripticul odihnei sufletului. Faptele vizibile, notate în mod corespunzător, sunt teribil de înșelătoare, iar drumul către viața veșnică este construit mai presus de toate pe promisiunile acestui Dumnezeu invizibil, dar omniprezent și omniscient.

În planul Său, Dumnezeu s-a apropiat de umanitate într-o natură divină puternică, organizând Exodul poporului Său evreu, ales pentru a-și onora promisiunea făcută lui Avraam. El a dat dovadă de omnipotența Sa prin distrugerea armatei egiptenilor care îi înrobeau. Apoi, după ce a pus capăt acestei adunări, smulse din sclavie și moarte, i-a învățat și le-a făcut cunoscute legile Sale, rânduielele Sale, preceptele Sale. Astfel, după ce au fost martori la moartea soldaților egipteni, au aflat de la Dumnezeu teribila experiență a antediluvienilor, toți distruși de apele potopului. De asemenea, acești evrei aveau o cunoaștere

completă a lui Dumnezeu: primiseră dovezi ale iubirii Sale, ale protecției Sale și ale fidelității Sale constante, prin eliberarea lor din Egipt și știau și de capacitatea Sa de a-i distruge pe cei care i se opun. De acum înainte, doar natura lor individuală avea să fie exprimată: rebelii acționează ca rebeli, iar aleșii se comportă ca aleși. Trec luni, ani și secole, timp în care profeții primesc mesaje de la Dumnezeu prin inspirație care anunță într-un limbaj mai mult sau mai puțin clar viitorul poporului evreu și cel al poporului ales. Separ aceste două expresii, pentru că vă reamintesc, și acest lucru este foarte important, că Israelul trupesc nu este poporul ales, ci pur și simplu poporul care descinde prin moștenire din patriarhul Avraam. Și Dumnezeu a vrut să facă pentru adevăratul său viitor popor ales, din acest popor, un simbol, o imagine distorsionată a adevăratului popor ales. Dumnezeu a muștrat încontinuu Israelul unit, apoi Iuda și cele zece seminții ale lui Israel, pentru rebeliunile lor frecvente și permanente; nimic care să corespundă comportamentului adevăratului popor ales. Și dacă trebuie să tragem o lecție din experiența trăită în vechiul legământ, aceasta este că Dumnezeu judecă și sortează între oamenii care pretind a fi ai Săi, pe cei pe care îi consideră vrednici de alegerea Sa pentru viața veșnică. Această perspectivă asupra vechiului legământ, o putem privi și asupra vieții în general. Suntem născuți fie pentru a fi aleși, fie pentru a fi căzuți. Iar răspunsul se află în natura noastră individuală.

Prin scrierea Bibliei, Dumnezeu nu a căutat să răspundă curiozității umane profane. Ea a fost scrisă pentru adevărații săi aleși, căci numai ei sunt călăuziți de El, pentru a obține beneficii salutare din ea. Epoca noastră modernă a favorizat divulgarea Bibliei scrise în mai multe limbi răspândite pe întregul pământ locuit și, în ciuda acestui fapt, citirea ei este inefficientă pentru aceste mulțimi, deoarece natura lor este rebelă. Istoria mărturisește acest lucru: la începutul erei creștine, Biblia era absentă și ascunsă, iar deja credința apostolilor era pervertită de amestecul cu tradițiile păgâne. Când Biblia a fost răspândită în ^{secolul al XVI-lea}, ea a fost imediat persecutată împreună cu cei care o posedau și chiar și atunci, puțini oameni au reprodus pacifismul demonstrat de Iisus Hristos în timpul petrecut pe pământ. Nu a spus Iisus în Matei 22:14: „*Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși*”; ceea ce traduc prin: sunt mulți cititori ai Bibliei, dar puțini aleși care învață din ea și rețin lecțiile date de Dumnezeu.

Biblia este alcătuită din mii de pagini utile de știut deoarece conțin răspunsurile la ghicitorile care apar în textele profetice codificate spiritual. Descifrarea lor este extrem de ușoară, aproape la îndemâna unui copil, dar a fost făcută posibilă doar pentru aleșii aleși de Dumnezeu, care îi pune deoparte pentru această sarcină. Iar aleșii săi înțeleg doar ceea ce El vrea ca ei să înțeleagă în timpul și epoca lor. Astfel, construcția revelației profețiilor sale biblice capătă aspectul unei vânători de comori în care fiecare oprire este marcată de un adevăr contextual atașat timpului său. Și cum marcăm timpul? Prin date care leagă între ele erele succesive ale istoriei umane.

Născut la mijlocul ^{secolului al XX-lea}, am învățat de la oamenii occidentali că modul nostru de calcul al timpului se baza pe presupusa naștere a lui Hristos. Acest postulat a fost adânc gravat în mintea mea și în cea a tuturor contemporanilor mei. Și numai Dumnezeu mă putea elibera, conform voinței Sale, de acest raționament. Dar nu a făcut-o înainte de timpul ales de El, pentru că a

trebuit să adaug piatra mea la construcția profetică stabilită de poporul adventist, pus deoparte de Dumnezeu în acest scop și această funcție de revelare a profețiilor biblice; aceasta după cele două teste de credință ale așteptărilor revenirii lui Hristos anunțate succesiv pentru primăvara anului 1843 și toamna anului 1844.

În sfârșit, am o explicație foarte clară de dat rolului acestor două date, autentificate de două evenimente petrecute în Statele Unite ale Americii de Nord. Prima, 1843, este stabilită ca termenul „ 2300 seara-dimineța ” citat în Daniel 8:14, unde este scris în bună traducere din ebraică: „ *Până la 2300 seara-dimineța și sfințenia vor fi justificate* ”. Conform versetului precedent 13, această „ *sfințenie* ” desemnează poporul sfinților înșiși și, de la data definită, începe o lucrare de restaurare a marilor adevăruri care privesc preoția „ *perpetuă* ” și netransmisibilă a lui Isus Hristos și revelația condamnării duminicii de către Dumnezeu, care restaurează la locul ei printre aleșii Săi practica sfântului Său Sabat al zilei a șaptea. Însă subtil, Sabatul nu este numit, este identificat doar prin opusul său, simbol al păcatului, care constituie odihna duminicală stabilită de Roma: de împăratul roman Constantin I ^{la} 7 martie 321 și de papa Vigilius I ^{în} 538, la Roma eliberat de ostrogoți.

Din toate aceste elemente reiese că decretul din Daniel 8:14 determină data **începerii** unei acțiuni de restaurare a adevărilor biblice. Și acest început se va încheia la sfârșitul celei de-a doua încercări experimentate pe 22 octombrie 1844. Acum, am menționat recent acest verset din Ecclesiastul 7:8: „ **Mai bine este sfârșitul unui lucru decât începutul lui** ; *mai bun este un duh răbdător decât un duh trufaș* ”; pe care îl traduc prin: mai bun 1844 decât 1843. Aici trebuie să revizuim scara mărimilor și priorităților. Însuși Isus a declarat în Marcu 2:27-28: „ *Atunci le-a zis: Sabatul a fost făcut pentru om și nu omul pentru Sabat; așa că Fiul Omului este Domn și al Sabatului* ” „. El ne spune clar că, în scara valorilor, Dumnezeu îl plasează pe om deasupra Sabatului, dar nu pe orice om; doar pe cel pe care Dumnezeu îl alege pentru viața veșnică. Trag concluzia că Daniel 8:14 atribuie cuvântul „ *sfințenie* ” ca prioritate sfinților aleși mântuiți de Isus Hristos. Iar evenimentele din SUA din 1843 și 1844 atestă această prioritate, deoarece după 22 octombrie 1844, Dumnezeu a dat Sabatul ca semn al aprobării sale adventiștilor care trecuseră testul; nu l-a impus, l-a dat. De fapt, El acționează cu Sabatul așa cum a făcut-o cu harul obținut prin răstignirea sa. Sabatul a fost făcut pentru omul ales și are sens doar pentru el, așa cum Isus și-a dat viața pentru a-i mântui pe ai săi fără a-i cere părerea. Inițiativa a fost luată de Dumnezeu și El atribuie aceste două lucruri inseparabile doar aleșilor pe care îi consideră vrednici de ele, așa cum dezvăluie în Apocalipsa 3:3 în mesajul transmis la Sardes. De fapt, Sabatul nu trebuie să ascundă și să acopere omul pentru care Isus a murit și a înviat. Pentru un Multă vreme am considerat Sabatul ca o rânduială, o poruncă, pentru că într-adevăr a fost prezentat sub forma unei porunci, dar cui? Unui popor răzvrătit care L-a mâniat pe Dumnezeu în fiecare zi până când acesta i-a distrus de romani în anul 70 d.Hr. Israelul trupesc al vechiului legământ era doar o mostră a întregii umanități, ale cărei principale trăsături de caracter le purta. În spatele poruncii, Dumnezeu a ascuns în „ *pecetea* ” sa sfântă semnul răsplătirii rezervate aleșilor săi care îl iubesc și nădăjduiesc doar în el, așteptând ca „adventiști”

vrednici adevărata sa întoarcere, a cărei dată exactă le-a făcut-o cunoscută în cele din urmă: primăvara anului 2030.

Dumnezeu știa că poruncile Sale vor fi respinse și disprețuite de toate ființele răzvrătite. Prin urmare, existența acestor porunci avea scopul doar de a aplica legal și legal justa sentință la moarte pentru oamenii neascultători, deoarece neascultarea lor îi face nedemni și nepotrivii pentru viața veșnică trăită în prezența Sa. Totuși, subtil, conform principiului contrariilor, standardele poruncilor lui Dumnezeu îi plac foarte mult pe aleșii Săi, deoarece dezvăluie caracterul Său: iubit gelos, soț credincios adorabil, iar cunoașterea noastră despre adevărata semnificație a sfântului Său Sabat, care profetește odihna cerească a aleșilor din cel de-al șaptelea mileniu, este darul nostru din ceruri, privilegiul nostru rezervat pentru timpul sfârșitului nostru.

Astfel, lecția din Daniel 8:14 este mai mult înscrisă în faptele împlinite decât în textul lui Daniel însuși. 1843 este, așadar, doar ora începutului unei restaurări progresive a adevărilor distorsionate sau abandonate în învățătura religiei romano-catolice. Acum, acest început nu vizează o condamnare, ci oferta adresată celor aleși de a se distinge de masa credincioșilor printr-un comportament aprobat de Dumnezeu. Și în 1843, nu se pune problema, nici a Sabatului sfințit de Dumnezeu, nici a Duminicii romane, ci doar, și acest lucru este demn de remarcat, a interesului arătat față de un anunț profetic care fixează o dată pentru revenirea lui Isus Hristos. Alegerea făcută de Dumnezeu de a începe testul său asupra credincioșilor dezvăluie prioritatea sa: cei cu adevărat aleși trebuie, mai presus de toate, să iubească ideea revenirii sale glorioase, iar interesul lor demonstrat dezvăluie, de asemenea, în același timp, credința pe care o pun în scrierile Sfintei Biblii. Răspunsul la aceste două criterii face din 1843 un test al credinței. Însă este doar un prim test care, urmat de dezamăgirea neîntoarcerii lui Isus Hristos, nu condamnă încă definitiv concurenții, toți mai mult sau mai puțin dezamăgiți. De aceea, corectând data, profetul orei, William Miller, relansează pentru Dumnezeu o așteptare pentru 22 octombrie 1844. Știm din 2018 că această dată 1844 nu este legitimă, deoarece calculul definește clar primăvara anului 1843. Dar pentru Dumnezeu, aceste date nu sunt importante în ceea ce privește acuratețea lor, deoarece ambele anunță un eveniment care oricum nu se va produce. Ele îl interesează doar datorită efectului pe care îl produc asupra creștinilor provocați. De aceea, pentru Dumnezeu, 1844 va căpăta o valoare spirituală mai mare decât cea a anului 1843, deoarece va întări valoarea testului de credință organizat la aceste două date și chiar va marca sfârșitul testului profetic oficial și va permite în sfârșit selecția aleșilor vrednici. Spre deosebire de 1843, testul din 1844 are consecințe oficiale definitive pentru creștinii vremii. Și în această toamnă a anului 1844, pe 22 octombrie, Dumnezeu a sfințit 50 de adventiști dintre cei 30.000 dedicați speranței revenirii lui Hristos. I-a sfințit, adică i-a pus deoparte pentru Sine, pentru că citirea sufletelor lor i-a permis să cunoască profunzimea sincerității lor. Și această cunoaștere pe care numai El o avea, a împărtășit-o cu sfinții Săi îngeri prin intermediul celor două teste succesive ale credinței. Îngerii știau astfel despre judecata Sa, dar pe pământ, oamenii nu erau conștienți de ceea ce se întâmpla în viața nevăzută. Așadar, așa cum în bunătatea Sa, Dumnezeu a pus un semn pe Cain pentru a-i proteja viața, El le-a dat aleșilor

Săi adventiști Sabatul ca semn al aprobării lor. Acesta este adevăratul rol al Sabatului; nu este o rânduială, este o recompensă. În această practică, în fiecare weekend, Dumnezeu se va întâlni cu adevărații Săi copii care Îl iubesc și așteaptă întoarcerea Sa ca o certitudine. Astfel, El le va oferi experiența comuniunii autentice în numele lui Isus Hristos. Duhul Său, Duhul Sfânt anunțat de Isus, îi va instrui, îi va inspira, pentru ca lumina divină să-i lumineze și să-i umple de bucurie și veselie. Construirea și pregătirea vieții cerești începe deja pe pământ. Dumnezeu este, fără îndoială, invizibil, dar El rămâne Dumnezeu cel viu, Cel Atotputernic în cuvânt și faptă.

Punerea deoparte din 1844 avea să dea roade; în 1863, în SUA, biserica „Adventistă de Ziua a Șaptea” a fost înființată oficial. Dar planul lui Dumnezeu revelat în Daniel 12:12 poartă un standard universal și, prin urmare, data 1873 obținută până la sfârșitul celor „ 1335 de zile ” - anii din acest verset - avea să definească dedicarea mesajului adresat adventiștilor din „ *Filadelfia* ” din Apocalipsa 3:7. Sub iluminarea condeiului inspirat al lui Ellen Gould White, adventismul a fost îmbogățit cu o lumină sfințită de Dumnezeu în Isus Hristos. Numeroasele ei scrieri au ridicat vălul asupra experiențelor trecute total necunoscute oamenilor. Ori de câte ori a fost posibil, „Adventismul de Ziua a Șaptea” a fost reprezentat, dar rareori în număr mare; ceea ce a fost destul de liniștitor, deoarece au fost „ *mulți chemați, dar puțini aleși* ”. Din păcate, acest număr oficial este încă prea mare, deoarece numărul membrilor crește prin moștenire în detrimentul adevăratei credințe, care este revelată doar atunci când este pusă la încercare, ca în 1843 și 1844.

Atunci, în 1980, am fost călăuzit de Duhul Sfânt către biserica „Adventistă de Ziua a Șaptea”. Cu cinci ani mai devreme, fusesem subiectul unei viziuni puternice care a rămas fără explicații biblice. Încercam atunci să înțeleg profeția Apocalipsei, convins că acest mesaj bizar și obscur ascundea o lumină divină autentică. De asemenea, descoperirea mea a explicațiilor adventiste a răspuns setei mele de înțelegere. Atunci, de data aceasta botezat, călăuzit de Dumnezeu, Apocalipsa a căpătat sens pentru mine, iar o explicație a devenit logică prin mesajul din Daniel 8:14; versetul cheie al experienței adventiste din 1843 și 1844. Prin construirea unor tabele care să însoțească temele Scrisorilor Peceților și ale trâmbițelor, împlinirea proiectului profețit de Dumnezeu a apărut clară și logică. Experiența pe care am trăit-o a confirmat sensul viziunii primite în 1975; Dumnezeu m-a sfințit pentru o lucrare profetică. Explicațiile date profețiilor din Daniel și Apocalipsa au fost învățate din teoriile dezvoltate de pionierii lucrării. Trecuse mult timp și multe evenimente mărețe au permis să se dea un nou sens textelor profetice. Astfel, paralelizarea celor trei teme din Apocalipsa m-a condus la descoperirea și stabilirea datei 1994 ca fiind sfârșitul celor „ *cinci luni* ” profețite în Apocalipsa 9:5-10. Data 1844 fiind în Apocalipsa **punctul central** al două ere judecate de Dumnezeu, cele „ *cinci luni* ” sau 150 de ani reali se încheie în 1994. Și această dată este la fel de importantă pentru adventism în 1994 precum a fost 1844 pentru creștinii protestanți, anglicani și catolici aflați la încercare la acea vreme. În 1994, testul bazat pe anunțul revenirii lui Hristos s-a dovedit la fel de eficient în demascarea credinței ipocriților ca în 1843 și 1844. Aceste trei experiențe sunt succesive, dar de o importanță crescândă, deoarece lumina

respinsă și disprețuită în 1994 este infinit superioară celei din 1843 și 1844. Cu răbdare, Dumnezeu a așteptat această dată pentru a oferi aleșilor Săi o iluminare completă a tuturor profețiilor Sale din Daniel și Apocalipsa, iar adventismul tradițional și instituțional a îndrăznit să o disprețuiască și să o respingă, confirmând refuzul prin radiația purtătorului mesajului. Opoziția sistematică față de o dată care anunța revenirea lui Isus Hristos a dus la ignorarea tuturor explicațiilor care fac profeția clară, puternică și logică, adică demnă de credință. De asemenea, Dumnezeu Însuși i-a respins și i-a livrat în tabăra celor căzuți deja anterior testați și judecați. Pentru cei aleși în testul de credință din 1994, nu se mai pune problema luării formei unei instituții; forma oficială respinsă a fost într-adevăr ultima. Legătura stabilită cu Dumnezeul cerurilor nu se bazează pe o etichetă; Toate cele existente sunt înșelătoare și amăgitoare. Conexiunea, cea adevărată, se bazează pe o comuniune a spiritelor cerești și pământești. Și atunci când această comuniune este reală, rodul luminii abundă. Astfel, conform principiului „*celui ce are, i se dă*”, în 2018, Domnul m-a făcut să descopăr minuni la care nici măcar nu mă gândisem, referitoare la subtilitățile profetice ale legii sale sfinte și regale a Celor Zece Porunci și la data adevăratei reveniri a lui Hristos, programată pentru primăvara anului 2030.

Din 1980, am fost întotdeauna convins că istoria pământească a fost construită pe parcursul a șase mii de ani, doar că, luând ca bază de calcul data nașterii lui Isus Hristos și nu cea a morții sale, calculele mele nu au putut reuși. Aceasta în ciuda rectificării datei adevăratei sale nașteri, care a avut loc cu șase ani înainte de data atribuită în mod tradițional lui. Și această rectificare a făcut ca data 1994 să fie anul 2000 al erei noastre, sau, în teorie, anul 6000 al programului divin. Eroarea ascunsă de Dumnezeu a vizat alegerea nașterii și nu cea a morții sale, ceea ce sugera deja o bună lectură a scrierilor lui Ellen G. White, deoarece ea a menționat adesea „cei șase mii de ani”, dar nu am observat ideea de a plasa sfârșitul primilor patru mii de ani în momentul morții lui Isus Hristos. Și, ca să fiu precis și sincer, am respins această idee care împingea prea departe întoarcerea sperată și așteptată a lui Hristos divin glorificat. Dar faptele sunt încăpățănate și timpul a trecut, iar în 2018, ideea respinsă s-a impus în sfârșit în mintea mea. Prin descoperirea datei oficiale a morții lui Isus într-un calendar evreiesc, data revenirii sale a fost înțeleasă. Dar și aici, credința pusă pe interpretarea corectă a lui Daniel 9:27 justifică descoperirea și autentificarea datei de 3 aprilie 30. Într-adevăr, conform lui Daniel 9:27, Isus a murit în mijlocul unei „*săptămâni*” profetice de șapte ani, dar și de șapte zile reale. Mi-a fost suficient, împreună cu tovarășul meu de slujire și fratele în Hristos Ioel, să găsim în acest calendar evreiesc săptămâna în care Paștele evreiesc a avut loc la mijlocul săptămânii, adică de miercuri seara până joi seara: 3 aprilie 30 corespundea perfect acestei configurații. Isus se va întoarce, așadar, 2000 de ani mai târziu, în primăvara anului 2030, și nu pentru Paștele anului 2030, care vine cu 14 zile mai târziu; ceea ce dă sens acestor cuvinte ale lui Isus citate în Matei. 24:22: „*Și dacă zilele acelea nu ar fi scurtate, niciun om nu ar fi scăpat; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate*.” Sărbătorile sunt stabilite de Dumnezeu pe baza unor valori numerotate simbolic. Numărul „14” reprezintă dublul numărului „7”, care este „*pecetea lui Dumnezeu*”. Dar calculul general al timpului de șase mii de ani nu se bazează pe

acest simbolism, deoarece este imaginea profețită de cele șase zile profane ale săptămânii. În lumina cunoașterii formei pe care trebuie să o ia testul final al credinței bazat pe fidelitatea față de sfântul Sabat sfințit de Dumnezeu, expresia „**dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate**” ia forma unei confirmări a promisiunii lui Isus de a interveni pentru a-i salva pe ultimii săi aleși, înainte ca decretul mortal promulgat de rebeli să fie aplicat împotriva lor. De fapt, Dumnezeu a gravat în viața pământească și cerească programul său pentru omenire, făcând ca anul și cei șase mii de ani să înceapă cu echinocțiul de primăvară, care etimologic înseamnă: prima dată; cel pe care Dumnezeu l-a ales pentru poporul Său cu adevărat ales și L-a răscumpărat prin moartea Sa ispășitoare în Isus Hristos, „*Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii*” din care Își mântuiește aleșii.

Lecția care trebuie învățată despre datele construite prin profeții pe numere alese de Dumnezeu este că acestea au valoare doar în măsura în care marchează evenimente spirituale cu consecințe foarte grave și importante. În 1844, credința protestantă, în toate denomiunilor sale, a fost condamnată și respinsă de Dumnezeu. Legătura cu El este posibilă doar prin calea adventistă de ziua a șaptea. Dar în 1994, la rândul ei, ultima instituție a fost testată și respinsă de Dumnezeu. Și de data aceasta, legătura cu Dumnezeu rămâne posibilă doar pentru adventiștii dizidenți care mărturisesc prin lucrările lor o dragoste reală pentru adevărul revelat de Duhul Său. Afirmațiile religioase false au devenit total inutile. Profeția a dezvăluit standardul pentru cei pe care Dumnezeu îi mântuiește și cei pe care El îi condamnă. Cel care cunoaște explicațiile lui Daniel și Apocalipsa împărtășește cu Dumnezeu cunoașterea judecății Sale: nu vrea să spună Daniel „Dumnezeu este Judecătorul meu”? Și nu înseamnă Apocalipsa „Revelație”? Împreună, aceste două cărți „dezvăluie” aleșilor Săi adevărata „Judecată” pe care Dumnezeu o aduce asupra umanității și a religiilor pământului, deoarece acestea nu se conformează modelului revelat cerut.

Până acum m-am ocupat doar de date construite din 1844 încoace, dar înainte de acest timp de restaurare a adevărului Său, în Daniel, Dumnezeu le permite aleșilor Săi să descopere data slujirii Sale pământești prin intermediul celor „70 de săptămâni” menționate în Daniel 9:24: „*Șaptezeci de săptămâni sunt hotărâte asupra poporului Tău și asupra cetății Tale sfânte, ca să sfârșească fărădelegea, să pună capăt păcatelor, să facă ispășire pentru nelegiuire, să aducă o dreptate veșnică, să pecetluiască viziunea și proorocia și să ungă Locul Preasfânt.*” Detaliile care permit calculul sunt date în versetul 25 care urmează: „**Să știi, deci, și să înțelegi că, din vremea când a ieșit porunca de a zidi Ierusalimul până la Unsul, Prințul, vor fi șapte săptămâni și șaiszeci și două de săptămâni; străzile și șanțurile vor fi zidite din nou, dar în vremuri grele.**”

Dacă Dumnezeu nu a vrut să ascundă posibilitatea obținerii datei lucrării pământești a lui Isus, adică data primei sale veniri, aceasta este pentru noi cea mai bună dovadă a intenției sale de a dezvălui, de asemenea, dar numai la momentul ales de el, cunoașterea datei adevăratei sale reveniri glorioase. De asemenea, dacă te numeri printre aleșii săi, tot ție îți spune din nou: „**Să știi, așadar, aceasta și să înțelegi!**”. Explicațiile sunt numeroase și acum, solid construite.

Acestea fiind spuse, care sunt valoarea, rolul și locul Sabatului? Valoarea sa este imensă pentru Dumnezeu și aleșii Săi, deoarece a fost sfințit de Dumnezeu ca a șaptea zi, ziua următoare creării sau formării divine a omului. Prin urmare, Isus a avut dreptate când a spus că Sabatul a fost făcut pentru om și nu invers. Dar tocmai dacă Dumnezeu l-a făcut pentru om, este pentru că dorește ca acesta să fie respectat cu scrupulozitate de creaturile Sale umane, iar Sabatul va fi onorat de-a lungul istoriei vieții de către oamenii care intră într-o relație binecuvântată cu El. Acesta este cazul tuturor descendenților lui Adam, care trec prin al treilea fiu al său, numit Set (ca al șaptelea sfințit) până la Noe, care la rândul său îl transmite urmașilor săi. Apoi, Dumnezeu îl cheamă pe Avram să-i slujească și îl învață legile, statutele și poruncile Sale, inclusiv, desigur, și foarte logic, Sabatul. Cunoașterea și respectul pentru ordinea timpului bazată pe săptămâna de șapte zile atestă acest lucru. La rândul lor, urmașii săi, Isaac și Iacov, aveau să extindă această practică a rânduielilor divine, dar după stabilirea poporului evreu în Egipt, copleșit de corupția egipteană și supus în cele din urmă sclaviei egiptene, evreii au abandonat complet regulile divine. Sclavul nu avea dreptul la nicio zi de odihnă și era lipsit de beneficiul odihnei din ziua a șaptea. De îndată ce au fost eliberați de jugul egiptean, poporul evreu a fost condus de Dumnezeu în deșertul arid și uscat, la Muntele Sinai din Arabia (Galateni 4:25), și nu în sudul peninsulei egiptene, așa cum susține tradiția umană, pentru a-i prezenta legea sa a celor zece porunci și apoi a-i dezvălui lui Moise originile creației în întâlniri private. Aici, trebuie să înțelegeți că în acest legământ antic, Israelul este constituit și format dintr-o mostră de umanitate rebelă, pentru care ascultarea este extrem de neplăcută. Știind cu cine are de-a face, Dumnezeu creează un context terifiant pentru această proclamație publică oficială: transformă Muntele Sinai într-un cuptor, face pământul să tremure și face aerul să răsună cu sunetul tunetelor în mijlocul fulgerelor. Oamenii care sunt martori la aceste lucruri sunt atât de îngroziți încât îi cer lui Moise ca Dumnezeu să tacă. Prin porunca a patra, Dumnezeu rânduiește o odihnă în ziua a șaptea, dar, în ciuda caracterului său benefic pentru cei care o respectă, Sabatul este prost primit de duhurile răzvrătite, deoarece este poruncit de Dumnezeu; ceea ce îi conferă pentru ei aspectul greu și apăsător al unei „povere”, un termen pe care Dumnezeu îl folosește pentru a o desemna subtil în Apocalipsa 2:24: „*Dar vouă, tuturor celor din Tiatira, care n-aveți această învățătură și care n-ați cunoscut adâncimile Satanei, așa cum zic ei, vă spun că nu vă voi pune altă povară;* ” Astăzi, aceeași ură față de ascultare a dat naștere, din mai 1968, în Franța, acestui slogan de protest al studenților revoltați: „este interzis să oprești”. Prin urmare, nu ei vor găsi plăcere în a asculta de Dumnezeu, mai ales că unul dintre celelalte sloganuri ale lor este: „nici Dumnezeu, nici stăpân”. Dimpotrivă, ultimii săi aleși care se scaldă în minunata sa lumină cerească iubesc să asculte de Dumnezeu. Căci ascultarea este singurul mijloc pe care îl au la dispoziție pentru a răspunde iubirii arătate lor de Dumnezeu în Isus Hristos. Ascultarea constituie, așadar, o „povară” grea pentru toate spiritele răzvrătite, dar „o povară dulce și ușoară” pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu după chipul mărturiei date de Isus Hristos. Așa că aceste porunci divine îmbracă pentru ei aspectul unor invitații înțelepte de a porni pe calea adevăratei fericiri împărtășite.

În Daniel 8:13, Dumnezeu citează în ordine „ **cauza** ” și consecințele „ **păcatului** ”, ceea ce este exact ceea ce spune versetul 12 care îl precede: „ *Oastea a fost abandonată cu ~~jertfa~~-zilnică din cauza păcatului ; cornul a dărâmat adevărul și a prosperat în ceea ce a făcut* ”. Citând „ **păcatul** ” drept „ **cauza** ” blestemului, Duhul dezvăluie originea răului: în 321, abandonarea practicării sfântului Său Sabat, tema celei de-a patra dintre cele zece porunci ale Sale, a cărei încălcare constituie tocmai, în ochii Săi, un „ **păcat** ” foarte grav care poartă și, prin urmare, „ **cauză** ” consecințe grave și teribile pentru creștinii vinovați de această încălcare. Prima dintre aceste consecințe este că sunt predate în 538, despotismului persecutor al „ **cornului** ” papal roman citat în acest verset. „ *Adevărul dărâmat* ” se referă la planul mântuirii creștine, poruncile și rânduielile lui Dumnezeu; acțiuni care fac imposibilă mântuirea. În Apocalipsa 8, această pedeapsă este precedată de o altă pedeapsă, prima din tema „ *trâmbițelor* ” care au venit să lovească Occidentul creștin vinovat sub forma invaziilor barbare dinspre Est și Nord.

În Daniel 8:13, Dumnezeu ne spune prin Daniel: „ *Am auzit un sfânt vorbind, și un alt sfânt a zis celui care vorbea: «Până când va dura vedenia despre ~~jertfa~~-necurmată-și despre păcatul pustiirii? Până când vor fi călcate în picioare **sfîntenia** și armata?* »” Vă reamintesc aici că cuvântul „jertfă” este tăiat, tăiat cu linie, deoarece lipsește din textul ebraic original. Adăugarea sa distorsionează sensul mesajului divin și îl face inexplicabil. În această scenă, Dumnezeu are doi sfinți care vorbesc și care vor reapărea în Daniel 12:5 ca bărbați: „ *Și eu, Daniel, m-am uitat și iată că **alți doi bărbați** stăteau în picioare, unul de această parte a malului râului și celălalt de cealaltă parte a malului râului.* ” Aceeași întrebare este preluată de acești „ **doi bărbați** ” în versetul 6: „ *Atunci unul dintre ei a zis bărbatului îmbrăcat în in, care stătea deasupra apelor râului: Când va fi sfârșitul acestor minuni?* ” „Astfel, sub două imagini, Dumnezeu ilustrează timpul datei cruciale 1843-1844, perioada în care se realizează testul credinței bazat pe restaurarea adevărului doctrinar al mântuirii în Hristos; aceasta, cu scopul de a restaura înțelegerea pe care o aveau apostolii Săi despre aceasta. În Daniel 12:11 și 12, Duhul citează durate de zile-ani, 1280 și 1335 care, începând cu 538, data înlăturării „necurmatului” de la Isus Hristos de către papalitatea domnitoare, construiesc cele două date 1828 și 1873 care înconjoară datele cruciale 1843-1844; timpuri care marchează tranziția dintre credința care practică odihna duminicală și primii sfinți aleși care păzesc Sabatul restaurat, adică rolurile deținute de „**cei doi oameni** ” din viziunea din Daniel 12:5. Aceștia par separați de râul ucigaș, deoarece acesta este numit Tigru, traducere a numelui „ *Hiddekel* ” citat în Daniel 10:4: „ *Pe* ” În a douăzeci și patra zi a lunii întâi, eram pe malul râului cel mare, care este Hidekel . „Și această imagine a Tigrului ucigaș și mâncător de oameni, dată testului credinței bazat pe Daniel 8:14, este confirmată de imaginea căderii stelelor care a fost profetită în SUA în 1833, împlinind astfel anunțul profetic al „ *peceții a șasea* ” din Apocalipsa 6:13: „ *și stelele au căzut din cer pe pământ, ca atunci când smochinul își leapădă smochinele nepotrivite când este clătinat de un vânt puternic.* ”

Sabatul a fost făcut pentru om, iar utilitatea sa este temporară și perpetuă, legată de momentul selecției aleșilor umani. Iar smochinele verzi din versetul citat simbolizează creștinii care au refuzat, printre alte adevăruri divine, practica adevăratului Sabat; preferând astfel să onoreze duminica tradiției romano-catolice, mai degrabă decât adevărata zi a șaptea sfințită de Dumnezeu. Trebuie să distingem Sabatul zilei a șaptea, temporar și limitat în timp, de cel pe care îl profețește: marele Sabat al celui de-al șaptelea mileniu pe care Dumnezeu îl prezintă și îl profețește ca o a șaptea zi. Al șaptelea mileniu, însă, rămâne încă legat de tema păcatului, deoarece sfinții vor fi ocupați în cer judecând păcătoșii morți. Prin urmare, are și un caracter temporar. Abia după „*judecata de apoi*” și exterminarea celor căzuți în „*lacul de foc al morții a doua*” va începe timpul veșnic pe pământul reînnoit și glorificat de Dumnezeu, pentru aleșii săi, unde păcatul va rămâne doar în amintirile lor; deoarece răscumpărarea aleșilor de către Iisus Hristos va fi păstrată pentru toată veșnicia în amintirile beneficiarilor; și acesta va fi cel mai bun motiv pentru a prelungi veșnic dragostea lor pentru persoana sa, atât de mult încât, prin moartea sa dureroasă și ispășitoare, demonstrația sa de dragoste pentru ei a fost sublimă, incomparabilă și de neuitat.

Decretul din Daniel 8:14 stabilește clar începutul restaurării adevărului distorsionat de Roma. Iar data obținută, primăvara anului 1843, marchează sfârșitul relației provizorii, până la noua „*povară*” a lui Dumnezeu cu diferitele forme creștine de protestantism. În această primăvară a anului 1843, Dumnezeu pune capăt alianțelor sale anterioare și oferă creștinilor de toate confesiunile o oportunitate egală de a-și prelungi relația cu el. Pentru a obține acest rezultat fericit, ei vor trebui să răspundă noilor sale cerințe: zel pentru adevărul său și ascultare atentă și pasionată a revelațiilor sale profetice, în caz contrar fiind respinși definitiv de el în 1844. Această punere sub semnul întrebării a credinței protestante este suficientă pentru a uimi mulțimi de bărbați și femei, dar a fost totuși anunțată și programată de Dumnezeu, pentru primăvara anului 1843 în Daniel 8:14. Această dată 1843 a fost, așadar, fatală pentru protestantism, care era pus la îndoială, dar, pe de altă parte, data 1844 a marcat sfârșitul testului și selecția primilor adventiști care au primit practica Sabatului ca semn al apartenenței lor la Dumnezeul Creator, după ce acesta le-a supus credința testului. Dar aceeași dată a confirmat și respingerea colectivă definitivă a doctrinelor protestante care onorează duminica stabilită de Roma.

Privirea cerească

Privirea cerească este absolut opusul privirii pământești și, pentru a susține acest adevăr, nu văd nimic mai bun decât această afirmație a Dumnezeului celui viu citată în Isaia 55:8-9: „*Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele*”, zice YHWH. *Precum sunt cerurile mai înalte decât pământul, așa sunt căile Mele mai înalte decât căile voastre și gândurile Mele mai înalte decât gândurile voastre.* »

Diferențele se aplică în toate domeniile: omul este muritor, Dumnezeu este nemuritor, etern; omul este falibil, Dumnezeu este infailibil; omul este pervers și coruptibil, Dumnezeu este sfânt și drept, perfect incoruptibil.

În cerul lui Dumnezeu, îngerii credincioși sunt o singură inimă și un singur suflet, vibrând la unison în ritmul dat de Dumnezeul Duh veșnic. În schimb, pe pământ, oamenii sunt capcane unii pentru alții. Își pun în mod nebunesc încrederea în legea numerelor și ajung să cadă în capcana puterii obținute prin unire. Întreaga istorie pământească a umanității păcătoase se bazează pe principiul prezentat de Jean de la Fontaine în fabulele sale, atât de adevărate și atât de educative: „dreptul celui mai puternic este întotdeauna cel mai bun”. Iar titlul ar putea fi biblic: „Lupul și Mielul”. Pavel ne-a avertizat împotriva „*lupilor răpitori îmbrăcați în haine de oi*” în Matei 7:15: „*Feriți-vă de prorocii mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt lupi răpitori*”. » Acest avertisment este dat de Dumnezeu, care cunoaște atât de bine realitatea lucrurilor. Și dacă acest sfat ar fi fost luat mai în serios, mulțimi de ființe umane ar fi putut evita să cadă în capcane seducătoare. Prin urmare, trebuie să vă atrag atenția asupra capcanei sentimentalismului, fără a condamna sentimentul sentimentelor. Sentimentul de iubire este perfect legitim între un soț și o soție și între un cuplu și copiii lor; este cu atât mai legitim atunci când este simțit pentru Tatăl nostru ceresc, adevăratul Tată al vieților noastre.

Când cade sentimentul în sentimentalismul care constituie forma sa pervertită? Când ne face orbi și surzi la orice alt argument al adevărului care explică realitatea unei situații. Această orbire spirituală împiedică creierul nostru să raționeze, iar instinctul nostru de supraviețuire este paralizat. Atunci „oaia este gata să fie devorată de lup”. În această stare, sufletul uman nu se mai apără; demonii pot prelua controlul complet asupra lui. Și, evident, atunci când acest suflet uman folosește droguri sau tranchilizante mai mult sau mai puțin medicale, munca acestor demoni este mult simplificată. Ei devin adevărații piloți ai sufletului ocupat și locuit diabolic. Dar și aici, acești demoni nu sunt obligați să-și dezvăluie prezența printr-un comportament anormal suspect. Pentru mulți oameni, diabolicii sau demonicii salivează, tremură sau strigă obscenități. Este adevărat că în timpul lucrării lui Isus pe pământ, au apărut astfel de cazuri, iar Isus i-a vindecat. Dar aceste exemple nu sunt exhaustive și unice; toate situațiile, chiar și cele mai calme și aparent normale, ascund o adevărată posesiune demonică. Ca dovadă, citez cazul lui Petru, prin gura căruia, pentru o clipă, diavolul i-a vorbit lui Hristos, spunându-i cuvinte ieșite din inima lui Petru, plină de iubire pentru Isus: îi povestește doar despre moartea sa ispășitoare, pe care o anunță: „*Doamne ferește, Doamne! Nu ți se va întâmpla asta !*” și Isus îi spune imediat aceste cuvinte cumplite să le audă: „*Înapoi de mine, Satano!*”; dar să ne uităm din nou la Matei. 16:21 până la 23, succesiunea evenimentelor: „*Din vremea aceea, Isus a început să le facă cunoscut ucenicilor Săi că trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească multe din partea bătrânilor, a preoților celor mai de seamă și a cărturarilor, să fie omorât și să învie a treia zi.*” Observați cu atenție cum, în această experiență, găsim strategia folosită de diavol cu Eva, prima păcătoasă din istoria omenirii. În acest verset, Isus anunță programul mântuitor al planului lui Dumnezeu ucenicilor adunați, care ascultă cu toții cuvintele Sale. Versetul care

urmează acum ne oferă o clarificare importantă: pentru a vorbi cu Isus, Petru îl ia deoparte: „ *Petru, luându-l deoparte, a început să-L mustre și să-I zică: „Doamne, ferește să nu Ți se întâmple una ca asta!”* „Petru își lasă inima omenească să vorbească pentru că îl iubește pe Isus și ideea de a-l vedea murind îl întristează; o respinge. Diavolul nu este ignorant în ceea ce privește sentimentele sale, dar le va folosi pentru a-l ispiti pe Isus prin mijloace sentimentale, pentru a-l împinge să renunțe la această moarte care îi va întrista pe cei care îl iubesc. El știe că Isus nu este insensibil la iubirea arătată lui de ucenicii săi. Dar Isus rezistă propriilor sentimente și înțelege de unde vine această ispită și reacționează prompt: „ *Dar Isus S-a întors și i-a zis lui Petru: «Înapoi de Mine, Satano! Tu ești o pricină de scandal pentru Mine, pentru că nu gândești gândurile lui Dumnezeu, ci gândurile oamenilor.»*” „Această ultimă frază, subliniată cu caractere aldine, dezvăluie situația pământească în care se luptă două tabere: cea a lui Dumnezeu și a gândurilor sale și cea a oamenilor cu gândurile lor demonice. În realitate, Isus își adresează mesajul diavolului care îl ispitește prin Petru, care îl privește și îi vorbește. Isus ar fi trebuit să fie precaut cu cei care îl iubesc mai mult decât oricine altcineva, dar era oare doar el? Nu este oare același lucru și pentru noi, ucenicii și frații săi din zilele din urmă? De ce ne-ar cruța diavolul? Nu este scopul vieții sale prelungite pe pământ să-i facă pe toți ucenicii săi să piardă mântuirea, dacă este posibil, până la sfârșit? Aceste întrebări sunt doar răspunsuri afirmative. Da, același dușman pânzește să ne devoreze precum lupul care devorează oile, niciodată satisfăcut. În epoca noastră modernă, sentimentalismul este la rădăcina gândurilor și mișcărilor umaniste. Sunt adventist, nu umanist pentru că sunt deist. Și alegerea mea este argumentată și rezonabilă pentru că nimeni nu vrea și nu a făcut la fel de mult ca Dumnezeu pentru a mântui omul și a-i oferi adevărata fericire veșnică. Umanismul pune omul deasupra tuturor valorilor. Îmi pare rău pentru umaniști, dar pentru Eu, cel mai mare, cel mai înalt, este Dumnezeu, ale cărui „ *căi sunt foarte sus deasupra căilor* ” oamenilor. Îmi place conceptul lui Dumnezeu despre om și pe care ni l-a prezentat în Isus Hristos, Omul perfect, sensibil la dragostea celor care Îl iubesc și iubesc toate valorile Sale de dreptate, compasiune și abnegație; modelul unic și perfect pe care trebuie să-l imităm.

Stăpânirea sentimentelor este principala problemă care caracterizează tabăra aleșilor. Prima persoană de pe pământ care s-a confruntat cu problema sentimentelor a fost Adam, iar acesta nu a beneficiat de nicio lecție trăită și experimentată anterior. A iubit-o pe Eva cu o iubire pasională și s-a simțit incapabil să trăiască fără ea. Scopul lui Dumnezeu a fost atins: în starea lor fuzională, erau cu adevărat „ *un singur trup* ”. Dar acest rezultat, care se învecinează cu sublimul în interpretarea sa profetică a lui Iisus Hristos și a Bisericii Sale, Aleasa Sa, a fost dezastruos la nivel uman și prima demonstrație că puterea sentimentelor poate duce la căderea unei ființe umane. De la Adam încolo, mulțimi de persoane de ambele sexe au refuzat să pornească pe calea mântuirii din cauza sentimentelor care le dominau. Mă tem de sentimentalism și de sentimentalism ca de ciumă, atât de dezastruoase sunt pentru sufletul uman. Sunt sensibil, până la punctul de a vărsa lacrimi în situații deosebit de emoționante, dar când vine vorba de adevărul biblic, sunt dur ca piatra și

inflexibil. Am plătit să văd și să învăț, să acționez așa. Am văzut un frate deosebit de perfecționist pierzând sprijinul lui Dumnezeu din cauza caracterului său foarte și prea sentimental. Iubirea, iubirea adevărată, este cea pe care o demonstrează Isus: plânge când vede suferința, dar nu renunță niciodată la principiile sale de dreptate. Și asta este ceea ce omul reușește foarte rar să facă. A iubi, rămânând permanent drept, fără ajutorul lui Dumnezeu în Isus Hristos, este pur și simplu imposibil. Demonii au un mare avantaj față de oameni: nu sunt carnali și sunt asexuali. Singurul lucru pe care îl împărtășesc cu oamenii la nivelul spiritului lor este dorința de libertate care i-a determinat să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și a guvernării sale. Așadar, ființele umane acționează în același mod, dar sunt și victime ale legilor carnale, ale dorinței, invidiei, poftelor, răutății, cruzimii, violenței chiar până la crimă, atunci când li se pare necesar.

Înainte de a se prezenta în Isus Hristos, Dumnezeu își făcuse cunoscut standardul privirii sale cerești atunci când și-a condus Israelul din sfântul tabernacol în timpul celor 40 de ani de încercări. El a făcut să domnească adevărata dreptate, dând fiecăruia după nevoia lui, dar interzicând excesul, așa cum este confirmat de acest exemplu găsit în Exod 16:18-19-20: „*Apoi au măsurat cu omerul; cine a adunat mai mult nu a avut nimic în plus și cine a adunat mai puțin nu a avut lipsă. Fiecare a adunat suficient pentru hrana lui.*” Moise le-a zis: „*Nimeni să nu lase nimic din ea până dimineața.*” Nu l-au ascultat pe Moise și au fost unii care au lăsat ceva până dimineața; dar viermii au intrat în ea și s-a făcut putred. Moise s-a mâniat pe ei.” Astfel, el a dat omenirii o lecție valoroasă la nivel individual, deoarece, condusă de diavol, omenirea este incapabilă să o pună în practică colectiv. Toată nefericirea umană constă în dorința anumitor ființe de a-și domina semenii și de a-și spori continuu bogăția; iar acești dominatori, în vise sau în putere activă, se confruntă între ei, până la punctul de a se lupta între ei în războaie costisitoare în vieți și lucruri materiale. Lecția divină dată de oferta de mană îl invită pe ales să nu se culce pe lauri. El trebuie să învețe să se bazeze pe Dumnezeu în toate, în toate nevoile, zi de zi. Cel care se îmbogățește se îndepărtează de Dumnezeu pentru că își pune încrederea în ceea ce posedă pe pământ. Nema simțindu-se dependent de bunătatea generoasă a lui Dumnezeu, se îndepărtează de El până la punctul de a-L uita și, în cel mai rău caz, ajunge să nu mai creadă în existența Sa.

În timpul domniei regelui Solomon, pacea dată de Dumnezeu a favorizat temporar viața oamenilor care respectau legea divină. Dar după moartea lui Solomon, certurile au reluat până la separarea Israelului în două tabere. Situația trăită sub Solomon nu s-a mai repetat, de la vremea sa până în zilele noastre. Separarea a devenit semnul extrem al blestemului divin. Și, ca atare, trebuie să observăm nenumăratele despărțiri pe care le putem observa în societatea noastră umană occidentală la sfârșitul anului 2022. Citez, separarea blocurilor politice care au devenit bipolare; separarea familiilor și a cuplurilor, o creștere a divorțurilor și respingerea căsătoriei în favoarea concubinajului; separarea religiilor, toate acestea datorită dreptului la diferență și mai ales egocentrismului, dar în același timp asistăm la alianțe nefirești. Bărbat căsătorit cu bărbat, femeie cu femeie, trio legalizat, copulație cu animale; națiuni cu națiuni pentru alianțe care capătă și un aspect bipolar construit de la sfârșitul celui de-al Doilea Război

Mondial în 1945; blocuri opuse ale Estului și Vestului. Însă unele dintre aceste amestecuri etnice și religioase pregătesc adevărate drame, atât de potențial exploziv sunt. Franța, care exaltă valorile umaniste, fidelă acestui principiu, a primit pe teritoriul său emigranți din întreaga lume. Astfel, coexistă alături francezi individualiști pentru care familia nu mai are nicio valoare și care adoptă toate moralele perverse moderne și antice, și străini conservatori cu valori patriarhale și religioase moștenite în mod tradițional din tată în fiu de secole și milenii. Din 1995, sporadic, evenimente sângeroase perpetrate de musulmani războinici au venit, ca mostre, să avertizeze țara asupra riscului final pe care îl reprezintă acest amestec incongruent. Dar, oricât de surzi la aceste avertismente au fost evreii de-a lungul existenței lor, francezii nu au vrut să se schimbe; dar puteau ei? Nu este oare deja prea târziu să se întoarcă? Răspunsul se află încă în cunoașterea revelațiilor divine. Întrebarea nu este pusă în acești termeni și chiar își pierde rațiunea de a fi, pentru că Dumnezeu i-a rezolvat demult prăbușirea, iar alegerile sale riscante nu fac decât să confirme soarta sa finală decisă de Dumnezeu dreptății. I-a primit, adăpostit, hrănit, îmbrăcat și educat pe unii dintre viitorii săi călăi.

Privirea cerească se opune privirii pământești, care este dușmanul ei. Căci chiar și în vremuri de pace, între Dumnezeu și oameni, războiul se prelungește continuu. De aceea, lungii ani de pace, religioasă din 1798 și civilă din 1945, au fost înșelători, până în punctul în care religia este în mare parte abandonată și, atunci când se manifestă încă, este doar pentru a înșela oamenii cu privire la judecata lui Dumnezeu, adică din privirea cerească, asupra vieții umane și a evenimentelor sale. Falșii religioși nu renunță la afirmarea că Dumnezeu dăruiește doar pacea, iar mărturia lor înșală mulțimi care doresc doar să audă acest tip de mesaj. Căci, necunoscând Biblia, subtilitățile ei divine și profețiile ei obscure, victimele nu știu că în 2022, după ce „*în fiecare zi și-a întins brațele către popoarele răzvrătite*”, Iisus Hristos a lansat începutul eliminării speciei umane. Aceasta va fi progresivă până în 2030 și se va datora în parte războiului nuclear, foametei și epidemiilor mortale și, în final, ultimelor sale șapte plăgi. Dar, în cele din urmă, după primăvara anului 2030, nu va mai rămâne niciun suflet uman în viață pe pământ. Ci, conform profețiilor, acesta îl va păstra timp de „*o mie de ani*” ca singurul său locuitor, Satana, diavolul. Va fi timp de „*o mie de ani*” închisoarea sa universală. Dar să recitim acest pasaj complet din Isaia 65:1-5, atât de mult pare să ne preocupe timpul: „*Am ascultat pe cei ce nu întrebau nimic, m-am lăsat găsit de cei ce nu Mă căutau; am zis: Iată-Mă, iată-Mă! Un neam care nu era chemat după Numele Meu.*” *Mi-am întins mâinile în fiecare zi către un popor răzvrătit, care umblă pe calea cea rea, după gândurile lui, către un popor care Mă provoacă neîncetat la mânie în fața Mea, jertfind în grădini și aducând tămâie pe cărămizi; care locuiesc în morminte și înnoptează în peșteri, **mâncând carne de porc și având lucruri necurate în vasele lor** ; care zic: „Duceți-vă de aici, nu vă apropiați de Mine, căci Eu sunt sfânt!” ... Acestea sunt ca fumul în nările Mele, un foc care arde neîncetat. Iată ce am hotărât în Mine: departe de a tace, îi voi pedepsi, ...*

Așadar, nu vă alăturați celor care se roagă lui Dumnezeu pentru pace pe pământ, pentru că mai mult ca niciodată, Isus este ocupat cu îngerii săi „*să aducă*

*pe pământ nu pace, ci sabie ”. Dreptatea Sa disprețuită cere mulțime de morți și El le va obține. Cum ar putea să nu facă asta când a spus în Isaia 5:20-24: „ **Vai de cei ce numesc răul bine și binele rău, care schimbă întunericul lumină și lumina întuneric** , care schimbă amărăciunea dulce și dulceața amar!” Vai de cei ce se cred înțelepți și pricep în ochii lor! Vai de cei ce sunt viteji să bea vin și viteji să amestece băuturi tari, care socotesc pe cel rău drept pentru o răsplată și iau dreptatea celui nevinovat! De aceea, cum limba focului mistuie miriștea și flacăra mistuie iarba uscată, tot așa rădăcina lor va fi ca putregaiul și floarea lor se va veșteji ca praful, pentru că au disprețuit Legea Domnului oștirilor și au disprețuit cuvântul Sfântului lui Israel. »*

La începutul acestui verset, Dumnezeu reproșează confuzia făcută între „bine și rău”; ceea ce ne duce înapoi la începutul creației, contextul în care „roadul pomului cunoașterii binelui și răului”, interzis de Dumnezeu, a fost mâncat de Eva, apoi de Adam. Astfel, au deschis ușa morții, care ajunge să ia întreaga omenire la sfârșitul lumii, pentru că ea, la rândul ei, a mâncat din acest fruct interzis..., prin urmare, întreaga omenire merită moartea, cu excepția celor aleși mântuiți prin harul acordat de Isus Hristos. Dar acest har beneficiază doar celor chemați pe care El îi recunoaște ca fiind ai Săi și care astfel accesează statutul spiritual de aleși.

Isus Hristos, Medicul aleșilor

În această joi, 1 decembrie ²⁰²², divinul nostru Domnul mi-a acordat harul de a oferi explicații despre afecțiunile fizice care îi fac pe copiii Săi să sufere. Astfel, El ne amintește că El este într-adevăr Medicul suprem; doctorul, a cărui cunoaștere este nelimitată în toate științele. Și numai El deține toate răspunsurile cu privire la viață și principiile ei. Așa cum ne amintește titlul acestei lucrări, deși separați de zeci, sute și mii de kilometri, aleșii lui Hristos împrăștiați pe întreg pământul locuit constituie noul Său Israel pe care El îl conduce zi de zi spre Canaanul Său ceresc. Și, așa cum a trăsnit o mare glorie amintindu-și că în timpul celor 40 de ani de rătăcire în deșertul Arabiei, boala nu a afectat poporul Său, astăzi, dar deja prin scrierile lui Ellen G. White, El ne dezvăluie cauzele suferinței noastre.

În 2022, durerile de spate au devenit o afecțiune resimțită de aproape toate ființele umane și, în realitate, această afecțiune specifică există încă de la crearea omului, deoarece rezultă din constituția sa. Corpul uman este compus din două blocuri suprapuse conectate prin coloana vertebrală: partea inferioară este pelvisul, partea superioară este cutia toracică. Între aceste două elemente se află vertebrele „lombare”, care sunt cele mai afectate în existența noastră, ziua și noaptea. Ele sunt cele care susțin greutatea și mișcările cutiei toracice, care se poate înclina pe orizontală la 360 de grade. Fiind foarte stresate, sunt primele care suferă consecințele mișcărilor noastre. Singurul exemplu dintre toate mamiferele, poziția naturală a omului este să trăiască în poziție verticală. Și această atitudine necesită un mare control al echilibrului, care este menținut printr-o adaptare permanentă a acestei coloane vertebrale. În mod curios, omul se rănește mai puțin

În timpul zilei decât noaptea, când doarme întins pe jos sau pe un pat. Pentru a ne putea remedia afecțiunile, trebuie absolut să înțelegem ce le provoacă. De ce sunt nopțile noastre atât de distructive, când am crezut că vom găsi o reparație benefică în somn? Explicația este următoarea, poate fi rezumată în două cuvinte: poziție și reînnoire a celulelor. Datorăm ce e mai rău și ce e mai bun reînnoirii celulelor corpului nostru, în funcție de faptul dacă această reînnoire a celulelor are loc într-o poziție pozitivă naturală a întregului nostru corp sau într-o poziție negativă dăunătoare întregului nostru corp sau unei părți localizate specifice. Ce se întâmplă când ne întindem să dormim? Corpul nostru reacționează conform legii gravitației: zonele grele se scufundă în saltea, apoi în somn, mușchii, tendoanele noastre se relaxează și, prin propria greutate, pelvisul și cutia toracică se curbează, iar vertebrele lombare care le separă promovează această rotunjire a spatelui. Când stăm întinși pe o parte, partea superioară a joncțiunii dintre două vertebre se îngustează și, invers, partea inferioară se desprinde. Nu ar conta dacă poziția ar fi menținută timp de cinci sau zece minute, dar nopțile noastre de odihnă durează cel puțin 6 ore, până la 8 până la 10 ore pentru unii oameni care simt nevoia. Mai mult, în timp ce unii oameni își schimbă adesea poziția în timpul nopții, alții, ca mine, preferă obiceiul de a sta întinși pe partea dreaptă sau pe partea stângă; ambele sunt la fel de dăunătoare atunci când mențin omul dependent. Printre primele cântece pe care Dumnezeu mi le-a inspirat se numără „Înlănțuiți”, în care spun următoarele: „Obiceiul este o lege de la care nu se poate scăpa; și când credem că am reușit, ne domină mai mult ca niciodată.” De aceea trebuie să luptăm și să ne eliberăm viața de dependența de obicei din mai multe motive. Pentru că creierul nostru transformă în obicei tot ceea ce se reînnoiește frecvent. Unde este pericolul? În cazul somnului experimentat într-o răsucire a coloanei vertebrale, acest pericol constă în reînnoirea celulară. Corpul nostru își reînnoiește constant celulele. Celulele moarte sunt drenate și evacuate de sânge, iar celule noi se formează pentru a le înlocui. Această acțiune permanentă, care are loc fără ca noi să fim conștienți, ne amintește că Dumnezeu continuă să ne creeze. El l-a format mai întâi pe om, dar de la păcatul de moarte, a asigurat reînnoirea celulelor muribunde din corpurile umane. Și acest miracol se repetă de miliarde de ori. Dacă corpul nostru este în poziția corectă, această reînnoire este doar benefică, dar dacă poziția este incorectă, consecințele ei devin dezastruoase. Ce se întâmplă când articulația vertebrelor noastre este deformată? Între vertebre se află discul vertebral, care amortizează contactul dintre două vertebre alăturate. În partea superioară contractată, atunci când stăm întinși pe o parte, reînnoirea celulelor discului este limitată, iar în partea inferioară mărită, reînnoirea celulelor acestui disc este amplificată, iar discul se extinde, deoarece beneficiază de un spațiu mărit. Noaptea, reînnoirea celulelor transformă lent, dar sigur, o acțiune benefică într-o acțiune dăunătoare, care va deveni o adevărată cauză de suferință. Pentru că în timpul zilei suferim răul care se acumulează inconștient în timpul nopților noastre. Și trebuie menționat că această deformare a articulației vertebrelor lombare ciupește în cele din urmă nervul sciatic care iese din vertebră prin măduva spinării, ceea ce provoacă dureri în spate și până la picioare și tălpi. Iar durerea se resimte pe partea unde discul lombar este strivit. Deci, care este soluția? Depinde de om să ia inițiative pentru a proteja alinierea corectă a

vertebrelor sale. În picioare sau așezați, sprijinul de pe coloana vertebrală trebuie să rămână drept și vertical. Canapelele care încurajează rotunjirea spatelui trebuie evitate sau trebuie amplasată o pernă fermă, robustă, plasată la nivelul rinichilor. În trecut, scaunele aveau un spătar vertical înalt și incomod, care obliga persoana care stătea pe ele să-și ofere coloanei vertebrale o aliniere verticală benefică. Această practică a dispărut deoarece omul prefera confortul distructiv al relaxării (în toate domeniile: fizic și mental). Dar pentru noapte, devine necesară o adaptare. Trebuie să împiedicăm rotunjirea corpului nostru atunci când dormim culcat pe o parte. Propun mai multe metode care constau în adaptarea patului sau a propriului corp. Pentru pat: plasați o pană între somieră și saltea la nivelul taliei noastre, între șolduri și cutia toracică, astfel încât salteaua să nu se scufunde în această zonă. De asemenea, puteți plasa un prosop rulat sau orice alt produs, cum ar fi o rolă de spumă, sub cearșaf, dar în toate cazurile, trebuie evitată orice senzație de durere care se resimte dacă pana este poziționată prost. De aceea, cealaltă metodă constă în echiparea corpului în sine; prin înconjurarea taliei cu lenjerie de pat, un prosop de terasă sau un cearșaf de pat până când talia noastră ajunge la aceeași dimensiune cu șoldurile și pelvisul. Corpul nostru fiind astfel întărit și menținut, rotunjirea coloanei vertebrale este evitată. Atunci operează miracolul vieții, îți vindeci boala în timp ce dormi, fără medicamente, fără niciun medicament, fără niciun fizioterapeut sau chiropractor sau, mai simplu, un reparator de oase. Încă reînnoirea celulelor este cea care va reîncărca discul lombar în echilibrul său corect pe o perioadă de 360 de grade. Această reînnoire a celulelor continuă până la sfârșitul vieții umane, adică în ce măsură situația creată de boală este departe de a fi fără speranță.

Conștientizarea importanței poziției adoptate în timpul somnului m-a condus la realizarea existenței multor alte consecințe. Să luăm în considerare faptul că dormim între un sfert și o treime din existența noastră și ajung să spun: „spune-mi cum dormi și îți voi spune ce ești”. Se spune că celulele întregului nostru corp se reînnoiesc complet după șapte ani. În jurul vârstei de 40 de ani apar primele consecințe ale obiceiurilor proaste practicate încă de la naștere; și, bineînțeles, ca regulă inevitabilă și cauza principală, poziția corpului adoptată în timpul somnului nocturn. Când stăm întinși pe o parte, discurile lombare nu sunt singurele care suferă leziuni, același lucru este valabil și pentru față și ochi. În timpul nopții, capul se sprijină pe una dintre cele două laturi ale sale pe pernă, pe care o recomand groasă și fermă pentru a completa cei 10-15 centimetri care separă latura feței de marginea extremă a umărului; iar această parte inferioară care se sprijină pe pernă este strivită pe tot parcursul somnului; modificările musculare sunt operate de principiul reînnoirii celulare; de-a lungul deceniilor, ne schimbăm aspectul și morfologia. Și mușchii oculari suferă aceste modificări și apar primele semne concrete ale acestor schimbări: modificarea vederii din cauza deformării mușchilor orbitali. Ochiul, inițial foarte rotund, s-a ovalizat mai mult sau mai puțin. Dar acest rău nu are un remediu real și atunci începe sclavia purtării ochelarilor, care se va agrava în timp. În ciuda dezavantajelor sale, dormitul pe o parte are un avantaj pentru odihna musculară a picioarelor, care se obține doar printr-o ușoară flexie a acestora; ceea ce dormitul pe spate nu permite. Dar, pe de altă parte, dormitul pe spate nu provoacă niciun inconvenient pentru

vertebrele lombare sau mușchii feței. Ca regulă generală, pentru ca somnul să devină cu adevărat odihnitor, așternutul trebuie adaptat formei corpului uman pe baza principiului ergonomiei. Capul nostru nu are nevoie de o pernă din pene sau de spumă prea moale, deoarece zona care trebuie susținută ferm este ceafa și ceafa, iar aici recomand din nou utilizarea unei cearșafuri din spumă cu densitate fermă sau a unei perne destul de ferme. Dormitul pe spate este foarte benefic și provoacă puține inconveniente. Ca regulă generală, schimbarea poziției corpului este ideală pentru a scăpa de condiționarea obișnuinței. Și în acest fel, nicio parte a corpului nostru nu va trebui să sufere de o expunere dăunătoare prea lungă. În această poziție, perna devine inutilă dacă nu este modelată și ergonomică. Totuși, pentru confortul și protecția gâtului, recomand plasarea grosimii unui prosop gros rulat la înălțimea acestuia. Trebuie să reușim să dormim, indiferent de poziția pe care o adoptă corpul nostru. Și atunci când se aplică mijloacele pe care le-am propus pentru a remedia problema rotunjirii coloanei vertebrale, corpul se poate întoarce spre dreapta, stânga sau pe spate, fără niciun inconvenient pentru acesta. Am exclus în mod deliberat cazul dormitului pe burtă, deoarece în această poziție inconvenientul privește mușchii gâtului și ai cefei. Astfel prelungită în timpul nopții, poziția răsucită a capului, la 90 de grade, este adesea cauza acestei celebre „rigidități” resimțite dureros la trezire de către cel care doarme.

Adaptările propuse până acum au mai mult rolul de a evita durerile de spate decât de a le trata atunci când sunt deja resimțite dureros. Vindecarea problemei dureroase necesită o metodă ceva mai musculară. Și în acest sens, copiii Dumnezeului Creator nu trebuie să se lase infantilizați de doctorii științei medicale umane. Bunul simț și inteligența pe care ni le dă Dumnezeu valorează mult mai mult decât lecțiile învățate și repetate de medici, papagali aroganți și mândri. Pentru Dumnezeu, primul pas spre vindecare este oprirea cauzei durerii, care trebuie, prin urmare, clar identificată. Apoi, pentru a vindeca ciupirea articulațiilor vertebrale, vom exploata principiul rotunjirii favorizat de flexibilitatea patului, prin inversarea poziției corpului și accentuarea golului format. Dacă durerea sciatică este resimțită pe partea stângă, trebuie să se întindă pe partea stângă și să se încurajeze rotunjirea coloanei vertebrale prin plasarea unei perne sub șolduri inferioare și a alteia sub cutia toracică. În această poziție, vertebrele ciupite sunt forțate să se depărteze. În relaxarea musculară absolută, o eliberare completă a relaxării, greutatea corpului forțează această deschidere. Și dacă este necesar și disponibil, ajutorul unei terțe persoane poate fi foarte util, prin apăsarea cu mici zdruncinări pe talia persoanei întinse, a cărei relaxare musculară este absolut necesară pentru a nu răni tendoanele și mușchii care leagă aceste vertebre. Tocmai am descoperit într-un documentar de televiziune metoda unui maestru maseur thailandez care folosește un ciocan de lemn cu care lovește mușchii clientului său. Loviturile sunt amortizate și aplicate unei mase de material strâns care ia o formă cilindrică prin înfășurarea unui cordon. Explicația sa este foarte convingătoare. El provoacă astfel în mușchi unde de șoc de mare profunzime care trezesc organismul printr-un aflux de sânge ce constituie respirația mușchiului. Rezultatul final obținut a fost mai mult decât uimitor. Pacientul suferind s-a simțit complet relaxat la sfârșitul sesiunii și și-a demonstrat flexibilitatea sporită aplecându-se și atingând podeaua cu degetele, cu picioarele

drepte. Maseurul a combinat incantațiile religioase păgâne adresate spiritelor cu tehnica sa fizică, dar lăsând acest lucru deoparte, metoda este demnă de a fi amintită și practică. În Orient, vindecarea se poate realiza prin practici brutale neacceptate în Occident. Dar aceste practici brutale își demonstrează eficacitatea; Nu este întotdeauna cazul tehnicilor occidentale. De fapt, trebuie să înțelegem comportamentul creierului nostru, care dezvăluie semnalele trimise de întregul corp fizic. Fără durere specifică, creierul pare să nu fie conștient de existența corpului, dar dacă se produce o traumă prin șoc sau prin ciupire, nervii trimit un mesaj către creier care semnalează o agresivitate anormală, pe care creierul o exprimă apoi prin durere. Durerea este resimțită acut atunci când restul corpului se află într-o stare normală de repaus. Dar dacă și alte puncte încep să semnaleze agresivitate, durerea inițială este resimțită într-un mod slăbit. Totul se întâmplă conform acestei imagini: în întunericul nopții, o lumânare aprinsă atrage atenția asupra ei. Dar dacă o mie de lumânări se aprind în același timp cu ea, dispare în masă și nu mai este vizibilă sau identificabilă. Aceasta este ceea ce provoacă multiplicarea loviturilor cu ciocanul ale acestui maseur thailandez asupra tuturor punctelor musculare vitale ale corpului pacienților săi. Dar el nu se limitează doar la aceste lovituri. Cu piciorul, apasă ferm pe mușchi timp de câteva secunde, apoi își eliberează presiunea. În acest fel, el blochează și deblochează circulația sângelui, pe rând, de la gambe, coapse și mușchii spatelui până la gât. Apreciez această abordare pur mecanică a corpului uman, pentru că asta suntem: mașini înzestrate cu spiritul vieții dăruit de Dumnezeu. Am experimentat pe mine însumi cu această lovitură directă cu un ciocan de lemn și, dacă lovitura nu este prea puternică, nu provoacă durere, dar cu siguranță trezește circulația sângelui în mușchii adormiți. Și cred că această metodă poate ajuta la evitarea blocajelor în artere și, prin urmare, a problemelor circulatorii grave, cum ar fi atacurile de cord sau anevrismele cerebrale. Un detaliu de clarificat, obiectul folosit de maseurul thailandez, pentru a amortiza loviturile, era compus astfel: în mijlocul unui pătrat de pânză albă, aduna ierburi parfumate, cum ar fi menta și alte plante, fără a le măcina sau zdrobi; ridicând colțurile pânzei se forma o bilă, închisă de un șnur pe care îl înconjura până la vârf. Lovind acest vârf, esența plantelor conținute în bila inferioară se răspândea pe piele și în mușchii loviți. Masajul thailandez nu este o mângâiere, ci o acțiune brutală, măsurată și controlată, care provoacă o reacție benefică în mușchii tratați și o vindecare reală obținută fără nicio medicație chimică. Rețin din această mărturie doar „*ceea ce este bun*”, așa cum Dumnezeu ne invită să facem în acest verset din 1 Tesaloniceni 5:21: „*Cercetați toate lucrurile și țineți cu tărie ce este bun*”. Deși acest verset se referă în principal la „*profeții*”, cred că se poate aplica și la tot ceea ce poate fi bun, în toate aspectele vieții. Resping teoriile religioase thailandeze, dar păstrez practicile fizice ale îngrijirii lor medicale. Demonii le-au oferit beneficiul bogatei lor cunoștințe despre viața umană, corpul și organele sale. Interesul meu pentru această metodă este justificat de faptul că, de câțiva ani încoace, mi-am format deja obiceiul de a-mi trata durerea sciatică lovind cu pumnul în zona dureroasă din apropierea vertebrelor lombare.

A doua lecție despre sănătate din acest studiu se referă la alimentație, iar pe acest subiect, nu am învățat toate lecțiile pe care ni le învață din Biblie.

Locuiesc în Occident, în Franța, o regiune globală care a fost blestemată de Dumnezeu încă din anul 321, oficial. Iar obiceiurile și tradițiile noastre alimentare au fost moștenite și transmise din epocă în epocă, timp de secole, până în epoca modernă, unde găsim standardul a trei mese pe zi: micul dejun, prânzul sau cina și cina sau cina de seară. Aceste trei mese pe zi, consumate în mod tradițional, sunt absolut inutile, dar în Europa bogată și prosperă, oamenii mănâncă mai mult din plăcere decât din nevoie. Când eram copil, am fost învățat proverbe și zicători precum aceasta: trebuie să mănânci ca să trăiești, nu să trăiești ca să mănânci. Ca majoritatea zicătorilor de înțelepciune, aceasta a fost complet ignorată și uitată de ființele umane. De aceea, modelul corect nu se va găsi printre oameni, ci doar în Biblie, în lecțiile divine. Dumnezeu ne-a prezentat acest model ideal când și-a hrănit poporul Israel timp de 40 de ani în deșert. Hrana prescrisă era exclusiv mana, care avea gust, așa cum citim în Exod 16:31, „ *ca o turtă cu miere* ”: „ *Casa lui Israel a numit mâncarea aceea numele Mană. Era ca semințele de coriandru; era albă și gustul ei era ca o turtă cu miere.* ” Hrana era dată doar o dată pe zi, după roua dimineții. Această lecție este deosebit de relevantă pentru noi, cei care vom candida la alegerea cerească, călăuziți de Dumnezeu în Canaanul său ceresc. Ce ne spune Dumnezeu în această experiență? Ne spune că nevoile calorice ale ființelor umane pentru o perioadă de 24 de ore pot fi satisfăcute într-o singură masă consumată dimineța devreme. Adio celor trei mese care, recomandate de diavol, suprasolicită organismul prin înlanțuirea unor ore de digestie care se suprapun pe parcursul zilei și chiar și în timpul nopții. Ce calitate a odihnei poate avea somnul atunci când organismul continuă să-și gestioneze procesul digestiv timp de câteva ore? O calitate atât de scăzută încât nevoia de medicamente calmante și soporifere devine esențială. Dar la trezire, cafeaua toxică devine la rândul ei esențială pentru a menține organismul treaz și entuziasmat. În acest fel, mașina umană este supusă unui lanț ciclic de frânări bruște și accelerații bruște care îi absorb toată energia și favorizează stresul; aceasta, până la ciocnirea finală, cădere nervoasă sau anevrismul coronarian, sau alte probleme mai mult sau mai puțin fatale de acest fel.

În contrast cu aceste standarde negative de viață, Dumnezeu le poruncește aleșilor Săi, pentru binele lor suprem, să își facă provizii de calorii necesare pentru 24 de ore, doar dimineța devreme. Hrana absorbită va permite corpului uman să își îndeplinească toate sarcinile, toate activitățile, timp de 24 de ore. Corpul apreciază acest principiu deoarece, după o masă copioasă, mâncarea este transformată imediat în energie, care va fi astfel disponibilă până la ora de culcare. Activitatea din timpul zilei nu interferează cu digestia; ambele sunt controlate de creier în faza sa conștientă. Iar când este timpul să doarmă, corpul nu are nevoie de hrană, ci doar de odihnă fizică și mentală. În această fază de inconștiență, creierul oferă organelor o odihnă binemeritată. O masă consumată între 6 și 7 dimineța este complet digerată în jurul orei 13:00. Dar corpul este în mod normal capabil să furnizeze energia necesară pentru cele 5 sau 6 ore de activitate care mai rămân până la sfârșitul zilei de lucru. Și acest timp este redus și mai mult în cazul unei zile continue de 8 ore; Activitatea care începea la ora 8 dimineța se termina apoi la ora 16. Am experimentat personal acest ritm de lucru profesional în 1976. Eliberat la ora 16, aveam astfel 3 ore la dispoziție pentru a

face cumpărăturile și tot atâtea pentru a-mi pregăti masa pentru a doua zi dimineață; după care, puteam să mă recuperez cu un somn mult dorit și meritat. Acest regim particular a fost acceptat de angajatorul meu, deoarece lucram singur, fără consecințe pentru ceilalți lucrători. Din păcate, astăzi, fiii lui Dumnezeu sunt dependenți de organizarea umanității blestemată și trebuie să respecte principiile stabilite colectiv. Cu toate acestea, alegerea metodei alimentare rămâne individuală, iar modelul rânduit de Dumnezeu sau sugerat de El este, prin urmare, aplicabil de către oricine dorește să o facă. În societate, modelele adoptate sunt cele pe care diavolul și demonii săi le-au inspirat oamenilor răzvrătiți. Sunt distructive de viață și spirite. Dimpotrivă, Dumnezeu ne arată ce este bun, plăcut și perfect pentru noi și numai aleșii Săi înțeleg și aprobă acest lucru pentru binele lor mai mare, deja pe acest pământ marcat de blestemul uman. De asemenea, disprețul arătat față de selecția sa de alimente pure și impure se întoarce asupra lor sub forma bolilor care le favorizează mersul spre moarte.

Într-o lecție anterioară, versetul din Exod ne-a amintit că nevoile nutriționale ale fiecăruia sunt individuale și diferite. De fapt, în specia umană, avem în comun doar aspectul general, deoarece diferențe există în toate domeniile externe vizibile, dar și în comportamentele și reacțiile organelor noastre: în funcție de genele moștenite de la naștere, unii mănâncă mult fără ca organismul lor să beneficieze, iar pentru alții, este invers, mâncatul puțin îi duce la creșterea în greutate, iar cazurile datorate hormonilor pot justifica obezitatea. Din acest motiv, Dumnezeu le lasă fiecăruia dintre evrei posibilitatea de a se sătura cu mâna în funcție de nevoia personală fixată de natura lor. La fel face și pentru noi astăzi, fiecare dintre noi stabilește cantitatea de hrană pe care crede că ar trebui să o consume, dar această alegere liberă pentru cantitate nu este pentru calitatea ei, Dumnezeu prescriind reguli pe această temă pe care aleșii săi nu le pot decât onora și aplica cu plăcere și încredere.

Există un lucru care marchează diferența dintre vindecarea dată de Dumnezeu și cea dată de doctorii acestei lumi. Dumnezeu poate aduce o vindecare perfectă, totală, în timp ce oamenii își propun doar să facă să dispară durerea cauzată de boală. Dar pentru a obține o vindecare completă de la Dumnezeu, El cere ca suferindul să pună capăt la ceea ce îi provoacă rău; și aplică acest principiu atât bolilor fizice, cât și celor spirituale. Pentru a înțelege această necesitate, imaginea „Penelopei”, soția grecului „Ulise” și a poetului „Homer”, este perfect potrivită: ea desfăcea noaptea eșarfa pe care o tricota ziua pentru a amâna căsătoria pe care poporul ei voia să i-o impună; acționat în acest fel pentru că încă spera la întoarcerea lui Ulise, soțul ei, care plecase cu mulți ani mai devreme pentru a participa la războiul troian. Astfel, dacă cauza bolii nu dispare complet, îngrijirea primită rămâne doar paliative succesive, incapabile să ducă la o vindecare completă. Suferind personal de dureri sciatică în mai multe rânduri, îmi amintesc din aceste experiențe că, apelând la manipulări efectuate cu succes de către reparatori de oase, niciunul dintre ei nu s-a gândit vreodată să-mi dea sfaturi despre cum să inversez și să elimin cauza durerii mele acum cronice. Am venit în căutarea unei ameliorări, mi-au dat-o și nimic mai mult.

Prin urmare, marelui Medic Iisus Hristos îi datorez posibilitatea de a realiza astăzi că toate relele sunt vindecabile dacă sunt eliminate cauzele care le provoacă; și numai în această condiție unică.

La o analiză mai atentă, pot atribui deformarea coloanei vertebrale somierei metalice pe care dormeam spate în spate cu fratele meu mai mare, fiind eu însumi întins pe partea dreaptă, când eram copil. Noapte de noapte, problema s-a acumulat până a căpătat o formă cronică, când discol lombor s-a atrofiat pe partea stângă. Identificarea originii problemei indică modalitatea de a o vindeca: este suficient pentru a inversa situația. Și dacă nu am făcut-o mai devreme, este pentru că acest obicei, devenit natural, mi s-a părut că favorizează somnul. Acest raționament a avut consecința prelungirii și accentuării problemei.

La fel este și cu păcatul. În lumea diavolului, creștinii falși cred că pot fi mântuiți prin sângele lui Hristos practicând în continuare păcatul; nu contează ceea ce spun, ci ceea ce fac. Marele Doctor al sufletelor nu-i poate, prin urmare, mântui așa cum speră ei, cred ei, cu credință. Dar practicarea continuă a păcatului mărturisește împotriva a ceea ce ei numesc „credința lor”, iar numeroasele texte de avertizare citate în Sfânta Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu, în scrierile noilor și vechilor legăminte, îi condamnă la cea mai crudă dezamăgire. Iisus Hristos a venit să „*pună capăt păcatului*” conform lui Daniel 9:24, nu doar să „*ispășească pentru el*”. Și „*păcatul*” căruia i-a pus *capăt* este cel pe care aleșii Săi **îl abandonează** punându-l asupra „*Mielului lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii*”; făcând ispășire numai în beneficiul acestor aleși; Aceasta este întreaga învățătură a ceremonialului evreiesc „Yom Kippur” sau „Ziua Ispășirii”, tema revelată în imagine în Levitic 23:16-32 și a Paștelui evreiesc. Scopul acestui ceremonial pus în scenă este rezumat de singurul verset din Ieremia 31:34: „*Nu se vor mai învăța unii pe alții, nici fiecare pe fratele său, zicând: Cunoașteți pe YaHWéH! Căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice YaHWéH; căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor* . ”; un proiect mântuitor a cărui realizare în Iisus Hristos este confirmată în Evrei 8:8-13. În lumina acestui verset, le spun celor care cred că sunt mântuiți „în păcatul lor”: cum poate Dumnezeu să „*uite*” „*păcatul*” vostru, dacă acesta este încă practicat și rămâne vizibil sub privirea Sa dreaptă de Judecător Suprem? Dumnezeu poate doar să „*uite*” ceea ce a dispărut. Acesta este cazul „*păcatului*”, care dispare numai după ce este abandonat de ființa umană vinovată.

Observ că în acest verset, Dumnezeu citează „*păcatul*” și nu „*păcatele*”. Aceasta confirmă ideea că, pentru el, „*păcatul*” desemnează, la nivel global, o atitudine rebelă care poate lua forme multiple. Și acest gând este exprimat de apostolul Iacov când declară în Iacov 2:10: „*Căci oricine păzește toată Legea și greșeste într-o singură poruncă, se face vinovat de toate*” . Prin urmare, acest text confirmă cerința lui Dumnezeu de a vedea practicarea „*păcatului*”, care este, conform 1 Ioan 3:4, „*călcarea legii divine*”, dispărând complet din viețile celor pe care îi mântuiește în Hristos: „*Oricine păcătuiește încalcă legea, iar păcatul este încălcarea legii* . ”; care desemnează fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu în cele două legăminte succesive ale Sale.

Viața confirmă necesitatea abandonării cauzei răului în toate domeniile. Poate fi vindecat un alcoolic fără a înceta să consume alcool? Poate fi eliberat un

fumător de dependența sa dacă continuă să fumeze? Aceste două exemple demonstrează necesitatea abandonării absolute a practicilor care cauzează răul. Și aceste vindecări se obțin doar prin efort și lupta împotriva obiceiului și a dependenței sale. Pentru a obține această victorie, victima trebuie să fie perseverentă și hotărâtă să câștige sau capabilă să „*se lepede de sine și să-și ia crucea pentru a-L urma*” pe Iisus Hristos, singurul mare Medic al trupurilor și minților victime ale bolilor, toate datorate „*păcatului*” moștenit de la Adam și practicat de toți oamenii de după el.

Judecând după rezultat, planul lui Dumnezeu de a elimina păcatul a eșuat complet. Așa pare a fi situația globală din lume. Dar planul lui Dumnezeu nu a avut niciodată scopul de a converti întreaga omenire pentru a o salva. Planul Său de mântuire se realizează doar în viețile câtorva aleși împrăștiați pe pământ printre toate națiunile. El îi poate salva pe acești aleși pentru că ei au auzit, au primit, au înțeles și au fost de acord să se supună cerințelor Sale; aceasta îi face vrednici să trăiască în prezența Sa, în iubire împărtășită, în veșnicia care vine și pe care El le-o dăruiește.

TIMPUL SFÂRȘITULUI

„*Timpul sfârșitului*” este menționat de mai multe ori în cartea lui Daniel, dar și în mărturia personală dată de Domnul Isus Hristos. Astăzi voi studia diferitele înțelesuri pe care Dumnezeu le dă acestei expresii, deși cred că pentru Dumnezeu are unul singur: pentru el, „*timpul sfârșitului*” sosește atunci când totul a fost făcut pentru a smulge de la moarte sufletele credincioase vrednice de a fi mântuite. Pentru a susține acest raționament, avem povestea antediluvienilor distruși de apele potopului. Acum, cauza acestei distrugerii a fost imposibilitatea salvării lor, în ciuda mărturiei date de Noe și fiii săi. Toată omenirea de atunci îl cunoștea și a batjocorit deschis construirea arcei care avea să-l salveze pe el și familia sa. Dar, la ora aleasă de Dumnezeu, zăvorurile cerurilor s-au deschis și toată omenirea a pierit înecată ca șobolanii, cu toate animalele terestre răspândite pe pământ; cu excepția celor care au intrat în arcă pentru a-și salva semenii. Mărturia potopului este extrem de importantă, deoarece prin această acțiune, Dumnezeu le-a dat oamenilor dovada capacității sale de a distruge viața pe care a creat-o. După potop, amenințarea apasă greu asupra umanității rebele și necredincioase, dar este mult mai mult decât o simplă amenințare: este un avertisment, deoarece el a programat pentru „*timpul sfârșitului*” o nouă exterminare la întoarcerea lui Isus Hristos la începutul celui de-al șaptelea mileniu, dar și, la sfârșitul acestui al șaptelea mileniu după judecata de apoi, prin „*potopul de foc*” profețit în 2 Petru 3:7: „*în timp ce, prin același cuvânt, cerurile și pământul de acum sunt păstrate pentru focul din ziua judecății și a nimicirii oamenilor necredincioși*”. Acest „*potop de foc*” va acoperi pământul cu magmă subterană, care îi va da aspectul „*lacului de foc*” menționat în Apocalipsa 20:14, în care toți rebelii judecați de Dumnezeu și aleșii săi vor primi această pedeapsă a „*morții a doua*”. Această exterminare printr-un autentic „*potop de foc*” va marca adevăratul sfârșit al proiectului mântuitor pământesc, timpul omega sau „*Z*” în

raport cu începutul alfa sau „A” care în realitate nu este doar cel al creației pământești, ci care este cel în care Dumnezeu și-a creat primul opus liber, îngerul numit „Luceafa de Dimineață” și care va muri ca „Satan” și „diavol”, adversarul și dușmanul lui Dumnezeu și al întregii umanități; chiar și al ceea ce Îi slujește mai mult sau mai puțin inconștient.

În știrile din februarie 2022, am văzut că rușii au pictat un „Z” mare și alb pe vehiculele lor militare. Nimeni nu a explicat cu adevărat această literă „Z”, care nu există în limba rusă, dar care este într-adevăr ultima literă a alfabetului limbilor occidentale. De aceea cred că acest lucru este un semn dat de Dumnezeu în beneficiul aleșilor săi care împărtășesc secretele sale. De fapt, semnul este sinistru, deoarece anunță „*sfârșitul*” pentru acest Occident care concentrează asupra sa toată mânia lui Dumnezeu. Culoarea albă este divină și un semn de puritate: Dumnezeu decretează sfârșitul dominației popoarelor occidentale care au trădat și denaturat planul său de mântuire bazat pe moartea ispășitoare a lui Isus Hristos. „Z” anunță clar un mesaj referitor la „*timpul sfârșitului*”. Acest „Z” specific occidental dezvăluie logica motivației „operațiunii speciale” lansate de ruși împotriva Ucrainei, căreia îi reproșează tocmai alianța sa cu țările din Europa de Vest și America. Denunțând excesele perverse ale moralei occidentale, rușii nu fac decât să proclame în cuvinte concrete gândul judecății lui Dumnezeu. Este evident că în Occident aceste acuzații nu pot fi auzite sau justificate, la fel cum nici națiunea evreiască nu a putut accepta și recunoaște justele reproșuri pe care Dumnezeu i le-a adresat prin profeții săi, până la sfârșitul națiunii, distruse, deoarece pierzându-și orice eficacitate, apelurile au devenit inutile; doar pedeapsa finală a fost impusă.

În Matei 24:14, Isus a declarat: „*Această Evanghelie a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Apoi va veni sfârșitul* .” Cum a fost propovăduită Evanghelia Împărăției în întreaga lume? Răspunsul este: prin răspândirea Sfintei Biblii. Din momentul în care a fost tipărită, distribuită și pusă la dispoziția lor în fiecare limbă, toți locuitorii pământului au fost imputerniciți înaintea lui Dumnezeu. Biblia, cuvântul scris al lui Dumnezeu, oferă răspunsuri unice la întrebările drepte ale ființelor umane; Dumnezeu nu mai poate face nimic pentru ei. Evanghelizarea și-a pierdut sensul atunci când, în mâinile protestanților, Biblia și adevărul ei divin au fost distorsionate și trădate. Dar această trădare nu a fost ultima, căci, la rândul ei, supusă unui test al credinței profetice între 1980 și 1994, credința adventismului instituțional și-a demonstrat disprețul față de avertismentul profetic dat de Dumnezeu în Sfânta Sa Biblie. Și această ultimă trădare este mai rea decât cele anterioare, deoarece lumina a abundat pentru a da sens planului mântuitor al lui Dumnezeu. Cunoașterea și restaurarea practicii Sabatului au scos la iveală cauzele suferinței dramatice datorate persecuțiilor religioase impuse de religia catolică atunci când regii o susțineau cu forța lor armată. Acum, după ce le-a dezvăluit pionierilor lucrării identificarea acestei religii catolice cu „*fiara care se ridică din mare*” din Apocalipsa 13, pe rând, succesiv, religia protestantă și adventismul oficial au făcut o alianță cu ea. Aceasta, de fapt, determină pentru Dumnezeu data începutului „timpului”. „*sfârșit*” este momentul în care trădarea umană atinge apogeul. Iar această dată este 1994, deoarece eforturile secrete ale adventiste de a

stabili această alianță nefirească au fost dezvăluite oficial adventiștilor la începutul anului 1995.

Vom găsi în Daniel 11 mai multe citate din „*timpul sfârșitului*”, care, prin urmare, vor desemna toate acest an 1995. Trebuie să înțelegem gândul Creatorului nostru care a alcătuit construcția întregii sale revelații profetice biblice, pe care, de fapt, o intenționează doar pentru ultimii săi aleși din „*timpul sfârșitului*”. „*sfârșit*”. Și acest termen mă obligă să-mi amintesc de acest verset în care Dumnezeu spune prin Solomon: „*sfârșitul unui lucru este mai bun decât începutul lui*”; este atât de logic: începutul este plin de întrebări într-o situație obscură, în timp ce „*timpul* „*Sfârșitul*” este plin de răspunsuri la toate întrebările. Într-adevăr, întreaga profecie trebuia înțeleasă corect doar atunci când tot ce este profețit urma să se împlinească sau este pe cale să se împlinească. Căci acesta este adevăratul scop al oricărei profeții: împlinirea ei, așteptată cu credință de către slujitorii ei, le hrănește și mai mult credința în ceasul în care lucrurile profețite se împlinesc. Dar se așteaptă doar ceea ce se știe că trebuie să se aștepte; acest lucru este imposibil pentru cei care disprețuiesc profețiile. Profecția este, pentru ultimele zile ale umanității, singura expresie a adevăratei credințe. Numeroase citate îi îndeamnă pe candidații la mântuirea divină să „*vegheze*”; ceea ce constă tocmai în a primi și a înțelege anunțurile profețite de Dumnezeu în Sfânta Sa Biblie. Cel care „*veghează*” așteaptă și nu este surprins de evenimentul pe care îl așteaptă.

Aceste două versete din Daniel menționează „*vremea sfârșitului*”: Dan. 11:27: „*Cei doi împărați vor căuta în inimile lor să facă rău și la aceeași masă vor spune minciuni. Dar nu vor reuși, căci sfârșitul nu va veni până la vremea hotărâtă*.” Contextul se referă la Antioh al IV-lea și la nepotul său, Ptolemeu, regele Egiptului, care sunt, respectiv, pentru acest context antic, „*împăratul de la miazănoapte*” și „*împăratul de la miazăzi*” în profecie. Aceeași expresie „*căci sfârșitul nu va veni până la vremea hotărâtă*” este citată din nou în versetul 35: „*Unii dintre înțelepți vor cădea, ca să fie curățiți, purificați și albiți până la vremea sfârșitului, căci acesta nu va veni până la vremea hotărâtă*.” Dar de data aceasta, contextul pe care îl vizează acest „*sfârșit*” este cel al „*vremii sfârșitului*” pe care versetul 40 îl va dezvolta. Expresia „*vremea hotărâtă*” sugerează un timp sau o dată construită prin duratele profețite în „*zi-an*” de Dumnezeu în profețiile sale. Aceste date construite sunt, prin urmare, marcate dublu, deoarece reprezintă pentru Dumnezeu evenimente programate de importanță primordială și sunt revelate aleșilor săi. Iar cea care marchează începutul „*timpului sfârșitului*” sau 1994, este de cea mai mare importanță, deoarece este ultima pe care profecția o permite să o construiască. Dumnezeu le dă ultimilor săi aleși acest reper care permite interpretarea conflictului descris în versetele 40-45, în care contextul este cel al sfârșitului evanghelizării credinței creștine. De data aceasta, în acest ultim context, „*regele nordului*” desemnează Rusia și republicile musulmane estice care o susțin, iar „*regele sudului*” reprezintă națiunile musulmane situate în principal la sud de Marea Mediterană, arabii și africanii. El este numit „*regele sudului*” datorită originii arabe a religiei islamului născut la Mecca la începutul secolului al VII-lea. În versetul 27, evocând un context antic, Dumnezeu adresează intenției ultimilor săi aleși o aluzie

care va viza și „*timpul sfârșitului*”. *sfârșit*”, ultimii doi „*regi ai miazănoaptei și ai miazărilor*”, adică Rusia creștină ortodoxă și națiunile musulmane unite într-o alianță nefirească, efectuează, pe rând, schimburi bazate pe „*falsitatea*” denunțată de Duhul Sfânt în acest verset 27. Această aluzie este singura revelație a unei judecăți divine împotriva credinței ortodoxe, deoarece, în afară de acest caz, profeția din Daniel și Apocalipsa ignoră existența acestei credințe creștine ortodoxe revendicate și practicate în țările Europei de Est. Profeția vizează doar credința romano-catolică și credința protestantă care se naște din Reforma acestei biserici catolice și, în cele din urmă, forma sa „adventistă”, formă oficială care se termină „*vărsată*” de Iisus Hristos. Acest verb „a vomita” confirmă starea sa binecuvântată originală. În schimb, credința catolică și credința protestantă nu au fost „vărsate” de Iisus, deoarece el nu a recunoscut niciodată prima și a primit-o doar provizoriu pe a doua, datorită imperfecțiunii sale doctrinare până în 1844, data testării credinței sale.

Având în vedere aceste date care fac din 1994 data începutului „*timpului*”, *Sfârșitul*” din Daniel 11:40, ciocnirea „*împăratului de la miazăzi*” împotriva „*împăratului*” papal vizat în profeție începând cu versetul 36, vizează credința creștină falsă din întreaga Europă Occidentală; și în această Europă, Franța, singura putere militară și „fiica cea mare a Bisericii Catolice, mama acesteia”.

Față de Dumnezeu, Franța trebuie să plătească scump pentru sprijinul constant acordat Bisericii Romano-Catolice papale. Față de „*regele musulman al sudului*”, trebuie să plătească la fel de scump pentru fosta sa colonizare a țărilor musulmane de pe coasta de nord a Africii. Astfel, pe 25 iulie 1995, asistăm la un prim atac musulman ucigaș comis de GIA, gruparea islamistă algeriană, care a efectuat un atac cu bombă pe teritoriul francez în stația „Saint-Michel Notre-Dame” a RER B parizian; Iisus Hristos, adevăratul Saint-Michel, fiind sponsorul acestei acțiuni punitive împotriva cultului Fecioarei Maria desemnat sub numele de „Notre-Dame”. După acest atac, au urmat altele, comise succesiv de gruparea Al-Qaeda și de gruparea Daesh. Ostilitatea musulmanilor față de religia creștină nu mai este pusă la îndoială; este evidentă. Pe 11 septembrie 2001, la New York, distrugerea celor două turnuri ale World Trade Center, lovite de două avioane de linie folosite într-un atac sinucigaș de tip „kamikaze” japonez, a confirmat această opoziție plină de ură împotriva întregului Occident creștin.

Profeția dezvăluie două faze principale ale agresiunii din partea dușmanilor Europei. A doua se referă la agresiunea rusă care se prepară în războiul actual din Ucraina. Astfel, Dumnezeu profețește că Europa va fi atacată succesiv de națiunile musulmane și apoi, în final, de națiunile rusești din Est, care o vor distruge în mare măsură.

„*Timpul sfârșitului*” este timpul sfârșitului dominației arogante a Europei Occidentale din care au ieșit mai multe națiuni gigantice, SUA și Canada, Australia și America de Sud. Dovada că Europa este principala țintă a mâniei lui Dumnezeu în Isus Hristos se află în simbolul „*Eufrat*”, care o desemnează în pedeapsa „*trâmbeții a șasea*” din Apocalipsa 9:13. Și sub acest simbol „*Eufrat*”, Dumnezeu vizează sprijinul european acordat religiei **romano-catolice papale**, al cărei nume simbolic este tocmai „*Babilonul cel Mare*”, adică cel al orașului așezat pe râul „*Eufrat*” al vechilor caldeeni.

„*Timpul sfârșitului*” în sine constituie un sprijin puternic pentru adevărata credință a aleșilor și o dovadă concretă a existenței sale. În taberele rebele, nimeni nu crede și nu vrea să creadă într-un „*sfârșit*” real al lumii. Prin urmare, gândurile sunt îndreptate constant către speranța și așteptarea timpului negocierilor finale, prin care se va da un „*sfârșit*” fericit conflictului actual. Trebuie să cunoaștem cu adevărat și să împărtășim cu Dumnezeu planul Său general revelat pentru a ști că aceste negocieri nu vor veni niciodată. Doar aleșii care împărtășesc cunoașterea planurilor Sale știu că istoria omenirii este înscrisă între „*un început și un sfârșit*” care va fi fericit pentru aleși și fatal pentru rebeli. Și toată această revelație a fost construită între crearea Genezei și revelația finală a lui Hristos numită „Apocalipsa”.

În Daniel 11:44-45, Dumnezeu profețește: „*Veste de la răsărit și de la miazănoapte îl vor tulbura și va ieși cu mare furie ca să nimicească și să nimicească complet pe mulți*. *Își va întinde corturile palatului său între mări, pe muntele cel slăvit și sfânt. Și va ajunge la sfârșitul lui și nimeni nu-l va ajuta.*” Astfel, după ce a „*distruș și a nimicit complet pe mulți*” în Europa și America, puternica Rusie însăși va fi anihilată de America. Trupele sale vor fi urmărite și exterminate în țara lui Israel. La acest nivel de distrugere, omenirea va fi mult redusă. În Europa, „*o treime din omenire*” va fi fost ucisă, și poate chiar mai mult. Dar ce se va întâmpla cu popoarele necreștine? Nu vor fi cruțate și se vor ataca unele pe altele. Căci toate popoarele pământului au un potențial dușman împotriva căruia se vor lupta și se vor distruge complet unele pe altele. Supraviețuitorii vor fi supuși unui test final al credinței bazat pe credințele creștină și evreiască. Prin urmare, națiunile păgâne ar fi trebuit să dispară; testul final nu le privește.

A nu cădea victimă iluziilor false rămâne privilegiul incontestabil al aleșilor din zilele de pe urmă. Aceasta este partea pe care Dumnezeu o dă celor care iubesc adevărul Său și adevărul în toate lucrurile.

„*Vremea sfârșitului*” este tot aceasta: 2 Timotei 3:1-7: „*Să știți și aceasta că în zilele din urmă vor fi vremuri grele.*” *Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, mândri, blasfemiatori, neascultători de părinți, nerecunoscători, fără sfinți, neiubitori, neiertători, calomniatori, neînfrânați, cruzi, disprețuitori de bine, trădători, încăpățânați, îngâmfați, iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de evlavie, dar tăgăduind-o puterea*. ***De la aceștia vă depărtați***. *Căci printre ei sunt unii care se strecoară în case și duc captive pe femei nesăbuite, încărcate de păcate, duse de felurite poftă, mereu învățând și niciodată neputând ajunge la cunoașterea adevărului.* » Care este motivul acestei imagini triste care descrie caracterul general al oamenilor în «*vremea sfârșitului*»? La cei 77 de ani de pace obținută de la Dumnezeu după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, adică din 1945. De atunci, întregul Occident s-a lăsat formatat de puternicul învingător al vremii, America capitalistă liberală. Pentru prima dată în istoria omenirii, omul a devenit un lucru exploatabil, un instrument de îmbogățire pentru o societate organizată piramidal, inspirată de diavol, de francmasoneria care domnește în această țară. Oamenii au devenit, din păcate, „consumatori”. Comerțul și industria îi împing să consume, iar pentru a-i aduce pe cei mai săraci în acest principiu, li se oferă credite. Când această

persoană săracă este acoperită de datorii, nu mai are de ales și trebuie imperativ să lucreze în condițiile dezavantajoase propuse de „angajatori”, care are ca rădăcină cuvântul latin „pater”, care înseamnă tată; dar acest nume este moștenit și din cuvântul „patrician”, care desemna protectorul oamenilor mai slabi la romani și în care găsesc o asemănare de formă și sens cu verbul „a păstori”, și cine sunt acești „patres” care vor „păstori”? Oile, desigur, cele mai slabe care sunt livrate egoismului și lăcomiei acestor noi păstori speciali. În această țară, unde președintele ales se angajează cu mâna pe Biblie, poruncile lui Dumnezeu vor fi cel mai mult atacate, din cauza îmbogățirii încurajate care stârnește lăcomia în rândul săracilor. Vă reamintesc: aceasta este concepția religioasă propovăduită de protestantul genevez, Ioan Calvin, pentru care îmbogățirea constituie o dovadă a binecuvântării lui Dumnezeu, exact opusul a ceea ce aprobă el, așa cum indică acest verset din 1 Timotei 6:10: „ ***Căci iubirea de argint este rădăcina tuturor relelor ; și unii, fiind îndrăgostiți de rău, s-au abătut de la credință și s-au aruncat în multe chinuri***”. » ; și Iacov 5:1 confirmă spunând: « *Veniți acum, bogaților! Plângeți și vă vaitați din cauza nenorocirilor care vor veni peste voi* ». Și pentru a satisface această lăcomie, cel mai simplu răspuns pentru săraci este furtul și crima, crimele odioase. Acest model dezastruos de societate americană a fost reprodus în toate țările occidentale, dar întotdeauna cu un nivel inferior și o întârziere de câțiva ani. Datorită originilor înființării sale, poporul american a fost construit pe multiplicitate etnică, noii emigranți având cu toții aceleași drepturi, indiferent de originea lor. Acest lucru este adevărat în principiu, dar în realitate, conviețuirea a luat o formă rasistă, iar negrii, considerați la acea vreme sclavi, au suferit în mod special excesele albilor. Nativii roșii nu au fost tratați mai bine, deoarece au fost aproape complet exterminați. În America de Nord drepturile omului stabilite în Franța republicană au fost deviate de la sensul lor original, tocmai din cauza amestecului său etnic, care nu exista încă în Europa la acest nivel, în nicio țară. Aceste drepturi ale omului, care vizau nivelarea claselor și abolirea privilegiilor monarhiștilor și ale clerului romano-catolic din Franța, au devenit, în America, drepturi internaționale impuse națiunilor pământești. Francezii au stabilit această cartă pentru a rezolva o problemă națională, strict internă, dar preluată de America, acest drept național a devenit internațional. Influențate de SUA, popoarele europene au adoptat una după alta concepția americană asupra acestor drepturi. Și, paradoxal, prin intermediul drepturilor omului, America vasalizează națiunile care devin „consumatoarele” produselor pe care le inventează și care seduc popoarele europene, dar nu numai, deoarece modelul său de societate reușește să cucerească aproape toate națiunile pământului. Prin urmare, nu este întâmplător faptul că, în Apocalipsa 18, Isus citează de mai multe ori expresia „ *negustorii pământului* ”, făcând aluzie la această natură comercială tipic americană.

Imaginea jalnică și teribilă pe care Pavel i-o prezintă lui Timotei este vizibilă astăzi în toate societățile noastre occidentale. Dar cel mai rău este încă în America, unde au apărut „bande” și unde orașele sale mari, așa-zis civilizate, au rate ale criminalității foarte ridicate, mult mai mari decât în orice țară europeană. Aceasta până la punctul în care, pe străzile acestor orașe, sunetul neîncetat al sirenelor vehiculelor de poliție copleșește zgomotul ambiental al mașinilor care

circulă una în spatele celeilalte. Aceste sirene au înlocuit ciripitul păsărilor care părăsesc aceste zone neprimitoare și periculoase. În toată țara, dar mai ales în aceste orașe mari, „visul” american se transformă într-un coșmar. Și văzând aceste lucruri, nu pot decât să le compar cu situația care a precedat potopul apelor din vremea lui Noe, dar și cu cea care a caracterizat Sodoma și Gomora din vremea lui Lot și Avraam, o situație de nelegiuire reprodusă de legalizarea americană și occidentală a „căsătoriei homosexuale” și a drepturilor LGBT cerute de mișcarea Woke și de ligile feministe „Me too”. Așa cum Lot a fost sedus de bogăția Sodomei, aflată într-o vale fertilă, „Loții” timpului nostru sunt seduși de strălucirea aparentă a SUA, un ținut unde cei mai perseverenți oameni lacomi își pot realiza visul îmbogățirii; un ținut al jocurilor de noroc unde, fără nicio oboseală, cel mai viclean câștigă conform principiului jocului de cărți numit „Poker”.

În 2022, „*sfârșitul lumii*”, America se poate lăuda că și-a impus cu succes modelul tuturor națiunilor europene, cu excepția recalcitrantei Ungarii. De asemenea, cu excepția Poloniei, toate celelalte țări de origine monarhică au adoptat modelul său multietnic deschizându-și granițele. Drept urmare, toate suferă dezavantajele acestor coabitări insuportabile, dar niciuna nu se poate întoarce, deoarece toate sunt ținute în frâu de guvernul supranațional al Uniunii Europene, care le ține în frâu cu subvențiile sale financiare. Diferitele experiențe americane și europene nu duc la același rezultat. Spre deosebire de America, Europa reunește foste monarhii independente, iar avantajele naționale ale acestei independențe sunt încă resimțite nostalgic de popoarele acestor națiuni; aceasta până la punctul de a promova posibilitatea fracturării uniunii realizate. Căci Europa își poate salva uniunea doar fiind cea mai puternică, iar acest lucru nu este cazul, deoarece, în acest sens, America este cu adevărat unită, dacă nu în bine, cel puțin în rău, pentru a îndeplini lucrările fatale pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru ea și le-a revelat celor care o iubesc și o ascultă.

„*Timpul sfârșitului*” este încă cel al ultimelor deconstrucții, iar înaintea celor ale bunurilor materiale care vor fi distruse de bombardamente, vin cele care vizează lucrurile învățate de Dumnezeu. Căci am văzut cum diavolul i-a făcut pe oameni să disprețuiască și să abandoneze respectul pentru legile sănătății și pentru cele zece porunci ale lui Dumnezeu din anul 321, adică, mai larg, de la începutul secolului al IV-lea. Apoi, în ^{secolul al XVI-lea}, apariția concurenței din partea reformatorilor protestanți a determinat biserica papală romană să distrugă, prin reacție opusă, învățătura despre mântuirea obținută numai prin harul adus de Iisus Hristos. Apoi, în 1844, în momentul în care Dumnezeu a cerut restaurarea adevăratei zile a șaptea a odihnei Sabatului, tabăra blestemată de Dumnezeu a respins-o și s-a atașat și mai mult de justificarea duminicii sale, prima zi a săptămânii divine, moștenită sub titlul de „ziua Soarelui”, divinizată încă de la Constantin I. În cele din urmă, în 2022, sub instigarea răzbunătoare a tinerilor afro-americani care practică rasismul anti-albi, regulile stabilite de albi sunt puse sub semnul întrebării, atacând ordinea sexuală stabilită de Dumnezeu de la începutul creației sale pământești. Cuvintele „femeie și bărbat” nu mai sunt acceptate, deoarece libertatea revendicată atacă chiar și această definiție stabilită de marele Dumnezeu creator. Sub inspirația demonilor, acești din urmă rebeli vor

să impună libertatea de a-și alege genul sexual; aceasta, datorită progreselor realizate de chirurgia medicală. După „liftingul” facial oferit femeilor, a urmat oferta de reconstrucție a sânilor și a altor părți ale corpului, inclusiv a părților sexuale, ca să nu mai vorbim de abominabila posibilitate oferită așa-numiților bărbați „transsexuali” de a crește și mări sânii feminini și de a crea chirurgical un vagin artificial la bărbați.

Să nu vă înșelați! Aceste lucruri sunt mai presus de toate rodul luptei diavolului și a demonilor împotriva lui Dumnezeu, iar bărbații și femeile pe care îi folosesc sunt doar victimele inconștiente ale disprețului lor față de același Dumnezeu; aceasta este adevărata lor vină care îi face vrednici de moartea veșnică, pentru că este definitivă.

„ *Timpurile din urmă* ” sunt marcate și de cuvinte, nume ale căror semnificații profetizează subtil lucruri. Acesta este cazul numelui „Renaștere”, sub care, pentru al doilea mandat prezidențial, Emmanuel Macron a ales partidul său LREM, alături de partidul „Orizonturi” fondat de fostul său prim-ministru Edouard Philippe. În istoria Franței, numele „Renaștere” este legat de domnia lui „François I”. ^{Mai} multe lucruri sunt demne de remarcat la el. El a unificat poporul francez prin impunerea limbii franceze în toate provinciile. A inițiat ostilitate și persecuție împotriva reformatoarelor protestanți. Blestemat el însuși, el precede „regii blestemați”, așa cum istoria îi numește pe cei trei fii ai reginei Caterina de Medici, care erau de origine italiană și de credință romano-catolică papală. Cei trei fii ai săi (Henric al II-lea, Carol al IX-lea, Henric al III-lea) au murit subit, unul după altul. Dumnezeu nu ar fi putut da un semn mai bun pentru a confirma blestemul religiei romano-catolice. Dar ce vedem? Acest partid politic numit „Renaștere” se comportă într-o manieră deosebit de autocratică, întrucât, refuzând să facă compromisuri cu adversarii, conform principiilor democratice, ultimul său guvern condus de o femeie folosește, pentru a vota bugetul național pe 2023, de zece ori consecutiv (la 17-12-2022), articolul 49-3 din Constituția franceză; un articol care permite impunerea unei legi și care face din „a Cincea ^{Republică} ” o adevărată „dictatură” concepută de generalul de Gaulle, acest mare lider al Republicii. Și cu mult aplomb și aroganță, Madame își permite să le spună poporului francez că nu disperă să obțină o majoritate pe care alegătorii i-au refuzat-o. Prin urmare, declară, implicit, că pentru ea, singura modalitate de a guverna este să aibă o majoritate absolută sau să impună articolul 49-3. Dar, în ambele cazuri, opoziția prezentă în Adunarea Națională este acolo doar pentru a oferi acestei guvernări și poporului francez afirmația înșelătoare că se află încă într-un regim republican democratic. În realitate, această opoziție nu este altceva decât un alibi democratic, deoarece opinia sa este total și sistematic ignorată de guvern. Acest lucru este valabil și pentru parlamentarii opoziției din guvernul francez, dar același principiu se aplică acestui guvern autocratic, care este el însuși supus directivelor impuse de comisarii europeni prin intermediul parlamentarilor Parlamentului European, care sunt și alibiuri democratice pentru guvernarea europeană. Astfel, vedem că, din 2012, Dumnezeu a pus la putere o tinerețe autocratică a cărei misiune este de a distruge încet, dar sigur, principiile republicane. Libertatea și drepturile dobândite de francezi se micșorează zi de zi pentru a le respecta pe cele ale imigranților, cu un număr tot mai mare de

obiceiuri, tradiții și religii diferite. Libertatea republicană este, prin urmare, vizibil liberticidă.

În această ultimă perioadă a „Renașterii”, guvernarea autocratică este restabilă, iar contextul războinic ucrainean va favoriza această guvernare autoritară până la orele distrugerii bunurilor și vieților programate de Dumnezeu, împotriva celor „zece coarne” sau a celor zece regate, unele dintre ele devenite ulterior națiuni republicane, dar păstrând ca moștenire blestemul supunerii lor religioase față de Roma; astfel încât nu mai avem „trei împărați blestemați”, ci „zece” care, simbolic, reprezintă în Daniel 7:8 și 24 și Apocalipsa 13:1, vechile regate care formează actualele națiuni republicane catolice și protestante din Europa de Vest și puternicele lor excrescențe din SUA, Canada, Australia, America de Sud și America Centrală. Credința ortodoxă răsăriteană nu face excepție de la acest blestem, deoarece a moștenit și a adoptat practica duminicii catolice înainte de a se separa de biserica papală romană printr-o schismă religioasă care a continuat până în zilele noastre, marcată de confruntarea lor războinică plină de ură și distrugătoare. În acest fel, „vremea sfârșitului” este confirmată ca o perioadă a „Renașterii” în care intoleranța religioasă manifestată de Francisc I^{reapare} în toată violența sa, curând, în întreaga Europă. Însă „regii blestemați” au fost regi ai Franței, așa că cei ai „renașterii noastre finale” sunt în primul rând președinții și prim-miniștrii care au guvernat succesiv această țară din 1995. De fapt, aceste succesiuni sunt toate similare, deoarece modelul stabilit de socialistul François Mitterrand din 1981, un model caracterizat de umanism social, va continua în timpul nostru; a fost chiar adoptat la nivel european. De aceea, simbolul său, bazat pe „trandafir”, floarea iubirii, desemnează și astăzi modelul european; ceea ce justifică cântecul scris de Michel Nostradamus, profetul, care spune: „Pontifice roman, ferește-te să te apropii de orașul udat de două râuri; sângele tău va scuipa acolo, tu și ai tăi, când va înflori trandafirul.” Pentru a fugi de agresiunea împotriva Italiei, actualul papă, „Francisc I” va veni să se refugieze la Lyon. Dar va pieri în acest loc alături de catolicii care îl onorează. Un mic, dar important detaliu de remarcat: Lyon este orașul Mariei, sfânta fecioară a religiei catolice, al cărei cult este o urâciune pentru Dumnezeu.

Dacă regii sau președinții blestemați anteriori au pregătit într-adevăr ruina Franței, ultimul dintre regii blestemați este actualul tânăr președinte al Franței, iar asupra lui cad consecințele alegerilor făcute de predecesorii săi. Mai mult, el nu face nimic pentru a inversa situația și confirmă direcția impusă încă de la François Mitterrand, ceea ce succesorul său, Jacques Chirac, numea „gândul unic”. Ce spunea acest „gând unic”? Spunea: „Franța, deschide-te și sacrifică-ți prosperitatea pe altarul construcției europene. Privatizează-ți companiile naționalizate și primește cu brațele deschise toată mizeria lumii care vine la tine.” Și așa s-a și făcut. Dacă Jacques Chirac a știut să le reziste, pe de altă parte, succesorul său, Nicolas Sarkozy, a fost sedus de cântecul de sirenă al capitalismului american căruia i-a livrat Franța prin realăturarea în alianța NATO. El a luptat împotriva Libiei sub conducerea colonelului Gaddafi, care a fost ucis de dușmanii săi, în timp ce se poziționase ca un apărător al Franței împotriva atacurilor islamiste. Ar putea fi găsit un rod mai bun al blestemului? După el, președintele François Hollande a predat Franța sectorului financiar prin

generalizarea asigurărilor private de la Mutuelles și a impus întregii țări abominația căsătoriilor între persoane de același sex de orice fel. Și, în final, Emmanuel Macron confirmă toate aceste alegeri, ruinându-și țara printr-o blocadă sanitară a economiei (Covid-19) și transformând Franța într-o țintă a furiei Rusiei, oferind arme moderne extrem de eficiente Ucrainei, atacată de această Rusie răzbunătoare din 24 februarie 2022. Acestea sunt roadele aduse de „regii noștri blestemați” ai erei „Renașterii” a „*timpurilor din urmă*”.

Însă pentru aleșii săi, Dumnezeu a dat numelui „Renaștere” un sens mult mai pozitiv, deoarece în această perioadă a ^{secolului al XVI-lea} a fost tipărită, distribuită și, astfel, pusă la dispoziția slujitorilor săi protestanți Sfânta Sa Biblie revelatoare. De atunci, ea a fost la originea renașterii religioase și cauza „*renașterii*” spirituale sau a convertirii aleșilor la „*nașterea din nou*”, până în zilele noastre. Îi datorăm totul și, în special, revelațiile profetice care ne fac să împărtășim gândul judecății Dumnezeului nostru și, fără ea, nu am putea asculta de voința Sa, deoarece numai ea o revelează.

În final, să observăm că în epoca noastră „Renașterii”, actualul papă însuși poartă numele „Francisc I” . Trebuie neapărat să vrem să ignorăm acest mesaj propus de marele Dumnezeu subtil, în numele lui Isus Hristos.

Pentru a rezuma toate aceste lucruri, există într-adevăr în timpul nostru, al „*vremii sfârșitului*”, o „renaștere” a agresivității religioase datorată, de data aceasta, acțiunii îngerilor răi, eliberați în sfârșit de Dumnezeu (pe care îi așteaptă încă din toamna anului 1844, conform Apocalipsei 7:1-3), astfel încât aceștia distrug și „*ucid*” în principal, în Europa de Vest, desemnată simbolic prin numele „*Euftrat*”, o „*treime din oameni*” la fel de simbolică, conform anunțului din Apocalipsa 9:13-16: „*Îngerul al șaselea a trâmbițat. Și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu, zicând îngerului al șaselea care avea trâmbița: „Eliberează pe cei patru îngeri care sunt legați în râul cel mare Euftrat !” Și cei patru îngeri, care erau pregătiți pentru un ceas, o zi, o lună și un an, au fost dezlegați ca să omoare o treime din oameni*” . „*Numărul călăreților din armată era de două sute de milioane de ori zece mii: am auzit numărul lor*.” Ultima propoziție dezvăluie numărul combatanților din acest război: două sute de milioane. Această precizie ne permite să respingem toate interpretările false date acestui conflict până la „*timpul sfârșitului*” nostru, adică din 1995. Dar cui îi datorăm această revenire a intoleranței religioase? Unei religii care nu recunoaște toleranța: Islamul. Și acesta este paradoxul situației, care este făcută de neînțeles pentru oricine altcineva decât pentru alesul lui Dumnezeu în Isus Hristos. Căci, în ochii oamenilor, principalul dușman actual al lui Dumnezeu, ținta mâniei sale divine, se comportă în modul cel mai pașnic și umanist dintre toate religiile de pe pământ. Greșelile sale sunt păcate comise împotriva lui Dumnezeu, identificabile doar într-un mod doctrinal. Dar cine pe pământ, în afară de aleșii săi, este preocupat și preocupat de atacurile făcute împotriva lui Dumnezeu și a principiilor sale? În Occident, aproape nimeni, iar în Orient, dreptatea lui Isus Hristos și revelația Sfintei Biblii lipsesc; astfel încât indignările musulmane, nebazate pe adevărul mântuirii divine... plan, nu-i justificați pe cei care le demonstrează și le afișează cu zel, violență și mare gălăgie.

Apa vieții

Alegând să simbolizeze viața umană prin „**apă**”, Dumnezeu, Creatorul nostru, a vrut să le ofere celor care Îi aparțin, sclavilor Săi voluntari, multe învățături utile de primit și de înțeles.

Cu toții știm ce caracterizează „**apa**” și, la nivel spiritual, Dumnezeu ne-a revelat că pământul a fost creat inițial sub forma unei sfere de „ape”. Acest adevăr fundamental este învățat în Geneza 1:2: „*Pământul era fără formă și gol, întuneric era peste fața adâncului și Duhul lui Dumnezeu se mișca peste fața apelor*”. Acest lucru trebuie să fi fost important, deoarece este amintit în 2 Petru 3:5: „*Căci ei nu știu că cerurile au existat în vremuri vechi prin cuvântul lui Dumnezeu și pământul s-a format din **apă** și **prin apă***”. Versetul următor oferă o primă justificare pentru importanța „**apei**”: „*și **prin aceste lucruri lumea de atunci, fiind copleșită de apă, a pierit** ...*” „**Apa**” capătă aici cel mai teribil sens al său, deoarece dă atunci moartea, încetarea completă a vieții; care nu se extinde imediat într-o dimensiune cerească sau într-o „nirvana” inspirată oamenilor de demonii cerești. Acest aspect definitiv este cel care face moartea atât de cumplită pentru ființele umane; ceea ce nu a fost obținut în timpul vieții cuiva pe pământ este pierdut pentru totdeauna de către ființa umană, bărbat sau femeie. Ostilă în masă umanității, „apa” o îneacă și o face să moară. Și în Gen. 1:9-10, citim: „*Și Dumnezeu a zis: „**Să se adune apele care sunt sub ceruri la un loc și să se arate uscatul!**” Și așa a fost.*” Dumnezeu a numit uscatul Pământ, iar adunarea apelor a numit-o Mări. *Și Dumnezeu a văzut că era bine*. Pentru a obține această „adunare a apelor într-un singur loc”, Dumnezeu a făcut ca suprafața scoarței terestre, care fusese acoperită de apă până atunci, să fie golită. Și deja, ascultând de legea gravitației creată de Dumnezeu, apa supusă acestei legi a început să urmeze calea cea mai ușoară care a condus-o la cel mai de jos nivel, cel mai aproape de centrul axial al globului terestru și cel mai îndepărtat de cer și de stelele solare pe care Dumnezeu le va crea în a patra zi. Și Dumnezeu a dat acestei „adunări de ape” numele „*mare*”. Acest nivel al „*mării*” va servi drept reper pentru ca oamenii să stabilească și să măsoare înălțimea nivelurilor pământului „*uscat*” numit „*pământ*”. Acum, să aplicăm definiția apei care tocmai a fost dată umanității pe care o simbolizează. Aceasta aruncă lumină asupra mesajului citat în acest verset din Apocalipsa 8:8-9: „*Îngerul al doilea a trâmbițat și ceva ca un munte mare care ardea în foc a fost aruncat **în mare**; și **o treime din mare** s-a transformat în sânge, și **o treime** din creaturile care erau **în mare** și aveau viață au murit și **o treime** din corăbii au fost distruse*. Precedută de „*asemănător*”, această imagine este extrem de simbolică și, prin urmare, nu privește „*marea*” pe care navighează corăbiile sau cel puțin o privește doar parțial. De fapt, sub acest simbol „*mare*”, Dumnezeu desemnează umanitatea păgână răspândită pe întregul pământ locuit și, în special, pe cea care este apropiată de locul iluminat de lumina sa; ceea ce desemnează Europa Occidentală și Orientul Mijlociu de unde au ieșit lumina sa divină și cunoașterea sa religioasă supremă. Aceasta privește toate popoarele și triburile care au trăit pe toate coastele „*mării*” Mediteraneene, la

Nord, Sud și Est, deoarece Vestul acestei „*mări*” își păstra încă, la momentul vizat, tot misterul său. În gândul lui Dumnezeu, viețile păgâne sunt astfel adunate și plasate sub același statut spiritual: acela al condamnării sale la moarte veșnică, din cauza moștenirii păcatului transmisă de la Adam și Eva. Și ceea ce aceste popoare păgâne au în comun cu „*apele*” este că și ele urmează cele mai ușoare și mai naturale căi impuse de legea moștenirii tradiționale. Nimic nu este mai ușor pentru om decât să se conformeze tradițiilor poporului său și ale părinților săi. Marea majoritate a creaturilor lui Dumnezeu se supun acestei legi imperative a tradiției, care le cauzează căderea. La animale, acest principiu este o normalitate naturală și legitimă, căci ele se supun doar principiului „păstrării vieții”; majoritatea ucid doar pentru a se hrăni, dintr-o necesitate devenită indispensabilă de când păcatul a intrat în viața pământească prin vina omului. Însă ființele umane se deosebesc de animale prin faptul că Dumnezeu le-a înzestrat cu o inteligență superioară, care se exprimă în capacitatea lor de a judeca, de a alege, de a rezista sau de a ceda, în fața tuturor situațiilor care apar în viața lor. Angajamentele religioase, inclusiv formele lor păgâne, confirmă prezența acestei conștientizări a precarității lor, deoarece Dumnezeu afirmă că a pus în „*inima*” omului „*gândul veșniciei*”; ceea ce este confirmat de Ecclesiastul 3:11: „*El face toate lucrurile bune la vremea lor; chiar a pus veșnicia în inima lor, măcar că niciun om nu poate înțelege lucrarea pe care o face Dumnezeu de la început până la sfârșit*”. Acest gând este pus de Dumnezeu în „*inima*” omului, ceea ce înseamnă că îi place în mod natural acest gând. Această afinitate naturală simțită pentru „*eternitate*” este consecința unei moșteniri tradiționale naturale transmise prin gene ființelor umane de către Adam și Eva, care au pierdut-o. Dar sub inspirația și activitatea intensă a demonilor cerești, oamenii s-au gândit să obțină această „*eternitate*” prin multe mijloace pe care Dumnezeu nu le recunoaște. Cei pe care Dumnezeu îi adună sub simbolul „*mare*” se numără printre ei. Aceștia sunt toți, în moduri diferite, idolatri. Și dintre aceștia se numără „*muntele aprins*” sau „*Babilonul*”. „*marea*”, instituția papală romano-catolică, când a fost înființată în 538 în Europa Occidentală, în Italia, la Roma.

Este demn de remarcat folosirea la plural a cuvântului „*ape*” în toate citatele divine. În schimb, în uzul uman, ca materie, „*apa*” este singular. Această alegere divină a pluralului este justificată de sensul său simbolic, care desemnează o adunare de ființe umane. Și în Apocalipsa 8:11, această interpretare este confirmată: „*Numele stelei acelei este Pelin; și o treime din ape s-a transformat în pelin și mulți oameni au murit din cauza apelor, pentru că au fost făcute amare*”. În acest verset, Dumnezeu dă cuvântului „*ape*” un dublu sens, deoarece mesajul planului său mântuitor este comparat și cu „*apa vieții*” în cuvintele rostite de Isus Hristos în Apocalipsa 21:6: „*Și mi-a zis: S-a făcut! Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul. Celui ce însetează îi voi da fără plată din izvorul apei vieții*”. »; și din nou, în Apocalipsa 22:17: «*Și Duhul și mireasa zic: Vino! Și cine aude să zică: Vino! Și cine însetează să vină!*» „*și cine vrea, să ia apa vieții fără plată*.”; aceasta pentru că Dumnezeu a spus despre Isus, primul drept și adevăratul Său ales, în Proverbe 10:11: „*Gura celui drept este un izvor de viață, dar silnicia acoperă gura celor răi*.”; în mod similar, în Proverbe 13:14: „*Învățătura celui înțelept este un izvor de viață, ca să se ferească de cursele*

morții. ” Adevărata Evanghelie este, prin urmare, comparată și cu un „ izvor ” al „ **apelor vieții** ” „.. Când judecă omul și îl examinează, Dumnezeu privește mai întâi mintea lui, acel lucru imaterial produs de funcționarea creierului nostru. Și acolo, El găsește gândurile noastre, afinitățile noastre, afecțiunile noastre, iubirile noastre, detestările noastre, adică toate aspirațiile noastre profunde, reale, secrete, ascunse cunoașterii umane, dar și îngerilor cerești ai binelui, precum și celor ai răului. Numai Dumnezeu poate citi gândurile noastre tăcute. Pentru El, sufletul omenesc este, așadar, în principal doar ceea ce conțin gândurile sale. Isus le-a atras atenția apostolilor săi asupra importanței acestor gânduri secrete ascunse, în Matei 15:18-20: „ **Dar cele ce ies din gură vin din inimă și ele spurcă pe om .** ” **Căci din inimă ies gândurile rele , crimele, adulterele, desfrânările, furturile, mărturiile mincinoase, clemețile. Acestea sunt lucrurile care spurcă pe om; dar a mânca cu mâini nespălate nu spurcă pe om.** În om, „ inima ” exprimă doar, prin ritmul bătăilor sale, emoțiile simțite în „ **mintea** ” sa sau, în realitate, în creierul său. Dar ce anume face inimile bărbaților și femeilor să bată? Dragostea lui Dumnezeu și adevărurile Sale sau valorile lumii răzvrătite? Numai Dumnezeu știe răspunsul și poate răspunde la această întrebare care face diferența dintre cel ales și cel răzvrătit; ambii sunt capabili să iubească... dar nu aceleași lucruri, nici aceiași oameni. Astfel, gândurile aleșilor vor fi pline de dragoste pentru Dumnezeu și pentru adevărul său doctrinar, precum și pentru profețiile sale, iar cele ale rebelilor occidentali au fost pline de o închinare abominabilă a creaturii umane și a presupusei sale autorități religioase de către regimul papal romano-catolic, a cărui învățătură mincinoasă este comparată în acest verset din Apocalipsa 8:11 cu această băutură alcoolică toxică, mortală, care constituie băutura intoxicantă numită „ *Absinth* ”, făcută dintr-un amestec de alcool și extracte din planta „ *pelin* ”. În secolul ^{al XVI- lea}, vizat de profeție, „vinul de pelin” „foarte **amar** ” era folosit pentru a trata, se spune, eficient afecțiunile stomacale. Și acest detaliu este important, deoarece adevăratul cuvânt al lui Dumnezeu este însuși comparat cu „ *dulceața* ” „ *miere* ” în Apocalipsa 10:9: „ *Și m-am dus la înger și i-am zis: „Dă-mi cărțița!” Și el mi-a zis: „Ia-o și mănâncă-o; ea va fi amară pentru pânțele tale, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.* ” „Acest verset ne dezvăluie ce constituie «amărăciunea» citată în versetul din Apocalipsa 8:11: opoziția religioasă organizată, persecutoare, împotriva « *dulceții mierii* » adevăratei Evanghelii apostolice, confirmată și restaurată în timpul final al ultimilor aleși, iluminați de profeție. Pe cât gura aleșilor exprimă dulceața iubirii divine, pe atât cea a vrăjmașului catolic exprimă ura, amărăciunea și cruzimea inspirate de diavol în liderii și adepții fanatici ai acestei religii, rod al apostaziei creștine. Dar mâine, acest rod va fi și cel al protestanților și adventiștilor apostazi «vărsați» de Isus Hristos. În Apocalipsa 10:9, Dumnezeu leagă « *măruntaietele* » omului, sediul durerilor abdominale fizice, de persecuțiile deopotrivă fizice și mentale care le provoacă. În exemplul dat, mesajul adevărului, primit de cel pe care Ioan îl reprezintă și îl profețește, va atrage asupra lui ura diavolului și a instrumentelor umane pe care le folosește. Supărarea și lupta dusă împotriva lui vor crea aceste suferințe « *amare* » în trupul său. Astfel, în „*Pelinul* ” care provoacă „ *amărăciune* ” în „ *inimile* ” oamenilor și în „ *apa* ” revelată care are „ *gust de miere* ” există două concepte religioase creștine diametral opuse, precum noaptea

și ziua, întunericul și lumina. Prin urmare, ambele concepte religioase conduc umanitatea la amărăciune, dar remediul propus este opus în termeni absoluți. Cel pe care Dumnezeu îl propune are avantajul de a oferi aleșilor, în „*gura lor*”, un gust plăcut și „*dulce de miere*”. Mesajul divin care trebuie preluat este că religia numită „*Absinth*” este o versiune fermentată care concurează cu adevărul pur al Evangheliei mântuirii, propovăduită inițial corect de apostolii lui Isus Hristos. „*Amărăciunea*” este în sine rodul răutății și cruzimii purtate de ligile catolice și de tribunalele inchiziției papale romane din secolul al XVI-lea, vizate de profeție. Oamenii sunt influențați de învățătura religioasă pe care o primesc, iar ceea ce este dat de religia romano-catolică este de normă păgână; este mortal și, asemenea acestui vin numit „*spiritual*”, a cărui utilizare imoderată are efectul unui drog care i-a condus pe artiști să moară într-un mod anormal. nebunie; așa cum este confirmat, printre altele, de cazul pictorului Van Gogh.

„*Apele*” umane intoxicate de învățătura „*absintului amar*” vor ataca și ucidă alte „*ape amare*” care le combat în numele Evangheliei, deoarece spiritul oamenilor care iau armele în tabăra protestantă împărtășește, cu cel catolic, aceeași „*amărăciune*” și aceeași cruzime. În aceeași epocă a „*Războaielor Religioase*”, aleșii lui Dumnezeu sunt cel mai adesea duși în captivitate, în închisori sau pe galerele regilor. Iar alții mor în Domnul ca autentici martiri ai credinței.

Compararea „*apei*” cu omul este justificată și mai mult de faptul că omul este compus fizic din 75% apă, ceea ce înseamnă că, complet deshidratat, un corp uman de 100 kg cântărește doar 25 kg. Acesta este motivul pentru care omul poate sta fără hrană luni de zile, dar nu supraviețuiește unei lipse de apă de o săptămână, iar pentru unii se spune că nu mai mult de trei zile. „*Apa*” este, așadar, o componentă fundamental importantă a vieții umane. Iar caracterul ei indispensabil o face imaginea perfectă pentru a simboliza cuvântul divin revelat, conform Matei 4:4: „*Isus a răspuns: Este scris: «Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu».*” Ceea ce este adevărat pentru „*pâinea*” citată în acest verset este cu atât mai adevărat pentru indispensabila „*apă*” care ne alcătuiește. Iar cuvântul lui Dumnezeu în Hristos este atât „*pâine*” hrănitore pentru credință, cât și „*apă din izvorul vieții*”.

În compoziția sa moleculară fizică, „*apa*” este compusă din două gaze principale, hidrogen și oxigen: H_2O . De asemenea, contactul oxigenului din apă cu oxigenul din aer promovează o deplasare a atomilor, ceea ce explică procesul de evaporare, un fenomen constant amplificat de căldură sau vânt. Dar această „*apă*”, care se evaporă din mări și lacuri, este înlocuită de aporturi de apă care se întorc sub formă de ploaie, torenți de munte, râuri și pâraie. La fel este și pentru umanitate: luate de moarte, sufletele umane plecate se evaporă și sunt înlocuite de noi nașteri de creaturi umane. Și acest principiu al reînnoirii este, de asemenea, constant, atâta timp cât viața umană continuă pe pământ în condițiile actuale.

apare pentru prima dată cuvântul „*mare*” pentru a desemna simbolic adunarea globală a umanității păgâne în profețiile sale destinate ultimilor săi aleși: „*Daniel a început și a zis: «În vedenia mea de noapte, m-am uitat și iată că cele patru vânturi ale cerurilor se zbăteau asupra mării celei mari»*”. Specificând „*marea cea mare*”, Duhul desemnează clar „*marea*” umanitate prelungită în

timp prin succesiuni de mari dominatori până la timpul final care va fi marcat de întoarcerea lui Isus Hristos. Versetul 3 care urmează confirmă spunând: „*Și patru fiare mari au ieșit din mare , diferite una de cealaltă* ”. Ieșirile succesive ale acestor fiare sunt confirmate de ordinea numerică a aparițiilor lor respective: „*prima* ”; „*a doua* ”; „*a treia* ”; „*a patra* ”.

Mesajul care reiese din această comparație a „*mării* ” cu omenirea fără Dumnezeu este teribil. Deoarece „*mareea* ” este plină de viață animală care trăiește sau moare pe principiul că cel mai mare îl mănâncă pe cel mai mic. Prin urmare, nu ar trebui să fim surprinși să găsim în societățile umane aplicarea aceluiași principiu fondator: cei mai bogați prosperă exploatând viețile celor mai săraci. Pentru a compensa și a reduce acest principiu al vieții animale, omenirea a stabilit autorități ale justiției, dar cum poate fi aplicată justiția dacă oamenii sunt capabili doar să creeze legi nedrepte? Căci, așa cum spunea domnul Jean de la Fontaine: „*rațiunea celui mai puternic este întotdeauna cea mai bună*”.

„*Apa vieții* ” se referă la viața veșnică, care rămâne provocarea luptei credinței pentru cei chemați care răspund pozitiv chemării lansate de Dumnezeu. Această viață veșnică este și astăzi oferită doar în numele lui Isus Hristos, dar și, cu condiția ca Isus să-i estimeze și să-i judece demni de mântuirea sa, pe candidații care revendică beneficiile harului său. Totuși, situația este teribil și tragic înșelătoare. Răspunsul dat de Dumnezeu la această pretenție este absent, dar chiar și fără un răspuns din partea sa, spiritul uman rebel persistă și semnează; revendică promisiunile lui Dumnezeu, dar uită sau refuză să ia în considerare condițiile impuse de Dumnezeu pentru a le obține. Totuși, încă de la începutul călătoriei sale religioase, cauza sa este pierdută dinainte, fie din cauza învățaturii false primite de la o instituție condamnată de Dumnezeu, fie din cauza incapacității sale personale de a produce rodul credinței plăcute Domnului adevărului. Riscul de a pierde viața veșnică este doar pentru cei care au primit-o ca promisiune, deoarece comportamentul lor a fost aprobat de Isus Hristos. Și aici trebuie să înțeleagă fiecare, „unde este Domnul, acolo este adevărul Lui”, „unde locuiește Duhul Sfânt al lui Isus, răspunsurile la întrebările religioase abundă”, iar profețiile Sale primesc toate explicațiile care le clarifică înțelegerea; aceasta pentru că Dumnezeu este viu și nu mort; căci duhul viu acționează în timp ce mortul nu mai acționează sau nu mai acționează. Fiecare om sincer și demn primește un răspuns de la Dumnezeu în timpul existenței sale. Dumnezeu cunoaște numele aleșilor de la începutul creației sale de viață liberă, motiv pentru care niciun suflet demn de mântuirea Sa nu va lipsi de la adunarea finală a aleșilor transmutați care pleacă spre împărăția cerească, unde Isus le-a „*pregătit un loc* ” conform lui Ioan 14; dar nenumărați credincioși amăgiți vor experimenta cea mai amară dezamăgire, pentru că vor fi subestimat chemările primite în momente favorabile. Acum, Dumnezeu nu transmite direct aceste avertismente. Pentru această sarcină, El își folosește slujitorii Săi umani credincioși și prin gura lor își lansează apelurile. Primirea învățaturii adevărului propuse de Dumnezeu necesită, așadar, o adevărată smerenie din partea candidaților, deoarece aceștia trebuie să primească învățătura prezentată și transmisă de oameni simpli, fără diplome, fără aparențe fizice seducătoare; capacitatea lor de a explica lucrurile divine este singurul lor criteriu de autenticitate.

În această zi de 13.12.2022, Dumnezeuul luminii și al adevărului, căruia Îi slujesc în numele lui Isus Hristos, mi-a acordat harul imens al unei revelații cu adevărat excepționale, care luminează într-un mod nebănuit povestea primei zile a creării pământului. Acest mesaj referitor la „*apa vieții*” l-a pregătit. Este clar și acum demonstrat că „*apele*” reprezintă popoare, mase umane vii. Domnul adevărului tocmai mi-a permis să înțeleg sensul formei date poveștii sale despre creația sa, care începe cu o sferă de ape. Aceste „*ape*” reprezentând vieți, în această imagine, pământul este acoperit de vieți și această precizie nu face decât să profetească aspectul pe care îl va avea noul pământ pe care Dumnezeu îl va crea din pământul actual. Într-adevăr, în Apocalipsa 21:1 citim: „*Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou ; căci cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră și marea nu mai era .*” Sfârșitul acestui verset specifică: „*și marea nu mai era*”. Ea „nu va **mai fi**” pentru că viața aleșilor profețiți în Geneza 1:1-2 o va înlocui pentru a acoperi „*pământul cel nou*”. Astfel, în momentul în care Dumnezeu l-a creat, „*pământul*” actual, acoperit la început de „*ape*”, a profețit starea sa veșnică glorificată viitoare ca un „*pământ nou*” care va primi, după al șaptelea mileniu, tronul lui Dumnezeu și al aleșilor Săi pe care i-a răscumpărat și selectat prin Isus Hristos, în primii 6.000 de ani programați în acest scop.

Relatarea primelor zile ale creației citată în Geneza 1 are, așadar, o anvergură mult mai largă decât cea care își propune să cunoască originea pământului. Ea conține, în beneficiul ultimilor săi aleși, o promisiune care se va împlini doar la sfârșitul tuturor încercărilor și care privește „*pământul nou*” care va fi noul paradis, noul Eden, grădina veșnică a lui Dumnezeu care va fi partea aleșilor care vor învinge păcatul așa cum Iisus Hristos a fost primul care l-a învins. Astfel, înfățișarea pe care o are pământul, de la început, profetește ceea ce va avea la sfârșit, la reînnoirea tuturor lucrurilor. Acest lucru fiind înțeles, în prima zi, Dumnezeu își dezvăluie planul care constă în „*separarea luminii de întuneric*”, ceea ce va caracteriza ambele vieți umane libere care vor acoperi pământul timp de 6000 de ani. Și acest mesaj este legat de prima zi a săptămânii, care va fi, în timpul erei creștine, „*semnul fiarei*” în Apocalipsa lui Iisus Hristos. Prima zi dedicată odihnei va deveni în cele din urmă „*semnul*” taberei „*întunericului*”. Dumnezeu o profetește încă din prima zi a creației. În aceeași zi, El declară „*lumina*” Sa ca fiind „*bună*”, ceea ce desemnează voința Sa, revelațiile Sale, legile Sale, poruncile Sale, adică toate formele adevărului Său pe care aleșii Săi vor avea grijă să le onoreze prin ascultarea lor.

În a doua zi, Dumnezeu separă „*apele de jos*” de „*apele de sus*”. Și aici se confirmă destinul pământesc al păcatului. Apele de jos vizează umanitatea pământească ținută pe pământ, pe pământ. „*Apele de sus*” desemnează viețile angelice cerești la care ființele umane nu au acces. Dar imaginea totuși profetește sfârșitul, deoarece „*cel de sus*” este cerul în care timp de „*o mie de ani*” aleșii „*apele de sus*” vor judeca „*apele de jos*” care îi desemnează pe rebelii care au rămas pentru totdeauna pe pământ, deoarece nu vor intra niciodată în rai. Și aici este vorba de separarea taberei „*luminii de sus*” de tabăra „*întunericului de jos*”. Este deja clar că această lectură a poveștii biblice ia cursul istoriei în sens invers. Într-adevăr, înainte ca „*noul pământ*” să-i nască pe aleși, **un Separarea definitivă** a celor două tabere „*lumină*” și „*întuneric*” va fi realizată.

În a treia zi, creația ne învață că, înainte de această **separare finală , va fi avut loc o separare** chiar pe pământ din motive religioase, care este profetită prin separarea „*uscatului*” numit „*pământ*” și a „*apelor*” numite „*mare*”. Ieșind din „*apa mării*”, „*uscatul*” profetește îndepărtarea credinței reformate protestante de credința Bisericii Romano-Catolice Papale nereformate.

Întorcându-ne în timp, în a patra zi, Dumnezeu creează stelele cerului, printre care și primul se află „*soarele*”, pe care tocmai viața umană animală blestemată îl va onora ca o zeitățe păgână. Și iată cauza blestemului religiei romano-catolice papale. Căci tocmai în această a patra zi, Dumnezeu confirmă că a creat stelele care umplu cerul nostru și, ca atare, acestea nu pot fi zeități. Cei care fac acest lucru nu fac decât să manifeste și să afișeze un dispreț total față de Dumnezeu și revelația Sa biblică. Prin urmare, ei vor trebui să suporte mânia Sa dreaptă.

Mergând înapoi în timp, în a cincea zi, Dumnezeu poruncește producerea tuturor formelor de viață în mare și în aer. În „*aer*”, Dumnezeu creează păsările, o imagine profetică a îngerilor cerești al căror conducător al taberei demonice este numit „*prințul puterii văzduhului*” în Efeseni 2:2. Apocalipsa 18:2 va confirma această interpretare: „*Și el a strigat cu glas tare, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns un locaș de demoni, o pricină a oricărui duh necurat și o cușcă a oricărei păsări necurate și urâte.*” Prin „*producerea*” vieții animale împrăștiate în „*mare*”, Duhul își dezvăluie judecata asupra credinței romano-catolice papale. Deoarece domină religios monarhia care o susține și îi persecută de dragul ei, pe sfinții credincioși care aparțin lui Isus Hristos. În acest comportament „*urâcios*”, omul își pierde valoarea de om și devine un animal pentru Dumnezeu, lucru confirmat de 1 Corinteni. 2:14: „*Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie și nici nu le poate cunoaște, pentru că trebuie judecate duhovnicește.*” Acest **animal uman** este mai mult sau mai puțin feroce și carnivor și își confirmă numele: „*fiara care se ridică din mare*” în Apocalipsa 13:1.

Mergând mai departe în istorie, la subiectul celei de-a șasea zile, găsim mai întâi crearea animalelor terestre. Acestea sunt totuși vieți animale, iar acest lucru dezvăluie din nou judecata pe care Dumnezeu o dă de data aceasta religiei protestante, pe care cuvântul „*pământ*” o desemnează simbolic. Putem astfel înțelege că aleșii protestanți nu au fost numeroși, deoarece cei pe care Dumnezeu i-a mântuit printre ei au fost mântuiți în ciuda unei mari imperfecțiuni a adevărului doctrinar. Și Apocalipsa 2:24 confirmă această favoare divină provizorie, spunând: „*Nu-ți pun nicio altă povară; țin numai tare ce ai până vin eu*”. Per total, credința protestantă a rămas sub blestemul ei din 1844, deoarece nu a acceptat cererea lui Dumnezeu de a restabili practica odihnei Sabatului din ziua a șaptea. Prin urmare, credința protestantă rămâne lipsită de valoare pentru el, iar adepții ei își pierd și ei statutul uman și primesc un statut de animal pe care Apocalipsa 13:13 îl confirmă numind-o „*fiara care se ridică de pe pământ*”.

Apoi, în aceeași a șasea zi, Dumnezeu creează „*omul făcut după chipul Său*”; ceea ce ne propulsează la începutul erei creștine, când Iisus Hristos, „*noul Adam*”, după perfectul „*chip al lui Dumnezeu*”, a intrat în slujirea Sa pământească și a finalizat-o oferindu-Și viața perfectă ca jertfă, pentru a ispăși

păcatele singurilor Săi aleși, pe care îi selectează și îi alege, atunci când aceștia se dovedesc demni de mântuirea Sa. Colectiv, cei mântuiți de El constituie „*Mireasa*” Sa, adică Eva Sa, care s-a născut, a fost formată din El și de El, primind Duhul Său Sfânt.

Și această poveste se încheie cu sfârșitul Genezei 1. Căci, în Geneza 2, stă imaginea celui de-al șaptelea mileniu, unde despărțirile nu se mai fac, deoarece au fost făcute la momentul revenirii lui Isus Hristos, la începutul acestor ultimi „*o mie de ani*”. Această temă este cea a Sabatului, care profetizează, la sfârșitul fiecărei săptămâni, marea odihnă de „*o mie de ani*” în care Dumnezeu și mântuiții ai Săi vor intra în același timp; această odihnă rezultând din distrugerea rebelilor cerești și tereștri, toți morți zăcând pe pământ, cu excepția conducătorului taberei răului: Satan, diavolul care rămâne singur, izolat timp de „*o mie de ani*” pe pământul pustiu care a devenit închisoarea lui, așteptând exterminarea sa la judecata de apoi.

Pentru Dumnezeu și aleșii Săi, sensul acestei odihne de Sabat este încetarea răului; încetarea oricărei suferințe fizice sau mentale. Și această perspectivă fericită a justificat pe deplin „*sfințirea*” „*zilei a șaptea*” de către Dumnezeu.

Această nouă lecție bazată pe lectura inversă în timp mă conduce la realizarea mai multor lucruri. Și deja, faptul că această abordare privește succesiunea capitolelor 7, 8 și 9 din cartea lui Daniel, deoarece în capitolul 7 ' tema vizată este regimul papal al Romei; în capitolul 8 ' tema este ștabela celor două faze succesive ale Romei imperiale și ale Romei papale; iar în capitolul 9 ' găsim tema slujirii pământești a lui Iisus Hristos, fondatorul religiei creștine vizate de Dumnezeu în toate aspectele sale, în toată construcția sa profetică din Daniel și Apocalipsa. Și deja puteam găsi în Daniel 2:44 mesajul promisiunii divine care îi privește pe sfinții Săi mântuiți: „*În zilele acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi niciodată distrusă și care nu va fi lăsată altor popoare; va sfârâma și va nimici toate aceste împărății și ea însăși va rămâne pentru totdeauna.*” Sfârșitul versetului se referă deja la noul „*Eden*” al „*pământului nou*” prezentat în Apocalipsa 21 și 22. Abia în acest moment al istoriei umane, adică la sfârșitul celor 7000 de ani programați, paradisul lui Dumnezeu va prinde contur și existență. Și oamenii trebuie să fie surzi și încăpățânați să afirme și să creadă contrariul, pentru că Isus a declarat apostolilor Săi și sfinților Săi slujitori, robii Săi voluntari, în Ioan 14:1 până la 3: „*Să nu vi se tulbure inima. Credeți în Dumnezeu și credeți în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus: Mă duc să vă pregătesc un loc.*” Și dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, ***Mă voi întoarce și vă voi lua la Mine***, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. „Isus a spus clar: «***Mă voi întoarce și vă voi lua la Mine***”, ceea ce înseamnă că ansamblul colectiv al aleșilor nu intră în paradis până când Isus nu se întoarce să-i ia cu el. Dogma, bazată pe interpretarea „*astăzi veți fi cu Mine în paradis*”, se prăbușește, deoarece Isus spusese: „*astăzi vă spun: Veți fi cu Mine în paradis*”... când acesta va fi creat, adică la reînnoirea tuturor lucrurilor, după sfârșitul celui de-al șaptelea mileniu. Există rare excepții consemnate de Biblie, care privesc succesiv cazurile lui Enoh, Moise, Ilie și sfinții

pe care Dumnezeu îi învie la Ierusalim chiar în momentul morții lui Isus. Și asta este tot. Toți ceilalți așteaptă în somnul și anihilarea morții ceasul primei învieri rezervate sfinților și cel al celei de-a doua învieri rezervate oamenilor rebeli căzuți; cele două învieri fiind separate de „o mie de ani”, conform Apocalipsei 20:4-7.

Acest studiu oferă dovezi că, în crearea pământului actual, Dumnezeu se gândea la planul său pentru un „*pământ nou*”. Însă prima formă era să ducă păcatul, iar apele mării care îl acopereau aveau să aducă moartea păcătoșilor în momentul potopului. „*Primul pământ*” se referă la început, în timp ce „*pământul nou*” apare, în forma sa purificată și glorificată, abia la sfârșit. Acum, aceste cuvinte „*început și sfârșit*” dau un nou sens acestei expresii pe care Isus o citează cu tărie în Apocalipsa sa, unde apare și sub forma: „*alfa și omega*”, care desemnează, prin urmare, respectiv, în ordinea citată, pământul original și reînnoirea sa finală. Citim în Apocalipsa 20:14: „*Și moartea și Hadesul au fost aruncate în lacul de foc. Aceasta este moartea a doua, lacul de foc.*” „Rolul morții, care pedepsește păcatul, încetează, ceea ce justifică dispariția «*mării*» ucigașe de pe «*pământul nou*».”

Revin acum la crearea stelelor de către Dumnezeu, în a patra zi. În acest moment al creației, Dumnezeu pune înaintea omului proiectul său mântuitor, care se va împlini pe parcursul a 7000 de ani. Omul va avea, așadar, nevoie de puncte de referință pentru a se situa în trecerea timpului. Cu stelele și corpurile cerești, El îi oferă un ceas cu funcționare precisă și perpetuă, indestructibilă, care îi va permite să construiască un calendar, conform a ceea ce declară Duhul în Gen. 1:14: „*Și Dumnezeu a zis: «Să fie luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte și să slujească de semne pentru anotimpuri, pentru zile și pentru ani».*”

Rămâne adevărat că oamenii de știință vor trebui să răspundă în fața lui Dumnezeu pentru necredința lor, deoarece funcționarea acestor stele, mișcarea lor, orbitele lor circulare sau eliptice, direcțiile și vitezele lor de rotație sunt foarte diferite unele de altele și nu par să respecte nicio lege logică; ceea ce îi face să se simtă vinovați. Deoarece acest haos aparent este organizat și controlat de singurul gând al marelui Dumnezeu creator, Cel Atotputernic; deoarece el a creat legile fizice și chimice observate de oamenii de știință, dar el însuși nu este supus acestor legi; ceea ce explică miracolele săvârșite de Iisus Hristos și apostolii săi.

Nu este nevoie să căutăm în cer dovezi ale acestei funcționări ilogice, deoarece ea privește deja pământul pe care trăim. Această ilogicitate apare odată cu păcatul, când înclinarea pământului de 23° 26' față de axa sa a pus în mișcare, timp de șapte mii de ani, principiul celor patru anotimpuri succesive. Înainte de păcat, ecuatorul globului nostru terestru primea lumina soarelui la 90°, adică căldura maximă. Iar ^{paralela noastră de 45} de grade din emisfera nordică, unde locuiesc, era mai caldă decât astăzi. De la păcat încoace, pământul a început să se rotească în jurul soarelui pentru a marca ciclul anual, înaintând pe o orbită circulară. Dar, în același timp, ca și cum ar fi forțat de o mână de fier, se rotește în jurul axei sale în 24 de ore, menținându-și axa într-o aliniere paralelă constantă, menținută pe tot parcursul ciclului său solar anual de aproximativ 365 de zile. Această menținere paralelă este explicația anotimpurilor și nicio lege gravitațională nu o poate

justifica. Mărturia dată de natură este, prin urmare, confuză și dramatică pentru mințile științifice și științifice rebele. Această înclinare paralelă constantă creează de o parte și de alta a soarelui, în opus absolut, adică, timp de șase luni, anotimpurile primăvara și toamna, care marchează două echinocții (zi și nopți egale) opuse și la jumătatea acestei orbite, vara și iarna, care marchează două solstiții (diferența maximă dintre zi și nopți) opuse și inversate. Trebuie înțeles că axa Pământului este orientată spre soare doar prin Polul său Sud, vara, pentru emisfera sudică, ceea ce plasează în același timp emisfera nordică în sezonul de iarnă; iar șase luni mai târziu, de cealaltă parte a soarelui, ordinea este inversată. La începutul anotimpurilor de primăvară și toamnă, această axă a Pământului nu este orientată spre soare, ci este paralelă cu soarele. Și pe tot parcursul ciclului solar, anotimpurile emisferelor nordică și sudică sunt inversate. Este cu adevărat un sistem complex care poate fi explicat doar pentru că Dumnezeu a vrut așa. Ciclul solar anual începe cu nașterea vegetației și se termină cu moartea acesteia. Astfel, el profetește umanității sensul pe care Dumnezeu îl dă existenței sale precare, deoarece momentane. În fiecare an, natura devine profet și le amintește oamenilor că „*plata păcatului este moartea*”, conform Romani 6:23: „*Căci plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru.*”

Dumnezeu a ales începutul echinocțiului de primăvară ca început al timpului. El i-a învățat acest lucru pe poporul său evreu în timpul exodului lor din țara Egiptului, conform Exodului 12:1-2: „*Yahweh le-a zis lui Moise și lui Aaron în țara Egiptului: Luna aceasta va fi pentru voi prima lună a anului; ea va fi pentru voi prima lună a anului.*» Astfel, el a plasat sărbătoarea Paștelui în a 14-^a zi a primăverii, ceea ce o face sărbătoarea eliberării de păcatul Egiptului. Și doar pentru a confirma opusul absolut al dreptății și păcatului, Dumnezeu va stabili sărbătoarea „ispășirii păcatelor”, sau în ebraică „Yom Kippur”, în a șaptea lună a anului, adică decalajul maxim care o poate separa de sărbătoarea Paștelui care celebrează oferta dreptății divine oferită păcătosului, pentru iertarea păcatelor sale. De asemenea, această sărbătoare a lui Yom Kippur urma să fie prelungită doar până la prima venire a lui Mesia, a cărui moarte voluntară a împlinit-o în perfecțiunea sa, făcând-o astfel, după Isus, învechită și inutilă. De fapt, avem deja, în Paște, reprezentarea păcatului, deoarece este păcatul, care face necesară jertfa ispășitoare muritoare a „*Mielului lui Dumnezeu*” și oferta dreptății sale veșnice perfecte păcătoșilor sinceri pocăiți pe care El este de acord să-i răscumpere cu condiția ca aceștia să asculte de Dumnezeu.

Astfel, începând în primăvară, număratoarea celor șapte mii de ani de istorie a păcatului pământesc se va încheia, dând loc unei Primăveri reînnoitoare unde „*apele vii*”, autentice „*ape ale vieții*” răscumpărate prin moartea ispășitoare a lui Isus Hristos, vor veni să înlocuiască „*mare*” pe „*noul pământ*” numit astfel, pentru că Dumnezeu va da un aspect glorios, pur și perfect sfânt vechiului pământ, pe care „*focul morții a doua*” îi va fi distrus și anihilat anterior pentru totdeauna pe răzvrățiții răi, îngerii și oamenii.

Se dă astfel dovada că povestea Genezei 1 transmite un mesaj destul de literal în interpretarea crescândă a timpului, iar dimpotrivă, lectura sa inversă

dezvăluie un mesaj ascuns extrem de spiritual, care confirmă în cele din urmă învățătura revelată în Revelația sa numită Apocalipsa.

Pregătirea mesajelor Sale de către Dumnezeu, bazată pe citirea timpului înapoi, ne dezvăluie intenția Sa de a permite doar slujitorilor Săi din „*timpul sfârșitului*” să descopere și să înțeleagă lecțiile predate prin acest mijloc. Și această explicație este justificată de faptul că, în prologul Apocalipsei Sale, Duhul captează și transportă mintea lui Ioan „*la vremea sfârșitului*”, mai exact, la timpul glorioasei reveniri a Domnului Dumnezeuului nostru și Stăpânului Atotputernic, Isus Hristos și, așa cum indică acest verset, întoarcerea Sa, unde Se întoarce pentru a-i lua cu Sine pe cei pe care sângele Său vărsat i-a răscumpărat, va fi vizibilă pe tot pământul și fără nicio dispută posibilă: Apocalipsa 1:7: „*Iată, El vine cu norii; și orice ochi Îl va vedea, și cei ce L-au străpuns; și toate semințiile pământului se vor boci din cauza Lui. Da. Amin!*” » Înțelegeți: „*cei ce L-au străpuns*”, adică dușmanii Săi din toate timpurile care L-au luptat persecutând pe cei răscumpărați de-a lungul istoriei pământești.

Alianța negustorilor pământului

Această alianță s-a format treptat începând cu 1945, sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. La Ialta, în Crimeea, învingătorii au împărțit Europa, iar drept pradă și compensație pentru război, Rusia a anexat statele baltice și a ocupat Polonia și partea de est a Germaniei; SUA au preluat apoi restul vestic al Germaniei și au colonizat într-o oarecare măsură celelalte națiuni ale Europei Occidentale. Și lansând imediat „Planul Marshall”, SUA au investit mulți bani pentru a redresa situația din Europa, devastată și ruinată de patru ani de război. Au dat acestei reconstrucții standardul dorit, un standard care favoriza comerțul și îmbogățirea propriei țări și, în al doilea rând, a națiunilor astfel educate. Concepțiile politice și economice, opuse în termeni absoluți, au creat un zid de fier între tabăra capitalistă occidentală și tabăra nord-estică, sovietică, rusă, comunistă și atea declarată.

Întrucât Germania nazistă a lui Hitler a fost cauza acestui conflict european, nazismul a devenit universal „bête noire”, obiectul execrației tuturor popoarelor... sau aproape, cel puțin în aparență. Deoarece unii oameni care au susținut acest nazism au regretat căderea sa și au păstrat o amintire nostalgică a lui; în special, în națiunile care făceau parte din alianța „axei”, inclusiv Germania, Polonia, Croația, Slovenia, Italia și Spania generalului Franco, care a rămas totuși neutră; Elveția, de asemenea neutră, a beneficiat foarte mult de situația de război în relațiile sale cu cele două tabere adverse. Prin urmare, nazismul a fost interpretat diferit de către popoare. În tabăra occidentală, și în special în Franța, a declanșat ura față de naționalism, dar mai presus de toate, a devenit imaginea tentativei de anihilare a evreilor europeni. Dar este important să ne amintim că, imediat ce războiul s-a încheiat, SUA au organizat evadarea „marilor minți” naziste și le-au primit pe pământ american. Printre aceste mari minți s-a numărat celebrul Von Braun, căruia SUA îi datorează dezvoltarea și succesele spațiale ale „NASA” sale. Trebuie spus că omul avea experiență, întrucât fusese inventatorul

rachetelor distructive V1 și V2 folosite de Germania împotriva Angliei și în special a capitalei sale, Londra.

Deci, ce era cu adevărat acest nazism german? Un vis fanatic al purității perfecte. Un „vis” pentru că era irealizabil; „fanatic” pentru că puritatea legitimă este împinsă la extrem; „al purității perfecte” pentru că puritatea perfectă nu este accesibilă umanității, iar singurul care a întruchipat-o, Iisus Hristos, a venit din ceruri, născut în trupul unei tinere fecioare pe nume Maria. Apoi, a fost și o trezire naționalistă excepțională pentru că Hitler a avut dorința de a răzbuna umilința semnării armistițiului la sfârșitul Primului Război Mondial. În mărturia sa literară numită „Mein Kampf” sau „Lupta mea”, deja inspirată de antisemitismul rusesc din cartea „Protocoalele Înțelepților Sionului” scrisă de ofițeri de poliție ortodocși extremiști, Hitler nu ascunsese nimic din intențiile sale astfel dezvăluite poporului său german, dar și celorlalte națiuni ale pământului. Drama care urma a fost astfel anunțată. Dar cum am ajuns la războiul mondial? Inițial, Germania a amenințat Cehoslovacia pentru „Sudeteland”, pe care Germania îl revendica ca fiind al său. Această abordare a fost reluată pe 24 februarie 2022 de Rusia în privința Ucrainei. Dar ce s-a întâmplat apoi? Când Hitler a atacat Polonia, Anglia și Franța au declarat oficial război Germaniei, iar conflictul s-a extins la întreaga Europă de Vest și de Est. Astăzi, în 2022, ascunzându-se în spatele unei atitudini non-cobeligeratoare ilegite și înșelătoare, care nu face decât să se înșele pe sine, tabăra occidentală luptă împotriva pretendentei Rusii cu armele sale moderne; aceasta sugerează o dezvoltare în întreaga Europă, dar și, în funcție de contextul final al timpului nostru, o dezvoltare universală.

Să privim acum la istoria împlinită după 1945, în tabăra sovietică rusă. Trădată de Germania nazistă cu care făcuse un pact, Rusia a suferit mai presus de toate națiunile de pe urma ferocității distructive a armatelor germane. De asemenea, în 1945, răzbunarea sa a fost înzecită, iar ura sa față de nazism a atins un vârf. Dar alianța sa momentană cu Hitler are o explicație: au convenit asupra planului de împărțire a Poloniei și a statelor baltice; mai mult, în timp ce Polonia i-a primit cu brațele deschise, în Rusia, evreii nu erau plăcuți și deja foarte persecutați, acest aspect al nazismului nu a constituit un obstacol. Și această ură rusească față de evrei conferă Rusiei însăși un aspect nazist moștenit și păstrat, chiar și în timpul nostru.

Situația actuală este atât de confuză încât toată lumea își aruncă reciproc eticheta de „nazist”, care înlocuiește cuvântul „diavol” pentru popoarele necredincioase de astăzi. Devine dificil să judeci actorii, deoarece cerințele celor două tabere opuse sunt atât de legitime. Dumnezeu are mijloacele de a crea acest tip de situație insolubilă și a dat o primă dovadă în acest sens cu problema poporului palestinian, victimă a întoarcerii evreilor pe fostul teritoriu al poporului său: Israelul fiind restituit pe fostul său pământ național, încă din 1947. Și dacă o a doua dovadă în acest sens astăzi, în 2022, cu problema **insolubilă** a Ucrainei și Rusiei care contestă legitimitatea posesiei Donbasului.

În fața tuturor acestor pretenții legitime, Dumnezeu stă în picioare, puternic, drept și ferm în legitimitatea sa divină. Iar societățile noastre actuale, care îl ignoră sau îl disprețuiesc, nu ar putea decât să fie scandalizate, îngrozite și îngrozite să afle că el însuși a organizat genocidul potopului și, mai târziu, pe cel

al amoriților, locuitorii țării Canaanului. Și ar fi cu atât mai mult cu atât dacă ar afla că Dumnezeu a organizat „Shoah-ul” evreilor între 1942 și 1945.

De aceea trebuie să analizăm cu înțelepciune cauzele acestor diferite tipuri de genocide. Și mai întâi, și în mod legitim, să înțelegem de ce Dumnezeu organizează ucideri în masă ale ființelor umane pe care le-a creat. Prin crearea unor vieți angelice, celeste și terestre, libere, Dumnezeu oferă acestor creaturi oportunitatea de a-L alege ca Stăpân și Domn al lor. Cei care nu fac această alegere își pierd atunci orice importanță pentru El, deoarece nu sunt nimic mai mult decât creaturi care beneficiază de o răgaz de viață înainte de a muri, anihilați pentru totdeauna. Relația stabilită între Dumnezeu și cei care devin voluntar sclavii Săi ia numele de „religie”, care înseamnă „a lega” din latinescul „religare”. Relația stabilită cu Dumnezeu implică îndatoriri și recompense, iar aceste îndatoriri apar sub forma unor legi, precepte și rânduieli; Cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu rezumă îndatoririle esențiale ale slujitorilor Săi. Recompensele, deja pe pământ, sunt pacea cu Dumnezeu pentru minte, sănătatea pentru trup și protecția divină pentru întregul suflet hrănit de lumina Sa. Apoi, la întoarcerea lui Hristos, va veni intrarea în dimensiunea celestă pentru veșnicie.

În vechiul legământ, Israelul era o adunare carnală construită pe ereditate religioasă și națională. Și Dumnezeu a organizat protecția sa religioasă prin interdicții, inclusiv căsătoria cu un soț străin. Nu a impus această interdicție dintr-un motiv rasist în sensul modern; justificarea a fost riscul religios reprezentat de religia idolatră a soțului străin. Motivația lui Dumnezeu pentru această interdicție a fost justificată de dorința sa de a salva viețile creaturilor sale; pe care ar fi trebuit să le lase să meargă spre moarte dacă ar încălca interdicțiile sale. Primul Israel, deși carnal, era uneori format din străini care doreau să intre în poporul lui Dumnezeu pentru a-L onora pe adevăratul Dumnezeu. Și de la dispersarea sa în toate națiunile pământului, acest Israel carnal a reunit oameni de toate rasele. Astfel, este înșelător, comparabil cu adevăratul Israel al lui Dumnezeu, care este o națiune spirituală formată din membri creștini dispersați în mod egal pe tot pământul: diferența dintre aceste două Israeluri constă în prezența sau absența credinței în Isus Hristos și, în special, în timpul nostru de sfârșit, a „mărturie” sale, care este „*duhul profeției*” conform Apocalipsei 19:10.

Astfel, în mai multe rânduri, Dumnezeul care a creat toate formele de viață, materia și legile se resemnează să distrugă în masă creaturile devenite irecuperabile.

Nu este cazul acțiunilor umane în care motivația este în esență ura, detestarea diferitelor standarde. Hitler a exaltat puritatea rasei ariene, din care a făcut o descriere precisă, păr blond, ochi albaștri etc. Rețineți în treacăt că el însuși nu era blond. În visul său, a vrut să transforme întreaga Germanie, astfel încât populația acesteia să capete această înfățișare idealizată, asemenea clonelor. Dieta sa vegetariană nu l-a împiedicat să acționeze într-un mod monstruos. Dar și aici, atunci când situația o cere, Dumnezeu ridică acest tip de monstru util pentru a-și îndeplini planul distructiv; acest lucru este confirmat de Romani 9:17: „*Căci Scriptura îi zice lui Faraon: «Te-am ridicat chiar pentru acest scop, ca să arăt în tine puterea Mea și ca Numele Meu să fie vestit pe tot pământul.»*”

Putem judeca acțiunile voite de Dumnezeu? Evident că nu. Copiii Săi credincioși trebuie și pot accepta ideea că și Dumnezeu are datoria de a anihila viețile rebele irecuperabile. Și El, care sondează mințile și gândurile umane, știe când situația este atât de disperată. Căci avem în spate 77 de ani de pace care au distrus credința în Dumnezeu. Și în mulțimea actuală, nenumărate vieți umane sunt deja irecuperabile. De aceea, opuse motivelor divine, găsim nenumărate motive umane care duc, de la ură la exterminare, la distrugerea celor care nu mai sunt tolerați.

După cum am văzut, în tabăra lui Dumnezeu, ordinea se bazează pe respectul pentru regulile stabilite de El. În organizarea mondială, acest principiu este, de asemenea, necesar, dar aici rezidă problema: nu toată lumea acceptă regulile stabilite efectiv de SUA sub alibiul ONU. Astfel, în ambele tabere, occidentală și estică, regulile recunoscute și justificate nu sunt aceleași, fiecare revendică legitimitatea sa. Aceasta este întreaga tragedie a istoriei umane; ea suferă schimbări perpetue. Este adevărat că, slăbită și ruinită, Rusia a acceptat în 1991 regulile americane ale ONU, dar de la acea dată, reînviată de Vladimir Putin, a redevenit puternică și naționalistă. Păstrează în inimă amintirea unei umilințe naționale marcate de instaurarea unei mari insecurități atunci când gangsterismul de stat i-a impus un standard capitalist. Iar poporul a păstrat din modelul occidental doar insecuritatea pe care acest model i-a adus-o într-o situație de ruină. Sub regimul sovietic, această insecuritate nu exista, iar trecând de la un model la altul, poporul rus poate judeca diferența. Majoritatea poporului rus acordă prioritate securității societății sale față de prosperitate. Și în tabăra occidentală, alegerea este inversată, deoarece oamenii nu au experimentat ruina și insecuritatea în același timp. În Franța, unde locuiesc, insecuritatea a intrat într-o perioadă de mare prosperitate, iar cauza acestei insecurități, din 1962, a fost instaurarea Islamului în Franța metropolitană, accelerată în 1976 prin adoptarea legii reîntregirii familiei. Drept urmare, insecuritatea nu face decât să crească în această țară din ce în ce mai sărăcită. Pe măsură ce anii trec, guvernele conștiente de problemă se prefac că o ignoră în timp ce dețin puterea executivă: precum pisicile, „își îmbrățișează spatele” și se îndepărtează de subiect, reducând la tăcere acuzatorii îngrijorați numindu-i „rasiști”; cel mai mare rău de la al Doilea Război Mondial încoace. Cu toate acestea, timpul trece, situația se înrăutățește și în curând vom suferi colectiv, mult mai dramatic, consecințele acestei „discordii și neglijențe galice care i-au deschis calea lui Mahomed”, după cum spune cătrenul profețit de Michel Nostradamus.

În taberele adverse, fiecare își revendică drepturile pe baza regulilor pe care le justifică. În Occident, regula este dreptul popoarelor la autodeterminare. Dar dacă așa stau lucrurile, dragi prieteni occidentali americani și europeni, ce ați făcut în Coreea și Vietnam, în Irak, în Iugoslavia, în Afganistan și, cel mai recent, în Libia? Acest drept este foarte periculos, deoarece autorizează minoritățile concentrate și grupate să se separe și să ceară dreptul la independență. Modelul a fost legitimat de Occident oferind albanezilor Kosovo sârbesc, în timp ce astăzi ne opunem secesiunii Donbasului rusesc de Ucraina. Cine decide legitimitatea cererii? Un singur răspuns în toate cazurile: cel mai puternic, cel mai puternic, cel mai înarmat. Regulile și tratatele sunt valabile doar pentru cei care le acceptă în

așteptarea unei schimbări a situației. Asta ar trebui să înțeleagă fiecare om, lăsând deoparte orice iluzii false datorate mărturiilor istorice ale vremurilor trecute. Și tocmai aici se află problema. Omenirea actuală reacționează ca și cum nu ar avea trecut. Această subestimare a mărturiilor istorice explică comportamentul societal occidental actual, atât la nivel civil, cât și religios. Singura sa valoare este umanismul și, în numele acestui nou zeu, crede că poate comite ce e mai rău fără a suporta consecințele. Permiteți-mi să explic: unește religii concurente, unele dintre ele fiind mânate de ură față de celelalte și crede, în ciuda a tot, că poate evita confruntările. Dar oamenii pașnici sunt incapabili să-i facă pe oamenii agresivi pașnici ca ei înșiși. Lunga perioadă de pace de care ne-am bucurat în Occident nu a făcut decât să agraveze problema. În Franța, naționalitatea a fost acordată unor dușmani religioși plini de ură și răzbunători, al căror număr a crescut doar de-a lungul anilor.

Umanismul, născut și dezvoltat în Franța, a fost adoptat în SUA, dar acolo a căpătat o valoare diferită: schimbul comercial și gustul și urmărirea profitului. Acesta este standardul pe care SUA l-au importat în Europa din 1945. Și aceste două valori nu sunt cu adevărat compatibile, dar este totuși primul model bazat pe acum celebrul „în același timp” care îl caracterizează pe tânărul nostru președinte Emmanuel Macron și care s-a impus pentru timpul nostru oamenilor crescuți în cultura americană. Președintele nostru francez este imaginea tipică, modelul francezului americanizat și, în imaginea sa, o întreagă conducere tânără care ocupă pozițiile de conducere ale societăților noastre. „Gândul unic” denunțat de președintele Jacques Chirac era deja acest model al Europei americanizate. Drept urmare, granițele naționale au fost sacrificate, deoarece, în ciuda supraviețuirii națiunilor separate de limbile lor, populațiile occidentale nu mai formează un singur „gând unic”, singurul model legitimat este cel al „*negustorului de pământ*”, în același timp umanist. Și pentru a răspunde setei de îmbogățire a acestor „*negustori*”, oamenii trebuie imperativ să devină consumatori. Și invențiile tehnologice sunt acolo pentru a le stârni lăcomia. De aceea, crezând că toate popoarele pământului sunt la fel de lacome și consumiste ca și ei, occidentalii folosesc boicotul american pentru a pedepsi popoarele care rezistă și se opun valorilor și directivelor lor. SUA au folosit acest boicot împotriva Irakului în războiul lor, astăzi, în 2022, am văzut blocul european și SUA adoptând acest tip de sancțiuni comerciale împotriva Rusiei, iar această mărturie istorică actuală dă tot sensul acestei expresii „*negustori ai pământului*” citată în Apocalipsa 18:3; ceea ce dovedește că împlinirea lucrurilor profetite este aproape, iminentă. Și aceasta confirmă venirea lui Hristos în glorie pentru primăvara anului 2030. „Semnele vremurilor” actuale anunță împlinirea ultimelor mari evenimente programate să organizeze sfârșitul lumii. Conflictul care se construiește sub ochii noștri nu opune națiunile unele împotriva altora, ci opune și pune unele împotriva altora blocuri politice și religioase, reunind multe popoare. Ciocnirea „Titanilor” moderni se pregătește deoarece interesul profitului este problema. Aceste blocuri din Vest, Nord-Est, Orientul Mijlociu și Orientul Îndepărtat se află în competiție politică, economică și religioasă; cele trei motive pentru care se luptă între ele pentru a elimina competiția. Dar nu doar competiția va fi eliminată, ci o mare parte a întregii umanități. Paradoxal, în momentul în care pământul a ajuns să

susțină opt miliarde de ființe umane, exterminarea populației sale este în curs de desfășurare. Aceasta se va împlini în ultimii 7 ani, care vor începe în primăvara anului 2023. În profeția sa, Dumnezeu ne-a anunțat evenimentele care se vor succeda apoi; și anume, conform Apocalipsei 11:18: „ *națiunile s-au mâniat* ”, „ *mânia lui Dumnezeu* ” revărsată sub forma „*celor șapte plăgi din urmă* ” din Apocalipsa 16, apoi la întoarcerea lui Hristos, căci aleșii Săi vor veni, conform Apocalipsei 11:18, „ *timpul judecății morților* ” în cer, în locașurile pregătite de Isus.

Privilegiul adevăratei credințe, binecuvântată și recunoscută de Domnul slavei, este de a aștepta împlinirea tuturor acelor lucruri pe care dragostea Lui le-a făcut cunoscute singurilor Săi aleși adevărați. În curând vom avea senzația că trăim un adevărat coșmar la care vom fi supuși fără a-l putea evita. Dar la sfârșitul acestei așteptări, răsplata noastră vine în puterea întoarcerii iubitului nostru Dumnezeu, deoarece promisiunile Sale sunt ținute, iar credincioșia Lui este sigură și perfectă.

Izolată de Dumnezeu, umanitatea este capabilă de orice, mai ales de autodistrugere. Acest lucru se întâmplă într-un moment în care oamenii devin incapabili să audă raționamentul celor care îi acuză și li se adresează cu reproșuri juste. Dar de ce s-ar asculta unii pe alții dacă au demonstrat deja că nu știu să-L asculte pe Dumnezeu și chemările Sale milostive? Timp de decenii, interesul comercial a fost un ciment artificial care dădea în mod înșelător impresia unei înțelegeri universale, iar în prezent, această legătură persistă pentru scurt timp. Odată cu distrugerea sau slăbirea valorilor familiale, între oameni a mai rămas doar această legătură comercială. În Statele Unite, omul este evaluat în funcție de valoarea sa în dolari; ceea ce conferă umanismului lor un standard singular. Vechea Europă încă rezistă puțin, dar modelul american se afirmă din ce în ce mai mult. Externalizarea locurilor de muncă către China a redus ofertele de muncă în Europa, și în special în Franța, din cauza alegerilor făcute de lideri. Cu toate acestea, aceiași lideri încurajează tinerii studenți să-și lase amprenta luptând pentru succes și bogăție. Angajarea este astfel tratată ca biletele de loterie, unde mulți plătesc, dar doar unul încasează premiul. Comerțul a existat dintotdeauna pe Pământ ca mijloc de schimb de produse și materiale. Dar a fost întotdeauna liberă și nu organizată într-un mod impus. Prețurile comerciale erau atinse prin negociere și, în cele din urmă, încheiate prin acord între vânzător și cumpărător. Nenorocirea a venit odată cu crearea OMC, organizată, desigur, de Statele Unite, învingătorii celui de-al Doilea Război Mondial, căreia o Europă ruinată nu i se putea opune. Statele Unite au adoptat mai întâi moneda lor, dolarul, ca etalon, înlocuind aurul. Cu autoritatea OMC, au preluat controlul comercial asupra întregii planete. Forțate să respecte regulile și tribunalele sale comerciale, toate țările de pe pământ au fost vasalizate și au devenit dependente de autoritatea sa. Așadar, sub mărturia acestor fapte, da, comercianții din SUA și urmașii lor europeni formează împreună „ *negustorii pământului* ” menționați în Apocalipsa 18:3. Și profeția ne spune că sunt tulburați în timp ce asistă la distrugerea orașului Roma, „ *stând departe de frica chinurilor ei* ”, specifică textul; această frică este bine justificată. Pentru că, dacă Roma este distrusă din cauza învățăturilor sale religioase false, care va fi soarta lor, cei care au abandonat religia protestantă

moștenită pentru a-l onora pe zeul „comerțului”? Isus Hristos le spune, așa cum le-a spus evreilor din vremea sa, în Matei 6:24 și Luca 16:13 : „ *Nu poți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona* ”. Și tot acestui interes comercial îi datorează SUA dezvoltarea religiei romano-catolice pe teritoriul său. Mentea lor fiind îndreptată spre comerț și profitul acestuia, pericolul cuceririi SUA de către religia catolică a fost ignorat. Și această nouă situație a devenit o normalitate susținută de spiritul umanist întotdeauna favorabil primirii imigranților catolici hispanici de la granița cu Mexicul. Astfel, pe întregul pământ supus influenței modelului său, lecțiile divine înscrise în istorie și în profețiile sale au fost ignorate. Protestantismul și catolicismul sunt acum una și, prin urmare, vor fi gata să poarte împreună, sub egida „ *fiarei care se ridică de pe pământ* ” din Apocalipsa 13:11, ultimul lor război religios împotriva sfântului Sabat al lui Dumnezeu și a credincioșilor săi observatori: „ *Și am văzut o altă fiară ridicându-se de pe pământ; avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur*”. *Și a exercitat toată puterea primei fiare înaintea ei și a făcut ca pământul și locuitorii lui să se închine primei fiare, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Și a făcut semne mari, încât a făcut să coboare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și a înșelat pe locuitorii pământului prin semnele pe care i s-a dat să le facă în fața fiarei, zicându-le locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. Și i s-a dat putere să dea viață icoanei fiarei, pentru ca icoană fiarei să vorbească și să facă să fie uciși toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și face ca toți cei mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și ca nimeni care are semnul, numele fiarei sau numărul numelui ei, să nu poată cumpăra sau vinde. Aici este înțelepciunea: cine are pricepere să numere numărul fiarei. Căci este numărul unui om, iar numărul lui este șase sute șizeci și șase.* „.

„ *Negustorii pământului* ” nu și-au putut încheia existența pământească decât ca lideri și organizatori ai ultimei persecuții din istoria pământească sub numele simbolic de „ *fiară care se ridică de pe pământ* ”. Iar expresia „ *de pe pământ* ” este semnătura care îi desemnează, în aceste două expresii, ca moștenitori ai religiei protestante, adică ceea ce au fost SUA din construcția lor istorică. În versetul citat, se face referire la „ *prima fiară* ”, al cărei nume este, conform Apocalipsei 13:1, „ *fiara care se ridică din mare* ” și care desemnează regimul de coaliție al papalității catolice și al celor zece regate ale Europei Occidentale. Cuvintele cheie, „ *mare și pământ* ”, care le diferențiază, capătă sens în povestea Creației: vedem „ *pământul ieșind din mare* ”, în același mod în care **credința protestantă sau credința reformată a ieșit din religia romano-catolică papală**, luând numele de Biserică Reformată în secolul al XVI-lea

Întoarcerea lui Isus Hristos

Deja, anunțarea revenirii lui Isus Hristos implică faptul că El a venit deja pe pământul ființelor umane. Cei care nu au recunoscut această primă venire, cum ar fi moștenitorii evrei de astăzi sau orice altă religie, nu au putut beneficia de oferta harului obținută prin jertfa Sa ispășitoare voluntară. Dar chiar și pentru

acești oameni, situația nu este închisă, deoarece credința poate apărea până la ceasul sfârșitului colectiv și individual al timpului programat de Dumnezeu pentru oferta acestui har. În ultimul moment, când credința va fi dezbătută public, ultimii aleși ai lui Hristos vor realiza armonia perfectă a marelui plan mântuitor conceput de Dumnezeu adevărului în trei faze împlinite în cursul istoriei umane.

Prima fază se referă la momentul exodului din Egipt, când Dumnezeu a venit în persoană pentru a-și conduce poporul spre libertate, eliberându-l din sclavia egipteană, o imagine a sclaviei păcatului, pe care proclamarea poruncilor Sale a definit-o clar. „*Căci păcatul este încălcarea legii*”, conform 1 Ioan 3:4. În această experiență, Dumnezeu a profețit scopul final al planului Său de mântuire. El va organiza mântuirea aleșilor Săi, pe care îi va conduce nu în Canaanul pământesc, ci în Canaanul spiritual ceresc, adică în Împărăția Sa cerească. Experiența pământească a acestei prime faze îi privește pe evrei, descendenți ai lui Avraam, iar această mostră de umanitate este compusă din bărbați și femei care nu au moștenit calitățile de caracter ale patriarhului lor binecuvântat de Dumnezeu. Drept urmare, credința atribuită dreptății lipsește din această turmă și aflăm că doar Caleb și Iosua vor fi găsiți vrednici să intre în țara Canaanului pe care Dumnezeu o dă poporului Său experimental ca patrie națională. Aș dori să subliniez că acest număr de doi evrei binecuvântați nu privește mulțimea evreilor, ci pe cei doi în care Dumnezeu a găsit credință și încredere în El, dintre cei 12 evrei trimiși ca spioni în țara Canaanului. Dumnezeu a ales să-i evidențieze pe Caleb și Iosua deoarece credința lor este dezvăluită prin comportamentul lor într-un test oficial de credință la care au fost supuși 12 evrei reprezentând cele 12 triburi ale lui Israel. Putem observa deja că, după schisma produsă după Solomon, vom găsi aceste numere 2 și 10, adică triburile lui Iuda și leviții într-o tabără și celelalte 10 triburi care constituie primii rebeli evrei în cealaltă tabără. Deja, această schismă care separă Israelul lui Dumnezeu nu era un semn bun pentru cele două tabere formate. Și știm că cele 10 triburi au căzut primele în apostazie, urmate la scurt timp de celelalte două triburi care au ajuns și ele în apostazie; aceasta până la punctul în care națiunea a fost predată regelui caldeean Nebucadnețar care, după ce a distrus Ierusalimul și templul său sfânt în 586, i-a luat pe evreii supraviețuitori rămași în captivitate în Babilon. Trebuie să înțelegem că această experiență a vechiului legământ a avut doar un scop pedagogic pentru Dumnezeu, deoarece sfințenia organizată sub forma unor rituri religioase era doar fictivă și teoretică. Toate aceste rituri aveau unicul scop de a profeți prin simboluri mijloacele prin care Dumnezeu va răscumpăra sufletele aleșilor Săi. Drept urmare, adevărata sfințenie va viza noul legământ pe care Dumnezeu îl va construi pe lucrarea împlinită în Isus Hristos.

A doua fază a proiectului mântuitor privește, așadar, stabilirea noului legământ, care va începe abia după moartea și învierea lui Isus Hristos. Căci, în timpul celor trei ani și jumătate ai slujirii sale pământești, regulile care se aplică sunt încă cele ale vechiului legământ. Imaginați-vă dificultatea cu care se confruntă: timp de trei ani și jumătate, el trebuie să manifeste o ascultare perfectă față de legile și riturile religioase ale vechiului legământ, pregătindu-și în învățătura apostolilor și ucenicilor săi să abandoneze aceste practici rituale atunci

când intră în timpul noului legământ, adică după moartea sa. Atenție! Nu totul va trebui abandonat! Ci doar ceea ce moartea și învierea lui Isus Hristos au realizat perfect; ceea ce privește doar riturile religioase festive. Și, așa cum specifică Daniel 9:27, riturile religioase ale „*jertfelor și ofrandelor*” animale încetează, ca prioritate. Jertfa profețită de aceste animale nefericite este acum perfect împlinită prin moartea unui om sfânt autentic perfect și, prin perfecțiunea sa, el dă naștere adevăratei sfințenii. De data aceasta, sfințenia nu mai este animalică, este umană și divină, așa cum era natura reală a Domnului nostru Isus Hristos. Vechiul legământ, faza profetică, dispare ca o umbră în fața realității împlinite de Iisus Hristos. Trebuie să ne dăm seama absolut de dificultatea întâmpinată de evreii din vremea sa care l-au auzit spunând: „*ați auzit că ... dar eu vă spun că ...*”. Cuvintele pe care le-au auzit au ieșit din gura unui om, simple și fără artificii. Astfel de cuvinte au căpătat un aspect provocator împotriva ordinii religioase stabilite de aproximativ 1500 sau 1600 de ani. De asemenea, atâta timp cât a fost în viață, mesajele sale nu au putut cuprinde și convinge pe nimeni dintre ascultătorii săi, inclusiv pe cei 12 apostoli pe care îi alesese ca martori ai lucrării sale. El știa asta, fiindcă Daniel a profețit în Daniel 9:25: „*După cele șaizeci și două de săptămâni, un Uns va fi nimicit și ~~nu va avea urmaș~~*”. Poporul unui conducător care va veni va distruge cetatea și sanctuarul, iar sfârșitul lui va veni ca un potop; este hotărât ca devastările să dureze până la sfârșitul războiului.” Din cauza blestemului care apăsă deja asupra religiei protestante, în traducerea sa a acestui verset, Louis Segond a tradus ebraica cu expresia „și nu va avea urmaș”. Cu toate acestea, într-o notă marginală, el a scris: Literal: „*nimeni sau nimic pentru el*”. Și, bineînțeles, această traducere literală trebuie să o reținem, deoarece confirmă faptul că Dumnezeu știa că, în timpul vieții sale, Isus nu va convinge pe nimeni; de fapt, pe nimeni. De fapt, numai prin învierea sa și apariția sa printre apostolii și ucenicii săi a prins contur și s-a dezvoltat adevărata credință. Toți trebuiau să vadă ca să creadă, iar cazul lui Toma nu a fost unic, ci răspândit. Această lecție îmi permite să realizez că adevărata credință prinde contur doar după ce a văzut. Lucrul de văzut poate fi diferit și poate lua, astăzi, forma de a vedea cum o lungă construcție profetică dezvăluie existența inteligenței divine care a conceput-o. Această descoperire este echivalentă cu apariția lui Hristos apostolilor săi după moartea sa, deoarece produce aceeași certitudine incontestabilă în mintea umană. Este foarte important să înțelegem acest lucru: Dumnezeu nu i-a cerut niciodată omului să creadă ceva fără dovezi. Această concepție despre credință este complet falsă, deoarece adevărata credință nu poate fi construită decât pe un element concret convingător. Și realizând aceste lucruri, înțeleg că necredincioșii își împing copiii să creadă în fabule și în Moș Crăciun, deoarece ei înșiși cred în Dumnezeu în același mod idolatric nejustificat. Astfel încât rezultatul acestei credințe construiește o imagine a lui Dumnezeu făcută conform concepției dorite de om și nu cea a lui Dumnezeu așa cum este el în realitate. Și aceasta este explicația apariției multitudinii de confesiuni religioase creștine, deoarece există tot atâtea concepții diferite despre Dumnezeu câți necredincioși sunt. Dar slavă Domnului! Pentru aleșii săi, sfânta sa Biblie oferă despre el cel mai exact, cel mai precis, cel mai adevărat portret robotic și îi protejează împotriva concepțiilor divine mincinoase. Adevărata credință nu își

permite să imagineze sau să creeze dogme noi care nu sunt conforme cu scrierile Bibliei. Se mulțumește să urmeze pas cu pas calea spirituală construită de profețiile pe care Dumnezeu le-a inspirat aleșilor săi de-a lungul istoriei. Această cale este calea adevărului trasată de Iisus Hristos; este logică și întotdeauna perfect coerentă.

La sfârșitul slujirii Sale, după învierea Sa, Isus i-a părăsit pe apostolii și ucenicii Săi, înălțându-se la cer și dispărând din fața ochilor lor. Citim în Faptele Apostolilor 1:10-11: „*Și pe când priveau pironiți spre cer, pe când se ducea El, iată că doi bărbați îmbrăcați în alb au stat lângă ei, și a zis: „Bărbați galileeni, de ce stați și priviți spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat din mijlocul vostru la cer, va veni tot așa, cum L-ați văzut mergând la cer .”* » Această afirmație cerească auzită și transmisă de ființele umane stă la baza credinței noastre adventiste, întrucât acest cuvânt înseamnă advent. Și tocmai pentru a trăi această experiență excepțională, Dumnezeu ne hrănește cu adevărul său profetic. El lucrează constant la pregătirea noastră, așa că este necesar și salutar ca fiecare dintre noi să păstrăm aceste lucruri constant în mintea noastră. Lumea și perversiunile ei își urmează calea care le duce la pierzarea lor, dar protejați de o cortină de fier invizibilă, noi, aleșii Săi care iubim și onorăm voința Sa, drumul nostru, calea Sa, ne conduce la mântuirea veșnică.

În a treia fază, Dumnezeu își pregătește întâlnirea cu aleșii săi.

Între 1843 și 1844, a organizat testele de credință adventiste pentru a oferi reprezentanților săi aleși o primă formă instituțională strict americană în 1863. Zece ani mai târziu, în 1873, și-a dat operei o misiune universală pentru a o face cunoscută tuturor creștinilor chemați să se conformeze cerinței sale dogmatice religioase; cele două teme principale fiind așteptarea revenirii lui Hristos și restaurarea sfântului său Sabat. În 1994, testat la rândul său de un test de credință bazat pe anunțul revenirii lui Isus pentru 1994, adventismul oficial găsit „*căldicel*” și „*gol*” este „vărsat” de Isus Hristos. Opera adventistă continuă într-o formă disidentă prin reprezentanții aleși pe care îi selectează din adventism și apoi din mulțimea umană, unde ultimii săi reprezentanți aleși se găsesc încă anonimi.

Pe Pământ, situația se înrăutățește și după cele două războaie mondiale anterioare, din 24 februarie 2022, în Europa de Est, izbucnește un conflict în Ucraina atacată de Rusia. Treptat, conflictul capătă o întreagă extindere europeană și chiar globală și după utilizarea armelor nucleare, Europa distrusă, Rusia anihilată, supraviețuitorii se reorganizează sub tutela învingătorului american. Rețin în acest rezumat doar învățăturile profețite care vizează exclusiv națiunile creștine. Este de la sine înțeles că națiunile păgâne nu sunt cruțate de acest program distructiv condus de Dumnezeu și demonii eliberați în acest scop.

Încă din primăvara anului 2018, Dumnezeul adevărului le-a făcut cunoscute aleșilor săi data exactă a revenirii sale, și anume, primăvara anului 2030. Și pentru a beneficia de această învățătură, credința celor aleși se bazează pe două adevăruri principale, care sunt: credința în recunoașterea celor 6000 de ani acoperiți de revelațiile divine biblice și recunoașterea timpului morții ispășitoare a lui Isus Hristos, și anume, miercuri, 3 aprilie, 30 din calendarul nostru creștin obișnuit. Acest mesaj nu se bazează pe logica testelor adventiste anterioare, toate

construite pe data estimată a nașterii lui Isus Hristos și fiind personal purtătorul ultimului mesaj referitor la data 1994, pot confirma această alegere a nașterii lui Isus Hristos. Și acest raționament a fost susținut de Isus până în 2018. Pe această temă, un câțren profetic de Michel Nostradamus dă dovada că Dumnezeu a vrut să-i încurajeze pe oameni să ia nașterea lui Isus ca bază a calculelor profetice. Iată textul celui de-al 72-lea ^{cățren} din ^{secolul al X-lea} : „ **În anul o mie nouă sute nouăzeci și nouă și șapte de luni, din cer va veni un mare Rege al terorii, Să-l învie pe marele Rege al Angoumoisului, Înainte ca Marte să domnească prin fericire** .” Acest stil oarecum telegrafic rămâne suficient de clar pentru a fi interpretat. Profetul anunță pentru luna august (a 7-a ^{lună} , adică iulie, după ce a trecut) a anului 1999 venirea lui Iisus Hristos, Regele care vine din cer pentru a speria oamenii, înviind astfel marele Rege al îngerilor (aluzie la numele său Mihail) și astfel, înainte și după Marte, zeul greco-roman al războiului sau al anotimpului primăverii, domnia sa va stabili (doar pentru aleșii săi) fericirea. Nostradamus a profețit întotdeauna date corespunzătoare calendarului nostru obișnuit. Prin urmare, nu voi schimba nimic la acest principiu. Scopul este de a descifra mesajul său și depinde de mine să-l adaptez apoi la timpul real stabilit de Dumnezeu, și anume anul 2029.

Data 1999 presupune anul 1999 de la nașterea lui Hristos, estimat în mod fals cu șase ani prea târziu în calendarul nostru actual și obișnuit, elaborat de călugărul catolic Dionisie cel Mic. Dar să uităm aceste erori care nu mai au nicio importanță. În programul real al lui Dumnezeu, această dată 1999 desemnează anul 2029 în care se vor încheia 6000 de ani de păcat pământesc. Nostradamus este precis, el stabilește data „anului 1999 șapte luni” ca fiind luna august 1999. Totuși, totul este fals în acest calendar, nu numai că data 1999 desemnează 2029, dar această „a șaptea lună” desemnează de fapt de la primăvară, adică de la 20 martie, 20 septembrie sau 21 septembrie din calendarul real stabilit de Dumnezeu pentru Israelul său. Rețineți că cuvântul septembrie conține numărul șapte care le amintește oamenilor de poziția sa reală în standardul timpului bazat pe anotimpurile pământești. Dar aceste subtilități sunt ignorate de Nostradamus și nu intră în înțelegerea mesajului său. El își plasează anunțul sub tema fricii și pare să vrea să indice această dată a lunii august, care urmează lunii iulie, ca fiind cea în care, din cer, lucrările îngerilor lui Dumnezeu vor începe să „ **înspăimânte** ” ființele umane răzvrătite. Și acest anunț este confirmat în Apocalipsa 6:15-17: „ *Împărații pământului, oamenii cei mari, căpitani de război, cei bogați, cei puternici, fiecare rob și fiecare om liber, s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și au zis munților și stâncilor: Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe tron și de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine va putea sta în picioare?* ” Apocalipsa 1:7 confirmă, de asemenea, această frică pentru „ *triburile* ” creștine și evreiești necredincioase: „ *Iată, El vine cu norii. Și orice ochi îl va vedea, chiar și cei ce L-au străpuns; și toate semințiile pământului se vor boci din cauza Lui* . Da. Amin!” „**« Frica »** este, așadar, bine confirmată, iar Apocalipsa 16 prezintă „ *cele șapte plăgi din urmă ale mâniei lui Dumnezeu* ” care îi vor provoca și irita, din ce în ce mai mult, pe rebeli înainte ca Isus să apară pentru a-i condamna și distruge. Expresia „ *triburile pământului* ” desemnează subtil „ *triburile* ” spirituale formate de religia protestantă

simbolizată de cuvântul „*pământ*”. Dar acest nume de „*tribu*” se referă la cele douăsprezece triburi ale lui Israel, adică la poporul lui Dumnezeu căruia i se pretind că aparțin toate religiile creștine respinse de el, iar printre toate, ultima, cea a adventismului oficial. Ea este „*vărsată*” și respinsă de Isus Hristos pentru că nu se mai află la nivelul de sfințenie al adevăraților sfinți pe care Apocalipsa 7 îi înfățișează prin „*12 triburi*” simbolice care primesc ca mărturie a aprobării lor „*pecetea Dumnezeului celui viu*”.

„*Frica*” anunțată de Nostradamus poate, așadar, cuprinde timpul plasat sub semnul „*sfârșitului harului*” oficial, care ar putea începe în august 2029 odată cu căderea primei dintre „*cele șapte plăgi ale lui Dumnezeu*”. Aceasta îi lovește pe rebeli sub forma unui „*ulcer malign*” foarte dureros, similar cu cel care i-a lovit pe egiptenii rebeli la vremea lor. Rezum succesiunea evenimentelor: În august 2029, legea rebelilor interzice odihna adevăratului Sabat sfințit de Dumnezeu în a șaptea zi, făcând obligatorie odihna „*duminicii*” romane, care a înlocuit-o din 7 martie 321. Odată ce această lege a fost promulgată, în ceruri, Isus pune capăt definitiv slujirii sale de mijlocitor; de acum înainte nu va mai exista nicio convertire pentru a obține mântuirea prin harul său. Și, îmbrăcând hainele răzbunării, își trimite îngerii să-i lovească pe rebeli cu „*cele șapte plăgi ale sale din urmă*”. O nouă plagă lovește oamenii rebeli în fiecare lună, iar aceste plăgi se adaugă în timp, intensificând ura și furia țintelor lovite. „*A șasea plagă*” este pregătită chiar de oamenii răzvrățiți. Consultările dintre demoni, autoritatea papală catolică și autoritatea protestantă americană cad de acord să le dea păzitorilor Sabatului un termen limită pentru a se supune legii promulgate, altfel vor fi loviți morți și exterminați.

După această perioadă de frică, Nostradamus profetește **fericirea** pentru „*înainte de după Marte*”. Speranța noastră este construită pe datele profetite și mărturiile istorice care au stabilit deja **Primăvara** ca fiind timpul venirii glorioase a lui Isus Hristos. Ce semnificație ar trebui să dăm numelui **Marte**? Aceasta este întreaga întrebare. În profetie, Apocalipsa 19 prezintă întoarcerea lui Hristos sub imaginea unei „*bătălii*” purtate împotriva „*regilor pământului*”. Ca atare, „*Marte*” desemnează apoi acest război, această „*bătălie*”, iar expresia „*înainte de după*” poate însemna că venirea lui Isus aduce **fericire** aleșilor săi, protejându-i de moartea care urma să-i lovească, acest „*înainte*” ca bătălia să se întoarcă împotriva dușmanilor lor pentru a-i distruge. Dar în acel ceas, cei aleși au plecat deja în ceruri în Împărăția lui Dumnezeu. Și pentru ei, **fericirea veșnică** a început și nu se va termina niciodată. Dar, în același timp, menționarea lunii „*martie*” confirmă momentul revenirii lui Hristos, salvatorul aleșilor săi iubiți, adică subiectul celei de-a „*șaptea*” dintre „*cele șapte plăgi din urmă*”; care constituie și momentul împlinirii „*trâmbiței a șaptea*” citată în Apocalipsa 11:15. Aleșii care au intrat în cer, pe pământ, „*împărații pământului*” seduși și înșelați execută pentru Dumnezeu pedeapsa „*vineziei*”, care constă în masacrarea falșilor pastori și a falșilor învățători ai religiei creștine și iudaice, adică a preoților și pastorilor care au învățat și au justificat minciunile religioase ale romano-catolicismului. Toți locuitorii pământului pier apoi sub o ploaie de grindină enorme care cad și marchează sfârșitul celei de-a „*șaptea*” dintre „*cele șapte plăgi din urmă ale mâniei lui Dumnezeu*”. Este citată în Apocalipsa 16:21.

De fapt, expresia „ **înainte și după Marte** ” transmite un mesaj foarte important, pentru că ce înseamnă „ **înainte și după** ”? Pur și simplu, timpul datei fixate prin „ **după Marte** ”, adică cel al Paștelui din 3 aprilie 2030, va fi „ **scurtat** ” și readus la ziua de **primăvară** , înaintea acestui după, care este singurul punct de referință pentru calcularea timpului rânduit de Dumnezeu poporului său Israel în Exod 12:2: „ **Această lună va fi pentru voi prima dintre luni; va fi pentru voi prima dintre lunile anului** ” . Și, la rândul său, Matei 24:22 confirmă intenția lui Isus **de a „scurta vremurile** ” fixate de logica construcției profetice, adică Paștele din 3 aprilie 2030: „ **Și, dacă acele zile n-ar fi scurtate , nimeni nu ar fi mântuit; ci, din pricina celor aleși, acele zile vor fi scurtate** ” . În Matei 24, Isus confundă în mod deliberat răspunsul pe care îl dă apostolilor săi care îl întreabă despre „ **semnele timpului sfârșitului** ”. Căci, după ce a profețit persecuțiile care îi vor lovi pe aleșii săi de-a lungul erei creștine după lansarea Bisericii sale, el repetă De mai multe ori descrierea sa a evenimentelor care se vor împlini la „ **vremea sfârșitului** ” este clar definită de versetul 14: „ **Această veste bună a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca o mărturie la toate neamurile. Apoi va veni sfârșitul** ” . Și într-una dintre aceste repetări, el strecoară în versetul 22 această clarificare importantă adresată slujitorilor săi din timpul sfârșitului: „ **Și dacă zilele acelea nu ar fi scurtate , niciun om nu ar fi mântuit; „dar, din pricina celor aleși, acele zile vor fi scurtate .”** Căci ei vor fi preocupați personal de decretul morții promulgat de ultimii rebeli din istoria păcatului pământesc. În rest, ne putem baza pe puterea lui Dumnezeu de a ascunde inteligența și de a-i forța pe rebeli să acorde importanță doar acestei date a Paștelui din 3 aprilie 2030, care este data fixată logic de punctul culminant al celor 2000 de ani început pe 3 aprilie 30, data morții ispășitoare a Mântuitorului celor aleși. Cine poate scăpa de orbirea ordonată de Dumnezeu Atotputernic? Niciuna dintre creaturile Sale și mai ales nu dușmanii Săi. Pot depune mărturie despre aceasta, fiind supus personal acestei puteri divine când, conform planului Său, a trebuit să fiu convins de întoarcerea lui Isus Hristos pentru anul 1994, iar argumentele în favoarea acestei speranțe nu au lipsit. Mai mult, ce dată mai bună pot alege pentru a-i pune la moarte pe ultimii aleși decât cea a aniversării morții lui Isus? Și adaug acest argument care exprimă posibilul raționament al acestor rebeli ticăloși: „Întrucât pretind că așteaptă întoarcerea lui „Iisus pe 3 aprilie 2030, conform calculelor lor, să le dăm timp până la acea dată, iar dacă Iisus nu a intervenit pentru a-i salva, atunci vom avea toată legitimitatea să-i ucidem.”

Este strălucit să observăm cum răspunsul pe care Isus l-a dat contemporanilor săi a avut o dublă semnificație pentru ei și pentru noi. Căci să observăm că și pentru ei timpul a fost scurtat pentru a scăpa de masacrul care a lovit locuitorii Ierusalimului în anul 70, predat armatelor romane. Căci înainte de a distruge orașul, ei au ridicat asediul și au plecat, iar această plecare organizată de Dumnezeu ca un timp scurtat le-a permis să părăsească orașul înainte ca romanii să se întoarcă și să masacreze toți locuitorii acestuia și să distrugă orașul și sfântul său Templu. De asemenea, în Matei 24:15-20, anunțurile lui Isus i-au preocupat în mod special: „ **De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, stând în locul sfânt, cine citește să înțeleagă! Atunci cei ce sunt în Iudeea să fugă la munți; Cine este pe acoperișul casei să nu**

se coboare să-și ia ceva din casă și cine este la câmp să nu se întoarcă înapoi să-și ia haina. Vai de cele însărcinate și de cele care nasc în zilele acelea! Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna sau în ziua Sabatului. » În contextul lor istoric, urgența era condiția mântuirii. În vremurile din urmă, situația va fi foarte diferită, deoarece măsurile adoptate împotriva ultimilor sfinți vor fi luate progresiv până la decizia finală de a-i condamna la moarte pe cei nesupuși, considerați pe nedrept responsabili pentru mânia dreaptă a lui Dumnezeu. Mai mult, mântuirea ultimilor sfinți va depinde exclusiv de intervenția lui Isus Hristos. În mesajul său, Isus îl citează pe Daniel cu referire la anunțul din Daniel 9:26-27: „*Și după cele șaizeci și două de săptămâni, un Uns va fi nimicit și nu va avea urmaș. Poporul unui conducător care va veni va distruge cetatea și ~~sanctuarul~~, iar sfârșitul lor va veni ca un potop; este hotărât ca devastările să dureze până la sfârșitul războiului.*” » Apoi, prima parte a versetului 27 se referă la lucrarea lui Mesia Isus, subiectul principal al profeției: „*El va face un legământ tare cu mulți timp de o săptămână și timp de jumătate din săptămână va face să înceteze jertfele și darurile de mâncare;*” Apoi, a doua parte a versetului vizează din nou acțiunile « **abominabile** » comise de Roma în cele două faze imperiale și papale succesive: « ~~pustitorul va săvârși cele mai abominabile lucruri, până când distrugerea și ceea ce a fost hotărât vor cădea asupra pustitorului~~ ». Această traducere propusă de Louis Segond este incorectă; iată traducerea corectă: « *Și sub aripă [vor fi] urâciunile pustiirii; și până la o distrugere completă*” „și va fi destrămat [conform] cu ceea ce a fost hotărât, pe [țara] pustie.” Faptul intercalării temei slujirii lui Isus între cele două evocări ale acțiunilor romane conferă întregului verset o secvență cronologică a evenimentelor profețite. Slujirea lui Isus se situează între toamna anului 26 și moartea sa, care se împlinește pe 30 aprilie. Apoi, ca o consecință a necredinței evreiești profețite în versetul 26, „și nimeni pentru el”, națiunea este distrusă în anul 70 de trupele romane care distrug într-un mod „**umilitor**”, dar la ordinul lui Dumnezeu, sfântul Templu al Ierusalimului și tot ceea ce reprezintă „**sfîntenia**” vechiului legământ, inclusiv clerul evreu, vinovat în mod special de această necredință, judecat și condamnat de Dumnezeu.

Încercarea Crăciunului idolatric

De la începutul slujirii mele profetice, la care Domnul Dumnezeu Iisus Hristos m-a chemat, am mers din descoperire în descoperire și, de-a lungul timpului, am ajuns să înțeleg importanța enormă pe care Dumnezeu o acordă **profetic** lucrurilor pe care le-a organizat după ce le-a creat. De fapt, pentru el, totul capătă valoare profetică pentru că, în gândirea sa, Dumnezeu țese multiple legături între trecut, prezent și viitorul vieții.

Astăzi, dau startul procesului Crăciunului Idolatru. Și voi prezenta acest proces așa cum ar apărea într-o sală de judecată, așa cum ar apărea pe pământ. Fiecare, pe rând, câte doi avocați, unul pentru acuzare și unul pentru apărare, își vor prezenta argumentele juraților pe care îi reprezentați. Schimburile au loc sub președinția Dumnezeului adevărului.

Se dă cuvântul apărării:

„Onorată instanță, domnilor juriului, festivalul este străvechi și aduce bucurie bărbăților care îl celebrează și îl onorează; aduce bucurie copiilor și părinților.”

Se dă cuvântul acuzării:

„Timpul nu transformă minciunile în adevăr și nu dă naștere vreunei legitimități; el aduce bucurie oamenilor și copiilor, dar îl întristează pe Dumnezeu adevărului.”

Se dă cuvântul apărării:

„Are meritul de a aminti de nașterea lui Iisus Hristos.”

Se dă cuvântul acuzării:

„Isus nu a venit pe pământ pentru a-și sărbători nașterea, ci moartea sa ispășitoare; acum amintirea morții sale implică în sine necesitatea nașterii sale; nașterea sa nu oferă nimic omului păcătos, în timp ce moartea sa îl poate mântui.”

Se dă cuvântul apărării:

„Sărbătoarea, stabilită ca o tradiție anuală, obligă omenirea să-și amintească venirea lui Isus pe pământ.”

Se dă cuvântul acuzării:

„Isus nu a venit pe pământ pentru a obliga pe cineva să țină cont de această venire. El a venit pentru a demonstra iubirea divină, lăsând ființele umane libere să o țină cont sau nu. Aduș că, pentru a menține amintirea nașterii și a morții lui Isus, Dumnezeu a stabilit de la crearea lumii odihna sfântă a adevăratei zile a șaptea, numită de atunci Sabat. Porunca a patra, care o prescrie și o poruncește, începe tocmai cu expresia: *Adu-ți aminte de ziua Sabatului ca s-o sfințești...* Ascultarea de această poruncă promovează, așadar, amintirea lucrării îndeplinite de Isus Hristos; cu atât mai mult cu cât Sabatul săptămânal profetește odihna finală a celui de-al șaptelea mileniu în care, răscumpărați prin jertfa sa ispășitoare, aleșii săi vor intra pentru veșnicie.”

Se dă cuvântul apărării:

„Crăciunul este un moment de comuniune și de a aduce împreună oameni și popoare, părinți și copii.”

Se dă cuvântul acuzării:

„Care este rostul acestei scurte perioade de înțelegere, din moment ce natura rea a oamenilor domină din nou imediat ce petrecerea se termină și uneori chiar în timpul mesei festive? Acest moment de înțelegere capătă un caracter iluzoriu și ipocrit.”

Se dă cuvântul apărării:

„Această tradiție le face plăcere oamenilor cărora le place să-și ofere cadouri unul altuia, iar copiilor le place să le primească.”

Se dă cuvântul acuzării:

„Timp de aproape 6.000 de ani, oamenii au găsit plăcere în a păcătuși împotriva lui Dumnezeu. Face asta păcatul legitim? Și care sunt consecințele acestor schimburi de daruri și ce efecte au asupra copiilor? Mințile umane, inclusiv copiii lor, sunt astfel formate după nevoia și așteptarea recompensei. Nu este oare așa că dresăm animalele domestice sau sălbătice? Nu ar fi mai benefic pentru dezvoltarea lor mentală să ofere daruri decât să le primească? În orice caz, asta face Dumnezeu pentru creaturile Sale.”

Se dă cuvântul apărării:

„Acest festival este foarte util pentru că promovează comerțul și permite multor oameni să își câștige existența.”

Se dă cuvântul acuzării:

„Acest argument este tocmai ceea ce face ca această sărbătoare să fie deosebit de neplăcută lui Dumnezeu. Deoarece Crăciunul, la fel ca toate sărbătorile religioase stabilite de religia romano-catolică papală, constituie pretextul religios care îmbogățește în timp „*negustorii templului*” care profită de pe urma lui. Tocmai oferindu-le aceste mijloace de îmbogățire, falsa religie catolică a devenit apreciată de oamenii occidentali. Să ne uităm la ce a devenit această sărbătoare în ^{secolul al XX-lea}; SUA au profitat de ea, pentru a crea de la zero personajul lui Moș Crăciun mascat de o barbă albă și îmbrăcat într-o haină roșie, după culorile celebrei lor băuturi, Coca-Cola; roșul fiind tocmai culoarea simbolică a păcatului. De asemenea, ce ar face Isus dacă ar apărea astăzi în mijlocul sărbătorii Crăciunului? Ar lua un bici și i-ar alunga din arie pe toți „*negustorii pământului*” menționați în Apocalipsa 18:3, deoarece ei sunt în timpul nostru noi „*negustori ai templului*” care pângăresc subiectul religios prin atitudinea lor.”

Se dă cuvântul apărării:

„Vă mulțumesc, Onorată Instanță, dar nu mai am alte argumente.”

Prin urmare, urmărirea penală poate continua:

„Sărbătoarea Crăciunului nu are nicio legitimitate religioasă deoarece, prin moartea sa, Iisus Hristos a pus capăt tuturor sărbătorilor religioase ale vechiului legământ și nu le-a înlocuit cu noi sărbători. Religia nu înseamnă să onorezi sărbători, ci să onorezi jertfa lui Iisus Hristos, care înseamnă să reînnoiești o relație de iubire cu Dumnezeu, adevăratul Tată care ne-a creat în Adam și Eva, primii noștri părinți trupești. În spatele sărbătorii Crăciunului se află o moștenire păgână care exista deja în Roma imperială, care numea această perioadă „sărbătoarea Saturnaliilor”. Aceasta celebra nașterea soarelui după momentul solstițiului de iarnă. Ziua însorită, redusă la cel mai scurt timp al său, începea să-și reia ciclul de creștere, iar păgânii plasau aceste lucruri sub cultul lui Tamuz, moștenit de la regele Nimrod în vremea „*Turnului Babel*”. Tamuz era fiul său, zeificat după moartea sa și pretindea că s-a reunit cu soarele. În vremea noastră, forma acestor festivaluri păgâne antice, caracterizate prin orgii alimentare și sexuale, reapare cu aspectul său generalizat din ce în ce mai puțin religios. Scopul rămas este de a celebra și de a se delecta cu mese noi, complet lipsite de respect față de regulile de sănătate stabilite de Dumnezeu. Căci vă reamintesc, moartea lui Isus Hristos nu a făcut din carnea de porc, clasificată în Levitic 11 drept aliment impur, un aliment curat; același lucru este valabil și pentru crustacee și fructe de mare, care sunt adesea cauza unor intoxicații alimentare grave, uneori fatale, deoarece, fiind filtre marine, concentrează toate impuritățile marine care constituie hrana lor. Există încă un aspect al Crăciunului care înlătură orice legitimitate. Este data sa, care se presupune că sărbătorește aniversarea nașterii lui Isus. Cu toate acestea, se pare că Dumnezeu nu le-a permis oamenilor să stabilească cu precizie această dată. Mi se pare legitim să văd în ea dorința sa ca aceasta să nu fie sărbătorită. De fapt, întreaga umanitate, inclusiv ultimii săi slujitori credincioși, a

fost victimă a acestui interes pentru nașterea lui Isus. Creștinii falși au vrut să o sărbătorească, Și aleșii lui au crezut întotdeauna că această dată a nașterii era importantă în calculele profetice. Dar ce s-a întâmplat? Această dată ignorată s-a dovedit a fi total inutilă, deoarece calculele făcute pe baza duratelor profetice citate în profețiile Bibliei se bazează exclusiv pe evenimentele care marchează începutul și sfârșitul acestor durate. Data nașterii lui Isus a fost astfel ignorată și trecută cu vederea fără niciun inconvenient; construcția profetică a fost posibilă, fără să se știe, chiar dacă reperele istorice se bazau pe un calendar complet fals, stabilit în ^{secolul al VI-lea}, de călugărul catolic Dionisie cel Mic. Pământul a devenit de la început o țară a păcatului, dar astăzi, la sfârșitul zilelor, este și țara minciunii. Recunoaștem astfel în ea portretul adevăratului ei tată, diavolul, Satana, „ *un mincinos și un ucigaș de la început* ”, conform cuvintelor lui Isus din Ioan 8:44: „ *Voi sunteți de la tatăl vostru, diavolul, și voiți să faceți poftele tatălui vostru. El a fost ucigaș de la început și nu rămâne în adevăr, pentru că nu este adevăr în el.* ” „ *Când spune o minciună, vorbește despre ale sale; căci este un mincinos și tatăl minciunii.* ” Onorată instanță, domnilor juriului, acuzarea mea se va încheia, așadar, aici, iar eu persist și semnez pentru a declara Crăciunul o sărbătoare nelegitimă a idolatriilor.

Jurații pe care îi reprezentați, așadar, nu au decât să judece sărbătoarea presupusă și dovedită vinovată. Cât despre Dumnezeu, președintele tribunalului, el a judecat-o și a condamnat-o cu mult timp în urmă, dar fără a împiedica oamenii să o celebreze; și acest lucru este valabil și pentru nenumărate păcate, fapte rele și gânduri nelegiuite pe care le permite să se dezvolte liber fără a le aproba. Abia atunci când vine momentul să se regleze conturile, prin pedepsele sale, mânia sa îndelung înăbușită și reținută este măsurată la adevăratul ei nivel.

În această a doua parte, vă invit să aruncați o privire profetică asupra evenimentelor care marchează nașterea lui Isus. Evanghelia după Luca tratează în mod special acest moment al nașterii Mântuitorului celor aleși. Rețineți că aceste evenimente sunt în întregime organizate de Dumnezeu, căci ele poartă mesaje profetice extrem de importante, după cum veți vedea.

În primul rând, observ faptul că a fost organizat un recensământ al poporului evreu, Israelul lui Dumnezeu. Arhivele romane și evreiești ar consemna, așadar, această acțiune și, în mod normal, ne-ar permite să datăm anul nașterii lui Isus Hristos. Totuși, nu a fost cazul. Și din cauza unei acumulări de erori, data oficială aleasă a fost distorsionată cu șase ani. Isus s-a născut cu șase ani înainte de începutul anului 1 care i se atribuie în calendarul nostru romano-catolic. Apoi, recensământul a provocat o saturație a locurilor libere în hanurile și hotelurile împrăștiate în tot pământul lui Israel, atât de mult încât Iosif și Maria nu au putut găsi o cameră de dormit, iar în această situație Maria l-a născut pe fiul ei divin, Isus. În ultimul moment, li s-a oferit un grajd, locul care adăpostește animalele, ca loc de cazare. Deslușesc în acest fapt un teribil anunț profetic pe care Dumnezeu îl adresează mai întâi poporului evreu, dar și întregii omeniri. Care este, așadar, mesajul său? Întreaga lume este dată diavolului, iar Fiul lui Dumnezeu nu are loc în ea. El va fi tratat pe pământ ca un animal, de fapt, „ *un miel* ” care va fi dat morții, după mulțimi de miei sacrificați pentru a-i profeti

opera mântuitoare. La nașterea sa, Isus nu este așezat într-un leagăn, ci în ieslea boilor, culcat în paie; avem aici anunțul că trupul său va fi oferit ca hrană, lucru pe care îl va confirma spunând în ajunul morții sale apostolilor săi căroră le-a prezentat pâine nedospită: „ *acesta este trupul Meu; mâncați-l toți* ”. Dumnezeu are toate motivele să-i favorizeze pe păstorii din Betleem, pentru că, în Isus, el va deveni „ *Bunul Păstor* ” suprem. Acestor oameni de rang inferior Dumnezeu le acordă privilegiul de a da glorie pruncului Mesia. În această perioadă de primăvară, în nopțile încă răcoroase, păstorii probabil vorbeau între ei în jurul unui foc, când cerul din jurul lor s-a luminat cu lumina supranaturală creată de sfinții îngeri trimiși lor de Dumnezeu. Această lumină angelică a venit să mărturisească nașterea, pe pământ, a lui Isus Hristos, „ *lumina lumii* ”. Însă deja, imposibilitatea de a găsi un loc într-un hotel a profețit aceste cuvinte ale lui Ioan, „ *dar întunericul nu l-a biruit* ”. Acest semn întunecat fusese deja confirmat încă din vremea lui Daniel, care scrisese despre „ *Mesia cel nimicit* ” în Daniel 9:26: „... *nimeni pentru el* ”. Dar el a specificat imediat care va fi răspunsul lui Dumnezeu, confruntat cu această demonstrație de neîncredere rebelă: „ *Poporul unui conducător care va veni va distruge cetatea și ~~sanctuarul~~—sfințenia, iar sfârșitul ei va veni ca un potop; este hotărât că devastările vor dura până la sfârșitul războiului* ”. Dovada necredinței demonstrată în anul 30 și-a primit pedeapsa în anul 70 de mâini și arme romane. Acești 40 de ani de întârziere finală amintesc de cei 40 de ani de ședere în deșertul arab al nașterii naționale a lui Israel; cei doi marcând astfel timpurile „ *Alfa și Omega* ” ale vechiului legământ.

Evangelhia după Matei o completează pe cea după Luca, dezvăluind vizita magicienilor orientali care au venit să-l întâmpine, să-l onoreze și să-i aducă ofrande de „ *aur, tămâie și smirnă* ” pruncului Isus. Sfânta familie a trăit timp de 40 de zile în Betleem, dar după acest timp de purificare, au plecat în Egipt la porunca lui Dumnezeu, iar la întoarcere au locuit în Nazaret, orașul lor.

După păstori, nașterea lui Isus a fost onorată de străinii orientali, de fapt astrologi interesați în mod special de faptele referitoare la Israel. Căci acest popor intriga toate popoarele pământului datorită închinării lor la un singur Dumnezeu. Astfel, la fel ca samaritenii din lucrarea lui Isus, oamenii străini invidiau gloria religioasă a evreilor. Și ei doreau să-l slujească și să-l onoreze pe marele Dumnezeu creator revelat de evrei. În realitate, ca creator al întregii vieți, Dumnezeu s-a autointitulat Rege al lui Israel doar pentru a stârni invidia altor popoare înrobite de păcat și de practicile lor păgâne idolatre. Cei trei magi sau magicieni practicau astrologia, o știință care îi conducea să observe cerurile, ceea ce îi fascina. Și înaintea acestei imensități, „ *gândul la eternitate* ” a fost trezit în ei, pe care l-au atribuit unicului Dumnezeu al lui Israel. Acești trei înțelepți, care nu erau „regi”, ne sunt prezentați ca un precursor al intrării păgânilor în harul lui Hristos, în timp ce, paradoxal, evreii, care erau depozitarii oficiali ai oracolelor și rânduinelilor sale, urmau să se excludă ei înșiși din legământul său. Jertfele aduse copilului Isus purtau mesaje profetice. „ *Aurul* ” a profețit credința pe care acești păgâni, disprețuiți de evrei, i-o vor arăta. „ *Tămâia* ” a profețit îmbalsămarea trupului său, pregătit să rămână timp de „ *trei zile și trei nopți* ”, care în realitate erau „ *trei nopți și trei zile* ”, în mormântul lui Iosif din Arimateea. Iar „ *smirna* ” a profețit că viața și moartea sa vor fi simțite de Dumnezeu și de toți aleșii săi ca „

o mireasmă plăcută ” care l-ar face mijlocitorul ideal, perfect în toate lucrurile, pentru a face rugăciunile sfinților aleși pocăiți acceptabile pentru marele Dumnezeu Creator, ofensați de păcatele săvârșite.

După această vizită, avertizați în vis de Dumnezeu, s-au întors direct în țara lor din Orient. La rândul lor, Iosif, Maria și Isus s-au dus să locuiască în Egipt la ordinul unui înger până la moartea regelui Irod cel Mare. Prin urmare, el nu a primit răspunsul așteptat de la magi. Dar, conform lui Matei 2:16, știm că „*la doi ani ”* după această vizită, el a izbucnit într-o furie ucigașă care a provocat masacrul tuturor copiilor cu vârsta „*de doi ani și mai mici ”* din orașul în care s-a născut Isus: Betleemul din Iudeea. A murit la scurt timp după această acțiune teribilă, iar această dată a morții sale a fost atribuită de călugărul Dionisie cel Tânăr nașterii lui Isus. Stabilind calendarul său pe baza întemeierii Romei, pe care a confundat-o cu 4 ani, cu cei 2 ani citați în Matei 16, obținem cei 6 ani de eroare totală în calendarul nostru obișnuit. I-a făcut Dumnezeu pe locuitorii regiunii să plătească pentru indiferența lor față de nașterea lui Mesia prin acest masacru de copii? Mai degrabă, văd în această acțiune un semn sumbru care va afecta întreaga națiune în anul 70, deoarece, atunci, va plăti pentru respingerea lui Mesia prezentat de Dumnezeu. Masacrul copiilor vizează profetic generația lui Isus. Când va muri răstignit la vârsta de 35 de ani și 14 zile, oamenii de vârsta lui din întreaga națiune vor purta acuzații autoritare, făcându-i deosebit de responsabili și vinovați pentru necredința națională a țării. În același mod, generația franceză rebelă din mai 1968 s-a trezit la conducerea țării Franței pentru ultimele zile ale blestemului.

După vizita magilor, la patruzeci de zile după nașterea lui Isus, familia sa pământească l-a prezentat la templul din Ierusalim. Și în acea zi, Isus a fost recunoscut și adorat de două persoane foarte în vârstă. Omul pios Simeon și profetesa Ana i-au adus pe rând omagiu. Părinții au primit astfel o confirmare suplimentară că Isus, fiul lor împrumutat de Dumnezeu, era într-adevăr Mesia așteptat și sperat de poporul lor Israel. Totuși, acest lucru nu a trezit națiunea adormită în riturile sale tradiționale, iar prezicerea făcută de Simeon în Luca 2:34 avea să se împlinească întocmai: când se vor trezi în jurul lui, va fi o dispută, o controversă mortală: „ *Simeon i-a binecuvântat și i-a zis mamei sale, Maria: «Iată, acesta este pus să aducă căderea și ridicarea multora în Israel și să fie un semn care va provoca împotrivire »”.*

Mânia divină dreaptă

Pentru mulți oameni, Dumnezeu nu poate fi supus mâniei pentru că este iubire. Cei care raționează astfel se înșală pe ei înșiși, deoarece în Biblie, Dumnezeu vorbește adesea despre mânia sa, dar este esențial să o calificăm drept „dreaptă”; căci fără această calificare, nu ar putea fi împăcată cu natura sa de Dumnezeu al iubirii. Acești oameni fac greșeala de a interpreta mânia divină după modelul uman. Dar uită că între ei și Dumnezeu există diferențe fundamentale enorme, și în primul rând aceasta: ei sunt răi, iar Dumnezeu este bun. Mânia umană este nedreaptă pentru că este consecința unui spirit rău. Și, dimpotrivă,

mânia lui Dumnezeu este dreaptă pentru că este bun și cu adevărat iubitor. Când omul este frustrat în dorința sa, se înfurie și simte în sine nevoia de a-i răni pe ceilalți din jurul său, dar și pe sine însuși. Pentru Dumnezeu, atunci când este frustrat în ascultarea care i se cuvine, pentru că este Dumnezeu creator căruia toată viața îi datorează existența, frustrarea sa îi provoacă suferință și durere. Suferința sa se bazează pe necesitatea de a pedepsi și a provoca suferință creaturilor sale. Ca să folosim o imagine, Dumnezeu este un leu care ucide doar ca să mănânce, în timp ce omul rău este un tigru care ucide din plăcerea de a ucide.

Isus a mărturisit prin cuvintele Sale această neplăcere divină care constă în lovirea creaturilor Sale în Luca 9:54-55: „*Ucenicii Lui, Iacov și Ioan, când au văzut lucrul acesta, au zis: «Doamne, vrei să poruncim să se pogoare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie?»*” Isus S-a întors spre ei și i-a certat, zicând: „*Nu știți de ce duh sunteți . Căci Fiul Omului n-a venit să piardă sufletele oamenilor, ci să-i mântuiască .*” Și s-au dus într-un alt sat. Acest exemplu ne dezvăluie de ce națiunea evreiască îl va respinge pe Mesia. Iacov și Ioan sunt doi bărbați evrei ale căror spirite au fost hrănite de trecutul glorios al Israelului lui Dumnezeu. Ei sunt mândri că aparțin acestui popor pe care Dumnezeu l-a eliberat din sclavia egipteană și sunt, de asemenea, mândri că cunosc revelațiile făcute lui Moise de către Dumnezeu. Ei au primit cu credință mărturia privind distrugerea dușmanilor lui Dumnezeu prin „*foc din cer*”, cazul Sodomei și Gomorei și cazul împlinit de Ilie, profetul conform 2 Regi 1:10: „*Și Ilie a zis căpeteniei celor cincizeci: Dacă sunt om al lui Dumnezeu, să se pogoare foc din cer și să te mistuie pe tine și pe cei cincizeci ai tăi. Și foc s-a pogorât din cer și l-a mistuit pe el și pe cei cincizeci ai lui.*” Și acest lucru s-a repetat de două ori, așa că Iacov și Ioan doar mărturiseau despre credința lor în Dumnezeu și despre revelațiile sale biblice. Totuși, ca în cazul lui Petru, căruia i-a spus: „*Înapoi de mine, Satano!*” „, le-a spus Isus lui Iacov și Ioan: „*Nu știți de ce duh sunteți*»; acela al diavolului sau al unuia dintre demonii lui sau chiar al propriului lor duh rău. Și dă motivul pentru care nu este încă timpul să se activeze „*focul din cer*”: „*Căci Fiul Omului n-a venit să distrugă sufletele oamenilor, ci să-i mântuiască .*” În timpul slujirii lui Isus, nimeni nu știa că Mesia a venit printre ei doar pentru a muri; aceasta era singura modalitate de a le mântui sufletele. Apostolii săi înșiși aveau să înțeleagă acest lucru abia după învierea sa, după îndeplinirea morții sale ispășitoare. Dar, în răspunsul său, Isus leagă clar această imposibilitate de a activa „*focul din cer*” de singurul moment al venirii sale pe pământ. De fapt, această slujire pământească vine să-L reveleze pe Dumnezeul iubirii pe care Dumnezeul dreptății îl ascunsese în mintea oamenilor. „*Focul din cer*” se pogorâse peste oamenii răzvrățiți pentru a mărturisi că Dumnezeu poate distruge viața pe care a dat-o atunci când este neascultătoare. Dar după demonstrația sa de iubire în Hristos, „*focul din cer*” nu va mai cădea, pentru că această mărturie nu mai are nicio putere.” semnificație pentru el. Acesta este un criteriu foarte important care caracterizează ceea ce Dumnezeu numește „*noul legământ*” și ceea ce îl face „*nou*” este tocmai demonstrația sa de iubire numai pentru aleșii săi, pentru că aceasta nu poate decât să le fie de folos.

Din această dovadă dată iubirii Sale, asemenea unui pescar care își aruncă mrejele în mare, Dumnezeu așteaptă cu răbdare ca mrejele Sale să fie pline cu

pești, iar când le va trage la loc după bunul plac, pentru întreaga omenire va fi sfârșitul timpului harului. Mijlocitorul divin va înceta să mai mijlocească, aleșii Săi vor fi păziți și protejați de îngerii Săi sfinți și credincioși; nu vor mai risca nimic din partea oamenilor răi și a îngerilor răi. Dar în această nouă situație, Isus își va îmbrăca veșmântul „*răzbunării*”, care este profețit în Isaia 61:2: „*Să vestesc anul harului lui YHWéH și ziua răzbunării Dumnezeului nostru; să mângâie pe toți cei ce plâng*”. „*Anul*” sau timpul „*harului*” s-a încheiat, ceasul „*răzbunării*” se prezintă și Dumnezeu își poate exprima toată mânia „**dreaptă**”.

Exemplul acestei mâni drepte este pedepsirea „*Babilonului cel Mare, desfrânata*” menționată în Apocalipsa 17 și 18. Această temă este anunțată sub mai multe simboluri în timpul acestei revelații profetice. Acest prim verset din Apocalipsa 10:2 dezvăluie cele două cauze principale ale mâniei lui Dumnezeu în Hristos: „*Am văzut un alt înger puternic coborându-se din cer, îmbrăcat într-un nor; și pe capul lui era **curcubeul**, fața lui era ca **soarele** și **picioarele lui ca niște stâlpi de foc***”. Prima dintre aceste două cauze se referă la utilizarea perversă și abominabilă pe care persoanele LGBT au făcut-o imaginii „**curcubeului**”, pe care au luat-o ca simbol universal. Pentru a înțelege „*mânia dreaptă*” pe care acest lucru o declanșează în Dumnezeu, trebuie să ne amintim că El a dat „**curcubeul**” oamenilor ca semn că nu va mai distruge spiritele rele rebele cu un „*potop de ape*”. Acum, în zilele „*vremurilor sfârșitului*”, ultimii rebeli se agață de acest simbol pentru a reprezenta revendicările lor libertare, libertine, depravate și perverse, judecate de Dumnezeu și aleșii săi ca fiind „**abominabile**”. A doua cauză este cultul odihnei din prima zi a săptămânii, care constituie duminica romană, adoptată inițial ca „*ziua păgână a **soarelui neînvins***” pe 7 martie 321, prin ordin și decret al împăratului Constantin I cunoscut sub numele de „*cel Mare*”. Rețineți că „**picioarele lui**” sunt ca „**stâlpii de foc**”, adică, conform înfățișării sub care Dumnezeu a ținut în loc armatele egiptene, momentul pentru a deschide o cale pentru poporul său evreu să traverseze „*Marea Roșie*”, astfel încât să poată trece în Arabia și să se găsească în siguranță. Dar aici, acești „**stâlpi de foc**” îi vor lovi pe cei doi principali dușmani ai săi ai erei creștine **și pe cei care fac alianțe cu ei**. Versetul 2 ne spune: „*Ținea în mână o carte mică deschisă. Și-a pus piciorul drept pe **mare** și piciorul stâng pe **pământ***”. Cei doi dușmani ai săi sunt, în ordinea mărimii și cronologic: religia papală și romano-catolică, autoritatea religioasă a **primului** regim de coaliție persecutor, simbolizat de „**mare**”; și în al doilea rând, simbolizat de „**pământ**”, protestantismul, organizatorul ultimului **regim** de coaliție persecutor. Atât catolicismul, cât și protestantismul pretind mântuirea adusă de Iisus Hristos și acțiunile lor „**abominabile**”. » sunt, prin urmare, atribuite lui Isus însuși; aceasta este ceea ce îi face cei mai mari dușmani ai săi din istoria religioasă. Dar Apocalipsa 10:1-2 vizează momentul întoarcerii sale, iar în acest moment al răzbunării, Isus se prezintă cu „*o carte mică deschisă*” care desemnează toată revelația sa profetică pe care amândoi au disprețuit-o. Această „*cartică*” a fost inițial închisă cu „**șapte pecetei**” conform Apocalipsei 5:1: „*Și am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron o carte scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, **pecetluită cu șapte pecetei***”. Aceste „*pecetei*” sunt desigilate în timp, iar înțelegerea subiectelor este revelată conform Apocalipsei 6. Iar ultima, „*a șaptea*”, desemnează tema „

peceții Dumnezeului celui Viu ” din Apocalipsa 7 sau „*Sabatul*” său „*ziua a șaptea* ” pe care ultima coaliție fals creștină va dori să o distrugă și să o facă să dispară cu totul. Aceste detalii ne permit să înțelegem în ce măsură va fi justificată mânia finală exprimată de Dumnezeu. Și va fi cu atât mai mult cu cât aceste două creștinisme false predică Dumnezeul iubirii și își justifică neascultarea în numele unei schimbări de legământ. Și în această lumină, putem înțelege de ce în Apocalipsa 6:15-17, acești ultimi rebeli pământenii sunt pradă unei frici cumplite când îl văd pe Isus apărând: „*Împărații pământului, cei mari, căpeteniile de război, cei bogați, cei puternici, fiecare rob și fiecare om liber, s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților și au zis munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe tron și de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine va putea sta în picioare?”* » Apocalipsa 7 oferă răspunsul la această întrebare: doar ultimii reprezentanți vii rămași ai lucrării divine, și nu ai instituției „adventiste de ziua a șaptea”, vor putea supraviețui, pentru că sunt aprobați de Dumnezeu. Această mânie divină este din nou profețită în Apocalipsa 11:18, unde acoperă acțiunile divine îndeplinite după sfârșitul timpului de probă, tema din Apocalipsa 15: „*Neamurile s-au mâniat; și a venit mânia Ta și a venit vremea să judeci morții și să răsplătești robilor Tăi prorocii, sfinților și celor ce se tem de Numele Tău* , mici și mari, și să nimicești pe cei ce nimicesc pământul.” „Acest verset este interesant deoarece dezvăluie ordinea cronologică a succesiunii celui de-al Treilea și ultimul «Război Mondial», în care «*națiunile s-au mâniat* ». Apoi vine sfârșitul timpului de probă, marcat de mânia lui Dumnezeu; «*mânia* » exprimată prin «*cele șapte plăgi din urmă* » ale Sale. Revelând din nou ordinea cronologică, mai întâi, Isus își învie aleșii morți și, odată cu ei, aleșii care au rămas în viață primesc un corp ceresc nestricăcios și se înalță la cer, unde au acces pentru veșnicie; aceasta este răsplata lor și care privește doar pe «*slujitorii Săi, prorocii, sfinții și cei ce se tem de Numele Lui* ». Ei au dat dovadă în acest sens prin ascultarea de poruncile Sale și de toate rânduielile Sale în timpul vieții lor binecuvântate de Dumnezeu pe pământ. În această listă, Dumnezeu îi așază pe «*slujitorii Săi, prorocii* » în frunte, pentru că în «*vremea sfârșitului* », dragostea pentru adevărul revelat în profețiile Sale biblice este standardul adevăratei credințe și al sfințeniei autentice. Nevoia de a recăpăta «*frica de Dumnezeu* » se află în primul mesaj îngeresc din Apocalipsa 14:7: «*Și a zis cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă! Căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor.* „Ca și în cazul traversării Mării Roșii, Dumnezeu își pune aleșii în siguranță absolută, aducându-i în Împărăția Sa cerească. Ei nu vor fi martori la masacrele preoților și pastorilor apostazi. Și această fază a „*răzbunării* ” divine este desemnată, în Apocalipsa 14:18, prin simbolul „*culesului* ” : „*Și un alt înger a ieșit de la altar, care avea putere asupra focului* , și a vorbit cu glas tare celui ce avea secera ascuțită, zicând: „*Aruncă secera ta ascuțită și culege ciorchinii viței pământului, căci strugurii pământului sunt copți* ”; ceea ce înseamnă că nelegiuirea umană a atins apogeul. Rețineți că această acțiune de „*seceris* ” este legată de „*foc* ” sau de „*stâlpii de foc* ” care desemnează „*picioarele* ” distructive ale lui Isus în Apocalipsa 10:1. Acest timp de „mânie” finală îndreptată împotriva falselor religii creștine apare din nou în Apocalipsa 16, unde este

îndeplinită după „a șaptea dintre cele șapte plăgi din urmă”. Urmează revenirii glorioase a lui Isus Hristos, care pune această acțiune punitivă în mâinile victimelor înșelate de false...” Învățăături religioase creștine. În Apocalipsa 16:19, Dumnezeu spune: „Și cetatea cea mare s-a împărțit în trei părți și cetățile neamurilor au căzut. Și marele Babilon a venit înaintea lui Dumnezeu ca să-i dea paharul vinului aprigei mâinii Sale.” Confruntată cu gloriosul Hristos făcut vizibil și cu sprijinul Său pentru aleșii Săi pe care era hotărât să-i extermine, coaliția rebelă „s-a împărțit în trei părți”; cei „trei” care se uniseră în Apocalipsa 16:13: „Și am văzut trei duhuri necurate, ca niște broaște, ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura prorocului mincinos.” Sub aceste trei simboluri, îi găsim în ordinea citată, pe diavolul Satan, religia catolică, deja simbolizată prin „mare”, și religia protestantă, deja simbolizată prin „pământ”.

Acțiunea acestei „recoltări” este dezvoltată în Apocalipsa 18, iar aleșii fiind ei înșiși în rai în siguranță și deja intrați în veșnicie, cuvintele lui Dumnezeu se adresează victimelor minciunilor religioase creștine, care vor îndeplini pentru el pedeapsa păstorilor lor religioși falși. Dumnezeu le spune, în Apocalipsa 18:6: „Plătiți-i după cum a plătit și dați-i dublu după faptele ei. În paharul în care a turnat, turnați-i dublu.” Putem atunci găsi surprinzător faptul că Dumnezeu lovește poporul Său cel rău doar de două ori mai mult pentru acțiunile lor rele și crude. Pentru a înțelege această limitare, trebuie mai întâi să luăm în considerare faptul că această răutate nu privește nedreptățile făcute aleșilor lui Isus Hristos, deoarece El a împiedicat îndeplinirea deplină a acțiunii. Principalul nedrept făcut victimelor seduse și înșelate este, prin urmare, pierderea definitivă a speranței veșniciei. Ascultând minciunile pe care le credeau a fi adevărul, oamenii credeau că vor intra într-o zi în această veșnicie cerească sau pământească. Pierzând posibilitatea de a trăi veșnic, este drept să ia viața mincinoșilor care i-au învățat. Însă, pentru a justifica dubla pedeapsă, a doua doză trebuie atribuită mâniei lui Dumnezeu, care este justificată de faptul că acești mincinoși, pe care îi condamnă la moarte astăzi, îl privează de plăcerea de a le oferi viața veșnică. Dubla doză este explicată prin dubla vinovăție a falșilor învățători față de Dumnezeu, în primul rând, și față de om, în al doilea rând, dar și ca semn al „**mortii a doua**” rezervate lor pentru „**judcata de apoi**”. Găsim în Apocalipsa 18:8 pedeapsa prin „**foc**” profetită încă din Apocalipsa 10:1: „De aceea, urgiile ei vor veni într-o singură zi: moartea, jalea și foametea; **și ea va fi mistuită de foc**”. Căci Domnul Dumnezeu este puternic și a judecat-o”. Dar după „**culesul secerișului**”, executorii sentinței divine vor fi la rândul lor distruși și uciși de Iisus Hristos și de teribila sa urgie finală: ploaia de „**grindină**” cu pietre enorme, foarte eficiente conform Apocalipsei 16:21: „Și o grindină mare, în greutate de un talent, a căzut din cer peste oameni; „Și oamenii au hulit pe Dumnezeu din cauza urgiei grindinei, pentru că urgia fusese foarte mare.” Greutatea unui „**talant**” corespundea la aproximativ 42 de kilograme la romani.

La judecata finală, mânia divină va fi stârnită pentru că Dumnezeu se va găsi din nou cu aleșii Săi în prezența rebelilor răi înviați, doar pentru a auzi și a descoperi judecata sfinților și a lui Isus Hristos care îi privește individual și pentru a suferi „**a doua moarte în iazul de foc**”, așa cum este învățat în Apocalipsa 19:20: „Și fiara a fost luată și cu ea prorocul mincinos care făcuse minuni

înaintea ei, cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei și pe cei ce se închinaseră icoanei ei. Amândoi au fost aruncați de vii în iazul care arde cu foc și pucioasă. ”; și, de asemenea, în Apocalipsa 20:10: „Și diavolul, care i-a înșelat, a fost aruncat în iazul de foc și pucioasă, unde sunt fiara și prorocul mincinos. Și vor fi chinuiți zi și noapte în vecii vecilor. ” Apocalipsa 20:12 rezumă principiul judecății celor răi înviați la sfârșitul celui de-al șaptelea mileniu numit „**o mie de ani**”. » în Apocalipsa 20:5: « **Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au împlinit cei o mie de ani** . Aceasta este prima înviere. » Editarea acestui verset este în mod deliberat înșelătoare. Această precizie subliniată cu caractere aldine, care se referă la « a doua înviere » la care participă răzvrătiții condamnați de Dumnezeu, apare ca o paranteză în chiar mesajul principal, care este « prima înviere » rezervată, la rândul ei, doar aleșilor lui Isus Hristos. Prin urmare, citim în Apocalipsa 20:12: « *Și am văzut pe morți, mici și mari, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Și au fost deschise cărți. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, din lucrurile care erau scrise în cărți.* » Sfârșitul mâniei divine este evocat de distrugerea morții în versetul 13: „*Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea, iar moartea și Locuința Morților au dat înapoi pe morții care erau în ele; și fiecare a fost judecat după faptele sale* ”. Observați interpretarea literală a cuvântului „mare” și a substantivului „locuința morților”, care aici desemnează țărâna pământului. Versetul 14 specifică în continuare: „*Și moartea și Locuința Morților au fost aruncate în lacul de foc. Aceasta este moartea a doua, lacul de foc* ”. Iar tema mâniei divine drepte se încheie cu versetul 15: „*Și oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în lacul de foc* ”. Această ultimă clarificare confirmă faptul că Dumnezeu a pus cu adevărat în fața alegerilor umane doar două căi opuse în extremă: una care duce la viața veșnică, cealaltă la „moartea a doua”, la fel de veșnică pentru că definitivă.

Este de la sine înțeles că, în calitate de Dumnezeu al Iubirii, Creatorul nostru, Tatăl nostru ceresc suferă teribil pentru că trebuie să se mânie din cauza naturii rebele a majorității creaturilor pe care le-a creat în cer și pe pământ. De asemenea, le resentimentează enorm, deoarece în această situație, El, Dumnezeul atotputernic, suferă și suferă din cauza faptului că a dat existență unor vieți libere. Și când Dumnezeu suferă, asemenea creaturilor Sale, tânjește să găsească odihnă pentru Duhul Său. Căci nu uitați, înainte de toate, Dumnezeu este Duh; conceptul de corpuri cerești și terestre a fost gândit și creat de El. Și fiind El însuși absolut independent de legile pe care le creează, El poate lua forma unui corp ceresc și să apară îngerilor sub aspectul lui „Mihail” sau al unui corp uman, așa cum a făcut de două ori; prima dată vizitându-l pe Avraam, însoțit de doi îngeri, pentru a-i anunța distrugerea Sodomei și a Gomorei, iar a doua oară, întrupându-se în trupul omului numit „Isus”. Și vă reamintesc că, luând acest nume „**Isus**”, care înseamnă „Yahweh mântuiește”, Dumnezeu și-a interzis orice acțiune punitivă în timpul slujirii sale pământești, dar numai în această perioadă de trei ani și șase luni, timp în care a mărturisit înainte de moartea sa. Totuși, conform lui Daniel 9:27, timpul acestui legământ de pace a fost de „șapte” ani, adică **o întreagă „săptămână”** profetică care s-a încheiat cu lapidarea diaconului Ștefan.

Așa putem înțelege de ce Dumnezeu tânjea deja după odihna sufletului său, a Duhului său Sfânt sau a Duhului Sfânt, în momentul creării pământului nostru. Satana, diavolul, complota deja cu îngerii împotriva lui. El încă trăia în compania îngerilor, iar Dumnezeu confirmă acest lucru spunând în Gen. 3:22: „*Atunci YaHWéH Dumnezeu a zis: «Iată, **omul a ajuns ca unul dintre noi**, cunoscând binele și răul. Acum, dar, să-l oprim să-și întindă mâna, să ia din pomul vieții, să mănânce și să trăiască veșnic»* . ” Acest „**unul dintre noi**” se referea la Satana. Rebeliunea, care devenea din ce în ce mai deschisă, L-a întristat pe Dumnezeu și L-a făcut să sufere. Dar suferința lui a crescut și mai mult când s-a gândit la suferința fizică pe care va trebui să o îndure în Isus Hristos, pentru a-și mântui aleșii pe care moartea sa ispășitoare voluntară îi va răscumpăra. Cunoscând prețul pe care va trebui să-l plătească personal, inflexibilitatea sa, demonstrată în timpul vechiului legământ și înainte de acesta, înainte de potopul apelor, este perfect justificată.

La suferința sa personală s-a adăugat și cea a creaturilor sale seduse și înșelate, iar pentru oameni, cea a aleșilor săi care urmau să fie persecutați. Această povară a suferinței pe care urma să o trăiască în cei 6000 de ani ai selecției sale de aleși pământești l-a condus la binecuvântarea și sfințirea celui de-al șaptelea mileniu, la începutul căruia, conform planului său, pe pământ și în cer, disputa și rebeliunea aveau să înceteze prin distrugerea agenților răzvrățiți. Aceste lucruri aveau să se împlinească odată cu revenirea glorioasă a lui Isus Hristos; o întoarcere făcută vizibilă de toți locuitorii pământului. Este de la sine înțeles că a crea nu-i provoacă nicio oboseală lui Dumnezeu Duhul Creator. De aceea, „**sfințirea**” sa a „**zilei a șaptea**” a „**săptămânii**” este justificată, **exclusiv**, prin caracterul său profetic, care profetește cel de- **al șaptelea** mileniu de pace universală în cer și pe pământ. Pacea astfel obținută va fi apreciată doar de cei aleși găsiți încă în viață și această pace va fi apreciată cu atât mai mult de ei, deoarece, pentru a o obține, vor fi trebuit să sufere fizic și psihic, din cauza persecuțiilor și necazurilor organizate de dușmanii lor cerești și terestri.

Mânia lui Dumnezeu este, așadar, complet justificată, deoarece rezultă dintr-un sentiment de indignare de înțeles, având în vedere că dragostea Sa demonstrată este disprețuită și disprețuită de necredincioși și necredincioși. Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, adică perfect la originea Sa, dar de când a păcătuit, deși a pierdut această perfecțiune, el poate totuși experimenta, asemenea chipului Său divin, sentimentul de indignare. Și tocmai această indignare caracterizează sufletele aleșilor, așa cum confirmă acest exemplu citat în Ezechiel 9:4: „*Atunci Yahweh i-a zis: «Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului și pune **un semn pe frunțile oamenilor care suspină și plâng din cauza tuturor urâciunilor care se săvârșesc în mijlocul ei**»* . Acest mesaj ne dezvăluie adevărata natură a « **sigiliului lui Dumnezeu** », deoarece Sabatul este doar aspectul « **lucrării** » sale. Adevăratul sens al „**sigiliului Dumnezeului celui Viu**” constă în sentimentul resimțit în mintea celor aleși, căci prin condamnarea lucrărilor abominabile săvârșite de oamenii răzvrățiți, ei mărturisesc, în mintea și gândurile lor, despre capacitatea lor de a trăi veșnic cu Dumnezeu, sub autoritatea Sa supremă, plină de har și tandră.

În trupul și spiritul nostru uman, știm să apreciem ascultarea celor dragi. Observăm acolo, cu plăcere, semnul încrederii acordate nouă. Și atunci când această încredere lipsește, relația nu este sustenabilă și, în orice caz, nu este plăcută. Avem, așadar, ocazia perfectă de a înțelege ce simte Dumnezeu în funcție de faptul că Îl ascultăm sau nu Îl ascultăm. Știm atunci ce declanșează „ **mânia Lui dreaptă** ”. Și acesta este motivul pentru care Isus le-a spus apostolilor săi care Îl iubeau și Îl ascultau în toate lucrurile, conform Ioan 15:14-15: „ **Voi sunteți prietenii Mei , dacă faceți ce vă poruncesc . Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu .** ” Și Isus specifică în continuare, în versetul 16 care urmează, acest lucru care trebuie înțeles: „ **Nu voi M-ați ales pe Mine ; „Ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit ca să mergeți și să aduceți rod, și rodul vostru să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, El să vă dea.** ” Așa este cu toți aleșii Lui, până la sfârșitul veacului.

Trei zile și trei nopți... ca Iona

În Matei 12:40, găsim această expresie profetică citată de Iisus Hristos: „ *Căci, după cum Iona a fost trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul Omului va fi trei zile și trei nopți în inima pământului.* ” Prin aceste cuvinte, el a anunțat timpul total în care, din cauza morții sale, va fi separat de apostolii și ucenicii săi. Dar, de fapt, urmând cronologia evenimentelor împlinite, trebuie să corectăm expresia „ *trei zile și trei nopți* ” pentru a o înlocui cu „ *trei nopți și trei zile* ”. În întruparea sa pământească, Iisus a adoptat ordinea „zi-noapte” preferată de umanitate, dar evenimentele împlinite au rămas în conformitate cu forma „zi-noapte” stabilită de Dumnezeu încă din prima săptămână a creației sale pământești. Și această formă falsă va înșela în mod eficient falsele religii creștine lovite de blestemul ei până la vremea luminii adventiste.

Putem vedea că comparația sa cu Iona din Biblie se limitează la nivelul acestei aparente durate a morții; căci în ochii oamenilor, Iona a dispărut de fapt timp de „ *trei zile și trei nopți* ”, în timp ce a supraviețuit, fără ca nimeni de pe pământ să știe, în burta unui pește mare. Dar comparațiile se opresc aici, căci așa cum Iona fuge din dorința de a nu le prezenta cruzilor niniviți avertismentul Dumnezeului viu, o amenințare cu moartea, tot așa Isus se arată zelos în a anunța Israelului păcătos posibila mântuire oferită în numele harului divin, în care moartea sa ispășitoare voluntară va servi drept răscumpărare. Aceste lucruri fiind spuse și înțelese, vom descoperi că acest anunț făcut de Isus Hristos aduce o mare lumină proiectului profețit de Dumnezeu.

În primul rând, întrucât sunt implicate „ *trei nopți și trei zile* ”, teoria Paștelui de vineri, ajunul Sabatului săptămânal învățat în religia romano-catolică, își pierde orice justificare. Dimpotrivă, aceste „ *trei nopți și trei zile* ” confirmă o împlinire literală pentru „ **jumătatea săptămânii** ” în timpul căreia Mesia urma să facă „ **un legământ ferm cu mulți** ” conform lui Daniel 9:27: „ *El va face un legământ ferm cu mulți timp de o săptămână și timp de jumătate din săptămână va face să înceteze jertfa și darul de mâncare ; ...* ”; împlinirea acestei „

săptămâni ” este, prin urmare, literală și, în plus, profetică spiritual a unei „*săptămâni* ” de „*șapte zile* ” de ani efectivi. Dar lucrurile nu se opresc aici, pentru că „*o zi este ca o mie de ani și o mie de ani este o zi* ” pentru Dumnezeu, conform cu 2 Petru 3:8: „*Dar, preaiubiților, nu uitați un lucru: că pentru Domnul o zi este ca o mie de ani și o mie de ani sunt ca o zi* ”; Rezultă că această săptămână de legământ solid acoperă întregii perioade de șapte mii de ani de păcat pămâtesc, programați pentru a selecta „*mulți* ” aleși ale căror nume au fost scrise în cartea vieții de către Dumnezeu, de la începutul executării planului său de mântuire. Astfel, antediluvienii, postdiluvienii, israeliții vechiului și noului legământ și păgânii convertiți care au intrat în acest nou legământ sunt preocupați de această mântuire universală unică obținută prin moartea ispășitoare a lui Isus Hristos.

Până la slujirea pământească a lui Isus Hristos, poporul lui Dumnezeu nu avea nicio idee cât avea să dureze experiența pământească. În timpul slujirii sale mesianice, Isus a oferit detalii care au rămas neînțelese și numai prin lumina Apocalipsei revelate lui Ioan le oferă ultimilor săi aleși posibilitatea de a înțelege că timpul total profețit era de șapte mii de ani. Iar cuvântul cheie din enigmă este perioada de „*o mie de ani* ”, citată de șase ori în Apocalipsa 20:2-3-4-5-6-și-7, adică de șase ori mai mult decât „*cei șase mii de ani*” care preced această ultimă perioadă de „*o mie de ani* ”. Și acești „*șase mii de ani*” sunt confirmați de istoria împlinită, adică 4.000 de ani de la creație până la sfârșitul vechiului legământ și 2.000 de ani care acoperă noul legământ până la „*întoarcerea glorioasă a lui Hristos Isus*” așteptată de aleșii săi pentru primăvara anului 2030.

Astfel, în timp, săptămâna de șapte zile a căpătat succesiv valoarea a „*șapte zile reale*” de douăzeci și patru de ore, apoi, profetic, a „*șapte ani*” și, în final, în cele din urmă, a „*șapte mii de ani*”. Logic, Dumnezeu rezervase doar ultimilor săi aleși această cunoaștere a „*șapte mii de ani*” ai planului său mântuitor, deoarece aceștia vor trăi la momentul revenirii glorioase a lui Isus Hristos, „*Mihail*”, Șeful Suprem al îngerilor, conform Apocalipsei 12:7: „*Și a fost război în cer. Mihail și îngerii lui s-au luptat împotriva balaurului. Și balaurul și îngerii lui s-au luptat* ”. Cunoașterea noastră despre timpul planului lui Dumnezeu ne va permite să înțelegem mai bine desfășurarea faptelor împlinite în timpul celor „*trei nopți și trei zile* ” care acoperă, în ochii ființelor umane, timpul dispariției lui Isus Hristos.

În sensul spiritual profetic al anilor efectivi, cele „*șapte* ” zile ale „*săptămânii* ” din Daniel 9:27 au acoperit „*șapte* ” ani între toamna anului 26 și toamna anului 33. Isus a fost răstignit „*în mijlocul* ” acestor „*șapte* ” ani, adică în dimineața ajunului Paștelui, în primăvara anului 30.

Această „*săptămână* ” pascală capătă și sensul celor 4000 de ani dedicați celor două legăminte succesive pe care Dumnezeu le face cu aleșii săi mântuiți pe pământ. Căci vechiul legământ se bazează pe legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Avraam, cu 2000 de ani înainte de moartea lui Isus Hristos, în momentul în care a trebuit să-l ofere pe singurul său fiu, Isaac, ca jertfă; conform Gen. 22:16-18: „*Și (Dumnezeu) a zis: Pe Mine Însuși jur, zice YHWH! Pentru că ai făcut aceasta și nu mi-ai cruțat pe fiul tău, singurul tău fiu, te voi binecuvânta și-ți voi înmulți urmașii ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și urmașii tăi vor stăpâni poarta vrăjmașilor lor. În urmașii tăi vor fi binecuvântate toate*

neamurile pământului, pentru că ai ascultat de glasul Meu.” „Numărul „7” al „*săptămânii*”, din Daniel 9:27, poartă apoi semnificația plinătății sfințirii divine, care este adevăratul sens simbolic al numărului „7”; aceasta, de la „*sfințirea zilei a șaptea*” de către Dumnezeu creator, în Geneza 2:2: „*Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o*, pentru că în ea S-a odihnit de toată lucrarea Sa pe care o zidise, făcând-o”. Acești 4000 de ani sunt compuși astfel: de la Avraam și jertfa lui Isaac până la moartea lui Isus avem 2000 de ani, iar de la moartea Sa până la întoarcerea Sa avem și 2000 de ani; cu o precizie perfectă, demnă de Dumnezeu, Hristosul răscumpărător s-a oferit pe Sine însuși ca jertfă exact pe „*jumătatea*” celor două legăminte divine. În Apocalipsa 3, Dumnezeu confirmă „*sfințirea*” Sa a lucrării adventiste de ziua a șaptea, ultima Sa instituție oficială recunoscută de El la nivelul doctrinei stabilite de pionierii Săi testați în 1843 și 1844; aceasta, prin marcarea cu numerele „7 și 14”, versetele care privesc „*începutul și sfârșitul*” sau „*alfa și omega*” acestei instituții, expresii subliniate insistent de Isus în „prologul și epilogul” revelației sale Apocalipsa. În 1994, noi lumini care corectau erorile sunt respinse și provoacă căderea organizației instituționale universale „Advențiștii de Ziua a Șaptea”.

Este demn de remarcat faptul că în Gen. 2:2 și 3, „*sfințirea zilei a șaptea*” este justificată doar prin „*odihna*” obținută de Dumnezeu; nu există nicio formulare a vreunei rânduiei date primelor ființe umane create și formate de Dumnezeu, Adam și Eva, pentru a respecta această „*odihnă*”, deși au primit această rânduie de la El. Motivul este acesta: referindu-se doar la „*odihna*” pentru Dumnezeu, mesajul confirmă sensul profetic al celui de-al șaptelea mileniu, în care **numai** încetarea activității păcătoșilor, în cer și pe pământ, îi va fi dat lui Dumnezeu „*odihna*” mentală și pacea perfectă pe care dragostea și natura Sa divină le favorizează și le cer. „*Odihna*” Sa va fi perfectă, atunci când nu va mai fi frustrat de acțiunile odioase ale dușmanilor Săi din cer și de pe pământ.

În sens literal, „*săptămâna legământului făcut cu mulți*” din Daniel 9:27 acoperea „*săptămâna*” care se întindea, după Sabatul din 30 martie al anului 30, de la apusul soarelui din prima zi, duminica noastră actuală, 31 martie, până la sfârșitul zilei de Sabat din 6 aprilie 30. Rețineți că această săptămână pascală a fost prezentată în aceeași formă ca și cea a creației: de la prima până la a șaptea zi sfințită pentru odihna lui Dumnezeu. Aceasta confirmă posibilitatea de a da cuvântului „*săptămână*” valoarea profetică a celor șapte mii de ani rezervați de Dumnezeu pentru tratarea păcatului, adică de la păcatul lui Adam și al Evei până la „*a doua moarte*” a judecății de apoi care anihilează toți păcătoșii la sfârșitul celui de-al șaptelea mileniu. Pentru cei aleși în Hristos, primii șase mii de ani sunt decisivi, deoarece este momentul în care Dumnezeu face selecția celor aleși. De aceea, în relatarea creației, primele șase zile sunt grupate împreună în Geneza 1. Și referindu-se doar la aleșii care au intrat în viața veșnică, ziua a șaptea este citată în Geneza 2, astfel separată și pusă deoparte, adică „*sfințită*”. Reamintesc din nou aici că, datorită imaginii sale despre cel de-al șaptelea mileniu, unde aleșii au intrat deja în viața veșnică, în Geneza 2, tema „*zilei a șaptea*” nu este închisă prin expresia „*a fost seară și a fost dimineață ...*”. Mai mult, motivul este justificat de faptul că „**nu va mai fi noapte**” în timpul acestui al șaptelea mileniu,

aşa cum ne învaţă Duhul în Apocalipsa 21:25: „ *Porțile ei nu se vor închide ziua, căci nu va fi noapte acolo* ”. „

Isus Hristos a fost răstignit la ora 9:00 a.m., în mijlocul acestei „ *săptămâni* ” deosebit de sfinte, miercuri, 3 aprilie 1930; și a expirat în aceeași zi la ora 15:00. Șederea Sa în sânul pământului a început, așadar, cu „ *noaptea* ” de joi, 4 aprilie 1930. Și, evocând această explicație, aş dori să subliniez că, după ce am pus în practică acest verset din 1 Tesaloniceni 5:21: „ *Cercetați toate lucrurile; țineți cu tărie ce este bun* ”, am păstrat o interpretare a Paștelui lui Hristos dezvăluită într-un studiu publicat într-o revistă publicată sub numele de „adevărul curat”. Deși eram un nou adventist de ziua a șaptea la acea vreme, am păstrat o explicație prezentată de o altă denominațiune religioasă creștină, deoarece explicațiile acesteia mi s-au părut foarte convingătoare, consistente și demne de cuvântul „adevăr”. La acea vreme, acest grup religios încă onora adevăratul Sabat divin, sâmbăta, a șaptea zi a săptămânii divine. Prin urmare, el putea primi lumina lui Hristos.

Știm că Isus **li s-a arătat ucenicilor și apostolilor săi**, viu și înviat, pe 7 aprilie 1930, în zorii „ *primei zile* ” a săptămânii de după Paște, adică „duminică”, pe care o numim în grupul nostru „Soldi” pentru a ne aminti de norma sa păgână; la fel ca în română, această zi este numită „Sunday” sau „Ziua Soarelui”. Dar nimic nu este dezvăluit despre ce s-a întâmplat cu adevărat în timpul acestor „ *trei nopți și trei zile* ” acoperite de secretul mormântului. Totuși, în lumina valorilor lor profetice în „ *ani* ” reali și în „ *o mie de ani* ”, vom putea dezlega acest secret.

De la moartea sa până la învierea sa, găsim „trei zile întregi” asemenea celor „trei mii de ani” care vor lua forma a două „ *mii de ani* ” până la revenirea sa glorioasă și ultima „ *mie de ani* ” cerești a celui de-al șaptelea mileniu. Aceasta din urmă este reprezentată de Sabatul din a șaptea zi a Săptămânii Mari de Paște. Acum, la începutul Sabatului celui de-al șaptelea mileniu, cei răscumparați ai lui Isus Hristos vor fi înviați, conform Apocalipsei 20:4: „ *Și am văzut niște tronuri; și celor ce ședeau pe ele li s-a dat putere să judece. Și am văzut sufletele celor ce fuseseră decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru cuvântul lui Dumnezeu și ale celor ce nu se închinaseră fiarei, nici icoanei ei, și nu primiseră semnul ei pe frunți și pe mâini. Au prins viață și au împărățit cu Hristos o mie de ani.* ” De la începutul său, acest Sabat, simbol al acestor ultime „ *mii de ani* ” ai celui de-al șaptelea mileniu, a fost pus sub semnul vieții redescoperite. Prin urmare, Isus nu avea niciun motiv să fie ținut de moarte, în inconștiență, în acest ultim Sabat al săptămânii pascale. Deoarece Sabatul este imaginea odihnei lui Dumnezeu și a aleșilor Săi pe care îi adună, viii și morții în Hristos, Isus a înviat, așa cum le spusese înainte de moartea Sa ucenicilor Săi, dar a făcut-o **la începutul** acestui Sabat săptămânal din săptămâna Paștelui, pentru a găsi compania plăcută și iubitoare a îngerilor Săi care au rămas credincioși. Prin urmare, El a rămas cu adevărat mort în mormânt doar „două zile întregi”, așa cum oficiază după moartea Sa în cer, despărțit și despărțit de oameni timp de „două mii de ani” până la venirea Sa triumfătoare, răzbunător care să-i smulgă din moarte pe ultimii Săi aleși credincioși care au rămas în viață.

În această preasfântă săptămână pascală, un Sabat excepțional, legat de sărbătoarea Paștelui, s-a prezentat încă din seara în care Isus a intrat în mormânt.

Acesta a venit să confirme legătura dintre jertfa ispășitoare a lui Hristos și învierea sfinților din cel de-al șaptelea mileniu ceresc care vor primi viața veșnică, adică din ceasul în care păcatul a fost ispășit de Isus Hristos și momentul în care El va oferi viața veșnică aleșilor Săi; aceasta după sfârșitul timpului harului care va pune capăt definitiv ofertei mântuirii. Pentru păcătoșii neconvertiți la cerințele divine, va fi atunci prea târziu.

Într-adevăr, din cele „**două mii de ani**” care au dus la întoarcerea sa, 16 secole au fost marcate de dominația religiilor creștine întunecate; ceea ce plasează acești „**două mii de ani**”, în majoritatea lor, sub aspectul unei morți spirituale și, mai precis, „*șaisprezece secole*” sugerate de cuvântul „*stadii*” și de sensul de timp dat cuvântului „*întindere*” în acest verset din Apocalipsa 14:20: „*Și teascul a fost călcat în picioare în afara cetății și a ieșit sânge din teasc până la frâiele cailor, **pe o întindere de o mie șase sute de stadii***”. Această perioadă de „*șaisprezece*” secole sau „*etape*” acoperă din secolul al IV-lea, timpul apostaziei catolice și al apostaziei protestante, adică a învățătorilor religioși asupra cărora rămâne mânia lui Isus Hristos, conform imaginii indicate de acest verset din Iacov 3:1 până la 3: „***Frații mei, să nu vă faceți mulți învățători, căci știți că vom fi judecați mai aspru***”. *Toți ne împiedicăm în multe feluri. Dacă cineva nu se împiedică în cuvânt, acela este un om desăvârșit, capabil să-și înfrâneze tot trupul. Dacă punem frâie în gura cailor, ca să ne asculte, le stăpânim și tot trupul.* »

În pedepsirea „*vineziei*”, „*învățătura*” **religioasă** este cauza principală. Acuzând-o că „*își învață slujitorii*” Isus dezvăluie identitatea romano-catolică a „*femeii Izabela*”, în Apocalipsa 2:20: „*Totuși, am câteva lucruri împotriva ta, pentru că **permiți ca Izabela, femeia aceea care se numește prorociță, să învețe și să amăgească pe slujitorii mei** să comită imoralitate sexuală și să mănânce lucruri jertfite idolilor.*” Astfel, avertizați despre răul făcut de religia romano-catolică papală, slujitorii acesteia ai Reformei vor deveni, la rândul lor, extrem de vinovați de aceleași acuzații începând cu 1844, când vor prefera să onoreze odihna catolică de duminică în locul odihnei de sâmbătă sfințite de Dumnezeu încă de la crearea lumii. Totuși, testul credinței din 1844 s-a bazat mult mai subtil și logic pe o demonstrație de interes pentru cuvântul său profetic biblic, iar în 1844 și 1994, protestanții și adventiștii care au uitat că Isus justifică doar sfințenia credinței considerate demne de el, au fost respinși și predați diavolului și romano-catolicismului său.

Prin dezvăluirea originii protestante a autorității „*fiarei care se ridică de pe pământ*” din Apocalipsa 13:11, Dumnezeu confirmă căderea și apostazia religiei reformate și deformate, începând cu anul 1844. Ca urmare a acestei căderi, aceasta ajunge să reproducă comportamentul persecutor al regimului papal roman, când acesta era susținut de monarhii oarbe și supuse. Unite prin așa-numita alianță ecumenică, cele două religii opuse vor colabora pentru a impune cu asprime obligația de a onora duminica ca unică zi de odihnă săptămânală. Însă aleșii, iluminați de Iisus Hristos, vor ști să reziste până la eliberarea lor obținută prin întoarcerea Sa puternică și glorioasă.

Astfel, doar sfinții îngeri au asistat la învierea lui Iisus Hristos în seara zilei de vineri, 5 aprilie, adică la începutul Sabatului de 6 aprilie; aceasta, în timp

ce piatra rotundă și grea continua să țină închis accesul la mormânt, care era păzit de două gărzi romane desemnate acestei sarcini la cererea liderilor religioși evrei. Vă puteți imagina bucuria îngerilor găsindu-l pe conducătorul lor divin „Mihail” în viață. A fost, fără îndoială, la fel de mare ca cea a celor două Marii, a lui Ioan și a lui Petru, care l-au revăzut abia în dimineața primei zile a noii săptămâni care a urmat săptămânii pascale. Pentru această umanitate făcută natural oarbă de Dumnezeu, erau pe cale să înceapă „cei două mii de ani” ai legământului creștin sau ai noului legământ. Aveau în față ultimii „trei mii” de ani din cei „șapte mii” ai proiectului pământesc legat de păcat și de pedeapsa sa finală. Și, în timp ce scriu aceste lucruri, se apropie primăvara anului 2023, care ne va plasa cu șapte ani înainte de intrarea în acest al șaptelea mileniu; ceea ce înseamnă că, de la păcatul lui Adam și al Evei, vom intra în anul 5994 din cei 6000 de ani în care Dumnezeu a efectuat selecția tuturor aleșilor săi răscumpărați de pe pământ.

Observ și acest detaliu care profetește blestemul calendarului stabilit de Roma. În timp ce numerele zilelor acestei săptămâni pascale respectă standardul divin stabilit la creație, adică de la prima zi până la Sabatul zilei a șaptea, numerele calendarului roman aplicate acestor zile respectă standardul apostaziei actuale care dă primei zile valoarea de „a șaptea zi”; întrucât această primă zi în care Isus s-a arătat viu ucenicilor săi a fost prima zi sau duminica actuală a zilei de „7”, 30 aprilie. Pentru a fi bine înțeles, atribuirea numărului „7” primei zile a săptămânii profetește statutul său de „a șaptea zi”, adoptat încă din anul 1981 în Europa Occidentală; o acțiune care va favoriza impunerea sa de către regimul apostat universal, care îl va impune legal pentru a marca sfârșitul timpului harului colectiv și individual.

Îi mustru și îi pedepsesc pe toți cei pe care îi iubesc.

Abordând acest subiect, trebuie să vă reamintesc că, în numele interesului național colectiv și uneori al unor interese foarte private în domeniul profan, națiunile pământului se autorizează să pedepsească mai mult sau mai puțin sever greșelile și crimele comise în rândul lor de fiecare bărbat, fiecare femeie, fiecare bătrân și, uneori, de fiecare copil. Prin urmare, nu văd niciun motiv care să justifice ca marele Dumnezeu Creator să nu acționeze în același mod. Aceasta, cu atât mai mult cu cât, spre deosebire de națiunile care profită de indivizi, Dumnezeu s-a întrupat în persoana lui Isus Hristos pentru a veni pe pământ să răscumpere, prin moartea voluntară a vieții sale exemplare perfecte, sufletele umane sensibile la apropierea sa, a căror stare muritoare o poate schimba în stare veșnică. Acesta este singurul sens pe care ar trebui să-l dăm cuvântului „alegere”, care este statutul „alesului” său, adică a tovarășilor pe care îi alege pentru a trăi în compania sa în timpul eternității care vine și care este acum cu 7 ani și aproximativ 3 luni înaintea noastră. Dreptul de a-l pedepsi pe Iisus Hristos este cu atât mai justificat cu cât El Însuși a fost torturat atroce, pentru a obține atât mântuirea aleșilor Săi, ale căror păcate le-a comis împotriva lui Dumnezeu le-a ispășit, cât și dreptul legitim de a distruge, fără milă, oamenii care manifestă un comportament rebel identic cu cel demonstrat de îngerul rebel, „diavolul și

Satana ”, și slujitorii Săi angelici, în viața cerească și pe pământ. Căci, după victoria Sa asupra păcatului și a morții, Iisus le-a interzis să trăiască în cer și i-a limitat la dimensiunea pământească. Suferințele îndurate de Iisus au fost oribile și au atins cel mai înalt nivel posibil al erei romane; Răstignirea Sa a fost precedată de o biciuire cu un bici format din trei curele de piele cu elemente de fier atașate la capete pentru a sfâșia carnea persoanei torturate. Pe giulgiul din Torino, Dumnezeu a lăsat o imagine a urmei a o sută douăzeci de lovituri aplicate trupului lui Iisus Hristos. În noaptea arestării sale, nu a putut dormi, fiind îndrumat către diferitele autorități evreiești și romane ale vremii pentru a obține decizia de a-l condamna la moarte. Așadar, după o noapte obositoare, a fost biciuit și apoi pus pe cruce la ora 9 dimineața. Agonia sa a durat 6 ore, scurtă pentru timpul respectiv, dar biciuirea pe care a îndurat-o a favorizat această scurtare a timpului său de suferință. Pe de altă parte, Isus a suferit enorm din cauza sentimentului că este abandonat de Dumnezeu. A exprimat-o spunând: „ *Dumnezeul meu! Dumnezeul meu! De ce m-ai abandonat?* ” În durerea sa delirantă, Isus a uitat pentru o clipă de ce a trebuit să fie „ *abandonat* ” de Tatăl. Răspunsul lui Dumnezeu la întrebarea pusă de Isus este simplu: „Pentru că, de la arestarea ta, purtând singur păcatele aleșilor mei, îi mântuiești, dar ai devenit imaginea păcatului pe care sfințenia mea îl detestă și nu-l poate vedea fără să experimenteze un sentiment de repulsie.” Și într-o ultimă suflare, în care își recapătă luciditatea, încheie spunând: „ *Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul. S-a sfârșit.* ” Acestea fiind spuse și bine înțelese, să găsim versetul în care Isus le spune aleșilor Săi: „ *Pe toți cei pe care îi iubesc, îi mustru și îi pedepsesc* ”.

Această afirmație este făcută de Isus Hristos în Apocalipsa 3:19: „ *Pe toți pe care îi iubesc, îi mustru și îi pedepsesc. Fii, dar, plin de râvnă și pocăiește-te.* ” Această clarificare confirmă faptul că organizația religioasă căreia îi vorbește a fost recunoscută de el, până în momentul în care, conform versetului 16, este pe cale să o „ *vărise* ”: „ *Fiindcă sunteți căldicei, nici reci, nici fierbinți, vă voi vărsa din gura Mea.* ” **Această clarificare este utilă deoarece confirmă legătura de identitate cu mesajul anterior** care privește faza începutului „Adventismului de ziua a șaptea” simbolizat de „dragostea frățească” așa cum este exprimată în numele său simbolic „ *Filadelfia* ”. Astfel, „Adventismul de ziua a șaptea” începe cu „dragostea frățească” a numelui „ *Filadelfia* ” și se termină trist și spiritual, muritor, în faza „judecății poporului” sau a „poporului judecat” simbolizat de numele „ *Laodiceea* ”. Să observăm că Isus a avertizat organizația oficială împotriva riscului de a-i fi „ *luată* ” *coroana* . Avertismentul nu a fost în zadar, ci bine justificat, întrucât „ *vărsat* ” în „ *Laodiceea* ”, „ *coroana* ” este într-adevăr pierdută prin instituția pe care Isus o spune „ *gol* ”, adică fără veșmântul „ *dreptății sale veșnice* ” obținut prin jertfa sa, conform lui Daniel 9:24: „ *Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale sfinte, ca să...* ” *să pună capăt fărădelegilor și să pună capăt păcatelor , să ,să ispășească nelegiuirea și să aducă dreptatea veșnică , să pecetluiască viziunea și profeția și să ungă Sfânta Sfințelor.* ” Acest verset le dezvăluie celor aleși scopul pe care Dumnezeu îl dă lucrării Sale mântuitoare împlinite în Isus Hristos. Pentru a atinge acest rezultat, El le aduce nașterea din nou, adică posibilitatea de a-și transforma concret starea naturală de păcătoși în cea de ființe pure și sfinte, sănătoase la trup

și la minte. Vedeți așadar că adevărata credință nu este o etichetă; este o schimbare concretă a comportamentului și a naturii; această schimbare fiind motivată de dragostea pentru Dumnezeu și de conceptul Său de viață. Prin atingerea acestui rezultat, Dumnezeu justifică toate suferințele Sale îndurate în Isus Hristos, precum și pe cele care îl fac să sufere mental în timpul celor șase mii de ani de păcate practice sub privirea Sa de către ființe umane și îngeri răi.

Împărțirea Apocalipsei în capitole și versete este justificată de Dumnezeu din motive spirituale specifice: numerele poartă semnificații spirituale la fel de importante ca și cuvintele și numele. Gândirea divină cuprinde și controlează tot ceea ce există și este organizat în cer și pe pământ. Aceasta privește și crearea limbilor și, știind că franceza va fi limba prin care va aduce explicațiile finale ale profețiilor sale despre Daniel și Apocalipsa, jocuri mentale bazate pe exprimarea fonetică apar în limba franceză, de exemplu: Luther și „*pământul*”, care ambele privesc credința reformată, oficial, în 1517.

Expresia „*Te voi vărsa din gura Mea*” este subtilă și înșelătoare, deoarece acest verb conjugat la timpul viitor urmează observației de „*căldiceală*” evocată la timpul indicativ prezent. Putem, desigur, observa un lanț logic de cauză și consecință, dar acest timp viitor sugerează mai presus de toate momentul tragic al testului final al credinței. În acest moment, credința adventistă va avea mare nevoie de sprijinul și de toată binecuvântarea lui Isus. Și în acest ceas decisiv, Isus își va refuza ajutorul credincioșilor adventiști al căror comportament este judecat „*căldicel*”, dar și „*nenorocit, nenorocit, sărac, orb și gol*”. În acest mesaj din „*Laodiceea*”, Isus anulează promisiunea făcută „*Filadelfiei*”; o promisiune citată în Apocalipsa 3:10: „*Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul ispitei care va veni peste toată lumea, ca să pună la încercare pe cei ce locuiesc pe pământ.*” Promisiunea lui Isus era condiționată. Pentru a-l păstra, adventismul oficial trebuia să „*păstreze cuvântul perseverenței în numele său*”, iar în momentul în care l-a testat, între 1982 și 1994, acest lucru nu mai era cazul. Nemaigăsind în epoca „*Laodiceeană*” calitatea credinței observată în epoca „*Philadelphiei*”, Isus poate, pe bună dreptate, anula promisiunea care îi preocupa pe adventiștii din vremea lansării adventismului oficial de ziua a șaptea. Aceasta va fi forma în care voma sa se va realiza concret. Dar aleșii iluminați pot deja observa un semn al acestei vome spirituale, vizibil prin intrarea adventismului oficial în alianța protestantă condamnată încă din 1843 și 1844; aceasta, de la începutul anului 1995, adică anul care a urmat căderii testului de credință din 1994.

În Revelația Apocalipsei și deja în Daniel, Dumnezeu își confirmă relația cu adevărații săi slujitori, chiar dacă aceștia sunt recunoscuți doar pentru o clipă înainte de căderea și apostazia lor, prin faptul că li se adresează direct. Li se adresează informal, așa cum un prieten vorbește prietenului său. Ținând cont de această regulă, putem urmări judecata sa asupra religiei creștine de-a lungul tuturor celor două mii de ani ai erei sale. Astfel, Isus se adresează informal slujitorilor săi în epoca „*Efesului*”, dar se referă la dușmana sa Roma sub numele de „*nicolaiți*” ale căror lucrări le condamnă; acest nume „*nicolaiți*” înseamnă oameni victorioși, adică oamenii care fac din Victoria o divinitate păgână venerată. De asemenea, se adresează informal și mai ales celor care sunt

persecutați teribil din cauza numelui său între 303 și 313, în epoca „*Smirnei*”, în care dușmana sa Roma este citată drept „*diavolul*”; în același mesaj, Isus își afirmă condamnarea evreilor răzvrățiți care „*calomniază*” creștinii credincioși și pe care îi numește deschis „*sinagoga lui Satan*”. Apoi, în epoca „*Pergamului*”, el se adresează ultimilor săi slujitori credincioși care se opun învățaturii romane, moștenite de la Constantin I ‘ învățătura religioasă catolică impusă prin forță și cu sprijinul împăratului Justinian. Și din nou, în acest mesaj, el desemnează dușmanul său perpetuu, Roma, căreia îi atribuie de data aceasta „*tronul lui Satan*” și „*doctrina nicolașilor*”; odată cu schimbarea erei, „*lucrările nicolașilor*” din epoca „*Efesului*” au devenit, în epoca „*Pergamului*”, „*doctrina nicolașilor*”; aceasta confirmă aparenta convertire a Romei la religia creștină. Dar Isus nu o recunoaște și nu vorbește direct despre ea.

După lungi secole de întuneric, în timpul erei „*Tiatira*”, el a găsit, luminat de Biblia tipărită și răspândită, interlocutori considerați imperfecti, dar totuși demni de mântuirea sa în anumiți slujitori fideli din timpul Reformei Protestante, primii fiind valdenzii convertiți de Pierre Vaudés, zis Valdo, care, din 1170, s-au distins de succesorii lor printr-o înțelegere teologică și doctrinară perfectă. Reforma a atins apogeul odată cu declarațiile publice făcute de călugărul-învățător german Martin Luther în 1517. Însă, calvinismul protestant, imagine crudă a catolicismului, a triumfat și s-a impus prin stabilirea în SUA recent descoperite. În ciuda apostaziei masive a credinței protestante, Isus a găsit în mijlocul persecuțiilor catolice niște adevărați slujitori pe care i-a considerat demni de dragostea și dreptatea sa veșnică. Aceste suflete mântuite sunt salvate de condamnarea păcatului într-un mod „exceptional”, pe care Isus îl subliniază spunând în Apocalipsa 2:24: „*Dar vouă, tuturor celor din Tiatira, care n-aveți această învățătură și n-ați cunoscut adâncimile Satanei, vă spun, că nu vă pun nicio altă povară*”, dar specifică, pentru a confirma această excepție: „*numai ce aveți, țineți-l până vin Eu*”.

Această clarificare, dată de Isus, merită o dezvoltare vitală. Orice persoană inteligentă și rațională poate înțelege că Dumnezeu Creator atotputernic nu se poate mulțumi cu o ascultare parțială față de întregul său ideal legal. Ceea ce este acceptat **provizoriu** va trece, prin urmare, printr-o provocare inevitabilă și previzibilă. „**Povara**” amânată se referea la respectarea adevăratului Sabat, Sâmbăta, adevărata a șaptea zi a rânduiei săptămânale a lui Dumnezeu. Dar spunând: „*Numai ce aveți, țineți până voi veni*”, Isus a vrut să-și confirme binecuvântarea pentru motto-ul adoptat de adevărații protestanți: în latină, „*sola scriptura*” sau în engleză, „*Doar Scriptura*”. El susține această judecată și își încurajează slujitorii săi să rămână fermi și hotărâți în această concepție a credinței până la întoarcerea sa. Și încă din 1843 și 1844, organizându-și testele de credință adventiste, le-a oferit slujitorilor săi protestanți americani din acea vreme oportunitatea de a demonstra că credința lor se baza încă pe principiul „doar Scriptura”. Dar timpul trecuse de la Luther, iar credința devenise moartă și fără sprijin. Astfel, din cei 30.000 de adventiști dedicați așteptării revenirii lui Isus pe 22 octombrie 1844, doar 50 au fost primiți și considerați demni de Dumnezeu să intre în sfințenia Sabatului său, semn profetic al răsplătirii sale în al șaptelea mileniu. Ei aveau să devină pionierii fondatori ai bisericii „Adventiste de Ziua a

„Șaptea” înființată în SUA în 1873. Aceste rezultate, revelate de Isus Hristos slujitoarei sale de atunci, Ellen G. White, demonstrează și astăzi înălțimea cerinței lui Dumnezeu ca standard de credință. Aleșii lui Hristos, cei adevărați, se arată sensibili la această revelație, dar în timpul sfârșitului și într-o manieră crescândă din 1844, religiile creștine revendică moșteniri de care se arată total nedemne. Și în special, în primul rând, foarte puternica religie catolică revendică moștenirea Sfântului Petru, în mod înșelător și nedrept, deoarece Petru, slujitorul zelos al lui Isus Hristos, nu a fost niciodată în timpul vieții sale „cap” al bisericii creștine, „deoarece în vremea sa, Biserica celor cu adevărat aleși recunoștea un singur „cap”: pe Isus Hristos; lucru pe care Pavel îl confirmă, în Efeseni 5:23: „ *căci soțul este capul soției, după cum Hristos este capul bisericii, care este trupul Lui, al cărei Mântuitor este El* ”.

Pe măsură ce intrăm în Apocalipsa 3, prezentarea generală și avansarea noastră în era creștină ne conduc la anii 1843 și 1844, cele două date ale celor două teste de credință adventiste succesive ale vremii. Vă reamintesc din nou că, dacă primăvara anului 1843 determină începutul testului, data de 23 octombrie 1844 stabilește sfârșitul acestor teste de credință adventiste. Prin urmare, la această dată 1844, Isus își dezvăluie judecata asupra participanților și pronunță verdictul său suprem împotriva celor care au picat testul prin care au fost supuși. Organizate în SUA, cele două teste i-au vizat în primul rând pe creștinii de credință protestantă, așa că lor, așa cum a profețit „ *slujitorul rău și necredincios* ” în pildele sale, Isus se adresează într-o formă familiară, care nu mai este prietenoasă, spunându-i: „ *Ești considerat viu și ești mort* ”. După acest mesaj din „ *Pergam* ”, credința protestantă nu va mai fi niciodată adresată informal, ci va fi tratată ca Biserica Romano-Catolică. Cu toate acestea, credința creștină autenticată de Isus nu dispare complet; A fost prelungită prin binecuvântările celui victorios dintre cele două încercări, și anume, cele 50 de persoane revelate de Isus Hristos slujitoarei sale Ellen G. White. Și din acest moment până la revenirea lui Hristos, **numai credința adventistă va beneficia de primirea luminii divine propuse de Isus Hristos**. Desigur, aceste judecăți divine fiind ignorate de mulțimile umane, pe pământ, religiile respinse se înmulțesc și dau religiei creștine aparența unei confuzii de tip „ *Babel* ” în care vorbim unii cu alții, ne înșelăm unii pe alții, ne seducem unii pe alții, în cea mai desăvârșită ipocrizie.

Întrucât comportamentele umane se reproduc în toate epocile, în funcție de trecerea timpului, cea mai recentă instituție adventistă de ziua a șaptea nu a putut scăpa de această regulă sistematică. Testată între 1982 și 1994 la nivelul credinței sale adventiste și al criteriului protestant „doar Scriptura”, aceasta a eșuat și a fost „ *vomisată* ” de Isus Hristos, la fel ca și credința protestantă dinaintea ei, în 1844. Pacea umanistă susținută de falsele religii creștine și de republicani și democrați necredincioși i-a sedus pe adventiștii sensibili la aceste valori umaniste. Asemenea religiilor care au precedat-o, credința adventistă a devenit tradițională și lipsită de viață, ceea ce Isus numește „ *căldiceea* ” care îl face să o „ *vomiseze* ”. Dar el nu poate „ *vomisa* ” în epoca „ *Laodiceei* ” decât ceea ce a „ *înghițit* ” anterior este „ *recunoscut* ”; aceasta caracterizează binecuvântatul adventism al erei „ *Philadelphia* ”. Și, paradoxal, din moment ce pacea pe pământ a ucis adevărata credință, situația războiului mondial care ia amploare va favoriza trezirea sa și

adevăratele convertiri. Pacea îi adorme pe oameni, dar războiul îi trezește pe oameni eliberându-i din capcanele seducătoare ale consumului de bunuri materiale. Confrunțați cu riscul morții, valorile adevărate își recapătă interesul, iar existența Dumnezeului Atotputernic devine din nou sprijinul credinței și speranța mântuirii pentru omul muritor. Nu toți vor reacționa conform acestui scenariu, dar ultimii aleși convertiți vor acționa în acest fel pentru mântuirea veșnică a sufletelor lor și slava Dumnezeului adevărului, Cel Atotputernic revelat în persoana lui Isus Hristos. Din 1994, mai mult ca niciodată, Biserica, Alesul lui Hristos, este împrăștiată pe tot pământul locuit. Ultimul Israel spiritual este invizibil și anonim, deoarece nu mai este reprezentat instituțional. Rolul instituției s-a încheiat și este înlocuit de credința încercată a adventiștilor dizidenți care „*țin cu tărie*” ultima „*mărturie a lui Isus*”. Aceasta rămâne încă, conform Apocalipsei 19:10, „*duhul profeției*”. Dumnezeul care îi recunoaște și îi adună laolaltă, spiritual, în binecuvântarea Sa, este Duhul Sfânt care judecă și inspiră spiritele lor, dezvăluindu-le secretele sfințeniei Sale pentru a le autentifica „*sfințirea*”. » care singura ne va permite să-L vedem pe Dumnezeu și să trăim în preasfânta Lui tovărășie, așa cum ne îndeamnă Pavel să facem, spunând în Evrei 12:14: „*Urmăriți pacea cu toți oamenii și sfințenia*, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul”. Sfârșitul acestui verset mărturisește importanța vitală a acestei „*sfințiri*” cerute de Dumnezeu, **exprimată concret** în timpul nostru, prin dragostea față de adevărul revelațiilor profetice biblice prezentate de Dumnezeu în numele lui Isus Hristos.

În Revelația Sa biblică, Dumnezeu ignoră complet religia islamului, ceea ce înseamnă că nu o recunoaște deloc. Planul Său de mântuire, valabil pentru fiecare bărbat, femeie, copil sau bătrân care trăiește oriunde pe pământ, trece prin și se bazează exclusiv pe lucrarea de răscumpărare îndeplinită de El însuși sub numele lui Isus Hristos. Faptele Apostolilor 4:12 confirmă acest lucru spunând: „*În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer niciun alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.*” Mântuirea divină trece, așadar, exclusiv prin Isus Hristos cel răstignit și înviat și orice afirmație contrară este, prin urmare, falsă și mortală pentru cei seduși și înșelați.

În Apocalipsa lui Daniel și Apocalipsa, Dumnezeu ne-a învățat să identificăm doctrinele religioase creștine care Îi plac, nu-I plac sau nu-I mai plac. Când spune: „*Eu mustru și pedepsesc pe toți cei pe care îi iubesc*”, Isus își dezvăluie dragostea de Tată care își asumă responsabilitatea de a-și educa copiii. Smulgându-i din păcat și din viața de păcat, ca pe niște tufișuri fragede cu fructe, El îi tunde pentru a le transforma aspectul spiritual, care este rodul dorit de Dumnezeu conform standardului pe care dorește să-l obțină. Dar ce se întâmplă cu cei pe care Nu-I plac sau nu-I mai plac? Îi ignoră și nu caută să-i transforme, pentru că le respectă alegerea pentru nenorocirea lor. Acest lucru nu-i va împiedica să fie pedepsiți pentru disprețul și indiferența lor și, cu atât mai mult, pentru dorința lor de a nu se supune. Dar acest tip de pedeapsă ajunge adesea să dea o moarte definitivă, deoarece prelungirea vieții lor ar fi, pentru acești rebeli, incapabilă să-i conducă la pocăința necesară. Acest tip de pedeapsă a lovit puternic credința catolică reprezentată în 1789 de clerul catolic și de regimul monarhic al lui Ludovic al XVI-lea. Acest biet rege, destul de pașnic, a devenit

țapul ispășitor asupra căruia au căzut greșelile și păcatele tuturor predecesorilor săi; mai exact, pe capul său decapitat din cauza acestei vinovății care consta pur și simplu în susținerea unei religii creștine false. Această execuție a avut loc pe 21 ianuarie 1793, adică la 258 de ani exact pe zi, după 21 ianuarie 1535, unde în același loc chiar regele catolic Francisc I^a arestat și executat primii martiri protestanți din Meaux. Cauza acestor execuții a fost refuzul de a participa la slujba catolică. Și, în același timp, șeful papal al acestei false biserici a murit în închisoare în orașul meu Valence, Franța, în 1799. În decapitarea aproape mecanică organizată pe parcursul unui an, din 27 iulie 1793 până în 27 iulie 1794, mii de capete de preoți catolici și aristocrați monarhi au căzut. Prin acest fel de ucidere, Dumnezeu și-a dezvăluit condamnarea gândurilor religioase formate după modelul romano-catolicismului. Capul separat de trup nu mai poate gândi, iar Dumnezeu se eliberează de o continuă supărare cauzată de indivizii rebeli care îi distorsionează imaginea divină și, pretinzând că sunt ai Săi, îl definesc ca un Dumnezeu arbitrar, inconstant și nedrept. Complet opusul adevăratei Sale naturi, căci este răbdător, iubitor, milostiv și capabil de cea mai înaltă abnegație, așa cum a mărturisit prin lucrarea Sa mântuitoare în Isus Hristos. Ca semn al blestemului care continua să apese asupra falselor religii creștine occidentale, Dumnezeu a organizat războaie, dar mai ales Primul și al Doilea Război Mondial, respectiv în ordine, în 1914 și 1939. Aceste războaie nu fac obiectul unei revelații divine biblice, dar mintea umană luminată poate discerne o reproducere a celor trei deportări ale poporului evreu în Babilon. Și, logic, a treia deportare cu consecințe teribile pentru națiunea evreiască momentan distrusă își găsește tipul în realizarea celui de-al Treilea Război Mondial, care a început să opună Rusia Ucrainei încă din 24 februarie 2022. Anunțând moartea „*treimii oamenilor*” care trăiesc în Europa Occidentală în acest conflict mondial, Dumnezeu organizează din nou o ucidere în masă pentru a pedepsi de data aceasta nu doar religia catolică, ci și religia protestantă, anglicană, ortodoxă, religia evreiască, ultima, adventistă, dar și dușmanul ei permanent, islamul. Toți judecați vinovați de Dumnezeu, aceiași pedeapsă îi vizează și îi conduce să se distrugă reciproc pentru a lăsa în viață doar un mic eșantion reprezentativ al aleșilor și al căzuților religiilor creștine. Tot ceea ce organizează Dumnezeu are sens și o justificare. Experiența umană pământească este organizată și supravegheată de ființa care reprezintă sursa infinită a inteligenței. Prin urmare, în lumina tuturor revelațiilor sale, planul mântuitor pe care l-a conceput și l-a dus la îndeplinire devine clar și ușor de înțeles. Dar pentru a stăpâni acest subiect, omul trebuie să se hrănească continuu cu el. Ca și în problemele seculare, măiestria în domeniul religios necesită o angajament profund și complet al întregului suflet uman; oamenii superficiali și artificiali sunt, prin urmare, nepotrivii să obțină de la Dumnezeu alegerea lor pentru veșnicia Sa.

Din 1995 și în anii premergători zilei de 24 februarie, așa-numitul islam „fundamentalist”, reprezentat de grupuri „islamiste” armate, a purtat un război religios împotriva Occidentului catolic, autorul cruciadelor împotriva musulmanilor stabiliți în Palestina și Ierusalim în Evul Mediu. Aceste vechi ranchiună au fost întărite de epoca colonizării solului Africii de Nord și Centrală și în întreaga Africă. Liderii occidentali și-au uitat ușor vinovăția, dar victimele acestor colonizări au păstrat o ranchiună tenace și o dorință neîmplinită de

răzbunare. Dumnezeu găsește în aceste grupuri etnice și popoare foste colonizate instrumente bine pregătite pentru a răzbuna onoarea Sa, călcată în picioare și disprețuită de Occidentul rebel și pervers necredincios.

La începutul anului 2023, se pregătește și se apropie pedeapsirea celor pe care Isus nu-i mai iubește sau pe care nu i-a iubit niciodată. În tabăra rusă, religia islamului este larg reprezentată, iar o înțelegere pe cât de nejustificată, pe atât de uimitoare, unește credința creștină ortodoxă și credința musulmană atașată identității sale rusești. Hoardele barbare din vremurile străvechi vor reapărea pentru a reînnoi pedeapsa europenilor vinovați de necredință și perversiune. Oamenii se vor răzbuna, așadar, răzbunându-l pe Dumnezeu, după care vor muri la rândul lor fără speranță de mântuire sau într-o speranță înșelătoare.

În timpul sezonului sărbătorilor, un incident grav tocmai a confirmat soarta tragică a Franței și a capitalei sale, Parisul. În timp ce vizitau Donbasul din regiunea Donețk alături de doi camarazi ruși, oligarhi ai guvernului rus au fost victimele unui bombardament ucrainean lansat de un tun Caesar donat de Franța Ucrainei. Doi dintre acești oligarhi au murit, iar al treilea, care a supraviețuit acțiunii, a fost rănit. Au fost extrase și scoase din corpul său mostre din obuzul tras. Examinarea acestor fragmente confirmă utilizarea unui obuz francez tras de un tun Caesar. Drept urmare, acest supraviețuitor, pe nume Dmitri Rogovin, a decis să trimită un fragment scos din corpul său la Palatul Élysée, în atenția președintelui francez Emmanuel Macron. Această acțiune învinovățește direct Franța și nu există nicio îndoială că dorința de răzbunare a acestui om și a poporului său va fi satisfăcută. Astfel, zi de zi, se confirmă planul lui Dumnezeu de a distruge Parisul, capitala care și-a făcut din libertate divinitatea comună cu poporul american, dar și cu popoarele unite în alianța europeană.

Complet orbi față de subiectul victoriei lor, vest-europenii, australienii și aliații Americii prin pactul NATO devin din ce în ce mai aroganți și dornici să învingă tabăra rusă. Și, să nu vă înșelați, slăbiciunea actuală a armatei ruse, angajată până la începutul anului 2023, nu este reprezentativă pentru forța de care este capabilă această țară. În principal pentru că Vladimir Putin a vrut să dea intervenției sale caracterul minimal al unei „operațiuni speciale”. Căutând să evite mobilizările în masă ale populației ruse, el a apelat la mercenari, dar nu este singurul care acționează în acest fel, deoarece puterile occidentale însele folosesc Ucraina ca mercenari care luptă pentru gloria Occidentului și a valorilor sale, pe care Dumnezeu însuși le consideră perverse și abominabile. Prin furnizarea de ajutor militar și arme din ce în ce mai puternice, Occidentul pune paie pe foc, atunci când situația necesită apă. Drept urmare, „operațiunea specială” se va încheia cu un adevărat „Război Mondial”, iar Occidentul va descoperi cu teroare puterea armatelor ruse, atunci când acestea vor intra pe teritoriile lor pentru a le jefui și devasta; Aceasta, înainte de a începe distrugerea vieții la o scară nemaivăzută până acum, când SUA vor distruge teritoriul Rusiei cu arme nucleare, pentru că dacă rușii ezită să le folosească în războiul lor, confrunțați cu creșterea puterii de cucerire a Rusiei, SUA nu vor mai avea de ales sau scrupulele de a nu face acest lucru. Și în acest fel, utilizarea armelor atomice îi va da lui Hristos umilit moartea „*treimii*” populațiilor occidentale creștine necredincioase și, în alte părți ale lumii, mult mai multor victime printre popoarele păgâne

orientale. Nu trebuie să pierdem din vedere faptul că omenirea va trebui să dispară în întregime de pe pământul nostru în ziua revenirii glorioase și răzbunătoare a lui Isus Hristos. „Cei *o mie de ani* ” profețiți în Apocalipsa 20 au stârnit în mod fals speranțe pentru un mileniu pământesc numit epoca de aur. Nu va fi cazul, deoarece în timpul acestor „ *o mie de ani* ”, pământul complet pustiu nu va avea pe nimeni altcineva decât pe Satana, diavolul; va fi devenit închisoarea lui, condamnatul la moarte, așteptând judecata finală, unde va fi executat împreună cu toți ceilalți rebeli condamnați, îngeri și oameni.

În urma decapitărilor autorităților revoluționare rebele din 1793 și 1794, grupurile armate islamiste au practicat și decapitarea prizonierilor lor. Ca și în zilele revoluționarilor, acest tip de ucidere poartă același mesaj de la Dumnezeu. Primele victime au fost șapte preoți catolici răpiți și decapitați în Algeria de către gruparea GIA: Grupul Islamic Algerian. În urma acțiunilor întreprinse împotriva Occidentului și a „Marelui Satan” american de către „Al-Qaeda”, decapitățile în masă au devenit semnul distinctiv al Califatului ISIS. Aceste acțiuni mărturisesc că Dumnezeu cu adevărat nu se schimbă: el doboară capetele care onorează ceea ce urăște El și care detestă ceea ce ridică la cel mai înalt nivel de sfințenie, și anume, tot adevărul Său, rânduielele Sale, poruncile Sale și profețiile Sale.

Distorsionați de natura lor necredincioasă, extrem de răspândită, occidentalii nu înțeleg întoarcerea religiei la poporul rus. Ei au uitat lecțiile date de experiența „părinților” lor, care, după sângerosul regim revoluționar francez, s-au întors să caute ajutorul gândirii religioase, așa cum Duhul își amintește citând în aceste versete din Apocalipsa 11:13: „ *Și în ceasul acela a fost un mare cutremur de pământ și a zecimea din cetate a căzut; și în cutremurul acela au fost uciși șapte mii de oameni, iar **restul s-au înfricoșat și au dat slavă Dumnezeului cerului*** . ” » Expresia „ *În ceasul acela* ” vizează în mod special timpul celor două mari „Terori” trăite între 27 iulie 1793 și 27 iulie 1794. Apoi, Dumnezeu compară efectele acestei Revoluții Naționale Franceze cu un „ *mare cutremur* ” care a anunțat-o profetic prin cel care a lovit orașul catolic al Portugaliei, Lisabona, în 1755. Dar acest cutremur este și simbolul acestei Revoluții în Apocalipsa 12:16: „ *Și pământul a ajutat femeia; pământul și-a deschis gura și a înghițit râul pe care îl aruncase balaurul din gura lui.* ” În deșert, după exod din Egipt, rebelii „ *Corah, Datan și Abiram* ” au fost și ei înghițiți și înghițiți de pământul care „și- a deschis gura ” sau greșelile sale, conform Numeri. 16:19 până la 33: „ *Și Korah a chemat toată adunarea împotriva lui Moise și Aaron, la intrarea cortului întâlnirii. Atunci slava Domnului s-a arătat întregii adunări. Și Domnul a vorbit lui Moise și lui Aaron, zicând: „Separați-vă din mijlocul acestei adunări, ca să-i mistuiesc într-o clipă.../... Domnul a vorbit lui Moise, zicând: „Vorbește adunării și spune: „Retrageți-vă din locuința lui Core, Datan și Abiram de jur împrejur. .../... Moise a zis: „Prin aceasta veți ști că Domnul m-a trimis să fac toate aceste lucruri și că nu am făcut de la mine însumi. Dacă acești oameni mor cum mor toți oamenii, dacă suferă soarta tuturor oamenilor, Domnul nu m-a trimis; dar dacă Domnul face ceva incredibil și **pământul își deschide gura** ca să-i înghită cu tot ce au și se coboară de vii în **mormânt** , atunci veți ști că acești oameni L-au disprețuit pe Domnul.” După ce a terminat de rostit toate aceste cuvinte, pământul care era sub pământ s-a umplut de apă.” „S-au*

despicat. **Pământul și-a deschis gura** și i-a înghițit, pe ei și casele lor, împreună cu toți oamenii lui Core și toate bunurile lor. S-au coborât de vii în **mormânt**, ei și tot ce aveau; pământul i-a acoperit și au dispărut din mijlocul adunării. ” „Deja, precizia „s-a coborât de vii” profetește „a doua moarte a iazului de foc” rezervată marilor vinovați religioși creștini simbolizați în Apocalipsa 19:20 prin „fiara și prorocul mincinos”. Profit de acest ultim verset pentru a confirma că în Apocalipsa 20:14, „locuința morților” se referă la pământ și la țărâna lui care este sub picioarele noastre: „Și moartea și **locuința morților** au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este moartea a doua, iazul de foc.” În acest context istoric, „**pământul și-a deschis gura**” de fapt, dar această acțiune a pregătit o lecție spirituală pe care Dumnezeu vrea să o atribuie religiei romano-catolice vizate de mânia Sa prin intermediul revoluționarilor furioși din 1789-1798, adică chiar la sfârșitul anilor „1260 de zile” ai domniei papale catolice, așa cum este specificat în montajul cronologic profetizat în Apocalipsa 11:3 și 7: „Le voi da celor **doi martori ai Mei** putere să proorocească, **îmbrăcați în sac**, timp de o mie două sute **șaizeci de zile** .../... Când își vor isprăvi mărturia, **fiara care se ridică din adâncul fără fund** va face război împotriva lor, îi va birui și îi va ucide. Și trupurile lor moarte vor zăcea în **piața cetății celei mari**, care se numește spiritual **Sodoma și Egipt**, **unde și Domnul nostru a fost răstignit.**” Aceste versete merită studiate mai departe, deoarece revelația lor capătă o importanță vitală în timpul nostru. „Cei doi martori” desemnează Biblia, Cuvântul sfânt scris al lui Dumnezeu. Biblia a fost, de fapt, ignorată și retrasă din lectura omului de rând, deoarece a fost... ascuns în mănăstirile religioase catolice unde călugării îl reproduceau manual. Expresia „îmbrăcați în pânză de sac” face aluzie la practica evreilor, când doreau să-I arate lui Dumnezeu suferința lor. Sfânta Biblie a fost, de fapt, persecutată și afectată, când a fost tipărită și distribuită de vânzători ambulanți protestanți expuși, ei înșiși, amenințării cu moartea, închisoarea sau galerele regelui. După această perioadă de predicare dureroasă, sub numele simbolic de „fiară care se ridică din abis”, ateismul revoluționar francez a încercat să facă să dispară toate scrierile religioase, în primul rând Sfânta Biblie; toate fiind mistuite în focuri aprinse în marea și prestigioasă piață a Parisului, numită la acea vreme „Place de la Révolution”; aceasta, după ce fusese numită „Place Louis 15”. Apoi, de la Napoleon încoace, a devenit „Place de la Concorde”; adică tot atâtea nume câte experiențe. Faptul că Dumnezeu a ajuns să-i dea simbolic numele de „Sodoma și Egipt” nu este surprinzător când știm că, crezând că s-au eliberat de amenințarea divină, cetățenii săi nu mai aveau limite în comportamentul lor sexual și în practicarea sodomiei, considerată abominabilă de Dumnezeu. a devenit, ca în ultima noastră eră, o normă naturală, legitimată și, astăzi, legalizată. Nicio rebeliune similară nu a mai avut loc de la cea a faraonului „Egiptului” din vremea lui Moise. Așa că Parisul a devenit, pentru Dumnezeu și adevărații săi aleși, imaginea reală, actualizată a „păcatului Egiptului”. Apoi, Dumnezeu ne dă o precizie derutantă. El spune: „**chiar locul unde Domnul lor a fost răstignit.**” „Aceste cuvinte par la prima vedere să se refere la Ierusalim. Dar este într-adevăr Parisul, deoarece expresia « Domnul lor » desemnează un popor creștin, ceea ce nu a fost niciodată cazul Ierusalimului. Explicația acestei expresii este următoarea: Hristos a comis « răstignirea » pentru a « pune capăt păcatului »

conform Danielului 9:24. Acum, prin restabilirea « *păcatului* » pe care îl reprezintă lupta lor împotriva lui Isus Hristos, locuitorii din Paris, până atunci susținători permanenți ai religiei catolice, l-au « *răstignit* » din nou pe Isus. Și asta fac și în vremurile noastre din urmă, justificând urâciuni și cele mai grave perversiuni sexuale și mentale. Acesta este motivul pentru care Franța este întotdeauna în fruntea inițiativelor care pregătesc distrugerea ei. Tema «pedepsei» din acest studiu o privește în special datorită rolului său exemplar și dăunător pe care națiunile occidentale au căutat să-l reproducă una după alta. Textele sale despre «Drepturile Omului» au devenit baza legilor occidentale. Și, deși mai mică ca număr și putere, prin rolul său istoric, Franța este principala țintă a mâniei divine după Roma, dar înaintea SUA, care este doar o rodnicie a Europei blestemată de divinul Isus Hristos. Prin analogie cu...” Pedepsele profețite pentru Israel în Levitic 26, cea din versetul 25 corespunde acțiunii „*fiarei care se ridică din abis*” , „*fiara* ” revoluționară atea : „*Voi aduce împotriva voastră o sabie, care va răzbuna legământul Meu; când vă veți aduna în cetățile voastre, voi trimite ciuma printre voi și veți fi dați în mâinile vrăjmașului.* ” Dar în era creștină, Dumnezeu a trebuit să reînnoiască aplicarea acestei pedepse de două ori. Prima se referă la „*a patra trâmbiță* ” din Apocalipsa 8:12, care între 1789 și 1798 marchează sfârșitul domniei catolicismului papal, dușmanul lui Dumnezeu. După acesta, ca un semn al timpului, între 1798 și 1844, „*vulturul* ” imperial al lui Napoleon ^I a dominat războaiele europene, în conformitate cu învățătura dată în Apocalipsa 8:13: „*M-am uitat și am auzit un vultur zburând prin mijlocul cerului, zicând cu glas tare: Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din cauza celorlalte glasuri ale trâmbiței celor trei îngeri care sunt pe cale să sune!* ” Și în spatele acestui semn, în 1844, vine data crucială pregătită de Dumnezeu în Daniel 8:14, pentru a marca începutul începutului „*timpului sfârșitului* ”. Și acesta este motivul pentru care, în Daniel 11:40, începutul adevăratului „*timp al sfârșitului* ” este marcat de un război căruia Dumnezeu îi dă același rol ca și celui al Revoluției Franceze. Pentru a demonstra această legătură, el organizează o confuzie între „*trâmbița a patra și a șasea* ”, atribuind „*trâmbiței a patra* ” din Apocalipsa 11 numele de „*al doilea vai* ”, care în realitate se referă la „*trâmbița a șasea* ” din Apocalipsa 9. Consecința acestei subtilități este că putem înțelege apoi că Dumnezeu a dat Rusiei, începând cu 24 februarie 2022, aceeași misiune „sângeroasă” pe care a dat-o între 1793 și 1794 revoluționarilor francezi, sub titlul de „*sabia care vine să-și răzbune alianța* ”, conform Leviticului 26:25. Franța și Rusia au în comun faptul că au trăit marea Revoluție a poporului lor; pentru Rusia, a fost în 1917 anul în care l-a răsturnat și executat pe țarul Nicolae al II-lea și întreaga sa familie, inclusiv fiul și fiicele sale. În mod similar, în 1793, în Franța, Ludovic al XVI-lea a fost ghilotinat, iar soția sa a fost la rândul ei câteva luni mai târziu. Putem înțelege astfel că Dumnezeu dă acestor două execuții oficiale aceeași cauză: **religia vinovată** ; ceea ce pune pe un nivel dăunător de egalitate credința romano-catolică și ortodoxia rusă; care deja se luptă între ele în Ucraina și în curând în întreaga Europă și în lume. Vina pe care o poartă ambele tabere se referă la odihna duminicală moștenită, succesiv, de la Constantin I ^{începând} cu 7 martie 321 și de la Justinian I ^{începând} cu anul 538 al falsului nostru calendar romano-catolic. Ce valoare au atunci convertirile religioase rusești? Ele pot fi

uneori sincere, dar nu vor fi binecuvântate de Dumnezeu atâta timp cât adevărul privind practicarea Sabatului nu este restabilit. Poporul rus a moștenit o natură idolatră de la Roma înainte de schisma care l-a separat de catolicismul occidental; de unde și atașamentul său față de icoanele sfinte. Dar cei doi vinovați sunt foarte asemănători, iar competiția lor explică în mare măsură dezacordul lor; fastul joacă un rol major pentru amândoi, dar mai presus de toate opoziția Papei și a papilor este cea care menține diviziunea.

Un climat tensionat, aproape insurecțional, domnește în prezent în Occident. Căci mințile umane devin din ce în ce mai „rebele și egoiste”, până la punctul în care regulile democratice sunt din ce în ce mai puțin susținute și respectate. În același timp, bunurile materiale pe care le prețuim devin din ce în ce mai scumpe și din ce în ce mai puțin accesibile. Prin urmare, oamenii sunt din ce în ce mai frustrați și iritabili. În această lume occidentală, un mare pericol va lovi popoarele sale rebele, deoarece în fiecare țară găsim diviziuni care pun 50% din populație împotriva opoziției lor. Riscul unor războaie civile majore devine evident și, prin urmare, iminent. La aceasta se adaugă consecința creării unor eroi răi, rebeli și oribili în cinematografie, precum filmul „Nașul”, care onorează mafia siciliană stabilită în America. Mincinosul este onorat și devine un model reprodus la scară largă. Dar într-o societate obișnuită cu minciunile, cine poate avea încredere și în cine?

Legitimități adevărate și false

Nu există nimic mai dificil pentru o creatură a Dumnezeului Creator decât să-și recunoască greșeala. În acest exercițiu, diavolul, îngerul luminii, prima creatură creată, a eșuat. Pentru a satisface această nevoie, trebuie să fii cu adevărat smerit și, chiar și acolo, mândria înlocuiește aroganța deplină și îngreunează lucrurile. Totuși, această capacitate de a-ți recunoaște propria greșală este cerută de Dumnezeu, deoarece standardul smereniei perfecte este cerut de El de la cei cu care își va împărtăși eternitatea. Și acolo, fără a fi nevoie să se amăgească, El sondează și cunoaște într-un mod complet gândurile și caracterul fiecărui candidat și al tuturor celor care trăiesc în cer și pe pământ. El condamnă mândria găsită în Satana și în mulțimea de îngeri răi care împărtășesc opinia și caracterul său. Și pe pământ, aceeași libertate produce aceleași efecte, până la punctul în care întreaga omenire, sau aproape, împărtășește și ea gândurile și caracterul lui Satana. Și în mijlocul acestei mulțimi, Dumnezeu alege câțiva aleși, rari precum aurul sau pietrele prețioase găsite îngropate în niște vene ale pământului și scoase pentru a fi aduse la suprafață cu prețul unei mari oboseli și al unor mari pericole accidentale și muritoare. Sufletul pentru care Isus a acceptat să sufere ca martir voluntar pentru a-l salva este pentru el în această imagine; după cum ne învață în Apocalipsa 21:19-21: „*Temeliile zidului cetății erau împodobite cu tot felul de pietre prețioase: prima temelie era de iaspis, a doua de safir, a treia de calcedonie, a patra de smarald, a cincea de sardonix, a șasea de sardius, a șaptea de crisolit, a opta de beril, a noua de topaz, a zecea de crisopraz, a unsprezecea*

de iacint, a doisprezece de ametist. Cele douăsprezece porți erau douăsprezece perle; fiecare poartă era dintr-o singură perlă. Piața cetății era de aur curat, ca sticla transparentă. ” Așa îi judecă Dumnezeu pe aleșii Săi și, dacă lucrul ar fi înțeles greșit, ar mai exista și acest alt verset: Zacharias 2:8: „ Căci așa vorbește YHWÉH al oștirilor: «După acestea, va veni slava! El m-a trimis la neamurile care v-au jefuit; **căci oricine se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui** . ” După imaginea Apocalipsei, împărțirea celor două faze ale erei creștine justifică diferența dintre simbolurile care îi reprezintă pe cei aleși. cei: cei aleși înainte de 1844 sunt înfățișați prin „ *pietre prețioase* ” care necesită o tăietură pentru a fi eliberate și a le dezvălui frumusețea admirabilă. Dar, datorită importanței pe care o acordă Sabatului, în cele din urmă restaurat, Dumnezeu le dă celor pe care îi mântuiește după 1844 aspectul „ *perlei* ”, care nu necesită nicio lucrare umană pentru a-i dezvălui frumusețea. Firește, cei aleși se bucură cu toții de aceeași dragoste din partea lui Dumnezeu, dar acest mare Judecător Suprem ne dezvăluie cât de mult îl încântă și îl împlinesc restaurarea sfântului său Sabat și dragostea deplină pentru adevărul său. În parabola sa, Isus compară adevărul mântuirii cu o „ *perlă* ” de mare preț. Astfel, simbolul „ *perlei* ”, care ilustrează concepția despre credință a ultimilor aleși, arată că „ *păcatul* ” care existase timp de „ 1260 ” de ani între era apostolică perfectă din punct de vedere doctrinal și sfârșit a fost complet eliminat. Scopul pentru care Isus a venit să sufere pe pământ a fost atins; conform Daniel 9:24: „... *să pună capăt păcatului* ”. În viața lor, ultimii aleși au „ *pus capăt păcatului* ”. În schimb, simbolul „ *pietrelor prețioase* ” care trebuie tăiate a dezvăluit prezența parțială a păcatului roman, vizând astfel practica odihnei duminicale în prima zi moștenită de la cele două Rome: cea imperială a lui Constantin I și cea papală a lui Vigilius I ^{sub} împăratul Justinian I. ^{Reamintire}: Vigilius I ¹ nu a fost primul episcop al Romei, ci chiar primul papă în titlu și putere temporală. Dumnezeu a confirmat astfel natura excepțională a mântuirii oferite, provizoriu, aleșilor Reformei imperfecte din ^{secolul al XVI-lea}, conform Apocalipsei 2:24: „ *Vouă, tuturor celor din Tiatira, care n-aveți această învățătură și care n-ați cunoscut adâncimile lui Satan, cum le numesc ei, vă spun: Nu vă pun nicio altă povară* ”.

Tabăra lui Dumnezeu își derivă **legitimitatea** din faptul că Dumnezeu este creatorul tuturor lucrurilor și al întregii vieți. Prin urmare, este **legitim** ca concepția sa despre standardele date existenței să fie recunoscută de toate creaturile sale. Și aceasta este ceea ce obține în cele din urmă de la aleșii săi, pe care îi ajută să se desăvârșească în timpul călătoriei lor pământești. Cine este mai vrednic de onoare și închinare decât acest Dumnezeu al Iubirii și Dreptății, care singur susține adevărata egalitate pentru toți aleșii săi? Ceea ce le oferă este de neegalat și incomparabil, căci pune pecetea perfecțiunii pe fiecare subiect imaginabil sau abordat. Prin urmare, are, prin natura sa, dreptul la **legitimitate** în toate lucrurile.

În tabăra adversarului, diavolul, în absența unei **legitimități** juste și naturale, se creează o **falsă legitimitate** care se va baza exclusiv pe numărul și puterea celor care o susțin. În această tabără, ființele mândre și arogante sunt grupate, incapabile să-și recunoască individual greșelile, așa că, colectiv, se arată și mai puțin capabile să o facă, dar numărul face unitatea și unitatea face puterea;

iar această putere face posibilă impunerea unei **false legitimități** maselor umane manipulate până la extrem.

După crearea omului, Dumnezeu nu a ordonat numirea unui conducător decât la potopul apelor din vremea lui Noe. Dar, sub inspirația diavolului, ființele umane au adoptat principiul de a se baza pe un conducător ales dintre ei. În **mod legitim**, cel mai în vârstă avea un fel de drept natural pe care Dumnezeu l-a confirmat ulterior în legămintele sale. Dar în tabăra diavolului, acest conducător devenea un rege care își putea transmite stăpânirea urmașilor săi; astfel încât această putere nu făcea decât să crească, la fel ca și bogăția regelui și a moștenitorilor săi. Trebuie să amintesc aici poziția lui Dumnezeu cu privire la aceste lucruri. El nu era vizibil în favoarea domniei acestor regi, deoarece, preluând conducerea și organizând poporul său Israel, nu le-a dat niciun rege, ci doar un ghid, pe Moise și după el, pe Iosua, pentru ca ei să fie păstorii turmei sale. Și organizându-și Israelul în acest fel, Dumnezeu a aplicat un standard ceresc care va fi cel care va continua, numai pentru cei aleși, în veșnicia adusă de Isus Hristos. Îmi amintesc că, în mărturia sa personală directă, a pus în practică concretă această lege a cerului care se bazează pe abnegația completă a ființelor vii. Isus Hristos, marele „*Împărat al împăraților și Domnul domnilor*” din Apocalipsa 19:16 (*pe haină și pe coapsă avea scris un nume: Împărat al împăraților și Domnul domnilor*), a vrut să spele picioarele ucenicilor săi, cu o zi înainte de moartea sa, pentru a da un exemplu al acestei legi cerești, opusă în termeni absoluți standardelor legilor umane pământești. În cer totul este gratuit, prin urmare valoarea de piață nu există, nici profiturile și dobânzile. Acest lucru permite creaturilor cerești să trăiască în perfectă egalitate de drepturi și putere. În Daniel 10:13: „*Mihail*”, care este Dumnezeu sub formă de înger, este numit „*una dintre căpeteniile de seamă*”: „*Căpetenia împărăției Persiei mi s-a împotrivit douăzeci și una de zile; dar iată că Mihail, una dintre căpeteniile de seamă*, mi-a venit în ajutor și am rămas acolo cu împărății Persiei.” Pe pământ, abia după multiple rebeliuni, acest popor al lui Israel a cerut de la Dumnezeu dreptul de a fi condus de un rege „*ca celelalte națiuni*” păgâne ale pământului. Tradusă în limbaj simplu, această cerere însemna: „Doamne, dispăre și lasă-ne printre oameni!” Această primă respingere a lui Dumnezeu a profețit viitoarea respingere a lui Mesia Isus, de către urmașii carnali ai acestui popor. Înțelegând clar situația, Dumnezeu a cedat și a răspuns favorabil acestei cereri umane. Dar prețul care trebuia plătit era inclus în contract, căci acesta avertiza Israelul că regele lor va avea aceleași drepturi ca și cele ale altor popoare păgâne care își tratau popoarele cu asprime ca sclavi. Și sclavia voluntară a evreilor a început, până la finalizarea ei sub tiranul Irod cel Mare, în momentul nașterii lui Isus Hristos pentru misiunea sa pământească.

Această reflecție asupra **legitimității** ne poate ajuta să înțelegem evenimentele mondiale care au loc în prezent la începutul anului 2023. Și, în primul rând, să devenim conștienți de originea moștenirii noastre. Noi, cei care trăim în Europa de Vest, am moștenit o **falsă legitimitate**; de la început, această **falsă legitimitate monarhică** de inspirație păgână, care l-a făcut pe Clovis I primul rege al francilor. Acest rege păgân a fost sedus de falsa credință creștină, astfel încât angajamentul său creștin a fost, de asemenea, fals și înșelător. A avut

nenorocul să fie convertit în 496 de către trimișii Romei, care au găsit în el un apărător secular al autorității sale. Astfel, susținută de o putere militară bine înarmată, religia propusă de episcopul Romei în marșul spre puterea papală, a primit o altă **falsă legitimitate în rândul oamenilor**. Căci, vai de noi toți, începând cu 7 martie 321, această credință creștină fusese intoxicată și devenise o otravă mortală, din cauza adoptării odihnei primei zile impuse de împăratul Constantin I ^{și} dedicată de el și de închinătorii păgâni cultului „zilei Soarelui Neînvinș”. Iar consecința acestei adoptări a fost că presupusul reprezentant al lui Iisus Hristos nu era altceva decât un regim înșelător și seducător al păcatului. Aceste fundamente puse la acea vreme stau la originea întregii **false legitimități religioase** revendicate de regimul papal romano-catolic până în zilele noastre.

După ce a răsturnat monarhia într-o baie de sânge, Franța republicană și-a recăpătat **legitimitatea democratică**; bazată, încă o dată, pe cifre, care câștigă întotdeauna împotriva adversarilor. Unii visând la egalitate, alții dorind să-și păstreze privilegiile și avantajele, Franța republicană a încercat să-și găsească modelul, trecând prin cinci republici. Sub a Treia Republică, bogații proprietari de pământuri au încurajat inițiativele de colonizare obținute grație sprijinului militar al țării, care a devenit astfel și mai bogată și mai prosperă. Și aici, din nou, poporul francez și-a acordat o **falsă legitimitate** dându-și dreptul de a coloniza alte popoare străine cu religii și obiceiuri diferite; pregătindu-se astfel pentru probleme teribile. Căci acolo, Franța a căzut în capcana disprețului său religios, deoarece nu și-a dat seama că credința creștină a unui număr mare de cetățeni ai săi nu era compatibilă nici cu islamul nord-african, nici cu religiile păgâne asiatice ale coloniilor sale. De asemenea, aceste incompatibilități au produs, pe termen mai mult sau mai puțin lung, ruptura previzibilă, din perspectivă spirituală. Colonizarea adusesse Franța la rangul invidiat de a patra putere mondială, în spatele SUA, Rusiei Sovietice și Angliei; Decolonizarea și receptarea umanistă și socială au ruinat-o încet, iar acum ocupă locul 15 ^{printre} națiunile europene. Ce reprezintă Franța în 2023? Nu mai reprezintă Franța, ci o gândire umanistă europeană unică, adică pro-europeană. Un semn clar a fost dat de abandonarea francului, ca monedă națională, în detrimentul euro. Să nu mai visăm, Franța este moartă și Europa trăiește. Dumnezeu a organizat-o, pentru a aduna în aceeași tabără, moștenirile celor „zece coarne” plasate sub blestemul „al 11-lea” sau „cornul mic” din Daniel 7:7-8 și 24-25. În ianuarie 2023, președintele Franței, Emmanuel Macron, pe care unii ruși iritați îl numesc în știri „Emmanuel Hitler”, apare ca figură de frunte a organismului european, pur și simplu pentru că, chiar ruinată, Franța rămâne singura putere militară din Europa; acest lucru este cu atât mai adevărat cu cât Anglia a părăsit Uniunea Europeană. Totuși, această putere militară franceză este relativă; A fost suficient pentru a coloniza popoarele din lumea a treia, dar deloc capabil să confrunte o putere precum Rusia. Cu toate acestea, de când a susținut oficial cauza ucraineană, Franța a continuat să irite Rusia cu ofertele sale de arme către inamicul său. Și în știrile de astăzi, aud mass-media rusă discutând despre dorința de a ataca Franța, de a-i trimite o rachetă pentru a da un exemplu și a calma restul națiunilor europene care s-au angajat și ele într-un fel de competiție; este o competiție pentru a vedea cine va înarma cel mai bine Ucraina.

Pentru a înțelege cum am ajuns în acest punct, trebuie să luăm în considerare dreptul la o **falsă legitimitate** pe care ființele umane îl moștenesc de la naștere, deoarece este condiționat de climatul politic pe care îl descoperă la intrarea în viață. Ființele umane nu sunt niciodată înclinate să pună la îndoială **legitimitatea** drepturilor pe care și le acordă. Ele moștenesc această **legitimitate** care face parte din ele. Trebuie, așadar, să facem un pas înapoi de la viața umană și de la noi înșine pentru a descoperi existența unei **false legitimități**. De fapt, cu cât privesc mai mult spre cer, cu cât ascult mai mult mesajele sale, cu atât îmi dau seama cât de mult ordinea pământească se bazează pe opoziții de drepturi **nelegitime**. De fiecare dată, cel care câștigă, câștigă datorită forței sale, iar această forță **își legitimează, în mod fals**, dreptul de a se impune celor mai slabi decât el.

Pe lângă aceste opoziții ale puterilor pământești, Dumnezeu intervine pentru a-și îndeplini planurile. Acum, vă reamintesc, împărțind oamenii în limbi străine la „*Babel*”, acum puțin peste 4000 de ani, Dumnezeu a vrut să separe popoarele pentru a le putea judeca și pedepsi independent unele de altele. Aceste pedepse erau naturale: secetă și valuri de căldură sau, dimpotrivă, inundații și inundații mari, furtuni și cicloane devastatoare, tsunami, cutremure, erupții vulcanice, ger, devastări cauzate de lăcuste. Nu i-au lipsit modalitățile de a-și face rău creaturilor rebele. Totuși, în vremurile noastre din urmă, dezvoltarea tehnologică fiind în joc, întregul pământ a devenit ca un sat, toată lumea urmărind pe smartphone, PC sau televizor știrile mondiale, în direct, în timp real; de care beneficiaz și eu.

Falsele **legitimități** s-au grupat în două tabere pentru a se confrunta și a permite războiului să „*ucidă o treime din oameni*”, conform dorinței lui Dumnezeu în Isus Hristos revelate în Apocalipsa 9:15: „*Și cei patru îngeri, care erau pregătiți pentru un ceas, o zi, o lună și un an, au fost dezlegați ca să ucidă o treime din oameni*”. Cu toate acestea, războiul dintre Ucraina și Rusia este cauzat direct de opoziția a două **legitimități** care au fost construite pe o cale a blestemului divin. Aceste două **false legitimități** nu ar putea, așadar, decât să conducă cele două tabere în cauză la război. Și nu există nimeni pe pământ care să aibă autoritatea și înțelepciunea de a arbitra cele două revendicări conflictuale. Dumnezeu ne-a dat, cu exemplul situației create de întoarcerea evreilor în pământ palestinian din 1947, dovada capacității sale de a crea situații conflictuale insolubile. Astăzi, se întâmplă din nou, iar în tabăra Rusiei și a țărilor din Est, există o respingere a valorilor occidentale a căror putere actuală a fost stabilită prin forță, prin colonizarea temporară a popoarelor din Africa, Asia și Orientul Mijlociu. După victoria SUA, învingătorii celui de-al Doilea Război Mondial au împărțit lumea și popoarele ei; cel puțin, la nivelul influenței lor politice și economice. Subtil, SUA au avut grijă să evite să dea abordării lor forma detestată a colonizării. Pur și simplu au vrut să plaseze popoarele într-o atitudine de cooperare economică bazată pe acceptarea regulilor stabilite de capitalismul anglo-american. Pământul nu îi interesa; doar finanțele îi interesau. Dar pentru a obține această supunere, nu au ezitat să provoace războaie ucigașe, revolte, războaie, menite să plaseze lideri favorabili capitalismului lor în țări recalcitrante. Aceasta în numele unei **false legitimități**.

Tânărul președinte E. Macron a moștenit de la naștere conceptul legitimității **drepturilor** pe care națiunea sa, Franța, și le acordase la acea vreme. A crescut într-un context în care aceste drepturi fundamentale erau regula absolută și este cert că nu i-a trecut niciodată prin minte să judece sau să pună la îndoială **legitimitatea** recunoscută și adoptată de Franța și populația sa. Cu toate acestea, trebuie doar să trecem în revistă istoria pentru a înțelege cum dreptul național a deviat pervers, căutând să se impună prin război asupra altor popoare. Totuși, trebuie să recunosc că Franța revoluționară a fost prinsă în capcană fiind ea însăși obiectul atacului altor monarhii europene. Dar, la acea vreme, blocarea atacurilor inamicilor nu era suficientă și totuși asta cere tabăra occidentală Ucrainei astăzi. Odată cu conflictul care a dat victoria republicanilor francezi la Valmy, războiul ar fi trebuit să se încheie acolo. Dar Austria, țara de origine a reginei franceze executate, Maria Antoaneta, se confrunta încă cu republica franceză, iar Napoleon I a obținut ^{temporar} victoria asupra monarhiilor europene; suficient de mult timp pentru a introduce libertatea republicană popoarelor acestor monarhii învinse. Așa a cucerit idealul republican mințile din Europa, conform modelului produs de Franța. Acum, pentru Dumnezeu, acest model este cel al unui regim de „**păcat**” legalizat și legitimat, simbolizat de culoarea „**stacojie**” a „**fiarei**” republicane a timpului sfârșitului prezentată în Apocalipsa 17:3: „*M-a dus în duhul în pustiu. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară stacojie, plină de nume de blasfemie, având șapte capete și zece coarne.*” Franța va rămâne, așadar, principala țintă a mâniei divine până la pedeapsa finală pe care Rusia o va aplica. Căci amenințările verbale care apar în mass-media rusă nu fac decât să confirme condamnarea și distrugerea Parisului, capitala Franței, unde, de-a lungul secolelor, de la Luvru până la Palatul Élysée, actualul sediu prezidențial, au fost luate toate deciziile naționale îndreptate împotriva lui Dumnezeu sau a altor popoare. Căci Dumnezeu recunoaște o singură **legitimătate**: a sa.

În ceea ce privește **legitimitatea**, pentru viața creată de Dumnezeu, lucrul este rezumat de această expresie celebră preluată dintr-o fabulă a domnului Jean de la Fontaine: „Rațiunea celui mai puternic este întotdeauna cea mai bună”. Și, din fericire pentru aleșii săi, cel mai puternic este Dumnezeu creator, el este și cel mai credincios, cel mai drept și cel mai iubitor. Isus „**a ieșit biruind și să biruiască**” conform Apocalipsei 6:2: „*M-am uitat și iată că un cal alb. Și cel ce ședea pe el avea un arc; și i s-a dat o cunună și a ieșit biruind și să biruiască*”. În slujirea sa pământească, a biruit, succesiv, prin viața sa perfectă, „**diavolul**” și prin moartea sa voluntară, „**păcatul**”. Tot ce-i rămâne este să distrugă „**păcătoșii**” care constituie mulțimile umane răspândite pe pământ. Îi va distruge în parte prin război, iar restul supraviețuitorilor vor fi distruși la întoarcerea sa puternică și glorioasă. Apoi, după „*cea de-a mia de ani*” a celui de-al șaptelea mileniu, timp în care, în cer, aleșii răscumpărați îi vor judeca pe cei mai vinovați oameni și îngeri, el îi va învia într-o a doua „**înviere**”, astfel încât aceștia să sufere anihilarea „*morții a doua*” în „*lacul de foc*” format de pământul acoperit de magma subterană actuală, vizibilă din când în când în fluxurile vulcanice. Astfel vor pieri toți cei care au gândit, au aprobat, au susținut „**minciuna**” al cărei „**tată este diavolul**”, conform lui Ioan 8:44: „*Voi sunteți de la tatăl vostru, diavolul, și voiți să împliniți poftele tatălui vostru. El a fost un ucigaș de la început și nu*

rămâne în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Când spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este un mincinos și tatăl minciunii .” În cele din urmă, Iisus Hristos declară în Apocalipsa 22:15: „*Afară câinii, vrăjitorii, curvii, ucigașii, închinătorii la idoli și oricine iubește și practică minciuna !*” „Cei pe care îi condamnă au trăit cu toții sub **legitimități false** , adică în « **păcat** ».”

Acest subiect al „*minciunilor*” este de mare importanță în evenimentele noastre actuale, deoarece tabăra occidentală îl prezintă constant pe liderul Rusiei, Vladimir Putin, drept un „*mincinos*” *din fire* . Dar ce se întâmplă de fapt? Domnul Putin amenință Occidentul și specifică că „nu blufează”. Așadar, unde este „*minciuna*”? Problema este în tabăra occidentală, atât de obișnuită cu minciunile politice încât populațiile sale și liderii săi politici și mediatici cred că liderul rus li seamănă, conform vechii zicale: „îi judecăm pe ceilalți după noi înșine”. Pentru că, cine îi onorează pe președinții mincinoși care își înșală alegătorii? Nu sunt francezii, unde cel mai mare „*mincinos*” de până la vremea sa a fost Jacques Chirac, numit de presă „Super-mincinosul”? Și după el, nu a fost ales președintele Hollande pe baza declarației sale: „dușmanul meu sunt finanțele”? În timp ce l-a ales pe Emmanuel Macron, un finanțator de la banca Rothschild, ca și consilier și ministru, și ulterior a impus sistemul de asigurări de sănătate al companiilor mutuale de asigurări, ceea ce a dublat costul de gestionare deja acoperit de serviciul naționalizat al „securității sociale”. Deci, da, tabăra „*minciunii*” este într-adevăr acest Occident simbolizat încă din Daniel 2 și 7 prin simbolurile „*celor zece degete de la picioare*” și „*celor zece coarne*” pe care Dumnezeu vrea acum să-l lovească puternic organizând împlinirea „*cele de-a șasea trâmbițe*” din Apocalipsa sa, adică tema sub care Apocalipsa 6:11 simbolizează al Treilea Război Mondial început din 24 februarie 2022 în Ucraina.

În țările implicate în principal în acest război, standardul de **legitimitate** este stabilit de fiecare dintre ele în funcție de ateismul, religia și obiceiurile lor. Occidentul se plasează sub standardul stabilit de SUA, iar acordurile guvernează regulile impuse războiului în sine. În Est și în țările legate de Rusia, aceste reguli occidentale nu sunt recunoscute, iar războaiele lor nu au reguli. Astfel, occidentalii sunt foarte șocați să vadă Rusia trimițând în luptă grupul armat privat numit „Wagner”. Rusia a vrut să limiteze implicarea tinerilor săi recruți. Dar, din 24 februarie 2022, occidentalii folosesc luptători ucraineni ca mercenari, aprovizionați cu arme și plătiți de capitalul occidental. Iar la începutul anului 2023 al calendarului fals, lucrurile se schimbă, deoarece Rusia se mobilizează acum masiv, în pregătirea unor ofensive severe care vor fi efectuate în curând împotriva armatei ucrainene. Pentru Occident, deja prea angajat prin ajutorul său și armele predate ucrainenilor, este acum prea târziu să se întoarcă...

Abordez acum o altă **ilegitimitate** care privește practica „folosirii cuvântului formal «vous» atunci când o persoană vorbește cu o altă persoană. Acest lucru poate părea benign, dar nu este. Căci, dimpotrivă, avem aici un semn care dezvăluie «*mândria*» întregii societăți occidentale contemporane. Acum, Dumnezeu și-a declarat solemn detestarea «*mândriei*», care a fost cauza căderii primului înger creat de el. Acest verset din 1 Petru 5:5, preluat în Iacov 4:6, exprimă un gând divin fundamental: „*Tot așa, voi, cei mai tineri, fiți supuși celor bătrâni. Și toți voi, în relațiile voastre unii cu alții, îmbrăcați-vă cu smerenie; căci*

Dumnezeu se împotrivește celor mândri , dar dă har celor smeriți.” „Această descriere a caracterului binecuvântat de Dumnezeu este opusul valorilor stabilite de Biserica Romano-Catolică papală. Și da! Tot de la ea este moștenită mândria manifestată în prezent. Îmi amintesc că regimul papal a fost obținut pentru prima dată de un intrigant pe nume Vigilius. El a obținut acest titlu datorită relațiilor sale intime cu prostituata pe nume Theodora, cu care ^{s-a căsătorit împăratul Justinian I.} Astfel, frecându-se de cei mari și puternici, regimul papal le-a împărtășit gustul pentru bunăstare materială, confort și bogăție. Dar, de fapt, asocierii dintre Ludovic al XIV-lea și preoții, episcopii și cardinalii săi trădători îi datorăm practica noastră actuală a „vous” (adresarea formală). Acest rege despot, a cărui mândrie și megalomanie au depășit toate celelalte domnii din istoria pământească, a fost un apărător fervent al religiei catolice. Și el a fost cel care, în edictele sale, a fost primul care s-a exprimat, personal, spunând: «Noi, Ludovic, al paisprezecelea al numelui, noi...» Și acest lucru ar fi putut justifica legiunea de demoni care trăia în el, dar într-adevăr despre propria sa persoană a folosit acest termen „nous”. Până atunci...” Pe vremea aceea, în limba franceză, fiecare francez avea la dispoziție trei forme pentru singular: „je, tu, il ou elle” (je, tu, il ou elle) și trei forme pentru plural: „nous, vous, ils ou elles” (noi, vous, ils ou elles). Și, în perfectă logică, chiar și pentru a se adresa unui rege, se folosea „tutoiement”. În Biblie, îl vedem pe Daniel adresându-se marelui și puternicului rege Nebucadnețar cu familiarul „tu”, la fel și Pavel adresându-se regelui Irod Agripa cu familiarul „tu” (tu), iar nimeni nu a găsit defecte în această practică. Prin urmare, era necesar ca un copil de 5 ani să ajungă pe tronul Franței pentru ca mândria excesivă să cuprindă mințile omenești și, în primul rând, desigur, pe cele ale celor bogați, bogaților, puternicilor, celor pe care Dumnezeu îi numește „*cei mari*”. Astfel, subjugându-i pe regii timpului său, prin luxul, pompa sa, ospetele somptuoase organizate în palatul său construit la Versailles, regele Ludovic al XIV-lea a fost imitat și reprodus în toate celelalte regate ale timpului său. Astfel, în limba engleză, termenul „tu” care exprima „tu”-ul nostru a fost abandonat treptat. În favoarea termenului unic „voi” care, inițial, desemna doar „voi”-ul nostru. Pentru Dumnezeu, acest „voi” nejustificat și justificat exclusiv de motivul mândriei este atât de urât și de insuportabil de către El, încât, atunci când, la ordinul său, pedeapsa Revoluției Franceze a căzut asupra întregii aristocrații, primul lucru pe care l-au făcut acești rebeli a fost să înlocuiască „voi”-ul cu „tu” (sub formă de adresare). Această lucrare, practică de Revoluționari, a fost cu adevărat voită și organizată de Dumnezeu, deoarece, în ochii săi, mândria creaturilor sale este cel mai mare dintre relele lor; căci pentru creatura mândră, viața veșnică sub guvernarea lui Dumnezeu este imposibilă.

Nu-mi fac iluzii cu privire la faptul că lumea abandonează această practică de a folosi pronumele formal „vous”, dar adresez acest mesaj în numele lui Dumnezeu adevăraților săi copii care doresc cu adevărat să-I fie pe plac, pentru a răspunde iubirii sale. Individual, spunem „tu” când ne adresăm atotputernicului Dumnezeu Creator. Poate cineva să dea mai multă onoare creaturilor sale decât sieși, numind printr-un termen la plural individul cu caracterul și natura singularului? Folosirea pronumelui formal „vous” pentru un singur individ este o perversiune mentală, iar pretextul acestei utilizări din motive de politețe este

ilegitim și nefondat. Folosirea pronumelui informal „tu” nu împiedică politețea, așa cum pronumele formal „vous” nu împiedică grosolănia și insultele. Folosirea pronumelui formal „vous” este un semn de superioritate moștenit de la aristocrație, iar în unele familii aristocratice, pronumele formal „vous” este aplicat de copii atunci când se adresează părinților lor; ce derivă perversă! Toate acestea, pentru că preoții ignorați de Dumnezeu i-au învățat pe părinții lor să spună „vous” Dumnezeului cerurilor. În zilele noastre, cuvântul „Monsieur” este la fel de **nelegitim** ca și formalul „vous”, deoarece este forma prescurtată a expresiei „my lord”. Și aici, acest termen ne duce înapoi în vremea lui Ludovic al XIV-lea, deoarece numele „Monsieur” îl desemna în mod special pe fratele său mai mic, Philippe d'Orléans, care avea tot atâta afinitate cu „mignon-urile” sale precum avea fratele său, regele, cu numeroasele sale curtezane. Observarea acestor lucruri mărturisește adevărata situație a conceptului de viață modernă de astăzi: în vremea celei de-a Cincea ^{Republici}, tot ceea ce Prima ^{Republică} a distrus și a abandonat în mod judicios și drept a fost reconstruit și restaurat. Așadar, îmi amintesc că, la rândul său, Dumnezeu nostru Creator, pe bună dreptate și dreptate, cere și ca adevărații săi copii să producă rodul adevăratei credințe, ascultând de dorința sa de a-și restaura toate valorile divine. Printre acestea, odihna Sabatului este doar un aspect doctrinar și un semn al aprobării sale, care poate totuși să păstreze, până la ultima încercare a credinței, un caracter încă înșelător. Pentru că, din 1994, restul adevăratului Sabat, sâmbăta, a deținut rolul de „*sigiliu al lui Dumnezeu*”, doar pentru cei care manifestă dragoste pentru ultimele sale revelații profetice.

Printre cei chemați de Dumnezeu, cei care, ca și mine, s-au născut în Franța sau în Europa de Vest, trebuie să înțeleagă că toți am moștenit valori pe care Dumnezeu nu le aprobă. Am fost formați de mediul nostru societal și acum avem datoria de a judeca această moștenire, pentru a produce, în mintea noastră, gândul unei judecăți împărtășite cu Dumnezeu; căci El este Duhul Sfânt care ne cercetează gândurile și inimile. Dumnezeu respinge și respinge mințile care contestă înțelepciunea și dreptatea gândurilor Sale; aderarea perfectă la opinia Sa este, așadar, total necesară pentru El pentru a intra în eternitatea Sa. În construcția a ceea ce am devenit, cinematografia a jucat rolul principal. Filme de spadă, precum „Cei trei mușchetari”, ne-au făcut să visăm, dar, în mod insidios, ne-au făcut să acceptăm normele regimurilor despotice ale monarhiilor aprobate și regizate de papismul roman. În Franța, perioada Reformei a început în timpul numit „Renaștere”. Dumnezeu a ales cu înțelepciune numele pe care urma să-l poarte. Căci sosirea adevăratei lumini a Bibliei, la acea vreme în ^{secolul al XVI-lea}, dar istoric încă din ^{secolul al XII-lea}, a creat tocmai posibilitatea de a găsi mântuirea oferită de Dumnezeu prin har în numele lui Isus Hristos, și anume „*nașterea din nou*”. Oamenii necredincioși atribuie acest nume, la acea vreme, unor motive culturale. Și aici, din nou, această renaștere culturală se datorează căsătoriei lui Francisc I ^{cu} italianca foarte catolică, Maria de Medici. În această întâlnire, regele Franței a descoperit stilul de viață rafinat care caracteriza deja Italia timpului său. La Roma, pictori și sculptori talentați au împodobit străzile și palatele Italiei cu operele lor prestigioase. Așa a ajuns celebrul Leonardo da Vinci să picteze pentru regele Franței, stabilindu-se în această țară. Seducția catolică italiană a atins apoi apogeul în Franța. Iar admirația pentru operele culturale a încurajat aprecierea

religiei italiene: catolicismul romano-catolic, deja bine susținut, a beneficiat și mai mult. Dar, în spatele aparentei aparente a unei societăți rafinate, modelul italian importat și adoptat și-a adus natura de crimă organizată; ceva ce a caracterizat ministerul papal al lui Alexandru al VI-lea, născut Borgia, care și-a ucis victimele de către fiul său, Caesar, numit el însuși cardinal de tatăl său. Acest model stabilit în Franța, chiar în momentul în care lumina biblică a venit să conteste valoarea religiei catolice, **falsă și ilegală**, persecuțiile mortale ale adevăraților profeți ai lui Dumnezeu nu au putut fi evitate. Și astfel, din cauza anumitor protestanți prost convertiți, lupte sângeroase au opus ligile catolice luptătorilor hughenoti protestanți. Dintre toate aceste lucruri teribile, avem mărturia istorică a „Războaielor Religioase”, tema și subiectul „cele de **-a treia trâmbițe**” din Apocalipsa 8:10 și 11. Și tocmai în 1572 crima și perfidia au atins un apogeu de oroare odată cu masacrul de „Ziua Sfântului Bartolomeu”, unde invitați la Paris, la Luvru, pentru a sărbători logodna viitorului rege Henric al IV-lea cu prințesa Margareta numită „Margot”, liderii protestanți au fost masacrați de ligile catolice ale Guiselor și ale parizienei, la tocsinul de la miezul nopții: „ora crimei”. Dar, în același timp, acest fapt dezvăluie judecata lui Dumnezeu asupra protestantismului înarmat al vremii, revendica credința reformată, dar făcea acest lucru cu armele în mână, lucru pe care Isus l-a interzis oficial adevăraților săi aleși chiar în seara arestării sale de către gardienii evrei, înainte de a-și oferi viața ca jertfă de ispășire pentru ei. Și nouă tuturor continuă să ne spună: „*Răzbunarea și pedeapsa sunt ale Mele!*”; nu ne este permis să ne răzbunăm singuri. La momentul ales de El, El încredințează această sarcină punitivă victimelor căzute, seduse și înșelate de minciunile religioase.

Singurul ADEVĂR

Pe măsură ce societățile noastre occidentale se unesc și se adună în numele împărtășirii unui „gând unic” construit pe moștenirea modelului republican și a regimului democratic, în fața lor se află unicul Dumnezeu al ADEVĂRULUI, al cărui model de gândire este, de asemenea, „unic”. Subiectul pe care îl dezvolt aici se referă la un aspect al ADEVĂRULUI urât de falsă credință care se adună în alianța ecumenică. În această alianță, nimic nu este mai urât și mai combătut decât omul care pretinde că deține tot ADEVĂRUL. Și deja, pe vremea sa, Domnul nostru Iisus Hristos era urât de clerul evreu tocmai datorită capacității sale de a oferi răspunsuri la toate lucrurile. De aceea, fiii lui Dumnezeu din timpul nostru se disting de cei ai diavolului prin faptul că atribuie singurului Dumnezeu Creator un gând unic și unic. Căci Dumnezeu nu gândește totul și opusul său, așa cum ar putea face să credem pretențiile de binecuvântare ale tuturor acestor doctrine religioase opuse unele altora. De-a lungul Bibliei, Dumnezeu mărturisește un gând constant și neschimbat: el aprobă sau învinovățește și condamnă.

Ca regulă generală, ființele umane au dreptul legitim de a avea opinii asupra subiectelor și lucrurilor din domeniul secular. Și, așa cum învață pe bună dreptate cea veche zicală franceză: „gusturile și culorile nu se discută”; dar acest

principiu se aplică, doar, lucrurilor seculare. Pentru subiectul religios, este exact opusul, deoarece gândul unic al singurului Dumnezeu nu se discută. Dumnezeu rămâne constant în aceeași judecată asupra lucrurilor și valorilor morale. Și trebuie să realizezi că atunci când exprimi o opinie asupra unui subiect religios, nu doar că îți exprimi opinia, ci îl implici pe Dumnezeul Creator care judecă el însuși aceste lucruri, atribuindu-i propriile tale gânduri. Acum, nu există nimic ce Dumnezeu urăște mai mult decât să i se atribuie gânduri pe care nu le împărtășește și nu le aprobă. Dimpotrivă, dacă îi aparții, gândurile tale sunt ale lui, el le împărtășește și le inspiră și, prin urmare, pe bună dreptate, le poate binecuvânta. Isus s-a rugat pentru comuniunea aleșilor Săi, „*ca ei să fie una*”, conform Ioan 17:21-22: „*ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Slava pe care Mi-ai dat-o Mi-am dat-o, ca și ei să fie una, cum și Noi suntem una...*”. Isus adaugă și specifică din nou în versetul 24: „*Tată, voiesc ca acolo unde sunt Eu să fie cu Mine aceia pe care Mi-ai dat-o Tu, ca să vadă slava Mea, slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru că Tu M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii*”. Acum tai acest verset atât de important în învățătura Sa, Isus spune: „***Tată, voiesc ca acolo unde sunt Eu să fie cu Mine aceia pe care Mi i-ai dat Tu***”. Aleșii vor fi într-adevăr luați de pe pământ și puși în prezența lui Isus în momentul „*primei învieri*”, dar acest lucru se va realiza numai cu condiția ca „unitatea” să fie reală și în conformitate cu gândirea divină. Această învățătură este foarte departe de ideea sugerată de nenumăratele cruci de lemn, piatră, fier sau marmură care stau în fiecare cimitir. Toate aceste cruci confirmă valoarea de „etichetă” pe care falsa religie o dă credinței creștine. Aceste numeroase cruci nu fac decât să confirme aspectul de „supermarket” pe care această falsă religie îl atribuie alegerii Dumnezeului Creator. Puteți astfel înțelege motivele mâniei Sale aprinse care vine să pedepsească păcătoșii în ultimii 10 ani de la sfârșitul celor șase mii de ani de păcat care i-au pus și încă îi pun răbdarea la încercare. Așa cum oamenii nu suportă să fie făcuți să arate ca ceea ce nu sunt, Dumnezeu condamnă și pedepsește cu moartea veșnică, sau definitivă, pe cei care îi atribuie acțiuni și gânduri care nu sunt ale sale.

ADEVĂRUL nu este doar un cuvânt, ci este mai presus de toate o persoană, o entitate unică, care definește gândirea și judecata Dumnezeului Creator. De aceea, doctrina „Treimii” este rodul unei apostazii religioase atunci când îl definește pe Dumnezeu ca fiind „trei persoane”, în timp ce Dumnezeu își exprimă unitatea revelată în planul său de mântuire. Căci „Treimea” „a Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh” le amintește aleșilor de cele trei roluri succesive ale singurului Dumnezeu în îndeplinirea acestui plan de mântuire. Sub numele „***Tată***”, Isus a amintit de Dumnezeul vechiului legământ, adică Dumnezeul creator și legiuitor, cel care a rânduit cele zece porunci ale sale și toate rânduilele și preceptele acestui vechi legământ. Prin numele „Fiului”, Isus le-a amintit aleșilor că mântuirea lor a fost obținută numai prin el, prin moartea sa voluntară, jertfa sa ispășitoare oferită pentru răscumpărarea păcatelor lor. Apoi, prin numele „***Duh Sfânt***”, el a anunțat rolul pe care el, Isus, îl va juca acționând în numele aleșilor săi, după moartea și învierea sa. Există o acțiune a trei persoane? Nu! Pentru că același spirit al lui Dumnezeu călăuzește aceste trei acțiuni. Această clarificare

este foarte importantă: Dumnezeu este spirit și nu poate fi în realitate și în natură decât perfect Sfânt și Duh. Ceea ce face o persoană este doar spiritul său. Înfățișarea sa poate fi indiferent cerească sau pământească, dar fiecare creatură a lui Dumnezeu este judecată ca spirit. Prin urmare, aparențele fizice nu contează pentru marele Judecător, deoarece el judecă gândurile și inimile, adică alegerile lucrurilor iubite de creaturile sale. Succesiv, Dumnezeu s-a prezentat îngerilor sub aspectul îngerului „Mihail”, apoi ființelor umane, sub aspectul omului numit „Isus din Nazaret”. Astfel, „*Mihail*” și-a părăsit îngerii cerești pentru a se naște în trupul tinerei fecioare Maria, în mod miraculos, sub numele de „*Isus*”. „*Mihail și Isus*” sunt, așadar, unul și același spirit divin. Două forme în care Duhul, Dumnezeul Creator, se revelează creaturilor sale. Cel care creează viața și aspectele pe care i le dă poate astfel să ia înfățișarea pe care o dorește oricând dorește. Această logică le scapă musulmanilor care refuză să creadă în divinitatea lui Isus Hristos, deoarece văd în el doar înfățișarea omului. Însă, în timpul slujirii sale pământești, Isus s-a referit doar la Tatăl care s-a ascuns în el. Credința se bazează pe acceptarea existenței Dumnezeului Creator pentru care nimic nu este imposibil. Și astfel, negând existența acestei imposibilități divine, falsa credință se demască și se dezvăluie așa cum este ea cu adevărat.

În conformitate cu această idee, creștinismul fals nu produce schimbarea în comportamentul adepților săi pe care Dumnezeul Creator o cere de la adevărații săi aleși pe care îi mântuiește prin moartea lui Isus Hristos. Mai mult, dezinteresul său față de Cuvântul lui Dumnezeu și profețiile Sale îl menține în ignoranță cu privire la intenția Sa de a cere aleșilor Săi o finalizare completă a Reformei întreprinse în ^{secolele al XV-lea și} al XVI-lea ; aceasta, încă din anul 1843, stabilit în Daniel 8:14. Acest rezultat este consecința directă a concepției lor eronate despre caracterul lui Dumnezeu și posibilitățile Sale nelimitate. Ei nu înțeleg necesitatea absolută a schimbării de statut obținute printr-o schimbare concretă a caracterului mental al celui chemat de Hristos; o schimbare completă pe care Isus o numește „*nașterea din nou*”. Credința falsă prezintă credința ca un principiu teoretic bazat pe credința că Dumnezeu există și că a venit în Hristos pentru a ispăși păcatele celor care cred în această acțiune divină. Formularea este corectă, dar ceea ce lipsește este ceea ce implică această ofertă de mântuire: schimbarea concretă care transformă un păcătos neascultător într-un ales ascultător, sfânt și credincios față de Dumnezeu și rânduielile Sale.

Găsim în Apocalipsă, revelația sa divină, lucrurile pentru care Dumnezeu le reproșează slujitorilor săi și pe cele pe care le impută religiei false, care, la fel ca Biserica Romano-Catolică, revendică putere temporală, încălcând astfel norma stabilită de Isus Hristos, care i-a spus clar procuratorului roman Pontius Pilat, în Ioan 18:36: „***Împărăția Mea nu este din lumea aceasta***”, a răspuns Isus. „***Dacă ar fi fost Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei ar fi luptat pentru mine, ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum Împărăția Mea nu este de aici.***” „*Împărăția*” Sa nu are, așadar, un caracter temporal, nu revendică drepturi în domeniul civil secular, ci doar în domeniul religios spiritual. Până la întoarcerea Sa glorioasă, Isus lasă diavolului și reprezentanților săi pământești stăpânirea și puterea de a guverna lucrurile pământești. El a confirmat această lecție spunându-le evreilor în Marcu 12:17: „***Apoi le-a zis: «Dați Cezarului ce***

este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu». ” Și erau uimiți de el . „Uimirea ” menționată era cauzată de faptul că evreii așteptau să-l vadă pe Isus distrugând puterea romană stabilită în Israel. Această „ **uimire** ” avea să se transforme rapid în dezamăgire și, pentru cei mai dezamăgiți, în ură împotriva lui Isus, pentru că nu i-a eliberat de sub ocupația dură și crudă a soldaților romani.

Mustărările pe care Isus le adresează slujitorilor Săi dovedesc că le cere celor pe care îi mântuiește un comportament sfânt care trebuie să îl înlocuiască pe cel al ființelor păcătoase. Deși mustărările citate îi privesc pe slujitorii Săi din timpul erei creștine, le putem totuși aduna ca o lecție cuprinzătoare adresată tuturor aleșilor Săi din toate timpurile.

Citim în Apocalipsa 2:4: „ *Totuși am puține lucruri împotriva ta: că ți-ai părăsit dragostea ta dintâi.* ” Isus face aici un reproș care îi afectează pe aproape toți creștinii care sunt victime ale trecerii timpului. Căci momentul botezului, un timp de bucurie și entuziasm pentru cei care îl cer ca adulți, dă loc rutinei și obiceiului care fac credința formalistă și căldicelă. Această slăbire a angajamentului celor chemați va cauza pierderea lor veșnică, așa cum amenință versetul 5, care urmează învățaturii: „ *Adu-ți aminte, dar, de unde ai căzut și pocăiește-te și fă faptele tale dintâi; altfel, voi veni la tine și îți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.* ” Această lecție referitoare la „ *lăsarea dragostei tale dintâi* ” se va aplica în Apocalipsa 3:7 și 14; cele două ere ale începutului și sfârșitului bisericii oficiale și instituționale a Adventismului de Ziua a Șaptea, și anume erele numite „ *Filadelfia și Laodiceea* ”. „ *Prima iubire* ” se referă la binecuvântata epocă a „ *Filadelfiei* ” din anul 1873, conform lui Daniel 12:12, iar „ *abandonarea acestei prime iubiri* ” se aplică epocii finale a „ *Laodiceei* ” din 1994, an definit ca sfârșitul celor „ *cinci luni* ” sau 150 de ani din perioada dată de Dumnezeu ultimei sale biserici instituționale, în Apocalipsa 9:5-10, pentru a judeca valoarea credinței sale care, judecată „ **căldicelă** ”, îl conduce să o predea taberei „ *falșilor profeți* ” ai creștinismului universal.

Contextele istorice ale acestor două perioade ale erei creștine plasează vremea „ *Efesului* ” într-o perioadă de persecuții crude din cauza împăratului roman de atunci, Domițian. În schimb, timpul sfârșitului „ *Filadelfiei și Laodiceei* ” este caracterizat de pace religioasă. Rețineți că războiul religios a fost reluat în 1995, imediat ce „ *Laodiceea* ” a fost „ *vărsată* ” de Iisus Hristos, adică în 1994. Opoziția religioasă care s-a manifestat atunci era musulmană. Și în acest moment, pacea domnea între dușmanii catolici și protestanți, împăcați prin alianța lor ecumenică, uniți de falsa credință adventistă, oficial, în 1995. Prin urmare, pacea nu a favorizat credința; dimpotrivă, a ucis-o. Aici putem înțelege că valoarea credinței nu depinde de contextul vremii. Persecuția sau pacea nu schimbă rezultatul, deoarece credința depinde de natura individuală a ființelor umane. Suntem ceea ce suntem, iar Dumnezeu știe acest lucru încă de la crearea lumii. Pentru el, nu există surprize; surpriza este doar pentru noi, creaturile Sale, care ne descoperim destinul individual, zi de zi.

Dumnezeu își alege aleșii în funcție de capacitatea lor de a fi credincioși și zeloși, adică „ *înfierbântați* ” într-un mod permanent și perpetuu. În judecata Sa, cazul „ *Laodiceei* ” este mai rău, mult mai grav, decât cel din vremea „ *Efesului* ”, căruia Isus îi recunoaște standardul adevărului său doctrinar, în versetele 2 și 3: „

Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, că nu poți supăra pe oamenii răi; că i-ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși ;” că ai răbdare, că ai suferit pentru Numele Meu și nu ai oboșit. ” Nu este același lucru în timpul „*Laodiceei*”, unde El îi spune slujitorului său oficial instituțional, în Apocalipsa 3:17: „*Pentru că zici: Sunt bogat și m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești nenorocit, nenorocit, sărac, orb și gol*”. Aceste expresii condamnă și pun sub semnul întrebării întreaga moștenire doctrinară a adventismului oficial instituțional universal, că, numindu-l „*gol*”, Isus confirmă refuzul său de a-i atribui „*veșmântul*” „*dreptății sale veșnice*”.

Am subliniat deja diferențele dintre lucrările menționate de Isus Hristos, lucrări pe care le atribuie adventismului timpuriu și târziu din epocile „*Filadelfiei* și *Laodiceei*”. Cele două mesaje sunt în opoziție absolută. Fără îndoială, vă veți întreba și veți dori să înțelegeți de ce și cum învățătura dată de Dumnezeu în epoca „*Filadelfiei*” poate fi atât de contestată de Isus în epoca „*Laodiceei*”. Și această explicație este legitimă și necesară. Principala cauză a schimbării observate constă în comportamentul adventiștilor în ceea ce privește interesul acordat cuvântului profetic, deoarece această temă a devenit fundamental importantă încă din anul 1844, în care, numai, „adevărata” *sfîntenie*” stimată de Dumnezeu obține protecția „*dreptății sale veșnice*”; pe care Daniel 8:44 o exprimă în acești termeni: „*Până la două mii trei sute de seri și dimineți și sfîntenia va fi justificată*”; aceasta este traducerea adevărată și autentică a acestui verset conform textului ebraic original. Prin urmare, se observă deja că adventismul oficial a fost construit, încă de la începuturile sale, pe o traducere falsă a acestui verset care constituie platforma întregii sale învățături doctrinare. Adventismul oficial a recunoscut doar traducerea falsă propusă până la mine în diferitele versiuni ale traducerilor Bibliei, și anume: „*Până la două mii trei sute de seri și dimineți și sanctuarul va fi curățit*”. Cu toate acestea, în textul ebraic, nu este vorba despre un „*sanctuar curățit*”, ci despre „*sfîntenie justificată*”. Mai mult, pe această bază falsă a „*sanctuarului curățit*”, adventismul și-a construit dogma așa-numitei judecăți „investigative” prin interpretarea greșită a imaginile prezentate în Daniel 7:9-10: „*M-am uitat în timp ce erau așezate niște tronuri. Și Cel Bătrân de Zile ședea. Haina Lui era albă ca zăpada, iar părul capului Lui era ca lâna curată; tronul Lui era ca flăcările de foc, iar roțile ca focul arzător. Un râu de foc ieșea și izbucnea din fața Lui. Mii de mii Îi slujeau și de zece mii de ori zece stăteau înaintea Lui. Judecătorii ședeau și cărțile au fost deschise.*” În acest verset, expresia „*Un râu de foc ieșea și izbucnea din fața Lui*” se referă la judecata celor răi înviați pentru a doua ^{înviere}, spre deosebire de expresia din Apocalipsa 22:1: „*Și mi-a arătat un râu limpede de apă a vieții, ca cristalul, care ieșea din tronul lui Dumnezeu și al Mielului*”, care ilustrează judecata lui Dumnezeu asupra sfinților Săi răscumpărați pe „*pământul nou*”. „*Un râu de apă a vieții*” înlocuiește distructivul „*râu de foc*”. „*Deschiderea cărților*” a fost interpretată ca o acțiune cerească întreprinsă de Isus începând cu anul 1844, în timp ce profetește acțiunea sfinților care îi vor judeca pe cei răi căzuți în timpul „mileniului șapte” care vine și va începe, în momentul mării și adevăratei reveniri a lui Isus Hristos, în primăvara anului 2030. Adventismul oficial a acumulat și a propovăduit astfel, până la judecata sa de către Dumnezeu,

în 1994, normalizarea interpretărilor profetice eronate impuse de Dumnezeu însuși, până la momentul deplinei sale lumini care a venit între 1980 și 1991, anul în care refuzul său de a crede în posibilitatea revenirii lui Hristos în 1994 l-a condamnat să fie „**vărsat**” sau abandonat de Isus Hristos.

Așa cum Dumnezeu a dat ca exemplu greșeala lui Moise care a denaturat planul de mântuire profețit de Dumnezeu, lovind „a doua oară” „stânca Horebului” și pierzând astfel dreptul de a intra în Canaanul pământesc, Dumnezeu pedepsește cu o interdicție de a intra în Canaanul său ceresc, adventismul oficial care a vrut să privilegieze erorile sale mai degrabă decât adevărurile frumoase pe care i le-am prezentat în numele său. Dumnezeu nu se schimbă; judecata și cerințele sale rămân veșnic aceleași.

Inegalitatea de gen în cupluri în întreaga umanitate

Vă reamintesc că afirmațiile făcute în acest document nu exprimă o simplă judecată umană, ci că având sursele lor în Sfânta Biblie, ele dezvăluie în mod clar judecata Dumnezeului Atotputernic, Creatorul nostru.

Vom putea vedea cum această judecată divină este atacată și călcată în picioare de o societate modernă marcată de un spirit rebel care atinge apogeul. Pentru că în momentul revendicărilor feministe ale grupurilor „MLF”, „Femen ucrainene”, „Me too” etc., și ale grupurilor „LGBT”, judecata lui Dumnezeu este vizibil ignorată și disprețuită de mulțimi de bărbați, femei, bătrâni și copii destinați, prin alegerea valorilor lor, să moară în moduri diferite, până la ultimul.

În temele anterioare, am amintit acest verset foarte important din Iacov 4:6 și 1 Petru 5:5, unde Dumnezeu declară: că „*El se împotrivește celor mândri și dă har celor smeriți*”. Nevoia acestei **smerenii** va fi, prin urmare, cerută în mod special de Dumnezeu, din partea femeilor, datorită statutului de „**ajutor**” pentru bărbat, pe care i l-a dat chiar înainte ca ea să fie formată dintr-una din coastele lui Adam, primul om format după chipul Său. Dumnezeu confirmă acest lucru în Gen. 2:18: „*Doamne Dumnezeu a zis: «Nu este bine ca omul să fie singur; îi voi face **un ajutor** potrivit pentru el*». Acest statut de „**ajutor**” nu o face pe femeia căsătorită egală cu bărbatul. Dumnezeu dă viață femeii pentru ca ea să poată ajuta și să nască copiii bărbatului, soțul ei. Acesta este în mod clar un rol de slujitor. Dar acest termen nu are nimic degradant, deoarece Isus însuși s-a făcut slujitor al apostolilor și ucenicilor Săi, mergând până la a le spăla picioarele murdare de țărână.

Totuși, trebuie să spun de la bun început că acest studiu privește statutul femeilor doar în rolul lor de soții. Căci, în stare de celibatară sau văduvă, statutul lor este strict egal cu cel al bărbaților, deoarece Dumnezeu le-a creat ca femei exclusiv pentru condiții pământești. Mântuită de Iisus Hristos, în eternitatea ei, ea va fi ca bărbații, devenind un înger printre alți îngeri, toți asexuați. Pe pământ, femeile nu au niciun motiv să fie considerate slujnicele la orice muncă pentru bărbații de sex masculin. Maltratarea femeilor este un abuz pervers din partea bărbaților din specia umană. De asemenea, ele pot înțelege de ce, sătule să sufere

legea dominatoare a bărbaților, genul feminin se revoltă și nu pe nedrept. Examinarea subiectului care urmează privește, așadar, doar statutul femeilor ca soție a bărbatului pe care îl iubește și care o iubește; cele două, trăind împreună, în fidelitate reciprocă, care constituie baza adevăratei căsătorii în fața lui Dumnezeu. Restul, ceremoniile și convențiile oficiale, sunt treaba oamenilor din motive civile.

Omul modern trebuie să înțeleagă că standardul divin se aplică dublu sensului spiritual și literal. Căci unul nu îl exclude pe celălalt, ci, dimpotrivă, ambele Îl onorează pe Dumnezeu care organizează planul de mântuire pentru viața umană creată. În sens spiritual, „*bărbatul*” îl reprezintă și îl profetește pe Isus Hristos, iar „*femeia*” face același lucru cu privire la Biserica care va fi adunarea celor aleși pe care jertfa Sa ispășitoare îi va răscumpăra. Această lecție a fost înțeleasă și revelată de apostolul Pavel în Efeseni 5:22-23: „*Soților, supuneți-vă soților voștri ca Domnului. Căci soțul este capul soției, după cum Hristos este capul bisericii, trupul Său și Mântuitorul ei.*” Rețineți că Pavel nu spune „*bărbat*”, ci „*soț*”, ceea ce confirmă explicația mea anterioară, conform căreia statutul pe care Dumnezeu îl dă femeii o privește doar ca „*soție*” a „*soțului*” ei. De fapt, Pavel ar fi putut spune: „căci soțul este capul soției sale”. Însă sfera cuvintelor sale este și spirituală, iar în acest caz forma pe care a ales-o este mai potrivită pentru a-L desemna pe Hristos și Biserica, care este unică: ea este Aleasa, prin urmare „*femeia*”.

Înainte de a merge mai departe, aș dori să subliniez că aceste cuvinte scrise de Apostolul Pavel, la fel ca propriile mele scrieri, se adresează aleșilor lui Isus Hristos, adică bărbaților și femeilor plini de dragoste pentru persoana și adevărul său, oameni capabili să înțeleagă adevărata dreptate gândită de Dumnezeu. Acum, ceea ce ne spune Pavel constituie un ideal al credinței umane, care este norma divină necesară pentru mântuirea veșnică. Comparația cu „*Hristos și Biserica*” se aplică doar cazului în care cei doi soți sunt aleși răscumpărați de Isus Hristos; și acest caz este extrem de rar, dacă mai există și astăzi... Protestatarii vor fi, așadar, foarte numeroși, dar nu lor li se adresează scrierile mele. Filtrul care permite aderarea la această judecată divină este iubirea, adevărata, iubirea pură a adevărului, iar mărturia ei concretă care o însoțește și o dovedește, este smerenia perfectă. Prezența chiar și a celei mai mici mândrii îi va face, așadar, pe cei chemați incapabili să obțină statutul de ales. Cu toate acestea, alegerea se obține doar în adevărata „*sfințire*”, iar cel care decide, în toată dreptatea, dacă să-și „*sfințească*” sau nu creatura înrobătă de păcat, este Dumnezeu și numai El. Să urmărim, așadar, cuvintele Apostolului Pavel: versetul 24: „*Așa cum Biserica se supune lui Hristos, tot așa și soțiile să se supună soților lor în toate.*” Aici, Duhul confirmă validarea principiului pentru sens spiritual și aplicarea sa literală, deoarece Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii, iar ordinea se obține doar prin acceptarea disciplinei și a principiului ascultării. Dar, pentru a obține acest rezultat, dragostea trebuie să acționeze în inima bărbatului căsătorit sau nu, iar Dumnezeu o va găsi în inimile celor cu adevărat aleși: versetul 25: „*Soților, iubiți-vă soțiile, așa cum Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine însuși pentru ea.*” Aici, Duhul dezvăluie condiția indispensabilă pentru ca idealul său despre relația soț-soție să fie împlinit. Acest verset nu autorizează în niciun fel bărbatul

să-și violeze soția sau o altă femeie. Chiar și în contractul matrimonial tradițional francez occidental, se precizează că „cei doi soți își datorează reciproc ajutor, fidelitate și solidaritate, și aceasta, până când moartea îi va despărți”; Dumnezeu nu poate, așadar, decât să aprobe această clauză a căsătoriei civile sau a căsătoriei religioase. Și dând ca exemplu modul în care Hristos și-a dat viața pentru a oferi viață veșnică Bisericii Sale, Alesei Sale, Miresei Sale, El îl face pe bărbat să poarte o mare parte din responsabilitate în relația sa cu soția sa. Dar se poate întâmpla ca dragostea bărbatului, chiar dacă este ireproșabilă sau aproape, să fie inefficientă și să nu atingă scopul ideal dorit de Dumnezeu. Acesta este cazul atunci când femeia este „*certăreață*”, așa cum spune proverbul citat din Proverbe 21:9: „*Mai bine să locuiești la colțul acoperișului casei decât să împarți casa unei femei certăreațe*”. De asemenea, în cel mai rău caz, căsătoria unește o femeie „*certăreață*” cu un bărbat incapabil să iubească așa cum a iubit Isus Biserica, iar acest tip de situație explică creșterea numărului de persoane singure în societatea noastră occidentală contemporană. Și în alte părți ale lumii, fără ajutorul lui Isus Hristos, femeile sunt tratate ca sclave de către soți nedrepti și uneori foarte brutali, torturând. Pavel spune, de asemenea, în versetele 26-27: „... *ca să-l sfințească prin Cuvânt, după ce l-a curățit prin botezul cu apă, ca să-l înfățișeze înaintea Lui în slavă, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfânt și fără prihană.*” Duhul își definește clar planul de mântuire aici; îl rezumă în aceste două versete care sugerează, succesiv, cele două faze ale „*curățării*” și „*sfințirii*”. „*Botezul*” **impută** dreptatea lui Hristos, dar abandonarea practicii păcatului, care îl face concret „*fără prihană*”, realizează etapa „*sfințirii*” cerută de Dumnezeu din partea aleșilor pe care îi mântuiește. Dumnezeu își specifică în continuare gândul în versetele 27-30: „*Așadar, și bărbații să-și iubească soțiile ca pe propriile lor trupuri . Cine își iubește soția se iubește pe sine însuși. De aceea, omul își va lăsa tatăl și mama și se va uni cu soția sa și cei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare; spun aceasta în legătură cu Hristos și cu biserica.*” În lumina acestor cuvinte, femeia măritată este prima persoană pe care soțul ei trebuie să o câștige pentru Evanghelia lui Dumnezeu; prima pe care trebuie să se străduiască să o convertească pentru ca ea să fie mântuită. Dar situația este adevărată și invers, dacă soțul este cel care trebuie să fie convertit la mântuirea lui Hristos. Această taină este acum înțeleasă și bine iluminată de Dumnezeu în scrierile mele. Relația dintre realitate și sensul profetic al simbolurilor este definită și interpretată corect. În această lumină, Dumnezeu este glorificat și omenirea este smerită, căci numai ea poartă responsabilitatea pentru eșecurile sale. În Isus Hristos, Dumnezeu i-a prezentat într-un mod concret un model exemplar a cărui perfecțiune condamnă imperfecțiunea umană. „*Pietrele*” vulgare L-au respins, iar „*pietrele* prețioase și *perlele*” L-au primit.” Versetul 33 încheie subiectul: „*În cele din urmă, fiecare din voi să-și iubească soția ca pe sine însuși, iar soția să-și respecte soțul.*” Și acest ultim verset confirmă și mai mult inegalitatea dintre bărbat și femeie: „*În cele din urmă, fiecare din voi să-și iubească soția ca pe sine însuși, iar soția să-și respecte soțul.*” Vizând strict aplicarea carnală a mesajului, Pavel îl îndeamnă pe bărbat să „*își iubească soția*”, iar femeii îi spune să „*își respecte soțul*”. Acum, „*a iubi*” este datoria celui mai puternic, iar „*a respecta*” este cea a celui

mai slab. „Slăbiciunea” femeii este un lucru natural, care nu este în niciun fel degradant sau rușinos. Această „slăbiciune” nu face decât să impună bărbatului îndatoriri de sprijin și protecție față de soția sa, pentru că Dumnezeu l-a creat „puternic” în firea sa.

În personajele biblice găsim aleși care se conformează modelului cerut de Dumnezeu, inclusiv pe Avraam, pe care soția sa, Sara, l-a numit „domnul **său**”, **conform** 1 Petru 3:5-6: „Așa se împodobeau odinioară sfintele femei care nădăjduiau în Dumnezeu, supunându-se bărbaților lor, **precum Sara, care asculta de Avraam și-l numea Domn**. Voi ați devenit fiicele ei, făcând binele și nefiind tulburate de nicio frică.”

Într-o căutare, am găsit acest verset din Gen. 24:36: „Sara, nevasta stăpânului meu, i-a născut stăpânului meu un fiu la bătrânețe; și el i-a dat tot ce avea”. Putem vedea cât de mult experiența trăită de Isaac o profețește pe cea a lui Isus Hristos. Avraam joacă în acest verset rolul lui Dumnezeu care profețește nașterea târzie a lui Hristos Isus, la bătrânețe, adică după aproape 4000 de ani de la păcatul lui Adam și Eva. Și Dumnezeu îi va da lui Hristosul victorios, „Fiul” său, de asemenea, „tot ce are”. În Ioan 5:22, Isus confirmă acest lucru: „Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a încredințat-o Fiului ...”. Există un singur „Domn”, dar mulți „domni”, așa cum indică titlul pe care Dumnezeu și-l dă în Hristos: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” din Apocalipsa 19:16: „Pe haină și pe coapsă avea scris un nume: Împăratul împăraților și Domnul domnilor”. Termenul „domn” este laudativ, deoarece inițial îl desemna pe cel bogat și puternic care îi apăra pe săraci și pe cei slabi. Dar răutatea naturală, intensificată de falsa religie creștină, a revendicat în mod nedemn acest titlu nobil. Cu toate acestea, adevăratul model al „**domnului**” este întotdeauna discernabil în persoana divină a Dumnezeului nostru creator, revelată de Isus Hristos. Expresia „Domnul domnilor” se referă la Dumnezeu în Deut. 10:17-19: „Căci YHWÉH, Dumnezeul vostru, este Dumnezeul dumnezeilor, Domnul domnilor, Dumnezeul cel mare, puternic și înfricoșător, care nu privește la față, nici nu primește răsplată, care face dreptate orfanului și văduvei, care iubește pe străin și îi dă hrană și îmbrăcăminte. **Să iubești pe străin**, pentru că și ai fost străini în țara Egiptului.” Această „dragoste” față de „străin” se va limita la a-l primi în număr rezonabil, deoarece, dimpotrivă, cu excepția celor care se convertesc la adevăratul Dumnezeu, căsătoria străinului cu evreul a rămas interzisă de Dumnezeu. Dar acest verset definește perfect natura morală a unui adevărat „domn” după Dumnezeu.

Omenirea a pierdut mult ignorându-L pe Dumnezeu și adevăratele Sale valori, iar aceasta este cauza tuturor eșecurilor sale. Lunga perioadă de pace acordată de Dumnezeu între 1945 și 2022 le-a permis bărbaților și femeilor din societățile occidentale dominante să suporte consecințele defectelor lor în cea mai mare măsură posibilă; greșeli și păcate pentru Dumnezeu. Egoismul, neîncrederea, lăcomia și violența sabotează posibilitatea unei vieți armonioase. Căsătoria îi sperie atât pe bărbați, cât și pe femei și, din ce în ce mai mult, toată lumea preferă să-și păstreze libertatea.

În sfera economică, oamenii fără Dumnezeu văd concurența ca pe un lucru pozitiv. Ar trebui să promoveze costuri mai mici, dar, în realitate, aceasta nu face

decât să crească numărul exploatatorilor care ajung să accepte să promoveze prețuri de vânzare mai mari în detrimentul consumatorilor. De fapt, omenirea nu are nevoie de concurență, ci de complementaritate. Pentru că trăiesc în mulțime, ființele umane își aduc reciproc talente complementare, utile tuturor. Fiecare ființă umană este dependentă de talentele primite de ceilalți, iar acesta este motivul pentru care multiplicarea numărului creaturilor sale este benefică, atât pentru Dumnezeu însuși, cât și pentru viețile pe care le creează. În primul rând, viața spirituală și lucrarea organizată de Dumnezeu se bazează pe talentele specifice pe care le dăruiește slujitorilor săi credincioși, sclavilor săi voluntari. Complementaritatea este forța construcției adevărului, sursa edificării sale.

Biblia oferă ample dovezi ale importanței pe care Dumnezeu o acordă acestei complementarități, în special prin mărturiile celor patru Evanghelii ale Noului Legământ. Dar, după ele, Apocalipsa, numită obscur „Apocalipsa”, este construită în întregime pe acest principiu al complementarității. Cele două legăminte succesive au, de asemenea, un scop educațional complementar, la fel și profețiile din Daniel și Apocalipsa. Și mai întâi, în concepția sa, omul este produsul unei complementarități a tuturor organelor și membrilor care îl constituie; aceasta se face astfel încât întreaga viață este concepută de Dumnezeu să funcționeze pe principiul complementarității. În 1 Corinteni 12:17, Duhul ne spune prin Pavel: „ *Ochiul nu poate spune mâinii: «Nu am nevoie de tine», nici capul picioarelor: «Nu am nevoie de voi»*”. Și această observație definește viața ca o punerea în comun a resurselor, pe care „comunismul” politic a distorsionat-o și distrus-o, pentru că Dumnezeu a fost respins și absent. Talanții primiți de fiecare persoană având un rol complementar, nu pot fi ridicați unul deasupra celuilalt și nu justifică niciun privilegiu superior. Viața după Dumnezeu este perfect egalitară, iar inegalitățile actuale dintre sexe sunt stabilite doar provizoriu pentru vremea păcatului pământesc. Căci, în spatele aspectului carnal diferit al femeii, există duhul unei vieți care, dacă este răscumpărată prin sângele lui Hristos, va deveni, asemenea celui al bărbaților răscumpărați în mod egal, o ființă asexuală cerească după chipul îngerilor cerești, conform a ceea ce spune Isus în Matei 22:30: „ *Căci la înviere nu se vor însura, nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în ceruri.* ”

Prin concurență cu sexul masculin, femeile au preluat locuri de muncă destinate bărbaților. Și, în același timp, au lăsat grija creșterii copiilor lor în seama unor străini. Acești copii crescuți de doici sau de agenții specializate nu au beneficiat de dragostea și blândețea mamelor lor, nici de muștrările și pedepsele lor juste și utile. Schimbările principiilor fundamentale bune au dus la schimbări în natura copiilor frustrați de sprijinul mamelor lor. Efectele sunt răspândite, rezultând în apărarea drepturilor individuale, dar există întotdeauna excepții, deoarece, indiferent de aceste principii generale, natura profundă a ființei umane va face diferența. Cei cărora le-a lipsit dragostea în copilărie o pot găsi în Dumnezeu prin Iisus Hristos și pot fi, prin El, împliniți în nevoia lor. Este demn de **remarcat faptul că omenirea, intrând în modernitate, a sacrificat începutul și sfârșitul existenței pe altarul egoismului. Începutul, prin lăsarea copiilor mici în creșe, iar sfârșitul, prin plasarea părinților vârstnici în cămine specializate precum „EPHAD”. Aceasta este pentru a se supune imperativelor unei alegeri societale**

discutabile, unde activitatea profesională absoarbe timpul oamenilor. Și egoismul este de vină, deoarece aceste abandonuri sunt consecința interesului pe care bărbații și femeile căsătorite îl acordă activității lor profesionale. Unele cupluri aleg cu înțelepciune soluția ca unul sau altul să înceteze să lucreze pentru a avea grijă de copii, iar natura însăși dă preferință mamei care îi crește și îi îngrijește. În timp ce bunul simț spune că trebuie să mănânci și să muncești pentru a trăi, perversiunea timpului apare prin faptul că cuplurile căsătorite trăiesc pentru a munci și a mânca. Viața modernă îi detașează pe oameni de adevăratele valori ale vieții, încurajează îmbogățirea materială și plăcerea consumului. Astfel, nevoia de bani devine din ce în ce mai mare, iar lucrurile de cumpărat din ce în ce mai scumpe. Dar această schimbare este și consecința schimbării tipului de viață care, trăit odinioară la țară, în ferme care asigurau o bună parte din nevoile nutriționale, s-a constatat încă din era industrială, în jurul anului 1850, concentrat în orașe, unde totul trebuia cumpărat, de la mâncare până la plăcerea divertismentului.

În Biblie, Dumnezeu nu a rânduit forma ceremoniei căsătoriei, care era organizată, în moduri diferite, între popoarele pământului. Aceste ceremonii au în comun caracterul de bucurie și sărbătoare împărtășită cu familiile și prietenii soților. Gândul lui Dumnezeu despre căsătorie este revelat, târziu, în „Noul Legământ”, prin ceremonia botezului rânduit de Isus Hristos. Îmi amintesc că botezul privește doar ființele umane suficient de în vârstă pentru a face o alegere serioasă care le angajează viitorul veșnic. În starea lor de adulți sau adolescenți mai în vârstă, cei botezați fac un legământ veșnic cu Dumnezeu; un legământ, adică o căsătorie. Ei intră, individual, într-o comunitate a celor aleși pe care Duhul îi numește „**Mireasa**” în Apocalipsa 19:7-8: „*Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm slavă, căci a venit nunta Mielului și soția Lui s-a pregătit . I s-a dat să se îmbrace în in fin, curat și alb. Căci inul fin este neprihănirea sfinților.*” În întreaga Biblie, putem găsi cerința lui Dumnezeu privind „**credincioșia**”; această necesitate este amintită constant chiar și în Apocalipsa. În Apocalipsa 2:10: „*Nu vă temeți de lucrurile pe care aveți să le suferiți. Iată, diavolul va arunca pe unii dintre voi în închisoare, ca să fiți ispitiți; și veți avea un necaz de zece zile.*” „**Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții**”; în Apocalipsa 2:19: „*Știu faptele tale, dragostea ta, credința ta, credincioșia ta și răbdarea ta și că faptele acestea din urmă sunt mai multe decât cele dintâi*”; în Apocalipsa 3:14: „*Îngerului bisericii din Laodicea scrie-i: Acestea zice Cel ce este Amin, martorul credincios și adevărat*”, începutul zidirii lui Dumnezeu. „În această a treia mențiune, Isus se prezintă ca „**martor credincios și adevărat**”. El asociază astfel „**credincioșia** cu **adevărul**”, care, în ultima epocă, capătă aspectul strălucitor al unei mari lumini venite să lumineze înțelegerea ultimilor aleși; ca urmare, profețiile sunt perfect înțelese și marele plan mântuitor al lui Dumnezeu este pe deplin iluminat. Aceste cuvinte „**credincioșie** și **adevăr**” constituie condiția pentru menținerea legământului veșnic făcut cu Dumnezeu în Isus Hristos. Întoarcerea lui Isus este comparată cu „**întoarcerea Marelui**” din „*parabola celor zece fecioare*”. Ce cere „*Mirele*” de la *Mireasa* Sa? „**Credincioșia**” ei în „**adevăr**”. Această cerere legitimează aplicarea ei în căsătoriile ființelor umane. Oricât de mărețe și solemne ar fi, ceremoniile de nuntă pământești sunt înșelătoare și sortite eșecului în majoritatea cazurilor, deoarece Dumnezeu nu este

organizatorul întâlnirii soților. Iar cauza acestor eșecuri va fi cel mai adesea „**infidelitatea** și **minciunile**”, cele două roade ale diavolului care domină creaturile neprotejate de Dumnezeu în Isus Hristos.

În concluzie, „**fidelitatea**” poate duce la succesul uniunii unui cuplu, dar numai „**fidelitatea**” în „**adevărul**” lui Hristos permite o unire cu Dumnezeu, pentru viața veșnică. Dar cum ar putea o umanitate copleșită de spiritul rebeliunii și al egoismului să devină sensibilă la datoria de a iubi și practica „**fidelitatea**” în „**adevăr**”? Colectiv, este deja prea târziu, dar individual, acest lucru rămâne posibil, sperat și așteptat până la sfârșitul harului, de către Dumnezeu în Isus Hristos.

În cazul în care unul dintre cei doi soți din cuplul format din soț și soție nu obține sfințirea divină, pentru cel sfințit, fidelitatea față de Dumnezeu are prioritate. Această prioritate privește doar aspectul religios și forma pe care Dumnezeu o cere pentru practicarea concretă a acestuia. De asemenea, lupta binelui împotriva răului și a răului împotriva binelui poate duce la persecuții trăite în cadrul cuplurilor slab unite sau separate. Acest tip de caz îl determină pe Iisus Hristos să declare ce se va întâmpla când se va întoarce să-și ia aleșii, în Luca 17:34: „*Vă spun că, în noaptea aceea, doi oameni vor fi într-un pat: unul va fi luat, iar celălalt va fi lăsat*”. „*În noaptea aceea*”, validitatea credinței va face diferența. Dar acest exemplu dovedește că Dumnezeu nu se opune unei vieți comune în care concepția despre credință nu este împărtășită în unanimitate; acest lucru este cu atât mai adevărat cu cât, de cele mai multe ori, cuplul era unit înainte de adevărata convertire religioasă a soțului sau a soției. Pe de altă parte, ca regulă generală, Dumnezeu îi invită pe aleșii săi credincioși să caute pacea și să fugă de situațiile conflictuale și, în acest caz, o separare bună, acceptată de ambii soți, este mult mai bună decât o uniune proastă. Dar exemplul dat de Isus ne spune și că soțul sfințit a vrut să respecte și să onoreze statutul pe care Dumnezeu i l-a dat; fie bărbat, fie femeie. Acest respect pentru statutul stabilit de Dumnezeu, pentru bărbat, femeie și animale, de la crearea lumii, este un rod al adevăratei credințe pe care Dumnezeu o aprobă, o binecuvântează și o sfințește. În măsura în care este rânduită de Dumnezeu, inegalitatea poate fi acceptată doar de adevărații săi aleși. Căci, de fapt, singura egalitate pe care Dumnezeu o dă bărbatului și femeii este tocmai datoria de a accepta inegalitatea; în ceea ce privește adevărații săi aleși, bărbați sau femei, pe care îi poate mântui, pentru că se arată vrednici de ea și acesta este un semn concret al adevăratei credințe și al adevăratei religii. Nu a fost Isus victima a mult mai mult decât a inegalității? Cei care îl urmează trebuie să fie de acord să-și ducă și „crucea”.

Totuși, este bine de știut că Dumnezeu impune inegalitate aleșilor Săi doar în timpul șederii lor pe pământul păcatului. Căci, Isus a demonstrat acest lucru concret în faptele și comportamentul Său pe pământ: pentru veșnicie, conform legii cerului, cel mai mare se va face slujitorul tuturor.

Europa și noul „Attila”

„Unde merge calul meu, iarba nu mai crește”; aceasta era deviza acestui conducător al hunilor care a venit să lovească Europa romană creștină necredincioasă, precum „*prima trâmbiță*” din Apocalipsa 8:7: „*Primul a sunat din trâmbiță și a fost grindină și foc amestecate cu sânge, și au fost aruncate pe pământ; și o treime din pământ a fost arsă și o treime din copaci au fost arse și toată iarba verde a fost arsă.*” Între anii 375 și 538, alți conducători barbari au lansat atacuri împotriva provinciilor Imperiului Roman din Europa Occidentală de astăzi. Dar ceea ce îi interesează pe „fiii și fiicele lui Dumnezeu” este că doar „Attila” a primit numele de „flagelul lui Dumnezeu”. El însuși a confirmat că a lansat aceste atacuri la ordinul lui Dumnezeu; lucru pe care „*prima trâmbiță*” îl confirmă și îl autentifică. Și îmi amintesc că acțiunea acestui „flagel al lui Dumnezeu” a fost menită să pedepsească abandonarea adevăratului Sabat evreiesc; abandon ordonat de împăratul roman Constantin I ^{încă din} 7 martie 321. Această dată, cu cifre în scădere, pare să marcheze începutul blestemului „*păcatului*” ale cărui consecințe vor continua până la sfârșitul lumii, care va fi marcat de revenirea glorioasă a lui Iisus Hristos în primăvara anului 2030.

Din 24 februarie 2022, un nou „Attila” a venit să reînnoiască acțiunea primului din acest nume, să îndeplinească acțiunea „*trâmbiței a șasea*” din Apocalipsa 9:11-21; aceasta, din același motiv ca și precedentă. Și acțiunea sa trebuie să fie cu atât mai mare, cu cât vine să pedepsească, pentru Dumnezeu, indiferența religioasă arătată față de cele patru „*trâmbițe*” intermediare, adică patru blesteme aplicate ca avertismente simbolizate de cuvântul „*trâmbiță*”. Vina „*păcatului*” s-a intensificat; Aceasta, în ciuda misiunii Reformei Protestante și a testelor de credință adventiste din 1843, 1844 și 1994. Contestată și combătută, lumina dată de Dumnezeu nu a fost primită și cuvintele din Ioan 1:5 sunt reînnoite: „*Lumina luminează în întuneric și întunericul n-a cuprins-o*”. Mânia dreaptă a lui Dumnezeu a fost astfel stârnită de cei care pretind a fi urmașii Săi; ca în vechiul legământ. Adventismul de ziua a șaptea, ultima formă instituțională a Alesului Său, s-a alăturat taberei celor vinovați fiind vărsată de Isus Hristos în 1994. Odată ce tabăra celor vinovați era astfel completă, pe 24 februarie 2022, Dumnezeu a lansat misiunea punitivă a noului „Attila”. Și judecând după imaginile difuzate de mass-media, motto-ul primului Attila i se potrivește perfect. Dar occidentalii se asigură în mod fals crezând că tragedia privește doar Ucraina, care este treptat distrusă și devastată. Ei ignoră ceea ce Isus le-a revelat singurilor Săi slujitori adevărați în profețiile Sale biblice: ei sunt cei Occidentalii, care sunt principala țintă a acestei mâinii divine distructive. Datoria de plătit este grea: mai întâi, abandonarea Sabatului sfințit de Dumnezeu încă de la întemeierea lumii și reamintit evreilor prin textul celei de-a 4-a ^{din} cele 10 porunci suverane; apoi, încăpățănarea în susținerea religiei romano-catolice papale și a practicii duminicii sale de origine păgână; după ce au „*înghițit aceste cămile*”, „*înghit*” din nou „*țânțarii*”, adică nu țin cont de toate ordonanțele sanitare și alimentare, însă secundare în învățătura divină. Cine este acest nou „Attila”? Este Rusia și de data aceasta numele conducătorului său nu contează, fie că este actualul președinte la putere de 23 de ani, Vladimir Putin, sau un succesor, nu contează, pentru că misiunea divină trebuie și va fi îndeplinită exact așa cum Dumnezeu vrea și a făcut-o cunoscută. Vine să îndeplinească misiunea „*împăratului de la miazănoapte*”

” din Daniel 11:40 până la 45 confirmată în „Gog” din Ezechiel 38. Trebuie să invadeze și să distrugă Europa Occidentală înaintea ei înșiși. este distrusă de atacurile nucleare americane.

Țara mea, Franța, a avut o relație tumultuoasă cu Rusia. După înfrângerea lui Napoleon I în 1812, rușii au invadat Parisul în 1814, iar în timpul acestei șederi în capitala franceză a fost adoptat cuvântul „bistro”, care înseamnă „repede” în limba rusă, pentru a se referi la tavernele care doreau să-și servească rapid clienții. Inițial, cuvântul „bistro” a fost comandat de rușii care jefuiau proprietățile parizenilor. Rușii apreciau foarte mult cultura franceză și rafinamentul acesteia, iar acestei aprecieri și admirații îi datorează orașul Paris supraviețuirea. Astfel, Franța a putut continua să seducă și să influențeze lumea prin autorii săi, ale căror scrieri au fost citite în multe limbi. Ei au făcut reputația Franței: prima țară liberă față de monarhie, religia romano-catolică și autoritatea cerească a lui Dumnezeu.

Sub a 4-a și a 5-a Republici, relațiile dintre Franța și Rusia erau oficial curtenitoare și bune; ambele țări suferiseră puterea ucigașă a Germaniei naziste. Dar prețul plătit a fost foarte diferit, cel al Rusiei a fost imens, considerabil, milioane de suflete civile și militare ucise de ofensiva germană. De asemenea, în 1945, răzburarea Rusiei a fost teribilă, iar Berlinul a fost complet distrus, la fel ca „Mariupolul” din Ucraina, în 2022. Este sigur că Dumnezeu nu va fi dezamăgit de acțiunea Rusiei. Aceasta va devasta și va expune mândra „Europa” care nu încetează să o irite. Peste o lună, va fi aniversarea acestei „a șasea trompete” care a intrat în faza pregătitoare din 24 februarie 2022. Pentru că producătorii de bombe știu bine; pentru a detona o bombă, trebuie să aprinzi **un fitil**; acesta este rolul războiului purtat în Ucraina. În ultimele zile, am văzut Polonia răducind brațul deciziei germane de a obține autorizația de a livra tancuri germane „Leopard” Ucrainei. Și putem deja vedea capcana pe care o constituie alianța NATO. Fiecare membru se teme să se regăsească izolat, convins că alianța sa îl protejează, iar țara care impune decizia este America, al cărei sprijin este fundamental pentru Germania. Totul funcționează ca un joc de construcții ale cărui piese asamblate sunt interdependente unele de altele; întregul fiind dependent de decizia americană. De aceea, în știri, lupta împotriva Ucrainei, mercenar al SUA, trage toți occidentalii într-un război purtat împotriva Rusiei, potențialul dușman permanent al Americii din 1945. Aceasta din urmă îndeplinește astfel dorința generalului „Patton”, care ura rușii și voia să lupte împotriva lor din 1945, anul morții sale, oficial, accidentale.

Jean de la Fontaine a lăsat fabula broaștei care voia să devină mare cât boul: a murit explodând; Europa va face la fel. Căci Europa era inițial formată din doar șase țări, iar de la aderare la aderare, include acum 27 de țări sau națiuni. Anglia a părăsit acum Europa și și-a recăpătat independența totală, dar înainte de a pleca a beneficiat de măsurile privilegiate acordate de conducerea europeană. Insularitatea sa, moneda sa rămasă națională, posturile sale comerciale orientale înființate în India și Hong Kong, i-au favorizat comerțul și îmbogățirea. În același timp, Franța, care și-a pierdut coloniile, și-a mutat locurile de muncă în România, în Europa, apoi în Republica Populară Chineză. Drept urmare, nu a mai creat suficientă bogăție și a intrat în declin. Germania a profitat de scutul armat al SUA și a preluat conducerea în Europa ca cea mai bogată țară europeană. Astfel, a

înghițit costul anexării Germaniei de Est, care rămăsese sub ocupație rusă din 1945 până în 1989. Până atunci, Europa era formată în principal din țări care reprezentau teritoriul celor zece regate occidentale sau „*cele zece coarne*” profețite încă de la Dan. 7:7: „*După acestea, m-am uitat în viziunile mele de noapte și iată că o a patra fiară, înfricoșătoare, înfricoșătoare și nemărginită de putere; avea dinți mari de fier; mânca, sfărâma și călca în picioare ce mai rămăsese; era diferită de toate fiarele anterioare și avea zece coarne*.” Acțiunile descrise în acest verset se refereau în principal la cele atribuite Imperiului Roman. Dar istoria confirmă că această putere europeană a continuat de-a lungul timpului, după Imperiul Roman, prin imperiul spiritual al regimului papal roman stabilit în 538 pe scaunul Romei. Revoluția Franceză a venit, pentru Dumnezeu, să pună capăt acestor domnii despotice ale monarhiei și papismului în 1798, adică la sfârșitul celor 1260 de zile-ani profețiți în Daniel 7:25: „*El va rosti cuvinte împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt și se va gândi să schimbe vremurile și legile; și sfinții vor fi dați în mâna lui pentru o vreme, vremuri și jumătate de vreme*.” În acest verset, cele 1260 de zile sunt prezentate sub forma: un an, doi ani și jumătate de an, adică 360 de zile + 720 de zile + 180 de zile = 1260 de zile de ani reali. După primirea Germaniei de Est, la rândul ei Polonia, eliberată de Rusia, a bătut la ușa Europei care apoi, spre nenorocirea sa viitoare, a primit-o cordial. Pentru că, intrând în Europa Unită, Polonia și-a adus în ea ura față de Rusia; o ură bine justificată, de altfel, pentru că, după marile masacre din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a fost exploatată teribil prin ocuparea Rusiei, iar bogățiile, animalele, toate producțiile sale, au fost confiscate și distribuite între națiunile sovietice ruse.

Trebuie spus că acest blestem nu a fost nemeritat, deoarece, în această țară catolicizată, mesajul adventist a fost persecutat cu brutalitate între 1919 și 1939. Credincioșii adventiști au fost uciși, regimul catolic polonez neacceptând nicio concurență religioasă. Găsim aici un motiv întemeiat pentru ca Polonia să devină o capcană pentru blestemul tuturor celorlalte națiuni creștine până la revenirea lui Isus Hristos. Și capcana funcționează cu atât mai bine cu cât Polonia i-a dat creștinismul catolic Papei Ioan Paul al II-lea, marele seducător de popoare.

Pentru țările europene originale, fiecare nouă sosire a dus la acordarea de noi ajutoare financiare țărilor nou-venite mai sărace. Subvențiile plătite acestor noi membri au fost finanțate de vechii membri ai acestei Europe „broasca”. Vechii membri au devenit mai săraci, iar noii veniți au devenit mai bogați. Și în această situație, doar cele mai bogate și mai lacome dintre aceste națiuni europene au beneficiat de această extindere europeană prin relocarea producției lor în țările în care forța de muncă era cea mai ieftină; mai întâi în interiorul Europei și apoi în afara ei, în Est și în China; iar Germania a fost prima care a dorit să profite de câștigul neașteptat favorizat de dirijismul european: Comisia Europeană înființată la Bruxelles.

Trebuie menționat că America se află în spatele intrării Chinei în OMC, Organizația Mondială a Comerțului. Prin urmare, a favorizat îmbogățirea acesteia, în detrimentul său și al Europei și al aliaților săi NATO, care și-au relocat cu toții principala producție industrială a națiunilor lor în China. Într-atât încât apare astăzi ca cea mai mare amenințare la adresa taberei occidentale, cu bombe sale

nucleare, rachetele, sateliții, tancurile de război, dronele și, mai ales, **populația sa de un miliard patru sute de milioane de locuitori** . Prin urmare, poate îngrijora cu atât mai mult SUA, deoarece nu își ascunde planul de a recuceri insula Formosa, care a devenit Taiwanul prietenos al SUA. Blestemul lui Dumnezeu care lovește tabăra occidentală apare astfel clar, deoarece viitoarele victime au finanțat ele însele ascensiunea la putere a viitorilor lor dușmani, ruși și chinezi, dar și musulmani, arabi, turci, iranieni, pakistanezi etc.

Între 1945 și 1990, Polonia romano-catolică s-a aflat sub dominația Rusiei sovietice atee. Polonia a fost eliberată în momentul în care un papă a reprezentat-o în Scaunul de la Roma: Karol Wojtyła sau Ioan Paul al II-lea. Credința catolică a câștigat astfel popularitate și sprijin național și, ca urmare, ura față de religia ortodoxă rusă, din cauza fostei colonizări, s-a intensificat. Viermele intrase în rod sau, așa cum a spus odată Iisus, „*drojitura*” urii împotriva rușilor a intrat în „*aluatul*” european și, încetul cu încetul, încurajând independența Ucrainei, națiunile venite din Est au reușit să umple toate națiunile europene cu ură împotriva Rusiei. Căci arma supremă a lui Dumnezeu este religia. Pentru El, este cel mai bun mijloc de a pune popoarele care nu-L ascultă unele împotriva altora, până când, prin război, se ucid între ele.

În Franța, pe platourile de știri, aud schimburi patetice în care vorbitorii vor să creadă în posibilitatea înfrângerii Rusiei. Nu mai suntem în realism, ci în așa-numita metodă Coué, care cere ca ceea ce se repetă să devină realitate. Înainte de toate războaiele și în orice moment, oamenii își exprimă speranța înainte de a fi confrunțați cu cruda realitate. Acesta era încă cazul și înainte de acest ultim și teribil Război Mondial. Și odată cu furnizarea de tancuri grele, dovezile spiralei și ale escaladării infernale apar din ce în ce mai clar. Cei mai încăpățânați se liniștesc cu faptul că Rusia nu a reacționat încă împotriva Occidentului într-un mod războinic. Dar acești oameni proști uită că linia roșie a fost depășită și că Rusia nu este obligată să le spună dușmanilor săi. Fiecare lucru se va întâmpla la timpul său; Rusia, deja ocupată cu Ucraina, nu încearcă să lupte împotriva trupelor occidentale. O va face doar după ce va fi rezolvat problema Ucrainei în felul ei. De asemenea, observ în aceste reportaje că, atunci când analizează declarațiile făcute de ruși, comentatorii nu se întreabă dacă ceea ce se spune este **adevărat sau fals** . Totuși, acesta este singurul lucru care ar trebui ținut minte într-un discurs. Jurnaliștii mărturisesc astfel împotriva lor înșiși o lipsă vitală de imparțialitate; sunt părtinitori și au luat partea Ucrainei împotriva Rusiei, iar ascultătorii și spectatorii care îi ascultă sunt victime ale propagandei lor. Fiind cu toții vizați de mânia lui Dumnezeu, această orbire generalizată îi conduce să favorizeze escaladarea războinică ce va veni să-i distrugă. Rusia nu este legitimă în agresiunea sa împotriva Ucrainei libere și independente, dar de când pământul a născut bărbați și femei, cel mai puternic și-a impus legea asupra celor mai slabi. Și în lumea occidentală desprinsă de Dumnezeu, am început să visăm la o ordine definitiv stabilită, destinată să fie recunoscută de toate popoarele pământului. Dar între vis și realitate există o prăpastie. Astfel se va împlini pe deplin proiectul distructiv pe care Dumnezeu îl numește „*a șasea trompetă*”, prin care pune capăt „*timpului națiunilor*”; și după ea, „*a șaptea trâmbiță*” îi va anihila pe ultimii rebeli „*supraviețuitori*” prin revenirea glorioasă a Domnului și Învățătorului

nostru divin, Iisus Hristos, alias Mihail, în primăvara anului 2030, adică la 2000 de ani - 14 zile după răstignirea sa la Paște, în anul 30.

Astfel, odată cu aceste ultime două „*trâmbițe*” vin doi „**Atila**” în spatele cărora „iarba nu va mai crește”. Primul este pământesc; al doilea este ceresc și divin. Odată cu primul, distrugerea va fi efectuată de bombe nucleare și, în acest sens, trebuie să clarific că, nefiind încă adventist, deja în lectura mea a Apocalipsei 13:13, Duhul lui Dumnezeu mi-a permis să înțeleg că actorul acțiunilor citate au fost Statele Unite ale Americii: „*Ea a făcut minuni mari, chiar făcând să coboare foc din cer pe pământ în fața oamenilor*”. Acest „foc din cer” a fost folosit împotriva Japoniei asupra celor două orașe Hiroshima și Nagasaki și a oferit Statelor Unite victoria și dominația pământească. Dar această dominație nu a putut fi completă din cauza opoziției politice și economice permanente a Rusiei. Această problemă va fi, așadar, rezolvată atunci când Statele Unite vor distruge teritoriul rusesc. Însă, din păcate pentru Europa Occidentală, această decizie va fi luată de americani înainte sau după ce rușii vor fi devastat și distrus Europa și capitalele sale, inclusiv în special Parisul, pe care Dumnezeu îl desemnează drept ținta privilegiată a mâniei Sale, fiind prima națiune atee din istoria omenirii, după ce a fost primul susținător militar al dușmanului său, religia romano-catolică papală. Această lecție apare în Apocalipsa 11:7, unde Dumnezeu desemnează Parisul sub numele simbolice de „**Sodoma și Egipt**”, adică imaginea tipică a **urâciunii sexuale** pe care Dumnezeu o pedepsește cu „foc din cer” pe vremea lui Avraam și cea a **păcatului**: „*Și trupurile lor moarte vor fi în piața cetății celei mari, care se numește spiritual Sodoma și Egipt, unde și Domnul nostru a fost răstignit.*”

Rămâne să vă explic cum au fost pregătite treptat reacțiile actuale ale țărilor Europei Occidentale. Primele două războaie mondiale au avut deja cauze naționaliste și dorințe de expansiune din partea dominatorilor succesivi, pentru primul război din 1914-1918, împăratul german Wilhelm al II-lea și pentru al doilea, cancelarul german Adolf Hitler. După acest al doilea război, națiunile europene încă independente aveau ochii îndreptați spre întreaga lume, iar liderii erau conștienți și respectați pentru diferențele și opiniile fiecărui popor, ale fiecărui grup etnic reprezentat pe pământ. Apoi, învingătorul american a organizat pactul NATO, oferind astfel protecția sa țărilor membre cu condiția ca acestea să accepte să respecte legile sale comerciale și principiile culturale. Intrând în această protecție, țările membre au intrat într-o bulă protejată și au pierdut din vedere dreptul la independență totală al celorlalte țări care populează pământul. An de an, autoritatea NATO s-a afirmat, mergând până la a-și acorda dreptul de a interveni în țări care nu sunt membre ale pactului său. Așadar, jucând rolul de mediator, de polițist al lumii, acest NATO a intervenit pentru a „rezolva conflicte”, dar în realitate pentru a-și impune autoritatea. Astfel, NATO a reconstituit dominația autoritară a Romei republicane antice, care și-a trimis legiunile armate să intervină succesiv spre „**sud**”-ul său, luptând împotriva Cartaginei, apoi spre „**est**”-ul său, colonizând Grecia și colonizând Palestina, „**cea mai frumoasă dintre țări**”, conform învățăturii profetite în Daniel. 8:9: „*Dintr-unul dintre ele a ieșit un corn mic, care s-a mărit mult mai mult spre miazăzi și spre răsărit și spre cel mai frumos dintre țări.*” Astăzi, națiunile

membre NATO nu înțeleg că Rusia și multe alte popoare și națiuni ale pământului nu acceptă cultura și autoritatea acestui NATO occidental. La fel cum romanii nu au acceptat să recunoască dreptul la independență al popoarelor pe care le-au cucerit, inclusiv galii și Anglia. O a doua capcană a fost întinsă de Dumnezeu pentru popoarele creștine necredincioase prin construirea alianței europene. Îi datorăm impunerea unei singure gândiri, formatată după modelul aprobat de SUA. Iar nevoia actuală a Germaniei pentru acord și angajamentul american de a furniza propriile tancuri „Leopard” Ucrainei este cea mai bună dovadă a acestui lucru. SUA au reușit să transforme țările europene în vasali servili, ascultători numai de voința sa. Acest lucru confirmă deja împlinirea iminentă a rolului lor de „*fiară care se ridică de pe pământ*”, conform Apocalipsei 13:11: „*Și am văzut o altă fiară ridicându-se din pământ*” *pământ și avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un dragon*. „Această «*fiară*», întruchipată de protestantismul apostat american, care a devenit persecutorul adversarilor săi, are proiectul de a imita «*prima fiară care se ridică din mare*»; prin urmare, îi putem atribui acest text care exprimă în versetul 4 gândul apărătorilor săi: «*Și s-au închinat dragonului, pentru că dăduse putere fiarei; și s-au închinat fiarei, zicând: Cine este ca fiara și cine poate face război cu ea?* »” Adaptat la situația noastră actuală, acest verset devine: «**Cine este această Rusie care îndrăznește să lupte împotriva fiarei?** »” Înainte ca Rusia, Irakul, Serbia și Libia să plătească prețul opoziției față de «*fiara*» NATO construită de SUA. De data aceasta, este rândul membrilor NATO să plătească pentru abuzul de autoritate de către așa-numitul lor regim «democratic». Dumnezeu a încredințat această sarcină Rusiei, care a rămas liberă și independentă... și foarte puternică, ca număr și arme nucleare, să joace acest rol de ultimul «Attila» uman de pe Pământ.

În așteptarea celei mai rele, tânărul președinte al Ucrainei, Volodimir Zelenski, deși evreu, pune perfect în practică acest mesaj exprimat de Iisus Hristos: „*Cereți și vi se va da*”. El face astfel o captură miraculoasă și obține din tabăra occidentală finanțe, uniforme de luptă, muniții, antrenament militar, rachete, tunuri, încă din 6 februarie promisiunea livrării de tancuri grele și astăzi cere avioane, în curând bărci și de ce nu bombe atomice?

În ambele tabere opuse, conflictul din Ucraina este comparat cu cel de-al Doilea Război Mondial. În tabăra rusă, sosirea tancurilor Leopard germane pe teren reînvie amintiri despre invazia tancurilor Panzer purtând crucea nazistă germană, iar în tabăra europeană, agresiunea rusă împotriva Ucrainei este comparată cu atacurile succesive ordonate de Adolf Hitler. Este adevărat că au multe lucruri în comun, în primul rând faptul că amândoi acționează fără să știe că sunt folosiți de Dumnezeu pentru a pedepsi infidelitatea creștinilor occidentali. În al doilea rând, în ambele cazuri - Sudetele, Polonia și, în zilele noastre, Ucraina - teritorii pierdute sunt revendicate și trebuie recuperate. Dar firea celor doi lideri este foarte diferită și opusă; așa cum Hitler era furios și țipa, Putin este calm și grijuliu, hotărât și răbdător. De aceea, începutul războiului nu poate fi atribuit exclusiv omului care acționează. Deasupra lor stă Dumnezeu și este doar o lucrare divină pe care o îndeplinesc cu caracterele lor opuse. Găsim o dovadă a acestui lucru în acest text din Ezechiel 38:4, unde Dumnezeu îi spune conducătorului Rusiei: „***Te voi scoate afară și-ți voi pune cârlige în falci; te voi scoate afară*** ,

*pe tine și toată armata ta, cai și călăreți, toți îmbrăcați magnific, o ceată numeroasă purtând scut și pavăză, toți mânuind săbii ”; contextul acestei acțiuni este definit de întoarcerea evreilor în țara lui Israel, conform versetului 8: „ **După multe zile, vei fi în fruntea lor; la sfârșitul anilor, vei porni împotriva țării ai cărei locuitori, scăpați de sabie, vor fi adunați dintre multe popoare pe munții lui Israel**”. mult timp părăsiți ; retrași din mijlocul **popoarelor, toți vor fi în siguranță în casele lor** .*

Evreii și venirea lui Mesia

Este util și foarte interesant să înțelegem interpretarea pe care evreii au putut-o da lecturii lui Daniel 11, în timpul vechiului legământ. Căci pe vremea lui Daniel, evreii așteptau deja venirea lui Mesia și pentru ei această venire era unică și definitivă. Într-adevăr, era necesar ca Isus să se lase răstignit pentru ca cunoștința celei de-a doua veniri a Sa pentru glorioasa Sa întoarcere să poată fi revelată de către el slujitorilor Săi creștini. Vom vedea că Dumnezeu a ascuns într-adevăr această dublă venire.

Progresia capitolului 11 din Daniel ne conduce la versetul 21, care tratează domnia regelui grec seleucid Antioh al IV-lea Epifanes. Continuând textul, în versetul 30, profeția evocă aspră persecuție pe care a aplicat-o poporului evreu în anul 168 î.Hr.: „ *Corăbii din Chitim vor veni împotriva lui; descurajat, se va întoarce. Apoi, furios împotriva legământului sfânt, nu va rămâne inactiv; la întoarcere, își va îndrepta privirile asupra celor care au părăsit legământul sfânt. Armate vor apărea la porunca lui; vor profana sanctuarul, cetatea, vor face să înceteze jertfa neîncetată și vor așeza urâciunea pustiirii.* ” Ignorând subtilitățile divine care plasează succesiunea papală după evocarea acestui rege, evreii vremii au interpretat „învierea lui Mihail” de la sfârșitul capitolului ca anunțarea singurei veniri a lui Mesia pe care Scripturile le-o anunțau. Și vă reamintesc că nimeni înaintea mea nu a fost luminat de Duhul lui Dumnezeu să înțeleagă subtilitatea montajului profetic care se bazează pe paralelizarea învățăturilor din capitolele 2, 7 și 8 ale cărții lui Daniel. Tabelele pe care le-am produs fac evidentă această interpretare biblică exclusivă. Aceste lucruri fiind împlinite după 1980, putem înțelege că evreii nu ar fi putut cunoaște existența acestor subtilități de la început. Acest lucru este cu atât mai adevărat cu cât, conform cuvintelor lui Dumnezeu adresate lui Daniel de către îngerul Gabriel, înțelegerea cărții sale a fost păstrată și rezervată pentru timpul sfârșitului, conform lui Daniel. 12:9: „ *El a răspuns: Du-te, Daniele, căci aceste cuvinte sunt ținute secrete și pecetluite până la vremea sfârșitului.* ” Și pentru a confirma această alegere a lui Dumnezeu, cartea lui Daniel a fost clasificată și plasată în Biblia Evreilor, Tora, alături de cărțile istorice, în timp ce conținutul ei merita să fie alăturat cărților profetice precum Isaia, Ieremia... etc. A fost necesar ca Isus însuși să menționeze numele lui Daniel numindu-l „profet”, astfel încât această carte să-și găsească locul alături de cele ale celorlalți profeti din istoria biblică și aceasta, numai în versiunile creștine ale Bibliei. Căci, într-adevăr, Isus a declarat în Matei 24:15: „ *De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel* , stând în locul

sfânt, - cititorul să înțeleagă! -” Am aflat cum alegerea cuvintelor și a expresiilor folosite în Biblie este precisă și revelatoare. Și în aceste cuvinte rostite de Isus Hristos, observ expresia „**cititorul să înțeleagă!**”; Și aceste cuvinte sunt repetate în Apocalipsa 1:3: „*Ferice de **cel ce citește** și de cei ce ascultă cuvintele proorociei și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape.*” Evident, cuvintele lui Isus vizau dincolo de apostolii și discipolii săi contemporani, către slujirea mea profetică programată pentru timpul sfârșitului. Și în momentul împlinirii acestei slujiri, Isus mi-a dedicat această „fericire”: „Ferice de cel ce citește”. Și pot mărturisi despre această fericire pe care mi-o dăruiește permițându-mi să înțeleg toate subtilitățile ascunse în Revelația sa profetică biblică. Ca urmare a acestei lumini care mi-a fost dată, sunt „fericit” să ofer și să împărtășesc acest mesaj divin „*celor ce aud*” și pot astfel „păstra” concret învățăturile adevărului biblic divin.

Cartea lui Daniel a devenit interesantă abia în 1816, când William Miller, profetul, a găsit în ea baza anunțului său profetic că Iisus Hristos se va întoarce în primăvara anului 1843, apoi în toamna anului 1844. Până la această primă dată, 1816, această carte a fost ignorată pe rând de evrei și creștini. Și de la acea dată, așa cum Dumnezeu îi profețise lui Daniel, cunoașterea învățăturii sale a „**crescut**” treptat. Citim în Daniel 12:4: „*Tu, Daniele, ține secrete aceste cuvinte și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului . Atunci mulți o vor citi și cunoașterea va crește .*” Aceasta ne permite să înțelegem că textul biblic ne prezintă mai multe „**timpuri de sfârșit**” pentru a deruta înțelegerea mesajului său. Primul „**vrem al sfârșitului**” se referă la domnia regelui persecutor Antioh al IV-lea Epifan în jurul anului -175, în Daniel 11:27: „*Cei doi împărați vor căuta în inimile lor să facă rău și la aceeași masă vor spune minciuni. Dar nu vor reuși, pentru că sfârșitul nu va veni până la vremea hotărâtă .*” Al doilea „**vrem al sfârșitului**” pare să-l preocupe încă pe acest rege grec, dar evocă deja o generalitate care privește credința creștină a Noului Legământ: versetul „*Unii dintre înțelepți vor cădea, ca să fie curățiți, purificați și albiți , până la vremea sfârșitului, căci acesta nu va veni până la vremea hotărâtă .*” Prin acest dublu sens, acest verset favorizează în mod înșelător ideea prelungirii țintei domniei regelui grec. Acest lucru îi va determina pe evrei să interpreteze ridicarea lui Mihail ca o singură și unică venire a așteptatului Mesia. Un al treilea „**timp al sfârșitului**” vizează lucrarea istorică desfășurată de William Miller, fondatorul mișcării „adventiste”, între 1816 și 1844. Un al treilea „**timp al sfârșitului**” se referă la timpul lucrării mele desfășurate între 1980 și 2030. De data aceasta, este citat clar în Daniel 11:40: „*Și la vremea sfârșitului, împăratul de la miazăzi va împinge împotriva lui. Împăratul de la miazănoapte va veni împotriva lui ca o furtună, cu care, călăreți și multe corăbii; va veni în interiorul țării și va da pe dinafară ca un torent și va da pe dinafară .*” Și ca dovadă a acestei interpretări, găsim în versetul 42 Egiptul în tabăra vestică lovit de împăratul rus de la miazănoapte: „*Își va întinde mâna împotriva țărilor, și țara Egiptului nu va scăpa.*” „Și lucrul a devenit consistent cu acest anunț profetic abia în 1979, data la care Egiptul a făcut o alianță cu Israelul și aliații săi occidentali, în SUA, la «Camp David». Profeția a devenit astfel interpretabilă abia din anul precedent

botezului meu de către instituția adventistă de ziua a șaptea din Valence sur Rhône, în Franța.”

Adevărurile ferm stabilite pe textul biblic original, ebraic și grecesc, pun sub semnul întrebării foarte multe învățături moștenite în mod tradițional. Așa că Isus poate spune despre moștenirea adventistă din 1844 că aceasta nu mai are valoare în mesajul său adresat Bisericii sale pentru epoca „laodiceeană”, conform Apocalipsei 3:17: „ *Pentru că zici: **Sunt bogat și m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic**; și **nu știi că ești nenorocit, nenorocit, sărac, orb și gol** ...* ”. Dacă ultima instituție creată de Isus Hristos se află într-o astfel de stare spirituală, cu atât mai mult pentru evreii din Vechiul Legământ pe care Isus îi desemnează în mod deschis drept „ *sinagoga Satanei* ” în Apocalipsa 2:9: „ *Știu necazul tău și sărăcia ta (măcar că ești bogat) și defăimarea celor ce zic că sunt iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei* ”. și 3:9: „ *Iată, îi voi face pe cei din sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să știe că Te-am iubit.* ” Observ, în treacăt, această dublă referire la numărul 9, de care se tem evreii din cauza zilei 9 Av, care a fost adesea marcată pentru ei de evenimente dramatice catastrofale pentru națiunea și grupul lor etnic.

Această reflecție preliminară ne permite să înțelegem mai bine statutul spiritual pe care Dumnezeu a putut să-l dea Legământului său antic sau prim, în care întregul său plan mântuitor era prezentat doar în forme simbolice. Și în absența unor explicații cu privire la semnificația dată acestor simboluri, evreii din vechiul Legământ credeau în mod fals că riturile lor religioase erau destinate să fie practicate perpetuu pe pământ. Cu toate acestea, știm astăzi, și încă din vremea apostolilor lui Isus Hristos, că aceste rituri evreiești erau doar umbre ale realității împlinite numai în El: Isus Hristos. Din această observație, vom înțelege mai bine acest verset care îi privește din Isaia 9:2: „ **Poporul care umbla în întuneric a văzut o mare lumină; peste cei ce locuiau în țara umbrei morții a strălucit o lumină.** ” Acest verset profețește prima venire a lui Hristos care a declarat „ **Eu sunt lumina** ” în Ioan 8:12: „ *Isus le-a vorbit din nou, zicând: « **Eu sunt lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții**».* Acest verset confirmă trecerea „ **de la întuneric la lumină** ” a aleșilor Săi; care se realizează prin schimbarea Legământului divin; Noul fiind zidit doar pe ispășirea păcatelor aleșilor săi, ceilalți răscumpărați nealeși, necredincioșii și necredincioșii, vor trebui ei înșiși să plătească prin „ **moartea** ” lor „ **plata păcatului** ”, în conformitate cu acest verset din Romani 6:23: „ **Căci plata păcatului este moartea; dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru** ”.

Datorită valorii pe care o acordau jertfelor de animale, care erau pur simbolice pentru el, Dumnezeu l-a pus pe Daniel să profețească în Daniel 9:27 încetarea oficială a riturilor sacrificiale ale cultului ebraic: „ *El va face un legământ tare cu mulți timp de o săptămână și jumătate din săptămână va face să înceteze jertfa și ofranda; pustiitorul va săvârși cele mai urâte lucruri, până când nimicirea și ceea ce a fost hotărât vor cădea peste pustiitor.* ” Fundamentele normei Noului Legământ au fost astfel scrise și profețite ferm și oficial din punct de vedere biblic.

Incapabili să-și imagineze adevăratul program de mântuire conceput de Dumnezeu, simbolul era considerat o realitate și un scop suprem. Trebuie spus că Dumnezeu nu le-a ușurat înțelegerea planului său de mântuire, pe care l-a ascuns cu grijă de ei. Mântuirea bazată pe ispășirea voluntară a lui Hristos a fost ținută secretă cu gelozie de Dumnezeu, deoarece constituia elementul cheie al luptei pe care a dus-o împotriva taberei diavolului. Acest lucru mă conduce la a trece în revistă, de exemplu, interpretarea dată acestui citat al lui Isus referitor la Avraam, din Ioan 8:56: „*Tatăl vostru, Avraam, s-a bucurat să vadă ziua mea; a văzut-o și s-a bucurat*”. Ce înseamnă „*ziua mea*” în acest verset și ce a „*văzut*” Avraam ca să se „*bucure*”? Acest cuvânt „*zi*” ales de Isus desemna „*ziua gloriei*” sale, aceea a triumfului său final în care Avraam însuși avea să fie înviat pentru a-și obține răsplata: viața veșnică. Într-adevăr, Domnul este întotdeauna foarte precis în alegerea cuvintelor sale. Astfel, în Isaia 61:1-3, acțiunile sale pentru cele două venituri ale sale sunt profețite în aceste cuvinte: „*Duhul Domnului YaHweh este peste Mine, pentru că YaHweh M-a uns să aduc **vești bune** celor smeriți; M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc prinșilor de război eliberarea și prizonierilor de război slobozirea; să vestesc anul de îndurare al lui YaHweh și ziua răzbunării Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei ce jignesc; să dau celor ce jignesc în Sion, să le dau podoabă în loc de cenușă, undelemn de bucurie în loc de jale, haina laudei în loc de duhul greutății, ca să fie numiți pomi ai dreptății, o sădire a lui YaHweh, ca să fie glorificați de El*.” Structura acestor trei versete dezvăluie succesiv acțiunile îndeplinite de Isus pentru prima sa venire, apoi, după ce a evocat cuvintele „*ziua răzbunării*”, al treilea verset profețește acțiunile sale pentru a doua sa venire vizibilă de către ființele umane. Definește această „*zi*” ca o „*zi de*” „*răzbunare*” împotriva dușmanilor Săi, persecutorii aleșilor Săi. Apoi, El profețește glorificarea celor mântuiți, vii și înviați, glorificați prin primirea unui corp ceresc. Putem observa în primul verset menționarea „*vestii bune*”, care este sensul cuvântului Evanghelie citat în Noul Legământ pentru a desemna lucrarea mântuitoare a lui Isus Hristos. Acțiunile lui Isus au fost îndeplinite literal și spiritual, deoarece vindecările Sale au vizat atât bolile fizice, cât și păcatul care ține captive sufletele aleșilor Săi. El a vindecat ambele feluri de boli, dar a dat o valoare mai mare acțiunii Sale spirituale care, eliberând de diavol și de păcat, a adus viață veșnică aleșilor Săi.

Forma de cunoaștere pe care Dumnezeu a dat-o aleșilor Săi de-a lungul timpului este de mică importanță. Motivul selecției lor a fost întotdeauna doar dragostea pe care au avut-o pentru Creatorul lor. Pentru că L-a iubit pe Dumnezeu cel Viu, bătrânul Enoh a vrut să umble cu El, cu credință, în cei 300 de ani ai vieții Sale pământești. Și după el, Noe, și după el Avraam, Ilie, Iov, Daniel... și toți cei ale căror nume au fost scrise de Dumnezeu în cartea Sa a vieții. Toți L-au iubit nebunește pe Dumnezeu, adevărul Său, legile Sale, rânduielile Sale, poruncile Sale și conceptul Său de fericire, care poate fi realizat doar în caractere formate după chipul Său revelat în Isus Hristos: lepădare de sine, simțul slujirii și al sacrificiului, simțul împărtășirii și acceptării disciplinei întruchipate prin ascultarea perfectă de toate rânduielile Sale.

Înțelegerea adevărului divin nu depinde de om, ci numai de Dumnezeu. Isus spune, în Apocalipsa 3:7: „*Îngerului bisericii din Filadelfia scrie-i: «Iată ce*

zice *Cel Sfânt, Cel Adevărat, care are cheia lui David, care deschide și nimeni nu închide și închide și nimeni nu deschide* » . El citează acest verset din Isaia 22:22: „ *Voi pune pe umărul Lui cheia casei lui David; când va deschide El, nimeni nu va închide ; și când va închide El, nimeni nu va deschide* ”. În spatele imaginii „ *cheii lui David* ” se află principiul inteligenței spirituale pe care Dumnezeu o închide sau o deschide după bunul plac în creaturile Sale. Prezentând această „ *cheie* ” ca fiind plasată pe „ *umărul* ” lui Mesia anunțat, Dumnezeu face aluzie și la cruce, sau la „patibulum”, pe care Isus l-a purtat pe umăr până când slăbiciunea sa nu i-a mai permis să facă acest lucru. Apoi a fost înlocuit, iar Simon din Cirene l-a dus pentru el până la poalele Muntelui Golgota, unde a fost răstignit. „ *Cheia lui David* ” reunește în imaginea sa mântuirea obținută prin har și deschiderea inteligenței adevăraților aleși selectați de Dumnezeu. Această „ *cheie* ” permite, de asemenea, „accesul” la împărăția cerească pregătită de Dumnezeu pentru aleșii pe care El îi va mântui. Ei vor fi luați de pe pământ în ziua venirii Sale glorioase, pentru a intra, în ziua aceea, în veșnicia vieții cerești.

mărturia lui Isus Hristos ” inimitabilă, unică și oficială .

Întrucât Dumnezeu a găsit doar doi bătrâni, un bărbat și o femeie, Simeon și Ana, vrednici să-l recunoască în pruncul Isus pe Mesia lor mântuitor, este logic ca restul evreilor, considerați nevrednici de această onoare de către Dumnezeu, să dea Scripturilor o interpretare falsă. Astfel, acest capitol admirabil și sfânt din Isaia 53, unde Dumnezeu dezvăluie destul de clar misiunea suferindă a lui Mesia Isus, a fost și rămâne distorsionat de evrei care se pun în rolul celui care este persecutat pe nedrept și sacrificat. Raționamentul lor avea sens. Nu erau ei membrii singurului popor ales de Dumnezeu pentru a-l reprezenta pe Israelul Său printre toate națiunile pământului? Prin urmare, acest popor se vedea pe sine ca martiri sacrificați pentru a ispăși păcatele întregii omeniri. Putem înțelege atunci dificultatea sa de a recunoaște, în „ *Mielul lui Dumnezeu* ” numit Isus, gloriosul și puternicul Mesia pe care îl așteptau să-i elibereze de sub dominația romanilor duri și cruzi care le ocupau pământul național.

Insist asupra importanței acestui lucru care trebuie bine înțeles și primit. Nu este anormal ca misterele profețite să nu fie înțelese de ființele umane. Deoarece această înțelegere este dată de Dumnezeu doar oamenilor pe care El însuși îi alege să-i lumineze ca slujitori profeți și am văzut în Apocalipsa 1:3 că lumina Sa pătrunde în umanitate printr-un singur om pe care Duhul îl desemnează drept „ *cel care citește* ”. Din această persoană luminată Dumnezeu își va extinde lumina comunicând-o celorlalți slujitori însetați ai Săi care veghează și așteaptă sosirea răspunsurilor pe care doresc să le obțină de la El. Există, desigur, o limită a răspunsurilor divine care sunt acordate doar pentru lucrurile pe care El consimte să le dezvăluie; dincolo de această limită, Dumnezeu își păstrează secretele. În Isaia 29:11, Duhul ne permite să înțelegem că El dăruiește în mesaj profetic verbului a citi sensul descifrării și înțelegerii clare a ceea ce voința Sa codifică printr-o bază pur și strict biblică, ceea ce face ca mesajul meu descifrat să fie o moștenire binecuvântată a credinței protestante, autorul expresiei „Scriptură și numai Scriptura”. Iată ce spune Isaia 29:11-14: „ *Toată descoperirea aceasta este pentru voi ca cuvintele unei cărți pecetluite, care este dată unui om care știe să citească și zice: «Citește aceasta!» El răspunde: «Nu pot, pentru că este*

pecetluită;»” Sau ca o carte dată unui om care nu poate citi, spunând: Citește aceasta! Și el răspunde: Nu pot citi. » Dumnezeu denunță apoi falsa iubire arătată față de el, care justifică această incapacitate de a înțelege misterele sale revelate: « *Domnul a zis: Când acest popor se apropie de Mine, mă onorează cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine și frica pe care o au de Mine este doar un precept al tradiției omenești. De aceea, voi lovi din nou acest popor cu semne și minuni; și înțelepciunea înțelepților lui va pieri și inteligența oamenilor lui pricepuți va dispărea ».*

Așadar, prin numele lui Isus Hristos, fie lăudat și preamărit Dumnezeu cel viu pentru darul său cel mai prețios: înțelepciunea sa divină!

Confuzie romană

Roma, Roma și Roma! Poate credeți că sunt fixat pe ea, și chiar sunt, dar ca să înțelegeți ce vreau să spun, uitați-vă la ce spune Dumnezeu despre ea în Apocalipsa 18:23-24: „ *Lumina unei lămpi nu va străluci în tine și glasul mirelui și al miresei nu se va auzi în tine ; căci negustorii tăi erau oamenii mai mari ai pământului și toate neamurile au fost amăgite de vrăjitoriile tale; și sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost uciși pe pământ s-a găsit în ea .* ” Observați mai întâi ultima propoziție a acestui mesaj: „ *și sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost uciși pe pământ s-a găsit în ea .* ” Și cel mai uimitor lucru este că această acuzație este pe deplin justificată. Așadar, înțelegeți că înaintea mea Cel Atotputernic și-a fixat Duhul divin împotriva „ei”. Și vă voi explica cum este perfect justificată această acuzație.

Roma s-a născut oficial în 753 î.Hr. A fost o monarhie până în 510 î.Hr. În acea perioadă, o revoluție a răsturnat monarhia pentru a instaura Republica. Și aici găsim un punct comun cu istoria Franței, care a fost guvernată de monarhie până în 1789 și 1992, anul proclamării Republicii. După ce a încercat succesiv diverse tipuri de guvernare, consulatul, dictatura, triumviratul, a devenit imperială în momentul nașterii lui Isus Hristos; primul său împărat a fost Cezar August din familia extrem de bogată Iulius, unchiul său fiind celebrul Iulius Cezar, asasinat de o conspirație a senatorilor republicani. Această dominație imperială romană a fost impusă tuturor popoarelor învinse și cucerite. Legile și cultura romană au fost impuse tuturor locuitorilor imperiului. Lăsând tuturor o gamă largă de opțiuni de cult religios, diavolul care a inspirat această putere romană a atras mânia poporului împotriva grupului religios al primilor creștini acuzați că ar fi dat foc Romei, când instigatorul acestei acțiuni nu a fost altul decât însuși împăratul demonic Nero. Găsim aici prima formă de „calomnii” aduse împotriva poporului lui Isus Hristos; calomnii pe care Dumnezeu le impută evreilor din „sinagoga Satanei”, a căror gelozie și răutate i-au determinat să se organizeze împotriva Bisericii lui Hristos, acuzații mincinoase care au sfârșit prin a aduce roade amare pentru slujitorii lui Dumnezeu în Isus. Pentru a amuza și a potoli mânia poporului, Nero i-a devorat de vii de fiare sălbatice în arena sa de la Colosseum, în Roma sângeroasă. Roma îl răstignise deja pe capul Bisericii lui Dumnezeu, Isus Hristos, pe 3 aprilie 30, și pe mulți alții după el. Și între anii 65 și 68, chiar în Roma, noua

comunitate de sfinți a suferit morți masive din mâna romanilor. Observați, deja, că aceste fapte justifică afirmația făcută de Isus în Apocalipsa 18:24: „*și pentru că în ea s-a găsit sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost junghiați pe pământ*”. Dar aceste lucruri priveau doar acțiunile Romei, care devenise recent imperială.

De-a lungul timpului, Imperiul Roman și-a pierdut unitatea și puterea începând cu anul 395. Din 313, imperiul este condus de Constantin I^{cel Mare}. Acesta a preferat să locuiască în Constantinopol, fostul Bizanț luat de la turci, pe care îl înfrumusețase și îl lărgise. În Roma însăși, credința creștină legalizată de împărat a divizat mai mult decât a unit, deoarece, începând cu anul 321, abandonarea Sabatului sfințit de Dumnezeu, prin ordin și decret imperial, a plasat acest creștinism într-o situație de păcat împotriva lui Dumnezeu. Rodul blestemului a luat atunci forma dezunității și opoziției. Certurile doctrinare i-au pus pe oameni unii împotriva altora. Marea majoritate a noilor creștini falși „convertiți” s-au supus decretului imperial și au făcut din prima zi a săptămânii, consacrată de păgâni închinării lor la „venerabilul Soare neînvins”, ziua de odihnă religioasă săptămânală. În această perioadă de libertate religioasă s-a născut și a câștigat putere doctrina romano-catolică, care nu era încă papală. În tot imperiul, comunitățile creștine au numit un lider local recunoscut pentru cunoștințele și capacitatea sa de a-și justifica credința drept „episcop”. Și toți acești episcopi se întâlneau pentru a-și confrunța opiniile. Însă deja, episcopul Romei se bucura de un prestigiu superior, deoarece își practica credința în prestigiosul oraș Roma, anticul oraș imperial care guverna întregul imperiu. Prin urmare, acest sediu al autorității romane avea să dea supremație naturală concepției religioase recunoscute în acest oraș: Roma.

În acea vreme, când era deja lovită de blestemul păgân al „zilei soarelui”, această religie romano-catolică a obținut sprijinul primului rege al francilor, Clovis însuși convertit la catolicism de soția sa, Clotilde. În zelul său religios, el și-a oferit sprijinul militar cauzei episcopului Romei și va veni la Roma pentru a-l apăra împotriva dușmanilor săi locali, lombarzii. Acestui ajutor, care i-a fost oferit pentru prima dată, îi datorează Franța porecla de „fiica cea mare a bisericii”. Și acest titlu, pe care toată lumea îl cunoaște, justifică revelația lui Dumnezeu care ne vorbește despre Roma, pe care o simbolizează prin numele „**Babilonul cel Mare**”, în Apocalipsa 17:5: „*Pe fruntea ei era scris un nume, o taină : Babilonul cel Mare , mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului.*” Această „*taină*” este cea a „*nelegiurii*” conform 2 Tesaloniceni. 2:17: „*Căci taina fărădelegii este deja la lucru; numai cel ce o mai ține trebuie să fie luat.*” Dacă Dumnezeu numește Biserica Romano-Catolică „mama curvelor”, curvele ei sunt fiicele ei și trebuie să le putem identifica, deoarece ele sunt cele care dau religiei aspectul ei de „confuzie” religioasă. Prin urmare, voi reveni în curând asupra acestui subiect.

A doua fază: Roma papală.

Între 533 și 538, Roma se afla sub ocupația ostrogoților. În această perioadă, vicleanul Vigilius, prieten al Teodorei, noua soție a împăratului Justinian Ier dorea să obțină guvernarea religioasă a imperiului și să unifice religia printr-o disciplină impusă în întregul imperiu tuturor locuitorilor săi. Acest mijloc de a pune capăt certurilor dintre diferitele opoziții religioase l-a sedus pe

împăratul Justinian, care a cedat cererii sale. Un decret l-a numit lider papal cu putere temporală; aceasta a constituit o mare noutate pentru credința creștină, care până atunci rămăsese liberă și tolerantă. Această falsă religie creștină este cea pe care Dumnezeu o va lua de acum înainte ca țință permanentă a războiului său, concretizată prin pedepsele a șapte plăgi principale și primare numite „trâmbițe”; primele șase fiind prezentate în Apocalipsa 8 și 9, iar ultima, „a șaptea”, fiind revelată în Apocalipsa 11:15. Dumnezeu îi adresează reproșurile sale în Dan. 7:8 până la 26. Amintiți-vă în mod special de acest verset 25, deoarece conține esența vinovăției sale: „*El va rosti cuvinte împotriva Celui Preaînalt, va omori pe sfinții Celui Preaînalt și se va gândi să schimbe vremurile și legile; și sfinții vor fi dați în mâna lui pentru o vreme, vremuri și jumătate de vreme.*”

Până la Revoluția Franceză, această dușmană religioasă a lui Dumnezeu, mascată de înfățișarea ei înșelătoare sau de eticheta creștină, a fost protejată și susținută de puterea militară a monarhilor francezi, câștigându-și astfel porecla de „fiica cea mare a bisericii”.

Să examinăm acum „*fiicele imodeste*” ale acestei „*mame imodeste*” romane. Aceste „*fiice*” sunt grupuri religioase care, deși s-au separat de ea de-a lungul istoriei sale, au păstrat totuși semne ale autorității sale. Iar prima religie creștină care și-a rupt legătura cu ea este astăzi această religie ortodoxă, care a moștenit totuși toate blestemele care au lovit Roma în momentul separării lor. Comparând doctrina lor religioasă, putem astfel vedea că sunt identice; prima „*fiică*” este după chipul „*mamei*” sale; aceeași practică de odihnă în „ziua soarelui”, redenumită duminică, aceleași culte idolatre îndreptate spre sfinții „*morți*”; reiese clar că cauza separării a fost doar o ceartă între lideri. Ortodocșii nu au vrut să se supună tutelei spirituale și temporale a Papei romane. Dar au stabilit cu toate acestea un lider ortodox numit Papă și chiar mai mulți, ceea ce se opune adevăratei doctrine care îl face pe „**Iisus Hristos singurul cap al Bisericii Sale**”, care privește doar adunarea spirituală a adevăraților săi aleși, ceea ce explică diferența. Din ^{secolul al XI-lea} până în prezent, ruptura dintre credința occidentală și credința răsăriteană a fost totală. Cele două religii se consideră încă dușmane și opun tabăra occidentală Rusiei. Însă ortodoxia este o copie identică a modelului său catolic. Ambele reproduc modelul păgân oriental al bonzilor care trăiesc în comunități închise în mănăstiri. Invocările și repetările rugăciunilor îi caracterizează, de asemenea. Bonzii folosesc chiar și „roți de rugăciune” pentru a-și înlocui rugăciunile. Și cunoscându-și statutul de loviți de blestem divin, rugăciunile catolice și ortodoxe au la fel de mult efect ca aceste „*mori păgâne*” cu Dumnezeu.

A doua fază: credința anglicană

În ^{secolul al XVI-lea}, o a doua „*fiică*” s-a desprins. Aceasta a fost religia anglicană. Și aici, din nou, scopul era să se elibereze de sub tutela Papei, dar de data aceasta, dintr-un motiv și mai puțin legitim, întrucât autorul acestei acțiuni, Henric al VIII-lea, a provocat ruptura acesteia, deoarece Papa nu a fost de acord să justifice divorțul său de soția sa legitimă, spaniola Caterina de Aragon, pentru că dorea să se căsătorească cu tânăra și atrăgătoare Ana Boleyn. Ajungem aici la culmea abominației. Imaginați-vă cum poate Dumnezeu să judece o religie creată pentru a justifica adulterul de către regele englez! Dar sub constrângerea și frica

puterii regale și a călăilor ei, masele populare nu au avut de ales și nici capacitatea de a judeca situația, iar în timp, anglicanismul a ajuns să amplifice „ **confuzia religiei romane** ”. Căci, pe lângă respingerea autorității papale, religia anglicană este și o copie exactă a modelului romano-catolic. Ea numește episcopi și un arhiepiscop, conducătorul anglicanismului, și o onorează, ca „ *mamă și surori* ”, pe falsa „divină” Maria, mama lui Hristos Iisus. Și aş dori să subliniez că anglicanismul i-a persecutat pe creștinii de credință protestantă reformată cu care este asimilat în mod greșit astăzi, ajungând chiar să-i alunge din Anglia, forțându-i să se exileze în America la bordul celebrei nave Mayflower.

Oficial, încă din secolul al XVI-lea, dar în realitate, încă din secolul al XII-lea, descoperirea textului biblic a stat la originea adevăratei doctrine a credinței creștine apostolice, iar perfecțiunea aplicării acesteia a caracterizat credința valdenzienilor care se refugiaseră în Piemontul italian. Logic, opera de Reformă doctrinară a luat denumirea de credință reformată sau credință protestantă. Dar până în secolul al XVI-lea, perfecțiunea valdeză dispăruse, iar Reforma propovăduită de călugărul german Martin Luther nu a restabilit Sabatul așa cum făcuse înaintea lui Peter Vaudès, numit Waldo, încă din 1170. Prin păstrarea odihnei săptămânale a falsei „Zile a Domnului” stabilite de Roma, religia protestantă a rămas o „ *fiică imodestă* ” a „ *mamei* ” sale romane . Religia protestantă s-a răspândit sub multiple confesiuni construite pe lideri, inclusiv genevezul Ioan Calvin, din care s-a născut calvinismul dominant în SUA. Toate aceste confesiuni diferite au favorizat și intensificat „ **confuzia romană** ”. Căci, susținute de Dumnezeu până în 1843, dincolo de această dată, cerința lui Dumnezeu privind restaurarea teologică și practică a sfântului Său Sabat din adevărata zi a șaptea, le-a făcut vrednice „ *fiice* ” ale „ *mamei* ” lor romane . În Apocalipsa 2:24-25, Dumnezeu adresează un mesaj în care evocă o imperfecțiune doctrinară a practicii sale religioase, făcând astfel aluzie la încălcarea adevăratului Său Sabat practicat întotdeauna de evrei, în toate timpurile și locurile. Isus declară: „ *Vouă, tuturor celor din Tiatira, care nu primiți această învățătură și care n-ați cunoscut adâncimile lui Satan, cum le numesc ei, vă spun: Nu vă pun nicio altă povară ; numai ce aveți, țineți până voi veni .*” Spunând „ *până voi veni* ”, Isus Hristos confirmă intrarea iminentă într-un timp în care așteptarea revenirii Sale va deveni o chestiune de viață spirituală sau de moarte. Prin participarea la renașterea „adventistă”, nume preluat din latinescul „adventus”, care înseamnă venire, între 1843 și 1844, în loc să se întoarcă, Isus intră în contact spiritual cu aleșii pe care îi selectează în aceste două teste succesive de credință, unde aleșii își demonstrează demnitatea prin dragostea pe care o au pentru adevărurile profetice propuse de Dumnezeu în Biblia Sa sfântă. În acest contact binecuvântat, Isus îi îndrumă spre restaurarea practicii odihnei Sabatului, „ *sfînșită* ” de Dumnezeu încă de la crearea lumii, conform Gen. 2:1-3, și amintită de a patra dintre aceste zece porunci poporului evreu din vechiul legământ. În această experiență, Sabatul își recapătă sensul de semn al aprobării divine pe care Biblia i-l dă în Ezechiel. 20:12 și 20: „ *Le-am dat și Sabatele Mele ca semn între Mine și ei , ca să știe că Eu sunt YaHweh, care îi sfîntesc.../... Sfînșiți Sabatele Mele și să fie un semn între Mine și voi , ca să știe că Eu sunt YaHweh, Dumnezeul vostru.*” Este important să înțelegem că dorința noastră de a onora „ *Sabatul* ” Său este

exclusiv lucrarea Duhului Sfânt care este activ în noi. Dumnezeu ne cercetează și ne cunoaște perfect și El este Cel care ne îndrumă spre adevărul Său și spre oamenii care îl poartă pentru El, pentru că i-a ales să fie depozitarii Săi. Datorită acestui rol de semn al aprobării Sale divine, „*Sabatul*” dat de Dumnezeu constituie un semn exterior al sfințirii Sale a celor chemați adevărați în vederea alegerii lor finale. Dar pentru ca Sabatul să capete acest sens de sfințire, cel chemat trebuie să se dovedească vrednic de el. Acolo, dragostea pentru adevărul biblic divin, și în special pentru adevărul profetic, favorizează alegerea celui chemat. Și pentru că această iubire totală este rară, Isus a spus în Matei 22:14: „*Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși*”. În Apocalipsa 9:1-12, sub simbolul „*trâmbiței a cincea*” sale, Isus imaginează profuzia de forme de protestantism universal de la sediul său mondial situat în SUA, comparându-și acțiunea cu „*un fum amețitor*”, în versetul 2: „*Și ea a deschis groapa fără fund. Și din groapă s-a ridicat fum, ca fumul unui cuptor mare; și soarele și văzduhul s-au întunecat din cauza fumului gropii*”. Dacă Dumnezeu însuși nu ar fi furnizat codul de transcriere pentru aceste imagini, mesajul ar fi indescifrabil. Dar el dă, în aceeași carte a Apocalipsei, că „*fumul*” simbolizează „*rugăciunile sfinților*”, „*soarele*”, lumina adevărată și „*aerul*”, domeniul de activitate al diavolului și al demonilor săi, conform celor scrise în Efeseni 2:1-2: „*Erați morți în greșelile și păcatele voastre, în care umblați odinioară, după cursul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, duhul care lucrează acum în fiii neascultării*”. Cele trei simboluri reunite dezvăluie că rugăciunile protestante inspirate de diavol umplu „*aerul*”, elementul ceresc al pământului în care, împreună cu demonii săi, evoluează și este activ pentru a domina mințile tuturor locuitorilor pământului; adevărații aleși ai lui Hristos, doar pentru că Isus îi protejează. Și acest mesaj va fi confirmat în versetul 11 din Apocalipsa 9, unde citim: „*Și aveau ca împărat peste ei pe îngerul abisului, al cărui nume în ebraică era Abaddon, iar în greacă era Apolion*”. Nu voi repeta aici studiul verset cu verset deja efectuat și prezentat în lucrarea „*Tâlcuiește-mi Daniel și Apocalipsa*”. Reamintesc aici câteva argumente de adevăr deosebit de precise și derutante pentru subiectele desemnate. În acest verset 11, Dumnezeu confirmă că, din 1843, a predat protestantismul universal diavolului, viitorul „*înger al abisului*”, adică Satana va fi, conform Apocalipsei 20:2-3, legat „ *timp de o mie de ani*” pe pământul pustiu care își va recăpăta numele de „*abis*”, deoarece după revenirea glorioasă a lui Isus Hristos, acesta va fi din nou pustiu, fără nicio formă de viață, așa cum a fost în „*prima zi*” a Creației, conform Gen. 1:2. Iar numele „*Distrugător*” pe care Dumnezeu i le dă „*în ebraică și în greacă*” sugerează utilizarea distructivă, nedreaptă și distorsionată a întregii Biblii scrise „*în ebraică*” pentru vechiul legământ și „*în greacă*” pentru Noul Legământ; aceasta, conform inspirației pe care diavolul și demonii săi o dau protestanților abandonați de Dumnezeu încă din 1843, data intrării în vigoare a decretului din Daniel 8:14.

„*Fîcele necurate*” ale „*mamei*” romano-catolice sunt atât de numeroase încât nu le pot enumera pe toate, dar Dumnezeu ne-a ușurat lucrurile, căci ne este suficient să știm că odihna săptămânală practică și justificată este duminica romană pentru a ști că se numără printre religiile afectate de blestemul acesteia. Apoi, acolo unde se practică Sabatul, trebuie demonstrată dragostea față

de adevăr. Căci numai practicarea Sabatului poate fi justificată prin simpla moștenire religioasă, așadar, fără dragostea față de adevărul profetic al Bibliei, Sabatul practicat nu are mai multă valoare decât practicarea duminicii romane. Și această situație este cea a evreilor după trup și a națiunii din anul 30 și cea a instituției universale numite „Advențiști de ziua a șaptea”, din anul 1994. A fost binecuvântată de la înființarea sa în 1863 în SUA și conform lui Apo. 3:16 „*vărsat*” de Isus Hristos, în 1994, în urma observației făcute de Isus Hristos care i-a testat credința profetică, prin anunțul revenirii sale pentru 1994, în biserica adventistă din Valence sur Rhône, în Franța. Astfel, în această primă fortăreață istorică franceză a adventismului de ziua a șaptea în această țară, liderii religioși și-au asumat riscul de a-și oficializa refuzul față de anunțul pe care li l-am prezentat încă din anul 1991, la sfârșitul căruia l-au îndepărtat dintre membrii lor, slujitorul inspirat al lui Isus Hristos care sunt și pe care îl demonstrez în aceste pagini pe care le scriu; lucrând în lumina Sa crescândă și în slujba Sa din 1980.

A patra fază: adventismul instituțional.

Din 1994, el a devenit „una dintre fiicele Babilonului celui Mare” prin aderarea la federația protestantă. Și această greșeală merită să fie bine argumentată.

Pentru a înțelege mai bine, trebuie să ne amintim că în vechiul legământ, Dumnezeu a mustrat aspru Israelul pentru alianța sa temporară cu Egiptul, un tip și simbol al păcatului. Această mustrare constituie un avertisment solemn adresat oamenilor, astfel încât să nu repete această eroare gravă pe care o pedepsește prin blestemul și respingerea sa. Cu toate acestea, în mare tăcere, negocierile cu autoritățile protestante au avut succes și abia la începutul anului 1995 oficialii adventiști au anunțat atașarea Adventismului de Ziua a Șaptea la Federația Mondială Protestantă. Pastorii și președinții lor regionali au ignorat conținutul exact și precis al Revelațiilor divine din Daniel și Apocalipsa, în care, tocmai, Dumnezeu își dezvăluie judecata asupra credinței protestante și cărora le declară din 23 octombrie 1844, data sfârșitului celei de-a doua așteptări a revenirii lui Isus, conform Apocalipsei 3:1: „*Ești considerat viu, dar ești mort*”, specificând: „*căci n-am găsit lucrările tale desăvârșite înaintea Dumnezeului meu*”. Astfel, intrând în alianța protestantă deja aliată cu credința catolică ecumenică, adventismul decăzut a făcut o alianță cu moartea.

Devenind adventist încă din Sabatul din 14 iunie 1980, am moștenit interpretările tradiționale transmise de slujitoarea Domnului Ellen Gould White. Dar explicațiile ei profetice au fost cele pe care Isus a vrut să le dea provizoriu în așteptarea timpului final al mării lumini. Și sunt încă condusă astăzi să pun la îndoială interpretarea celor trei mesaje citate în Apocalipsa 14:7-8-9 și 10. În mod tradițional, aceste mesaje au fost legate de cele două anunțuri ale revenirii lui Hristos pentru datele de primăvară 1843 și 22 octombrie 1844. Dar puteți vedea că mesajele primului și celui de-al doilea înger nu se referă la revenirea lui Isus Hristos. Interpretarea pe care o dau acestor două mesaje și chiar astăzi celui de-al treilea, este mult mai logică. De fapt, îngerii „se urmează” unul pe celălalt într-un sens spiritual de relație între mesajele date. Al doilea prezintă consecințele primului, iar al treilea, consecințele celui de-al doilea. Îmi dezvolt gândul: primul mesaj semnalează începutul unei judecăți din partea lui Dumnezeu asupra

credinței creștine așa cum este practică de protestanți în 1844: „*El a zis cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor.*” În mesajul său, acest înger desemnează practica Sabatului care, tocmai în textul celei de-a patra dintre Cele Zece Porunci, are ca scop să „*dau slavă*” marelui Dumnezeu creator conform Exodului 20:11: „*Căci în șase zile YHWéH a făcut cerul și pământul, marea și tot ce este în ele și S-a odihnit în ziua a șaptea; de aceea YHWéH a binecuvântat ziua Sabatului și a sfințit-o.*”

Cererea de restaurare a sfântului său Sabat are ca rezultat desemnarea Bisericii Romano-Catolice, care a legitimat abandonarea sa încă din 7 martie 321 și în 538, data la care a devenit papală. De aceea, al doilea înger o desemnează spunând despre ea: „*Și un altul, un al doilea înger, a urmat, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare, pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei sale!*” » În acest verset, națiunile care au fost făcute să bea vinul mâniei curviei Sale se referă la națiunile catolice, dar și la națiunile protestante care onorează și practică odihna Sa din prima zi, străvechea „ziua soarelui neînvins” pângărită de închinarea păgână. Vina este atât de gravă și mortală încât un al treilea înger urmează pentru a prezenta acest mesaj: „*Și un al treilea înger i-a urmat, zicând cu glas tare: «Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui și va fi chinuit în foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului* »”. Trebuie apoi să tragem toate consecințele acestui avertisment pe care Dumnezeu îl adresează protestanților, dar și adventiștilor înșiși, specificând în acest verset „*va bea și el*”. În acest mesaj puteți găsi un avertisment și consecința disprețului său. De aceea sunt condus astăzi să leg mesajul acestui al treilea înger de testul credinței adventiste din anul 1994, în care adventismul a pierdut harul lui Hristos care l-a desemnat „gol”. Iar atașamentul său față de federația protestantă îl face să ia un semn al autorității romane, ceea ce îl plasează în situația de neînviat de victimă destinată să sufere a doua moarte în lacul de foc; în conformitate cu avertismentul transmis de mesajul celui de-al treilea înger. În mesajul său, îngerul prezintă acțiunea de a lua un semn folosind acest verb la timpul prezent, care privește credința protestantă din 1843 și 1844 și adventismul oficial, de la începutul anului 1995, data alianței sale cu federația protestantă deja condamnată pentru ascultarea sa față de autoritatea romano-catolică. Această aplicare a mesajului celui de-al treilea înger la adventismul vomitat nu exclude, însă, aplicarea sa la contextul final al guvernării universale care va căuta să-i forțeze pe toți supraviețuitorii celui de-al Treilea Război Nuclear Mondial să onoreze Duminica Romană. Adventiștii cunoșteau în mod tradițional anunțul acestui test final al credinței atașat legii care făcea odihna de duminică obligatorie, dar nu știau că avertismentul îngerului al treilea îi va condamna mai întâi, încă din 1995, adică după testul credinței finalizat în 1994.

Să comparăm experiențele. În 1843 și 1844, batjocoritorii și indiferenții au știut să aștepte, cu înțelepciune și frică, până când datele anunțate au trecut pentru a condamna și a batjocori deschis credulitatea adventiștilor de ziua întâi, căci nu se puneau încă problema Sabatului, ci doar a anticipării glorioasei reveniri a lui

Isus Hristos. Când datele au trecut, adevărații adventiști au fost expulzați și respinși de membrii bisericilor lor, iar Dumnezeu i-a adunat pentru a forma, după adoptarea sfântului său Sabat, Biserica Sa Adventistă de Ziua a Șaptea. Dimpotrivă, în testul credinței bazat pe așteptarea revenirii lui Hristos în 1994, adventismul căldicel și formalist nu a așteptat să treacă data 1994 înainte de a condamna și respinge mesajul lui Dumnezeu, deoarece la sfârșitul anului 1991, cu trei ani întregi înainte de data prezentată, a ales să-l elimine pe mesager, confirmând respingerea definitivă a mesajului profețit. Și aici, din nou, mesajul lui Isus către Laodiceea prezintă răspunsul său la acest comportament odios. Și aici, el folosește timpurile prezent și viitor pentru verbele sale, care exprimă succesiv cauza și consecința acesteia: „ *Așadar, pentru că ești căldicel, nici rece, nici fierbinte, te voi vărsa din gura Mea.* ” Totuși, observația a fost făcută la sfârșitul anului 1991, iar consecința, vărsarea lui Isus, va veni trei ani mai târziu, la începutul anului 1995. Această vărsare este apoi confirmată de aderarea adventismului oficial la tabăra protestantă numită „ *morți* ” de Isus Hristos din 1844, în Apocalipsa 3:1: „ *Scrie-i îngerului bisericii din Sardes: Acestea sunt cuvintele celui ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Știu faptele tale. Știu că se spune că ești viu și că ești mort* ” „.

Adventismul oficial nu a putut învăța toate lecțiile oferite de revelațiile primite și transmise de sora noastră Ellen Gould-White. În interpretarea sa a celor trei mesaje îngerești, ea a specificat, în ceea ce privește comportamentul oamenilor față de anunțurile adventiste făcute de William Miller, că **Isus le-a dat îngerilor săi ordinul de a nu mai interacționa cu creștinii care respingeau și disprețuiau anunțurile proclamate de mesagerul său** . Aceeași judecată a căzut asupra adventismului oficial în 1995, din același motiv. Și deja acest mesaj transmis de Ellen Gould-White în scrierile sale mi-a confirmat înțelegerea declinului deja foarte ușor de înțeles al taberei protestante, prin cerința divină a Sabatului din 1843 și 1844. Dar pentru a realiza aceste lucruri, a trebuit să le dedicăm toată inima și sufletul nostru, mult timp și perseverență. Dar, de asemenea, a fost necesar să fim aleși și călăuziți de Isus Hristos sau de îngerul său Gabriel, tovarășul nostru în slujire care arată și el o renunțare completă la sine în slujirea sa pentru Dumnezeu în Isus Hristos.

În cei 2000 de ani dinaintea glorioasei Sale veniri, Iisus Hristos a experimentat fericirea în relația Sa cu cei mântuiți ai Săi doar în erele apostolică și adventistă, iar cauza acestei fericiri este ușor de identificat: în ambele ere, slujitorii Săi credincioși au ținut și au onorat sfântul Său Sabat. De aceea, întreaga Sa Revelație profetică este construită pe aceste două temelii: din anul 30 până în 321, sau 291 de ani, și din anul 1844 până în 2030, sau 186 de ani. Acestea sunt două ere în care „preoția Sa cerească **veșnică** ” și respectarea Sabatului Său, sfințit de la întemeierea lumii, au fost și sunt din nou recunoscute și onorate de către mântuiții Săi. De asemenea, aceste două perioade constituie „ *porțile* ” și „ *temeliile* ” „ *Noului Ierusalim* ”, imaginea simbolică a Alesului mântuit, în Apocalipsa 21:12 și 14: „ *Și avea un zid mare și înalt și douăsprezece porți. Și la porți doisprezece îngeri și nume scrise pe el, numele celor douăsprezece seminții ale copiilor lui Israel : .../...Zidul cetății avea douăsprezece temelii și pe ele douăsprezece numele celor doisprezece apostoli ai Mielului .* ” Între aceste două

perioade, uzurpatorul papal a deviat către sine onorurile și rugăciunile credincioșilor catolici și ale unei mari majorități a protestanților pe care Dumnezeu i-a judecat „**ipocriți**” în Daniel 11:34: „*Și când vor cădea, vor fi ajutați puțin și mulți se vor alătura lor în ipocrizie*.” Prin urmare, întreaga Apocalipsă trebuie analizată sub standardele doctrinare aplicate în aceste două epoci, deoarece între cele două, regimul „**păcatului**” stigmatizat și denunțat de Dumnezeu în Daniel... 8:12 a ajuns să domine religia creștină: „**Armata a fost izbăvită prin jertfa perpetuă, din cauza păcatului**; cornul a doborât adevărul și a prosperat în acțiunile sale.” Cuvântul „jertfă” nu este citat în textul ebraic original. Adăugat pe nedrept, acesta distorsionează sensul mesajului și sugerează contextul vechiului legământ, în timp ce Dumnezeu vizează prin mesajul său era creștină a Noului Legământ.

În momentul restaurării Sabatului, adică din 1844, conform Apocalipsei 7:2, Dumnezeu și-a întrepris lucrarea de „**pecetluire**” a **adevăraților săi aleși, care au descoperit, în opoziție cu „pecetea Dumnezeului celui Viu”** din Sabat, că duminica constituia principalul „**semn al fiarei**” citat în Apocalipsa 13:15: „*Și a făcut ca toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte*”. Observați această precizie, textul nu spune „semnul”, ci „**un semn**”; ceea ce sugerează că acest „semn” poate lua mai multe forme concrete, dar toate reprezintă un semn al autorității religioase romane și papale. În acest sens, odihna primei zile stabilită de Constantin este „un semn”, adorarea Mariei este „un semn”, adorarea sfinților este „un semn”, Liturgia Catolică este „un semn”... etc. Aceasta justifică condamnarea adventismului oficial care respinge lumina divină în 1991 și face alianță cu blestemata credință protestantă din cauza respectului său pentru ziua de odihnă romană; ceea ce determină adventismul oficial să își ia „pe mână și pe frunte un semn” al autorității romane; „pe mână” ca o lucrare și „pe frunte” ca un semn al propriei voințe și al alegerii personale responsabile.

Până la revenirea glorioasă a lui Isus Hristos, respectarea și respectarea „**odihnei de a șaptea zi sfințite**” de Dumnezeu, în Gen. 2:2-3, constituie, în profeție, „**pecetea Dumnezeului celui viu**”, dar Biblia dă un sens complementar acestei „**peceți a lui Dumnezeu**”. Citim în 2 Timotei 2:19: „... **Totuși, temelia tare a lui Dumnezeu stă în picioare, având această pecete: Domnul îi cunoaște pe cei ce sunt ai Lui; și: Oricine poartă Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege.**”

După aceste explicații, „**confuzia romană**” devine transparentă ca cristalul. „**Misterul fărădelegii**” este clar identificat.

Pe calea către guvernanta sa globală

Duminică, 7 decembrie 1941, la ora 10:00, ora aleasă pentru cultul religios protestant, Japonia a lansat un atac aerian împotriva bazei americane de la Pearl Harbor din Oceanul Pacific. Odată cu lansarea acestui atac, Japonia a declarat

oficial război Statelor Unite, încălcând regulile convenționale adoptate de Liga Națiunilor, organizată de Occident.

Americanii au fost ajutați în dezvoltarea lor de oamenii de știință evrei care fugiseră din Germania înainte de începerea celui de-al Doilea Război Mondial. Pe 6 și 9 august 1945, două bombe nucleare au fost aruncate asupra Hiroshimei și Nagasaki, forțându-i pe japonezi să recunoască victoria americană. Prinți buni, SUA aveau să ajute Japonia să se redreseze oferindu-i protectoratul lor; colonizarea minților americane începuse. Dar pentru a înțelege cum am ajuns aici, trebuie să ne întoarcem în 1944. Pe 6 iunie a acelui an, 1944, tabăra aliaților occidentali a debarcat în Normandia, pe plajele din nordul Franței. Rușii au intrat în Berlin pe 2 mai 1945, iar americanii au intrat la rândul lor două luni mai târziu. Liderii naziști au fost arestați și au fost judecați și spânzurați de tabăra victorioasă după senzaționalele procese de la Nürnberg, care au început pe 20 noiembrie 1945 și s-au încheiat pe 1 octombrie ¹⁹⁴⁶. Dar imediat ce au intrat în Berlin, americanii au evacuat „creierele cenușii” din lagărul nazist german.

Astfel, America are, împreună cu Japonia, un teren de producție industrială foarte profitabil, iar profituri enorme sunt obținute prin relocarea companiilor americane în această țară. America va beneficia de cunoștințele celebrului fizician Von Braun, care a dezvoltat rachetele germane V1 și V2 care au distrus Londra. Și toate progresele spațiale de succes ale NASA i se datorează lui.

În Europa, războiul provocase multe devastări, iar, mereu prinții buni, SUA au ajutat la redresarea sa. Au organizat Planul „Marshall” și au investit mulți bani pentru a ajuta popoarele europene din tabăra occidentală, doar pentru că, de la împărțirea Ialtei, tabăra rusă ocupase Polonia și Germania de Est până la Berlin. Puternicul aparat industrial și chimic american fusese pus în mișcare, iar utilizarea DDT-ului a sporit randamentele culturilor prin distrugerea dăunătorilor și insectelor care atacau produsele pământului. Vânzarea acestui produs american a îmbogățit și mai mult America. Dar în Franța, generalul de Gaulle, liderul țării, privea cu suspiciune această nouă formă de colonizare, deoarece, de la sfârșitul războiului, armatele americane fuseseră staționate în toată Europa Occidentală. Și cu prețul achitării unei datorii grele de război, a obținut în cele din urmă plecarea lor de pe teritoriul francez. Spiritul republican avea să-i conducă pe francezi să-l înlăture de la putere pe acest lider militar. Dar Franța nu este imună la influența americană pe care tineretul său o admiră și o ia ca model. Și aici, în toată Europa Occidentală, avem o nouă colonizare a minților umane.

În lume, o luptă pentru influență pune acum față în față două blocuri opuse în toate domeniile - politic, economic și religios: capitalismul american împotriva comunismului sovietic rus; religia protestantă americană împotriva ateismului poporului rus. „Cortina de Fier” separă cele două tabere, care sunt reciproc urâte. Între acești doi giganți, europenii sunt divizați în privința unuia sau a celeilalte, chiar și în interiorul națiunilor. Ambele stăpânesc arma atomică a descurajării supreme. Iar națiunile se reconstruiesc într-o formă bipolară, precum cele două mari puteri.

Franța și-a pierdut coloniile, iar revenirea la putere a generalului de Gaulle în 1958 a plasat țara sub o nouă Constituție: a Cincea ^{Republică}. Acest lider militar avea nevoie de putere absolută și a fost atât de viclean încât a conceput o

Constituție care să-i asigure puterea autocratică, păstrând în același timp formele republicane democratice. Camera Deputaților și-a pierdut puterea de influență, care acum aparținea exclusiv președintelui și delegației sale majoritare, care, la rândul ei, se supunea guvernului format de prim-ministrul său. Ocupat să consume din ce în ce mai mult, acest nou regim nu i-a deranjat pe francezi, care erau puțin interesați de preocupările politice. Dar politica stabilește direcțiile economice, iar de la an la an, finanțatorii bogați și marii industriași își organizează viața economică în funcție de interesele și profiturile lor. Din aceasta s-a născut ideea creării unei Europe unite, inițial strict comercială; sub forma „pieței comune”. Franța se baza pe Germania, care era la fel de exigentă ca și ea, dar spre deosebire de Franța, Germania a rămas sub protectorat american. Și, în cele din urmă, datorită Europei, Franța s-a realăturat organizației americane NATO, din care generalul de Gaulle o scosese. Această revenire a fost aleasă de un singur om, președintele Nicolas Sarkozy. Restabilirea a fost confirmată pe 3 și 4 aprilie 2009. În această acțiune vă puteți da seama de blestemul care constituie această Constituție a celei de-a Cincea Republici. Întreaga națiune își vede destinul încredințat, spre bine sau spre rău, deciziei unui singur om. Iar cel mai rău lucru pentru țara Franței este că Dumnezeu a blestemat-o încă de la primul său rege, Clovis, regele francilor. Deciziile luate de liderii săi nu pot duce decât la catastrofă și distrugere. Dar Dumnezeu îi dă timp și l-a cruțat deja de ruină în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și de judecata sa pentru complicitate cu Germania nazistă. Motivul acestei protecții se află în aceste rânduri pe care le scriu și astăzi. În Valence sur Rhône, Dumnezeu a ales să-i aducă ultima sa revelație profetică puternică, iar alegerea acestui loc se bazează pe următoarele fapte: la Valence, dușmanul său de atunci, Papa Pius al VI-lea, arestat în 1798 (sfârșitul celor 1260 de ani ai domniei papale conform lui Daniel 7:25), a murit în închisoarea Citadelei în 1799. În Catedrala acestui oraș există o stelă în care a fost păstrată inima sa. Acum, moartea acestui papă este și o împlinire a acestei profeții din Apocalipsa 13:3: „Și am văzut unul din capetele lui ca și cum ar fi fost rănit de moarte; și rana lui de moarte a fost vindecată. Și toată lumea se mira după fiară.” De fapt, Papa Pius al VI-lea era „capul” religios al „fiarei” care constituia împreună puterea religioasă și puterea monarhică civilă; celălalt „capul” al acestui regim, cel al lui Ludovic al XVI-lea, căzuse pe 21 ianuarie 1793, tăiat de ghilotina revoluționarilor francezi. Apoi, tot la Valence, găsim șederea tânărului ofițer de artilerie Bonaparte Napoleon, care avea să devină în 1804 Împăratul Francezilor, Napoleon I. Dumnezeu îl desemnează prin imaginea unui „vultur” care caracteriza stilul imperial, în Apocalipsa 8:13: „M-am uitat și am auzit **un vultur** zburând prin mijlocul cerului, zicând cu glas tare: Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din cauza celorlalte glasuri ale trâmbiței celor trei îngeri care sunt pe cale să sune!” „Acest lucru i-a adus fiului său porecla de « **vulturul** »”. Prin urmare, Valence este, încă o dată, legat de profeție și, conform acestui verset, pentru a anunța cele « trei » ultime « trâmbițe » prezentate, succesiv, în Apocalipsa 9, pentru a 5-a^{și} a 6-a^{și} și în Apocalipsa 11:15, pentru a 7-a^{și} lucruri pe care le-am identificat, interpretat și explicat de fapt în lucrarea mea «Explică-mi Daniel și Apocalipsa». Și dacă această lumină a fost adusă la Valence, este datorită faptului că acolo găsim cea mai veche instituție adventistă de ziua a

șaptea din Franța; prima înființată acolo după Elveția. Și acolo am cerut și am primit botezul lui Isus Hristos. Aceste trei motive justifică alegerea lui Dumnezeu de a aduce lumina Sa în acest oraș din Franța. Iar natura excepțională a istoriei sale este confirmată în continuare de faptul că, în Valence, ghilotina revoluționarilor nu a făcut să cadă niciun cap; spre deosebire de toate celelalte orașe din Franța din acea vreme. Prin urmare, în virtutea acestei alegeri divine, aduc lumină la ceea ce este obscur și...” ignorat; în conformitate cu ceea ce este scris în Amos 3:7: „ *Căci Domnul, YaHWéH, nu face nimic fără să-Și descopere taina robilor Săi, prorocii.* ” Astfel, „ *mărturia lui Isus* ” capătă, prin aceste scrieri, o formă concretă, edificatoare și mântuitoare.

A vorbi despre imperialism, reînnoit în Franța de Napoleon I ' ne conectează cu imperialismul american contemporan. Căci SUA râvnește și ea la acest loc suprem deasupra tuturor dominatorilor pământului. După ce au purtat războaie succesive nereușite împotriva Coreei de Nord și Vietnamului, ambele susținute de taberele sovietică, rusă și chineză; americanii au eșuat din nou împotriva Irakului, apoi împotriva Afganistanului musulman. Americanii s-au retras în ei înșiși și, sub președintele Trump, au vrut să pună capăt rolului lor de polițiști mondiali; ceea ce era deja, fără a spune, o recunoaștere a vinovăției. Dar nu, doar din motive de cost financiar acest intervenționism american trebuia să înceteze. Cu concurența Rusiei și a Chinei, care intraseră în capitalismul internațional, posibilitățile de a obține dominația mondială au fost reduse. Dar acum, datorită schimbării președintelui, agresiunea Rusiei împotriva Ucrainei o obligă să-și reia rolul de polițist al lumii. Președintele democrat Joe Biden are un interes pentru Europa și vrea să-și mențină „liderismul”, colonizarea minților popoarelor care au aderat la NATO. Și când, atacată de Rusia, Ucraina își exprimă dorința de a adera la NATO, America nu poate decât să-i sară în ajutor. Dar, deocamdată, dorește cu orice preț să evite o confruntare directă cu Rusia, care deține arme nucleare. Prin urmare, se limitează la furnizarea de arme Ucrainei, care cere mereu mai mult și va cere mereu mai mult, din cauza puterii țării ruse care luptă împotriva ei.

Sub puterea lui Dumnezeu, europenii sunt împinși într-o escaladare războinică de deciziile liderilor lor, care răspund la istoria și experiențele țării lor. Relațiile internaționale le conferă din ce în ce mai multă putere, iar această caracteristică modernă actuală este revelată de Dumnezeu în mesajul său extrem de codificat al „ *trâmbiței a șasea* ”, tema din Apocalipsa 9, în versetele 17-19: „ *Și am văzut caii în vedenie și pe cei ce ședeau pe ei, având platoșe de foc, de iacint și de pucioasă. Capetele cailor erau ca niște capete de lei, iar din gurile lor ieșea foc, fum și pucioasă.* ” Acest mesaj, altfel complet de neînțeles, nu mai este așa. Pentru a înțelege, pur și simplu înlocuiți cuvântul „ *cai* ” cu grup sau trupă, conform Iacov 3:3; „ *cei ce ședeau pe ei* ” cu lideri militari; cuvântul „ *platoșe* ” cu dreptate și protecție. Cuvântul „ *zambilă* ” este, simbolic, floarea zeului Soarelui Apollo, iar originea sa este Turcia, Siria și Libanul; cuvântul „ *capete* ”, înlocuit prin magistrați sau conducători, conform Isaia 9:14; cuvântul „ *leu* ”, prin forță, conform Judecători 14:18; cuvântul „ *guri* ”, prin cuvânt, adică ordine, decizii și rugăciuni; cuvântul „ *foc* ”, prin distrugere; cuvântul „ *fum* ”, prin rugăciune, conform Apocalipsei 8:4, dar și intoxicație, întunecare, conform

Apocalipsei 9:2; cuvântul „ sulf ”, prin energie nucleară, sau „ foc din cer ” conform Apocalipsei 13:13, sau foc vulcanic subteran, magma „lacului de foc și sulf ” conform Apocalipsei 20:15, adică iadul mitic al catolicismului și al grecilor. Iar versetul 18 confirmă și rezumă, spunând: „ *Prin aceste trei plăgi a fost ucisă o treime din omenire, prin foc, prin fum și prin sulful care ieșea din gurile lor.* ” Versetul 19 oferă apoi explicații care stabilesc relațiile dintre aceste simboluri. Adoptând punctul de vedere opus analiștilor civili, Dumnezeu confirmă cauza spirituală a ciocnirilor menționate: „ *Căci puterea cailor era în gurile și în cozile lor; cozile lor erau ca niște șerpi cu capete și cu ele făceau rău* ”. În acest verset, noul simbol citat, cuvântul „ coadă ”, desemnează „ *profetul care propovăduiește minciuni* ”, conform Isaia 9:14; iar cuvântul „ șarpe ” desemnează „ *șarpele* ” „ *viclean* ” și seducător folosit ca mediu de diavol pentru a vorbi cu Eva pentru a o seduce cu minciunile sale, în Gen. 3:1. Tradus și reconstituit, acest mesaj înseamnă: „ **căci puterea armatelor era în graiul lor și în prorocii lor falși care învățau minciuni; prorocii lor falși erau înșelători vicleni care înșelau magistrați și conducători și prin acești magistrați și conducători făceau rău prorocii falși** ”. Dumnezeu nu face decât să confirme aceste acuzații împotriva religiilor creștine și musulmane false implicate în acest război mondial concentrat pe Europa de Vest. Cât despre răul care se face, versetul 18 l-a rezumat în acești termeni: „ *O treime din omenire a fost ucisă de aceste trei plăgi: de foc, de fum și de pucioasă, care ieșea din gurile lor* ”. Credința falsă produce în acest război „ foc ”, distrugere fizică; „ fum ”, distrugere spirituală; „ sulf ”, distrugere nucleară și „ *a doua moarte* ” în „lacul de foc ”; toate lucrurile sunt ordonate prin „ gura ” puternicilor șefi de stat.

În aceste mesaje ale „ *trâmbiței a șasea* ”, găsim simbolurile citate în cel al „ *trâmbiței a cincea* ”. Legătura spirituală care le leagă este astfel confirmată. Explicație: Din 1844, Dumnezeu a dat 150 de ani, simbolizați de „cele cinci luni ” din Apocalipsa 9:5-10, falșilor profeți creștini protestanți, anglicani și ortodocși, pentru a-i conduce pe locuitorii pământului în căderea lor. La sfârșitul acestor 150 de ani, în ianuarie 1995, adventismul oficial de ziua a șaptea li s-a alăturat, astfel încât numărul celor căzuți a fost complet. După câțiva ani, în 2022, Dumnezeu activează „ *trâmbița a șasea* ”. El eliberează îngerii răi și războiul începe în Europa cu agresiunea rusă asupra Ucrainei, în așteptarea extinderii acestui al Treilea Război Mondial la toate națiunile europene și la celelalte națiuni importante ale lumii.

În pregătirea acestui studiu, am descoperit semnificația cuvântului „ *zambilă* ”, citat în Apocalipsa 9:17. Acest nume desemnează simbolic floarea zeului grecesc al Soarelui, Apollo, sau zeul grecesc al Luminii. Această semnificație îl leagă de îngerul distrugător numit „ *Apolion* ” sau Apollo, din „ *a cincea trâmbiță* ” din versetul 11: „ *Și aveau peste ei ca rege pe îngerul adâncului fără fund, al cărui nume în ebraică era Abaddon, iar în greacă era Apolion* ”. În spatele acestui nume, Dumnezeu desemnează diavolul, inspiratorul cultului păgân al zeului Soare. Dar cuvintele „ *ebraică și greacă* ” desemnează Biblia, care este scrisă ca Lumina lui Dumnezeu. Prin urmare, el dă vina atât pentru utilizarea distructivă a Bibliei, cât și pentru distrugerea comisă în al Treilea Război Mondial asupra religiei creștine, care onorează antica „Ziua Soarelui” stabilită de împăratul

roman Constantin I ^{cel} Mare pe 7 martie 321. Marele plan al lui Dumnezeu se împlinește astfel sub ochii noștri. Și după 150 de ani de pace planificată pentru religiile creștine, distrugerea fizică a celor vinovați este în curs de desfășurare odată cu eliberarea îngerilor răi „ *gata pentru ceasul, ziua, luna și anul* ” de la începutul pecetluirii aleșilor din Apocalipsa 7:2-3. Această expresie desemnează „ *ora* ” aleasă de Dumnezeu Creator în standardul calculului său al timpului, ceea ce pune sub semnul întrebării datele fixate de calendarul fals al oamenilor: „ *Și am văzut un alt înger suindu-se de la răsărit , având **pecetea Dumnezeului celui Viu** . El a strigat cu glas tare către cei patru îngeri cărora li s-a dat să vătăme pământul și marea și a zis: « Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pecetlui* pe frunțile slujitorilor Dumnezeului nostru». Ce înseamnă sfârșitul pecetluirii aleșilor? În primul rând, rețineți că acest timp de pecetluire se termină odată cu începerea Războiului. În al doilea rând, intrarea în război înseamnă că numărul aleșilor este complet și că, din acel moment, noile nașteri nu vor putea beneficia de oferta mântuirii. Omenirea intră apoi în procesul distrugerii sale progresive, care va fi totală la întoarcerea lui Isus Hristos.

Trebuie să ne amintim rolul fundamental al reacției Americii în justificarea escaladării războiului, care duce umanitatea europeană la pierderea simbolică a „ *unei treimi din populația* ” care o compune. Iar această escaladare continuă a armelor Ucrainei duce războiul la o formă nucleară definitivă, extrem de distructivă pentru vieți, proprietăți și teritorii interzise din cauza radioactivității solului.

După ce am aflat de anunțarea acestei judecăți divine, putem constata concret aceste lucruri în situația globală actuală. În SUA, șeful statului Joe Biden este președinte romano-catolic al unei țări oficial calviniste protestante; în fața lui, liderul rus Vladimir Putin este creștin ortodox; șeful statului Ucrainei, Volodimir Zelenski, este evreu, de origine rusă, iar numele său este polonez. Polonia, principalul său susținător, este romano-catolică; Anglia este anglicană; Franța, oficial agnostică, este alcătuită dintr-un amestec religios de ateism, creștinism catolic și protestant și islam. Dar lista nu este exhaustivă, deoarece ar fi mai ușor de spus care religie nu există, având în vedere că a primit oameni din toate națiunile pământului pe teritoriul său și pe teritoriile sale de peste mări.

Observând ce se întâmplă, văd lideri panicați, căutând cu jale o soluție, simțindu-se prinși într-o capcană care se apropie inexorabil de ei. Această capcană le-a fost întinsă de marele Dumnezeu Creator, care intenționează să-i facă să ispășească disprețul lor față de lumina sa biblică, de legile sale și de persoana sa, în ciuda mărturiei de iubire pe care le-a oferit-o prin jertfa muritoare a vieții sale în Isus Hristos. Situația este inextricabilă, insolubilă, deoarece li se impun două alegeri opuse: să sprijine Ucraina și să se expună răzbunării Rusiei sau să refuze să ajute Ucraina și să pară egoiști, individualiști și fără inimă, trădători, față de cei care susțin ajutorul acordat Ucrainei. Schizofrenia ia amploare și îl aud pe președintele Franței, Emmanuel Macron, făcând remarci fără sens, repetate în cor de susținătorii guvernului său. Astfel, el prezintă, pentru a-i liniști pe francezi, trei condiții pentru acordarea de avioane Ucrainei. Însă, fiind orbiți de Dumnezeu, ei nu își dau seama că aceste trei condiții au fost deja încălcate și contrazise de fapte:

1- Utilitatea pentru Ucraina : util ca aceasta să fie distrusă din ce în ce mai mult de

bombardamentele rusești; 2- Fără escaladare : există o escaladare continuă din 24 februarie 2022. Rusia își intensifică atacurile și mobilizează tot mai mulți luptători; 3- Fără a slăbi Franța : orice ofertă de arme și cheltuieli militare are un cost pentru Franța și o slăbește, fără a uita de răzbunarea rusească care se va abate asupra ei.

Orbirea minților de către Dumnezeu urmează colonizării minților europene de către americani. Pentru America, momentul atingerii scopului său de dominație se apropie, dar nu este conștientă de acest lucru. Căci toți actorii globali nu sunt conștienți de planul pregătit de marele Dumnezeu Creator. Acest privilegiu este păstrat și rezervat copiilor Săi credincioși și perseverenți. Acest lucru ne permite deja să vedem diferența pe care Dumnezeu o face între „*cei care Îi slujesc și cei care nu Îi slujesc*”. Dar adevărata diferență finală dintre cele două va fi cea dintre viață și moarte.

În rolul seducătorului „șarpe”, tânărul președinte-actor al Ucrainei joacă rolul principal. În toată istoria omenirii, niciodată un singur om nu a sedus atâtia șefi de stat făcându-i public să se simtă vinovați. Iar secretul succesului său constă în dependența acestor națiuni unite în NATO, care le vasalizează și le obligă să urmeze cu ascultare deciziile americane. Această dominație americană actuală asupra minților europene oferă o licărire a greutății pe care o va avea în regimul său universal de „fiară” programat în Apocalipsa 13:11. „Polițiștii” pământului, noii romani, vor deveni apoi „capetele” principale care își vor impune ideile tuturor supraviețuitorilor marii distrugerii războinice. Iar noi, slujitorii lui Dumnezeu, vom fi țintele mâniei ființelor căzute lovite de „*cele șapte plăgi din urmă ale lui Dumnezeu*” descrise în Apocalipsa 16. Aceasta, într-o asemenea măsură, încât moartea noastră va fi decretată, în conformitate cu anunțul din Apocalipsa 13:15. Și singura precizie pe care Dumnezeu ne-o dă cu privire la intervenția Sa pentru a ne mântui, **în ultima extremă**, se bazează pe numele „**Beniam**” pe care îl dă celei de-a douăsprezecea seminții dintre „*cele douăsprezece seminții pecetluite*” prin „**pecetea**” Sa în Apocalipsa 7:8: „*din seminția lui Zabulon, douăsprezece mii; din seminția lui Iosif, douăsprezece mii; din seminția lui Beniamin, douăsprezece mii pecetluite*”. În spatele acestui nume „**Beniam**” se află acest mesaj pe care trebuie zidită toată încrederea și credința ultimilor aleși: Geneza 35:18: „*Și pe când era pe punctul de a-și da sufletul, căci era pe moarte, i-a pus numele Ben-Oni; dar tatăl său i-a pus numele Beniamin*”. În această imagine găsim situația finală, aparent disperată, a celor aleși condamnați la moarte. Dar Dumnezeu, „**Tatăl**”, intervine și schimbă destinul copiilor Săi credincioși; din „Ben-Oni”, care înseamnă „fiul durerii Mele”, îi schimbă în „fiul dreptului Meu”, traducere a numelui „**Beniam**”; partea „**dreaptă**” a „**binecuvântării**” divine acordate celor aleși, conform Matei 25:32-34: „*Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți unii de alții, cum desparte păstorul oile de capre; va pune oile la dreapta Sa și caprele la stânga Sa. Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, luați în stăpânire Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.*”

Eu, care m-am născut la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, mășor cât de mult are consecințe dramatice astăzi lunga perioadă de pace dată de

Dumnezeu, între 1945 și 2022, întrucât oamenii unei epoci care să guverneze sunt tineri, deoarece mulți dintre ei s-au născut într-un context de „***pace și securitate***” garantat de Uniunea Europeană și ferm înrădăcinat în mintea oamenilor. Astfel încât aceste cuvinte ale lui Pavel citate în 1 Tesaloniceni 5:3 se împlinesc o primă dată astăzi, a doua oară referindu-se la guvernarea universală din timpul revenirii glorioase a lui Isus Hristos: „*Când oamenii vor zice: « ***Pace și securitate !*** » „Atunci o nimicire neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste o femeie însărcinată și nu vor scăpa .”* Războiul, cel adevărat, a fost pentru ei doar o amintire a părinților lor, așa cum părinții lor crescuseră auzindu-și tații povestind despre experiențele teribile ale Primului Război Mondial din 1914-1918. Fiecare generație a avut amintirea războiului său; cea de astăzi nu are. Și aceasta este și cauza reacțiilor arogante, imprudente și beligerante ale tinerilor noștri lideri de astăzi. Trebuie să înțelegem, de asemenea, că Dumnezeu a pregătit al Treilea Război Mondial de la sfârșitul celui de-al Doilea . **Pentru că al Treilea a început cu punerea sub semnul întrebării a împărțirii laltei în 1945. Rusia a permis mai multor țări să părăsească alianța sa, Polonia, țările baltice, Cehoslovacia, România, dar Ucraina... granița sa a fost cu o țară prea mare .”**

În Occident, cuprins de neîncredere și neîncredere, anunțul unui război nuclear a devenit incredibil. De aceea, mulțimi vor muri fără să fi cunoscut cauza spirituală divină a războiului care le provoacă dispariția.

Pentru occidentali, decizia de a înarma Ucraina ia forma: cap, eu câștig, pajură, tu pierzi. Iată ce văd eu: Ucraina are avantaj, haideți să o ajutăm să câștige; Ucraina pierde avantajul, haideți să o ajutăm să evite înfrângerea. În timp ce denunț și amintesc lipsa de experiență și imaturitatea pretinse de însuși președintele Macron, înainte de prima sa alegere, aflu că o lideră rusă comentează remarcile președintelui nostru francez care a spus că trimiterea de arme grele nu constituie o escaladare a războiului. Ea spune despre el: „aceasta nu sunt cuvintele unui adult”. Limitele imaturității încep să apară, iar primii care le descoperă sunt noii dușmani ruși; la rândul lor, francezii, nu văd nimic. Prin urmare, este deja prea târziu; dreptatea Dumnezeului celui viu este „în **marș**” pentru a-i distruge pe cei care nu sunt vrednici de viață.

În cursul acestui studiu, Duhul m-a condus la noi interpretări ale simbolului „**soare**”, citat de mai multe ori în Apocalipsa. Apare pentru prima dată în Apocalipsa 1:16: „*În mâna dreaptă avea șapte stele și din gura lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri; și fața lui era ca soarele care strălucește în toată puterea lui* ” . Iar definiția sa ca simbol al zeului grec al luminii, „**Apolo**”, îmbogățește explicațiile mele anterioare. Viziunea marii nenorociri anunțate lui Daniel în Daniel 10:1 este confirmată. Aici, în acest context creștin, „**fulgerul**” zeului grec Zeus, sau Jupiter-ul roman al lui Daniel, este înlocuit de „**soarele**” „**Apolo**”, cauza tuturor blestemelor care au afectat falsul creștinism din 7 martie 321, până la întoarcerea lui Hristos. În opoziție completă cu simbolul său al adevăratei lumini divine, acest „**soare**” desemnează cultul solar păgân care a atins apogeul istoric odată cu domnia regelui Franței, Ludovic al XIV-lea, numit „regele soare”. De asemenea, în Apocalipsa 8:12, „**soarele ca un sac de păr**” ascuns vizează direct monarhia și religia romano-catolică papală susținută și practică de acest rege despot, persecutor al adevăratei credințe reformate și,

odată cu ea, însăși Biblia, adevărata lumină divină. În mod similar, în Apocalipsa 8:12, „a treia parte a soarelui lovit ” de revoluționarii francezi se referă la aceleași ținte monarhice catolice. Dar întregul verset sugerează și un atac al revoluționarilor împotriva ordinii divine a timpului, așa cum este scris în Geneza 1:14, referitor la „*stele și ceruri*”: „*Și Dumnezeu a zis: «Să fie luminători pe întinderea cerului , ca să despartă ziua de noapte ; și să slujească de semne pentru anotimpuri, zile și ani ; și să slujească de semne pentru anotimpuri, zile și ani»* .” Acum, pentru prima dată în istoria omenirii, revoluționarii francezi au vrut să stabilească un calendar special, înlocuind săptămâna divină de șapte zile cu săptămâni de zece zile. Dar ordinea săptămânii divine a fost restabilită după acest timp revoluționar. Dumnezeu zădărnicește toate încercările omenești de a distruge ordinea timpului stabilită de El. Și aceste încercări confirmă acest verset fundamental al profeției, Daniel 7:25, deoarece dezvăluie un plan conceput de Satana, diavolul, vrăjmașul lui Dumnezeu și al aleșilor Săi: „*El va rosti cuvinte împotriva Celui Preaînalt și va obosi pe sfinții Celui Preaînalt și se va gândi să schimbe vremurile și legile ; și sfinții vor fi dați în mâna Lui pentru o vreme, vremuri și jumătate de vreme.*” Cu toate acestea, pe cale civilă și din 1981, în Franța, a reușit ca numele de „ziua a șaptea” să fie atribuit „primei zile” a timpului fixat de Dumnezeu, lucru pe care China, și în Europa țările baltice, îl practicaseră deja de secole, și a reușit să plaseze începutul zilei la miezul nopții. Începutul anului a fost plasat la începutul anotimpului „de iarnă” încă din anul 1564, când acest standard a fost impus de Consiliul de la Roussillon, în Franța, în prezența reginei Caterina de Medici. Măsura a fost generalizată de Papa Grigore al XIII-lea în 1582. Atacul timpului este, așadar, observabil și remarcat. Implicația celor trei regi blestemați de profeția lui Michel Nostradamus, în aceste modificări ale timpului divin este confirmată, întrucât această ultimă măsură a fost cerută de Carol al IX-lea, care a murit la vârsta de 23 de ani, lovit de Dumnezeu.

Un eveniment s-a împlinit în 1986 ca avertisment profetic. Acesta a fost accidentul nuclear de la centrala electrică **de la Cernobîl** din Ucraina. Numele **Cernobîl** înseamnă „**pelin** ” sau ierburi „**amar** ” și, în două cuvinte, numele înseamnă: **alb negru** , o imagine a opoziției absolute de gen, „*noapte și zi; întuneric și lumină* ” (Geneza 1:4-5). Accidentul a profețit că Ucraina va aduce roade „**amar** ” pentru occidentali; „**amar** ” precum rodul credinței romano-catolice pe care Dumnezeu l-a comparat cu „**pelinul** ” în mesajul „*cele de-a treia trâmbițe* ” din Apocalipsa 8:11: „*Numele stelei acelei este **Pelin** ; și o treime din ape s-a transformat în **pelin** și mulți oameni au murit din cauza apelor, pentru că au fost făcute **amare** .*” „Acum, în războiul actual, Polonia, bastionul romano-catolicismului de când Papa polonez Ioan Paul al II-lea a câștigat favoarea populară în timpul pontificatului său de 26 de ani (26: numărul numelui lui Dumnezeu: YaHWéH), este prima țară care îi susține pe ucraineni și cea mai zeloasă în a purta război împotriva Rusiei, piatra de poticnire care trage națiunile europene spre ruina anunțată. Iar Polonia se bucură de sprijinul și aprobarea mai multor țări vecine mici, toate zeloase pentru credința catolică.

Occidentul este pe cale să descopere că este mai ușor să semneze acorduri comerciale și alianțe politice decât să facă mințile umane să adere la aceleași valori morale, politice, economice sau religioase.

Alesul și Legea Divină

În Deuteronom 6:5, Domnul nostru a declarat prin Moise, slujitorul Său și călăuzitorul lui Israel: „*Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeuul nostru este un singur Domnul. **Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.***” Mai târziu, conform Matei 22:26-40, când a fost întrebat: „*Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?*”, Isus a răspuns: „*Isus i-a răspuns: « **Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.**» Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Și a doua este asemenea ei: «**Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.**» În aceste două porunci se bazează toată Legea și Prorocii.*”

Primul lucru de remarcat este porunca „**să iubești**”, care este comună și prezentă în aceste trei porunci. Al doilea este că, punând aceleași cuvinte în gura lui Moise și a lui Isus, Dumnezeu îi dă lui Moise o imagine profetică a lui Isus Hristos; lucru pe care Moise însuși l-a confirmat, spunând despre Isus, Mesia, care urma să vină, în Deuteronom 18:15: „*Doamne, Dumnezeuul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, **un profet ca mine** ; să-l ascultați!*” Moise și Isus au fost profeți și călăuzitori pentru Dumnezeu, pentru a conduce Israelul în adevărul divin. Dar în afirmațiile sale, Isus dă adevărului divin o definiție precisă, fundamentală: „**să iubești**”. El îl prezintă sub forma unei porunci. Totuși, inteligența noastră umană este suficientă pentru a înțelege că iubirea și capacitatea de a iubi nu depind de o ordine, ci de un dar natural. Omul este făcut astfel, în libertatea sa, iubește sau nu iubește lucrurile sau oamenii. Care este atunci scopul pe care Dumnezeu îl dă acestui tip de poruncă? Răspunsul este simplu: El le dezvăluie viitorilor săi aleși care este propria sa natură: Iubirea; ci Iubire perfectă capabilă să continue veșnic. De atunci încolo, este ușor de înțeles că toate rânduielile Sale se adresează numai celor care Îl iubesc, astfel încât, în ascultarea lor justificată de iubirea și încrederea absolută pe care o au în El, să poată beneficia de toate avantajele cunoașterii Sale perfecte a condițiilor care singure pot crea adevărata fericire.

Biblia este plină de pagini în care Dumnezeu își prezintă legile. Și se pare că toate aceste legi sunt drepte și au scopul de a păstra sănătatea fizică și mentală a creaturii sale umane. Aceasta este ceea ce îl determină pe apostolul Iacov să vorbească despre „*legea libertății*” în Iacov 2:12: „*Vorbiți și comportați-vă ca și cum ați fi judecați după legea libertății*”. A vorbi despre o „*lege a libertății*”, exprimată prin multiple „*porunci și rânduieli*”, constituie un paradox care poate surprinde ființele simple care au în mod natural reacția de a considera poruncile drept „**povere**” grele și neplăcute de purtat. De asemenea, trebuie să înțelegem că aceste rânduieli nu le privesc cu adevărat pe ele, pentru că Dumnezeu știe dinainte cum vor reacționa cei care nu-L iubesc suficient la rânduielile și poruncile Sale. Și din moment ce aceste lucruri îi privesc cu adevărat doar pe aleșii Săi, prin urmare, numai pentru ei legile divine reprezintă „*legea libertății*”. Cum putem explica această logică?

Foarte simplu, din nou: în mintea Alesului colectiv, **dorința de a asculta se contopește cu datoria de a asculta**, astfel încât porunca nu mai este una singură. Alesul nu trebuie să se forțeze să asculte de Dumnezeu, deoarece o face din dorința de a-I fi plăcut.

Când înțelegem aceste lucruri, ne dăm seama cât de zadarnică și inutilă este religia falsă. Căci, prin însăși natura sa, orice lucru fals nu are nicio șansă de a realiza o relație cu Dumnezeu adevărului. Zadarnică este evanghelizarea forțată, zadarnică este îndoctrinarea falsă, zadarnice sunt formele religioase stabilite de oameni, zadarnice sunt religiile zeităților false și zadarnice sunt toate încercările de a impune o religie prin forță asupra trupurilor și minților, chiar dacă aceasta se referă la adevăratul Dumnezeu Creator. Prin Moise și Isus, care amândoi au spus: „**Să iubești**”, Dumnezeu a pus „**dragostea**” ca singura condiție care permite cuiva să comunice cu El. Prin urmare, ca o consecință a acestei reguli absolute, toți cei care nu îndeplinesc acest standard nu contează pentru El. Numerele nu au nicio importanță în ochii Lui, deoarece El caută și cere calitatea sufletului. Fie că este în limitele normei sale și îl păstrează pentru eternitatea sa, fie că nu este și rămâne în ochii Lui doar o „**sufflare**” de moment, care trece și dispare, așa cum Duhul Său l-a făcut să spună în Psalmul 144:4: „*Omul este ca o suflare, zilele lui sunt ca o umbră care trece*”.

În 1 Corinteni 13, apostolul Pavel laudă „**dragostea**” după înțelegerea lui Dumnezeu. Tradus ca „*caritate*” sau „*dragoste*”, cuvântul grecesc original desemnează carisma sau darul. Și este sigur că cel mai excelent dar pe care Isus l-a confirmat este darul iubirii, darul de a-L cunoaște și de a putea iubi pe Dumnezeu și pe aproapele nostru. Prin urmare, Pavel creionează un portret compozit al alesului iubit și ales de Dumnezeu. Și un lucru este sigur: cel care Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu nu-I contestă ascultarea și nu se ceartă cu El. Disputa, care înlocuiește discuția, este rodul ființelor răzvrătite, pentru care primul înger perfect a devenit model, de-a lungul timpului.

Astfel vom putea înțelege mai bine imaginea „*învățătorului*” pe care Pavel o dă legii divine în Galateni 3:24-25: „*Așadar, Legea ne-a fost învățător ca să ne aducă la Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință*”. „*Acum, că a venit credința, nu mai suntem sub acel învățător*.” Ce este un „*învățător*”? La greci, acest cuvânt desemna o persoană responsabilă de însoțirea unui copil la școală. Acesta nu era învățătorul în sine, ci un slujitor responsabil de conducerea copilului la locul școlii sale. Aceasta îi conferă un rol intermediar, care nu este rolul principal. Și acest rol inferior este atribuit de Duh legii scrise. Utilitatea sa este, prin urmare, cu adevărat provizorie și este totuși necesară, datorită faptului că ființa umană creată nu-L cunoaște pe Dumnezeu și este ignorantă în ceea ce privește existența și caracterul său. Legea o face să descopere dragostea sa și atențiile binevoitoare pe care Dumnezeu i le arată. Și, în lupta sa împotriva conducătorului protestatarilor, care a devenit Satan sau diavolul, Dumnezeu va revela în Isus Hristos și prin jertfa voluntară a vieții sale răstignite pentru a plăti pentru păcatele aleșilor săi, numai lor, dragostea imensă cu care este capabil să o împărtășească cu cei pe care îi va mântui în acest fel. Atunci putem înțelege că

cuvintele „**credință și dragoste**” constituie scopul final al planului mântuitor al lui Dumnezeu, întrucât legea divină îi conduce pe aleși ca un „...” „**pedagog**” față de ambele aceste două cuvinte care privesc și desemnează norma „**dragoste**” definită de Dumnezeu. Cel mai uimitor lucru este să realizăm că Dumnezeu, autorul legii, este ființa cea mai puțin legalistă dintre toți cei care trăiesc sau au trăit. Căci, atunci când este practică, dragostea desăvârșită face legea inutilă. Și Dumnezeu ne-a dat dovada acestui lucru permițându-i lui David să mănânce pâinea pusă înaintea Domnului sfințită pentru cultul divin atunci când, urmărit de regele Saul, a intrat în Templu și a mâncat aceste pâini pentru a-și potoli foamea; lucru pe care Isus îl amintește în Matei 12:3-4: „*Dar Isus le-a răspuns: N-ați citit ce a făcut David, când a flămând el și cei ce erau cu el, cum a intrat în Casa lui Dumnezeu și a mâncat pâinea pusă înaintea Domnului, pe care nu-i era îngăduit să o mănânce nici lui , nici celor ce erau cu el, ci numai preoților?*” „Dumnezeu a arătat în această experiență că, pentru el, cei care îi sunt credincioși sunt mai importanți decât regulile legilor sale, care au doar un caracter provizoriu atașat condițiilor celor 6.000 de ani rezervați „păcatului” ființelor cerești și terestre. Dar, spre deosebire de această excepție pe care o justifică dragostea, Dumnezeu a dat și exemple de distrugere a vieților creaturilor umane rebele. Și aceasta, de la începutul exodului din Egipt, în timpul marșului lui Israel în deșert. „**Corah, Datan și Abiram**” au coborât de vii în pământ deschis sub picioarele lor, pentru că erau idolatri și contestau autoritatea pe care Dumnezeu i-o dăduse lui Moise. Dumnezeu a dat, în aceste circumstanțe, o dovadă concretă a modului în care îi judecă pe cei care Îi slujesc și pe cei care nu Îi slujesc și le contestă datoria de a-L asculta.”

În ajunul Paștelui, Isus le-a declarat deschis celor doisprezece apostoli ai săi că unul dintre ei era un demon; nu l-a numit, dar știa că era Iuda și a mers până acolo încât i-a spus în mod special: „*Ceea ce trebuie să faci, fă-o repede!*” Ceea ce trebuia să facă era util pentru îndeplinirea planului de mântuire, întrucât Isus a venit pe pământul oamenilor pentru a muri de bunăvoie ca jertfă ispășitoare pentru păcatele aleșilor săi. Dar ceilalți apostoli nu erau conștienți de natura demonică a lui Iuda, care, aparent, îl sluja pe Isus la fel ca ei. Și acest personaj al lui Iuda este foarte interesant, deoarece el singur reprezintă mulțimi de falși credincioși. Iuda voia pur și simplu să-l forțeze pe Învățătorul său să se angajeze oficial în dominația sa ca rege al evreilor. Constatând că lucrurile nu se mișcau suficient de repede după bunul plac, a vrut să-l forțeze pe Isus să acționeze. Cu toate acestea, el era complet ignorant în ceea ce privește adevăratul plan de mântuire al lui Dumnezeu. Chiar în momentul în care a acționat vânzându-l pe Isus, ceilalți apostoli erau în aceeași ignoranță cu privire la acest plan mântuitor, dar, spre deosebire de Iuda, ei nu au căutat să-l forțeze pe Isus să le asculte de dorința lor. Și aici constă întreaga diferență dintre Iuda cel căzut și ceilalți unsprezece apostoli aleși. Victime ale secolelor de prejudecăți false, apostolii credeau că Mesia va fi un rege asemenea lui David, cu care Scripturile profetice îl comparau. Și în ciuda explicațiilor clare date, nu i-au înțeles cuvintele. Abia după moartea și învierea sa, confrunțați cu dovezile, vor înțelege planul divin de mântuire dat

prin har în numele ispășirii făcute de omul divin perfect, oferit ca jertfă perfectă pentru a obține o răscumpărare perfectă pentru păcatele aleșilor săi. La rândul său, văzându-L pe Isus răstignit și mort pe cruce, Iuda a văzut cum toate visele sale de glorie dominantă pe care se aștepta să le obțină în slujba Regelui Isus se prăbușesc. Disperarea sa l-a condus la sinucidere. Așadar, putem înțelege, Iuda nu l-a iubit pe Isus, chiar dacă Îi slujea, iar Isus știa chiar că este un hoț, totuși i-a încredințat comoara grupului lor. În Iuda, Dumnezeu ne oferă o imagine profetică a acestui fals creștinism romano-catolic care a devenit papal în 538. Iubirea de bani și bogății este baza întregii sale organizări. Întrucât primul papă cu titlu și putere temporală a fost un intrigant pe nume Vigilius. Ca un hoț, el a intrat într-un serviciu religios prezentat oficial ca fiind supus Domnului Isus Hristos. Dar în acest serviciu, el a stabilit forme și ritualuri preluate de la păgâni și parțial de la evrei. Construirea ordinului religios catolic, cu ierarhiile și clerul său, nu a fost legitimă, deoarece după moartea lui Isus și învierea sa, fiind obținută răscumpărarea păcatelor aleșilor, ordinul religios instituțional era inutil și, pentru a confirma acest lucru, Dumnezeu a distrus Ierusalimul și templul său sfânt de către romani în anul 70, iar profeția din Daniel 9:26 o confirmă: „*După cele șaizeci și două de săptămâni, un Uns va fi nimicit și nu va mai avea niciun ~~urmas pentru el~~*”. Poporul unui conducător care va veni va distruge cetatea și sanctuarul, iar sfârșitul lui va veni ca printr-un potop; este hotărât ca devastările să dureze până la sfârșitul războiului.” Cauza acestei pedepse este anunțată în același verset: „nu va mai avea nimeni pentru el” și este traducerea literală a textului ebraic pe care Louis Segond o propune într-un comentariu plasat pe margine în versiunea sa a Bibliei. Chiar și astăzi, în ciuda mulțimilor care pretind a fi urmașii săi, Dumnezeu găsește foarte puțini oameni care sunt de partea lui. Pentru că a fi pentru El înseamnă a-L iubi și a-L iubi cu adevărat, așa cum L-au iubit cu adevărat cei unsprezece apostoli ai Săi, în disperarea de la moartea Sa. L-au iubit cu adevărat și au dovedit-o supunându-se în toate lucrurile voinței Sale sfinte. Și când nu au înțeles ce se întâmplă, au suferit cumplit până când învierea Sa i-a readus la bucurie și fericire. Acum erau liberi, eliberați și iluminați și au rămas în slujba iubitului lor Maestru până la sfârșitul vieții lor, desăvârșită în martiriul consimțit și acceptat. Biserica lui Hristos este liberă de orice formă instituțională, deoarece istoria a dovedit că forma instituțională este o cămașă de forță care constrânge adevărul divin și împiedică creșterea acestuia, opunându-se mereu noilor lumini date de Duhul divin în Isus Hristos. Așa că omenirea este compusă și astăzi din aceste două modele de viață umană opuse în termeni absoluți, cel al celor căzuți precum Iuda și cel al celor aleși precum cei unsprezece apostoli din primul ceas. **Iuda vor să se folosească de Dumnezeu, în timp ce aleșii Îl slujesc de fapt ca sclavi voluntari care renunță la propria lor voință**. De aceea îi găsim pe Iuda uniți în tabăra așa-numitei alianțe ecumenice, alianță a celor pe care Dumnezeu i-a profețit sub numele de „**ipocriți**” în Daniel 11:34: „*În vremea când vor cădea, vor fi ajutați puțin și mulți li se vor alătura în ipocrizie*”. În acești „**ipocriți**”, Dumnezeu adună toate instituțiile religioase creștine formate din 7 martie 321 până în timpul nostru de pregătire pentru

sfârșitul lumii. Toți au în comun vina de a fi respins lumina divină la vremea lor, iar disprețul lor față de cuvântul profetic i-a făcut să ignore faptul că aceste profeții au permis identificarea lor. De asemenea, tot ce le rămâne tuturor Iudalor este să sufere pedeapsa dreaptă a lui Dumnezeu în Isus Hristos. Și pentru adevărații săi aleși, făcuți asemenea celor unsprezece apostoli, Isus îi va păstra sub protecția sa binevoitoare și credincioasă până la întoarcerea sa puternică și glorioasă, răzbunătoare, după care îi va conduce în împărăția sa, unde le-a „gătit un loc”, conform lui Ioan 14:1-4: „Să nu vi se tulbure inima. Credeți în Dumnezeu și credeți în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus: Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua la Mine, pentru ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” Știți unde Mă duc Eu și știți calea. ” Această „cale” a fost modelul vieții sale perfecte, exemplare.

Înșelându-se singuri și amăgindu-se singuri, mulțimi de Iuda pretind că sunt mântuiți de Isus Hristos, dar acești oameni ar trebui să beneficieze de lecția pe care a dat-o Isus în Ioan 8, în schimbul său cu evreii farisei. Versetele 39-44: „Ei I-au răspuns: «Tatăl nostru este Avraam». Isus le-a zis: «Dacă ați fi fiii lui Avraam, ați face lucrările lui Avraam».” Dar acum căutați să Mă omorâți, un om care v-am spus adevărul, pe care l-am auzit de la Dumnezeu. Avraam n-a făcut lucrul acesta. Voi faceți lucrările tatălui vostru. Ei i-au zis: „Nu suntem ticăloși; avem un singur Tată: Dumnezeu.” Isus le-a zis: „Dacă Dumnezeu ar fi Tatăl vostru, M-ați iubi, pentru că Eu am ieșit de la Dumnezeu și am ieșit. N-am venit de la Mine Însumi, ci El M-a trimis. De ce nu înțelegeți ce spun? Pentru că nu puteți asculta cuvintele Mele. Voi sunteți din tatăl vostru, care este diavolul, și voiți să împliniți poftele tatălui vostru. El a fost ucigaș de la început și nu rămâne în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Când spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii. Și pentru că Eu spun adevărul, nu Mă credeți. ”

Dacă Isus s-ar prezenta în fața noilor Iuda, am fi martorii aceluiași dialog între dreptii iluminați și rebelii surzi. Realizând lecția pe care ne-a predat-o prin această experiență cu evreii, Isus ne-a învățat să nu judecăm religia după numele sau pretențiile ei, ci doar după roadele ei, adică conformitatea ei cu modelul revelat în și de către Isus Hristos, modelul divin perfect.

Fapte istorice extrem de profetice

Începând cu 6 februarie 2023, s-au împlinit evenimente istorice de mare valoare profetică. Este vorba, succesiv, de cutremurele de mare magnitudine care tocmai au lovit granița dintre Turcia și Siria. Iar miercuri, 8 februarie, președintele Ucrainei, Volodimir Zelenski, a călătorit succesiv în Anglia, apoi în Franța, unde s-a întâlnit cu cancelarul german Olaf Scholz și cu președintele francez Emmanuel Macron. A doua zi dimineață, cei trei bărbați s-au deplasat la Bruxelles pentru a se întâlni cu adunarea deputaților europeni. Acolo, președintele Ucrainei și-a reînnoit apelurile și mulțumirile adresate deputaților prezenți. Dar am observat cât de rară

era adunarea. Prietenii Ucrainei erau toți acolo, dar ceilalți erau absenți. Iar fotografia acestei adunări a mărturisit faptul că problema ucraineană ar putea deveni o cauză de ruptură în cadrul Uniunii Europene.

Pe 6 februarie, Turcia a fost lovită de un cutremur puternic care a atins o magnitudine de 7,8 pe scara Richter, care are un total de 9. Alte trepidații au urmat primului, ducând la un număr tot mai mare de victime, iar astăzi, 18 februarie, numărul morților este estimat la peste 44.000, care probabil va crește la 60.000 sau mai mult. Această regiune este obișnuită cu cutremurele, dar aflându-ne la mai puțin de două luni, la șapte ani de la întoarcerea lui Hristos, aceste evenimente actuale capătă un caracter profetic. Căci zona afectată de cutremur este mărginită și traversată de „*râul Eufrat*”. Acum, în Apocalipsa sa, Iisus Hristos menționează acest nume de două ori, căruia îi dă semnificația simbolică a unui popor plasat sub dominația romano-catolicismului papal, adică Europa și SUA, care sunt o rodnicie a acestei Europe Occidentale. Comparând imaginile oferite de profeție, Europa și ramificațiile sale din Canada, SUA și Australia constituie împreună reprezentarea finală a „celor **zece coarne**” profețite în Dan. 7:7 și Apocalipsa 17:3: „*El m-a dus în Duhul într-un pustiu* . *Și am văzut o femeie șezând pe o fiară stacojie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne* . ” În această descriere, Dumnezeu ilustrează întreaga tabără occidentală plasată într-un timp de încercare simbolizat de cuvântul „*pustiu*”. „.

Prima probă impusă este pedeapsa „*trâmbiței a șasea*”, conform Apocalipsei 9:14, unde această tabără s-a supus „*Babilonului cel mare*”. » sau, Roma, este numită simbolic « *Eufrat* »: « *și zicând celui de-al șaselea înger care avea trâmbița : Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați în marele râu Eufrat* . » Pentru Dumnezeu, această tabără occidentală recrează norma Romei imperiale antice, dar de data aceasta se bazează pe puterea militară a SUA, noile legiuni ale noii Rome. Pentru că, oricât de puternice ar fi, SUA sunt victimele inconștiente ale duminicii romane moștenite, păstrate și onorate de grupurile protestante. Acest prim test ne afectează îndeaproape, deoarece este pus în aplicare în evenimentele noastre actuale, ca o consecință a escaladării războinice a sprijinului acordat Ucrainei. Prețul de plătit pentru acest test este mare: « *Și cei patru îngeri care erau pregătiți pentru ceasul acela, ziua acela, luna acela și anul au fost dezlegați, ca să omoare a treia parte din oameni* . »

A doua încercare care i se pregătește va fi prezentată sub simbolul „*cele de-a șasea dintre cele șapte plăgi din urmă ale lui Dumnezeu*”, în Apocalipsa 16:12, unde tabăra noilor romani este simbolizată încă sub numele de „*Eufrat*”: „*Al șaselea și- a vărsat potirul peste râul cel mare, Eufratul* . *Și apele lui au secat, ca să fie pregătită calea împăraților care veneau de la răsărit* ” . Trebuie să observăm scopul pe care Dumnezeu îl dă acestei „*cele de-a șasea dintre cele șapte plăgi din urmă ale mâniei Sale*”. Evocă pregătirile pentru bătălia „*Armagedonului*”, adică încercarea decretului morții promulgat împotriva celor care respectă cu credință Sabatul divin.

În superficialitatea studiului lor asupra acestui subiect al Apocalipsei, creștinii falși se înșeală în privința „*Armagedonului*” și îl interpretează ca fiind al Treilea Război Mondial al „*a șasea trâmbiță*”. Iar Dumnezeu se bazează pe această confuzie, dând pregătirii celui de-al Treilea Război Mondial forme

identice cu cele care evocă pregătirea adevăratului „**Armaghedon**”. De aceea pot găsi în relatarea despre adevăratul „**Armaghedon**” o descriere a faptelor care se desfășoară sub ochii noștri în prezent pentru organizarea celui de-al Treilea Război Mondial.

Să luăm, așadar, Apocalipsa 16:12: „*Al șaselea înger și-a turnat potirul peste râul cel mare **Euftrat**, și apele lui au secat, ca să fie pregătită calea împăraților care vin de la răsărit.*” Este ușor de interpretat aceste fapte ca fiind împlinite de cutremurul actual care lovește zona începuturilor râului Euftrat, la granița dintre Turcia și Siria. Dar nu este cazul, deoarece plăgile descrise în Apocalipsa 16 sunt „**ultimele plăgi**” conform Apocalipsei 15:1: „*Și am văzut în cer un alt semn mare și minunat: șapte îngeri care aveau **șapte plăgi**, plăgile din urmă, căci în ele se isprăvește mânia lui Dumnezeu.*” Rețineți că fără această precizie „**ultimele**” dată de Dumnezeu, confuzia dintre plăgile „**trâmbițelor și plăgile din urmă**” din Apocalipsa 16 ar fi posibilă și chiar legitimă. Dar relațiile dintre primele plăgi și cele din urmă oglindesc revelațiile pe care le împărtășesc. Astfel, „**uscarea apelor Euftratului**” poate reprezenta anunțul dispariției parțiale, adică a „celui **de-al treilea**” „, a poporului european simbolizat de cuvântul „**apă**”. Și această interpretare creează o legătură între cel de-al Doilea Război Mondial European și ultima bătălie numită „**Armaghedon**”, condusă de „**supraviețuitorii**” taberei vest-europene împotriva celor aleși care au rămas credincioși sfântului Sabat al lui Dumnezeu.

De aceea, al Treilea Război Mondial este pregătit și printr-o lovitură divină din partea Turciei, chiar la nivelul râului „**Euftrat**”, care este sursa de bogăție pentru Siria și Irak. Pentru aceste țări musulmane, va urma o ruină economică tragică, care va coagula urile religioase și va favoriza regrouparea forțelor islamului universal răspândit. Acestea vor lua astfel înfățișarea acestor „**regi din Răsărit**” pentru a lupta cu forțele rusești, cu armatele și cu popoarele occidentale. Și trebuie menționat că locul lovit de cutremur privește zona în care se află orașul Antiohia, în care discipolii lui Iisus Hristos au primit pentru prima dată numele de „creștini”. Prin urmare, putem vedea în tragedia care afectează Turcia o pedeapsă impusă de Iisus Hristos islamului, care a venit să înlocuiască și să eradicaze credința creștină în acest leagăn al creștinismului. Închei cu această reflecție.

Asemănările nu se termină aici; ele continuă în Apocalipsa 16:13 și 14: „*Și am văzut trei duhuri necurate, ca niște broaște, ieșind din gura balaurului, din gura fiarei și din gura proorocului mincinos. Căci acestea sunt duhuri de demoni, care fac minuni și se duc la împărații pământului și ai întregii lumi, ca să- i **adune** la bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic.*” Și aici, în această descriere, este ușor de văzut imaginea mesajelor apelurilor lansate de președintele Ucrainei către toți șefii de stat ai lumii și în special ai taberei occidentale și, prin urmare, vizita sa din 8 și 9 februarie în Anglia, Franța și Bruxelles. Un astfel de apel seducător, care vizează „**adunarea**” popoarelor împotriva Rusiei, este nou și excepțional. Scopul acestei adunări fiind „**bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic**”, este ușor să atribuim acestei „**bătălii**” împlinirea celui de-al Treilea Război Mondial. Dar acestea sunt doar asemănări înșelătoare a două realizări succesive separate în timp de sfârșitul timpului harului. Însă aceste imagini în oglindă ale Revelației divine nu au unicul scop de a-i înșela pe

necredincioșii superficiali, Dumnezeu ne dă prin aceasta o lecție în care ne spune că pedepsele „ *trâmbiței a șasea și ale celei de-a șasea plăgi din urmă* ” pedepsesc aceeași greșală comisă împotriva „ *zilei Sale celei mari* ”, cea pe care a sfințit-o cu un scop profetic, „ *ziua a șaptea* ” a creației Sale pământești. Și sub titlul de „ *zile celei mari a Dumnezeului atotputernic* ”, cei vinovați au de-a face cu puterea atotputernică a acestui Dumnezeu creator unic. El este cel care îi livrează războiului nuclear care vine și tot el va fi cel care le va distruge supraviețuitorii în timpul glorioasei Sale reveniri, în primăvara anului 2030, pentru adevărata bătălie a „ *Armagedonului* ”.

Trebuie menționat că președintele Ucrainei își adaptează comportamentul în funcție de persoanele cu care se adresează. El înțelege că în Franța, parlamentarii francezi nu reprezintă nimic, deoarece autoritatea executivă se află exclusiv în mâinile președintelui său. Prin urmare, nu și-a pierdut timpul întâlnindu-se cu parlamentarii francezi; a petrecut timp doar cu președintele autocrat care decide totul.

Legăturile spirituale stabilite între evenimentele noastre actuale și evenimentele finale din timpul ultimelor plăgi profetesc datele acestor evenimente finale. Astfel, pe 6 februarie 2030, rebelii se vor consulta între ei pentru a adopta, pentru legea duminicală stabilită de la sfârșitul timpului de har, un decret de moarte împotriva păzitorilor Sabatului care se opun obligației de a onora prima zi de odihnă impusă de Roma de la împăratul Constantin cel Mare, pe 7 martie 321. Evenimentele noastre actuale sunt, așadar, cu adevărat profetice.

Profit de acest mesaj, care amintește că cauza pedepselor lui Dumnezeu este încălcarea mării și sfintei sale „ *zile a șaptea* ” numită „ *Sabat* ”, pentru a denunța atacurile umane împotriva ordinii timpului stabilite de Dumnezeu. Iar atacurile sunt vechi, deoarece evreii care au rămas sub vechiul legământ și-au permis deja să adopte, alături de calendarul religios rânduit de Dumnezeu, un calendar civil diferit și extrem de opus. Conform Exodului 12:1-2 și conform ordinii timpului stabilite de Dumnezeu, anul începe la începutul primăverii, în timp ce anul civil evreiesc începe la începutul toamnei. Cu toate acestea, nu găsim nicio învățătură în Sfintele Scripturi care să vizeze stabilirea unui calendar civil. Și aceasta pentru simplul motiv că, creând Israelul, Dumnezeu a dat acestui popor o vocație religioasă. Inițiativa nu a fost, așadar, a lui, dar această alegere a evreilor a căpătat o semnificație profetică foarte reală. Căci Dumnezeu favorizează viața cu primăvara, în timp ce evreii favorizează moartea cu toamna, numită „anotimpul mort”, în care în ziua a zecea, Dumnezeu își plasase sărbătoarea Yom Kippur, care celebra sfârșitul păcatului. Prin urmare, toamna aduce laolaltă subiectele păcatului și morții, aceasta fiind plata sa conform Romani 6:23. Cei care adoptă toamna ca început de an profetesc că vor trăi și vor muri în păcatele lor. Putem astfel înțelege că adoptarea acestui calendar civil, efectuată la începutul secolului al IV-lea al erei noastre creștine, a fost inspirată de Dumnezeu pentru a confirma noul statut de păcătoși ai poporului evreu; lucru pe care Daniel 8:23 îl confirmă: „ *La sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi mistuiți, se va ridica un împărat obraznic și viclean* ”. În contrast absolut, aleșii onorează izvorul în care, în ^{ziua a 14-}
^a, Iisus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, le oferă dreptatea Sa veșnică. Drept

urmare, ei nu vor suferi „ *moartea a doua* ”, ci vor trăi veșnic în dreptatea lui Dumnezeu.

Expresia „Dumnezeu Atotputernic” proclamă că Dumnezeu organizează totul în viața creaturilor Sale în bine și rău. Standardul Său de bine este rezervat aleșilor Săi, selectați prin dragostea lor pentru El. Standardul Său de rău este partea celor pe care îi respinge și îi dăruiește lui Satan și demonilor Săi, ale căror lucrări le-a pregătit, conform planurilor Sale până la anihilarea lor finală și totală.

Puterea și inteligența Sa, ambele nelimitate, Îi permit marelui Dumnezeu Creator să organizeze astăzi construcția celui de-al Treilea Război Mondial prin evenimente care profetesc și datează evenimentele ce vor viza ultima încercare a credinței. În acest context final, luat ca țintă a iritării națiunilor decăzute, ultimii reprezentanți ai adevăratului Adventism de Ziua a Șaptea vor avea ocazia să demonstreze concret încrederea în Dumnezeu pe care le-o va fi dat-o cunoașterea profețiilor revelate. Aceasta va fi pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, subiectul unei mari glorii împotriva diavolului și a aliaților Săi cerești și umani.

Am notat în data locală a cutremurului care a avut loc în Turcia pe 6 februarie la ora 4:17 a.m. semnificația următoarelor numere: 6, 2, 4, 17: a 6-a trambită ; imperfecțiune; universal; judecată. Același eveniment este legat în ora UTC de ora 1:17 a.m. Numărul 17 confirmă în continuare cuvântul „judecată”.

De-a lungul timpului, Europa originală a celor 6 națiuni occidentale catolice a primit alte țări, până la punctul de a aduna, astăzi, 27. Această extindere a fost obținută prin intrarea țărilor estice, care au rămas mult timp sub guvernarea și politica comunistă rusă. Acestea au venit să caute protecția și prosperitatea capitalismului american, protejând 5 națiuni din cele 6 originale; Franța se autoexcluzând temporar. Dar ce vor fi găsit acolo? Blestemul divin care a lovit această Europă din anul 321. Și departe de a se bucura de pace acolo, aceste țări estice vor fi adus în Europa războiul și, cel mai tragic, al Treilea Război Mondial nuclear. Europa romano-catolică, protestantă și anglicană a „celor *șapte capete și zece coarne* ” și puternicele sale ramuri vor împărtăși mânia divină cu celelalte popoare ale pământului, creștinii ortodocși, evreii, musulmanii, hindușii, budiștii, șintoștii și alții, toți condamnați de adevăratul Dumnezeu pentru păgânismul lor ereditar.

Inversarea umană a valorilor divine

În Biblie, în Isaia 5:20, găsim această blestem divină: „ *Vai de cei ce numesc răul bine și binele rău, care socotesc întunericul lumină și lumina întuneric, care socotesc amărăciunea dulce și dulceața amar!* ” Acesta este un caz tipic de inversare a valorilor divine care atrage blestemul și mânia lui Dumnezeu asupra celor care acționează în acest fel. Acum, acest comportament caracterizează în mod special omenirea din timpul nostru, care este un preludiv al sfârșitului lumii.

În acest studiu, voi demonta și demonstra cauzele care explică de ce am ajuns în acest punct.

Principalul motiv este necredința care justifică ateismul, dar și necredința care îi privește pe cei care își construiesc religia „à la carte” conform propriilor dorințe. Problema cu acești oameni este că rămân limitați de incapacitatea lor de a lua orice alt model decât ființa umană însăși. Noi, cei care credem și credem în Dumnezeu, știm că el a creat ființa umană limitându-i posibilitățile. Drept urmare, raționamentul uman se învârtă într-un cerc vicios extrem de limitat. Minte sa constată existența unor legi morale, fizice și chimice pe care spiritul său rebel îl împinge să le ocolească și să le depășească. Legile menționate îl trimit la natura sa limitată, astfel încât atât răul, cât și binele sunt considerate lucruri naturale. Și dacă aceste lucruri sunt naturale, ele nu mai sunt condamnabile în ochii săi. Luând propriul raționament ca bază a reflecțiilor sale, ființele umane se condamnă să moară în păcatele lor, fără a putea beneficia de harul divin oferit gratuit de Dumnezeu în Isus Hristos.

Ce este omul? Biblia răspunde: „*o suflare*”. Dar este mai presus de toate specia vie superioară pe care Dumnezeu a creat-o inițial „*după chipul Său*” pe pământul vândut păcatului. Pe pământ, este un element vital pentru om; este „*aerul*” care îi umple plămânii cu fiecare respirație. În Biblie, cuvântul ebraic „*ruah*” desemnează în mod neclar spiritul sau vântul, adică suflarea. Despre diavol este scris că el este „*prințul puterii văzduhului*”. „*Prințul*”, dar nu „*regele*”, pentru că adevăratul „*rege*” al „*văzduhului*” este însuși Dumnezeu creatorul; el, „*Regele regilor și Domnul domnilor*”. Prin urmare, Dumnezeu se compară cu „*aerul*” care umple întreaga atmosferă a pământului. Și această imagine confirmă natura Sa „*Spirituală*”. Duhul Său este peste tot, monitorizând și controlând totul în toate dimensiunile, adică conceptele creațiilor pe care le-a creat.

Pe pământ, omul atribuie existența minții sale funcționării creierului său. Acest lucru este adevărat doar parțial. Deoarece în condiția sa umană, conștientizarea existenței sale depinde într-adevăr de creierul său, dar acesta este doar înregistratorul mai multor date pe care le stochează în memoria sa. Și numai pe pământ această memorie depinde de un creier. Acum, creierul este doar un organ motor creat de Duhul Dumnezeu. Așadar, viața nu depinde de creier, ci de voința puternică a lui Dumnezeu care a creat omul. Este la fel pentru toate organele noastre; ele au fost imaginate prin gândul Duhului Dumnezeu. Și se supun limitărilor pe care Dumnezeu le-a dat.

Adevăratul standard al vieții este ascuns în posibilitățile nelimitate ale Duhului lui Dumnezeu. Nimic nu este imposibil pentru El, căci El stabilește regulile, legile, posibilitățile și imposibilitățile atribuite vieților creaturilor Sale în moduri specifice pentru fiecare dimensiune creată.

Duhul lui Dumnezeu este materialul în care El își țese planurile și le dă existență. Isus a ținut să ne reamintească în Ioan 4:24 că „*Dumnezeu este Duh*”, deoarece ființele umane acordă prea multă importanță corpului și organelor sale care îi guvernează cele cinci simțuri. Astfel, în Ioan 14:8-11, Filip îi spune lui Isus: „*Arată-ne pe Tatăl*”. Isus i-a zis: „*De atâta timp sunt cu voi și nu M-ați cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl; cum zici tu: «Arată-*

ne pe Tatăl?»” Nu credeți că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; și Tatăl, care rămâne în Mine, El face lucrările. Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine; cel puțin credeți datorită lucrărilor. În mijlocul celor doisprezece apostoli ai Săi, în Isus Hristos, Tatăl Și-a manifestat Duhul. Și astfel putem înțelege lecția dată de Isus Hristos care a fost Dumnezeu într-un trup omenesc. Cei aleși trebuie să învețe să-L cunoască pe Dumnezeu în spirit și să acorde mai puțină importanță aspectului pe care îl poate lua trupul Său. Căci Duhul divin este cel care a imaginat și a creat conceptul de trup. Acest termen nu a avut niciun interes atunci când era singur, fără niciun opus viu liber. Duhul lui Dumnezeu este nelimitat, spre deosebire de aspectul unui corp care îl definește și îl limitează în ochii opusului Său. Duhul lui Dumnezeu a locuit în corpul ceresc numit Mihail, apoi în corpul pământesc al lui Isus Hristos, dar în toate reprezentările Sale, Dumnezeu Se arată doar parțial. Duhul Său este de nepătruns, așa cum spune Biblia, și El este pătruns doar de Sine Însuși. Pentru a descrie Spiritul Său, cuvintele „mare sau mic” își pierd sensul, deoarece dimensiunea lucrurilor se aplică doar creațiilor Sale de viață și materie. Cu toate acestea, El este cel mai mare în sensul valorilor pe care le aprobă, deoarece acestea sunt sublim de perfecte și pentru că El este unicul creator a tot ceea ce există.

Dimensiunea noastră terestră mărturisește posibilitățile nelimitate ale creațiilor divine. Astfel, pe tot Pământul, aceleași legi se aplică peste tot pe întreaga sa suprafață și în volumul atmosferei sale. Dar, în contrast cu această unanimitate a condițiilor terestre, pe cer, în cosmosul interstelar, se întâmplă lucruri incredibile; stelele respectă reguli individuale care nu se aplică tuturor stelelor, planetelor, găurilor negre din cerul nostru. Unele se atrag reciproc, altele se resping, se rotesc asupra lor însele sau nu în timpi diverși, iar Dumnezeu mărturisește astfel că El este într-adevăr creatorul oricărui fel și formă de lege pe care a impus-o pe cer și pe pământ tuturor creațiilor Sale.

A te răzvrăti împotriva unei astfel de puteri, a unei astfel de puteri infinite, demonstrează o teribilă lipsă de inteligență. Dar este adevărat că mândria orbește și reduce capacitățile de raționament ale ființelor umane și, chiar înaintea lor, pe cele ale diavolului și ale demonilor săi cerești. Omul este norocos să poată beneficia de experiența răzvrătirii îngerilor răi care au fost condamnați definitiv la moarte din cauza victoriei lui Isus Hristos asupra păcatului. Eternitatea pe care au pierdut-o este încă disponibilă tuturor acelor oameni care raționează cu adevărat inteligent. Iar reflecția dă roade, deoarece studiul subiectului ne permite să descoperim natura iubitoare a adevăratului Dumnezeu. Nu mai este vorba de reflexe de supraviețuire, ci de dorința de a împărtăși cu El o fericire perfectă unică și inimitabilă pentru eternitate.

Comuniunea cu Dumnezeu este posibilă permanent, deoarece El Însuși este disponibil 24 de ore pe zi; nu ia întâlniri, ci este întotdeauna gata să comunice la orice oră cu cei care Îl iubesc. Am spus-o adesea și o repet aici: realitatea divină depășește orice ficțiune imaginată de om. Și aceasta pentru simplul motiv că această imaginație umană este limitată, în timp ce cea a lui Dumnezeu nu are limite.

De aceea, privirea către Dumnezeu ne permite să redresăm ordinea valorilor divine pervertite prin referire la modelul uman. Am fost întotdeauna conștient de existența Dumnezeului atotputernic și știam că nimic nu era imposibil pentru El. De aceea știam că El avea toate răspunsurile la întrebările mele și, de-a lungul anilor și experiențelor, El a răspuns dincolo de toate așteptările mele. De asemenea, este o mare bucurie pentru mine să-L las să mă instruiască de dimineată, între somn și trezirea completă. Apoi mă grăbesc să scriu învățăturile primite pentru a le împărtăși cu voi.

În Biblie, Dumnezeu ne spune că El creează lucrurile prin cuvântul Său. Aceasta deoarece mesajul Său se adresează omologilor Săi pământești care trebuie **să-I audă** revelațiile. Dar, în realitate, creațiile Sale sunt produse de gândirea Sa creatoare, iar importanța acordată cuvântului Său are scopul de a-L prezenta ca dătător de ordine. Cel căruia ființele umane trebuie să-i asculte pentru siguranța și fericirea lor. Și, în cele din urmă, prin cuvântul Său scris, Duhul Dumnezeu își dezvăluie planul de mântuire aleșilor Săi. De aceea, Biblia își merită pe deplin numele de „cuvânt al lui Dumnezeu”, care dezvăluie gândurile Sale secrete și judecățile Sale asupra creaturilor Sale cerești și pământești.

Revelația Bibliei era absolut necesară deoarece, fără ea, Creația oferă capcane irezistibile necredincioșilor. Dar datorită existenței acestei Biblii, în care Dumnezeu a revelat originile Pământului și viețile pe care le poartă, ei sunt fără scuză și condamnați de Dumnezeu pentru alegerea lor de a ignora revelațiile sale. Lăsând deoparte pe Dumnezeu și preciziile sale, oamenii de știință găsesc stele și galaxii pe cer care sunt îndepărtate una de cealaltă, iar aceste distanțe sunt măsurate în sute și milioane de ani-lumină. Prin urmare, ei atribuie aceste standarde gigantice vârstei Pământului nostru și se pierd în cifrele de milioane sau miliarde de ani fără a putea fi preciși. Căci știu că nu pot dovedi nimic și că explicațiile lor nu sunt, de fapt, nimic mai mult decât ipoteze complet nedemonstrabile. Toate acestea se datorează faptului că nu iau în considerare existența Dumnezeului Creator care creează **într-o clipă** lucruri separate de sute și milioane de ani-lumină. Dar această poziție este doar consecința unui refuz rebel de a le recunoaște statutul de creaturi care trebuie să fie responsabile în fața Creatorului lor și, deja ca atare, să-i dea glorie și onoare; Ceea ce Dumnezeu cere și ne amintește, în 1844, prin glasul „îngerului dintâi”, în Apocalipsa 14:7: „*Și a zis cu glas tare: « Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă , căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor »* . Teoriile lor fumegânde îi prind în capcană doar pe oamenii care, la fel ca ei, caută să scape de datoria religioasă. Cei cu adevărat aleși nu cad în acest tip de capcană și găsesc în revelațiile divine toată siguranța care lipsește în cealaltă tabără. Respectarea valorilor divine prin punerea la îndoială a valorilor umane îi conduce pe cei aleși la adevărata fericire și la pace autentică cu Dumnezeu în Isus Hristos; alegerea corectă pentru sufletele lor.

Răul care se practică astăzi în societatea noastră occidentală nu este nou, întrucât Dumnezeu l-a mustrat deja de mai multe ori cu pedepse teribile. Prima a fost exprimată prin apele mortale ale potopului. Al doilea a lovit cele două orașe prospere din Valea Iordanului, Sodoma și Gomora, unde Lot, nepotul lui Avraam, voise să se stabilească, printr-o ploaie de pietre de sulf arzătoare pe care

Dumnezeu le-a făcut să cadă din cer. Dumnezeu l-a făcut să plece, pentru a-i cruța viața, în ultimul moment, oferindu-ne astfel o imagine profetică ce va privi răpirea ultimilor aleși înainte ca „*a șaptea dintre cele șapte plăgi din urmă*” să vină în aceeași formă pentru a distruge ultimele vieți pământești rebele, după glorioasa întoarcere a lui Isus Hristos. A treia oară s-a împlinit, conform imaginii comparative date în Levitic 26:25: „*Voi aduce împotriva voastră o sabie care va răzbuna legământul Meu ; când vă veți aduna în cetățile voastre, voi trimite ciuma printre voi și veți fi dați în mâinile vrăjmașului*”. În era creștină, această pedeapsă este reînnoită prin „*sabia răzbunătoare*” a ghilotinei revoluționarilor francezi timp de un an întreg, din 27 iulie 1793 până în 27 iulie 1794; adică cu 200 de ani înainte de ultima dată profetică propusă de Dumnezeu în Biblia sa. Anul desemnat, 1994, a marcat, așadar, sfârșitul celor „*cinci luni*” profetice din Apocalipsa 9:5-10 sau 150 de ani efectivi care au pus capăt alianței sale cu adventismul instituțional oficial de ziua a șaptea. După această dată, răul avea să capete un aspect și mai hidos, în Franța, sub președinția lui François Hollande, prin a cărui autoritate, toate formele de rău cenzurate de Dumnezeu au fost legalizate. În această legalizare oficială, omenirea aduce la paroxism principiul menționat la începutul studiului acestui capitol, adică ceea ce condamnă acest verset din Isaia 5:20: „*Vai de cei ce numesc răul bine și binele rău, care socotesc întunericul lumină și lumina întuneric, care socotesc amărăciunea dulce și dulcele amar!*” Dar, nu mă înșel, Dumnezeu anunță că „*vaiul*” pedepsește astfel de lucruri? Ei bine, da, o face și, conform Apocalipsei 8:13, tocmai sub titlul de „*a doua vai*” vine „*a șasea trâmbiță*” sau al Treilea Război Mondial din Apocalipsa 9:13-21. Și Duhul a vrut să sublinieze importanța acestui lucru spunând în Apocalipsa 9:12: „*Primul vai a trecut. Iată, mai sunt două vai după acesta*.” Trebuie înțeles că în 1994, răul nu era încă la nivelul înalt pe care l-a atins sub președinția lui Hollande în Franța, dar și în toate celelalte țări occidentale care au legalizat, înaintea Franței, căsătoria oficială a homosexualilor și a altor persoane LGBT. „*Al doilea vai*” al „*trâmbiței a șasea*” se întâmplă sub ochii noștri din cauza dezgustului pe care poporul Rusiei și liderul său Vladimir Putin îl simt față de morala decadentă și abominabilă a popoarelor occidentale. **Căci aceasta este principala cauză a refuzului liderului rus de a permite Ucrainei să se alăture acestei tabere occidentale care justifică ceea ce Dumnezeu consideră abominabil**. Este într-adevăr un mare paradox că această țară mult timp atee se ridică astfel scandalizată de urăciune. Dar tocmai această ruptură temporară a relației cu Dumnezeu favorizează o revenire religioasă în această Rusie mult timp separată de Occident prin ziduri și o semnificativă „cortină de fier” simbolică. Acest proces de întoarcere la Dumnezeu a caracterizat deja comportamentul „*supraviețuitorilor*” „*trâmbiței a patra*”, numită „*fiara care se ridică din adânc*”, așa cum este indicat și confirmat de Apocalipsa 11:13: „*În ceasul acela s-a făcut un mare cutremur de pământ și a zecimea din cetate a căzut; și în cutremurul acela au fost uciși șapte mii de oameni, iar restul s-au înspăimântat și au dat slavă Dumnezeului cerului*”. Și pentru a-i indica profetului său că hecatomba acestei situații spirituale și istorice din 1793-1794 se va repeta în contextul istoric al „*trâmbiței a șasea*”, Dumnezeu dă evocării acestei „*trâmbițe a patra*” numele de „*al doilea vai*” al „*trâmbiței a șasea*”;

Apocalipsa 11:14: „*Al **doilea vai a trecut; iată, al treilea vai vine curând** ”*. Și ceea ce ne permite să nu confundăm cele două împliniri este tocmai comportamentul „*supraviețuitorilor*” celor două pedepse istorice divine. Căci, spre deosebire de cei din 1794, cei care „*supraviețuiesc*” după „*a șasea trâmbiță*” „*nu se mai pocăiesc*”, conform Apocalipsei 9:20-21: „***Ceilalți oameni, care n-au fost uciși de aceste plăgi, nu s-au pocăit de lucrările mâinilor lor, ca să nu se mai închine demonilor și idolilor de aur, argint, aramă, piatră și lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble; și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor sexuală, nici de furtășurile lor.***”

Un alt punct care caracterizează cele două pedepse din 1793 și 2023 este comun, deoarece Dumnezeu numără victimele lovite de moarte: în 1793-1794, conform Apocalipsei 11:13: „*În ceasul acela s-a făcut un mare cutremur de pământ și **a zecea parte din cetate s-a prăbușit ; șapte mii de oameni au fost uciși în cutremur***, iar restul s-au înfricoșat și au dat slavă Dumnezeului cerului ”. Și în 2022-2023, conform Apocalipsei 9:15: „*Și cei patru îngeri, care erau pregătiți pentru ceasul acela, ziua, luna și anul, au fost dezlegați **ca să ucidă o treime din oameni*** ”. Contextul național francez al „*trâmbiței a patra*” devine un context european internațional în „*trâmbița a șasea*” și, de data aceasta, este „*o treime*” din populația europeană cea care este lovită de moarte.

Ajunși la vremea sfârșitului, aleșii lui Isus Hristos pot înțelege că El îi mântuiește nu doar prin jertfa Sa ispășitoare în favoarea lor, ci și prin lumina profetică ce le luminează înțelegerea evenimentelor care au loc în timpul lor. Această înțelegere este cu adevărat rodul „*mărturiei*” **autentice a lui Isus**, adică „*mărturia*” pe care o primesc de la Dumnezeul adevărului, Dumnezeul Viu care îi iubește și îi mântuiește protejându-i de răul datorat minciunii.

Concurență și complementaritate

Aceste două cuvinte, „**competiție** și **complementaritate**”, rezumă singure principiile opuse ale vieții susținute de diavol și de marele Dumnezeu creator.

Alegerea diavolului este cea care se aplică pământului, care se află sub controlul său de aproape șase mii de ani. Conform acestui principiu, competiția stimulează dezvoltarea inițiativelor, iar în competiție există câștigători și învinși. Scopul este de a depăși celălalt concurent până la eliminarea lor. Căci scopul final al competiției este obținerea unui monopol. Și conform proverbului, „scopul cere mijloace”, cel care vrea să câștige cu orice preț nu își interzice niciun mijloc. Principiul competiției favorizează dezvoltarea imoralității. În timpurile noastre moderne, această competiție este oarecum controlată de reguli stabilite de instanțele occidentale și în primul rând americane. Dar nimic nu durează prea mult, iar aceste reguli se schimbă în funcție de dorințele actualilor învingători. Din 1990, în Occident, am văzut valori schimbându-se, trecând de la cenzură la cea mai nestăvilită și perversă libertate sexuală. De asemenea, aleșii lui Hristos au fost

avertizați de acesta că nu trebuie să se lase înșelați de normele valorilor timpului lor; astăzi în pace, dar mâine în război; astăzi liberi și mâine sclavi ai unui regim despotism universal. De aceea trebuie să ne desprindem de contextul contemporan și să privim înapoi la istoria umană alcătuită din războaie neîncetate. Cei 77 de ani de pace occidentală au fost dăruți în mod excepțional de Dumnezeu din motive strategice, dar, de îndată ce se vor sfârși, natura lor dură și autoritară va deveni din nou norma existenței pentru ultimii oameni rămași în viață după hecatomba comisă de armele nucleare din cel de-al Treilea Război Mondial sau „*a șasea trâmbiță*” din Apocalipsa 9.

În trecut și până în prezent, competiția i-a determinat pe oameni să se provoace reciproc în jocuri organizate sau în dueluri adesea mortale. Competiția era forța motrice a vieții în Imperiul Roman. Pentru a urca pe scara dominației, cei mai hotărâți nu ezitau să recurgă la eliminarea fizică a concurenților, prin asasinat prin orice mijloace. De asemenea, de-a lungul timpului, competiția a generat suferințe, strigăte de disperare și lacrimi de neconsolat pentru umanitate. Competiția este favorizată datorită principiului recompensei care beneficiază câștigătorul, iar într-o nedreptate totală, această recompensă este variabilă și poate atinge cote exorbitante. În antichitate, bogăția era posibilă doar pentru regi, cei mari, ale căror moșteniri, transmise din generație în generație, nu făceau decât să crească, cu excepția cazului în care un eveniment brutal pune capăt acestei coborâșuri.

În zilele noastre, principiul concurenței explică singur funcționarea societății americane în SUA. Și, într-o orbire morală totală, majoritatea americanilor consideră normal ca un președinte de companie să devină mai bogat pe cont propriu decât țări întregi din restul lumii. Și dacă această situație persistă fără a șoca prea mult ființele umane, este pentru că posibilitatea de a se îmbogăți este oferită tuturor și aproape toți visează să profite de această ofertă. Concurența provoacă gelozie pentru că îi aduce laolaltă și îi pune în competiție pe săraci și pe bogați. Iar lumea diavolului este organizată în așa fel încât banii sunt o necesitate vitală, deoarece cumpără totul: hrană, îmbrăcăminte, adăpost, plăcere și putere politică. Prin enormele sale averi familiale, nepotul lui Iulius Caesar, tânărul Octavian, a cumpărat sprijinul plebei romane și a devenit primul împărat roman din istorie sub numele de Caesar Augustus (ilustru). În Evul Mediu, concurența îi pune pe lorzii locali unii împotriva altora, iar domnul învins devenea vasalul învingătorului, pierzând o parte semnificativă din proprietatea sa, care revenea învingătorului. Din nou, concurența, nesuținută de Biserica Romano-Catolică, a fost cea care a cauzat războaiele religioase care au marcat epoca tipăririi mecanizate a Bibliei.

Având în vedere dezavantajele competiției, este ușor de înțeles că, pentru a obține adevărata fericire, acest principiu al competiției trebuie să dispară complet. Iar principiul vieții care îl va înlocui este cel al complementarității, care se aplică la orice, oameni, animale, plante, copaci, legume, fructe etc. Dar și mai presus de toate, Sfânta Biblie, al cărei principiu esențial este tocmai această **complementaritate**, de la prima sa carte numită Geneza până la ultima numită Apocalipsa.

Construind Biblia pe acest principiu al **complementarității**, Dumnezeu nu numai că ne dezvăluie povestea istoriei religioase umane, ci ne dezvăluie, în primul rând, principiul motrice pe care va construi fericirea perfectă a aleșilor Săi și a îngerilor Săi pentru eternitate. Diferența adusă de celălalt este un plus benefic pentru întreaga comunitate. Și, din moment ce recompensa nu mai există, contribuția unei personalități diferite este în întregime pozitivă. Imaginea unui lanț de bicicletă ilustrează situația unei societăți construite pe modelul **complementarității**. Verigile care formează acest lanț sunt perfect egale. Viața după Dumnezeu duce la aceeași egalitate în drepturi, chiar dacă sarcinile și ordinea ierarhică sunt diferite. Eternitatea este, prin urmare, de dorit doar pentru oamenii care găsesc plăcere în această împărtășire **complementară**. De aceea, Dumnezeu nu a încercat niciodată să obțină aderarea tuturor creaturilor Sale la standardul Său. El știe, în primul rând, că a-i convinge pe toți este imposibil și este pe deplin mulțumit să selecteze în timp pe cei aleși care au profilul potrivit standardului Său de mântuire și condițiilor vieții celeste veșnice.

De-a lungul paginilor sale, Biblia ne introduce în experiențele pământești ale slujitorilor lui Dumnezeu. Cunoașterea noastră despre Dumnezeu începe cu citirea Bibliei în Geneza 1 și 2. Și în aceste versete, aflăm ce aprobă sau condamnă Dumnezeu: aprobă lumina și condamnă întunericul, simboluri ale binelui și răului. În Geneza 2 citim: „*Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o*”. Acolo, în aceste cuvinte, aflăm cât de importantă este odihna „**zilei a șaptea**” pentru El, precum și pentru adevărații Săi aleși care împărtășesc gusturile și valorile Sale. De aceea, după reamintirea acestei importanțe datorită prezentării sale ca a patra dintre Cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu, cuvântul Sabat nu va fi niciodată menționat în profețiile Sale din Daniel și Apocalipsa. Identificarea sa cu „*pecetea Dumnezeului celui viu*” din Apocalipsa 7:2 se bazează pe un act de credință, care depinde de cunoașterea lui Dumnezeu. Și acest principiu confirmă afirmația lui Isus Hristos, care a spus: „*Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu*”. În mod similar, în aceste profeții, „**păcatul**” nu este identificat deoarece cuvântul „ziua soarelui” nu este menționat, iar identificarea sa rămâne, de asemenea, dependentă de credință, care Îl cunoaște pe Dumnezeu sau nu-L cunoaște. Profeția divină nu menționează lucrurile într-un limbaj clar; ea doar le sugerează, iar Duhul lui Isus Hristos este cel care le dă cititorilor care o studiază convingerea interpretării sau nu o dă, după cum îi consideră demni de ea sau nu. Cunoașterea noastră despre Dumnezeu crește odată cu timpul și cu experiențele revelate. Deja în Geneza 3, aflăm că amenințările prezentate de Dumnezeu nu trebuie luate cu ușurință, căci neascultarea Evei, și mai târziu a lui Adam, a fost într-adevăr pedepsită cu moartea, așa cum îi spusese Dumnezeu lui Adam. În mod similar, venirea potopului de apă din 1655 după păcat a confirmat această nevoie de a asculta de cuvântul Său sub pedeapsa genocidului uman. Cei patruzeci de ani timp în care Dumnezeu și-a hrănit poporul în deșert au confirmat în continuare capacitatea Sa de a-i face să trăiască sau să moară. Apoi, prin judecători și regi, aceeași lecție a fost reînnoită în tot vechiul legământ. Apoi, binecuvântatul Israel de Dumnezeu a intrat în noul legământ bazat pe sângele vărsat de Isus Hristos. În acest moment al istoriei, cuvintele lui Hristos s-au împlinit: „**S-a sfârșit**”.

Împăcarea lui Dumnezeu cu aleșii păcătoși a devenit posibilă și, pe măsură ce aceștia renunțau la păcat, jertfa de sânge drept și-a adus concret roadele harului divin în viețile lor. Isus i-a spălat literal și spiritual de păcatele lor. Din păcate, în timp, pe 7 martie 321, bijuteria lui Dumnezeu, perla Sa de mare preț, Sabatul Său sfânt, a fost abandonată printr-un decret imperial roman ordonat de împăratul Constantin I ^{cel} Mare. Drept urmare, blestemele pedepsei divine aveau să continue până la sfârșitul lumii, la întoarcerea lui Isus Hristos. Însă Dumnezeu își profețise intenția de a restaura adevărul său, dacă nu pe întregul pământ al păcatului, la început, în credința adventistă de ziua a șaptea, care a fost restaurată oficial prin decretul din Daniel 8:14, care stabilește data acestei restaurări în primăvara anului 1843. Dar în acest moment, această restaurare nu este încă realizată literal, însă condamnă deja practica duminicii romane respectate până în primăvara anului 1843. Sabatul va fi practicat de aleșii aleși numai după sfârșitul celui de-al doilea test adventist din 22 octombrie 1844, adică din 23 octombrie 1844.

În același timp în care cerea restaurarea practicii sfântului său Sabat al zilei a șaptea, încă din primăvara anului 1843 și toamna anului 1844, Dumnezeu a început să aducă aleșilor săi marea sa Revelație. Ce nou putea aduce aceasta, după lucrarea pământească a lui Isus Hristos? Doar revelația existenței „**păcatului**” pe care diavolul o restabilise în Biserica creștină, după această lucrare a lui Isus Hristos. Și pentru a aduce concret această revelație, Dumnezeu a făcut ca aceasta să se bazeze pe două cărți profetice, Daniel în vechiul legământ și Apocalipsa în noul legământ. Și aici, din nou, este imposibil să acordăm mai multă importanță uneia sau alteia dintre aceste două cărți, deoarece sunt incontestabil **complementare**. Fără Daniel, Apocalipsa este de neînțeles, iar fără Revelația dată lui Ioan, Daniel rămâne imprecis și misterios. Daniel oferă mult mai puține detalii decât Apocalipsa, dar această lipsă de cantitate este compensată de calitatea revelației sale, deoarece ne prezintă bazele esențiale pentru înțelegerea judecății pe care Dumnezeu o pronunță asupra religiilor iudaică și creștină. Pentru religia creștină, aceste baze sunt rezumate foarte simplu după cum urmează: Dan. 8:12: „*armata a fost predată cu veșnicia din cauza **păcatului**”*; când? În 538; data stabilirii „**păcatului**”: 7 martie 321. Timpul acestei abandonări față de biserica romană este de 1260 de zile-ani, prezentat sub forma „*un timp, vremuri și jumătate dintr-un timp*” în Daniel 7:25: „*El va rosti cuvinte împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt și se va gândi să schimbe vremurile și Legea; și sfinții vor fi dați în mâinile Lui **pentru un timp, vremuri și jumătate dintr-un timp***”. Aceeași durată de timp este prezentată ca „*patruzeci și două de luni*” și „*1260 de zile*” în Apocalipsa 11:2-3: „*Dar curtea dinafară a Templului o lasă afară și n-o măsoară, căci este dată neamurilor și o vor călca în picioare în picioare **timp de patruzeci și două de luni*** . *Și voi da putere celor doi martori ai Mei, îmbrăcați în sac, și vor proroci **o mie două sute șaiszeci de zile*** .”

După acești 1260 de ani efectivi de domnie persecutoare ale papilor romani și ale monarhiilor europene, în Daniel 8:14, Dumnezeu stabilește anul în care va începe revelația judecății Sale. Acest lucru este posibil prin selecția aleșilor a căror credință este testată până la punctul în care Dumnezeu îi declară „**vrednici**” în Apocalipsa 3:4: „*Totuși, ai în Sardes câțiva oameni care nu și-au pangărit hainele; vor umbla cu Mine în alb, **pentru că sunt vrednici*** .” Pe ce bază

îi judecă Dumnezeu vrednici? Spre deosebire de mulțimea de creștini tradiționaliști falși, aleșii lui Dumnezeu se disting prin consecvența comportamentului lor, în conformitate cu cuvintele lor. Ei pretind mântuirea lui Isus Hristos, iar Dumnezeu îi autentifică pentru că le pasă să-L asculte și acordă o importanță vitală revelațiilor Sale biblice profetice. Profetiile divine au fost scrise în Biblie, dar ele sunt de înțeles doar atunci când Duhul Său Sfânt luminează mințile aleșilor Săi. Acești oameni, care prin natura lor doresc doar să facă și să împlinească voia Sa divină, descoperă că Dumnezeu Însuși, cunoscând natura lor profundă și adevărată, i-a călăuzit și i-a condus spre ascultarea Sa. Conform imaginii biblice, nu oia își caută stăpânul, ci opusul: „ *bunul păstor* ” este cel care „ *vine să-și caute oile pierdute* ”. Și Isus a adăugat: „ *Oile Mele cunosc glasul Meu; Eu le chem și ele Mă urmează* ”. Acest subiect mă conduce la discuția despre convertirea lui Pavel. Ea a fost posibilă deoarece Pavel a iubit sincer adevărul revelat poporului său, Israel, pe care Dumnezeu îl făcuse păstrător al oracolelor Sale. El era animat orbește de un zel sincer, spre deosebire de alți evrei înșelători și calculați, precum marele preot Caiafa sau Iuda. Dumnezeu, care cercetează mințile, inimile și duhurile, îi cunoștea perfect adevărata natură. De aceea, îl obligă printr-o viziune orbitoare să se convertească și să-I slujească. Pavel este cazul tipic al „ *oii pierdute* ” pe care Isus vine să o salveze din tabăra diavolului pentru că este vrednică.

Asemenea adevărului divin, aleșii sunt oameni simpli și, mai presus de toate, foarte logici. Pentru a fi înțeleasă, revelația divină nu necesită o educație superioară, deoarece lucrurile revelate sunt accesibile celor mai simpli oameni, inteligența fiindu-le dată de Dumnezeu.

Astfel, după marea lumină primită în Isus de către primii săi apostoli, secole de întuneric spiritual au dominat viața umană până la întoarcerea luminii care a venit după testul „adventist” al credinței în toamna anului 1844. Acesta a fost doar începutul întoarcerii luminii divine, dar esențialul a fost restaurat: practicarea adevăratei odihne a Sabatului zilei a șaptea și conștientizarea importanței revelației profetice a Bibliei, care confirmă anunțul revenirii glorioase finale a lui Isus Hristos. Interpretările profetiilor erau încă false și provizorii, dar atitudinea slujitorilor lui Dumnezeu era demnă de mântuirea lui Hristos. Deoarece cercetează inimile și gândurile, Dumnezeu își selectează aleșii pe criterii de adevăr care ating natura ființelor umane. Adevărata înțelegere a misterelor revelate depinde doar de timp, deoarece se realizează treptat și își atinge apogeul abia în ultimele zile ale celor șase mii de ani de selecție a aleșilor de către proiectul divin.

„ **Păcatul** ” revelat în Daniel 8:12 este legătura care leagă imaginile Europei ilustrate în Apocalipsa prin simbolurile „ **zece coarne și șapte capete** ”. Acest simbolism al celor „ **zece coarne** ”, citat pentru prima dată în Daniel 7:7, este vizat de Dumnezeu, în Apocalipsa, în trei epoci diferite, identificabile prin absența sau prezența „ **diadelor** ” plasate pe „ **capete** ” sau pe „ **coarne** ”. Și în această abordare, Dumnezeu face din nou apel la principiul **complementarității** . Astfel, atunci când aceste „ **diademe** ” sunt pe „cele **șapte capete** ” din Apocalipsa 12:3, Europa este vizată în faza sa imperială romană; ceea ce evocă persecuțiile primilor creștini, până la pacea vicleană și amăgitoare stabilită de împăratul

Constantin, cel care a ordonat abandonarea Sabatului divin pe 7 martie 321. Atunci a fost instaurat acest „**păcat**” denunțat de Dumnezeu în Daniel 8:12. Dar a fost mascat prin adoptarea „zilei soarelui” care l-a înlocuit în prima zi a săptămânii. Și astfel, prin această înlocuire a sfântului Sabat divin, „ziua soarelui” onorată de păgânii romani, prima zi a săptămânii divine, a devenit „**semnul**” autorității romane în opoziție cu Sabatul, care constituie, în sine, „**sigiliul regal al Dumnezeului celui viu**”. Trebuie să vă dați seama cât de mult a fost resimțit acest lucru ca o trădare și un afront din partea Dumnezeului Creator și, ca urmare, harul lui Hristos nu a mai putut fi obținut de păcătoșii care au comis un păcat voit. Căci cuvintele „**a șaptea** și **prima**” au aruncat vina asupra celor care au legitimat schimbarea adusă de acest împărat roman. Dar schimbarea zilei de odihnă săptămânală a fost bine pregătită de încetarea celor „**zece**” ani de persecuție teribilă, profețită în Apocalipsa 2:10, săvârșită de împăratul roman Dioclețian și împărații asociați săi în tetrarhia sa, între 303 și 313. Ordonată de Constantin, încetarea persecuțiilor a favorizat dezvoltarea religiei creștine și, în masă, oameni neconvertiți au fost botezați, pentru a intra în noua religie protejată de împăratul însuși. Toate aceste convertiri superficiale au acceptat schimbarea zilei de odihnă fără nicio problemă. Căci pe atunci, aleșii, cei adevărați, capabili de rezistență, erau la fel de puțini la număr ca în orice altă epocă, până la a noastră. Odată cu adoptarea odihnei primei zile, asistăm la formarea originală a religiei romano-catolice. Așa cum viermele este în fruct, „**semnul**” diabolic a intrat în doctrina și practica religioasă creștină, și pentru totdeauna pământească, până la revenirea glorioasă a lui Isus Hristos.

Subtil, în Apocalipsa 13:1, „**diademele**” se mută de la „cele **șapte capete**” la „cele **zece coarne**”. Duhul indică astfel că **Europa monarhiilor** este vizată în contextul supunerii sale față de regimul papal roman stabilit din 538 până în 1798, adică ceea ce a profețit Daniel 8:24 spunând: „*Cele **zece coarne** sunt **zece împărați** care se vor ridica din această împărăție. După ei se va ridica un altul, care va fi diferit de primul și va supune trei împărați*”. Prin urmare, acest alt „**împărat**” al lui Daniel este cel desemnat prin simbolul „celor **șapte capete**” în Apocalipsă. În acest verset, trebuie să observăm importanța preciziei „**el va fi diferit de primul**”, deoarece această „**diferență**” este puterea sa religioasă papală. Astfel, contrar afirmațiilor bisericii papale romane, papii nu sunt succesori ai apostolului Petru, deoarece Dumnezeu plasează apariția regimului papal după dezmembrarea Imperiului Roman; care s-a împlinit începând cu anul 395. Legătura care leagă această eră a Europei celor „**zece coarne**” este încă „**păcatul**” stabilit de împăratul Constantin. Dar de data aceasta, „ziua soarelui” este impusă de o organizație religioasă și, în plus, a fost redenumită „ziua Domnului” sau, în latină, „Dies Domenica” și în franceză: „duminică”. Din cunoștințele noastre despre aceste fapte, valoarea credinței noastre va depinde de reacția noastră. Suntem indignați, uluiți, provocați, uimiți, șocați, indignați sau ne lăsăm reci și indiferenți? Cel care a suferit afrontul nu este oricine. Acesta este marele Dumnezeu, creatorul întregii vieți, lucruri, legi sau principii, iar prețul de plătit este pe măsura omnipotenței sale. Fie că este conștientă de problemă sau nu, întreaga omenire plătește consecințele acestei lese-majestați divine prin multiple și neîncetate blesteme care o lovesc în multe feluri: erupții vulcanice, cutremure,

tsunami-uri, cicloane devastatoare, invazii de insecte distructive, inundații, grindină și războaie mortale etc. La vina împăratului Constantin, papalitatea romană a adăugat „**aroganța**” pe care i-o impută Daniel 7:8 și 20, îndrăznind să transforme textul original al celor zece porunci ale lui Dumnezeu, mergând până acolo încât a îndrăznit să șteargă textul celei de-a doua porunci, prin care Dumnezeu interzice prosternarea în fața chipurilor sculptate ale oricărei creaturi terestre sau cerești. Ignorând această interdicție divină, mulțimi de oameni se prosternază în fața chipurilor sfinților canonizați chiar de Biserica Romano-Catolică Papală, comițând astfel cu religiozitate urâciuni dumnezeiești. De-a lungul timpului, oamenii reproduc aceleași comportamente, chiar dacă contextul istoric se schimbă. Dar în vremea noastră, lunga pace prelungită până în anul 2022 a accentuat fenomenul. Dumnezeu și principiile sale sunt ignorate și disprețuite pe nedrept și în mod odios. Biserica Papală a oficializat astfel forma păgână dată creștinismului încă din anul 321. Și când, între 1170 și 1789, adevărul divin a fost răspândit prin Biblie, ea i-a persecutat până la moarte pe profeții protestanți ai lui Dumnezeu și Biblia însăși, a căror citire era interzisă; vinovații se expuneau morții, închisorii sau galerelor regelui.

Pentru a pune capăt acestei dominații abominabile, Dumnezeu a inițiat Revoluția Franceză și masacrul ei răzbunător, luând drept victime principalii vinovați: monarhia și clerul romano-catolicismului, inclusiv Papa Pius al VI-lea, care a murit în închisoare la Valence, în Drôme, în 1799. Pacea religioasă stabilită de Dumnezeu după aceste masacre urma să favorizeze restaurarea adevărului său doctrinar. Prin urmare, în această perioadă de pace religioasă s-au putut desfășura procesele adventiste din 1843 și 1844. Dar, în afară de aleșii selectați în aceste teste de credință profetică, pacea a favorizat în special dezvoltarea gândirii libere și a ateismului format în mintea revoluționarilor francezi. Și acest model s-a răspândit în toate națiunile occidentale ale Europei, prin intermediul războaielor conduse de Napoleon I ' împăratul Franței. Situația nu putea decât să se înrăutățească cu timpul, până la „**timpul sfârșitului**” profețit în Dan. 11:40: „**La vremea sfârșitului**, împăratul de la miazăzi va împinge împotriva lui. Împăratul de la miazăzi va veni împotriva lui ca o furtună, cu care, călăreți și multe corăbii; va veni în interiorul țării, se va întinde ca un torent și va da pe dinafară.” Acest „**timp al sfârșitului**” are loc la sfârșitul timpului pecetluirii aleșilor, conform Apocalipsei 7:3: „**Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pecetlui pe frunțile slujitorilor Dumnezeului nostru**.” O ultimă pedeapsă de avertisment, comparată cu genocidul francez din 1793-1794, vine apoi să lovească Europa și lumea vinovate.

Ultima eră a Europei este desemnată de absența totală a „**diademelor**” de pe „cele **zece coarne**” și „cele **șapte capete**”, precum imaginea din Apocalipsa 17:3: „**M-a dus în Duhul în pustie. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară stacojie**, plină de nume de **hulă**, având **șapte capete și zece coarne**.” Dispariția „diademelor” de pe „cele **zece coarne**” înseamnă că Duhul vizează Europa într-o perioadă în care monarhiile au fost înlocuite în mare parte de regimuri republicane. Dar din epoca anterioară, aceste națiuni republicane au păstrat „**blasfemiile**” atașate celor „**șapte capete**”, adică atașate orașului papal roman. În mod similar, noua **fiară** „**stacojie**” poartă culoarea asociată cu regimul papal

romano-catolic numit „Babilonul cel Mare” din Apocalipsa 17:4: „Femeia era îmbrăcată în purpură și **stacojiu** și împodobită cu aur, pietre prețioase și perle. Avea în mână un pahar de aur plin de urâciuni și de necurăția desfrânării ei.” Iar „**stacojiul**” este, asemenea „cărămizii” și „**purpurii**”, culoarea „**păcatului**”, conform Isaia 1:18: „*Veniți acum și să ne judecăm!*”, spune Yahweh. „**Chiar dacă vor fi păcatele voastre ca stacojiul**, vor fi albe ca zăpada; **chiar dacă vor fi roșii ca cărămiziul**, vor fi ca lâna.” O „**mantie**” roșie **stacojie** simboliza „**păcatul**” pus asupra lui Isus în Matei 27:28: „L-au dezbrăcat de hainele Lui și i-au pus o **mantie stacojie**.” Dar această „**mantie stacojie**” l-a confirmat și ca „**rege al iudeilor**”; „**stacojiul**” fiind, de asemenea, un semn al regalității.

Această imagine dată în Apocalipsa 17:3 este cea a taberei noastre occidentale, care împărtășește moștenirea religioasă a bisericii papale romane. **Această împărtășire privește de asemenea, națiunile protestante moștenitoare ale odihnei din prima zi propovăduite de biserica romană. Dar este și imaginea ultimului guvern universal** care va fi format și stabilit de rebelii supraviețuitori ai celui de-al Treilea Război Mondial. Acest ultim regim autoritar terestru este simbolizat în Apocalipsa 13:11 de „**fiara care se ridică de pe pământ**”. Ea apare, în **timp**, după „**prima fiară**” care, ea însăși, „**s-a ridicat din mare**” în Apocalipsa 13:1. În această succesiune „**mare-pământ**”, Dumnezeu profețește dominațiile succesive, romano-catolică, apoi protestantă americană, conform imaginii propuse în Gen. 1:9-10: „Și Dumnezeu a zis: «Să se adune apele care sunt sub ceruri la un loc și să se arate uscatul!» Și așa a fost. Dumnezeu a numit uscatul **Pământ**, iar strângerea apelor a numit **-o Mări**. Și Dumnezeu a văzut că era bine.”

Natura **complementară** a montajului profetic este demonstrată prin prezentări succesive ale erei creștine din perspective diferite, iar toate aceste prezentări se suprapun pentru a forma mesajele **complementare** revelate de Dumnezeu. Importanța profeției poate deveni evidentă pentru unii dintre aleși doar atunci când vor vedea dovezi convingătoare ale interpretărilor care le sunt propuse. Vă reamintesc că pentru unii va fi prea târziu când profeția se va împlini, deoarece Dumnezeu declară în Ezechiel... 33:33: „**Când se vor întâmpla aceste lucruri, și iată că se vor întâmpla! Vor ști că a fost un profet printre ei.**” Vor ști, da, dar prea târziu, pentru că acest mesaj îi privește pe cei cărora Dumnezeu le spune profetului său, în versetul 32 de mai sus: „*Iată, tu ești pentru ei ca un cântăreț plăcut, cu o voce frumoasă și iscusit în muzică. Ei ascultă cuvintele tale, dar nu le pun în practică.*” Cunosce bine acest verset, deoarece a fost prezentat de Duh cuiva care mă întreba despre el. Contextele se schimbă, dar comportamentul uman rebel continuă în necredință. Nu, pentru a fi plăcut lui Dumnezeu, omul nu trebuie să aștepte împlinirea lucrurilor profețite, trebuie să creadă în împlinirea lor înainte de a avea dovada dovedită. Credința este o încredere dată dinainte Dumnezeului revelator. Și când vine împlinirea lucrurilor, Dumnezeu reține doar lipsa de credință arătată anterior de necredincioșii sau, dimpotrivă, credința remarcată la adevărații săi aleși. De aceea, dovezile oferite aleșilor de către profeții nu privesc împlinirea lor, ci apar în descoperirea și înțelegerea subtilităților pe care Dumnezeu le demonstrează în aranjamentul său profetic. Aceasta este dovada pe care Dumnezeu o consideră plăcută, deoarece

aleșii săi descoperă și admiră înțelepciunea și inteligența infinită, nelimitată a divinității sale. Înțelegerea profeției biblice constituie acordarea unei diplome spirituale pe care Dumnezeu o oferă celui ales care se dovedește vrednic de ea. Căci profețiile biblice condensează și reproduc învățăturile furnizate de întreaga Biblie, de la Geneza la Apocalipsa. Acest studiu profetic ne permite să afirmăm că toate cărțile care alcătuiesc Biblia sunt expresia inspirației singurului Dumnezeu Duh care ne-a vizitat ascuns într-un trup uman în Isus Hristos.

De la lumină mică la lumină mare

Cu rațiune și utilitate acordăm importanță datelor 1843 și 1844 ale primelor două încercări adventiste. Dar este timpul să știm că data 1994 a fost marcată de o glorie mai mare decât aceste două date. Și aceasta în ciuda caracterului acestei experiențe spirituale înăbușite și ignorate de adventiștii răspândiți în întreaga lume. Totuși, în această dată, 1994, Dumnezeu a prezentat marea lumină profețită în chiar prima viziune pe care a dat-o profetesei sale Ellen Gould White și pe care ea o relatează și o descrie în lucrarea sa „Scrieri timpurii”. Această mare lumină este demnă de această calificare, deoarece, spre deosebire de cea precedentă stabilită între 1844 și 1873, este definitivă și nu va fi niciodată pusă la îndoială. Importanța sa este confirmată de faptul că Dumnezeu neagă valoarea moștenirii adventiste originale, spunând în mesajul său către „**Laodiceea**”, denumirea pentru ultima eră a adventismului instituțional oficial, în Apocalipsa 3:17-18: „*Pentru că zici: «Sunt bogat și m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești nenorocit, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit în foc, ca să te îmbogățești; **haine albe**, ca să te îmbraci și să nu ți se vadă rușinea goliciunii; și alifie pentru ochi unge-ți ochii, ca să vezi.*” » În acest verset, nevoia de a obține de la Isus Hristos „**haine albe**” confirmă punerea sub semnul întrebării a statutului pionierilor adventismului pe care Dumnezeu îi vizează și îi desemnează în Apocalipsa 3:4, spunând despre ei aceste cuvinte de binecuvântare: „*Totuși, ai în Sardes câțiva oameni care nu și-au pângărit hainele; vor umbla cu Mine în **haine albe**, pentru că sunt vrednici*” . Evident, această demnitate s-a pierdut, iar nevoia de a pune sub semnul întrebării moștenirea doctrinară a tradiției adventiste este evidentă și susținută. Și aceasta, cu atât mai mult, cu cât versetul fondator al adventismului, Daniel 8:14, trebuie retradus complet. Vechea traducere „*Până la două mii trei sute de seri și dimineți, atunci sanctuarul va fi curățit*” devine, conform textului ebraic: „***Până la seara și dimineața, la două mii trei sute; și sfîntenia va fi justificată***”. Aceasta nu este o simplă curățire, ci o retraducere completă. Și de data aceasta, mesajul are avantajul de a deveni clar și ușor de înțeles, deoarece nu mai este vorba despre un sanctuar ceresc care trebuie purificat, ci despre „**sfîntenia**” divină și umană care trebuie „**îndreptămînal**” prin „**dreptatea veșnică**” adusă de Isus Hristos, conform lui Daniel 9:24: „*Șaptezeci de săptămâni sunt hotărâte asupra poporului tău și asupra sfîntei tale cetăți, ca să sfârșească fărădelegile și să pună capăt păcatelor, să facă ispășire pentru nelegiuire și să aducă **dreptatea veșnică**, să pecetluiască vedenia și proorocia și să ungă Sfînta Sfîntelor.*”

Mesajul din Daniel 8:14 devine logic și coerent, deoarece apare după acuzațiile pe care Dumnezeu le face împotriva falsului creștinism, moștenitor al urâciunilor romano-catolice citate în versetul 13 care îl precede: „*Am auzit un sfânt vorbind, și un alt sfânt a zis celui care vorbea: „Până când va dura vedenia despre ~~jertfa necurmată~~—și despre păcatul pustiirii? Până când va fi ~~căleat în piecioare sanctuarul~~, sfințenia și armata ? ”*”. Din primăvara anului 1843, sfârșitul celor 2300 de seri-dimineți care încep în primăvara anului – 458, Dumnezeu închide ușa harului său acestui creștinism fals care privește toate religiile creștine oficiale care practică restul primei zile romane. Selecția aleșilor adventiști poate, așadar, să înceapă din această primăvară a anului 1843, iar acesta este scopul celor două anunțuri false despre revenirea lui Isus Hristos pentru datele primăverii anului 1843 mai întâi, apoi pentru 22 octombrie 1844. Pentru Dumnezeu nu contează că Isus nu vine la aceste două date, pentru el, singurul lucru care contează este modul în care aceste anunțuri sunt primite de candidații testului de credință. Și acolo, discipolii lui Descartes sunt automat descalificați, deoarece raționamentul lui Dumnezeu nu are nimic cartesian, ci este extrem de subtil. Căci pentru el, ceea ce este fals, joacă rolul adevărului, pentru un timp limitat de încercare. Falsul folosit de Dumnezeu nu este o minciună, pentru că Dumnezeu îl folosește pentru a-și mântui aleșii, spre deosebire de diavol, care folosește falsitatea minciunilor sale pentru a distruge sufletele omenești.

În ceea ce privește înțelegerea profetică, mica lumină din 1844, numită simbolic „*strigătul de la miezul nopții*” conform „*parabolei celor zece fecioare*”, nu mai are nimic de comparat cu cea mare. Într-adevăr, în 1994, lumina adusă de Dumnezeu a ajuns să lumineze pe deplin cele 12 capitole ale cărții lui Daniel și cele 22 de capitole ale cărții Apocalipsa. Abia în 2018, noi lumini m-au condus să studiez și să împărtășesc perlele profetice ascunse în cartea Genezei. În aceeași dată, Duhul mi-a permis să descopăr existența unui mesaj profetic conținut în textul original al celor zece porunci ale lui Dumnezeu. Și tot în primăvara acestui an 2018, mi-a fost revelată mie și fratelui meu în Hristos, Ioel, care mă susține și mă ajută eficient datorită darurilor și memoriei istorice excepționale pe care i le-a dat Dumnezeu.

Din 1982 aștept împlinirea celui de-al Treilea Război Mondial, care se pregătește să înceapă în Ucraina din 24 februarie 2022. Și în sfârșit îl văd împlinindu-se. Nu că m-aș fi grăbit să intru în acest context terifiant, ci pentru că știam că evenimentul era inevitabil, fiindcă fusese profețit de Dumnezeul Creator. Această etapă teribilă era în fața mea, iar după ea, cea și mai teribilă, testul final al credinței în care va fi emis un decret de moarte împotriva tuturor celor care respectă sfântul Sabat al lui Dumnezeu. Și la sfârșitul acestui test, în sfârșit, eliberarea adusă de gloriosul și divinul Iisus Hristos.

Creșterea constantă a luminii divine mi-a sporit și cunoștințele despre Dumnezeu și am putut realiza cât de mult este ignorată adevărata Sa imagine de către locuitorii pământului și, în primul rând, rușine lor, de către creștini până la adventiștii de ziua a șaptea, abandonati de Dumnezeu din 1994. Cu timpul și tehnologia, pământul a devenit un mic sat unde fiecare descoperă existența și obiceiurile altora. Ca urmare a acestor schimburi internaționale, se dezvoltă pe tot

pământul un tip uman internațional. Aceleași gusturi pentru consum, același interes pentru tehnologie și progresul acesteia, aceleași tipuri de mâncare și băutură și, de asemenea, și mai presus de toate, aceeași concepție falsă despre Dumnezeu creator. În China, țara care venerază marele Dragon, „ying și yang” reprezintă principiile opuse ale binelui și răului. Forțele sunt egale, iar câștigătorul este uneori una, alteori cealaltă. Aceste filozofii au pătruns în societatea noastră occidentală. Și acest lucru a fost cu atât mai ușor cu cât religia romano-catolică a prezentat de mult timp credința creștină sub acest principiu: Dumnezeu este zeul binelui, Satan diavolul este zeul răului. Ar fi mai corect să spunem: Dumnezeu este adevărul, Satana diavolul este mincinosul și minciuna. Toate acestea pentru că Dumnezeu uneori dăunează oamenilor răzvrățiți și îngerilor răi. În mod similar, dimpotrivă, pentru a-și seduce victimele, Satana le poate face ocazional bine. Dar timpul „zerului” s-a terminat; trebuie acum să ne eliberăm de falsele prejudecăți transmise de tradițiile religioase umane. Nu, nu există un Dumnezeu al binelui și un Dumnezeu al răului, așa cum îl concep mulțimi de occidentali la chinezi sau hinduși orientali. Situația reală este foarte diferită, deoarece există un singur Dumnezeu, Duhul Creator, care dă binele sau răul. Când provoacă răul, o poate face direct prin natură sau poate încredința acțiunea diavolului și demonilor săi. Dar el și numai el decide totul. Demonii au demonstrat deja că nu pot rezista puterii Dumnezeului Creator întrupat în Isus Hristos. Se tem de el și se supun autorității sale. Prin urmare, tabăra binelui și cea a răului nu sunt absolut egale. Dar această concepție falsă despre lucruri persistă pentru că oamenii sunt victime ale ignoranței lor biblice și ale influenței unor filozofii străine false.

Ca un rezumat final al cunoștințelor mele despre profețiile biblice, observ asemănări între erele fixate prin divizarea timpului profetic. Diviziunea principală este centrată pe data 1844. Prin urmare, avem o eră între era apostolică și 1844 și o eră între 1844 și întoarcerea lui Isus Hristos. Acum, aceste două ere urmează aceeași dublă experiență. Ele încep într-un timp de lumină, trec printr-un timp de dominație a întunericului, iar lumina divină se întoarce pentru a repara erorile doctrinare adoptate. Dezvolt această idee pentru era plasată înainte de 1844. Aceasta începe în lumina apostolică doctrinar pură și perfectă, apoi trece între 538 și 1798 printr-un timp de întuneric profund, dar prin Reforma din ^{secolul al XVI-lea}, lumina biblică restaurează adevărurile evanghelice, cum ar fi mântuirea dată prin har și credință bazată doar pe Scriptura biblică. Pentru perioada de după 1844: încercările adventiste produc credința adventistă de ziua a șaptea, zeloasă pentru adevărul divin; credința adventistă reproduce credința perfectă a apostolilor. În timp, adventismul devine lumesc și își pierde dragostea pentru adevăr, iar întunericul îl domină până în 1994, când Dumnezeu ridică o nouă speranță adventistă pentru revenirea lui Isus Hristos. Marea lumină profetică care însoțește această speranță este respinsă și disprețuită în ciuda avertismentului dat de Dumnezeu în 1 Tesaloniceni 5:19-20-21: „Nu stingezi Duhul. Nu disprețuiești prorociile. Ci cercetați toate lucrurile; țineți tare la ce este bun”. Și în acest test al credinței, Dumnezeu își selectează ultimii aleși, purtători ai luminii Sale mari și inimitabile. În epoca adventistă, data 1994 este, prin urmare, comparabilă cu cea a secolului al XVI-lea. Putem astfel înțelege mai bine cum, în 1844, Dumnezeu resetează contoarele la zero. Cerința Sa privind adevăratul Sabat al zilei a șaptea

stabilește noi fundamente care condiționează obținerea mântuirii. Harul este acum obținut cu condiția ca cel chemat să se dovedească vrednic de alegere prin dragostea sa pentru adevărul biblic profetic. Cunoașterea Sabatului adoptată progresiv reproduce, prin simbolul „celor *douăsprezece seminții* ” din Apocalipsa 7, o etapă inițială de iluminare deplină comparabilă cu vremea celor „*doisprezece apostoli* ”. Astfel, succesiunea celor două ere justifică evocarea „celor **24 de bătrâni** ” din Apocalipsa 4:4: „*În jurul tronului am văzut **douăzeci și patru de oameni**. tronuri , și pe ele șezând **douăzeci și patru de bătrâni** , îmbrăcați în haine albe, și pe capetele lor coroane de aur . Acești „**bătrâni** ” „**sed** ” pentru că au obținut victoria la fel ca Hristos înaintea lor, căruia Dumnezeu îi spune, profetic, în Psalmul 110:1: „*Un psalm al lui David. YaHWéH zice Domnului meu: **Șezi** la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.* ”*

Din 1844 până în prezent, credința creștină a celor care nu combat a devenit caldută, formalistă, tradițională și, prin urmare, foarte superficială. Acum, în capitolul anterior, am citat acest verset în care Isus a spus: „Aceasta **este viața veșnică: să vă cunoască pe voi**”. „*Tu, singurul Dumnezeu adevărat, și Isus Hristos, pe care L-ai trimis.*” Acum, în Gen. 4:1, Duhul ne spune: „*Adam a cunoscut-o pe Eva, nevasta sa; ea a zămislit și a născut pe Cain și a zis: «Am zidit un om cu ajutorul lui YaHWéH» .*” În acest verset, verbul «**a cunoaște** » ia o formă sexuală care dovedește că Dumnezeu nu se poate mulțumi în niciun caz cu o relație superficială, deoarece El cere de la adevărații Săi aleși o comuniune profundă, sinceră și maximă; ceea ce descalifică religiile creștine tradiționaliste.

Multă vreme, și până la respingerea de către Dumnezeu a adventismului instituțional, teologii acestuia s-au înșelat în interpretarea reproșurilor pe care Isus le adresează slujitorilor săi în mesajul său din „**Laodiceea** ”. Ei au interpretat întotdeauna „**căldicelia** ” sa ca pe o lipsă de iubire frățească, remarcată în special ca un semn de binecuvântare, în mesajul din „**Filadelfia** ”, al cărei nume înseamnă tocmai: iubire frățească. Unde este atunci eroarea lor? Ea se bazează pe faptul că Isus nu-i poate reproșa Alesului său lipsa iubirii frățești, deoarece acest rod nu depinde de el, căci iubirea frățească este un dar de la Dumnezeu: el o dăruiește sau nu o dăruiește. Pe de altă parte, Alesul poartă responsabilitatea pentru ceea ce îl împiedică pe Dumnezeu să o facă să aducă acest rod al iubirii frățești. Este, de asemenea, o lipsă de iubire, dar mai spiritual, o lipsă de iubire pentru adevărul profetic divin pe care Isus Hristos îl revendică drept „**calea** care, prin **adevăr**, duce la **viața veșnică** ”, conform Ioan 14:6. Să înlăturăm acest „**adevăr** ”, care este cazul cu Alesul din „**Laodiceea** ”; „**Calea** ” este întreruptă și nu mai duce la „**viața veșnică** ”. În această expresie, „**adevărul** ” capătă o importanță majoră, întrucât acesta este cel care leagă „**calea spre viața veșnică** ”.

Să nu uităm, ca confirmare, și acest alt citat, adesea prost tradus, cuvântul „fidelitate” înlocuind cuvântul „**adevăr**”. » original: „*adevărul lui YaHVéH rămâne pentru totdeauna* ”, conform Psalmului 117:2.

Ceea ce adventismul oficial nu a înțeles este că mesajul formulat de Iisus Hristos se bazează pe o experiență specifică, care nu este o generalitate. În circumstanțe istorice specifice, adică între 1980 și 1991, pentru Dumnezeu în Hristos, am prezentat liderilor locali ai fortăreței adventiste Valence din Drôme, în

Franța, lumina profețiilor din Daniel și Apocalipsa, descifrate perfect și integral doar prin intermediul Bibliei, ale cărei învățături împrăștiate oferă toate răspunsurile și explicațiile. Și pentru că această lumină a fost însoțită de un anunț al revenirii lui Hristos pentru anul 1994, mesajul a fost refuzat, iar mesagerul său, adică persoana mea umilă și simplă, a fost exclusă oficial din instituție, dar nu în 1994, când faptele m-ar fi dovedit a greși, ci fără a aștepta această dată, din toamna anului 1991; ceea ce este și mai nejustificat și, prin urmare, suprem condamnat de către Dumnezeu cel drept și bun. Căci, vă reamintesc, în 1843 și 1844, tocmai prin două anunțuri false despre revenirea lui Hristos, Dumnezeu a testat credința creștinilor acelor vremuri. Și de ce aceste anunțuri false? Să-i pună deoparte sau să-i sfințească pe adevărații săi aleși ai vremii. Adevăratul sau falsul avea un singur scop: să dezvăluie natura spirituală profundă și reală pe care fiecare creștin o ascunde în sine. Aceste experiențe adventiste sunt similare calculului raționamentului inspirat de Dumnezeu înțeleptului Solomon în cazul copilului disputat de două mame. Ordonând ca copilul să fie tăiat în două părți, Solomon știa că ordinul său nu va trebui îndeplinit, deoarece adevărata mamă ar prefera să-și piardă fiul decât să-l vadă murind. De asemenea, Dumnezeu știa că Isus nu va veni în 1843, nici în 1844, nici în 1994, ci de fiecare dată, în masa întunecată a creștinilor falși ipocriți din acele vremuri, precum stelele de pe cerul întunecat, firile invizibile ale adevăraților săi aleși vor străluci puternic. Și a obținut în 1844 ceea ce își dorea să obțină: o adunare de aleși, dar aleși doar pentru scurt timp, până când întunericul satanic a controlat-o și a stăpânit-o, atât de mult încât Dumnezeu a fost forțat să o abandoneze în tabăra răului, în 1994. Și de la începutul anului 1995, alianța oficială a adventismului cu federația protestantă a consacrat concret această abandonare, biserica adventistă devenind o adunare de oameni căzuți. În cuvintele lui Iisus Hristos, ea a fost apoi „**vărsată**” de el. Și această alegere a verbului „a vărsa” este bogată în lecții. Căci cel care vomită simte greață. În această imagine, dragostea lui Iisus Hristos îi respinge cu dezechet pe cei nedemni chemați care îl disprețuiesc.

Următorii lui Avraam

Acest subiect a fost mult discutat de creștini de la apostolul Pavel până în zilele noastre, dar astăzi vă invit să descoperiți aspecte noi și originale ale acestei teme de reflecție.

Nu contest explicația lui Pavel conform căreia sămânța lui Avraam este Hristos. Voi demonstra că există de fapt două tipuri de sămânță a lui Avraam: una este carnală, cealaltă este spirituală.

Literalmente, prima posteritate a lui Avraam se referă la fiul său Isaac. Iar studiul următor va arăta că succesiunea urmașilor lui Avraam reproduce o formă analoagă experienței trăite de Adam. Aceasta constă în a-l face pe Avraam însuși un nou Adam. Să urmărim aceste etape ale posterității sale.

Fiul său, Isaac, se naște ca Hristos, printr-o minune săvârșită de Dumnezeu.

Fiul său Isaac este maltratată de fratele său Ismael, așa cum Hristos va fi maltratată de frații săi evrei.

Fiul său, Isaac, consimte să fie sacrificat pe altarul ridicat de tatăl său, în ascultare de porunca lui Dumnezeu. În mod similar, Iisus Hristos consimte să-și ofere viața, în ascultare de porunca Tatălui.

Ca adult, Isaac o ia de soție pe cea pe care Dumnezeu o alege pentru el. În mod similar, Iisus Hristos o va avea de soție pe Aleasa Sa, formată din adunarea aleșilor Săi, răscumpărați prin sângele Său vărsat pe cruce. Iar această „Mireasă” spirituală este compusă din aleși care sunt aleși de Dumnezeu.

Această comparație cu Hristos este valabilă și pentru Adam, primul om creat de Dumnezeu după chipul lui Hristos.

Nici Adam nu și-a ales soția, ci Dumnezeu a fost cel care i-a dat-o.

Adam a născut doi fii, Cain și Abel, iar Avraam a născut doi fii, Ismael cel nelegitim și Isaac cel legitim.

Cain își ucide fratele Abel din gelozie; la fel, Ismael este gelos pe Isaac, fiul legitim și moștenitorul, și îl maltratează.

Pentru a-l înlocui pe Abel, care fusese ucis de fratele său Cain, Dumnezeu i-a dat lui Adam un nou fiu pe nume „Set”. În mod similar, cei doi fii ai lui Isaac erau opuși: Esau era carnal, iar Iacov era spiritual. Iacov se simțea amenințat cu moartea din cauza trucului pe care i-l jucase fratelui său, luându-i dreptul de întâi născut în propriul său beneficiu. Nu Esau a fost cel care s-a luptat cu el, ci Dumnezeu însuși, iar la sfârșitul luptei, Dumnezeu l-a ucis spiritual, redenumindu-l Israel. Sub acest nou nume, Israel era comparabil cu Set, al treilea fiu al lui Adam, care era, de asemenea, foarte spiritual și binecuvântat de Dumnezeu.

Set va produce urmași de „**fii ai lui Dumnezeu**” până la amestecarea căsătoriilor ultimilor descendenți cu „**ficele oamenilor**”, conform Gen. 6:2. În mod similar, Israel va produce doisprezece fii care vor deveni patriarhii fondatori ai celor douăsprezece triburi ale Israelului trupesc al vechiului legământ, condamnat pe termen lung de Dumnezeu pentru alianțele sale nefirești, pactele sale cu dușmanii săi și respingerea lui Mesia Isus.

Apostazia fiilor lui Set este pedepsită de apele potopului. În mod similar, apostazia finală a Israelului trupesc este pedepsită prin moartea sa națională, după respingerea mesiei sale.

Această demonstrație dovedește că, prin Isaac, Dumnezeu a întreprins o nouă construcție umană care a luat forma Israelului vechii alianțe în care s-a născut Hristos, răscumpărător al păcatelor aleșilor săi.

Acum, marea lecție a acestei demonstrații este să înțelegem cum acest vechi legământ a fost programat să dispară deoarece a fost înlocuit de noul legământ. Și acest lucru mă determină să subliniez aceste lucruri.

Cine a fost Avraam? Un om printre toți păcătoșii care au populat pământul în timpul său. A trăit în Urul Caldeei, printre oameni corupți și păcătoși înaintea lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu l-a smuls din mediul său pentru a-l binecuvânta, pentru că era vrednic. Și în acest moment al istoriei pământești, Avraam este tatăl spiritual al adevăraților credincioși, imaginea aleșilor pe care sângele lui Hristos va veni și va veni să-i răscumpere dintre toți păcătoșii pământului. Prin urmare, este esențial să ne amintim că, înainte de a fi fondatorul unei posterități care va lua forma Israelului trupesc, Avraam este imaginea aleșilor selectați dintre popoarele păgâne. Multă vreme necunoscând povestea lui Avraam, națiunile păgâne au ignorat adevăratul program de mântuire plănuț de Dumnezeu. Trebuie spus că, geloși pe privilegiul lor, evreii nu au fost și încă nu sunt părtași. Gelozia „evreilor **din sinagoga Satanei** ” este amintită de Iisus Hristos în Apocalipsa sa, în Apocalipsa 2:9 și 3:9. Oferta creștină de mântuire propusă păgânilor i-a iritat teribil și au luptat împotriva acestei noi competiții prin metode odioase, al cărui scop era să-i facă să moară, așa cum Iisus Hristos, Învățătorul lor, înaintea lor.

Acum, că aceste lucruri și acest vechi legământ au trecut, putem aprecia pe deplin adevăratul plan de mântuire pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru toți aleșii Săi. Căci, în ciuda înfățișării sau a limbii lor, aleșii sunt selectați din tot pământul, exclusiv pe baza iubirii lor pentru adevărul lui Dumnezeu și pentru adevărul profan, deoarece, în toate formele sale, minciuna este urâtă; aceasta pentru că întotdeauna provoacă suferință cuiva. Este ușor pentru o ființă umană să înșele pe alta, dar a-L înșela pe Dumnezeu este imposibil. De aceea, în standardul Său de mântuire veșnică, „ **minciuna** ” nu-și mai are locul, așa cum ne amintește Isus în Apocalipsa 22:15: „ **Afară câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli și oricine iubește și face minciuna!** ”

Pentru Dumnezeu, nu există minciuni mici sau mari, există doar minciuni, rod al spiritului diabolic al lui Satan și al demonilor săi condamnați la moarte de Dumnezeu. De aceea, în opoziție absolută, El exaltă puritatea, transparența perfectă a caracterului cerută aleșilor Săi, luând chipul „ **cristalului** ”, în Apocalipsa 22:1: „ **Și mi-a arătat un râu de apă a vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din tronul lui Dumnezeu și al Mielului.** ” Ce ne spune Dumnezeu în acest chip? Traducere: Și mi-a arătat un popor viu, al cărui caracter limpede ca cristalul era în conformitate cu judecata (**tronul**) lui Dumnezeu în Isus Hristos, care a zidit-o și a produs-o.

De-a lungul secolelor și mileniilor, existența Israelului trupesc a încetinit, dar nu i-a împiedicat pe păgâni să intre în poporul lui Dumnezeu. Rahav, prostituata din Ierihon, a fost un exemplu excelent. Rut, văduva de origine străină,

este un altul. Dumnezeu nu a împiedicat niciodată un păgân considerat vrednic de mântuirea sa să intre în poporul său. Dar este adevărat că abia la moartea și învierea lui Hristos au îmbrățișat adevărul în masă.

În rezumat al revelației biblice, istoria plasată sub semnul vechiului legământ se prezintă ca o experiență concretă de viață plasată sub norma legilor divine plasate între paranteze între cele două faze ale mântuirii prezentate păgânilor. Dumnezeu ne oferă această experiență ca exemplu, pentru a ne face să știm, în esență, ceea ce nu trebuie absolut deloc să repetăm. Căci în această experiență, modelele bune de imitat sunt foarte rare. Și în majoritatea cazurilor, ne sunt prezentate mai presus de toate defectele, erorile de judecată și acțiunile rebele, astfel încât să se dezvăluie condamnarea divină a acestor lucruri. Cei cu adevărat aleși nu vor produce aceste defecte, pentru că natura lor ascultătoare îi protejează de ele. Iubirea lor față de Dumnezeu și adevărul Său este armura și platoșa lor, pentru că nu simt nicio plăcere în a-L răni pe Dumnezeul pe care Îl iubesc cu tot sufletul lor.

Acest studiu ne ajută să înțelegem mai bine de ce, atunci când Isus li s-a prezentat, evreii au pretins că sunt urmașii lui Avraam. Uitaseră complet că Avraam însuși fusese de la început un simplu păgân. Concepția lor carnală despre Israelul lor i-a făcut să-i considere pe păgâni drept niște „*pietre*” obișnuite, lipsite de suflet. Și cunoscându-le gândurile secrete, Isus a profețit convertirea păgânilor spunându-le, în Matei 3:9: „*Și nu vă gândiți că puteți zice în mijlocul vostru: «Îl avem pe Avraam ca tată!» Căci vă spun că Dumnezeu poate să ridice fii lui Avraam din aceste pietre.*” Și exact asta era pe cale să facă.

Prea atașat de evreitatea sa, Pavel nu a înțeles această origine păgână a proiectului divin de mântuire, dar învățătura sa din Romani 11 amintește lecțiile esențiale; în special riscul ca păgânii convertiți să reproducă greșelile necredinței evreiești; care ar rezulta dintr-o ignorare a avertismentului biblic și istoric plătit scump de evreii excluși de la mântuire. Din păcate, avertismentele sunt ignorate sistematic de ființele umane care sunt din fire rebele și mândre, sau mai simplu spus, indiferențe. Neascultarea necredincioșilor și a necredincioșilor nu este, așadar, o surpriză, ci rămâne subiectul unei observații care justifică, pe termen lung, judecata lui Dumnezeu și pedeapsa sa mortală.

Prin urmare, în Avraam, Dumnezeu creează, în paralel cu urmașii lui Adam, o nouă umanitate în care intenționează să se „descopere”. Și acest verb „a descoperi” singur rezumă încă întregul său program, întrucât revelația biblică generală se încheie tocmai cu marea sa Revelație profetică numită Apocalipsă, care înseamnă: Apocalipsă. Iar primul verset al capitolului 1 îi confirmă rolul: „***Revelația lui Isus Hristos, pe care Dumnezeu i-a dat-o ca să arate robilor săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând și pe care a făcut-o cunoscută prin trimiterea îngerului Său la robul Său Ioan***”. Dar atenție, această Revelație este doar extinderea mării sale Revelații în Isus Hristos. Această profeție finală este utilă pentru slujitorii Săi care l-au recunoscut în Isus Hristos. Punctul culminant al revelației lui Dumnezeu a fost, așadar, cel al întrupării sale în trupul divin și uman numit Isus din Nazaret. Căci, în ciuda întregii sale aparențe și a conformității sale cu modelul uman normal, acest trup a fost marcat de Dumnezeu printr-o particularitate la nivelul genomului său. Descoperirea chivotului care purta

sângele său de către Ron Wyatt a făcut posibil să se știe că cel al lui Isus avea 23 de cromozomi X și un singur cromozom Y. În afară de această particularitate, trupul lui Isus Hristos era ca al nostru: aceeași aptitudine de a suferi, de foame, sete sau răni carnale fizice. Dumnezeu a venit să-și dezvăluie caracterul iubitor pe care aspectul său divin terifiant îl masca parțial în vechiul legământ. Cu toate acestea, el își manifesta deja cu putere dragostea pentru creaturile sale, dar fiind confruntat cu oameni rebeli, a trebuit adesea să mustre și să pedepsească. Moise, Caleb și Iosua au perceput și au răspuns la această dragoste divină. Astfel, ei au reprezentat, în timpul lor, rarii aleși pe care Isus îi poate recunoaște astăzi ca fiind copiii săi datorită ascultării lor datorate dragostei pe care o au pentru el. Devine evident, așadar, că, din partea sa, Dumnezeu nu s-a schimbat, nici în Duh, nici în Adevăr, nici în caracter, nici în reacția punitivă, căci în cuvintele lui Isus Hristos găsim toate aceste lucruri: tandrețe față de cei care îl iubesc și avertismente severe față de dușmanii săi.

Revelația lui Dumnezeu s-a bazat, așadar, pe întruparea sa în trupul și duhul lui Isus Hristos. Aflăm în Gen. 4:26 că numele lui Dumnezeu, YaHweh, a fost evocat doar din momentul în care Set, al treilea fiu al lui Adam, l-a născut pe fiul său Enos: „Și Set a avut un fiu și i-a pus numele Enos. Atunci oamenii au început să cheme numele YaHweh.” Aceasta confirmă legătura paralelă dezvăluită mai sus cu nașterea lui Iacov înlocuit de Israel, care ia astfel forma unui al treilea fiu al lui Isaac. Și acest nume „YaHweh” este în sine o revelație a planului lui Dumnezeu de a se revela. Căci traducerea corectă a acestui cuvânt este un verb care trebuie conjugat atât la timpul prezent, cât mai ales la viitor, care se traduce atunci prin: El este și se va revela, sau va revela ceea ce este. Acest nume pe care Dumnezeu și l-a dat încă din vremea lui Set purta, așadar, un mesaj de care religiile iudaică și creștină s-au lipsit; evreii nu l-au pronunțat, falșii creștini schimbându-l în numele „Veșnic”. Pentru că, pentru Dumnezeu, proiectul său de a-și dezvălui natura de iubire și dreptate era mai important decât să convingă ființele umane de eternitatea sa. Prin urmare, credința falsă l-a frustrat constant pe Dumnezeul creator, refuzând să-și pronunțe adevăratul nume. Și înțeleg, astăzi, de ce sunt personal împins să rectific această eroare în toate scrierile mele. Dumnezeu are un nume: YaHWÉH, al cărui număr este: 26; Yod=10, Heth=5, Wav=6, Heth=5. Se întâmplă ca și departamentul Drôme, unde locuiesc, să poarte numărul 26. Și am găsit în Levitic 26 cheile de interpretare a „trâmbițelor” Apocalipsei. Dar este și mai mult de descoperit, și anume că atunci când Dumnezeu însuși își pronunță numele, nu spune: El va fi, dar Eu voi fi, altfel, Eu voi dezvălui ceea ce sunt. Și în ebraică, scrierea numelui său se schimbă și devine: AHWÉH, al cărui număr este atunci 17: Aleph = 1, Heth = 5, Wav = 6, Heth = 5; adică numărul simbolic al „judecății”, conform Apocalipsei 17. Și acest număr 17 este format dintr-un 1 și un 7, adică două numere care îl caracterizează pe Dumnezeu = 1, creatorul = 7. Dar 17 este și 10 + 7, 10 = legea celor zece porunci + 7 Dumnezeu creatorul; și aici, standardele dreptății divine. Nimic din ceea ce Îl atinge pe Dumnezeu nu se datorează întâmplării, ci dimpotrivă, totul este calculat, gândit și organizat de Duhul nelimitat al Dumnezeului atotputernic. Dar atenție, aplicarea criptării literelor se aplică doar limbilor în care acest principiu există în mod normal, adică ebraică, greacă și latină.

Trebuie, aşadar, să ne amintim că Dumnezeu şi-a anunţat de două ori intenţia de a-şi dezvălui caracterul şi natura. Şi de fiecare dată, El a prezentat acest anunţ liniei de descendenţă purtătoare a binecuvântării Sale, cea a lui Set, pe care Gen. 6:2 îl desemnează drept „**fiul lui Dumnezeu**”, şi liniei de descendenţă a lui Israel, pe care Dumnezeu a făcut-o poporul Său pentru demonstraţia Sa istorică, pedagogică, universală. Până la respingerea lui Isus Hristos, aceasta era „**poporul lui Dumnezeu**”, numit adesea şi „**copiii lui Israel**”, nume care aminteşte de promisiunea divină făcută patriarhului lor „**Israel**”. Dar acest nume îi leagă de moştenirea religioasă tradiţională şi carnală, ceea ce sugerează o durată provizorie. Stabilirea noului legământ va confirma acest caracter temporar al vechiului legământ.

Linia lui Set fiind distrusă de apele potopului, linia lui Israel vine să o înlocuiască şi să o extindă. Moartea colectivă provocată de potop lasă în istorie un avertisment divin solemn şi teribil. Dar scopul principal al lui Dumnezeu este să-i mântuiască pe aleşi prin întruparea Sa în Isus Hristos, iar acest lucru se va realiza în linia zidită pe Israel, născută Iacov, fiul lui Isaac, fiul lui Avraam.

Roma Perpetuă

În cadrul acestei prezentări, reamintesc că Roma nu este „cetatea veşnică” pe care i-o atribuie închinătorii săi, ci o cetate a cărei viaţă va fi fost lungă, dar numai perpetuă. De asemenea, are privilegiul de a-şi vedea distrugerea anunţată şi descrisă de Dumnezeu în revelaţiile sale profetice din Daniel şi Apocalipsa. Citim în Apocalipsa 17:16-17: „*Cele zece coarne, pe care le-ai văzut şi fiara, o vor urî pe prostituată, o vor dezbrăca, îi vor mânca carnea şi o vor mistui cu foc. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să împlinească planul Lui şi să împlinească un singur plan şi să dea Împărăţia lor fiarei, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu.*” Apoi, Apocalipsa 18 este dedicat în întregime descrierii executării judecăţii divine. Isus Hristos le-a spus victimelor minciunilor şi persecuţiilor sale religioase, celebre din punct de vedere istoric: Apocalipsa 18:6-8: „*Răsplătiţi-i după cum a plătit şi daţi-i dublu după faptele ei. În paharul în care a turnat, daţi-i dublu.*” *Pe măsură ce s-a glorificat pe sine şi a trăit în desfătare, pe atât de mult chin şi tânguire daţi-i! Pentru că zice în inima ei: «Şedea ca împărăteasă, nu sunt văduvă şi nu voi vedea tânguire.» De aceea, urgiile ei vor veni într-o singură zi: moartea, tânguirea şi foametea; şi ea va fi mistuită de foc. Căci puternic este Domnul Dumnezeu, care a judecat-o.*” În acest verset, Dumnezeu subliniază pretenţia ei de a fi o „cetate veşnică”: „*Nu voi vedea tânguire*”. Pedeapsa ei va veni după întoarcerea glorioasă a lui Isus Hristos, care dezvăluie victimelor sale seduse şi înşelate adevărata sa natură rea.

Prima dovadă a acestui mesaj, pe care Dumnezeu ni-l adresează cu privire la caracterul perpetuu al dominaţiei Romei, se bazează pe rolul său de „*al patrulea*” şi ultimul imperiu al succesiunilor pământeşti anunţat în Daniel 2, prin imaginea „*statuii*”, şi în Daniel 7, unde Imperiul Roman este desemnat şi prin „*al patrulea*” şi ultimul „*animal*”. În aceste două capitole, Imperiul Roman este prezentat ca ultimul imperiu dominator universal.

Viziunea și analiza noastră umană sunt foarte scurte, spre deosebire de cele ale lui Dumnezeu, care cuprind evenimente până la sfârșitul lumii și dincolo de ele. Și această diferență privește perspectiva noastră istorică asupra Romei. Istoricii ne învață că Imperiul Roman a fost divizat și dezmembrat începând cu anul 395, sub Teodosie. Este adevărat că Roma și-a pierdut forma imperială, dar spiritul său roman s-a extins în toată Europa de Vest și de Est, adică peste tot unde s-a stabilit civilizația romană, de bunăvoie sau cu forța. Acest lucru este atât de adevărat încât zicala ne amintește: „Toate drumurile duc la Roma”. Aceasta deoarece toate legiunile romane cuceritoare au părăsit Roma și au construit drumuri care duceau către toate țările cucerite și colonizate. Regimul imperial a succedat diferitelor forme ale regimului republican roman, care purta deja în sine caracterul imperialist ce stigmatizează civilizația romană. Dumnezeu i-a dat „**fierul**” ca simbol. Și acest simbol i se potrivește bine, deoarece reproduce asprimea disciplinei impuse soldaților mercenari angajați, dar și echipamentului lor, al căror piept și umeri sunt protejați de armuri de „**fier**” și piele groasă. Săbiile de bronz, prea fragile, sunt înlocuite de glaive romane, săbii scurte cu două tăișuri, dar care posedă duritatea și rezistența „**fierului**”. Romanii inovează în arta războiului datorită unei exploatare ingenioase a disciplinei: legiunile capătă aspecte neașteptate de dușmanii lor în luptă: romanii formează un cerc, iar grupul ia aspectul unei broaște țestoase a cărei carapace este alcătuită din scuturi înalte de protecție. Înfruntându-i, adversarii se lansează în atac în mare dezordine, fără coeziune colectivă. Iar tactica romană aduce victoria, sporind astfel continuu puterea Romei. Și această putere nu poate decât să crească, deoarece, după victorie, Roma angajează mercenari din armata țării învinse, pentru a cucerii noi teritorii. Victoria asupra evreilor din Masada demonstrează tenacitatea romanilor. Nu au ezitat să ridice o rampă până când au ajuns în vârful stâncii de pe platoul unde regele Irod construise o fortăreață în care se retrăseseră și se stabiliseră primii rebeli evrei. Răbdarea și hotărârea absolută au caracterizat armata poporului roman și i-au făcut victorioși. De aceea, în Apocalipsa 2:6 și 15, Dumnezeu desemnează poporul roman cu numele de „**nicolaiți**”, cuvânt construit din doi termeni grecești: „Nike”: numele divinității Victoriei personificate și „Laos”, care înseamnă popor. Dorința de victorie este semnul identificator al civilizației romane. Apocalipsa 2:6: „*Ai aceasta, că urăști lucrările nicolaiților, pe care și eu le urăsc.*” Apocalipsa 2:15: „*Tot așa ai și tu pe alții care țin doctrina nicolaiților.*” Rețineți că, de la evanghelizarea Romei și dominația sa papală, „*lucrările nicolaiților*” au devenit o „*doctrină*” religioasă fals creștină.

Tot ceea ce tocmai am descris reprezintă norma imperialismului roman. Și atunci ne este posibil să înțelegem mai bine ce a vrut Dumnezeu să ne spună despre Roma, al cărei caracter urma să dureze până la sfârșitul lumii. Acest caracter roman imprimă în Occident un tip de civilizație al cărui spirit imperialist nu va dispărea niciodată până la sfârșitul lumii. La fel ca Roma înaintea ei, Europa Occidentală va experimenta diverse tipuri de guverne urmând același proces: Monarhii, Republici, Dictaturi și imperialism. Nu neapărat în această ordine, deoarece după monarhie, sub Carol cel Mare, Europa Occidentală are, pentru

moment, un împărat. Va găsi alții, cu Carol al V-lea, Napoleon I ' apoi Napoleon al III-lea, înainte ca în Franța Republica să fie definitiv instaurată.

Însă moștenirea Europei este civilizația sa de tip roman. Roma s-a impus prin geniul său pentru invenție și prin capacitatea sa de a-și transforma viziunea asupra vieții într-un model cultural, în afara căruia orice alt model este descris peiorativ drept barbar. Și această stare de spirit a persistat în rândul majorității locuitorilor Europei Occidentale. Sub ochii noștri, astăzi, ea se aplică Rusiei și popoarelor din Est disprețuite de mândria occidentală.

Mai mult, acest model disprețuitor, „**arogant**” și mândru a beneficiat de sprijinul spiritual al primului papă al catolicismului universal plasat pe scaunul său pontifical la Roma; aceasta încă din anul 538. Cine s-ar gândi să pună la îndoială un tip de civilizație aprobat de pretinsul reprezentant al lui Dumnezeu pe pământ?

Care era, așadar, modelul de viață al barbarilor? Un tip de viață tribală în care diviziunea era foarte mare din cauza individualității membrilor popoarelor. Dar acest individualism era legat de atașamentul față de libertatea fiecăruia. Folosirea forței era folosită pentru apărare, trib împotriva tribului, familie împotriva familiei, individ împotriva individ. Dar dorința de a domina toate popoarele nu era prezentă în mintea barbarilor. Barbarii, la fel ca romanii, erau păgâni ale căror culte erau condamnate de Dumnezeu Creator. Și amândoi puteau fi folosiți de el ca instrumente ale blestemului său. Și Dumnezeu și-a fixat alegerea asupra orașului Roma, pentru a manifesta, prin intermediul acestuia, roadele blestemelor sale împotriva infidelității și necredinței poporului său. Prioritare în toate lucrurile, evreii au fost ținta cruzimilor romanilor, iar Iisus Hristos a fost răstignit de aceste instrumente ale mâniei divine drepte care pedepsește păcatul.

De-a lungul secolelor, Europa a păstrat, în toate popoarele sale, caracterul roman beligerant, cuceritor. Războaiele au pus constant regatele europene unele împotriva altora, apoi dorința de cucerire a vizat pământuri străine și mai întâi, țările musulmane stabilite în Palestina pe locurile sfinte ale creștinismului. Falsa credință creștină, care constituie catolicismul romano-catolic papal, a ordonat „cruciade” total nejustificate, întrucât aceste pământuri sfinte au fost livrate păgânilor romani prin voia lui Dumnezeu, așa cum ne învață Daniel 9:26: „*Și după șaizeci și două de săptămâni, un Uns va fi nimicit și ~~nu va avea urmaș~~. Poporul unui conducător care va veni va distruge cetatea și ~~sanctuarul~~, sfînțenia, iar sfârșitul ei va veni ca un potop; este hotărât ca devastările să dureze până la sfârșitul războiului .*”

Agresiunile occidentale ale „Cruciadelor” nu vor fi niciodată uitate de popoarele musulmane care păstrează și astăzi un resentiment și o dorință de răzbunare împotriva așa-numitului Occident „creștin”. Această acțiune a „Cruciadelor” este un semn distinctiv al civilizației romane cuceritoare. Oportunitatea răzbunării va fi dată acestor popoare atacate, în contextul celui de-al Treilea Război Mondial a cărui țintă principală este tocmai Europa Occidentală. În tema „trâmbițelor ”, agresiunea țărilor străine mediteraneene caracterizează instaurarea papală a „**trâmbiței a doua**”: Apocalipsa 8:8-9: „*Îngerul al doilea a trâmbițat și ceva ca un munte mare, care ardea în foc, a fost aruncat în mare ; și*

o treime din mare s-a transformat în sânge, și o treime din creaturile care erau în mare și aveau viață au murit, și o treime din corăbii au fost distruse .” Repetarea „*în mare*” confirmă instaurarea „*fiarei care se ridică din mare*” din Apocalipsa 13:1. Dar, în egală măsură, literal, cuvântul „*corabii*” vizează zona mediteraneană, al cărei Orient era deja musulman. Totuși, dincolo de Marea Mediterană, acest cuvânt „*corabii*” vizează și ultimele cuceriri occidentale ale continentului sud-american, împărțit de papalitate între Spania și Portugalia. Această expansiune a religiei catolice a fost încă profețită de Dumnezeu ca o acțiune a civilizației romane. În ciuda aparențelor, imperialismul roman a continuat astfel până în prezent. Această tabără occidentală reunește națiuni de diferite mărimi și importanțe, dar, fără îndoială, oricine o domină astăzi o poate face datorită demonstrației a puterii sale războinice conform unui principiu foarte roman. Astăzi, pentru a câștiga sprijinul poporului, SUA se prezintă ca apărătorul libertății. Dar libertatea pe care vrea să o apere este doar cea care o autorizează să exploateze popoarele pământului și, în primul rând, pe cei care o susțin. Pe vremea lor, Roma republicană și Roma imperială nu gândeau și nu acționau diferit. Roma avea Capitoliul său, iar în Statele Unite, Washingtonul are și el Capitoliul său. La Roma, dictatorii și împărații se străduiau să seducă poporul roman; prin discursurile sale, Joe Biden face același lucru astăzi, 21 februarie, în Polonia, noua sa bastion european-american. Seducția funcționează pentru că polonezii obțin în sfârșit sprijinul oficial american pe care îl căutau prin aderarea la alianța NATO. Dar această apropiere de Rusia, care constituie un avans către teritoriul său, îi dă pe deplin dreptate lui Vladimir Putin, care denunță constant avansul NATO către Rusia sa. Subtilitatea avansului Occidentului către Rusia constă în faptul că nu rezultă dintr-o invazie militară directă a țărilor NATO, care pretind pur și simplu că ajută Ucraina să-și apere libertatea națională. Și partea cea mai rea este că este adevărat. Pentru că Ucraina a fost cea care a bătut la ușa NATO și nu invers, cel puțin în aparență.

În timpul erei creștine, domnia lui Carol cel Mare, împărat al Galiei și al Sfântului Imperiu Roman, a reprezentat în special modelul pentru anticul Imperiu Roman. Încurajat de papismul diabolic, el a impus catolicismul cu sabia de fier. Teutonii germanici trebuiau să accepte botezul sau să moară. Cuvântul lui Dumnezeu devenea astfel o sabie de fier și oțel care ucide și taie capete. Vinovăția regimului papal roman a atins astfel un vârf de oroare și abominație. Și în acest context și după acesta, compar situațiile. Senatul Imperiului Roman a ordonat și finanțat războaiele de cucerire. În epoca creștină, regimul papal înlocuiește Senatul Roman și acest regim este cel care ordonă regatelor vasale să cucerească popoare și să le supună religiei sale romano-catolice. Citim în Dan. 11:39: „*Cu un dumnezeu străin va acționa împotriva locurilor fortificate; îi va onora pe cei ce-L recunosc, îi va face conducători peste mulți, le va împărți pământuri drept recompensă*”. Acest „*dumnezeu străin*” se referă la diavolul a cărui existență este dezvăluită de poporul evreu „*străin*” de Roma. Și Dumnezeu dezvăluie strategia concepută de diavol pentru a obține sprijinul poporului pentru regimul papal. El denunță astfel strategia vicleniei și a seducției și ne dezvăluie astfel adevărata natură a principiului denunțat care caracterizează întreaga civilizație occidentală: „*și îi va onora pe cei ce-L recunosc, îi va face conducători peste*

mulți, le va împărți pământuri drept recompensă ”. Aceste lucruri au fost râvnite și sperate de trădătorul Iuda, dar Dumnezeu nu a răspuns speranței sale; așa că marea sa disperare l-a determinat să se spânzure. Dar ceea ce dorea Iuda, papismul a pus-o pe un pedestal și a făcut din ea o valoare tipic occidentală. Împărțirea pământurilor continentului sud-american este confirmată de sfârșitul versetului: „*Le va împărți pământuri drept recompensă ”*. Această putere temporală caracterizează perfect puterea papală romană. regim. Principiul se referă și la titlul imperial acordat de papism regilor care i-au sporit puterea. Cuceririle oferă teritorii cuceritorului, iar convertirile forțate ale popoarelor cucerite sporesc puterea regimului papal catolic de la Roma.

Este interesant de observat că această putere de a distribui pământuri precede anunțul „Cel de-al Treilea Război Mondial”, care este făcut în versetul 40, care urmează: „*La vremea sfârșitului, împăratul de la miazăzi va împinge împotriva lui . Și împăratul de la miazănoapte va veni împotriva lui ca o furtună, cu care și călăreți și cu multe corăbii; va înainta în interiorul țării, se va întinde ca un torent și va revărsa .*” Acest verset prezintă trei regi: regele papal, „*el*”; „*regele de la miazăzi*” musulman și african ; și „*regele de la miazăzi*” rus . Acum, relațiile acestor trei regi se refereau la cucerirea unor teritorii care li s-au opus în războaie sângeroase. „Cel de-al Treilea Război Mondial” combină toate urile acumulate de-a lungul timpului. Căci acești trei regi desemnează trei religii opuse care concurează ireconciliabil: așa-numitul creștinism catolic, creștinismul ortodox și islamul. Și deja în primul an al războiului din Ucraina, motivul se referă la o revendicare a „teritoriului” de către Rusia ortodoxă. Într-un discurs final, liderul rus vorbește despre „teritorii istorice”. SUA și Polonia catolică înarmează Ucraina, iar musulmanii ceceni luptă alături de Rusia ortodoxă. Unde este atunci „*dumnezeul străin*” în acest război? În cele trei tabere a căror ruină finală este profețită de Isus în Matei 12:25-26: „*Isus, cunoscând gândurile lor, le-a zis: «Orice împărăție dezbinată împotriva ei însăși va fi pustiită și orice cetate sau casă dezbinată împotriva ei însăși nu va dăinui. Dacă Satana îl scoate pe Satana, este dezbinat împotriva lui însuși; cum va dăinui atunci împărăția lui?»*”

Observ că americanii sunt atât de convinși că sunt cei mai buni prieteni din lume, încât acest sentiment le domină limbajul în toate discursurile lor. Se prezintă ca idei susținute de comunitatea mondială, opinii recunoscute și susținute doar de popoarele NATO, și chiar și atunci nu de toate. Și acest comportament este consecința unui proces îndelungat. Victorioși în al Doilea Război Mondial, ei au organizat, în primul rând, relațiile globale după singura lor dorință și model. ONU are sediul în SUA; înlocuind etalonul aur, dolarul, moneda americană a devenit valoarea standard mondială; instanțele americane au prioritate în soluționarea problemelor comerciale internaționale; oricine se opune SUA este supus sancțiunilor economice. Acordurile comerciale GATT impuneau „partenerilor” europeni să achiziționeze, în cantități fixe, cereale americane și alte produse. Acesta este modelul de libertate pe care îl apără SUA. Acționează gangsterismul mafiot diferit? Știind că, sedusă de acest model, Europa îl reconstruiește acasă, putem înțelege cât de dreaptă și meritată este judecata divină care a venit să-l lovească.

În zilele noastre, regimul papal lucrează în secret pentru a-și apăra interesele, dar nu mai are dominația pe care o recunoșteau monarhiile. Cu toate acestea, în timp, religia catolică a crescut enorm în Statele Unite, oficial în teritorii protestante. Acest lucru se datorează succesiunilor semnificative de imigrație hispanică, care devin aproape majoritară în statele din Sud. De asemenea, sub președinția catolică a lui Joe Biden, Statele Unite înlocuiesc papalitatea și vechiul Senat roman pentru a ordona și încuraja cucerirea de noi teritorii luate din tabăra rusă sau rămase neutre până în zilele noastre. La fel ca vechiul Senat, cel nou și aliații săi europeni finanțează Războiul și luptătorii mercenari gata să moară pentru libertatea conceptului american și a întregii tabere occidentale.

Originile Romei: Oamenii-lup

Pentru a înțelege pe deplin natura romanilor, trebuie să luăm în considerare povestea originii Romei. S-ar putea să ne surprindă, dar pentru că nimic nu este imposibil pentru Dumnezeu, care a făcut șarpele Evei să vorbească și măgarul lui Balaam, putem crede în autenticitatea mărturiei sale istorice. Roma a fost fondată în anul 753 î.Hr. în calendarul nostru oficial, de doi gemeni hrăniți cu laptele unei lupoaice; numele lor erau Romulus și Remus. **Deja, în această experiență originală, putem găsi sursa unei umanități care moștenește ferocitatea carnivoră a lupului , această fiară foarte agresivă și periculoasă, al cărei caracter disciplinat trebuie remarcat .** Lupii trăiesc în clanuri cu respect față de liderul lupilor. Acesta mănâncă primul și când este sătul, ceilalți lupi pot mânca la rândul lor. Principiul regalității se bazează pe această lege a lupilor și putem înțelege astfel că Dumnezeu a dorit pentru Israelul său un alt model de organizare, dar în blestemul lor, evreii au preferat un rege, în ciuda tuturor dezavantajelor pe care le reprezenta această alegere. Lupii vânează în haite într-un mod organizat, disciplinat. Inamic prădător al oilor, în atacul desfășurat împotriva unei turme, unii lupi sunt de veghe, în timp ce alții avansează în tăcere târându-se cu burta pe pământ până în momentul în care sunt suficient de aproape de oi, sar asupra lor și le „măcelăresc”. De-a lungul istoriei lor, războinicii romani vor reproduce acest tip de comportament al lupilor flămânde și vor obține mari victorii. Vor cuceri colonii care i-au condus la dominația imperială. Încă de la începuturi, Roma a fost marcată de două lucruri: în latină, cuvântul „lupa”, care înseamnă lupoaică, desemnează și o „prostituată”, iar ca fiu al „diavolului”, „*un ucigaș de la început*”, conform lui Iisus, **Romulus și-** a ucis fratele Remus, așa cum conducătorul lupilor ucide un lup rival. Prin urmare, el a fost primul rege al Romei și se spune că a fost războinic și urât. Este demn de remarcat faptul că ultimul împărat roman occidental, detronat de regele herulian Odoacru în 476, se numea **Romulus Augustus**. Prin urmare, moștenirii caracterului lupilor îi datorează Roma aspectul disciplinat și structurat al tacticilor și strategiilor sale de război. Niciun alt popor nu a demonstrat atâta disciplină și organizare înaintea romanilor. Iar asprimea legii animale a lupilor se regăsea în maxima legiunilor romane: „Legea este aspră, dar legea este lege”, în latină: „*DVRA LEX SED LEX*”. Așa cum lupii „junghie” oile, citim în Apocalipsa 18:24: „... **și pentru că sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost junghiați pe pământ s-a găsit în ea**”. Dumnezeu

atribuie Romei „ **sângele tuturor celor ce au fost junghiați pe pământ ”** , asemenea oilor „ **junghiate** ” de „ **lupii răpitori** ” . Cei împotriva cărora Isus își avertizează aleșii în Matei 7:15: „ **Feriți-vă de prorocii mincinoși. Ei vin la voi în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt lupi răpitori** ” .

Lupii demonstrează o mare inteligență atacând doar ființele slabe pe care le pot învinge și ucide cu ușurință, fără a-și risca propria viață. Ei fug de prezența omului, de care se tem, dar îl pot ataca dacă se află într-o situație avantajoasă. Dar nu atacă niciodată animale puternice și viguroase. Această descriere caracterizează încă regimul roman construit pe lanțuri de intrigi, înșelăciune, viclenie și asasinat; toate lucruri care caracterizează și explică, de asemenea, succesul și succesul regimului papal roman printre regii tuturor țărilor occidentale, așa cum profetește Daniel 8:24-25: „ **Puterea lui va crește, dar nu prin puterea lui; va face ravagii incredibile, va prospera în eforturile lui** , va nimici pe cei puternici și pe poporul sfinți. **Datorită prosperității lui și a succesului vicleniei sale , va fi arogant în inima lui și va nimici pe mulți dintre cei ce trăiau în pace și se va ridica împotriva prințului prinților; dar va fi zdrobit fără efortul vreunei mâini .** ” „ **Oile** ” lui Isus, „ **junghiate** ”, sunt în acest verset „ **mulți dintre cei ce trăiau în pace** ”.

Astfel, Roma se află la originea unei rase de oameni-lup a căror natură feroce s-a transmis din secol în secol până în zilele noastre, încă din anul 753. Dar astăzi, influența acestui caracter roman a transformat toate popoarele care au moștenit minciunile sale religioase în lupi răpitori, ca ea. Și Dumnezeu ne dezvăluie astfel explicația comportamentului feroce și crud al umanității noastre occidentale, beligerantă, arogantă și mândră. Căci această Romă papală insașiabilă poartă responsabilitatea pentru agresiunile altor popoare din Răsărit sau din Sud, iar aceste agresiuni i-au transformat la rândul lor în bestii feroce. Această transmitere a caracterului roman este învățată în această imagine a „ **trâmbiței a treia** ” din Apocalipsa 8:10-11: „ **Îngerul al treilea a trâmbițat și a căzut din cer o stea mare, arzând ca o torță și a căzut peste a treia parte din râuri și peste izvoarele apelor.** ” Numele stelei acelei este **Pelin** ; și **o treime din ape s-a transformat în pelin** , și **mulți oameni au murit din cauza apelor, pentru că acestea s-au făcut amare** .

Aici prezintă logica secvenței „ **trâmbițelor** ”.

„ **Prima trâmbiță** ” evocă invaziile barbare care au cauzat căderea Imperiului Roman. Este răspunsul lui Dumnezeu la abandonarea respectului pentru odihna sa Sabatului din ziua a șaptea, datat 7 martie 321. Galia a suferit o schimbare uriașă, triburile celtice care o populau fiind înlocuite sau cucerite de: în nord-est, francii din Belgia actuală; în sud-vest, și până la Loara, de vizigoții din estul Mării Negre și stabiliți în Spania; și în sud-est, de galo-romani, sau gali, care au adoptat tipul de civilizație al Romei. În centru-est, regatul germanic al burgunzilor, care astăzi se referă la Burgundia actuală. Treptat, regatul francilor se va extinde asupra întregii țări, iar convertirea regelui său Clovis I^{la} credința romano-catolică va favoriza, prin sprijin civil militar inițial, recunoașterea și supremația episcopului Romei, care va deveni, în 538, primul papă al regimului papal roman. Însă trei țări se opun episcopului Romei. Aceștia sunt învinși succesiv și convertiți prin forță pentru a se supune autorității acestei religii

romano-catolice. Mai întâi, în 535, vandalii religiei ariene, dușmani înverșunați ai catolicismului, sunt zdrobiți; în al doilea rând, ostrogoții arieni instalați la Roma sunt învinși de generalul Belisarius trimis de Justinian I ^{între} 533 și 538; și în al treilea rând, în 565, herulii, alți arieni, sunt învinși la rândul lor. Odată cu Roma eliberată, primul papă domnitor, vicleanul Vigilius, poate sta în Palatul Lateran din Roma. Și această acțiune împlinește anunțul „ **trâmbiței a doua** ” din Apocalipsa 8:8-9: „ *Îngerul al doilea a trâmbițat și ceva ca un munte mare, arzând, a fost aruncat în mare ; și o treime din mare s-a transformat în sânge și o treime din creaturile din mare, care aveau viață, au murit și o treime din corăbii au fost distruse .* ” Dumnezeu compară instaurarea regimului papal romano-catolic cu „ **un munte mare, arzând, aruncat în mare** ”, „ **marea** ”, care simbolizează umanitatea. Putem înțelege că „ **marea** ”, adică umanitatea, va **fi la rândul ei „aprinsă** ”. Din punct de vedere istoric, acest lucru se va realiza prin agresiunea religioasă a convertirilor forțate și prin cruciadele purtate împotriva Orientului musulman. În această descriere apare cuvântul „ **mare** ”, care creează o legătură cu „ **Babilonul cel mare** ” din Apocalipsa 17:5: „ *Pe fruntea ei era scris un nume, o taină : Babilonul cel mare , mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului* ” . Dar astăzi, acest nume, „ **Babilonul cel mare** ”, nu mai este „ **o taină** ”, deoarece profeția iluminată l-a clarificat și l-a înlăturat. De fapt, misterul era cel al „ **nelegiurii** ” profețite în 2 Tesaloniceni. 2:3 până la 7: „ *Nimeni să nu vă amăgească în vreun fel. Căci nu trebuie să vină ziua aceea, decât dacă mai întâi va veni lepădarea de Dumnezeu și va fi descoperit omul fărădelegii , fiul pierzării, împotrivorul care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau este demn de închinare, până acolo încât șade în templul lui Dumnezeu și se arată ca Dumnezeu .* ” Nu vă aduceți aminte că, pe când eram încă cu voi, v-am spus aceste lucruri? Și acum știți ce le oprește, ca să nu se arate până la vremea lor. **Căci taina fărădelegii este deja la lucru ;** numai cel ce o mai reține trebuie luat. **Și atunci se va descoperi acel nelegiuit ,** pe care Domnul Isus îl va mistui cu suflarea gurii Sale și îl va nimici cu strălucirea venirii Sale . Pavel a fost avertizat de Dumnezeu despre venirea apostaziei instaurate de regimul papal al Romei. Căci cine este desemnat de „ **omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau este venerat, încât stă în templul lui Dumnezeu și se arată a fi Dumnezeu** ”? Acest „ **nelegiuit** ” nu poate desemna, conform Bibliei, decât regimul papal roman profețit în Daniel 7:8: „ *M-am uitat cu atenție la coarne, și iată că a ieșit un alt corn mic din mijlocul lor și înaintea lui au fost smulse trei din primele coarne; și iată că avea ochi ca ochii unui om și o gură care rostea lucruri mari .* ”

În „ **a treia trâmbiță** ”, o bătlie opune două clanuri de oameni-lup, clanul lupilor catolici împotriva lupilor protestanți. Și pentru a explica cauza acestei bătliei, Dumnezeu ne spune în Apocalipsa 11:3: „ *Le voi da celor doi martori ai mei puterea să prorocească, îmbrăcați în sac , timp de o mie două sute șazeci de zile* ” . Acești „ **doi martori** ” sunt sfintele scripturi biblice ale vechiului și noului legământ. Dumnezeu profetește ura catolică față de revelațiile Bibliei. Biserica romană preferă „misalul” său. Cu toate acestea, odată cu inventarea tiparului în secolul al XVI-lea , Biblia este răspândită și citită de oameni obișnuiți. Citind-o, aceștia descoperă înșelăciunea și minciunile religiei romano-catolice despre condițiile

reale pentru obținerea mântuirii divine. Ei descoperă că mântuirea prin har divin gratuit este vândută de biserica Romei. Indignați pe bună dreptate, ei denunță apoi minciunile catolice prin proteste. Demascați, regimul papal a reacționat cu mânie și cruzime împotriva acestor „protestanți”. A stârnit împotriva lor urmărirea războinică a regilor și a celor puternici, și în special în Franța, unde regii catolici, succesorii lui Francisc I, ^{au apărut} această religie papală. Sprijinul a atins apogeul sub Ludovic al XIV-lea, care, apărând cauza întunericului, s-a comparat cu soarele. Această publicare a „*celor doi martori*” biblice le-a permis protestanților din epoca „*Tiatira*” să asocieze „**adâncurile Satanei**” cu religia catolică dominantă a timpului lor; Apocalipsa 2:24: „*Vouă, **tuturor celor din Tiatira**, care nu aveți această învățătură și care n-ați cunoscut **adâncurile Satanei, cum le numesc ei**, vă spun că nu vă voi pune nicio altă povară*”. Astfel, judecata dreaptă a lui Dumnezeu îi face pe evrei „*sinagoga Satanei*” și doctrina catolică fals creștină, „*adâncurile Satanei*”. Și această expresie face aluzie la amenințările catolice cu pedeapsa „iadului”, în care, tocmai, Dumnezeu pregătește un loc pentru Judecata de Apoi, în timp ce, potrivit lui Isus, un loc este pregătit pentru aleșii săi în casa sa cerească.

În 1755, „cutremurul” de la Lisabona a profețit „*cutremurul*” spiritual al genocidului aristocrației franceze din 1793-1794. În 1780, „ziua întunecată” de 24 de ore a profețit sfârșitul mărturiei biblice a „*celor doi martori*” anunțate în Apocalipsa 11:7: „**Când își vor termina mărturia**, *fiara care se ridică din adânc va face război împotriva lor, îi va birui și îi va ucide*”. Această precizie este importantă: „**Când își vor termina mărturia**”. Pentru Dumnezeu, Biblia, cuvântul său scris, este disponibilă; publicarea ei oferă fiecărui bărbat și fiecărei femei oportunitatea de a auzi adevărul construit și revelat de el în toate cărțile sale. Mai mult, publicarea ei l-a forțat pe dușmanul său catolic să reacționeze violent, dezvăluind astfel tuturor natura sa diabolică. Rolul său revelator este momentan îndeplinit și a venit timpul pedepsirii acestei religii diabolice. Executorul acestei sentințe divine va fi regimul republican revoluționar francez, care va da lovitura finală și va pune capăt atrocităților comise de monarhiile franceze și străine asociate cu regimul papal romano-catolic. Lupii catolici vor muri sub ghilotină în Franța din iulie 1793 până în iulie 1794. Dar, pentru a obține acest rezultat, este necesar să se apeleze la un rău și mai mare: ateismul și libera gândire. În imagine simbolică, „*fiara care se ridică din mare*” poate fi distrusă doar de „*fiara care se ridică din adâncul fără fund*”, așa cum o numește Dumnezeu în Apocalipsa 11:7: „**Când își vor termina mărturia, *fiara care se ridică din adâncul fără fund* va face război împotriva lor, îi va birui și îi va ucide**”.

Și cel mai rău lucru este că ateismul va „**ucide**” credința din Biblie definitiv, până la sfârșitul lumii. Acum, în povestea creației, „*adâncul*” se referă la „*apă*” înainte de a primi numele de „*mare*” și de a purta cel mai mic semn de viață. În acest fel, Dumnezeu prezintă ateismul ca pe o retragere religioasă din religia catolică. Era un rău, da, dar un rău necesar pentru a pedepsi vinovăția comună a monarhiei și a clerului romano-catolic. Un dar din cer, descoperirea mea a mesajelor paralele din Levitic 26 și primele „**șase**” „**trâmbițe**” din Apocalipsa conferă acestei „**a patra trâmbițe**” sau a patra pedeapsă divină, din Apocalipsa 8:12, rolul unei „*sabii care va răzbuna legământul divin*”; Lev. 26:23-26: „*Dacă*

aceste pedepse nu vă vor îndrepta și dacă vă veți împotrivi Mie, și Eu mă voi împotrivi vouă și vă voi lovi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre. **Voi aduce împotriva voastră sabia care va răzbuna legământul Meu** ; când vă veți aduna în cetățile voastre, voi trimite ciuma printre voi și veți fi dați în mâna vrăjmașului. **Când vă voi rupe toiagul pâinii , zece femei vă vor coace pâinea într-un singur cuptor și vă vor aduce înapoi pâinea cu greutatea ; veți mânca, dar nu vă veți sătura**” . În aceste versete, Dumnezeu profetește, pentru o aplicație literală pentru Israelul vechiului legământ, o aplicație spirituală pentru contextul noului legământ. Astfel, din cauza aceluiași dezgust arătat față de adevărul biblic divin, Dumnezeu aduce la îndeplinire genocidul aristocratic prin ghilotină, care vine ca o „ sabie ” pentru a „ răzbuna sfântul legământ ” trădat și persecutat. Dar acest verset anunță și sfârșitul mărturiei biblice și consecințele acesteia pentru religiile creștine. Biblia este prezentată ca „toiagul pâinii frânte” de către Dumnezeu. Iar apostazia generală care va rezulta este reprezentată de mesajul „ zece femei vă vor coace pâinea într-un singur cuptor ”. Aceste „ **zece femei** ” sunt bisericile protestante din parabola celor „ **zece fecioare** ” care vor lucra în „ **un singur cuptor** ” romano-catolic până la începutul judecății din 1844. Iar abandonarea lor de către Dumnezeu va avea consecința spirituală: „ **veți mânca și nu vă veți sătura** ”.

În Apocalipsa 8:12: „ *sabia care răzbună legământul* ” vine să „ **lovească** ” pe cel vinovat: „ *Îngerul al patrulea a sunat din trâmbița lui. Și a treia parte din soare a fost lovită , și a treia parte din lună, și a treia parte din stele, așa că o treime din ele s-a întunecat și ziua n-a mai strălucit o treime din durata ei, și noaptea la fel .* ” Observați prezența verbului „ *a lovi* ”, care confirmă legătura cu pedeapsa din Levitic 26. Apoi, acest verset ne dă sensul său spunând: „ *ziua n-a mai strălucit o treime din durata ei, și noaptea la fel .* ” Această clarificare indică faptul că tabăra binelui și cea a răului suferă în egală măsură consecințele genocidului organizat de revoluționarii francezi. Într-o viziune primită de Iosif, Israel, tatăl său, a dat o interpretare a „ *soarelui, lunii și stelelor* ” din Gen. 37:9-10: „ *Și a mai visat un vis și l-a spus fraților săi. El a zis: „Am mai visat un vis!” „Și iată, soarele, luna și unsprezece stele mi s-au închinat.” El a povestit-o tatălui său și fraților săi. Tatăl său l-a certat și i-a zis: „Ce este visul acesta pe care l-ai avut? Trebuie oare ca eu, mama ta și frații tăi să venim să ne închinăm ție pe pământ?* ” Conform acestei interpretări, „ *soarele* ” este imaginea simbolică a lui Dumnezeu, „ **Tatăl** ”, „ *luna* ”, cea a femeii fărădelegii, „ *Babilonul cel mare, mama desfrânatelor pământului* ”, conform Apocalipsei 17:5. „ *Stelele* ” sunt copiii atât ai catolicilor practicanți, cât și ai protestanților cărora Dumnezeu le spune: „ **Veți mânca și nu vă veți sătura** ”.

Trebuie să înțelegem că, după genocidul aristocratic, omenirea se află într-o stare mai rea decât înainte de această acțiune. Oamenii-lup iau înfățișarea oilor, dar numai într-o înfățișare înșelătoare pe care Dumnezeu o dezvăluie în mesajul său despre „ **a cincea trâmbiță** ”, în care îi desemnează drept „ **profeți falși** ”, simbolizați prin cuvântul „ **coadă** ”, conform Isaia 9:14: „ *Bătrânul și dregătorul sunt capul, iar prorocul care învață minciuni este coada* ”. Această „ **coadă** ” este cea a „ **scorpionilor** ” care îi desemnează drept „ **răzvrățiți** ” conform Ezechiel 2:6: „ *Și tu, fiul omului, nu te teme de ei și nu te înspăimânta de cuvintele*

lor; *căci mărăcini și spini sunt cu tine și locuiești printre scorpioni* : nu te teme de cuvintele lor și nu te înspăimânta de fața lor, *căci sunt o casă de răzvrățiți*”. „Dumnezeu înmulțește imaginile prin care își prezintă judecata asupra rebelilor religioși creștini. Și dezvăluie în Apocalipsa 9:11 motivul pentru care lectura lor a Bibliei nu îi satisface sau nu îi mai satisface: „ *Au peste ei un rege, îngerul adâncului fără fund, al cărui nume în ebraică este Abaddon, iar în greacă numele lui este Apolion.* ” Din cauza mulțimii lor, Dumnezeu îi compară cu „ *lăcustele* ”, insectele dăunătoare care devastează și distrug recoltele agricole umane. Aceste „ *lăcuste* ” simbolice dăunează, spiritual, cauzei adevărului său. Și acest lucru este ușor de explicat, deoarece, înlocuindu-l pe Iisus Hristos, din 1844 pentru protestantism și din 1994, pentru adventismul „ *vărsat* ”, diavolul a devenit regele lor și, ca atare, inspiră citirea lor a Bibliei scrise „ *în ebraică și greacă* ”.

Din 1799, lumea creștină se află în pace religioasă, dar ce s-a întâmplat cu oamenii-lup de dinainte de această dată? Conform Apocalipsei 9:8, ei au devenit animale sălbatice mascate de aparențele înșelătoare ale bisericilor creștine: „ *și aveau părul ca părul femeilor și dinții lor erau ca dinții leilor* ”.

Măștile înșelătoare cad atunci când contextul războinic al „ *trâmbiței a șasea* ” le dezvăluie adevărata natură: aceea a „ *leilor* cu *dinți* ascuțiți ”. De data aceasta, Dumnezeu le permite „ *falșilor profeți* ” creștini să „ *ucidă* ” literalmente creaturi umane; lucru care a fost interzis în timpul „celor *cinci luni* ” sau 150 de ani ai „ *trâmbiței a cincea* ”, conform Apocalipsei 9:5: „ *Și li s-a dat nu să-i omoare , ci să fie chinuiți cinci luni. Și chinul lor era ca chinul scorpionului, când lovește un om* ”. Prezentarea problemei este înșelătoare și subtilă. „ *Chinul* ” va fi cauzat de „ *a doua moarte a iazului de foc* ” și va veni abia la ceasul judecății de apoi, conform Apocalipsei 20:14: „ *Și moartea și Locuința Morților au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este moartea a doua, iazul de foc* ”. Pentru că este doar mijlocul de a cădea sub această condamnare finală dată „ *falșilor profeți* ” timp de 150 de ani, prin înmulțirea numărului de membri ai bisericilor, până când, alăturat ultimului Adventism oficial „ *vărsat* ” la sfârșitul acestei durate, în 1994, numărul „ *falșilor profeți* ” este complet.

Porunca de a „ *ucide o treime din omenire* ” în Europa romano-catolică sau ateistă cu liberă gândire vine direct din cer, din gura lui Dumnezeu în Isus Hristos, conform Apocalipsei 9:13-15: „ *Îngerul al șaselea a trâmbițat și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu , zicând îngerului al șaselea care avea trâmbița: „Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați în râul cel mare Eufrat ! ” Și cei patru îngeri au fost dezlegați , care erau pregătiți pentru un ceas, o zi, o lună și un an, ca să ucidă o treime din omenire . ”* Ținta „ *uciderii* ” este „ *râul cel mare Eufrat* ” sau, tradus, marele popor al Europei plasat sub blestemul religiei catolice a bisericii papale numită „ *Babilonul cel Mare* ” în Apocalipsa 17:5. După oamenii-lup, oamenii-leu se vor ucide unii pe alții din cauza disprețului arătat față de Dumnezeu Creator, față de sfântul Său Sabat al zilei a șaptea și față de sfânta Sa lege revelată de întreaga Biblie.

Numele simbolic „ *Eufrat* ” pe care Dumnezeu îl dă Europei catolice devine un semn în evenimentele actuale ale timpului nostru. Zona geografică a adevăratului „ *râu Eufrat* ” este, în Turcia și Siria, lovită de cutremure foarte

mortale. Mesajul lui Dumnezeu vizează zona Antiohiei, orașul unde ucenicii lui Iisus Hristos au primit numele de „creștini”. Mesajul divin este adresat de două ori Turciei și Siriei musulmane și creștinilor falși din Europa. Pedepsa lui Dumnezeu îi va lovi pe toți cei care au denaturat planul său mântuitor bazat pe Iisus Hristos și răscumpărarea păcatelor singurilor săi aleși pe care El însuși îi alege în mod suveran; ignorând și pedepsind toate afirmațiile false privind mântuirea veșnică.

Principală lecție pe care Isus a venit să o aducă prin revelația sa către Ioan, Apocalipsa sa, se referă la blestemul „zilei soarelui”, impusă în prima zi a săptămânii ca zi de odihnă religioasă săptămânală, înlocuind sfântul Sabat al zilei a șaptea, a cărui sfințire de către Dumnezeu a fost amintită în a patra dintre cele zece porunci regale și divine ale sale. Rolul profetic al Sabatului zilei a șaptea în mileniul al șaptelea a profețit răsplata aleșilor selectați prin planul său de mântuire. Atacarea Sabatului a echivalat, așadar, cu denaturarea planului de mântuire, iar aceasta a constituit, după greșeala lui Moise care a lovit stânca Horebului de două ori din greșeală și exasperare, cea mai gravă greșeală pe care o putea comite omenirea. Iar gravitatea ambelor cazuri rezidă în aplicarea lor de către slujitorii lui Dumnezeu înșiși. Faptul că popoarele păgâne păcătuiesc este logic și natural pentru Dumnezeu, deoarece nu-L cunosc. Dar Moise și biserica creștină au fost în strânsă legătură cu El. Și așa cum Isus spune că răul făcut celor care îi aparțin este făcut lui însuși, și inversul este adevărat, răul făcut de ai săi îl afectează și îl implică personal. Centrală prin poziția sa în carte, tema trâmbițelor este, de asemenea, centrală prin importanța sa pentru subiectele revelate. Căci lecția dată de Levitic 26 ne permite să înțelegem extinderea cauzei pedepselor succesive profețite. Dar, desigur, în timp, contextul istoric al fiecărei trâmbițe vizează apariția unor noi cauze de vinovăție care se succed și se acumulează până la momentul revenirii lui Isus, momentul „trâmbiței a șaptea” și „a șaptea dintre ultimele plăgi ale mâniei divine”. Ceea ce Apocalipsa 18:5 exprimă în acești termeni: „*Căci păcatele ei s-au ridicat până la cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei*”. Prin urmare, pare necesar să se identifice noile păcate atașate fiecăreia dintre cele șapte trâmbițe.

Punctul de plecare este abandonarea Sabatului pe 7 martie 321.

„*Prima trâmbiță*”: Biserica creștină romană caută sprijin în puterea umană și o găsește pe cea a regelui franc Clovis I. „Vai de omul care se încrede în om, care ia trup pentru sprijin...”

„*A doua trâmbiță*”: Biserica creștină romană adoptă un lider pământesc: Papa, care intră în competiție directă cu Iisus Hristos, Conducătorul ceresc și mijlocitorul perpetuu. Atacă popoare străine fără niciun rezultat.

„*A treia trâmbiță*”: Biserica creștină papală romano-catolică combate răspândirea Bibliei și pe susținătorii ei protestanți. Atacă credința creștină autentică.

„*A patra trâmbiță*”: Biserica papală și monarhia romano-catolică îi împing pe cetățenii Franței spre libertatea de gândire și ateism.

„*A cincea trâmbiță*”: Lovită de blestemul divin încă din 1844, credința protestantă a crescut și s-a multiplicat. În ultima vreme, a format o alianță cu religia romano-catolică, vechiul dușman denunțat ca fiind diabolic de călugărul

Martin Luther, fondatorul oficial al Reformei. După 1994, adventismul instituțional oficial „vomis” i s-a alăturat oficial la începutul anului 1995.

„*A șasea trâmbiță*”: Tabăra occidentală, blestemată de Dumnezeu și copleșită de perversiunea morală, se confruntă cu tabăra ortodoxă răsăriteană, de asemenea blestemată de Dumnezeu. Ambele tabere se datorează duminicii romane moștenite. Cu armele nucleare, populația lumii este extrem de redusă și sortită să moară pe termen scurt.

„*A șaptea trâmbiță*”: Isus Hristos se întoarce în glorie pentru a distruge ultimii rebeli catolici și protestanți care, constituind autoritatea unui regim universal, se pregăteau să-i omoare pe ultimii sfinți ai lui Dumnezeu care au respectat cu credință practica sfântului Său Sabat. Și acolo, Dumnezeu spune: „Opriți-vă!” „*Căci așa vorbește YaHweh al oștirilor: După aceasta va veni slava! El m-a trimis la neamurile care v-au jefuit; căci oricine vă atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui.*” Timpul este cel al „*răzbunării*” profețite în Isaia 61:2-3: „*Să vestesc anul de îndurare al lui YaHweh și ziua răzbunării Dumnezeului nostru ; să mângâi pe toți cei ce jignesc; să dau celor ce jignesc în Sion, să le dau frumusețe în loc de cenușă, untdelemn de bucurie în loc de jale, haina laudei în loc de duhul greutății, ca să fie numiți pomi ai dreptății, o sădire a lui Yahweh, ca să fie glorificați de El.*” Evidențiază relația strânsă dintre anul harului și ziua răzbunării care vine, tocmai, pentru a pedepsi disprețul arătat față de acest an de har.

Comparați expresiile „*un an de favoare al lui Iahve*” și „*o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru*”. Numele „Iahve” marchează legătura de iubire dintre Dumnezeu și aleșii Săi, în timp ce termenul „Dumnezeu” marchează retragerea și privirea judecătorului înfricoșător al Dumnezeului atotputernic care dă viață și moarte.

Evoluția răului: din SUA până în Ucraina

Timp de secole, chiar mii de ani, familiile umane au fost construite pe modelul patriarhal. Autoritatea aparținea ambilor părinți, tatălui, mamei, iar cuplul făcea tot ce le stătea în putință pentru a-și crește copiii în respect și ascultare de acest principiu elementar. Părinții își dădeau dreptul de a-și constrânge copiii, chiar și pedepsindu-i fizic atunci când era necesar. Copilul trebuia să învețe foarte repede cine era stăpânul său. Și această justiție amară era cel mai adesea acceptată deoarece gesturile parentale de iubire compensau și echilibrau acțiunile parentale. Dumnezeu Creator, adevăratul nostru Tată, acționează în același mod față de noi, iar în Apocalipsa 3:19, Isus confirmă acest lucru spunând: „*Pe toți pe cine iubesc, îi mustru și îi pedepsesc. De aceea, fii plin de râvnă și pocăiește-te.*” Ar putea cineva să fie mai inteligent și mai drept decât Dumnezeu în Isus Hristos? Nu, și deja în vechiul legământ, Dumnezeu a spus prin cel mai înțelept dintre profeții Săi, în Proverbe 23:13-14: „*Nu opri copilul de la mustrare; dacă îl lovești cu nuiua, nu va muri.*” „*Lovindu-l cu nuiua, îi izbăvești sufletul din mormânt.*” A priva un copil de corecția pe care o merită este, așadar, pentru Dumnezeu, o

acțiune criminală. La intrarea în viață, un copil trebuie să învețe că libertatea sa este limitată de drepturile celor care îl cresc; adică, în primul rând, ale părinților săi. Cei care lucrează pământul știu că vlăstarele tinere pot avea nevoie de un tutore pentru a crește, rămânând în același timp drepti. Să uităm, pentru o clipă, mesajul spiritual al omului creat după chipul lui Dumnezeu pe care păcatul original l-a distrus, ce rămâne din om? El nu este mai mult decât cel mai dezvoltat animal de pe planeta Pământ. Și, ca toate animalele, copiii oamenilor trebuie educați de părinții lor. Și această educație nu este nimic, pentru că supraviețuirea lor depinde de ea și, dincolo de asta, viața veșnică propusă de Dumnezeu depinde în principal de ea. Îmi amintesc de o vreme când, în sălile de clasă ale școlilor laice și ale școlilor independente catolice, copiii indisciplinați sau neascultători erau pedepsiți primind lovituri cu rigla pe vârful degetelor. Durerea resimțită îi învăța pe copii să se teamă de pedeapsă și, prin urmare, îi încuraja să fie mai docili. Pălmuirile și palmele cădeau spontan asupra celor mai... indisciplinați față de cel mai mic. Și unii tați din acea vreme aveau reflexul de a-și pălmu propriul copil care se plângea că fusese pălmuit de profesorul său. Această fază a vieții era decisivă, deoarece, odată ajunsă la adolescență, schimbarea devenea imposibilă sau aproape imposibilă. Pentru că răspunsul rămâne întotdeauna individual și un copil poate descoperi singur nevoia de a fi mai ascultător.

Având în vedere stabilirea acestui criteriu fundamental al principiilor de ascultare, disciplină și pedeapsă meritată, este ușor de înțeles că răul va apărea atunci când acestea nu sunt sau nu mai sunt aplicate. Aici intervin oamenii din SUA. Războiul a mobilizat bărbați și un tânăr întreg a fost crescut fără tată între 1941 și 1945. Și aceasta, în toate țările angajate în același război mondial european și japonez. Cu toate acestea, în această țară foarte puritană și protestantă a SUA a apărut răul tinereții. Într-un context de dezvoltare tehnică, pe fundalul unei muzici rock 'n' roll foarte ritmice, tinerii americani au ieșit din tăcere și s-au făcut remarcați puternic de generația părinților lor. Răul a pus stăpânire pe acești tineri, așa cum exprimă clar titlul filmului „Rebel fără cauză”. Această furie a „anilor '60” a luat forma unei cereri pentru dreptul de a face ce vreau, unde vreau și când vreau. Rebeliunea a început și nu se va termina până la întoarcerea lui Isus Hristos, odată cu distrugerea tuturor rebelilor.

Născut în SUA, răul este o fiară care merge pe două picioare, stângul de către SUA și dreptul de către Europa Occidentală. De la sfârșitul războiului, SUA și Europa învinsă s-au urmărit și s-au copiat reciproc. Dar poziția sa de învingător favorizează modelul american. Iar radioul și cinematografia prezintă constant modelul vieții americane. Idolatria vedetelor muzicale promovează comerțul și îmbogățește domeniul cultural american. Europa face același lucru, deși cu o ușoară întârziere. Dar, ca urmare a declinului din 1844, o evoluție a răului sosește brusc din Suedia, acea țară a monarhiei protestante. Acolo, tabuurile sexuale sunt răsturnate, iar pornografia și devianțele acesteia se răspândesc treptat în întreaga societate occidentală. Suedia, Danemarca, Olanda: instigatorii și imitatorii lor: Germania, Italia, Franța, Anglia în 1970. Sub regimul dictatorului său, generalul Franco, Spania a fost protejată temporar, dar la moartea acestuia, Spania a descoperit delicia libertății și a folosit-o mai libertarian decât orice altă țară. Și merită menționat acest lucru: mergând înainte în timp, ultimele țări care au obținut

libertatea au fost cele mai excesive în practicile libertariene. Prin urmare, se poate spune că, odată cu fiecare țară eliberată de tabuuri morale, răul se agravează. În această creștere a răului, homosexualitatea a devenit un drept pe care țările occidentale l-au legalizat complet, una după alta. Doar Italia se opune acestui lucru; probabil din cauza prezenței Vaticanului papal pe teritoriul său. Odată legalizată, persoanele deviate LGBT și alții cer ca acestea să fie respectate și drepturile lor recunoscute. Răul nu trebuie doar tolerat, ci și legitimat. Și această retrospectivă ne aduce în perioada 2012-2013, când au izbucnit tulburări naționale în Ucraina.

Ucraina perversă

Și-a câștigat independența în anii 1990, când Rusia Sovietică se prăbușea economic și politic. Secretarul Gorbaciov a văzut această slăbire națională ca pe o oportunitate de a crea legături cu Occidentul. Granițele au căzut, Polonia și-a recăpătat libertatea și s-a alăturat taberei NATO în Europa. Cu ușa coliviei deschisă, păsările iubitoare de libertate au zburat și au scăpat. Celelalte, din fericire mai numeroase, au rămas în coliviile lor, unde se simțeau mai în siguranță. Dar Rusia și întreaga planetă aveau să plătească scump consecințele acestei slăbiri a Rusiei Sovietice. Pentru că până atunci, toată lumea beneficia de „cortina de fier” care separa societatea capitalistă occidentală de societatea comunistă rusă. Odată cu deschiderea, unii locuitori ruși au dorit să trăiască precum occidentalii, iar Ucraina a ales să-și câștige independența pentru a realiza acest lucru. În Rusia, relaxarea disciplinei a livrat țara la conducerea mafiilor; cei mai săraci au plătit prețul. Iar în Ucraina, națiunea independentă se construiește într-o mare anarhie care apare întotdeauna atunci când autoritatea nu există sau nu urmează să fie construită. Acest cuvânt anarhie joacă un rol atât de important încât trebuie să-l definesc ca principiul care face din om „arhi-măgarul”. Jocul minții este justificat, pentru că măgarul este acel animal extrem de încăpățânat, cum spune zicala: „încăpățânat ca un măgar”. Și se pare că evenimentele actuale îmi dau dreptate în privința Ucrainei hotărâte să învingă Rusia, încăpățânată ca un măgar.

Însă, înainte de a deveni ținta știrilor în 2022 și 2023, Ucraina a dat semne îngrijorătoare despre natura sa. În pepiniera sa anarhistă, au apărut „Femen”-urile antireligioase și nonconformiste, denunțându-și sânii și corpurile ca sprijin pentru revendicările lor intempestive împotriva ordinii stabilite de bărbații umani. Acest gen de lucruri a apărut în Ucraina, apărută de toate popoarele occidentale. Dar le datorăm un ultraj și mai nedemn și mai culpabil: în Ucraina, au tăiat crucile de lemn de pe crucifixurile instalate în diferite locuri, exprimându-și ura față de religia creștină. Această atitudine poate fi interpretată diferit. Dar, în orice caz, ele pedepsesc religiile creștine condamnate de Dumnezeu. Deja în 1793, indignarea poporului francez s-a tradus în mânie împotriva Bisericii Catolice și a monarhiei și, prin analogie, „Femen”-urile din Ucraina încă vizează religiile vinovate față de Dumnezeu și umanitate. Dar justa acuzație adusă falselor religii nu justifică, totuși, alegerea de a ignora adevăratul mesaj de iubire dat de Dumnezeu în Isus Hristos. Este încă necesar ca o inimă încărcată de ură să fie sensibilă la iubire; ceea ce este puțin probabil sau chiar posibil. Ultima care a obținut libertatea, Ucraina a depășit modelul spaniol în excesele și exhibițiile sale sexuale. Și în acest tip de acțiune, tânărul său președinte, un fost actor popular, a fost maestrul

genului. Prima cerere oficială a Ucrainei de a adera la NATO a fost refuzată de Germania din cauza corupției răspândite în țară. Nașterea națiunilor este o perioadă dificil de gestionat, deoarece în numele libertății revendicate, fiecare încearcă să profite de situație pentru propriul câștig personal. Sub Prima Republică, Franța i-a văzut pe coruptul Georges Danton și pe incoruptibilul Maximilien Robespierre opunându-se unul altuia. Iar acesta din urmă l-a decapitat pe primul, înainte de a fi decapitat la rândul său, patru luni mai târziu. Aceste comparații sunt justificate deoarece războiul purtat de Ucraina pregătește a doua realizare a acțiunii „*fiarei care se ridică din abis*”. Prima fiind realizată de Revoluția Franceză.

Prin urmare, prin sprijinirea acestei țări, Ucraina, care avea tot ce-i putea plăcea, liderii occidentali, la unison, au condamnat viitorul lor național. Căci războiul din Ucraina, al cărui motiv este cel mai puternic și mai fanatic naționalism exacerbat, pregătește sfârșitul națiunilor. Acestea vor dispărea în schimbul final de bombe nucleare. Iar supraviețuitorii nu vor mai lupta niciodată pentru o cauză naționalistă. Se vor regrupa sub un singur guvern universal organizat de supraviețuitorii americani.

Avantajele și dezavantajele Ucrainei

Partea bună este că națiunea este reprezentată de tineri. Sunt la curent cu noutățile, maeștri ai noilor tehnologii informatice. Iar în lupta împotriva rușilor, inferioritatea lor numerică este compensată de adaptabilitatea la situații. Mai mult, echipați cu tunuri și rachete occidentale extrem de precise, aceștia pot distruge cu ușurință stocurile de muniție rusești detectate. Și, în acest sens, beneficiază de infrastructura sateliților americani aliniați în jurul Pământului pe orbite diferite. Acest ochi de vultur va oferi întotdeauna un avantaj Americii, care posedă această tehnologie supremă. Acest lucru mă face să spun că armata ucraineană joacă un rol secundar în acest conflict, unde ceea ce îi ucide pe ruși sunt tunurile și rachetele SUA și Europei, inclusiv Franța și prestigioasele sale tunuri Caesar. Tehnologia dronelor a devenit deosebit de populară în Occident datorită costului său și nivelului de trai al locuitorilor săi. Tinerii s-au familiarizat cu aceste mici aparate zburătoare, iar astăzi, în Ucraina, talentele lor sunt exploatate pe liniile de luptă militare: pentru cei care le pilotează, este exact ca acasă, cu excepția faptului că ei observă inamicul pentru a-l ucide cu adevărat, și poți muri singur dacă o bombă rusească cade acolo unde te afli. Fără îndoială, pentru Ucraina, tinerețea președintelui său și a oficialilor guvernamentali a favorizat utilizarea întregii tehnologii electronice. Celălalt avantaj al Ucrainei este confruntarea cu o armată rusă condusă de lideri militari care au încredere în experiența lor tradițională, în care utilizarea dronelor și a sateliților nu a căpătat importanța pe care o merită. Această neînțelegere are consecințe pe terenul conflictului; tancurile și țințele rusești sunt distruse ca într-un joc video.

Dezavantajele pentru Ucraina sunt, de asemenea, numeroase. Și, în acest fel, tinerețea președintelui său, care, fără să știe, acumulează dezavantajul de a se fi născut evreu și de a conduce o tabără ucraineană marcată de catolicism polonez și o ortodoxie care, deși separată de ortodoxia rusă, este, la fel ca catolicismul, lovită de blestemul lui Dumnezeu. SUA protestantă fiind la fel de multă, întreaga tabără occidentală este lovită de acest blestem divin: conform Romani 2:9: „

Necaz și strângere de mânie peste orice suflet al omului care săvârșește răul, mai întâi peste iudeu și apoi peste grec! ”. Dar contrariul există, din fericire, în ceea ce-i privește pe aleșii săi: „ Slavă, cinste și pace oricui să facă binele, mai întâi peste iudeu și apoi peste grec! ”. Inevitabil, tinerețea suferă de lipsa de experiență, iar cea mai mare determinare sau încăpățănare este condamnată să îndure realitatea dură atunci când aceasta contrazice așteptările și speranțele. Toți cei care se luptă între ei cred și speră să iasă victorioși, dar, în orice caz, există, în final, un singur câștigător și un singur învins. Al doilea handicap al Ucrainei este dependența sa de donațiile de arme de la aliații săi occidentali. Zelenski trăiește în teama constantă de a rămâne fără arme și muniții și de a vedea Rusia invadându-i întregul teritoriu. Prin urmare, situația și poziția sa nu sunt de invidiat. Dacă ar ști ce le-a revelat Iisus Hristos aleșilor săi iubiți, ar ști că visul său de victorie se va termina într-un coșmar al înfrângerii. Dar toți cei care se angajează într-o escaladare războinică alături de Ucraina împotriva Rusiei sunt, de asemenea, ignoranți în ceea ce privește aceste lucruri revelate și, fără să știe, îndeplinesc planul lui Dumnezeu. În acest plan, ei sunt țintele care vor fi distruse în mare măsură de explozii nucleare.

Biblia nu a descris tipurile de păcate comise de antediluvieni. Tot ce spune Dumnezeu despre ei este conținut în aceste cuvinte, citate în Gen. 6:15: „ Și Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate închipuirile gândurilor inimii lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău . ” Cred că această judecată se aplică astăzi întregii omeniri, la Vest, la Est, la Nord și la Sud. Nicio națiune, niciun popor, nicio împărăție sau limbă nu scapă de această condamnare divină. Sfânta Biblie exprimă standardul judecății Sale, pe care nicio națiune nu îl onorează cum se cuvine. Omenirea este bine pregătită pentru potopul Său de fier și foc.

În știri, tocmai a apărut o demonstrație șocantă a condamnării societății occidentale. Un adolescent de 16 ani și-a înjunghiat la rece și ucis profesoara de spaniolă în vârstă de 52 de ani, mamă a doi copii. Pretinzând că este posedat, el a mărturisit că cu o zi înainte, în vis, auzise o voce care îi ordona să-și ucidă profesorul. Dar acest adevăr este inacceptabil pentru o societate în mare parte atee sau agnostică. Această neîncredere este subliniată de locul în care s-a întâmplat: liceul catolic Saint-Thomas d'Aquin din orașul Saint-Jean-de-Luz. Un Toma, necredinciosul tipic, și doi sfinți, inclusiv Jean-de-Luz sau Sfântul Luminii, martorul Apocalipsei; există multe simboluri religioase în această afacere care dezvăluie neîncrederea judecătorilor. Dar cel mai rău lucru este că incidentul a avut loc într-o școală catolică unde mărturia unei voci demonice nu ar trebui respinsă, ci susținută. Școala ar trebui să se angajeze să apere explicația dată de tânărul posedat; dar nu este cazul. Acolo unde se predă religia atribuită lui Dumnezeu, ar trebui să existe și existența diavolului și a demonilor, întrucât, în timpul slujirii sale pământești, Isus nu a încetat niciodată să scoată demoni pentru a vindeca victimele posedate și să-și avertizeze slujitorii împotriva lui Satan. Într-un astfel de caz, biserica ar trebui să susțină explicația tânărului posedat, dar confruntată cu neîncrederea autorităților franceze, aceasta rămâne tăcută. Cu toate acestea, nenumărate mărturii ale unor voci auzite au fost făcute de criminali duși la închisoare. Acest nou caz se adaugă, așadar, celor anterioare, dar tinerețea

omului posedat ar trebui să conducă autoritățile la întrebarea despre aceste chestiuni spirituale asupra cărora nu stăpânesc.

Acest subiect mă duce să reamintesc că, timp de secole, Biserica Catolică a pretins că alungă demonii prin preoții ei exorciști. Știind că Satana o conduce, poți înțelege că el se alungă pe sine sau își alungă demonii. Adevărata eliberare de spiritele angelice rebele poate fi obținută doar de adevărații slujitori ai lui Isus Hristos, pentru că numai el alungă demonii și poate face acest lucru pentru că are puterea în el să o facă. Pe pământ, demonii l-au ascultat, pentru că nu i se pot împotrivi, nici ieri, nici azi, nici mâine.

În absența credinței, problema este supusă psihiatrilor. Așadar, vă reamintesc că psihiatria nu este o știință exactă. Este doar produsul imaginației necredincioșilor, care trebuie să le ofere altor necredincioși o explicație pentru tot, pentru a-i liniști.

Secetă climatică pentru inimi uscate

Vasele umane de lut nu știu că suferă deja primele consecințe ale pedepselor aplicate de vasul divin de fier. Dumnezeu nu are nevoie de nimeni pentru a face rău umanității rebele, deoarece are o armă formidabilă: natura și condițiile sale climatice. El este cel care face ploaia și vremea bună, dar este și cel care provoacă seceta și foametea care rezultă. Ordonând furtunii să se calmeze, ceea ce s-a și întâmplat instantaneu, Isus le-a dat primilor săi apostoli o dovadă incontestabilă a divinității sale. Întrebarea pe care și-o puneau ucenicii: „Cine este acesta, de care ascultă vântul și furtuna?”, a avut un singur răspuns: Duhul întrupat al lui Dumnezeu Atotputernic. Societatea noastră modernă l-a pierdut din vedere pe acest Dumnezeu, creatorul tuturor lucrurilor și al vieții, iar privirea sa interogatoare se îndreaptă către oamenii de știință care, de obicei, au răspunsul la orice. Dumnezeu i-a oferit o lungă perioadă de pace și prosperitate care i-a făcut pe oameni să uite chiar și existența sa. Dramele care se succed una după alta ar trebui să ajungă să-i sperie pe cei mai puțin căliți ai acestei umanități, până la punctul de a-i forța să-și amintească că puterea naturală este proprietatea exclusivă a Dumnezeului Creator. Este bine să ne amintim contextele istorice în care Dumnezeu și-a pedepsit poporul Israel și omenirea păgână cu flagelul secetei. Aceasta deoarece, în timpurile noastre moderne, apa a devenit mai esențială ca niciodată pentru viață și pentru activitatea economică și industrială. Usuirea apei râurilor ucide agricultura, dar obligă și oamenii să închidă centralele nucleare, apa fiind necesară pentru răcirea combustibilului topit. Dar dacă apa dispare, tot centralele hidroelectrice ale barajelor râurilor și munților încetează să mai producă electricitate. Acum, întreaga civilizație modernă depinde în Occident și în Orient de această energie electrică; altfel, revenirea la cărbune devine din nou necesară și, din moment ce acesta nu poate fi menținut, nivelul actual al activității industriale se prăbușește, aruncând omenirea într-o mare suferință. Vă reamintesc că apa este elementul care alcătuiește 75% din corpul nostru fizic, ceea ce explică suferința cauzată de valurile de căldură care usucă corpurile umane și plantele.

Atacând apa, Dumnezeu dă un semnal teribil care anunță începutul procesului de dezumanizare a întregului pământ, deoarece acesta este acum în întregime locuit.

Primul caz consemnat în Biblie a avut loc atunci când Iosif, fiul cel mare al Rahelei și al lui Iacov, a fost vândut de frații săi și s-a trezit în poziția de mare vizir, slujindu-l pe faraonul puternicului Egipt. Darul profeției pe care i-l dăduse Dumnezeu îl condusese din închisorile regale până în vârful puterii egiptene. Și prin explicarea unei profeții primite personal de faraon, Iosif a fost recunoscut de acesta ca ființa inteligentă și înțeleaptă, vrednică să guverneze, după rege, întreaga țară a Egiptului. Această viziune, bazată pe șapte vaci grase și șapte vaci slabe, pe de o parte, dar și pe șapte spice de grâu frumoase și umflate și șapte spice de grâu uscate, a profețit succesiunea a șapte ani de belșug urmați de șapte ani de foamete. Relatarea completă a acestor evenimente este relatată în Geneza 40 și 41. În acest moment, Dumnezeu pregătea mijloacele pentru a da poporului său putere și prosperitate. Prin urmare, Egiptul păgân însuși a beneficiat de bunătatea și puterea lui Dumnezeu. Avertizându-l din timp, măsurile preventive susținute de Iosif au fost puse în acțiune sub autoritatea sa. Planul lui Dumnezeu era ca întreaga familie binecuvântată a lui Iacov, cele două soții ale sale și fiii și fiicele lor, să se stabilească în Egipt. Prin această experiență, Dumnezeu și-a anunțat planul de mântuire împlinit în timpul său prin Isus Hristos. Fiul vândut de frații săi și dat păgânilor urma să devină o cauză de binecuvântare pentru poporul lui Dumnezeu. Această primă secetă a avut un scop profetic benefic, dar o altă secetă a apărut pe vremea profetului Ilie și aceasta a fost provocată asupra lui Israel ca pedeapsă, deoarece poporul lui Dumnezeu se afla, la acea vreme, în apostazie totală. Neascultând de porunca lui Dumnezeu, regele Ahab se căsătorise cu o femeie străină care se închina lui Baal și care îi ucisese pe profeții lui Dumnezeu. Întreaga națiune a plătit prețul cu o foamete de trei ani. Și la rugăciunea profetului Ilie, ploaia benefică s-a întors. Această acțiune a avut un final fericit, deoarece planul lui Dumnezeu nu era încă complet. În Europa, valurile de căldură apăreau din când în când, dar niciodată pentru mult timp, ca și cum Dumnezeu ar fi vrut să prezinte această amenințare pentru umanitatea modernă. Însă această amenințare a rămas inefficientă deoarece lumea occidentală a încetat să-i mai pese să știe ce gândește Dumnezeu, deoarece este complet ignorantă în privința Lui. De asemenea, ceasul pedepsei vine peste ei fără să-l fi văzut venind, iar timpul celor șapte ani de secetă a pământului și a inimilor umane va începe în primăvara anului 2023. Aplicând modelul experimentat sub Iosif, șapte ani de prosperitate preventivă ar fi început în primăvara anului 2015. Dar ce eveniment major găsim în acest an 2015? Ziua de primăvară, echinocțiul din 20 martie 2015, este marcată de o eclipsă totală de soare, un eveniment foarte rar, dar de o mare valoare spirituală. Deoarece mânia divină îi vizează pe observatorii occidentali ai odihnei „zilei soarelui”. Pe 26 iunie, Curtea Supremă a Statelor Unite a decis că mariajul între persoane de același sex este legal în toată țara. Pe 13 noiembrie 2015, islamiștii au organizat un masacru în sala de concerte Bataclan din Paris; rezultatul: 413 răniți, 131 de morți, inclusiv 7 din 9 teroriști. Nu, nu văd nimic pozitiv în 2015, în care un război în Ucraina pune regiunile Donețk și Luhansk împotriva armatei loialiste ucrainene. Acest război va continua până în 2022, când va începe invazia rusă a celui de-al Treilea Război Mondial, deoarece în spatele

SUA, Angliei și Poloniei, întreaga tabără NATO oferă sprijin financiar și arme Ucrainei invadate.

Dumnezeu dă binecuvântarea copiilor Săi doar din primăvara anului 2018, cu 5 ani înainte de ultimele șapte vaci slabe, sau cu 12 ani înainte de data întoarcerii Sale. Acest număr 12, simbol al legământului stabilit între Dumnezeu și om, sau $7 + 5$, este și numărul simbolic al triburilor pecetluite ale Israelului Său spiritual, conform Apocalipsei 7. Dumnezeu aduce un potop de lumină care îi informează pe slujitorii Săi credincioși despre data planificată pentru glorioasa Sa întoarcere în Isus Hristos. Cunoașterea acestei date le va permite apoi să înțeleagă mai bine semnificația evenimentelor care se îndeplinesc treptat. Tabăra rebelă este lovită în 2020 de o epidemie mortală, combătută prin izolarea locuitorilor și încetarea parțială sau totală a activităților profesionale timp de doi ani. Aceasta duce la o criză economică care sărăcește întregul Occident, unde reacția este copiată și identică. Ieșind din această problemă, Occidentul este martorul invaziei rusești în Ucraina, care își exprimă dorința de a se alătura taberei NATO. Ursula von der Leyen, președinta Comisiei Europene, angajează Europa să ajute Ucraina. În spatele acestei decizii, liderii își angajează și propriile țări. Lumea occidentală este acum guvernată de oameni născuți în pace, care nu au cunoscut nimic altceva decât pacea. Pentru ei, războiul era doar un joc video, un film sau un război real, dar îndepărtat. Au existat atacuri islamiste ale căror efecte temporare sunt repede uitate, iar societatea occidentală reacționează ca un copil răsfățat care reușește în toate și obține întotdeauna ceea ce își dorește. Dar copiii răsfățați dezvoltă caractere foarte reactive, capricioase. De asemenea, invazia rusă a Ucrainei a provocat reacții impulsive bruște și nemăsurate la copiii noștri răsfățați. Drept urmare, sprijinul moral și activ, concretizat în donații de arme către Ucraina, i-a făcut pe copiii noștri răsfățați viitoarele ținte ale mâniei poporului rus. Războiul nu îi afectează încă direct, dar ei nu măsoară consecințele acestui sprijin frenetic, ceea ce îi va face să sufere, la rândul lor, relele care îi afectează în prezent doar pe ruși și ucraineni. Vor descoperi la rândul lor oroarea războiului real, așa cum au experimentat-o tații lor din anii 14-18 și 39-45. Președintele Putin denunță acum clar statutul de co-beligeranți ai taberei NATO. Și își confirmă hotărârea de a-și duce la bun sfârșit „operațiunea specială” până la atingerea obiectivului pe care și l-a propus.

În Occident, uitarea lecțiilor celui de-al Doilea Război Mondial are repercusiuni dramatice astăzi. Experiențele taberei europene a NATO și cele ale Ucrainei au fost foarte diferite, aflându-se pe tabere opuse în acel context. Europa lupta împotriva Germaniei naziste a lui Adolf Hitler, dar din motive oportuniste, profitând de slăbiciunea temporară a Rusiei Sovietice, Ucraina s-a alăturat trupelor „naziste”, deja susținute de Polonia învinsă. Dorind deja să se separe de Rusia, naționaliștii ucraineni ai vremii s-au alăturat armatei naziste, făcându-i aliați în lupta împotriva Rusiei. În această perioadă, liderii naziști germani au devenit eroi pentru această Ucraină naționalistă și, în ciuda deceniilor care au trecut, imaginea nazistă a rămas simbolul eroismului național. Pe de altă parte, în Europa, gândirea nazistă a devenit răul absolut din 1945 până în anii 2000, când răul comis de acest naționalism crud și fanatic a fost uitat de tinerii lideri care au ajuns la putere. Mințile tuturor au fost seduse de proiectul de instaurare a păcii

universale; ceea ce necesita uitarea greșelilor trecutului. Crescând treptat ca un bulgăre de zăpadă care se rostogolea, Europa celor șase a devenit Europa celor 28 înainte de a se prăbuși înapoi la 27; prin urmare, faptele păreau favorabile proiectului de pace. Dar aceasta era o numărare fără Dumnezeu, care numără păcatele oamenilor și nu uită niciunul. De asemenea, în mod brutal, războiul din Ucraina a readus gândurile umane la cruda realitate; acum trebuie să răspundă în fața Dumnezeului viu pe care l-au ignorat și disprețuit.

Între cutremurul pământului, uscarea apei și bombardamentele care vor continua și se vor intensifica, nu mai există nicio îndoială: Dumnezeu a început procesul de deconstruire a creației sale pământești. Puterea Occidentului se baza pe bogăția sa, așa că Dumnezeu o slăbește distrugând-o. Confortul și opulența occidentală au fost construite pe energie ieftină, așa că prețul gazelor și petrolului crește vertiginos și nimeni nu știe, în afară de Dumnezeu, cât de mult vor crește prețurile lor. Într-o reacție în lanț, alimentele vor fi rare și vor ajunge la prețuri nebunești. Iar pentru cei care nu mai pot plăti, alegerea va fi între furt, crimă sau moarte prin foame. În ultimii șapte ani pe pământ, întreaga omenire va suferi „*cele patru pedepse teribile ale lui YaHweh*” menționate în Ezechiel. 14:21-22, dar ținta principală rămâne Occidentul creștin infidel: „*Căci așa vorbește Domnul YaHweh: Chiar dacă voi trimite împotriva Ierusalimului cele patru pedepse cumplite ale Mele : sabia, foametea, fiarele sălbatice și ciuma, ca să nimicesc din el oamenii și animalele, tot va rămâne o rămășiță care va scăpa și va ieși din el, fii și fiice. Iată, ei vor veni la tine; le vei vedea căile și faptele lor și te vei mângâia de răul pe care îl aduc asupra Ierusalimului și de tot ce aduc asupra lui.*”

Europa și întreaga tabără occidentală vor trebui să plătească scump privilegiul de a fi fost purtătoarea mesajului evanghelic al lui Isus Hristos. Ca Israel spiritual, după Israelul vechiului legământ, a avut parte de cunoașterea planului mântuitor al lui Dumnezeu care se bazează pe Isus Hristos, dar din cauza tuturor păcatelor sale săvârșite de-a lungul secolelor, trebuie pedepsită în multe feluri până la exterminarea sa finală, când, ca marele victorios Atotputernic, divinul Isus Hristos se va întoarce în slava îngerilor săi. Ezechiel 14:23 ne spune, de asemenea: „*Ei te vor mângâia când le vei vedea calea și faptele lor; și vei ști că nu fără motiv fac tot ce le fac, zice Domnul, YHWÉH.*”

Aceste versete urmau să se împlinească de două ori. Primul a fost pentru începutul noului legământ. Intrarea păgânilor convertiți în legământul iudaic avea scopul de a-i consola pe evreii pioși pentru nenorocirile care au distrus orașul Ierusalim în anul 70 d.Hr., împreună cu toată sfințenia sa reală și falsă: clerul și riturile sale simbolice.

A doua se va împlini la întoarcerea lui Hristos. În acest context, Israelul va fi suferit invazia rusă și masacrele din cel de-al Treilea Război Mondial, iar ultimii evreii pioși vor fi consolati de mărturia ultimilor adventiști de ziua a șaptea pentru sfântul Sabat în Isus Hristos. Lumina divină va veni asupra lor și vor înțelege atunci toate cauzele blestemelor succesive care i-au lovit în timpul erei creștine. Vor împărtăși atunci mângâierea pe care Dumnezeu o aduce tuturor fiilor și fiicelor sale ai adevărului, aleși în cele două legăminte ale Sale. Dar această convertire finală îi va preocupa doar pe evreii cu adevărat pioși, așa cum

mântuirea lui Hristos îi mântuiește doar pe păgânii convertiți cu adevărat pioși, conform judecății drepte a lui Dumnezeu în Isus Hristos.

De ce Ucraina?

Această țară este folosită de Dumnezeu doar ca un detonator. Rolul ei este pur și simplu de a stârni mânia explozivă a poporului rus, un slav ca el. Căci, în ciuda aparențelor, într-adevăr regiunea Kievului a purtat pentru prima dată numele „Rus”, care astăzi a devenit „rus”. Acest popor nu a reușit niciodată să rămână independent. De la origini, a fost compus din două influențe venite din Est și din Vest. Și deja în acest lucru, Dumnezeu a pus semnul blestemului său, materializat prin opoziție religioasă: Occidentul era catolic polonez folosind alfabetul greco-latin; Orientul era ortodox vorbitor de limbă rusă, iar alfabetul său era scrierea chirilică. Aceste diferențe îi opun și astăzi, în războiul purtat împotriva Donbasului vorbitor de limbă rusă din 2014. În revelațiile din Apocalipsa 10:11, Dumnezeu vorbește despre populațiile europene, citim: „ *Atunci mi s-a zis: Trebuie să prorocești din nou înaintea multor popoare, neamuri, **limbi** și împărați.* ” Dumnezeu își amintește semnul blestemului Babelului: „ ***al limbilor*** ”. Pentru că, într-adevăr, separările de „ **limbi** ” împiedică adevărata unitate a alianțelor făcute între popoare. „ **Limbile** ” joacă un rol de respingere, deoarece dialogul este imposibil cu o persoană care vorbește o limbă străină necunoscută. Națiunile își construiesc unitatea prin împărtășirea socială, pe care „ **limba** ” comună practică o face posibilă. De aceea, Dumnezeu poate spune despre alianțele făcute între țări cu „ **limbi** ” diferite în Daniel 2:43: „ *Ai văzut fierul amestecat cu lutul, căci se vor amesteca cu alianțele omenești; dar nu se vor uni între ele, așa cum fierul nu se alătură cu lutul.* ” „ *Fierul și lutul* ” nu se pot amesteca, așa cum popoarele dure unite prin „ **limba** ” lor nu se pot uni cu popoarele pacifiste, de asemenea unite prin propria „ **limbă** ”. Și ce determină caracterul dur sau pașnic al unui popor? Istoria sa, moștenirea sa și condițiile climatice la care este supus. Cei care trăiesc în Europa de Nord sunt expuși unor climate foarte reci care întăresc natura umană. Viața este menținută cu prețul unor eforturi și lupte enorme de care locuitorii zonelor temperate nu sunt conștienți. Întărirea particulară a ucrainenilor se bazează și pe împiedicarea continuă a câștigării independenței lor. Aceștia au fost întotdeauna sub controlul Rusiei sau Poloniei, iar în timpul războiului, din 1941-1942, al Germaniei. Totuși, paradoxal, puternica Rusie de astăzi, care se confruntă cu Ucraina, s-a născut la Kiev, Ucraina; copilul nu vrea să-și ucidă mama, iar acest lucru explică slăbiciunea măsurilor rusești față de acest oraș Kiev, leagănul Rusiei. Această legătură familială ereditară va favoriza reconcilierea dintre țările surori care au intrat în dispută. Polonia, Ucraina și Rusia vorbesc limbi slave foarte asemănătoare, iar acest criteriu le leagă în mod natural. Mai mult, Polonia și Ucraina suferă teribil de lipsa de entuziasm a altor țări NATO, care le limitează ajutorul și angajamentul armat. După ce detonatorul și-a produs efectele, tabăra slavă reunificată se va întoarce împotriva UE și va îndeplini, pentru Dumnezeu, opera sa distructivă profețită. Această acțiune va da „ **trâmbiței a șasea** ” forma unei reproduceri a acțiunii „ **primei trâmbițe** ”, în care, deja, aceleași popoare nordice din Orient au venit să supună Europa Occidentală, Nordul și Estul, „ **focului și sabiei** ”. Căci „

trâmbița a șasea ” vine, la sfârșitul erei creștine, să încheie acțiunile pedepselor aplicate de Dumnezeu sub titlul de „ **avertismente** ”. Legată de întoarcerea lui Isus Hristos, „ *trâmbița a șaptea* ” va realiza „**exterminarea** ” rebelilor pământești care nu au ținut cont de ultimul avertisment dat de „ *a șasea* ”. În expresiile sale, Isus îi compară pe acești rebeli cu „ *pleava* ” care se arde ușor dacă este uscată. El sugerează astfel uscăciunea inimilor umane, insensibile la suferința pe care a îndurat-o pentru a-și oferi mântuirea tuturor ființelor umane moștenitoare ale păcatului care îi condamnă la moartea veșnică. De asemenea, în toată dreptatea, va face rară apa care susține viața acestor ființe umane cu inimi uscate. Mulțimi vor trebui să moară de secetă, foamete, epidemii și război. Și cei mai răzvrățiți și cu adevărat aleși vor fi păstrați pentru vremea „ *celor șapte plăgi din urmă* ” ale mâniei divine drepte. Ultimele inimi uscate vor reconstrui pe pământ imaginea „ *Babelului* ” regelui Nimrod. După ce au pus capăt individualismului național, ei vor crede că au stabilit un regim capabil să le ofere garanția „**... pace, siguranță și securitate** ”. Atunci „**ruina**” *profețită* va cădea din cer peste ei sub forma „*celor șapte plăgi din urmă ale mâniei lui Dumnezeu* ” descrise în Apocalipsa 16.

1 Tesaloniceni 5:3: „ *Când vor zice: « **Pace și liniște !** », atunci o nimica toată odată va veni peste ei , ca durerile nașterii peste femeia însărcinată, și nu vor scăpa .* ” Adevărata împlinire a acestui anunț inspirat adresat apostolului Pavel se referă la acest ultim timp, dar același lucru s-a împlinit deja pentru Europa UE de la invazia rusă a Ucrainei. Ruina parțială astfel adusă pregătește calea pentru ruina totală finală.

Dumnezeu nu condamnă bogăția, ci doar lăcomia. Căci bogatul poate rămâne în cele din urmă generos. Omul lacom, dimpotrivă, nu poate fi așa pentru că nu este niciodată satisfăcut în dorința sa de a acumula tot mai multă bogăție și bani. Se întâmplă ca această lăcomie să-i caracterizeze pe cei pe care Dumnezeu îi numește „ *negustorii pământului* ” în Apocalipsa 18, deoarece pentru acești oameni lacomi, credința nu are nicio valoare. Mânia dreaptă a lui Dumnezeu se așează, așadar, asupra capetelor lor cu toate consecințele blestemelor sale. Așa și-a pregătit întreaga tabără NATO, caracterizată de această lăcomie, propria nenorocire. Pentru a obține profituri lucrative și luxoase, au speculat cu ideea relocării fabricilor de producție în Republica Populară Chineză, unde o forță de muncă forțată și foarte prost plătită ar putea produce la un cost mai mic. Astfel, timp de aproximativ treizeci de ani, au realizat profituri enorme, distrugând echilibrele financiare menținute până atunci. Dar China a beneficiat și de cunoștințele tehnice occidentale și s-a îmbogățit enorm de-a lungul timpului, până la punctul de a apărea în 2023 ca cea mai formidabilă putere militară de pe pământ. SUA și UE s-au bazat pe aceasta, abandonându-i monopolul virtual al fabricării globale a produselor oferite pe piață, dar și al produselor electronice omniprezente în armamentul modern. Dorind să recucerească insula Taiwan, așa cum Rusia vrea să readucă Ucraina în tabăra sa, China se pregătește să furnizeze Rusiei drone extrem de performante. Acest lucru irită profund SUA. Refuzând să condamne invazia rusă a Ucrainei, China se poziționează de partea taberei ruse, iar un conflict direct cu SUA, protectorii prietenoși ai Taiwanului, se profilează în viitorul apropiat. NATO-ul vinovat, principala țintă a mâniei lui Dumnezeu, a

construit astfel, slăbindu-se, prin lăcomia sa, monstrul chinezesc pe care va trebui să-l înfrunte. Acest al doilea câmp de luptă va favoriza, aşadar, tabăra rusă, care este, de asemenea, opusă şi iritată de NATO din cauza sprijinului acordat adversarului său, Ucraina. Pentru această tabără NATO, care include Statele Unite şi naţiunile beligerante ale UE, trecerea timpului aduce, pe zi ce trece, o înrăutăţire a situaţiei, care capătă un aspect din ce în ce mai coşmar pe zi ce trece.

Noul colonialism

Înainte de a descrie noul colonialism, este util să definim ce a fost vechiul colonialism, la care Anglia, Franţa şi Belgia au participat în această ordine descendentă. În timp ce acest vechi colonialism a constat în cucerirea de noi teritorii străine prin forţa armată pentru a le exploata pe ele şi populaţia lor indigenă, noul colonialism cucereşte prin seducerea minţilor umane pentru a le exploata financiar. Vechiul colonialism a fost lansat de Anglia, iar cuceririle sale s-au extins până în India. Franţa s-a extins în Asia în Coreea, Cambodgia şi Vietnam, precum şi în Africa de Nord şi Centrală. Dar după sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, nicio ţară nu a reuşit să-şi păstreze coloniile, aproape toate recăpătându-şi independenţa naţională. Revolta colonizaţilor este inevitabilă în timp. De aceea, atunci când Dumnezeu a vrut să dea ţara Canaanului poporului său Israel, i-a exterminat pe uriaşii care locuiau ţara împreună cu alte popoare şi, în acest fel, Israel nu a trebuit să sufere mânia şi ura descendenţilor popoarelor exterminate. A existat, totuşi, în istoria începuturilor lui Israel, conform 1 Samuel 15, o excepţie pentru regele Agag, când regele Saul l-a cruţat şi nu a ascultat de ordinul Dumnezeului său YaHWéH; iar această eroare a adus consecinţe fatale şi respingerea sa de către Dumnezeu. Această temă a exterminării a fost reamintită de Dumnezeu umanităţii atente, prin decizia Germaniei „naziste” de a se angaja în „soluţia sa finală”, al cărei scop sperat era într-adevăr distrugerea şi exterminarea rasei evreieşti de pe pământ. Din partea lui Dumnezeu, acest semnal a fost un mare reproş adresat poporului evreu lovit de blestemul său, de la respingerea lui Isus Hristos. Prin „soluţia finală” care îi preocupa, Dumnezeu le-a amintit evreilor că trebuia să extermine giganţii din Canaan pentru a le oferi un pământ naţional şi, tocmai, această încercare de a-i eradica ar favoriza întoarcerea lor în ţara strămoşilor lor, în 1947-48. Palestina arabă a devenit din nou Israelul evreilor, dar un Israel care purta tot blestemul său divin. Bogăţia acumulată a permis totuşi ţărilor foştilor colonizatori să rămână puternice şi dominante asupra altor naţiuni pământeşti. S-au încheiat acorduri cu fostele ţări colonizate, care au rămas foarte dependente financiar de ţările foştilor colonizatori, dar vremea colonizării forţate s-a încheiat, definitiv, se spera, datorită acceptării noii situaţii globale stabilite. În vechiul sistem, ţările colonizatoare nu erau interesate de mintea oamenilor colonizaţi, deoarece deja, în ţările bogate, valoarea morală era sufocată de valoarea monetară a lucrurilor şi a fiinţelor umane însele. Aici trebuie să ne amintim de avertismentele date de Domnul Isus care a spus în Luca 6:24: „ ***Dar vai de voi, bogaţii, căci voi aveţi mângâierea voastră!*** ”; aceasta fiind în

conformitate cu 1 Tesaloniceni 6:10, unde Pavel spune: „ **Căci iubirea de argint este rădăcina tuturor relelor ; și unii, fiind posedăți de ei, s-au abătut de la credință și s-au străpuns singuri în multe neazuri .**” Și Dumnezeu nostru știe despre ce vorbește, pentru că a cunoscut dinainte și a văzut de-a lungul timpului, prin rodul adus de oameni, justificarea judecății Sale. Rețineți bine că „ **banii** ” nu au nicio legătură cu asta, deoarece doar „ **iubirea de bani** ” este reproșată de Dumnezeu creaturilor sale umane. „ **Banii** ” sunt o valoare de schimb utilă pentru comerț, dar „ **iubirea de bani** ” îl împinge pe om să-și exploateze banii pentru a face bani. La originile comerțului, popoarele practicau „trocul”, schimbul de bunuri. Și deja, coloniștii americani schimbau lucruri banale cu popoarele native americane pentru lucruri utile și valoroase; de exemplu, oglinzi, piepteni, cuțite pentru blănuri de castor. Încă de la începutul colonizării sale de către europeni, America își prezenta deja caracterul de pământ „amar”, așa cum a profetizat numele său. Dezvoltându-se în timp, avea să aducă la culmile posibilităților spiritul „capitalismului”, pe care l-a moștenit de la cucerirea Angliei, de unde proveneau primii săi pionieri. Verbul „a capitaliza” definește perfect aspectul latent, speculativ al banilor. Și speculantul nu se mulțumește niciodată; el vrea întotdeauna mai mult și nici măcar nu mai are nevoie să muncească, pentru că banii lui lucrează pentru el. Aceasta este latura perversă a utilizării banilor pe care Dumnezeu o condamnă pe bună dreptate. Căci, asemenea legii lichidelor, și legea banilor curge în beneficiul celor care au cel mai mult. Așa se întâmplă și cu marea, care adună toată apa venită din cer pe munții pământului sub formă de ploaie, zăpadă sau gheață. Urmând calea impusă de configurația terenului, prin râuri și pâraie, aceasta se întoarce în mări și oceane. Vechea normă a colonizării nu mai este acceptată de nicio țară, noua normă i-a luat locul în mod insidios.

Violența este acum exclusă, iar două ideologii diametral opuse se confruntă: capitalismul american în Occident și, din 1917, comunismul antireligios al Rusiei Sovietice. Pentru a evita o confruntare directă și mortală, cele două tabere opuse au rămas separate de o graniță care constituia o adevărată „Cortină de Fier”. La jumătatea distanței dintre cele două tabere se află Europa, râvnită de ambele tabere. Începe atunci un joc al seducției, iar Europa este împărțită între cele două ideologii. Generalul de Gaulle se opune influenței pur americane, iar Franța guvernează între cele două tabere. Din Occident, se adoptă libertatea de activitate pentru antreprenorii și artizanii săi, iar din Est, se adoptă drepturi sociale pentru muncitorii săi. Dar drepturile sociale vin cu un cost care crește prețul produselor franceze, care sunt rareori exportate și în principal către foste țări colonizate. În Europa Occidentală, cazul Germaniei este foarte diferit, deoarece s-a dezvoltat din 1945 sub tutela și prezența armatelor americane și reprezintă modelul său pur „capitalist”. Generalul de Gaulle a căutat o reuniune a țărilor europene pentru a proteja Europa de lăcomia celor două tabere extreme. Însă, după plecarea sa, succesorul său, Georges Pompidou, finanțatorul băncii Rothschild, va accepta compromisuri și va favoriza capitalismul german. În coșul de nuntă, Franța va trebui să renunțe treptat la companiile sale naționalizate, EDF, GDF, Total, La Poste, la banca sa CNEP, la SNCF și, ulterior, la fabricile sale textile și la turnătoriile sale din Est. Capitalismul nu poate concura cu costul scăzut al companiilor naționalizate; prin urmare, acestea au trebuit privatizate și

desființate. Deja în aceste fapte, putem vedea semnele blestemului divin care a apăsător asupra Franței. De fapt, strategia seducției este perfect aplicată, deoarece capitalismul hidos trebuia să seducă Franța liberă și socială pentru a o converti la ideile și principiile sale. Și lucrul a funcționat fără foc de tun sau bombardamente, din cauza lăcomiei liderilor politici și antreprenorilor francezi. Nu a existat nicio presiune asupra factorilor de decizie, cu excepția „mitelor” în câteva cazuri individuale, dar corupția este prezentă în natura umană și în ambele tabere opuse, Vest și Est. Această seducție s-a manifestat în anii 1960. Pentru a înțelege pe deplin, trebuie să știm cum funcționează sistemul capitalist american, în care „socialul” este redus la nimic sau aproape nimic. Muncitorii sunt plătiți și, pentru a obține o pensie, trebuie să contribuie și să plătească, din salariul lor, bani către companii financiare responsabile de creșterea activelor lor, pentru a le plăti o pensie atunci când vârsta o cere. Aceste companii se numesc „fonduri de pensii”, iar pentru a crește fondurile depuse, trebuie să împrumute sume debitorilor străini sau autohtoni. Aceste împrumuturi sunt pe termen scurt și la rate foarte mari, care ar trebui numite „cămătărești” în cultura noastră europeană, deoarece pot ajunge la 16% sau chiar mai mult, deoarece oferta rămâne fără niciun control al statului. În anii 1960, acești finanțatori din „fondurile de pensii” americane și-au prezentat ofertele antreprenorilor francezi, argumentând că, în scurt timp, împrumuturile lor le-ar permite să își dezvolte afacerile la nivelul comerțului global. Mulți dintre acești antreprenori au fost seduși, dar rambursarea dobânzii la împrumutul obținut a înghițit singură o cantitate uriașă din profiturile realizate de companie. Conduse spre faliment, companiile au fost revândute de fondurile de pensii, care deveniseră noii proprietari, celui care oferea cel mai mult dintre concurenți, pe piața mondială. Așa s-a permis Franța să fie deposedată de principalele sale avantaje, inclusiv de companiile naționalizate. Deoarece privatizarea acestora are ca rezultat o creștere a costurilor de producție sau o reducere a beneficiilor sociale. Uneori, echilibrul pare să fi fost păstrat, dar calitatea muncii este afectată, deoarece lucrătorii sunt „storși ca niște lămâi” pentru a deveni și mai profitabili. Pe scurt, cursa pentru îmbogățirea unora a cauzat nenorociri pentru majoritatea lucrătorilor și pentru întreaga națiune franceză. Deoarece privatizarea a favorizat intrarea acționarilor investitori în circuitul de producție. Acest lucru s-a răspândit, iar profiturile realizate de companii sunt acum înghițite de acționarii străini în majoritate. Prin urmare, companiile franceze lucrează pentru a îmbogăți națiunile străine. Nu este surprinzător faptul că aceste alegeri politice și economice au dus la scăderea Franței de la locul 4 în clasamentul de putere mondială la locul 15 în rândul națiunilor europene. Frânele generalului de Gaulle au avut doar un efect de moment și, în cele din urmă, America și-a recâștigat toată influența asupra Franței, a liderilor săi politici și a afacerilor sale fără cea mai mică brutalitate. Prin inițiativa președintelui Sarkozy, s-a reîntors la alianța NATO precum un soldat mic, ascultător și disciplinat, care se supune liderului său american. Pentru a-și desăvârși opera de seducție, America a scos la iveală arma sa seducătoare supremă: internetul. Prezentată sub înfățișarea sa pașnică, globalizarea comerțului și a relațiilor umane a obținut roadele pe care le-a dorit cel mai mult: să cucerească, seducându-le, mințile ființelor umane de pe întreaga planetă. Acest lucru a fost realizat, deoarece, punând internetul la dispoziția lor, a luat în

tentaculele sale mințile umane, făcându-le dependente de întâlnirile virtuale ale telefoanelor digitale sau ale PC-urilor. Rețelele sociale țin dependenții virtuali pe șine mai bine decât șinele țin vagoanele în mișcare. Situația este cea mai gravă în ceea ce privește consecințele suportate de victime. Mințile umane sunt astfel, în masă, peste tot în lume, deconectate de realitățile pământești. Asistăm la o deturnare aproape universală a minților pe care nimeni nu și-ar fi imaginat-o posibilă. Căci, prin intermediul internetului și al rețelelor sociale, un singur model de viață este invidiat în întreaga lume, modelul libertății morale a societății americane. Și cucerește suflete de pretutindeni, inclusiv în tabăra adversarului său extrem: Rusia, care vede cum 1 milion dintre tinerii săi locuitori își părăsesc pământurile pentru a pleca în străinătate, unde domină valorile occidentale. Se pare că nu constrânge pe nimeni, mulțumindu-se să seducă și să câștige suflete în același mod în care diavolul a sedus-o pe Eva seducând-o prin cuvintele șarpelui. În zilele persecuțiilor directe, mortale, Roma a făcut mai puține victime decât seducția de astăzi.

Înțelepciunea dictează să știi cum să mănânci pentru a trăi și nu să trăiești pentru a mânca. Acest principiu se aplica odinioară nevoii de a consuma. Și pentru a satisface această nevoie, ființele umane mergeau la magazine, magazine care furnizează diverse produse. Astăzi, pentru a încuraja mai bine ființele umane să consume, magazinul este cel care vine la ele pe internet, iar acolo, vânzătorii îi solicită inventând nevoi false, încurajând clientul să cumpere ceea ce este zadarnic și inutil. Clientul este făcut să creadă că este un prieten căruia i se dorește bunăstarea, dar în realitate, în această relație virtuală, clientul este doar un cifru, un număr care este apăsător pentru a-l goli de bani. Relațiile astfel stabilite sunt toate false și virtuale, iar cei mai perversi dintre oameni exploatează situația și se joacă cu ea. În „e-mailurile” mele, observ un număr impresionant de mesaje trimise de escroci despre colete nelivrate. Înșelăciunea și minciunile au preluat internetul. Această rețea pe care unii o numesc „pânză” acționează ca o pânză de păianjen care își prinde prada pentru a o mânca și a se hrăni cu ea. Și este cert că această pânză îi hrănește bine pe cei care au ținut-o și o exploatează. Ei devin mai bogați pe cont propriu decât anumite națiuni ale pământului. Și aici, voi lua o altă imagine, cea a apicultorului. Când vrea să le culeagă mierea, pulverizează fum pentru a adormi albinele, astfel încât acestea să nu se răzvrătescă împotriva lui și să-l înțepe. În timpul nostru, internetul este acest fum care adoarme sufletele, care îi permite lui Satan să culeagă condamnarea lor divină veșnică. Și chiar în momentul în care se decide soarta muritoare a miliarde de creaturi umane, le văd pe aproape toate căzând în capcana acestui fals prieten virtual care este rețeaua socială. Forma acestei seducții nu putea fi înțeleasă înainte de a-și lua forma în realitate, dar Isus și-a multiplicat avertismentele și precauțiile împotriva acestui tip de seducție tehnologică a vremurilor din urmă. Căci seducția este dublă. Operează în sens literal cu „internetul”, dar și în sens spiritual, deoarece primul îl devalorizează pe cel de-al doilea. Oricine a cărui minte este preocupată de lucruri zadarnice și inutile nu poate acorda importanță problemei mântuirii sale veșnice. Pentru acest tip de persoană, cuvântul eternitate nu are niciun sens; S-au născut știind că vor muri ca toți cei pe care i-au văzut murind înaintea lor. Moartea este

considerată lucrul cel mai natural și doar aleșii și câțiva aleși falși știu care a fost originea ei: păcatul, de altfel, interpretat în mod divers.

„Seduția” tehnologică actuală este profetită de Dumnezeu în Apocalipsa 13:13-14: „ ***A făcut semne mari , încât a făcut să coboare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor . Și i-a amăgit pe locuitorii pământului prin semnele pe care avea puterea să le facă în fața fiarei, zicând locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei care avea rana de sabie și trăia.*** ” Dar și în Matei 24:24: „ ***Căci se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși și vor face semne mari și minuni, ca să înșele, dacă este cu puțință, chiar și pe cei aleși .*** ” Armele seducției din timpul nostru sunt, așadar, atât tehnice, cât și spirituale. Iar explicația acestui ultim verset din Matei este aceasta: este imposibil să-i seduci pe cei aleși, deoarece adevărații aleși sunt luminați de Duhul lui Isus Hristos, care le arată toate capcanele periculoase pe care le întinde diavolul în era lor din timpul sfârșitului.

În timp ce lumea lui Satan lasă realitatea să se piardă în viața virtuală a tehnologiei, aleșii lui Isus Hristos discern venirea adevăratei vieți ascunse în Dumnezeu, care va distruge toate formele de viață pentru a supraviețui veșnic. Unii își construiesc un paradis artificial, în timp ce alții își așteaptă intrarea în adevăratul paradis al lui Dumnezeu, și anume, împărăția Sa cerească veșnică. Ambele alegeri răspund unei seducții. Cei căzuți se lasă seduși de bucuria libertății, care este liberticidă, chiar și pe acest pământ. Aleșii, la rândul lor, au fost seduși în mod natural de bunătatea Dumnezeului cel drept și bun. Și aceasta este o seducție, dar este legitimă și justificată. Căci Satan seduce pentru a pierde, iar Dumnezeu seduce pentru a mântui; aici constă întreaga diferență dintre cele două seducții care ni se prezintă nouă, ființelor umane. Seducțiile tehnologice îi vor orbi pe oameni, care trebuie să moară în masă în contextul „ ***trâmbiței a șasea*** ”. Dar după acest teribil genocid, va veni vremea testului final al credinței creștine. Și în acest context, cunoașterea spirituală a lui Dumnezeu în Isus Hristos îi va caracteriza pe ultimii aleși adevărați pe care Dumnezeu îi va fi ținut, până atunci, în viață.

Trebuie să abordez acum cealaltă seducție, care privește cea a modelului comunist adoptat de Rusia între 1917 și 1990. Căci și acest model are adepții și apărătorii săi înfocați. Și pe pământ, aceștia sunt destul de numeroși, deoarece numai China are 1,4 miliarde de locuitori, la care trebuie adăugată Coreea de Nord. În opinia mea, acest model ar fi ideal cu condiția să fie condus de Iisus Hristos. Cu toate acestea, tocmai modelul rus a fost antireligios, așa cum a fost Franța în momentul Revoluției sale. Acest ateism rusesc a durat mult mai mult, deoarece doar ruina națională a învins-o din 1990 încolo. Fără îndoială, am spus-o deja, dar acest model „comunist”, care se bazează pe punerea în comun, a caracterizat-o pe Aleasa lui Hristos în momentul nașterii sale. Compusă din ființe cu adevărat convertite din cauza persecuțiilor evreiești din acea vreme, această punerea în comun a mărturisit o reală detașare de valorile pământești. Într-adevăr, citim în Faptele Apostolilor 4:32: „ ***Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet . Nimeni nu zicea că vreunul din lucrurile lui este al lui, ci aveau totul de comun .*** ” Este bine de observat că acest rod al credinței a caracterizat-o pe Aleasa, imediat după Rusalii, unde a primit cu putere pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu,

care ne prezintă, în acest fel, un ideal spiritual ce contrastează în cel mai înalt grad cu idealurile lumești. Viața cerească veșnică și cea care va continua pe noul pământ vor fi în conformitate cu acest spirit unit și cu această împărtășire într-o împărtășire fraternă desăvârșită.

Tot ce-i lipsea Rusiei comuniste era credința și ascultarea de Isus Hristos. Dar, din 1990, acest model de comunism ateu a luat sfârșit, iar credința ortodoxă a recăpătat spiritul acestui popor care rămăsese mult timp izolat în spatele „Cortinei de Fier”. Aceștia încă privesc înapoi cu nostalgie la trecut, când punerea în comun a resurselor stârnea un entuziasm universal, o bucurie marcată de cântece și dansuri în toate „colhozurile” țării. Cu amintiri foarte neplăcute despre situația creată în 1990, când poporul a fost lăsat în seama gangsterilor și mafiei, modelul „capitalist libertarian” este temut și îngrozit. Credința și ordinea au fost restabilite odată cu venirea la putere a lui Vladimir Putin. Iar oamenii sunt, în cea mai mare parte, docili și respectuoși față de liderul lor, care a îndreptat o situație teribilă. O mare schimbare a avut loc în mintea rușilor, deoarece religia a revenit în forță, fiind susținută acum chiar de președintele rus, și voi cita aici cuvintele sale din ultimul său discurs din 23 februarie. După ce a denunțat NATO și caracterul degenerat, decadent și imoral al națiunilor occidentale față de copiii lor, el a spus pe un ton indignat și întristat: „ **Aș vrea să le spun, apelați la Biblie, veți găsi toate răspunsurile acolo** ”. Cred că omul este sincer, pentru că se schimbă odată cu vârsta. Îi oferă sprijinul său oficial Papei Kirill, care se află la Moscova. Este un fost prieten al președintelui care, la fel ca el, are un trecut întunecat, amândoi au îmbătrânit și privesc religia într-un mod diferit, de data aceasta, foarte favorabil. Convertirea îi privește pe toți oamenii, indiferent de trecutul lor. Binecuvântarea divină este altceva, pentru că depinde de punerea sub semnul întrebării a restului „zilei soarelui”, care nu există în Rusia, nici în Occident. Însă, indiferent de nivelul de spiritualitate al acestui lider rus, însuși faptul de a cita Biblia îl ridică deasupra taberei occidentale a NATO, care nu știe decât să respingă acuzațiile juste aduse împotriva sa. Puteți astfel înțelege că Dumnezeu vorbește prin Vladimir Putin pentru a denunța păcatele taberei occidentale, pe care mânia sa o consideră principala sa țință. Și acest text din Ezechiel 38 își capătă întreaga semnificație în evenimentele noastre actuale, pentru că Dumnezeu profețește despre Vladimir Putin, conducătorul taberei rusești, spunând în versetele 7-11: „ *Pregătește-te, fii gata, tu și toată mulțimea ta adunată în jurul tău! Fii conducător peste ei! După multe zile vei fi în fruntea lor; în decursul vremii vei porni împotriva țării ai cărei locuitori, scăpând de sabie, vor fi adunați din mijlocul multor popoare, pe munții lui Israel, de mult părăsiți; îndepărtați din mijlocul popoarelor, toți vor fi în siguranță în casele lor. Te vei sui, vei înainta ca o furtună, vei fi ca un nor care va acoperi țara, tu și toate oștirile tale și multele popoare care sunt cu tine.* ” Rețineți că Dumnezeu evocă momentul în care Rusia va lupta împotriva țării Israel, care este a doua țință citată în Daniel 11:41: „ **El va intra în cea mai frumoasă dintre țări și mulți vor cădea; dar Edomul, Moabul și căpeteniile fiilor lui Amon vor fi izbăvite din mâna lui.** ” Prima țință este tabăra catolică și protestantă occidentală desemnată prin pronumele „ **el** ” din versetul 40 precedent: „ *La vremea sfârșitului, regele de la miazăzi va împinge împotriva lui . Și regele de la miazănoapte va veni împotriva lui ca o furtună, cu care și călăreți*

și cu multe corăbii; va înainta spre interior, se va întinde ca un torent și va da pe dinafară.” Această subtilitate foarte ascunsă mi-a fost revelată de Duhul marelui Dumnezeu Creator în numele lui Isus Hristos. „**Regele de la miazăzi**” musulman este deja de partea „**regelui de la miazăzi**” rus prin angajamentul armatelor cecene ale liderului Kadîrov în războiul împotriva Ucrainei. În momentul marii confruntări, „**libienii și etiopienii vor fi în urma lui**”, așa cum este profețit în versetul 43: „*El va lua în stăpânire comorile de aur și argint și toate lucrurile de preț ale Egiptului ; libienii și etiopienii vor fi în urma lui*” . „**Egiptul**” s-a alăturat taberei occidentale abia în 1979, cu un an înainte de angajamentul meu adventist de ziua a șaptea, prin care am răspuns chemării lui Dumnezeu de a arunca lumină asupra profețiilor divine ale „**vremii sfârșitului**”, inclusiv aceasta. În starea dezastruoasă a religiilor creștine, religia ortodoxă capătă un aspect „luminos”, deși este marcată de blestemul odihnei din prima zi. În „**a șasea trâmbiță**”, Dumnezeu aduce în confruntare armate reprezentând toate religiile monoteiste care pretind în mod nedemn că sunt ale sale. Anunțul distrugerii poporului rus mai întâi nu-l face ținta principală a mâniei divine, deoarece, dimpotrivă, principalele sale ținte, catolicii și protestanții rebeli, trebuie să rămână până la sfârșit pentru a organiza testul final al credinței, în timpul căruia vor fi loviți de „**cei șapte ultimi**” „**urgile mâniei Sale**”, conform Apocalipsei 16. Credințioșia față de adevăratul Sabat „**sfînțit**” va face atunci toată diferența dintre cei pe care Dumnezeu îi va mântui și cei pe care îi va distruge.

Aparițiile lui Dumnezeu

Pentru umanitatea păcatului, Dumnezeu apare doar ca o voce care vorbește spiritului slujitorului său. Totuși, va face o excepție, apărându-i în formă umană lui Avraam, prietenul său credincios, atunci când va veni să-l avertizeze, însoțit de doi îngeri, despre decizia sa de a distruge cele două cetăți Sodoma și Gomora. Și deja, în acest proces, Dumnezeu aplică acest verset din Amos 3:7: „*Căci Domnul, YaHWéH, nu face nimic fără să-Și descopere secretul robilor Săi, prorocii.*” Apoi, pentru Moise, Dumnezeu ia forma unui rug aprins care arde, dar nu este mistuit, conform Exodului 3:2: „**Îngerul lui YaHWéH** i s-a arătat într-o flăcără de foc din mijlocul unui rug. Moise s-a uitat și iată că rugul era tot în flăcări, **dar rugul nu era mistuit**.” În viața pământească normală, un rug aprins arde și se mistuie repede, așa că, luând această imagine, Dumnezeu îi spune lui Moise: „**Eu sunt Cel Indestructibil**.” Căci focul este simbolul și principiul distrugerii. Pentru Moise, crescut în cultura păgână egipteană, Dumnezeu săvârșește o minune pentru a i se revela. Și o face cunoscându-Și natura și slujirea Sa credincioasă viitoare. La vremea Sa, Dumnezeu va face același lucru pentru a-l convinge pe Pavel să-I slujească cu același rezultat credincios și glorios. Expresia „îngerul lui YaHWéH” îl desemnează pe YaHWéH într-un aspect angelic. Căci Duhul Dumnezeului Creator poate lua orice aspect dorește și se adaptează caracteristicilor creaturilor Sale: înger cu îngeri și om cu oameni, așa cum va face în Isus Hristos.

Moise va trăi în prezența lui Dumnezeu în cortul întâlnirii, în tabernacol, imagine a viitorului templu, care va fi un simbol al „**trupului**” lui Hristos, care

este el însuși reprezentat de „ Biserica ” Sa, „ Alesa ” Sa, „ Mireasa ” Sa , conform Efesenilor 5:23: „ *căci bărbatul este capul femeii, după cum Hristos este capul Bisericii, care este trupul Lui și al cărei Mântuitor este El* ”. Îmi amintesc că Dumnezeu îl inspiră pe Pavel cu relații bărbat-femeie care sunt conforme cu idealul său de perfecțiune. Din păcate, acest model este mai rar pe pământ decât aurul curat.

În Isus Hristos, Dumnezeu încetează să mai fie doar o voce care vorbește spiritelor umane, fiind El Însuși Duhul Dumnezeului Creator. Luând formă umană, El poate fi alături de creaturile Sale fără a le speria. Mai mult, El experimentează personal condiția existenței umane. Și pentru a obține acest rezultat, Se întrupează într-un trup identic cu al nostru în ceea ce privește limitele sale fizice. În sensul cel mai nobil al termenului, Dumnezeu poate astfel „spiona” umanitatea amestecându-se cu ea. Și descoperă cum este resimțită răutatea foarte reală pe care unii i-o arată, așa cum o fac față de toate ființele slabe și vulnerabile, așa cum i-o impune propria Sa condiție pământească momentană. Confruntat cu atâta nedreptate, ne putem imagina cât de tentantă trebuie să fi fost dorința de a-i pedepsi pe cei vinovați, dar scopul slujirii sale pământești, care era să-i mântuiască pe aleșii săi de păcat, l-a obligat la pasivitate, căci Isus a declarat în Ioan 12:47-49: „ *Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le crede, nu Eu îl judec. Căci n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea . Cine Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece; cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va judeca în ziua de apoi . Căci Eu n-am vorbit de la Mine Însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, Mi-a dat poruncă ce să spun și ce să vorbesc.* ” Isus a venit cu adevărat să „ mântuiască lumea ”, dar cu condiția ca „ lumea ” să demonstreze o credință reală; ceea ce este departe de a fi cazul. Această expresie trebuie înțeleasă ca o ofertă, o propunere, prezentată oamenilor răspândiți pe tot pământul. Dar pentru a beneficia de harul Său, se obține posibilitatea individual, atunci când Isus îi judecă pe претенdenți demni să beneficieze de sacrificiul Său voluntar.

Prin urmare, Dumnezeu a ales să-și dezvăluie personalitatea întrupându-se în forma omului numit Isus Hristos. Această revelație se bazează pe mărturiile scrise a patru persoane, inclusiv doar doi martori oculari: Matei și Ioan. Ceilalți doi, Marcu și Luca, au adunat relatări ale martorilor oculari despre evenimentele care au avut loc, la fel cum fac jurnaliștii astăzi pentru știrile naționale și mondiale. Problema cu mărturiile scrise este că le lipsește sentimentele exprimate de Isus de-a lungul lucrării sale. Doar martorii oculari au discernut, au observat și au auzit tonul în care a vorbit Isus. De aceea, atunci când ne confruntăm cu aceste mărturii, aducem individual propria noastră interpretare, propria noastră imaginație, modului său de a vorbi. Și citirea acestor mărturii va fi, prin urmare, resimțită diferit de fiecare dintre noi, în funcție de natura noastră individuală și strict personală. Aceeași afirmație făcută de Isus va fi, prin urmare, resimțită foarte diferit de la un individ la altul. Aceasta explică de ce fiecare are propria imagine despre personalitatea lui Isus Hristos. Cu toate acestea, Isus a avut o singură personalitate reală și voi încerca să o descriu aici.

Să respingem deja imaginea prietenului pe care i-o atribuie creștinismul fals modern al bisericilor evanghelice libere. Căci mărturia apostolilor atestă că

Isus le-a inspirat respect și „*frică*” conform Luca 9:45: „*Dar ucenicii nu au înțeles cuvântul acesta; era ascuns pentru ei, așa că nu-l înțelegeau; și se temeau să-L întrebe despre el.*” Trebuie să-i înțelegem, Isus i-a îndemnat să-L urmeze și să-L însoțească în timpul slujirii Sale pământești. Ei au văzut în El un om marcat de un comportament foarte misterios, care vorbește despre Dumnezeu, face minuni la care sunt martori și îi dau pe bună dreptate titlul de „*Învățător*”. Oricine citește mărturiile Evangheliilor și nu se pune în aceeași stare de spirit ca apostolii Săi nu poate beneficia de pe urma lecturii Sale biblice. Rezultatul va fi superficial, iar angajamentul de credință, zadarnic. Adevărul divin a ieșit la iveală prin autoritatea dată cuvintelor Sale conform Matei 7:28-29: „*După ce a terminat Isus aceste cuvinte, mulțimea a fost uimită de învățătura Lui; căci învăța ca unul care are **autoritate**, nu ca scribii lor.*” Această autoritate care a ieșit la iveală în exprimarea cuvintelor sale a fost consecința certitudinii adevărului. Și acest text ne amintește în mod util că lectura formalistă a scribilor evrei nu exprima această autoritate găsită în Isus. Și, având și eu experiența acestei prezentări a adevărului resimțit în certitudine, știu că cei care aud această autoritate o interpretează ca mândrie atunci când ei înșiși nu sunt fii sau fiice ale lui Dumnezeu. Dimpotrivă, adevărații fii și fiice ale lui Dumnezeu discern în această autoritate aprobarea divină a mesagerului pe care îl folosește pentru a-și extinde lucrarea întreprinsă de Isus Hristos. Această autoritate îi va caracteriza până la sfârșitul lumii pe adevărații săi mesageri umani, deoarece constituie un rod al identificării lor. A vorbi cu autoritate dezvăluie absența totală a îndoielii. Și acest rezultat este atins în mod logic de cei pe care Duhul lui Dumnezeu îi luminează și îi învață, bazându-și toate explicațiile pe scrierile sfinte ale întregii Biblii.

Prin urmare, apare clar că mântuirea este strict individuală, deoarece depinde exclusiv de aprobarea divină. Prin urmare, nu este surprinzător că aceleași mărturii biblice pot fi interpretate diferit de oameni, în funcție de faptul dacă intră sau nu în comuniune cu Dumnezeu. Acum, această comuniune depinde de atitudinea minții păcătosului uman care se apropie de Dumnezeu. Și Isus a dat o imagine magnifică a acestui adevăr în Luca 18:10-14: „*Doi bărbați s-au suit în templu să se roage; unul era fariseu, iar celălalt vameș. Fariseul stătea în picioare și se ruga astfel în sine, zicând: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepți, adulterini și nici ca acest vameș. Postesc de două ori pe săptămână și dau zeciuială din tot ce câștig.” Vameșul, stând departe, nici măcar nu-și ridica ochii spre cer; ci își bătea în piept, zicând: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul! Vă spun că omul acesta s-a pogorât acasă neprihănit, mai degrabă decât celălalt. Căci oricine se înalță pe sine va fi smerit și oricine se smerește pe sine va fi înălțat.*” Ceea ce diferențiază judecata lui Isus asupra acestor doi oameni este doar starea lor de spirit; nu bogăția lor, nici titlul lor. Este un fapt, mândria acestui fariseu există atât în sufletele bogaților, cât și în cele ale săracilor, și oriunde apare, mândria închide calea spre mântuire. Prin urmare, contestând importanța gradelor obținute de oameni, Dumnezeu preferă slujirea oamenilor simpli pe care El însuși îi instruiește. Simplitatea naturală, nu artificială, este standardul naturii la care Dumnezeu deschide viața cerească, deoarece este perfect potrivită pentru ea. Iar oamenii aleși de Dumnezeu demonstrează o minte logică care însoțește adevărata simplitate. Această minte

logică este cea care îl conduce pe cel ales să recunoască legitimitatea declarațiilor divine scrise în întreaga Biblie, în special în ceea ce privește regulile alimentare pe care Dumnezeu le-a prescris pentru a păstra sănătatea celor care se încred în El. La urma urmei, cei care nu arată încredere absolută în El nu-I aparțin, așa că pot mânca orice, nu-L privește, pentru că își fac rău doar lor înșiși. Pe de altă parte, îi fac rău și celor pe care îi obligă să le urmeze exemplul, iar aici se intensifică vinovăția lor față de Dumnezeu. Isus i-a amenințat pe cei care îi scandalizează pe „cei mai mici ” dintre copiii Săi în Matei 18:6-7: „ *Dar oricine face să strice pe unul din acești **micuți** care cred în Mine, mai bine i-ar fi să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie înecat în adâncul mării. Vai de lume, din cauza scandalurilor! Căci trebuie neapărat să vină scandaluri, dar vai de omul acela prin care vine sfîntenia!* ” » Acest blestem rostit de Isus se va aplica din același motiv în Apocalipsa 18:21 orașului Roma și Bisericii Romano-Catolice papale: „ *Și un înger puternic a luat o piatră ca o piatră mare de moară și a aruncat-o în mare, zicând: „Așa va fi dărmat **Babilonul** , **cetatea cea mare** , și nu va mai fi găsit.* ”

Profetînd citirea greșită a Sfintei Biblii, Isus a declarat în Matei 6:23: „ ***Dar dacă ochiul tău este rău , tot trupul tău va fi plin de întuneric. Dacă lumina care este în tine este întuneric , cât de mare este întunericul acela !*** ” Dacă rodul citirii Bibliei este judecat „ **întuneric** ” de către Dumnezeu, devine imposibil pentru acest cititor să scape de situația sa întunecată, iar mântuirea a devenit inaccesibilă pentru el. Deoarece planul mântuirii, pregătit de Dumnezeu și revelat în Biblie, se bazează pe o serie de faze succesive de construcție cu un final glorios construit pe lucrarea mântuitoare a lui Isus Hristos. Însă subestimarea fazelor pregătitoare este o greșeală uriașă de calcul. Dacă practicile rituale încetează odată cu moartea lui Isus Hristos, este logic și chiar profetît în Daniel 9:27: „ *El va face un legămînt tare cu mulți timp de o săptămână și jumătate din săptămână va face să înceteze jertfa și ofranda; ...* ” Dar în ce fel și de ce ar trebui ignorate toate celelalte judecăți divine de către creștinii mântuiți prin sângele lui Isus Hristos? Nu au ei datoria, ca atare, să arate și mai mult zel pentru a mărturisi prin ascultarea lor recunoștința lor față de Dumnezeu și atașamentul lor față de tot ceea ce El consideră prețios și demn de valorile Sale? La acest nivel al diferenței de apreciere se disting cei aleși de cei chemați, destinați decăderii și morții veșnice. Pentru că, spre deosebire de cei care ignoră existența Bibliei, cei care o citesc și pretind că sunt ai lui Dumnezeu, Îl implică pe Dumnezeu și standardul Său prin acțiunea lor; ceea ce L-a determinat pe Dumnezeu să spună în Romani 2:24: „ *Căci Numele lui Dumnezeu este hulit printre neamuri din cauza voastră, după cum este scris* ”. „Este adevărat că Pavel a atribuit acest comportament evreilor necredincioși din vremea sa. Dar, la rândul său, falsa credință creștină acționează în același mod, iar această judecată divină inspirată de Pavel i se aplică, după evrei; aceeași vină, aceeași condamnare divină. **De regulă, învățăturile lui Dumnezeu date de-a lungul timpului se adaugă unele la altele și nu se scad unele de la altele** . Căci în textele vechiului legămînt, Dumnezeu a revelat standarde ale judecății sale care sunt intangibile și perpetue, dacă nu chiar aplicabile veșnic. Aceste standarde prescrise descriau chipul omului perfect după inima lui Dumnezeu, iar acest chip perfect ne-a fost prezentat în persoana divină

și umană a lui Isus Hristos, întruparea Dumnezeului ceresc perfect în toate lucrurile.”

Găsim în Dumnezeu paradoxuri enorme, uimitoare, dar foarte logice, întrucât el este sursa tuturor lucrurilor. Experiența trăită de profetul Ilie este foarte revelatoare în ceea ce privește aceste paradoxuri, conform 1 Regi 19:11-13: „*Domnul a zis: «Ieși și stai pe munte înaintea Domnului!» Și iată, Domnul trecea. Și înaintea Domnului era un vânt puternic și năprasnic, care sfărâma munții și sfărâma stâncile; dar Domnul nu era în vânt. Și după vânt, un cutremur de pământ; dar Domnul nu era în cutremur. Și după cutremur, un foc; dar Domnul nu era în foc. Și după foc, un glas blând și slab. Când a auzit Ilie, și-a înfășurat fața în mantaua sa, a ieșit și a stat la intrarea peșterii. Și iată, un glas i-a venit și i-a zis: «Ce faci aici, Ilie?»* Această poveste dezvăluie cu adevărat adevărata personalitate a lui Dumnezeu, formidabil prin puterile naturale pe care le poate pune în acțiune și tandru și iubitor ca un bărbat îndrăgostit de o femeie, față de slujitorul credincios. Iar evenimentele actuale din Turcia și Siria demonstrează un exemplu al acestei puteri divine distructive și mortale.

Această „*voce blândă și liniștită*” a luat, pentru noi, forma lui Isus Hristos, care a venit pe pământ pentru a revela imensa iubire divină pe care puterea Sa formidabilă o putea masca parțial. Dar, din moment ce această iubire este condiționată, numai adevărații Săi aleși o pot aprecia la adevărata ei valoare, acum pe pământ și, din primăvara anului 2030, în veșnicie, în ceruri.

În strategia sa de a se revela creaturilor sale, Dumnezeu a ales să se prezinte mai întâi sub aspectul său de foc mistuitor. Această alegere i-a permis să-și demonstreze capacitatea de a pedepsi cu moartea acele creaturi nedemne de mântuirea sa, adică pe rebelii și pe cei indiferenți cu care nu poate avea o relație. După ce a fost dată această lecție, El a venit apoi să mărturisească despre dragostea sa, compasiunea sa și incomparabila sa abnegație exemplară în favoarea aleșilor săi. După ambele lecții date, ființele umane sunt informate și au devenit pe deplin responsabile pentru destinul lor individual. Dumnezeu care pedepsește și cel care mântuiește sunt una și aceeași persoană care acționează logic, adaptându-și comportamentul la subiectul pe care îl judecă; ucenicul ascultător merită dragostea sa veșnică, dar cel care își găsește plăcerea în neascultare merită moartea veșnică, în toată dreptatea perfectă.

În Apocalipsa 11:3, Dumnezeu atribuie întregii Sfinte Biblie rolul celor „*doi martori*” ai Săi; ceea ce desemnează revelațiile Sale despre vechiul și noul legământ. El confirmă astfel că credința creștină se bazează pe aceste două elemente și faze succesive ale revelației Sale biblice. O altă dovadă a acestei cerințe de conformitate cu întreaga Biblie se bazează pe definiția Sa a ultimilor „*sfinți*” din Apocalipsa 12:17: „*Și balaurul s-a mâniat pe femeie și s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos*”; criterii de sfințenie pe care Apocalipsa 14:12 le confirmă: „*Aici este răbdarea sfinților : aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus Hristos*”. Se întâmplă ca prezentarea „*poruncilor lui Dumnezeu*” să fie făcută în Exodul 20, o carte a vechiului legământ care apare astfel indispensabilă și inevitabilă, chiar și pentru un creștin. În Apocalipsa 12:17, expresia „*care țin mărturia lui Isus*”, conform traducerii Bibliei Scofield,

este foarte judicioasă, când știm că adventismul oficial a fost „**vărsat**” în 1994, de către Isus Hristos. Avertismentul mesajului dedicat „**Filadelfiei**” a fost, așadar, în zadar, deoarece lecția nu a fost, nici interpretată, nici auzită, în epoca finală a „**Laodiceei**”: Apocalipsa 3:11: „*Eu vin curând. Ține tare ce ai , ca nimeni să nu-ți ia cununa .*”; Apocalipsa 3:16: „*Așadar, pentru că ești căldicel, nici rece, nici fierbinte, te voi vărsa din gura Mea .*”

Mântuirea obținută depinde de natura noastră și de întreaga noastră personalitate, care este înscrisă în ADN-ul nostru, în lanțul nostru genetic. Fiecare dintre noi este o ființă unică, iar acest principiu a fost perpetuat încă de la primii noștri părinți, Adam și Eva. Suntem individual produsul obținut prin amestecarea ADN-ului tatălui și al mamei noastre, în proporții nelimitate care ne fac aceste ființe unice. Și această descoperire a existenței acestui ADN ne poate permite să înțelegem de ce Dumnezeu a luat decizia de a extermina popoarele amorite, în conformitate cu anunțul făcut lui Avraam în Gen. 15:16: „*În a patra generație se vor întoarce aici, căci nelegiuirea amoritilor nu este încă deplină.*” Împlinirea este confirmată de Dumnezeu care îi spune lui Moise, în Exod 3:8: „*M-am pogorât să-i izbăvesc din mâna egiptenilor și să-i scot din țara aceasta într-o țară bună și spațioasă, într-o țară în care curge lapte și miere, în locurile canaanitilor, hetitilor, amoritilor, fereziților, heviților și iebusiților .*”

Dumnezeu nu poruncește exterminarea bărbaților, femeilor, bătrânilor și copiilor fără motiv, căci El l-a tratat pe Israel, propriul Său popor, descendenții și rasa lui Avraam, în același mod, conform Ezechielului. 9:5 până la 7: „*Și, în auzul meu, le-a zis celorlalți: Mergeți după el în cetate și loviți; ochiul vostru să nu fie cruțat și nici îndurat! Omorâți și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fete, pe copii și pe femei; dar nu vă apropiați de nimeni care are semnul pe el; și începeți de la sanctuarul Meu!*” *Au început de la bătrânii care erau înaintea casei. El le-a zis: „Pângăriți casa și umpleți curțile cu cei uciși!... Ieșiți!... Au ieșit și au lovit în cetate. ”* Și Dumnezeu își justifică apoi decizia și acțiunea în versetele 8 până la 11: „*Pe când loveau, și eu încă mai rămâneam, am căzut cu fața la pământ și am strigat: Ah, Doamne DOAMNE, vei nimici Tu tot ce a mai rămas din Israel, vărsându-Ți mânia asupra Ierusalimului?*” *El mi-a răspuns: „ Nelegiuirea casei lui Israel și a lui Iuda este mare și prea mare ; țara este plină de vărsare de sânge, cetatea este plină de nedreptate, căci zic: DOAMNE a părăsit țara, YAHWEH nu vede nimic. Nici Eu nu voi avea milă și nu voi avea milă; le voi răsplăti faptele. Și iată, omul îmbrăcat în in și care avea călimara la brâu a răspuns: „Am făcut așa cum mi-ai poruncit. ”* Astfel, după cea a amoritilor, nelegiuirea israeliților ajunsese și ea la „**punctul culminant**”. Ceea ce înseamnă că moștenirea genetică a fost pierdută definitiv și iremediabilă pentru toți cei pe care Dumnezeu îi ucisese, până la pruncul care a moștenit această decădere morală și mentală.

Se pare că păcatul a fost astfel transmis genetic din generație în generație până în generația noastră, de la Adam și Eva încoace. Puteți înțelege astfel că Isus Hristos nu a putut moșteni genetica pământului; altfel, ar fi fost purtător de păcat și, prin urmare, incapabil să mântuiască pe cineva. Acesta este motivul pentru care Pavel îl prezintă ca un nou Adam, ceea ce implică faptul că a fost înzestrat cu o genetică la fel de perfectă ca cea a lui Adam înainte de păcat. Descoperind

reziduuri ale sângelui lui Isus în timpul săpăturilor sale arheologice în subsolul Muntelui Golgota, adventistul Ron Wyatt i-a determinat pe oamenii de știință să ateste faptul că sângele lui Isus Hristos era de un tip unic, deoarece conținea un singur cromozom „Y” în loc de 23 la oamenii descendenți din Adam. Acest lucru confirmă inspirația lui Pavel, deoarece Isus a trăit într-adevăr într-un trup nepătat genetic de păcat, ca noul Adam care a venit să biruiască păcatul prin ascultarea sa perfectă oferită ca jertfă muritoare voluntară, pentru a îndeplini cerința dreptății legii încălcate, conform Romani 6:23: „ *Căci plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru .*”

Prin urmare, cunoașterea sa perfectă a stării noastre genetice îl determină pe Dumnezeu să-i mântuiască pe unii și să-i condamne pe alții la moarte. Dar fiind cu toții moștenitori ai păcatului prin Adam și Eva, cei aleși se pot considera „ **unul singur** ” „**tăciune smuls din foc** ”, urmând exemplul lui Zaharia, în Zaharia 3:2: „ *Yahweh a zis Satanei: „Să te mustre Yahweh, Satano! Să te mustre Yahweh, El, care a ales Ierusalimul! Nu este acesta **un tăciune smuls din foc** ? ”*; Dar și, colectiv, pentru poporul Său Israel, conform Amos 4:11: „ *V-am dat cu susul în jos, ca Sodoma și Gomora, pe care le-a nimicit Dumnezeu; și ați ajuns ca **un tăciune smuls din flăcări** . Totuși nu v-ați întors la Mine, zice Yahweh...* ”

Franta blestemată și Franta binecuvântată

Aceeași țară este în același timp cea mai blestemată și cea mai binecuvântată țară din întreaga lume de la începutul noului legământ.

Începând cu cel mai evident, trebuie să subliniez rolul său deosebit de blestemat pentru vinovăția pe care o poartă până în vremea noastră. Într-adevăr, spiritul rebel s-a născut în Franța, fiind deja prezent în cea a galilor care locuiau acest pământ. Se spunea că sunt certăreți și deja simțeau, într-un mod justificat astăzi, „frica că cerul le va cădea în cap”. Această frică nu a profețit decât mânia justă a Dumnezeului creator care i-a dat un rol fatal și dăunător, dușman al adevărului său și mare susținător al minciunii diabolice religioase sau agnostice. Nu voi dezvolta aici sprijinul monarhic al regimului papal romano-catolic încă de la primul său rege franc Clovis I. ^{Acest} început al creștinizării Franței nu a fost cel mai rău și doar în parte îi putem fi recunoscători pentru că s-a convertit la credința creștină a cărei cunoaștere ne-a fost transmisă nouă, care astăzi beneficiem de lumina dată direct de Sfânta Biblie.

Cel mai rău lucru pe care l-a adus Franța a fost ateismul său național instaurat în timpul „Terorii” dintre 1793 și 1794. În Apocalipsa 11, Dumnezeu subliniază influența malefică a acestui ateism francez asupra tuturor celorlalte popoare ale lumii occidentale; o influență care a continuat de-a lungul timpului până în zilele noastre. După Franța, republicile au apărut în număr mare pentru a înlocui monarhiile, promovând astfel ateismul atașat acestui tip de regim politic.

Așadar, astăzi, i se poate atribui un comportament rebel universal. Prin adoptarea regimului republican, Franța imperfect religioasă a făcut un mare pas înapoi, preluând regimul republican democratic format pentru prima dată la Atena, Grecia. Prin urmare, nu este surprinzător faptul că a fost reconstruită pe baze ideologice grecești și romane, deoarece Roma a ajuns să reproducă modelul său din 510 î.Hr. Forma democrației grecești a evoluat în secolul al VI-lea ^{î.Hr.} Vocea dată întregului popor a dat naștere ideilor de guvernare democratică diversă și au fost adoptate legi protectoare. Dar acest oraș Atena își ia numele de la adorația pentru zeița sa „Atena”, zeița înțelepciunii, a culturii, a artei militare; toate lucrurile care caracterizează Franța liber-cugetătorilor republicani. Dar moștenirile grecești nu se opresc aici, deoarece dogma nemuririi sufletului, adoptată astăzi în tot creștinismul fals, îl are ca inventator pe filosoful grec Platon. El se afla în limitele normalității cultului său păgân față de zeița Atena și zeul olimpian Zeus, dar cum pot cei care pretind că sunt mântuiți prin sângele lui Isus Hristos să justifice această invenție păgână? Aceasta este întreaga „ **misteră a nelegiurii** ” falsului credincios. După cum a spus Isus în Matei 7:16: „ **Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măracini?** ”

Civilizația democratică greacă antică permitea libertatea religioasă și, prin urmare, posibilitatea de a se îndoii sau de a nu crede deloc. Și acest drept se aplica tuturor zeităților cunoscute păgânismului grec. Dar abia în 1793 ateismul a căpătat o formă națională în Franța, marcată de un război nemilos menit să eradicaze existența religiei sau a credinței în orice zeu, inclusiv cea care îl onorează pe Dumnezeu adevărat. Permițând scepticilor dreptul la îndoială, democrația greacă era logică și tolerantă; ceva ce regimul național ateu născut în Franța republicană nu era. Și această concepție despre originea sa poate fi retrezită în așa-numita noastră eră „tolerantă”, în Franța, dar și în țările care au adoptat de-a lungul timpului norma sa filosofică și modelul de comportament. Am auzit deja oameni exprimându-și ura față de religie, pe care o consideră retrogradă și insuportabilă, pentru că îi atribuie pe bună dreptate cauza unor ciocniri și agresiuni brutale și ucigașe. Acesta era deja gândul care îi anima pe revoluționarii sângeroși ai „Terorii” din 1793-1794; A durat un an, zi de zi, și a fost astfel marcat de Dumnezeu, pentru a mărturisi pedeapsa sa împotriva diaboliceii religii catolice false. Însă omenirea a ignorat semnificația spirituală a acestui eveniment istoric francez, cunoscut de toți istoricii din întreaga lume. Drept urmare, erorile au fost ignorate și prelungite. În Franța de astăzi, copiii se nasc și cresc fără să audă despre existența Dumnezeului Creator. Familii întregi nu mai au nicio relație sau activitate religioasă. Într-o prostie incredibilă, creaturile atribuie întâmplării frumusețea, parfumul, ordinea, armonia, toate lucrurile care mărturisesc o alegere inteligentă superioară, construită și organizată. Așadar, greșește Dumnezeu pregătindu-se să-i distrugă în masă, ca pe turme de animale? Nici neantul, nici Zeus, nici Atena nu vor veni să-i izbăvească de mânia adevăratului Dumnezeu. Mai sunt câteva vremuri de pace în Europa care să-i permită să lumineze mințile ultimilor aleși ai săi, iar când acest lucru va deveni imposibil, apelurile sale milostive se vor încheia.

Astfel, Franța a susținut Roma și falsa sa religie până la Revoluția din 1789, dar din 1945, a susținut și a modelat, împreună cu Germania, construcția

alianței europene plasate sub semnul de două ori reînnoit al „Tratatului de la Roma”. De fapt, această nouă alianță a țărilor democratice europene este legată de autoritatea papală a Romei și de credința sa romano-catolică. Dumnezeu, adevăratul organizator al acestor lucruri, le permite astfel aleșilor săi luminați să înțeleagă marea culpabilitate pe care a atribuit-o semnelui autorității romane ce constituie practica repausului săptămânal al „primei zile” stabilită și impusă de împăratul roman Constantin I^{cel} Mare, la 7 martie 321. Subliniez și precizez că acest mesaj este scris „duminică”, 5 martie 2023. Cu toate acestea, în Franța, ziua de 7 martie 2023 va fi marcată de o grevă majoră și demonstrații de masă în toată țara, pentru a marca opoziția față de prelungirea vârstei de pensionare la 64 de ani de către tinerii lideri ai actualului guvern. Numele partidului său politic este „La République En Marche” sau LREM. Această Republică nu este conștientă că se îndreaptă spre pierderea și sfârșitul definitiv, pe care, înainte de a fi distrusă ea însăși, i-l va da Rusia. Aceasta deoarece, sub o putere a iluziei, tabăra democrațiilor occidentale s-a opus Rusiei într-o problemă strict slavă și rusă, care ar fi trebuit să fie rezolvată doar între țările estice. Dar, în calitate de polițiști ai lumii care vor să-și impună concepția despre democrație și regulile internaționale tuturor popoarelor, invazia rusă a Ucrainei a trebuit dusă; iar jocul escaladării va transforma această confruntare locală în al Treilea Război Mondial profețit de „*a șasea trâmbiță*” din Apocalipsa 9:13-21. Și la ordinul dat de Iisus Hristos, citim în versetul 15: „***Și au fost dezlegați cei patru îngeri, care erau pregătiți pentru ceasul acela, ziua, luna și anul, ca să omoare a treia parte din omenire.***”

Războaiele moderne sunt îndatorate Franței, întrucât împăratului său, Napoleon Ier îi datorează importanța acordată artileriei. Tânărul ofițer Napoleon Bonaparte s-a distins de ceilalți prin pregătirea sa de artilerist în orașul Valence sur Rhône, departamentul Drôme, unde locuiesc. „Grand rue”, unde își avea casa, este o atracție turistică locală. Acest tânăr ofițer de origine corsicană știa să exploateze eficient această armă de luptă la distanță, ceea ce a făcut ca confruntările războinice favorizate până în vremea sa să fie demodate. Astăzi, urmărim cursul războiului în imagini televizate, dar pe vremea lui Ludovic al XIV-lea și a lui Ludovic al XV-lea, aristocrații veneau și ei să asiste la spectacolele distructive ale luptelor, așezați confortabil. Pentru a nu rata niciun detaliu, observau îndeaproape folosind „telescopul”, strămoșul binocurilor noastre. Iar războiul a fost cu adevărat organizat stupid și odios pentru a lua forma unui spectacol. Liderii taberelor adverse își trimiteau respectuos mesaje și se salutau reciproc înainte de luptă, iar pe câmpul de luptă, în linie, cele două tabere se înfruntau, trăgând una în cealaltă cu muschetele și pistoalele, una după alta, iar sub împușcăturile cădeau succesiv morți de ambele părți. Când intrau în contact direct, asaltul se transforma într-un măcel sângeros pentru ambele părți. Și aceasta continua până când, pe de o parte, liderul militar sau însuși regele încheia confruntarea ca învingător sau învins. Pe măsură ce timpul trecea, contactul direct s-a redus până la punctul în care SUA a ales să bombardeze din cer, cu forțele sale aeriene, partea sârbă a războiului balcanic, fără a plasa niciun om la sol în conflict. Ele reînnoiesc această strategie în războiul actual, unde Ucraina și Rusia se impun pe rând prin importanța bombardamentului la distanță. Prin urmare, este cu adevărat civilizația greco-romană cea care se confruntă cu civilizația care a

rămas pur greacă. Iar numele orașelor ucrainene din zona estică confirmă această referință greacă reprezentativă a anticului Imperiu Roman de Răsărit, al cărui rege Justinian I ^{a fost} la originea instaurării regimului papal la Roma în 538: Odessa = Odiseea; Mariupol = Orașul Mariei; Nikopol = Orașul Victoriei,... Nici Joe Biden, nici Volodimir Zelenski, nici Vladimir Putin nu știu de planul iminent al lui Dumnezeu, așa că putem înțelege îngrijorarea liderului rus de a vedea tabăra NATO atingând direct limita frontierei sale. Să presupunem că Ucraina aderă la NATO; a cui va fi rândul după ea? Nu există nicio dovadă că SUA ar fi căutat în mod deliberat confruntarea cu Rusia, deoarece, dimpotrivă, și-au dovedit, după multe eșecuri, dorința de a rămâne pașnice sau neutre în conflictele din afara țării lor. Și tocmai prin această situație, în care nu se poate găsi niciun vinovat ideal, Dumnezeu dovedește că conflictul în cauză rezultă din decizia sa exclusivă. Ceea ce rezolvă el în această chestiune nu este o problemă a terenurilor revendicate, ci o pedeapsă care sancționează abandonarea Sabatului cuiva începând cu 7 martie 321. Și puteți vedea că în acest conflict din Europa, beligeranții și co-beligeranții onorează cu toții „ziua soarelui” împăratului Constantin I ^{cel} Mare.

Să trecem acum în revistă binecuvântările primite de Franța.

A fost pământul național unde lumina divină a Sfintei Biblii a fost combătută în mod deosebit și sălbatic. Mulți martiri ai credinței l-au glorificat cu curaj pe Dumnezeu refuzând să renunțe la credința lor, chiar cu prețul unor torturi teribile aplicate de tabăra catolică satanică. Germania a jucat rolul principal, întrucât germanul Gutenberg a fost cel care a inventat presa de tipar și a avut gloria de a produce prima Biblie tipărită în 1457. Invenția sa a fost exploatată în întreaga Europă, iar Biblia a fost tipărită în multe limbi europene, inclusiv franceza. Dar puternica monarhie franceză nu a acceptat provocările dogmatice impuse de adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu. Iar credința reformată a fost persecutată, practicanții ei fiind forțați să renunțe sau să moară sau să plece în exil în străinătate, și în special, în Olanda, deschisă primirii unor oameni inteligenți, talentați, buni meșteri și, prin urmare, apreciable. Drept urmare, Franța lui Ludovic al XIV-lea și-a pierdut cele mai talentate elemente și a sărăcit.

În același timp, în ^{secolul al XVI-lea}, continentul american a fost identificat și redescoperit. Continentul sudic a fost împărțit între Spania și Portugalia, ambele catolice, de către papa vremii, Alexandru al VI-lea Borgia, cunoscut pentru scandalurile și asasinatele sale. De-a lungul timpului, continentul nordic a ajuns sub controlul Angliei anglicane. Regiunea New York-ului a primit apoi primii exilați protestanți, care au fost combateți chiar și în Anglia. Descoperirea Americii a coincis cu persecuția protestanților europeni, ceea ce a conferit acestui pământ al „lumii noi” un rol de azil protector, un fel de Canaan pământesc oferit credinței protestante de către Dumnezeu. Cu toate acestea, caracterul credinței calviniste importate va mărturisi rapid un comportament brutal, neconform cu modelul prezentat de Iisus Hristos, iar dovada acestei judecăți va apărea în cele două experiențe adventiste din 1843 și 1844, la sfârșitul cărora, din 30.000 de credincioși angajați în așteptarea revenirii lui Hristos, doar 50 au fost selectați de Iisus conform revelațiilor sale date slujitoarei sale de atunci, Ellen Gould White. Mesajul adventist de ziua a șaptea, stabilit oficial în SUA încă din 1863, se va

întoarce în Europa după 1873. Acolo, s-a stabilit în Elveția, apoi în Franța, pe care sora noastră Ellen Gould White a vizitat-o, fiind deosebit de interesată de Valence, orașul în care locuiesc și îi slujesc Dumnezeuului adevărului. A fost impresionată să găsească în acest oraș locul unde Papa Pius al VI-lea, dușmanul catolic al lui Isus Hristos, a murit în închisoarea Citadelei. În momentul vizitei sale, evenimentele se împliniseră cu aproape un secol mai devreme, deci un timp încă foarte aproape. Ea a observat astfel împlinirea profeției din Apocalipsa 13:3: „**Și am văzut unul din capetele lui ca și cum ar fi fost rănit de moarte; și rana lui de moarte a fost vindecată. Și toată lumea se mira după fiară .**” Rana lui suferită între 1793 și 1799 a fost de fapt vindecată datorită oportunismului împăratului Napoleon I ^{Bonaparte}, care avea nevoie ca încoronarea imperială religioasă să fie recunoscută la nivel internațional. Și de la acele date, fiara papală romano-catolică a sedus toată Europa și excrescențele sale din America de Sud și de Nord, Canada și Australia.

Această întoarcere a lui Dumnezeu în Franța a fost marcată în special din 1980 de lumina pe care mi-a dat-o, în fortăreața sa națională adventistă Valence, unde, de la îndepărtarea mea din biserica oficială, am adunat și prezentat revelațiile sale sublimе și subtile. Și din nou astăzi, găsesc o nouă perlă. În Apocalipsa 3:9 citim: „*Iată, îi voi face pe cei din sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să cunoască faptul că te-am iubit .*” În acest verset, Isus folosește trei timpuri verbale: prezentul: „**Îți dau**”; viitorul: „**Îi voi face să vină**”; și trecutul: „**Că te-am iubit**”. Aceasta se traduce în următoarele idei: timpul prezent se referă la o acțiune îndeplinită în 1873, o dată legată de epoca „**Filadelfiei**” de Daniel 12:12: „*Ferice de cel ce așteaptă și ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile!*” Viitorul se va împlini din 1873 până în era profetică care urmează celei din „**Laodiceea**”, adică ora în care **judecata popoarelor** „*începe la casa lui Dumnezeu*”, adică adventismul internațional oficial de ziua a șaptea. Abia în contextul ultimului test al credinței profețit în epoca „**Filadelfiei**” din Apocalipsa 3:10, „**evreii**” din rasa aleasă vor recunoaște legitimitatea divină a credinței adventiste de ziua a șaptea: „*Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul ispitei, care va veni peste toată lumea, ca să pună la încercare pe cei ce locuiesc pe pământ.*” » Și aici găsesc această perlă: spunându-le adventiștilor credincioși din „**Filadelfia**” despre adventismul oficial de ziua a șaptea din zilele din urmă simbolizat de numele „**Laodiceea**”: „**că v-am iubit**”, Isus profețește că dragostea sa pentru instituția adventistă pusă în slujba universală în 1873 va avea o durată limitată, adică, în termeni clari, „**V-am iubit** din 1873 până în momentul în care, în 1994, **v-am vărsat**”.

Acesta este un exemplu al importanței pe care Dumnezeu o acordă cuvântului „verb” care îl reprezintă și timpului de conjugare care dezvăluie sensul acestui „verb”.

Încă din 1844, teologii adventiști crezuseră, pe bună dreptate, că se aflau la sfârșitul lumii, întrucât așteptau întoarcerea lui Isus Hristos în 1843, apoi în 1844. Prin urmare, era foarte logic că se credeau reprezentați de ultimul mesaj profetic din Apocalipsa 3, adică era „**laodiceeană**”, a șaptea și ultima Biserică a temei tratate. În 1873, adventiștii de ziua a șaptea încă credeau într-o întoarcere iminentă

a Domnului gloriei și rămâneau foarte zeloși. Degradarea spirituală a adventismului a avut loc treptat până în 1980, când Isus m-a chemat să profetesc întoarcerea Sa pentru data de 1994. Acest anunț avea unicul scop de a demasca natura „*căldiceii*” reproșate „*Laodiceei*”, adică datele 1980 și 1994, perioadă în care a remarcat atitudinea „*căldicee*” și formalistă a adventismului în cea mai veche fortăreață adventistă a Franței, situată la Valence.

Pentru a înțelege pe deplin judecata Domnului și consecințele ei tragice, trebuie să realizați că în 1980, adventismul oficial nu mai avea legitimitatea de a fi reprezentat de ultima Biserică din 1844. Într-adevăr, încă din prologul Apocalipsei sale, Isus subliniază puternic expresia „*început și sfârșit, cel dintâi și cel de pe urmă*”. Și deja în Daniel 5, judecata regelui Belșațar este semnată prin cuvintele „*numărat, numărat, cântărit, împărțit*”. Cele două „*numărat*” succesive sugerează începutul și sfârșitul domniei regelui. În Apocalipsa, Dumnezeu aplică același principiu la revelația sa a celor șapte mesaje sau scrisori din Apocalipsa 2 și 3. Cu următoarele semnificații.

„**Efes**” se referă la timpul apostolic al apostolului Ioan. Este începutul erei sub semnul celor „doisprezece apostoli”.

„**Smirna**” se referă la o perioadă de zece ani de persecuție care a precedat domnia imperială a lui Constantin I, ^{care a fost} responsabil pentru abandonarea respectării adevăratului Sabat, sfințit de Dumnezeu încă de la Creație. Începutul domniei: 313; abandonarea Sabatului: 321.

„**Pergam**” confirmă instaurarea regimului papal roman la Roma din 538: începutul credinței catolice papale.

„**Tiatira**” marchează sfârșitul și punctul culminant al domniei papale persecutoare. Apariția credinței reformate este certificată și profetită de Dumnezeu. Este sfârșitul erei apostolice. Este evocat mesajul revenirii lui Hristos.

Schimbarea de eră în primăvara anului 1843

Noua eră este plasată de data aceasta sub semnul celor „12 triburi” spirituale, desemnând credința adventistă de ziua a șaptea binecuvântată de Dumnezeu.

„**Sardes**” exprimă judecata lui Isus asupra protestantismului decăzut din cauza lipsei sale de interes față de adevărul profetic. Isus i-a spus în 1843: „*Se spune că ești viu, dar ești mort*”.

„**Philadelphia**” autentifică în 1873 binecuvântarea deplină a celor aleși în era „**Sardes**”. Acesta este începutul adventismului universal oficial.

„**Laodiceea**” confirmă cauza căldicelii formaliste a adventismului oficial din anii 1980 până în 1994. Isus îl judecă în 1991 și îl „*voarmă*” în 1994. Acesta este sfârșitul adventismului oficial de ziua a șaptea. Dar nu și sfârșitul misiunii sale, care continuă în disidența slujitorilor animați de adevărata credință adventistă aprobată de Isus.

Dumnezeu ne dezvăluie experiența Sa

Astăzi, marți, 7 martie 2023, aniversarea zilei de 7 martie 321, ziua în care odihna zilei a șaptea a fost abandonată în favoarea primei zile, Dumnezeu adevărului dorește să marcheze această zi cu o revelație nouă și fără precedent cu privire la suferința pe care păcatul I-o provoacă. Păcatul este produs de personaje rebele, contestatate. Și tocmai în Franța, în aceeași zi, o grevă și demonstrații oferă un exemplu concret al acestei atitudini umane.

Această noutate se bazează pe o interpretare a poveștii Creației, în care versetele 26 și 27 din Geneza 1 sunt fundamentale: „*Și Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; și el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste orice târâtoare care se mișcă pe pământ»*». Este deja menționat că omul trebuia să stăpânească peste târâtoarele și nu să fie stăpânit de ele. «*Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; bărbat și femeie i-a creat*». Ceea ce este extrem de important în aceste versete este, pe de o parte, că omul este „*creat*” și nu „*produs*” ca animalele; ceea ce marchează apropierea și legătura sa cu Dumnezeu; dar aceste versete îl prezintă pe om ca „*o imagine*” a lui Dumnezeu. Acum, ce este o imagine? Este o reproducere a unui eveniment sau a unei entități, în acest caz, Dumnezeu însuși. Dându-i omului acest rol de imagine a personalității sale, Dumnezeu pregătește o scenă, în care Adam cel creat va juca rolul lui Dumnezeu, astfel încât experiența revelată a lui Adam este prezentată ca experiența trăită personal de Dumnezeu.

Experiența dintre crearea lui Adam și a Evei și căderea lor prin păcat rezumă experiența cerească care a precedat experiența pământească.

Adam este creat primul, iar în această stare de singurătate, el se află în aceeași situație în care se afla Dumnezeu înainte de a crea o contrapartidă liberă alături de el. Și pentru că singurătatea sa devine insuportabilă pentru el, el plănuiește un plan cuprinzător de mântuire. Căci știe că libertatea acordată creaturilor sale cerești și pământești va genera atitudini rebele împotriva lui.

Pentru a-i rupe singurătatea, Dumnezeu creează viață angelică în jurul său, așa cum Adam își pune capăt singurătății obținându-și soția, Eva. Primul înger se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu, iar Eva se lasă sedusă de acest înger rebel seducător. Și apare „suferința” cauzată de păcat, mai întâi în viața lui Dumnezeu, apoi în viața îngerilor și în viața cuplului uman.

Aici, trebuie să înțelegem că suferința resimțită de Dumnezeu este necunoscută omenirii. Nici măcar nu are ideea că Dumnezeu poate suferi în Duhul Său nelimitat. Creaturile Sale sunt sensibile la propria lor suferință și cred că Dumnezeu este deasupra acestor lucruri, că trăiește retras în împărăția Sa cerească și lasă cu răceală omenirea să sufere consecințele alegerilor sale. Această concepție este falsă, pentru că Dumnezeu este împletit cu iubire. Și tocmai această natură modelată în iubire, cea mai mare, cea mai puternică, îl face pe Dumnezeu vulnerabil la suferința cauzată de rău.

Niciun înger nu ar fi putut ști în ce măsură păcatul, revolta unei tabere angelice rebele, l-ar putea face să sufere. Astfel, urmând planul său de mântuire, Dumnezeu a pus în mișcare creația sa pământească. El ar fi putut să-și dezvăluie

propria suferință prin suferința îndurată de omenirea păcătoasă. Și această nouă perspectivă asupra experiențelor lui Adam și Eva conferă pedepselor impuse de Dumnezeu un nou sens care îl privește în primul rând. Condițiile dure de viață impuse de Dumnezeu cuplului păcătos transcriu suferința resimțită de Dumnezeu prin neascultarea lor. Într-un limbaj clar, Dumnezeu le spune lui Adam și Evei: „Vă putrezesc viața ca să știți că mi-ați putrezit-o pe a mea”. Căci pentru Dumnezeu și toate creaturile sale, aceasta este într-adevăr o deteriorare a calității vieții. Armonia iubirii este distrusă. Ființele din cer nu pot suferi fizic, dar sunt vulnerabile mental, pacea minții lor este tulburată. Nu se poate înțelege planul mântuirii divine fără a lua în considerare faza cerească care a precedat faza pământească. Păcatul a apărut mai întâi în cer, iar Dumnezeu nu plănuise să-i pedepsească pe îngerii rebeli în acest context. Prin urmare, el a fost de acord să lase răzvrătirea îngerilor răi să opereze liber, amânând pedeapsa mortală a răzvrătiților cerești și pământești până la sfârșitul lumii pământești. În cer și pe pământ, controversa susținută de Satana și îngerii săi răi nu putea fi condamnată la moarte decât odată cu victoria lui Isus Hristos asupra păcatului și a morții, care este plata ei. Astfel, mărturia experienței lui Iov confirmă această libertate de mișcare de care s-au bucurat diavolul și demonii săi până la Isus Hristos. Iov 1:6-7: „*A fost odată o zi când fiii lui Dumnezeu au venit să se înfățișeze înaintea lui Iahve, și Satana a venit și el printre ei . Iahve i-a zis Satanei: „De unde veniți?” Și Satana i-a răspuns Iahve: „Din umblarea pământului și din plimbarea pe el.”* Prin urmare, victoria lui Isus Hristos asupra păcatului le-a oferit sfinților îngeri cerești ai lui Dumnezeu eliberarea de ispitele constante oferite de îngerii demonici. Strigătele lor de bucurie și veselie sunt revelate în Apocalipsa 12:10: „*Și am auzit un glas tare care zicea în cer: «Acum a venit mântuirea, puterea și Împărăția Dumnezeului nostru și puterea Hristosului Său! Căci pârașul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. »*”

Proiectul mântuitor al lui Dumnezeu va culmina cu un final glorios și fericit. El va face ca iubirea Sa să triumfe. Dar pentru a obține acest rezultat, câți morți vor fi lăsați pe parcurs! Rezultatul final se va obține cu acest preț, căci pacea veșnică nu poate fi construită decât prin eliminarea și anihilarea oricărui spirit de disidență. Pe pământ, chiar și astăzi, diferite regimuri încă se confruntă sau se opun unele altora, iar în cel mai bun caz, înțelegerea se realizează prin acceptarea compromisului, tolerat până în momentul în care nu mai este tolerat. În înțelepciunea Sa divină, Dumnezeu știe că compromisul nu oferă o soluție durabilă. Iar eșecurile înregistrate de toate regimurile democratice și monarhiile îi dau dreptate. Niciunul dintre aceste sisteme nu poate satisface pe toată lumea, iar dacă există cei „pentru”, există și cei „împotriva” care se simt nedreptățiți. Prin urmare, succesul este imposibil, deoarece ar necesita ca toți oamenii să fie identici, precum clonele. Succesul programului conceput de Dumnezeu se bazează pe faptul că acesta prezintă în Isus Hristos modelul perfect care trebuie clonat și reproduș de toți aleșii Săi răscumpărați.

Această lecție a scos în evidență suferința resimțită de Dumnezeu de când modelul său de viață perfectă a suferit consecințele păcatului. Și Dumnezeu ne dă un exemplu de îndelungă răbdare, căci în planul său există un timp pentru fiecare lucru. Cei mântuiți în Hristos trebuie să facă același lucru și să aștepte întoarcerea

sa pentru a pune capăt atrocităților comise de oamenii păcătoși. Trebuie să reproducem această răbdare divină și nu trebuie să ne amăgim cu privire la o îmbunătățire a condițiilor de viață. Acestea se vor deteriora din ce în ce mai mult în „ultimii șapte ani” care vor începe în primăvara anului 2023. Lucrul care îi provoacă Dumnezeu iubirii cea mai mare suferință este ingratitudea lumii păcătoase. Ingratitudea este principalul defect al întregii umanități, deoarece își datorează existența Lui. Dar să observăm că, rămânând invizibil, Dumnezeu nu a căutat să forțeze ființele umane să-i arate recunoștință. Căci creația pământească a fost mijlocul prin care El îi obligă pe aleșii săi să-L caute și astfel să se distingă prin această acțiune de alte ființe umane nerecunoscătoare. Domnul însuși a anunțat-o în Ieremia. 29:13: „*Mă veți căuta și Mă veți găsi, când Mă veți căuta din toată inima voastră.*” Iată din nou Dumnezeu iubirii care îi caută pe cei ce-L iubesc. Și oamenii care se iubesc unii pe alții nu cer dovezi de recunoștință, pentru că iubirea simțită este rodul acestei recunoștințe reciproce. Inrecunoștința este, așadar, prin contrast, rodul adus de cei ce nu iubesc. Și în acest caz, devine purtătoare de nedreptate, pentru că fiecare ființă umană este, conștient sau nu, îndatorată Dumnezeului Creator pentru că a intrat în viață. Dar pentru cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu, viața și răutatea ei nu sunt cu adevărat apreciate. Și uneori chiar Îl resentimentează pe Dumnezeu, sau divinitatea, sau întâmplarea, pentru că le-au adus la existență. De aceea, lumina planului divin de mântuire împlinit prin Evanghelia lui Isus Hristos este necesară pentru a înțelege și accepta confruntarea cu răutatea demonică și umană. De-a lungul celor șase mii de ani de istorie pământească, Dumnezeu și-a marcat calea adevărului în mijlocul multitudinii de forme de existență, popoare, triburi, națiuni cu obiceiuri și reguli de viață diferite. Dar toate societățile păgâne sau fals creștine au fost compuse din indivizi înclinați să facă răul. Regulile egoismului sădite în mințile omenești și-au adus roadele morții și suferinței, cu mai multă sau mai puțină cruzime. Această umanitate a devenit o normă pe tot pământul, dar nu seamănă deloc cu Dumnezeul Creator care i-a dat viață și o menține vie. În chip spiritual, în etalon de frumusețe și perfecțiune, viața lui Isus Hristos pe pământ a avut puterea norului de foc care le-a deschis evreilor calea către pământul făgăduit. Și pe această cale luminată de el, apostolii săi și toți adevărații săi ucenici au înaintat de-a lungul vieții lor. În jurul lor, nu era decât întuneric negru din care se ridicau strigăte de suferință și chemări la dreptate. Dar să nu vă înșelați, cei care suferă și fac aceste chemări nu sunt neapărat pregătiți să accepte condițiile de viață cerute de adevăratul Dumnezeu. Unii prizonieri pot deveni cei mai răi temnicheri, așa cum prozelitul poate deveni mai rău decât cel care îl învață adevărul fals.

Cei șase mii de ani de viață pământească au fost, așadar, marcați pentru Dumnezeu și pentru toate creaturile Sale prin suferință în toate formele ei. Puteți astfel înțelege valoarea pe care Dumnezeu o va da momentului în care toată această suferință va înceta, pentru El și pentru toate creaturile Sale cerești sau pământești. O astfel de perspectivă înscrisă în timp merita să fie marcată și onorată. Și acesta este motivul pentru care Dumnezeu a binecuvântat și a sfințit a șaptea zi a săptămânii noastre, căci El profetește acel moment dezirabil când, în forma și contextul celui de-al șaptelea mileniu, toate creaturile Sale rele, cerești și pământești, vor fi distruse sau scoase din calea pericolului, după caz, Satana va fi

înălțuit pe pământul pustiu, rămânând singur și izolat, în timpul acestor șapte „*mii de ani*”.

Lumina Sabatului nu este doar o poruncă a lui Dumnezeu, ci aduce antidotul suferinței umane, afirmând aleșilor Săi care cred în El că El a plănuit într-adevăr să pună capăt oricărei suferințe; și că venirea acestui moment este o chestiune de timp profețită de săptămâna de șapte zile, din care „*a șaptea este sfințită și binecuvântată*” de El, de la început, datorită sfârșitului foarte fericit al planului Său mântuitor, numai pentru aleșii Săi, desigur.

Încă din 1844, Dumnezeu și-a adunat aleșii anunțând întoarcerea lui Isus Hristos, un test „adventist”. În același timp, a cerut restaurarea sfântului Sabat al zilei a șaptea. La acea vreme, nimeni nu a observat legătura strânsă dintre aceste două teme, care urmau să se împlinească în același timp, și anume, la începutul celui de-al șaptelea mileniu. Cele două subiecte sunt inseparabile și inseparabile, deoarece vizează același moment de glorie divină; cel în care divinitatea Sa este alăturată de toți aleșii Săi răscumpărați prin sângele lui Isus Hristos de la Adam și Eva încoace. Acest moment este vizat de ambele teme: întoarcerea lui Isus Hristos se va împlini la începutul celui de-al șaptelea mileniu; al șaptelea mileniu va începe odată cu întoarcerea lui Isus Hristos. Pot fi două lucruri atât de complementare? Pentru a discerne această legătură, spiritul slujitorului lui Isus Hristos trebuia să aibă o convingere fermă că planul lui Dumnezeu se va încheia la sfârșitul celui de-al șaselea mileniu, dar pionierii adventiști nu aveau acest gând în minte. Cu toate acestea, în scrierile sale, Ellen Gould-White a citat și a atribuit în repetate rânduri acești șase mii de ani timpului acțiunii diavolului. La acea vreme, Sabatul descoperit după încercările adventiste rămânea ziua a șaptea și încă nu al șaptelea mileniu. Rețineți că cei care ar fi înțeles proiectul mileniului al șaptelea nu ar fi putut crede în revenirea lui Isus Hristos pentru 1843 sau 1844. Aleșii aleși de Dumnezeu erau, prin urmare, inițial, în mod necesar, ignoranți în ceea ce privește Sabatul și semnificația acestuia.

Fără un ceas sau o ceas de mână, nimeni astăzi nu ar putea fi acolo la timp pentru plecarea trenului. Acest exemplu arată utilitatea timpului și, în acest sens, descoperim cum Dumnezeu și-a echipat creația pământească pentru a permite omului să calculeze timpul. Pentru pământul păcatului și ființele umane care îl locuiesc, timpul este numărat invers. Puteți astfel înțelege de ce diavolul a vrut să le ia oamenilor mijloacele de a număra timpul pe care Dumnezeu le-l dă pentru a acționa. Asta a și făcut, provocând abandonarea Sabatului pe 7 martie 321. Desemnând al șaptelea mileniu, Sabatul era un ceas al timpului divin care suna în fiecare săptămână anunțând întoarcerea lui Isus Hristos. De aceea, a lucrat cu demonii săi pentru a-i împinge pe evrei să-l respingă pe Isus Hristos și pe creștini să abandoneze sfântul Sabat al zilei a șaptea sfințite de Dumnezeu. Astfel, a câștigat și a făcut ca ambele tabere ale umanității inițiale credincioase să fie blestamate de Dumnezeu. Dar diavolul este un spirit cersesc care își poate impune gândurile oamenilor doar printr-un corp pământesc. Prin urmare, a trebuit să folosească noi „*șerpi*”, creaturi separate de adevăratul Dumnezeu, și i-a găsit în număr mare printre descendenții romani. Primul, împăratul Constantin I ' a favorizat sincretismul religios atribuind numele zeului său Soare lui Iisus Hristos, „*lumina lumii*”, conform lui Ioan. Pe 7 martie 321, a abandonat adevăratul Sabat

al zilei a șaptea în favoarea primei sale zile dedicate închinării zeului său „Soare”, iar marea majoritate a creștinilor convertiți recent și pe nedrept s-au supus deciziei sale. Între 321 și 538, credința creștină era deja vinovată de încălcarea Sabatului divin, amintit și rânduit de a patra dintre cele zece porunci ale sale. Dar nimeni nu a remarcat existența păcatului, deoarece moartea lui Iisus Hristos a fost predicată și dragostea sa a fost înălțată. Zi de zi, în Imperiul Roman, credința creștină era deja comparabilă în doctrina sa cu Biserica Romano-Catolică de astăzi. Dragostea lui Dumnezeu a fost proclamată și convertirile au fost încurajate. Creștinii au format biserici în toate orașele mari ale Imperiului Roman și, ocazional, s-au ciocnit pe probleme doctrinare. Dar episcopatele împrăștiate în tot imperiul erau egale în drepturi și îndatoriri, deoarece creștinismul încă nu avea un conducător pământesc. Totuși, întrucât credința creștină se răspândise în tot imperiul, începând cu Roma, episcopul acelui oraș reprezenta deja o autoritate superioară celorlalți; cel puțin la nivel spiritual, se bucura de o „aură” specială. Când primul rege al francilor, Clovis, a fost botezat creștin, credința creștină se afla deja în păcatul abandonării adevăratului Sabat. Dar Clovis nu era conștient de acest lucru, la fel ca și botezatorul său. Dragostea lui Hristos captiva mințile, iar detaliile doctrinei adevărate erau subestimate. Prestigiul episcopiei Romei a crescut doar până la punctul în care, în 538, intrigând cu Theodora, dansatoarea căsătorită cu împăratul roman de răsărit Justinian I ' un bărbat pe nume Vigilius a obținut o schimbare în statutul episcopiei Romei. El a obținut pentru sine titlul papal de șef al creștinismului, al cărui sediu era la Roma, la Palatul Lateran. Ideea nu putea decât să-i placă acestui împărat, constant iritat de certurile religioase ale episcopiilor imperiului. În vremuri de dificultate, suveranii și liderii se lasă tentați de o singură alegere, cea care reduce sau elimină în mare măsură problemele. Credința creștină a pierdut astfel libertatea completă care o caracterizase încă de la primii apostoli ai lui Isus Hristos. În același timp, Dumnezeu a vrut să marcheze evenimentul în felul său, prin erupția unul după altul a doi vulcani situați la capetele opuse ale Imperiului Roman. Clima a devenit întunecată și rece, iar epidemii mortale foarte mari au devastat teritoriul întregului imperiu timp de mai mulți ani. Data 538 a acestei instaurări a regimului papal a fost foarte importantă, deoarece Dumnezeu o leagă în profeția sa din Daniel 8:13 de acțiuni care caracterizează regimul său timp de 1260 de ani, timp în care îi va face pe „sfinții” săi, pe cei ai lui Dumnezeu, să sufere, conform lui Daniel 7. Acțiunile care i se atribuie sunt citate în Daniel 8:10: „*S-a suit până la oștirea cerurilor, a făcut să cadă pe pământ o parte din această oștire și din stele și le-a călcat în picioare.*”; Versetul 11: „*S-a înălțat până la căpetenia oștirii și i-a luat ~~jertfa~~ neîncetată și a răsturnat locul sanctuarului său.*” În spatele pronumelui „*ea*” stă numele Roma, a cărei dominație a trecut de la puterea imperială la puterea regimului papal. Cele două faze sunt simbolizate de aceeași expresie profetică: „**cornul mic**”. Și acest termen subliniază fragilitatea reală a regimului roman în opoziția sa față de Dumnezeu, în cele două faze succesive ale sale. Dacă Dumnezeu subliniază această fragilitate, este pentru ca aleșii săi să înțeleagă bine că el însuși a inspirat instaurarea acestui regim persecutor, pentru a pedepsi și a pedepsi aspru abandonarea sfântului său Sabat al zilei a șaptea începând cu 7 martie 321. Suferința sfinților a avut o cauză în momentul instaurării acestui regim, iar

Dumnezeu numește această cauză în Daniel 8:12: „ **Oastea a fost abandonată cu jertfa**—continuă **din cauza păcatului** ; cornul a doborât adevărul la pământ și a prosperat în strădania sa ”. Dumnezeuul atotputernic este cel care vorbește, pentru că El este cel care a vrut să „ *elibereze sfinții* ”, care și-au încălcat adevăratul Sabat, regimului papal persecutor, așa cum Isus s-a „ *livrat* ” pe Sine însuși tortului mântuitor, ordonându-i lui Iuda, trădătorul, să se grăbească să-și facă odioasa lucrare de trădare cu autoritățile religioase evreiești. Descoperind aceste explicații, puteți înțelege că tot ceea ce se îndeplinește se poate face pentru că Dumnezeu o vrea sau permite să se întâmple. Și suferința este, prin urmare, în toate cazurile, consecința „*păcatului*”, care este încălcarea legii divine, conform 1 Ioan 3:4: „ *Oricine păcătuiește, încalcă legea, și păcatul este încălcarea legii* ”.

Se poate iubi la comandă? Nu, desigur că nu, și putem înțelege, de asemenea, că Dumnezeu însuși știe asta și că atunci când spune: „ *Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău* ”, prezintă un portret robotic al alesului tipic pe care vrea să-l mântuiască pentru a împărtăși veșnicia cu el; și conform expresiei, pentru cei care înțeleg, mântuirea în Hristos. Și la fel este și cu cele zece porunci ale Sale, dintre care a patra rânduiește odihna zilei a șaptea, deoarece numele de Sabat nici măcar nu este menționat. Dumnezeu mărturisește astfel că odihna sa este atașată exclusiv „ **zilei a șaptea** ” și că orice altă zi dedicată lui nu este aprobată de el și constituie, dimpotrivă, dovada evidentă a despărțirii de adevăratul Dumnezeu.

Abandonarea odihnei zilei a șaptea a dus la uitarea timpului revenirii lui Isus Hristos, această temă foarte importantă pe care o autentifică Faptele Apostolilor 1:10-11: „ *Și pe când priveau pironiți spre cer, pe când Se ducea El, iată că doi bărbați au stat lângă ei, îmbrăcați în alb, și au zis: «Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat din mijlocul vostru la cer, va veni tot așa, cum L-ați văzut mergând la cer .»*” Iar consecința înlocuirii „ **zilei a șaptea** ” cu prima zi a fost stabilirea aspectului regimului întunericului, conform temei de care Dumnezeu atașează prima zi a creației Sale pământești în Gen. 1:3-5: „*Și Dumnezeu a zis: «Să fie lumină!» Și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună și a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina Zi, iar întunericul a numit Noapte. Așa că a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi .*” Până pe 7 martie 321, lumina divină se baza pe cultul Dumnezeului Creator, a cărui glorioasă revenire la începutul celui de-al șaptelea mileniu a fost profețită de Sabatul zilei a șaptea. Dar abandonarea Sabatului a dus la distrugerea acestui anunț profetic și la instaurarea cultului Dumnezeului Soare creat de adevăratul Dumnezeu în a patra zi a creației sale; o acțiune abominabilă care încă îl privează pe Dumnezeu de toată gloria ce-i revine de drept. Pedepsele sale istorice succesive, expresie a mâniei sale juste, sunt, prin urmare, perfect justificate. Și știm că mânia divină justă este consecința suferinței **impuse** de creaturile sale rebele, el care este toată iubire, milă, compasiune și dreptate.

Dictatura umanismului

În limba franceză, toate ideologiile ai căror adepți revendică un drept universal sunt identificate prin sufixul „ism”. Așadar, putem rezuma evoluția gândirii religioase umane occidentale în această ordine: iudaism, creștinism, catolicism, protestantism, anglicanism, ateism, adventism, capitalism, comunism, fascism, umanism și islamism; iar în Est, confucianism, șintoism, hinduism și altele pe care le uit în această listă. Toate aceste ideologii se confruntă, se opun și se opun unele altora, sperând să devină valoarea universală câștigătoare, recunoscută de toți locuitorii pământului. Un vis imposibil, desigur, dar care totuși se perpetuează de-a lungul secolelor de istorie până în vremea noastră, în care tabăra occidentală își apără umanismul; dar nu se mulțumește să-l apere pentru că, în realitate, vrea să-și impună modelul tuturor locuitorilor pământului. Însă, o mare parte dintre ei nu împărtășesc aceste valori occidentale și pur și simplu își doresc să poată trăi după modelul moștenit de la părinții lor, deoarece în această tabără, oamenii rămân atașați de obiceiurile, religiile și obiceiurile lor.

În vremurile noastre din urmă, Umanismul a căpătat și continuă să capete, zi de zi, un aspect dictatorial din ce în ce mai evident, care îi conferă un caracter paradoxal. Umanismul este o derivă perversă care face drepturile omului sectare. Căci ce sens au aceste drepturi ale omului dacă sunt impuse sub sancțiunea unor sancțiuni asupra ființelor umane? Legea este o apărare; impunerea este un atac. Evoluția istorică a gândirii umaniste își are explicația în Revelația lui Dumnezeu, în cartea sa numită Apocalipsa. Rezum această explicație cu această expresie: „de la fiară la fiară”. Pentru Dumnezeu, orice ideologie religioasă care nu se conformează modelului său înlătură statutul de om de la cei care o susțin. Căci pentru el, omul trebuie să fie în conformitate cu el, conform faptului că l-a creat „după chipul și asemănarea Lui”. Cine nu este cu El este împotriva Lui, așa cum a spus Isus în Matei 12:30: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea și cine nu adună cu Mine risipește”. Așa se „risipesc” toate ideologiile enumerate mai sus, pentru că nu se „adună” în Isus Hristos.

Construcția umanismului nostru dictatorial actual este consecința moștenirii succesive a gândirii religioase care s-a format în națiunile occidentale. La începutul erei creștine, gândirea religioasă a creștinismului a strălucit în suferința și martiriul îndurate de adevărații săi adepți. Apoi, capcana plasată de Satana a transformat această religie creștină de care Dumnezeu s-a îndepărtat după abandonarea Sabatului în 321. Sub dominația regimului papal instaurat în 538, creștinismul a devenit persecutor până la punctul în care Dumnezeu l-a comparat cu o fiară sălbatică: „fiara *care se ridică din mare*” în Daniel 7:7 și Apocalipsa 13:1. Reprezentând tot caracterul roman tare ca „*fierul*”, acest regim catolic a durat între 538 și 1798, anii începutului și sfârșitului domniei persecutorii a acestei așa-numite religii „creștine”. Ființa umană franceză a fost astfel hrănită succesiv de gândiri religioase intolerante și persecutoare, apoi de respingerea acestui regim, hrănit de ura față de subiectul religios; ceea ce a dat naștere gândirii religioase a ateismului. Căci, paradoxal, gândirea care neagă existența lui Dumnezeu îi conectează, în sensul religios al cuvântului religie, pe adepții care împărtășesc această gândire, latinescul „religare” care înseamnă: a conecta. Franța a fost prima care a prezentat acest model de societate națională în care Dumnezeu era alungat. Și celelalte națiuni au observat ce a rezultat. Rezistența ultimilor

monarhiști a întărit regimul republican, iar națiunile monarhice l-au atacat, iar acesta s-a apărat și a câștigat bătăliile. Pentru a elimina monarhia rezistentă, „Teroarea” a doborât în masă capetele tuturor adversarilor săi. Apoi, Republica se liniștește, dar odată cu Napoleon I ’ cuceririle se adaugă seducției spiritului republican și, în timp, multe monarhii vor fi înlocuite de regimuri republicane sau monarhii parlamentare precum Anglia. Ființa umană europeană și occidentală se formează în această nouă normă în care religia nu mai este tolerată. O pagină din istoria umanității a fost întoarsă, iar cea nouă îi dă omului nou religia Umanismului atotputernic și prioritar. În acest context istoric, Dumnezeu vine să trezească credința religioasă prin anunțul revenirii lui Isus Hristos, un subiect de credință ignorat de practicienii religioși până în acest moment. Și în pacea religioasă instaurată de Dumnezeu, credința creștină a adventismului se va dezvolta, slab, dar pe tot pământul acolo unde acest lucru este posibil. Dar în societatea umanismului, două ideologii diametral opuse intră în luptă: capitalismul împotriva comunismului. Aceste două gânduri nu concep în același mod ceea ce ar trebui să fie drepturile omului. Pentru poporul american, capitalismul autorizează exploatarea omului de către om; lucru pe care tabăra rusă îl respinge, deoarece comunismul său acordă statului național doar dreptul de a exploata omul. Capitalismul va lărgi prăpastia dintre bogați și săraci, în timp ce comunismul se va strădui să echilibreze și să distribuie între toate bogățiile produse, o mare parte din care este consumată de producția armelor sale. Pe bună dreptate, comunismul vede capitalismul ca pe un animal prădător care vrea să-l mănânce. Prin urmare, rezistența sa este justificată. În Franța, republicile se succed până la a cincea instaurată de generalul de Gaulle în 1958. În jurul anului 1970, revoltele musulmane scot la iveală revendicările islamismului. Națiunile occidentale, adormite într-o lungă pace religioasă instaurată de Dumnezeu, nu știu să reacționeze împotriva agresiunii și își dezvăluie adevărata slăbiciune. Umanismul occidental este atacat și nu știe să reacționeze chiar în numele drepturilor pe care le acordă oamenilor. Asociațiile umaniste universaliste apără primirea străinilor împotriva opiniei umaniștilor naționaliști. Întregul Occident este victima opoziției interne în ceea ce privește drepturile omului definite și declarate de Franța în timpul Primei Republici. În dezordinea creată, liderii europeni și occidentali trebuie să-și demonstreze din ce în ce mai mult autoritatea. Libertatea individuală se micșorează treptat pentru a se adapta situației create de dezvoltarea imigrației de origine musulmană. În aceleași teritorii, catolicismul, protestantismul, anglicanismul, iudaismul și islamismul trebuie să coexiste, în ciuda faptului că sunt total opuse unul altuia.

În primul rând, Statele Unite au dorit să eradică prezența gândirii comuniste de pe teritoriul său. Și, ca învingători ai celui de-al Doilea Război Mondial, au făcut tot posibilul pentru a-și convinge aliații europeni să facă același lucru. Franța a rezistat o vreme, apoi a cedat în cele din urmă și s-a realăturat NATO. Comunismul, susținut de Rusia Sovietică, a devenit inamicul de învins pentru întreaga Europă și tabăra occidentală. În anii 1990, construcția sovietică în ruine s-a prăbușit odată cu „Cortina de Fier”. Schimburile dintre Rusia, Statele Unite și Europa au făcut tabăra occidentală victorioasă și mai încrezătoare în sine, mai arogantă și mai mândră. Iar această victorie a făcut invidioase alte republici

independente ale Rusiei: Ucraina, iar astăzi, în situația actuală, Moldova și Georgia, parte a alianței rusești. În Occident, dorința de a mulțumi și de a câștiga bălălia crește odată cu timpul. Dar angajamentul față de Ucraina are un cost financiar enorm pe care liderii europeni, aparent, nu l-au prevăzut. Dificultățile economice fac deciziile lor nepopulare și, pentru a-și impune alegerea, acești lideri se vor arăta din ce în ce mai autoritari pentru a face să triumfe, speră ei, valorile gândirii Umanismului lor. Este, așadar, evident că această gândire umanistă a cunoscut o evoluție permanentă, adaptându-se la circumstanțele momentului, dar cel mai rău este că, pentru acest umanism, drepturile omului și ale cetățeanului au devenit nu mai drepturi, ci îndatoriri care se impun tuturor popoarelor amenințate cu sancțiuni dacă nu se alătură taberei americane și europene a NATO, necondamnând odată cu ele agresiunea rusă asupra Ucrainei.

Acest comportament al taberei NATO prezintă aspectul ultimului guvern universal care îi va conduce pe ultimii supraviețuitori ai celui de-al Treilea Război Mondial, a cărui primă fază, cea a tragerilor, a început pe 24 februarie 2022. Sub tutela poporului american de origine protestantă, „*fiara care se ridică de pe pământ*”, din Apocalipsa 13:13, va prinde contur și activitate. Și toată lumea poate vedea, având în vedere sancțiunile actuale și amenințările cu sancțiuni luate de această tabără occidentală, că este identificată să o întruchipeze, conform acestei precizări citate în Apocalipsa 13:17: „**și nimeni nu putea cumpăra sau vinde, dacă nu avea semnul, numele fiarei sau numărul numelui ei**”.

Această profeție ne permite deja să înțelegem care parte, rusă sau occidentală, va ieși victorioasă din al Treilea Război Mondial. Mai mult, Daniel 11:44-45 profețește distrugerea țării și a armatelor rusești: „*Și vești de la răsărit și de la miazănoapte îl vor înspăimânta și va ieși cu mare furie ca să nimicească și să nimicească cu desăvârșire mulțimi. Își va întinde corturile palatului său între mări, pe muntele cel glorios și sfânt. **Și va veni la sfârșit și nimeni nu-l va ajuta***.” De asemenea, putem înțelege, Dumnezeu rezervă pentru ultima încercare pământească a credinței, pe cei mai răi oameni, pe cei mai intoleranți ai timpului nostru. Și acest gând cel rău este cel al ultimului Umanism care își dă, în toată legitimitatea, toate drepturile de a forța omul să asculte de valorile sale.

Dovezile acestei identități pe care le prezintă astăzi fuseseră deja vizibile și observate în timpul Războiului Balcanic. Într-un context în care Rusia era momentan slăbită, tabăra occidentală și-a dezvăluit adevărata natură. Și trebuie să te naști, cu adevărat, din Dumnezeu adevărului pentru a condamna valorile societății occidentale. Căci, la suprafață, conform acestei zicale, „drumul spre iad este pavat cu intenții bune”. Iar angajamentul taberei occidentale a fost justificat de „intenții bune”. Permiteți-mi să reamintesc contextul: La moartea unificatorului său, Mareșalul Tito, Iugoslavia s-a destrămat conform angajamentelor religioase ale fostelor țări care o compuneau: Serbia ortodoxă, al cărei teritoriu Kosovo era parțial populat de albanezi musulmani, Croația catolică și Bosnia musulmană. Reclamațiile depuse de locuitorii sârbi din Kosovo împotriva violențelor comise de albanezi au stârnit indignarea liderului Serbiei, Slobodan Miloșevici. Războiul a început și împotriva musulmanilor din Bosnia-Herțegovina, care s-a trezit rapid în dificultate împotriva armatelor sârbe. Apoi, vechile uri au pus Serbia împotriva Croației catolice. În Europa, în Franța, asociația socialistă umanistă Medici Fără

Frontiere a fost mișcată de situație, iar întreaga tabără occidentală a intervenit, asemenea lui Zorro, justițiarul mascat, pentru a impune dreptatea valorilor europene. Bombardată și învinsă de avioanele NATO, Serbia a fost forțată să renunțe la dominația sa asupra Kosovo, pe care tabără occidentală a acordat-o albanezilor care locuiau acolo. „PAX ROMANA” a timpului nostru a fost astfel impusă pe nedrept Serbiei, iar liderii săi politici și militari au fost judecați de Curtea Europeană de la Haga și închiși. În absența intervenției Rusiei, tabără occidentală și-a demonstrat disponibilitatea de a-și impune legea altor popoare. În mod similar, în războiul său împotriva Irakului, America a adoptat metoda sancțiunilor economice pentru a face această țară să se supună voinței sale, dezvăluindu-și astfel identitatea de viitoare „*fiară care se ridică din pământ*”. Mai mult, pentru a-și perfecționa imaginea umanistă, Comisia Europeană a adoptat măsuri total nedrepte pentru a favoriza imigranții străini. A atacat dreptul la proprietate, păstrat de mult timp în Europa și în Franța, unde dreptul la naștere a înlocuit de mult dreptul la naștere. Însă, mergând la extreme, în cazul absenței cuiva de la domiciliu, proprietarul își poate pierde locuința deoarece imigranții au pus stăpânire pe aceasta și s-au stabilit acolo. De atunci, în Germania, locuitorii germani sunt evacuați din clădirile lor pentru a le da imigranților. Este greu de crezut, dar s-a ajuns la asta, iar ce e mai rău poate fi descoperit.

Cazul Războiului Balcanic este un caz de manual, deoarece dezvăluie normele nelegiuite ale judecătorilor și instanțelor Occidentului ireligios. Căci judecătorii occidentali au intervenit prin refuzul de a recunoaște natura religioasă a acestui conflict. Blestemul lui Dumnezeu creator indignat îi conduce la excese care le permit sfinților să-i identifice pentru ceea ce sunt, iar victimele lor, dorința de răzbunare amânată pentru o situație mai favorabilă. Adevărata justiție nu trebuie să acorde sistematic drepturi celor mai mici, celor mai săraci sau străinilor. Drepturile lor trebuie apărute, dar nu în detrimentul drepturilor stabilite pentru alte categorii de indivizi. Și acest tip de instanță nelegiuită se protestește dorind să se dea drept înțeles, pentru a obține aprobarea populară ce idealizează umanismul populist. Dar ne putem aștepta ca oamenii separați de Dumnezeu să judece cu înțelepciunea lui Dumnezeu? Nu, este imposibil.

Încă din primele zile ale creației, aceeași scenă s-a repetat pe pământ: Eva și Adam sunt victimele unei mulțimi de șerpi care le spun ce vor să audă. Putem înțelege atunci că este ușor să înșeli o ființă umană. De aceea, Domnul Isus i-a îndemnat pe ucenicii săi să fie prudenți și, în acest sens, trebuie să învățăm să fim precauți cu oamenii care sunt prea ușor de acord cu noi atunci când le vorbim. Totuși, ceea ce este adevărat trebuie prezentat ca adevărat și, pentru a ne oferi cea mai bună protecție, Dumnezeu a inspirat aceste cuvinte din Ieremia 17:5: „*Așa vorbește Yahweh: Blestemat este omul care se încrede în om, care își face carne braț și a cărui inimă se depărtează de Yahweh!*” Pentru a scăpa de acest blestem, există doar „*cei doi martori*” biblici ai lui Dumnezeu, cuvântul Său scris ale cărui texte originale „*în ebraică și greacă*” erau sigure și infalsificabile. Dar riscul de falsificare există totuși în versiunile traducătorilor Bibliei. Și când posibilitățile umane sunt depășite, Dumnezeu vine în ajutorul adevăraților săi slujitori pentru a-i ajuta să descopere, în textele originale, cele mai importante erori pe care le-ar fi ignorat fără El. Am experimentat acest lucru și am oferit dovezi în acest sens.

Moarte lentă

Totul supraviețuiește doar prin asigurarea unei hrane regulate și permanente. Acest lucru este valabil pentru credință, care este hrănită prin revelația divină; pentru om, care se hrănește cu fructele, legumele și cerealele prescrise de Dumnezeu; și pentru națiune, care supraviețuiește doar printr-o prosperitate constantă.

Cel mai important lucru din întreaga natură este apa, care este vitală deoarece tot ce trăiește moare în scurt timp dacă este lipsit de acest lichid pe care Dumnezeu l-a creat din două gaze simple. Și pentru ca omul să nu uite că viața sa pământească depinde de Dumnezeuul său creator, apa de care are nevoie cade din cer pe pământ. Odată cu ciclul anotimpurilor, ființele umane apreciază timpul marilor ploi care înverzesc câmpurile și pădurile și permit grădinilor de legume să producă hrană din abundență. Atâta timp cât religia este activă, acest beneficiu este recunoscut ca venind de la divinități de către păgâni și de la Dumnezeuul creator printre credincioșii monoteiști. Dar în umanitatea noastră actuală, compusă din oameni construiți după modelul computerelor lor, ploaia nu mai este considerată un beneficiu divin, ci doar o reacție datorată naturii.

Moartea poate fi, așadar, cauzată brusc și rapid sau treptat și lent. Cauzele deceselor rapide sunt nenumărate: accidente de muncă sau pe șosea, defecțiuni ale organelor motorii ale corpului uman, ale creierului și inimii, boli și epidemii, dar și crime și asasinate de tot felul. Moartea însăși este acceptată și considerată perfect naturală de societatea modernă agnostică și atee. Omenirea uită sau pierde din vedere faptul că moartea ar trebui considerată o pedeapsă divină. Căci, în paralel și înainte de viața noastră pământească, o viață cerească în care moartea nu există a fost creată și stabilită de Dumnezeu Duhul Creator. Moartea și învierea lui Isus Hristos au venit, acum 2000 de ani, în 2030, pentru a ne aminti de această realitate. Și Isus a ținut să clarifice aceste cuvinte în Ioan 10:18: „*Nimeni nu o ia de la Mine, ci Eu o dau de la Mine Însumi; am putere să o dau și am putere să o iau iarăși: aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu*”.

De-a lungul slujirii sale pământești, Isus s-a străduit să dezvăluie personalitatea Dumnezeuului Duh Creator, pe care îl numește „Tatăl meu”. Astfel, El se recunoaște ca o creatură a „Tatălui”. Dar tipul său de creatură nu este egal cu cel al ființelor umane. Căci, fie în aspectul său angelic, în care se prezintă îngerilor săi ca „Mihail”, fie în aspectul său pământesc ca „Isus”, corpurile cerești și pământești în care se prezintă sunt create de Duhul Creator divin pentru propria sa divinitate și uz exclusiv; aceste două corpuri, create de Dumnezeu pentru Sine Însuși, au, prin urmare, un statut divin absolut. Mihail și Isus Hristos sunt, așadar, două aspecte sub care Dumnezeu se duplică pe Sine limitând apariția Sa. Puterea, un lucru invizibil, este o caracteristică a Dumnezeuului Duh la fel de invizibil. Mihail și Isus Hristos sunt, așadar, doar canalele prin care Dumnezeuul Duh acționează și se activează, succesiv, deoarece Mihail dispare din cer pentru a se întrupa pe pământ în copilul Isus, născut în mod miraculos din tână fecioară Maria, din linia regelui David. Întruparea lui Dumnezeu în Iisus Hristos oferă

umanității un model al omului perfect, care constituie cel pe care Dumnezeu vrea să-l mântuiască și să-l ia ca tovarăș al Său pentru veșnicie. De asemenea, trebuie înțeles că, dacă moartea lui Iisus obține doar pentru aleșii Săi iertarea păcatelor lor și a păcatului originar moștenit de la Adam și Eva, numai conformarea la modelul întrupat în viața lui Iisus Hristos face viața veșnică accesibilă. Și acest principiu a fost înfățișat de Domnul nostru divin prin „**veșmântul de nuntă**”. Acest veșmânt este rezervat uzului exclusiv al „**nunții**”, care simbolizează alianța lui Dumnezeu în Hristos cu „*Mireasa Sa*”, adică adunarea colectivă a aleșilor Săi, aleși și selectați de El de-a lungul celor 6000 de ani de istorie a păcatului pământesc. În simbolismul imaginilor divine, individual, alesul este un oaspete și, colectiv, toți aleșii constituie „*Mireasa Mielului*”, „*Biserica Sa*”, „*Alesul Său*”.

Prin stabilirea Cinei Domnului, Isus adresează mai multe lecții candidaților care doresc să beneficieze de mântuirea sa, iar prima este fundamentală deoarece le face inutile pe cele următoare. Această primă lecție este dată de spălarea picioarelor ucenicilor săi. Credința adventistă condusă de Dumnezeu a restaurat, singură, acest ritual religios rânduit de Isus Hristos, practicându-l de către toți urmașii săi. Acest rol a fost atât de important încât Isus l-a menționat doar de Ioan, „*ucenicul pe care îl iubea Isus*”. Și această alegere a Domnului este încărcată de semnificație, deoarece mesajele revelate de apostolul Ioan sunt de o înaltă valoare spirituală. Ioan este cel care, mai mult decât ceilalți evangheliști, dezvăluie adevărurile căii care duce la viața veșnică. Și deja citirea Evangheliei sale transmite mesaje pe care numai „*cine are urechi de auzit*” le poate înțelege, așa cum ne învață Apocalipsa 2:7-11-17-29 și Apocalipsa 3:6-13-22: „*Cine are urechi să audă ce spune bisericilor Duhul!*”

Spălarea picioarelor

Spălând picioarele apostolilor săi, picioare murdare de praful umblării zilei, Isus s-a coborât de bunăvoie la cel mai de jos nivel posibil în timpul său; acela al sclavului folosit ca instrument, unealtă, în societatea timpului său. Astfel, el a vrut să condamne orice formă pe care o poate lua mândria, deoarece mândria închide accesul la mântuire pentru credincioși, așa cum l-a închis pentru diavol și demonii care l-au urmat. În umanitatea noastră, atât de opusă modelului vieții cerești, tindem să interpretăm greșit sensul acestei ceremonii. Unii spun că Isus exagerează în mod deliberat forma învățăturilor sale pentru a obține un rezultat suportabil. Dar aceste argumente sunt false, deoarece cerința divină a smereniei perfecte este o realitate de care depinde în întregime posibilitatea stabilirii fericirii veșnice. Eternitatea cere stabilirea unor valori sigure, autentificate de Dumnezeu care judecă sufletele pe care le creează dându-le viață. Eternitatea cere încredere absolută, aprobare absolută, ascultare absolută și numai Dumnezeu îi poate identifica pe aleșii care îndeplinesc aceste criterii selective. La aceste trei criterii se adaugă al patrulea, care le justifică și le condiționează: Iubirea pentru Dumnezeu care este perfect în toate lucrurile. În viața cerească, conform lui Dumnezeu, fericirea individuală și colectivă a aleșilor Săi se bazează pe simplul drept de a trăi, obținut de la Dumnezeu, Spiritul creator de vieți și marele organizator al activităților perpetue și veșnice. Domnul anunță venirea unei noi creații conform Apocalipsei 21:5: „*Și Cel ce ședea pe tron a zis: «Iată, Eu fac toate lucrurile noi.»* Și El a zis: «*Scrie, căci aceste cuvinte sunt credincioase și*

adevărate. »” Această noutate privește „*lucrurile*”, dar nu principiile morale, care au rămas aceleași de la crearea primului înger. Cerințele caracterului divin nu au variat niciodată de la prima creație față în față. Și tocmai pentru că folosirea libertății lor i-a descalificat, îngerii și oamenii, la rândul lor, nu vor putea trăi veșnic în prezența glorioasă a Dumnezeuului Creator. Dar Dumnezeu rămâne bun și iubitor chiar și în aplicarea dreptății Sale, deoarece soarta finală a ființelor descalificate va avea scopul de a le anihila, astfel încât, odată distruse, amintirea răului și a consecințelor sale se va estompa treptat în gândurile aleșilor veșnici. Această eliminare completă este necesară pentru ca fericirea perfectă să poată continua veșnic în împlinirea marelui plan de mântuire conceput de Dumnezeu.

Ritul spălării picioarelor nu dovedește că cel care îl practică este unul dintre aleșii pe care Isus îi va mântui. Este doar o lecție prin care El subliniază cerința sa de smerenie totală și perfectă în cei pe care sângele său vărsat îi va mântui pentru a trăi veșnic în compania și slujba sa. Riturile pot fi practicate în mod nedemn de oameni ale căror aparențe sunt înșelătoare. De aceea, Dumnezeu judecă doar prin Sine Însuși, iar capacitatea sa de a cerceta gândurile, mințile și inimile îi permite să facă acest lucru cu o dreptate perfectă.

Moartea spirituală lentă a fost distilată de-a lungul timpului prin neînțelegerea standardelor înalte ale lui Dumnezeu. Creștinismul păgân a aplicat credinței creștine tipul de relație pe care o avea cu zeitățile false. Pentru a obține sprijinul lor, adepții trebuiau să „cumpere” aceste zeități, prin diverse mijloace. Aceasta este ceea ce Biserica Romano-Catolică și-a pus adepții să reproducă prin stabilirea „indulgențelor” și a pedepselor corporale auto-provocate. De asemenea, pentru a rezuma cauza morții spirituale lente, nu mă pot gândi la o modalitate mai bună decât acest verset din Proverbe 21:18: „***Unde nu este viziune, poporul piere; fericit este cel ce păzește legea!***” Utilizarea actuală a automobilelor permite tuturor să aprecieze existența „*frânelor*”, atât de utile pentru evitarea coliziunilor accidentale sau pentru menținerea unui vehicul pe loc pe un deal.

Moartea lentă se aplică și umanității prin utilizarea anormală a substanțelor chimice create de omul științific. Viața armonioasă depindea de respectul pentru regulile vieții naturale, creată de Dumnezeu pentru a fi perfectă la origine. După păcat, principiul morții a distrus această perfecțiune originară, iar viața umană a devenit și mai dependentă de respectul pentru legile care guvernează natura. Moartea a favorizat dezvoltarea bolilor, dar legile naturale au favorizat leacurile naturale. Începutul secolului al XIX-lea a fost marcat de trezirea științei moderne și a aplicațiilor sale chimice și fizice. Motorul cu aburi și motorul cu ardere internă necesitau utilizarea cărbunelui și a petrolului, două produse ascunse în subteran. În timp, aceste două produse au devenit indispensabile, chiar dacă ambele sunt cauza unor neplăceri grave, perpetue. Aspectul aparent al confortului ne face să uităm complet acest lucru, dar nevoia de energie a schimbat complet situația umanității. Această necesitate imperativă constituie călcâiul lui Ahile și îi condiționează complet funcționarea. Societatea noastră occidentală modernă se bazează pe utilizarea energiei pentru familii, industrii, arme și timp liber. De fapt, am devenit sclavii unei societăți de consum care hrănește oamenii din ce în ce mai rău și ucide tot mai mulți. Supraîncărcat cu pesticide, fungicide și insecticide, pământul, acum chimizat, otrăvește alimentele pe care le produce: este o moarte

lentă care este distilată insidios. Iar corpurile umane astfel hrănite supraviețuiesc doar prin utilizarea de medicamente și medicamente inventate și create de oamenii de știință. Chiar și atunci când este realizată prin mijloace perverse, cum ar fi „procreația in vitro”, procreația se bazează totuși pe un principiu natural creat de Dumnezeu: fertilizarea ovulului unei femei cu sperma unui bărbat. Dar odată creat, viitorul om este predat oamenilor de știință de tot felul. În Occident, oamenii au uitat că viața a continuat timp de 5.800 de ani fără a recurge la știința chimică umană. Omul a găsit în natură, în jurul său, tot ce avea nevoie pentru a trăi: aer, apă și alimente produse de pământ. De asemenea, a găsit mijloacele de a se îmbrăca cu piei de animale sau țeserea fibrelor animale sau vegetale. Natura i-a oferit posibilitatea de a trăi gratuit. Occidentul a rupt acest model și, prin dezvoltarea lăcomiei, oamenii sunt exploatați de alți oameni care obțin profituri enorme pe cheltuiala lor, în detrimentul calității existenței lor. Acestea sunt consecințele morții lente pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru oamenii răzvrățiți care Îl disprețuiesc și Îl ignoră de dragul libertății lor; conform concepției pe care o dau cuvântului „libertate”. Pentru Dumnezeu și aleșii Săi, acest tip de „libertate” este doar „*robia păcatului*”.

Acestei atitudini rebele și nerecunoscătoare, Dumnezeu răspunde în felul Său divin. Viața umană are nevoie de apă, iar apa va dispărea treptat pe măsură ce devine rară. Căci, odată cu sosirea anului 2023, moartea lentă își propune să distrugă complet tot ce trăiește pe pământ. Ultimii șapte ani vor fi, așadar, din ce în ce mai mortali. Ca preludiu la acești ultimi șapte ani, a existat un lanț de cauze mortale: epidemia de Covid-19, războiul din Ucraina și cutremurele din Turcia și Siria. Dar situația devine și mai gravă odată cu apariția a două tabere opuse, care pun Rusia, China, India și multe țări africane și sud-americane împotriva dominantului NATO. În poziția sa dominantă, omul occidental și-a impus valorile asupra celorlalte popoare ale pământului. Dar, pe măsură ce situația îi devine nefavorabilă, el descoperă, sau va descoperi, că ordinea sa internațională este de fapt una minoritară, deoarece doar puterile sale militare și financiare i-au asigurat dominația. Între 2020 și 2023, situația s-a transformat tragic și aceasta pregătește accelerarea morții lente care lovește societatea occidentală, vizată în primul rând de Dumnezeu.

Moartea lentă privește și națiunea care supraviețuiește doar menținându-și prosperitatea. Totuși, în ciuda aparențelor, în această privință, Franța este o națiune muribundă, în declin real și „în marș” spre ruina sa totală. Treptele scăării permit urcarea, dar și coborârea. Și în spatele unui strat aparent înșelător, Franța celei de-a Cincea^{Republici} instaurate de generalul de Gaulle în 1958 nu a făcut decât să coboare, lovită de o moarte lentă, progresivă. Destinul fatal al acestei țări a fost scris de generalul însuși, prin instaurarea Constituției sale foarte particulare, care prevedea articolul 49 paragraful 3 și articolul 16, care permit președintelui ales să acționeze ca un dictator absolut din punct de vedere legal, deoarece lucrul este scris în Constituția celei de-a Cincea^{Republici}. În 1958, partidele opuse acestei adoptări au denunțat vehement un regim dictatorial. Dar poporul suveran invitat să voteze și-a dat acordul, iar Franța a trecut sub a Cincea^{Republică}. Acest militar nu putea decât să conducă națiunea Franței, pe care, în mod firesc, o simțea ca fiind proprie datorită prezenței sale în Anglia, de unde a rezistat Germaniei învinse. Și

acest trecut glorios explică acceptarea celei de-a Cincea ^{Republici} de către poporul francez. Marele învingător nu putea fi decât susținut. Însă, la acea vreme, francezii nu considerau consecințele acestei Constituții potrivite doar unui om onest și scrupulos, așa cum a fost cu adevărat generalul de Gaulle. El a dovedit acest lucru neagățându-se de funcția sa, preferând să părăsească puterea atunci când a descoperit ostilitatea poporului francez. Dar moartea lentă a fost stabilită, pentru că a lăsat în urmă, ca moștenire, blestemul Constituției sale. În a Patra ^{Republică}, căutarea compromisului a evitat orice măsuri excesive. Principiul democratic a funcționat corect, poporul își alegea deputații, iar deputații îl alegeau pe președintele Consiliului; guvernul reunește miniștri aleși din diferite partide care trebuiau să colaboreze între ei. De asemenea, trebuie menționat că sfârșitul acestei a Patra ^{Republici} cu adevărat democratice a fost cauzat de Războiul din Algeria, care era în desfășurare din 1954. Guvernele au căzut unul după altul pentru că nu au reușit să obțină o majoritate care să le aprobe decizia cu privire la acest război. Astfel, din 1954 încoace, Franța a trebuit să plătească consecințele cuceririi Algeriei și ale transformării acesteia într-o colonie. Iar pedeapsa a venit sub forma slăbirii aspectului său democratic, în 1958. Generalul de Gaulle avea un răspuns de dat celor care denunțau regimul său drept o dictatură. Le-a spus: „Cum vă așteptați ca eu, la 67 de ani, să mă comport ca un dictator?” Argumentul a fost deviat de la dictatura Constituției sale în sine. Și în răspunsul său, el a anunțat deja că pericolul Constituției sale va rezida în vârsta persoanei care o va conduce.

După cum poate observa toată lumea, de-a lungul timpului, cei 8 președinți ai celei de-a Cincea ^{Republici} au fost aleși la vârste din ce în ce mai tinere, iar în același timp, adevăratele interese ale Franței au fost sacrificate pe altarul globalismului umanist și al relațiilor comerciale globale. Prin promovarea ideii Uniunii Europene, Generalul a pregătit declinul Franței, deoarece această abordare umanistă, motivată de neîncrederea sa și de dorința sa de independență față de poporul american, i-a deviat atenția și pe cea a succesorilor săi către acordurile europene puse în practică, în detrimentul intereselor franceze; de fapt, privirea spre Europa a înlocuit privirea spre Franța. Cei 8 președinți francezi, unul după altul, au sacrificat interesele particulare ale francezilor pentru a obține construcția actualei Europe Unite. Europa funcționează pe baza duplicării funcțiilor: deputați europeni și deputați naționali, comisia europeană și guvernele naționale. Dar, în timp, puterea decizională europeană a crescut în detrimentul puterii guvernelor naționale, care, fiindu-le subordonate, au devenit aproape inutile. Și îmi place să-mi amintesc că, încă de la început, ruina Franței a fost anunțată de comisarii europeni numiți de liderii naționali, pentru că le-au spus antreprenorilor francezi pe care i-au întâlnit și cărora le-au propus să-și mute sediile companiilor în alte țări sărace și mai puțin impozitate din Europa: „Nu este bine pentru Franța, dar este bine pentru Europa”. De fapt, ceea ce nu este bine nu a fost bine, nici pentru Franța ruinată, victimă a șomajului, nici pentru Europa, supusă dictatelor comisariatului european care reprezintă interesele marilor finanțatori europeni și ale marilor companii și afaceri europene și americane. Odată cu criza economică declanșată de respingerea gazului rusesc, întreaga Europă se prăbușește. Dar, după ce au beneficiat de relocări, noii intrați o duc mult mai bine decât țările bogate precum Franța. Pentru ea, este o dublă lovitură:

costul suplimentar al energiei și dispariția locurilor de muncă relocate în alte țări europene, în Orient și în China. Nu fără motiv, balanța comercială a Franței este deficitară din 1973, anul „Șocului Petrolier”; Această energie suferise deja o creștere bruscă a prețului de 40% din cauza „Războiului de Yom Kippur” (Ispășirea), gestionarea petrolului fiind anterior predată țărilor arabe care deveniseră independente. Și, într-o reacție în lanț, prețul tuturor formelor de viață a crescut în aceeași proporție. La sfârșitul anului 2022, un nou „șoc al gazelor”, de data aceasta, va afecta economiile europene slăbite și, în consecință, va reduce condițiile de viață ale popoarelor africane din lumea a treia care au rămas dependente de țările europene.

Trebuie să ne dăm seama de rolul dăunător al lungii perioade de pace pe care Dumnezeu a dat-o popoarelor creștine occidentale. Pacea este, fără îndoială, plăcută, dar pacea pe care Dumnezeu a oferit-o Occidentului are consecințe dezastruoase. În pace, oamenii au devenit sclavi ai societății de consum. Seducția ofertelor constant reînnoite a absorbit gândurile umane și le-a deviat de la evenimentele religioase, politice și economice; cele trei subiecte pe care este construită și condiționată viața umană. Pentru a poseda, ființele umane trebuie să muncească pentru a plăti pentru binele râvnit și, fără să fie conștiente de acest lucru, regimul „metrou, muncă, somn” le-a anesteziat în întregime sau aproape în întregime. Trădările perpetue și continue ale elitelor guvernante au fost ignorate și, din moment ce nu au fost denunțate cu suficientă forță, răul comis a fost încurajat și continuat. Și rețineți că cei care au încercat să facă acest lucru au fost demonizați și au devenit o sperietoare pentru oamenii înșelați. Situația actuală a fost construită pe mulți ani de greșeli și judecăți greșite ale elitelor politice. Dar Dumnezeu le dă oamenilor liderii pe care îi merită pe baza atitudinii lor față de El. Și, ca atare, destinul Franței a fost scris în profeția divină. Loviți de blestemul său, liderii Franței nu au beneficiat de înțelepciunea divină care le-ar fi permis să realizeze că importanța acordată relațiilor internaționale era în detrimentul propriei națiuni. Și în această atitudine regăsesc gândirea contemporanilor „*Babelului*”, care căutau deja în uniunea umană mijloacele de a scăpa de blestemele divine.

Astăzi, în 2023, Franța nu mai are încă nimic altceva decât fostul său prestigiu internațional. Pentru multe popoare ale lumii, ea a reprezentat un model de libertate invidiat, care a atras și încă atrage imigrația universală. Patria „drepturilor omului” inspiră vise, dar inspiră și gelozie și iritare. Și în special, cei pe care îi irită cel mai mult sunt cei care seamănă cel mai mult cu ea, fără a-i aproba sistemul social inimitabil: Statele Unite. Pentru că, în ciuda aparențelor prietenoase, Statele Unite văd Franța ca pe un competitor excesiv de social care concurează cu propriul model de societate. Și din 1945, au continuat să acționeze împotriva ei, să o slăbească și să o supună puterii lor hegemonice. Rămășă independentă de la generalul de Gaulle, prin aderarea la Alianța Europeană, Franța a căzut din nou în capcana acordurilor internaționale care au obligat-o să se supună directivelor imperialismului american. Și pentru a confirma această revenire la „casă”, în 2005, președintele Sarkozy a readus-o în alianța NATO. SUA au mai urcat un pas către hegemonia lor imperialistă prin oprirea vânzării de gaze și petrol rusesc către țările europene. Și-au slăbit inamicul rus și, în același

timp, și-au consolidat sprijinul european, zona de influență și aprovizionarea cu petrol și gaze către aceiași europeni. Însă pentru Europa, prețul energiei crește vertiginos, atingând noi culmi create de lăcomia comercială a SUA. Iar succesul lor este justificat de faptul că Alianța Europeană reunește în mod ipocrit concurenți care profită unii de pe urma altora; cei mai afectați fiind cei mai bogați, deoarece sunt impozitați mai mult pentru a finanța sistemul european și funcționarea sa costisitoare. În Europa sa Unită, Franța a găsit doar o concurență care a ruinat-o, fără să i se poată opune, fiind prinsă în capcana acordurilor care au angajat-o.

Spre deosebire de generalul de Gaulle, atât prin vârstă, cât și prin idei, președintele Emmanuel Macron este un produs pur al societății informatice și al sistemului financiar, un bancher, rece și cinic precum computerele și telefoanele noastre digitale, ascultând de clic, deget și ochi, iar toți cei care îl susțin sunt după chipul său. Acest bărbat relativ tânăr este înzestrat cu o mare capacitate intelectuală, asemenea unui computer care are un răspuns la orice, dar fără nicio inteligență reală. Aceasta explică predispoziția sa de a crea situații conflictuale, fiind mereu convins că are dreptate. Am observat de mult timp volubilitatea cu care se exprimă tinerii studenți de astăzi. S-au născut într-un context stresant, unde viteza este valoarea timpului, iar diploma, privilegiul absolut. Oamenii celei de-a Cincea Republici au dat naștere acestui nou tip de personalitate, convinși de superioritatea sa ca tehnician specializat. Prin urmare, nu ar trebui să fie surprinzător să descoperim că conceptul lor de dezbatere constă în a demonstra în monologuri lungi că au dreptate și, în realitate, caută doar să-și convingă interlocutorii; pentru că în mintea lor răspunsurile finale sunt deja fixe și gata pregătite. În primul său mandat, sub tema „marii debateri”, președintele Macron a demonstrat acest lucru organizând monologuri lungi în fața unor interlocutori favorabili, tăcuți și respectuoși pentru că au fost selectați. Și pentru a convinge mai bine întreaga populație, aceste discursuri au fost filmate și transmise în direct pe canale de știri specializate. Putem înțelege de ce acești tineri se comportă astfel. Constituția celei de-a Cincea Republici este în discuție. Aceasta îi obișnuiește pe lideri să exercite puterea politică fără posibilitatea de a fi contrașiși. Și din 1958, partidul prezidențial aflat la putere deține o majoritate absolută. Opoziția poate striga împotriva și contesta deciziile luate, dar guvernanților nu le pasă. Strigătele și plângerile actuale rămân mai ineficiente ca niciodată. Într-o altă epocă, acest tip de situație era numită dictatură. Dar perversiunea umană și diabolică a reușit să dea dictaturii o aparență oficial democratică. Și la fel ca în opera lui Jean-Baptiste Molière, „Domnul Jourdain scria proză fără să știe”, francezii trăiau într-o dictatură ignorând-o. Regimul celei de-a Cincea Republici se bazează pe o Constituție aprobată de poporul francez, care, prin urmare, nu are de ales decât să tacă și să se supună. Multă vreme, partidul prezidențial care a ieșit învingător și-a dublat numărul reprezentanților, pentru a asigura un sprijin neclintit guvernului în exercițiu. Măsura a fost ulterior modificată, iar această schimbare a deschis calea pentru situația politică actuală din 2022. Pentru prima dată în a Cincea Republică, după o înfrângere legislativă amară, președintele Macron are doar o majoritate relativă, și nu absolută, în Adunarea Deputaților. Prin urmare, comportamentul autocratic al președintelui este cel puțin jenant. Cu toate

acestea, în absența unei majorități absolute, guvernul prezidențial are celebrul articol 49 alineatul 3, prin care guvernul își asumă răspunderea, expunându-se totuși riscurilor moțiunilor de cenzură pe care oponenții săi le-ar putea depune împotriva sa. Dar, din nou, nimic nu se câștigă decât prin votul majorității absolute. De la realegerea sa în 2022, președintele Macron i-a încredințat funcția de prim-ministru doamnei Borne, o persoană loială care își aplică deciziile guvernamentale printr-o succesiune de 11 utilizări ale articolului 49 alineatul 3. Însă al 11-lea nu ^{este} acceptat nici de deputații opoziției, nici de oamenii muncii, deoarece subiectul ridicat îi privește în mod special: guvernul dorește să impună pensionarea la vârsta de 64 de ani. Impus în seara zilei de 16 martie 2023, intrând în noaptea de 17 martie, textul declanșează furia populară și numai Dumnezeu și aleșii săi au o idee despre consecințele extreme pe care acest dictat le poate aduce în scurtul timp care ne mai stă în față. Căci, în Apocalipsa 11, Dumnezeu anunță o reînnoire a „Terorii” revoluționare franceze. „*Fiara care se ridică din abis*” trebuie să revină sub tema „celui de-al doilea vai”, fiind legată de „*a șasea trâmbiță*” sau de al Treilea Război Mondial. Într-un moment în care alegerile președintelui Macron și ale colegilor săi europeni în favoarea Ucrainei expun întreaga Europă furiei poporului rus, tulburările interne sau revoluțiile nu ar putea decât favoriza o invazie rusă a acestei fals unite Europe.

Să aruncăm o privire mai atentă asupra normei societății noastre de consum. Viteza crește profiturile și este cerută de antreprenori pentru activitatea muncitorilor și angajaților lor. Însă această accelerare a condițiilor de viață are consecințe asupra sănătății oamenilor supuși acesteia. Pentru a-și satisface nevoile activităților lor, aceștia recurg la tot felul de expediente, de la cele mai slabe la cele mai puternice. Astfel încât accelerarea ritmului vieții provoacă și intensifică procesul morții lente. Omul de afaceri stresat ia un somnifer seara pentru a dormi și cești de cafea dimineața pentru a rămâne treaz. Obișnuința îl face dependent de aceste două tipuri de medicamente inverse, iar ciclul infernal îl apucă pentru a accelera procesul morții sale lente. Faptul că problemele de care suferă umanitatea devin iremediabile, deoarece ființele umane nu mai vor să fie raționate cu ele însele sau să raționeze cu ele însele, este cea mai bună dovadă a sosirii la timp a sfârșitului lumii. Căci astăzi, întregii omeniri i se poate adresa Isus acest mesaj care privește credința protestantă încă din 1843, conform Apocalipsei 3:1: „*Îngerului bisericii din Sardes scrie-i: «Iată ce zice cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Știu faptele tale, că ești viu și că ești mort .*»” Protestanții din ^{secolul al XVI-lea} au denunțat încălcarea legii divine de către catolici și, în 1844, și-au justificat practicarea duminicii romano-catolice. Avem aici o mărturie care justifică abandonarea lor de către Dumnezeu începând cu data de 1844. Și acest model va cuceri treptat mințile întregii tabere occidentale.

În jurul nostru, mase de oameni se mișcă și se mișcă într-o mare activitate de muncă sau de relaxare, iar Isus le spune: „*Știu că sunteți considerați vii și sunteți morți*”. Nu este aceasta însăși definiția morții lente? Lucrul este evident și dacă viața occidentală este vizată în mod special în ansamblu, este tocmai pentru că societatea occidentală a luat ca model de societate această societate americană, fundamental protestantă, dar blestemată de Dumnezeu încă din prima zi de primăvară a anului 1843. Modelul său este reprodus în societatea europeană și în

cele două continente unde protestantismul a făcut o alianță cu credința romano-catolică și își justifică odihna din prima zi, moștenită încă din 7 martie 321 de la împăratul Constantin ¹.

Această societate americană actuală constituie modelul de societate pe care îl va întruhipa „*fiara care se ridică de pe pământ*” din Apocalipsa 13:13 după ce moartea lentă va fi înlocuită de moartea rapidă cauzată de distrugerea nucleară din cel de-al Treilea Război Mondial. Oricine vede societatea americană a anului 2023 are în fața ochilor modelul experimental pe care îl va adopta ultimul regim universal din istoria Pământului. Între această împlinire și noi, există doar șase ani de prelungiri treptate ale morții și distrugerii; aceasta până când, în al șaptelea an, mânia dreaptă a Dumnezeuului Creator își va fi distrus dușmanii rebeli.

Dacă națiunea este fără remediu în fața morții lente, nu este cazul nici credinței, nici vieții umane. Iar recurgerea la remediul potrivit pentru ambele îi caracterizează pe aleșii lui Isus, răspândiți pe pământ într-un climat de mare furtună și mari tulburări de situații. Remediile există și Dumnezeu le-a indicat; prin urmare, este suficient ca aleșii săi să asculte de directivele sale divine și să se lase conduși de inspirația Duhului său Sfânt în ultimii pași ai vieții lor pe pământul păcatului.

Situația globală actuală are două fețe: fața accesibilă omului firesc și fața judecății divine pe care Dumnezeu o împărtășește cu aleșii săi. Omul firesc poate indica cauzele aparente ale tensiunilor internaționale și poate identifica cauze datorate revendicărilor teritoriale, dar pentru omul spiritual, aceste lucruri sunt doar formele sub care Dumnezeu creatorul indignat organizează confruntarea ucigașă pe care a profețit-o prin simbolul „*trâmbiței a șasea*” din Apocalipsa sa numită Apocalipsa. Și această „*trâmbiță a șasea*” constituie „a șasea” pedeapsă pe care Dumnezeu o aplică popoarelor creștine occidentale care au îndrăznit să „***schimbe legea sa***”, **să transforme cuvintele sale și să pună la îndoială ordinea „timpului”** pe care a stabilit-o de la începutul creației sale pământești pentru cele șapte zile ale săptămânii sale, distorsionând astfel planul programului mântuitor conceput pentru adevărații săi aleși; aleși păcătoși pocăiți care produc rodul adevăratei pocăințe.

Situația la care asistăm în ajunul primăverii anului 2023 este explozivă în Franța și în întreaga lume. În Franța, puțini oameni sunt conștienți de fragilitatea unui regim democratic. Așa cum sugerează și numele său, democrația este un regim în care poporul guvernează. Cu toate acestea, atunci când poporul este divizat, la fel este și democrația. Și când un partid minoritar încearcă să-și impună directivele, pacea națională se bazează exclusiv pe pragul răbdării dintre tabere opuse. Căci un regim democratic este posibil doar prin acceptarea acordurilor și compromisurilor stabilite între idei opuse. Un regim republican este la fel de vulnerabil la revoluțiile populare ca un regim monarhist. Totul este o chestiune de acceptare și de puterea opoziției. Francezii de astăzi sunt, așadar, victimele unei păci lungi și înșelătoare care i-a făcut să creadă în soliditatea instituțiilor lor și a regimului lor politic al celei de-a Cincea ^{Republici}. Dar realitatea se instalează în cele din urmă, iar iluziile trebuie să dispară.

Cuvântul democrație este extrem de înșelător, deoarece sub acest termen găsim democrații foarte diferite. Modelul de referință original a fost regimul

democratic al Atenei din antichitate. Întreaga populație participa la luarea deciziilor, iar în vremea noastră, această democrație directă se aplică doar în Elveția. Multiplele forme de democrație se explică prin multiplele forme de popor. Astfel, găsim democrații capitaliste, comuniste, hinduse și islamice, în funcție de orientările ideologice și religioase ale poporului. În afară de Elveția, toate aceste democrații au abandonat sau au respins modelul direct, cel mai echitabil, în favoarea modelului indirect, în care puterea poporului este încredințată deputaților care îl reprezintă. Aici apare problema, la nivelul acestei așa-zise reprezentări. Și acesta este cazul actual din Franța, unde sistemul pervers al alegerilor în două tururi permite unei minorități să conducă întreaga țară cu putere absolută prin șmecherii și alianțe partizane. Francezii ar fi trebuit să abandoneze a Cincea Republică, denunțată drept dictatură în 1958, și să se întoarcă la a Patra Republică după plecarea generalului de Gaulle în 1969, deoarece venirea sa la putere a fost justificată doar pentru a rezolva problema războiului din Algeria. Aceasta a fost singura perioadă în care dictatura celei de-a Cincea Republici a fost utilă Franței. De-a lungul timpului, dezinformarea și-a făcut treaba în mintea poporului francez, iar mulți disprețuiesc această a Patra Republică, unde președinții Consiliului s-au succedat unul altuia pentru că nu au putut guverna. Dar le reamintesc tuturor că, la acea vreme, liderii politici au fost de acord să vadă propunerea lor respinsă și nesuținută de deputații cu drept de vot... Dar ce se întâmplă cu vremea noastră?... Evident, lucrurile nu mai stau așa. Un lucru este sigur: Dumnezeu nici nu a vrut, nici nu a permis ca Franța să scape de blestemul celei de-a Cincea Republici a sa.

Un semn confirmă eliberarea îngerilor răi din Apo. 7, deoarece asistăm simultan la același tip de confruntare între două blocuri. La nivel francez, democrații nu mai tolerează guvernarea minorității prezidențiale, iar la nivel global, popoarele emergente din lumea a treia nu mai tolerează guvernarea taberei occidentale. Dumnezeu a creat problemele, iar ochii mult timp închiși ai oamenilor se deschid și se revoltă împotriva tuturor nedreptăților.

Realizarea unei revolte populare a poporului francez reamestecă cărțile și ne permite să regăsim programul cronologic descris în Dan. 11:40-45: mai întâi un atac musulman favorizat de dezordinea internă a Franței și a Europei, apoi invazia rusă a cărei furie a fost alimentată de pozițiile europene de sprijin armat oferite Ucrainei.

Echinocții și solstiții

Astăzi, luni, 20 martie 2023, ziua primăverii, îmi dau seama că echinocțiile și solstițiile poartă mesaje divine. Precizez deja că, conform standardului de timp stabilit de Dumnezeu în care ziua începe la apusul soarelui, scurtul moment de trecere a echinocțiului acestei primăveri are loc, nu pe 20 martie, ci pe 21 martie la ora 22:24, ora locală a Parisului.

Idealul proiectului conceput de Dumnezeu este unitatea perfectă pe care o traduc prin acest principiu: $1 + 1 = 1$. Isus s-a rugat pentru unitatea lui Dumnezeu și a aleșilor Săi, în Ioan 17:22-23: „*Slava pe care Mi-ai dat-o, le-am dat-o, ca să*

fie una, cum și noi suntem una: Eu în ei și Tu în Mine, pentru ca ei să fie desăvârșiți în una. Și să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit așa cum M-ai iubit pe Mine. ” Dar înainte de a obține acest rezultat glorios și fericit, a apărut păcatul, rod al libertății reale de alegere pe care Dumnezeu o lasă tuturor creaturilor Sale, iar primul creat de El s-a răzvrătit împotriva Lui. În decursul timpului, îngerului de lumină care a devenit Satan i s-au alăturat îngeri care au aprobat alegerile sale. Drept urmare, viața creată de Dumnezeu a fost împărțită în două tabere opuse extremelor una celeilalte. Și, creând pământul, Dumnezeu a găsit o modalitate de a dezvălui această situație prin intermediul echinocțiului de primăvară, pe care l-a făcut începutul anului său în standardul său de calculare a timpului conform Exodului. 12:2: „ *Această lună va fi pentru voi începutul lunilor; ea va fi pentru voi începutul lunilor anului.* ” Dumnezeu a făcut această declarație chiar în ziua primăverii, adică în primul echinocțiu care pregătește eliberarea evreilor din sclavia egiptenilor. Și acest eveniment pune în scenă istorică imaginea spirituală a eliberării aleșilor de păcatul de moarte. Egiptul devine în această experiență simbolul tipic al păcatului.

Există două echinocții în tot anul: echinocțiul de primăvară și echinocțiul de toamnă. Fiecare dintre ele are o semnificație aparte. Echinocțiul de primăvară precede sosirea verii, iar Dumnezeu îl plasează sub egida Dreptății Sale și a luminii Sale, pe care vara o va aduce la maximum. În schimb, echinocțiul de toamnă precede iarna, în care lumina este redusă la maximum, iar imaginea întunericului este adusă la maximum, ceea ce îi conferă reputația de anotimp mort.

Pe baza acestor semnificații, multe lecții pot fi legate de aceste patru cicluri sezoniere terestre.

Privilegiată de Dumnezeu, primăvara reprezintă începutul confruntării dintre tabăra binelui și tabăra răului. Fiecare creatură creată fiind liberă, o dilemă trebuie rezolvată, deoarece situația este definită de următorul principiu: $1 + 1 = 2$. Acum, când două tabere se opun, ar fi nevoie de o a treia tabără pentru a decide între ele ca arbitru, dar din păcate această a treia tabără nu există. Așadar, dilema se impune și persistă. Această situație insolubilă îl determină pe Duh să facă din numărul 2 simbolul imperfecțiunii și din numărul 3 cel al perfecțiunii. Acest cod este folosit în construirea ultimei Revelații date de Dumnezeu apostolilor lui Isus Hristos și mai ales lui Ioan, ultimul supraviețuitor dintre cei doisprezece, la sfârșitul primului secol al erei noastre; Apocalipsa, conform traducerii cuvântului grecesc „Apocalipsis” sau, în franceză, Apocalips.

Primăvara profetește victoria divină asupra dușmanilor săi, iar această victorie viitoare este reprezentată de lumina intensă a verii care o urmează. De aceea, Dumnezeu plasează slujirea lui Isus Hristos, al cărui scop final este să distrugă întunericul și să facă tabăra luminii să triumfe, în anotimpul primăvară. Această lecție se reflectă în experiența trăită a poporului evreu. Cufundați în cel mai întunecat întuneric, ei sunt supuși sclaviei și suferinței. Mai multe plăgi provocate Egiptului au scopul de a-l forța pe Faraon să elibereze poporul lui Dumnezeu. Dar el rezistă primelor nouă plăgi cu prețul unor suferințe teribile pentru propriul său popor egiptean. Când situația pare insolubilă, Dumnezeu folosește o armă decisivă: moartea tuturor întâilor născuți ai Egiptului, atât animale, cât și oameni. Această opoziție ne dezvăluie bătălia invizibilă dintre

Dumnezeu și diavol, căruia i-a fost predat pământul. Și în cel mai bine păstrat secret, Dumnezeu își pregătea victoria împotriva diavolului oferind viața „**întâiului născut**” al său, care avea să întruchipeze toată perfecțiunea sa divină în trup uman. Acesta a fost sensul primului Paște stabilit între a 10-a^{și} a 14-a^{zi} a primei luni a anului divin. Mielul era ales în^{ziua a 10-a} dintre mieii disponibili, iar această acțiune a profețit începutul slujirii lui Isus Hristos, iar^{ziua a 14-a}, când urma să fie sacrificat, a profețit data de miercuri, 3 aprilie 1930, când Isus a fost răstignit de soldații romani.

Paștele a profețit planul de mântuire al lui Dumnezeu pentru a-i salva pe aleșii Săi eliberându-i de păcat și de plata acestuia, moartea. Păcatul a constat în neascultarea de Dumnezeu și contestarea conceptului Său de dreptate. Prin urmare, este evident că Dumnezeu a avut și încă nu are niciun motiv să mântuiască ființele umane care rămân în atitudinea lor rebelă față de El și de legile Sale. Acest lucru este și mai evident atunci când luăm în considerare prețul pe care El Însuși a fost de bunăvoie de acord să-l plătească în Isus Hristos pentru a răscumpăra viețile aleșilor Săi. Astfel, sub simbolismul sărbătorii Paștelui, Dumnezeu și-a profețit planul de mântuire sub forma întoarcerii celor răscumpărați la standardele luminii Sale și ale dreptății Sale perfecte. Unde este păcatul în acest rit de Paște? În trei lucruri: în sclavia egipteană, în moartea mielului de Paște și în moartea „**întâiului născut**” egiptean. Dar simbolul onorat al acestui rit pascal rămâne „**mielul**”: imaginea celui ales ideal după Dumnezeu: docil, pașnic, tandru și încrezător. Prin urmare, pentru a obține aleși care se conformează acestui ideal, Dumnezeu S-a întrupat în Isus Hristos pentru a plăti pentru păcatul lor și a-i face părtași la „**dreptatea Sa veșnică**”, care nu este o simplă teorie mistică, ci o transformare a comportamentului și a stării de spirit a oamenilor pe care îi mântuiește. Dumnezeu confirmă acest program atribuindu-l lucrării lui Mesia, în Daniel 9:24: „*Șaptezeci de săptămâni sunt hotărâte asupra poporului Tău și asupra cetății Tale sfinte, ca să sfârșească fărădelegile și să pună capăt păcatelor*”. (de către cei aleși), *pentru a ispăși nelegiuirea și a aduce dreptatea veșnică* (de către mesia), *pentru a pecetlui viziunea și pe profet și pentru a unge Sfânta Sfintelor*. » În acest verset, Dumnezeu face aluzie la cele două mari sărbători anuale evreiești: cea a « **Zilei Ispășirii** » echinocțiului de toamnă, « **pentru a ispăși nelegiuirea** »; apoi vine cea a « **Paștelui** » echinocțiului de primăvară, « **și a aduce dreptatea veșnică** ». Observați în această ordine cronologică, conformitatea cu forma dată zilei de 24 de ore: « *o seară, o dimineată* », « *o noapte, o zi* », « *cel „întuneric, lumină”* », care profetesc, sub diferite forme, același sens, și anume victoria finală a lui Dumnezeu, aceea a „*luminii sau binelui*” său împotriva „*răului, păcatului*” și a păcătoșilor cerești și pământești.

Să ne îndreptăm acum atenția asupra echinocțiului de toamnă. Asociat cu ritul „**Zilei Ispășirii**”, echinocțiul de toamnă descrie situația spirituală pusă în mișcare odată cu apariția primului păcat, cel al diavolului, și a celui de-al doilea păcat comis de Eva și Adam. Dar de data aceasta, accentul nu este pus pe dreptatea divină, ci pe opusul său absolut, păcatul în sine. Și așa cum echinocțiul de primăvară a pregătit calea pentru lumina deplină, aici, echinocțiul de toamnă vizează păcatul care duce la iarna spirituală, adică moartea, care este plata ei. Dar,

în moartea sa ispășitoare săvârșită la Paștele de primăvară, Isus împlinește cele două sărbători: cea a jertfei dreptății și cea a ispășirii păcatului. Și favorizând Paștele de primăvară, Dumnezeu confirmă victoria sa viitoare și natura temporară a existenței păcatului, care trebuie să „**înceteze**”; ceea ce este confirmat de Apocalipsa 6:2, unde este scris, referitor la Isus Hristos: „*M-am uitat, și iată un cal alb. Cel ce ședea pe el avea un arc; și i s-a dat o cunună și a ieșit biruitor și să biruiască.*”

Primăvara se situează în luna martie. Și aici, acest termen Marte capătă un sens păgân roman de zeitate a „Războiului”. Ceva ce corespunde imaginii echinocțiului și opoziției taberei binelui împotriva taberei răului, dar, în realitate, lupta răului care se manifestă agresiv împotriva taberei binelui.

15 martie a fost marcată istoric de asasinarea dictatorului roman Iulius Caesar. Acest eveniment politic a dus la instaurarea regimului imperial de către nepotul său, Octavian. Primăvara care a urmat acestui asasinat a fost astfel marcată de o situație instabilă și de opoziție politică până când dreapta imperială a lui Octavian a prevalat asupra tuturor taberelor adverse.

Dar cum rămâne cu primăvara noastră din 2023? De data aceasta, întreaga lume se află împărțită în două tabere principale. Și după un an de confruntare, armata rusă și armata ucraineană se opun și se luptă una cu cealaltă fără ca una să o domine în mod clar pe cealaltă. Această situație este cea reprezentată de echinocțiul de primăvară, dar și de echinocțiul de toamnă. Și aceste două momente ale anului 2023 vor fi probabil marcate de evenimente grave. Echinocțiul de toamnă va fi trecut în Sabat, pe 23 septembrie. Și această dată ar putea fi cea a unei confruntări directe între Rusia și armatele NATO. Căci această confruntare directă va fi începutul celei de-a doua faze pe care Daniel 11:40-45 o descrie, dezvăluind cronologic îndeplinirea ei.

În Franța, echinocțiul de primăvară actual este marcat și de o situație cvasi-insurecțională, care duce la o prăbușire a relațiilor dintre popor și întreaga tabără prezidențială. Două concepții democratice se opun: cea a poporului și cea a regulilor create de autoritățile politice supuse unei președinții autocratice. Aplicare din 1958, regulile celei de-a Cincea Republici au căpătat un caracter inevitabil pentru unii, care uită că regulile stabilite nu au soliditate decât pe baza sprijinului și a aprobării majoritare a poporului. Este vorba și cu regulile democratice ca și cu pacea dată de Dumnezeu; ambele au doar un caracter provizoriu, dependent de bunăvoința lui Dumnezeu. Iar evenimentele actuale le dezvăluie slujitorilor Săi că pentru Dumnezeu a venit momentul să pună capăt alianțelor și uniunilor umane de toate tipurile. Ceea ce lansează echinocțiul nostru de primăvară este aplicarea a ceea ce Dumnezeu a declarat pentru vechiul legământ în Zachariah. 11:14: „**Atunci mi-am rupt al doilea toiag, Uniunea, ca să rupă frăția dintre Iuda și Israel.**” Ruperea „**uniunii**” poporului francez este necesară pentru a slăbi puterea militară a acestei țări, care trebuie să favorizeze atacurile succesive ale „**regelui musulman al miazărilor**” și ale „**regelui rus al miazărilor**”. Dar o altă „**uniune**” la scară europeană se va rupe și ea, deoarece Europa Occidentală originală a primit cu brațele deschise țări estice mult timp înrobite de Rusia sovietică. Iar resentimentul lor îi face susținători mai zeloși ai Ucrainei invadate de Rusia actuală decât vechile țări din Europa Occidentală.

Pe plan intern, Franța a fost mult timp divizată între partide de dreapta și de stânga. În urma stabilirii musulmanilor pe teritoriul francez după sfârșitul Războiului din Algeria, a apărut o altă diviziune odată cu Frontul Național. Cu toate acestea, aceste diviziuni au reușit să coexiste datorită dominației mentalității unidirecționale impuse de guvernarea europeană. De asemenea, putem observa în reprezentarea actuală a deputaților dispariția aproape totală a celor două partide politice, Dreapta Republicană și tabăra Socialistă, care au gestionat succesiv politica Franței și au purtat responsabilitatea pentru ruina economică actuală. De asemenea, Franța se află într-o situație politică extrem de conflictuală, deoarece actuala majoritate prezidențială este construită artificial și nu se bucură de sprijinul popular dorit. Majoritară prin alianțe, această majoritate are împotriva sa două tabere opuse, una de stânga, cealaltă fiind Adunarea Națională de dreapta. O atmosferă plină de ură se opune tuturor acestor grupuri, ceea ce face ca țara să fie neguvernabilă sau guvernabilă doar prin detestatul articol 49 alineatul 3, care singur alimentează furia muncitorilor și a tinerilor.

Situația echinocliului s-a aplicat tuturor popoarelor occidentale, în care aspectul politic s-a bazat pe o separare binară a angajamentelor deputaților care reprezintă aceste popoare. Acceptarea regulilor democratice a făcut posibilă și pașnică această confruntare politică permanentă. În același timp, oamenii au fost absorbiți de ideea de a consuma, de a cumpăra produse moderne, posibile datorită progresului științific. O libertate cvasi-libertariană a fost acordată oamenilor în schimbul dezinteresului lor față de alegerile economice și politice făcute. Așa au fost impuse regulile capitalismului în tot tabăra occidentală. Dar, astăzi descoperim dezavantajul acestei eliberări excesive a moralei, deoarece această libertate a generat ființe umane capricioase și exigente, care nu pot tolera contradicția, precum „copiii răsfățați” în care s-au transformat. Asemenea generației din Mai '68, ei preiau și aplică sloganul „este interzis să interzici”. Deoarece farmecul anestezic al păcii și al consumerismului nu mai funcționează, criza dezvăluie realitatea dură a situației dezastruoase actuale. Însă descoperirea dezastrului abia începe, la începutul acestui an divin marcat de echinocliul de primăvară, deoarece creșterea costului vieții din cauza întreruperii aprovizionării cu gaze rusești va intensifica și mai mult drama Europei Occidentale.

Am explicat deja că actuala criză nu este naturală, ci mai degrabă că Dumnezeu Creatorul a construit-o pentru a provoca „*mânia națiunilor*”. Și tocmai prin această expresie Duhul desemnează al Treilea Război Mondial în Apocalipsa 11:18: „*Neamurile s-au mâniat și a venit mânia Ta și a venit vremea să judeci morții, să răsplătești robilor Tăi, prorocii, sfinților și celor ce se tem de Numele Tău, micilor și marilor, și să nimicești pe cei ce nimicesc pământul*”. Vestea acestei zile de primăvară ne oferă explicația pentru această „*iritare*” a națiunilor occidentale. Într-adevăr, la Moscova, președintele rus l-a primit pe președintele chinez cu onoare și prietenie. Iar această întâlnire oficială, a doua zi după ce tribunalul de la Haga a emis un ordin de arestare pentru Vladimir Putin pentru crime de război, este o disprețuire la adresa acestor presupuse organisme judiciare europene internaționale. De fapt, această întâlnire nu dezvăluie decât că dominația occidentală a fost internațională doar în nume și pretenție, deoarece, în mod clar, miliarde de bărbați și femei nu au recunoscut-o și nici nu au legitimat-o,

deoarece, dimpotrivă, această altă tabără se adună pentru a se opune dictatului occidental. Cea mai recentă „iritare” a acestor națiuni occidentale este, așadar, cauzată de punerea sub semnul întrebării a supremației lor universale de către restul multor alte popoare. Acum suntem suficient de avansați și iluminați pentru a înțelege cum a pregătit Dumnezeu „iritarea națiunilor” care le va determina să se ucidă între ele.

În 2019, a fost suficientă crearea virusului Covid-19 pentru ca epidemia mortală pe care a provocat-o să provoace panică în rândul liderilor tineri și bătrâni ai națiunilor occidentale. În Franța, tânărul președinte Macron era atât de panicat încât, lăsând inițiativa în seama profesiei medicale, populația a fost nevoită să se autoizoleze și să oprească orice activitate profesională pentru o perioadă de doi ani. Franța a ieșit din această încercare și mai slăbită și mai îndatorată. Și tocmai această Franță ruinită s-a confruntat cu problema apărută în Ucraina. Ascultându-și spontan natura arogantă și instinctivă, președintele francezilor a simțit că este de datoria sa să fie de partea celor slabi împotriva celor puternici, să-i sprijine pe cei atacați împotriva agresorului. Celebrul „Zorro” nu ar fi acționat altfel, dar aici nu suntem în ficțiune, ci în realitate, iar alegerea făcută a transformat o Franță ruinită în dușmanul de moarte al puternicei Rusii. Astfel, la ruina creată de virusul mortal se adaugă ruina datorată abandonului gazului rusesc și a sancțiunilor impuse acestei țări. Dar, în ciuda faptului că este ruinită, într-o spirală care o trage în jos, Franța se găsește obligată să sprijine financiar războiul din Ucraina. Atâtea motive pentru a aduce această Franță ruinită și poporul ei, care suferă consecințele, la un punct de fierbere.

Un sondaj recent realizat în rândul francezilor arată că aceștia suferă de dispreț. Pe bună dreptate, francezii își dau seama că sunt manipulați de politicieni cărora nu le pasă ce cred și ce vor ei. Această mărturie este foarte importantă, deoarece Dumnezeu le-a impus ceea ce ei personal L-au făcut să sufere de-a lungul secolelor de istorie, dar în special din 1789, data Revoluției lor Naționale. În vremuri de criză, victimele îi caută pe cei responsabili pentru provocarea ei. Într-adevăr, ar trebui să-i tragem la răspundere pe politicienii care au prezidat succesiv Franța și să-i întrebăm cum, prin alegerile lor politice și economice succesive, această națiune și-a pierdut locul al patrulea în lume printre țările bogate pe care le ocupa în timpul generalului de Gaulle. Toți au trădat-o constant, preferând să asculte și să se supună poruncilor capitalismului anglo-american impuse de guvernul european instituit pentru a subjuga popoarele Europei Unite. Și în situația noastră actuală, criza cauzată de legea care prevede pensionarea la 64 de ani este de această origine. Este cerută de guvernanta financiară europeană și, ca bun european, președintele Macron nu poate decât să o susțină. Dar oamenii au întors spatele și nu vor asta... și începe o confruntare între rege și poporul său. Cine va câștiga?

În concluzie, știm că, din mai 1968, Franța a fost hrănită cu laptele rebelunii. La rândul ei, această generație mereu rebelă a ajuns la putere și ar trebui să ne surprindă faptul că, după generații succesive rebele, vine o generație și mai rebelă? Bineînțeles că nu! Această evoluție a fost inevitabilă, la fel ca și situația Israelului până la distrugerea sa națională în anul 70 d.Hr., de către

romani, conform lui Daniel 9:26; dar și în -586, când regele Nebucadnețar l-a distrus timp de 70 de ani, așa cum a profetizat profetul Ieremia.

Am denunțat adesea caracterul cinic și arogant al tânărului președinte Macron, dar am uitat să-l învinovățesc și pentru comportamentul său disprețuitor pe care poporul francez i-l reproșează astăzi. În acest sens, a lucrat cu un maestru al genului, François Hollande, al cărui consilier financiar a fost înainte de a deveni ministrul său al Economiei. Cu toate acestea, partenera domnului Hollande a dezvăluit că acesta arăta un mare dispreț față de săraci, pe care îi numea, după cum spunea el, „cei fără dinți”. Adunând aceste fapte, înțelegem că a Cincea Republică a creat o castă privilegiată de oameni bogați care se succed unul după altul în puterea prezidențială a Franței. Astfel încât această Cincea Republică a restabilit privilegiile pe care prima Republică a vrut să le desființeze. Prin urmare, nu ar trebui să ne surprindă dacă gândirea revoluționară renaște astăzi în mintea oamenilor disprețuiți. Singura întrebare care se mai pune și astăzi este: cât de departe va permite Dumnezeu să meargă această nouă Revoluție?

Știind că toată viața depinde de Dumnezeu, putem înțelege că cauzele care aprind mânia umană nu au nicio valoare în sine. Ele apar deoarece Dumnezeu eliberează demoni pentru a trezi și exploata toți subiecții urii care se opun ființelor umane. Astfel, decizia de a fi nevoit să muncești până la 64 de ani este puțin probabil să declanșeze mânia umană, decât dacă Dumnezeu o vrea. Din cauza lipsei de anuități, mie personal mi s-a permis să trec la pensie la vârsta de 65 de ani, iar când am împlinit 60 de ani, pensia pentru limită de vârstă acordată imigranților străini de aceeași vârstă mi-a fost refuzată în conformitate cu regulile vremii. De asemenea, în opinia mea, vârsta de pensionare pune o problemă, deoarece aceeași regulă este menită să fie aplicată tuturor sau cel puțin celui mai mare număr. Cu toate acestea, Dumnezeu însuși nu face ca oamenii să moară la aceeași vârstă, iar condițiile de muncă sunt extrem de diferite, inclusiv la nivelul experienței pentru fiecare individ. Pentru unii oameni și anumite profesii, munca este stimulantă și plăcută, iar cei care o practică nu se grăbesc să renunțe la ea pentru pensionare. Însă alte profesii epuizează efectiv corpurile oamenilor, iar pentru acești oameni, perioada de pensionare este mult scurtată. Acesta este motivul pentru care managementul contabil tehnocratic al actualului guvern francez este incapabil să rezolve în mod echitabil această problemă extrem de individuală.

Un alt criteriu explică de ce poporul francez nu mai acordă legitimitate actualului guvern. Între 1958 și 2022, trebuie remarcată o diferență uriașă. Este vorba despre rata de abținere a alegătorilor, care, de-a lungul anilor, a ajuns între 40 și 60% în 2022. Drept urmare, victoria președintelui Macron este susținută de fapt de abia 25% din întreaga populație franceză, sau chiar mai puțin. Iar această cifră mică face ca comportamentul său manipulator, arogant și disprețuitor să fie și mai insuportabil pentru cei 75% care nu l-au ales, precum și pentru adjuncții săi care nu au obținut majoritatea absolută.

Conflictul a apărut odată cu primul păcat comis de primul înger creat opus lui Dumnezeu, iar acest păcat a fost pentru el cauza unei suferințe pe care a vrut să o dezvăluie în procesul ciclului celor patru anotimpuri pământești conform următorului principiu:

Primăvara: Începutul zilei. Este momentul luminos al fericirii când Dumnezeu își creează prima versiune.

Vara: lumină naturală. Acesta este momentul în care Dumnezeu creează o mulțime de îngeri ascultători.

Toamna: Începutul nopții. Acesta este momentul în care prima persoană care ni se opune se răzvrățește împotriva lui Dumnezeu și comite primul păcat din istoria vieții. Prin urmare, pedeapsa necesită crearea morții, care în cele din urmă va fi aplicată tuturor păcătoșilor. Căci, conform Romani 6:23: „ **plata păcatului este moartea** ”.

Iarna: Miezul nopții. Acesta este momentul când păcătoșii se adună în număr mare și formează o tabără adversă taberei lui Dumnezeu.

Acest principiu este reînnoit pentru creația pământească

Primăvara: Crearea lui Adam, drept și inocent.

Vara: Crearea Evei, frumoasă și inocentă.

Toamna: Adam și Eva păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu, își pierd inocența și sunt loviți de moarte, împreună cu toată creația vegetală și animală.

Iarnă: Cain își ucide fratele Abel din gelozie. Omorurile și crimele se înmulțesc. Moartea domnește asupra întregii specii umane și asupra aproape tuturor plantelor.

Pe 22 martie 2023, președintele Macron a vorbit într-un interviu televizat difuzat la ora 13:00. Fidel formei sale, neclintit în hotărârea sa (în mintea sa), a confirmat necesitatea legii sale privind pensionarea, veche de 64 de ani, pe care a declarat-o indispensabilă. Dorind să întoarcă pagina, s-a angajat să anunțe noi inițiative privind munca și condițiile de muncă. Încăpățânarea sa a iritat și mai mult muncitorii în grevă și sindicatele acestora. Franța se confruntă cu o situație insolubilă, deoarece două legitimități sunt în conflict. Mâna lui Dumnezeu a modelat problema, așa cum trebuie menționat, dar fie că este vorba despre Israel și Palestina din 1948 și statutul Ierusalimului și al „locurilor sale sfinte”, fie în Franța despre reprezentarea actuală a deputaților, despre Ucraina și Rusia, fie la nivel global, despre opoziția a două blocuri opuse, principiul echinocțiului domină cu caracterul său conflictual insolubil. Prima primăvară din ultimii șapte ani este puternic marcată de Dumnezeul Creator, iar mesajul său este în mod clar anunțul a șapte ani de conflict continuu până la revenirea sa glorioasă în Isus Hristos. Aceste diverse situații ridică problema evolutivă a „găinii și oului”; care l-a creat pe celălalt? Poporul francez și-a stabilit democrația și legile care o guvernează. Dar în ce măsură ar trebui considerată această lege superioară poporului care a stabilit-o? După cum indică numărul său 5, actuala Republică a contestat-o pe a 4-a ^{în} 1958. Prin urmare, legea poate fi schimbată atunci când poporul o cere. De fapt, ea are doar legitimitatea pe care i-o conferă poporul. În 1793, regele Ludovic al XVI-lea și-a pierdut capul pentru că s-a opus voinței poporului francez revoluționar...

Luni, 26 martie, președintele Macron urma să-l primească pe regele Carol al III-lea al Angliei la Versailles cu mari onoruri. Vizita urma să aibă loc pe fondul furiei populare, grevelor și tulburărilor generalizate. Profund umilit, președintele francez a fost nevoit să amâne vizita până la momente mai favorabile. Umilit în ochii concetățenilor săi europeni și iritat, la rândul său, va izbucni într-o

furie dezlănțuită; războiul civil nu este, așadar, departe. În același timp, este programat să călătorească în China, unde spectacolul vieții franceze îi va amplifica umilința.

Democrație și tehnocrație

Democrația nu poate satisface pe toată lumea, deoarece principiul său se bazează pe nevoia de a găsi idei care să fie consensuale și să fie împărtășite și acceptate de o mulțime de oameni cu idei și caractere foarte diferite. Democrația poate funcționa doar prin acceptarea de către fiecare a renunțării voluntare la anumite revendicări insuficient împărtășite. Principiul antic, cel al monarhiei, impune ca dominatorul să își impună ideile asupra restului societății. Și este util să trecem în revistă cauza care l-a determinat pe poporul francez să-și răstoarne monarhia din 1793. Poporul francez a îndurat secole de regimuri monarhice despotice și crude fără revoltă. Abia odată cu tipărirea Sfintei Bibliei, rezistența și opoziția războinică au intrat într-o luptă internă împotriva monarhiei romano-catolice. De fapt, expunând minciunile propovăduite de această religie romană, Biblia a stârnit adepți demni de alegerea divină și foarte rapid moștenitori ai așa-numitei credințe „reformată”, pentru care angajamentul religios era ca un angajament politic. Atacați, se gândeau doar să-și apere viața, ucigând cu sabia, lancea sau muscheta pentru a evita să fie uciși și ei. Adevărata credință este rară și individuală, astfel încât un copil rareori moștenește intensitatea credinței părinților săi. Ludovic al XIV-lea a organizat corpul special de „dragoni” pentru a vâna și a forța noii convertiți să renunțe la credința lor protestantă în tot regatul Franței. În sud-estul Masivului Central, în regiunea Cevennes, vânătoarea hughenotilor a fost teribilă și teribil de eficientă. Credința a devenit clandestină și, în mod vital, ascunsă. De aceea, în Apocalipsa 12:6 și 14, Duhul evocă acest timp de încercare de 1260 de ani prin simbolul „deșertului ” : „ *Și femeia a fugit în pustie , unde are un loc pregătit de Dumnezeu, ca să o hrănească acolo o mie două sute șaiszeci de zile .../... Și femeii i s-au dat două aripi ale unui vultur mare, ca să zboare în pustie , în locul ei, unde este hrănită o vreme, vremuri și jumătate de vreme , departe de fața șarpelui.* ”

După Ludovic al XIV-lea, succesorul său, Ludovic al XV-lea, un hedonist nerușinat, a murit după o viață de desfrâu continuu, lăsând în urmă o Franță complet ruinată. Și astfel, prin această ruină și mare sărăcie marcată de foamete, mânia poporului francez a fost stârnită de Dumnezeu. Acest cuvânt „foamete” înseamnă literalmente privarea de hrană carnală, dar și, spiritual, cea a hranei spirituale. Persecuțiile catolice i-au lipsit pe francezi de hrana spirituală a Bibliei și, datorită sprijinului și aprobării acordate de popor credinței catolice, Dumnezeu le-a impus privarea și creșterea prețului pâinii. Revoluția Franceză și-a avut originile în această penurie de pâine și aceasta pentru că nu mai găseau pâine, așa cum femeile de rând, gospodinele și mamele, au manifestat zgomotos. Și în scurt timp, Parisul s-a ridicat și s-a răzvrătit împotriva puterii monarhice și a guvernului acesteia. În Lev. 26:23-26, Dumnezeu leagă aceste două lucruri de aceeași

pedeapsă: „ *sabia răzbunătoare și foametea* ”, adică „ *toiagul pâinii rupt* ”: „ *Dacă aceste pedepse nu vă vor corecta și dacă vă veți împotrivi Mie, și Eu vă voi împotrivi și vă voi lovi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre. Voi aduce împotriva voastră sabia, care va răzbuna legământul Meu ; când vă veți aduna în cetățile voastre, voi trimite ciuma printre voi și veți fi dați în mâinile vrăjmașului. Când vă voi rupe toiagul pâinii , zece femei vă vor coace pâinea într-un cuptor și vă vor aduce înapoi pâinea cu greutatea; veți mânca, dar nu vă veți sătura .*” Astfel, în înțelepciune divină, pedeapsa impusă de Dumnezeu se aplică pâinii trupești și pâinii spirituale, făcute la fel de rare una ca cealaltă. Atunci, alimentată de gânduri amare și crude, Revoluția își va juca rolul de sabie divină răzbunătoare prin ghilotinarea mulțimilor de capete în cele două tabere aliate ale dușmanilor lui Dumnezeu: monarhia catolică și papismul romano-catolic. Teoriile științifice evoluționiste ar ucide revelațiile divine din mințile oamenilor, iar gândurile ateiste ale liber-cugetătorilor i-ar face pe oameni să uite definitiv nevoia unei credințe adevărate. Bazată pe modelele grecești și romane, Franța republicană s-a construit pe un regim democratic. De-a lungul timpului, de la o provocare la alta, a experimentat 5 forme de republici. Unele dintre aceste schimbări au fost obținute cu prețul vărsării de sânge. Și aceste diverse încercări au oferit dovada că regimul democratic nu oferă soluția ideală pe care ființele umane o caută în zadar.

Ființele umane ajung întotdeauna să sufere consecințele libertății pe care și-o acordă. Problema ridicată este atât de complexă încât, într-un regim democratic, omul își petrece timpul stabilind legi pentru a încerca să răspundă situațiilor care apar. Apariția unor noi criterii impune revizuirea, corectarea sau chiar abrogarea acestora pentru a le înlocui.

În viața după Dumnezeu, au fost prescrise reguli precise, iar această situație are avantajul de a limita nevoia de actualizări. Cu cât libertatea individuală este mai restricționată și respectată, cu atât există mai puține oportunități pentru căi libere deschise spre rebeliune. Trebuie spus însă că un rebel va găsi întotdeauna o justificare bună pentru a se răzvrăti împotriva oricărei ordini stabilite, divine sau nu. În regimul lui Dumnezeu, fericirea se bazează pe mulțumire, satisfacția resimțită prin comuniunea cu Dumnezeu atunci când aceasta devine din nou posibilă. Și în afară de ascultarea legitimă cuvenită Lui, marele Dumnezeu creator lasă o mare libertate de acțiune creaturilor Sale supuse și recunoscătoare. Așa cum o soție satisfăcută de soțul ei nu caută un iubit, copilul lui Dumnezeu, împlinit de bunătatea și credincioșia lui Dumnezeu, nu caută alte surse de plăceri infinit reînnoibile. Și în această perioadă a primăverii anului 2023, simt această legătură cu acest mare Dumnezeu creator care a făcut primăvara prima zi a anului pentru toți cei care îi aparțin, după ce s-au împăcat cu El prin recunoașterea răscumpărării lor de către „*mielul*” Iisus Hristos. Fără această mulțumire spirituală, spiritul uman este un abis insașiabil. Este și rămâne constant pradă dorinței carnale multiple care privește consumul de femei, bărbați și, pentru cei mai perversi, copii și toate bunurile pământești inventate, produse și vândute pe piața universală. Dar pentru a-ți permite aceste lucruri, ai nevoie de bani, tot mai mulți bani. Și aici vin criza economică și ruina pentru a-l priva pe copilul răsfățat, capricios, lacom de lucrurile pe care nu le mai poate obține. Rezultatul

este o furie care îi caută pe cei responsabili, identificați foarte repede. Este adevărat că situațiile sunt create de liderii politici ai națiunilor, dar dacă aceștia au acționat prost și sunt vinovați din punct de vedere legal, acest lucru nu înlătură responsabilitatea celor care îi lasă să acționeze fără să intervină, deoarece în regimul democratic, poporul își delegă puterea deputaților, miniștrilor și președinților care îi reprezintă. Și nepăsării și dezinteresului lor politic îi datorează poporul de rând soarta și destinul. De aceea, amintesc din nou aici, marele Dumnezeu creator controlează toată viața în toate domeniile și aspectele ei, religioase, politice, economice, ideologice, științifice... etc. El stabilește conducătorii tuturor națiunilor în funcție de ceea ce merită poporul. I se cuvin vremuri de prosperitate și de necaz de la Adam și Eva până în zilele noastre. În fiecare zi, în viața noastră, descoperim vestea pe care Dumnezeu a știut-o dintotdeauna, chiar înainte de creația sa pământească. Dar dușmanii săi nu le văd limitele și pentru ei viitorul este întotdeauna văzut ca un timp al realizării marelui proiect, al fericirii universale căutate și sperate constant. Și ce caută ei în permanență? Regimul ideal, omul ideal, liderul ideal; dar nu-i găsesc. Și în ceea ce privește aceste lucruri, există multă concurență; ne comparăm, ne confruntăm unii cu alții și, în final, ne confruntăm în lupte războinice monstruos de mortale. Așa va fi supusă umanitatea noastră contemporană, succesiv, unei mari ruine și unei foamete carnale și spirituale, înainte de a fi distrusă în mare măsură de „*sabia răzbunătoare*” a lui Dumnezeu, realizată prin „*a șasea trâmbiță*” a sa din Apocalipsa 9:13.

De-a lungul timpului, de la Republică la Republică, în Franța, educația laică acordată copiilor a produs oameni din ce în ce mai educați, acest lucru fiind favorizat în mod special de lunga pace dată de Dumnezeu între 1945 și prezent. Dar vă reamintesc, educația nu creează neapărat inteligența, deoarece adevărata inteligență este un dar de la Dumnezeu pe care îl rezervă doar celor pe care îi consideră demni de ea, și anume, celor care aleg să vrea să-I fie pe plac și să învețe să-L cunoască, să-L slujească mai bine. Să uităm, așadar, pentru o clipă această raritate pământească dispersată în masa populațiilor pământești și să privim roadele aduse de această educație laică. Acest tip de creatură poate fi recondiționat după bunul plac. În fiecare epocă, odată cu fluxul schimbărilor morale, standardul aprobat este ultimul adoptat legal. Ceea ce era bine și rău este inversat, iar omul educat și calificat găsește în aceste schimbări de judecată dovada elevării sale mentale. În fața acestei situații putem înțelege enorma nevoie de a fi limitat de revelația divină, care descrie și prescrie ce este binele și răul după Dumnezeu. Prin înlăturarea acestei frâne, a acestei bariere, derapajul și moartea sunt inevitabile. Și pentru că le-au înlăturat, oamenii rebeli inventează noi cauze și modalități de a muri într-un mod permanent și continuu: accidente rutiere ucide, fumatul ucide, alcoolul ucide, drogurile ucide, medicamentele ucide prin tratarea unor boli specifice, dar și religiile ucide chiar și în monoteism și, bineînțeles, create în acest scop, războaiele ucide vieți create de Dumnezeu.

Marile școli franceze au educat și pregătit elitele care guvernează Franța. Dacă admiterea în aceste școli ar fi selectată de Dumnezeu, aceste elite ar fi demne de această funcție. Dar nu este cazul, deoarece ceea ce justifică admiterea la Școala Națională de Administrație sunt banii, averea și asocierea cu noua

nobilime republicană. Fii de bogați, adevărați nesimțiți, își obțin diploma de stat pentru a satisface cerințele părinților, apoi își fac cariere și ajung în funcții importante de conducere. Și natura lor rea nu s-a schimbat și gestionează treburile statului cu același dezinteres pe care l-au arătat în studiile lor. Unde este atunci diploma care recompensează și autentifică adevărata corectitudine? Ce se poate întâmpla cu o țară condusă de astfel de figuri obscure? Imposibilitatea de a îndeplini acest criteriu explică excesele, trădările și renunțările care au lipsit Franța de cel mai prețios atu al său: adevărata sa independență. Pentru că această problemă mă conduce la abordarea celui de-al doilea subiect al acestui studiu: tehnocrația.

Termenul „tehnocrație” este compus din două cuvinte de origine greacă: „techniké” pentru tehnică și „cratos” pentru stat sau guvernare tehnică. În Franța, ENA (Școala Națională de Administrație) este școala responsabilă de pregătirea tehnicienilor pentru stat. Știm că școala predă lucruri teoretice, deoarece studentul care este instruit absoarbe lecțiile care i se dau ca pe o mapă. Și o mare parte din ceea ce este învățat îi va permite într-adevăr să gestioneze eficient situații complexe. Dar, pentru că există întotdeauna un „dar” între teorie și realitatea de pe teren, fostul student descoperă existența nenumăratelor probleme despre care nu i s-a spus în timpul studiilor. Viața este dificil de rezumat într-o manieră teoretică, deoarece multe criterii o condiționează. Aplicarea regulilor învățate este ușoară la scara unui oraș, mai dificilă la scara unei țări și chiar mai dificilă în cadrul Uniunii Europene. Confruntat cu dificultăți, absolventul ENA se agață de cunoștințele și expertiza sa și își impune punctul de vedere de tehnician calificat, bazându-se cu încredere pe autoritatea conferită de funcția sa. În această atitudine, politicianul nu mai reflectă; el aplică ceea ce a fost învățat. Așa a observat Franța o schimbare majoră în politica și gestionarea Statului imediat ce organizația Europa Unită i-a preluat guvernarea. Departele de teren, comisarii europeni și-au impus directivele. Întreaga organizație a fost construită prin activitatea primilor tehnocrați stabiliți la Bruxelles, în Belgia. Departele de popor, o armată de teoreticieni specializați a studiat și a implementat mijloacele de guvernare a națiunilor angajate în alianța europeană. Și ceea ce s-a întâmplat cu țara noastră, Franța, îmi amintește de experiența Israelului, care a avut privilegiul de a fi guvernat de Dumnezeu în prezența sa. Dar Israelul a respins această prezență divină și a preferat să devină sclavul capriciilor regilor săi, cu toate blestemele pe care le reprezentau pentru această națiune, mai adesea blestemată decât binecuvântată. Franța a făcut la fel; a renunțat la libertatea și independența sa pentru a se plasa sub jugul exploatatorilor de tot felul, al investitorilor financiari ai marilor bănci globale și europene. Și partea sa de blestem se întoarce asupra ei sub forma paraliziei complete, a înrobirii complete, a imposibilității de a-și conduce propriul destin.

Tinerii noștri tehnocrați nu sunt toți niște nesimțiți, căci există printre ei unii care sunt înzestrați, cu abilități de conducere impresionante, reușind să-i seducă și să-i convingă pe cei apropiați. Președintele Macron este unul dintre aceștia, iar actualul tânăr președinte al Ucrainei este un alt exemplu. Acești oameni își subjugă susținătorii care îi idolatrizează. Dar autoritatea pe care o

demonstrează este rodul unei mândrii excesive, însoțită de un spirit rebel caracteristic timpului nostru. Iar această primăvară a anului 2023 marchează adevăratul început al „vremii sfârșitului” profețit în Daniel 11:40, un timp sfârșitului care se întinde pe parcursul a șapte ani finali, adică ultima săptămână a anilor profetici. Valul de violență cvasi-insurecțională la care asistăm în Franța republicană confirmă portretul robot pe care apostolul Pavel l-a profețit în scrisoarea sa către tânărul său tovarăș de slujbă pe nume Timotei, conform 2 Timotei. 3:1 până la 7: „*Să știți și voi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, mândri, blasfemiatori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără sfinți, neiubitori, neiertători, calomniatori, neînfrânați, cruzi, disprețuitori de bine, vânzători, încăpățânați, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de evlavie, dar tăgăduind puterea ei. Depărtați-vă de la aceștia. Printre ei sunt unii care intră în case și captivează femei slabe și ținute la minte, încărcate de păcate, mânite de felurite patimi, care învață întotdeauna și niciodată nu sunt în stare să ajungă la cunoașterea adevărului . După cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și aceștia s-au împotrivit adevărului, fiind stricați la minte, desfrânați în ce privește credința . Dar nu vor face niciun progres mai mare; căci nebunia lor va fi văzută tuturor, ca și a acestor doi oameni .*” În această descriere îi găsim pe acești tineri numiți „blocurile negre” care au dat foc la coșuri de gunoi în Paris și alte orașe mari ale Franței în evenimentele noastre actuale. Dar aceste grupuri sunt doar precursorii comportamentelor rebele care vor mai apărea. Acestea sunt doar primele dureri care lovesc populațiile occidentale și, într-un rol istoric preponderent, în Franța, unde credința a fost afectată mortal. Dumnezeu se răzbună pe națiunea care a îndrăznit să-l sfideze și să-l disprețuiască prima. Și acest adevăr istoric a dus la construirea științei medicale moderne, bazată pe intervenționismul uman: de la vaccinul descoperit de Pasteur până la vaccinul Covid-19 din laboratorul american. Însă, știința medicală poate fi considerată legitimă atâta timp cât tratează boli ale căror cauze sunt vizibile și verificabile. Acolo unde încetează să mai fie așa este atunci când pretinde că vindecă bolile minții umane, ignorând în același timp existența vieților invizibile ale îngerilor răi și ale celor buni. Dacă medicul nu ia în considerare toate criteriile, este sigur că diagnosticul său nu poate fi decât fals. Și acest subiect mă conduce să reamintesc că ființele umane sunt de o singură specie și că, în afară de anumite particularități ale aspectului, suntem cu toții proiectați pe același tip standard moștenit de la Adam și Eva. Bolile minții rareori sau deloc se manifestă prin simptome vizibile ochilor îngrijitorului, chiar și după ce creierul a fost scanat. Prezența unei tumori maligne poate fi descoperită, dar în acest caz, îngrijirea necesară nu mai este cea a psihiatrului, ci cea a medicului sau a chirurgului specializat. Adevăratele probleme ale minții umane se datorează, ca și pe vremea lui Isus, acțiunilor demonilor invizibili. Ca Dumnezeu Creatorul, El putea vindeca tot felul de boli, dar era cu adevărat singurul capabil să vindece bolile minții. Să-l ascultăm dând această mărturie despre „*doi demoni furioși*” care au venit la El în „*țara Gadarenilor*”, conform Matei 8:28-29: „*Pe măsură ce era Isus de cealaltă parte a vieții, în țara Gadarenilor, doi demoni, ieșind din morminte, L-au întâmpinat. Erau atât de furioși încât nimeni nu*

îndrăzne să treacă pe acolo.” Și iată, ei au strigat: „Ce avem noi a face cu tine, Fiule al lui Dumnezeu? Ai venit aici să ne chinuiești înainte de vreme?” Iată deja, acești demoni confirmă învățătura din Apocalipsa 7:2-3: „*Și am văzut un alt înger suindu-se de la răsărit, având pecetea Dumnezeului celui viu. Și a strigat cu glas tare către cei patru îngeri cărora li s-a dat să vatăme pământul și marea, și a zis: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pecetlui pe frunțile slujitorilor Dumnezeului nostru.”* „Reflecția celor doi demoni mărturisește că, înainte de moartea victorioasă a lui Isus, ei știau deja că le era rezervată o pedeapsă mortală în « *chinurile morții a doua* ». Dar nu cunoșteau planul mântuitor al lui Dumnezeu, care urma să se bazeze pe întruparea sa pământească în Isus Hristos. Își așteptau momentul, dar nu erau conștienți de mijloacele prin care Dumnezeu i-ar putea condamna la moarte în toată dreptatea. Și acest schimb este o hrană pentru credința aleșilor, deoarece atestă, în mod divin, existența unor spirite demonice pe care știința umană refuză să le ia în considerare. Medicamentele impuse bolnavilor mintal le frânează reacțiile fizice, dar nu alungă demonii care domină și conduc mintea pacientului posedat. În absența intervenției divine, singura vindecare posibilă se obține dacă demonii înșiși aleg să părăsească mintea umană locuită și posedată, dar nicio medicină umană nu îi poate forța să facă acest lucru. Cu toate acestea, cazurile de posedare citate în Biblie sunt dezvăluite doar prin comportamente extrem de anormale. Ele au avantajul de a ne face să uităm că întreaga umanitate este posedată dacă Isus nu o locuiește. Și care sunt aceste comportamente rebele observate în prezentul nostru?” evenimente, dacă nu chiar roadele unei umanități posedate de diavol și demonii săi? Nu ne naștem nevinovați, ci vinovați, moștenitori ai păcatului și posedați de Satan și demonii săi. Numai o convertire autentică recunoscută de Isus Hristos ne poate elibera de această moștenire mortală și numai la nivel individual, cu condiția conformării la standardul stabilit de Dumnezeu.

Alegând să adopte un regim democratic, Franța a reînnoit experiențele istorice ale grecilor și romanilor, care au urmat. Cea mai veche experiență democratică este cea a orașului grecesc Atena. Acolo s-a născut prima formă cunoscută de regim democratic, iar grecii dinaintea noastră au încercat diverse forme ale acestei guvernări a orașului, iar după ei și romanii, fără a fi vreodată mulțumiți de alegerile experimentate. Într-atât încât, în Atena, de la un regim la altul, un om pe nume „Trasibul” (– 445 – 389) s-a comportat ca un dictator, spre sfârșitul independenței Republicii Atena, transformată atunci de Roma într-o colonie romană. Dacă citez numele acestui „Trasibul”, este pentru că, într-o scrisoare adresată lui Henric, regele Franței, profetul Michel Nostradamus i-a citat numele pentru a profeti dominația unui ultim dictator prin care democrația franceză trebuie să-și încheie ciclul guvernamental istoric. Totul despre acest „Trasibul” profetizat pare să descrie stilul președintelui Emmanuel Macron, mereu ferm în cizme, atașat de ordine și autoritar. Confruntat cu opoziția poporului francez, care nu mai suportă aroganța sa și legitimitatea guvernării sale autoritare extrem de discutabile, tânărul președinte, mereu prea sigur pe sine și pe drepturile sale, va intra de la o zi la alta în pielea acestui „Trasibul” profetizat. Această împlinire va confirma astfel anunțul unui profet foarte controversat, dar a cărei capacitate de a profeti fapte a fost deja recunoscută, încă din vremea sa.

Grecul Trasibul a fost respins de atenieni și s-a exilat la Teba. Cu soldații, s-a întors și a cucerit Atena. Acțiunile sale sunt caracterizate de dorința de a impune o guvernare democratică popoarelor din jur. Și cred că găsesc aici punctul comun dintre acest grec Trasibul și vremea noastră, în care, un mare susținător al Europei Unite, președintele Macron își face datoria să sprijine, prin înarmare, Ucraina democratică, a cărei independență este amenințată de Rusia. Un semn sumbru, grecul Trasibul ajunge ucis de cetățenii din Aspendos... Pentru a conduce cea mai nereligioasă țară de pe pământ, Dumnezeu a ales un om al cărui prenume Emanuel înseamnă: Dumnezeu cu noi. Cine poate spune că lui Dumnezeu nu-i place umorul... sumbru. Dar putem vedea acolo și imaginea unui popor rebel și necredincios care îl respinge și vrea să-l omoare pe „Dumnezeu cu noi”. Președintele Macron împărtășește cu grecul Trasibul respingerea sa de către poporul său. După primul său mandat, care i-a dezvăluit personalitatea, majoritatea francezilor nu l-au mai vrut. Dar împrejurările aranjate de Dumnezeu l-au făcut reales pentru un al doilea mandat. Întrucât sentimentele poporului francez față de el nu s-au schimbat, președintele prost ales rămâne urât de majoritatea poporului. Orice om inteligent, conștient de situație, ar fi foarte atent să nu irite și mai mult acest popor ostil. El, dimpotrivă, se comportă cu autoritatea arogantă a unui președinte ales și ales de întregul său popor. „*Litera ucide, dar spiritul dă viață*”, spune Biblia. Emmanuel Macron este într-adevăr președinte după literă, dar nu după spirit, după cum o dovedește ura simțită față de el de poporul muncitor francez, căruia, în absența unei majorități legislative absolute, îi impune deciziile prin utilizarea sistematică a articolului 49, alineatul 3.

Credință, inteligență și înțelepciune

Aceștia sunt cei trei stâlpi ai mântuirii propuși de Dumnezeu.

Credință: Adevărata credință este încrederea pusă în Dumnezeu, adică luarea în considerare a tuturor revelațiilor sale biblice. Și ca atare, acest verset citat în Evrei 11:6 își capătă întregul sens: „*Acum, fără credință este cu neputință să-I fim plăcuți ; căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El există și că este răsplătitorul celor ce-L caută .*” Pe de altă parte, tradus corect, acest verset Romani 6:23 condamnă atitudinea de îndoială: „*Dar cine se îndoiește de ceea ce mănâncă este condamnat, pentru că nu lucrează din convingere. Orice nu este rodul convingerii este păcat.*” Acum, în greaca originală, cuvântul tradus prin convingere este cuvântul credință. De fapt, în acest verset, traducătorul L. Segond are dreptate să folosească cuvântul convingere, care este opusul cuvântului îndoială. Căci îmi amintesc că Pavel se adresează unei atitudini foarte personale față de carnea jertfită idolilor și aici doar acest subiect. Prin urmare, el nu pune la îndoială standardele stabilite de Dumnezeu, ci doar cele două moduri de a reacționa față de aceste carne jertfite idolilor. Raționamentul său este următorul: Cel care are o credință puternică știe că există un singur Dumnezeu adevărat; ceea ce implică ideea că păgânii jertfesc carnea în zadar, în deșert. Ca atare, se autorizează să o mănânce. Invers, cel care vede, mâncându-le, o ofensă la adresa lui Dumnezeu, judecă că nu ar trebui să o mănânce. Iar Pavel îl

judecă slab în credință, pentru că rămâne prizonier al prejudecăților bazate pe litera Scripturii și nu pe spiritul uman și Duhul divin care o însuflețesc. Astfel, pentru Dumnezeu și Pavel, ambele comportamente sunt justificate în măsura în care fiecare dintre cele două tipuri de credincioși acționează în conformitate cu ceea ce crede că este bine. De aceea, cuvântul convingere este perfect potrivit. Dar nu poate înlocui cuvântul credință peste tot și numai contextul subiectului studiat îl justifică sau nu. Cea mai bună modalitate de a evita atitudinea de îndoială este să ne bazăm judecata pe afirmațiile scrise ale Bibliei, ale cărei lecții sunt toate lecții menite să construiască adevărata credință. Prin împlinirea voinței revelate a lui Dumnezeu, nu mai există niciun risc de a interpreta greșit voința Sa. Și în Romani... 14:6, Pavel spune din nou: „ *Unul socotește o zi după alta, iar altul le socotește pe toate la fel. Fiecare să fie pe deplin încredințat în mintea lui.* ” Și aici, Pavel vorbește despre un subiect care privește libera opinie pe care Dumnezeu o lasă fiecăreia dintre creaturile Sale, după ce au respectat normele legilor Sale: „ *Primiți bine pe cel slab în credință și nu vă certați de opinii.* ” Căci adevărata credință nu depinde de o opinie, ci de ascultarea de o voință divină revelată. Așadar, lăsând deoparte respectul convenit sfântului Sabat sfințit de Dumnezeu ca o odihnă sfântă, Pavel evocă posibilitatea ca fiecare să-și organizeze viața spirituală în primele șase zile ale săptămânii, care erau marcate doar prin numere, conform ordinii lor cronologice, pentru evreii din vremea sa. Culturile greco-romane erau reprezentate în Israel, cu toate perversiunile lor păgâne prin care fiecare zi era dedicată unei mari divinități astrale. Evreii trebuiau, așadar, să se protejeze de această influență malefică. Și credința creștină este cea care a fost cel mai ușor cucerită de această perversiune păgână, după ce a fost deschisă păgânilor.

Credința este, de asemenea, opusul vederii. Aceasta pentru că Dumnezeul care organizează credința este El însuși invizibil. Dumnezeu se face vizibil umanității doar prin Sfintele Scripturi care constituie Sfânta Biblie. Și aici, din nou, credința va începe cu o convingere individuală foarte personală a fiecărei creaturi. Fiecare dintre noi este invitat să răspundă la această întrebare: „Este ceea ce spune Biblia adevărat sau fals?” Dar nu se termină aici, pentru că putem spune și: „Este ceea ce spune Coranul adevărat sau fals?” și chiar: „Este ceea ce spune profesorul de istorie adevărat sau fals?” Depinde de fiecare persoană să dea propriul răspuns personal în funcție de convingerile sale și de viața sau moartea credinței sale. Și este sigur că aceste trei întrebări au adepții lor pe pământ și pentru a-și întări convingerea, toți vor trebui să-și hrănească credința, aprofundându-și cunoștințele despre subiectul care îi interesează.

Cât despre mine, am ales Biblia și, aprofundând lectura și studiul scrierilor ei, mi-am hrănit credința. Și acum sunt sigur că celelalte două subiecte de interogare sunt zadarnice și fără fundament solid. Relatările istorice predate sunt totuși foarte utile pentru a rezuma succesiunea evenimentelor reținute. Nivelul de cunoștințe istorice necesar pentru a interpreta profețiile din Daniel și Apocalipsa nu este foarte ridicat. Dumnezeu a vrut astfel să-și aducă lumina la îndemâna celor mai mici de pe pământul nostru. Adevărata credință îi conduce pe aleși să înțeleagă că trăiesc în societăți umane condamnate de Dumnezeu să dispară, pentru că au ales să-L ignore și să-L disprețuiască. Iar motivul acestei alegeri este

asemănarea lor în caracter cu primul său opus creat, care a devenit Satan, diavolul; primul protestatar al istoriei multiuniversale a vieții; conducătorul și ghidul taberei rebele. Pe pământul păcatului, această tabără rebelă este reprezentată în multe feluri, dar Dumnezeu acordă prioritate primei din istoria erei noastre: poporul evreu însuși, pe care Iisus Hristos îl numește „*sinagoga lui Satan*” fără mister în Apocalipsa 2:9 și 3:9, deoarece evenimentele istorice care au avut loc la Ierusalim în anii 30 și 70 i-au justificat. Termenul „*sinagogă*” înseamnă adunare în ebraică și este folosit doar pentru evrei. Această primă tabără rebelă a păstrat totuși un semn de legitimitate spirituală, deoarece, asemenea diavolului, îi putem aplica acest verset citat în Ezechiel 28:5: „*Ai fost desăvârșit în căile tale din ziua în care ai fost creat până când s-a găsit nelegiuirea în tine*”.

Al doilea lider rebel al erei noastre nu are această legitimitate, deoarece Dumnezeu nu l-a găsit niciodată „drept în căile Sale”, iar dominația sa religioasă creștină este rodul unei răpiri, al unei răpiri, al unei mistificări rușinoase și înșelătoare. Credința apostolică a fost victima unei intoxicații religioase puternice și omniprezente din cauza falselor convertiri creștine favorizate de pacea oferită de împăratul Constantin I^{cel} Mare în 313. Această credință fidelă a fost înecată într-o masă de falși creștini răspândiți în tot Imperiul Roman. Și din cauza acestei apostazii larg răspândite, Dumnezeu a decis să predea acest fals creștinism unui lider roman pământesc din anul 538, data adevăratei întemeieri a religiei romano-catolice papale actuale. Dumnezeu a vrut astfel să dea adevăraților săi aleși împrăștiați printre popoarele fals convertite o dovadă a blestemului acestei organizații religioase creștine romane. Aleșii îl recunosc în orice moment doar pe Iisus Hristos ca fiind Capul incontestabil al Bisericii Sale. Și pentru acești aleși, pretențiile papale nu au nicio legitimitate. În Daniel 8, trei versete sunt suficiente pentru ca Dumnezeu să rezume răpirea religioasă a papismului roman: Versetul 10: „S-a înălțat până la oștirea cerurilor și a aruncat pe pământ o parte din oștire și stele și le-a călcat în picioare.” Roma s-a convertit la credința creștină și și-a persecutat sfinții. Versetul 11: „*S-a înălțat până la căpetenia oștirii și i-a luat jertfa neîncetată și a răsturnat locul, temelia sanctuarului său.*” Papa uzurpă titlul de cap al Bisericii lui Hristos, îi ia acțiunea preoțească și răstoarnă baza doctrinei adevărului apostolic, imaginea simbolică a templului sau sanctuarului său. Versetul 12: „*Oștirea a fost abandonată odată cu jertfa neîncetată din cauza păcatului; cornul a aruncat adevărul la pământ și a prosperat în acțiunile sale.*” » Acest verset prezintă sinteza celor două versete anterioare, amintind astfel consecințele, dar adaugă într-un mod foarte important cauza blestemului adus: „din cauza păcatului” adică din cauza abandonării practicii sfântului Sabat începând cu 7 martie 321. Și Dumnezeu specifică în continuare, spre folosul aleșilor săi, că îl va lăsa să acționeze până la sfârșitul lumii: „*și reușește în acțiunile sale*”.

Adevărata credință se bazează pe respectul față de voința lui Dumnezeu așa cum este exprimată în întreaga Biblie până la sfârșitul lumii. Prin urmare, este dificil să o rezumăm sau să o descriem. De aceea devine necesar să identificăm ceea ce Dumnezeu numește credință falsă, astfel încât aleșii să nu repete păcatele comise împotriva Lui. El pictează astfel un fel de portret compozit cu care trebuie să putem identifica credința falsă în toate aspectele ei. Căci, în funcție de

sensibilitatea spirituală a fiecărei persoane, unele indicii sunt clar vizibile, dar altele sunt mult mai puțin. Și pe aceste indicii mai subtile construiește Diavolul credința falsă care ia „o formă de evlavie, dar îi tăgăduiește puterea”, conform 2 Timotei 3:5: „... având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtați-vă de ei.” Și pe ce se bazează adevărata evlavie? Pe ascultare, această calitate opusă în termeni absoluți caracterului rebel și rău care îi caracterizează pe oamenii de care aleșii trebuie să se distanțeze.

Inteligență

Este cerută și cerută de Dumnezeu pentru aleșii pe care îi mântuiește, așa cum ne învață Daniel 12:3: „**Și cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului**, și cei ce îndreaptă pe mulți la dreptate vor străluci ca stelele în veci de veci”; și Daniel 12:10: „Mulți vor fi curățiți, albiți și curățiți; cei răi vor face răul și niciunul dintre cei răi nu va înțelege, **dar cei ce au pricepere vor înțelege**”. În lumina acestor două versete, „intelența” este cea care îi va caracteriza pe aleșii timpului sfârșitului și în beneficiul ultimilor „reparatori ai spărturilor” stabilite din 1843; aceste spărturi fiind făcute în legea divină de către Roma, Dumnezeu specifică: „**și cei ce îndreaptă pe mulți la dreptate vor străluci ca stelele în veci de veci**”. Isaia profetește despre acești reparatori ai spărturii în Isaia. 58:12-13: „Poporul tău va zidi din nou ruinele vechi și tu vei ridica temeliiile vechi. Te vei numi „Cel ce dărmă din nou ruinele, Cel ce zidește din nou căi, Cel ce locuiește pământul”. Dacă îți vei retrage piciorul din Sabat, ca să nu-ți faci voia în ziua Mea cea sfântă, ci vei face din Sabat desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L și să-L onorezi, nefăcându-ți căile, urmând poștele tale și vorbind în deșert, atunci te vei desfăta în Domnul și te voi face să călărești pe înălțimile pământului și te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov, căci gura Domnului a vorbit.” Prima împlinire a acestei profeții se referea la poporul evreu care se întorcea din captivitatea din Babilon, dar o a doua împlinire s-a aplicat revenirii Sabatului în credința adventistă din toamna anului 1844. În ambele legământuri, sfinții sunt puși în captivitate; în vechiul legământ, timp de 70 de ani în Babilon, orașul caldeean, iar în noul, timp de 1.260 de ani în dominația papală romană a prostituatei. „Babilonul cel Mare.” Pentru ființele umane, conform zicalei, „un copac poate ascunde întreaga pădure”. La nivel spiritual, „copacul” vechiului legământ le-a ascuns într-adevăr evreilor planul de mântuire revelat de „pădurea” noului legământ. Și numai Dumnezeu cunoștea dubla împlinire a inspirațiilor sale profetice slujitorilor săi, profeților săi.

Această lectură a lui Daniel 12 mă face să-mi amintesc cum Dumnezeu îi conferă rolul de sinteză a revelațiilor întregii cărți a lui Daniel, dar și a celei a Apocalipsei care va fi inspirată de Ioan șapte secole mai târziu. Căci Dumnezeu spune în versetul 1: „În vremea aceea se va scula Mihail, marele prinț care stăpânește copiii poporului tău; și va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile până în vremea aceea. În vremea aceea, poporul tău, cel găsit scris în carte, va fi mântuit.”

Marele plan al lui Dumnezeu atribuie mântuirea lui Mihail, îngerul numit YaHWéH, cel care îi vorbește lui Daniel și este important să înțelegem de ce, în Apocalipsa 12:7, este încă Mihail, francezizat ca Michel, cel care conduce lupta împotriva diavolului și a demonilor săi: „Și a fost război în cer. Mihail și îngerii

lui s-au luptat împotriva dragonului. Și dragonul și îngerii lui s-au luptat ”. În acest fel, Dumnezeu îi minte pe cei care cred că se pot lipsi de Sabat și de rânduilele sanitare învățate evreilor, pretinzând că este Isus Hristos, al cărui nume este rar menționat în întreaga Apocalipsă, deoarece Dumnezeu preferă rolurile sale simbolice, inclusiv cel de „miel” pascal. Planul general al mântuirii a fost revelat evreilor pentru evreii după trup și moștenirea națională până la Isus Hristos și de la moartea sa ispășitoare, pentru evreii spirituali adoptați de Dumnezeu în ceea ce privește păgânii convertiți.

Apocalipsa, numită în mod sumbru Apocalipsa, se adresează de două ori adevăraților aleși care se găsesc în cele două legăminte originale. Mesajele și imaginile prezentate în această Apocalipsă divină sunt preluate din cele scrise în vechiul legământ. Prin urmare, ele sunt perfect potrivite pentru a fi recunoscute de evreii acestui vechi Legământ divin. Numindu-l pe Mihail în Apocalipsa 12:7, Dumnezeu le semnalează aleșilor săi că numele Isus este un nume provizoriu care îl desemnează pentru rolul său de victimă ispășitoare; provizoriu, dar nu mai puțin important. Căci, sub acest nume al lui Isus, El își mântuiește aleșii sau nu își mântuiește. Ne dăm seama atunci de importanța înțelegerii depline a întregului plan de mântuire conceput de Dumnezeu, de a-l urma și de a ne adapta la el în toate fazele sale succesive, realizate între potop și sfârșitul lumii. Spiritualii sau carnali, aleșii sunt doar evreii care constituie poporul lui Dumnezeu. Și Daniel primește acest mesaj: „ *În vremea aceea, aceia din poporul tău care vor fi găsiți scriși în carte vor fi mântuiți* ”. Acel moment desemnează contextul revenirii glorioase a lui Isus Hristos, în care evreilor cu adevărat aleși li se va oferi oportunitatea de a recunoaște mântuirea bazată pe moartea ispășitoare a lui Isus Hristos. Atât evreii rasiali, cât și cei spirituali vor fi vizați și îngrijorați de amenințarea care îi va expune în cele din urmă pe păzitorii Sabatului la moarte. Până în acel moment anume, evreii pioși vor rămâne victime ale atașamentului lor față de tradiția părinților lor, așa cum au făcut-o în ultimele două milenii. Dar la revenirea lui Hristos, nu toți acești evrei se vor converti, deoarece este și cu evreii ca și cu creștinii, printre ei există și cei adevărați și cei falși. De aceea, Dumnezeu se va ține de propria judecată a fiecăreia dintre creaturile Sale, având deja numele lor scris în cartea vieții Sale.

Citim din nou în Daniel 12:2: „ *Și mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula, unii spre viața veșnică, iar alții spre rușine și dispreț veșnic.* ” În acest verset, fără a dezvolta detaliile pe care Apocalipsa 20 le va dezvălui, Duhul profetește principiul celor două învieri care vor fi separate de „ **o mie de ani** ”, conform Apocalipsei 20:3-4-5-6-7. Acest detaliu trebuie remarcat: Dumnezeu nu opune „ *viața veșnică* ” morții „ *veșnice* ”, ci „ *viața veșnică* ” „ *oprostiei veșnice* ”. Aceasta deoarece moartea este o trecere de la viața creată la neant; aceasta este ceea ce Biblia ne învață întotdeauna despre ea. „ *Oprostiile* ” sunt, după judecata „ *morții a doua* ”, singurul lucru care va rămâne din cei răi sub forma unor amintiri veșnice rele pentru cei aleși care vor supraviețui în veșnicie.

Falsa credință romano-catolică a condus mulțimi de oameni la ideea că ființele „cu defecte mintale” au fost primite și mântuite automat de Dumnezeu. Importanța pe care o acordă inteligenței dovedește contrariul și demască și mai mult tabăra minciunilor diabolice care se străduiește să înșele și să provoace

moartea a cât mai multor victime. Când Isus a declarat: „*Fericiți cei săraci în ~~duh~~, căci a lor este Împărăția cerurilor!*”, nu a specificat că vorbea despre „*Duhul*” Dumnezeului celui viu, iar toți cei care nu au înțeles au acceptat transcrierea „duh”, care poate desemna și duhul omului. Prin urmare, numai înțelegerea, cea adevărată, este cea care direcționează interpretarea acestui cuvânt „Duh”. Și ce putea aștepta omenirea de la învățătura dată de intrigantul Vigilius, primul papă plasat sub acest titlu în scaunul Romei, mai întâi la Palatul Lateran, apoi în Cetatea Vaticanului, în afara Romei. Acum, acest loc din Vatican era marcat de prezența unui templu dedicat lui Esculap, zeul roman sub forma unui „șarpe”, așa că Dumnezeu ne-a dat un semn care justifică aceste versete din Apocalipsa 12:14-15: „*Și femeii i s-au dat două aripi ale unui vultur mare, ca să zboare în pustie, la locul ei, unde este hrănită o vreme, vremuri și jumătate de vreme, departe de fața șarpelui.*” *Și șarpele a aruncat din gura lui apă ca un potop după femeie, ca să o facă să fie luată de potop.* „Deja, cuvinte arogante” ieșeau din „**gura**” papalității Vaticanului, simbolizate printr-un „**corn mic**” în Daniel 7:8: „*M-am uitat cu atenție la coarne, și iată, un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor; și înaintea lui au fost smulse trei din primele coarne; și iată, în el erau ochi ca ochii unui om și o gură care vorbea lucruri mari.*”

Inteligența nu a fost dată de Dumnezeu doar umanității, deoarece și în regnul animal găsim ființe inteligente. Prin urmare, ființa umană ar trebui considerată doar o ființă animată, dacă nu chiar un animal. Ceea ce îl distinge cu adevărat pe om de animal este indicat în acest verset din Eclesiastul 3:11: „*El face toate lucrurile bune la vremea lor; chiar și veșnicia a pus în inima lor, măcar că omul nu poate înțelege lucrarea pe care o face Dumnezeu de la început până la sfârșit.*” Acesta este cel puțin un lucru pe care Dumnezeu nu l-a dat niciunui animal. Iar al doilea este capacitatea sa de a judeca binele și răul; ceva ce niciun animal nu poate face, deoarece frica pe care câinele sau pisica sau orice alt animal domestic o are de stăpânul său se bazează pe intonația vocii sale care exprimă tandrețe, blândețe sau mânie și nu pe cuvintele rostite de acest stăpân. Totuși, prin practica dresajului, animalul poate reuși să stabilească o legătură între un cuvânt rostit și o sarcină de îndeplinit. Umanitatea noastră reacționează în același mod, dar prin stăpânirea unei multitudini de cuvinte care constituie un limbaj. Acum, Dumnezeu le cere aleșilor Săi să se inițieze în limbajul cerului, care face apel la înțelegere, desigur, dar și la înțelepciune, acest dar divin suprem.

Înțelepciune

Se caracterizează prin utilizarea inteligenței pentru subtilitățile revelate de Dumnezeu. În timpul slujirii sale pământești, Isus a vorbit poporului evreu în parabole, un limbaj ermetic pentru omul pur și simplu animat. Dar acest limbaj le-a vorbit celor cărora Dumnezeu le-a dat înțelepciune. Și trebuie recunoscut că niciunul dintre cei 12 apostoli aleși nu poseda această înțelepciune indispensabilă. Căci Isus i-a ales dintre oamenii nevoiași și needucați, aceasta în mod voluntar pentru a-i instrui și instrui direct El însuși. Explicându-le, în special, sensul ascuns al parabolilor sale, Isus i-a făcut să înțeleagă cum o imagine poate transmite un mesaj atribuit unor situații diferite, dar comparabile. Acest simț al descifrării imaginilor nu are nimic intelectual în el, iar scribii și fariseii de ieri și de azi erau și încă sunt prea intelectuali pentru a-și acorda interesul unor imagini

comparative. Isus i-a comparat pe aleșii săi cu copiii nu fără motiv, pentru că, în ciuda aparențelor vârstei sale, adultul rămâne pentru Dumnezeu un copil îmbătrânit, dar totuși un copil. Căci Dumnezeu găsește în copil ceea ce adultul găsește acolo: încredere, ascultare, dependență și afecțiune în cel mai bun caz, dar și neascultare, contradicție și rebeliune în cel mai rău caz. Înțelepciunea nu se bazează pe învățătura umană, iar Dumnezeu poate râde când vede oamenii prezentându-se ca fiind „înțelepți”. Numai cel căruia Dumnezeu îi dă înțelepciune este vrednic de acest termen și nu o dă necondiționat. Înțelepciunea deschide accesul la limbajul cerului, care este închis altor ființe umane. Prin urmare, Dumnezeu o dă doar slujitorilor pe care îi consideră vrednici de ea pe baza mărturiei faptelor pe care le produce credința lor. Isus a spus: „*Celui ce are , i se va da*”. Astfel, înțelepciunea crește în cei care o onorează și o consideră cel mai prețios dar pe care Dumnezeu îl poate oferi aleșilor Săi pe pământul păcatului. Căci această apreciere în sine constituie un embrion al înțelepciunii pe care Dumnezeu o va face să crească. Inteligența și înțelepciunea umană, precum și instinctul inteligent al animalului, se bazează pe și conduc la același scop: acela al instinctului de autoconservare. Știind că viața sa este amenințată, fiecare ființă vie are reflexul de a o proteja și, din acest motiv, este gata să facă orice. Cel care este atacat se apără și își atacă agresorul la rândul său atunci când este necesar. Însă, fiind lipsit de înțelepciune, omul însuflețit se gândește să se apere doar împotriva adversarului pe care ochii săi îl văd și îl identifică ca atare. Pe plan spiritual, el este complet neînarmat și vulnerabil, deoarece adversarul său este invizibil. Spre deosebire de el, prin înțelepciunea și credința sa vie, alesul îl identifică pe agresorul invizibil împotriva căruia Duhul lui Dumnezeu îl avertizează și își poate astfel construi apărarea și protecția obținându-le de la Dumnezeu, izvorul oricărei înțelepciuni și cel mai puternic dintre toți apărătorii și protectorii.

Înțelepciunea oferă, așadar, ființei umane alese și binecuvântate de Dumnezeu o a treia dimensiune relațională; primele două fiind, în paralel, relația vizuală și relația auditivă, care caracterizează ființa umană normală. Vorbirea limbajului cerului și înțelegerea acestuia îl fac pe alesul pământesc un cetățean autentic al împărăției cerurilor. Căci această înțelepciune divină este un achit dat de Dumnezeu în așteptarea plecării de pe pământul păcatului, spre cer, unde Isus a pregătit un loc pentru toți aleșii săi timp de 6000 de ani de viață pământească.

Citim în Apocalipsa 17:9-10-11: „*Aici este mintea înțeleaptă . Cele șapte capete sunt șapte munți pe care șade femeia. Aceștia sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul este și celălalt n-a venit încă. Și când va veni el, trebuie să mai rămână puțin. Și fiara, care era și nu mai este, este ea însăși al optulea împărat, este dintre cei șapte și merge la pierzare.* ” Dumnezeu prezintă aici baza unei enigme pe care numai înțelepciunea Sa o poate lămuri. El aplică aici același principiu pe care l-a aplicat apostolilor săi, căror li s-a permis să primească explicațiile pildelor lui Isus, în timp ce restului poporului evreu nu le-a fost permis. Cea mai bună protecție a adevărului divin se bazează pe faptul că El controlează și călăuzește mințile tuturor nenumăratelor Sale creaturi. De asemenea, interdicția divină nu poate fi încălcată sau încălcată de omul răzvrătit, pentru care misterul divin trebuie să rămână un mister de neînțeles până la moartea sa. La baza descifrării acestei enigme se află o clarificare dată de Isus lui

Ioan în versetul 7: „Și îngerul mi-a zis: De ce te minuni? Îți voi spune taina femeii și a fiarei care o poartă, care are șapte capete și zece coarne.” Numai acest verset ne permite să definim contextul care servește drept bază pentru enigma propusă în continuare. Contextul de referință este, așadar, cel din timpul lui Ioan, adică cel al primilor cititori ai acestei revelații. Și acest context este cel al Romei imperiale care reprezintă în enigmă al șaselea „**rege**” sau regim dominator, desemnat prin clarificarea „**există**”. În acest context, împărații romani domnesc din Roma, dar sub „**al șaptelea rege**” sau regim, împăratul roman va domni din Răsărit, Constantinopolul pentru Constantin și succesorii săi după 313, Exarhatul de Ravenna pentru împăratul Justinian în 538. În această „**a șaptea**” guvernare romană, orașul Roma este abandonat de împărații săi și este invadat succesiv de trei popoare barbare invadatoare, învinse de Imperiul Roman; Herulii în 476, vandalii în 534 și ostrogoții alungați din Roma în 538, adică cele trei coarne coborâte înaintea cornului mic din Daniel 7:8: „*M-am uitat cu atenție la coarne, și iată, un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor și trei dintre primele coarne au fost smulse dinaintea lui ; și iată, avea ochi ca ochii unui om și o gură care vorbea cu aroganță.*” Goții au venit cu toții din Europa de Nord și în aceasta găsim, aplicat la Europa creștină necredincioasă, ceea ce s-a întâmplat deja cu Israelul necredincios în Vechiul Legământ; invadatorul profețit a venit întotdeauna și el din Nord.

Enigma profetește apoi domnia papală romană stabilită la Roma după eliberarea acesteia de sub dominația ostrogoților în 538, spunând despre ea: „Și fiara care era și nu mai este, este ea însăși un al optulea rege și este unul dintre cei șapte și merge la pierzare”. Împlinirea istorică plasează efectiv instaurarea papală romană în timpul celor șapte regimuri romane menționate și, prin caracterul său strict religios, „al optulea” **regele** acestei enigme, un „**Împărat**” spune „**diferit**”, în Daniel 7:24: „*Cele zece coarne sunt zece împărați care se vor ridica din această împărăție. După ei se va ridica un altul, care va fi diferit de cel dintâi și va supune trei împărați.*” Și, în plus, referitor la el, Daniel 8:23 specifică: „*La sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi mistuiți, se va ridica un împărat obraznic și viclean.*” Oricine poate vedea cât de mult pompa papală se bazează într-adevăr pe artificii și aspectul luxos al hainelor clerului său, ale cardinalilor și episcopilor săi și pe cultul său seducător adus „zeului cetăților” din Daniel 11:38, sau clădirilor fortificate, care constituie Catedralele sale ale căror turlle din ce în ce mai înalte și mai ascuțite indică spre guvernarea divină a cerului: „*Totuși, el îl va onora pe zeul cetăților pe pedestalul său ; acestui dumnezeu , care nu și-a cunoscut părinții, îi va aduce omagiu cu aur și argint, cu pietre prețioase și lucruri de preț.*”; aceasta fiind însoțită de atitudinea „**arogantă**” de dispreț papal față de adevărul revelat în Sfânta Biblie. Astfel, puteți înțelege cui este potrivit să-i atribuim focul care a distrus turla principală și acoperișul catedralei „Notre Dame de Paris”; fiecare dintre acești termeni constituind o cauză a mâniei divine pe care Dumnezeu abia o poate stăpâni. „Fiara merge la pierzare” specifică ghicitoarea, ceea ce Daniel 7:11 confirmă spunând: „**M-am uitat atunci, din cauza cuvintelor arogante pe care le rostea cornul ; și în timp ce mă uitam, fiara a fost ucisă și trupul ei a fost distrus, dat focului ca să fie ars**”. Apocalipsa 17:16-17 confirmă spunând: „**Cele zece coarne pe care le-ai**

văzut și fiara o vor urî pe prostituată, o vor dezbrăca și o vor goli, îi vor mânca carnea și o vor mistui cu foc. „Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să împlinescă voia Lui și să se înțeleagă și să dea Împărăția lor fiarei, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu .” Apocalipsa 19:20 profetește în continuare această pedeapsă finală a fiarei: „*Și fiara a fost luată și cu ea prorocul mincinos care făcuse minuni înaintea ei, prin care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei și pe cei ce se închinaseră icoanei ei. Amândoi au fost aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă* . ” Pentru această distrugere, însă, va fi necesar să se aștepte până la sfârșitul celui de-al șaptelea mileniu, pentru ca la judecata de apoi, pământul să capete înfățișarea de „*lac de foc și pucioasă* ” profetită de activitatea sporadică actuală a vulcanilor răspândiți pe tot globul; magma subterană se va răspândi apoi pe întregul pământ, eliminând apa din mări.

Această înțelepciune divină îmi datorez înțelegerea misterelor divine ale căror explicații vi le prezint. Binecuvântați, așadar, împreună cu mine această înțelepciune glorioasă a Dumnezeului celui viu, căci ea zidește mântuirea voastră și a mea.

Viata fără instrucțiuni

Revin astăzi la subiectul sănătății fizice și mentale a ființelor umane, deoarece aceste lucruri le condiționează bunăstarea. În timp ce viața trupească mai are doar șapte ani de prelungire, Tatăl nostru divin în Hristos mă face să realizez și să identific cauzele suferințelor noastre care apar și se impun de-a lungul vieții noastre. În curând, la optzeci de ani, aș fi vrut să înțeleg aceste lucruri de la naștere, dar, ca toate ființele umane, am intrat în viață fără să-i cunosc instrucțiunile, iar înaintea mea, nici părinții mei nu le-au primit de la ai lor. Prin urmare, nu-mi puteau transmite nimic, iar Dumnezeu, singurul care știa totul și avea răspunsul la toate, a așteptat până când eram matur pentru a-mi vorbi și a mă instrui. Prioritatea mesajului său a fost să răspundă la tripla întrebare „cine sunt eu, de unde vin, unde mă duc?”. Sunt o suflare de viață și un spirit viu, vin din neant și mă îndrept spre veșnicie oferită în Isus Hristos.

Pentru a înțelege ce devenim, trebuie să ne retrăim întregul curs al vieții. Începe în pântecul mamei noastre, în pântecul ei, unde plutim în lichidul placentei. Și acest detaliu este extrem de important pentru înțelegerea restului evoluției noastre. Avantajul acestei băi interne este că permite embrionului uman să se dezvolte armonios, deoarece întreaga suprafață a corpului în construcție nu este supusă niciunei presiuni care ar putea împiedica dezvoltarea celulară. Programul conținut în ADN-ul genomului nostru este astfel executat fără probleme, cu condiția ca organismul să nu sufere daune fiind înfășurat în jurul cordonului ombilical care îl leagă de organele nutritive ale mamei sale. După durerile nașterii, copilul intră în viața pământească respirând aer. Dar ce se schimbă pentru el în această etapă a vieții sale! El descoperă consecințele legii gravitației terestre și poate regreta condițiile din viața sa anterioară, unde corpul său plutea într-o moliciune extremă. Această experiență, scrisă în memoria noastră inconștientă, justifică sentimentul de bine obținut într-o baie de apă unde corpul

nostru gol se poate elibera din nou de legea gravitației. Căci a intra în viață înseamnă a te confrunta cu brutalități multiple. Și deja, simțind greutatea corpului nostru, simțind căldura sau frigul, simțind frecarea hainelor pe piele, atâtea agresioni la care nou-născutul trebuie să se adapteze! O tehnică de naștere constă în scufundarea nou-născutului într-o cadă mică în care poate pluti încă o vreme lângă mama sa. Astfel, bebelușul este liniștit temporar, iar trecerea sa către viață și constrângerile sale este astfel amortizată. Dar copilul trebuie, în cele din urmă, să se confrunte cu viața dată pe pământul păcatului, responsabil pentru toate agresionile sale brutale, care nu sunt decât consecințele blestemului care lovește întreaga specie umană.

Ce ar spune manualul de utilizare pentru viața pământească a omului? Există un lucru fundamental de știut, iar acest lucru, acum mulți ani, Dumnezeu m-a pus să-l scriu în versurile unui cântec pe care l-am compus. Iată cuvintele: „Obiceiul este o lege, de care nu poți scăpa, iar când crezi că ai reușit, te domină mai mult ca niciodată, Satan te ține, te ține bine.” La vremea respectivă, atribuiam acest principiu diferitelor droguri, cele mai puțin puternice, cofeina din cafea, nicotina din tutun, alcool, iar cele mai puternice, opiumul, cocaina și altele. Am văzut atunci doar ceea ce devenea evident în evenimentele actuale ale umanității. Astăzi, dezvăluiri lucruri mai puțin evidente, totuși foarte dăunătoare, care sunt create de obicei. În a treia dimensiune, corpul nostru fizic suferă constant consecințele obiceiurilor care, reînnoite constant, poartă consecințe ale tulburărilor, bolilor și disfuncțiilor organelor noastre principale. Așadar, pe băncile școlii sale unde petrece multe ore, copilul prăbușit peste birou favorizează rotunjirea coloanei vertebrale care se va transforma în scolioză cu toate durerile spinale ce pot marca această boală care, dacă nu este corectată, se va agrava odată cu vârsta. Am vorbit deja despre modul de dormit și trebuie să revin asupra acestui subiect, deoarece știu astăzi că am suferit consecințe din cauza obiceiului de a dormi pe o parte, cu capul sprijinit pe o pernă. Mi-am descoperit dependența de acest obicei, deoarece întâmpin cea mai mare dificultate în a adormi pe cealaltă parte sau, chiar mai rău, pe spate. Totuși, această poziție pe spate pare a fi cea mai favorabilă pentru a evita malformațiile corpului și ale feței noastre. Deoarece dormitul pe o parte comprimă țesuturile pielii de pe partea feței care se sprijină pe pernă. Și înțeleg atunci de ce pleoapele mele stângi se deschid mai puțin decât pleoapele drepte. De fapt, ochii se dezvoltă în condiții foarte diferite; ochiul drept se dezvoltă liber, în timp ce ochiul stâng, comprimat de pernă, rămâne ore întregi în fiecare noapte într-o stare congestionată care îi distorsionează dezvoltarea. Noaptele noastre dezvoltă strabism și deformarea lentă și progresivă a fizionomiei noastre. Un ochi apăsat constant ajunge să se deformeze, iar această presiune reînnoită poate provoca ovalizarea sa și a cristalinului, ceea ce duce la astigmatism; ceea ce mă îngrijorează. Prin urmare, corpul nostru are acest dezavantaj nefericit de a se putea adapta rapid la un nou obicei pe care îl adoptă pur și simplu prin frecvența reînnoirii practicii. Însă faza schimbării obiceiului este foarte greu de obținut. Natura noastră nu cere nimic mai mult decât să urmărim rutina trasată de obiceiul dobândit. Dorința mea de a dormi pe spate a dus la rămânerea trează fără somn timp de câteva ore, la sfârșitul cărora somnul a venit în cele din urmă cu o mare fragilitate, vise și o trezire matinală devreme într-o

stare de oboseală. Un astfel de rezultat este dezamăgitor, dar complet previzibil. Pentru că știu că va trebui să insist o vreme pentru a trece de la dormitul pe o parte la dormitul pe spate, dar provocarea justifică efortul necesar, deoarece îmi doresc cu tărie să-mi eliberez ochiul stâng de această presiune nocturnă care îl congestionează.

Pe măsură ce creștem și îmbătrânim, ne îngrășăm și pe care coloana vertebrală o susține. Și dacă, atunci când stăm în picioare, vertebrele gâtului susțin doar greutatea capului, nu este același lucru și pentru vertebrele lombare, care susțin greutatea întregii părți superioare a corpului. De aceea, trebuie să ne asigurăm absolut că coloana vertebrală se află în poziția nocturnă cea mai favorabilă, evitând falsul confort al moliciunii și flexibilității. Deoarece în timpul somnului, toți mușchii și tendoanele se relaxează, iar întregul corp este supus teribilei legi a gravitației; se lasă și se adaptează suportului care îl susține, luându-și întreaga formă, favorabilă sau nu. De aceea, această perioadă a somnului nocturn numită „mica moarte” este restauratoare sau distructivă, în funcție de influența sa asupra sănătății noastre pe termen scurt și lung. Această perioadă zilnică de inconștientă ocupă o treime din existența noastră, ceea ce este considerabil și îi conferă un loc bun în manualul de utilizare al vieții noastre. Cunoscând nevoile corpului nostru și structura sa osoasă și musculară, fiecare persoană își poate alege tipul de așternut de care are nevoie, care trebuie să rămână ferm și în niciun caz să nu fie prea moale. Însă, în orice caz, pentru a ne menține adevărata independență, trebuie să evităm să cădem sub dependența obiceiului în multe domenii. Obiceiul ne leagă cu lanțuri greu de rupt. Omul cu adevărat liber beneficiază de capacitatea de a se adapta rapid la orice situație, iar eu vă ofer această mărturie trăită de Iisus Hristos și apostolii săi. În seara dinaintea arestării sale, Iisus se pregătea să-și petreacă ultima noapte pe Muntele Măslinilor, cu fața spre Ierusalim. Copleșiți de oboseala acumulată în timpul zilei, apostolii săi aveau nevoie să doarmă, așa cum le era obiceiul, și au înțeles abia după arestarea sa cât de mult ar fi vrut Iisus să-l asiste și să-l sprijine în ultimele sale clipe de libertate. Nu există nimic mai legitim decât nevoia de a dormi, dar în acea noapte, acest obicei a căpătat un aspect crud pentru Mântuitorul nostru, care a fost astfel lipsit de sprijinul fratern al apostolilor săi pe care îi iubea atât de mult. Personal, am petrecut nopți nedormite pentru a împărtăși lumina pe care Dumnezeu m-a făcut să o descopăr. Zelul și fericirea de a face cunoscută această lumină divină m-au ținut treaz și am învățat cât de necesar este să nu fim dependenți de nimic: de somn sau de orice alt obicei.

Necunoscând regulile vieții, generație după generație, ființele umane și-au învățat copiii să se conformeze unor obiceiuri cărora, în mod inconștient, le-au devenit sclavi. Mama mea a fost un exemplu tipic de acest tip, iar eu eram exact opusul. Viața ei era ca un ceasornic, în timp ce a mea a rămas liberă și independentă. Prin urmare, ne-a fost foarte greu să cădem de acord, deoarece comportamentele noastre erau atât de diferite. Dar ea a iubit adevărul Domnului și a adormit în pacea și mântuirea ei, primind noile perspective profetice pe care Dumnezeu m-a făcut să le descopăr și să le cunosc. Diferențele noastre erau carnale și ne despărteau doar pe pământul păcatului. În împărăția viitoare a lui

Dumnezeu, aceste condiții carnale nu vor mai exista și doar dragostea pentru adevărul Domnului va rămâne în mintea îngerilor care vom fi devenit.

Obiceiurile privesc ritmul în care ne hrănim. Și îmi amintesc vechea zicală „trebuie să mănânci ca să trăiești, nu să trăiești ca să mănânci”. A mânca ca să trăiești menține corpul viu și în formă bună; a trăi ca să mănânci duce corpul la obezitate și dezechilibre hormonale, care sunt în cel mai rău caz fatale. O altă zicală spune: „Cine doarme, ia masa”. Și este adevărat că, în cazul oboselii fizice, corpul își recapătă mai multă vitalitate dintr-un somn bun decât dintr-o masă. Mai mult, această zicală: „Cine doarme, ia masa” condamnă pe bună dreptate masa consumată înainte de culcare. Sănătatea întregului nostru suflet necesită hrana de care are nevoie și de care are nevoie pentru a-și asigura toate funcțiile fizice și mentale, fără a suprasolicita corpul. Și urmând acest principiu, mi-am menținut până în ziua de azi aceeași înălțime și greutate pe care le aveam de când am devenit major. Nu am grăsime inutilă, nu am exces de greutate și nu recurg la niciun medicament, toate acestea datorându-le sfaturilor luminate ale Domnului nostru Dumnezeu. Descoperind și practicând civilizat, încă din 1970, beneficiile vegetarianismului, prin mărturia unui prieten care îl practica cu rezultate incontestabile, deoarece era culturist, am observat acest mod de a mânca, religios, încă din 1980, anul botezului meu în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Valence sur Rhône, în Franța. Acest prieten devenise el însuși adventist de Ziua a Șaptea cu un an înaintea mea. Citirea Cărții Genezei și a rânduielilor divine alimentare citate mi-au permis să înțeleg cum mă pregătise Dumnezeu fizic înainte de a mă instrui spiritual, confirmând astfel zicala „o minte sănătoasă într-un trup sănătos”, pe care Dumnezeu o transformă în „o minte sfântă într-un trup sfânt”, căci la „*sfîntenie*” sau „*sfîntire*” ne cheamă El în Isus Hristos, împreună cu toți ceilalți păcătoși care sunt moștenitori ai păcatului originar. El îi cheamă pe toți cei care vor să găsească adevărata libertate fiind eliberați din sclavia păcatului în care ființele umane sunt prizonierele unor obiceiuri rele pe care legile umane le transformă în obiceiuri și tradiții legitimate și legalizate. Pentru a rezista și a scăpa de aceste blesteme colective, cei aleși în Hristos trebuie să rămână liberi și independenți, știind că mântuirea și protecția lor pe pământ depind numai de Dumnezeu și numai de El. Adevărata libertate este singura modalitate de a mărturisi pentru Dumnezeu împotriva păcatului pe care El îl impută adversarilor Săi din tabăra inamică. Dar pentru a rezista păcatului, acesta trebuie perfect identificat, iar acesta este scopul pe care l-a dat revelațiilor sale profetice. Cunoașterea instrucțiunilor pentru viață privește la fel de mult adevărurile credinței, cât și identificarea obiceiurilor proaste ale somnului nostru nocturn. Viața nu poate fi disecată; ea formează un întreg care cuprinde toate subiectele imaginabile. Creându-ne, Dumnezeu este creatorul a tot ceea ce ne reprezintă ca suflet individual compus dintr-un trup și un spirit. Suferințele noastre sunt împărtășite de El, dar ele ne permit să înțelegem că cauzele generează efecte inevitabile. Dacă un copil nu învață ce este focul, se poate arunca în foc și poate muri ars. Știm cât de puțin sunt ascultate sfaturile altora, în timp ce lecțiile trăite personal sunt usturătoare, dar primite și înregistrate în memoria și inteligența noastră. De aceea ne naștem fără să cunoaștem instrucțiunile vieții... trebuie să le descoperim prin experiențe trăite în propriul nostru trup și spirit. Și apoi, nu

trebuie să uităm că ne naștem în blestemul firii și că trecerea noastră în viața pământească reprezintă doar o etapă de selecție pentru viața veșnică, unde riscul răului nu va mai exista. Răul și suferințele atașate vieții pe pământul păcatului au unicul scop de a ne face să dorim viața cerească perfectă, fără niciun rău. De aceea, în Apocalipsa 21:4, Duhul declară despre aleșii mântuiți la întoarcerea lui Isus Hristos: „ *El va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi; nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.* ” Iar timpul în care aceste condiții vor fi puse în acțiune este cu doar șapte ani înaintea noastră.

Situația globală la sfârșitul lunii martie 2023

Președintele Putin, șeful Rusiei, l-a primit cu mari onoruri pe președintele Republicii Populare Chineze, domnul Xi Ji Ping, într-o vizită oficială. În același timp, Rusia a găzduit președinți africani, lucru pe care presa occidentală nu a vrut să-l menționeze. De fapt, până atunci, tabăra occidentală a vrut să creadă în posibilitatea neutralității chineze, susținând că pentru ea interesele comerciale au prioritate față de angajamentul politic. Este adevărat că într-un plan de pace propus de China pentru conflictul dintre Rusia și Ucraina, China s-a arătat în favoarea păcii fără a lua partea cuiva. Cu toate acestea, nu a ascuns faptul că are o legătură specială cu poporul rus. Cu toate acestea, pe 30 martie, imaginile l-au arătat pe un președinte chinez îndemnându-și liderii militari să se pregătească pentru lupta împotriva unui posibil atacator. Bugetul său militar va ajunge la 7% din PIB; aceasta reprezintă o investiție militară uriașă. Prin urmare, China se pregătește și ea de război, fără îndoială în vederea recuceririi insulei Taiwan. Totuși, în acest context, Emmanuel Macron urmează să călătorească în China însoțit de Ursula Von Der Leyen, președinta Comisiei Europene. Nu există nicio îndoială că autoritățile europene vor încerca să-l convingă pe președintele chinez să nu furnizeze arme Rusiei și, poate, așa cum le este obiceiul, își vor însoți cererea cu amenințări cu sancțiuni care ar fi impuse Chinei de către întreaga tabără occidentală. Și aici o eroare majoră de judecată riscă să provoace opusul a ceea ce doresc să obțină. Pentru că, de fapt, Occidentul vrea să interzică Chinei să facă Rusiei ceea ce ei înșiși fac Ucrainei, bazându-se pe legitimitatea legislației lor occidentale adoptate de ONU. Însă europenii nu par conștienți de nivelul dependenței lor de China, deoarece nu ar mai fi lipsiți doar de gazul rusesc, ci de tot ceea ce China produce și importă în Europa pentru a echipa aproximativ 300 de milioane de locuitori. Pentru că Europa este pur și simplu echipată de producția chineză care sosește în rânduri de nave de marfă încărcate pe patru niveluri cu containere metalice. Fără China, Europa se întoarce șaiszeci de ani, cu excepția faptului că nu va mai avea companiile care i-au făcut averea la acea vreme. Situația sa ar fi, așadar, mai rea decât toate cele pe care le-a traversat. Cât despre China, aceasta are posibilitatea de a face comerț cu Orientul, Orientul Mijlociu și Africa. Și având în vedere densitatea populației sale, de aproximativ 1 miliard 400 de milioane de locuitori, are mult de lucru pentru a-și dota propria populație, având acum, datorită Occidentului, toate mijloacele tehnice pentru a-și satisface

nevoile. Acestea fiind spuse, se pune întrebarea: cum va reacționa domnul Xi Ji Ping la o amenințare cu sancțiuni occidentale? Cred că se va preface că vrea să mențină relații comerciale cu Occidentul, dar nu se va angaja la nimic și, într-un mod mai mult sau mai puțin ascuns, va aproviziona Rusia cu arme. Occidentul va descoperi acțiunile sale și va fi forțat să spargă, ei înșiși, coșul unic în care își puseseră toate ouăle. Iar această omletă economică stricată va duce la neliniște și iritare în rândul popoarelor sale din Europa, falimente, conflicte interne, foamete și decese.

Occidentalii sunt, de asemenea, îngrijorați de ajutorul militar acordat Rusiei de către președintele nord-coreean Kim Yong Un. Acesta nu își ascunde dorința de a ajuta Rusia împotriva taberei occidentale, în care îl găsește, alături de America, pe partenerul Coreei de Sud, dușmanul său ereditar cronic.

La rândul său, Japonia a decis și ea să se reînarmeze, oferind deja sprijinul său oficial Ucrainei, care este susținută de America.

În cele din urmă, dl. Lukașenko, președintele Belarusului, își afișează teama de o escaladare care ar putea duce la un război nuclear. Mesajul său oficial îndeamnă la căutarea păcii prin negocieri pentru a evita o escaladare, iar acest mesaj începe prin a spune: „Îmi asum riscul de a spune... etc.” El își asumă un risc alături de prietenul său Putin, care îl susține politic și militar. Dar, în același timp, salută sosirea armelor nucleare tactice rusești în țara sa. Mulți ar dori să știe ce și-au spus dl. Putin și dl. Xi în timpul întâlnirii lor de la Moscova. Dar dl. Putin cu siguranță nu și-a ascuns hotărârea de a atinge obiectivul pe care și l-a propus prin lansarea „operațiunii sale speciale” în Ucraina. A trebuit să-și apere cauza amintind că această „operațiune specială” se transformă într-un război internațional din cauza reacției impulsive a americanilor și a taberei europene NATO. Acum, dacă există cineva care cunoaște bine gândirea dlui Putin, acela este prietenul său, dl. Lukașenko, iar ultimul său mesaj care îndeamnă la negocieri este cea mai bună dovadă a hotărârii absolute a dlui Putin de a-și atinge obiectivele inițiale. Însă comportamentul puterilor occidentale NATO i-a transformat semnificativ obiectivul inițial, deoarece furnizarea de arme careucid soldații ruși alimentează o ură împotriva lor care îndeamnă la răzbunare împotriva întregii tabere occidentale. Și în această tabără occidentală, această nevoie de răzbunare ar trebui înțeleasă, dar încă nu este cazul, deoarece, dimpotrivă, semi-succesul rezistenței ucrainene a dat naștere speranțelor unei înfrângeri a Rusiei, care se materializează în ajutor militar suplimentar pentru Ucraina și amplifică astfel escaladarea. Ne aflăm într-un moment cheie în acest conflict, deoarece cele două armate, care se luptă de un an încoace, sunt acum slăbite moral și militar din cauza epuizării munițiilor de tot felul: gloanțe, obuze, rachete, drone, tancuri și tunuri. Într-un an, stocurile impresionante de bombe s-au epuizat, sau aproape, deoarece cadența de foc a scăzut drastic în ambele tabere adverse. Pentru Dumnezeuul nostru Creator care mântuiește în numele lui Isus Hristos, acest an de război a jucat un rol fundamental în pregătirea următoarei faze în care obiectivul Rusiei nu va mai fi doar Ucraina, ci Europa Occidentală în întregime.

Fără a prezenta aceste lucruri ca pe o revelație divină, îmi las mintea să traseze posibilități bazate pe evenimentele actuale. Și raționez astfel: atacurile succesive asupra Europei de către „regele de la *miazăzi*” și „regele de la *miazăzi*

” pot avea loc doar dacă America se retrage de pe câmpul de luptă, adică din Europa Occidentală. Zelul european în favoarea Ucrainei nu poate fi explicat decât prin supunerea europeană față de America, această mare putere militară globală pe care se bazează toate țările membre NATO pentru a se apăra împotriva dușmanilor lor, în acest caz, în primăvara anului 2023, Rusia, cealaltă mare putere militară de pe pământ. Un eveniment de care încă nu sunt conștient trebuie să conducă America la retragerea din Europa; care ar putea fi acest eveniment? Alegerile prezidențiale americane se apropie și chiar în acest moment un procuror de culoare vrea să-l pună sub acuzare pe domnul Trump pentru motive scabroase, care sunt inutile de dezvoltat aici. Dar întreaga tabără a Partidului Republican denunță o manevră politică menită să-l marginalizeze pe candidatul Trump și să-l împiedice să participe la aceste alegeri. De data aceasta, America Statelor Unite, aflată în frământări, ar putea deveni America Statelor Dezunite. Căci Iisus Hristos poate acționa împotriva ei rupându-Și „cocoșul” pentru ea. „**Uniune**”, așa cum a făcut pe vremea profetului Zaharia, conform Zahariei 11:14: „*Atunci am rupt al doilea meu toiag, **Uniune**, ca să rupă frăția dintre Iuda și Israel.*” „Timpul de război pe care Dumnezeu îl pregătește pe întreg pământul se bazează pe acest principiu al distrugerii « **uniunilor** » deja stabilite. Astfel, uniunea americană ar putea dispărea pentru a promova dispariția uniunii europene care a luat-o ca model. Este de la sine înțeles că, absorbită de un război civil, America nu ar avea nici dorința, nici posibilitatea de a-și extinde oferta de arme către Ucraina și către Europa de Vest, care o susține. Acest program se menține destul de logic, dar surprizele pot scoate la iveală alte date care conduc la alte explicații. Dar, între timp, în experiențele trăite de America trebuie să-și găsească justificarea retragerea sa din conflictul european. În afară de cazul menționat, America s-ar putea afla angajată într-un război împotriva Chinei, care ar dori să cucerească Taiwanul; este încă o posibilitate foarte reală. Și în această situație, ar fi dificil să se gestioneze un război împotriva Rusiei în Ucraina în același timp. În Daniel 11:40-45, Dumnezeu nu menționează celelalte noi puteri militare care au apărut în lume: China, India, Coreea de Nord, Iran, toți potențiali dușmani ai europenilor occidentali. Dar putem deja vedea posibilitățile unor alianțe războinice între acestea.” țări. Abia zi de zi, domnul Putin vede cum planul său inițial pentru o „operațiune specială” se transformă într-un război mondial internațional major. Este adevărat că nu prevăzuse această evoluție a evenimentelor, dar cine a prevăzut-o? Nimeni de pe pământ, ci doar unul și singurul, marele Dumnezeu întrupat în Isus Hristos. El a pregătit dinainte toate detaliile care au creat această situație insolubilă. Iar instrumentele umane pe care le folosește pentru a o realiza nu erau deloc conștiente de planul său. Observatorii războiului din Ucraina numără numărul morților de ambele părți: peste 200.000 de morți sau răniți numai pentru Rusia și probabil tot atâtea de partea ucraineană. Aceste cifre sunt îngrozitoare, mai ales după 78 de ani de pace europeană din 1945, dar acesta este doar începutul marelui masacru care va distruge toate viețile omenești de pe pământ până la întoarcerea lui Isus Hristos în primăvara anului 2030, cu excepția vieților ultimilor aleși care au rămas credincioși Sabatului până la punctul de a fi amenințați cu condamnarea la moarte.

În înțelepciunea Sa, Iisus Hristos a spus că oricine plănuiește să construiască un turn trebuie să se asigure că îl poate duce până la capăt. Dar în situația globală actuală, toată lumea este luată prin surprindere. Rusia mai întâi, apoi America, pentru că, deși este adevărat că a vrut să smulgă Ucraina din tabăra Rusiei, nu era pregătită să facă acest lucru cu prețul unei confruntări directe cu Rusia. Știe că Rusia are arme nucleare de o putere formidabilă și, pe bună dreptate, se teme că le va folosi în cele din urmă, dar, în același timp, în acest război, Rusia, temută de întreaga tabără occidentală, dezvăluie o slăbiciune a echipamentului său militar, care nu a evoluat pentru conflictele convenționale. Armele occidentale, formidabil de precise, compensează cu prisosință minoritatea luptătorilor ucraineni, iar Rusia a învățat acest lucru pe calea cea grea, dar își păstrează avantajul incontestabil al numărului și formidabila rezistență naționalistă a majorității poporului său. Știe cum să facă față loviturilor și cum să exploateze timpul. Pe de altă parte, în tabăra Europei de Vest, popoarele îmbogățite sunt foarte reticente în a tolera sărăcirea brutală care duce la crize naționale și reacții violente din partea oamenilor. Cu toate acestea, situația globală a devenit complet nefavorabilă Europei, care își relocalizează producția în China și în alte țări și mai sărace din lumea a treia de ani de zile. În agravarea crizei actuale, Uniunea Europeană se va sfărâma și va dispărea. În ultimul moment, adun cele mai recente informații privind intensificarea amenințărilor rusești împotriva Europei. Într-un mod foarte oficial, într-un document, domnul Putin declară **Occidentul ca o amenințare existențială pentru Rusia**, confirmând astfel a doua fază a războiului din Ucraina, în care noul inamic desemnat este acum în mod clar NATO european. Și acum, Rusia își rezervă dreptul de a utiliza bombe nucleare tactice planificate în cazul unei amenințări existențiale la adresa țării sale. Și ceea ce este imperativ de înțeles este că toți cei care judecă amenințările nucleare rusești ca fiind false și înșelătoare nu sunt conștienți nici de faptul că Iisus Hristos poruncește această utilizare distructivă terifiantă. Căci acest caracter de „teroare” a fost programat și profețit pentru a stabili legătura care leagă pedepsele „trâmbiței a patra” și „trâmbiței a șasea” din Apocalipsa, conform Apocalipsei 8:12, 9:13 și 11:14. A doua formă a „fiarei care se ridică din adânc” este rusească și mult mai distructivă decât prima, care se referea la „teroarea” Revoluției Franceze dintre 1793 și 1794.

Nou, nou, nou...

Aceste noi explicații primite în această Sabat de 1 aprilie vă ^{vor} permite să înțelegeți mai bine cum prezintă Dumnezeu al Treilea Război Mondial în profețiile sale biblice.

Antitipul său se află în sărbătoarea primului Paște trăit de poporul evreu în pământ egiptean. În această împlinire găsim, în aceeași noapte, protecția evreilor cruțați de sângele mielului pascal, dar și, în contrast absolut, moartea tuturor „**întâi-născuților**” egipteni uciși ca păcătoși; ceea ce îl va determina pe Dumnezeu să creeze sărbătoarea „zilei **ispășirii**”, al cărei scop va fi să profețească printr-un rit religios cum Dumnezeu intenționează să pună capăt legal păcatului care îi condamnă pe aleșii săi. Dumnezeu va plasa în ^{ziua a 10-a a lunii} a 7-a, cu care începe echinocțiul de toamnă, această sărbătoare centrată pe **păcat** la antipozii celei a

Paștelui, care ne învață oferta **dreptății Sale** în ^{ziua a 14-a} a primei luni. Această sărbătoare de toamnă are doar un caracter temporar și un scop pedagogic pe care moartea lui Isus Hristos l-a luminat și l-a împlinit în ceea ce privește ispășirea păcatului originar moștenit de aleșii săi. Prin urmare, ea poate înceta și dispărea în credința creștină, la fel ca sărbătoarea Paștelui. Însă Paștele va rămâne pentru Dumnezeu o dată fundamentală, un tip care va fi reînnoit la momentul glorioasei reveniri a Mântuitorului nostru divin Iisus Hristos, momentul în care Dumnezeu va distruge toate ființele umane care rămân purtătoare ale păcatelor lor. În profeție, Dumnezeu ia întotdeauna Europa ca țintă, deoarece în Europa este evocat și învățat numele lui Iisus Hristos. Dar privilegiul atașat acestei cunoașteri face ca infidelitatea popoarelor europene să fie și mai culpabilă decât a celorlalte popoare necreștine ale pământului. Mai mult, această cunoaștere, chiar imperfectă, îi face pârghii sau „**întâi născuți**” necredincioși, vrednici de pedepsele sale. Și în această calitate, după cele cinci precedente, „*a șasea trâmbiță*” a sa va „*ucide al treilea*” dintre toți „**întâi născuții**” ai creștinismului occidental care au devenit păcătoși necredincioși și rebeli. Dovada acestei interpretări ne este dată de faptul că Biserica Catolică, mama sa, consideră Franța drept „fiica sa cea mare”; Franța, care constituie cea mai mare putere europeană din NATO. Această expresie „**întâiul născut**” este o cheie fundamentală pentru înțelegerea lui Dumnezeu, deoarece îl desemnează în Apocalipsa 1:5 pe Isus Hristos prezentat ca „**întâiul născut din morți**”: „... și de la Isus Hristos, martorul credincios, **întâiul născut din morți** și prințul împăraților pământului! Aceluia care ne iubește, care ne-a izbăvit de păcatele noastre prin sângele Său ...” Toți cei care pretind mântuirea Lui sunt și „**întâiul născut**” în titlu. Și aceasta încă de la crearea lui Israel la Paștele exodului din Egipt, iar Dumnezeu a confirmat lucrul numind pe Israel „**întâiul născut**” al său în Exod 4:22: „*Să-i spui faraonului: Așa vorbește YHWÉH: «Israel este fiul Meu, **întâiul Meu născut**».*” Dar când acești „**întâi născuți**” justifică păcatul și atitudinea Mea rebelă față de Dumnezeu, ei devin păcătoși vrednici doar de a fi distruși brusc de El. Și tocmai aceasta este starea actuală a falselor religii creștine occidentale din 1843 și a „adventismului” oficial „**vărsat**” de Iisus Hristos din 1994. Aici se explică de ce Dumnezeu îi va trata pe europeni așa cum i-a tratat pe vremea lor pe egipteni și pe israeliții necredincioși. Ceea ce urmează se va referi la modul de prezentare a acestui al Treilea Război Mondial în Daniel 11:40-45, în Ezechiel 38 și 39 și în Apocalipsa 9:13-21. Textul de bază este cel al lui Daniel, care prezintă avantajul simplității și al dezvoltării strategiei cronologice a conflictului. Perla acestei noutăți constă în această observație. Povestea se întinde pe șase versete; șase precum cei șase mii de ani de păcat pământesc. Acum, așa cum Isus s-a prezentat pentru Paștele său în a 14-a^{zi} a primăverii celui de-al V-lea^{mileniu}, în Daniel, versetul 5 evocă schimbarea strategiei luptei care, de la caracter convențional, trece la caracter distructiv nuclear, pe care Daniel 11:44 îl sugerează spunând despre „**regele rus al miazănoaptei**”: „*Veste de la răsărit și de la miazănoapte vor veni ca să-l înspăimânte și va ieși cu mare furie ca să nimicească și să extermine mulțimi.*” Versetele 40-43 sunt caracterizate de evocarea unui război convențional pe care Ezechiel îl descrie și el, specificând despre Rusia, și anume „**Gog**”, în Ezechiel. 38:13: „*Șeba și Dedan, negustorii din Tarsis, și toți leii lor tineri, îți vor zice: «Ai venit să iei pradă? Ți-ai*

adunat oare mulțimea ca să iei argint și aur, să iei vite și bunuri, să iei o pradă mare? »” Având în vedere criza economică datorată în mare parte sancțiunilor occidentale și cheltuielilor militare enorme ale Rusiei, nevoia sa de a „*prada*” are sens, merg până acolo încât să spun că cere să fie despăgubită pentru pagubele suferite. Dar Ezechiel își concentrează profeția asupra atacului asupra Israelului de către Rusia și aliații săi; lucru pe care Daniel 11:41 îl confirmă: „*El va intra în cea mai frumoasă dintre țări și mulți vor cădea; dar Edomul, Moabul și căpetenia copiilor lui Amon vor fi izbăviți din mâna lui.*” Și în mod similar, Daniel 11:45 profețește sfârșitul armatelor rusești: „*El își va întinde corturile palatului între mări, spre muntele cel glorios și sfânt; și va ajunge la sfârșitul lui și nimeni nu-l va ajuta*”; Aceste trupe rusești fiind distruse pe „*munții*” lui Israel, conform Ezechielului 38:21-22: „*Voi chema o sabie împotriva lui în toți munții Mei, zice Domnul YHWH; sabia fiecărui om va fi împotriva fratelui său. Voi executa judecăți împotriva lui cu ciumă și sânge, cu ploaie torențială și cu grindină; voi face să plouă foc și pucioasă peste el și peste oastele lui și peste multele popoare care sunt cu el.*”

În acest verset, focul nuclear este menționat prin cuvântul „*pucioasă*”, deoarece explozia unei bombe atomice transformă aerul în „*sulfură*” arzătoare. Deoarece combatanții seucid între ei cu „*sabia*”, acest text vizează în mod clar al Treilea Război Mondial. Dar am dificultăți cu aceste texte din Ezechiel, deoarece uneori descrierile lor pot fi legate de al Treilea Război Mondial sau de scena judecății finale descrisă în Apocalipsa 20:8-9: „*Și El va ieși să amăgească neamurile care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și Magog, ca să-i adune la război; numărul lor este ca nisipul mării. Și s-au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea iubită. Dar foc s-a coborât din cer și i-a mistuit.*” Și aceste două împliniri posibile sunt separate de perioada de „*o mie de ani*” menționată de șase ori în versetele 2-7 ale acestui capitol 20.

În Daniel 11, versetul 44 marchează momentul „*ispășirii pentru păcatele*” falselor biserici creștine americane, europene și ruse, neacoperite de dreptatea lui Hristos și care, prin urmare, trebuie să-și ispășească singure păcatele, asemenea egiptenilor la primul Paște. Și acest rol fundamental ne va permite să înțelegem mai bine prezentarea acestui război sub simbolul „*trâmbiței a șasea*” descrisă în Apocalipsa 9:13-21. Conflictul evocat trece sub tăcere războiul convențional care a fost dus la bun sfârșit până în momentul acestui masacru răzbunător, adică momentul în care armele nucleare au fost folosite pentru a „*ucide o treime din omenire*”, asemenea egiptenilor la primul Paște. Expresia „*pentru ceasul, ziua, luna și anul*” desemnează momentul genocidului nuclear care caracterizează această „*trâmbiță a șasea*”. Și în așteptarea unor clarificări suplimentare pe această temă, această expresie subliniază îndelungata așteptare a acestui moment de către îngerii răi, conform Apocalipsei 7:1 până la 3, specificând că îl așteaptă încă din anul 1844, când „*pecetea Dumnezeului celui viu*”, simbol al sfântului său Sabat, a apărut în Alesul său Adventist: „*După aceea, am văzut patru îngeri stând în picioare în cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vântul pe pământ, nici pe mare, nici pe vreun copac. Și am văzut un alt înger suindu-se de la răsărit, având pecetea Dumnezeului celui viu; și a strigat cu glas tare către*

cei patru îngeri cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, și a zis: Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pecetlui pe frunțile slujitorilor Dumnezeului nostru. ” Vizând doar pe păcătoși, ea poate avea loc oricând și nu este legată de datele celor două sărbători religioase, ambele privind **doar** mântuirea aleșilor. Astfel încât data împlinirii sale va fi fie cea a utilizării primei bombe nucleare **strategice** ; ceea ce nu exclude, până la această dată, utilizarea bombelor **tactice** de putere redusă față de cele folosite deja la Hiroshima și Nagasaki de către America. Dar de data aceasta, primii care o vor folosi ar putea fi rușii din cauza inferiorității armamentului lor convențional clasic. Cu toate acestea, avem un element care plasează începutul pecetluirii aleșilor în toamna anului 1844, data restaurării Sabatului adoptată individual de căpitanul Joseph Bates în octombrie 1844 înaintea tuturor celorlalți adventiști. Așteptarea îngerilor răi s-ar putea, așadar, poate, încheia și în sezonul de toamnă situat între 2023 și 2028.

Legătura dintre „ **trâmbița a șasea** ” și această utilizare strategică a focului nuclear teribil de distructiv este demonstrată de accentul pus de text pe această expresie din versetul 18 din Apocalipsa 9: „ *Prin aceste trei plăgi, **prin foc, prin fum și prin sulfita** care ieșea din gurile lor , a fost ucisă o treime din omenire .* ”; dar și, conform versetului 16, de numărul combatanților care crește odată cu prelungirea conflictului: „ *Numărul călăreților armatei era de două miriade de miriade: am auzit numărul lor .* ” Acest număr impresionant de 200 de milioane de combatanți va fi atins abia în punctul culminant al luptelor. Tocmai, cel în care America va decide să elimine Rusia și aliații săi prin foc nuclear **strategic** : ceea ce va justifica reacția „ *regelui de la miazănoapte* ” rus din Dan. 11:44: „ *Veste de la răsărit și de la miazănoapte vor veni ca să-l înspăimânte și va ieși cu mare furie ca să nimicească și să extermină mulțimi .* ” Și pentru a „ **distruge și extermina mulțimi** ” de dușmani, va folosi la rândul său, ca răspuns, arma nucleară **strategică** cu care este echipat formidabil de superior. Rusia singură controlează posibilitatea de a-și lansa rachetele nucleare cu o viteză foarte mare, pe care nimeni nu o poate opri și împiedica să-și atingă țintele.

Profit de acest verset pentru a reaminti justificarea menționării celor două puncte cardinale, „ **estul și nordul** ”. Aceste două puncte cardinale desemnează poziția teritoriului rus, în funcție de situația ocupantului rus, în Occident, în Italia sau în Israel. În teritoriul occidental, patria sa este „ **la est** ”, iar în țara lui Israel, este „ **la nord** ”. Și aceste două viziuni sunt justificate de faptul că atât credința creștină, cât și credința iudaică sunt vizate de această revelație profetică. De asemenea, trebuie ținut cont de faptul că tabăra occidentală este reprezentată de Italia papală, care constituie poziția sa de referință ca „ **rege** ” din versetul 36, desemnat prin pronumele „ **el** ” din versetul 40.

De fapt, această pedeapsă a „ **trâmbiței a șasea** ” pune în aplicare o pedeapsă comparabilă cu cea în care Dumnezeu l-a ucis pe „ **întâiul născut** ” **egiptean**. **Data ultimei** sărbători a „ **Paștelui** ” este o binecuvântare și o protecție pentru aleșii credincioși ai lui Hristos, dar în același timp, în contrast absolut, o „ **zi a ispășirii** ”, un blestem și o pedeapsă pentru dușmanii Săi care L-au trădat, disprețuit și umilit.

Acestea fiind spuse și înțelese, faza pregătitoare a celui de-al Treilea Război Mondial se desfășoară în Ucraina, dar Daniel 11:40 ignoră această pregătire în narațiunea sa. Începe să o descrie în momentul în care „*regele miazărilor*” arab și african musulman atacă Italia, unde se află sediul Papei romano-catolice. Această acțiune nu a fost încă îndeplinită în timpul care ne așteaptă și va putea fi realizată doar atunci când Europa va fi abandonată de americani dintr-un motiv care rămâne de descoperit în viitorul apropiat. Datorită acestui atac musulman, Rusia „regelui *miazărilor*” va efectua un atac la scară largă împotriva unei Europe ruinate și slăbite, foarte vulnerabilă fără protecția americană.

Mi-a venit în minte un gând care oferea o explicație ce ar putea justifica retragerea americanilor din problemele europene actuale. Iată explicația: o Europă Unită, pentru o vreme de acum înainte, va fi complet dependentă de echipamentele sale fabricate în China. Prin urmare, nu își poate permite să se despartă de aceasta. Dar consecința acestei dependențe chineze este că relația Europei cu aceasta nu este apreciată de americani, care s-ar putea înfuriați serios dacă această relație continuă în timp ce cea dintre China și America se aprinde din cauza insulei Taiwan. Conform spuselor sale, președinta Comisiei Europene este foarte conștientă de necesitatea menținerii unor relații bune cu China. Iar problema care se pune este cea a unui *ménage à trois*. Cine va cuceri inima frumoasei Europe? America sau China, de care depinde economic? Fiind marginalizată, America ar avea un motiv întemeiat să se retragă pe continentul său și să lase Europa să-și rezolve singură problemele cu ucrainenii și rușii.

Adevăratul Stăpân al Timpului

Dumnezeu a oferit dovezi că El este Adevăratul și singurul Stăpân al timpului. Încă de la început, prin crearea săptămânii de șapte zile, El a revelat că va rezolva problema păcatului, care se referă la orice formă de rebeliune și de contestare a standardelor stabilite de înțelepciunea Sa, pentru toate formele de viață pe care le-a creat. Un arhitect bun nu construiește o clădire fără a întocmi mai întâi un plan. De fapt, sunt necesare mai multe planuri: un plan general și planuri detaliate. Dumnezeu a acționat astfel. Marele Său plan acoperă șapte mii de ani, iar planurile detaliate sunt proiectul a trei legăminte de câte 2.000 de ani fiecare, care culminează cu 1.000 de ani dedicați judecății rebelilor și trădătorilor găsiți vinovați la un nivel înalt. Nimic nu poate schimba acest program divin. Și pentru ca aleșii Săi să poată păstra și transmite acest adevăr până la sfârșitul lumii, Dumnezeu dezvăluie „*binecuvântarea Sa și sfințirea Sa a zilei a șaptea*”, care profețește, în fiecare weekend, marea odihnă pe care o va împărtăși cu aleșii Săi de la începutul celui de-al șaptelea mileniu.

Dumnezeu a ascuns problema până în 2018, anul începutului celui de-al șaptelea mileniu este acum revelat ultimilor săi aleși pe care îi consideră credincioși și demni de acest privilegiu: primăvara anului 2030. Prin urmare,

slujitorii săi luminați știu că toate proiectele realizate de oameni după această dată sunt zadarnice și nu vor vedea niciodată ziua implementării lor. Așadar, cu un ușor zâmbet batjocoritor, putem saluta proiectul francez de a lansa construcția unui nou „Portavion” la sfârșitul anului 2025, pentru a înlocui vechiul „Charles de Gaulle” aflat în serviciu în prezent din 1994, despre care se spune că este „bun pentru depozitul de fier vechi”. Proiectanții proiectului nu își imaginează că, din 2024, însăși Franța va fi judecată de Dumnezeu „bună pentru depozitul de fier vechi”. Și merită menționat interesul de a vedea „demonțarea” în același timp a perversei a 5-a ^{Constituții} a Franței, al cărei destin a fost, până la sfârșitul său, legat de moștenirea generalului de Gaulle. Prin acest proiect și prin cuvintele sale, Dumnezeu pare să vrea să prezică sfârșitul Franței chiar de elitele sale politice. Deja, Franța însăși a spulberat utilizarea prestigioaselor sale realizări, succesiv de-a lungul timpului, transatlanticul „Franța” și frumoasa sa pasăre zburătoare, incomparabilul „Concorde”; un termen care ne amintește de „Place de la Concorde”, numită astfel în 1795, unde regele Ludovic al XVI-lea a fost ghilotinat, împlinind astfel „^{a patra} trâmbiță ”. Apoi, Napoleon Bonaparte, acest dictator, precursor al dictatorilor noștri actuali, a stabilit Concordatul. Văd în aceste două cuvinte „Franța și Concorde” cele două lucruri la care țara Franței a renunțat în insașiabilul său angajament european distructiv. Și nu fără motiv aceste elite în favoarea creării UE au făcut din partidul Frontului Național inamicul public numărul 1, pentru că „cine vrea să-și omoare câinele, îl acuză de rabie”. Și în același angajament, amestecul cosmopolit al oamenilor a înlocuit „concordia” cu discordia.

Stăpânul Timpului s-a revelat prin puterea sa nelimitată, care îi permite să anunțe planurile sale profeților săi și să le împlinească exact în ziua în care a profețit. Aceste profeții constituie planurile detaliate ale arhitecturii sale divine. Stăpânul Timpului controlează toate ceasurile, iar ceea ce profețește nu cunoaște nici întârziere, nici înaintare. Citim în 2 Petru 3:9: „ *Domnul nu este încet în făgăduința Sa, cum socotesc unii întârziere, ci este îndelung răbdător față de noi, nevrând ca nimeni să piară, ci ca toți să vină la pocăință.* ” Această explicație este astăzi contrazisă de revelațiile profetice ale lui Dumnezeu. Cu toate acestea, analizând cuvintele Sale, cuvintele rostite rămân adevărate doar pentru aleșii Săi. Dar pentru înțelegerea publică, ar trebui spus: „ *Domnul **voiește** ca toți să vină la pocăință.* ” Această exprimare a lui Petru este inspirată de Dumnezeu cu mare subtilitate, deoarece pocăința totală va fi obținută de la aleșii Săi numai la vremea sfârșitului, care este a noastră.

Planul lui Dumnezeu a fost explicat în imagini de către Isus Hristos în timpul celor trei ani și jumătate ai slujirii Sale pământești. Și El a revelat principiile esențiale ale planului de mântuire. Îmi amintesc în mod special această învățătură din Matei 25:31, unde Isus spune: „ *Când va veni Fiul Omului în slava Sa și toți sfinții îngeri cu El, atunci Va ședea pe tronul slavei Sale. Se vor aduna înaintea Lui toate neamurile. El îi va despărți unii de alții, cum desparte păstorul oile de capre. Va pune **oile la dreapta Sa**, iar **caprele la stânga Sa.*** ” Cele două animale simbolizează două tipuri de ființe umane: adevărații credincioși și cei falși și necredincioși. Omul este fie cu Dumnezeu, fie împotriva Lui. „ **Oaia** ” este simbolul docilității, iar în opusul absolut, „ **țapul** ” este însăși imaginea

comportamentului beligerant, rebel și protestatar, care are caracteristica suplimentară de a purta în sine și în jurul său un miros respingător extrem de puternic și neplăcut. Din toate aceste motive, Dumnezeu a făcut din ea simbolul păcatului în ritul ebraic „Yom Kippur” sau „Ziua Ispășirii”. Și în acest rit, Iisus Hristos nu este țapul, ci purtătorul sfânt și nevinovat al păcatului celor mântuiți de el, El însuși reprezentat de „**țap**”. Căci „Paștele și Ziua Ispășirii” sunt aversul și reversul aceleiași monede care reprezintă soluția divină pe care Dumnezeu o aduce cazului muritor al omului păcătos. Aceste două sărbători singure învață întregul principiu al mântuirii propus de Dumnezeu omului păcătos ereditar. Acesta este motivul pentru care oferta sa se adresează tuturor ființelor umane răspândite și dispersate pe tot pământul. Dar calea de a fi mântuit nu este altceva decât o ofertă condiționată. Și nu fără motiv Iisus a insistat să spună în Matei 22:14: „ *Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși* ”. Aceasta este departe de conceptul de „etichetă” al mântuirii propovăduit în toate bisericile creștinismului fals. De fapt, aparențele sunt complet înșelătoare, pentru că Dumnezeu nu așteaptă cu adevărat decizia omului de a crede sau nu în El. Asta pentru că, în realitate, numai El vine să se reveleze adevăraților Săi aleși, a căror natură și dragoste pentru El și adevărurile Sale le cunoaște, încă de la crearea proiectului Său de viață libere plasate alături de El. Faptul că selecția se realizează pe acest principiu face imposibilă orice eroare la nivelul acestei selecții. Adevăratul Stăpân al timpului este și Adevăratul Stăpân al jocului, victorios de la început până la sfârșit. De-a lungul a șase milenii, El se revelează aleșilor Săi, în timp ce mulțimi cred că pot revendica mântuirea Sa, așa cum mărturisește istoria poporului Israel. Dumnezeu L-a recunoscut ca popor al Său, dar, ca atare, nu i-a cruțat de pedepsele pe care le merita, ducându-i chiar la deportarea în Babilon. Faptul de a face parte din poporul Israel nu le-a conferit statutul de ales mântuit, vrednic de viața veșnică. Și aceeași condiție se aplică în timpul celor două mii de ani de credință creștină pentru creștini și, cel mai recent, din 1994, pentru creștinii adventiști de ziua a șaptea. Fiind eu însumi binecuvântat și pus deoparte pentru o lucrare profetică plasată sub acest nume ales de Dumnezeu, pentru a distinge de cel al moștenirii tradiționale mesajul meu și noile lumini pe care le-am primit și le prezint, pentru prima dată, din 1982, mă prezint astăzi ca un „Adventist disident de ziua a șaptea și de ora a șaptea”. Căci, ca slujitor al Adevăratului Stăpân al timpului, lucrarea mea constă în a pune ceasurile profetice la ora lor adevărată, și anume: a șaptea. Căci în toamna anului 1844, pionierii testați și aleși ai mișcării adventiste (încă din prima zi) credeau că se află în ^{ora a șaptea}, ceasul „**Laodiceei**” din Apocalipsa 3:14, în timp ce se aflau abia în ^{ora a cincea} din timpul profețit în Apocalipsă, ceasul „**Sardelor**”, din Apocalipsa 3:1. Apoi, uniți sub numele oficial de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, se aflau în 1873, la ora a ^{șasea}. Și abia în 1991, ora îndepărtării mele oficiale din Biserica Adventistă, Dumnezeu a făcut ca a șaptea oră a proiectului său profețit să înceapă. Aceste trei ore adventiste sunt numite succesiv „**Sardes, Filadelfia, Laodiceea**”. Vă reamintesc că toate datele atașate acestor trei perioade au fost obținute prin calcule propuse de textele profetice din Daniel 8:14 și 12:12.

A 5-a oră: 1844: Sub numele „**Sardes**” în 1843 și 1844, Iisus Hristos a aruncat o plasă mare pentru a separa peștii protestanți în două grupuri. El a păstrat

pentru sine peștii plăcuți și a aruncat înapoi în mare mulțimea altor pești fără interes și fără valoare pentru el.

A 6-a oră: 1873: Sub numele „*Filadelfia*”, el a onorat acești pești plăcuți, i-a îmbrăcat cu dreptatea și sfințenia sa, dându-le ca semn că îi aparțineau restaurarea practicii Sabatului. Această legătură redescoperită cu Dumnezeu le dă numele „^{Filadelfia}”, ceea ce înseamnă că ei poartă rodul binecuvântat al „dragostei frățești”. Dar binecuvântarea divină este atașată doar unei singure date: 1873. Căci dincolo de această dată, aleșii sunt avertizați, invitați să nu lase ca „*coroana*” vieții să li se ia.

al 7- lea: 1991: Sub numele „*Laodiceea*”, care înseamnă „*Oamenii judecați*”, *adventismul de ziua* ^{a șaptea} este testat și judecat de Isus Hristos. Amenințarea făcută în 1873 a fost justificată, deoarece își va pierde „*coroana*” definitiv în 1994. Cauza acestei judecăți, care îl determină pe Isus să „*vomă*” instituția oficială, este disprețul său față de mesajul meu, al cărui titlu a fost „*Revelația Ceasului al Șaptelea*”. În 1991, anunțul revenirii lui Isus Hristos pentru 1994 a fost disprețuit și combătut de liderii oficiali. În această atitudine de respingere globală, adventiștii din întreaga lume au fost lipsiți de o mană divină dată de Isus Hristos la Valencia slujitorului său respins și expulzat. Condamnarea credinței protestante, lucru clar revelat în explicațiile mele asupra profețiilor, a fost astfel ignorată de toți membrii chiar în momentul în care acest adventism a jurat credință federației protestante prin intrarea în grupul lor și în alianța ecumenică organizată de Biserica Catolică, pentru a reuni organizațiile religioase respinse de Dumnezeu. Pe tot pământul, membrii adventismului au ignorat existența tuturor luminilor pe care Dumnezeu m-a făcut să le descopăr și să le cunosc; lucruri pe care a vrut să le împărtășească cu ei pentru a le hrăni credința și a le trezi entuziasmul. Nu este scris în Amos 4:6: „*Poporul Meu piere din lipsă de cunoaștere ?*” Vă las pe voi să evaluați gravitatea vinovăției ființelor umane care i-au lipsit astfel pe fiii și fiicele lui Isus Hristos de mana sa spirituală divină.

Dumnezeu le-a adus astfel aleșilor Săi care iubesc adevărul Său, detalii despre orele împlinirii proiectului Său pământesc, dar ce se întâmplă în cealaltă tabără, cea a „*caprelor*”?

Odată abandonați de Dumnezeu, protestanții și catolicii au devenit victime ușoare prinse în capcană de diversele mijloace inventate de diavol și demonii săi. Un om a jucat un rol important în acest tip de acțiune: domnul Charles Darwin. În timpul călătoriilor sale, în special în Insulele Galapagos, a descoperit iguane și alte animale care l-au determinat să-și dezvolte teoria evoluționismului. Această capcană a fost foarte eficientă, deoarece sub acoperirea cuvântului știință, diavolul a reușit să smulgă ultima rezistență religioasă atașată Sfintei Biblîi. Căci astăzi, în 2023, mulți oameni care se numesc creștini cred, în același timp, în Dumnezeu Bibliei și în teoriile științifice evoluționiste ale domnului Charles Darwin; aceasta, fără a fi conștienți că una o anulează pe cealaltă. Cei care acționează în acest fel își bazează credința pe Evangheliile noului legământ și disprețuiesc scrierile vechiului legământ. Pentru ei, aceste scrieri erau pentru evrei și, prin urmare, pentru ei, nu prezentau niciun interes. Darwinismul i-a cucerit în special pe locuitorii europeni, mulți dintre ei catolici, prin botezul pruncilor în credința familială moștenită. Alte grupuri protestante favorizează mai mult sau mai puțin

Evangeliiile și Epistolele Noului Legământ. Astfel, își arată disprețul pentru cel mai vechi dintre „cei **doi martori** ” ai lui Dumnezeu citați în Apocalipsa 11:3: „*Le voi da celor doi martori ai mei putere și vor prooroci timp de o mie două sute șazeci de zile, îmbrăcați în saci* ”. Iar ignoranța lor cu privire la subtilitățile revelate în povestea creației din cartea Genezei îi face să le ignore pe cele care îl dezvăluie pe marele Dumnezeu Creator, Stăpânul și Organizatorul Timpului.

În America de Nord, Biblia și-a păstrat prestigiul, iar gândirea evoluționistă este combătută de gândirea creaționistă majoritară din acea țară. Cu toate acestea, acești creaționiști, în esență protestanți, favorizează și citirea Evangheliilor și a epistolelor Noului Legământ. Ei merg și ei „pe un picior”. America nu este doar țara în care Statuia Libertății, oferită de Franța, stă mândră; este și țara în care toate excesele sunt practicate și cel mai adesea legitime, în numele libertății sale sacrosante. Dar această libertate nu este decât o crudă sclavie față de păcat, care se prezintă și se dezvoltă acolo sub multiple forme: capitalism, rasism, droguri, violență, crime și, bineînțeles, mai mult decât oriunde altundeva, multiplicarea excesivă a grupurilor evanghelice care pretind că sunt libere și sunt mai libere decât cred, fiind separate de Dumnezeu. America produce predicatori evanghelici așa cum pădurea produce ciuperci, doar că hrana lor spirituală este chiar mai otrăvitoare decât ciupercile mortale, care aduc doar prima moarte, în timp ce otrava lor mincinoasă își conduce victimele la „*a doua moarte*”, care închide definitiv drumul spre veșnicie. Dar putem să ne compătimească ființele umane care se bucură de acces liber la Biblie? Atitudinea lor nu dezvăluie decât ceea ce Dumnezeu știa deja despre ele încă de la începutul proiectului său creaționist.

Vă reamintesc că numai citirea cărților vechiului legământ mărturisește cei patru mii de ani care duc omenirea, de la Adam la prima venire a lui Isus Hristos și, mai precis, la moartea sa ispășitoare. Și tocmai datorită rolului lor educativ edificator, în acest scop, divinul Stăpân al timpului a inspirat aceste mărturii și le-a scris.

Dumnezeul Stăpân al Timpului este și Stăpân al inteligenței și de aceea cere inteligență în comportamentul creaturilor Sale. Căci toți cei respinși de El sunt respinși din cauza unei mărturii care dezvăluie lipsa lor de inteligență. Această lipsă de inteligență are ca rezultat un comportament legalist al creaturii care Îl dezonorează pe Dumnezeu, Creatorul Său. Dar legalismul nu are doar sensul care i se dă în mod tradițional, adică sprijinul care se bazează exclusiv pe legea divină. Căci legalismul este mai presus de toate aplicarea unui text de lege fără inteligența pe care o necesită această aplicare. Isus Hristos a rezumat acest principiu eronat, făcându-l pe Pavel să spună, în 2 Corinteni 3:6: „*slovera ucide, dar Duhul dă viață* ”. „*Slovera* ” nu poate defini cazul particular care rămâne fundamental și constituie adevăratul scop al legăturii stabilite între Dumnezeu și alesul Său. Pentru Dumnezeu, cel care Îl iubește și pe care El îl iubește este mai prețios și mai important decât toate legile Sale, care totuși rămân legitime în definirea limitelor libertății pe care o oferă tuturor creaturilor Sale. Și riscul de a-L nemulțumi pe divinul nostru Stăpân al Timpului este, în această libertate care rămâne, necesar, pentru ca fiecare creatură să-și afișeze adevărata natură. Și trebuie înțeles că fără această libertate acordată creaturilor Sale, Dumnezeu nu ar

putea judeca pe nimeni, dar judecata Sa asupra fiecăreia dintre creaturile Sale este posibilă și justificată, datorită existenței libertății lor de gândire și acțiune pe care Iisus Hristos o numește „*fapte*”. Căci credința noastră se bazează pe gânduri concretizate și vizibile prin „*faptele*” noastre, acțiunile noastre. Stăpânul inteligenței cere, așadar, de la aleșii Săi, un comportament inteligent care să-L onoreze și să-L glorifice sub privirea tuturor dușmanilor Săi conduși și conduși de Satana, diavolul și demonii Săi cerești și pământești. În lumina acestor explicații, puteți înțelege mai bine de ce Iisus Hristos a „*vărsat*” instituția adventistă de ziua a șaptea în 1994, după ce a respins credința protestantă încercată și testată în 1843 și 1844.

Ne putem mira că Dumnezeu i-a respins în 1843 pe creștinii protestanți care au fost lăsați reci și indiferenți de anunțurile succesive ale revenirii sale pentru primăvara anului 1843 și toamna anului 1844 și, pentru unii, agresivi față de cei care sperau și credeau în aceste anunțuri? Libertatea lor a mărturisit împotriva lor. Și Dumnezeu i-a judecat logic și pe bună dreptate nevrednici de mântuirea sa. În această primă încercare, nu se punea încă problema Sabatului, ci doar demonstrarea interesului pentru revenirea lui Isus Hristos, adică gândirea „adventistă”. Abia după încercarea din toamna anului 1844, Dumnezeu și-a îndrumat aleșii spre cunoașterea și practicarea Sabatului. Iar comportamentul protestanților față de mesajul Sabatului a confirmat judecata dreaptă a lui Dumnezeu asupra lor; l-au disprețuit, sub pretextul că această practică era rezervată doar evreilor de rasă evreiască. Astfel, au mărturisit liber o lipsă de inteligență spirituală și un dispreț pentru cuvintele lui Isus Hristos, care totuși au spus clar: „*Căci mântuirea este de la iudei*”; și, așa cum a învățat Pavel în Romani... 11, în Hristos, în planul lui Dumnezeu, păgânul adoptat devine un adevărat evreu spiritual și nu invers. Și spre nenorocirea lor veșnică, ignorând avertismentul lui Pavel, s-au „slavit” mai presus de evrei, mergând până acolo încât au preferat Sabatului sfințit de Dumnezeu de la întemeierea lumii, duminica romană care perpetuează onorurile acordate „zilei păgâne a soarelui neînvins” stabilită, încă din 7 martie 321, de împăratul roman Constantin I ^{numit} cel Mare.

Revin la acest citat din gura lui Isus Hristos din Ioan 4:22: „*Voi vă închinați la ce nu știți; noi vă închinăm la ce știm, căci mântuirea vine de la iudei.*” Lecția dată aici este în mod special pentru neamuri, deoarece Isus vorbea femeii samaritene care nu era evreică. Acest răspuns dat de Isus oferă toate explicațiile care ne permit să înțelegem vinovăția falsului creștinism în vremurile noastre finale de la 7 martie 321, marcate de abandonarea practicii adevăratului Sabat al zilei a șaptea. „*Voi vă închinați la ce nu știți*”; aceasta îi privește pe falșii creștini din 321. „*Noi ne închinăm la ce știm*”; aceasta îi privește pe adevărații evrei, originari prin rasă, precum apostolii și primii ucenici, și pe evreii spirituali adoptați dintre neamuri. Spunând „*noi*”, Isus a pretins că face parte în întregime din rasa evreiască, care are prioritate prin faptul că Dumnezeu a ales-o să-i ducă oracolele, rânduielile, legile și toate profețiile Sale, așa cum a făcut Mesia, care a venit să aducă mântuirea. Circumcis în carne sau necircumcis, adevăratul evreu spiritual mântuit de Dumnezeu este circumcis în inimă, în sensul că îl face pe Dumnezeu Stăpânul Timpului său, adevăratul său Tată, Creatorul său. Dumnezeu ne oferă individual posibilitatea de a retrăi experiența trăită de

Avraam, pe care Dumnezeu l-a luat dintre păgânii timpului său, în Urul Caldeii; chiar locul unde, mai târziu, ca semn de respingere, l-a deportat pe Israel, nedemn de dragostea și protecția sa, de data aceasta în Babilon.

Selectați în momentul în care credința protestantă a fost respinsă de Dumnezeu, adventiștii de ziua întâi au devenit adventiști de ziua a șaptea. Adventismul astfel stabilit avea vocația și datoria de a progresa în cunoașterea adevăratului Dumnezeu; ceea ce l-a transformat într-o alianță spirituală evreiască. Și în 1873, adventiștii, adunați și binecuvântați de Dumnezeu, se aflau în această stare de spirit. Dar, ca toate alianțele succesive, moștenirea religioasă a transformat rapid această natură binecuvântată și zeloasă într-o religie călduță și formalistă. Și în 1991, această stare nedemnă de Isus Hristos a atins cel mai înalt nivel. Încă din 1982, le-am prezentat local, în Franța, la Valence-sur-Rhône, fraților mei adventiști rezultatele primelor mele studii despre profețiile din Daniel și Apocalipsa și am fost foarte surprins să văd că acestea nu au stârnit niciun semn de entuziasm sau chiar interes. Am putut astfel să înțeleg ce ar fi putut simți Isus în timpul său din aceleași motive. Mi-am dat seama atunci că acest comportament s-a repetat în toate epocile și că adevărații aleși ai lui Dumnezeu în Isus Hristos sunt la fel de rari ca niște pepite de aur. Cuvintele lui Isus au fost confirmate: „*Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși*”. Așa că am acceptat situația și mi-am continuat studiul și cercetarea, amintindu-mi zicala: „Dacă nu vor, măcar să nu-i dezguste pe alții”. Dar și aici, organele de conducere au depus toate eforturile pentru a-i dezgusta pe aceștia și, prin urmare, vor trebui să-și asume vina și responsabilitatea pentru această pierdere de suflete lipsite de hrană divină, în judecata lui Isus Hristos.

În 1991, Stăpânul Timpului a ales acest moment pentru a împlini mesajul adresat adventismului în așa-numita eră „*laodiceeană*”. Prezentarea în biserica locală a primei mele lucrări mimeografiate, intitulată „Revelația Ceasului al Șaptelea”, a provocat reacții din partea pastorului și a bătrânilor. Comisia Conferinței Adventiste din Sud a abordat subiectul. Apoi a avut loc o întâlnire la Valencia între pastorul local, un bătrân, eu și trei frați și surori adventiști locali care au împărtășit și au apreciat explicațiile mele profetice. Interogat de unul dintre martorii mei cu privire la învățătura adevărului, pastorul și-a schimbat brusc atitudinea față de mine și, în acea seară, la întoarcerea acasă, sora care a fost martoră la această întâlnire a văzut „o stea căzând” vertical în fața ochilor ei. Am fost apoi invitat în fața întregii adunări locale să încetez să mai anunț revenirea lui Isus Hristos pentru 1994 și era abia toamna anului 1991. Refuzând să se conformeze acestei cereri, în numele adunării, pastorul a pronunțat radierea mea oficială din registrul membrilor comunității adventiste.

Cum a devenit imposibilă, în 1991, credința în revenirea lui Isus Hristos pentru 1994, în timp ce un anunț mult mai puțin argumentat a adunat 30.000 de suflete credincioase în SUA, în toamna anului 1844? Factorul timp și ravagiile sale sunt singurii responsabili. Isus Hristos și apostolii săi au profețit cu toții zilele din urmă, răcirea evlaviei, aproape dispariția „dragostei adevărului”. Între 1873 și 1994, au trecut 120 de ani, durata unei vieți umane rebele decise de Dumnezeu pe vremea lui Noe, conform Gen. 6:3: „*Și YaHWéH a zis: Duhul Meu nu va lupta veșnic cu omul, căci și el este carne, totuși zilele lui vor fi o sută douăzeci de*

ani ” . În conformitate cu această declarație, la sfârșitul a 120 de ani de activitate adventistă oficială, Dumnezeu și-a retras duhul din adventismul instituțional oficial. Dar, așa cum Noe a supraviețuit potopului cu 7 persoane, adventismul și misiunea sa profetică au supraviețuit acestei vărsături colective oficiale. Am rămas custodele revelațiilor sublime pe care, din al șaptelea cer, Spiritul Stăpânului Timpului mi le aduce și mă face să descopăr pentru a le împărtăși cu voi. Ca și la Nunta din Cana, Isus și-a păstrat cel mai bun vin pentru noi până la sfârșit. Privilegiul care ne este oferit este imens, incomensurabil și nelimitat, asemenea Dumnezeului Timpului care ni-l oferă cu eternitatea sa.

Respingând în 1991 copacul care constituia anunțul revenirii lui Isus pentru 1994, Adventismul a respins pădurea care reprezenta cele 34 de capitole ale profețiilor lui Daniel și Apocalipsa, pe care lucrarea „Apocalipsa Ceasului al Șaptelea” le le prezenta perfect iluminate și decodificate, prin singurul cod indicat de Sfânta Biblie și numai ea. Și, fără îndoială, acolo, în această eroare de neiertat, Dumnezeu a găsit într-un mod just și ireproșabil, justificarea de a condamna lipsa sa de inteligență care îl dezonorează. În limbajul popular actual, acest comportament stupid este exprimat prin formula: „aruncarea copilului odată cu apa din cadă”. Dumnezeu nu poate accepta într-adevăr să fie reprezentat de o astfel de mărturie a nebuniei, El, care este Sursa și Stăpânul Timpului și al Inteligenței.

Când conceptul său despre timp nu este restricționat și limitat de numerele stabilite de Dumnezeu, omul consideră timpul din fața sa ca fiind nelimitat. De aceea este condamnat la dezamăgire și la a-și vedea întregul concept fals despre existență prăbușindu-se brusc. Însăși viața sa va înceta brusc într-o distrugere colectivă, chiar dacă a fost anunțată de Dumnezeu în profețiile sale. Dar privirea îndreptată spre viitorul necunoscut ar putea, la nevoie, să fie înțeleasă, dar omul de știință privește spre trecut cu aceeași idee falsă și formulează ipoteze care dau pământului o vechime de sute de milioane de ani, în timp ce acesta își va sărbători cea de-a 6000-a ^{aniversare} în primăvara anului 2030. Dar cine l-ar putea împiedica pe nebun să sufere consecințele liberei sale alegeri? Nu eu; și dacă Dumnezeu însuși îl consideră demn de soarta sa, eu nu sunt responsabil pentru pierderea lui. Rămân „un gardian pentru frații și surorile mele umane”, dar nu dincolo de propria lor alegere făcută în deplină libertate, pentru că „nimeni nu este obligat să facă imposibilul” și „fiecare se culcă așa cum își face patul”; ce înțelepciune utilă în aceste zicători populare!

Factorul „timp” este la originea schimbărilor și, în primul rând, Dumnezeu și-a văzut existența schimbându-se enorm de-a lungul timpului. Și în timp ce aștepta ce e mai bun, a îndurat ce e mai rău. Și viața lui este încă comparabilă cu a noastră în acest sens, întrucât Dumnezeu a ales să lege viața pământească de viața sa cerească. Le-a unificat și mai mult prin întruparea sa în Isus. Și în decurs de șapte zile, Isus a fost proclamat Rege al evreilor și întâmpinat cu glorie de același popor care i-a strigat procuratorului roman Pontius Pilat o săptămână mai târziu: „Răstignește-te, răstignește-te”, în ziua morții sale voluntare. Timpul, însă, nu este singurul responsabil pentru schimbare, căci păcatul este cel care o provoacă. Într-adevăr, în eternitatea care precede și cea care vine, Dumnezeu nu se schimbă, ci prelungirea fericirii veșnice se va datora eliminării complete a autorilor

schimbării, păcătoșii cerești și pământești. Căci pentru a atinge scopul pe care și l-a stabilit, Dumnezeu a trebuit să sorteze, să selecteze și să elimine creaturile sale în funcție de conformitatea lor cu modelul adaptat pentru viața veșnică, unde valorile nu se vor schimba niciodată.

Istoria vieții cerești care a precedat creația pământească nu a fost scrisă deoarece condițiile cerești nu au provocat mari schimbări vizibile. Seducția și cucerirea sufletelor îngerilor de către Satan au fost resimțite dureros în gândurile și mințile îngerilor credincioși lui Dumnezeu. Dar pe pământul creat pentru păcat, schimbările situațiilor au fost făcute vizibile, în primul rând trecerea de la perfecțiunea originală la imperfecțiune legată de blestemul păcatului. Seducția a devenit clar vizibilă și identificată prin stabilirea principiului morții aplicat întregii creații pământești. Pe pământul păcatului, progresul răului a devenit foarte evident și, astfel, pe măsură ce „zilele” urmează „noptilor”, timpurile de „lumină” au urmat timpurilor de „întuneric” mai mare sau mai mic, într-o alternanță permanentă și perpetuă. În căutarea sa continuă a regimului și sistemului ideal, lumea păcatului construiește, distruge, ridică și reconstruiește diferite modele. Dar el urmărește un miraj care se îndepărtează tot mai mult de el, pentru că nu a înțeles că problema umanității este păcatul care este în om. Dumnezeu a înțeles acest lucru atât de bine încât S-a întrupat în Isus Hristos, „**ca să pună capăt**” dominației sale tiranice și ucigașe. Iată ce a spus în Daniel 9:24 și nu putea fi mai clar: „*Șaptezeci de săptămâni sunt hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale sfinte, ca să sfârșească fărâdelegea și să pună capăt păcatelor, să facă ispășire pentru nelegiuire și să aducă dreptatea veșnică, să pecetluiască viziunea și prorocia și să ungă Sfânta Sfințelor.*” Moartea lui Isus a plătit mai întâi prețul pe care păcatul original îl datora legii lui Dumnezeu încălcate, dar problema păcatului este rezolvată doar parțial în aceasta. Din fericire, Isus Hristos a oferit ca jertfă o viață perfectă, liberă de orice păcat, o dreptate perfectă care îi dă dreptul să se învie. Și în virtutea dreptății Sale perfecte înviate, El poate rezolva definitiv problema păcatului, distrugând păcătoșii care rămân purtători ai păcatelor lor.

Dumnezeu, unicul Stăpân al timpului, a dat diavolului și păcatului 6.000 de ani pentru a rodi. El a făcut din timp arma sa formidabilă, care acționează cu putere după 4.000 de ani și 2.000 de ani mai târziu. În aceste două intervenții puternice, El va fi rezolvat complet problema păcatului. Dar al șaptelea mileniu va juca un rol indispensabil, deoarece va permite sfinților aleși să-i judece pe rebelii destinați să sufere „a doua moarte” la Judecata de Apoi. Astfel, când acest al șaptelea mileniu se va încheia și cei căzuți, respinși de Dumnezeu, vor fi distruși și anihilați definitiv, se va încheia săptămâna profetică de șapte mii de ani. Dumnezeu va putea atunci să restaureze pământul la o înfățișare paradisiacă perfectă și glorioasă, pentru a trăi acolo printre mântuiți ai Săi pentru totdeauna.

Trebuie acum să corectez concepția greșită larg răspândită despre ceea ce Dumnezeu numește „**punere capăt păcatului**”. Căci mulți atribuie împlinirea acestui proiect exclusiv lui Mesia Isus. Ca și cum ar fi vorba de satisfacerea unui capriciu de către Dumnezeu, după care creaturile Sale ar fi libere să acționeze în deplină libertate și autorizate să păcătuiască. Nu! Dumnezeu nu este capricios, ci extrem de exigent. Și ceea ce le cere aleșilor Săi, pe care este de acord să-i

mântuiască, este să renunțe la păcătuirea împotriva Lui și a rânduielilor Sale, a poruncilor Sale, a legilor Sale. Există un sfârșit al păcatului doar atunci când păcătosul nu mai păcătuiește sau cel puțin nu mai păcătuiește de bunăvoie. Și tocmai pentru a obține în mod legal dreptul de a-i ajuta pe aleșii Săi să nu mai păcătuiască, Dumnezeu S-a oferit pe Sine ca jertfă în Isus Hristos. Prin urmare, moartea Sa ispășitoare a fost necesară pentru ca aleșii Săi înșiși să înceteze să păcătuiască. Așadar, aceste cuvinte rostite de Isus, în Ioan 15:5, capătă întregul lor înțeles: „*Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în Eu rămâne în el aduce mult rod, **căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic**.*” Isus a spus-o, iar adevărații săi aleși cred și experimentează acest lucru în fiecare zi a vieții lor.

„Cu timpul, totul se schimbă, totul trece, totul obosește, totul se strică”, spune o altă zicală, și este atât de adevărată pentru toate lucrurile materiale. Dar viața umană nu se bazează doar pe valori materiale și mari schimbări au loc în timp din alte motive mentale și morale atunci când valorile susținute îi dezamăgesc pe cei care le apără și le justifică. Schimbările orientărilor politice rezultă din aceasta, în cele din urmă cu aceleași rezultate dezamăgitoare. Pesimismul preia mințile, iar ființele umane nu mai știu încotro să se îndrepte. În această țară a Franței, unde m-am născut, schimbări enorme i-au modificat componența etnică. Și îmi amintesc că, în vremea copilăriei mele, erau doar doi copii de culoare în orașul meu Valence, sau negri, cum era potrivit să spun pe atunci, înainte ca norma americană să vină să se impună pentru a distorsiona cultura noastră. Pe atunci, Negritude identifica o rasă pentru tendința sa majoritară spre particularități morfologice, dar culoarea neagră nu era accentuată. Reamintesc din nou aici că nu există altă culoare decât alb-negru, cu o serie de culori intermediare, cu tenuri mai mult sau mai puțin arămii, din cauza sângelui, deoarece sub aceste piei cu aspecte diferite curge același sânge și aceleași organe funcționează. Istoria omenirii a condus națiuni puternice să domine pământul în vremurile lor, așa cum Dumnezeu amintește în profețiile sale revelate profetului Daniel. Și le reamintesc puriștilor că Dumnezeu însuși nu își impune niciun tabu, limita sa este eficacitatea sau ineficacitatea. De aceea, în înțelepciunea sa divină, El exploatează toate mijloacele disponibile pentru a-și adresa lecțiile ființelor umane. În Apocalipsa 2:12, El compară strategia diavolului de a intra în biserica creștină cu cea a „calului troian”, adică în „Pergam”, locul presupus unde se afla orașul Troia din legenda greacă a poetului Homer. Și astăzi, în vremea noastră, liderii noștri, actualul „Ulise”, ar fi trebuit să se inspire din exemplul său, el care s-a legat de catargul navei sale, pentru a rezista cântecelor sirenelor cu care pot fi comparate strigătele americane, poloneze și ucrainene, în special cele ale președintelui Zelenski, cu același scop de a-și pierde și ucide victimele seduse. Societatea noastră europeană are o sursă greacă, iar numele Europa provine din grecescul „europos”, care înseamnă: ceea ce se apleacă sau alunecă ușor. Prefixul „eu” denotă ușurință. Cine poate nega că, în poziția sa geografică temperată pe glob, viața europeană nu a fost ușurată? Munții înalți ai Alpilor irigau câmpiile sale, iar Franța a beneficiat deosebit de mult de cinci râuri principale, de la nord la sud: Rinul, Sena, Loara, Garonne și Ronul. Prosperitatea a îmbogățit aceste țări și le-a transformat în dominatoare asupra celorlalte țări ale pământului. Și această

facilitate a fost exploatată de diavol, dușmanul nostru de moarte, pentru a dezvolta, în Europa, puterea religioasă papală romană, caricatura autentică distorsionată a idealului cerut de adversarul său muritor, marele Dumnezeu Creator. Iar profeția sa despre Daniel ne confirmă acest lucru... cu acordul său, sau mai precis, conform voinței sale suverane. Asemenea râului care își urmează cursul de la izvor, omenirea își urmează destinul inevitabil, pe care Dumnezeu Creator l-a profețit, cunoscându-i dezvoltarea în cele mai mici detalii ale sale. Așadar, gândiți-vă că marile schimbări care au loc sub ochii voștri nu fac decât să realizeze ceea ce Dumnezeu a vrut să realizeze; căci ultimul cuvânt va fi pentru el.

Numele Europa înseamnă: **ceea ce se îndoaie sau alunecă ușor**, dar Dumnezeu îl binecuvântează pe cel care rămâne drept în sensul fermității și al rectitudinii morale și religioase. Europa era, așadar, destinată să cadă ușor, primind de la diavol „*onoruri, putere și stăpânire asupra națiunilor pământului*”, adică toate lucrurile pe care i le propusese lui Hristos, „*dacă era de acord să se închine înaintea lui și să-l recunoască ca stăpân*”. Isus a refuzat această ofertă, dar primul papă în funcție, vicelanul Vigilius, a profitat de ea, în 538. Și în Apocalipsa 13:2, Dumnezeu confirmă lucrul, spunând: „*Fiara pe care am văzut-o era ca un leopard, picioarele ei erau ca picioarele unui urs și gura lui ca gura unui leu. Balaurul i-a dat puterea, tronul și o mare autoritate*”. O primă lecție dezvăluie că asocierea monarhiei cu catolicismul reunește caracteristicile imperiilor universale care s-au succedat până la aceasta. În ordinea regresivă, are păcatul (petele) și viteza de acțiune a „*leopardului*” grecesc; „*picioarele*” cuceritoare ale „*ursului*” mezilor și perșilor și „*gura leului*”, adică „*aroganța și mândria*”. » „*cuvinte*” deja atribuite în Daniel 5:20 regelui Nebucadnețar, „*leul cu aripi de vultur*” din Daniel 7:4. Acest verset ne învață încă două lecții, din cauza dublei identificări a „*balaurului*”: cu „*diavolul*” însuși, conform Apocalipsei 12:9; și cu faza imperială a Romei, conform Apocalipsei 12:3. Apoi, Apocalipsa 13:4 confirmă lucrul: „*Și s-au închinat balaurului, pentru că dăduse putere fiarei; s-au închinat fiarei, zicând: Cine este ca fiara și cine poate să facă război cu ea?*” În subtilitatea sa profetică, Duhul Dumnezeului celui viu denunță, în același timp, ștafeta puterii romane care trece de la forma imperială la forma sa papală și susținerea celor două experiențe succesive de către autoritatea „*diavolului*”.

De-a lungul timpului, ființele umane au simțit că au scăpat de despotismul împăraților romani, dar aceasta a fost doar pentru a se retrage sub despotismul regimului papal roman care, întâmplător, a păstrat ca titlu același nume blestemat de Dumnezeu; în latină: Pontifex Maximus; în franceză: Suveranul Pontif. Papa roman a luat apoi ca titlu un nume la fel de blestemat, al cărui număr este 666: în franceză: „Vicarul Fiului lui Dumnezeu”; și în latină: „VICARIVS FILII DEI”; $V=5+I=1+C=100+I=1+V=5 = 112$ $I=1+L=50+I=1+I=1 = 53$ $D=500+I=1 = 501+53+112 = 666$. Odată ce blestemul Bisericii Romano-Catolice Papale este identificat, înțeles și acceptat, identificarea altor religii blestemate devine ușoară. Se demască făcând o alianță cu aceasta; confirmând astfel acea cealaltă zicală: „Spune-mi cu cine te asociezi și îți voi spune cine ești”.

Trezirea urii

Din 2020, lumea trece printr-o răsturnare enormă, iar omenirea occidentală descoperă, zi de zi, că speranța sa pentru pacea mondială dispare în fața ei. Cu toate acestea, inconștientă de proiectul distructiv care o privește în programul lui Dumnezeu, marea majoritate vrea să creadă în rezolvarea conflictelor prin negocieri pașnice. Dar ce se întâmplă de fapt în lumea noastră? Dumnezeu și demonii trezesc din nou toate vechile uri acumulate de-a lungul secolelor. Omul modern se credea stăpân pe deciziile sale și credea că este capabil să găsească soluții la toate problemele relaționale prin compromis. În Franța, după revolta tinerilor din mai 1968, cei aflați la putere credeau că pot rezolva aceste probleme relaționale împingând din ce în ce mai mult limitele libertății sexuale, ale căror excese au creat normele abominabile legalizate astăzi. Lucrurile au început așa. După 1945, Franța a vrut să uite de ocupația sa de către Germania și a fost de acord să construiască fundațiile UE cu aceasta. Dar acceptarea acestor compromisuri trebuia să fie profitabilă, deoarece perspectiva de a obține profituri enorme domina mințile europenilor, inclusiv ale elitei politice franceze. În afara Europei, în țările colonizate din Africa și în țările arabe, perspectiva nu era aceeași. Aceste țări au fost obligate să se supună legii celui mai puternic, care la acea vreme erau puterile europene, în special Anglia, Franța, Belgia, Italia și Portugalia. Și după ce au trebuit să lupte împotriva colonizatorilor, aceste țări colonizate și-au recăpătat independența. Întrucât războaiele coloniale au avut un cost financiar, uman și umanitar foarte mare, aceste puteri au renunțat în cele din urmă la pretențiile lor coloniale, iar relațiile ipocrite au urmat războaielor. Deschiși comerțului global, europenii au fost orbiți de pacea lor comercială oportunistă și au preferat să consume și să se îmbogățească decât să se îngrijoreze de stările de spirit ale țărilor exploatate pe nedrept. Astăzi, aceste foste țări, precum China, India, țările arabe, africane și sud-americane, reprezintă majoritatea vieții de pe Pământ. Aceste noi puteri își fac acum vocea auzită și se pare că nu mai acceptă supremația imperialistă a Statelor Unite.

Este America imperialistă? Da! Dar nu ca Imperiul Roman, care a zdrobit popoarele masacrând luptătorii rezistenței. Imperialismul american își folosește rareori luptătorii; succesiv, împotriva Coreei, Vietnamului, Irakului, Somaliei, Serbiei, Afganistanului, majoritatea acestor războaie au fost pierdute și s-au încheiat cu o retragere voluntară americană. Cu excepția cazului Irakului, adversarii săi erau războinici slab echipați; aceste războaie au fost mai degrabă războaie de gherilă decât războaie. Și unul după altul, a devenit clar că nicio țară nu era capabilă să învingă o revoltă naționalistă, oricât de mare ar fi fost ea. De fapt, SUA permite națiunilor să trăiască liber pe pământul lor, fără a-l ocupa. Pentru că singura lor valoare, ideologic, este capitalismul, iar modelul său capitalist este cel pe care America dorește să-l adopte de către toți aliații săi internaționali. Capitalismul este, pentru SUA, obligațiunea universală ideală. Permite împrumuturi lucrative cu dobândă care îmbogățesc băncile și fondurile de pensii, care plătesc pensiile angajaților lor. Banii produc bani, ceea ce este normal pentru un bancher, dar în lumea noastră, întreaga Americă acționează ca o bancă mondială pentru toate națiunile pământului. Și „cine se împrumută nu va fi niciodată atât de bogat ca cel care îi dă cu împrumut”. Pe de altă parte, dacă nu își

rambursează datoria, împrumutatul este complet ruinat, iar bunurile sale devin cele ale creditorului. Acest principiu justifică starea actuală a Franței, a țărilor europene și, cu atât mai mult, a țărilor din lumea a treia. Trebuie să vă reamintesc din nou că SUA sunt marcate de originea lor religioasă predominant calvinistă protestantă, iar acest reformator dur și crud, pe nume Ioan Calvin, credea că bogăția este un dar de la Dumnezeu, un semn al binecuvântării sale. Vă las pe dumneavoastră să judecați un astfel de gând, știind că Dumnezeu a scris în Biblia sa în 1 Timotei 6:10: „ *Căci iubirea de argint este rădăcina tuturor relelor* ”. Și acest rău este la fel de vechi ca lumea, dar prin inventarea banilor, ființele umane l-au favorizat foarte mult. Pentru că în țara diavolului, banii nu mai sunt mijlocul practic de schimb de la originile lor. Au devenit un scop în sine; adică o piatră de poticnire pentru cei lacomi și egoiști. Sunt comparați pe bună dreptate cu un lichid, deoarece funcționează conform legii vaselor comunicante; Cine ia prea mult pentru sine reduce partea care revine altora. Iar cine iubește banii este insașiabil; prin urmare, nu se poate vindeca de ei. Consecința pentru toată lumea este creșterea perpetuă a costului vieții, în special dăunătoare pentru țările din lumea a treia.

Ura recentă a societății noastre globale se bazează, așadar, în esență pe acest cuvânt: colonizare. Și odată cu creșterea numărului de oameni educați în întreaga lume, mințile dispersate își dau seama că, în ciuda independenței naționale concrete, colonizarea minților și a popoarelor umane a continuat sub această formă financiară. Aceasta explică apariția unui front ostil împotriva capitalismului american și vest-european. Cei responsabili au fost acum identificați și vor fi în curând țintele mâniei acestei ostilități. Deși capabilă să stârnească o mare furie, cauza economică și politică nu este cea mai puternică cauză a urii, deoarece se bazează pe o frustrare în primul rând umană pe care spiritele demonilor o pot totuși exploata exacerbând-o. Cea mai teribilă ură este cea religioasă.

De ce stârnește religia ură? În primul rând, pentru că viața se bazează pe o legătură care leagă omul de unicul Dumnezeu Creator. Aceasta conferă religiei importanța sa supremă mai presus de orice alte criterii. Tot comportamentul uman depinde de starea relației sale cu Dumnezeu. Iar ființa umană care nu a construit o relație bună cu Dumnezeu este supusă dușmanului său, diavolul. Și aceasta este tocmai a doua explicație. Căci, într-adevăr, dezvoltarea religiilor false se datorează activității diavolului, omul condamnat aflat în probă, judecat de Dumnezeu. Ura acestui înger aflat în probă atinge un vârf de neegalat. El supraviețuiește alături de adepții săi angelici doar pentru a-și exprima ura față de Dumnezeu și întreaga omenire. Căci beneficiază în continuare de oferta harului lui Hristos, în timp ce nu mai are posibilitatea de a scăpa de condamnarea sa muritoare. Pentru a-și atinge scopurile, împreună cu demonii săi, el folosește suflete omenești care nu-l văd și nu sunt conștiente că gândurile lor sunt adesea gândurile lui, în timp ce, inspirați de demoni, devin papagali folosiți precum „ *șarpele* ” din Geneza prin care diavolul însuși se exprima. Inspirați de minciunile sale, victimele sale umane cred că își apără opinia personală, până în punctul în care Isus a declarat, în Ioan 16:2-3: „ *Vă vor da afară din sinagogi ; și iată, vine ceasul când oricine vă va ucide va crede că slujește lui Dumnezeu. Și vor face*

aceasta, pentru că nu L-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine. ” Și vă reamintesc, eu însumi am fost exclus oficial, adică „**exclus**”, din instituția adventistă de ziua a șaptea, din Valence, Franța, din cauza „**mărturiei lui Isus, care este duhul profeției**”, conform Apocalipsei 19:10. În acest verset, Isus ne oferă explicația pentru această decizie a liderilor adventiști: „**Și vor face aceasta pentru că nu L-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine.**” Astfel, adevăratul sens al vieții este religios, dar este benefic numai dacă duce la o comuniune reală cu Dumnezeu; ceea ce este rar și condiționat. Din păcate, în afara acestei condiții înguste și unice, așa cum ne învață Isus, aspectele religiilor false sunt nenumărate și, în fața adevărului, acestea sunt foarte intolerante. Această intoleranță puternică este cea care dezvăluie cel mai mult situația reală, dar ascunsă, a existenței. Dacă Dumnezeu și diavolul nu ar exista, ființele umane nu ar fi împinse spre un comportament intolerant. În realitate, nu există nicio justificare pentru ca omul să refuze să-și vadă aproapele acționând diferit de el. Istoria tocmai a dovedit că, atunci când Dumnezeu vrea și permite, sunt posibili 77 de ani de pace civilă (1945-2022) și 150 de ani de pace religioasă (1844-1995). Europa și întreaga lume occidentală au beneficiat de ambele tipuri de pace.

Civilizațiile grecești și romane au demonstrat pe rând că proliferarea religiilor și a zeităților false nu a pus probleme conflictuale majore pentru populațiile lor. Fiecare era liber să slujească și să se închine zeității alese de ea. Dar acest comportament s-a schimbat brusc odată cu propovăduirea credinței creștine. Aceasta are o explicație: spre deosebire de zeii falși, adevăratul Dumnezeu nu este un împărtășitor; este gelos și cere exclusivitate în inimile aleșilor săi, lucru devenit brusc foarte rar. Dar acest Dumnezeu gelos este și iubirea perfectă personificată, așa că mânia sa răzbunătoare împotriva dușmanilor săi este rară. Aleșii săi reflectă iubirea acestui Dumnezeu, „*milostiv, plin de bunătate, încet la mânie*”, așa cum își descrie numele în Numeri 14:18: „*Yahweh este încet la mânie și plin de bunătate, iartă nelegiuirea și răzvrătirea; dar nu va nepedeși pe cel vinovat, pedepsind nelegiuirea părinților asupra copiilor până la a treia și a patra generație.*” Această iubire adevărată este semnul distinctiv al adevăratei relații restaurate cu Dumnezeu prin jertfa ispășitoare a lui Isus Hristos. Dar această iubire adevărată este absentă în toate contrafacerile Alesului său. Dragostea lui Dumnezeu este predicată acolo, dar nu reprodusă. Mai mult, adepții pretind că Îl iubesc pe Dumnezeu, dar mărturisesc prin faptele lor că nu iau în considerare voia Sa revelată în Sfânta Sa Biblie. Cel care Îl iubește pe Dumnezeu, Îi acordă prioritate în întreaga Sa viață și cea mai mică dintre revelațiile Sale biblice îi stârnește pe deplin interesul. Tocmai pentru că nu am văzut acest rod la creștinii din jurul meu, nu am putut cere botezul. Așadar, când acest comportament anormal a fost clarificat în lumina încălcării sfântului Sabat al lui Dumnezeu, am putut să mă dedic Lui. Nu există efect fără cauză, nici cauză fără efect. Omul nu este un pom, ci, asemenea unui pom, aduce roade. Iar calitatea bună sau rea a acestui rod depinde de natura sa personală, dar și de moștenirea sa intelectuală religioasă. De fapt, lunga pace de 77 de ani obținută din 1945 a fost posibilă datorită dezinteresului religios al populațiilor occidentale. Oamenii au devenit toleranți exclusiv datorită disprețului lor față de subiectul religios. Și Dumnezeu a permis umanității occidentale să-și etaleze roadele pentru a împlini

demonstrația vieții construite pe valorile demonice ale diavolului. Și, așa cum spune Proverbe 29:18, „*fără revelație, oamenii sunt fără opreliște* ” și „*fără opreliște* ”, Occidentul a mers până acolo încât a legitimat și legalizat urâciunile pe care le-a condamnat cu ani în urmă. În contextul actualului dezastru economic și de război, religiile creștine false își vor recăpăta starea de spirit plină de ură de odinioară. Și aici trebuie să ne întoarcem cu secole în urmă, pentru a găsi în anul 321 abandonarea Sabatului, care se află la sursa multiplicării aspectelor creștinismului fals. Cel adevărat este în conformitate constantă cu standardul stabilit de apostolii Domnului Isus Hristos. Și de la primul până la ultimul Hristos fals, Sabatul este ignorat, disprețuit și înlocuit de „Ziua Soarelui Neînvins” păgână, onorată în prima zi de împăratul roman Constantin, care a stabilit-o, și de toți închinătorii săi păgâni convertiți sub domnia sa.

Știți de ce ființele umane, credincioși și creștini, subestimează importanța respectării Sabatului și a altor rânduieli divine, pe care Dumnezeu le cere să fie onorate și implementate? Răspunsul este foarte simplu: Dumnezeu este etern, iar omul este muritor. Viața Lui este foarte scurtă și, prin urmare, el trăiește și se zidește în ignoranța a ceea ce a experimentat Dumnezeu înaintea lui. Căci în anul 321, a fost martor la spectacolul neplăcut de a vedea creștini preferând să asculte de împăratul lor roman decât de El, Creatorul și Tatăl lor, Domnul și Stăpânul lor și Mântuitorul lor. Ceea ce niciun evreu în carne și oase din urmașii lui Avraam nu a făcut vreodată, un împărat roman păgân a îndrăznit să facă. El a distorsionat și a distrus ordinea programului mântuitor pământesc pe care Dumnezeu l-a gravat în timp prin stabilirea săptămânii. Prima zi dedicată odihnei nu are sens, deoarece Dumnezeu nu și-a stabilit odihna la începutul săptămânii, ci doar în a șaptea și ultima zi a săptămânii noastre. Căci această odihnă poate fi obținută doar la sfârșitul timpului stabilit pentru alegerea aleșilor Săi, adică la sfârșitul a 6000 de ani profețiți de primele șase zile ale săptămânii. Mai mult, mărturisește logica inteligenței, odihna este apreciată doar după o oboseală morală dificilă, în cazul lui Dumnezeu. Pentru că oboseala sa este cauzată de păcatul practicat din abundență pe tot pământul de către toți oamenii; în timp ce Iisus Hristos a venit să-și ofere viața pe o cruce ridicată de romani pentru, tocmai, „***a pune capăt păcatului*** ”. Evident, nu a reușit, la nivel colectiv, într-un mod evident. Dar propunerea sa se adresează individual fiecăreia dintre creaturile sale umane împrăștiate pe tot pământul, iar acest lucru explică rezultatul slab observat pe care el însuși l-a profețit când a spus, în Matei 22:14: „***căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși*** ”. Dumnezeu nu obligă pe nimeni să-L asculte pentru a fi mântuit de El. Cel care nu ezită să forțeze prin persecuție, tortură și moarte este Satan, dușmanul taberei lui Dumnezeu. De aceea, orice religie care persecută nu este de la Dumnezeu, ci de la diavol. Dacă religia persecută, este pentru că nu are nicio relație cu adevăratul Dumnezeu, dragostea și dreptatea. Dreptatea divină este oferită doar în numele lui Iisus Hristos, ceea ce reduce deja numărul celor chemați. Apoi, cei pe care Iisus Hristos îi îndreptățește aduc roade comparabile cu ale Sale, iar acolo lista celor chemați se reduce și mai mult. În etapa finală a sfîntirii, cel chemat se află pe calea alegerii, mărturisind despre Dumnezeu cu o fidelitate neclintită și hrănindu-se spiritual cu toată lumina pe care El i-o prezintă.

Iar aleșii Săi pot astfel să comunice cu El, Duhul adevărului care îi identifică pe cei care Îi aparțin.

În tabăra falșilor Hristoși, pe 7 martie 321, abandonarea Sabatului a pus bazele doctrinare ale actualei Biserici Romano-Catolice. În mod logic, chiar la Roma decretul imperial al lui Constantin I ^{a fost} puternic implementat de păgânii convertiți în mod fals la credința creștină. Biserica creștină oficială era reprezentată de acești numeroși creștini falși, iar numerele sunt lege. Punând capăt persecuțiilor împotriva păgânilor, împăratul Constantin le câștigase stima și astfel își dobândise reputația de împăciuator. Dar aceasta nu era decât o capcană, căci inima lui a rămas păgână și dominatoare. Într-atât încât, odată ce edictul său a fost promulgat, i-a persecutat și pedepsit aspru pe creștinii care doreau să rămână fideli Sabatului sfințit de Dumnezeu. Și știm că diavolul nu a renunțat niciodată să-i persecute pe adevărații aleși ai lui Dumnezeu. Cu toate acestea, el poate face acest lucru doar atunci când Dumnezeu îi permite. Cu toate acestea, am beneficiat de pacea religioasă impusă de Dumnezeu din 1844, iar aceasta a încetat în 1995 odată cu atacurile grupurilor musulmane islamiste. În 2022, am fost martorii unei confruntări majore între două religii creștine, catolicismul și ortodoxia, care deja s-au luptat reciproc în fosta Iugoslavie în anii 1940 și 1990; un subiect de ură care așteaptă doar să fie reînviat. În războiul actual din Ucraina, îi găsim pe președintele american Joe Biden, lider catolic al unei națiuni oficial protestante, Ucraina catolică și ortodoxă, și Rusia ortodoxă susținută de cecenii musulmani. Și trebuie înțeles că principala cauză a naționalismului este angajamentul religios, chiar ateu, al oamenilor. În momentul în care Dumnezeu o poruncește, demonii trezesc în mintea oamenilor dorința de a-i elimina pe cei care nu li seamănă în toate domeniile, politic, economic și religios. Nu mai pot tolera diferența celorlalți și organizează separări și regrupări pe care contemporanii noștri le numesc epurare etnică. Dar oricare ar fi cauzele umane, aceste comportamente sunt roadele blestemului divin care a lovit întreaga umanitate de la păcatul lui Adam și Eva. Le reamintesc că Dumnezeu a dat într-adevăr preeminența omului, deoarece lui i se adresează mai întâi, după ce cuplul a păcătuit. Dominația sa asupra femeii avea dezavantajul de a fi responsabil față de Dumnezeu pentru greșelile pe care aceasta le putea comite. În timp, judecata lui Dumnezeu nu se schimbă și El încă îi ține pe lideri responsabili și vinovați pentru relele pe care le provoacă creaturilor Sale.

Religia stabilită la Roma în anul 321 a adoptat, așadar, prima zi de odihnă dedicată de păgânii romani cultului „Soarelui Neînvins”. La acea vreme, schimbarea zilei de odihnă nu era prezentată ca având scopul de a celebra învierea lui Iisus Hristos, așa cum se explică astăzi în bisericile falșilor Hristoși. Împăratul Constantin nu a dat altă explicație decât aceasta: „nu trebuie să ne mai iudaizăm odihnindu-ne în ziua a șaptea precum evreii”. Acest ordin de a nu mai iudaiza se opunea categoric învățăturii lui Hristos care spunea, dimpotrivă, în Ioan 4:22: „*căci mântuirea este de la iudei*”. Acest ordin de a nu mai iudaiza a făcut nule cele 15 secole din istoria vechiului legământ, care a început de fapt pe vremea lui Moise, odată cu plecarea evreilor. Și în aceste circumstanțe, acest popor a trăit experiența tipică a convertirii religioase. Rușinat din păcat (Egipt), sufletul uman al păcătosului este protejat de sângele lui Hristos (mielul de Paște). Apoi,

Dumnezeu o conduce la Muntele Sinai, unde o învață și o face să descopere legile pe care trebuie să le respecte (Cele Zece Porunci ale Sale). În deșert, izolată alături de Dumnezeu, ea învață regulile Sale de sănătate și dietă și, numai pentru vechiul legământ, riturile sărbătorilor Sale religioase pe care moartea lui Hristos le va împlini și le va face caduce. Cine poate susține că Dumnezeu a organizat aceste lucruri pentru a le face inutile? Din acest vechi legământ, dispar doar riturile pe care moartea lui Hristos le-a împlinit. Prin urmare, principiul ascultării rămâne intact, iar standardele acestei ascultări sunt încă revelate în scripturile lăsate de Moise și succesorii săi binecuvântați de Dumnezeu.

Pentru a înțelege pe deplin importanța acestor lucruri, trebuie să ne desprindem de rutina vieții noastre lumești de zi cu zi, care constituie un fundal înșelător ce duce la moarte pe cei pe care îi seduce și îi captivează. Dumnezeu este invizibil, dar viu și atotputernic și numai în spirit putem înțelege realitatea Sa supremă. Viața cerească se dezvoltă în paralel cu a noastră, invizibilă, dar la fel de activă, și o vom descoperi așa cum este, la întoarcerea lui Isus Hristos care va pune capăt acestei limitări oculare ce ne-a caracterizat încă de la Adam.

În Biserica Romano-Catolică, prima zi purta numele zeității astrale, „Soarele Neînvins”, iar sub acest nume, creștinii sinceri identificau un păcat grav comis împotriva lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care, în țările latine, acest nume a fost abandonat și înlocuit cu numele „Ziua Domnului”. Faptele rele ale diavolului erau astfel complet mascate. Era legat de învierea lui Hristos și, astfel, cultul primei zile nu mai reprezenta o problemă pentru noii convertiți. Doar că marele Dumnezeu creator era frustrat și iritat de trădările sale succesive. Apoi a reacționat cu o logică dramatică. „Întrucât acești oameni care pretind a fi mântuirea mea favorizează rânduile Romei, fie ca Roma să domnească peste ei în toată rigoarea ei!” Și așa se face că creștinii necredincioși au fost predați de Dumnezeu regimului imperial roman instituit în 538. Condițiile instaurării sale l-au lipsit de orice legitimitate. Primul papă instalat a fost un intrigant pe nume Vigilius. El a profitat de relația sa cu Theodora, dansatoarea prostituată cu care s-a căsătorit împăratul Justinian I ' pentru a-și câștiga dominația religioasă asupra actualului regim papal catolic. Deja lovit de blestemul noii „duminici”, Silverius, episcopul Romei ales de creștinii necredincioși din Roma, a fost alungat și exilat. Avem aici acțiuni mai degrabă politice decât religioase care pun în lumină ceea ce va reprezenta regimul papal roman pe pământ. La acea vreme, puțini oameni erau educați, iar învățăturile religioase erau transmise de oamenii regimului papal. În aceste vremuri de întuneric spiritual, papii își vor permite să modifice textul celor zece porunci ale lui Dumnezeu scrise de degetul lui Dumnezeu însuși pe table de piatră date lui Moise. Sub pretextul promovării memorării lor, textele originale sunt înlocuite cu propoziții foarte scurte și, în acest fel, avertismentele despre binecuvântări și blesteme dispar în noul aspect prezentat. Cel mai grav ultraj este impus celei de-a doua porunci în care Dumnezeu condamnă închinarea la imagini și statui idolatre; papa o elimină complet. Dar pentru a menține numărul zece, va dubla porunca referitoare la adulter, vizând astfel păcatul firii pământești pentru a-i face pe oameni să uite păcatul lor împotriva Duhului. Termenul „ziua a șaptea” din porunca a patra dispăre, înlocuit de formula extrem de scurtă: „în ziua Domnului te vei odihni”. Necitind Biblia, masele convertite se țin de ceea ce le

învață preoții. Iar pentru cei recalcitranti, aceștia exploatează amenințările iadului, amenințări care sunt foarte reale, dar interpretate fals. Căci, fără inteligența lui Dumnezeu și înțelegerea cronologică a faptelor revelate în profeția Apocalipsei, „*lacul de foc*” care nu va exista până la sfârșitul celui de-al șaptelea mileniu este interpretat ca un iad permanent unde demonii îi fac pe cei condamnați să sufere veșnic în foc, condamnați la această soartă teribilă. Acum, Papa pretinde că poate deschide și închide accesul la iad. Se poate înțelege atunci de ce, în vremuri întunecate, regii înșiși, lorzii și oamenii de rând se tem de puterea papală. Afirmatiile papale sunt crezute, iar regimul profită de situație pentru a fi servit, onorat și îmbogățit de victimele seduse și înșelate de minciunile sale. Astfel, poate manipula regii și le poate folosi puterile seculare pentru a-i forța pe luptătorii din rezistență pe care îi numește „eretici” să se convertească la catolicism, până la punctul de a-i tortura și a-i omorî, pe rug sau prin alte instrumente și mai teribile. Și numărul acestor „eretici” va crește considerabil odată cu traducerile și tipărirea Bibliei, care le permite cititorilor săi să descopere adevăratele cuvinte rostite de Dumnezeu și de profeții săi. Văzându-și minciunile demascate, regimul papal stârnește ura ligilor catolice împotriva protestanților considerați „eretici”. Ființe ignorante, convinse de legitimitatea catolică, își îndreaptă toate atacurile împotriva celor pe care preoții li-i prezintă ca ființe locuite de diavol. Inventează și găsesc pretexte pentru a-și face acuzațiile false, pentru că tatăl minciunii îi inspiră și îi îndrumă fără ca ei să bănuiască. Mulți cred sincer că Îl onorează pe Dumnezeu alungându-i pe „nelegiuți”. Și acest punct este important, deoarece la întoarcerea lui Hristos, aceeași ură oarbă îi va viza pe ultimii aleși ai lui Isus Hristos, a căror singură greșală reproșată va fi să persevereze în respectul lor pentru odihna sfântului Sabat divin al zilei a șaptea.

Cine va acționa așa în acest context final? Aceiași oameni care astăzi justifică practica duminicii din prima zi și resping legitimitatea Sabatului din ziua a șaptea. Cel mai umanist personaj de astăzi poate deveni în acest context final mai feroce decât un „*leu*” cu „*dinți*” ascuțiți. Aceasta este ceea ce Isus profetește în imagine în Apocalipsa 9:8: „*Aveau părul ca părul femeilor și dinții lor erau ca dinții leilor*”. Contextul se va schimba complet, iar bărbații răzvrățiți vor fi exasperați și foarte puternic mâniați de „*urgile lui Dumnezeu*” care îi vor lovi imediat ce se va termina timpul de probă: „*cele șapte plăgi din urmă ale mâniai lui Dumnezeu*” prezentate în Apocalipsa 16.

Biserica papală romană s-a comportat astfel într-un mod monstruos, iar acestea nu trebuiau considerate „păcate ale tinereții”, așa cum interpretează ea. Căci dacă condițiile i-ar fi rămas favorabile, ar fi acționat în același mod și astăzi. Nu a renunțat niciodată la impunerea convertirilor până când nu a pierdut sprijinul monarhiilor slăbite de regimul revoluționar francez și de faimoasele sale decapitări ale capetelor regale, religioase și aristocratice. Dumnezeu a pedepsit-o astfel pentru crimele sale în așteptarea Judecății de Apoi. Dar în tabăra protestantă, oamenii superficial religioși au adoptat la rândul lor comportamente politice condamnate de Iisus Hristos. Au luat armele și au ripostat lovitură cu lovitură luptătorilor ligilor catolice. Și așa au căpătat „Războaiele Religioilor” succesive aspectul unei bătălii în care se ciocneau „*fiare*” sălbatice însetate de sânge și carnivore. În Apocalipsa 8:11, Dumnezeu dă vina pentru acest

deznodământ diabolic pe biserica catolică papală, reprezentată de „ **steaua** ” numită „ **Pelin** ”: „ **Numele stelei este Pelin; și o treime din ape s-a transformat în pelin și mulți oameni au murit din cauza apelor, pentru că acestea au fost făcute amare.** ” Religioasă sau nu, ura este contagioasă și ajunge să înflameze mulțimi de ființe umane.

Înainte de a ataca „protestanții”, regimul papal a dezlănțuit ostilități împotriva religiei islamului, care a apărut în Arabia la scurt timp după instaurarea regimului papal roman, adică după anul 538. După răspândirea catolicismului în Arabia, profetul Mahomed și-a fondat religia: islamul, un cuvânt arab care înseamnă „supunere”. Cuvântul are un dublu sens: omul se supune lui Dumnezeu, dar trebuie să-l și supună prin forță, dacă este necesar, pe necredincios, căruia îi atașează pe toți cei care se opun concepției sale religioase. Acum, sub pretextul eliberării locurilor sfinte istorice ale vieții și morții lui Hristos, Papa Urban al II-lea a ordonat mai întâi unor „cruciade” războinice să-i alunge pe musulmani din aceste locuri. Ignoranța atât a celor de sus, cât și a celor de jos i-a determinat pe regi să se lanseze cu zel în războaie ucigașe, complet inutile pentru Dumnezeu, împotriva armatelor popoarelor musulmane. Astfel, cruciații creștini occidentali au comis masacre nejustificate. Dacă le declar inutile, am dreptate, deoarece Dumnezeu își dezvăluie în Daniel 9:26 decizia de a distruge Ierusalimul și locurile lui sfinte: „**Și după șaizeci și două de săptămâni, un Uns va fi nimicit și nu va avea urmaș**”. **Nimeni pentru el . Poporul unui conducător care va veni va distruge cetatea și sanctuarul, sfîntenia, iar sfârșitul ei va veni ca printr-un potop ; este hotărât ca devastările să dureze până la sfârșitul războiului.** ” Și această distrugere a Ierusalimului este prezentată ca fiind consecința respingerii lui Mesia Isus de către evrei. Prin urmare, în mod voluntar, Dumnezeu a distrus Ierusalimul de către romani în anul 70, pentru a îndepărta din aceste locuri interesul pelerinajelor superstițioase pe care credința catolică voia să le restaureze și să le perpetueze până în vremea noastră; acest lucru fiind transmis de grupurile protestante evanghelice formate în SUA. Prin urmare, puteți observa în acest fals zel mistic, rodul unei ignoranțe complete a ceea ce reprezintă cu adevărat credința creștină. În timpul nostru de sfârșit, Dumnezeu a făcut din Ierusalim un loc blestemat unde se adună falși credincioși din toate religiile monoteismului. Închinarea lor la aceste locuri se bazează pe idolatrie pură. Iar cei care fac acest lucru repetă erorile evreilor care au onorat templul de piatră și au respins templul de carne și spirit pe care l-a constituit Iisus Hristos.

Cauzele intensificării urii se intensifică în timpul nostru și în evenimentele actuale, menționez una. Întorcându-se din China, în avionul care îl aducea înapoi și în prezența jurnaliștilor, președintele Macron a făcut o declarație care a stârnit furia unora dintre colegii săi europeni. El a spus: „ Cel mai rău lucru ar fi să credem că noi, europenii, ar trebui să fim adepți pe această temă și să ne adaptăm ritmului american și unei reacții exagerate chineze... Capcana pentru Europa ar fi ca, în momentul în care reușește să-și clarifice poziția strategică, când este mai autonomă strategic decât înainte de Covid, să fie prinsă într-o perturbare a lumii și în crize care nu ar fi ale noastre. ” Este evident că sugera cazul insulei Taiwan, asupra căreia China vrea să recâștige controlul. Dar această poziție anume irită națiuni precum Polonia, care își bazează speranța de a învinge Rusia pe coeziunea

națiunilor europene aliniate cu poziția americană. Observ la tânărul nostru președinte o sclipire de luciditate uimitoare și surprinzătoare, deoarece poziția sa reproduce cea a generalului de Gaulle care nu voia să se supună dominației Americii. Totuși, observ că această declarație condamnă angajamentele de tip „urmare a liderului” deja asumate de europeni și de el însuși în afacerea ucraineană. Deoarece americanii s-au angajat față de Ucraina fără a-și face griji pentru opiniile individuale ale europenilor. Așadar, se poate spune că au reacționat în funcție de interesele lor politice și economice, cronic ostile Rusiei. Cu toate acestea, cazul Ucrainei diferă de cel al Taiwanului prin faptul că independența sa a fost recunoscută oficial, iar cei care o susțin o fac în numele respectării drepturilor naționale care interzic agresiunea împotriva țării lor de către altcineva. Nu este cazul Taiwanului, care a rămas oficial chinez și nu a obținut și nici nu a solicitat niciodată un statut național independent. La fel ca generalul de Gaulle, președintele Macron ar dori să conducă o Europă independentă, dar se confruntă cu influența fostelor țări din Blocul Estic, cum ar fi Polonia, care urăsc Rusia și au venit în Europa doar pentru a găsi scutul armat al SUA. Problema președintelui Macron este că trezirea sa și dorința sa de independență europeană se întâmplă la momentul nepotrivit și deja prea târziu. Deoarece, fiind el însuși favorizat influența americană în Europa și în Franța, în propria țară, este prea târziu pentru a compensa greșelile făcute; Acest lucru este cu atât mai adevărat cu cât Europa este slăbită financiar, iar întârzierea înarmării europene devine irealizabilă, având în vedere timpul rămas până la pedeapsa divină a „celeia **de-a șasea trâmbițe**”. Mai mult, se conturează două tabere care separă națiunile UE: tabăra fostelor țări din Blocul Estic, susținători majori ai Ucrainei, și cea a națiunilor fondatoare ale acestei UE, inclusiv Franța și, într-o oarecare măsură, Germania, care a rămas foarte independentă.

După diversele cauze ale urii umane, trebuie să menționez acum trezirea unei uri mult mai formidabile: cea a Dumnezeului Iubirii. Căci El o exprimă și o revendică clar deja în Proverbe 8:13: „ *Frica de YaHWéH este să urăști răul; aroganța și mândria, calea rea și gura perversă, acestea sunt ceea ce urăsc* . ” Îmi amintesc că ura este opusul absolut al iubirii și că toate lucrurile există în opus absolut. Dacă Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, este pentru că El Însuși este după chipul omului, dar în divinitatea Sa perfectă. Prin urmare, El poate urî sau iubi așa cum poate blestema sau binecuvânta. Și pe această temă trebuie să abandonăm acest mesaj transmis de falșii Hristoși care spun: „Dumnezeu urăște păcatul, dar iubește pe păcătos”. Acest mesaj uită să specifice atunci: păcătosul care se pocăiește și aduce rodul pocăinței; ceea ce nu corespunde, din 1844, situației creștinilor care justifică încălcarea poruncilor lui Dumnezeu; al doilea și al patrulea, printre catolici și ortodocși; al patrulea, tot printre protestanți și anglicani. Acum, în sine, din 1844, disprețul arătat față de Sabatul sfințit de Dumnezeu îi face vinovați de încălcarea tuturor celor Zece Porunci, conform lui Iacov 2:10: „ *Căci oricine păzește toată Legea și totuși greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate* . ” Dau acestui verset următorul înțeles: oricine calcă cu voia o singură poruncă a lui Dumnezeu, mărturisește că calcă prima dintre porunci, în care Dumnezeu spune: „ *Să nu ai alți dumnezei afară de Mine* ”. Căci oricine nu ascultă ascultă de un alt dumnezeu, diavolul, înaintea feței

Dumnezeului cel adevărat și singur. De atunci înainte, toate celelalte ascultări sunt considerate zadarnice. Și chiar și în numele lui Isus Hristos, împăcarea cu Dumnezeu devine atunci imposibilă.

Din 1945, răul nu a făcut decât să crească în întreaga lume, în special în tabăra occidentală care a ieșit victorioasă din al Doilea Război Mondial. Chimisti americani au dezvoltat „DDT”, un insecticid care i-a transformat în primii „**distrugători ai pământului**”, pe care Dumnezeu îi denunță în Apocalipsa 11:18: „*Neamurile s-au mâniat și a venit mânia Ta și a venit vremea să judeci morții și să răsplătești robilor Tăi prorocii, sfinților și celor ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să nimicești pe cei ce distrug pământul.*” » Și, în mod foarte logic, „**cei care distrug pământul**” o fac sub dominația principalului „Distrugător” sau „rege”, acest cuvânt distrugător fiind tradus în ebraică și greacă prin „*Abaddon și Apolyon*”, în Apocalipsa 9:11: „*Și aveau peste ei ca rege pe îngerul adâncului, al cărui nume în ebraică era Abaddon, iar în greacă Apolion.*” Încă din 1945, SUA s-au dovedit demne de acest titlu de „Distrugător” folosind pentru prima dată arme nucleare împotriva orașelor Hiroshima și Nagasaki. Și vor fi primii care le vor folosi din nou pentru a distruge Rusia în al Treilea Război Mondial care prinde contur în timpul nostru. În vremurile noastre din urmă, SUA au oferit întregii lumi un alt instrument al răului: rețeaua de comunicații prin internet. Au aruncat această „pânză cu fir” peste popoare așa cum se aruncă o plasă pentru a prinde pește. Inițial, internetul era rezervat strict comunicațiilor militare americane. Apoi, această rețea a fost oferită pentru uz civil, gratuit și cu libertate, americanii, și apoi alte popoare occidentale, au descoperit plăcerea schimburilor virtuale. Internetul oferă tuturor oportunitatea de a-și etala diversele talente. Încurajează mândria și spiritul exhibiționist. Apoi, comerțul a pus stăpânire pe el, la fel și serviciile publice naționale; acest lucru a continuat până când întreaga lume a fost conectată și plasată sub controlul inventatorului, puterea americană. Acest rău este ireversibil, deoarece tinerii care se dezvoltă odată cu el devin incapabili să-i vadă aspectul periculos și mortal. Totuși, exemplele nu lipsesc. Internetul face și desface reputațiile individuale ale ființelor umane. Unii copii perversi îl folosesc pentru a-i culpabiliza pe copiii slabi și sensibili prin mesaje degradante, împingându-i inconștient la sinucidere. Dorința de a face pe plac a pus stăpânire pe tineri; pe blogurile lor, ei adună numărul de „urmăritori” sau fani care îi urmăresc. Astfel, se dau voturi pro sau contra, rezultând falsa impresie de a fi importanți. Și pe măsură ce acest rău cucerește mințile, standardele răului cresc și ele. Vechea interdicție devine legitimă și legală. Fără legea divină, care stabilește standardul binelui și răului, „*oamenii sunt fără frâu liber*” și numai Dumnezeu știe până la ce nivel poate ajunge acest rău. Așadar, să privim în aceste versete lucrurile care trezesc ura lui Dumnezeu față de omenirea rebelă de astăzi.

Isaia 61:8: „*Căci Eu, DOMNUL, iubesc dreptatea și urăsc jafurile cu nelegiuire ; le voi da răsplata cu credincioșie și voi încheia cu ei un legământ veșnic.*”

Ieremia 44:4: „*V-am trimis pe toți slujitorii Mei, prorocii; mă scul dis-dimineață și i-am trimis să vă spună: « Nu faceți aceste urâciuni pe care le urăsc! »»*”

Amos 5:21; 6:8: „ **Urăsc, disprețuiesc sărbătorile voastre** , nu pot suferi adunările voastre .../... Domnul, YHWéH, a jurat pe Sine Însuși; YHWéH, Dumnezeuul oștirilor, a zis: « **Sunt detestat de mândria lui Iacov și urăsc palatele lui** ; voi da cetatea și tot ce este în ea. »”

Zachariah 8:17: „ **Nimeni să nu gândească răul în inima lui împotriva aproapelui său și să nu iubească jurământul strâmb, căci toate acestea sunt lucruri pe care le urăsc Eu** , zice Domnul. ”

Maleahi 2:16: „ **Căci urăsc divorțul** ”, zice Domnul Dumnezeu lui Israel, „**și pe cel ce-și acoperă haina cu violență** ”, zice Domnul oștirilor. De aceea, luați aminte la duhul vostru **și nu fiți necredincioși !** ”

Apocalipsa 2:6: „ **Totuși, ai aceasta: urăști lucrările nicolaiților, pe care și eu le urăsc .** ”

În concluzie, Dumnezeu urăște tot ce se opune valorilor Sale, care sunt exprimate prin iubire credincioasă și adevărată, adică iubire și adevăr, așa cum au fost întrupate și manifestate în Isus Hristos și pe care vrea să le găsească în aleșii Săi până la sfârșitul lumii, conform Apocalipsei 3:14: „ **Îngerului bisericii din Laodiceea scrie-i: Acestea sunt cuvintele celui ce este Amin, martorul credincios și adevărat** , începutul zidirii lui Dumnezeu: «Cel ce era» ” **începutul creației lui Dumnezeu** „confirmă valorile sale” **la momentul sfârșitului** „istoriei acestei creații divine pământești”.

Ura divină nu a fost trezită fără motiv, deoarece apariția virusului Covid-19 în 2019 în China a fost răspunsul lui Dumnezeu către președintele chinez, deoarece acesta își exprimase dorința și planul de a modifica textul Sfintei Biblii. Apoi, revenirea războiului în Europa s-a împlinit în Ucraina. Și aici, din nou, nu este fără motiv. Această țară, beată de libertate, trăia într-o situație anarhică, incapabilă să găsească un echilibru politic, întregul regim era corupt și acolo se practicau și se dezvoltau monstruoziități. Am adunat de la Joel, fratele meu în Hristos, un excelent documentarist, mărturii îngrozitoare despre ceea ce se întâmpla în Ucraina. Și fără a intra în detalii, această mărturie singură ne permite să înțelegem de ce mânia lui Dumnezeu a căzut asupra acestui popor ucrainean. Politicieni bogați comiteau fraude și, împreună cu un prieten, fiul unui oligarh, un om puternic, au comis o sută de asasinate. Identificați, au fost eliberați, iar crimele s-au repetat; Un asemenea nivel de corupție a fost rareori atins... poate și numai, în Sodoma și Gomora, orașe unde viața sexuală pervertită și crimele erau norma care devenise insuportabilă pentru Dumnezeu. Prin urmare, nu este fără motiv că războiul nuclear care urma să aibă loc a început în această țară, Ucraina. Știm, de asemenea, că tânărul său președinte, ales din 2019, anul Covid-19, a fost un actor popularizat prin excentricitățile sale publice vulgare și perverse sexual. El a întruchipat singur răul întregii societăți moderne separate de Dumnezeu. Tot în Ucraina au apărut îndrăznețele Femen sexiste, expunându-și sânii goi, folosindu-și corpurile pentru a-și publica sloganurile feministe vulgare. Și pe lângă aceste lucruri, răul nazist moștenit din cel de-al Doilea Război Mondial a strălucit oficial acolo, reprezentat de grupul Azov, moștenit de la liderul nazist Stepan Bandera; dar acest nazism nu viza încă evreimea. Am auzit chiar de la femei ucrainene că țara lor era atașată de sărbători păgâne care le încântau... paharul era plin, lumea

occidentală și restul popoarelor pământului vor trebui să-l bea, până la ultima picătură.

În ultimele știri, două fapte dezvăluie două mesaje. Primul se referă la divulgarea unor mesaje militare secrete de către un tânăr de 21 de ani care a acționat pentru a se „dărui” și a-și impresiona partenerii de internet. Pentru tinerii moderni, internetul este un joc în care provocările sunt nelimitate. Al doilea fapt se referă la un videoclip care circulă pe internet. După cele prezentate de gruparea islamică numită DAESH, de data aceasta este vorba de decapitarea unui soldat ucrainean de către un soldat rus înconjurat de gruparea sa armată. Vestea îi face pe oameni să tremure de groază și teroare, dar este doar confirmarea unui nivel de ură care va continua să crească și să se răspândească în toate taberele militare care vor participa la al Treilea Război Mondial. Decapitățile constituie un subiect de „Teroare” internațională care leagă această „a șasea trâmbiță ” de „a patra ”, așa cum dezvăluie Dumnezeu, atribuind „cele de- a patra ” caracterul de „al doilea vai ”, care desemnează de fapt „a șasea ”; Așadar, după teroarea franceză și ghilotina sa din 1793-1794, vine „teroarea” decapităților musulmane și rusești din vremea noastră.

Lecțiile oferite în Daniel, 2 Cronici și 2 Regi arată că cele trei deportări ale israeliților în Babilon sunt de o intensitate progresivă. Al Treilea Război Mondial este, în proporțiile sale internaționale, comparabil cu a treia deportare a evreilor. Astfel, așa cum al treilea atac al regelui Nebucadnețar a dus la distrugerea națională a Israelului, al Treilea Război Mondial are scopul de a distruge ordinea actuală a națiunilor lumii. Până atunci independente, aceste națiuni vor fi mai mult sau mai puțin parțial distruse și își vor pierde independența. Supraviețuitorii conflictului se vor plasa cu toții sub un singur guvern universal stabilit de Statele Unite ale Americii, până la întoarcerea lui Isus Hristos, care îi va distruge.

Piața Iluziilor

află această „ **pieță a iluziilor** ” ? Pe planeta noastră numită Pământ.

Înainte de a dezvolta acest studiu, îmi amintesc aceste versete din 1 Corinteni 2:9-15 citate din Biblie în care, prin Duhul, apostolul Pavel spune: „ *Dar, după cum este scris: «Lucruri pe care ochiul n-a văzut, urechea n-a auzit și la inima omului n-au scăpat, acestea sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc» . ”* **Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul .** *Căci Duhul cercetează toate lucrurile, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, decât duhul omului care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, decât Duhul lui Dumnezeu. Noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care este de la Dumnezeu , ca să cunoaștem lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu . Și vorbim aceste lucruri nu cu cuvinte învățate de înțelepciunea omenească, ci cu cuvinte învățate de Duh, folosindu-ne de lucruri duhovnicești, în limbaj duhovnicesc . Omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, pentru că pentru el sunt o nebunie și nu le poate cunoaște, pentru că trebuie judecate duhovnicește. **Omul duhovnicesc***

judcă toate lucrurile, dar el însuși nu este judecat de nimeni . Cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-L învețe? **Noi avem gândul lui** Hristos .

Conform acestor versete, explicația vieții se află doar în Dumnezeu și, prin urmare, ascunsă în secretul invizibilității sale. Și acest fapt singur justifică titlul acestui studiu, care mă determină să definesc viața pământească drept „ **piața iluziilor** ”. Pe acest pământ, toate ființele umane sunt înșelate de ochii lor și, de îndată ce analizează diferite situații și subiecte, judecata lor este distorsionată, deoarece nu iau în considerare criteriul fundamental care, împreună, reprezintă puterea, inteligența și înțelepciunea Dumnezeului Creator, care dirijează și pune toate lucrurile în mișcare. „ *Omul-animal* ” atribuie un rol principal cauzelor umane care sunt doar consecințele nedreptăților făcute lui Dumnezeu.

Oamenii nu sunt conștienți că, chiar și atunci când neagă existența sa, Dumnezeu îi îndrumă și îi manipulează. Atunci când se propune un vot public popular, rezultatul final obținut va fi cel pe care Dumnezeu dorește să îl obțină pentru a-și îndeplini proiectul, programul său, care se va realiza asupra tuturor popoarelor pământului pe care le domină în mod suveran. Și aceasta privește toate popoarele, păgâni, evrei, creștini și musulmani, împrăștiați pe tot pământul. Situația umanității este, așadar, la nivel ocular, cu adevărat iluzorie. Popoarele păgâne se dezvoltă și astfel trăiesc în „ **iluzia** ” impunității, dar popoarele religioase fac același lucru, pentru că, pe tot pământul, niciuna dintre ele nu se găsește în poziția de a fi binecuvântată de Dumnezeu, așa cum am demonstrat de multe ori în lecțiile anterioare.

În schimb, față de „ *omul animal* ”, „ *omul spiritual* ”, căruia pretind că aparțin cu dovezile furnizate, analizează faptele pământești din datele prioritare care reprezintă și merită judecata revelată a Dumnezeului Creator. Căci adevăratele cauze ale consecințelor pe care le văd ochii noștri sunt revelate de El. Iar pentru „ *omul spiritual* ”, forma acestor consecințe contează puțin, deoarece acestea pot fi de standarde foarte diferite, iar esențialul pentru mântuirea sufletelor este să cunoaștem, cu precizie, motivele pentru care mânia lui Dumnezeu cade asupra oamenilor și îi livrează blestemului și ruinei sale, bolii și morții. Când Dumnezeu decide să lovească omenirea, organizează popoarele și le pune unele împotriva altora din diferite motive care, cel mai adesea, alimentează resentimentele stârnite de nedreptate. Pentru a le determina să se confrunte, există multe mijloace: revendicarea aceluiași pământ, a unei moșteniri sau, altfel, discriminarea rasială sau religioasă și alte cauze de nedreptate și mânie. Toate aceste lucruri justifică „ **trezirea urii** ”, o temă discutată în studiul anterior.

Această „ **piață a iluziilor** ” pune în lumină în mod deosebit situația globală explozivă actuală. Prin organizarea „ *a șasea trâmbiță* ”, Dumnezeul nostru nu face decât să trezească suferința cauzată de Occident în timpul lungii perioade de pace de care a beneficiat și de care a folosit pentru a domina colonial celelalte popoare ale pământului timp îndelungat. Deoarece, datorită victoriei sale asupra dușmanilor săi din Axa germană, italiană și japoneză, Occidentul, condus de SUA, și-a impus valorile, legile sale internaționale privind națiunile și comerțul. În absența unei puteri contrapartide egale, aceste valori occidentale au fost considerate și impuse ca valori internaționale. Dar astăzi, această stare de fapt este denunțată și contestată de Rusia, China, India, Iran, multe popoare africane și

cele mai mari țări din America de Sud. Toate beneficiind de lunga perioadă de pace, toate aceste țări s-au îmbogățit și cer acum ca occidentalii să le ia cu adevărat în considerare opiniile. Și este clar că au în comun ura față de SUA dominatoare și imperialiste, al căror capitalism, născut în Anglia, a justificat dezvoltarea colonială care i-a exploatat mult timp.

Ar putea fi ceva mai „**iluzoriu**” decât să vezi popoarele occidentale construind proiecte pentru următorii cincizeci de ani, când viața umană pe pământul nostru mai are doar șapte ani de trăit? Această cifră de cincizeci de ani mă face să vă subliniez că, în Biblie, durata de patruzeci și nouă de ani, sau de șapte ori șapte ani, reprezintă ceea ce Dumnezeu numește un jubileu. Cu toate acestea, 49 de ani, sau un jubileu întreg, au trecut între două șocuri financiare cauzate de crize energetice majore: creșterea bruscă cu 40% a prețului petrolului în 1973 și creșterea bruscă, încă necuantificată, a prețului gazelor și electricității în 2022. Dar de data aceasta, conformismul european oarbă și docil este singurul vinovat. Întrucât, urmând decizia SUA, Comisia Europeană a adoptat sancțiunile împotriva Rusiei și, prin urmare, mai întâi, refuzul de a utiliza gazul său vândut la un preț avantajos de compania rusă Gazprom. Cine a beneficiat de pe urma acestei infrațiuni? Furnizorii americani și norvegieni care l-au înlocuit.

Pe de altă parte, drepturile Rusiei și Ucrainei asupra Ucrainei sunt extrem de discutabile. Deoarece Ucraina, care a devenit independentă în 1990, era compusă parțial din polonezi și ucraineni și, de asemenea, o parte semnificativă din ruși. Și când s-a produs fractura odată cu „răsturnarea” președintelui rus ales, unii ruși au ales să rămână ucrainenii chiar dacă asta însemna să lupte cu Rusia; ceea ce transformă această opoziție într-un război civil, în care Occidentul nu avea ce căuta să intervină. Este probabil să se fi întâmplat și opusul, deoarece atunci când izbucnește un război civil într-o țară, apar toate scenariile, situația opunându-se și unor alegeri religioase la fel de blestamate de Dumnezeu. Se provoacă astfel o mare dezordine, care se opune unor legitimități efective foarte reale. Confruntată cu această situație inextricabilă, înțelepciunea sfătuiește să ne limităm doar la cauzele pe care Dumnezeu le dă organizării acestui conflict. Iar răspunsul său nu se află în viața iluzorie, ci este dat în Biblie, în revelația sa construită succesiv și complementar pe Daniel și Apocalipsa. Și ce descoperim în aceste revelații? Blestemul creștinismului lovit de Dumnezeu începând cu 7 martie 321, pentru abandonarea practicii sfântului Sabat al zilei a șaptea, sfințit de Dumnezeu încă de la crearea lumii. Aceasta este singura lecție pe care trebuie să o reținem din cele 34 de capitole ale cărților Daniel și Apocalipsa. Dar, prezentând lucrurile în acest fel, nu le diminuez importanța; dimpotrivă, le ridic la cel mai înalt nivel. Căci Evanghelia și mântuirea în Hristos sunt lucruri explicate clar în celelalte scrieri biblice ale vechiului și noului legământ. Rolul acestor două cărți profetice, Daniel și Apocalipsa, este de a dezvălui această abandonare a Sabatului pe care falsele religii creștine au practicat-o fără să-și dea seama cât de scump plătesc consecințele. Și dacă nu au cunoaștere a acestor consecințe, este pentru că Dumnezeu le-a revelat, doar, în aceste două cărți profetice ale căror explicații sunt ignorate de ele și de exegeții lor. **Piața iluziei** i-a determinat să interpreteze aceste consecințe ca simple fapte istorice datorate imperfecțiunilor ființelor umane. Dar pedeapsa divină nu este un simplu fapt uman, deoarece poartă un mesaj acuzator:

păcătuiești împotriva lui Dumnezeu. Acesta este cazul tuturor „ **trâmbițelor** ” prezentate în Apocalipsa 8 și 9. Încă din anul blestemat 321, acestea au lovit creștinismul european necredincios, iar cauza principală a rămas necunoscută umanității până în 1844. Și dacă Dumnezeu nu ar fi luat inițiativa de a o revela poporului său adventist testat și ales de la acea dată, noi am fi încă ignorați în privința ei. Însăși ideea mă face să tremur de groază. Căci atât de multe adevăruri sunt atașate acestui Sabat sfințit de Dumnezeu, justificându-i cea mai înaltă sfințire! Am fi putut ignora faptul că el a profețit al șaptelea mileniu, în care sfinții aleși vor intra să judece, în cer, pe cei răi morți care zac sau sunt dispăruți pe pământ. Am fi ignorat că au mai rămas două mii de ani după moartea Mântuitorului nostru pentru a intra în slava vieții veșnice a acestui al șaptelea mileniu. Aceste prețioase și preasfinte revelații divine nu sunt revelate de „ **piața iluziilor** ”, ci de Duhul Dumnezeului viu, invizibil, dar Atotputernic.

În domeniul judiciar, judecătorii, oricât de onești ar fi, sunt condamnați, prin necredința lor religioasă, să dea verdicte nedrepte. Și ei sunt victime ale „ **pieței iluziilor** ”. Unii criminali, inclusiv recent în Franța un tânăr de 16 ani, comit omucideri ordonate, spun ei, de o voce auzită în mintea lor. Aceste biete creaturi sunt doar martori la o experiență pe care au trăit-o cu adevărat, dar care este inacceptabilă pentru o societate seculară excesiv de rațională. Căci o voce le-a vorbit într-adevăr, dar această voce este cea a unui înger la fel de invizibil precum poate fi Dumnezeu. Și aceasta este slăbiciunea care îl livrează pe om înșelăciunilor demonilor invizibili. Demonii ne văd, ne vorbesc, ne locuiesc și ne manipulează, iar noi suntem neputincioși să-i oprim. Ființele umane nu pot lupta decât împotriva unei alte ființe la fel de vizibile și identificabile ca ele însele. Un lucru este sigur: dacă nu-i putem vedea, pentru a-i combate, omul trebuie să fie „ *spiritual* ” și nu „ *animal* ”, pentru a începe prin a crede în existența lor. Apoi, trebuie să ne dăm seama că gândurile noastre nu se disting unele de altele printr-un timbru sonor anume sau o coloratură anume. Și aici, din nou, trebuie să distingem între a gândi și a auzi un sunet. După ce am experimentat acest lucru, atest existența ambelor lucruri. Mintea ta, la fel ca a mea, funcționează ca un emițător și receptor de unde sonore. Emiți propriile gânduri și meditezi la un proiect sau o reflecție, dar pe aceeași lungime de undă, gânduri demonice sau, dimpotrivă, divine intră în tine și se amestecă în mintea ta. Nimic nu le distinge de ale tale. De aceea, deja, convingerea care se formează în mintea ta nu are prioritate de legitimitate. Această convingere finală trebuie, înainte de orice altceva, să fie conformă cu standardul de adevăr definit de Biblie. Pe bună dreptate, Dumnezeu ne spune în Ieremia 17:5: „ *Blestemat este omul care se încrede în om, care își ia carnea ca sprijin* ”. Prin urmare, avem datoria de a nu ne lăsa înșelați de oamenii pe care îi întâlnim, ci și de a fi precauți cu privire la propriile noastre opinii atunci când acestea nu sunt conforme cu standardele definite de **Biblie, care rămâne, prin urmare, singurul sprijin solid legitimat de Dumnezeu** . Vocea interioară auzită poate fi recepționată ca și cum ar veni din exterior, transmisă prin canalul auditiv. Dumnezeu sau demonii au alegerea de a se conecta la spiritul nostru la nivelul canalelor auditive sau la nivelul creierului, unde datele electrice sunt transformate în gânduri; în acest fel, sunt posibile două niveluri diferite de înțelegere. Exemplul tânărului Samuel, omonimul meu,

confirmă această experiență: când Dumnezeu l-a strigat citându-i numele de trei ori, copilul s-a prezentat în fața preotului Ilie pentru a-i spune: „*Iată-mă, ce vrei?*” Vocea divină auzită de Samuel a fost mai mult decât un gând, el a auzit-o ca și cum Ilie l-ar fi chemat. Și bătrânul a înțeles că vocea venea de la Dumnezeu. Într-o viziune divină, am trăit această experiență în care toate facultățile mele auditive și vizuale erau pe deplin active, cu excepția propriului meu corp și a membrilor sale, care păreau inexistente. Dar atenție, această viziune mi-a fost dată, o singură dată de Dumnezeu, pentru a-mi confirma angajamentul viitor față de slujba sa profetică și numai pentru că alegerea sa și studiul meu al profețiilor Apocalipsei m-au făcut vrednic de ea, deja în 1975, cu cinci ani înainte de botezul meu în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Această viziune a avut consecința că am acordat întotdeauna judecății cerului o prioritate absolută față de toate **iluziile** care îl înșală pe „*omul animal*”. Pentru sufletul însetat pe care îl reprezentăm, revelațiile profetice prezentate în cartea „Marea Controversă” scrisă de Ellen Gould White, mesagerul Domnului, au fost binevenite și primite ca o sursă de apă potolitoare. Și eram încă departe de a-mi imagina că Dumnezeu pregătise încă, pentru a mă face să le descopăr în timp, revelații speciale și provocări enorme la adresa explicațiilor profetice moștenite din 1844. Căci un slujitor al lui Dumnezeu trebuie să fie capabil să dezvețe la fel de mult pe cât învață. Este adevărat că, în ceea ce-l privește, Dumnezeu nu se schimbă, ci ceea ce este schimbător și progresiv este folosirea textelor sale profetice. Și în acest scop, El a permis traduceri false ale textelor originale ebraice și grecești. Acest verset din Proverbe 4:18 o confirmă: „*Calea celor drepți este ca lumina strălucitoare, care strălucește din ce în ce mai mult până la ziua desăvârșită*”. Cea mai uimitoare și cea mai bună dovadă a acestui lucru a privit în primul rând acest verset important din Daniel 8:14, tradus mult timp în mod fals ca „*Până la două mii trei sute de seri și dimineți și sanctuarul va fi curățit*”, a cărei traducere reală este: „*Până seara și dimineața: două mii trei sute, și vor fi socotiți neprihăniți, sfințeni*”.

Astfel, putem găsi în Apocalipsa 22:11 citatul acestor două cuvinte „*sfânt și drept*” pe care îl prezintă traducerea adevărată a lui Daniel 8:14: „*Cine este nedrept să fie nedrept și cine este spurcat să fie spurcat și cine este drept să fie spurcat și cine este sfânt să fie sfânt și cine este sfânt.*” **Așadar, pot spune că această înțelegere a fost rezervată de Isus pentru adevărații săi sfinți slujitori pe care continuă să-i îndreptățească prin dreptatea sa perfectă, după ce a respins adventismul oficial superficial între 1991 și 1994.** Mântuirea propusă de Isus este posibilă doar cu singura condiție ca relația sa cu alesul său să continue până la sfârșitul vieții sale sau până la momentul revenirii sale glorioase. Căci alegerea rămâne posibilă numai dacă alesul lasă Duhul lui Isus Hristos să-l zidească până la nivelul pe care trebuie să-l atingă pentru a putea intra în veșnicia sa. Refuzând lumina sa profetică, oficial în 1991, adventismul oficial i-a dat lui Dumnezeu un motiv să-și rupă relația cu el. Așadar, în 1994, când așteptarea adventistă pe care o propusesem s-a încheiat, verdictul cerului a căzut; Isus a pus în acțiune avertismentul său din Apocalipsa 3:16: „*Așadar, pentru că sunteți căldicei, nici rece, nici fierbinte, vă voi vărsa din gura Mea*”; și într-adevăr l-a „*vărsat*” din cauza „*căldiciei*” sale iremediabile.

După ce și-a demonstrat dezinteresul față de revelațiile oferite de Dumnezeu în Isus Hristos, adventismul oficial a intrat, în numele prieteniei umane, în federația protestantă și, în același timp, în „**piața iluziilor**”. Astfel, s-a alăturat taberei căreia Isus i s-a adresat în 1844, în mesajul de la „*Sardes*”. „*Sunteți considerați vii și sunteți morți*”, adică „*vii*” în „**piața iluziilor umane**”, dar de două ori „*morți*” prin prima și „*a doua moarte*” în judecata lui Dumnezeu revelată profeților săi. Aceeași condamnare a vizat adventismul oficial din 1994.

De când a fost omul supus regulilor „**pieței iluziilor**”? De fapt, încă de la crearea sa, de când Dumnezeu l-a creat incapabil să vadă viața angelică cerească. Pământul a fost creat cu scopul de a deveni și de a rămâne timp de 6.000 de ani „**piața iluziilor**” și sediul păcatului universal. Conform Psalmului 8:5 și Evreilor 2:7, „*Dumnezeu l-a creat pe om puțin mai prejos decât Dumnezeu și îngerii*”, iar această inferioritate se referă la incapacitatea sa de a vedea viața cerească. Aceasta a exploatat diavolul când i-a vorbit Evei prin „*șarpele*” pe care l-a folosit ca mediu. Prin urmare, înainte și de la această cădere muritoare, omenirea a fost înșelată de ochii lui și acest lucru a continuat până la noi și va continua până la marea revenire glorioasă a lui Isus Hristos. Numai atunci aleșii, dar numai ei, își vor pierde caracteristicile umane și vor deveni într-o clipă ca îngerii lui Dumnezeu.

Instaurarea păcatului a cauzat totuși o transformare enormă a stării naturale a vieții pământești. Bărbatul și femeia au devenit muritori, dar nu numai ei, deoarece viața perfectă originală era de un standard indestructibil. Plantele însele erau nemuritoare, la fel și florile, iar acest lucru mă conduce la deducerea faptului că anumite corpuri gazoase, cum ar fi monoxidul de carbon, nu existau încă. Aceasta implică faptul că viața vegetală nu se hrănea încă cu dioxid de carbon. În această reflecție, ajung să meditez asupra respirației umane, căreia este potrivit să i se acorde o valoare importantă, deoarece, creând omul, Biblia spune despre Dumnezeu că „a suflat în **nărilor lui suflare de viață**” conform Gen. 2:17: „*Yahweh Dumnezeu l-a format pe om din țărâna pământului, i-a suflat în **nărilor lui suflare de viață** și omul a devenit o ființă vie*”. Observ un mesaj în acest principiu al „*respirației*”: aspirația: primește puritatea; expirația: respinge impuritatea. „*Respirația*” noastră, care a devenit complet automată și fără a fi nevoie de control în afara cazurilor de boală și stres, poartă, așadar, o lecție esențială pe care Dumnezeu o adresează aleșilor săi; o lecție pe care o rezum astfel: „**Primește binele și respinge răul**”. Rolul plămânilor noștri este de a purifica sângele care se întoarce la ei, încărcat cu impuritățile create de funcționarea tuturor organelor noastre; înțelegem astfel absurditatea de a-i înfunda în mod deliberat cu obiceiul detestabil și dăunător de a fuma tutun, trabucuri, țigări sau chiar canabis sau opiu, care îi fac pe utilizatorii lor și mai dependenți. Atunci când respirația umană este întreruptă, moartea corpului este cauzată de incapacitatea de a respinge impuritatea care o saturează. Prin urmare, viața noastră poartă în sine lecția care spune: „**căci „plata păcatului este moartea**” în Romani 6:23.

Creația divină a dimensiunii noastre pământești este o compoziție realizată prin adăugiri create în fiecare zi a primei săptămâni. Exemplu: În prima zi, pământul pe care Dumnezeu îl creează este o simplă sferă de apă fără nicio

structură pământescă, apa fiind primul corp creat de Dumnezeu, fiind o moleculă compusă din doi atomi de oxigen gazos și un atom de hidrogen gazos. În a doua zi, Dumnezeu descompune această moleculă și creează aer din oxigen. În a treia zi, sfera de apă primește o structură pământescă pe care Dumnezeu o scufundă parțial. Uscatul numit pământ primește viață vegetală și, în această perfecțiune originală, fără nicio bacterie dăunătoare, această viață vegetală trăiește fără nicio nevoie anume, într-un mod nemuritor. Nimic nu se corupe. Toată viața animală creată de Dumnezeu în apă și pe pământ are viață nemuritoare în sine, nicio specie nu se hrănește cu o altă specie. După ce a creat bărbatul și femeia, Dumnezeu le dă tuturor vegetație nemuritoare pentru hrană. Întreaga creație este marcată de nemurire. Hrana nu este încă o necesitate, ci o plăcere plăcută pe care Dumnezeu o oferă tuturor creaturilor sale animale și umane.

Însă „**păcatul**” va schimba totul, moartea și corupția care rezultă din el vor pângări această perfecțiune pământescă originală, care devine apoi „**locuința morților**”, citată în Apocalipsa 20:13: „*Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; **moartea și locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele** ; și fiecare a fost judecat după faptele lui*”; „*fapte*” care concretizează credința interioară.

Astfel, cunoscând programul pregătit de Dumnezeu, noi, slujitorii Săi credincioși, putem identifica în evenimentele actuale mijloacele prin care Dumnezeu își îndeplinește planul distructiv. Pe vremea judecătorului Samson, Dumnezeu ne-a dat un exemplu foarte instructiv; care justifică relatarea Sa din Biblie. Hotărât să elibereze Israelul de sub ocupația filistenilor (foști locuitori ai Palestinei actuale), Dumnezeu l-a inspirat pe Samson cu ideea de a se căsători cu o fiică filistenească. În ziua nunții, el a prezentat la 30 de mese filistenești o ghicitoare a cărei provocare era să ofere 30 de cămăși și 30 de haine, deoarece erau implicați 30 de filistenii. Deja, Dumnezeu inspiră o inițiativă contrară învățăturilor Sale, întrucât era interzis unui evreu să se căsătorească cu o femeie străină. Dar Biblia ne liniștește: scopul era de a crea o dispută împotriva filistenilor. Imaginează-ți în acel moment, văzându-l pe Samson comitând o astfel de greșală și neștiind că Dumnezeu a fost inspiratorul! Ai fi spus: Cu siguranță, acest om este nebun sau răzvrătit, prin urmare periculos pentru toți evreii. Confruntat cu insistențele soției sale, presată de filistenii prinși de rug, Samson îi oferă soției sale explicația ghicitorii sale, care se baza pe viziunea sa despre un leu mort în care se așezase un roi de albine. Cunoscând răspunsul de la soția sa, filistenii i l-au prezentat lui Samson: „*De la cel care mănâncă* (adică leul) *a venit ce se mănâncă* (adică mierea) ; *de la cel puternic* (adică leul) *a venit dulceața* (adică mierea) . *Ce este mai dulce decât mierea*” „*și mai puternic decât leul* .” Filistenii credeau că vor obține țărșul de la Samson, dar el a intrat într-o furie divină, acuzându-i că obținuseră răspunsul soției sale. S-a dus la Așkelon și a ucis 30 de bărbați, luându-le cămășile pentru a le da filistenilor pentru țărș. Războiul l-a pus astfel pe Samson împotriva armatelor filistenilor, mulți dintre ei fiind uciși. El singur, cu o simplă maxilă de măgar, a ucis 1.000 de oameni. O simplă ghicitoare a fost suficientă pentru a obține acest rezultat. Astăzi, în secretul bine păstrat al minților umane, intrigile sunt construite prin influențele combinate ale lui Dumnezeu, ale îngerilor săi buni și ale lui Satan și ale demonilor săi. Dar

epoca noastră se distinge prin aspectul deschis al evenimentelor globale pe care observatorii le examinează în orice moment și în toate locurile cu camerele lor digitale, care sunt echipate cu telefoane mobile și drone. Acest lucru a ajuns la punctul în care a devenit imposibil să păstrezi secretă chiar și cea mai mică mișcare militară; ceva ce nu s-a mai văzut până acum. Autoritățile globale sunt astfel sub o presiune constantă, monitorizate de mass-media, ale cărei relatări sunt postate pe rețelele sociale digitale.

În 2023, țările occidentale descoperă, după 78 de ani de la 1945, adevărata valoare a acordurilor pe care le-au acceptat și le-au impus restului lumii. Vă reamintesc că întreaga istorie a omenirii este alcătuită din acorduri succesive acceptate momentan, dar rapid denunțate și contestate de războaiele purtate de adversari. Lunga perioadă de pace de care tocmai ne-am bucurat a dat naștere „**iluziei supreme**” că, de data aceasta, standardul stabilit de Occident ar putea continua în perpetuitate. Și această **iluzie** a fost consecința disprețului uman față de profețiile biblice divine care anunțau iminentul nostru al Treilea Război Mondial. Am avut privilegiul de a-L glorifica pe Dumnezeu care a ordonat aceste profeții, în timp ce așteptam ca acest război să aibă loc în anul 1983, deci acum 40 de ani până astăzi. Acest număr 40 are semnificația: testul credinței; exemplu: 40 de zile și 40 de nopți de ploaie în timpul potopului; 40 de ani de încercări în deșert după exodul din Egipt; 40 de zile și nopți de post pentru Iisus Hristos; 40 de ani între moartea lui Isus Hristos și distrugerea Ierusalimului de către romani, în anul 70. Mai mult, fixând durata medie a vieții umane la 120 de ani, înainte de a îneca pământul cu apele potopului, Dumnezeu îi dă perfecțiunea, fie de 3 ori, a testului credinței, fie 40. Găsim această cifră de 120 de ani care separă datele 1873 și 1993, adevărata dată a sfârșitului celor „*cinci luni*” profetice din Apocalipsa 9:5-10, care definește anul vărsării adventismului oficial de către Isus Hristos. Din experiența mea, au trecut 40 de ani între botezul meu și anul 2020, când Dumnezeu a intrat în acțiune punitivă, și 40 de ani între 1983, anul prezentărilor mele profetice în diferite locuri din Franța, și 2023, anul prăbușirii păcii mondiale. Pentru că de data aceasta, toate țările lumii sunt angajate luând o poziție, unele pentru Occident, altele împotriva lui. Sprijinul masiv și constant acordat Ucrainei de către tabăra occidentală a transformat-o definitiv în ținta urii și a furiei ucigașe a Rusiei, deja susținute de Coreea de Nord și Iran, și în curând de China și multe țări musulmane. În acest sens, Sudanul și insula Mayotte, recunoscută și adoptată de Franța la cererea acesteia și căreia președintele Sarkozy i-a acordat statutul de departament francez, devin cauze ale ciocnirilor îndreptate împotriva Franței. Vom asista în curând la regrouparea forțelor musulmane a căror „**ciocnire**” ca „**rege al miazăziului**” împotriva Europei papale actuale este profețită în Daniel 11:40 și 43: „*La vremea sfârșitului, regele miazăziului se va ciocni cu el . Și regele miazănoaptei va veni împotriva lui ca o furtună, cu care și călăreți și cu multe corăbii; va veni în interiorul țării, se va răspândi ca un torent și va da pe dinafară. .../... Va lua în stăpânire comorile de aur și argint și toate lucrurile de preț ale Egiptului; libienii și etiopienii îl vor urmări .*”

Profeția arată cu degetul spre regimul papal european, dar nu trebuie să uităm că „fiica sa cea mare”, Franța, a fost cel mai puternic și constant susținător armat al său până la Revoluția Franceză din 1789. Fiind atât de mult timp

„campioana” sa, Franța, din care au pornit primele „cruciade” și apoi colonizările, reprezintă un subiect de ură pentru popoarele musulmane, iar teritoriul său, invidiat, râvnit, va fi parțial invadat în „sud” de musulmani, „regele sudului” și în „nord” de armatele rusești, „regele nordului”. Detaliile dezvăluite în profețiile lui Michel Nostradamus plasează linia de demarcație dintre cei doi invadatori la nivelul Drômei.

Neștiind de proiectul distructiv plănuir de marele Dumnezeu Creator, tabăra occidentală este departe de a putea evalua amploarea nivelului **iluziilor sale**. Dar au scuze, deoarece o astfel de distrugere nu a fost încă realizată pe pământ prin războaie care să-i întoarcă pe oameni. Potopul apelor a lovit brusc omenirea păcătoasă, care trăia în pace relativă, în ciuda crimelor și urâciunilor comise. De aceea, singurul element de comparație rămâne distrugerea Israelului apostat în dramatic an 586. Acest al treilea atac condus de regele caldeean Nebucadnețar constituie tipul celui de-al Treilea Război Mondial, antitipul său. În ambele cazuri, Dumnezeu distruge națiuni, iar în zilele noastre, organizarea mondială se bazează pe acorduri acceptate de oameni organizați în națiuni. Acestea fiind distruse, supraviețuitorii acestui război nuclear nu vor mai reprezenta națiuni. Nu vor avea altă soluție decât să se unească sub tutela unei guvernări universale conduse de singura țară ai cărei supraviețuitori vor rămâne în număr mare, și anume vastul teritoriu al SUA.

Trebuie să ne dăm seama că această recunoaștere a națiunilor și a autorității lor este un proces strict stabilit de tabăra occidentală. Pentru că pe pământ, granițele sunt lucruri abstracte. Adevăratele motive ale grupărilor umane și ale separărilor lor s-au bazat pe împărțirea unei limbi comune create de Dumnezeu. Problemele relaționale actuale sunt, așadar, legate de încercarea unei noi „babelizări” a umanității. Blestemul divin al încercării lui Babel de a-i aduna într-un singur loc pe toți oamenii care trăiesc pe pământ ajunge, așadar, să-și dea rodul de temut.

Intervievat la canalul de știri LCI, ambasadorul chinez, domnul Lu Shaye, tocmai a făcut o declarație care arată foarte clar că poziția chineză este foarte opusă celei a taberei occidentale. De fapt, el dezvăluie că ordinea actuală stabilită de ONU de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial de către SUA victorioase nu este recunoscută de popoarele care erau prea slabe pentru a fi consultate la acea vreme; acesta a fost cazul Chinei, zdrobită o vreme de Japonia. SUA și-au asigurat apărarea, dar adoptarea comunismului de către China i-a expulzat rapid. La acea vreme, China, favorabilă SUA, s-a retras pe insula Formosa, numită acum Taiwan. SUA au oferit sprijinul și cunoștințele lor tehnologice Taiwanului, care a devenit locul de fabricație al produselor digitale și în special al celor mai avansate procesoare de pe Pământ. Astăzi, dorința Chinei de a recupera insula Taiwan va deveni cauza unei confruntări directe între China și Statele Unite, datorită intereselor tehnice, financiare și economice pe care Taiwanul le reprezintă pentru ei. Și aici, un conflict vechi, latent, va reapărea. Însă subiectul oferă o lecție, aceea a pedepsei lăcomiei, întrucât Statele Unite au reluat relațiile cu China Roșie, exclusiv în scopul fabricării produselor sale acolo cu forță de muncă ieftină și ușor disponibilă. Prin urmare, aceste State Unite au adus China în Organizația Mondială a Comerțului, sau OMC. Astfel, au creat monstrul

care s-a îmbogățit ruinând Franța, în special beneficiind de externalizarea producției sale. Și acum, îmbogățită și foarte bine înarmată, China este recunoscută pentru ceea ce a devenit: o mare putere ale cărei opinii trebuie ascultate, primite și implementate. Iar experiența sa o face, în mod firesc, partenerul Rusiei, celălalt adversar istoric al Statelor Unite.

Trăim într-o perioadă excepțională. Din primăvara anului 2023, am intrat în ultima săptămână a anului din istoria omenirii, la sfârșitul căreia se vor sfârși 6.000 de ani de păcat. Dumnezeu organizează și acești ultimi șapte ani ca pe un final de spectacol, dar nu prin căderea cortinei, ci, paradoxal, printr-o ridicare a cortinei, pentru că sensul pe care îl dă acestor șapte ani este acela al trecerii treptate de la situația nopții și a **pieței sale de iluzii** la lumina zilei, unde adevărata viață cerească va înlocui actuala concepție înșelătoare despre viață. Această ridicare a cortinei este treptată și, deja, viața occidentală trebuie să descopere natura fragilă a construcției sale internaționale, pe care o credea ireversibilă. Acest lucru se realizează astăzi prin contestarea valorilor occidentale care se manifestă în evenimentele noastre actuale. Dar această punere sub semnul întrebării nu face decât să pregătească o punere sub semnul întrebării și mai mare, care va fi necesară și evidentă în ziua glorioasă a revenirii lui Hristos. În ziua aceea, cortina se va ridica complet, iar lumina vieții adevărate după Dumnezeu va triumfa asupra tuturor minciunilor întunecate construite de diavol, demonii săi și ființele umane necredincioase, apoi, cu excepția lui Satan, toți vor zăcea pe pământ, „*lăcașul morților*”, pentru o perioadă de „*o mie de ani*”, așteptând judecata finală.

În dragostea și compasiunea Sa, Dumnezeu a fost martor la suferința creată pe pământ de păcatul condus de diavol. El a văzut consecințele egoismului, mândriei, violenței și tiraniei. În vremurile străvechi, conducătorii se impuneau popoarelor și învingeau triburile, dar în era creștină s-au construit națiunile care au supraviețuit până la sfârșitul națiunilor care vine în timpul nostru. Aceste diviziuni naționale au avut sens prin gruparea unor oameni de aceeași limbă. Dar în timpul nostru, din 1945, amestecul etnic progresiv succesiv a privat aceste națiuni de avantajul de a unifica mințile cetățenilor lor. În interiorul fiecărui popor din lumea occidentală, se formează comunități, transferând problemele internaționale în inima fiecărei națiuni. Întrucât aceste națiuni nu mai au un motiv să existe, este timpul ca Dumnezeu să pună capăt acestei organizații globale construite pe națiuni mai mult sau mai puțin independente.

Așa cum Iisus Hristos a făcut „*ispășire pentru păcatele*” aleșilor Săi prin moartea Sa voluntară, în anul 30, 2000 de ani mai târziu, vine săptămâna anului **ispășirii păcatelor** celor pe care sângele Său vărsat nu-i îndreptățește. Acest moment este momentul în care legea nedreaptă a celui mai puternic de pe pământ va dispărea, fiind înlocuită de cea a celui mai puternic din ceruri, și anume, Dumnezeul creator care se întoarce în numele lui „*Iisus Hristos*” pentru oameni și în numele lui „*Mihail*” pentru demonii angelici cerești. Pentru că, fără ca ei să fie conștienți de acest lucru, ordinea stabilită de puterile occidentale nu este doar nedreaptă față de națiunile mici și cele mari, ci este impusă de rațiunea celui mai puternic, lucru dovedit de războaiele nedrepte purtate, succesiv, împotriva coloniilor țărilor europene, Africii și Indiei, Coreei, Vietnamului, Balcanilor europeni, Irakului, Afganistanului, Libiei și astăzi Rusiei, purtate de Occident,

prin Ucraina folosită ca mercenar. Aceasta pentru că, după ce L-a trădat pe Însuși Hristos, acest Occident nu înțelege că Ucraina trădează alianța care o lega de țările surori ale Rusiei. Dar în acest Occident imoral, corupt în înțelegere, cine rămâne sensibil la acest cuvânt: trădare? Prima victimă a acestei trădări, Iisus Hristos o condamnă cu dreptate și de aceea, ultima săptămână de ani de **ispășire** pentru păcătoșii pământești se va încheia, după al Treilea Război Mondial, cu o perioadă rezervată „celor *șapte plăgi din urmă ale mâniei lui Dumnezeu* ”; o „ *mânie* ” dreaptă a cărei justificare o cunoaștem deja toate cauzele și justificarea.

Pe teren, cauzele care au pregătit ciocnirile actuale sunt elitismul și tehnocrația. Termenul „tehnocrat” a fost folosit pentru a se referi la elitele naționale recrutate pentru a servi drept comisari europeni. Aceștia sunt indivizi cu o înaltă educație, care au urmat cursurile universităților naționale, ceea ce îi face foarte competenți în teorie, dar cărora le lipsește complet experiența de teren. Toți acești tehnocrați prezintă un comportament apropiat de autism. Competența lor nu poate fi pusă la îndoială sau pusă sub semnul întrebării. Diplomele lor atestă valoarea lor. Predarea guvernării către aceste tipuri de indivizi a schimbat considerabil fața democrațiilor occidentale. În Franța, unde locuiesc, acest lucru este deosebit de evident. Sub a Patra ^{Republică}, politicienii au fost construiți pe teren, confruntându-se cu problemele concrete ale timpului lor. Întrucât democrația a fost stabilită de popor în detrimentul monarhilor care au fost condamnați la moarte în 1793, poporul este în mod normal suveran și el este cel care stabilește limitele a ceea ce acceptă sau respinge. Foștii politicieni ai celei de-a Patra ^{Republici} au acceptat acest principiu și au căutat compromisul acceptat de majoritatea deputaților care au ocupat Adunarea Națională. Însă a V-a ^{Republică}, mai intervenționistă, îi conferă președintelui o putere aproape dictatorială. Foștii politicieni nu au abuzat prea mult de ea, dar din 2017, tânărul președinte Emmanuel Macron întruchipează toate relele asociate cu elitismul și tehnocrația. El adoptă un comportament intervenționist absolut, conform tehnocratului care este. Astfel, acest om este un tehnician financiar, iar creierul său se rotește mai repede decât al nostru. La fel ca computerele noastre, el manifestă comportamentul unei persoane autiste care nu acceptă abandonarea unei idei. Cu toate acestea, principiul democratic nu se bazează pe a avea dreptate sau a greși, ci pe acceptarea deciziilor majoritare luate de poporul suveran. Președintele Macron revendică această suveranitate pentru sine însuși în numele unei alegeri de către acest popor; de unde și conflictul actual care îl pune împotriva poporului care l-a ales fără a-l fi ales de fapt. Căci în cele două alegeri succesive, a fost ales doar prin respingerea rivalului său, un reprezentant al fostului partid Frontul Național. Ce spunem despre un copil cu care nu se poate raționa? Că este rebel, neascultător și capricios. Mărturiile confirmă acest lucru: cu aceeași hotărâre încăpățânată a reușit tânărul Macron să o seducă și să o ia de soție pe profesoara sa de teatru, mult mai în vârstă, după ce aceasta i se opusese cu vehemență; era deja căsătorită și mamă a doi copii. Acesta este portretul compozit al președintelui care guvernează Franța. Trecând în revistă cariera sa politică, această natură era vizibilă de la început. Deja, prin aspecte de „transă demonică” tulburătoare manifestate prin vociferări în timpul campaniilor sale publice. Ales, a insistat pe tema impozitului pe avere pe care dorea să-l abolească; s-a opus revendicărilor

„vestelor galbene” care demonstau din cauza creșterilor prețului benzinei; și-a multiplicat expresiile cinice și jignitoare și a arătat dovada că era total lipsit de simțul dreptății și egalității, chemându-i pe cei care puteau dintre antreprenori să acorde un bonus de o sută de euro lucrătorilor lor și păcat de cei care nu-l primeau. Apoi, ca tehnician, confruntat cu epidemia de Covid-19, și-a descărcat responsabilitățile asupra unor tehnicieni din domeniul sănătății preocupați doar de a nu satura locurile disponibile pentru îngrijire bazate pe utilizarea dispozitivelor respiratorii. Sub sfatul lor, președintele a plasat Franța într-o stare de blocare totală sau aproape totală, timp de aproximativ doi ani. Țara a ieșit din aceasta, secătuită, ruinată și îndatorată. Îi datorăm și inflația de aproximativ 25% suferită în 2023, din cauza sancțiunilor impuse în 2022 împotriva Rusiei. Și aici, caracterul autist al președintelui apare, nu doar la el și la toți cei care îl aprobă, ci și în primul rând la președinta Comisiei Europene, dna Ursula Von Der Leyen, și la președintele Adunării Europene, dl Charles Michel. Alegerea de a sprijini Ucraina s-a bazat pe o singură idee: respectarea legislației naționale a Ucrainei. Ceea ce mă determină să spun că, pentru acești tehnocrați, respectarea legii merită distrugerea economică a întregii Europe, inițial doar, deoarece știm că consecința va fi în cele din urmă, în realitate, distrugerea nucleară masivă a națiunilor europene. Acum, trebuie să observăm această schimbare uimitoare față de Ucraina, știind că, după ONU, cancelarul german Angela Merkel a respins cererea acesteia de a intra în Europa din cauza corupției grave din statul ucrainean; Și în 2022, cu aceeași corupție și legitimitate acordată grupării Azov, pretinsă oficial a fi nazistă, întregul Occident i-a venit în ajutor atunci când trupele rusești au intrat pe teritoriul său. Dumnezeu Bibliei dă acest sfat în Luca 14:31-32: *„Sau care împărat, mergând să facă război împotriva unui alt împărat, nu se așează mai întâi și nu se sfătuiește dacă poate cu zece mii să-l întâmpine pe cel ce vine împotriva lui cu douăzeci de mii? Și dacă nu poate, cât timp celălalt împărat este încă departe, trimite o solie la el ca să ceară pace.”* Așa a acționat domnul Zelenski cu înțelepciune? Nu! Le-a spus americanilor: Nu am nevoie de un taxi, am nevoie de arme și astfel, în mod stupid, dându-i-le, întregul Occident s-a condamnat la un război direct împotriva formidabilei puteri nucleare care este Rusia, bine înarmată și mult mai populată decât Ucraina. La rândul său, Dumnezeu limitează importanța textelor propriilor legi, favorizând interpretările date de Duhul său. Și este interesant de observat că, separați de Dumnezeu, falșii creștini europeni își construiesc regulile de viață în același mod în care evreii au încercat să o facă, scriind cartea lor Talmudul, al cărei scop este să enumere toate situațiile cu care se confruntă evreul în viața sa. Peste tot în lumea occidentală, textele juridice abundă și devin supraîncărcate, dând naștere la contradicții pe care cei mai competenți avocați le folosesc pentru a-și apăra clienții. În știri, se vorbește despre „Pisica GPT”, un program de calculator sau inteligență artificială, despre care se presupune că este capabilă să răspundă la toate întrebările. Când mințile umane însele funcționează ca niște computere, este de mirare că perspectiva de a fi dirijate de un creier electronic superior le atrage? Acesta este, din nou, subiectul unei ultime speranțe găsite pe **piața** iluziilor pământești.

Nelegiuire și păcat

Titlul acestui studiu este justificat de faptul că nelegiuirea este pentru îngerii cerești ceea ce este păcatul pentru ființele umane pământești. Originea acestei observații este povestea prezentată în Ezechiel 28:15: „*Ai fost desăvârșit în căile tale din ziua în care ai fost creat până când s-a găsit nelegiuirea în tine.*” Profetul profetește despre cel care a devenit diavolul și Satana. Integritatea sau corectitudinea se referă la dreptatea judecății și a comportamentului; în schimb, nelegiuirea constituie practicarea răului condamnat de Dumnezeu. Gândul nelegiuit este cel care duce la practicarea păcatului. Căci nelegiuirea este norma unei naturi rebele contradictorii și această natură este cea care împinge mintea rebelă să nu asculte de rânduiala lui Dumnezeu. Îngerii cerești nu se reproduc și nu se înmulțesc. După ce a creat primul său omolog angelic, Dumnezeu a creat o mulțime de alții, al căror număr nu ne este dezvăluit. Toți au fost creați capabili de viață veșnică, dar acest drept la veșnicie depinde în întregime de voința lui Dumnezeu și știm că îngerii rebeli au pierdut acest drept la veșnicie și vor trebui să moară distruși de Dumnezeu împreună cu oamenii care își poartă păcatele. Prin crearea îngerilor cerești, Dumnezeu le dă un standard care se va aplica în cele din urmă aleșilor umani mântuiți de pe pământ. După ce au experimentat ce e mai bun din ce avea Dumnezeu de oferit, ei au devenit extrem de responsabili pentru modul în care și-au folosit libertatea. Iar atitudinea lor rebelă față de Dumnezeu i-a condamnat la distrugere. Dar posibilitatea distrugerii lor depindea de victoria sau înfrângerea lucrării mântuitoare a lui Isus Hristos. De aceea, imediat după victoria Sa asupra păcatului și a morții, Isus Hristos, al cărui nume ceresc este Mihail, a alungat tabăra îngerească rebelă din cer și a aruncat-o pe pământ. Pământul și întreaga sa dimensiune au devenit singurul mediu în care puteau trăi și opera, până când mureau acolo o dată, la întoarcerea lui Hristos, și apoi a doua oară, la judecata de apoi. Așadar, înțelegeți aceasta, dreptatea lui Hristos nu poate salva un înger, dar victoria Sa asupra păcatului îl condamnă iremediabil la moarte.

De regulă, natura rea nu are leac, căci o astfel de natură nu este atrasă de o viață bazată pe ascultare. Prin urmare, trebuie să înțelegem că „**răutatea**” este un caz fără speranță, sau aproape.

Nu este același lucru cu păcatul, căruia 1 Ioan 3:4 îi dă următorul înțeles: „*Oricine păcătuiește încalcă legea, iar păcatul este încălcarea legii*”. „*Păcatul*” îi privește în special pe oameni; aceasta pentru că au fost creați de Dumnezeu inferiori îngerilor. Și această inferioritate îi face vulnerabili la înșelăciunile imaginate și puse în acțiune de diavol, demonii săi și oamenii seduși și înșelați. Am observat o slăbiciune umană care favorizează actul păcatului și, fără a-l justifica, oferă o explicație. Această slăbiciune este sentimentul de frustrare și este prezentă în toate motivațiile care duc la păcatul împotriva lui Dumnezeu. Creatura se supune naturii sale așa cum dependentul de droguri se supune dependenței sale de drogul său. Ființa rebelă nu are libertate atunci când i se impune datoria de a asculta. Natura sa este nepotrivită pentru ascultare și această natură rea, după

Dumnezeu, o închide de la viața veșnică. Putem astfel înțelege de ce Dumnezeu face ca viața umană să se reproducă în mulțimi. Sufletele create în conformitate cu norma vieții cerești sunt rare. Aleșii înșiși, răscumpărați prin sângele lui Isus Hristos, sunt moștenitori ai păcatului și trebuie să fie eliberați de el într-o luptă perpetuă pe care o duc cu ajutorul Duhului lui Hristos.

Înainte de răzvrătirea sa, primul înger a experimentat fericirea perfectă și a umblat cu Dumnezeu, în întregime și fără motive ascunse. Aceasta a fost perioada integrității sale. Apoi, datorită preeminenței sale, Dumnezeu l-a făcut conducător al îngerilor. În acest exercițiu, nelegiuirea l-a învins treptat. A devenit conștient de superioritatea sa, s-a obișnuit cu ea, fără să se simtă vreodată satisfăcut sau satisfăcut. Ascultarea îngerilor nu i-a mai fost suficientă, așa că s-a comparat cu Mihail, îngerul sub a cărui înfățișare Dumnezeu însuși li s-a arătat îngerilor pe care i-a creat. A ajuns aproape să uite că el însuși era creatura sa și a început să-i conteste alegerile, valorile și deciziile. Aceasta este ceea ce Ezechiel 28:15 numește „*nelegiuirea*” care a apărut în el. Mihail a creat apoi dimensiunea pământească și omul, fără a-l implica pe primul său omolog. Ruptura a fost completă; Satan diavolul era oficial conducătorul taberei rebele, care avea să crească în timp. Resentimentul său față de Dumnezeu l-a determinat să-și împiedice planul de viață. Și a profitat de un moment în care Eva era izolată pentru a o înșela și a o seduce. Singurătatea Evei nu ar trebui considerată o vină a cuplului; Adam nu avea niciun concurent masculin de care să se teamă. Prin urmare, cuplul se putea angaja în diferite activități personale. Dar, deja victimă a frustrării, Satana încerca și reușea să o doboare pe Eva printr-un sentiment de frustrare. În schimbul său cu Eva, sub pretextul „*șarpelui*”, diavolul i-a spus Evei că Dumnezeu o privează de puteri superioare pe care nu voia să le împărtășească cu creaturile sale, conform semnificației pe care o dădea „*roadei cunoașterii binelui și răului*”. Astfel, a stârnit curiozitatea Evei, dar o curiozitate care nu putea fi satisfăcută decât cu prețul mortal al neascultării. Ea se teme de consecința mortală, dar diavolul o liniștește, arătându-i că Dumnezeu nu-și pune amenințarea în acțiune, deoarece, după cum vede cu ochii ei, șarpele însuși mănâncă acest fruct interzis, fără a muri. Având dovada în fața ochilor, deoarece fructul interzis l-a făcut pe „*șarpe*” capabil să vorbească, biata noastră Eva este atunci convinsă că acest „*șarpe*” spune adevărul despre Dumnezeu. Curiozitatea ei este cea mai puternică, trebuie să experimenteze ea însăși efectele acestui fruct interzis. Ea mănâncă puțin și descoperă că, asemenea „*șarpelui*”, nu moare. Apoi îi relatează experiența ei lui Adam și, la rândul său, incapabil să-și imagineze separarea de Eva, acesta preferă să împărtășească condamnarea ei și mănâncă și el fructul interzis. Atunci simbolismul revelației poveștii Genezei își capătă întreaga importanță. Conform Genezei 3:23, Dumnezeu a spus după ce a judecat cuplul primilor păcătoși din istoria omenirii: „*Yahweh Dumnezeu a zis: Iată, omul a ajuns ca unul dintre noi, cunoscând binele și răul. Acum, deci, să-l oprim să nu-și întindă mâna și să ia din pomul vieții, să mănânce și să trăiască veșnic.*” În realitate, viața veșnică nu depindea de mâncatul din pomul vieții, ci continuarea mâncării din el după păcat ar fi distorsionat complet mesajul planului de mântuire al lui Dumnezeu. Această clarificare este dată de el doar pentru a profeti standardul vieții veșnice care va fi oferit în cele din urmă aleșilor răscumpărați de

Hristos, adevăratul „*pom al vieții*” menționat în Apocalipsa 22. Cel din Geneza avea doar un rol profetic simbolic. Și la fel s-a întâmplat și cu „*pomul cunoașterii binelui și răului*”, care nu era decât simbolul lui Satan, al diavolului și al păcatului dublu legat de el, ca prim păcătos și prim ispititor, seducătorul primei creaturi pământești păcătoase. Astfel, confirmând acest simbolism, în slujirea sa pământească, Isus a reluat în imagine comparația dintre oameni și pomi, ambii purtând roade bune sau rele. Înainte de a-l alunga pe om din grădină, Dumnezeu le-a revelat celor trei vinovați sentința sa individuală. Evident, femeia a fost victima punerii în scenă iscusite a diavolului, care i-a vorbit folosindu-i „*șarpele*” ca medium. Bărbatul este, de asemenea, o victimă a iubirii sale pentru soția sa, Eva, „*os din oasele lui și carne din carnea lui*”. Sărmanul „*șarpe*” este aparent singurul vinovat și totuși el însuși a fost folosit de un spirit mai puternic decât al său. De dragul formei, Dumnezeu îl blestemă și el, dar verdictul său privește, de fapt, soarta rezervată diavolului seducător, singurul cu adevărat responsabil pentru căderea primilor oameni: Gen. 3:14-15: „*Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: «Pentru că ai făcut aceasta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele câmpului; vei merge pe pânțelele tău și vei mânca țărână în toate zilele vieții tale. Voi pune vrăjmășie între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul.*»” La origine, „*șarpele*” avea, așadar, aripi sau picioare, poate ambele, dar de îndată ce cuplul uman a păcătuit, Dumnezeu i le-a luat și mișcările sale au devenit „*târâre pe pânțelele lui*”. Această metamorfoză a „*șarpelui*” profetește soarta diavolului și a demonilor care îl vor urma. După victoria lui Isus Hristos asupra păcatului și a morții, el și îngerii săi răi vor fi limitați la pământul ființelor umane păcătoase. Și Apocalipsa 12:7-9 confirmă împlinirea verdictului lui Dumnezeu cu privire la ei, citând, ca o reamintire, „*șarpele cel vechi*”: „*Și a fost război în cer. Mihail și îngerii lui s-au luptat împotriva dragonului. Și dragonul și îngerii lui s-au luptat, dar n-au biruit, și locul lor nu s-a mai găsit în cer. Și marele dragon a fost aruncat, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, care înșală întreaga lume; a fost aruncat pe pământ, și îngerii lui au fost aruncați împreună cu el. Și am auzit un glas tare în cer, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și Împărăția Dumnezeului nostru și puterea Hristosului Său; căci pârâșul fraților noștri a fost aruncat, cel care îi pârâ înaintea Dumnezeului nostru ziua și noaptea.”* Ceea ce era o veste bună pentru locuitorii cerului nu era o veste bună pentru cei de pe pământ. După cum confirmă versetul 12: „*De aceea, bucurați-vă, ceruri și voi, care locuiți în ele! Vai de pământ și de mare!*” **Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, pentru că știe că are puțin timp.**

În judecata sa asupra celor trei vinovați, sau mai precis asupra Bărbatului, Femeii și Diavolului, Dumnezeu a arătat o dreptate perfectă lovind cuplul uman pământean cu prima moarte, dar și anunțând „*a doua moarte*” care în cele din urmă avea să-i lovească împreună pe Diavol și pe demonii săi cerești și pământești rebeli. El i-a spus diavolului acționând prin „*șarpe*”: „*Vrăjmășie voi pune între tine și femeie și între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul*”. În timp ce aceste lucruri se împlinesc literalmente pe pământ pentru adevăratul „*șarpe*”, Dumnezeu profetește că Iisus Hristos, ca „*sămânță a femeii*”, Biserica Sa răscumpărată, va „*zdrobi*” în cele

din urmă „*capul* ” diavolului, dar înainte de acel timp, devenind el însuși, împreună cu urmașii săi cerești, un spirit angelic captiv în dimensiunea pământească, diavolul va avea libertatea de a acționa împotriva propriului său Mesia și a Alesului său: „*îi vei zdrobi călcâiul* ”. Și se întâmplă ca și cum călcâiul să fie tocmai vulnerabil pentru un „*șarpe* ” care „*se târăște pe pământ* ”. Fiind închiși pe pământ, diavolul și demonii săi vor suferi pedeapsa „șarpelui ”.

Astfel, păcatul poate fi vindecat, deoarece dreptatea perfectă obținută de Dumnezeu-omul Isus Hristos este puternică să-l acopere mai întâi și să-l distrugă în al doilea rând. Dar păcatul poate fi iertat doar dacă este cauzat de moștenire sau de slăbiciune temporară. Pentru că, pentru a oferi iertarea Sa, Isus Hristos le cere aleșilor Săi să renunțe la păcat și să producă roadele pocăinței adevărate, și anume, încetarea practicării păcatului. De aceea, vizând creștinii falși care justifică pe nedrept continuarea practicării păcatului, inclusiv încălcarea Sabatului din 1843, Isus a declarat în Matei 7:21-23: „*Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!», va intra în Împărăția cerurilor, ci numai cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți-Mi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am proorocit noi în Numele Tău?»* ” N-am scos noi noi demoni în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău? Atunci le voi spune deschis: „*Niciodată nu v -am cunoscut*, depărtați-vă de la Mine, *voi, cei ce lucrați fărădelegile* ”. Domnul le va spune deschis creștinilor falși care își asumă numele: „*Depărtați-vă de la Mine, voi, care lucrați fărădelegi* ”. Aceeași „*fărădelegi* ” găsită în primul său opus, care a devenit diavolul și Satana. Dreptatea propusă de Isus nu i-a acoperit, deoarece răul era natura lor, iar angajamentul lor religios nu a schimbat nimic în situația lor incurabilă. Și de fiecare dată când citez acest verset, nu omit să subliniez că „*miracolele* ” prezentate ca dovadă nu au fost săvârșite de Isus, care le va spune: „*Nu v -am cunoscut niciodată* ”. Concluzia este evidentă: adevărații autori ai acestor „*miracole* ” și ai altor „*exorcisme ale demonilor* ” au fost, așadar, diavolul și demonii săi înșiși. Așadar, înțelegeți de ce, în Matei 24, Isus pune atât de mult accent pe acțiunile „*falșilor Hristoși* ”. Tot ceea ce nu pretinde a fi Hristos este ușor de urmărit până la diavol și spiritele sale rele, rebele. Dar sub eticheta creștină se află cele mai subtile capcane ale diavolului. De-a lungul timpului, protestantismul a denunțat nelegiuirea romano-catolicismului, dar la rândul său, abandonat de Dumnezeu din 1843, acesta prezintă, sub multiple aspecte și denotațiuni, aceeași „*nelegiuire* ” moștenită de la Roma. Acum, dacă am spus că păcatul era legat în mod special de experiența pământească, este din cauza legii pe care Dumnezeu a prezentat-o poporului evreu, pe care l-a făcut depozitar al oracolelor sale până la Isus Hristos. Căci apostolul Pavel ne amintește pe bună dreptate în Romani 7:22-23: „*Ce vom zice deci? Este legea păcat? Nicidecum! Dar n-am cunoscut păcatul decât prin lege* . Căci n-aș fi cunoscut pofta, dacă legea n-ar fi zis: «Să nu poștești». Și păcatul, luând ocazia, a produs în mine, prin poruncă, tot felul de pofte; *căci fără lege, păcatul este mort* . ” Prin prescrierea rânduielilor sale, Dumnezeu a dat păcatului un sens clar. „*Păcatul* ” este actul de a neasculta de o poruncă dată de Dumnezeu ca o obligație sau o interdicție. Acest cuvânt are doar o semnificație religioasă, dar, întrucât întreaga viață depinde de puterea lui Dumnezeu, aplicarea sa este inevitabilă chiar și printre cei care refuză să creadă în existența sa. „*Păcatul* ”

este legat de blestemul lui Dumnezeu și, prin urmare, este în interesul omului să se separe de acest „**păcat**” care devine o cauză a suferinței permanente ce poate lua multe forme. Principala formă pe care o generează este eșecul a ceea ce omul caută să întreprindă și să realizeze. Efectul este individual și colectiv și acest lucru va deveni clar când, după sfârșitul timpului de probă, „*închinătorii fiarei și ai icoanei ei*” vor fi loviți colectiv de „*cele șapte plăgi de apoi ale mâniei lui Dumnezeu*”, iar acest lucru se va împlini în șase ani, în anul 2029.

„**Nelegiuirea**” este remarcată în mod special de Dumnezeu, și foarte logic, printre creștinii falși care consideră normal să abandoneze adevăratul Sabat. De aceea, de-a lungul istoriei, îi vizează și îi lovește cu blestemele sale succesive, căror le-a dat numele simbolic de „*trâmbițe*”, deoarece rolul lor este de a-i avertiza pe cei chemați, candidați pentru veșnicie, că sunt loviți și victime ale unei grave acuzații divine. Acum, Dumnezeu a rezervat pentru anii '80 momentul interpretării corecte a „*celor șapte trâmbițe*” citate în Apocalipsa 8, 9, 10 și 11. Puteți astfel înțelege că aceste avertismente nu au fost menite să-i împiedice pe rebeli să acționeze și să facă răul condamnat de Dumnezeu, ci doar să dea aleșilor din zilele de pe urmă dovada că anunțase totul dinainte. Numai Dumnezeu are această putere și își ia în mod legitim slava din ea. Iată ce spune el în Isaia 42:8-9: „*Eu sunt YHWH, acesta este Numele Meu; și slava Mea nu voi da altuia, nici cinstea Mea idolilor. Iată, lucrurile dintâi s-au împlinit și vă vestesc lucruri noi; înainte să se îplinească, vi le vestesc.*” Isaia 46:10: „*Vă vestesc de la început lucrurile care vor veni și din vremuri străvechi lucrurile care nu s-au împlinit încă; zic: Planurile Mele vor dăinui și voi împlini tot ce-Mi place.*” Nimic nu este atât de hrănitor pentru credința aleșilor Săi ca a vedea ei înșiși adevărul acestor declarații ale lui Dumnezeu. Înțelegerea profetică este un plus, o hrană superioară, comparabilă în toate privințele cu mana divină prin care Dumnezeu l-a ținut pe Israel în viață în locuri deșertice, ostile și mortale, după exodul său din Egipt. În epoca noastră modernă, nefavorabilă credinței în Dumnezeu, ultimii Săi aleși se găsesc la rândul lor într-un deșert paradoxal suprapopulat. Dar adevărata credință nu se lasă influențată de atmosfera timpului și locului în care se află alesul. Se concentrează pe anunțurile făcute de Dumnezeu în Sfânta Sa Biblie și, mai ales, în timpul sfârșitului în care ne aflăm, pe aceste profeții din Daniel și Apocalipsa, în sfârșit pe deplin descifrate și aflate în împlinire în evenimentele noastre actuale. Al Treilea Război Mondial va uimi și teroriza mulți oameni de pe tot pământul, dar nu va fi cazul aleșilor Săi, avertizați dinainte de Daniel 11:40-45, Apocalipsa 9:13-21, Ezechiel 38-39 și chiar Isaia 14:2: „*Voi aduna toate neamurile ca să lupte împotriva Ierusalimului; cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite și femeile vor fi violate; jumătate din cetate va merge în robie, dar restul oamenilor nu va fi nimicit din cetate.*” Apocalipsa 17:8 dă ca semn „**uimirea**” necredincioșilor, zicând: „*Fiara pe care ai văzut-o era și nu mai este; ea are să se suie din adânc și să meargă la pieire. Și locuitorii pământului, ale căror nume n-au fost scrise în cartea vieții de la întemeierea lumii, se vor mira când vor vedea fiara, pentru că era și nu mai este și are să vină.*”

În această primăvară a anului 2023, suntem martorii întoarcerii „*fiarei din adâncul fără fund*”. După ea, va apărea „*fiara de pe pământ*”, condusă de o Americă protestantă împăcată cu credința romano-catolică.

Legături de sânge

Aceasta este o valoare biblică autentică care merită întreaga noastră atenție și atenție. Căci, fără a elimina cauzele conflictului uman, acest principiu al legăturilor de sânge reduce cel puțin riscurile și cauzele care le pot provoca. Pe pământ, situația ideală nu este accesibilă, dar omul înțelept depune toate eforturile pentru a promova pacea și împărtășirea cu aproapele său. Și cine este primul nostru aproape pe pământ? Părinții noștri, frații și surorile noastre născuți din același tată și aceeași mamă. Căci cu ceea ce dorește să obțină de la copiii săi care îl iubesc, Dumnezeu a prescris în „*a cincea poruncă*” a sa, porunca: „*Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta*”. Și Iisus Hristos a venit să ne reveleze că în Dumnezeu creatorul atotputernic, El însuși este adevăratul nostru Tată, al cărui Duh este ceresc. Sfinții Săi îngeri Îl numesc Mihail, iar pentru noi, pe pământ, El este Iisus Hristos, „Yahweh care mântuiește” ca Mesia trimis de Duhul Său creator, legislativ și, în acest caz, mântuitor, întrucât vine să mântuiască, prin moartea Sa voluntară și „*sângele Său vărsat*”, păcatele moștenite și săvârșite involuntar de sfinții Săi mântuiți, aleși. Prin urmare, în această calitate, este cea mai importantă „legătură de sânge” pentru viața umană. Căci Dumnezeu a organizat toată această viață umană pentru a ilustra planul său de mântuire universală propus tuturor creaturilor sale cerești și pământești. Mântuirea adusă de Iisus Hristos construiește și reunește o familie universală. Reunește frați și surori pământești cu frați angelici cerești care toți recunosc că îl au ca unic Tată adevărat, pe Dumnezeu, Creatorul unic și suveran. Acesta este scopul pe care Dumnezeu și l-a stabilit atunci când a implementat creația dimensiunii noastre pământești, dar acest proiect fusese conceput chiar înainte de crearea primului său înger, creat față în față, liber și responsabil, cu alegerile sale. Răzvrătindu-se împotriva autorității lui Dumnezeu, Satana, primul „*fiu*” al lui Dumnezeu, este la originea primei fracturi care a avut loc în sfânta familie cerească. Alegerea sa fiind iremediabilă, activitatea sa de „*diavol*” l-a condamnat să moară pentru a dispărea și a fi anihilat definitiv. Vedem, așadar, că legătura familială nu împiedică moartea și, din păcate, ucigându-și pe nedrept fratele Abel, Cain, primul fiu pământesc al lui Adam și Eva, va confirma acest viitor trist pentru viața umanității. Când creează pământul și universul său, Dumnezeu pregătește dimensiunea în care principiul morții se va revela și se va împlini. Și încă din prima zi, creând pământul sub forma unei sfere de apă, Dumnezeu ilustrează programul său al morții pământești, deoarece aceste ape vor primi numele de „*mare*”, purtătoare de „moarte” în experiența potopului, a exodului din Egipt și a traversării Mării Roșii care a distrus carele și i-a înecat pe soldații egipteni, și a bazinului abluțiunilor care, ca simbol profetic al botezului, purta și numele de „*mare*”. În a doua zi, Dumnezeu creează „pământul” uscat, făcându-l să iasă din „*mare*”. În această acțiune, El pune în imagine ruperea „vieții” din „moartea” „*mării*”. „*Pământul*” va purta astfel ființa umană pe care o va forma după chipul său și care va trăi și se va dezvolta pe el. Și în această umanitate Dumnezeu va putea să-și selecteze aleșii demni de compania sa veșnică. „*Pământul*”

reprezintă, aşadar, o valoare superioară celei a „mării”, dar totuşi şi purtător de „viaţă” şi „moarte”. În istoria erei noastre, prima formă religioasă creştină dominantă a fost cea a Romei catolice papale, iar moartea pe care a ordonat-o şi a provocat-o i-a adus simbolul „fiarei care se ridică din mare” din Apocalipsa 13:1. Apoi, credinţa protestantă încă imperfectă, care a ieşit din mijlocul ei, oficial în 1517, sub titlul de Biserică Reformată, şi-a meritat la rândul ei numele simbolic de „fiară care se ridică de pe pământ”. În războaiele religioase provocate de intoleranţa şi agresivitatea papismului roman şi a ligilor sale catolice, cele două religii surori s-au ciocnit şi s-au masacrat reciproc ca nişte „fiare” feroce. Aceasta este o mărturie istorică pe care lunga pace religioasă observată de la Revoluţia Franceză şi domnia imperială a lui Napoleon I^a făcut-o să fie uitată. Dar acest comportament al protestantismului înarmat a fost revelator al adevăratei sale naturi spirituale. În acel moment, deja, viaţa adevăraţilor aleşi ai lui Dumnezeu se distingea de ceea ce Dumnezeu consideră „ipocrit” în Daniel 11:34: „În vremea când vor cădea, vor fi ajutaţi puţin şi mulţi li se vor alătura în ipocrizie.” Ar trebui să fim surprinşi de această judecată făcută de Dumnezeu? Ei bine, nu! Pur şi simplu, pentru că Isus i-a numit deja „ipocriţi” pe clericii evrei cărora le-a declarat în Matei 23:13: „Vai de voi, cărturari şi farisei ipocriţi! Căci închideţi Împărăţia cerurilor înaintea oamenilor; voi nu intraţi în ea şi nu lăsaţi pe cei ce vor să intre să intre.” Am ales acest citat dintre cele 16 disponibile deoarece aceste criterii identifică lucrările celor două „fiare” religioase creştine, succesiv în timp. Dar cu ajutorul unei concordanţe, puteţi găsi cele 16 citate care completează şi definesc împreună portretul compozit al creştinului pe care Isus îl consideră „ipocrit”, deoarece reproduce „ipocrizia” modelului evreiesc al experienţei sale. Apostolul Petru a fost muştrat pentru ipocrizia sa de către Pavel, deoarece şi-a ascuns relaţia cu păgânii. Nu a îndrăznit să presupună ceea ce Duhul l-a călăuzit să facă, deoarece uşa mântuirii era deschisă păgânilor după moartea şi învierea lui Isus Hristos. Se temea de condamnarea din partea celorlalţi apostoli şi ucenici, fraţii săi. Dar această „ipocrizie” era benignă, dacă nu chiar binecuvântată de Dumnezeu, deoarece ipocrizia creştinilor falşi este de o cu totul altă natură. Fiinţa umană care o practică joacă un rol care îi maschează adevărata natură. Şi pretinzând că este „slujitor al lui Dumnezeu” în mod nedemn, consecinţa acestei ipocrizii este suportată de însuşi Dumnezeu, creatorul şi mântuitorul.

Faptul că legământul mântuirii se bazează pe sângele vărsat de Isus contrazice toate minciunile care susţin că Isus nu a fost omorât personal. Dacă sângele Său nu a fost vărsat, împăcarea cu Dumnezeu este imposibilă, iar multitudinea de jertfe de animale care au precedat moartea Sa sunt invalide şi inutile; dar sângele Său a fost vărsat, iar mântuirea Sa este foarte reală.

Pe pământ, animalele ucid cel mai adesea doar pentru a mânca şi astfel a-şi prelungi propria existenţă. Trăind exclusiv din instinct, ele nu cunosc binele şi răul; mâncatul şi supravieţuirea sunt singurele lor preocupări. Dar în specia umană, la aceste lucruri se adaugă răutatea gratuită, plăcerea de a-şi face aproapele să sufere, din diverse cauze sau chiar fără motiv. Pentru a reduce cauzele acestei răutăţi umane, Dumnezeu a organizat succesiunea generaţiilor pe baza moştenirii aceluiaşi sânge. Acela al tatălui şi al mamei, strămoşii copilului născut din ei. Astfel, se construieşte o familie, apoi, prin gruparea mai multor

familii născute din același tată, s-au format primele triburi. Membrii tribului își datorează reciproc ajutor și solidaritate. Sunt uniți prin legătura de sânge și trebuie să lupte împreună împotriva unui trib care vine să-l atace. Pentru a evita agresiunea, fiecare trib trebuie să-și gestioneze teritoriul și să nu intervină asupra celui al unui alt trib. În viața animală, regăsim aceleași principii. Leul își protejează puii, dar este gata să-i devoreze pe cei ai unui grup străin. Toate speciile vii sunt programate să-și protejeze urmașii și să lupte împotriva prădătorilor lor. Legea familiei, construită pe împărțirea sângelui, se aplică tuturor. Odată cu creșterea populației, triburile s-au grupat sub forma poporului și au împărțit un teritoriu comun care a luat numele de „țară”. După potop, odată cu tentativa de unire de la Babel, omenirea supraviețuitoare s-a ales ca rege, Nimrod, al cărui turn construit pe baza deciziei sale l-a nemulțumit pe Dumnezeu până la punctul în care a separat oamenii prin limbi diferite. De îndată ce au devenit incapabili să comunice între ei, s-au separat, s-au îndepărtat unii de alții și au populat întreaga suprafață a pământului. De data aceasta, popoarele țărilor stabilite au fost unite dublu prin moștenirea sângelui și prin cea a limbii lor vorbite și scrise. Dar războaiele de frontieră sunt constante, deoarece frontierele se bazează exclusiv pe acorduri acceptate pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă de către țările în cauză. Și în țara păcatului, popoarele se războiesc între ele din dorința de a-și extinde posesiunea teritorială. Răutatea se instalează în inimile oamenilor și popoarele rareori cunosc pacea. Așa se dezvoltă viața umană, desprinsă de Dumnezeu, predată despotismului și tiranului momentului, pentru că s-a arătat a fi cel mai puternic. Blestemul vieții pământești este astfel confirmat și făcut pe deplin vizibil. Totuși, popoarele astfel formate nu sunt conștiente că se supun directivelor îngerilor răi conduși de Satana diavolul. Spiritele rebele au inspirat oamenii cu forme religioase păgâne în care cred că slujesc divinități invizibile sau vizibile, deoarece zeifică stelele, pământul, marea, focul și cerul și animale puternice și puternice, cum ar fi taurul, bivolul, leul etc. În aceste condiții, fericirea nu există și cel puțin nu este durabilă. Pacea se găsește doar în izolare, departe de ceilalți oameni. Întrucât granițele sunt doar teoretice, amestecul popoarelor se realizează, încurajat de dominația imperială. În același timp, Dumnezeu își organizează poporul Israel, interzicându-i să se căsătorească cu străini. Legătura de sânge este astfel întărită și protejată, dar numai între poporul ales de Dumnezeu pentru demonstrația sa universală. Pentru Dumnezeu, scopul acestei interdicții este de a împiedica poporul său să adopte rituri religioase străine; ceea ce se întâmplă în cazul căsătoriei cu o persoană religioasă diferită. Măsura a fost menită să protejeze colectiv poporul sfânt de pedepsele divine pe care neascultarea lor le-ar provoca inevitabil. Însă interdicția nu a schimbat natura membrilor poporului evreu, iar natura răzvrătită a rămas răzvrătită la fel cum cea ascultătoare a rămas ascultătoare. Cu toate acestea, respectarea acestei măsuri impuse de Dumnezeu a făcut posibilă neîncălcarea legământului său sfânt.

Din ce în ce mai răzvrățiți și surzi la rânduielile lui Dumnezeu, Israel și Iuda au căzut în apostazie și s-au dedat urâciunilor păgâne adoptate de poporul lor. Pedepsa a căzut apoi greu asupra lor, națiunea evreiască a fost distrusă timp de 70 de ani, timp în care poporul lor a fost deportat și dus în captivitate în Babilon, în trei etape treptate succesive între 605 și 586. Lecția destinată

generațiilor viitoare, inclusiv a noastră, a fost scrisă și împlinită: Dumnezeu binecuvântează ascultarea și pedepsește aspru neascultarea și răzvrătirea.

Este foarte important să înțelegem acest lucru: Legătura de sânge vărsată de Iisus Hristos îi privește pe aleșii selectați în timpul istoriei de 6.000 de ani a păcatului pământesc. Într-adevăr, Dumnezeu s-a revelat după Adam urmașilor săi până la Noe, iar apoi de la Noe la Avraam. Biblia, care mărturisește aceste lucruri, ne amintește, așadar, că Dumnezeu nu este Dumnezeul exclusiv al evreilor. Legământul făcut cu poporul evreu este, așadar, doar o experiență intermediară plasată între timpul antediluvian și era creștină, care acoperă 4.000 de ani din totalul de 6.000 de ani. Totuși, importanța acestei experiențe este foarte mare, întrucât Dumnezeu a venit în persoană să trăiască printre poporul său, ascuns sub aspectul terifiant al focului stâlpului norului aprins. Înțelepciunea lui Dumnezeu este revelată prin modul în care și-a organizat programul pregătit pentru a salva viețile aleșilor săi.

De la prima moarte din creație, și anume mielul a cărui piele a servit drept veșmânt pentru a acoperi goliciunea lui Adam și a Evei, mântuirea care urma să se odihnească la moartea lui Isus Hristos a fost propusă de-a lungul experienței umane până în timpul slujirii sale pământești. Mai întâi, antediluvienii au fost testați fără să-L vadă pe Dumnezeu. Apoi, începând cu Avraam și apoi cu Moise, sub titlul de popor evreu, au fost organizați și instruiți de o prezență divină vizibilă. Apoi, Isus Hristos a venit la acest popor pentru a săvârși jertfa perfectă care urma să valideze toate păcatele aleșilor din întreaga istorie umană. După ce a îndeplinit astfel totul, prin moartea și învierea sa, El a privit, a însoțit și a organizat dezvoltarea progresivă a Alesei sale pământești, lipsită de prezența sa vizibilă, până la întoarcerea ei glorioasă finală. Mântuirea propusă de Isus Hristos este, prin urmare, departe de a fi exclusiv evreiască. Este cu adevărat universală. Și dovezile care demonstrează acest lucru abundă. Ca parte a promisiunii lui Dumnezeu față de Avraam, Israelului i s-a acordat prioritate pentru a primi nașterea Mântuitorului Mesia. Și credincios principiilor și promisiunilor sale, Dumnezeu l-a făcut să se nască ca un om evreu, aparent la fel ca ceilalți bărbați evrei din timpul său. Totuși, în realitate, Isus a fost evreu doar în respectul său față de sfintele scripturi care îl anunțau ca fiu al lui David. Acesta este motivul pentru care s-a născut într-adevăr din Maria și Iosif, ambii din linia regelui David, din tribul lui Iuda. Dar Biblia specifica că trebuia să se nască dintr-o „virgină”, adică în mod miraculos. Și acest detaliu este important, deoarece, în acest fel, Isus nu moștenește sânge evreu. Propriul său sânge este marcat în mod miraculos de o compoziție specifică dezvăluită de arheologul adventist Ron Wyatt, descoperitorul chivotului plasat într-o peșteră situată sub crucea omului torturat de pe Golgota: 23 de cromozomi X și un singur cromozom Y, comparativ cu 23 pentru un om normal. Această mărturie, confirmată de examinarea tehnicienilor din Ierusalim în 1982, dovedește că sângele lui Hristos nu este în sine legat chimic de nicio moștenire pământească. Isus Hristos propune, așadar, universal tuturor ființelor umane să facă o alianță spirituală cu El pe simpla bază a credinței.

Dar trebuie să înțelegem totuși ce numește el „credință”. Căci deja la acest nivel aleșii săi minoritari se separă de mulțimea de falși credincioși. Și aici trebuie să luăm în considerare faptul că modelul aleșilor mântuiți este reproducerea

experienței sale pământești. Nu a spus Isus: „ *Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze* ?”. Acest verset elimină mulțimile de concepții religioase creștine false. Și deja mai întâi, credința romano-catolică ale cărei doctrine contrazic și le încalcă pe cele pe care Dumnezeu le-a stabilit și aprobat. Și după ea, multiplele forme de protestantism, moștenitoare ale păcatelor sale.

Este ușor să îndeplinim în mod adecvat cele două condiții pe care Isus le prezintă pentru a-L urma? Dacă vrem să fim onești, să spunem deschis: Nu, nu este ușor și pentru unii, chiar imposibil. Dar suntem în mod natural darul de a atribui această imposibilitate altora, precum fariseul care s-a rugat în picioare și a spus: „O, Doamne, îți mulțumesc că nu sunt un păcătos ca ceilalți oameni...”. Știm cu adevărat cum să ne „ *tăgăduim de noi înșine* ”? Suntem gata să „ *ne luăm crucea* ” pentru a-L urma pe Isus Hristos? Vom ști când situația ne-o va impune; numai atunci, și până în acel moment, doar în speranță răspundem chemării lui Hristos, conștienți de toată slăbiciunea noastră. Căci întreaga specie umană suferă de un mare defect, de o mare lipsă; nu știe să iubească așa cum iubește Dumnezeu. Și această problemă nu privește doar religia, ci și viața civilă, cea a cuplurilor între ele și față de copiii lor. Iubirea umană este cel mai adesea egoistă și se bazează pe satisfacția primită. Cel care iubește este o victimă a sentimentelor sale, deoarece sentimentele sale personale îl orbesc și îl înșală. Aplicat religiei, acest lucru este dezastruos. Cei care Îi slujesc lui Dumnezeu în mod nedemn sunt orbiți de sentimentul de siguranță pe care însăși ideea de a-I sluji lui Dumnezeu îl trezește în ei. Totuși, în slujirea sa pământească, Isus a venit să arate că adevărata iubire constă în a-i face pe plac iubitului, în ceea ce-l privește pe El, Dumnezeu Tatăl, prin ascultarea de voința sa. Și numai acceptând să renunți la tine însuși poate fi satisfăcută această voință. Viața lui Hristos oferă exemple specifice ale acestui tip de renunțare. El trăiește în ceruri, sub numele de Mihail, fericit, împlinit și onorat de îngerii săi credincioși. Dar mântuirea aleșilor săi pământești cere ca el să renunțe la această viață de aur și pașnică pentru a se naște într-un trup uman sub forma unui prunc. Apoi a crescut în circumstanțe umile și a intrat în slujirea sa la vârsta de 33 de ani. De la prima sa intervenție oficială în sinagoga din Nazaret, a fost disprețuit și expulzat. Cu toate acestea, în timp, acțiunea sa s-a dezvoltat și a câștigat o mare popularitate, ceea ce a iritat clerul evreu. Numeroasele sale minuni au avut o legătură cu aceasta, deoarece discursurile sale au intrigat, dar nu au fost înțelese. Apostolii săi, pe care el însuși îi alesese, l-au întristat cu necredința și încetineala lor în a înțelege. Și cel mai rău s-a întâmplat în ziua morții sale; Petru l-a renegat de trei ori înainte ca acuzatorii săi și alți zece să fie împrăștiați și, de frică, s-au ascuns. Doar Ioan l-a onorat cu fidelitatea sa și cu prezența sa în Sinedriul unde a fost judecat. Totuși, Isus nu a putut fi surprins de aceste comportamente, deoarece el însuși l-a inspirat pe profetul său Daniel să rostească aceste cuvinte, în Daniel 9:26: „... *un uns va fi nimicit și nimeni nu va fi pentru el* ...” conform traducerii corecte.

Spun asta tuturor, și aceste cuvinte mă privesc și pe mine. Mai avem în față doar șase ani pentru a învăța să-L iubim pe Dumnezeu așa cum El vrea să fie iubit, pentru că încercările care ne așteaptă vor dezvălui ceea ce suntem cu adevărat.

La nivel carnal, legăturile de sânge favorizează relațiile umane, dar nu împiedică ura și disputele familiale. Totuși, alegând ca acest principiu să fie respectat de poporul său Israel, Dumnezeu a vrut să le ofere cea mai bună șansă de a evita ce e mai rău. Pentru că acolo unde această legătură de sânge nu există, cauzele dezacordului se înmulțesc până la extrem. Cu toate acestea, amestecul grupurilor etnice se află la baza conflictelor perpetue care au avut loc în lumea occidentală, în special. Într-adevăr, regatul Romei a cucerit toate țările occidentale una după alta, până când le-a dominat pe toate prin titlul imperial.

Din anul 313 până în zilele noastre, în tabăra occidentală, în ciuda războaielor neîncetate, creștinismul fals, romano-catolic și, din 1844, protestant, a menținut coeziunea regatelor și apoi a națiunilor formate după Revoluția Franceză. Credința romano-catolică a fost cimentul care a întreținut relațiile internaționale. Iar unitatea actuală a Europei a fost construită tot pe două tratate succesive de la Roma. Astăzi, valorile religioase sunt mult slăbite, iar legăturile de sânge sunt răsturnate și călcate în picioare de dreptul solului. Acest principiu a fost adoptat în Franța, mai întâi de regele Ludovic al X-lea Hutinul în timpul unei scurte domnii de doi ani, în 1315. După el, acest principiu a fost confirmat și întărit de regele Francisc Iⁱⁿ 1555. În 1791, legea sângelui a prevalat, dar apoi, în 1804, Bonaparte a adăugat un jus soli parțial, în 1993, jus soli a fost obținut printr-o cerere scrisă individuală, iar în 1998, jus soli a fost aplicat sistematic copiilor născuți în Franța din părinți imigranți. Pentru Dumnezeu, popoarele Europei blestamate de El pot acționa cum doresc, dar facilitează și favorizează cauzele tulburărilor interne care le provoacă ruina și distrugerea. Își adaugă probleme în loc să le evite. Iar situația actuală este agravată de incapacitatea popoarelor europene de a controla fluxurile migratorii care sosesc și se impun pe pământul lor până la punctul de a le distruge actele de identitate. Și pentru a explica această situație, trebuie să subliniem importanța păcii îndelungate acordate națiunilor europene. Ele pot fi crezut că amestecul etnic nu este o problemă, dar nu sunt conștiente de faptul că Dumnezeu Creator folosește acest amestec de religii și culturi diferite ca pe o bombă cu ceas care explodează la ora stabilită de El. Acum, am intrat în timpul favorabil pentru acest lucru.

Păcatul împlinit în 313

Pe 8 mai 2023, în timp ce scriam studiul anterior, Duhul lui Dumnezeu m-a inspirat cu o corecție importantă privind rolul păcatului atașat datei 321. Această nouă dezvoltare mă face să realizez astăzi ceva ce fusese subestimat până atunci în studiile și explicațiile mele profetice. Asta pentru că, ca parte a mesajului adventist de ziua a șaptea pe care îl transmit și îl explic din ce în ce mai clar, mesajul referitor la restaurarea Sabatului a rămas, pentru mine, fundamental.

Ceea ce Duhul nu mi-a permis să observ până în acest moment este că Sabatul este folosit de Dumnezeu pentru un scop specific, însă deja menționat în explicațiile mele anterioare. Rolul său este clar revelat în aceste texte din Ezechiel 20:12 și 20: „***Le-am dat și Sabatele Mele ca semn între Mine și ei , ca să știe că Eu sunt YaHweh, care îi sfințesc. .../... Sfințiți Sabatele Mele și să fie un semn între Mine și voi , ca să știe că Eu sunt YaHweh, Dumnezeul vostru .***” Mesajul divin este confirmat de două ori, Sabatul este un „ ***semn*** ” al apartenenței la

Dumnezeul creator pentru cel ales însuși și anturajul său uman. Știind că El profetește al șaptelea mileniu la începutul căruia aleșii Săi vor intra în veșnicie, Sabatul este, prin urmare, „**semnul**” sau „**pecetea Dumnezeului celui viu**” care îi caracterizează pe aleșii Săi cărora le-l dă, pentru că îi recunoaște ca fiind vrednici de mântuirea Sa. Punctul crucial pe care trebuie să-l remarcăm în acest verset este această expresie: „**Le-am dat și Sabatele Mele**”. Sabatul este mai presus de toate altceva, un dar dat de Dumnezeu aleșilor Săi. Acum, cel care dăruiește, poate lua și ceea ce dăruiește, așa cum pe bună dreptate a învățat Isus în Matei 13:11-12 și 25:29: „*Ucenicii s-au apropiat de El și I-au zis: «De ce le vorbești în pilde?» Isus le-a răspuns: «Pentru că vouă vi s-a dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, dar lor nu li s-a dat.»*” **Căci celui ce are i se va da și va avea din belșug, dar de la cel ce n-are i se va lua și ce are.**” Cheia spirituală revelată în acest verset este atât de importantă încât Isus o citează a doua oară în Matei 25:29, mai exact, despre slujitorul rău din «**pilda**» «**talantilor**». Subtil, în limba franceză aleasă de Dumnezeu pentru a explica Revelația Sa profetică, această parabolă divină, cuvântul „**talent**” desemnează, pe lângă actualitatea acestui nume din vremea lui Isus, un dar artistic, manual sau intelectual benefic, sau mai potrivit în relația cu Dumnezeu, darul spiritual. Interpretarea Apocalipsei trebuie, așadar, făcută pe baza acestei învățături fundamentale revelate de Isus Hristos: „**celui ce are i se va da și va avea din belșug, dar de la cel ce n-are i se va lua chiar și ce are**”. Consecințele acestei aplicări sunt enorme și trebuie apoi să înțelegem că Sabatul este abandonat la ordinul împăratului Constantin în 321 **doar din dorința lui Dumnezeu de a-l retrace și de a-l lua de la o biserică lumească** care, întemeiată în 313 prin încetarea persecuțiilor creștinilor, **nu mai este demnă să poarte „semnul” apartenenței la Dumnezeul creator**. Aceasta în conformitate cu principiul: „**dar de la cel ce n-are i se va lua chiar și ce are**”. Prin urmare, Sabatul este „**luat**” de Dumnezeu de la biserica lumească care adoptă dogme păgâne și care va deveni, în 538, Biserica Romano-Catolică, avându-l ca prim papă în titlu pe Vigilius, prietenul intrigant al Teodorei, fosta prostituată căsătorită cu împăratul Justinian I. Din această perspectivă, abandonarea Sabatului este doar consecința unei alte acțiuni care a precedat-o în 313: accesul liber la religia creștină și apostazia pe scară largă care a rezultat din aceasta.

În parabola sa, Isus ignoră necredinciosul și dă ca exemple doar credinciosul fidel și credinciosul infidel; el însuși rămâne, așadar, fidel principiului binar constant în toate judecățile sale: da sau nu, lumină sau întuneric, viață sau moarte etc. Aceste două tipuri de slujitori au comportamente absolut opuse în folosirea libertății lor. Slujitorul bun și credincios Îl slujește pe Dumnezeu la maximumul posibilităților sale; invers, slujitorul rău și necredincios Îl slujește minimal. Aceasta este ceea ce ne învață prin folosirea pe care o fac din talantul primit de Dumnezeu. Și în 313, libertatea favorizează falsele convertiri ale oamenilor care Îl slujesc pe Dumnezeu minimal, dând astfel o „etichetă” standard angajamentului creștin.

Ceea ce s-a împlinit în anul 313 fusese deja împlinit pentru Israelul trupesc, conform învățăturii date în Ezechiel 20 și mai precis în aceste versete 10-11: „*I-am scos din țara Egiptului și i-am dus în pustie. Le-am dat legile Mele și*

le-am făcut să cunoască poruncile Mele, pe care omul trebuie să le împlinească, ca să trăiască după ele ". Dumnezeu acordă prioritate „ *legilor și poruncilor Sale* ", ceea ce este confirmat în versetul 12 care urmează, unde spune: „ *Le-am dat și Sabatele Mele ca semn între Mine și ei , ca să știe că Eu sunt YHWêH, care îi sfințesc.* " Apoi, în versetul 13, Dumnezeu confirmă acest principiu citat în versetul 11: „ *Și casa lui Israel s-a răzvrătit împotriva Mea în pustie. N-au umblat după poruncile Mele, ci au respins poruncile Mele, pe care omul trebuie să le împlinească pentru a trăi după ele , și au pângărit Sabatele Mele peste măsură . M-am gândit să-Mi vărs mânia peste ei în pustie, ca să-i nimicesc.* " Dumnezeu își dezvăluie apoi reacția față de cei vinovați, în versetele 24-25-26: « *pentru că n-au păzit poruncile Mele, ci au respins mărturiile Mele, au pângărit Sabatele Mele și și-au întors ochii spre idolii părinților lor . Le-am dat și mărturii care nu erau bune și porunci prin care nu puteau trăi . I-am pângărit cu jertfele lor, când și-au trecut prin foc pe toți întâii născuți; așa că Eu...* " „ *...i-aș pedepsi și i-aș face să știe că Eu sunt YaHweh.* " Această pedeapsă divină a apostaziei este tradusă în era creștină, în Daniel 8:12, prin: „ *armata a fost predată cu veșnicia din cauza păcatului* " și în Daniel 7:25, prin: „ *sfinții vor fi dați în mâinile lui pentru un timp, vremuri și jumătate de timp* ". În aceste două versete, verbul „ *a elibera și a elibera* " plasează acțiunea sub inițiativa lui Dumnezeu. El este cel care, în mod suveran, îi eliberează sau nu pe sfinții credincioși sau necredincioși autorității romane. Același mesaj este astfel confirmat cu contribuția preciziei date despre timpul fixat de Dumnezeu pentru această abandonare a creștinilor necredincioși: un an solar + doi ani solari + jumătate de an solar, adică în total: 3 ani și 6 luni de zile profetice, adică pe baza a douăsprezece luni lunare de câte 30 de zile pe an, 1260 de zile profetice de ani reali situați între 538 și 1798. Această abandonare de către Dumnezeu a bisericii creștine conducerii crude Amenințarea diavolului era deja tema unei amenințări divine citată în Lev. 26:18-19: „ *Dacă, în ciuda acestui lucru, nu Mă veți asculta, vă voi pedepsi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre. Voi zdrobi mândria puterii voastre, vă voi face cerurile ca fierul și pământul vostru ca arama .* " Această **a doua amenințare** din Ezechiel 26 este pusă în acțiune în era creștină prin „ *a doua trâmbiță* " din Apocalipsa 8:8-9: „ *Îngerul al doilea a trâmbițat și ceva ca un munte mare, care ardea, a fost aruncat în mare; și o treime din mare s-a transformat în sânge, și o treime din făpturile vii din mare au murit și o treime din corăbii au fost distruse.* " Aceste lucruri s-au împlinit odată cu instaurarea crudului și persecutorului regim papal din anul 538. Trebuie să observăm că toate blestemele atribuite diavolului de către oameni sunt, în Biblie, toate revendicate de Dumnezeu însuși: „ *Voi face cerurile voastre ca fierul* ". Se confirmă astfel că Dumnezeu folosește serviciile diavolului pentru a pedepsi și a muștra ființele umane vinovate împotriva sa.

Prin aceste versete din Ezechiel 20, Dumnezeu ne îndreaptă, așadar, atenția către această dată 313 în care, nemaifiind persecutată, credința creștină abandonează standardul adevăratei credințe moștenit încă din vremea apostolilor menționați în Apocalipsa 2, sub numele simbolic „ *Efes* "; conform sensului verbului grecesc „epheis”, care înseamnă: a arunca. Acum, Isus se adresează creștinilor care trăiesc în vremea lui Ioan, ultimul apostol supraviețuitor, în jurul

anului 95, la începutul erei noastre. Doctrina adevărului este încă recunoscută, dar zelul religios este, în acea vreme, slăbit. Și Isus vine în acea vreme, pentru a-i amenința pe adevărații creștini cărora le spune în versetele 4 și 5: „*Totuși am împotriva ta că ți-ai părăsit dragostea dintâi . Adu-ți aminte, așadar, de unde ai căzut, pocăiește-te și fă faptele dintâi; altfel, voi veni la tine și îți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.*” Isus îl amenință pe Alesul Său, spunând: „*Îți voi lua sfeșnicul din locul lui*”. El va acționa astfel în conformitate cu principiul conform căruia „*de la cel ce nu are, i se va lua ce are*” a ». Și ce reprezintă „*sfeșnicul*”? Lumina divină sfințită în plinătate, adică lumina dată de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu aleșilor săi credincioși. Acum, acest „*sfeșnic*”, construit anume la ordinul său de către evrei, era format din șapte brațe în vârful cărora șapte lămpi cu ulei produceau șapte flăcări de foc care dădeau lumină. Pe baza centrală, trei conducte suprapuse erau conectate la stânga și la dreapta la această coloană centrală; ceea ce conferă acestui ansamblu norma 3 + 1 + 3. Și tocmai în anul 313, prin decretul imperial al împăratului victorios Constantin cel Mare, se stabilește încetarea persecuțiilor creștinilor în tot imperiul său. Prin urmare, Dumnezeu pune în practică, în 313, la sfârșitul erei numite „*Smirna*”, amenințarea sa prezentată în mesajul adresat „*Efesului*”. Pentru că de data aceasta, deschizându-se către lumea păgână neconvertită, credința creștină nu se mai poate pocăi. În vremea „*Efesului*”, creștinii urau împreună cu Isus „*faptele nicolaiților*”, nume construit din cuvintele grecești „*Nike*” și „*laos*”, care înseamnă „*Victorie*” și „*popor*”, desemnându-i astfel simbolic pe romanii victorioși. Mai târziu, în vremea numită „*Pergam*”, care trebuie legată de data 538, acești „*nicolaiți*” romani formează o adunare religioasă; cea a creștinismului necredincios care s-a dezvoltat din 313; așa cum sugerează Apocalipsa 2:15: „*Tot așa, ai și tu oameni care țin la fel de mult doctrina nicolaiților*”. Încă din vremea „*Efesului*”, „*faptele*” păgâne ale romanilor păgâni au fost înlocuite de o „*doctrină*” religioasă creștină la fel de păgână. Blestemul divin lovește, așadar, global întreaga credință creștină influențată de autoritatea păgână a împăratului Constantin, din 313, anul în care Dumnezeu și-a retras Duhul Sfânt din biserica creștină oficială uzurpatoare. Găsim aici aplicarea afirmației lui Dumnezeu citată în Ezechiel. 20:25: „*Le-am dat porunci care nu erau bune și orânduiri prin care nu puteau trăi.*” Acest lucru este confirmat în 2 Tesaloniceni 2:9-12: „*Venirea aceluia nelegiuit va fi după lucrarea Satanei, cu tot felul de semne, minuni și puteri mincinoase și cu tot felul de amăgiri ale nelegiuirii pentru cei ce pier, pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți.*” „*De aceea, Dumnezeu le trimite o amăgire puternică , ca să creadă o minciună , pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nedreptate să fie osândiți .*” Cu alte cuvinte, Dumnezeu îi etichetează drept duminică, ca semn că îi respinge și îi dăruiește Satanei. Totuși, spre slava Sa, rămân câțiva aleși cu adevărat care îi rămân credincioși, nelăsându-se influențați de apostazia timpului lor. De aceea, chiar și în 538, Isus găsește câțiva aleși cărora li se adresează direct folosind forma familiară. Mesajul își capătă întregul sens, știind că tronul Romei a fost disprețuit și abandonat de împăratul Constantin I, ^{care} a preferat orașul numit „*Milano*”, în care a stabilit decretele sale succesive din 313 și 321, de care trebuie să legăm aceste două evenimente datorită acțiunii și voinței

suverane a lui Dumnezeu: **313, Duhul se retrage ; 321, în Sabatul zilei a șaptea, „ sigiliul Dumnezeului celui Viu ” este îndepărtat** . Minciunile religioase pe care Apocalipsa 13:1-5 și 6 le denunță drept „ **blasfemii** ” sunt, în 538, „ **semnele** ” naturii păgâne a falsului creștinism instaurat încă din anul 313: „ *Și am văzut ridicându-se din mare o fiară, care avea zece coarne și șapte capete, și pe coarnele ei zece coroane și pe capete ei nume de **hulă** ... Și i s-a dat o gură care rostea lucruri mari și **hule** ; și i s-a dat putere să lucreze timp de patruzeci și două de luni. Și și-a deschis gura în hulă **împotriva** lui Dumnezeu, ca să **hulească** Numele Lui, tabernacolul Lui și pe cei ce locuiesc în cer.* ” Iar restul „zilei soarelui neînvinș” a primei zile, adoptată la 7 martie 321, oficializează pur și simplu, ca un „ **semn** ”, blestemul divin care a început în 313. Iar jocul subtil organizat de Spirit este continuat prin acest nume al orașului „Milano”, care confirmă legătura sa spirituală cu „*cei o mie de ani* ” din mileniul al șaptelea pe care Sabatul l-a îndepărtat. prefigurat ca un „ **semn** ” dat de Dumnezeu adevăraților săi sfinți și aleșilor săi vrednici. Astfel, în mod foarte logic, Sabatul a fost practicat de apostoli și de adevărații ucenici; în 313, Dumnezeu l-a înlăturat și nu l-a restabilit decât în 1844, în luna octombrie, dându-l primilor **creștini** adventiști aleși, ca un „ **semn** ” **al apartenenței lor la Dumnezeul Creator** .

Explicația dezvoltării falsei credințe creștine este vizată în mod specific de Dumnezeu în profeția sa Apocalipsa. El definește începutul „ **adulterului** ” spiritual al falșilor creștini la sfârșitul celor „ **zece zile** ” profetice sau **zece ani de fapt menționați în** mesajul „ *Smirnei* ” din Apocalipsa 2:10: „ *Nu vă temeți de lucrurile pe care le veți suferi. Iată, diavolul va arunca pe unii dintre voi în închisoare, ca să fiți ispitiți; și veți avea necaz de **zece zile** . Fiți credincioși până la moarte și vă voi da cununa vieții.* ” Această perioadă **de zece ani** s-a împlinit între anii 303 și 313 prin persecuțiile ordonate de împăratul roman Dioclețian și guvernul său tetrarhic. Iar această dată de 313 este o dată foarte importantă, deoarece marchează momentul în care diavolul își schimbă strategia de a lupta împotriva lucrării lui Dumnezeu. Dar cine organizează aceste lucruri? Dumnezeu însuși. Persecuția s-a dovedit a fi adevărată și, conform mărturiilor colectate, „sângele creștinilor este o sămânță”, cu cât se ucide mai mult, cu atât se inspiră mai multe vocații. În anul 313, la Milano, victorios împotriva tetrarhiei imperiale, împăratul Constantin I, ^{cunoscut} sub numele de cel Mare, a pus capăt prin decret persecuțiilor care îi loviseră până atunci pe slujitorii creștini ai lui Iisus Hristos. Această pace umană a făcut, în aparență, cel mai mult rău cauzei divine a creștinismului. Căci, în realitate, nimic nu s-a schimbat; credincioșii au rămas credincioși, iar necredincioșii au rămas necredincioși, abuzând de libertatea obținută. Și aceasta pentru simplul motiv că oricine putea lua o etichetă religioasă creștină. La fel ca falsa convertire a împăratului însuși, era suficient să pretinzi că ești creștin pentru a fi recunoscut ca atare de comunitatea umană. Filtrul fricii de persecuție nemaexistând, a deveni creștin era la modă pe atunci. Atunci cele mai diverse doctrine s-au răspândit în tot imperiul, iar certurile religioase i-au pus pe adepții doctrinelor conflictuale unii împotriva altora. În acest potop de teorii mincinoase, adevărul apostolic sfânt și pur a dispărut complet și a devenit invizibil sau aproape invizibil. Putem înțelege atunci de ce împăratul Constantin a vrut să impună o unitate religioasă pentru a pune capăt certurilor și tulburărilor

din imperiul său. Însă pentru Dumnezeu, credința revendicată în multiple forme era moartă și lipsită de valoare, ideologii și adepții lor amăgiți căzuseră cu toții în „*adulter*” împotriva adevăratului Dumnezeu. Atunci, pentru a-și unifica imperiul, în 321, pe 7 martie, împăratul Constantin a abandonat adevărata odihnă a zilei a șaptea, practică până atunci de adevărații creștini, moștenitori ai adevărilor apostolice. A înlocuit-o cu odihna primei zile, pe care, ca închinător al „Soarelui neînvins” păgân, o onora deja, personal, în fiecare primă zi a săptămânii. Această odihnă, situată în prima zi a normei divine a săptămânii, a devenit astfel, printr-un decret imperial, „*semnul*” autorității sale umane. Ceea ce trebuie să înțelegem este că această acțiune a fost dirijată de Dumnezeu, care dorea să înlăture practica sfântă a Sabatului dintr-un creștinism pângărit de păgânism, lucru care îl făcea nedemn de el. Și în același mod, invers, el a fost cel care a restabilit-o în Adventismul de Ziua a Șaptea din luna octombrie 1844 pentru a-i confirma sfințirea.

Astfel, abandonarea și restaurarea Sabatului nu sunt cauzele, ci consecințele comportamentului general al creștinilor față de doctrina sfântă a adevărilor apostolice moștenite din vechiul legământ și din noul legământ. Din această perspectivă, Sabatul, un „*semn*” al apartenenței la Dumnezeu celui viu, conform Ezechielului 20:12-20, este logic retras sau restaurat de Dumnezeu însuși. Iar împăratul Constantin nu este nimic mai mult decât mijlocul prin care Dumnezeu, marele Judecător, își pune în aplicare decizia divină. Logic, odihna Sabatului din ziua a șaptea și odihna din prima zi devin semnele distinctive ale celor două tabere opuse în termeni absoluți: „*pecetea Dumnezeului celui viu*” versus „*semnul fiarei*”.

Consecința acestei puneri sub semnul întrebării a rolului Sabatului este că în Daniel 8:12, expresia „*din cauza păcatului*” nu desemnează doar Sabatul, ci disprețul pentru întreaga sau o parte a sfintei doctrine creștine din anul 313. Pentru a întări această interpretare, rețineți că „*din cauza*” aceluiași „*păcat*”, Isus își oprește mijlocirea desemnată prin cuvântul „*perpetuă*” sau „*continuă*”. Dar această oprire a mijlocirii sale va deveni istorică și va avea loc abia în 538, data instaurării regimului papal care vine să uzurpe și să reproducă pe pământ mijlocirea pe care Isus a făcut-o până atunci în ceruri; iar această mijlocire încetează doar pentru falșii creștini, care au devenit majoritari și dominatori, deoarece o văd doar pe cea a papei, noul cap pământesc al bisericii creștine.

Prin urmare, avem trei date care marchează progresia către regimul papal roman: 313, începutul păcatului; 321, retragerea semnului apartenenței la Dumnezeu; și 538, sfârșitul „*perpetuei*” (preoției) lui Iisus Hristos. Construcția profeției trece sub tăcere data 321 a retragerii Sabatului și le menționează doar pe cele din 313 și 538. 313, pentru sfârșitul timpului „*Smirna*”, și 538, pentru începutul timpului „*Pergam*”, care înseamnă „*adulter*” sau mai precis: căsătorie încălcată; care se împlinește atunci când, prin papă, creștinismul catolic fals se închină „*balaunului*”, adică diavolului, care îi dă „*tronul său și o mare autoritate*”, conform Apocalipsei 13:2: „*Fiara pe care am văzut-o era ca un leopard, iar picioarele ei erau ca picioarele unui urs și gura lui ca gura unui leu. Balaurul i-a dat puterea, tronul său și o mare autoritate*”. Observați această subtilitate divină: „*fiara*” este desemnată drept „*a patra fiară*” din Daniel 7:7,

deoarece combină simbolurile celor trei imperii care o preced: „leopardul, ursul și leul”. Mai mult, Duhul ne sugerează succesiunea istorică a Europei papale către imperiul roman păgân pe care „balaaronul” îl simbolizează în Apocalipsa 12:3: „Și un alt semn s-a arătat în cer; și iată un mare **balaur roșu**, având șapte capete și zece coarne și pe capete șapte cununi”. El însuși este legat de diavol în Apocalipsa 12:9. Istoria confirmă succesiunea Romei imperiale și a Romei papale, care a moștenit „tronul său” instalat la Roma. Căci, de la Constantin Iⁱⁿ 313, Roma fusese abandonată de împărați succesivi care au ales să se stabilească în partea de est a Europei. Așadar, doar prin regimul său religios romano-catolic pervertit, Roma și-a păstrat influența în imperiu până la instaurarea regimului său papal în 538, cu acordul și sprijinul armat al împăratului Justinian, care el însuși a rămas în partea de est a imperiului.

Acțiunea divină atașată datei 313 îi permite diavolului să adopte strategia vicleniei, cea a „șarpelui”. El abandonează apoi strategia „balautului” care îi persecută deschis pe sfinți și caută să obțină prin forță abandonarea credinței lor în Hristos. Din această observație reiese că el folosește această strategie vicleană de trei ori în era creștină: o primă dată în 313, a doua în 538 și a treia în 1844, unde, după testul adventist al credinței, multiplică doctrinele și grupările bisericilor protestante pentru a ascunde aspectul religiei creștine; acesta este subiectul și tema „celei de-a cincea trâmbițe” din Apocalipsa 9:1-13. Astfel, în strategia sa „balautului”, diavolul îi ține pe creștini în frâu și se străduiește să-i forțeze să renunțe la credința lor și, invers, în strategia sa vicleană, îi împinge la angajament religios. Cu cât sunt mai numeroși, cu atât situația spirituală este mai întunecată; și cu atât sunt mai numeroase victimele sale amăgite. Dar chiar și înainte de aceasta, în timpul Războaielor de Religie din ^{secolul al XVI-lea}, aceasta a inspirat un zel combativ și războinic în rândul protestanților, hughenotii calviniști, pe care Dumnezeu i-a judecat „ipocriți”. Și aici, cu cât erau mai numeroși în această angajament, cu atât întunericul care îi masca pe adevărații slujitori ai Dumnezeului adevărului era mai dens, caracterizați în acest context prin acțiunea lor pașnică și prin acceptarea relelor tratamente la care erau supuși din partea ligilor armate catolice. Apogeul acestor persecuții a fost atins sub Ludovic al XIV-lea, care a fost inspirat de Dumnezeu să dea numele de „dragoni” soldaților specializați în vânatoare, la țară și în păduri, slujitorii umili ai lui Isus care se adunau pentru a-și trăi credința în secret. Acest rege despot, mândru, orbit spiritual de Dumnezeu, le-a permis aleșilor timpului său să înțeleagă că „dragonii” săi lucrau în numele diavolului, al cărui slujitor credincios și ascultător era el însuși. El a fost astfel victima disprețului și ignoranței sale față de revelațiile biblice care leagă simbolul „balautului” de „diavolul” însuși, dar și de „șarpe” și de numele „Satan” din Apocalipsa 12:9: „Și marele balaur a fost aruncat, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, care înșală întreaga lume; a fost aruncat pe pământ și îngerii lui au fost aruncați împreună cu el.”

Importanța pe care Dumnezeu o acordă acestei date 313, pe care o consider acum imaginea unui „sfeșnic” divin retras prin voința Sa, îi conferă lui Dumnezeu gloria de a fi organizatorul suprem al întregii vieți umane. Nimic nu se realizează fără voința Sa, fie spre bine, fie spre rău. Iar acest verset din Amos 3:6 o confirmă spunând: „Se sună oare trâmbița într-o cetate și poporul nu se teme?”

Vine oare nenorocirea într-o cetate și nu a făcut-o YaHWéH? » Citim și în Iov 2:10: „ Iov i-a zis: „*Vorbești ca o femeie nebună! Noi primim binele de la Dumnezeu, dar nu primim și răul?* În toate acestea, Iov n-a păcătuit cu buzele lui. ”

În concluzie, această nouă lumină, care evidențiază rolul prioritar și consecințele libertății religioase obținute de creștini în anul 313, nu schimbă judecata lui Dumnezeu revelată până în ziua de azi în documentele mele ulterioare. Cu toate acestea, Dumnezeu își redescoperă și confirmă rolul suveran de organizator suprem, care nu se supune evenimentelor, ci le controlează și le organizează în mod suveran. Iar în anul 321, nu mai sunt sfinții necredincioși cei care abandonează Sabatul, ci Dumnezeu care li-l ia, pentru că nu mai sunt demni de el. Păcatul primește atunci un semn oficial care îl identifică: odihna primei zile a săptămânii divine, duminica actuală, fostă „ziua Soarelui neînvins” impusă și decretată de împăratul Constantin I ' ziua de odihnă onorată de falșii creștini, dar denunțată de Dumnezeu, ca **semn** și „ **semn al fiarei** ”.

Timp de 40 de ani, în slujba lui Dumnezeu și sub inspirația Sa, am prezentat odihna Sabatului drept singura cauză a „celor *șapte trâmbițe* ” ale Apocalipsei. Astăzi, întrucât sfințirea divină este progresivă, Dumnezeu ridică vâlul care ascundea această eroare. Ceea ce trebuie să înțelegem este că, pentru Dumnezeu, ruperea legământului Său cu creaturile Sale se bazează pe disprețul uman arătat față de cuvântul global al lui Dumnezeu în toate formele sale: Tora, Profeții, Evangheliile, Epistolele și Apocalipsa. Iar răspunsul a fost deja dat de Duhul în Apocalipsa 1:1-2: „ *Descoperirea lui Isus Hristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând. Și a trimis și a înțeles-o prin îngerul Său robului Său Ioan, care a mărturisit despre cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos , despre tot ce a văzut.* ”

Acest „ **cuvânt al lui Dumnezeu** ” a îmbrăcat mai multe aspecte pe care Dumnezeu le scrisese de-a lungul timpului, astfel încât aceste povești să mărturisească despre tot ceea ce-L privește. Cele cinci cărți scrise de Moise au fost doar începutul unei mărturii adunate în timpul celor două legăminte succesive. Iar vina noilor creștini, care au adoptat credința creștină începând cu anul 313, a fost subestimarea datoriei de ascultare față de lucrurile scrise de martorii istorici aleși de Dumnezeu. Și această vină a „ *începutului* ” se reproduce astăzi, clar vizibil, cu șapte ani înainte de întoarcerea în glorie a lui Isus Hristos, adică la „ *sfârșit* ”; ceea ce conferă expresiei „ *alfa și omega* ” o nouă aplicație profetică care privește, prin urmare, apostazia pe scară largă creată de libertatea religioasă, în anul 313, care ar justifica pedeapsa „ *primei trâmbițe* ” și în 1995, înainte de „ *a șasea trâmbiță* ”. De fapt, aceste două „ *trâmbițe* ” sunt similare, deoarece deschid și închid pedeapsa divină cu caracterul de avertizare a aceluiași tip de păcat, și anume, apostazia pe scară largă și disprețul față de întregul adevăr divin. În mod suveran, de-a lungul timpului, marele Dumnezeu Creator a testat credința ființelor umane supunându-le persecuțiilor și apoi livrându-le în capcanele libertății, ceea ce a cauzat căderea celui mai mare număr.

Există mai multe motive pentru care oamenii respectă Sabatul. Acesta poate fi moștenit, ales prin raționament intelectual, deoarece, fiind rânduit de

Dumnezeu, are sens să fie pus în practică. Iar al treilea motiv este că Dumnezeu îl dă ca semn al apartenenței divine aleșilor pe care îi pecetluiește cu „*sigiliul*” său divin. Aceasta mă conduce să vă explic care este lucrarea divină de pecetluire a aleșilor; tema tratată în Apocalipsa 7.

Timpul sigilării se împlinește în „*timpul sfârșitului*”, care are el însuși două înțelesuri complementare. Primul înțeles plasează acest „*timp al sfârșitului*” între 1844 și 2030 și se referă la timpul dezvoltării universale a credinței adventiste de ziua a șaptea. Iar al doilea înțeles este cel pe care Daniel 11:40 îl definește: „*La timpul sfârșitului, împăratul de la miazăzi se va năpusti împotriva lui. Împăratul de la miazănoapte va veni împotriva lui ca o furtună, cu care și călăreți și cu multe corăbii; se va întinde pe uscat, se va întinde ca un torent și va da pe dinafară.*” Aceasta acoperă perioada dintre 1995 și 2030. Profetia anunță pedepsirea Europei creștine necredincioase de către musulmani, africani și ruși ortodocși și musulmani. Însă timpul sigilării se termină înainte ca această acțiune războinică ucigașă să fie îndeplinită, conform Apocalipsei 7:3: „*Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom fi pecetluit pe frunțile slujitorilor Dumnezeului nostru.*” „*Pământul, marea și copacii*”, cărora li se va „*face*” „*răul*”, au, de asemenea, un dublu sens literal și spiritual, căci „*pământul*” simbolizează religia protestantă, iar „*marea*” religia catolică. Cât despre „*copac*”, acesta simbolizează ființa umană. În Ezechiel 9, Dumnezeu ne prezintă principiul sigilării care a fost aplicat înainte de distrugerea națiunii Israel; putem astfel înțelege sensul și justificarea acestei sigilări care se aplică „*timpul sfârșitului*” noului legământ creștin, care se încheie odată cu timpul adventismului universal de ziua a șaptea. Care este atunci criteriul care îl conduce pe Dumnezeu să-i pecetluiască sau nu pe cei chemați de El? Ezechiel 9:4 ne oferă un răspuns precis: „*Domnul i-a zis: «Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și pune un semn pe frunțile oamenilor care suspină și gem din cauza tuturor urâciunilor care se săvârșesc în mijlocul lui.»*” Și apoi moartea lovește: versetele 5 și 6: „*Și le-a zis celorlalți, în timp ce eu azeam: «Duceți-vă după el prin cetate și loviți; ochiul vostru să nu vă cruțe și să nu aveți milă. Omorâți și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fete, pe copii și pe femei; dar să nu vă apropiați de nimeni care are semnul acesta pe el; începeți de la Sfântul Meu locaș.»* Au început de la bătrânii care erau înaintea casei.”

În acest context al vechiului legământ, semnul care protejează se numește „*semn*”. În schimb, în Apocalipsa, cuvântul „*semn*” se referă la semnul duminicii romane, un semn al blestemului divin. În acest fel, Dumnezeu ne permite să înțelegem că fiecare tabără adversă poartă un „*semn*” la fel de opus: două zile de odihnă concurează una cu cealaltă, dar nu sunt egale. Cea a aleșilor și a lui Dumnezeu este Sabatul „*sfințit pentru odihnă*” de Dumnezeu din creația sa pământască, în timp ce cealaltă este doar duminica, odihna primei zile a săptămânii „*consacrată pentru odihnă*” de oameni. Această diferență dintre „*sfințit*” și „*consacrat*” este cea mai importantă, deoarece aceste verbe implică două autorități inegale: cea a Dumnezeului veșnic, atotputernic și cea a omului muritor. De asemenea, este important de știut că duminica a fost definită ca prima zi a săptămânii, pentru ultima dată, în 1980, în dicționarul „Le Petit Larousse”. În versiunea sa din 1981, duminica a devenit „în mod miraculos” a șaptea zi a

săptămânii. Încă o dată, sub inspirația diavolului și cu acordul lui Dumnezeu, în 1981, autoritatea umană a prins omenirea într-o capcană mortală și mai eficientă pentru a o înșela și a o distruge. Dar și aici trebuie să înțelegem că această inițiativă a venit de la Dumnezeu, care îi orbește pe cei văzători care refuză să vadă.

Ierusalimul ” nostru astăzi ? Europa și așa-numita tabără creștină occidentală. Vedeți în lucrările sale „ **urâciuni** ” care vă fac să „ **geți și să plângeți** ”? Dacă da, puteți fi pecetluiți; dacă nu, nu puteți. Atunci, cine este „ **sanctuarul** ” lui Dumnezeu astăzi? Sanctuarul credincios îi privește pe aleși, dar un alt sanctuar, acesta necredincios, îi desemnează pe evreii căzuți și pe creștinii rebeli, credința creștină căzută în infidelitate, inclusiv „adventismul de ziua a șaptea” oficial din 1994. Subiectul este extrem de serios, deoarece condiționează viața veșnică și moartea definitivă.

Căpitanul Joseph Bates, primul adventist care a adoptat practica odihnei Sabatului de ziua a șaptea în octombrie 1844, a primit-o după ce a întâlnit o femeie baptistă de ziua a șaptea. Acest grup de bapțiști de ziua a șaptea se separase de grupul baptist care respecta odihna primei zile, moștenită succesiv de la protestantism și catolicism. În momentul acestei separări, adică înainte de 1844, alegerea Sabatului nu le-a adus practicanților săi un avantaj față de alte forme de protestantism, deoarece practicarea Sabatului nu era încă cerută de Dumnezeu. Folosirea sa ca „ **semn** ” al apartenenței sale divine îi schimbă eficacitatea, ca răspuns la cerința divină exprimată în decretul său din Daniel 8:14. Dar ce este mai exact această nouă cerință? Și pe ce se bazează ea cu adevărat? O perfecțiune a sfințeniei, adică finalizarea sfințirii adevăraților săi aleși. Ce spune acest verset, atunci când este tradus cu fidelitate din textul ebraic original? „ *Până seara și dimineata, două mii trei sute, și sfințenia va fi justificată .*” Acest cuvânt „ **sfințenie** ” desemnează tot ceea ce se referă la Dumnezeu, adică tot ceea ce Îl onorează și Îi aduce glorie, adică legile Sale, rânduielile Sale, preceptele Sale, poruncile Sale, slujba Sa și slujitorii Săi. La sfârșitul „serei și dimineții de două mii trei sute”, dreptatea lui Hristos, care permite accesul la viața veșnică, va fi oferită doar sub noi cerințe divine. Dumnezeu, Creatorul a toată viața și lucrurile, nu putea permite omenirii să-L priveze de ascultarea cuvenită Lui până la sfârșitul lumii. Iar timpul pecetluirii era menit să-I permită să sfințească perfect un popor împrăștiat pe tot pământul printre toate națiunile. În această dispersare, El constituie adevăratul Său Israel spiritual, alcătuit din slujitori și slujitoare circumcise la inimă. Dacă Sabatul rămâne invariabil sfânt prin natura sa, omul care îl pune în practică nu este neapărat așa și, prin urmare, trebuie să prezinte dovezile sfințirii sale. Și profeția ne învață că Dumnezeu pune ca prioritate, în sfințirea Sa, dragostea pentru El și standardul de viață pe care îl aprobă și îl propune aleșilor Săi. Acum, cei care iubesc aceste lucruri speră să-L vadă revenind și intervenind pentru a le pune în acțiune. Aceasta este ceea ce îl determină pe Dumnezeu să organizeze așteptările „adventiste” înșelătoare ale revenirii lui Isus, care urmau să-i testeze pe chemații lui Hristos de trei ori; în 1843, 1844 și 1994. Cei care sunt încântați de revenirea lui Isus Hristos sunt, de asemenea, dornici să împărtășească secretele revelațiilor Sale profetice prezentate într-un mod ermetic prin numeroase simboluri și imagini. Și acest interes este, de

asemenea, o prioritate în sfințirea pe care El o cere aleșilor Săi. Sfințirea este, prin urmare, compusă dintr-un set de lucruri care pot fi rezumate ca iubire de adevăr, deoarece acest adevăr privește tot ceea ce privește adevăratul Dumnezeu: persoana Sa, legile Sale, dreptatea Sa. Nerespectarea unuia dintre aceste lucruri este suficientă pentru a descalifica pe cel chemat pentru alegere și pecetluire. Căci acest tip de eșec capătă valoarea de urâciune pentru Dumnezeu. Urâciune este întotdeauna illogică și, prin urmare, falsă, adică ostilă și nepotrivită pentru a-I fi plăcut Dumnezeului adevărului. În timpul erei creștine, sfințirea nu se baza în primul rând pe Sabat și pe respectarea lui, ci din 1844, la momentul pecetluirii, Dumnezeu a confirmat sfințirea aleșilor Săi, dându-le Sabatul ca „**semn**” că Îi aparțin. Dar pentru ca acest Sabat să fie pentru ei „semnul” apartenenței lor la Dumnezeu, ei trebuie să fie găsiți „**vrednici**” de el, mărturisind o iubire perfectă și completă a adevărului său, așa cum a fost cazul pionierilor adventiști din 1843 și 1844, conform Apocalipsei 3:4: „*Totuși, ai în Sardes câțiva bărbați care nu și-au pângărit hainele; vor umbla cu Mine în haine albe, **pentru că sunt vrednici***”.

Prin urmare, timpul sigilării are, pentru Dumnezeu, scopul de a finaliza lucrarea de reformă care a rămas neterminată, incompletă și imperfectă încă din secolul al XVI-lea. Pentru a fi selectați, aleșii Săi trebuie să respingă toate falsitățile aduse de Roma în credința creștină apostolică originală și în principal, printre multe lucruri moștenite din păgânism, restul primei zile, actuala „duminică” care a rămas, pentru Dumnezeu, ziua dedicată „Venerabilului Soare Neînvins” stabilit de împăratul Constantin I în anul 321. Această falsă „Zi a Domnului”, onorată la începutul fiecărei săptămâni stabilite de Dumnezeu, nu este pentru El altceva decât „**semnul fiarei**” care desemnează dușmana sa Roma și moștenitorul ei decedat, protestantismul. De asemenea, trebuie să știe că prin a doua sa poruncă suprimată în versiunea papală, Dumnezeu a condamnat practicile catolice și ortodoxe de închinare și prosternare în fața creaturilor reproduse în imagini sculptate sau pictate. Trebuie să se separe de credințele grecești care justifică viața după moarte, pe care demonii diabolici le exploatează singuri animând manifestări ale presupușilor morți, sfinți sau nu. Și pentru că trupul lor este un sanctuar în care Dumnezeu vine să-i viziteze, ei trebuie să mănânce cât mai sănătos posibil și, pentru a face aceasta, să mănânce ceea ce Dumnezeu a declarat pur și să se abțină de la orice i-ar putea întina.

Această nouă perspectivă asupra Sabatului ne permite să înțelegem mai bine situația anului 1994, la sfârșitul căruia adventismul instituțional de ziua a șaptea a fost „**vărsat**” de Isus. La această dată, fără „*duhul profeției*”, izolat, Sabatul a încetat să mai reprezinte „**semnul**” apartenenței sale la Dumnezeul Creator. Aceasta, deoarece refuzul său față de „*mărturia lui Isus*” pe care i-am prezentat-o l-a făcut nevrednic de ea. Acum, până la întoarcerea sa, un „**semn**” de apartenență trebuia să înlocuiască Sabatul, iar acest „**semn**” este „*mărturia lui Isus*”, adică darul profeției pe care El îl dăruiește ca o „**pecete**” divină slujitorilor pe care îi recunoaște ca fiind ai săi. Aceasta se bazează pe acest verset din 2 Timotei 2:19, care se referă la slujitorii credincioși care au în ei dragostea adevărului Său: „*Totuși, temelia tare a lui Dumnezeu stă neclintită, **având această pecete** : Domnul îi cunoaște pe cei ce sunt ai Lui; și: Oricine cheamă Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege .*” Și, în mod foarte logic, „*cei*

care sunt ai Lui ” beneficiază de toată lumina Sa profetică, pe care Apocalipsa 19:10 o numește „ *mărturia lui Isus* ”: „ *Și m-am aruncat la pământ să I mărturisesc; dar el mi-a zis: «Vezi să nu faci una ca asta! Eu sunt împreună slujitor cu tine și cu frații tăi, care țin mărturia lui Isus. Închină-te lui Dumnezeu. Căci mărturia lui Isus este duhul profeției.* ” „

Pentru mulți adventiști de ziua a șaptea, „*spiritul profeției* ” a rămas atașat unicei lucrări desfășurate de doamna Ellen Gould-White. Și aceasta este o eroare cu consecințe tragice, deoarece „*spiritul profeției* ” desemnează un principiu perpetuu permanent care dorește ca Isus să confirme între 1844 și 2030 alegerea profetului său, dând „*spiritului* ” său uman, prin Duhul său divin, capacitatea de a explica misterele sale revelate în formă criptată sau codificată. Căci profețiile au fost deja toate anunțate de scriitorii biblici. Singura muncă care mai rămânea de făcut era decodificarea lor pentru a le descoperi clar sensul. Și Ellen G. White a regretat la vremea ei că nu a văzut în jurul ei interesul pentru cărțile Daniel și Apocalipsa, despre care spunea că conțin informații de importanță majoră. Timpul a adus răspunsuri la întrebările ei, căci din 1844 până în 2030, 186 de ani au separat-o de momentul revenirii lui Isus Hristos. Prin urmare, multe mai trebuiau să se întâmple pe pământ după moartea sa în 1915.

Adventiștii de ziua a șaptea care au rămas în instituția oficială ar trebui să știe că această „mare lumină” pe care o prezintă a fost anunțată de Ellen G. White, sora mea în Hristos, în cartea sa „Scrieri timpurii”, în primul capitol intitulat „Prima mea viziune”; prima pe care i-a dat-o Isus, la pagina 14, în ultimul paragraf. Citez cuvintele ei:

„Dar curând unii au obosit și au spus că orașul era încă departe și că se gândiseră că vor ajunge mai devreme. Atunci Isus i-a încurajat ridicând brațul Său drept glorios, din care a emanat o lumină care a strălucit asupra adventiștilor. Ei au strigat: «Aleluia!» Dar unii dintre ei au respins cu nerușinare această lumină, spunând că nu Dumnezeu i-a călăuzit. Lumina care era în spatele lor s-a stins în cele din urmă și s-au trezit într-un întuneric adânc. S-au împiedicat și au pierdut din vedere atât ținta, cât și pe Isus, apoi au căzut de pe cale și s-au scufundat în lumea rea de dedesubt.”

Celor mai inteligenți, le subliniez că „marea lumină” dată de Isus Hristos a fost menită să răspundă așteptării prelungite a revenirii Sale și că această încurajare din partea Domnului nu putea fi construită decât pe prezentarea unei date care fixa anul revenirii Sale. Acesta a fost cazul datei 1994 pe care am prezentat-o instituției adventiste din Franța. Acest al treilea mesaj zadarnic propus de Isus Hristos a fost însoțit de demonstrarea blestemului credinței reformate protestante. Acceptarea mesajului meu ar fi permis instituției, în primul rând, să nu facă o alianță cu dușmanii lui Isus Hristos în 1995. Și în al doilea rând, să împărtășească cu mine și cu frații și surorile mele, încă din 2018, cunoașterea adevăratei date a revenirii Mântuitorului nostru divin și iubit, și anume, primăvara anului 2030; și toate perlele de mare preț pe care le pun în fiecare săptămână în această lucrare pentru a vă hrăni spiritual. Dar putem schimba împlinirea a ceea ce Isus Hristos a profetit surorii noastre Ellen G. White? Deloc. Așadar, rețineți împreună cu mine că blestemul profetit împotriva adventiștilor necredincioși s-a împlinit într-adevăr, așa cum a prezis Dumnezeu nostru: „în cele din urmă au

pierdut din vedere atât scopul, cât și pe Isus, apoi s-au împiedicat și s-au scufundat în lumea rea de jos”; aceasta, prin intrarea în alianța ecumenică în 1995.

Acest Occident s-a dovedit a fi impur

Cu mult timp în urmă, Dumnezeu a dezvăluit destinul Occidentului, dându-i simbolul necuratului în profețiile sale către profetul Daniel.

Acest mesaj a fost legat în Daniel 2 de „*pântecul și coapsele de bronz*” ale imperiului grec. În Daniel 7, simbolul impurității era de data aceasta un „*leopard*” a cărui haină era compusă din „*pete*”. Apoi, în al treilea rând, în Daniel 8, simbolul păcatului era și mai precis, deoarece era reprezentat de un „*țap*” a cărui atitudine agresivă și rebelă este bine cunoscută, la fel ca și duhoarea sa.

Și trebuie să ne dăm seama că întregul nostru Occident dominant actual își are sursa și modelul în Grecia și, în special, în orașul său, Atena, primul oraș din istorie organizat pe principiul Republicii. A fost chiar prima democrație, al cărei singur model comparabil este Elveția de astăzi. La sfârșitul dominației sale, imperiul grec a fost cucerit de armatele poporului roman, care adoptase și regimul republican în 510 î.Hr. Romanii le-au luat totul: cultura, divinitățile și libertatea. Popoarele pământului fuseseră deja bine marcate și influențate de normele de viață ale civilizației grecești. Dar acest lucru a fost amplificat de puterea copleșitoare a trupelor romane. Și așa a devenit Franța de astăzi Galia greco-romană. În toate aceste succesiuni de dominatori, norma „impură” a Greciei antice a fost transmisă în tot Occidentul până în zilele noastre.

Occidentul este mândru de tipul său de societate și a sperat mult timp să îl extindă pe întregul pământ. A reușit doar în câteva puncte tehnice și tehnologice, dar astăzi descoperă în mod clar rezistența popoarelor dominate și exploatate mult timp. Este timpul să ne dăm seama, împreună cu Duhul lui Dumnezeu, că acest model occidental este abominabil, nedrept, ireligios și de o perversitate rară. Evident, Dumnezeu a găsit ceva mult mai bun în Orientul Mijlociu actual. Realizați că în Daniel 2, imperiul caldeean al regelui Nebucadnețar este simbolizat prin „*aur*”, iar cel al „mezilor și perșilor” care i-au succedat, prin „*argint*”. Pe ce bază și-a făcut Dumnezeu judecata? Ce aveau aceste imperii în favoarea lor pentru a justifica simbolizarea prin două metale „pure”? Cartea lui Daniel ne oferă răspunsurile: regii în cauză îl respectă pe Daniel și pe Dumnezeul său. După o perioadă de experimentare, primul, Nebucadnețar, regele caldeenilor, s-a convertit în cele din urmă complet la închinarea la Dumnezeul Creator. El a făcut, în timpul său, ceea ce niciun rege, președinte sau alt lider nu face astăzi. Al doilea exemplu este cel al regilor mezilor și perșilor. Mai întâi, regele med, Darius, în vârstă de 62 de ani, a cucerit Babilonul și și-a pus întreaga încredere în Daniel. După el, Cyrus Persanul și dinastia sa, Darius Persanul au acționat în același mod până la Artaxerxe I, ^{care} a desăvârșit eliberarea israeliților încă ținută în captivitate în 458 î.Hr.

Orientul Apropiat a văzut dezvoltarea unor civilizații rafinate, a unor gusturi bune și a unor moravuri bune. Babilonul construit de regele Nebucadnețar nu avea nimic de invidiat de cele mai frumoase orașe ale timpului nostru. Orașul

se întindea pe o lungime de 40 km pe fiecare latură, pe o suprafață pătrată. Ziduri înalte îl înconjurau, pe vârful cărora drumuri permiteau circulația carrelor trase de cai. Grădini înfloreau pe terase înalte... era cu adevărat o minune de care Nebucadnețar putea fi pe bună dreptate mândru. Problema era gradul acestei mândrii, care se transforma în aroganță. Prin urmare, el merita o lecție usturătoare, iar Dumnezeu i-a administrat-o, amestecându-l timp de șapte ani.

A fost nevoie de această încercare pentru ca el să-și descopere slăbiciunea umană personală, deoarece Dumnezeu îi dăduse deja dovada puterii sale salvându-i pe cei trei tovarăși ai lui Daniel din cuptorul aprins. Și, la rândul său, victima manipulării unor oameni geloși plini de ură față de Daniel, regele Darius Medul îl apreciază pe Daniel și îl descoperă pe Dumnezeul său care îl salvează de lei. Acești mari regi au fost onorați și au dat dovadă de o mare inteligență, în ciuda slăbiciunii lor umane reale și a moștenirii lor păgâne. Fiind ei înșiși religioși, chiar și păgâni, acești regi au fost deschiși și toleranți.

În schimb, credința creștină ajunsă în Occident a fost rapid marcată de nelegiuire. Monopolizată de Biserica Romei, adevărul divin a căpătat înfățișarea pe care falsul creștinism creat de împăratul Constantin voia să i-o dea. Apoi, datorită puterii sale papale, l-a folosit într-un mod superstițios și magic, organizându-și slujbele în latină, exclusiv la acea vreme. Totuși, pentru a fi urmat și pus în practică, adevărul trebuia auzit, sau citit și mai ales înțeles de către potențialul credincios. Cu toate acestea, în Evul Mediu, Europa era caracterizată de multiple limbi care separau ființele umane forțate să se grupeze în regate și, mai recent, în națiuni. Iar oamenii din țările astfel formate nu înțelegeau latina, cu excepția câtorva cazuri speciale. Prin urmare, oamenii needucați nu aveau cum să identifice minciuna pe care Roma le-o prezenta. Rar între secolele al XII-lea și ^{al} XV-lea, în ^{secolul al XVI-lea}, Biblia a fost răspândită, tradusă în multe limbi, dar și aici, nelegiuirea a intrat în aceste traduceri, astfel încât minciuna poate fi justificată pe texte biblice la care se face referire. Fără control asupra Bibliei în versiunea sa originală ebraică sau greacă, aceste minciuni sunt complet ignorate. De aceea, îndemnul la prudență adresat de Isus ucenicilor săi își capătă întregul sens. „*Fiți înțelepți ca șerpii*”, a spus el. Și această prudență dă roade, deoarece am observat un număr mare de erori fundamentale în traduceriile celor mai recente Biblii. Putem numi aceste înșelăciuni erori? Ele sunt, în realitate, consecința unei inspirații divine și diabolice care a vrut să dea minciunii o autoritate divină. Aceste exemple din versetele Faptele Apostolilor 20:7 și 1 Corinteni 16:2 oferă o dovadă incontestabilă a acestui lucru. În aceste două versete, pentru a justifica odihna romană din prima zi a săptămânii, cuvântul „zi”, absent în textul original, este importat în textele traduse. Cu toate acestea, în ambele cazuri, textul citează „*prima zi de Sabat*” și nu „*prima zi a săptămânii*”. „Astfel, cultul de duminică, prima zi a săptămânii, nu are niciun suport în textul biblic original în versiunea greacă și doar anumite versiuni antice ale Bibliei respectă mesajul inițial scris de apostolul Pavel în greacă. Aceste descoperiri confirmă imaginea revelată de Dumnezeu în Apocalipsa 9:11, unde cuvintele „*ebraică și greacă*” desemnează Biblia pe care diavolul o folosește pentru a „*distruge*” speranțele acestor victime nefericite. Aceste două exemple pe care tocmai le-am citat exprimă perfect nelegiuirea al cărei principiu este de a pronunța o judecată falsă prin falsificarea

datelor reale care privesc problema judecată. Dreptatea umană sau, ar trebui să spun, nedreptatea stabilită de oameni, funcționează pe baza acestui principiu căruia cei mai pricepuți avocați își datorează succesul și îmbogățirea. Aceasta este ceea ce face ca civilizația occidentală să fie impură și nedreaptă pentru Dumnezeu adevărului care îi dă diavolului paternitatea minciunilor. Minciuna civilă este dăunătoare și neplăcută, dar minciuna religioasă este un păcat de moarte care închide oferta vieții veșnice.”

Vorbind despre slujitorii lui Dumnezeu sau cei ai diavolului, Isus a spus: „*Îi veți cunoaște după roadele lor*”. Rosta adusă de om este ca rodul adus de un pom fructifer, adică evidentă, dar evidentă doar pentru slujitorul cinstit al lui Dumnezeu care îl cunoaște pe Dumnezeu și rodul pe care îl apreciază: dragostea pentru adevărul și persoana Sa. Nimeni nu poate face nimic pentru creatura care nu ține cont de gusturile și opiniile lui Dumnezeu revelate în întreaga Sa Biblie sfântă. El nu a prevăzut alte mijloace decât Biblia pentru a-i învăța pe oameni să-L cunoască. De aceea, în timpul favorabil persecuțiilor, diavolul le-a inspirat slujitorilor săi din regimul papal datoria de a lupta împotriva Bibliei și de a-i pedepsi cu moartea pe cei care căutau să posede una pentru a o citi, pentru a auzi adevăratele cuvinte inspirate de Dumnezeu de-a lungul secolelor și mileniilor.

Franța a rămas marcată de credința romano-catolică, susținută constant de regii săi, de la Clovis I^{la} Ludovic al XVI-lea. Mulți dintre francezii noștri de astăzi nu sunt conștienți de Reforma protestantă, iar pentru mulți jurnaliști, cuvintele „creștin și catolic” au același înțeles. Cum ar putea ei înțelege statutul spiritual al catolicilor, ortodocșilor, protestanților, anglicanilor și adventiștilor, care cu toții pretind mântuirea prin Isus Hristos? Toate aceste afirmații sunt lipsite de valoare pentru Dumnezeu, deoarece pentru El, singurul lucru care contează este ca alesul Său să iubească să facă voia Lui și să găsească plăcere în a-L asculta.

Impuritatea occidentală a început odată cu ignorarea de către creștinii falși a rânduieilor sanitare învățate în Cartea Leviticului și în Cărțile lui Moise. La fel ca păgânii, creștinii falși credeau că sunt autorizați să mănânce lucruri pe care Dumnezeu le-a declarat necurate: carne de porc, mistreț, iepure, cal, rață, țipar, crustacee etc., toate lucrurile impure prin natură și prin rolul și funcția pe care Dumnezeu le-a dat-o pe pământ, în mare sau în aer. Este adevărat că alegerea hranei carnivore propusă de Dumnezeu se limitează la animalele domestice declarate curate: oi, vită și păsări de curte și pești cu solzi, dar nu uitați că dieta recomandată de el aleșilor săi este vegetarianismul; de departe, cea mai bună, deoarece fără niciun inconvenient pentru sănătatea umană. Și iată dovada: mâncând lucruri impure, Wycliffe și Luther au murit în jurul vârstei de 60 de ani, pe de altă parte, Peter Waldo, vegetarian și păzitor al Sabatului, a trăit până la vârsta de 87 de ani, cei trei adormind în pacea Domnului, scăpând de martiriu.

Ruptura relației cu Dumnezeuul vieții duce întotdeauna la excese sexuale. Desfrânarea este căutată în mod natural de omul carnal. Doar mintea sa poate înfrâna nevoile exprimate de corpul său fizic. În timp ce animalele sunt programate să se reproducă, iepurii în special, bărbații caută plăcerea în relațiile lor sexuale. Și este destul de natural ca în exces și perversitate, fără nicio reținere morală, omul să dezvolte sexualitatea. Epoca noastră nu a inventat nimic:

homosexualii, transsexualii și persoanele efeminate au existat dintotdeauna, în mod curios, chiar înainte de marile pedepse divine. Înainte de războiul din 1914 și înainte de cel din 1939, viața libertină obraznică era în plină desfășurare când, brusc, războiul a provocat un număr mare de morți. După acest război, o trezire sexuală a avut loc în Franța începând cu 1968. În spatele baricadelor și aruncând cu pietre rupte de pe străzile Parisului asupra poliției, un tânăr student supraexcitat și rebel și-a exprimat tare și brutal marea dorință de libertate anarhică și sexuală. Respins, președintele de Gaulle a preferat să demisioneze, iar tinerii au preluat încet, dar sigur, puterea, exercitând presiuni asupra liderilor politici. În anii 1970 și 1980, pornografia eliberată a devenit o normă comună, iar în 2013, în ciuda unei rezistențe puternice, președintele Hollande a legalizat căsătoria între persoane de același sex. Scopul a fost de a răspunde unei cereri presante din partea grupurilor homosexuale, „gay” și „lesbiene”. Paradele „Gay Pride” se înmulțesc în toate țările occidentale și nimeni nu mai găsește defecte în aceste schimbări enorme de valori. Sub acești termeni englezești, homosexualii își revendică „mândria” LGBT. Nemulțumindu-se să comită urăciuni, ei adaugă aroganța de a le revendica cu „mândrie”. De fapt, situația occidentală actuală reproduce cea care predomina chiar înainte de potop, așa cum mărturisește Gen. 6:5: „Yahweh a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că orice închipuire a gândurilor inimii lui era îndreptată în fiecare zi numai spre rău”; lucru pe care Isus l-a confirmat conform Matei 24:37 și Luca 17:26: „Cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și la venirea Fiului Omului”. Răul și impuritatea sunt, prin urmare, răspândite la un nivel foarte înalt. La acest grad ridicat de rebeliune iremediabilă, este, așadar, timpul ca Dumnezeu să ia măsuri și să intervină, pedeapsa chiar a început deja. Căci se pare că în Rusia aceste lucruri sunt judecate și detestate foarte prost, ca să nu mai vorbim de islam, care devotează ură acestor perversiuni; răzbunătorii legământului lui Dumnezeu sunt, prin urmare, identificați și confirmați în Daniel 11:40-45 ca „regele nordului” și „regele miazăziului”.

În 2013, credințele catolică și ortodoxă au sărbătorit cu bucurie cea de-a 1700-^{a aniversare} a Edictului de la Milano din 313. Șaptesprezece secole (numărul judecății divine) trecuseră astfel de când păcatul pedepsit de Dumnezeu cu „șapte trâmbițe” a fost pus în acțiune. Și ca răspuns, în același an 2013, în Ucraina, o revoltă populară a izbucnit în Piața Maidan din Kiev. Președintele rus în funcție a fost înlăturat ilegal, iar noul guvern a intrat în război împotriva Donbasului, populat de ruși care locuiau în estul Ucrainei. În 2014, președintele rus Vladimir Putin a anexat Crimeea după un vot favorabil al locuitorilor acesteia. Următorul pas a fost tânărul președinte ucrainean, Volodimir Zelenski, ales în 2019 și care a depus cererea de aderare la NATO în 2022. Pe 24 februarie 2022, armatele ruse au intrat pe teritoriul ucrainean. Declanșatorul care va duce la al Treilea Război Mondial a fost declanșat. Restul este dezvăluit zilnic în știrile jurnaliștilor trimiși la locurile conflictului inextinguabil. Păcatul din 313 a fost pedepsit de barbarii păgâni din nord-estul Europei sub Imperiul Roman, iar păcatele pe care Occidentul le săvârșea încă în 2022 (și încă astăzi), din 2013, vor fi pedepsite de aceiași, și în același timp, de noii barbari ruși, ortodocși și musulmani, care încă locuiesc în nord-estul Europei.

Destinul impur al Europei și-a găsit punctul culminant în expansiunea sa în țara „Americilor” de Sud și de Nord. Găsesc în acest nume „America” rădăcina cuvântului „amar”. Căci cuceririle acestor ținuturi americane au fost pentru întreaga omenire cauze ale unei profunde „amărăciuni”. Popoarele păgâne trăiau acolo în armonie cu natura și, sub pretextul aducerii credinței, religia catolică și-a adus legile și abominațiile nedrepte; mulțimi de ființe umane au fost masacrate pe nedrept și fără rost. Această „amărăciune” s-a intensificat și mai mult atunci când a fost descoperit aurul incașilor, aztecilor și Peru, iar galioanele spaniole s-au întors încărcate cu aur în Spania, la fel ca și navele portugheze după ele. Rapid, populațiile cucerite au trebuit să se convertească sau să moară și au sfârșit în slujba cuceritorului. Ce ar putea fi mai „amar” decât aceste lucruri?

La rândul său, continentul nord-american a fost invadat de europeni, mai întâi de englezi, care au cucerit Canada și apoi restul Nordului. După o revoltă din cauza taxelor percepute de „coroană”, americanii și-au câștigat independența cu prețul sângelui, păstrând engleza ca limbă oficială. Dar descoperirea aurului a atras mulțimi de oameni din Europa și Orient pe pământul lor. Și, încă o dată, acest aur a devenit cauza unei teribile „amărăciuni” pentru amerindienii nativi ai țării. Mulțimi de albi, echipați cu arme de foc, au decimat popoarele roșii, lipsindu-le de hrană, deoarece, din trenurile care traversau țara, călătorii își găseau plăcerea să ucidă bizonii pe care îi vedeau. Cu toate acestea, indianul își găsea în bizon hrana, îmbrăcămintea și acoperișul, care nu era altceva decât un cort conic. Popoarele roșii au fost mănate în rezervații din ce în ce mai mici și aproape au dispărut cu totul, căzând uneori victime păturilor otrăvite oferite de albi.

America de Nord, care a devenit SUA, a cunoscut cea mai mare amărăciune între 1860 și 1865, odată cu Războiul Civil fratricid; statele din Sud s-au opus statelor din Nord care doreau abolirea sclaviei negrilor. Credința adventistă a americanilor a fost testată și dezvăluită în 1843 și 1844, chiar înainte de cele două blesteme reprezentate de descoperirea aurului și de Războiul Civil. O vreme, ea fusese victima seducției demonice a practicii „spiritualismului” importat din Anglia. Iar cauza finală care o face însăși imaginea „amărăciunii” este regimul său capitalist încurajat de credința sa calvinistă, care consideră bogăția drept o dovadă a binecuvântării lui Dumnezeu. Deși a scris-o în Biblie, în 1 Timotei... 6:9-10: „*Dar cei ce vor să se îmbogățească cad în ispită, în laț și în multe poftes nesăbuite și vătămătoare, care îi cufundă pe oameni în pieire și în pierzare. Căci iubirea de argint este rădăcina tuturor relelor. Unii, fiind posedați de ea, s-au depărtat de credință și și-au străpuns sufletele în multe neazuri.*” În vremurile din urmă, nu vor mai fi „*puțini*”, ci mulțimi care par „*posedați de iubirea de argint*”. Cel care ia ca doctrină principiul exploatarea omului își vede bogăția crescând odată cu numărul oamenilor exploatați. Prin urmare, este ușor de înțeles că acest exploatator dorește să exploateze întregul pământ și pe toți locuitorii lui. Nu se poate mulțumi cu mai puțin decât acest rezultat. Cu toate acestea, exploatatorul american se confruntă cu opoziția oamenilor care refuză să fie exploatați, deoarece preferă să se unească și să gestioneze viața în mod colectiv. Această alegere este incompatibilă cu scopul pe care exploatatorul și l-a stabilit și, prin urmare, trebuie distrus și anihilat cu orice preț prin cele mai rele mijloace. Aceasta explică împărțirea pământului în două tabere, din 1945 până în

prezent. Și, începând cu 24 februarie 2022, al Treilea Război Mondial pregătit îi va permite exploatatorului american să-și atingă scopul mult dorit, deoarece armele nucleare îi vor distruge adversarii și toate națiunile libere și independente. El va putea atunci, ca o „*fiară care se ridică de pe pământ*”, oficial protestantă, dar aliată cu catolicismul, să-și impună legea și principiile locuitorilor supraviețuitori ai pământului. Din păcate pentru toți, legea sa religioasă este imperfectă și reproduce o moștenire a catolicismului romano condamnată de Dumnezeu. Și tocmai dorind să o impună ultimilor observatori ai Sabatului, va descoperi adevărata dreptate a lui Dumnezeu care îl va distruge, după ce l-a lovit cu „*cele șapte plăgi ale mâniei sale divine*” în anul 2029.

În acest ultim context, odihna Sabatului din ziua a șaptea va juca rolul principal. Numai prin încercarea de a-și impune „duminică” printr-un decret universal, opoziția dintre sâmbătă și duminică va căpăta putere și dovezi. Dumnezeu va face vizibil și evident un război viclean mascat și ignorat timp de 17 secole, între 313 și 2013; un război spiritual care va continua până la revenirea glorioasă a lui Isus Hristos. Supraviețuitorii celui de-al Treilea Război Mondial vor avea, așadar, pentru ultima dată în experiența umană, ocazia de a alege între a-L onora pe Dumnezeu sau a-L onora pe dușmanul Său, diavolul, cu toate consecințele pământești și cerești pe care le implică ambele alegeri.

În acest test final, ultima tabără pură se va opune despotismului taberei impure, iar acest test final al credinței este profețit și prezis în Apocalipsa 3:10: „*Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul ispitei, care va veni peste toată lumea, ca să-i încerce pe cei ce locuiesc pe pământ*”. Faza finală a acestui test este atribuită „*fiarei care se ridică din pământ*” în Apocalipsa 13:15: „*Și i s-a dat putere să dea viață icoanei fiarei, pentru ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie uciși toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei*”. Măsurile luate mai devreme în anul celor „*șapte plăgi din urmă*” sunt citate și în versetele 16 și 17 care urmează: „*Și face ca toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte. Și nimeni nu putea cumpăra sau vinde, decât cel ce avea semnul, sau numele fiarei, sau numărul numelui ei.*”

Semnul : „duminică”, falsă „ziua Domnului” și fostă „ziua soarelui”.

Numele Fiarei : Titlu revendicat de papii romano-catolici, înscris pe tiarele lor: VICARIVS FILII DEI, adică Vicar al Fiului lui Dumnezeu, adică Înlocuitor al Fiului lui Dumnezeu.

Numărul numelui său : Apocalipsa 13:18: „*Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să numere numărul fiarei . Căci este numărul unui om, iar numărul ei este șase sute șaiszeci și șase .*” Totalul numerelor latine ale numelui VICARIVS FILII DEI este: 5 + 1 + 100 + 1 + 5 + 1 + 50 + 1 + 1 + 500 + 1 = 666.

În vremea noastră, știm deja care tabără pământească puternică folosește „boicotul” comercial și financiar împotriva adversarilor săi religioși, economici și politici, mai ales din 2022, împotriva Rusiei și a partenerilor săi, adică tabăra occidentală impură condusă de SUA, care o sancționează.

Impuritatea nu a fost întotdeauna norma apreciată de francezi. Într-adevăr, în 1792, atacată de austrieci, Franța revoluționară a adoptat un cântec național republican compus de domnul Rouget de Lisle. Și găsim și astăzi în versurile

acestui cântec patriotic următoarele cuvinte: „sângele impur să ne ude brazdele”. Ce era acest sânge impur la acea vreme? Sângele regalist austriac al agresorului. Înțelegem atunci ura ucigașă a poporului francez pentru care regele Ludovic al XVI-lea și regina austriacă Maria Antoaneta aveau să plătească prețul, pierzându-și capetele, înainte ca cele ale aristocraților, lorzii privilegiați ai vremii, să cadă în urma lor. Acest cântec numit „Marsilieza” dovedește că primii revoluționari francezi au fost naționaliști înverșunați, geloși pe naționalitatea și regimul lor democratic. Acest război revoluționar va apărea de multe ori în diverse țări în care oile tunse se revoltă împotriva păstorilor lor despotici. Căci, indiferent de regimul care conduce o țară, oaia va fi întotdeauna cea tunsă. Acest lucru se datorează faptului că, în afara unei existențe reglementate de Dumnezeu, regimurile politice umane stabilesc în mod legitim nedreptăți de grade diferite, dar nedreptăți totuși. Moștenitor al păcatului, omul este incapabil să asigure o dreptate perfectă. Compararea Franței din 1792 cu cea din 2023 mărturisește o negare a tuturor valorilor sale originale. Trebuie remarcat un singur punct comun: respingerea religiei. Prin urmare, situația sa s-a înrăutățit. Franța din 2023 se mândrește cu amestecul său etnic, ceea ce o face impură. Ignoră sau se preface că ignoră faptul că a primit și naționalizat populații musulmane pentru care sentimentul sacralității religioase este valoarea principală. După ce același lucru a declanșat un război mortal între evrei și romani în anul 66 d.Hr., a fost suficient ca un singur om să urineze pe peretele unei moschei din Constantin în 1934 pentru a inflama comunitatea musulmană locală cu furie și a stârni indignarea în rândul restului musulmanilor răspândiți în întreaga lume. Și oricui îi ascultă, nu încetează să repete: „Nu există alt Dumnezeu decât Dumnezeu, iar Mahomed este profetul său”. Se poate aprecia apoi distanța care îi separă pe acești oameni de francezii agnostici sau ateii care i-au primit cu brațele deschise.

Revenind la mărturia anterioară, trebuie să înțelegeți că timp de 17 secole, occidentalii au urinat în Sabatul lui Dumnezeu. Căci a atribui un caracter profan celei de-a șaptea zile, pe care El a sfințit-o suveran din prima a șaptea zi a creației Sale pământești, este mult mai grav decât a urina pe peretele unei moschei. Luați în considerare, așadar, răbdarea acestui Dumnezeu atotputernic care a acceptat această ultraj în timp ce aștepta justificarea întregii Sale sfințenii în octombrie 1844. Totuși, Dumnezeu nu a rămas fără să reacționeze la această afrontă; El a trimis asupra omenirii plăgile primelor sale patru „*trâmbițe*”. Și alegând un popor, prin procesele adventiste ale lui William Miller, în 1843 și 1844, Dumnezeu a avut dreptul să obțină de la această biserică instituțională un serviciu puternic și credincios. Ea a fost creată pentru a dezvălui oamenilor natura blestemată a falsei zile de odihnă, duminica romano-catolicismului, care condamnă și falsa zi de odihnă pe care musulmanii o atribuie celei de-a șasea zile. La începutul creării sale, cu mult înainte de disensiunile religioase actuale, Dumnezeu a sfințit ziua a șaptea pentru odihnă și nimic altceva decât ea. Numele „adventist” evoca doar un aspect al sfințirii acestui popor, căci Dumnezeu l-a pus să adauge cuvintele „a zilei a șaptea” pentru a distinge ziua odihnei sale săptămânale de alte biserici creștine care onorau, și încă onorează, odihna primei zile moștenită de la împăratul Constantin prin voința lui Dumnezeu, astfel încât respingerea și condamnarea lor să fie făcute vizibile. Acum ce se întâmplă în ziua

odihnei religioase? Poporul se adună pentru a răspunde unei chemări solemne emise de Dumnezeu. Este ușor de înțeles că oricine greșește în zi pentru această numire nu intră în contact cu Dumnezeu, ci cu diavolul care își asumă dreptul de a-l înlocui. Și când poporul nu mai are o relație binecuvântată cu Dumnezeu, obținem rezultatul mărturisit în acest verset din Ieremia. 14:19: „ *Ai lepădat tu pe Iuda? Ți s-a urât sufletul Sionul? De ce ne-ai lovit și nu este vindecare pentru noi? Așteptam pacea, dar nu este nimic bun; era vreme de vindecare, **dar acum este groază !*** ”

Nu considerați că această observație este vizibilă și astăzi, deoarece îi privește pe supraviețuitorii celor două alianțe, în Israel și în tabăra Europei Occidentale și a excrescențelor sale globale? Da, aceeași infidelitate Îl determină pe Dumnezeu să reacționeze în același mod. Această expresie „ **și iată teroarea** ” merită menționată, deoarece în acești termeni am trăit în Franța „**Teroarea** ” revoluționară timp de un an, din 27 iulie 1793 până în 27 iulie 1794. Un an marcat în istorie de un masacu, șuvoaie de sânge curgeau spre Sena de pe eșafodul unde ghilotina decapita mecanic capetele aristocraților condamnați de justiția revoluționară excepțională stabilită de Comitetul de Salvare Publică. Această furie populară nu era doar umană; era mai presus de toate divină, iar oamenii erau doar instrumentele folosite de Dumnezeu ca „ *o sabie răzbunătoare* ”. Acest lucru este confirmat de Levitic 26:25, reprodus de a patra ”trâmbiță” din Apocalipsa 8:12 pentru era creștină. Ura stărnită împotriva Bisericii Catolice și a susținătorilor ei aristocrați era mai presus de toate o ură divină. Într-un an, Dumnezeu i-a făcut pe oameni să plătească pentru crimele nedrepte comise de-a lungul secolelor și secolelor de istorie sângeroasă împotriva lui și a bietelor și mizerabilelor sale creaturi.

După pedepsirea celei de-a patra ”trâmbițe”, regimul republican a trecut sub regimul imperial al lui Napoleon I ^{Bonaparte}. Războaiele sale împotriva regatelor europene au favorizat răspândirea ideologiei republicane, dar cu prețul unui număr considerabil de morți omenești. Atunci Dumnezeu a făcut să domnească pacea religioasă universală. În acest climat relaxat, el a organizat renașterea adventistă, prima dintre acestea având loc între 1825 și 1830, sub forma unor conferințe organizate în Anglia la Albury Park, pe tema revenirii lui Hristos; regina vremii a participat personal. Odată ce certurile religioase încetaseră, mințile umane erau gata să se trezească la gândul revenirii lui Isus Hristos. Conferința va continua timp de cinci ani consecutivi, iar al treilea va confirma data 1828 obținută până la sfârșitul celor „1290 de zile” citate în Daniel 12:11: „ *Și din vremea când va fi îndepărtată jertfa necurmată și va fi așezată urâciunea pustiirii, vor fi o mie două sute nouăzeci de zile.* ” Dar acest verset capătă sens doar prin detaliile date în versetul 12 care îl urmează: „ *Fericit este **cel ce așteaptă și ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile!*** ” Prin urmare, este vorba de așteptare, dar așteptarea cui sau a ce? Revenirea lui Isus Hristos anunțată pentru anii 1843 și 1844; prin urmare, o întoarcere situată între aceste date 1828 și 1873, care desemnează sfârșitul celor „1335 de zile”.

Planul întocmit de Dumnezeu este extrem de judicios, deoarece această dată 1828 leagă subiectul „Adventismului” de Anglia, care, fără a fi în mod clar protestantă, era anglicană, dar foarte atașată de textul Bibliei, spre deosebire de

Franța sau Germania de atunci, țări puternic catolice precum Italia și Spania. După această experiență adventistă engleză, lucrarea și încercările adventiste urmau să se dezvolte în SUA între 1831 și 1873, apoi să se întoarcă ca mesaj misionar în Europa și în restul lumii. Acest punct este crucial, deoarece Dumnezeu face din acest mesaj adventist o misiune universală pe care nicio țară nu o poate revendica singură. Și aici, trebuie să știți că adventismul oficial și instituțional este condus din SUA, unde se află sediul președintelui mondial al lucrării. Cu toate acestea, organizația oficială m-a îndepărtat în 1991, explicațiile mele despre capitolul 12 din Daniel nu au fost primite și cel mai rău lucru pentru ei este că nu au nicio explicație pentru capitolul 12. În 1991, teoriile învechite erau încă păstrate în mod tradițional pentru celelalte capitole, inclusiv al ^{11-lea}.

Prin urmare, mesajul adventist rămâne proprietatea exclusivă a marelui Dumnezeu Creator care îi mântuiește pe aleșii Săi prin Isus Hristos. Dar Duhul lui Hristos îi conduce înapoi la ascultarea de preceptele divine, căci El îi mântuiește, pentru ca ei să nu mai păcătuiască.

În 1828, Anglia anglicană era considerată „pură”, în comparație cu alte țări din Europa catolică, care erau considerate „impure”. Dar numai într-o țară cu adevărat protestantă, cu statut de „pură”, Dumnezeu și-a efectuat testele selective adventiste. În 1863, oamenii selectați au fost grupați într-o biserică și au înregistrat statutul oficial de „Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea”. Iar în 1873, răspândirea mesajului său a fost lansată de misionarii săi pe întregul pământ, oriunde a fost posibil.

Pe vremea lui Noe, linia pură a lui Abel și linia impură a lui Cain s-au amestecat conform Gen. 6:2: „*Și fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase și și-au luat de soții pe toate pe care le-au ales.*” Aceasta a dus la o apostazie pe scară largă, componenta impură corupând componenta pură. Vedem că același lucru s-a întâmplat în lumea noastră între 1828 și 2023 și deja în 1994. Greșeala comisă de „*Laodiceea*” este respingerea luminii profetice divine, Dumnezeu împingând-o apoi în brațele diabolice ale ecumenismului ca un „*semn*” că a respins-o și „*a vărsat-o*” încă din martie 1995. Componenta pură rămâne pură numai dacă se distanțează de componenta impură. Credința protestantă nu avea niciun motiv să facă o alianță cu credința catolică. Ea a făcut această alianță pentru că a plasat așa-numita „vină” împotriva omului mai presus de vina foarte reală comisă împotriva lui Dumnezeu. Prin acest comportament, credința protestantă și-a pierdut justificarea denumirii de „protestantă”, deoarece nu numai că nu protestează împotriva păcatelor catolice, așa cum făceau părinții săi înainte de 1844, dar nu mai protestează împotriva a nimic și, dimpotrivă, legitimează și acceptă acum totul, chiar și abominația. După ce a experimentat la rândul ei aceeași dezvoltare și transformare, Biserica Adventistă oficială a fost „**demnă**” să se alăture acestei alianțe protestante în martie 1995. Tabăra religiilor impure a fost, așadar, completă de la acea dată.

Instruit de această trădare adventistă, imediat expulzat de instituție, am vrut să proclam acest mesaj al adevăratului Adventism de Ziua a Șaptea pe care Isus mi l-a dat să-l înțeleg și, în acest scop, am organizat în anul 1992 cinci conferințe la intervale, dintre care ultima a fost prezentată sâmbătă, 22 decembrie 1992. Rezultatul tuturor acestor încercări a fost tulburător, dar extrem de revelator

pentru situația spirituală a timpului meu. Speranțele mele dezamăgite au zburat și am înțeles că răul era mult mai mare decât îmi imaginasem. În 1996, sensul încercării din 1991-1994 a devenit clar; crezând să anunțe întoarcerea lui Isus Hristos pentru 1994, Domnul cerurilor m-a făcut să anunț data morții spirituale a adunării sale instituționale oficiale, ultima de acest tip, din istoria umanității. Nu am mai primit alte lumini mari până în primăvara anului 2018. Și foarte devreme, în jurul anului 2008, primii mei tovarăși de muncă s-au îndepărtat de mine. Dumnezeu să-i protejeze dacă acest lucru mai este posibil! Dar acest lucru se explică ușor prin diferența dintre vârstele noastre. Alăturați la șaiszeci de ani de tineri de abia 30 de ani, reacțiile noastre nu au fost aceleași, acești tineri trăiau doar prin pasiunea noii lumini, așa că, atunci când mesajul a fost înțeles și stăpânit, încetarea noilor explicații a provocat frustrare în mințile lor înfometate. Așa că au crezut că pot face mai bine decât mine și s-au angajat în acțiuni individuale. Din păcate pentru ei, lumina a coborât din nou asupra mea, în putere și valoare din primăvara anului 2018, dar ei nu mai erau alături de mine ca să o aprecieze.

Prin urmare, nu trebuie niciodată să sacrificăm valoarea pură pentru a le face pe plac oamenilor care nu sunt sensibili la această noțiune. Sfințirea este mai mult decât un cuvânt, este un pașaport către cer. Ea constă în zidirea celui ales în duh și în adevăr, adică a ceea ce va intra în veșnicie cu întreaga sa personalitate. Trupul fizic va rămâne pe pământul păcatului, înlocuit de un corp ceresc asemenea celui al îngerilor cerești ai lui Dumnezeu. Gândirea noastră va rămâne aceeași, dar nu va mai depinde de funcționarea creierului nostru carnal actual. În planul său etern, Dumnezeu a prevăzut și a anunțat, creația pământească actuală și urâciunile ei create de omul păcatului vor fi înlocuite de „*un cer nou și un pământ nou*” conform Apocalipsei 21:1: „*Și am văzut un cer nou și un pământ nou; căci cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră și marea nu mai era.*” Va fi cu pământul vechi ca o carte a cărei pagină este întoarsă pentru a deschide o altă pagină goală. Însă, în timp ce aceste lucruri se întâmplă pe pământul păcatului, războiul dus de tabăra impură a „*balautului*” împotriva taberei pure a adevăraților adventiști de ziua a șaptea „*care țin mărturia lui Isus*” va continua până la marea și glorioasă întoarcere a Hristosului lui Dumnezeu, care vine ca un biruitor și pentru a birui în „*Mihail*”.

Adevărat sau fals; adevăr sau minciună

În dimensiunea noastră pământească, natura adevărului și a falsului, precum și cea a adevărului și a minciunii, sunt definite într-o manieră tranșantă și categorică. Mintea noastră umană se supune unor legi intelectuale care fac din falsitate opusul absolut al adevărului, iar din adevăr, opusul minciunii. Pe pământul nostru, aceasta este o logică necesară, foarte utilă și justificată. Dar, sub privirea Dumnezeului Creator, pe cât de etern pe atât de nelimitat, aceste noțiuni pot deveni înșelătoare. Și deja, trebuie să ne dăm seama că Dumnezeu nu este niciodată supus regulilor pe care le dă în viața ființelor umane. Acestea sunt limitate de vederea lor, ceea ce le face să ignore lucrurile care există, dar le rămân

invizibile. Apostolul Pavel a pus mare accent pe comparația trupului carnal actual cu trupul spiritual al învierii, pe care Isus îl compară cu cel al îngerilor.

Fără să fie conștient de tot ce se întâmplă în acest eter invizibil, omul consideră adevărat ceea ce ochii săi văd și reflectă înapoi către el. Este același lucru pentru fiecare dintre simțurile sale. Dar acesta este doar un mic aspect al ceea ce este adevărat. Căci adevărul complet necesită cunoașterea a ceea ce este invizibil pentru ochii noștri. Iisus Hristos a venit să ne deschidă mințile, astfel încât să știm că ochii noștri ne înșală. El a vorbit cu spiritele demonice, le-a amenințat și le-a ordonat să părăsească corpurile oamenilor pe care îi controlau. O lume satanică ne însoțește și inspiră lideri și indivizi anumiți să organizeze tragedii, crime și suferințe individuale și colective.

Crezând că vedem, nu vedem nimic sau vedem doar parțial, iar în acest caz judecata noastră este distorsionată. De exemplu, în situația noastră actuală, oamenii separați de Dumnezeu se străduiesc să remedieze problemele care se prezintă. Unele dintre aceste probleme au cauze ușor de identificat, dar altele sunt mult mai puțin ușor de identificat, deoarece au fost construite pe o succesiune de cauze și pe numeroasele consecințe care rezultă din ele.

Sub monarhie, regele suveran domnea toată viața și putea învăța lecții de-a lungul existenței sale și le putea pune în practică. Dar în viața modernă de astăzi, în care modelul este președintele care prezidează în fruntea diferitelor democrații naționale, domnia activității este mult mai scurtă; cel mult patru sau cinci ani. Acești președinți de moment nu au timpul sau inteligența de a căuta cauzele reale, de lungă durată, ale problemelor cu care se confruntă. Luând imaginea unei nave în care găurile din cocă sunt țâșnind apă, el nu trimite nava la un șantier naval pentru reparații, ci pur și simplu pune dopuri pentru a sigila găurile care lasă apa să intre.

Studiind profețiile biblice, Dumnezeu m-a condus să mă întorc la istoria omenirii la sursa ei. Cea care a început cu un păcat de moarte comis de Eva din cauza deficienței sale de vedere. Ea nu a văzut corpul ceresc al îngerului care i-a vorbit prin corpul șarpelui. Păcatul originar a fost, așadar, cauzat de incapacitatea Evei de a vedea adevărata situație a acestei întâlniri dramatice. Așadar, ea a fost prima victimă înșelată de ochii ei în fața mulțimii de urmași ai ei. Căci, cu toții suferim, chiar și în prezent, de acest teribil inconvenient că ceea ce credem că vedem este doar o parte a realității.

Acum, asemenea îngerilor, nu avem posibilitatea de a trece de la viața cerească la viața pământească într-o formă vizibilă sau invizibilă. Condiția noastră umană ne constrânge la limitele stabilite o dată pentru totdeauna de Dumnezeu. Și dacă Iisus Hristos nu ar fi venit să ne învețe și să ne avertizeze împotriva vieții invizibile a demonilor din tabăra diavolului, nu am fi conștienți de însăși existența lor. Și acum, cunoscând această existență, putem explica mai bine așa-numitele fenomene „paranormale” observate în viața umană. Astfel încât să putem spune cu adevărat că fiecare mister are explicația sa pământească sau cerească. Revelația adusă de Iisus Hristos nu ne permite să fim egali cu demonii, ci cel puțin să știm că ei sunt responsabili pentru războiul dus împotriva sufletelor omenești. Iisus nu a încetat niciodată să ne avertizeze împotriva diavolului și a slujitorilor săi cerești și pământești. Apostolul Pavel a reînnoit cu credință aceste avertismente în

epistolele sale și astăzi nimeni nu menționează existența diavolului, chiar dacă activitatea sa atinge apogeul. Cum putem explica această tăcere despre el? Apocalipsa 12:17-18 ne oferă explicația: „*Și balaurul s-a mâniat pe femeie și s-a dus să facă război cu restul seminței ei, cu cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus. **Și a stat pe nisipul mării**.*” Aceasta este o versiune a Bibliei L. Segond revizuită de Scofield Bible Group. În unele Biblii, versetul 18 din acest capitol 12 este plasat la începutul capitolului 13. Aceasta este o eroare care distorsionează logica revelației divine. Căci acest scurt verset: „**Și a stat pe nisipul mării**” încheie succesiunea evenimentelor profețite în acest capitol 12, pe care o numesc marele plan deoarece acoperă întregul timp al erei creștine, din vremea apostolului Ioan, până la revenirea glorioasă a lui Isus Hristos. Această formulă descrie perfect situația noastră spirituală actuală, deoarece diavolul conduce ansamblul instituțiilor religioase creștine care sunt aici reprezentate simbolic prin expresia „**nisipul mării**”; Acest simbol fiind cel al urmașilor lui Avraam, conform Gen. 22:17: „*Te voi binecuvânta și- **ți voi înmulți urmașii** ca stelele cerului și **ca nisipul de pe țărmul mării**; și **urmașii tăi** vor stăpâni poarta vrăjmașilor lor.*”; și din Gen. 32:12: „*Și Tu ai zis: **Îți voi face bine și- ți voi face urmașii ca nisipul mării**, atât de mulți încât nu se vor putea număra.*” Și, în final, Israel, în acest verset din Isaia 10:22: „**Chiar dacă poporul tău, Israele, va fi ca nisipul mării, doar o rămășiță se va întoarce; nimicirea este hotărâtă, ea va revărsa dreptatea.**” Prin urmare, acest „**nisip al mării**” simbolizează toate populațiile din tabăra creștină occidentală, inclusiv Rusia ortodoxă. Creștinismul a înlocuit iudaismul, dar și-a încheiat cursul cu același rezultat dramatic: despărțit de Dumnezeu și pus sub îndrumarea diavolului și a demonilor săi. Ignorat de oameni, diavolul nu rămâne inactiv, deoarece pacea civilă și religioasă favorizează devierea minților umane către afinități și activități distructive. Cu mulțimile sale de demoni, el îi împinge pe oameni să-și ocupe mintea cu tot felul de lucruri, cu condiția să nu fie vorba de viitorul lor veșnic. Și acest text din Apocalipsa 12:18 mărturisește despre marea sa eficacitate, deoarece el conduce întreaga umanitate pământească. Totuși, „*o rămășiță*”, compusă din „*cei ce țin mărturia lui Isus*”, scapă de dominația sa și aceasta dintr-un motiv profețit de Isus Hristos în Matei 24:24: „*Căci se vor scula Hristoși falși și proroci falși; vor face semne mari și minuni, până la punctul de a înșela, dacă este posibil, chiar și pe cei aleși*”. Această ultimă rămășiță a aleșilor săi găsește în „**mărturia lui Isus**”, profețiile sale biblice, revelația planurilor pe care le va împlini în ultimele zile ale istoriei păcatului pământesc. De asemenea, avertizați și avertizați de Duhul care profetește anunțurile sale, aleșii săi sunt protejați împotriva celor mai subtile capcane diabolice; diavolul nu poate, prin urmare, să înșele adevărații aleși ai lui Dumnezeu. Cu cât trece timpul, cu atât descopăr mai mult cât de mult povestea din Matei... 24 vizează momentul sfârșitului lumii, când El se va întoarce în gloria Sa divină. Într-adevăr, în Matei 24:21, Isus profetește „*necazul cel mare*” deja profețit în Daniel 12:1. Comparați aceste două versete; Matei 24:21: „*Căci atunci va fi un necaz mare, cum n-a mai fost de la începutul lumii până în vremea aceasta, nici nu va mai fi.*” Și Daniel 12:1: „*În vremea aceea se va scula Mihail, marele prinț care stă pentru copiii poporului Tău; și va fi un timp de necaz cum n-a mai fost de când sunt neamurile până în vremea aceea.*” În

vremea aceea, poporul Tău va fi izbăvit, fiecare dintre ei scris în carte. ” În anunțul Său, Isus leagă acest „necaz” imens de circumstanțele întoarcerii Sale. Acest „necaz” va fi împărtășit de toți supraviețuitorii acestui moment unic. Pentru cei aleși, va fi cauzat de o persecuție finală al cărei proiect final este condamnarea lor la moarte. Pentru ceilalți supraviețuitori, această suferință se va datora celor șapte plăgi din urmă ale lui Dumnezeu care îi vor lovi, adăugându-se una la alta; după care, la întoarcerea lui Hristos, ultimii credincioși înșelați vor descoperi cu groază că mântuirea veșnică este pierdută pentru ei. Va exista, așadar, un remediu și o vindecare fericită pentru cei aleși cufundați în suferință, dar pentru celelalte cazuri, moartea veșnică este inevitabilă.

Ceea ce părea adevărat pentru cei căzuți era, prin urmare, fals și înșelător. În schimb, „*rămășița*”, disprețuită și batjocorită de aceiași căzuți pentru credința lor înapoiată, care era în concordanță cu cea a apostolilor, a fost în cele din urmă mântuită și glorificată de Iisus Hristos. În profețiile sale, Iisus le-a revelat ceea ce era adevărat pentru Dumnezeu, adică adevărul său. Astfel, au reușit să ignore aparențele înșelătoare ale existenței umane și să împărtășească, cu Iisus Hristos, planul pe care îl pregătise pentru ei. Pentru omul necredincios, adevărul era fals, iar falsul era, prin urmare, adevărat. Avantajul aleșilor va fi fost, prin urmare, să împărtășească cu Dumnezeu adevărul său absolut.

Unele ființe umane se dovedesc incapabile să urmeze logica lui Dumnezeu deoarece judecata lor despre adevăr și fals este prea ascutită și absolută. Știm că Dumnezeu dă legi și reguli cărora El însuși nu li se supune personal. Prin urmare, Duhul Său este cel care definește standardele adevărului și minciunii; precum și pe cele ale adevărului și falsului. Planul de viață pregătit de Dumnezeu s-a bazat pe 6.000 de ani de experiențe diverse care urmau să dovedească faptul că credința este un rod al libertății acordate de Dumnezeu tuturor creaturilor Sale cerești și pământești. Acest rod al libertății este produs prin simpla alegere a unei creaturi, o alegere care îi formează natura și personalitatea. De fapt, toate creaturile lui Dumnezeu sunt create cu posibilitatea de a face alegeri bune sau rele. Aleșii fac alegerile corecte, iar cei căzuți le aleg pe cele greșite. Dar, din nou, cine decide să dea standardul binelui și răului? Dumnezeu, creatorul nostru. Standardul binelui este să onorăm ceea ce judecăm a fi bine, iar standardul răului este să onorăm ceea ce judecăm a fi rău. Dumnezeu i-a dat omului, ca fiind „bun”, întreaga sa revelație biblică, deoarece aceasta mărturisește și dezvăluie judecata Sa asupra nenumăratelor experiențe de viață individuale și colective.

Încă de la păcatul originar, diavolul a lucrat pentru a seduce omenirea, iar în 1655, după Adam, pervertind întreaga omenire de atunci, cu excepția lui Noe și a familiei sale, Dumnezeu a adus potopul care i-a făcut pe toți să piară prin înec, la fel ca celelalte animale terestre care trăiau pe același pământ cu ei. După Eva, antediluvienii au fost cu toții victime ale ochilor lor, trecuseră 1655 de ani de viață fără ca pământul să fie acoperit de apă și, în fața acestei false și aparente siguranțe, s-au împietrit și au rămas surzi la avertismentele date de Noe, singura persoană dreaptă a vremii. Și mărturia sa a fost făcută „adevărată” și admisibilă, deoarece, pe lângă cuvintele sale, a construit împreună cu fiii săi, în mijlocul continentului, o corabie, arca lui Dumnezeu. Dar, chiar și această acțiune practică nu a fost de niciun folos, deoarece acțiunea sa părea să confirme ceea ce păcătoșii

considerau o anumită „nebunie”, dar nu periculoasă pentru ei. Noe era în dreptate după Dumnezeu, iar acest adevăr era pentru contemporanii săi falsitate și nebunie.

În timpul „Războaielor de Religie”, Biblia, cei „*doi martori*” *tăcuți ai lui Dumnezeu*, reprezentau adevărul conform lui Dumnezeu, iar cei care o înțelegeau puteau descoperi în lumina ei norma diabolică a regimurilor regale puse în slujba regimului papal romano-catolic. Slujitorii adevărați și buni găseau în ea exemplul apostolilor și cel al vieții și morții lui Iisus Hristos. Auzind lecția dată de Dumnezeu, îi imitau arătându-se pașnici și docili, acceptând martiriul atunci când Dumnezeu le-a cerut-o. Dar deja, în această operă a adevăratei Reforme organizate și voite de Dumnezeu, se manifesta falsa credință a „*ipocriților*”; ușor de identificat după comportamentul celor care o reprezintă, deoarece dau vieții lor pământești o importanță vitală care îi determină să-i ucidă pe cei care îi combat pe nedrept. Din acest moment, tabăra adevărului a continuat, dar tabăra minciunii s-a înmulțit, deoarece tabăra protestantă s-a împărțit în mai multe grupuri, fiecare la fel de imperfect ca celălalt.

Deschid aici o paranteză care se referă la „*cei doi martori*” ai lui Dumnezeu. Cine sunt ei? Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul, iar Isus însuși a învățat acest lucru în Ioan 8:17-18: „*În Legea voastră este scris că mărturia a doi oameni este adevărată ; Eu mărturisesc despre Mine însumi și Tatăl, care M-a trimis, mărturisește despre Mine*” . „*Tatăl*” îl reprezintă pe Dumnezeu în vechiul legământ, iar „*Fiul*” îl reprezintă pe același Dumnezeu în noul legământ, iar aceste două roluri istorice succesive sunt deținute de același Dumnezeu creator, care este Duh și întreit Sfânt, adică Sfânt în perfecțiune. Cartea Apocalipsei constituie o Revelație supremă ai cărei autori sunt încă „*Tatăl și Fiul*”, iar Isus amintește acest lucru citându-l în Apocalipsa 11:3: „*cei doi martori*” ai Duhului Sfânt. Căci „*Tatăl*” a fost inspirația pentru sfintele scripturi ale vechiului legământ și, de asemenea, Isus Hristos, „*Fiul*”, este după el inspirația pentru sfintele scripturi ale noului legământ. În Apocalipsa sa, Isus subliniază cu tărie acești termeni „*mărturie, mărturie*”. Lui Ioan, el îi dezvăluie că viziunea sa este „*mărturia lui Isus*” în Apocalipsa 1:2: „*... care au mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos , despre tot ce a văzut*”. Acest verset ni-l prezintă în mod clar pe „*doi martori*” divini, inseparabili și unanimi în judecata lor asupra oamenilor păcătoși. Mai mult, ei sunt incontestabili deoarece sunt conduși de unul și același Duh divin. De aceea, în Apocalipsa 3:14: Isus se prezintă ultimei sale instituții religioase oficiale, și anume „Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea”, ca „*martor credincios*”. „*Laodiceea*” este era marcată de slujirea mea profetică în care Isus își dovedește credințioșia, aducând lumina sa pentru a ilumina misterele încă neînțelese sau interpretate greșit ale Revelației sale divine, care se bazează pe cartea lui Daniel, „*martorul*” vechiului legământ și pe cartea Apocalipsei, pe care El vine să o lumineze ca „*martor*” al noului legământ. De aceea, respingând mesajul pe care Iisus i l-a prezentat între 1980 și 1991, Adventismul oficial a comis, în 1991, același tip de păcat ca și religia catolică și, în 1843, religia protestantă. Biblia, revelația ei divină și Duhul Sfânt au fost disprețuite; relația cu El nu mai era posibilă: prin urmare, le-a „*vărsat*”. Care este rolul unui martor? El este fie incriminator, fie exonerator pentru păcătosul supus tribunalului lui Dumnezeu.

Rolul său este, aşadar, de extremă importanţă. Aşadar, pentru fiecare creatură umană, Iisus Hristos este fie acuzator, fie avocat al apărării. Iar judecata sa este dreaptă, fără nicio posibilitate de eroare. Căci nu se bazează pe rapoarte, ci pe observaţia sa personală a realităţii lucrurilor. Dumnezeu Creator este în acelaşi timp martorul, judecătorul acuzator, avocatul apărării şi executorul sentinţei finale, pe care nimeni nu-l poate înşela.

Închei această paranteză importantă şi reiau cursul subiectului tratat.

În 1843, în SUA, Dumnezeu şi-a revendicat oficial autoritatea religioasă pregătindu-se să dezvăluie şi să denunţe cu precizie uzurparea regimului papal profeţit în Daniel 7, 8, 9 şi 11. Această acţiune îşi propune să confirme ceea ce Războaiele Religioase au demonstrat istoric. La sfârşitul timpului stabilit prin decretul său din Daniel 8:14, Dumnezeu vrea să selecteze aleşii pe care îi va aduna într-o ultimă instituţie religioasă creştină oficială în 1863. Biblia fiind tipărită şi distribuită pe scară largă şi disponibilă în multe limbi străine, testul adventist o priveşte din nou ca în timpul Reformei. Lecţia învăţată de adevăraţii protestanţi, „Scriptură şi numai Scriptură”, îi va permite lui Dumnezeu să-şi bazeze testul adventist pe textele profetice pe care aceasta le prezintă celor chemaţi. În timp ce Reforma a avut ca scop definirea adevăratelor condiţii ale mântuirii, încercările adventiste au scopul de a-i selecta pe cei chemaţi care „*aşteaptă*” cu adevărat glorioasa întoarcere a lui Isus Hristos, profeţită de El Însuşi în Matei 24 şi Faptele Apostolilor 1:11: „*Şi ei au zis: Bărbaţi galileeni, de ce staţi şi priviţi spre cer? Acest Isus, care S-a înălţat din mijlocul vostru la cer, va veni în acelaşi fel cum L-aţi văzut mergând la cer.*” Multă vreme, timpul stabilit de Dumnezeu pentru experienţa pământească a fost ignorat, aşa că, în aceste circumstanţe, oamenii puteau spera să fie martori la întoarcerea lui Hristos în orice moment, cât timp rămâneau în viaţă. Biblia a oferit doar o cifră aproximativă de 4.000 de ani, de la Adam până la naşterea lui Hristos; conform credinţei generale pe această temă. Timpul rămas, de la Isus până la sfârşitul lumii, a fost, de asemenea, ignorat sau deja estimat la 2.000 de ani datorită dezvoltării istorice a umanităţii. Însă în 1843, problema nu era încă suficient de răspândită şi, sub inspiraţia lui Dumnezeu, William Miller, un fermier american, era convins că Isus se va întoarce în primăvara anului 1843. Trebuie menţionat că marea sa dorinţă pentru întoarcerea lui Hristos îl făcea vrednic de alegerea divină. Mai mult, Miller nu a acţionat doar din cauza inspiraţiei divine, ci datorită convingerilor profunde care îl dominau după cercetări aprofundate şi studii biblice. El a întruchipat portretul identikit al alesului tipic, conform idealului binecuvântat de Dumnezeu. Aici a recurs Dumnezeu la o strategie plină de înţelepciune, dar destul de derutantă pentru oamenii plini de prejudecăţi. Dumnezeu nu intenţiona să se întoarcă în Isus Hristos la această dată din primăvara anului 1843. Cum putea El, Dumnezeuul adevărului, să anunţe o minciună? Putea, pentru că anunţul Său nu era o minciună, ci un anunţ fals al cărui scop era să provoace un comportament uman pe pământ în conformitate cu cel care ar produce adevărata Sa întoarcere. În Apocalipsa, Dumnezeu spune în repetate rânduri: „*Ştiu faptele Tale*”. Dumnezeu cerurilor trebuie să-l înşele pe om, astfel încât faptele sale să-l justifice sau să-l condamne în faţa multor martori invizibili care nu cercetează minţile şi inimile, aşa cum numai Dumnezeu poate

face. Prin urmare, El trebuie să oblige ființele umane să dezvăluie, prin fapte concrete, gândurile secrete ale inimilor și minților lor. Ca fapte ale Sale, nu avem dreptul să-L judecăm pe Dumnezeu și căile Sale, nici să discutăm despre ascultarea sau neascultarea de rânduielile, statutele, legile și poruncile Sale. Nu-L putem judeca pe Dumnezeu care stabilește standardele binelui și răului. Și folosirea falsității de către El este legitimă, deoarece, într-o perioadă fixată de El, această falsitate constituie momentan un adevăr cerut de El. Când pescuiește, omul prinde pește cu momeală artificială, peștii sunt astfel înșelați și capturați, iar marele Dumnezeu Creator face același lucru cu aleșii Săi. Dar El îi selectează și îi ia pentru a le da viață veșnică pe care să o împărtășească cu El; ceea ce face ca „falsitatea” să fie și mai legitimă. În 1843, credința protestantă a americanilor era multifacetată, iar această populație dădea o mare valoare pământului său cucerit și smuls de la popoarele indiene care îl populau până la sosirea străinilor din întreaga lume. Adevărata credință era, ca și în timpul Reformei și în toate timpurile, foarte rară. Dumnezeu știa acest lucru și trebuia să ofere dovezi. În acest scop, el a organizat două așteptări „adventiste” succesive, prima pentru primăvara anului 1843 și a doua pentru toamna anului 1844. Ambele așteptări au provocat dezamăgiri teribile pentru o mână de aleși selectați. Dar deja, această dezamăgire mărturisea puterea speranței care fusese forța motrice a experienței lor adventiste. Căci, în același timp, în loc de dezamăgire, alții se simțeau eliberați și ușurați, încercarea fiind trăită de ei, în frica lui Dumnezeu. Și aici, din nou, adevărul vizibil devine falsitatea divină, așa cum falsitatea vizibilă devine adevărul lui Dumnezeu. Cei care plângeau de dezamăgire au fost judecați de Dumnezeu vrednici de alegerea sa, dar cei care au fost ușurați au pierdut dreptatea lui Hristos pe care o pretindeau. Trebuie să ne obișnuim cu această inversare a valorilor cerești și pământești, deoarece acestea continuă perpetuu până la adevărata întoarcere a lui Hristos, al cărei timp a fost mult timp ascuns și totuși atât de simplu de definit. Adevărul atașat în mod fals nașterii lui Hristos devenise reperul esențial al credinței. Timp de aproape două mii de ani, un calendar fals a fost considerat adevărat din cauza moștenirii perpetue a istoriei. Cu toate acestea, Dumnezeu se asigurase că data adevăratei nașteri a lui Isus nu era clar identificată, iar acum putem înțelege că nu avea nicio importanță spirituală. Omenirea a acordat valoare datei false a nașterii lui Isus Hristos, deoarece data morții sale a fost subestimată de credința falsă. Necredincioșii favorizează viața în locul morții, la fel ca hughenotii înarmați ai Reformei Protestante. Și aceasta explică de ce creștinii au fost nevoiți întotdeauna să ignore data revenirii sale glorioase. Pământul poartă în sine acest paradox: trebuia să poarte viață, dar a profețit moartea prin multe dintre principiile sale caracteristice. De asemenea, privind în retrospectivă, putem observa faptul că dimensiunea noastră pământească a fost creată astfel încât păcatul și consecința sa, moartea, să fie făcute vizibile și concrete. Scopul, după organizarea acestor lucruri, fiind răscumpărarea păcatelor aleșilor, realizată prin moartea ispășitoare voluntară a Fratelui și Tatălui nostru divin, Isus Hristos, forma umană mesianică a marelui Dumnezeu Creator Yahweh.

În 1994, testul credinței a avut loc la Valence-sur-Rhône, în istorica fortăreață adventistă a Franței. La 150 de ani după testul din 1843, credința

adventistă devenise similară cu cea a protestanților respinși de Isus încă din 1843 și 1844. Botezat în 1980, am anunțat revenirea lui Hristos, după William Miller. Contextul timpului meu a făcut posibilă venirea lui Hristos pentru anul 1994, care, întârziat cu șase ani la nivelul adevăratei nașteri a lui Hristos, a reprezentat adevăratul an 2000 care, conform calculelor mele, urma să marcheze sfârșitul a 6000 de ani de păcate pământești. Cele 34 de capitole din Daniel și Apocalipsa au fost pe deplin descifrate și explicate. Adevărul înțeles și explicat avea forma adevărului divin. Revenirea lui Hristos a fost definită de data sfârșitului celor „**cinci luni**” sau 150 de ani efectiv menționați de două ori în Apocalipsa 9:5 și Apocalipsa 9:10. Dar nu știam că, la fel ca William Miller pe vremea sa, eram parțial orbit de Duhul divin, pentru a putea îndeplini misiunea încredințată mie de Dumnezeu însuși. Așteptarea mea a revenirii lui Isus nu a luat forma teribilei dezamăgiri resimțite de aleșii din 1843 și 1844. Aceasta pentru că, spre deosebire de ei, știam că înainte de revenirea lui Isus, numită „**a șaptea trâmbiță**” în Apocalipsa 11:15, trebuia împlinită „**a șasea trâmbiță**” sau al Treilea Război Mondial. Am intrat în adventismul instituțional în 1980, liber în gândirea mea și cunoștințele mele despre Biblie studiate în singurătate. Înțelegerea mea a profetiei a pus sub semnul întrebării interpretările formulate din 1840. Evenimentele care avuseseră loc de atunci justificau, așadar, aceste provocări și, prin urmare, o actualizare era necesară pentru ca mesajul transmis de Dumnezeu să devină clar și precis. În tot ceea ce le-am prezentat fraților și surorilor mele adventiști, totul părea bun și adevărat. Cu toate acestea, din 1991, prezentarea adevărului meu i-a tulburat pe liderii instituției, care au ajuns să organizeze concedierea mea. Prin urmare, ca adventist disident, am trecut prin anul 1994, în care încă așteptam „**a șasea trâmbiță**”, nu întoarcerea lui Isus Hristos. Atunci, în 1996, Dumnezeu mi-a permis să identific eroarea care mi-a permis să anunț întoarcerea lui Isus Hristos pentru 1994. Un verb, un singur verb, a schimbat întregul sens al „**a cincea trâmbiță**” și timpul de 150 de ani pe care îl evocă. Această perioadă ar putea include acțiunea „**a șasea trâmbiță**”, unde Isus dă ordinul de a „**ucide o treime din oameni**”, deoarece în „**a cincea trâmbiță**” din Apocalipsa 9:5, Duhul spune prin Ioan: „*Li s-a dat **nu să-i omoare**, ci să -i **chinuie** cinci luni; și **chinul** pe care îl provocau era ca **chinul** pe care îl provoacă un scorpion când înțepă un om*”. Războiul uciderii s-ar putea, așadar, să se îndeplinească în acești 150 de ani, când nu este permis „**să ucizi**” fizic, ci doar „**să ucizi**” suflete omenești spiritual, seducându-le cu minciuni moștenite de la biserica Romei, dar preluate și propovăduite de grupurile protestante. De fapt, permisiunea de a „**chinui**” dată în această perioadă desemnează o moarte chiar mai gravă decât prima moarte, deoarece privește „**a doua moarte**” care va fi experimentată în „**chinurile din iazul de foc**” al judecății de apoi, conform Apocalipsei 14:10: „*și el va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui și va fi chinuit în foc și pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului*”.

„**și el**” din acest verset. Aceasta sugerează o amenințare la adresa adventismului, destinatarul misiunii pe care Dumnezeu i-a încredințat-o. Într-adevăr, în mesajul său, Dumnezeu dezvăluie soarta rebelilor față de credința catolică. Expresia „**și el**” se adresează în primul rând rebelilor protestanți, dar și,

în al doilea rând, rebelilor adventiști abandonați sau „**vărsați**” de Dumnezeu din 1994.

Așadar, moartea „celeia de-a cincea trâmbițe” referitoare la a doua moarte, o moarte spirituală, ordinul „*să nu-i omorâm*” își găsește sensul fizic, care este spiritual.

În această experiență foarte specială, Dumnezeu mi-a permis să văd doar ceea ce El voia să văd; exact așa cum făcuse pe vremea Lui pentru William Miller. Și aș vrea să știu ființa umană care ar putea pretinde că scapă de controlul divin. Am avut atunci privilegiul de a înțelege motivul acestei orbiri parțiale și am primit alte revelații, chiar mai importante, de la Domnul. Astfel, Dumnezeu m-a învățat să înțeleg subtilitatea lucrurilor pe care El le organizează în mod suveran și care dezvăluie toată înțelepciunea Sa sublimă, pe care anticii o numeau „înțelepciune”.

Această mărturie își propune să vă ajute să înțelegeți că Dumnezeu are întotdeauna dreptate, indiferent ce spune sau face. Niciun jucător de șah nu are nicio șansă în fața lui. El își construiește acțiunile pe o multitudine infinită de combinații și succesiuni de cauze și efecte care îl fac extraordinar. Dar tocmai pe tema adevărului și a falsității îi poate uimi pe oameni cel mai mult. Pentru că el însuși este „**adevărul, calea și viața veșnică**”. Observ cu încântare subtilitatea lui Dumnezeu care prinde în capcană și dezvăluie falsa credință adventistă cu un anunț fals al revenirii lui Hristos, în timp ce se prezintă acestei biserici pentru această experiență, sub numele de „**martorul credincios și**”... **adevărat**” conform Apocalipsei 3:14: „*Îngerului bisericii din Laodicea scrie-i: Acestea sunt lucrurile pe care le spune Amin, martorul credincios și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu : Această « credință adevărată » este partea aleșilor Săi care Îl onorează la rândul lor ca « martori credincioși și adevărați »*”. În acest verset, cuvântul « **Amin** » înseamnă: în adevăr. Dar sugerează și sfârșitul unei relații cu instituția destinată, deoarece expresia punctează o rugăciune sau o lectură biblică. Desemnându-se pe Sine ca fiind « **începutul creației lui Dumnezeu** » în momentul în care își vomită ultima instituție, Isus încheie 6000 de ani de selecție a aleșilor Săi. El ne amintește astfel de importanța relatării din Geneza în care Dumnezeu mărturisește despre crearea cerului și a pământului și a tot ceea ce cuprind acestea în 6 zile de câte 24 de ore, adică 144 de ore urmate de odihna sa profetică în a șaptea zi, îndepărtată de Dumnezeu din practica creștină păgână în anul 321. Deoarece dispariția sa mărturisește acest lucru, el acuză toate instituțiile religioase creștine că păcătuiesc împotriva sa, astfel încât sunt nedemne de odihna sabatică profetică.

Dumnezeu a organizat aspectul religios al popoarelor pământului astfel încât judecata Sa să apară în forma sa cea mai simplă și clară; aceasta pentru ca fiecare ființă umană, de la cea mai umilă la cea mai mare, să poată deveni conștientă de ea. Singura condiție care permite această cunoaștere este de a lua Sfânta Biblie, cuvântul Său divin inspirat, ca bază și sprijin al standardului Său de adevăr și fals, de adevăr și minciună. Pentru că fără această bază, totul își poate revendica legitimitatea. Din cauza absenței acestei Biblii, al cărei conținut a fost ignorat de populații, regimurile romane imperiale și papale succesive au reușit să ofere creștinismului cele mai diferite aspecte perverse ale sale; aceasta în

conformitate cu acest verset din Proverbe 29:18, unde Duhul ne spune: „*fără lege, poporul este fără opreliște*”. Certurile doctrinare-religioase s-au opus creștinilor care au căzut în apostazie; aceasta pentru că, neținând cont sau fiind ignorați de adevărurile stabilite de vechiul legământ iudaic, au introdus dogme păgâne în religia creștină. În acest amestec de sacrul divin și profanul păgân, creștinismul devenise cea mai rea formă a puterilor „*întunericului*”. Aceea în care, potrivit lui Iisus Hristos, „*lumina se transformă în întuneric*”, ceea ce îl face să spună în Matei 6:23: „*Dacă lumina voastră este întuneric, cât de mare va fi întunericul acela*”.

Această situație predomină din nou astăzi, deoarece, la fel ca în anul 313, este consecința păcii și libertății religioase obținute de popoarele de origine creștină. Vedem cu ochii noștri ce devine omenirea „*fără opreliști și fără lege divină*”. Dar minciunile înăbușă adevărul și mai mult în timpul nostru, deoarece dezvoltarea tehnologiei digitale face posibilă falsificarea înregistrărilor sonore sau vizuale. Adevărul și falsul nu mai sunt la fel de identificabile ca înainte de această dezvoltare tehnologică. Drept urmare, omenirea de astăzi este plasată într-un „*întuneric*” care nu a fost niciodată atât de „*mare*” de la Adam și Eva încoace.

Acest studiu oferă Duhului Sfânt oportunitatea de a-mi revela o nouă perla care intră în sicriul meu profetic. Căci subliniază importanța majoră și vitală a Bibliei, acest cuvânt divin adunat de-a lungul a 15 secole din istoria vechiului legământ și a primului secol al erei noastre creștine, la sfârșitul căreia apostolul Ioan a primit viziunea sa numită „*Revelație*” sau, sub numele său grecesc obscur, „*Apocalipsă*”. **Pe baza acestei ultime mărturii, Dumnezeu desăvârșește scrierea sfintei Sale Biblie. Odată cu aceste „16 secole”, numărul „16” capătă o semnificație precisă care îl leagă de Sfânta Biblie, Cuvântul scris al lui Dumnezeu . Distribuția sa tipărită este, de asemenea, legată de „secolul al XVI-lea”, iar acest lucru îi conferă Apocalipsei 16 semnificația sa; tema sa este cea a timpului „celor șapte plăgi din urmă ale mâniei lui Dumnezeu”, care îi are ca ținte **pe credincioșii care disprețuiesc Sfânta Biblie prin neascultarea de voința lui Dumnezeu pe care o revelează. Prin urmare, acest capitol 16 din Apocalipsa vizează disprețul arătat față de Sfânta Biblie de către ultimii rebeli . Și trebuie să ne amintim faptul că fundamentele puse de credința protestantă își păstrează importanța până la sfârșitul lumii, conform expresiei care exprimă poziția sa doctrinară originală „Scriptura și numai Scriptura” sau, în latina secolului al XVI-lea „sola scriptura”. Aceasta este și ceea ce ne învață Isus în Apocalipsa 2:25, spunând: „numai ce aveți, țineți-l până vin Eu”. Rețineți din nou că construirea SUA protestante, ținte ale ultimei mâni divine, a început odată cu descoperirea Americii și imigrarea primilor protestanți și anglicani din Europa pe nava numită „Floarea de Mai” în secolul al XVI-lea .****

Biblia reunește, așadar, scrierile inspirate de Dumnezeu de-a lungul a 16 secole, iar acest număr 16 își dă sensul celor „o mie șase sute de stadii” ale „întinderii” din Apocalipsa 14:20: „*Și teascul a fost călcat în picioare în afara cetății, și a ieșit sânge din teasc până la frâiele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii*”. Acest verset își găsește explicația în Iacov 3, al cărui prim verset spune: „*Frații mei, să nu vă faceți mulți învățători, căci știți că vom fi judecați mai aspru*”. „Strugurii” „mâniei divine” sunt culeși în „teascul” „

culesului ” său, fiind găsiți vrednici de a fi „**judecați mai aspru**”, pentru că erau învățători religioși nevrednici. Și în Iacov 3:3 Duhul le dă imaginea călăreților care conduc „*caii*” prin intermediul „*zăbalei*” puse între dinți: „*Dacă punem zăbala în gura cailor, ca să ne asculte, le conducăm și tot trupul*”. În această imagine, ce desemnează „*fâșia*”? Autoritate divină reală sau pretinsă. „*Fâșia*” stabilită de Dumnezeu a fost înlocuită de Roma papală cu „*fâșia*” dogmelor păgâne și, pretinzând că îl reprezintă pe Dumnezeu pe pământ, papa i-a dat diavolului oportunitatea de a lua sub controlul său întreaga umanitate creștină. Adevăratul „*fâșia*” a fost înlocuită cu falsul „*fâșia*”, dar cine este autorul acestei acțiuni? Dumnezeu și numai el. Căci el este cel care a luat Biblia și a predat umanitatea necredincioasă diavolului și păgânismului roman papal. Nu uitați, pentru Dumnezeu „*omul este doar o suflare*”, că el se supune voinței sale, care constă în a-i binecuvânta pe credincioși și a-i blestema pe necredincioși din ce în ce mai mult. Regimul papal este o creație a lui Dumnezeu al cărei scop este să facă viața creștinilor necredincioși și mai teribilă. O altă explicație îl face pe călărețul, diavolul însuși, al „*gurii cailor*”, *papii succesivi și, după ei, „falșii profeți”* pastori ai protestantismului decăzuți din 1843, iar al „*trupului de cai*”, populațiile seduse și înșelate. Această interpretare este, de asemenea, mai în concordanță cu rolul „*gurii*” pe care Dumnezeu îl atribuie regimului roman în Daniel 7:8: „*M-am uitat cu atenție la coarne, și iată, un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor și trei din primele coarne au fost smulse dinaintea lui; și iată, avea ochi ca ochii unui om și o gură care vorbea cu aroganță*”; și în Apocalipsa 13:5-6: „*Și i s-a dat o gură care vorbea lucruri mari și hule; și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Și și -a deschis gura în hule împotriva lui Dumnezeu, ca să hulească Numele Lui, cortul Lui și pe cei ce locuiesc în cer.*” Pentru un învățător religios, catolic, ortodox sau protestant, „*gura*” » își asumă un rol esențial pe care Iacov 3:10-11 îl subliniază cu interes: „***Din aceeași gură ies binecuvântarea și blestemul. Frații mei, să nu fie așa.***” Țâșnește fântâna din aceeași deschidere ***apă dulce și amară***? Iacov 3 zugrăvește o imagine a ceea ce vor deveni regimul papal roman și falsa credință protestantă din timpul sfârșitului în timpul său, iar Dumnezeu folosește aceste chei pentru a ilustra religia papală romano-catolică în „***a treia trâmbiță***” din Apocalipsa 8:11: „*Numele stelei acelei este Pelin; și o treime din ape s-a transformat în pelin și mulți oameni au murit din cauza apelor, pentru că au fost făcute amare*”. Iacov 3 specifică în continuare în versetele 12-16: „*Poate smochinul, frații mei, să rodească măslină, sau vița smochine? Nici apa sărată nu poate rodi apă dulce. Cine este înțelept și priceput între voi? Să-și arate faptele prin purtare bună, în blândețea înțelepciunii.*” Dar dacă aveți în inimile voastre gelozie amară și egoism, nu vă lăudați și nu mințiți împotriva adevărului. Această înțelepciune nu vine de sus, ci este pământească, trupească și diavolească. Căci unde este gelozie amară și egoism, acolo este dezordine și tot felul de fapte rele. În aceste versete, prin Iacov, Duhul tocmai a prezentat tot ceea ce condamnă regimul papal romano-catolic și imitatorii săi: „*geludie amară, egoism, minciună împotriva adevărului, fapte rele, pământești, trupești și diavolești*”. În contrast puternic, el definește adevărata credință în versetele 17 și 18: „*Înțelepciunea care vine de sus este, mai întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de împăcat, plină de îndurare și de roade*

bune, *fără vorbire dubioasă și fără ipocrizie* . *Roadă dreptății este semănată în pace prin cei ce fac pace* ”. » Și acest verset condamnă în continuare falsa credință catolică și protestantă pe care o impută „ **ipocriților** ” din Daniel 11:34: „ *În vremea când vor cădea, vor fi ajutați puțin și mulți li se vor alătura prin ipocrizie* .” Și din cauza „ *ipocriziei* ” lor, Dumnezeu profetește pentru cele două regimuri succesive ale lor un comportament despotice, intolerant, ucigaș, care justifică imaginile lor cu „ **fiare** ” care „ *se ridică* ” succesiv „ **din mare** ”, apoi „ **din pământ** ” în Apocalipsa 13:1 și 11.

În această primăvară a anului 2023, și de ani de zile, suntem supuși unui flux zilnic de informații lansate în timp real. Adevăruri și minciuni, adevărate și false, circulă în aceste transmisii cu o asemenea viteză încât devine imposibil să se facă diferența între cele două posibilități. Pe rețelele sociale incontroleabile, mesajele sunt lansate și se transformă în zvonuri susținute și transmise mai departe de utilizatori favorabili. Drept urmare, guvernele și mass-media oficială sunt în competiție și pierd controlul asupra informațiilor. Acestea sunt lucrurile care dau sens cuvintelor din Iacov 3:16: „ *Căci unde este invidie și ceartă, acolo este dezordine și tot felul de fapte rele* .” Omenirea fără de Dumnezeu își plătește astfel prețul pentru dorința sa de libertate. Va fi nevoie ca „ **o treime din omenire să fie ucisă** ” pentru ca „ **supraviețuitorii** ” să realizeze că libertatea completă pentru fiecare creatură este o utopie periculoasă care duce la ce e mai rău. Dumnezeu știa acest lucru și a făcut tot ce a putut pentru a avertiza omenirea împotriva acestei capcane seducătoare în care Eva a căzut prima.

rețineră ” morală , populațiile occidentale legitimează minciunile, înșelăciunea, viclenia și adulterul. Minciuna este atribuită oamenilor care sunt mai inteligenți decât alții; acest lucru le permite să reușească în lupta lor în viața civilă și profesională. Înșelăciunea a devenit cauza spectacolelor care fac mulțimile să râdă mult, chiar dacă ar trebui să plângă. Adulterul este tema continuă a filmelor și a scrierilor romancierilor. Și observ cu curiozitate această rădăcină comună între romani și Roma pe care Dumnezeu o acuză că învață „ **fabule , lucruri plăcute** ”, în 2 Timotei 4:3-4: „ *Căci va veni o vreme când oamenii nu vor suferi învățătura sănătoasă, ci, având urechile mâncându-le , își vor aduna învățători după poftele lor și își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor abate spre fabule* ” . Această învățătură dă minciunilor diavolului aparența unor „ **lucruri plăcute** ”, asemănătoare „ **fabulelor** ” care, în general, se termină bine. Căci, dimpotrivă, în învățătura adevărului, pentru cei care nu ascultă și nu iubesc adevărul care vine de la Dumnezeu, lucrurile se termină foarte rău; în moarte definitivă și pentru cei mai vinovați, în „ *focul celei de-a doua morți a judecății de apoi* ”. Iar dovada acestei „ *a doua morți* ” este „prima moarte” care a lovit întreaga umanitate de când primul cuplu uman a păcătuit, adică nu a ascultat de o interdicție impusă de Dumnezeu. Referitor la acest subiect, rețineți că interdicția consta în a nu mânca din „*pomul* ” care se presupunea că oferă prin rodul său „ *cunoașterea binelui și răului* ” . Acest „ *pom* ” era doar o imagine a îngerului care s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Iar Eva a fost o victimă a dorinței sale de a obține această „ *cunoaștere a binelui și răului* ”. Eva era o imagine a Bisericii lui Hristos, care, la rândul ei, este sistematic sedusă și cucerită de rău. Aceasta reiese din mărturia profețiilor din Daniel și Apocalipsa. Și Dumnezeu organizează istoria

Bisericii plasând-o în diferite situații în care adevărații ei aleși se disting din ansamblul mulțimilor fals religioase. Ființele umane sunt mai presus de toate carnale și ceea ce ignoră cele cinci simțuri ale lor nu îi interesează; ceea ce este cazul gândirii spirituale. Între omul ateu și aleșii lui Hristos, rămân posibile o multitudine de comportamente, dar Dumnezeu le consideră prea superficiale și inconstante pentru a simți cea mai mică dorință de a împărtăși eternitatea Sa cu ei. De-a lungul Bibliei, Dumnezeu îi vizează doar pe adevărații Săi aleși ca cititori ai cuvintelor Sale. De asemenea, când spune: „*Cine se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Mei*”, cuvintele Sale nu se aplică creștinilor falși, ci doar sfinților Săi aleși credincioși. Libertatea religioasă a făcut pur și simplu aspectul adevărului și falsității religioase mai obscur, iar acest mesaj este cel pe care Dumnezeu a vrut să-l illustreze în „*a cincea trâmbiță*” din Apocalipsa 9, în aceste versete 2 și 3: „*Și ea a deschis groapa fără fund. Și s-a ridicat din groapă un fum, ca fumul unui cuptor mare; și soarele și aerul s-au întunecat din cauza fumului gropii. Și din fum au ieșit lăcuste pe pământ; și li s-a dat putere, cum au putere scorpionii pământului.*”

Ignorată de oameni până la slujirea mea profetică, această temă a „*trâmbiței a cincea*” este cea mai importantă din Apocalipsa adusă de Duhul Sfânt lui Ioan. Într-adevăr, statutul blestemat al catolicismului a fost cunoscut și denunțat de fondatorul oficial al Reformei, Martin Luther, călugărul și învățătorul catolic german. Dar blestemul acestei Reforme protestante a fost ignorat de toți până la punctul în care adventismul oficial s-a crezut autorizat să intre în alianța sa între 1991 și 1993, și oficial pentru membrii săi în 1995. Dovezile furnizate în această „*trâmbiță a cincea*” sunt, așadar, singurele dovezi pe care Dumnezeu le oferă aleșilor săi. Iar prima dintre aceste dovezi constă în succesiunea „*trâmbițelor*”, deoarece deja „*a doua*” și „*a treia trâmbiță*” privesc regimul papal romano-catolic. După aceasta, „*trâmbița a patra*” ilustrează acțiunea ateismului revoluționar francez și teroarea sa din anii 1793-1794. Apoi, simbolul „*vulturului*” profetizează intrarea în ^{secolul al XIX-lea} cu regimul imperial dominat de Napoleon Bonaparte. Astfel, pas cu pas, profetia ne-a condus la anii 1828, 1844, 1873, propuși de calculele profetice din Daniel 8:14 și 12:11-12. Iar Apocalipsa 8:13 profetește perfecțiunea „*vaiului*” citând de trei ori acest termen „*vai*” pe care Duhul îl leagă de consecințele testelor de credință construite pe așteptările adventiste, care vor avea loc, succesiv, în 1843, 1844 și la vremea sfârșitului, în 1994. Testele de credință adventiste din 1843 și 1844 au fost trăite în SUA, o țară de bun venit pentru protestanții persecutați în Europa de monarhiile religiei catolice. Acestea din urmă fiind deja eliminate și blestemate de Dumnezeu, „*a cincea trâmbiță*” constituie cel mai mare „*vai*” cauzat de testul de credință adventist, de data aceasta afectând religia protestantă. Astfel, pentru că nu au luat parte la așteptarea adventistă, primii protestanți au fost predați diavolului de către Dumnezeu, începând cu primăvara anului 1843. Cei care au luat parte la aceste două așteptări, dar nu au fost selectați de Dumnezeu, au fost la rândul lor predați demonilor, începând cu 23 octombrie 1844, data sfârșitului celui de-al doilea test al credinței. Dintr-o perspectivă umană, pentru muritorii de rând, nimic nu le permitea să știe că o judecată divină tocmai fusese înfăptuită. Căci, chiar abandonat de Dumnezeu, protestantismul a continuat să-și practice religia ca

înainte de test; ceea ce îl determină pe Dumnezeu să spună despre el în epoca „*Sardelor*” din Apocalipsa 3:1: „*Sunteți considerați vii, iar morți*”. Diavolul și-a multiplicat apoi aspectele doctrinare, adesea bazate pur și simplu pe numele fondatorului unui grup. Așa au apărut „*falșii Hristoși*”, anunțați insistent de Isus în Matei. 24:11 și 24: „*Mulți proroci mincinoși se vor scula și vor înșela pe mulți. .../...Căci se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși și vor face semne mari și minuni, încât să înșele, dacă este cu puțință, chiar și pe cei aleși.*” Și, prin urmare, această înmulțire a bisericilor protestantismului este evocată de Duhul în imagine, în Apocalipsa 9:2, prin acest citat: „*Și soarele și văzduhul s-au întunecat de fumul gropii.*” Avertismentul dat de această revelație a fost de a avertiza adventismul oficial împotriva oricărei apropieri de bisericile federației protestante; acest lucru este cu atât mai adevărat cu cât versetul 11 dezvăluie clar predarea lor diavolului: „*Erau împărați peste ei pe îngerul abisului, al cărui nume în ebraică este Abaddon, iar în greacă este Apolion.*” Acest „*înger al abisului*” fiind Satana, care folosește religia protestantă din 1843 pentru a distruge adevărata credință prin citirea falsă a Bibliei scrise „*în ebraică și greacă*”. Respingând, la rândul său, mesajul adventist pe care l-am prezentat între 1980 și 1991, un mesaj care anunța revenirea lui Isus Hristos pentru anul 1994, organizația adventistă oficială s-a comportat precum protestanții predați diavolului de către Dumnezeu în 1843 și 1844. Drept urmare, *l-a predat „și pe el”* demonilor, dând ca dovadă vizibilă alianța făcută cu federația protestantă între 1991 și 1995. Amenințarea bazată pe expresia „*și pe el*” citată în Apocalipsa 14:10 a fost astfel parțial împlinită: „*și el va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul indignării Lui și va fi chinuit în foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și a Mielului.*” În timp ce scriu acest mesaj, îmi dau seama că mesajul îngerului al treilea se referă la al treilea test adventist al credinței pe care l-am provocat prin anunțul meu despre revenirea lui Isus Hristos pentru anul 1994. Într-adevăr, versetul 9 specifică: „*Și un alt înger, un al treilea, i-a urmat, zicând „Dacă cineva se închină fiarei și icoanei ei și primește un semn pe frunte sau pe mână”*”, acest mesaj al „*îngerului al treilea*” se distinge de primele două prin faptul că citează „*icoana fiarei*”, care desemnează credința protestantă a ultimului guvern universal dominat de supraviețuitorii SUA după al Treilea Război Mondial al „*trâmbiței a șasea*”. Adevăratul sens al celor trei mesaje își găsește explicația în împlinirea celor trei teste adventiste ale credinței, în 1843, 1844 și 1994. Și numai prin împlinirea celui de-al treilea test sunt ridicate misterele Revelației profetice. Căderea adventismului instituțional și confirmarea celei a protestantismului care l-a precedat în 1843 și 1844 sunt legate de această dată 1994, care constituie, prin urmare, baza lucrării „*îngerului al treilea*”.

Pot astfel să dau un sens nou, precis, celor trei mesaje aduse de trei îngeri pământești. Atenție! Aceste noi explicații nu anulează pe cele vechi deja primite. Căci Dumnezeu și-a conceput profeția pentru a fi folosită într-un mod evolutiv, astfel încât în fiecare epocă aleșii Săi să-și găsească învățătura acolo. Aflându-ne la sfârșitul acestui proiect revelat, beneficiem de o precizie mai mare a lucrurilor revelate în textul profeției. Aceasta confirmă acest cuvânt divin inspirat adresat înțeleptului Solomon din Eclesiastul 7:8: „*Mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui ; mai bun este un duh răbdător decât un duh trufaș*”. Iată

așadar această nouă explicație care dă cuvântului „înger” sensul său de „mesager” pământesc.

Apoc. 14:6-7: „*Și am văzut un alt înger zburând prin mijlocul cerului, având Evanghelia veșnică*, ca s-o vestească locuitorilor pământului și oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor. Zicea cu glas tare: „*Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui*. Și închinați-vă Celui ce a făcut cerul, pământul, marea și izvoarele apelor.” „*Evanghelia veșnică*” în mână vizează acțiunea protestantismului. Ea organizează testul propriei judecăți. Această importanță acordată rolului reformatorilor protestanți este fundamentală pentru înțelegerea logicii succesiunii mesajelor „celor trei îngeri” din acest capitol 14. Protestantul rămâne protestant atâta timp cât protestează și denunță păcatul. Dar când încetează să-l denunțe, acest protestant nu mai este vrednic de acest nume și este înlocuit de adventism, care va primi atunci semnul Sabatului ca dovadă a apartenenței sale la Dumnezeu; aceasta până când mesajul „îngerului al treilea” își provoacă propria cădere, în 1994, când este „**vărsat**” de Isus Hristos.

În primăvara anului 1843, „*primul înger*” sau mesager protestant credincios, a acționat pentru a-i elibera pe protestanții americani total necredincioși în mâinile diavolului; lucru despre care aceștia au mărturisit disprețuind mesajul lui William Miller, care a anunțat, prin profeții biblice, revenirea lui Hristos în primăvara anului 1843.

Apocalipsa 14:8: „*Și un alt înger a urmat, zicând: «A căzut Babilonul cel mare, pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei.*»” Acest mesaj referitor la statutul blestemat al Romei este, de asemenea, cunoscut și este tipic protestanților, oficial, încă din ^{secolul al XVI-lea}, dar în realitate, încă din secolul al XII-lea, odată ^{cu} experiența lui Petru Valdo.

În toamna anului 1844, „*al doilea înger*” sau mesager credincios, încă protestant, i-a predat diavolului pe restul protestanților neselectați de Dumnezeu în acest al doilea test adventist. În 1863, a devenit oficial „Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea” americană, al cărei rol era să denunțe blestemul catolicismului și ziua sa de odihnă stabilită de Roma, duminica; acțiunea sa a luat o formă universală din 1873. Numele său, „adventist”, le amintește oamenilor de testul credinței bazat pe „*așteptarea*” revenirii lui Isus Hristos și că trebuie să aștepte cu „**răbdare**” din nou până la întoarcerea Sa. Aceasta prelungește protestul abandonat de religia protestantă.

Apocalipsa 14:9-10: „*Și un alt înger, al treilea, i-a urmat, zicând cu glas tare: «Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui și va fi chinuit în foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.*”

În 1994, „*al treilea înger*” sau mesager credincios a condamnat instituția adventistă care l-a disprețuit și l-a respins sau l-a ignorat și care a fost predată la rândul ei, după religia protestantă, taberei diavolului. Mesajul său i-a pregătit pe adevărații aleși, luminați de profeția descifrată, pentru revenirea glorioasă finală a lui Hristos, așteptată, de data aceasta cu certitudine încă din 2018, pentru primăvara anului 2030. Astfel, în anul 2029, ultimii aleși vor experimenta testul

final universal al credinței anunțat în Apocalipsa 3:10: „*Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul ispitei care va veni peste toată lumea, ca să pună la încercare pe cei ce locuiesc pe pământ*” .

Am prezentat deja Adventismul ca mișcarea creștină a cărei misiune era să desăvârșească Reforma protestantă, care rămăsese neterminată încă din ^{secolul al XVI-lea}. Aceste noi explicații confirmă acest rol pe care i l-a dat Dumnezeu. Astfel, nemaiprotestând împotriva păcatului, ci dorind să facă o alianță cu protestantismul care păcătuiește, Adventismul oficial din 1991 nu a putut fi „*vărsat*” decât de Isus Hristos, între 1991 și 1995, adică în 1994. De fapt, Dumnezeu trimite Adventismul înapoi la protestantismul din care provenea, așa cum l-a deportat pe Israelul trupesc necredincios în Babilonul din Caldeea, adică în țara din care provenea patriarhul său fondator, Avraam, sub numele de Avram.

Această temă, despre adevăr și fals, adevăr și minciună, rezumă singură întreaga dramă umană pe pământ. Invizibilitatea lui Dumnezeu și a judecăților Sale este cauza aspectului înșelător al lucrurilor care constituie viața pe pământ. De aceea, intrarea într-o relație cu El este pentru om singura condiție care face posibilă mântuirea. Și datorită invizibilității Sale, marele Dumnezeu creator ne-a lăsat, prin scrierile Sfintei Sale Biblii, singurul mijloc de a înțelege planurile Sale. De aceea, această Biblie joacă un rol suprem ca suport al întregului său adevăr și acest lucru îi justifică pe diavol și demonii săi să facă toate eforturile pentru a abate ființele umane de la citirea ei. Pentru a obține acest rezultat, el i-a persecutat pe creștinii care doreau să o citească și să-i cunoască învățăturile. Și când această intoleranță nu a mai fost posibilă, a popularizat-o și a făcut-o disprețuită de mulțimi de falși credincioși. Dar, indiferent de strategiile pe care le adoptă, cei cu adevărat aleși înțeleg rolul Bibliei în mântuirea oferită de Isus Hristos. Și din 1843, în înțelegerea profetiilor sale, au găsit mijloacele de a păstra „*dreptatea*” oferită de Isus Hristos. Astfel, tradus corect din textul ebraic original, versetul din Daniel 8:14 este împlinit perfect: numai „*sfîntenia este justificată*” atunci când este recunoscută de Duhul veșnic al lui Isus Hristos.

Trebuie să menționez și misiunea „*îngerului al patrulea*” menționat în Apocalipsa 18:1-2: „*După aceea, am văzut un alt înger coborându-se din cer, având o mare putere; și pământul a fost luminat de slava lui. Și a strigat cu glas tare, zicând: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare! Și a ajuns un locaș demonilor, o pricină a oricărui duh necurat și o cușcă a oricărei păsări necurate și urâte. Căci toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, împărații pământului au curvit cu ea și negustorii pământului s-au îmbogățit prin prisma desfătărilor ei.*” Deja precizia „*L-am văzut coborându-se din cer*” atribuie mesajul descris unei acțiuni cerești divine. Precizia „*care avea o mare putere*” se bazează pe „*autoritatea*” pe care Dumnezeu o dă cuvântului său biblic profetic perfect descifrat și, prin urmare, de neatacat. Acest mesaj confirmă cu putere mesajul „*îngerului al doilea*” din Apocalipsa 14:8. Pot lega acest anunț de data primăverii anului 2018, în care Duhul mi-a permis să cunosc data adevăratei reveniri a lui Isus Hristos, planificată și fixată de Dumnezeu, solid, pentru primăvara anului 2030. O a patra „*așteptare*” adventistă a fost astfel lansată oficial prin voința Dumnezeului Creator și Profetului. Din 1994, data legată de mesajul „*îngerului al treilea*” din Apocalipsa 14:9-10, situația spirituală

religioasă pământească abominabilă s-a amplificat și degradat enorm. Occidentul fals creștin justifică, în 2018, tot felul de lucruri abominabile susținute de reprezentanții perversi ai comunității LGBT; lucruri pe care Rusia le denunță oficial și care o îngrozesc, precum și pe multe alte țări ale lumii, musulmane sau nu, africane, arabe, asiatice. De-a lungul timpului, Occidentul și-a deschis granițele pentru a primi străini cu multiple morale, obiceiuri și religii; ceea ce acest verset subliniază spunând: „**A devenit o locuință de demoni, un loc unde se află orice duh murdar, un loc unde se află orice pasăre necurată și urâtă**”. „Și în această imagine, mai întâi, Dumnezeu ilustrează adunarea ecumenică ce reunește religii concurente și incompatibile între ele, cum ar fi credința creștină și islamul. Poate Dumnezeu ilustra altfel o adunare de religii monoteiste mincinoase? Nu, desigur că nu, iar mesajul său este foarte clar. Observația vizibilă, din primăvara anului 2018, descrie o situație religioasă mincinoasă pe care Dumnezeu se angajează să o pedepsească prin „**a șasea trâmbiță**” din Apocalipsa 9:13 și Daniel 11:40-45, începând cu 24 februarie 2022, dar cu atât mai mult din primăvara anului 2023, unde ajutorul occidental acordat Ucrainei crește până la punctul în care Rusia se consideră oficial atacată de forțele occidentale NATO. O a doua parte a acestui mesaj de la „**al patrulea înger**” se va împlini abia din primăvara anului 2030 prin tema „**vineziei**” citată în Apocalipsa 14:17-20. Această a doua parte descrie pedeapsa finală a păstorilor falși, a Hristoșilor falși sau a profeților falși, începând cu versetul 6: „**Răsplățiți-i așa cum a plătit, și „Dați-i dublu după faptele ei. În paharul în care a turnat, turnați-i dublu.**” Înainte de a da această autorizație, Dumnezeu i-a invitat pe aleșii Săi să se separe de bisericile care au moștenit păcatul propovăduit de „**Babilonul cel Mare**”, biserica papală și romano-catolică. Citim în versetul 4: „**Și am auzit un alt glas din cer, zicând: «Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți de urgiile ei**» .” „Căci, într-adevăr, conform Apocalipsei 17:5, «**Babilonul cel Mare**» este «**mama**» fiicelor sale «**prostituate**» ortodoxe, protestante, anglicane și, în cele din urmă, adventiste, în forma sa instituțională.”

Spre deosebire de mesajele celor trei îngeri precedenți, anunțul făcut de „**al patrulea înger**” este autentificat de Dumnezeu și are succes garantat, deoarece Isus va apărea într-adevăr, de data aceasta, la momentul stabilit de aleșii Săi prin revelația Sa. Procedând astfel, El însuși stabilește data la care aceștia vor fi omorâți printr-un decret promulgat de tabăra rebelă universală. Dar apărând în gloria Sa în ultimul moment dinaintea uciderilor, pedeapsa va cădea asupra capetelor rebelilor religioși, în conformitate cu anunțul și descrierea făcută în acest mesaj din Apocalipsa 18. Aceasta, fiind, de asemenea, în conformitate cu data profetică de 18 martie, care corespunde începutului postului Esterei, a cărei mijlocire avea scopul de a-l salva pe evreul Mardoheu și pe poporul său și, prin urmare, pe Estera însăși. Și, în final, 18 martie va marca începutul condamnării la moarte a ultimilor aleși care vor fi mântuiți și luați de Isus, în ziua de primăvară, 20 martie 2030; ziua în care începe pe pământ sângeroasa și sinistru „**seceriș**” care îi lovește mai întâi pe „**învățătorii**” minciunilor religioase creștine, adică „**profeții falși**”.

În știrile seculare, știrile false se referă la minciuni care au servit cauza invadării Ucrainei de către Rusia. Astăzi, este denunțat falsul eroism al apărătorilor ucraineni ai unei mici insulițe din Marea Neagră, lângă Ucraina, numită „Insula Șarpelui”. Atacați de ruși, apărătorii ucraineni nu au rezistat până la moarte, așa cum s-a susținut în mod fals, ci s-au predat rușilor; așadar, cel mai „șarpe” dintre cei doi nu a fost insula, ci Ucraina. Mai mult, investigațiile efectuate de presa germană au adunat dovezi că sabotajul conductei de gaze rusești Nord-Stream a fost efectuat de un echipaj ucrainean la bordul unui velier care a plecat din nordul Germaniei. Se suspectează colaborarea cu Polonia. Explosivul folosit a fost identificat. Astfel, înșelăciunea ucraineană care a dus la criza energetică europeană devine din ce în ce mai evidentă, dar este prea târziu pentru ca occidentalii să pună la îndoială sprijinul lor pentru aceste două țări est-europene care i-au atras în războiul lor, justificat de ura lor comună față de Rusia. De aceea, rodul acestor minciuni va provoca distrugerea Europei și a națiunilor care o compun. Dreptatea lui Dumnezeu se îndeplinește; Oamenii care nu apreciază adevărul său sunt hrăniți și înșelați cu minciuni. Deturnarea unui fond de 240 de milioane de dolari plătit Ucrainei de către SUA este, de asemenea, denunțată. Acesta a fost delapidat de companii ucrainene responsabile de livrarea de arme. În ceea ce-l privește pe tânărul său președinte și pe oligarhii săi, reputația notorie a Ucrainei pentru corupție este astfel confirmată.

Timpul celor șapte plăgi din urmă

Fără nicio garanție textuală biblică, dar cunoscând valorile spirituale revelate de Dumnezeu în această sfântă Biblie, cred că sunt capabil să înțeleg cum va fi organizat timpul acestor „**ultime plăgi ale mâniei lui Dumnezeu**”.

O prioritate este clară: faptele se vor împlini în anul 2029. Apoi, în acest an 2029, ultimele șase luni, ale căror sărbători religioase ale primului legământ au fost plasate de Dumnezeu sub tema păcatului, mi se par deosebit de potrivite pentru o „ispășire a păcatului” finală aplicată direct de Dumnezeu ultimilor păcătoși pământești. Aceasta deoarece, în vechiul legământ, cele două principale sărbători evreiești sunt plasate, una la începutul primăverii, care se referă la „*sărbătoarea Paștelui*” și la oferta sa de dreptate divină în Hristos, „*Mielul lui Dumnezeu*”, și cealaltă, la începutul toamnei, al cărei subiect este soluționarea păcatului și care este numită „*ziua ispășirii*”. În 2029, toamna va începe pe 23 septembrie. Și deja, trebuie să observăm că Dumnezeu a vrut să protejeze numele ultimelor patru luni ale calendarului nostru anual fals obișnuit, deoarece acestea mărturisesc despre adevărata împărțire a timpului pe care a stabilit-o, glorios, în Dumnezeu creatorul. Aceste patru luni au păstrat în numele lor numărul de ordine al poziției lor anuale: septembrie pentru luna a șaptea, octombrie pentru a opta, noiembrie pentru a noua și decembrie pentru a zecea lună a anului solar divin.

Această mărturie este de mare importanță în definirea timpului **ultimelor șase luni care duc la întoarcerea lui Hristos și la sfârșitul lumii**. Căci creația nu va dispărea, ci întreaga umanitate trebuie și va dispărea pe întreaga sa suprafață locuită. 23 septembrie 2029 va fi, așadar, data la care prima plagă a lui Dumnezeu îi va lovi pe oamenii care poartă „*semnul fiarei*”. Chiar înainte de această dată, legea umană universală va fi declarat prima zi a săptămânii, „duminica” noastră actuală, o zi de odihnă impusă oficial tuturor supraviețuitorilor dezastrului nuclear al celui de-al Treilea Război Mondial. În acest moment, judecata pământească prevede sancțiuni împotriva oamenilor nevoitori sau neascultători; lucruri profetite de Dumnezeu în Apocalipsa 13:16-17: „*Și face ca toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte; și ca nimeni să nu-i scape de pe pământ.*” **nu putea cumpăra sau vinde**, *dacă nu avea semnul, sau numele fiarei, sau numărul numelui ei*.

După această măsură luată împotriva sfântului Său Sabat, Dumnezeu pune capăt definitiv ofertei Sale de har, care se baza pe moartea voluntară a lui Isus Hristos ca jertfă ispășitoare pentru păcatele singurilor Săi aleși, pe care El Însuși îi alege și îi selectează fără a recurge la sfaturi angelice sau umane, cerești. Această temă a sfârșitului harului este dezvoltată în Apocalipsa 15 și rezumată în versetul 8 în acești termeni: „*Și templul s-a umplut de fum din slava lui Dumnezeu și din puterea Lui; și nimeni nu putea intra în templu, până când s-au sfârșit cele șapte plăgi ale celor șapte îngeri.*” Traduc clar acest verset: Și adunarea lui Dumnezeu a fost completă și nimeni nu i se va mai adăuga, căci cei aleși vor intra în Împărăția cerurilor numai atunci când se va împlini timpul celor șapte plăgi din urmă, revărsate asupra pământului. Fumul se referă la mireasma rugăciunilor sfinților, conform Apocalipsei 5:8: „*Și după ce a luat Mielul cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat înaintea Mielului, fiecare având harpe și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților*”, dar și 8:4: „*Fumul tămâiei s-a suit din mâna îngerului înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților*”. În spatele fiecărui „*fum și mireasmă*” se află personalitatea unui ales.

Ca răspuns, Dumnezeu revărsă prima dintre ultimele Sale plăgi asupra celor vinovați: Apocalipsa 16:2: „*Cel dintâi s-a dus și și-a turnat potirul pe pământ; și o furunculă urâtă și cumplită a căzut peste oamenii care aveau semnul fiarei și peste cei care se închinau icoanei ei*”. Descrierea acestei „*furuncule urâte*” este analoagă cu cea care l-a lovit grav pe cel drept și integru Iov. Dar, în timp ce suferințele acceptate de Iov l-au glorificat pe Dumnezeu în fața lui Satan, în contrast absolut, cele impuse celor cu adevărat vinovați din timpul final sunt juste și meritate. În codul divin al acestei revelații, această plagă lovește mai întâi „*pământul*”, deoarece contextul acestei ore este stăpânirea „*fiarei care se ridică din pământ*” din Apocalipsa 13:11. Și astfel sunt liderii și organizatorii protestanți, precum și catolicii, onorați și complici. Onorați, deoarece odihna duminicală impusă de ultimii protestanți își are sursa printre ei.

Vom vedea că „*cele șapte plăgi din urmă ale lui Dumnezeu*” preiau, cu unele diferențe, aceleași ținte ca și „*cele șapte trâmbițe*”: adică, în ordine crescătoare: *pământul, marea, râurile, soarele, tronul fiarei, marele fluviu Eufrat* și, în final, *aerul*.

Iată lista țințelor „trâmbițelor ” : Rețineți că, spre deosebire de cele șapte plăgi din urmă, fiecare pedeapsă a „ *trâmbițelor* ” lovește doar **o treime** din țința sa, deoarece lovește ca un avertisment divin.

Apocalipsa 8:7: „ *Cel dintâi a trâmbițat, și a venit grindină și foc amestecat cu sânge, care au fost aruncate **pe pământ**.* ” „... și **o treime** din pământ a fost arsă și **o treime** din copaci au fost arse și toată iarba verde a fost arsă .”

Apocalipsa 8:8: „ *Al doilea înger a trâmbițat și ceva ca un munte mare, care ardea în foc, a fost aruncat **în mare** ; și **o treime** din mare s-a făcut sânge ...*”

Apocalipsa 8:10: „ *Îngerul al treilea a trâmbițat și a căzut din cer o stea mare, arzând ca o lampă, și a căzut **peste a treia parte din râuri** și peste izvoarele apelor.* ”

Apocalipsa 8:12: „ *Îngerul al patrulea a trâmbițat și a fost lovită a **treia parte din soare, a treia parte din lună și a treia parte din stele** , așa că **o treime din ele** s-a întunecat și ziua s-a stins .” **o treime** din strălucirea sa , iar noaptea la fel.*

Apocalipsa 9:1: „ *Îngerul al cincilea a trâmbițat și am văzut o stea căzând din cer **pe pământ** . Și lui i s-a dat cheia adâncului.* ”

Apocalipsa 9:13-14: „ *Îngerul al șaselea a trâmbițat. Și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu, zicând îngerului al șaselea, care avea trâmbița: „Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați **în râul cel mare, Eufrat** .” Și au fost dezlegați cei patru îngeri, care erau gata pentru ceasul acela, ziua acela, luna acela și anul acela, ca să omoare **a treia parte** din oameni .*

Apocalipsa 11:15: „ *Îngerul al șaptelea a trâmbițat. Și s-au auzit glasuri puternice în cer, care ziceau : «**Împărățiile lumii acesteia au trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său** și El va împărăți în vecii vecilor.* »”

În această comparație, vedem că în a 5-a ^{pedeapsă găsim} ca țințe religia protestantă decăzută a „ *trâmbiței a 5-a* ” și „ *tronul fiarei* ” a „*celelalte de ^{a 5-a} plăgi din urmă* ”. Prin această grupare, Duhul plasează religia protestantă sub dominația spirituală a „ *tronului fiarei* ”; ceea ce faptele confirmă, întrucât păcatul falsei zile de odihnă condamnat de Dumnezeu este moștenit de la romano-catolicismul papal, ai cărui lideri succesivi stau pe „ **tronul** ” Vaticanului, la Roma. Iar Apocalipsa 13:12 confirmă asocierea lor finală: „ *Și a exercitat toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și a făcut ca pământul și cei ce locuiesc pe el să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată* ”. Păsări de același fel se adună laolaltă, și cum sunt protestanții și catolicii decăzuți la fel? Ambii confundă religia cu politica. Ei luptă și ucid din motive religioase, arătându-și astfel indiferența față de poruncile lui Isus Hristos care a declarat în Matei 16:25: „ *Căci oricine vrea să-și salveze viața o va pierde, dar oricine își pierde viața pentru Mine o va găsi* ”. Apoi, în ceasul arestării sale de către gărzile evreiești, a dat o demonstrație concretă a interdicției de a lua armele pentru a-și apăra viața și pe cea a apostolilor și discipolilor săi. Nici cele două religii creștine false nu pun în practică acest verset în care Isus declară: „ *Dați lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu și Cezarului ce este al Cezarului* ”. Deja pe vremea sa, evreii răzvrățiți

îi reproșau că este prieten cu romanii, pentru că nu chema la insurecție împotriva lor. Același spirit partizan războinic animă falsele religii ale monoteismului. Dar așa este și, prin urmare, este drept ca Isus să-i recunoască ca ai săi doar pe cei care ascultă cuvintele sale și le respectă. Aici constă întreaga diferență dintre cei aleși și cei căzuți.

Ținta celei de-a șasea ^{pedepse} este comună ambelor contexte: „ **marele râu Eufrat** ” sau teritoriul Europei Occidentale, simbolizat și prin „cele zece coarne ” din Daniel 7:7 până la Apocalipsa 17:3.

În final, „a *șaptea trâmbiță* ” precede cu puțin a șaptea dintre „cele *șapte plăgi din urmă* ”, deoarece desemnează apariția lui Hristos cel divin și victorios. Ținta vizată este „ *văzduhul* ”, iar în spatele acestui termen se află dominația pământească a diavolului numit, el însuși, „ *prințul puterii văzduhului* ” în Efeseni 2:1-2: „ *Erați morți în greșelile și păcatele voastre, în care umblați odinioară, după cursul lumii acesteia, după prințul puterii văzduhului, duhul care lucrează acum în fiii neascultării.* ”

Înainte de a continua, trebuie menționat că țintele vizate urmează și ele ordinea lucrurilor create de Dumnezeu în primele șase zile ale creației sale originale. Și aceasta dezvăluie legătura pe care Dumnezeu o face între pedeapsa sa și vinovații pedepsiți, adică disprețul arătat față de Dumnezeuul Creator, pe care pe bună dreptate și cu dreptate pretinde că este.

După ce am dat aceste explicații, reiau succesiunea evenimentelor care urmează acum primei dintre „cele *șapte plăgi din urmă ale mâniei lui Dumnezeu* ”. O lună mai târziu, în octombrie, o nouă plagă se **adaugă** celei anterioare, care era „ **ulcerul malign** ”.

Apocalipsa 16:3: „ *Al doilea și-a vărsat potirul în mare, și marea s-a făcut sânge ca sângele unui mort; și orice făptură vie, tot ce era în mare, a murit.* ”

Această a doua dintre ultimele plăgi trebuie comparată cu „ **a doua trâmbiță** ”, al cărei actor principal este regimul papal romano-catolic, în 538, data instaurării sale oficiale. Lovind din nou „ **marea** ”, Dumnezeu îi vizează pe adepții „ **fiarei care se ridică din mare** ” din Apocalipsa 13:1. Rolul său blestemat este fundamental, deoarece este baza tuturor blestemelor celorlalte religii creștine care au ieșit din ea de-a lungul timpului, până la adventismul oficial „ **vărsat** ” ultimul de Isus Hristos. În Apocalipsa 17:8, Dumnezeu spune despre ea: „ *Fiara pe care ai văzut-o era și nu mai este. Trebuie să se suie din adânc și să meargă la pieire.* Și cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume n-au fost scrise în cartea vieții de la întemeierea lumii, se vor mira când vor vedea fiara, căci era și nu mai este și va fi. ” El confirmă acest blestem spunând, în Apocalipsa 18:24: „ *și pentru că în ea s-a găsit sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost junghiați pe pământ.* ”

În contextul ultimelor plăgi, cuvântul „ **mare** ” are un dublu sens literal și simbolic. Simbolic, Dumnezeu decretează „ **moartea** ” pentru tot ceea ce trăiește sub formă de ființe umane sau animale. Din Geneză, „ **marea** ” desemna „ **moartea** ” spre deosebire de „ **pământul** ”, care ar purta viață umană. Mai mult, tipul de viață animală care se dezvoltă în ea este teribil: cel mai mare îl mănâncă pe cel mai mic. Literal, la sfârșitul lumii, viața animală, mai întâi marină, este

anihilată înaintea omului, deoarece a fost creată de Dumnezeu înaintea lui în a 5-a^{zi} a săptămânii Creației divine. „*Apele*” care au format pământul de la crearea sa primesc numele de „*mare*” în a doua zi a acestei prime săptămâni originare. Și un detaliu important, revelat în Apocalipsa 21:1, „*marea nu va mai fi*” pe pământul cel nou: „*Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; căci cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră și marea nu mai era*.” Simbolismul său al „*morții*” este astfel confirmat în Apocalipsa 20:14: „*Și moartea și Hades au fost aruncate în lacul de foc. Aceasta este a doua moarte, lacul de foc*.” Trebuie să detaliez această subtilitate divină. „*Hades*” se referă la uscatul care primește trupurile morților care au căzut în țărână. Conform poruncii lui Dumnezeu din Gen. 3:19: „*În sudoarea feței tale vei mânca pâine, până te vei întoarce în pământul din care ai fost luat ; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce*.” De aceea, în acest verset 14, cuvântul „*moarte*” înlocuiește și desemnează „*marea*”, celălalt element principal original al planetei noastre. O nouă lună trece și Dumnezeu adaugă o a treia plagă în noiembrie.

Apocalipsa 16:4: „*Al treilea a vărsat potirul lui peste râuri și peste izvoarele apelor , și s-au transformat în sânge*.”

Îmi amintesc că, pentru a pedepsi Egiptul, Dumnezeu făcuse deja miracolele transformării apei în sânge. Și aici, în conformitate cu ordinul dat la creație, Dumnezeu lovește cu moartea „*râurile și izvoarele de apă*” de care omul depinde pentru supraviețuirea sa. Acesta este din nou un mijloc de a elimina vieți omenești care, în cele din urmă, trebuie să dispară cu toate.

Aceste elemente sunt deja menționate în „*a treia trâmbiță*” din Apocalipsa 8:10: „*Îngerul al treilea a trâmbițat și a căzut din cer o stea mare, arzând ca o torță, și a căzut peste a treia parte din râuri și peste izvoarele apelor*”. Aceste simboluri desemnează umanitatea care revendică mântuirea lui Isus Hristos, adică, din anul 313, „*sfinții*” necredincioși pe care Dumnezeu i-a eliberat regimului papal romano-catolic în 538. Dumnezeu îi recunoaște provizoriu pe cei care au intrat în Reformă între 1170 și 1843. Aceștia sunt protestanți sinceri. Această „*a treia parte din râuri*” este desemnată ca „*a treia parte din stele*” în Apocalipsa 12:4: „*Coadă Lui a măturat a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ. Balaurul a stat înaintea femeii care era pe cale să nască, ca să-i mănânce copilul, după ce va fi născut*”. Și în Daniel 8:10: „*S-a suit până la oastea cerului și a aruncat pe pământ o parte din oaste și din stele și le-a călcat în picioare*”. Dumnezeu a scris în natură blestemul „*apelor râurilor*” care se întorc la „*marea*” din care își au originea; adică ceea ce practică toate religiile creștine false, fiecare la timpul ei. Mai trece o lună și a patra plagă se adaugă în decembrie celor trei anterioare.

Apocalipsa 16:8-9: „*Al patrulea înger a vărsat potirul lui peste soare și i s-a dat să ardă oamenii cu foc. Și oamenii au fost arși de o mare căldură și au hulit Numele lui Dumnezeu, care avea putere peste aceste urgii; și nu s-au pocăit ca să-I dea slavă*.”

Acest flagel este teribil și îngrozitor. Dar observați comportamentul victimelor care „*blasfemiază numele lui Dumnezeu și nu se pocăiesc*” pentru că pocăința nu mai este posibilă, așa cum a fost cazul faraonului din Egipt. Aceasta confirmă contextul unei perioade în care harul nu mai este oferit.

În această a patra pedeapsă, găsim „**soarele**” celei „*trâmbițe a patra*”, unde el însuși a fost „*lovit de o a treia*” de către ateismul revoluționar francez. Acest simbol al adevăratei lumini divine desemna Biblia, Cuvântul sfânt scris al lui Dumnezeu. În acest ultim context, Dumnezeu răzbună răul făcut „celor doi martori” ai Săi. Aceștia nu mai sunt „*îmbrăcați în saci*” ca în Apocalipsa 11:3 și se răzbună lovindu-i cu arsuri dureroase pe ființele umane care i-au disprețuit și i-au maltratat. Cei care au subestimat importanța luminii biblice divine trebuie acum să îndure o lumină care îi „**arde**”. O nouă lună trece, iar o a cincea ^{plagă} lovește în ianuarie oamenii blestemați de Dumnezeu.

Apocalipsa 16:10-11: „*Al cincilea înger a vărsat potirul lui peste scaunul de domnie al fiarei . Și întuneric a acoperit Împărăția lui; oamenii și-au mușcat limbile de durere și au hulit pe Dumnezeul cerului din cauza durerilor și a rănilor lor și nu s-au pocăit de faptele lor .*”

Ținta aleasă de Dumnezeu este, de data aceasta, „**tronul fiarei**”, adică Cetatea Vaticanului și Bazilica Sfântul Petru din Roma. Dumnezeu își confirmă astfel responsabilitatea fundamentală pentru blestemul care a lovit credința creștină din anul 313, unde acesta a fost ținut la acea vreme în Palatul Lateran din Roma. Prin cufundarea acestei zone într-un „**întuneric**” *dens* „, Dumnezeu pedepsește organizația romano-catolică ce a luptat constant împotriva „**luminii**” sale prin persecutarea Bibliei și a cititorilor ei liberi și independenți. În acest ceas decisiv, Dumnezeu mărturisește împotriva romano-catolicismului, care poartă vina de a trage în blestemul său religia protestantă, a cărei condamnare este revelată în Apocalipsa 3:1-3 și Apocalipsa 9:1-12; aceasta pentru că credința protestantă a refuzat ultimele „**povere**” impuse de Dumnezeu din 1843: adevărata credință și dragostea adevărului bazate pe Biblie și profețiile ei. Mai trece o lună, iar Dumnezeul Creator își revarsă asupra păcătoșilor în februarie a șasea dintre ultimele Sale plăgi.”

Apocalipsa 16:13-14: „*Al șaselea împărat și-a vărsat potirul peste râul cel mare, Eufrat , și apa lui a secat , ca să fie pregătită calea împăraților care veniseră de la răsărit . Și am văzut ieșind din gura balaurului , din gura fiarei și din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate , ca niște broaște .*”

Duhul folosește imaginea evenimentului istoric care i-a permis regelui med Darius să cucerească Babilonul în timpul regelui Belșatar, conform lui Daniel 5. El a deviat cursul albiei râului și a putut astfel să intre în orașul inexpugnabil datorită protecției zidului său impunător. Dumnezeu profețește astfel momentul în care seducția papală a Romei se va încheia. Căci spre acesta adună demonii tabăra protestantă și orice altă religie creștină respinsă de Dumnezeu.

Există o altă explicație. „**Apa secată**” profetizează moartea populațiilor europene și a urmașilor lor americani și a altora. Iar „**regii Răsăritului**” sunt aleșii lui Hristos care vor intra în cele din urmă în Canaanul ceresc, deoarece această încercare finală „**pregătește**” „**calea**” lor spre rai.

„**Adunarea**” reunește, așadar, „**demonii**” cerești, inclusiv pe conducătorul lor, diavolul în „**dragon**” sau, aflat în război împotriva „**restului**” aleșilor, conform Apocalipsei 12:17; regimul papal al „**fiarei**” și protestantismului sau „**profetul fals**” din 1843 sau „**trei duhuri necurate**”, cum ar fi „**broasca**” conform Leviticului 11:30. Dar această comparație cu „**broasca**”

” nu se oprește aici. Ea nu merge, ci „ **sare** ” și astfel îi caracterizează pe cei care trec incorect „ **pragul** ” stabilit de Dumnezeu, conform acestui verset din Țefania 1:9: „ În ziua aceea, voi pedepsi pe toți cei ce sar peste prag , pe cei ce umplu casa stăpânului lor cu violență și înșelăciune ”. Evenimentele actuale dau încă un sens acestui cuvânt „ **broască** ”, care ilustrează Franța, deoarece englezii îi numesc pe locuitorii ei „mâncători de broaște”. Și Franța este singura putere militară nucleară de pe „**Eufratul**” european și, în același timp, cea mai rebelă și nereligioasă națiune din lume, închinătoarea zeiței Libertății.

Arătând spre „**fiară** ”, adică vinovăția romano-catolicismului papal, Duhul a pregătit înțelegerea acestei a șasea plăgi. Căci ținta lui Dumnezeu este „ **Eufratul** ”, adică Europa de Vest plasată sub dominația cultică blestemată a acestui romano-catolicism, adică Roma, pe care Dumnezeu o simbolizează prin numele „ **Babilonul cel mare** ” în Apocalipsa 17:5. Prin urmare, este important să știm că albia „ **râului Eufrat** ” traversa orașul antic numit „ **Babilon** ”, orașul construit de regele Nebucadnețar. Acțiunea legată de această a șasea plagă este descrisă în versetul 14: „ **Căci sunt duhuri de demoni , care fac minuni și se duc la împărații întregului pământ, ca să-i adune la războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic .** ” » „ **Duhurile demonilor** ” au fost eliberate de Dumnezeu încă de la începutul „trâmbiței a șasea ”, conform Apocalipsei 9:14: „ **și ziceau îngerului al șaselea care avea trâmbița: Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați în marele râu Eufrat .** ” „ **Adunarea** ” organizată de voința lui Dumnezeu are un scop: „ **pentru bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic** ”. Tripla semnificație a acestei expresii definește „ **ziua cea mare** ” a victoriei lui Dumnezeu asupra dușmanilor săi, dar și intrarea în „ **ziua cea mare** ” a odihnei sale, adică sfântul său Sabat de „ **o mie de ani** ”, profețit încă din prima „ **a șaptea zi** ” a creației și citat de șase ori în Apocalipsa 20. Iar „ **bătălia** ” în sine este îndreptată împotriva „ **zilei celei mari** ” a odihnei sale sfinite. Astfel, Dumnezeu le oferă adevăraților săi aleși oportunitatea de a se distinge de alți oameni rebeli prin fidelitatea lor față de ziua sa cea sfântă; aceasta, în ciuda sentinței la moarte care va fi în cele din urmă pronunțată împotriva lor de către tabăra rebelă.

Să observăm corespondența acestei urgii cu „ **a șasea trâmbiță** ”, unde deja ținta divină era „ **Eufratul** ”, adică Europa Catolică, conform Apocalipsei 9:13: „ **Îngerul al șaselea a trâmbițat. Și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu, zicând îngerului al șaselea care avea trâmbița: „Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați în marele râu Eufrat .** ” „ **A șasea trâmbiță** ” și „ **a șasea dintre ultimele urgii** ” ale lui Dumnezeu au în comun acțiunea de a „ **aduna** ” grupuri independente blestemate de Dumnezeu. Această adunare are scopul de a conduce „ **o bătălie** ”, dar atenție la capcană! Există două „ **bătălii** ” în revelația divină. Prima este cea care se săvârșește sub titlul de „ **a șasea trâmbiță** ”. Este un război mondial ucigaș, ultimul de acest fel, teribil de distructiv, deoarece nuclear. Cealaltă „ **bătălie** ” este spirituală și este îndreptată împotriva lui Dumnezeu și a sfinților Săi credincioși; ultimii Săi aleși. Apocalipsa 16:16 o numește „ **Armagedon** ”. Această a doua „ **bătălie** ” este profețită în „ **a cincea trâmbiță** ” din Apocalipsa 9:7: „ **Lăcustele erau ca niște cai pregătiți de luptă ; și pe capetele lor erau cununi ca aurul, iar**

*fețele lor erau ca fețele oamenilor ”. În ce constă această pregătire? Eliberată de Dumnezeu în 1843, religia protestantă a reînnoit relațiile cu catolicismul, până la punctul de a se alia oficial cu acesta prin alianța ecumenică. Adunarea profețită s-a împlinit, așadar. Dar, în momentul celei de-a șasea plăgi, o nouă adunare va fi organizată pentru a lua o măsură colectivă al cărei scop va fi potolirea mâniei divine care va fi exprimată prin plăgile revărsate. Căci, agravată, situația umană de pe pământ este cu adevărat teribilă și insuportabilă. Tabăra rebelilor trebuie să-i identifice și să-i desemneze pe cei responsabili pentru această mânie divină. Convinși că nu sunt responsabili, rebelii „ **adunați** ” sunt conduși de duhurile demonilor care desemnează păzitorii Sabatului. Așadar, pentru a calma furia lui Dumnezeu, se ia decizia de a-i extermina pe acești păzitori ai Sabatului și se stabilește o dată pentru execuția lor. Această experiență a fost profețită de cea a evreilor deportați în Babilon până în vremea regilor perși. Iar povestea din Cartea Esterei ne-o descrie. Ticălosul se numește Haman și organizează condițiile pentru a-l spânzura pe evreul Mardoheu. Estera este o tânără evreică căsătorită cu regele Xerxe. Mardoheu o îndeamnă să intervină în numele ei pe lângă soțul ei, regele. Estera începe apoi un post și se roagă lui Dumnezeu timp de trei zile. După aceea, vorbește cu regele, care inversează situația. Haman este spânzurat pe spânzurătoarea întinsă pentru Mardoheu, iar Xerxe îi autorizează pe evrei să-și ucidă dușmanii locali timp de două zile. Exact acest scenariu se va împlini începând cu 18 martie 2030. Această dată este cea pe care evreii o vor sărbători în anul 2030, deoarece ei sărbătoresc anual Sărbătoarea Postului Esterei. Postul îi va preocupa apoi, timp de trei zile, pe ultimii păzitori ai Sabatului. În a treia zi, data programată pentru execuția lor, care va fi prima zi de primăvară, Dumnezeu se va întoarce în forma lui Isus Hristos pentru a-i distruge pe rebelii care urmau să-i execute pe aleșii Săi credincioși. Această inversare a situației din contextul final este profețită de trei ori în Biblie: mai întâi, prin numele „ **Beniam** ” din a 12-a ^{seminție} a aleșilor „ **pecetluiți** ” din Apocalipsa 7:8; în al doilea rând, prin experiența Esterei; și a treia în această temă a bătăliei „ **Armagedonului** ”, a cărei acțiune este evocată în Apocalipsa 16:19 și dezvoltată în Apocalipsa 18: „ **Și cetatea cea mare s-a împărțit în trei părți și cetățile neamurilor au căzut, și Babilonul cel mare a venit în amintire înaintea lui Dumnezeu , ca să-i dea paharul vinului aprigei mâinii Sale .** ” Acest lucru fiind profețit și de tema „ **culesului de vin** ” prezentată în Apocalipsa 14:19-20 (și pe care Isaia 53 o dezvoltă): „ **Și îngerul și-a aruncat secera pe pământ, a cules vița pământului și a aruncat vița în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu . Și teascul a fost călcat în picioare în afara cetății; și a ieșit sânge din teasc până la frâiele cailor, pe o distanță de o mie șase sute de stadii .** ” » Îmi amintesc și traduc sfârșitul acestui verset: și Dumnezeu a vărsat sângele tuturor învățătorilor falși sau „ **profeților falși** ” care au învățat minciuni folosind nelegiuirea și în mod fals Biblia Sa sfântă scrisă pe „ **o întindere** ” a o mie șase sute de ani de curse pentru a câștiga premiul chemării cerești, conform imaginii date de Pavel în 1 Corinteni 9:24: „ **Nu știți că cei ce aleargă în stadion aleargă toți, dar unul singur primește premiul? Aleargă în așa fel încât să-l câștige .** ”; această durată de șaisprezece secole începe la începutul secolului al XV-^{lea} î.Hr. și se termină la sfârșitul primului secol ^{creștin}; în momentul în care Ioan a primit viziunea Apocalipsei.*

Conform acestor modele revelate, data decretului privind moartea păzitorilor Sabatului ar trebui stabilită și promulgată pe 17 martie 2030. În prima zi de primăvară, pe 20 martie următor, Iisus Hristos se va întoarce și îi va pedepsi pe rebelii vinovați cu moartea, îndreptând mânia victimelor lor amăgite împotriva învățătorilor religioși; întoarcerea sa divină este evocată de acest verset din Apocalipsa 16:17: „*Al șaptelea înger și-a vărsat potirul în aer. Și a ieșit un glas tare din Templu, de la tron, zicând: « S-a făcut! »*” „*Sfinții*” nu vor fi martori la acest spectacol sângeros, deoarece, conduși de Iisus Hristos, vor fi intrat deja în eternitatea cerească. Aceasta este ceea ce înseamnă expresia „*afară din cetate*”; „*cetatea sfântă*”, adică aleșii ei credincioși. Sfinții vor părăsi pământul pe 20 martie, iar pe pământ, răzburarea ar putea continua până la Paștele din 2030. Astfel, ultimii rebeli vor pieri zdrobiți de „*grindina*” celei de-a șaptea dintre „*cele șapte plăgi din urmă ale mâniei lui Dumnezeu*”, așa cum este anunțat în Apocalipsa 16:21: „*Și o grindină mare, în greutate de un talant, a căzut din cer peste oameni; și oamenii au hulit pe Dumnezeu din cauza urgiei grindinei, pentru că urgia era foarte mare*”.

Prin acest „*flagel al grindinei*” „Dumnezeu adresează ultima sa lecție umanității rebele. Aceasta plătește pentru utilizarea greșită a întregii libertăți pe care Dumnezeu a dat-o fiecărei ființe umane de pe întregul pământ. Iar scopul acestei libertăți era doar de a o alege sau de a o combate cu toate consecințele celor două alegeri opuse. Această lecție a fost deja dată în „*parabola talanților*” în care, în spatele monedei cu acel nume, se ascunde acțiunea liberă, zelul sau absența acestuia, rodul adus de fiecare creatură. Și în aceeași parabolă, Isus își pronunță condamnarea „*slujitorului rău*” care vede în el „*un stăpân aspru, care seceră unde n-ai semănat*” conform Matei 25:24: „*Atunci, cel ce primise un talant a venit și a zis: Doamne, te știam un om aspru, care seceri unde n-ai semănat și aduni unde n-ai presărat.*” Și, ca un Dumnezeu răzbunător și drept, se arată cu adevărat „*aspru*” și nemilos față de el, livrându-l focului și morții; ambele fiind binemeritate.

Prin reluarea scenariului exodului din Egipt pentru sfârșitul lumii, Dumnezeu ne oferă o confruntare directă între tabăra Sa, reprezentată de slujitorul Său Moise, și cea a Faraonului, împietrit de Dumnezeu. Dumnezeu a făcut această afirmație despre el în Exod 9:15-16: „*Dacă Mi-aș fi întins mâna și te-aș fi lovit cu moartea, pe tine și poporul tău, ați fi pierit de pe pământ. Dar te-am lăsat în picioare, ca să vezi puterea Mea și ca Numele Meu să fie vestit pe tot pământul.*” Exod 10:1-2 specifică în continuare: „*Atunci DOMNUL i-a zis lui Moise: Du-te la Faraon, căci i-am împietrit inima și inima slujitorilor lui, ca să arate semnele Mele printre ei. De asemenea, ca să spui fiului tău și fiului fiului tău ce am făcut egiptenilor și ce semne am arătat printre ei. Și veți ști că Eu sunt DOMNUL.*” Și aceste lucruri au fost consemnate în scrierea Sfintei Biblii, astfel încât această mărturie să ne fie de folos astăzi. Căci ne permite să înțelegem tot ceea ce Dumnezeu pune în aplicare în evenimentele noastre actuale. În curând, ieșind din „*a șasea trâmbiță*”, mai puțin învins decât Europa, Faraonul timpului nostru va fi țara amărăciunii, America SUA a cărei inimă va fi împietrită de Dumnezeu în același mod și din aceleași motive: spiritul rebel și contradictoriu care se opune voinței revelate a lui Dumnezeu. Dar, pe lângă acest avertisment împotriva

neascultării, amintirea „celor zece plăgi” din Egipt ne îndreaptă atenția către vremea în care a fost scrisă povestea biblică numită „legea lui Moise”. Acum, cele două legăminte au ca temelie această revelație divină, deoarece, fără primul legământ, noul legământ nu are niciun sens. Chiar și astăzi și până la sfârșitul lumii, peste șapte ani, nevoia noastră de un Mântuitor perfect este revelată doar prin incapacitatea noastră personală de a asculta perfect de poruncile și rânduielile lui Dumnezeu. Aceasta pune o responsabilitate asupra tuturor celor care pot citi în limba lor maternă, căci Biblia a fost tradusă în multe limbi. Este adevărat că unele cărți profetice ale Bibliei sunt criptate de Dumnezeu pentru a-i ține pe cititorii nedemni departe de ignoranța lor spirituală. Dar elementele esențiale revelate în Biblie sunt exprimate clar și, prin urmare, sunt de înțeles de către toți.

Dragoste adevărată

Pentru a studia un astfel de subiect, trebuie să ne găsim în mod firesc explicațiile în iubire, așa cum o trăiește, o simte și o revelează duhul lui Dumnezeu. Și deja, trebuie să înțelegeți că acest standard divin este singurul care are vreo importanță, deoarece este menit să fie singurul standard destinat să se prelungească în veșnicia care încă ne stă în față. Este standardul acestei iubiri pe care cel ales trebuie să-l întruchipeze pentru a putea trăi cu Dumnezeu veșnic. Este cu atât mai important să-l înțelegem, deoarece constituie adevărata singură condiție care autorizează intrarea în viața veșnică.

În 1 Corinteni 13, sub denumirile „*dragoste, caritate, carismă*”, Duhul ne prezintă un fel de portret compozit al idealului său despre starea de spirit pe care Dumnezeu dorește să o găsească în creaturile sale umane pământești, dar și în cele cerești. Aceasta deoarece legea iubirii a normei divine este singura condiție pentru construirea fericirii împărtășite de toți. Și când Dumnezeu a decis să pună capăt solitudinii sale, a conceput proiectul de a realiza și de a pune în aplicare, construindu-le pas cu pas, condițiile care permit împărtășirea universală a adevăratei fericiri veșnice. În acest proiect, libertatea indispensabilă acordată tuturor creaturilor sale va stârni inevitabil atitudini rebele ostile într-un număr mare de creaturi ale sale. El știa acest lucru și prevăzuse deja judecata finală care va distruge viețile tuturor creaturilor sale rebele, anihilate definitiv în focul „*lacului de foc*” al „*morții a doua*”.

Dumnezeu știa, așadar, că va trebui să sufere personal în Isus Hristos, pentru a răscumpăra sufletele aleșilor săi de păcatul originar și de păcatele lor comise din slăbiciune. Și știind toate aceste lucruri, a vrut să-și îndeplinească planul. Încă de când i-a venit ideea de a împărtăși iubirea, singurătatea sa a devenit insuportabilă. De asemenea, trebuie să înțelegem de ce Dumnezeu a acceptat un viitor de mare suferință, pentru sine și creaturile sale. Căci știm că, pentru pământ, acest timp de suferință va fi fost, în primul rând, de șase mii de

ani. Dar suferința mentală morală a lui Dumnezeu a început cu mult înainte de experiența pământească, întrucât începutul ei datează din ora în care primul său înger glorios și perfect s-a răzvrătit împotriva lui. Înainte de a-l crea, Dumnezeu știa că se va răzvrăti, dar a ști ceva și a-l trăi în împlinirea lui este foarte diferit, pentru el, ca și pentru creaturile sale. Rămâne, așadar, întrebarea: cum poate adevăratul Dumnezeu, plin de înțelepciune, să fie de acord să-și impună un timp de suferință cumplită fără a căuta suferința așa cum fac oamenii devianți „masochiști” pe pământul nostru? Răspunsul este: în răsplata finală; ceea ce dă din nou un sens precis acestui verset din Eclesiastul. 7:8 pe care l-a inspirat: „**Mai bine este sfârșitul unui lucru decât începutul lui ; mai bun este un duh răbdător decât un duh trufaș** ”. Și pentru a-și obține răsplata finală, el va fi apelat în mod eficient la excepționala sa „**răbdare** ” **divină** . Prin urmare, această răsplată finală trebuie să fie foarte mare pentru a justifica trecerea printr-o încercare atât de cumplită. Și pentru a o înțelege mai bine, Dumnezeu compară acest rezultat final cu experiența solitudinii pe care a trăit-o veșnic înainte de crearea omologilor săi liberi și independenți. Pentru el, orice era preferabil acestei stări de singurătate. O perioadă neplăcută trebuia traversată și îndurată, pentru a atinge în cele din urmă fericirea clădită pe suferință.

Ce este atunci această iubire pe care Dumnezeu o întruchipează în toată natura sa divină? Este o forță motrice, un principiu și un sentiment, care este inseparabilă de noțiunea de adevărată dreptate. Iubirea funcționează ca un „magnet” cu un nume binemeritat și justificat. Dar nu trebuie să o ignorăm, magnetul este bine cunoscut pentru faptul că atrage spre sine, dar nu îi atașăm suficient ideea că respinge și un alt magnet care se prezintă sub aceeași polaritate a sa. Polul pozitiv atrage negativul, dar doi poli de aceeași polaritate se resping reciproc. La fel, Dumnezeu respinge orice concurență, orice altă falsă divinitate care se substituie lui. Astfel, deja, pe principiul magnetului, iubirea lui Dumnezeu îi va atrage spre sine pe adevărații săi aleși. Dar ce caută Dumnezeu și aleșii săi în această împărțire a iubirii? Plăcerea. S-a spus mult despre iubire și adesea cu multe prejudecăți. Eu însumi, o vreme, am considerat nejustificat ca același verb „a iubi” să se poată aplica lucrurilor materiale, precum și creaturilor și Dumnezeului Creator însuși. Astăzi, cred că acest lucru este posibil, deoarece în spatele verbului „a iubi” se află căutarea plăcerii resimțite la fiecare nivel imaginabil. Dacă spun „Îmi place acest fel de mâncare”, exprim faptul că a mânca acest fel de mâncare îmi creează plăcere. Dacă spun „Îl iubesc pe Dumnezeu”, exprim același lucru. Căci viața este așa: iubim doar ceea ce creează plăcere, fericire, gândire pozitivă, bucurie și veselie în noi. Și pentru că El experimentează aceleași efecte, Dumnezeu acordă atât de multă importanță iubirii pe care o primește, în schimb pentru ai Săi, de la adevărații Săi aleși; aceasta pentru că ei împărtășesc iubirea Lui pentru lucrurile pe care Le iubește. Creând liber față-verso, Dumnezeu a descoperit plăcerea de a împărtăși și a știut că fericirea Sa veșnică era legată de această alegere.

Venind pe lume, copilul născut pe pământ are totul de descoperit și, la o vârstă rezonabilă, trebuie, la rândul său, să facă alegeri și să se hotărască asupra lor. Alegerile sale îi vor condiționa destinul: cele rele îl vor îndepărta de Dumnezeu, cele bune îl vor apropia de el, din nou, asemenea principiului

magnetului. Dumnezeu ne dăruiește, sub forma sistemului nostru solar, o imagine magnifică a atracției sale solare fundamentale. Și toate planetele se învârt în jurul lui, primind lumina, căldura, radiațiile sale. Printre aceste planete există planete mici și planete gigantice care se învârt pe orbite diferite, la viteze la fel de diferite și în direcții diferite. În mod similar, aleșii săi sunt diferiți prin culoarea pielii, aspectul fizic și caracterul mental, dar El îi iubește pe toți în diversitatea lor, așa cum Isus i-a iubit pe apostolii săi, ale căror caractere sunt atât de diferite unele de altele.

Pe pământ, alesul se distinge de ceilalți credincioși chemați prin faptul că găsește în iubirea primită de la Dumnezeu o plăcere superioară oricărei alte plăceri pământești. Iubirea este o împărtășire în care reciprocitatea este lege. Este nevoie de doi pentru a conjuga verbul „a iubi” și ambele părți trebuie să obțină satisfacție din plăcerea lor. Dacă una sau alta este frustrată în așteptarea și cererea sa, împărtășirea iubirii devine imposibilă. Acest principiu se aplică relațiilor cuplurilor umane la fel de mult ca și relației individuale cu Dumnezeu, spiritul invizibil atotputernic. Cu claritate și simplitate, apostolul Ioan ne spune în 1 Ioan 5:1-4: „(Versetul 1) *Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu; și oricine iubește pe Cel ce L-a născut, iubește și pe cel ce este născut din El.* (Versetul 2) *Știm că iubim pe copiii lui Dumnezeu când iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui.* (Versetul 3) *Căci dragostea lui Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele* (Versetul 4) , *pentru că orice este născut din Dumnezeu biruiește lumea; și biruința care a biruit lumea este credința noastră.* ” Aș dori să subliniez aici că primul verset, care spune „*Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu* ”, este valabil numai dacă celelalte trei condiții citate în următoarele trei versete sunt aplicate de către cei chemați care revendică aceste declarații biblice. Totuși, de la apostazia generală a credinței creștine creată prin pacea religioasă stabilită de Constantin I^{cel} Mare în anul 313 prin decretul său de la Milano, aceste condiții nu au mai fost îndeplinite. Așa că și astăzi, de la acea dată, mulțimi de creștini falși pretind pe nedrept și nedemn mântuirea oferită prin harul lui Hristos Isus. Interpretarea falsă actuală a versetului 1 se bazează pe schimbarea contextului vremurilor trăite și în cauză. Afirmatia lui Ioan era valabilă doar pentru era apostolică.

Înțelegerea principiului iubirii îi permite omului să se întrebe pe sine și să se întrebe dacă Dumnezeu poate găsi plăcere în el. Iar textele biblice indică standardul de ascultare care creează plăcere în Dumnezeu. Cel care nu se întreabă pe sine însuși cu privire la acest subiect comite marea eroare care îl va duce la cea mai cumplită dezamăgire, dacă într-adevăr dorința sa de mântuire este mare și reală.

Iubirea lui Dumnezeu este legată de iubirea lucrurilor pe care le-a creat atunci când sunt privite și apreciate ca atare. Iubirea cuplurilor legitimate de Dumnezeu, iubirea copiilor pentru părinții lor și a părinților pentru copiii lor, iubirea vieții și a lucrurilor plăcute pe care le oferă, toate aceste iubiri sunt legate de unicul și singurul Dumnezeu Creator. Cerul cerului și limba care dezvăluie un gust, un parfum, un miros plăcut capătă o valoare religioasă pe care Dumnezeu a confirmat-o în organizarea riturilor sale religioase din vechiul legământ. Și în Apocalipsa 5:8 și 8:5 confirmă această comparație a „ *parfumurilor* ” cu „

*rugăciunile ” pe care „ sfinții ” săi aleși i le adresează. Ambele au în comun caracterul plăcut care îi dă plăcere lui Dumnezeu, care, la rândul său, trimite valuri de plăcere înapoi în spiritul celui care i se adresează în adevărată sfințenie. În acest studiu, onorez acest cuvânt plăcere pe care omenirea îl atașează, spre decăderea sa, doar plăcerilor interzise de Dumnezeu. Uită astfel sensul nobil și pur pe care îl poartă acest cuvânt atunci când este atașat de ascultarea de Dumnezeu. Și constat că acest cuvânt „plăcere” îl apropie pe Dumnezeu de om și pe om de Dumnezeu, format inițial după chipul Său. Acest text din Isaia 58:13-14 confirmă această noțiune de „**plăcere**”: „*Dacă îți vei oprește piciorul de la Sabat, ca să nu-Ți faci voia în ziua Mea cea sfântă, dacă vei face din Sabat desfătarea ta, ca să sfințești pe YaHWéH, glorificându-L, și dacă-L vei onora neurmând căile tale, nededicându-te înclinațiilor tale și cuvintelor deșarte, **atunci îți vei găsi plăcerea în YaHWéH** și te voi face să călărești pe înălțimile pământului, te voi face să te bucuri de moștenirea lui Iacov, tatăl tău, căci gura lui YaHWéH a vorbit*” .*

Pe pământ, tot ceea ce trăiește își prelungește existența prin plăcerea pe care i-o oferă hrana sa. Acest lucru este valabil atât pentru animale, cât și pentru ființele umane. Și, în ceea ce privește oamenii, nimic nu este mai dăunător decât distrugerea acestei plăceri de a mânca. Este o capcană în care a căzut omenirea modernă, deoarece, în opulență și surplus, omul mănâncă mai mult din obișnuință decât din nevoie. De asemenea, atunci când își ia mâncarea, o înghite fără plăcere. Drept urmare, corpul său o primește în cele mai proaste condiții pentru el. Zicala și bunul simț ne dau acest sfat înțelept: „trebuie să mănânci ca să trăiești și nu să trăiești ca să mănânci”. Aceasta denunță consecințele dezastruoase pentru organismul uman ale mâncării fără foame. În regnul animal, creaturile lui Dumnezeu știu să mănânce în funcție de nevoile lor reale; obezitatea nu se regăsește printre ele. Excesele sunt rezervate umanității, iar de la experiența americană, prima care a demonstrat acest lucru, persoanele obeze s-au înmulțit în țările bogate și bogate din Occident și Orient. Și nu fără motiv Dumnezeu s-a obosit să-l pună pe Moise să scrie atâtea rânduieli referitoare la hrană, în cartea sa numită „Leviticul”. Și acest subiect este intim legat de cel al iubirii. Ordonanțe divine au două scopuri, unul este spiritual, celălalt este carnal. Dacă trupul fizic în care trăim este într-adevăr carnal, este adevărat și că relația sa cu Dumnezeu trece prin spiritul nostru, pe care îl animă prin funcționarea creierului nostru și a celulelor sale, elemente care sunt foarte carnale și fizice. Respectul pentru regulile alimentare stabilite de Dumnezeu este în mod special justificat, deoarece, venind pe pământ, în Isus Hristos, Dumnezeu ne-a revelat că trupul fizic era menit să devină „*templul sau sanctuarul*” aleșilor săi. Prin urmare, El ne propune să privim trupul nostru fizic ca pe un „*templu*” sacru sau consacrat pentru a-L adora, din care este posibilă o relație între spiritul nostru și voința Sa, dar numai în condițiile prescrise și revelate în Biblia Sa. Găsim pe tema „*mâncării*” pură sau impură, în Levitic 7:20-21-25, trei rânduieli care, dacă nu sunt respectate și neascultate, duc la această judecată a lui Dumnezeu: „*va fi izgonit din poporul Său*”. Severitatea acestei judecăți divine mărturisește importanța pe care o acordă rânduielilor Sale. Omul este superficial din fire, dar Dumnezeu este exact opusul, solid și ferm atașat principiului adevărului, care privește la fel de mult cuvintele și simbolurile sale profetice, cât și realizările lor reale în viața umană. Cele mai

importante lecții pe care Dumnezeu le dă, prin scrierile Bibliei, se bazează mai mult pe spiritul deducției decât pe scrisorile scrise. Astfel, Dumnezeu nu i-a interzis niciodată omului să mănânce carne, lucru pe care l-a autorizat oficial abia după potop. Dar oricine poate înțelege că dieta ideală nu era această dietă bazată pe carne, ci dieta vegetariană sau vegană pe care a prescris-o lui Adam, Evei și urmașilor lor pământești. Mai mult, îl auzim pe Dumnezeu laudându-se cu faptul că timp de patruzeci de ani, hrănit cu mana cerească în deșert, Israel nu a fost lovit de boli. Aceasta este încă o lecție pe care dragostea lui Dumnezeu ne permite să o învățăm. Cel ales poate astfel înțelege că Dumnezeu vrea ca el să fie sănătos și sănătos. Căci numai cei care sunt „ **sănătoși ” la trup și la minte pot fi vrednici de statutul de „ sfinti ”** ”. De asemenea, pentru a îndeplini această așteptare, cei cu adevărat aleși vor încerca să reproducă condițiile acestei vieți a israeliților hrăniți în deșert, o dată pe zi, în fiecare dimineață, și vor învăța deja din aceasta o lecție pentru Sabat. În această zi, Dumnezeu nu oferă hrană trupului, ci dă o doză dublă cu o zi înainte, vineri dimineața. Lecția dată este că Sabatul este pus deoparte de Dumnezeu, ca semn profetic al timpului când „ *omul nu va mai trăi cu pâine* ”, ci numai „ *prin cuvântul lui Dumnezeu* ”, căci va fi intrat definitiv în viața veșnică. Iar condiția noastră pământească actuală este definită de acest verset citat de Isus, în Matei 4:4: „ *Isus a răspuns: Este scris: «Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu»* ”. De câțiva ani, am adoptat această practică și am făcut din ziua Săbătilui o zi de post absolut complet, în timpul căreia îi învăț și îi împărtășesc fraților și surorilor mele în Hristos, fără nicio slăbiciune, lumina revelată de Dumnezeul nostru creator inspirator și regenerator.

În deșert, Dumnezeu a lăsat creaturile Sale să aleagă cantitatea de hrană în funcție de nevoile lor, iar când alegerea lor a căzut asupra cărnii de prepeliță, mii au murit din cauza supraalimentării. Lecțiile divine sunt date, dar numai „ **cei care au urechi să audă** ” lecțiile divine le aud și le pun în practică pentru beneficiul lor personal și pentru slava Dumnezeului pe care îl iubesc. În schimb, pentru rebeli, Dumnezeu l-a pus pe Isaia să spună în Isaia 6:10: „ *Într-o fă inima acestui popor, împietrește- le urechile și astupă-le ochii, ca să nu vadă cu ochii lor, să nu audă cu urechile lor , să nu înțeleagă cu inima lor, să nu se întoarcă și să nu fie vindecați* ”.

Iubirea este, așadar, împărtășirea plăcerii, ceea ce implică nevoia de a cunoaște gusturile persoanei iubite, fără de care nu este posibil să-i satisfacem așteptările. Biblia a fost scrisă pentru ca fiecare să învețe ce consideră Dumnezeu plăcut. Acestea fiind spuse, răspunsul uman depinde de adevărata natură a fiecăruia dintre noi. Puținii aleși iau în considerare aceste informații, iar restul umanității le ignoră total sau parțial. Dar Dumnezeul adevărului nu se mulțumește cu ceea ce este doar parțial și aceasta va fi cauza dezamăgirii finale. Cel ales nu trebuie să se teamă la fel de mult de lupta exterioară, cât de cea pe care trebuie să o ducă în sine, împotriva egoismului, care îi caracterizează în mod natural pe moștenitorii păcatului lui Adam și Eva. În primul rând, în noul legământ pe care l-a stabilit, Isus a dat exemplul spiritului de lepădare de sine pe care dorește să-l găsească în viața aleșilor săi. Apostolii au primit și au răspuns pozitiv la această lecție și nu au ezitat să-i lase pe necredincioșii răi să le ia viața, pe care au oferit-o

ca jertfă vie. Dumnezeu a fost glorificat prin această mărturie de încredere pusă în promisiunea sa despre învierea finală. Căci Isus și toți martirii săi din istoria omenirii au acceptat să moară mai mult sau mai puțin atroce, datorită credinței pe care au pus-o în promisiunile divine ale „răsplătirii finale”; adică în „**plăcerea**” pe care o vor găsi în corpul ceresc al învierii lor. Fiind martori la învierea lui Isus, apostolii și discipolii săi au crezut în promisiunea sa fără cea mai mică îndoială, fără cea mai mică rezervă.

Astăzi, avem mărturia dată de acești primi martori ai lui Isus Hristos, dar avem în revelația Sa profetică pe deplin descifrată, echivalența învierii lui Isus. Deschiderea inteligențelor noastre către mistere care rămân de neînțeles pentru alți oameni constituie dovada vie a iubirii lui Hristos reînnoită și adaptată vremurilor și epocilor. Această „*mărturie a lui Isus*”, conform Apocalipsei 19:10, este mărturia iubirii Sale pentru cei pe care gândul revenirii Sale îi bucură și îi transformă. În fiecare săptămână, Sabatul zilei a șaptea o profețește, astfel încât numele dat ultimei sale instituții universale oficiale, „Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea”, unește cele două teme care devin una singură, care privește această întoarcere finală așteptată în zadar de trei ori și sperată încă din vremea apostolilor, în timpul slujirii Sale pământești. Iată ce dezvăluie schimbul de replici pe care l-a avut cu ei, așa cum este relatat în Matei 24, versetul 3 din care se spune: „*A șezut pe Muntele Măslinilor. Ucenicii au venit la El în taină și L-au întrebat: „Spune-ne când se vor întâmpla aceste lucruri și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii?”*” Observați cu atenție primul său răspuns, deoarece este fundamental pentru descrierea a aproximativ două mii de ani de credință creștină: versetul 4: „*Isus le-a răspuns: Luați seama să nu vă amăgească nimeni.*” Căci deja, acest avertisment îi preocupa mult mai puțin pe ei decât pe urmașii lor, până la întoarcerea Sa finală.

Astăzi, la sfârșitul primăverii anului 2023, luminați de profeția descifrată, putem înțelege importanța acestui avertisment dat de Isus, întrucât Dumnezeu ne-a dat să identificăm dovezile care condamnă, una după alta, diferitele forme de instituții religioase creștine răspândite pe întreg pământul, toate victime ale „**seducției**” **satanice**. Au mai rămas, așadar, mai puțin de șase ani, pentru ca fiecare ales să descopere că revelația profetică este o scrisoare de dragoste adresată de Dumnezeu celor pe care îi iubește, deoarece credința lor și interesul lor pentru aceste lucruri preasfinte, pe care le-a pregătit pentru ei, mărturisesc că și ei Îl iubesc foarte mult. Astfel, așa cum magnetul atrage doar fierul și oțelul și ignoră toate celelalte metale, prin dragostea Sa, Dumnezeu atrage doar pe cei care au vocația și natura de a fi atrași de El. Numai ei vor rămâne după șase mii de ani de selecție pământească. Așadar, gândiți-vă deja că, așa cum a spus Isus la vremea Sa, trăiți înconjurați de morți vii cărora le-au mai rămas doar câțiva ani de viață. Învață și acceptă ideea unei despărțiri definitive, deoarece, prea ușoare pentru judecata cerului, prietenii și iubirile tale pământești vor fi în curând anihilate, distruse de război, foamete, mortalitate și bolile acesteia sau, în sfârșit, în primăvara anului 2030, în ziua glorioasei revenirii a „**Regelui regilor și Domnului domnilor**”, de către Dumnezeul atotputernic YaHWéH, Mihail, Iisus Hristos.

Nu vă fie teamă să împărtășiți cu cei din jurul vostru vestea acestei glorioase întoarceri și explicațiile ei foarte simple, pentru că această cunoaștere

este privilegiul vostru înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Aceste informații oferă fiecăruia oportunitatea de a-și dezvălui adevărata natură și aceasta, fără niciun risc special pentru voi. Dumnezeu îi protejează pe cei care îi aparțin și are nevoie de ei vii, pentru a-L glorifica în această ultimă probă de credință „adventistă” care a început în primăvara anului 2018 și care se va încheia în primăvara anului 2030.

Nu pot lăsa această temă a iubirii de Dumnezeu fără să menționez acest subiect care îmi este drag, pentru că privește iubirea de adevăr. Este în mine, ceva atașat firii mele, urăsc minciuna în toate formele ei încă de la naștere. Fie că se numește glumă, fabulă, cacealma, ea rămâne minciuna detestabilă, pentru că înșală încrederea ființei umane și aduce doar consecințe neplăcute de suferință și dezamăgire. Dumnezeu îi dă diavolul ca Tată, acesta este un argument care incită la detestarea lui, la ură față de el.

În schimb, împărtășirea adevărului zidește încredere în cei care îl aud. Isus Hristos a dat acest principiu în Matei 7:12: „***Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și lor la fel, căci aceasta este Legea și Proorocii.***” Nimeni dintre aleșii lui Hristos nu vrea să fie înșelat și nu-și poate înșela aproapele. Dumnezeu zidește unitatea aleșilor Săi pe împărtășirea adevărului Său și a întregului adevăr, profan sau spiritual. Iubirea de minciună este un criteriu al fiilor diavolului conform Apocalipsei 22:15: „***Afară câinii, vrăjitorii, curvii, ucigașii, închinătorii la idoli și oricine iubeste și face minciuna!***” În această ultimă afirmație, Isus confirmă cele două anterioare citate în Apocalipsa 21:8 și 27. Această triplă condamnare a „***minciunii***” se aplică tuturor creaturilor care nu sunt selectate de El ca aleși. Iar pentru aleșii Săi, această dreaptă condamnare a „***minciunii***” de către Dumnezeu este răspunsul dat celei mai mari dorințe a lor; răspunsul său la „***dragostea lor pentru tot adevărul său revelat***”.

Cu ce semn putem identifica iubirea? Prin aprecierea prezenței și împărtășirea cu persoana iubită, divină sau umană. Cei care se iubesc nu se grăbesc și nu doresc să se despartă. Dumnezeu nu greșește și își identifică aleșii prin aceleași comportamente față de El. Îl părăsim cu regret seara, doar pentru a-l regăsi dimineața într-un corp odihnit. Iar studiul revelațiilor Sale este urmat cu perseverență și fermitate. Pentru un cuplu tânăr căsătorit, izolarea ar fi ideală, astfel încât, departe de alți oameni, să poată învăța să-și construiască viața împreună bazându-se unul pe celălalt. Dar în viața modernă, opusul absolut al acestui ideal a devenit larg răspândit. Ființele umane se înghesuie în orașe la fel de terifiante prin dimensiunile lor, precum și prin ispitele pe care le oferă locuitorilor lor. Separarea de aleșii Săi, de lume și de normele ei, se datorează încă iubirii lui Dumnezeu. El a dat o mărturie clară în acest sens conducându-și primul Israel în deșertul arab, unde erau complet protejați de influențele malefice ale popoarelor păgâne ale vremii. Prin urmare, nu este greu de înțeles că Dumnezeu dorește pentru aleșii Săi creștini aceeași separare, dacă nu fizică, cel puțin mentală și spirituală. Aleșii timpurilor moderne de astăzi știu că *în ziua întoarcerii lui Hristos*, „*în „În noaptea aceea, din doi care vor fi într-un pat, unul va fi luat și celălalt va fi lăsat*”, conform Luca 17:34. Cei ce iubesc minciunile nu vor împărtăși veșnicia celor ce iubesc adevărul învățat de Dumnezeu în Sfânta Sa Biblie; chiar dacă ar fi fost căsătoriți și ar fi rămas credincioși unul altuia.

Iubirea este motivul care L-a determinat pe Dumnezeu să creeze omologi liberi. Această iubire este, aşadar, plasată la începutul creaţiilor Sale de fiinţe vii libere şi independente, succesiv, celeste şi terestre. Şi, în mod logic, importanţa sa supremă o face criteriul şi standardul judecăţii divine. Dumnezeu creează viaţa liberă pentru a-şi selecta, în ea, aleşii, pe care îi identifică în funcţie de iubirea pe care o au pentru El. Iar explicaţia pe care o voi dezvolta aici mărturiseşte acest lucru: credinţa depinde de „ **intelligență** ”. Daniel 12:3 şi 10 confirmă această legătură inseparabilă care uneşte „ **intelligența** ” şi alegerea: „ **Cei pricepuți vor străluci ca strălucirea cerului, iar cei ce învață pe mulți să se descurce drept vor străluci ca stelele în veci de veci. .../...** ” *Mulți vor fi purificați, albiți și curățiți; cei răi vor face răul și niciunul dintre răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege.* » Cum se dovedesc aleşii a fi mai „ **intelligenți** ” decât ceilalți oameni? Paradoxal, prin atitudinea lor umilă şi simplă, care le permite să accepte statutul de creaturi pe care Dumnezeu li-l dă. Şi, prin urmare, inteligența lor îi determină să accepte să se supună Dumnezeului atotputernic care i-a creat. Aceasta este o reacție naturală cu care sunt înzestrate animalele însele şi care se numeşte instinct de autoconservare. Omul inteligent are tot atâtea motive ca şi animalele să caute să-şi prelungească viaţa. Mai mult, în angajamentul său religios, îl aşteaptă o surpriză plăcută: va descoperi că Dumnezeul său creator sublimează iubirea şi adevărata dreptate.

Toată lumea ştie că, conform zicalei populare, „dragostea nu poate fi poruncită; nu poate fi ordonată”. Aceasta pentru că a iubi depinde de natura noastră personală, în care voința noastră nu joacă niciun rol. Nimeni nu poate explica de ce iubim cutare sau cutare lucru. Acest lucru este atât de adevărat încât o altă zicală spune: „Gusturile şi culorile nu se discută”. Şi este la fel de adevărat pentru lucruri, ca şi pentru fiinţele vii, umane sau animale. Aşadar, în acest caz, cum putem explica acest verset din Deuteronom 6:4-5 în care Dumnezeu declară: „ *Ascultă, Israele! YaHWéH, Dumnezeul nostru, este un singur YaHWéH. **Să-L iubești pe YaHWéH, Dumnezeul tău, cu toată inima ta , cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să fie în inima ta .*** ”? Şi în Matei 22:37, Isus citează la rândul său cuvintele versetului 4, adăugând „ **și cu tot cugetul tău** ”. În acest fel, El mărturiseşte că un legământ divin unic, bazat pe aceste valori, continuă în noul legământ pe care moartea Sa îl va stabili. Dumnezeu nu este conștient, însă, că iubirea nu poate fi ordonată. Aşadar, de ce face El asta? Răspunsul este acesta: sub acest aspect al ordinii date, Dumnezeu descrie portretul compozit al aleşilor pe care doreşte să-i mântuiască şi pe care îi numeşte „ **Israel** ” ca fiind „victoriu cu Dumnezeu”. El invită fiinţele umane să-i îndeplinească criteriile sale selective. Aleşii le pot îndeplini fără probleme; dar restul umanității nu. De fapt, această descriere are scopul de a exclude candidații la mântuire care nu sunt demni de ea, deoarece nu îndeplinesc criteriile de caracter pe care El le cere. Porunca divină „ **să iubești** ” condamnă, prin urmare, pe oricine „nu iubeşte” ceea ce i se porunceşte. Şi, descriind standardul mântuirii, Dumnezeu judecă şi condamnă tot ceea ce nu-i corespunde. Versete din Biblie îl avertizează pe om despre modul în care se apropie de Dumnezeu. Iar raționamentul adevăratei „ **inteligente** ” ne permite să înțelegem că cel care pretinde a fi Dumnezeu fără a-L iubi, așa cum cere El, comite un dublu păcat. Aceasta pentru că cerința divină

publicată îi interzice să pretindă a fi Dumnezeu; știind că spiritul său neascultător îl face nevrednic de el într-un mod evident și incontestabil. Ascultarea și neascultarea sunt cele două puncte de sprijin ale judecății lui Dumnezeu. Adevărata iubire este ascultătoare în mod natural, iar aleșii care Îl iubesc pe Dumnezeu și adevărurile Sale biblice într-un mod natural nu au dificultăți majore în a se conforma cerințelor divine revelate. În mod similar, pe de altă parte, ființa răzvrătită care nu știe să-L iubească pe Dumnezeu, conform standardului Său, nu-L ascultă și totuși pretinde a fi Dumnezeu, pentru mântuirea Sa, angajamentul său religios îl face mai vinovat decât un om ateu cu adevărat necredincios. Acest verset din Ioan 17:3 confirmă pe deplin această analiză: „*Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.*” A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a cunoaște cerința Sa de iubire adevărată care ascultă și pune în practică toată voia Sa divină. Acest alt verset din 2 Timotei... 2:19 spune același lucru, adăugând un avertisment sever împotriva „**fărădelegii**”: „*Totuși, temelia lui Dumnezeu stă neclintită, având această pecete: Domnul îi cunoaște pe cei ce sunt ai Lui; și: **Oricine cheamă Numele Domnului, să se depărteze de fărădelegi**.*” Acum, această „**fărădelegi**” începe deja prin faptul revendicării mântuirii lui Isus Hristos, în timp ce neascultarea, care îl face pe cel chemat nevrednic, îl împiedică să facă acest lucru. Iar a treia ^{poruncă} confirmă această interdicție spunând în Exod 20:7 : „**Să nu iei în deșert Numele lui YHWéH, Dumnezeul tău; căci YHWéH nu va lăsa nepedepsit pe cel ce ia Numele Lui în deșert.**”

În parabola sa despre cei doi fii, Isus confirmă că dragostea ascultătoare este mărturia care îi permite să-i îndreptățească pe cei aleși ai Săi. O găsim în Matei 21:28-31: „*Ce părere aveți? Un om avea doi fii; și, venind la cel dintâi, i-a zis: «Fiule, du-te astăzi de la muncă în via Mea!»*” El a răspuns: „*Nu vreau.*” Apoi s-a pocăit și s-a dus. S-a întors către celălalt și i-a zis același lucru. Celălalt fiu a răspuns: „*Da, domnule.*” Și nu s-a dus. Care dintre cei doi a făcut voia tatălui? Ei au răspuns: „*Cel dintâi.*” Isus le-a zis: „*Adevărat vă spun că vameșii și prostituatele vor intra înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu.*” » Evreii cărora le vorbește Isus îi dau lui Isus răspunsul corect. Procedând astfel, ei mărturisesc că sunt sănătoși la minte și, prin urmare, teribil de vinovați, pentru că ei înșiși se comportă ca niște fii neascultători care spun lui Dumnezeu: „*Vreau*” să-ți slujesc, dar nu o fac. Acești doi fii simbolizau inițial slujitorii lui Dumnezeu ai celor două legăminte. Primul fiu era imaginea păgânilor care au rămas în afara slujbei lui Dumnezeu, dar apoi, la momentul hotărât pentru convertirea lor, s-au arătat extrem de zeloși pentru lucrarea Lui, în care urmau să intre prin Isus Hristos. Al doilea fiu desemna Israelul evreu, căruia Isus i s-a prezentat pentru a finaliza planul mântuitor al lui Dumnezeu. Anunțând că acest fiu a spus: „*Vreau, Doamne*”, dar nu s-a dus, Isus a profețit refuzul națiunii evreiești de a-l recunoaște ca Mesia trimis de Dumnezeu. Prin urmare, judecata Sa este exprimată în acești termeni: „*Adevărat vă spun că vameșii și prostituatele vor intra înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu*”. Dar această parabolă se împlinește din nou în noul legământ și cei doi fii sunt din nou reprezentați acolo, de data aceasta în credința creștină. Între cei chemați-aleși și cei chemați-căzuți, tot sfîntirea, adică

ascultarea concretă pusă în practică, face diferența și justifică alegerea în selecția divină.

Când una dintre creaturile Sale pretinde că este slujitorul Său, Dumnezeu îi cunoaște faptele și forma pe care o ia credința Sa. Alesul Îl ascultă și Îl glorifică, dar ce se întâmplă cu cel care nu-L ascultă? Pretenția Sa la mântuire ia forma „***aroganței***” pe care Dumnezeu o pedepsește în cele din urmă cu moartea și, mai ales, cu „***a doua moarte***”.

Pentru a înțelege pe deplin gândirea lui Dumnezeu, să începem cu planul său mântuitor. În Apocalipsa 17:8, observăm că Dumnezeu cunoaște numele tuturor aleșilor săi, răscumpărați prin sângele lui Isus Hristos în timpul celor 6.000 de ani rezervați acestui proces de selecție. Prin urmare, pentru restul, care îi privește pe necredincioși, pe necredincioși și pe rebeli, El organizează un program de dezvoltare evolutivă. Căci planul creaționist divin are două obiective principale: primul constă în selectarea aleșilor săi veșnici, iar al doilea privește judecata și distrugerea definitivă a celor neselectați. Judecata lui Dumnezeu oferă întotdeauna doar aceste două alegeri absolut opuse: „***viața și binele; moartea și răul***”. Trebuie să ne dăm seama de acest lucru, dar „*chipul lui Dumnezeu*” a fost găsit în Adam doar înainte de păcatul originar. Acest păcat fiind comis, el a pierdut acest „*chip al lui Dumnezeu*”, care a fost înlocuit, în el, de cel al diavolului, căruia a preferat să-i asculte. Acest „*chip al lui Dumnezeu*” a fost găsit într-o ființă umană doar în Hristos, îngerul Mihail întrupat în Isus. Mâncând din fructul „*pomului cunoașterii binelui și răului*”, simbol al diavolului în răzvrătire, Adam devenise la rândul său, după Satan, un „*pom al cunoașterii binelui și răului*” care nu putea transmite posterității sale decât cumplita sa moștenire a morții și a blestemului. După el, împăcarea cu Dumnezeu nu putea fi obținută decât prin lucrarea de răscumpărare întemeiată pe Isus Hristos și prin jertfa sa ispășitoare voluntară. Și până la venirea sa pe pământ, jertfele de animale l-au precedat și l-au simbolizat încă de la Adam. Și în această slujire mântuitoare, în Hristos, Isus mărturisește despre imensa iubire a lui Dumnezeu pentru aleșii săi, pe care vine să-i mântuiască ispășind păcatele lor în locul lor.

Iubirea lui Dumnezeu astfel demonstrată este de o asemenea amploare încât doar aleșii Săi îi pot estima și aprecia valoarea. Este, într-adevăr, scandalos să vezi iubirea lui Dumnezeu exploatată și revendicată de creaturi, care se arată total nedemne de ea, reducând mântuirea la o simplă etichetă religioasă. Cei care propovăduiesc aceste lucruri sunt mai degrabă ca romanii, care au bătut rece cuie în încheieturile și picioarele celor răstigniți, decât ca umilii apostoli ai lui Iisus Hristos, cărora le revendică, însă, drept moștenitori istorici legitimi. Ei nu știu că sunt judecați de Dumnezeul Adevărului, Duhul Sfânt de care nimic nu este ascuns sau capabil să fie ascuns. Pentru aleșii Săi, nu există nicio îndoială că acest Dumnezeu perfect, sfânt și drept a judecat și condamnat aceste ființe nedemne; Revelațiile Sale profetice mărturisesc acest lucru. Dar executarea sentinței Sale se împlinește doar în momentul în care El alege să o facă. De asemenea, în așteptarea acestui moment, religia creștină monoteistă trebuie să-și păstreze aspectul „confuz” care o face moștenitoarea locuitorilor turnului „Babel”.

Înainte de a-și revela iubirea la nivel sublim, Tatăl nostru ceresc a trebuit să-și pregătească poporul Israelului național trupesc. Într-adevăr, nu putem să nu

recunoaștem schimbarea enormă care poate fi observată între modul în care Dumnezeu era în general văzut și judecat de oamenii vechiului legământ și cei ai noului. Concepțiile despre Dumnezeu sunt opuse în termeni absoluți. Așa cum în vechiul legământ era păstrată amintirea Dumnezeului înfricoșător care a vorbit de pe vârful Muntelui Sinai, în noul legământ, mulțimea falșilor credincioși nu mai cred că Dumnezeu este capabil să pedepsească, să ucidă și, chiar mai rău, să extermine. Și acest rezultat se datorează perspectivei date lui Hristos cel răstignit, slab și fratern. Prin urmare, a fost necesar ca Dumnezeu să pregătească, între cele două legăminte ale sale, un mesaj care să le permită aleșilor săi să înțeleagă motivul acestei enorme schimbări pe care noul legământ urma să o aducă, astfel încât să o poată accepta și să i se conformeze. Acest mesaj este cel pe care Dumnezeu îl învață prin mărturia lui Iov, „*robul său credincios și fără prihană*”.

De fapt, care era gândirea evreilor din vechiul legământ despre păcat și pedeapsa divină? Cei trei prieteni pe care Iov îi întâlnește în timpul dureroasei sale mărturii sunt cu toții de acord asupra acestui punct: dacă Iov este lovit de Dumnezeu, este pentru că a păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Și acest gând era împărtășit de marea majoritate a evreilor și este justificat deoarece scrierile lui Moise nu învață nicăieri că nevinovat trebuie pedepsit de Dumnezeu; cel puțin, nu în articolele legilor sale, deoarece, fără ca evreii să fi înțeles sau să fi observat clar acest lucru, riturile jertfelor de animale nevinovate învățau deja ideea că o victimă nevinovată ar putea înlocui omul păcătos, pentru a-i purta și ispăși păcatele în locul lui. Și astfel, la extrema opusă, în noul legământ, falsul creștinism a ajuns să condamne ideea că Dumnezeu pedepsește păcatul. Adevărul, desigur, se afla undeva între aceste două gânduri extrem de opuse. Și Dumnezeu folosește experiența lui Iov deschizându-ne raiul, deoarece ne permite să descoperim un dialog pe care îl împărtășește cu Satana, dușmanul său. În această mărturie, înainte de a-l lovi, Dumnezeu își confirmă judecata asupra lui Iov, pe care îl consideră „*credincios și drept*”. Și ne permite să descoperim de ce o ființă nevinovată ca el este lovită de Dumnezeu. La rândul său, Iov este complet inconștient de această provocare care îl pune pe Satana împotriva lui Dumnezeu și în care el este, înaintea lui Hristos, asemenea „celor două țapi” din „Zilea Ispășirii”, făcut păcat, adică tratat ca un păcătos. Scopul acestei lecții este de a le permite aleșilor săi să înțeleagă de ce, în anul 30 d.Hr., Hristos a murit, răstignit miercuri, 3 aprilie, în ajunul Sabatului Paștelui. Căci, la rândul său, Hristos, perfect și nevinovat, va muri pentru a ispăși păcatele aleșilor săi. Și după el, apostolii și ucenicii săi vor muri și ei, uciși, deși nevinovați. Dar, vai, natura umană cade întotdeauna în exces, iar consecința perversă a acestor mărturii din Biblie și din istorie este că gândirea creștină generală a timpului nostru consideră că a fi lovit cu moartea pentru credința sa constituie o dovadă a autenticității acestei credințe. Și nimic nu este mai fals decât acest raționament. De fapt, moartea și acceptarea ei nu dovedesc absolut nimic în timpul nostru. A dovedit adevărata credință în vremuri de persecuție, dar de la instaurarea păcii religioase după 1800 și 1844, adevărata credință este demonstrată prin dragostea față de adevărul învățat în Sfânta Biblie și, în special, din 1843, prin dragostea față de adevărurile conținute în textele profețiilor acestei Sfinte Biblii. Trecerea de la lege la credință a fost și cea a trecerii de la Dumnezeul „dur” la Dumnezeul „iubitor”.

Cu toate acestea, adevărul era totuși altul, deoarece această duritate a lui Dumnezeu din vechiul legământ era deja însoțită de numeroase dovezi ale iubirii sale. Dar pentru a înțelege această „duritate” atribuită lui Dumnezeu, trebuie să înțelegem cum și cui îi atribuie Dumnezeu acest fel de gândire. În parabola sa, Isus atribuie această viziune nedreaptă despre Dumnezeu slujitorului necredincios pe care îl respinge și îl condamnă. Și această revelație atribuie această judecată rea, care Îl consideră pe Dumnezeu „dur”, evreilor răzvrătiți din vechiul legământ, dar și după ei, creștinilor falși, răzvrătiți din noul legământ.

În realitate, Dumnezeu a rămas întotdeauna același Dumnezeu al iubirii, dar a trebuit să-și educe aleșii prin două lecții succesive bazate pe necesitatea respectării dreptății perfecte. În vechiul legământ, aleșii învățau standardele legilor divine, adică standardul ascultării cerute. În noul legământ, aleșii L-au văzut pe Dumnezeu plătind, în locul Său, prețul cerut de dreptatea Sa perfectă. El și-a oferit viața în Hristos pentru a răscumpăra păcatele aleșilor Săi, pentru a-i putea mântui, legal, purificându-i, astfel încât să fie într-o stare de demnitate de a împărtăși veșnicia Sa.

Acest studiu ne dezvăluie că Cartea lui Iov nu este doar povestea unei experiențe de fidelitate sublimă, ci și o lecție profetică revelată. Căci marele său interes este de a prezenta o revelație, care mărturisește că Dumnezeu anunță comportamentul viitor al evreilor contemporani cu Hristos. Mai mult, ea dezvăluie natura principalei greșeli pe care națiunea o va comite, colectiv, vizând prejudecata, conform căreia: pedeapsa este, exclusiv, cauzată de păcatul celui pedepsit. Iar interesul acestei revelații este foarte mare pentru timpul nostru, în care aceleași prejudecăți înșală mulțimi de creștini falși și religii false. Dar, oare să ne mirăm de acest lucru? Geneza **profetește doar** pe parcursul celor șapte zile ale creației; toate elementele create sunt tot atâtea simboluri **profetice** ale proiectului de mântuire și ale consecințelor sale pământești. Mai mult, simbolizând Biblia și scrierile sale despre cele două legăminte, Dumnezeu le dă titlul de „**cei doi martori**” ai Săi în Apocalipsa 11:3, iar în versetul 10 al acestui capitol 11 citim: „*Și cei ce locuiesc pe pământ se vor bucura și se vor veseli de ei și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi proroci i-au chinuit pe cei ce locuiesc pe pământ*”. Cei „**doi martori**” sunt, prin urmare, ai lui Dumnezeu, „**cei doi proroci**” ai Săi. Și putem înțelege atunci că tot ce este scris în timpul celor două legăminte, în această Biblie, are un scop **profetic**. Și că toată această învățătură este ca niște fire de iubire care țin veșmântul dreptății necesar pentru statutul de aleși ai celor chemați și răscumpărați de El.

La sfârșitul relatării experienței lui Iov, Dumnezeu își dezvăluie judecata asupra comportamentului celor patru persoane portretizate. El îi condamnă pe cei trei prieteni și îl îndreptățește pe Iov. În ziua învierii lui Hristos, Dumnezeu va condamna națiunea evreiască și pe cei trei păstori ai săi: puterea civilă, clerul și falșii profeti și, dimpotrivă, va îndreptăți slujirea lui Isus și credința apostolilor săi. Tristețea lor se va transforma în bucurie supremă, iar îndoiala va fi înlăturată și înlocuită de certitudine. Astfel, în același mod și din aceleași motive, în timpul lor, Iov, Hristos și aleșii săi obțin răsplata fidelității adevărate și autentice. Și am văzut de la începutul studiului acestei teme a iubirii adevărate că sfârșitul programului de mântuire implementat de Dumnezeu este mai bun decât începutul,

deoarece în acest sfârșit își obține răsplata tabăra luminii; cea care îndreptățește iubirea, pentru Dumnezeu și pentru creaturile sale.

În această lecție din Cartea lui Iov, trebuie să remarcăm un punct important. Iov și cei trei prieteni ai săi vor să-l onoreze pe marele Dumnezeu Creator și să-și amintească motivele pentru care îl onorează. Acest lucru este valabil și pentru diferitele religii creștine sau monoteiste de astăzi. Cu toate acestea, Dumnezeu îi condamnă pe cei trei prieteni și îl îndreptățește pe Iov. Diferența în judecata lui Dumnezeu se bazează, așadar, pe natura diferită a celor patru oameni. Având o viziune a lui Dumnezeu ca un Dumnezeu aspru, cei trei prieteni profetesc, în mod ideal, evreilor necredincioși care se așteptau ca Hristos să intre în război deschis împotriva romanilor din timpul său. Prin urmare, nu au putut înțelege că Isus a venit pe pământ doar pentru luptă spirituală, deoarece a venit doar pentru a aduce harul divin obținut prin moartea sa ispășitoare. Oamenii religioși carnali din timpul nostru sunt, de asemenea, incapabili să acorde prioritate valorilor strict spirituale. În schimb, Iov din timpul nostru se dovedesc capabili de acest lucru, iar Dumnezeu îi binecuvântează oferindu-le din ce în ce mai multă lumină, astfel încât Biblia devine pălăria magicianului divin care dezvăluie explicațiile unor lecții greșit înțelese și interpretate greșit timp de mii de ani.

Acest rol al lui Iov, care profetește despre Isus Hristos, mă conduce la înțelegerea motivului pentru care, în Ezechiel 14, Dumnezeu citează, ca modele ale aleșilor săi, aceste trei nume: „ *Noe, Daniel și Iov* ”. Toți sunt „ *profeți* ” pentru Dumnezeu și sunt purtători ai unui aspect al lui Hristos, iar cele trei nume ale lor **profetesc trei** aspecte **succesive** ale lucrării sale: „ *Noe* ” este alesul tipic al celor **răscumpărați** care **profetește** antediluvienilor; „ *Daniel* ” este alesul tipic al celor **răscumpărați** care **profetește** pentru cele două legăminte; și „ *Iov* ” este alesul tipic al celor **răscumpărați** care **profetește** jertfa ispășitoare a lui Isus Hristos. Experiența sa pregătește înțelegerea cuvintelor conținute în Isaia 53:3-9: „ *El a fost disprețuit și respins de oameni, un om al durerii și obișnuit cu suferința; și ca unul de care oamenii își ascund fețele, L-am disprețuit și nu L-am băgat în seamă.* ” *El a purtat necazurile noastre și a dus asupra Lui necazurile noastre; și noi L-am considerat a fi lovit, lovit de Dumnezeu și smerit. Și totuși El a fost rănit pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre; pedeapsa care ne-a adus pacea a fost peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați. Toți am rătăcit ca niște oi, fiecare pe calea lui; și Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. El a fost asuprit și smerit, dar nu Și-a deschis gura; ca un miel dus la tăiere și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund, nu Și-a deschis gura. A fost luat din necaz și din judecată; și cine din generația Lui a crezut că a fost izgonit din țara celor vii și lovit pentru fărădelegile poporului Meu? I-au pus mormântul cu cei răi, locul lui de veci cu cei bogați, măcar că nu a săvârșit nicio nelegiuire și nu a fost viclenie în gura Lui.* »

Înțeleptul rege Solomon, cunoscut sub numele de Predicator, a spus în cartea sa cu același nume: „ *Nimic nu este nou sub soare; ce este a fost* ”. Inspirat de Dumnezeu, Solomon nu vorbea despre inovații tehnice care apăruseră abia de la mijlocul ^{secolului al XIX-lea}. El făcea aceste observații despre comportamentul creaturilor angelice și umane. Căci atitudinile lor mentale sunt constante,

indiferent de epocă. Și Dumnezeu le vede reînnoind aceleași păcate produse de spirite rebele comparabile între ele. Și printre mulțimi, El își găsește aleșii, puțini la număr, dar singuri care își justifică planul de mântuire. Căci tocmai pentru a-i selecta arată o răbdare cu adevărat divină față de ființele ale căror acțiuni nu încetează niciodată să-l irite. Și în înțelepciunea Sa divină, El și-a organizat proiectul selectiv oferind umanității mărturia unei experiențe pământești unice, care este menită să fie cunoscută de toate ființele umane. Dumnezeu Și-a dat pe pământ un popor pe care L-a învățat și condus divin, în puterea și standardul Său divin. Acest fapt este în sine un adevărat miracol, căci niciun alt popor din istoria pământului nu a cunoscut acest privilegiu.

El a dat acestui popor numele „**Israel**”, pe care îl dăduse deja patriarhului Iacov după ce acesta se luptase cu el în timpul nopții. Iacov, rezistând acestei lupte mult timp, Dumnezeu a pus capăt luptei lovindu-l în șold. Iacov a descoperit că se lupta cu Dumnezeu și i-a cerut lui Dumnezeu să-l binecuvânteze. Dumnezeu și-a rostit apoi binecuvântarea și i-a dat numele „**Israel**”, care înseamnă: victorios cu Dumnezeu. Prin urmare, acest nume îl privește, în primul rând, pe Iacov însuși, dar, într-o formă simbolică profetică, acest nume va desemna și, spiritual, adunarea celor aleși până la întoarcerea lui Isus Hristos, în primăvara anului 2030.

Și poporul care iese din sclavia egipteană primește acest nume. Dar nu numai cei aleși ies din această țară, pentru că cei cu adevărat aleși sunt foarte rari în această mulțime eliberată de Dumnezeu. Această populație, care descinde trupește din Avraam, este ca ceilalți oameni împrăștiați în toate țările locuite. Nu sunt nici mai buni, nici mai răi și, astfel, adunați laolaltă, constituie o mostră a tuturor normelor caracterului și naturii umane, cu toate calitățile și defectele lor. Și această precizie este importantă pentru a înțelege comportamentul neîncrezător și rebel pe care acest popor îl va demonstra în cei 1.500 de ani ai legământului său trecut cu Dumnezeu. Israel avea cunoașterea intelectuală a învățăturilor divine, dar avea și natura rebelă a celorlalte popoare ale pământului. De aceea, cei 1.500 de ani de experiență și comportamentul său față de Dumnezeu constituie un model de referință pentru toate popoarele pământului. Dar acest model este cel al greșelilor și păcatelor comise perpetuu de-a lungul istoriei sale. Și în relatarea Bibliei despre experiențele sale, îi găsim ocazional pe cei cu adevărat aleși de Dumnezeu. Ei se disting de restul oamenilor prin credincioșia lor exemplară.

Când Solomon declară: „**nimic nu este nou sub soare**”, el se referă la greșelile comise de Israel; greșeli pe care oamenii le vor reproduce în timpul noului legământ. Păcătoșii timpului nostru nu au inventat nimic. Păcătoșii din Sodoma și Gomora și cei ai națiunii evreiești i-au precedat. De aceea, Israelul trupesc rămâne modelul de referință pentru atitudinea rebelă pe care Dumnezeu o condamnă până la punctul de a o distruge, în anul 70 d.Hr., de către trupele romane împotriva cărora s-au răzvrătit continuu, după ce s-au opus direct lui Dumnezeu care era ascuns în omul Iisus Hristos.

După această experiență evreiască, pe tot pământul, ființele umane, care o descoperă citind Biblia, sunt capabile să cunoască și să descopere caracterul Dumnezeului viu și nevăzut. Prin urmare, își merită numele de „*doi martori*” sau „*doi profeți*” pe care Duhul i-l dă în Apocalipsa 11:3 și 10, deoarece rolul său

este de a mărturisi și a profeți viitorul pentru Dumnezeu, întrucât greșelile trecutului vor fi inevitabil reînnoite de toate ființele umane cu o natură rebelă și nerecunoscătoare. Dar, din fericire pentru cei aleși, poveștile Bibliei mărturisesc constant și despre dragostea răbdătoare a lui Dumnezeu. Căci El face diferența între slujitorii Săi. El îi binecuvântează pe credincioși și îi inundă cu lumina Sa și îi cufundă în întunericul ignoranței și al neînțelegerii pe cei care subestimează și, prin urmare, disprețuiesc puterea Sa, slava Sa, voința Sa revelată și exprimată și preasfintele Sale revelații profetice.

Menținând acest model evreiesc ca referință pentru toate timpurile, știind că „**Dumnezeu nu se schimbă**”, așa cum afirmă în Maleahi 3:6, fiecare ființă umană este capabilă să știe cum o judecă Dumnezeu. Marele Dumnezeu creator îl poate astfel selecta, dacă îl consideră vrednic, sau, dimpotrivă, îl poate lăsa să urmeze o cale rebelă contradictorie care îl duce la distrugerea finală, definitivă. Și astfel, observându-le lucrările, îi poate împărți în două tabere absolut opuse. El îi așază la dreapta sa, de partea binecuvântării sale, pe cei pe care îi judecă „**inteligenti**”, iar îi așază la stânga sa, de partea blestemului, pe cei pe care îi judecă „**răi**”. Acest subiect merită subliniat, deoarece opusul „**intelligentului**” este ignorantul sau prostul. Dar Dumnezeu alege să i se opună „**celor răi**”, ceea ce îi permite să dezvăluie, în același timp, două tipuri de opoziții de importanță majoră pentru el. Prin deducție, înțelegem că cele două tabere îi opun pe cei buni „**celor răi**” - adică pe cei buni pe cei răi și pe cei „**inteligenti**” pe cei ignoranți prost. Și dacă Dumnezeu îi denunță pe „**cei răi**”, este pentru că răutatea lor este aplicată, în primul rând, împotriva lui.

Dumnezeu este iubire, iubire deplină și perfectă. Prin urmare, pentru a respinge o astfel de iubire, trebuie să fii cu adevărat „**ticălos**”, nerecunoscător și insensibil. Acest standard de caracter nu este în mod clar potrivit pentru a cultiva o relație cu El. Dar, la o reflecție mai atentă, ce se află în mintea unor astfel de oameni? O dorință teribilă de independență și libertate totală. Necredincioșii ne spun adesea: „Aș vrea să cred, dar nu am credință”. Ei se înșală în privința credinței, crezând că este un dar care cade din cer. Credința este o demonstrație a adevăratei „**inteligente**” care ia în considerare toate faptele unei probleme și adoptă comportamentul necesar. Dumnezeu nu dă credință, deoarece o caută de la oameni, iar credința pe care o găsește și o acceptă printre ei este hrănită și, prin urmare, sporită de El. Cei care pretind că nu pot crede se paralizează de teama de a pierde o parte sau toată libertatea lor sacrosanctă. Ei știu în adâncul sufletului că apropierea de Dumnezeul care controlează totul, direcționează totul și judecă totul va necesita în mod necesar renunțarea și pierderea libertății lor. Așa că se ascund în spatele pretextului fals: „Nu pot crede”. Dar ce le cere Dumnezeu să creadă? Nimic altceva decât mărturia istorică scrisă de oameni de-a lungul celor 1.600 de ani de la scrierea Sfintei Biblie. În viața seculară, există numeroase argumente și referințe la poveștile din Biblie. Calendarul nostru pretinde că a fost fondat la nașterea lui Isus Hristos, iar săptămâna de șapte zile care ne punctează existența își are temeiul în cele șapte zile ale creației divine originale. Datele evenimentelor înregistrate de istoricii erei creștine sunt toate stabilite pe acest calendar creștin. Prin urmare, nu este mai dificil să crezi în existența istorică a figurii Isus Hristos decât în cea a lui Vercingetorix, Iulius Cezar sau Carol cel Mare. Capacitatea de a

crede nu este, aşadar, pusă sub semnul întrebării şi rămâne doar un pretext pentru a justifica refuzul de a te angaja în ascultarea de Dumnezeu. Şi de atunci încolo, pentru că dispreţuiesc şi resping dragostea Sa amplificată în Isus Hristos, Dumnezeu îi desemnează pe bună dreptate drept „*răi*”.

Şi să înţelegem că, spre deosebire de aleşii pe care Dumnezeu îi numeşte „*inteligenţi*”, comportamentul şi alegerile lor sunt stupide şi lipsite de sens, aceşti „*răi*” au parte de un sfârşit mizerabil care le dezvăluie şi le confirmă în mod clar prostia. În vremea lui Noe, în care s-a făcut demonstraţia, refuzul de a asculta de voinţa lui Dumnezeu a dus mulţimile rebele la înecarea împreună cu toate animalele sub apele potopului. Dar, în acelaşi timp, „*inteligentul*” Noe şi familia sa au supravieţuit în arca pregătită şi construită după porunca lui Dumnezeu. Acest exemplu prezintă fiinţelor umane consecinţa pe care poziţia lor spirituală o va avea, în toate timpurile, până la sfârşitul lumii marcat în primăvara anului 2030, prin întoarcerea cerească şi glorioasă vizibilă a Mântuitorului şi Domnului nostru divin Iisus Hristos.

Lecţiile biblice ascunse şi nerostite

Aceste lecţii nerostite sunt subtile şi extrem de valoroase pentru o bună utilizare a Bibliei. De fapt, ele nu au fost formulate clar, ci doar sugerate de învăţăturile date de Iisus Hristos.

Ştim că Biblia ne este prezentată pe baza a „*doi martori*” sau „două mărturii succesive” pe care omenirea le numeşte pe nedrept „două testamente”, deoarece cel care „atestă” a rămas constant în viaţă. Căci, dacă trupul fizic al lui Isus putea muri şi învia, Duhul lui Dumnezeu care s-a întrupat în el era, prin natură, nemuritor. Prin urmare, pentru Dumnezeu, „cei *doi martori*” sunt întemeietorii celor două legăminte; pentru primul, Moise, care primeşte cunoaşterea legii divine şi pentru al doilea, Iisus Hristos, care vine să valideze iertarea păcatelor.

De fapt, această divizare a fost profeţită de Isus în parabola sa despre „viari”. În timpul slujirii vechiului legământ, Dumnezeu, Domnul viei, şi-a trimis slujitorii, profeţii săi, la viticultorii statului naţional evreu. Toţi au fost persecutaţi şi prost primiţi de viticultori. Văzând aceasta, stăpânul viei a decis să-şi trimită propriul fiu, iar mărturia lui a fost tratată ca cea a slujitorilor anteriori. Aici, în realitate, are loc trecerea de la vechiul legământ la cel nou; adică, în momentul morţii lui Hristos. Stăpânul viei a luat conducerea viei sale de la viticultorii naţiunii evreieşti şi a dat-o noilor viticultori păgâni, convertiţi.

Această parabolă ne permite să înţelegem mai bine cum este realizat şi organizat proiectul mântuirii. Căci, la nivel pedagogic, lecţiile care trebuie învăţate sunt vitale.

Prima dintre aceste lecţii este de a contesta diviziunea biblică a celor două legăminte. Deşi este adevărat că Evangheliile relatează experienţa lui Isus Hristos de la naşterea sa până la învierea sa, este, de asemenea, adevărat că timpul dintre naşterea şi moartea sa se împlineşte sub normele vechiului legământ. În realitate,

vechiul legământ încetează doar în momentul morții Mântuitorului nostru Isus Hristos. Așadar, timpul vechiului legământ acoperă aproape întregul timp al narațiunii evanghelice. Și acest lucru merită menționat, deoarece lecția dată ne amintește că norma mântuirii este evreiască. Slujitorii și fiul trimis de Dumnezeu erau evrei ai vechiului legământ. Și Isus are grijă, de-a lungul slujirii sale, să respecte, să onoreze și să se asigure că apostolii și ucenicii săi respectă legile vechiului legământ. Într-un sens spiritual, Evangheliile sunt, prin urmare, legate de vechiul legământ. Aceasta confirmă lecția prezentată în capitolul „Adevărata iubire”. Modelul omului mântuit este cel al evreului convertit, pregătit succesiv de Ioan Botezătorul și de Isus Hristos.

Ioan Botezătorul atrage atenția contemporanilor săi asupra necesității de a pune capăt practicării păcatului. Conform lui Matei 3:2 și 8, mesajul său este: „**Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape... Aduceți deci roade!**”. El stabilește ritul botezului, în care persoana botezată își mărturisește alegerea și decizia de a aduce „**roada pocăinței**”. După el, conform lui Matei 4:17, Isus, „fiul” pildei, intră în „mărturia” sa. La rândul său, spune: „**Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape**”. La suprafață, Isus acționează ca un ucenic al lui Ioan, deoarece repetă mesajul său cuvânt cu cuvânt. Cu toate acestea, Ioan a mărturisit despre Isus că „*nu era vrednic să-i dezlege încălțăminte*”; aceasta din cauza divinității ascunse a lui Isus Hristos; dar și, din păcate pentru el, pentru că Ioan urma să dea dovada lipsei sale de credință întrebându-l din închisoare, conform lui Matei 11:3: „**Tu ești acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?**” Aceasta este întrebarea care îl ucide și îl omoară. În Matei 11:11, Isus încheie prin a declara despre el: „*Adevărat vă spun că între cei născuți din femei nu s-a ridicat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el*”. Cred că pot spune că nimeni nu a observat înaintea mea această condamnare teribilă a lui Ioan Botezătorul de către însuși Isus Hristos. Și această propoziție ne permite să înțelegem de ce Ioan Botezătorul moare decapitat la cererea Salomeei, fiica soției adulterine a regelui Irodiada. Dumnezeu nu-l iartă pe Ioan pentru lipsa sa de credință, căci este neiertator, auzind el însuși cuvintele lui Dumnezeu din ceruri, citate în Matei 3:16-17: „*Și după ce a fost botezat, Isus a ieșit îndată din apă. Și iată cerurile s-au deschis și a văzut Duhul lui Dumnezeu coborându-se ca un porumbel și venind peste el. Și iată că un glas din ceruri a zis: « Acesta este Fiul Meu iubit, în care Îmi găsesc plăcerea »* .” Conform lui Matei 17:5, pe rând, pe Muntele Schimbării la Față, Petru, Iacov și Ioan aud aceleași cuvinte: „*Pe când vorbea El încă, un nor luminos i-a umbrit. Și iată, un glas s-a auzit din nor, zicând: « Acesta este Fiul Meu iubit, în care Îmi găsesc plăcerea : de El să ascultați! »*”

Severitatea dreaptă a lui Dumnezeu este aplicată împotriva lui Ioan Botezătorul, tocmai din cauza enormei responsabilități pe care i-o impune slujirea sa de profet. Însărcinat cu pregătirea unui popor pentru credință, lui însuși i-a lipsit acea credință indispensabilă, despre care Evrei 11:6 declară: „**Fără credință este cu neputință să-I fim plăcuți** . Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că este răsplătitorul celor ce-L caută .”

Credința nu înseamnă doar să crezi că Dumnezeu există. Ceea ce Dumnezeu numește credință este un comportament general logic și consecvent al

slujitorilor Săi. Cel care crede că Dumnezeu există și că El este „*răsplătitorul celor ce-L caută cu sârguință*” evită să-L necinstească și, dimpotrivă, depune toate eforturile pentru a-L glorifica și a-I fi plăcut. Ca mulți oameni dinaintea și dinaintea lui, Ioan Botezătorul a fost prea superficial și nu și-a pus încrederea în Dumnezeu și în mărturia Sa miraculoasă. Slaba sa mărturie personală a fost cu atât mai serioasă cu cât misiunea sa era tocmai de a pregăti poporul evreu pentru a trece de la slujirea legii la cea a credinței. Dar aceste două lucruri sunt opuse în mod greșit. Căci credința în Hristos nu face ca cineva să abandoneze practica ascultării față de Dumnezeu. Dimpotrivă, o întărește dându-i o motivație de iubire.

Aparenta opoziție pe care Pavel o subliniază în scrierile sale între „lege și credință” sau „har” este înțeleasă greșit. Pavel consideră sub lege religia iudaică fără Isus Hristos, adică norma religioasă bazată exclusiv pe răscumpărarea păcatelor obținută prin jertfe de animale. Conform lui Daniel 9:27, „*la mijlocul săptămânii*” anilor slujirii sale și „*la mijlocul săptămânii*” Paștelui, prin moartea sa din 3 aprilie 30, Isus stabilește începutul noului legământ bazat, de data aceasta, pe jertfa propriului său sânge. Jertfa Sa ispășitoare voluntară pune capăt riturilor de „*jertfe și ofrande*” de animale, așa cum este specificat în acest început al versetului din Daniel 9:27: „*El va face un legământ tare cu mulți timp de o săptămână, iar la mijlocul săptămânii va face să înceteze jertfa și ofranda; ...*” Citând „*jertfa și ofranda*”, la singular, Dumnezeu desemnează, în special, „*jertfa și ofranda*”, pe care legea divină le numește „*jertfa veșnică*”, care era adusă neîncetat dimineața și seara în vechiul legământ; pe care Isus o înlocuiește prin mijlocirea Sa perpetuă și pe care o confirmă spunând în Matei 28:18-20: „*Isus, apropiindu-se, le-a vorbit așa: «Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă, deci, și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.*”

Prin urmare, stabilirea noului legământ a adus cu adevărat schimbări în religia iudaică. Dar aceste schimbări sunt doar cele impuse de moartea lui Hristos, adică schimbări referitoare exclusiv la ritualurile sacrificiilor de animale și la festivalurile religioase anuale, al căror rol profetic încetează deoarece împlinirea lor se realizează prin întruparea și moartea ispășitoare a lui Isus Hristos.

Însăși apariția Bibliei ne învață o lecție. Textele vechiului legământ sunt mult mai importante decât cele ale noului. Motivul este că cele ale vechiului legământ propovăduiesc norma religioasă a adevăratului Dumnezeu. Prin aceste învățături, Dumnezeu își zidește și își educă slujitorii astfel încât să-L asculte și să poarte natura sfințeniei Sale. După această pregătire a slujitorilor Săi, Dumnezeu vine în Isus Hristos pentru a îndeplini o formalitate dureroasă pentru El, indispensabilă și inevitabilă, pentru a-i salva, **legal**, pe aleșii Săi din întreaga istorie umană. Și abia în ceasul învierii Sale Isus pune în acțiune Biserica Sa a celor răscumpărați. Aceasta este stabilită pe baza „**celor 12 apostoli**” ai Săi până la sfârșitul lumii, dar profetic, doar până în 1843; dată la care aleșii sfințiți iau ca simbol aspectul „**celor 12 seminții**” conform Apocalipsei 7.

Trecerea de la lege la credință este și cea a deschiderii față de păgânii care se convertesc la religia lui Hristos. Dar tranziția se produce printr-o suprapunere a timpului acordat națiunii evreiești și a celui al deschiderii față de păgâni. Profetația

lui Daniel încheie săptămâna de ani ai slujirii lui Iisus Hristos în toamna anului 34. În acest moment, Dumnezeu dă două semne mesagere: moartea diaconului Ștefan și Rusaliile. Moartea lui Ștefan închide harul națiunii evreiești. Iar Rusaliile autentifică autoritatea spirituală a apostolilor lui Iisus Hristos. Abia după aceste două semne Dumnezeu îi aduce apoi pe păgânii convertiți în Biserica Sa creștină. Și acolo primesc botezul și învățătura „ **legii lui Moise** ”, conform Faptelor Apostolilor 15:19-21: „ *De aceea, sunt de părere să nu necăjim pe cei dintre neamuri care se întorc la Dumnezeu, ci să le scriem să se ferească de întinarea idolilor, de curvie, de animale strangulate și de sânge. **Căci Moise are din cele mai vechi timpuri în fiecare cetate pe care Îl propovăduiesc, fiindcă este citit în sinagogi în fiecare Sabat** .* ” Și aici, Dumnezeu mi-a dat privilegiul de a sublinia importanța acestui verset 21 care confirmă extinderea învățaturii „ **legii lui Moise** ” la creștinii proveniți din păgânism. Trebuie să înțelegem scopul scrisorii scrise de Iacov. Nu își propune să înlocuiască „ **legea lui Moise** ”, ci să rezume câteva principii esențiale care constau în „ *a ne feri de întinarea idolilor, de curvie, de animale strangulate și de sânge* ”; toate acestea nerespectate în învățătura dată de episcopii Romei, de bisericile ortodoxe și de bisericile protestante actuale. Prin urmare, aceste diferite forme de creștinism fals nu respectă bazele doctrine prescise inițial pentru noul legământ. Însă această lipsă de respect actuală a apărut abia în apostazia creștinismului eliberată de împăratul roman Constantin în 313, prin decretul său de la „Milano”, care a pus capăt celor zece ani consecutivi de persecuții începute în 303. Pacea sa a stabilit păcatul legitimat și legalizat de papismul roman stabilit în 538.

Introduc aici această notă referitoare la „ **legea lui Moise** ” deoarece această expresie distorsionează realitatea faptelor. Într-adevăr, Moise nu este autorul celor cinci cărți atașate lui. El era doar scribul, deoarece rolul său consta, pur și simplu, în a scrie pe suluri de pergament cuvintele pe care Dumnezeu i le-a dictat în timpul întâlnirii lor, în cortul întâlnirii, adică în tabernacolul care inițial preceda Templul construit de regele Solomon. Expresiile sunt înșelătoare, deoarece, de fapt, „ **legea lui Moise** ” este în adevăr „ **legea lui Dumnezeu** ”; ceea ce îi conferă un caracter mai formidabil, deoarece a o disprețui înseamnă a-L disprețui pe Dumnezeu, adevăratul ei autor. Având în vedere sinteza întregii Biblii, „ **legea lui Moise** ” se remarcă de toate celelalte cărți datorită completitudinii învățăturilor sale. Toate lecțiile pe care Dumnezeu vrea să le facă cunoscute omului sunt prezentate în aceste cinci cărți: „ **Geneza** ”, Creația, Adam, potopul, Avraam, Israel; „ **Exodul** ”, Moise, exodul din Egipt, cele zece porunci ale lui Dumnezeu și șederea de 40 de ani în deșert; „ **Levitic** ”, legile divine sacrificiale și ale sănătății; „ **Deuteronom** și **Numeri** ”, poveștile vieții în deșert, binecuvântările și blestemele divine ale primului timp al Israelului trupesc instaurat de Dumnezeu, adică mărturia istorică a comportamentului primului Israel.

Ceea ce face ca „ **legea lui Moise** ” să fie atât de completă este faptul că conține atât standardul legilor aprobate și impuse de Dumnezeu creaturilor sale pământești, cât și mărturia istorică a comportamentului actorilor acestui exod din Egipt. „ **Legea lui Moise** ” spusese deja, așadar, tot ce trebuia spus; omul este

avertizat de mărturiile sale și trebuie să știe că judecățile făcute de Dumnezeu sunt aplicate fără slăbiciune și cu dreptate.

Cu cartea „**Judecătorilor**”, Biblia deschide mărturia istoriei vechiului legământ, care va continua până la moartea lui Isus Hristos. Celelalte cărți istorice și profetice sunt toate mărturii care relatează acțiunile poporului evreu, cele bune și cele rele, pe care adevărații lor profeți le denunță. Iar cei aleși, iluminați și binecuvântați de Dumnezeu, pot înțelege că această „lege a lui Moise” urma **să** servească drept bază pentru definirea păcatului care constă în neascultarea de El. Astfel, ea putea justifica sau condamna ființele umane din cele două legăminte succesive ale istoriei umane. Rețineți că cele zece porunci ale lui Dumnezeu prezentate în Exodul 20 sunt denumite „**legea libertății**” în Iacov 2:12: „*Vorbiți și comportați-vă ca și cum ați fi judecați după o lege a libertății ...*”

După încercările de credință adventiste din 1843 și 1844, ce le cere Dumnezeu celor numiți „advenști” pe care îi recunoaște și îi sfințește? Nimic altceva decât să se întoarcă la înțelegerea corectă a standardelor recunoscute, predate și practicate de primii săi apostoli. În 1844, Dumnezeu a închis paranteza caracterizată de învățătura întunecată construită din 313 și extinsă între 538 și 1843. Din 1844 încoace, ultimii sfinți aleși de Dumnezeu trebuie să se întoarcă la standardul doctrinar stabilit pentru apostoli și să restabilească „**legii lui Moise**” valoarea sa formativă abandonată. În acest sens, respectul pentru Sabat și regulile vieții sanitare trebuie din nou respectate și practicate. Dar dragostea pentru adevăr nu este impusă, iar dragostea pentru adevărurile profețite de Dumnezeu va rămâne, în toate cazurile, rodul naturii noastre individuale și strict personale.

Acest studiu tocmai a demonstrat că vechiul legământ este esențial pentru formarea noastră, deoarece noul legământ îl privea, în primul rând, doar pe Isus Hristos și rolul său mântuitor ca victimă ispășitoare divină, perfectă în orice fel: fără păcat, perfect dreaptă și ascultătoare. Prin urmare, mântuirea omului se bazează pe formarea sa spirituală și pe validitatea iertării obținute de Isus Hristos. Și în această mântuire a aleșilor, „**cei doi martori**” biblici se completează reciproc pentru a construi harul mântuitor divin. Primul îi reformează pe cei aleși după chipul pierdut al lui Dumnezeu; al doilea îi acordă permisiunea de a intra în viața veșnică.

Războiul ruso-ucrainean și evenimentele actuale

Pe 7 iunie 2023, am aflat de la un canal de știri de televiziune că Elveția autorizează reexportul de arme către Ucraina. Astfel, se îndepărtează de neutralitatea sa stabilită încă din 1815. Observ aici din nou semnul angajamentului său viitor alături de națiunile occidentale creștine infidele. Prin urmare, va împărtăși pagubele create de viitoarea agresiune rusă împotriva întregii Europe Occidentale.

Pe 6 iunie, o explozie a aruncat în aer barajul Kahovka, situat pe râul Nipru, la nord de Herson. Atât rușii, cât și ucrainenii se învinovătesc reciproc pentru această explozie. Și, firește, opiniile tuturor sunt concentrate pe o parte sau

alta. Cu toate acestea, acești oameni uită să ia în considerare un alt actor care are avantajul de a fi invizibil; numele său: Iisus Hristos, Dumnezeu creator atotputernic. Iată interpretarea mea a acestor evenimente.

Din București, România, a fost raportat un tremur seismic, înregistrat la ora 2:50 dimineața, în noaptea de 6 iunie, în zona barajului explodat. Construcțiile umane sunt solide și robuste pentru ochii umani. Dar ce sunt ele pentru Dumnezeu? Construcțiile realizate din beton armat de foarte înaltă rezistență nu sunt, însă, decât niște paie pentru Dumnezeu Creator care își dezlănțuie puterea distructivă nelimitată prin cutremure, erupții vulcanice și tsunami. Se recunoaște că tabăra rusă depusese un stoc de explozibili în interiorul barajului cu scopul de a-l detona, dacă era necesar. Cu toate acestea, nu s-a dat niciun ordin în acest sens, iar victimele inundațiilor rezultate sunt la fel de ucrainene, pe cât sunt ruse. Alte scenarii sunt posibile. Tot ce este nevoie este ca o singură persoană să se infiltreze cu succes în baraj pentru a plasa un detonator la locul potrivit și să detoneze stocul de explozibili folosind un simplu telefon mobil din exterior. Și această posibilitate mi se pare cu atât mai fezabilă, având în vedere că tabăra rusă este departe de a fi unită, deoarece în regiunea Belgorod au apărut grupuri de insurgenți ruși opozanți președintelui Putin. Luptătorii din rezistență au reușit într-adevăr să lanseze două drone asupra cupolei Kremlinului din Moscova, dar, pe de altă parte, în spatele acestei inițiative s-ar putea afla și susținători extremiști ai guvernului; orice este posibil. Dezordinea domnește în tabăra rusă din cauza eșecurilor militare repetate și a avantajului taberei ucrainene bazat exclusiv pe precizia armelor furnizate de Occident. Rusia plătește în prezent prețul lipsei de pregătire pentru război și al absenței armelor convenționale de înaltă tehnologie deținute de tabăra occidentală. Timp de aproape douăzeci de ani de putere continuă, Vladimir Putin a căutat să acorde prioritate dezvoltării armelor nucleare și a rachetelor de lansare hipersonice. Rușii sunt imbatabili și de neegalat în acest sens. Dar operațiunea specială lansată împotriva Ucrainei necesită în primul rând aceste arme convenționale ultra-precise, pe care Rusia nu le posedă. Prin urmare, Rusia este obligată în prezent să reziste cât mai bine pentru a evita pierderea teritoriilor luate de la Ucraina din 2022. Nepregătirea Rusiei este similară cu cea a armatei franceze din 1940. Și ea se credea capabilă să învingă Germania nazistă așa cum făcuse în 1918. Dar Adolf Hitler își perfecționase echipamentul militar, iar puternicele tancuri germane au zdrobit micile tancuri care echipau armata franceză, iar Franța, la rândul ei, a trebuit să se încline și să accepte condițiile umilitoare ale armistițiului impus de Germania.

Revin la explozia acestui baraj, pentru că am în minte ideea că Dumnezeu Creator transmite un mesaj umanității prin această acțiune. El anunță distrugerea lucrărilor umane care au atacat ordinea naturală a vieții pe pământ. Barajele au fost construite pentru a produce electricitate hidroelectrică pentru a satisface nevoile tehnice ale vieții moderne. Dar prima victimă a acestei construcții umane a fost chiar râul. Și sunt deosebit de sensibil la acest subiect, pentru că locuiesc în Valence sur Rhône și pot depune mărturie că, victima numeroaselor baraje care îi întrerup curgerea și îi încetinesc curgerea, acest râu pe care l-am cunoscut în tinerețe, impetuos, pur și transparent, prezintă astăzi aspectul unei zone mari și întinse de ape tulburi și nesănătoase. Cu șase ani înainte de marea judecată divină,

este timpul ca oamenii să realizeze răul pe care l-au făcut pământului, mării, râurilor și pâraielor. În desfășurarea viitoarei agresiuni rusești împotriva Europei Occidentale, inclusiv a Franței, este probabil ca barajele construite pe râuri să fie distruse de bombardamente. Ronul își va relua astfel expansiunea liberă și curgerea apelor sale tumultuoase. Și în perfectă dreptate, Dumnezeu va folosi această natură afectată de baraje pentru a-i blestema pe oamenii care au distrus-o. Imensa inundație provocată de Nipru a înecat ființe umane și mulțimi de animale ale căror corpuri vor putrezi și vor deveni cauzele transmiterii unor boli infecțioase teribile care vor infecta regiunea și se vor răspândi pe pământ în alte țări; acest lucru fiind favorizat de căldura verii.

Omul va descoperi că apa este cel mai bun lucru pentru el, dar că poate deveni și cel mai mare și mai mortal dușman al său. Acest flagel natural a fost produs artificial de ființele umane în lupta lor frenetică împotriva vieții naturale. De câțiva ani, omenirea este îngrijorată de încălzirea globală observată. Ignoră că, prin propria sa decizie, Dumnezeu a intensificat căldura radiată de soare, fără ca omul să fie responsabil. Dar tocmai acest flagel îl determină pe om să se acuze de greșeli reale comise împotriva naturii create de Dumnezeu. Și chiar dacă nu produce încălzirea globală, este util să realizeze răul pe care îl comite împotriva vieții naturale. Și vă reamintesc aici că, chiar dacă numai prin 2.100 de teste nucleare efectuate din 1945, el a contribuit într-adevăr la încălzirea atmosferei Pământului. Mai mult, fiecare rachetă lansată pentru a plasa un satelit pe orbită creează o gaură în stratul de ozon, care protejează Pământul de razele solare ultraviolete. Traectoria arzătoare a rachetelor de lansare străpunge acest strat de ozon, care se transformă într-o sită, permițând tot mai multor raze ultraviolete să ajungă la suprafața Pământului. Lumina soarelui se transformă deja în foc, arzând parțial Pământul și locuitorii săi.

Astfel, distrugerea barajului Kahovka dezvăluie decizia lui Dumnezeu de a restabili ordinea naturală a râului Nipru. Controlat și îmblânzit mult timp de oamenii care au construit în jurul său un rezervor de 28 de milioane de metri cubi, debitul său s-a intensificat brusc și în curând va reveni, cu deplină libertate, la cursul său inițial. Astăzi, se pregătește să răzbune anii lungi de captivitate. Din punct de vedere strategic militar, această inundație vine într-un moment oportun pentru ruși, deoarece va împiedica atacurile ucrainene în această zonă inundată.

Pe platourile de televiziune, uimiți, jurnaliștii și invitații lor încep să realizeze cum războiul purtat de Rusia împotriva Ucrainei a reușit să transforme, într-un timp scurt, întreaga situație internațională globală. Sunt încă abia la începutul descoperirii lor și mai au ce e mai rău de descoperit în viitorul apropiat. Prefigurând viitorul război nuclear, riscul nuclear devine deja clar în ceea ce privește cea mai mare centrală nucleară de pe continentul european: Zaporijia, care găzduiește șase cuptoare atomice. În prezent oprite, camerele de ardere trebuie răcite cu cantități enorme de apă, furnizate anterior de Nipru. De la ruperea barajului, apa de răcire a fost extrasă dintr-un bazin de urgență conceput în acest scop. Dar dacă nivelul apei devine insuficient, centrala ar putea deveni un nou „Cernobîl”, de șase ori mai mare și mai devastator. Aceste lanțuri de acțiuni mortale constituie dovada că marele Dumnezeu Creator a început într-adevăr să elibereze „cei **patru îngeri**” demonici din Apocalipsa 7:3 și 9:15. Aceștia sunt

acum autorizați de Dumnezeu să „*facă rău pământului, mării, copacilor*” și apelor. Nu este ușor pentru Dumnezeu și cu atât mai puțin pentru demoni și diavol să-i forțeze pe oameni să dezlănțuie o confruntare războinică mortală pe care nu o doresc. Situația de pace de mult timp stabilită convenea tuturor popoarelor, deoarece favoriza comerțul și îmbogățirea celor mai bogați dintre ei. Bazându-se exclusiv pe inteligența lor umană, oamenii au crezut întotdeauna că armele nucleare erau doar un factor de descurajare, deoarece nimeni nu ar fi suficient de nechibzuit încât să le folosească. Totuși, această nebunie există și se dezvoltă imediat ce Dumnezeu o dorește. În comportamentul lor nereligios, au ignorat această posibilitate și, în ultimii șase ani întregi de viață colectivă care ne-au mai rămas în față, vor descoperi și vor suferi toate formele distructive mortale de care se temeau.

În Apocalipsa 11:18, găsim acest verset care prezintă programul stabilit de Dumnezeu pentru ultimii noștri șapte ani de viață pe pământul actual al păcatului: „*Neamurile s-au mâniat și a venit mânia Ta și a venit vremea să judeci morții și să dai răsplătirea robilor Tăi prorocilor, sfinților și celor ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să nimicești pe cei ce nimicesc pământul.*” Dumnezeu ne prezintă în ordine cronologică succesivă:

Prima ^{acțiune} *Națiunile s-au mâniat* : al Treilea Război Mondial sau „*a șasea trâmbiță*” din Apocalipsa 9:13 a început în Ucraina pe 24 februarie 2022, adică la începutul adevăratei a douăsprezecea luni a anului solar divin .

A doua acțiune: *fi-a venit mânia* : timpul „*celor șapte plăgi din urmă ale mănii lui Dumnezeu*”; tema din Apocalipsa 16 care se împlinește în ultimele 6 luni ale anului 2029 .

A treia acțiune: a venit ^{vremea} *să judeci morții, să răsplătești slujitorii Tăi, prorocii, sfinții și cei ce se tem de Numele Tău, cei mici și cei mari* : odată cu revenirea glorioasă a lui Isus Hristos, adventiștii credincioși și alți oameni mântuiți din istoria pământească sunt transmutați sau înviați și conduși în Împărăția cerească a lui Dumnezeu, unde, în timpul marelui Sabat de „*o mie de ani*”, îi vor judeca pe morții răzvrățiți. Această judecată **cerească** este revelată în Apocalipsa 4:4 prin imaginea „*celor 24 de tronuri*”, care își primește explicația în Apocalipsa 20:4: „*... Și am văzut tronuri; și celor ce ședeau pe ele li s-a dat putere să judece ...*” Cei „*o mie de ani*” încep în ziua de primăvară a anului 2030, adică pe 20 martie 2030.

A 4-a acțiune: ^{distruge-i} *pe cei care distrug pământul* : Dumnezeu face în mod clar această acuzație împotriva oamenilor rebeli și a îngerilor cerești rebeli. Împreună, sub dominația diavolului, Satana, ei **au distrus pământul**, prin chimie și fals progres tehnologic. Știința a făcut posibilă crearea de molecule artificiale din materiale dăunătoare indestructibile, cum ar fi teflonul, care este foarte practic și cu atât mai seducător; azbestul, de asemenea foarte util și apreciat la vremea sa. Dar acestea sunt doar două exemple printre nenumărate altele, cum ar fi pesticidele, îngrășămintele fabricate din amoniac, a căror producție în Ucraina va fi brusc redusă considerabil din cauza inundațiilor provocate de barajul parțial distrus de pe Nipru. În ordine cronologică, acțiunea de distrugere a „*celor care distrug pământul*” este îndeplinită prin „*judecata de apoi*” și „*moartea a doua*” dată în „*lacul de foc*”, teme tratate în Apocalipsa 20:7 până la 15: „*Și când se*

vor împlini cei o mie de ani , Satana va fi eliberat din închisoarea lui și va ieși să amăgească neamurile care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și Magog, ca să-i adune pentru război; numărul lor este **ca nisipul mării** ...” Găsim în acest ultim verset a doua înviere, în care răzvrățiții morți sunt înviați conform anunțului din versetul 5: „ **Ceialți morți n-au înviat până nu s-au împlinit cei o mie de ani** ”. Apocalipsa 12:17 (sau 18) cita deja această mulțime rebelă dominată de Satana, prin expresia „ **nisipul mării**”. » : « Și el (balaurul) a stat pe **nisipul mării** . »

Scena „ *judecății de apoi* ” încheie 7.000 de ani de istorie a păcatului pământesc, iar în prima zi a primăverii anului 3030, Dumnezeu creează „ *cerurile noi și pământul nou* ” transfigurând pământul nostru actual, pângărit de păcat, otrăvuri chimice și moarte. Pentru „ *judecata de apoi* ”, acest pământ capătă aspectul unui „ *lac de foc și sulf* ” care arde și anihilează definitiv cele mai răzvrătite ființe din istorie într-un timp proporțional cu vinovăția lor, definit de judecata rostită de sfinții mântuiți. Dar acest timp nu este în niciun fel „ *veșnic* ”. Ceea ce este „ *veșnic* ” este doar consecința sau efectul acestei eliminări, care este definitivă și, prin urmare, „ *veșnic* ”.

„ *Fiecare zi are destule necazuri* ”, a spus Iisus Hristos pe pământ. Durerea provocată în această joi, 8 iunie, la ora 9:45, la Annecy, este un model de acest fel. Lângă lacul cu același nume, într-un parc, un loc dedicat jocurilor pentru copii, un bărbat sirian în vârstă de 31 de ani a atacat și înjunghiat șase persoane, inclusiv patru copii cu vârste cuprinse între 22 de luni și 3 ani, dintre care unii au fost bătuți în cărucioare. Prognosticul de supraviețuire era riscant pentru patru persoane, dar toate șase sunt acum în afara oricărui pericol. După arestarea individului, am aflat că locuia în Suedia din 2013 și că a solicitat azil în Franța în 2022, cerere refuzată deoarece o cerere paralelă fusese depusă anterior în Suedia. S-a căsătorit cu o femeie suedeză și a născut o fiică care are acum 13 ani. Apoi a divorțat și s-a prezentat astfel în Franța în 2022. Și aici detaliul este important, acest bărbat se autointitulează creștin oriental. Nu este musulman, ci un creștin oriental care a fluturat crucea pe care o poartă la gât după ce a înjunghiat copiii din piață; asta în timp ce striga: „În numele lui Isus Hristos”. Acest fapt anume oferă mai multe lecții. Principala, mi se pare, este confirmarea blestemului care se află pe credința creștină tradițională, orientală și occidentală. A doua este o condamnare a Occidentului fals creștin de către Orientul creștin sau musulman. A treia este consecința ciurului Europei care permite unui străin blocat de o țară să intre în spațiul Schengen european și, prin urmare, să intre legal, liber, în țara care i-a închis ușa. A patra lecție este o observație a neputinței autorităților politice. Încă o dată, confrunțați cu acest tip de acțiune dramatică, observ frica, panica și consternarea care însoțesc toate aceste tragedii, fără a le putea preveni însă. Complet inutile, dar într-o încercare de a liniști înșelător oamenii, miniștrii călătoresc, poliția este mobilizată; Pe scurt, o gesticulație enormă pentru nimic, pentru că în realitate nu există sau există puține șanse ca un astfel de eveniment să se mai întâmple în viitorul imediat. De asemenea, după acest tip de tragedie, doar două întrebări ar trebui adresate politicianilor: Câți indivizi de același fel, capabili să repete acest tip de acțiune, a primit Europa, va primi în continuare și are deja în rezervă? Iar a doua este: Când va avea loc următoarea tragedie și următoarea

consternare? Babelizarea societății occidentale își produce rodul amar al insecurității totale, dar Băncile europene și occidentale sunt mulțumite.

Atacul asupra copiilor revoltă pe toată lumea, popoare și mass-media. Dar, cunoscând blestemul divin care lovește Europa și Franța în special, nu sunt surprins, pentru că acest gen de lucru s-a întâmplat deja din porunca lui Dumnezeu, conform mărturiei Bibliei. Citim în Lev. 26:22: „ **Voi trimite împotriva voastră animale sălbatice, care vă vor jefui copiii , vă vor nimici vitele și vă vor face un număr mic; și căile voastre vor fi pustii.** ” Acest lucru s-a întâmplat istoric pe vremea profetului Ilie, conform 2 Regi 2:23-24: „ *De acolo s-a suit la Betel; și pe măsură ce se suia, au ieșit niște băieți din cetate și l-au batjocorit. Ei i-au zis: «Suie-te, pleșuvule! Suie-te, pleșuvule!» S-a întors să se uite la ei și i-a blestemat în numele lui YHWÉH. Atunci au ieșit doi urși din pădure și au sfâșiat patruzeci și doi dintre acești copii.* » Ultimul exemplu se referă la distrugerea națională finală a lui Israel, care este de interes pentru vechiul legământ, ca fiind acțiunea paralelă a „ **trâmbiței a șasea** ” noastre, adică actualul nostru Război Mondial, parțial angajat. Acțiunea este citată în Ezechiel 9:6: „ **Omoară și nimicește bătrânii, tinerii, fecioarele, copiii și femeile; dar să nu vă apropiați de nimeni care are semnul acesta pe el; începeți de la sanctuarul Meu.** ” *Au început de la bătrânii care erau înaintea casei.*

Această experiență din Annecy dezvăluie două concepții despre credința creștină. În Occident, aceasta este umanistă și slăbită. În schimb, în Est, credința creștină este pusă la încercare prin confruntarea cu fanaticii musulmani, în special pentru un creștin sirian, cu persecuțiile ucigașe practicate de califatul islamist cunoscut sub numele de DAESH. Poziția Europei, care a permis masacrarea creștinismului oriental de către persecutorii musulmani, a născut resentimente împotriva acestei Europe lacome și nesprrijitoare. Prin urmare, Dumnezeu are la dispoziție bărbați creștini sau musulmani, mânați de o mare ură împotriva popoarelor europene și americane. Acești oameni constituie o falangă teroristă neorganizată, dar disponibilă după bunul plac pentru ca Dumnezeu să lovească Occidentul blestemat. Aceasta deoarece ura este resimțită individual de către oamenii din Est. Creștinismul oriental este doctrinar doar după chipul învățătorilor săi occidentali inițial, adică la fel de imperfect și păcătos ca aceștia. Credința răsăriteană a păstrat toate normele păgâne adoptate în Occident în Imperiul Roman din anul 313. Prin urmare, acest creștinism imperfect din punct de vedere doctrinal nu poate aduce rodul blândeții, pacifismului și dreptății adevăraților aleși ai lui Iisus Hristos, pe care îi justifică și îi recunoaște. Mai mult, după indiferența arătată de Occidentul creștin față de suferința și distrugerea lor, actualul angajament financiar și militar enorm față de Ucraina întărește resentimentul creștinilor răsăriteni împotriva țărilor occidentale, până la punctul de a le inspira ură ucigașă. Iar cazul atacului cu cuțitul asupra copiilor din Annecy confirmă această stare de spirit plină de ură și răzbunare a agresorului creștin sirian.

În acest caz, ca și în cel al băiatului de 16 ani care și-a ucis profesorul, mărturiile sunt date de atacatori. Tânărul spusese că a auzit o voce care i-a ordonat să o omoare pe această femeie; iar aici, sirianul pretinde că acționează „în numele lui Isus Hristos”. Și cel mai uimitor lucru este că ambele personaje spun adevărul, dar societatea necredincioasă și necredincioasă nu poate beneficia de aceste

informații, care ar fi atât de importante pentru ea să le înțeleagă. Adevărații slujitori ai lui Isus Hristos, cărora pretind că le aparțin, dimpotrivă, sunt interesați de aceste mărturii în care nu găsesc decât confirmări ale situației revelate, în principal, în profețiile din Daniel și Apocalipsa. Blestemul creștinismului occidental și oriental corupt și apostat este astfel confirmat. Și acest creștinism apostat devine ținta mâniei blândului și iubitorului Isus Hristos, pentru că El este, de asemenea, Dumnezeu atotputernic, Creatorul, care pedepsește și lovește cu moartea pe cei necredincioși, pe necredincioși și pe necredincios, în cele două legăminte istorice succesive ale Sale.

În aceeași zi, joi, 8 iunie, ofensiva Ucrainei a fost confirmată și lansată oficial. Viitorul apropiat ne va spune cum se desfășoară lucrurile în această confruntare dintre Ucraina și Rusia. Dar deja, din această primă zi, observ că Rusia nu a reușit să învețe lecțiile amare pe care i le-au predat dronele ucrainene distrugându-i coloanele de tancuri. În cele din urmă va câștiga, dar cu ce preț! Nu contează, deoarece în Daniel 11:45, Dumnezeu a dezvăluit deja distrugerea sa finală de către SUA. Dar înainte de a dispărea, va fi zdrobit și devastat „**orgozanta**” Europă catolică a „celor **zece coarne**”, adevărata țintă a mâniei Dumnezeului adevărului.

În ultimul moment, joi, 15 iunie 2023, am aflat că **Kievul se confruntă cu o armată rusă transformată. Conform experiențelor sale trecute, Rusia pornește încet, dar odată ce a început, nimic nu o poate opri**. Pentru a înțelege pe deplin ce se întâmplă în războiul actual, trebuie să știm că Dumnezeu are o socoteală de reglat cu Rusia. Căci în Ezechiel 38:3, El îi spune lui Ezechiel, profetul său, despre el: „*Să spui: Așa vorbește Domnul YaHweh: Iată, **Eu sunt împotriva ta**, Gog, prinț al Roșului, Meșecului și Tubalului!*” Putem ghici în numele sale cuvintele: Rus, Moscova și Tobolsk. Ranchiuna lui Dumnezeu este tenace, iar prima cauză a acestei ranchiuni datează din antichitate. Dumnezeu muștră aceste orașe ale Rusiei pentru că au făcut comerț cu Tirul, dușmanul poporului său Israel, conform Ezechielului. 27:13-14: „***Iavanul, Tubalul și Meșecul făceau negoț cu tine**; și-au dat sclavi și vase de bronz în schimbul mărfurilor tale. Cei din casa lui **Togarma** îți aprovizionau piețele cu cai, călăreți și catări*.” Actualul „**Togarma**” este situat în vârful vestic al Chinei, lângă granița cu Kazahstanul, și se numește Yining. Aceste vechi resentimente divine nu ar trebui să ne facă să uităm cauzele celor mai recente. Căci Rusia a trăit, în octombrie 1917, revoluția sa națională, iar după Franța din 1793-1794, a intrat într-un regim ateu național foarte ucigaș. Puteți vedea aici că acțiunile conduse de Dumnezeu urmează această logică. Pentru a pune capăt regimului combinat al monarhiei și papalității romane, el a instigat Revoluția Franceză și ateismul său distructiv. Pentru a distruge Franța ultimilor șapte ani de viață pe pământ, el a chemat Rusia ortodoxă actuală. Și pentru a distruge Rusia, Dumnezeu o va preda vechiului său dușman, Statele Unite ale Americii. În timp, puterile care se confruntă vor deveni din ce în ce mai mari. Și, în final, rebelii de pe întregul pământ se vor confrunta cu puterea „**Regelui regilor și Domnului domnilor**”, Isus Hristos în forma gloriificată a lui Dumnezeu.

FIUL LUI DUMNEZEU

Îmi pare rău pentru genul feminin care pretinde că este din MLF, dar Biblia nu citează niciodată expresia „fiice ale lui Dumnezeu”. Și bazându-mă doar pe afirmațiile acesteia, le reamintesc și bărbaților care au construit o apariție ipotetică pe pământ, că aceeași Biblie dezvăluie că am fost creați de singurul Dumnezeu care este invizibil, altfel El nu ar fi Dumnezeu, pentru specia noastră umană terestră.

La aproximativ 2500 de ani după păcatul lui Adam, sau la aproximativ 1500 de ani înainte de era noastră, Dumnezeu i-a revelat lui Moise povestea Genezei, care mărturisește originile noastre. Moise și poporul său aveau o mărime similară cu a noastră, motiv pentru care, în Gen. 6:4, Dumnezeu adaugă această clarificare: „*Uriașii erau pe pământ în zilele acelea, după ce **fiii lui Dumnezeu** s-au unit cu **fiicele oamenilor**, și acestea le-au născut copii: aceștia sunt cei puternici care erau faimoși în vremurile de demult.*” În acest sens, acest verset pare să spună că uriașii au fost obținuți prin împerecherea „*fiilor lui Dumnezeu cu fiicele oamenilor*”. Însă în această traducere a lui L. Segond, termenii „**și, de asemenea**”, plasați înainte de „*după fiii lui Dumnezeu...*”, sunt bine citați și prezentați în versiunea JNDarby unde citim: „*Uriașii erau pe pământ în acele zile și, de asemenea, după ce fiii lui Dumnezeu au venit la fiicele oamenilor și le-au născut copii: aceștia erau oamenii puternici din vechime, oameni de renume.*” Cu această precizie „**și, de asemenea**”, sensul versetului este complet schimbat și devine mai logic și mai ușor de înțeles. De fapt, Dumnezeu îi dezvăluie lui Moise că, încă de la originea sa în Adam, omul avea o dimensiune gigantică și că apostazia răspândită prin căsătorii care uneau „oameni” credincioși din linia lui Set, numiți aici „**fii ai lui Dumnezeu**”, cu „fiicele” descendenților răzvrățiți ai lui Cain, numiți „**fiice ale oamenilor**”, nu a avut nicio consecință pentru a justifica schimbarea dimensiunii umane; era gigantică înainte de aceste uniuni dăunătoare și a rămas gigantică după ele. Înțelegem că această caracteristică a gigantului a fost păstrată de omenire până în vremea potopului și o perioadă de timp după acesta, întrucât giganții încă populau Canaanul, când evreii l-au cucerit, când Dumnezeu li l-a dat în jurul anului 1460 î.Hr., adică după „40 de ani” de ședere în deșert a poporului evreu, Israelul trupesc al lui Dumnezeu.

În versetul citat, Dumnezeu mărturisește responsabilitatea pe care i-a dat-o omului, pe care l-a creat înainte ca femeia să fie formată din oasele și carnea lui. Lui îi impută vina de a se lăsa sedus de femeile din linia rebelă. Și avem în această experiență explicația interdicției de a se căsători cu femei străine, pe care o impune lui Israel. Acest popor va respecta această interdicție până la momentul apostaziei lor finale pe scară largă, care îi va duce în captivitate în Babilon între anii 605 și 586.

După aceste două cazuri de uniuni interzise de Dumnezeu, acest mesaj privește credința creștină protestantă pe care Dumnezeu o avertizează împotriva viitoarei sale uniuni cu Biserica Romano-Catolică; aceasta, citând doctrina lui Balaam, din Apocalipsa 2:14: „*Dar am câteva lucruri împotriva ta: pentru că ai acolo pe cei care țin doctrina lui Balaam, care l-a învățat pe Balac să pună o*

piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, să mănânce lucruri jertfite idolilor și să comită curvie .” Piatra de poticnire din acest verset desemna uniunea interzisă, întrucât, dezvăluindu-i lui Balac acest secret al binecuvântării sau blestemului lui Israel, l-a făcut să fie blestemat de Dumnezeu. Aceasta, trimițând „*fiicele* ” poporului său să seducă „*bărbații* ” lui Israel. Prin acest mesaj, Dumnezeu denunță prezența oamenilor „*ipocriți* ” în credința protestantă, încă de la crearea sa oficială atașată datei 1517; data la care călugărul învățător Martin Luther a denunțat natura diabolică a romano-catolicismului papal. Judecat și respins definitiv după testele de credință din 1843 și 1844, protestantismul „*ipocrit* ” a primit cu brațele deschise adventismul „*ipocrit* ” în 1994 și, aliați cu credința catolică, toți acești creștini falși „*ipocriți* ” vor forma împreună în 2029 „*fiara care se ridică de pe pământ* ”, care va reproduce modelul sau „*chipul primei fiare care s-a ridicat din mare* ” și care desemna religia romano-catolică papală. Reproducerea „*chipului său* ” constă în reproducerea operelor sale intolerante și persecutorii.

Dovezile istorice au confirmat deja posibilitatea unirii protestantismului cu catolicismul prin comportamentul crud al celebrului său reprezentant genevez, Ioan Calvin. Acest „protestant” simțea o ură ucigașă împotriva unui concurent mult mai „*inteligent* ” decât el pe plan spiritual, doctorul Michael Servetus. Prin scrisori adresate Inchiziției, a încercat să-l livreze mâniei catolice, dar a sfârșit prin a-l executa el însuși, când omul imprudent și-a asumat riscul de a se aventura pe pământ genevez. Michael Servetus avea o înțelegere spirituală foarte avansată; el denunțase deja absurditatea dogmei Treimii așa cum este interpretată de catolicism și protestantismul calvinist, și anume trei persoane divine asociate, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, în timp ce acestea sunt doar trei roluri succesive ale aceluiasi spirit unic al Dumnezeului celui viu, Creatorul nostru, prin urmare, Tatăl nostru divin.

Acest subiect al „Tatălui” mă face să subliniez că termenul „Tată” a fost folosit pentru Dumnezeu doar de când Iisus Hristos a venit să-L reveleze oamenilor prin acest termen. Într-adevăr, cuvântul „Tată” nu a fost folosit pentru a-L desemna pe Dumnezeu în vechiul legământ, unde El a rămas puternicul și formidabilul Dumnezeu „Yahweh”. Totuși, din această poveste citată în Gen. 6:4, Dumnezeu prezintă linia credincioasă a lui Set sub numele de „*fiul lui Dumnezeu* ”. Acum, nu există fii fără ca ei să aibă un tată. Prin urmare, acest mesaj a fost ignorat până în vremea lui Iisus Hristos, care a revelat oamenilor întreaga natură iubitoare a lui Dumnezeu și caracteristica Sa de Tată al întregii omeniri create după îngerii cerești. De-a lungul vechiului legământ, Dumnezeu a fost frustrat că nu a fost numit „Tată” de creaturile Sale umane. Dar așteptarea Sa era îndreptată spre vremea noului legământ, așa cum dovedește acest text din Isaia 9:6: „*Căci un copil ni s-a născut un fiu „Ne este dat și domnia va fi pe umărul Lui ; și numele Lui va fi Minunat , Sfatuitor , Dumnezeu Tare , Tatăl Veșnic , Prinț al Păcii* .” Vedem cum în acest verset, Dumnezeu se definește ca fiind atât în Isus Hristos, „*Fiul, cât și Tatăl Veșnic* ”. Pentru a înțelege bine acest verset, trebuie să ținem cont de faptul că vorbitorul este evreul, israelitul, pe nume Isaia. Numele personal „*noi* ” desemnează poporul lui Israel și, prin el, numai, pe aleșii care sunt răscumparați prin sângele lui Isus Hristos și sunt împrăștiați printre popoarele

răspândite pe tot pământul. În spatele acestui „**noi**” găsim păcătoși umani care au nevoie de iertarea lui Dumnezeu și o obțin doar prin credință și ascultare zidite pe lucrarea răscumpărătoare și mântuitoare a lui Isus Hristos.

Acest verset este extraordinar de bogat, deoarece plasează „**stăpânirea**” lui Hristos **pe umărul său**; chiar acolo unde l-a purtat greutatea „patibulului” său, făcându-l să cadă, atât de slăbit era de tortura romană pe care a îndurat-o înainte de răstignire. Apoi, Dumnezeu profețește ce va reprezenta Isus Hristos pentru aleșii săi. În primul rând, îl vor recunoaște ca fiind „**Admirabil**” și îl vor admira. În al doilea rând, îl vor face „**Consilierul**” lor. În al treilea rând, îi vor recunoaște natura de „**Dumnezeu Puternic**”, așa cum vor atesta minunile sale. În al patrulea rând, vor recunoaște în el titlul de „**Tată Veșnic**”, pe care el însuși l-a revelat și confirmat apostolului său Filip în Ioan 14:9-11: „*Isus i-a zis: «De atâta timp sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl; cum zici tu: «Arată-ne pe Tatăl?»» Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu nu le spun de la Mine; Dar Tatăl, care rămâne în Mine, El face lucrările. Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine; cel puțin credeți pentru lucrările Lui.* Și în al cincilea rând, Îl vor cunoaște ca fiind cel care, în calitate de „**Prinț al Păcii**”, a venit să-i împace cu Dumnezeu, de care fuseseră separați prin păcatele lor. Prin urmare, acești cinci termeni au profețit standardul de credință al adevăraților aleși răscumparați de Isus Hristos.

La rândul său, Isaia 9:7, care urmează, ne spune: „*Să întăresc imperiul și pacea fără sfârșit, pe tronul lui David și pe împărăția lui, să-l întăresc și să-l susțin prin dreptate și dreptate, de acum și pentru totdeauna: aceasta va face zelul lui YaHWéH al oștirilor.*” Astfel de cuvinte nu puteau decât să înșele speranța evreilor care vedeau în acest termen „**imperiu**” decât „**creșterea**” puterii națiunii lor Israel. Și acest text se adaugă la cel din Isaia 61:2, unde Dumnezeu profețește, spunând: „*...să vestesc anul harului lui YaHWéH și ziua răzbunării Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei ce plâng.*” Aceste două texte explică iluzia înșelătoare a evreilor care vedeau în Mesia cel așteptat, pe cel care avea să înalțe gloria națională a Israelului prin distrugerea dușmanilor lor care erau pe vremea lui Hristos, ocupanții, romanii. Dar vai de ei, planul lui Dumnezeu era exclusiv spiritual și urmau să-i vadă împlinirea doar odată cu întoarcerea glorioasă a lui Isus Hristos, deoarece timpul dintre moartea Sa ispășitoare și întoarcerea Sa în glorie este încă un timp de selecție a aleșilor. Observați ultimul cuvânt al acestui verset: „**armată**”. Acest termen era, de asemenea, înșelător, deoarece evreii îl puteau interpreta ca o insurecție condusă de Mesia împotriva romanilor. Dar, în realitate, sugerează situația unei bătălii pe care YaHweh va trebui să o ducă împotriva rebelilor pământești și cerești pentru a-i salva pe ultimii Săi aleși răscumparați prin sângele lui Isus Hristos. În Apocalipsa 16:16, această bătălie se numește „**Armagedon**”. Această bătălie are un motiv, o cauză spirituală, dar consecințele ei sunt și mortale din punct de vedere fizic. Dumnezeu luptă cu armele Sale divine, iar dușmanii Săi pământești au la dispoziție doar armele lor pământești. Prin urmare, lupta răzvrătiților este pierdută dinainte, iar Dumnezeu și-a profețit deja victoria viitoare în Apocalipsa 17:14: „**Ei vor face război cu Mielul, și Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul**”

domnilor și Împăratul împăraților ; și cei chemați, aleși și credincioși sunt cu El îi vor birui și ei .”

bătălie a „**Armagedonului** ” îi va pune pentru ultima dată, după sfârșitul timpului de har, pe „**fiii lui Dumnezeu** ” împotriva „fiilor oamenilor” din tabăra rebelă decăzută.

În rugăciunea sa regală exemplară, Isus spune în Matei 6:9-13:

Versetul 9: „*Voi, deci, să vă rugați așa: Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău ;* » Subliniază deja necesitatea de a-L considera pe Dumnezeu drept adevăratul și singurul nostru „*Tată ceresc* ”. Acesta este un lucru pe care numai „*fiii Săi* ” îl pot face cu condiția de a considera numele Său ca fiind „*sfințit* ”; ceea ce implică a-L considera mental mai presus de toate celelalte ființe vii, deoarece El este perfect sfânt și singurul întruchiează perfecțiunea sfințeniei. Această condiție îi exclude deja pe creștinii pe care Dumnezeu îi desemnează drept rebeli; catolici și ortodocși dintotdeauna, protestanți din 1843 și 1844 și adventiștii „*vârsați* ” din 1994.

Numele lui Dumnezeu nu este exprimat doar prin cele patru litere ebraice care îl desemnează în Biblie, YHWH, pe care le transcriu ca YaHWéH. Apocalipsa 2:17 oferă adevăratul sens: „Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul: «Celui ce biruiește îi voi da din mana ascunsă și îi voi da o piatră albă și pe piatră **un nume nou** scris , pe care nimeni nu-l știe decât cel ce-l primește».” În acest verset, cuvântul „**nume**” » desemnează o stare sau o natură diferită pentru omul răscumpărat, recunoscut și mântuit de Iisus Hristos. Obținut după victorie, acest „**nume nou** ” desemnează natura cerească a celui răscumpărat care a intrat în viața veșnică, purtător al nemuririi. De asemenea, numele lui Dumnezeu desemnează tot ceea ce Dumnezeu reprezintă, în tărie, putere, glorie, autoritate, judecată și sentimente. Acestea sunt toate lucruri pe care cei cu adevărat aleși trebuie să le „*știe* ” pentru a îndeplini condiția formulată de Isus când spune, în Ioan 17:3: „*Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.* ” Astfel, în însăși rugăciunea sa, omul se justifică sau se condamnă, după cum are sau nu această cunoaștere a adevăratului Dumnezeu. Și nimeni nu trebuie să se înșele, deoarece această cunoaștere sau absența ei este revelată în faptele practicate religios de cel care se roagă. Fie practica sa este în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu pentru timpul său, fie nu este, iar „**rugăciunea lui** ” devine o „**urâciune** ”, după cum se spune în Proverbe. 28:9 ne învață: „**Dacă își întoarce cineva urechea ca să nu audă Legea, chiar și rugăciunea lui este o urâciune.** ” În vremea noastră, această „**urâciune** ” este practică, oficial și public, în fiecare „duminică” de mulțimi de creștini falși, înșelați și învățați pe nedrept, adunați pentru a se închina adevăratului Dumnezeu. Vai de ei, Dumnezeu îi invită pe cei care îi aparțin doar în a șaptea zi pe care a sfințit-o la odihna Sabatului, sâmbăta și nu prima zi a duminicii. Prin urmare, nu este greu de înțeles că închinarea din prima zi îl onorează doar pe diavolul care prezidează aceste adunări.

În rugăciunea sa regală, Isus spune apoi în versetul 10: „*Vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ* ”. Pentru a dori ca Împărăția lui Dumnezeu să fie impusă pe pământ, trebuie să aprobi deja standardele Sale divine

și să nu le încalci. Căci și aici, voința lui Dumnezeu este exprimată clar în Biblie și în textele Sale profetice, iar cei care pretind că nu cunosc standardele voinței Sale vor fi, în ziua judecății, confuși și condamnați. Acest verset are sens doar dacă un adevărat ales, sfințit și recunoscut de Dumnezeu în Isus Hristos, spune aceste cuvinte.

Isus spune apoi în versetul 11: „ ***Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi*** ”. Pe pământ, mulțimi de oameni mănâncă doar o dată la două sau o dată la trei zile. Această rație zilnică este, așadar, un privilegiu acordat de Dumnezeu, dar câți în lume recunosc că hrana lor este dată de Dumnezeu dintre toți cei care mănâncă? Foarte puțini și din ce în ce mai puțini. Mai mult, această pâine cea de toate zilele presupune o altă hrană spirituală pe care numai Dumnezeu o poate da, spre deosebire de hrana trupului. De aceea, celor care cer această „ ***pâine cea de toate zilele*** ”, Isus spune din nou în Matei 4:4: „...Este scris: ***Om nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu*** ”. Aleșii știu acest lucru și o fac. Dar oamenii fără Dumnezeu, săraci sau bogați, cred că numai ei au capacitatea de a găsi și de a lua hrană pentru trupurile lor, conștienți că supraviețuirea lor depinde de aceasta. Dar hrana spirituală este cea mai mică dintre grijile lor. Se lipsesc de ea de mult timp și cred că se pot lipsi de ea și mai mult timp. Poate că doar o foamete globală i-ar putea scutura din iluzie și, chiar și în 2023, puțini le-ar pune la îndoială decizia.

Apoi, Isus spune în versetul 12: „ ***Iartă-ne nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri.*** ” Din nou, câți creștini sunt capabili să ierte greșelile pe care le suferă? Căci Dumnezeu nu se mulțumește cu cuvinte și El controlează gândurile oamenilor și știe dacă un om iartă cu adevărat sau nu în spatele unei iertări oficiale înșelătoare. Această capacitate de a ierta răul făcut lor este încă strict rezervată celor aleși. Și lucrul este ușor de explicat. Pentru a putea ierta în acest fel, spiritul victimei trebuie să disprețuiască acțiunea rea și pe autorul ei, iar acest lucru este posibil doar dacă întregul său suflet a fost câștigat și ocupat de Duhul lui Hristos. La această înălțime a spiritului, toată răutatea pământească este devalorizată, iar iertarea rămâne o simplă formalitate care nu costă nimic pentru alesul care iartă. El poate face acest lucru cu atât mai mult cu cât este conștient că el însuși a beneficiat de iertarea Dumnezeului celui viu, în numele sângelui vărsat de Isus Hristos.

În final, versetul 13 încheie rugăciunea lui Isus: „ ***Nu ne duce pe noi în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău. Căci a Ta este Împărăția, puterea și slava în veci de veci. Amin!*** ” Cei care se roagă astfel trebuie să fie conștienți de atacurile diavolului și ale demonilor săi cerești și pământești. Astfel, cineva trebuie să fie totuși un ales care rămâne atent la avertismentele împotriva diavolului. Isus a făcut acest lucru și adevărații săi apostoli și ucenici o fac și ei. Îmi amintesc cum în Matei 24:4, Isus îi avertizează pe cei aleși ai Săi, spunând: „ ***Luați seama să nu vă amăgească nimeni!*** ” Sfârșitul versetului este: „ ***Căci a Ta este Împărăția, puterea și slava în veci de veci. Amin!*** ” Ce înseamnă această afirmație, care este complet disprețuită și contrazisă de falsele religii creștine? Pur și simplu, le semnifică că fărâdelegea și păcatul lor sunt notate și înregistrate în memoria nelimitată a marelui Judecător, Dumnezeului Creator, Atotputernicul. Și că în ziua judecății de apoi, lista tuturor păcatelor lor le va fi prezentată individual. Și într-o

stare de confuzie inexprimabilă, vor afla că verdictul judecătorilor, aleșii răscumpărați de Isus Hristos, îi condamnă la pierirea în focul „*morții a doua*”. Însăși cuvintele mărturisesc acest lucru; numai adevărații săi „*fii*”, comoștenitori cu Isus Hristos, pot exprima și dori din toată inima ca „*împărăția lui Dumnezeu să vină, în putere și glorie, în adevăr!*”

Însă deja, pe pământ, până la iminenta revenire a lui Isus Hristos, pentru falșii creștini răzvrățiți, despărțirea lor de Dumnezeu îi va duce la înfrângere după înfrângere. Își vor vedea toate planurile și speranțele prăbușindu-se și vor suferi, după război și alte plăgi divine, după sfârșitul timpului ofertei harului colectiv și individual, cele cumplite „*sapte plăgi din urmă ale mâniei lui Dumnezeu*” conform Apocalipsei 16:1, și „*ale mâniei Mielului*”, conform Apocalipsei 6:16: „*Și au zis munților și stâncilor: Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe tron și de mânia Mielului*”.

Victoria finală va fi pentru Dumnezeu și „*fiii*” *Săi*, aleșii Săi credincioși care iubesc standardele concepției Sale despre viața ideală, perfect fericită și armonioasă în „libertate, egalitate și fraternitate” divină reală.

Prin urmare, în titlul de „*fiu al lui Dumnezeu*” care vrea să slujească și să onoreze gloria „*Tatălui*” său, trebuie să spun acum ceva ce poate părea destul de logic celor mai inteligenți, dar care nu este înțeles de o mulțime de ființe umane. Acest mesaj are ca subiect **schimbările istorice ale normelor divine și consecințele lor**.

Mulți oameni se lasă distrași de multitudinea de lucruri care le umplu viața și acești oameni nu se preocupă de lucrurile spirituale. Dar cine nu este interesat astăzi de rai, poate sau nu, o va face și mâine. Nu toți cei care au auzit și au răspuns chemării mântuirii lui Isus Hristos au răspuns primei chemări a lui Dumnezeu, iar eu sunt unul dintre ei. Trebuie, așadar, să sperăm că, chemați la momentul potrivit, multe creaturi se vor întoarce totuși către Dumnezeu. Pedepsa „trâmbiței *a șasea*”, care prinde contur sub ochii noștri, este tocmai menită, **ca un ultim avertisment**, să trezească credința adormită, anesteziată de grijile pământești. Așadar, ce trebuie să descopere cel a cărui credință este trezită? Trebuie să realizeze că viața și tot ceea ce conține ea este opera singurului Dumnezeu, Duhul Creator. El a organizat mântuirea ființei umane care căzuse în păcat, ca și cum ar cădea într-o capcană, în mai multe faze succesive și, logic, aceste faze diferite sunt marcate de schimbări și judecăți. Totuși, ceea ce mulți par să ignore este că, atunci când o schimbare legitimată de Dumnezeu este adusă în religie, noua schimbare adoptată face ca vechea normă să fie ilegală. Fraternitatea promovată de umanismul dominant al Occidentului nostru actual a făcut masele umane excesiv de tolerante. Aceasta până la punctul în care, pentru a nu supăra pe nimeni, suntem de acord să-i atribuim Dumnezeului suprem posibilitatea de a binecuvânta toate religiile. Ei bine, nu! Dumnezeu nu se adaptează convențiilor religioase umane și, dimpotrivă, depinde de om să se adapteze la el sau să accepte ideea de a nu revendica un viitor etern la care nu are dreptul. Așadar, trebuie să clarific faptul că atunci când Isus a stabilit noul legământ construit pe jertfa sângelui său vărsat de bunăvoie, evreii din vechiul legământ, care L-au respins pe Hristos și jertfa sa, au fost predați diavolului de către Dumnezeu. Pe pământ, ei au continuat să pretindă că sunt Dumnezeul

Creator, iar existența și religiozitatea lor i-au înșelat pe oamenii ignoranți spiritual. Astfel, acești primi „**fii ai lui Dumnezeu**”, moștenitori ai lui Avraam, au fost primii cărora li s-au aplicat cuvintele lui Isus din Apocalipsa 3:1, referitoare la protestanți în mesajul său numit „**Sardes**”,: „**Sunteți considerați vii, iar voi sunteți morți**”. Într-adevăr, mesajul pe care Isus l-a adresat protestanților din 1843 și 1844 poate fi aplicat tuturor religiilor pe care le-a respins din cauza refuzului lor de a se conforma noilor sale standarde și noilor sale lumini. Nu este ușor pentru o ființă umană condiționată de prejudecăți bazate pe 1.260 de ani de dominație creștină papală romano-catolică să se elibereze de aceste prejudecăți. Cei mai amabili ne spun: „Dragul meu prieten, m-am născut catolic și voi muri catolic”. Acești oameni nu sunt conștienți că a muri catolic înseamnă a muri fără a obține viața veșnică. Totuși, dacă doresc să rămână catolici, este pentru că cred că religia permite obținerea acestei vieți veșnice de la Dumnezeu. Musulmanii, de asemenea, sunt zeloși pentru religia lor și pentru profetul lor Mahomed, deoarece acesta le promite că, după moarte, îi așteaptă o viață veșnică visată. Prin urmare, este esențial pentru o ființă umană, care râvnește după eternitate prin angajamentul său religios, să știe dacă speranța sa este justificată sau deloc. Primii „**fii ai lui Dumnezeu**” nu au ascultat de poruncile lui Dumnezeu și, prin urmare, s-au înecat în apele potopului împreună cu fiii și „**fiicele oamenilor**”. Evreii voiseră să-i amintească lui Isus că nu erau „copii nelegitimi, deoarece îl aveau pe Avraam ca tată”. Răspunsul pe care Isus li l-a dat îi privește și pe toți oamenii de religie creștină: „*Dacă ați fi fii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam*” și le-a spus clar: „**tatăl vostru este diavolul**”. În Apocalipsa 2:9, Isus confirmă aceeași judecată în perioada cuprinsă între 303 și 313: „*Știu necazul tău și sărăcia ta (măcar că ești bogat) și defăimările celor ce zic că sunt iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei.*” Și o confirmă din nou în anul 1873, în Apocalipsa 3:9: „*Iată, îi voi face pe cei din sinagoga Satanei, care se zic iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să știe că te-am iubit.*” Aceasta dovedește că, dacă standardul judecății lui Dumnezeu se schimbă prin creșterea treptată a cerințelor sale, după 1260 de ani de întuneric religios, caracterul definitiv al judecății Sale nu se schimbă. Vechiul standard este condamnat inexorabil prin respingerea celui nou. Iar lecția trasă din aceste exemple ne permite să-I atribuim lui Dumnezeu aceste cuvinte adaptate pentru fiecare caz marcat de schimbarea standardului divin cerut:

1843-1844: „Dacă ați fi protestanți, ați face faptele protestanților din secolul al XVI-lea : cei adevărați nu au luat armele pentru a-și apăra viața. S-au lăsat duși în captivitate sau la moarte.”

1991-1994: „Dacă ai fi adventist de ziua a șaptea, ai face lucrările adventiștilor de ziua a șaptea din 1843, 1844 și 1873; anunțul revenirii lui Isus prin profețiile biblice le-a stârnit bucurie și un mare entuziasm.”

2020-2030

Din anul 2020, a început o ultimă așteptare a adevăratei întoarceri a lui Isus Hristos. De data aceasta, Isus însuși a fost cel care a stabilit data, îndreptând privirea acestor mesageri către data istorică a răstignirii și învierii sale, și anume 3 aprilie 1930. Luminați de rolul profetic al săptămânii de șapte zile, care este ca șapte mii de ani, cei pe care i-a sfințit pentru această lucrare și care trăiesc astăzi,

știu că din primăvara anului 2023 au intrat în ultima săptămână de ani care duce la sfârșitul celor șase mii de ani ai istoriei păcatului pământesc.

Isus Hristos se întoarce să-i caute doar pe cei pe care i-a „**sfințit**”. Așadar, este important să înțelegem ce este adevărata „**sfințire**”, despre care, inspirat de Duhul Sfânt, Pavel a declarat în Evrei 12:14: „**Urmăriți pacea cu toți oamenii și sfințenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul**”. Întrucât ne pregătim să-L vedem pe Domnul, această „**sfințire**” este, prin urmare, vitală și indispensabilă. Dar ce este „**sfințirea**”? Iată ce nu este: o simplă pretenție umană sau ceea ce este atribuit de papii romano-catolicismului persoanelor canonizate. Adevărata „**sfințire**” poate fi identificată și atribuită doar de Dumnezeu însuși în Isus Hristos. Căci acest termen înseamnă „a pune deoparte”, iar singura ființă vie care consideră că este corect să pună deoparte ființele umane este Dumnezeu și numai Dumnezeu. Dar pentru a justifica „**sfințirea**” Sa a unui bărbat sau a unei femei, Dumnezeu Își bazează judecata pe faptele credinței lor. Și pentru a defini care ar trebui să fie aceste fapte, Dumnezeu prezintă în Biblia Sa modelele istorice ale aleșilor Săi. Ezechiel 14 citează trei nume: „**Noe, Daniel și Iov**”, specificând de trei ori, în versetele 16, 18 și 20, „*ei nu aveau să mântuiască nici fii, nici fiice, ci numai ei își aveau să mântuiască sufletele datorită neprihănilor lor*”. Dumnezeu a spus-o, și puteți și trebuie să o credeți. Prin această afirmație, El contrazice și risipește toate concepțiile false despre „**sfințire**” și pictează un portret compozit al celor aleși pe care poate și vrea să-i mântuiască pentru a împărtăși veșnicia Sa. Toate mesajele transmise în cuvinte sau imagini clare, în profețiile lui Daniel și Apocalipsa și în alte texte ale Bibliei, sunt menite să completeze construcția acestui portret compozit. „**Sfințirea**” ultimilor Săi aleși este menționată în Apocalipsa 3:7 în mesajul pe care l-a adresat în 1873 adventiștilor de ziua a șaptea „**sfințiți**” în dragoste frățească; aceasta este semnificația numelui simbolic „**Filadelfia**”. Isus începe spunându-i lui Ioan: „*Îngerului bisericii din Filadelfia scrie-i: «Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce are cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu închide și Cel ce închide și nimeni nu deschide*». Aceste cuvinte anunță în imagine o schimbare a standardului de sfințenie cerut de Dumnezeu. În lumina acestei afirmații, vedem că numai Dumnezeul Sfânt poate „**sfinți**” sau nu creaturile Sale umane și că nu lasă acest drept și putere nimănui altcuiva decât Sieși. Cum îi putem identifica pe adventiștii de ziua a șaptea în acest mesaj? Pur și simplu bazându-ne atât pe mărturia istorică datând din Daniel 12:12, „*Fericiți*” „*cel care va aștepta până la 1335 de zile*” și despre rolul Sabatului zilei a șaptea pe care Dumnezeu îl dă celor pe care îi sfințește în acest an 1873. În treacăt, observați numerele din aceste versete: 12, 12 și Apocalipsa 3 și 7. Acestea sunt doar numere și cifre care au semnificația sfințeniei: 12, legământul lui Dumnezeu și al omului, adică 7 + 5; 7, numărul sfințirii purtat de odihna zilei a șaptea, Sabatul sfințit de Dumnezeu. 5 este numărul simbolic al omului prevăzut cu cinci simțuri, cinci degete de la mâini și de la picioare. Apocalipsa 3:7 reunește perfecțiunea numărului 3 și sfințenia Sabatului numărului 7.

Dând, în 1873, o formă instituțională Adventismului de Ziua a Șaptea, Dumnezeu a sfințit un model legitimat abia în acest an 1873. „**Sfințirea**” divină nu se moștenește și, atunci când nu mai este meritată, Dumnezeu o retrace și de

aceea din „*Filadelfia*” devine „*Laodiceea*”, adică instituția poporului pe care Isus îl judecă și îl „*vomă*” din cauza căldiceii sale spirituale demonstrate prin disprețul arătat față de ultima lumină pe care Dumnezeu le-a prezentat-o, între 1980 și 1991, prin acțiunea mea profetică. Între 1991 și 1994, judecata lui Dumnezeu a luat o formă evidentă; Adventismul oficial a intrat în alianța Federației Protestante Universale, predată diavolului încă din 1843.

Lecția pe care trebuie să o rețineți este că Adventismul de Ziua a Șaptea aparține numai lui Dumnezeu, deoarece aceste cuvinte sunt alese de El pentru a defini un portret robot al ultimilor aleși „*sfințiți*”. Așadar, între 2020 și 2030, ultimii adventiști se vor manifesta și se vor face vrednici de „*sfințirea*” divină, punându-se deoparte, prin bucuria pe care o trezește în ei anunțul revenirii lui Isus pentru primăvara anului 2030; ca și pentru pionierii adventiști din 1843 și 1844. Iar cei pe care Dumnezeu îi aprobă și vrea să-i binecuvânteze astăzi printre ei, adoptă practica Sabatului care a profețit timp de 6000 de ani, intrarea aleșilor răscumpărați de Isus Hristos în al șaptelea mileniu al mării odihne cerești. Și această intrare se împlinește în momentul întoarcerii în glorie a Domnului nostru divin Isus Hristos, care se întoarce în gloria cerească divină a numelui său angelic „*Mihail*”, înconjurat și însoțit de îngerii săi credincioși.

Dacă ești, prin adevărata ta natură, adventistul de ziua a șaptea pe care Dumnezeu îl mântuiește, acum este momentul să o dovedești, luând în considerare lecțiile istorice profetice menționate și demonstrate în acest studiu. Dumnezeu îi binecuvântează și îi mântuiește prin sângele lui Isus Hristos doar pe aceia în care El găsește dragostea pură a întregului Său adevăr biblic.

Este logic să încheiem acest studiu cu mesajul „*sfințirii*”, deoarece această „*sfințire*” este cea care îi pregătește pe cei cu adevărat aleși și *chemați* să intre în veșnicie în primăvara anului 2030.

Adventismul oficial și instituțional de ziua a șaptea a fost util și legitim lui Dumnezeu doar între 1873 și 1994, când legitimitatea sa a încetat. Însă cuvintele adventiste de ziua a șaptea rămân standardul pentru exprimarea finală a credinței cerute de Dumnezeu pentru a beneficia de neprihănirea oferită de Isus Hristos; aceasta, în conformitate cu decretul din Daniel 8:14, care, tradus corect, profețește această cerință, spunând: „*Până la ora 23:00, seară și dimineață, sfințenia va fi îndreptățită*”. Obținând de la Dumnezeu, în jurul anului 1990, traducerea corectă a acestui verset foarte important, am putut prezenta ultimilor săi aleși mântuiți confirmarea că Dumnezeu le cere dragostea pentru adevărul său biblic mărturisit în fapte, așa cum este potrivit pentru ei, ca ultimii „*fii ai lui Dumnezeu*” din istoria păcatului pământesc. Această traducere adevărată a pus bazele acestei cerințe divine aplicate pentru această experiență adventistă universală pământească ultimă. De-a lungul timpului, cererea lui Dumnezeu pentru adevărata sfințenie a crescut doar. În învățăturile Sale, Isus a sporit cererea făcută de legea divină. Cu cât Dumnezeu și-a demonstrat mai mult dragostea, cu atât a cerut mai mult dragoste de la mântuiți în schimb. De asemenea, împlinindu-și dragostea în noul legământ prin moartea Sa ispășitoare în Isus Hristos, Dumnezeu are dreptul să ceară mai mult de la aleșii Săi creștini decât de la aleșii Săi evrei în timpul vechiului legământ. Isus a confirmat această creștere a cerinței divine spunând: „

Ați auzit că s-a zis... dar Eu vă spun... ” Condamnat la nivelul acțiunii în vechiul legământ, adulterul este judecat și condamnat în noul la nivelul gândirii, așa cum spune în Matei 5:27-28: „ ***Ați auzit că s-a zis*** : «Să nu comiți adulter». ” ***Eu însă vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și comis adulter cu ea în inima lui.*** .../... 38-39: ***Ați auzit că s-a zis*** : „Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”. ***Eu însă vă spun:*** „Nu vă împotriviți celui rău”. Dacă te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. .../... 43-48: ***Ați auzit că s-a zis*** : „Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău”. ***Eu însă vă spun*** : „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ***ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri*** . Căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți”. ***Dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată aveți? Nu fac oare și vameșii la fel?*** ” ***Și dacă salutați doar pe frații voștri, ce faceți voi mai mult decât ceilalți? Nu fac oare și neamurile la fel?*** „***Fiți dar voi desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru care este în ceruri este desăvârșit.*** ” Prin aceste cuvinte, Isus a stabilit standardul pentru caracterul primilor și ultimilor „ ***fii ai lui Dumnezeu*** ” creștini adevărați. Dar să nu ne înșelăm, o dragoste de această putere poate veni la noi doar dacă ne este dată de Dumnezeu. Natura noastră umană este prea rea și greu de atins, în mod natural, acest nivel înalt de dragoste. Și Isus a spus clar în Ioan 15:5: „... ***căci „fără Mine nu puteți face nimic*** ”, adică împreună cu El putem face totul și, tocmai, să ne îmbrăcăm cu dragostea neegalată a lui Dumnezeu. Pentru a atinge acest scop, orice altă valoare pământească, carnală trebuie să se prăbușească în noi pentru a face loc acestei dragoste divine. Importanța pe care o acordăm lucrurilor pământești este opusă valorilor cerești. Trebuie, așadar, să intrăm din ce în ce mai mult în gândirea cerească, astfel încât natura noastră carnală să slăbească în favoarea ei, până când dispare și își pierde influența asupra vieții noastre.

În istoria umanității, blestemul lui Dumnezeu a căzut mai întâi asupra întregului pământ odată cu potopul. În faza următoare, Dumnezeu a așezat Israelul în țara Canaanului, iar după venirea lui Hristos, națiunea Israel a fost la rândul ei lovită de blestemul lui Dumnezeu. Din vremea împăratului Constantin I ' credința creștină s-a dezvoltat apoi în Europa de Vest, susținută și apoi impusă de autoritatea romană, succesiv imperială și apoi papală. Devenind catolică, Europa a devenit la rândul ei ținta mâniei divine și, în special, din anii 313 și 321, ținta plăgilor „ ***celor șapte trâmbițe*** ” ale sale, prezentate în ordine cronologică în Apocalipsa 8, 9, 10 și 11. Observăm astfel o deplasare a blestemului de la Est la Vest. Acest lucru a fost deja profețit de direcția scrierii Evreilor, care este scrisă de la dreapta la stânga. Și știm că respingerea adevăratului Mesia divin, Iisus Hristos, a justificat blestemul și distrugerea sa națională din anul 70 d.Hr. până în 1948.

Mergând și mai departe spre Vest, mânia finală a lui Dumnezeu va fi provocată de legea duminicală care va fi impusă de Statele Unite ale Americii de Nord, liderul incontestabil al supraviețuitorilor celui de-al Treilea Război Mondial sau „ ***a șasea trâmbiță*** ” din Apocalipsa 9:13. Este interesant de observat semnele blestemului pe care le poartă acest pământ american. Acolo se găsesc în grămezi rămășițe osoase ale unor tigri cu dinți de sabie; un animal preistoric terifiant,

monstruos, înfricoșător și de mari dimensiuni. Acest continent nord-american este, de asemenea, marcat astăzi de fenomene naturale unice și inegalabile. În câmpiile sale centrale, au loc cicloane devastatoare și tornade de o putere nemaiauzită. Există însă și copaci giganti, sequoia, care ating înălțimi de peste o sută de metri, trunchiuri ale căror baze perforate permit mașinilor să le traverseze dintr-o parte în alta. Această dimensiune gigantică ne amintește că giganții au locuit pentru prima dată pe pământ. Și constat că acești copaci imens de înalți profetesc puterea finală a acestui popor american care va fi ultimul popor care va purta război împotriva voinței lui Dumnezeu, așa cum este exprimată în legea Sfintei Sale Biblii. Apocalipsa 13:13 o simbolizează prin expresia „*fiara care se ridică de pe pământ*”; aceasta deoarece, din punct de vedere religios creștin, aceasta succede credinței catolice papale desemnate drept „*fiara care se ridică de pe mare*” din care a ieșit, prin opera Reformei protestante. Acest pământ american a fost redescoperit în secolul al XV-lea, ^{chiar} înainte ca „Războaiele de religie” din Europa să-i înfrunte pe catolici împotriva protestanților. Protestanții au găsit acolo un refugiu protector, departe de persecuțiile papistilor. Dar experiența lor nu a fost cea a evreilor care au intrat în Canaan. Căci au întâlnit ostilitatea oamenilor roșii care au populat acest pământ. De fapt, America de astăzi a fost construită pe sângele roșiilor vărsat din abundență pe solul său și pe exploatarea negrilor de către coloniștii albi. Numele său, **America**, un vestitor al **amărăciunii**, era astfel inițial bine justificat și profetic al intoleranței sale finale. Acest ultim test pământesc al credinței va reproduce experiențe trecute pe care rebelii le ignoră și le disprețuiesc pentru căderea lor. Căci, deja, ultima tabără rebelă își reînnoiește alianța, cea a „**fiilor lui Dumnezeu**” necredincioși cu „**ficele oamenilor**” ale antediluvienilor. Dar de data aceasta, avertizați clar de profețiile date de Iisus Hristos, adevărații „**fii ai lui Dumnezeu**” nu intră și nu vor intra în aceste alianțe umane. Duhul le-a deschis inteligența, ceea ce le permite să știe că pământul numit **America** poartă în numele său destinul său final, care va fi să reprezinte un subiect de **amărăciune** pentru toți contemporanii săi; și în primul rând, victimele apostaziei sale religioase. Inițial protestantă, această țară reprezintă deja, prin ea însăși, alianța catolicismului și protestantismului care nu mai protestează. Această alianță constituie o dovadă a rupturii relației sale cu Dumnezeu. Această alianță spiritual incestuoasă și adulterină este de același tip cu cea pe care Israel a făcut-o cu Egiptul păcatului pe vremea profetului Ieremia. Semnele blestemului purtat de Statele Unite ale Americii sunt foarte numeroase; și printre acestea, deja, încă din 24 februarie 2022, sprijinul necondiționat și furnizarea de arme pe care i le-a acordat tânărului președinte al Ucrainei, Zelenski, deoarece această acțiune pregătește confruntarea genocidă a celui de-al Treilea Război Mondial. Dar tot din America au venit deviațiile mentale și sexiste care reproduc norma Sodomei și Gomorei; care a devenit legitimă și legală în toate țările Occidentului inițial creștin.

Nu uit, însă, că credința adventistă care este o binecuvântare pentru mine astăzi s-a născut în SUA între 1816 și 1844. Dar această perioadă de probă divină a fost doar temporară și s-a încheiat în primăvara anului 1994, când Adventismul oficial de Ziua a Șaptea a intrat în alianța Federației Protestante Universale. În 1873, Dumnezeu îi dăduse un statut universal care îi impunea să rămână

independent. Dar, plasând în poziții de conducere oameni care nu erau cu adevărat convertiți, ci mai convinși, diavolul a reușit să facă spiritul umanist să triumfe în întreaga instituție. Așadar, apostazia din 313 este reînnoită cu aceleași consecințe pentru omenirea vinovată: necesitatea ca Dumnezeu să-i lovească pe cei responsabili și vinovați cu moartea. Și acest răspuns divin vine acum odată cu cel de-al Treilea Război Mondial al „ **a șasea trâmbiță** ”. Înțeleg, așadar, de ce profeția din Daniel 12:11 se referă la întâlnirile adventiste engleze din 1828 pentru a evoca tema adventismului. Căci adventismul nu este strict american; Este un standard universal care constă pur și simplu în a iubi revenirea glorioasă a Domnului nostru Isus Hristos și în a-L aștepta cu credință până la data pe care El însuși a fixat-o și a revelat-o ultimilor „ **fii ai lui Dumnezeu** ” și care va fi, de data aceasta, primăvara anului 2030. Întoarcerea Sa îi va aduce pe mântuiți ai Săi în al șaptelea mileniu sfânt în odihnă de Dumnezeu și pentru Dumnezeu și pentru mântuiți ai Săi aleși în timpul întregii istorii a păcatului pământesc.

Așadar, după blestemul adventismului oficial, al cărui sediu universal se află în SUA, din 1994, binecuvântarea lui Dumnezeu s-a întors în Europa, în Franța, în orașul Valence. Căci acolo se află cea mai veche biserică adventistă de ziua a șaptea din Franța, cea care m-a exclus din calitatea de membru în 1991; aceasta, din cauza „ **mărturiei lui Isus** ” pe care i-am prezentat-o și pe care a respins-o și a disprețuit-o. De atunci, am rămas credincios acestei „ **mărturii a lui Isus** ” reînnoite și actualizate și colectez, zi de zi, perlele de lumină divină care îmi sunt oferite și prezentate de Dumnezeul adevărului, în numele lui Isus Hristos și „ **sfîntirea** ” Sabatului adevăratei zile a șaptea: Sâmbăta, „ **sfîntită** ” pentru a se odihni pentru om din a șaptea zi a creării pământului, conform Genezei 2:2-3: „*Și în ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse și S-a odihnit în ziua a șaptea de toată lucrarea Sa pe care o făcuse. Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfîntit -o , pentru că în ea S-a odihnit de toată lucrarea Sa pe care o zidise, făcând-o.*”

Adevărul te va elibera

Citim în Ioan 8:28-36: „ Isus le-a zis deci: « **Când veți înălța pe Fiul Omului** , atunci veți cunoaște că Eu sunt Acela și că Nu fac nimic de la Mine Însumi, ci vorbesc așa cum M-a învățat **Tatăl** . Cel ce M-a trimis este cu Mine; nu M-a lăsat singur, pentru că întotdeauna fac ce-I este plăcut.» **Pe măsură ce Isus spunea aceste lucruri, mulți au crezut în El** . Iudeilor care crezuseră în El le-a zis: « **Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți cu adevărat ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi** .» Ei I-au răspuns: « **Suntem sămânța lui Avraam și n-am fost niciodată robi ai nimănui. Cum zici tu: «Veți fi slobozi?»** Isus le-a răspuns: «*Adevărat, adevărat vă spun că oricine păcătuiește este rob al păcatului. Robul nu rămâne în casă pentru totdeauna, dar fiul rămâne pentru totdeauna. Deci, dacă Fiul vă va face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi .*»

Acest schimb de replici dintre Isus și evreii din vremea sa abordează un subiect care ne preocupă la fel de mult astăzi ca și în timpul slujirii sale. În orice moment, în acest tip de schimb, sunt exprimate două discursuri incompatibile. Isus face remarci perfect logice pentru a aborda subiectul spiritual. Dar în fața lui, cei care ascultă cuvintele sale sunt pământești și văd doar sensul literal, carnal al cuvintelor sale. Pentru evrei, Dumnezeu era Dumnezeu, nu Tatăl. Astfel, găsim aici o cauză principală a neînțelegerii umane. De la început, când Isus le spune: „**Când veți fi înălțat pe Fiul Omului ...**”, evreii interpretează cuvintele sale așa cum îi conduce interpretarea lor tradițională. Pentru ei, această înălțare va consta în preluarea controlului asupra națiunii prin ocuparea tronului lui David. Și cu o săptămână înainte de moartea sa, îl vor onora ca fiu al lui David. Desigur, Isus însuși vorbea despre înălțarea sa, când va fi răstignit pe cruce de către romani. Apoi, citând „**Tatăl**”, cei mai spirituali din auditoriu primesc mesajul lui Isus ca fiind spiritual. „**Pe măsură ce Isus rostea aceste cuvinte, mulți au crezut în El**”; Oamenii spirituali cred în el, spre deosebire de alții. Isus le spune apoi credincioșilor: „**Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți cu adevărat ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi.**”

Auzind aceste cuvinte, evreii care se certau au răspuns: „**Suntem urmașii lui Avraam și nu am fost niciodată robi ai nimănui; cum spui tu: «Veți fi liberi?»**” Rețineți că Isus nu-și mustră interlocutorii pentru această triplă omisiune a istoriei lor, deoarece ei au fost de fapt sclavi în Egipt, mai întâi, apoi sclavi timp de 70 de ani de captivitate în Babilonul din Caldeea, parțial din 605 și în întregime din 586, iar în momentul în care le vorbește, ei sunt supuși romanilor. Pentru Isus, acest val de mândrie națională nu este cel mai important lucru; ceea ce este important pentru el este să-i facă conștienți că sunt sclavi ai păcatului care i-a stăpânit și i-a dominat de la păcatul lui Adam și Eva. Și acest mesaj are o importanță perpetuă, deoarece pune sub semnul întrebării păcatul de care oamenii nu sunt conștienți, deoarece cunoașterea lor despre viață se bazează exclusiv pe cele cinci simțuri carnale ale lor.

Evreii care au îndrăznit să-i spună lui Isus: „**N-am fost niciodată robi ai nimănui**”, nu știau că vorbeau cu cel care îi dusese în captivitate în Egipt, tocmai cu scopul de a-i elibera de robia trupească și sufletească, pentru că viața egipteană era însăși imaginea vieții păcatului. Cu mult înainte de Roma, civilizația sa, care se închina lui Re, zeul soarelui, era captivă păcatului. Și, la fel, acești evrei mândri se aflau sub ocupație romană încă din anul 63. Și acest Isus, care le-a vorbit, i-a predat în mâinile romanilor; aceasta pentru a le zdrobi rezistența și a facilita executarea slujirii sale pământești. Căci fără romani, care să-i împiedice, această slujire pământească a lui Isus nu ar fi fost posibilă. Răutatea care s-a manifestat după trei ani și jumătate de slujire a sa s-ar fi manifestat mult mai devreme, căci liderii religioși ai Sinedriului nu puteau suporta reproșuri, la fel ca crudul rege Irod cel Mare.

Este așadar necesar să înțelegem că experiența trăită de evrei îi privește pe toți oamenii de pe pământ. Tocmai pentru că Israelul este folosit de Dumnezeu ca o mostră a acestei umanități. Așadar, evreii și neamurile aveau nevoie să fie eliberați din sclavia păcatului, în același mod și din același motiv: moștenirea păcatului de la Adam încoace. Se poate înțelege astfel nevoia fiecărei ființe umane

de a descoperi, în Biblie, experiența trăită de evreii care au rămas sub dominația lui Dumnezeu timp de aproape 1600 de ani, de când națiunea a fost distrusă de romani în anul 70, adică cu aproximativ 30 de ani înainte de sfârșitul primului secol, în care Dumnezeu i-a revelat lui Ioan „Revelația” sa profetică numită „Apocalipsa”. Această istorie evreiască de 1600 de ani este dată de Dumnezeu ființelor umane pentru a le permite să înțeleagă sensul lucrurilor pe care urmau să le trăiască, conform planului său, timp de 6000 de ani pe pământ. Să privim, așadar, reacțiile și comportamentul evreilor, așa cum sunt relatate în Biblie, ca reprezentându-le pe ale noastre, deoarece ele nu fac decât să ne dezvăluie propriile defecte, eșecurile și, prin intermediul credincioșilor lor, calitățile noastre mult prea rare.

Ei acceptă, intelectual, existența lui Dumnezeu, dar nu intră într-o relație cu El. De asemenea, religiozitatea lor se exprimă exclusiv printr-o aplicare a textelor legii lui Moise și a profețiilor ale căror profeții nu le înțeleg clar. Acest comportament va fi cel al tuturor religiilor creștine respinse și condamnate de Dumnezeu până la sfârșitul lumii. Dar și cel al întregii umanități a cărei imagine o dezvăluie și o reflectă doar; cel al omului-animal care și-a pierdut prin păcat asemănarea cu chipul lui Dumnezeu.

Încă o dată și citează foarte des acest cuvânt „**adevăr**”, precedat doar în Evanghelia după Ioan, apostolul înaltei spiritualități, cuvintele sale de această expresie care îi este atât de personală: „**Adevărat, adevărat vă spun...**”. Această dublă repetare are explicația ei: Isus își plasează declarațiile sub autoritatea „**Tatălui și a Fiului**”, deoarece, așa cum am spus într-un studiu anterior, slujirea sa rămâne sub vechiul legământ, cel al „**Tatălui**”, până la moartea sa ispășitoare. Isus ne amintește constant că „**Tatăl**” mărturisește împreună cu el, pentru că a spus: „*El face lucrările*”. Îi găsim pe „**cei doi**” **martori adevărați**, autori ai Bibliei. Isus îi va adresa aceste ultime cuvinte lui Pilat: „**Am venit să depun mărturie despre adevăr**”. Cu alte cuvinte, El își plasează slujirea sub această mărturie pentru „**adevăr**”. Prin natura sa, „**adevărul**” este opusul absolut al „**minciunii**”. Isus vine să dezvăluie existența vieții divine ascunse pe care o numește „**adevărul**”. Însă normele acestei vieți cerești sunt de o natură și un caracter opuse în termeni absoluți normelor vieții pământești, moștenitoare a păcatului, care reprezintă, prin urmare, „**minciuna**”. Prin urmare, ea a fost condusă de diavol și demonii săi angelici necredincioși încă de la păcatul originar. Pentru o ființă umană, care are picioarele și capul pe pământ, înțelegerea și acceptarea ideii că viața pământească aparentă trăită este o „**minciună**” este aproape imposibilă. Dar totuși, acest „**adevăr**” este pe care Isus a venit să-l dezvăluie numai aleșilor săi, selectați pentru însăși deschiderea lor către gândurile divine cerești. Și pentru că acest mesaj îi privește pe cei care citesc explicațiile mele, voi dezvolta acest subiect înalt spiritual. Apostolul Pavel a întreprins deja să-i convingă pe aleșii lui Hristos prin contrast, în 1 Corinteni 15:40 și 47, existența „*trupurilor pământești*” și a „*trupurilor cerești*”: „*Sunt și trupuri cerești și trupuri pământești; dar una este strălucirea trupurilor cerești și alta este strălucirea trupurilor pământești. .../... Omul dintâi, luat din pământ, este pământesc; al doilea om este din cer.*” Viața pământească este pentru Isus chipul „**minciunii**”, deoarece are doar o existență totală provizorie de 7000 de ani. Spre

deosebire de ea, viața cerească este „ **adevăru**l ”, deoarece are, asemenea lui Dumnezeu care o organizează, un caracter veșnic și o vocație de a dura veșnic.

Isus a avut, în mod divin, multe motive să echivaleze viața pământească de păcat cu „ **minciuna** ”. Căci în afara Israelului, care cunoștea existența și legile stabilite de singurul Dumnezeu Creator adevărat, peste tot pe pământ, oamenii au fost victime ale înșelăciunilor satanice introduse în acțiuni religioase în multe așa-numite moduri păgâne. De-a lungul secolelor, „ **minciuna** ” care împiedică acceptarea „ **adevărului** ” ceresc a luat diferite forme, iar după vremea zeilor falși și a zeităților masculine și feminine false, a venit cea a religiilor monoteiste false și a religiilor creștine false. În jurul anului 1850, tehnologia și știința fizică și chimică au început să se dezvolte, înlocuind comportamentul religios, religia fiind considerată atunci „opiul poporului”, adică un drog. În Occident, „ **minciunile** ” au câștigat victoria asupra religiei adevărate din dublul motiv că denunțările minciunilor religioase sunt rare și rare, iar oamenii occidentali nu sunt atrași de subiectul religios, pe care îl resping și îl disprețuiesc în mod deliberat. Acest comportament neîncrezător și neîncrezător îl depășește pe cel al antediluvienilor, deoarece se bazează pe influența dezvoltării tehnologice, al cărei nivel înalt nu a fost atins niciodată în cei 6.000 de ani de timp pământesc stabilit de Dumnezeu.

Prin urmare, din păcate, trebuie să considerăm dezvoltarea actuală a necredinței ca fiind logică și normală. În libertatea sa totală, mai mare în Occident decât oriunde altundeva pe pământ, ființele umane produc rodul firii sale. Isus denunță acest lucru în Apocalipsa 22:15, dar pe pământ, ceva aproape incredibil pentru oricine iubește „ **adevăru**l ”, ființele umane „ *iubesc și practică minciuna* ”. Ele confirmă astfel zicala: „Toate gusturile sunt în natură”, chiar și cele mai perverse. Făcând din iubirea vieții pământești o mărturie a iubirii minciunii opusă iubirii „ **adevărului** ” vieții cerești, Isus dă aplicării iubirii „minciunii ” un standard neașteptat de larg, care privește un număr mare de oameni dintre creaturile sale umane.

Până acum, „ **minciuna** ” era pentru noi doar opusul „ **adevărului** ”, adică ceea ce este fals. Dar pentru Duhul Dumnezeului celui viu, „ **minciuna** ” este, în plus, ceea ce există momentan, pentru că trebuie să dispară, pentru a face loc vieții celeste veșnice, care este, în opoziție cu viața noastră pământească actuală, „ **adevăru**l ”. Și numai pentru că legea divină dictată și revelată lui Moise exprimă valorile normelor divine cerești, Biblia spune despre aceasta, în Psalmii 119:142-151-160: „ *Dreptatea Ta este o dreptate veșnică și legea Ta este adevărul/... Tu ești aproape, Doamne! Și toate poruncile Tale sunt adevărul/... Temelia cuvântului Tău este adevărul și toate legile dreptății Tale sunt veșnice .* ”

Sclavia noastră se bazează pe legea naturală a obiceiului care ține toate ființele umane sub dominația sa. Nu putem adormi la comandă sau să rămânem fără să mâncăm la ore fixe, atunci când obiceiul este respectat. În același fel, cel care se bucură de minciună devine sclavul acestei plăceri, care astfel se va reînnoi constant. Libertatea totală este un mit care nu există, iar ființele umane nu au cu adevărat de ales decât între cele două tipuri de sclavie care le sunt oferite. Sclavia bună constă în a-L lua pe Dumnezeu Creator ca Stăpân, iar sclavia rea constă în a cădea în capcana falsei libertăți, cea a păcatului și a tuturor poftelor sale.

După 43 de ani de slujire profetică pentru divinul Domn Iisus Hristos, îmi dau seama cum, primind zi de zi noile sale lumini, adevărul este cu adevărat capabil să „**ne elibereze de păcat**”. Căci în ce constă această sclavie a păcatului, dacă nu în a ne lăsa conduși de dureri demonice invizibile; ceea ce este cazul tuturor ființelor umane de la naștere. Și pentru că Dumnezeu ne cunoaște adevărata natură și alegerile noastre de existență, din momentul precedent creării primului său opus, nu se poate înșela. Și când viitorul său ales se naște în lumea noastră pământească, îl urmează de la naștere până la moarte, dar în răbdarea sa divină, știe să aștepte momentul potrivit pentru a i se revela. După cum ne învață experiența fiului risipitor din parabolă, Dumnezeu se revelează cu adevărat viitorului său ales, numai după ce acesta a trecut prin experiențe dureroase și usturătoare. Căci adevărul ceresc nu poate atrage decât pe cei care au fost dezgustați de viața pământească din cauza suferinței pe care au îndurat-o și a imperfecțiunii sale absolute. Așa cum viața cerească se bazează pe valori perfecte, viața pământească se bazează pe valori imperfecte. Căci Satana și-a stabilit propriile valori egoiste și mândre pe pământ, pe care ființele umane rebele și-au construit relațiile și principiile. Experiența exodului evreilor din Egipt a fost extrem de revelatoare în învățarea valorilor aprobate de Dumnezeu. El i-a încredințat lui Moise, profetul și ghidul său, sarcina de a-și conduce poporul. Astfel, poporul a trebuit să asculte de Moise, iar Moise a trebuit să asculte de Dumnezeu, care s-a arătat drept și plin de compasiune. Pentru că a distorsionat inconștient planul mântuitor al lui Dumnezeu, lovind stânca Horeb de două ori în loc de o dată, Moise a fost pedepsit oficial cu moartea. Unde mai putem găsi pe pământ o judecată atât de dreaptă și perfectă? Cel mai mare a fost tratat de Dumnezeu ca cel mai mic. Și aceeași dreptate a condamnat lipsa de credință a lui Ioan Botezătorul, cel mai mare dintre oameni, potrivit lui Isus. Dar conducătorii, monarhii, președinții, papii, imamii și ayatollahii noștri de pe pământ? Ce fel de dreptate practică ei? Ei onorează bogății și exploatează și maltratează săracii, în Vest, Est, Nord și Sud, în America, Europa, Asia, Africa și Australia.

De aceea, în bătălia „**Armagedonului**” de la sfârșitul lumii **trupești**, ultimii supraviețuitori din toate țările pământului se vor uni pentru a lupta împotriva legii lui Dumnezeu. Tabăra „**minciunilor**” se va ridica astfel împotriva celei a „**adevărului**”. Și, făcând din odihna Sabatului zilei a șaptea ținta atacului taberei „**minciunilor**”, Dumnezeu dă sfintei sale porunci a patra caracterul său de semn al „**adevărului**” său **ceresc**. Căci Sabatul profetește intrarea celor aleși răscumpărați de Isus Hristos pentru 6.000 de ani, în al șaptelea mileniu „**ceresc**”.

Care este baza capacității noastre de a fi eliberați de adevărul ceresc? Răspunsul la această întrebare este foarte simplu: motivațiile noastre. De fapt, în viața noastră, toate alegerile noastre se bazează pe motivațiile noastre. Oricine dorește să îndeplinească o sarcină o face și reușește pentru că este motivat de o mare dorință de a o realiza. Motivația este cea care explică toate alegerile noastre. Motivația rebelului este nevoia de a-și proteja și păstra libertatea totală; ceea ce Dumnezeu numește sclavie față de păcat, deoarece în această libertate, va comite lucruri interzise de Dumnezeu. Și dacă Dumnezeu interzice aceste lucruri, este pentru că ele duc la nefericire și suferință pe care iubirea Sa divină le condamnă și nu le poate suporta; căci în iubirea Sa, El ar dori să-și cruțe creaturile de a suferi

consecințele lucrurilor rele. Pentru aleșii Săi, principiul motivației este același, dar favorizează valorile atașate lui Dumnezeu. Suntem motivați de aprecierea unui model pe care îl găsim în viața pământească sau în revelația biblică. Viața exemplară a lui Isus servește drept revelație pentru că îi atrage pe aleșii care Îl admiră și Îl iubesc. Citirea Evangheliilor ne permite să înțelegem consternarea apostolilor rămași singuri când Isus a fost răstignit. Ei îl iubeau sincer pe Isus, iar tristețea lor era egală cu dragostea pe care i-o arătau. La rândul nostru, citind Evangheliile, putem re trăi experiența lor și putem începe să-l iubim pe omul divin numit Isus din Nazaret, să plângem moartea sa prin care a ispășit păcatele noastre în locul nostru și să ne bucurăm de învierea sa care ne pune în aceeași situație ca primii săi apostoli. Dumnezeu cel viu ne ascultă, ne sondează și ne vorbește, dacă nu în discursuri, cel puțin în evenimente care ne marchează viața.

Când existența lui Dumnezeu se impune cu forță minților noastre, alungând îndoiala, „ *Adevărul* ” ne cuprinde. Iar viața pământească și ceea ce oferă își pierde atractivitatea și interesul. Atenția noastră se îndreaptă atunci către împlinirea profețiilor divine și așteptăm întoarcerea lui Isus Hristos cu aceeași certitudine ca și sosirea prietenului așteptat de trenul care își respectă programul.

Citirea Sfintei Biblii

Titlul acestui studiu este justificat de necesitatea de a identifica diferitele moduri în care procedăm la citirea Sfintelor Scripturi. Când citim lucrurile scrise în Sfânta Biblie, ne activăm nu doar ochii, ci întregul suflet. Acum, modul în care citim textele despre care credem că exprimă gândul Dumnezeului Creator depinde în întregime de natura credinței noastre.

Mulți oameni revin neobosiți la texte care le plac în mod deosebit și obțin plăcere și satisfacție din ele. Această atitudine le întărește convingerea că sunt buni creștini. Dar concentrarea lor exclusivă asupra anumitor tipuri de mesaje îi face să disprețuiască și să ignore toate celelalte scrieri biblice. Prin urmare, este necesar să înțelegem cum intenționează Dumnezeu să fie citită Biblia Sa.

Deja, a-ți imagina că Dumnezeu ar fi putut avea texte inspirate care să-i exprime învățăturile și gândurile, astfel încât oamenii să le ignore, este absurd și nejustificat. Biblia nu este un roman sau un reportaj jurnalistic, ea transmite, de-a lungul secolelor, istoria religioasă relatată de Dumnezeu, care a ales cuvintele și numărul de cuvinte pentru fiecare verset și aceasta pentru toate capitolele și cărțile canonice pe care ni le prezintă. Dar atenție! Această precizie numerică privește doar textele originale scrise respectiv în ordine cronologică, „ *în ebraică și în greacă* ”. Deja, această traducere în greacă a textelor noului legământ necesită o explicație: această difuzare în greacă este justificată doar prin deschiderea către păgâni a mântuirii în Isus Hristos. Căci apostolii și primii discipoli ai lui Isus erau evrei și vorbeau aramaica folosită de evrei la acea vreme. Prin urmare, abia după înțelegerea deschiderii credinței creștine către păgâni, gândirea evreiască a celor inspirați a fost tradusă în greacă; deoarece, în conformitate cu profeția lui Daniel, încă din timpul domniei regelui grec Alexandru cel Mare, greaca devenise limba

internațională folosită de toate popoarele dominate de acești cuceritori. Încă din anul 63 î.Hr., sosirea Romei în Palestina adusesse latina romană, dar Dumnezeu nu a ales această limbă știind că Roma papală va lupta împotriva adevărului său. Inspirația divină a fost, prin urmare, transmisă și răspândită corect doar în ebraică pentru vechiul legământ și în greacă pentru noul legământ. Abandonarea temporară a acestor două limbi, considerate mult timp „moarte” în cultura occidentală, a fost exploatată de Dumnezeu, care i-a permis diavolului să plaseze erori în diferitele versiuni ale traducerilor lor. Dumnezeu a știut să exploateze cu înțelepciune aceste traduceri false, deoarece știind dinainte că protestantismul și adventismul instituțional vor apostazia, a construit testele de credință adventiste din 1843 și 1844, pe o traducere falsă a versetului din Daniel 8:14 pe care se baza așteptarea revenirii lui Hristos. Astfel, pe bună dreptate, după ce a vomitat instituția în 1994, Isus a putut să-i spună acestui mesager religios: „*nu știi că ești ticălos, sărac, nenorocit, orb și gol*”. Faptul că și-a construit întreaga experiență pe traduceri false ale Sfintei Biblîi îl face practic „sărac”, în timp ce se credea binecuvântat din belșug de Isus și dădea dogmelor și interpretărilor sale profetice valorile „*bogățiilor*”. Dumnezeu a permis, de asemenea, adăugarea nejustificată a cuvântului „*zi*” în două versete care, traduse corect, spuneau „*în prima zi a săptămânii*”. Această denaturare a textului original din Faptele Apostolilor 20:7 și 1 Corinteni 16:2 le-a permis creștinilor protestanți să justifice biblic și înșelător adunarea religioasă din „*prima zi a săptămânii*”, în timp ce textul desemnează „*prima zi a săptămânii*” din luna în cauză în poveste. În greacă, cuvântul „*Sabat*” și „*săptămână*” au aceeași rădăcină; ceea ce poate explica confuzia traducătorului. Dar adăugarea cuvântului „*zi*” este nejustificată și poate fi explicată doar printr-o inspirație diabolică menită să-i prindă în capcană pe falșii credincioși în ultimele zile ale istoriei pământești. Dumnezeu este preocupat să-și lumineze aleșii și nu-l împiedică pe diavol să-i înșele pe cei pe care îi domină, îi inspiră și îi îndrumă. În împrejurările stabilite de El, Dumnezeul adevărului își lasă creaturile pradă minciunii și orbirii, așa cum spune în 2 Tesaloniceni 2:11. După ce am spus aceste lucruri, vom examina acum de ce trebuie să ne apropiem de Biblie „*cu frică și cutremur*”, ca atunci când ne apropiem de Dumnezeu în persoană pentru a-I sluji.

Pentru a înțelege acest caracter și această natură divină a Sfintei Biblîi, trebuie să luăm în considerare câteva lucruri revelate.

Parabola viticultorilor dezvăluie și rezumă planul lui Dumnezeu, care este reprezentat în această parabolă prin stăpânul care pleacă și rămâne invizibil. Dar El își trimite slujitorii la viticultori pentru a le adresa reproșurile sale. Via este lucrarea de mântuire organizată de Dumnezeu; viticultorii sunt instituțiile oficiale responsabile de prezentarea ofertei de mântuire, și anume, în vechiul legământ ca și în cel nou, clerul religios rebel; leviții în vechiul legământ; și pastorii decăzuți ai protestantismului și adventismului, în noul legământ. Modelul împlinirii privește vechiul legământ, iar momentul în care stăpânul viei pleacă corespunde momentului în care Israel nu mai vrea să fie condus direct de Dumnezeu, ci de un rege, precum celelalte popoare păgâne ale pământului. Stăpânul plecând, în absența sa, viticultorii disprețuiesc via și Dumnezeu își trimite profeții să facă cunoscute reproșurile sale viticultorilor săi nevrândnici care îiucid unul după altul.

Astfel pier un mare număr de profeți, uciși de autoritățile evreiești care nu acceptă reproșurile făcute de Dumnezeu. Apoi Îl trimite pe Fiul Său, singurul Său fiu, pe care îl vor trata în același fel, dovedind prin această ultimă crimă că sunt iremediabil nedemni de a gestiona opera mântuirii divine. Și Isus găsește o modalitate de a face ca sentința divină să fie exprimată chiar de cei vinovați, care sunt înaintea Lui, conform lui Matei 21:41: „*I-au răspuns ei: Îi va nimici în mod mizerabil pe acei nenorociți și va închiria via altor viticultori, care îi vor da rodul la vremea secerișului.*” Acești alți viticultori vor fi păgânii cu adevărat convertiți care, chemați, vor deveni aleșii Săi, până la sfârșitul lumii marcat de revenirea Sa glorioasă așteptată pentru primăvara anului 2030.

Într-o singură parabolă, Isus tocmai a rezumat întregul plan de mântuire conceput de Dumnezeu. Un plan care se bazează pe o succesiune de mai multe faze succesive și pe care Dumnezeu îl revelează și îl pune în acțiune în cele două legăminte ale sale succesive; 1600 de ani pentru cel vechi și pentru scrierea Sfintei Biblii, vechiul și noul legământ; și aproximativ 1930 de ani pentru al doilea legământ, care la rândul său a căzut în apostazie în anul 313 și a ieșit din ea, în întregime, doar prin Adventismul fondat din 1843. Apoi, acest Adventism oficial și universal din 1873 a apostaziat și el în 1994, după ce a respins lumina profetică adventistă pe care i-am prezentat-o între 1982 și 1991, data demiterii mele oficiale de către liderii instituției.

Tot ce tocmai a fost menționat se referă doar la ceea ce face Dumnezeu pentru a conduce la Hristos, care a venit să valideze iertarea păcatelor aleșilor răscumpărați prin sângele său. În vechiul legământ, acest proiect mântuitor era propovăduit simbolic și bazat pe rituri sacrificiale cu animale. Misterul întrupării lui Dumnezeu în Isus Hristos era, prin urmare, bine păzit și ignorat în învățătura religioasă publică a evreilor. Legea divină putea fi respectată cu strictețe fără ca spiritul oficiantului să aibă o comuniune reală cu Dumnezeul care organiza aceste lucruri. Și tocmai atunci când această situație privea întregul popor, regele său și clerul său, Dumnezeu și-a rupt legământul religios cu Israel. Refuzul de a-l recunoaște pe Isus ca Mesia al său a fost picătura care a umplut paharul răbdării sale și i-a făcut nevrednici să rămână păstori oracolelor sale și ai proiectului său mântuitor, care se baza pe Isus Hristos. Și ca semn de confirmare a faptului că moartea sa a marcat sfârșitul planului mântuitor al lui Dumnezeu, Isus a spus pe crucea sa: „*S-a sfârșit*”. Acest „*s-a sfârșit*” privea doar acțiunea personală a lui Dumnezeu. Murind, de bunăvoie, pentru a plăti pentru păcatele aleșilor săi, Dumnezeu și-a îndeplinit pe deplin partea din planul mântuitor. Acum depindea de creaturile Sale să-și facă partea conformându-se modelului prezentat în Isus Hristos. Căci legământul divin este un contract între Dumnezeu și creatura Sa demnă de moartea veșnică, iar scopul contractului este de a obține iertarea divină, care este acordată de Dumnezeu numai cu condiția unei schimbări în comportamentul candidatului uman. Dacă plata păcatului ar fi moartea, numai abandonarea păcatului ar putea obține iertarea lui Dumnezeu și viața veșnică. Și tocmai această abandonare a păcatului este posibilă doar cu ajutorul lui Isus Hristos, care a declarat pe bună dreptate în Ioan 15:5: „*Căci fără Mine nu puteți face nimic*”. Isus este, prin urmare, indispensabil pentru a plăti prețul muritor al păcatelor noastre, dar și pentru a ne ajuta să nu mai păcătuim.

În Matei 24:4-5, în scurte explicații date apostolilor săi, Isus reușește din nou să rezume programul erei creștine în câteva cuvinte, care sunt: „ *Nimeni să nu vă amăgească! Căci mulți vor veni în Numele Meu, zicând: «Eu sunt Hristosul!» Și vor amăgi pe mulți .* ” Isus îi avertizează astfel pe creștinii care pretind mântuirea sa împotriva seducției falșilor Hristoși. Expresia „ *Eu sunt Hristosul* ” nu desemnează doar individul care pretinde a fi Hristosul personal; ea desemnează, de asemenea, și mai presus de toate, organizațiile religioase instituționale care pretind mântuirea și autoritatea sa. Printre acestea se numără bisericile catolică, ortodoxă, protestantă, anglicană și adventista oficială. Toate cad, una după alta, pentru că au păstrat o moștenire a religiei romano-catolice care merge de la disprețul față de legea divină prescrisă de Biblie, până la disprețul față de revelațiile profetice date de Isus Hristos, care rămâne viu și credincios adevăraților săi aleși, până la sfârșitul lumii, așa cum a promis și a anunțat în Matei... 28:19-20: „ *Duceți-vă, dar, și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. 2 secolul* . » Prescripțiile specifice aduse de Isus sunt puține la număr, iar acest lucru se explică prin această altă afirmație pe care a făcut-o în Matei 5:17-18: „ *Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii. N-am venit să stric, ci să împlinesc. Adevărat vă spun că, până nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slove din Lege, până nu se vor împlini toate lucrurile.* ” Conform acestei afirmații a capului Celui Ales, Biserica Creștină, legea divină trebuie respectată până la întoarcerea Sa în glorie. Prin urmare, acest cuvânt „ **lege** ” trebuie înțeles și identificat. Ce înseamnă acest termen pentru un evreu din timpul său? „ **Legea lui Moise** ”, în care Dumnezeu dezvăluie originile pământului, rânduielile sale divine, riturile sale sacrificiale care vor înceta odată cu venirea lui Mesia Isus Hristos și textele sale profetice, de la Isaia la Maleahi. Și printre ele, această carte, pe care evreii o vor subestima, cartea lui Daniel cu profețiile sale atât de importante, întrucât Daniel 9 stabilește data anului și ziua morții ispășitoare a lui Mesia promisă de Dumnezeu, pentru prima sa venire pe pământ. Moartea lui Isus nu a fost marcată de „ *dispariția cerului și a pământului* ”, ceea ce înseamnă că „ **legea lui Moise** ” a rămas, prin urmare, în vigoare și cerută de Dumnezeu de la creștinii ale căror prime elemente sunt evrei și sunt formate de Isus Hristos. Legea divină trebuie, așadar, să fie respectată la fel de mult de creștinii păgâni care vor fi convertiți, precum și de evreii vechiului legământ. Un singur lucru se schimbă și Dumnezeu îl specifică în Daniel 9:27, unde vorbind despre Mesia, Duhul spune: „ *El va face un legământ cu mulți timp de o săptămână și, la mijlocul săptămânii, va face să înceteze jertfa și ofranda* ”. Singurul lucru care se schimbă este să se pună capăt morților rituale ale animalelor care, prin moartea sa umană, au devenit inutile, astfel încât nevoia de a mânca carne dispăre odată cu moartea lui Isus Hristos. Căci numai pentru a aprofunda lecțiile riturilor sale sacrificiale, Dumnezeu le-a dat oamenilor, după potop, permisiunea de a mânca carne de animale. Prin moartea sa voluntară, Isus își eliberează aleșii de condamnarea păcatului și animalele de moartea lor rituală și hrănitoare; două mesaje de ofrandă de viață însoțesc moartea sa ispășitoare. Dar acest sacrificiu teribil acceptat de Isus Hristos îl face și mai exigent față de cei pe

care îi mântuiește. Cunoașterea lor a legii sale trebuie să fie completă, căci Dumnezeu nu a scris nimic ce să nu fie citit.

Parabola viticultorilor ne-a prezentat absența vizuală a lui Dumnezeu. Dar înainte de a pleca și de a-și părăsi vizual poporul, le-a făcut cunoscute toate legile Sale, pe care le dictase lui Moise. Dumnezeu părăsește scena, dar lasă în urmă texte biblice care îi dezvăluie personalitatea, caracterul și standardele judecăților Sale. De aceea, numai cunoscând toate legile Sale îl putem cunoaște pe Dumnezeul care se ascunde de bunăvoie în invizibilitate. Și această cunoaștere este, potrivit lui Isus, condiția pentru obținerea vieții veșnice; Ioan 17:3: „ *Viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu* ”. Astfel, contrar concepției bisericilor care căzuseră în apostazie, formarea creștinilor aleși se bazează pe învățătura „ **legii lui Moise** ” către care au fost îndrumați primii păgâni convertiți, conform Faptelor Apostolilor 15:21: „ *Căci Moise are în fiecare cetate, din generații, pe care îl propovăduiesc, fiindcă este citit în sinagogi în fiecare Sabat* ”. Disprețul față de „ **legea lui Moise** ” este o moștenire a catolicismului romano-catolic și se află la originea apostaziei pe scară largă observate după Edictul de la Milano semnat de Constantin I ' un edict prin care persecuțiile creștinilor au încetat oficial. Reforma protestantă nu a redat „ **legii lui Moise** ” rolul formativ care i se cuvine în primul rând. Cu toate acestea, a subliniat importanța Sfintei Biblii, luând ca slogan „Scriptură și numai Scriptura” și acordând acestei Sfinte Biblii rolul de unic suport al mântuirii divine. Cu toate acestea, paradoxal, contrar acestei laude aduse Sfintei Biblii, ca moștenire a catolicismului decăzut, protestanții au mâncat lucruri pe care Dumnezeu le-a declarat impure prin natura lor, tocmai în „ **legea lui Moise** ”.

Necesitatea de a citi Biblia în întregime apare astfel clar. Și o altă învățătură confirmă această necesitate în Apocalipsa 11:3, unde Dumnezeu desemnează Sfânta Sa Biblie drept „ **cei doi martori ai Săi** ”. Acum, care este rolul unui martor? Într-o instanță, el vine să încline acuzația într-o direcție favorabilă sau nefavorabilă. Martorul transmite un mesaj cu privire la ceea ce a văzut, dar dacă el însuși este victima maltratării, el mărturisește și despre ceea ce a experimentat și a suferit din mâna torționarilor răi. Dumnezeu a umanizat astfel Sfânta Sa Biblie, deoarece și ea mărturisește în favoarea sau împotriva omului, în funcție de tipul de relație pe care o are cu ea. Acum, Biblia nu este doar umanizată de Dumnezeu; este și divinizată, deoarece poartă titlul de „ **Cuvântul lui Dumnezeu** ”. În Isus Hristos, Dumnezeu a devenit Cuvântul divin care a venit pe pământ pentru a explica și a revela Dumnezeul nevăzut și, după ce i-a dictat lui Moise cuvintele pe care legea Sa ni le transmite, avem trei identități complementare care îl dezvăluie pe adevăratul Dumnezeu creator.

Astfel, formarea celor aleși se bazează pe învățătura „ **legii lui Moise** ”, iar rolul lui Isus Hristos este pur și simplu de a săvârși sacrificiul care îi permite să-i mântuiască pe singurii aleși pe care „ **legea lui Moise** ” i-a învățat și i-a instruit, adică i-a pregătit pentru adaptarea la legile Dumnezeului ceresc. Acceptarea sau respingerea de către noi a judecăților exprimate de Dumnezeu în „ **legea lui Moise** ” determină capacitatea noastră de a aprecia standardele caracterului Dumnezeului veșnic.

În simbolism, „cei **doi martori** ” ilustrează cele două legăminte pe care Dumnezeu le plasează în paralel analogic în viziunea sa profetică asupra programului istoriei religioase umane pământești. Acești „ **doi martori** ” se adresează oamenilor formați prin una și aceeași învățătură dată de „ **legea lui Moise** ” și de profeți. Singurul lucru care îi diferențiază este că primul se adresează identității evreiești a „ **evreilor** ” din vechiul legământ, iar al doilea se adresează identității păgâne sau „ **grecești** ” din noul legământ.

Dumnezeu nu ne lasă nicio altă cale de a descoperi caracterul și personalitatea Sa decât citind întreaga Sa Biblie Sfântă. Și în aceasta își capătă întreaga valoare complementară scrierile celor două legăminte. Cine favorizează vechiul legământ și respinge scrierile noului, se condamnă să ignore imensa iubire a lui Dumnezeu pentru creaturile Sale credincioase. Și în mod similar, cine citește doar noul legământ înțelege greșit caracterul lui Dumnezeu, care este cu adevărat iubire, dar și Judecător și Justificator implacabil, ferm și hotărât.

Citirea Bibliei trebuie experimentată ca o descoperire a caracterului Dumnezeului Duhului invizibil. De aceea am vorbit despre o apropiere de Dumnezeu cel viu care necesită o atitudine sfântă, sănătoasă și bună, „ *cu frică și cutremur* ”. Aceasta este o abordare autentic iubitoare. Descoperirea caracterului lui Dumnezeu merită doar dacă suntem dispuși să acceptăm toate formele sale și suntem dispuși să ne conformăm lui și să ne adaptăm standardelor sale. Fără această mentalitate, citirea Bibliei este o judecată împotriva noastră înșine, deoarece o relație cu Dumnezeu devine atunci imposibilă, iar citirea noastră nu poate aduce niciun rod salutar.

Importanța pregătirii prin învățătura „ **Legii lui Moise** ” face din evreul circumcis candidatul ideal pentru mântuirea propusă de Dumnezeu. El constituie, după Iisus Hristos, modelul uman căruia i se propune mântuirea în Hristos încă și astăzi și până la sfârșitul timpului harului care va preceda sfârșitul lumii cu câteva luni. El a fost, în istoria creștină, primul iluminat cu privire la justificarea adusă de Iisus Hristos și va fi, la sfârșitul lumii spre care ne îndreptăm, printre ultimii care vor beneficia de oferta divină de har pe care Dumnezeu o oferă în numele său. Primul persecutor al credinței creștine a fost un evreu din rasa națiunii Israel; ultimul persecutor va fi un creștin. Convertirea acestui prim persecutor evreu, care intră în slujba lui Iisus Hristos, profetizează convertirea finală a ultimilor evrei răscumpărați prin sângele vărsat de Iisus Hristos. Hristosul divin își schimbă în mod suveran numele din Saul în Pavel. Și această posibilitate de a primi credința creștină a fost oferită evreilor adevărați, sinceri și credincioși prin instaurarea credinței adventiste de ziua a șaptea încă din 1873 și chiar înainte, deoarece în jurul anului 1840, evreul mesianic Lupul, numit Evreul Rătăcitor, a dat dovada acesteia. În această epocă marcată de două încercări succesive ale credinței, evreii care au respectat Sabatul lui Dumnezeu au putut să-L primească pe Iisus Hristos și, în același timp, Dumnezeu i-a îndrumat pe creștinii credincioși către Sabatul zilei a șaptea, după 22 octombrie 1844.

Prin urmare, importanța pe care credința adventistă de ziua a șaptea a redat-o în 1873 „legii **lui Moise** ” este cea care justifică aceste cuvinte profetice divine citate în Apocalipsa 3:10: „ **Iată, îi voi face pe cei din sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată , îi voi face să vină să se închine**

înaintea picioarelor Tale și să știe că Te-am iubit. ” La această dată a anului 1873, Isus autentifică întoarcerea la adevărul apostolic, spunându-i binecuvântatului adventism al vremii, în versetul 11: „**Vin curând. Țineți tare ce aveți, ca nimeni să nu vă ia cununa.** ” La această dată a anului 1873, definită de termenul așteptării adventiste de „1335 de zile” citat în Daniel 12:12, alesul ideal al lui Dumnezeu era așadar evreul care devenea adventist de ziua a șaptea sau, dimpotrivă, creștinul care adopta Sabatul și învățătura „**legii lui Moise** ”. Dar, vai, cu timpul, oamenii sunt înlocuiți și credința credința credincioșilor testați este înlocuită de credința oamenilor netestați. Aceasta explică deriva sistematică continuă a organizațiilor religioase binecuvântate de Dumnezeu doar pentru o vreme; cea în care Dumnezeu testează și pune la încercare credința slujitorilor Săi.

Opuse în termeni absoluți, mesajele adresate „*Filadelfiei* ” și apoi „*Laodiceei* ” confirmă drama spirituală cauzată de prelungirea timpului. Pe cât de mult „*Filadelfia* ” este binecuvântată și recunoscută de Iisus Hristos ca fiind demnă de raiul său, dimpotrivă, „*Laodiceea* ” devine insuportabilă pentru el până la punctul în care trebuie să o „*vomă* ”. Iar explicația acestor contrarii constă în schimbarea vremurilor și, prin urmare, în schimbarea slujitorilor adventiști în cauză.

Lecția fiind dată, putem înțelege că în epoca „*Laodiceeană* ”, Dumnezeu nu poate recunoaște drept aleși ai Săi decât pe acei adventiști care prezintă și poartă valorile binecuvântate în epoca „*Filadelfiei* ”. Iubirea frățească desemnată prin acest nume „*Filadelfia* ” este posibilă doar prin iubirea adevărului care exprimă iubirea față de Dumnezeu însuși. Aici găsim importanța pe care aleșii o acordă revelațiilor întregii Bibliei, deoarece Dumnezeu rămâne invizibil și se revelează slujitorilor Săi doar prin cele scrise în Sfânta Sa Biblie.

Pe de altă parte, în tabăra diavolului, aparițiile miraculoase îi prind în capcană pe falșii credincioși, iar demonii se manifestă în moduri diferite, ca îngeri ai luminii și, de asemenea, ca îngeri ai întunericului.

În binecuvântatul Adventism din Zilele din Urmă, sloganul protestant născut în ^{secolul al XVI-lea}, „Scriptură și numai Scriptura”, este onorat și sublimat; în mod similar, lucrarea Reformei începută de atunci este finalizată.

Din acest studiu, care privește importanța întregii Sfinte Biblie, reiese că nu există niciun motiv să se opună „*legii și credinței* ”, deoarece ele tratează două subiecte diferite și complementare. „*Legea* ” învață, iar „*credința* ” îl mântuiește pe cel învățat. În învățătura vechiului legământ, cuvântul „*credință* ” este aproape absent. Dar profetul Habacuc îl citează în Habacuc 2:4: „*Iată, sufletul lui se înalță și nu este curat în el; dar cel drept va trăi prin credința lui* ”. Iar în noul legământ, Epistola către Evrei confirmă mântuirea obținută prin credința celor aleși de Dumnezeu în timpul vechiului legământ, deoarece Evrei 11 este dedicat în întregime acestei teme a credinței, preluând la începutul a 18 versete expresia „*prin credință...* ”. Autorul citează 18 persoane selectate ca alese de Dumnezeu în vechiul legământ, de la începutul vieții pe pământ cu dreptul Enoh, luat viu la cer de Dumnezeu, până la ultima menționată, care este o femeie, prostituata Rahav, care L-a ales pe Dumnezeu și pe poporul Său când acesta a venit să-i distrugă cetatea, Ierihonul. Dar autorul nu ascunde faptul că lista sa nu este completă și că mulți alți aleși citați de Biblie trebuie adăugați la enumerarea sa. De fapt, el oferă

câteva exemple care confirmă că credința a fost întotdeauna cauza mântuirii și a binecuvântărilor divine.

Legătura dintre noul legământ și credință se explică prin faptul că învățătura „**legii lui Moise**” nu poate, singură, să mântuiască păcătosul. Jertfele animale practicate până la Hristosul răstignit nu aveau nicio putere de a salva nici cea mai mică viață umană. Ele aveau doar o valoare provizorie pe care doar moartea lui Isus Hristos o putea valida, deoarece victimele ispășitoare animale nu au făcut decât să profetească moartea lui Hristos divin și perfect uman. De asemenea, recunoașterea lui Isus Hristos în rolul său de victimă ispășitoare care poartă păcatele aleșilor săi a devenit testul final al credinței care i-a permis unui evreu învățat de „**legea lui Moise**” să fie mântuit prin harul pe care Dumnezeu îl oferă adevăraților săi aleși în numele lui Isus, Hristosul său și Mesia său. Prin urmare, El a murit lovit pentru păcatele aleșilor Săi pe care le-a purtat, iar dreptatea Sa divină personală perfectă l-a dat dreptul de a se învia, așa cum le anunțase apostolilor Săi în Ioan 10:17-18: „*Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca s-o iau iarăși. Nimeni n-o ia de la Mine, ci Eu o dau de la Mine. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși; aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu.*”

Consecința planului mântuitor organizat și perfect realizat de Dumnezeu în Isus Hristos este că Dumnezeu poate mântui fiecare ființă umană în care găsește dragostea adevărului Său, deoarece oferta Sa de mântuire este propusă universal. Oricare ar fi moștenirea ta, națională sau religioasă, sau culoarea pielii tale, ușa harului îți este deschisă până în 2029, dacă dragostea ta pentru adevărul divin te face capabil să pui la îndoială aceste lucruri moștenite prin întâmplarea nașterii și a intrării în viața umană pământească. Căci sub cer și pe tot pământul, există un singur Dumnezeu Creator pe care trebuie să-l onorăm și să-l slujim în ascultare de legile Sale sfinte revelate în întreaga Sa Biblie Sfântă. A fost scrisă pe o perioadă de 1600 de ani, între începutul secolului al XV-^{lea} î.Hr. și sfârșitul secolului al I-^{lea} d.Hr. Deoarece concretizează „**Cuvântul lui Dumnezeu**”, aceasta constituie Scriptura divină care oferă viață veșnică adevăraților Săi aleși; care se disting de cei falși, prin fidelitatea lor perseverentă.

Ceea ce trebuie să înțelegeți și voi este că cei cu adevărat aleși sunt la fel de puțini la număr în noul legământ ca și în cel vechi. Iar Isus a spus clar în Matei 22:14: „*Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși*”. Și dacă sunt „*puțini aleși*”, este din cauza criteriilor de caracter cerute de Dumnezeu aleșilor Săi. În Ezechiel 14, El ne dă ca exemplu doar trei nume: cele ale lui „**Noe, Daniel și Iov**” și specifică în continuare: „*nu aveau să mântuiască nici fiu, nici fiică, ci numai ei aveau să fie mântuiți... își aveau să mântuiască sufletele prin neprihănirea lor*”. Mântuirea este posibilă doar prin conformitatea cu standardul definit în „**legea lui Moise și credința**” în jertfa ispășitoare a lui Isus Hristos. Suntem departe de mântuirea pretinsă în mod fals de masele și mulțimile umane superficiale atașate sau nu de multiple religii monoteiste, prin moștenirea religioasă a tradiției.

Nu există nimic mai personal și individual decât citirea Bibliei. Fiecare creatură umană poate descoperi acolo originile pământului și tot ceea ce conține și poartă pe el, dar, de asemenea, ne dezvăluie moștenirea noastră de păcat, care dă un sens de plată primei noastre morți și „*morții a doua*” suferite de răzvrătiți

după judecata de apoi. Este un fapt cert că moartea, care ni se pare atât de naturală, este, dimpotrivă, pentru Dumnezeu și sfinții săi îngeri un lucru anormal, temporar, deoarece norma vieții divine este nemurirea. Și această nemurire se va prelungi veșnic atunci când se va termina testul credinței pământești, pentru aleșii răscumpărați prin sângele vărsat de Domnul Isus Hristos, din primăvara anului 2030. Biblia vorbește despre două morți, deoarece condiția noastră actuală de viață este doar temporară și se termină cu prima moarte pe care o considerăm naturală. Doar oamenii care au credință pot crede în existența „*morții a doua*”, deoarece aceasta implică ideea unei a doua forme de viață care va fi veșnică și va fi accesibilă doar aleșilor răscumpărați de Isus Hristos. Oamenii rebeli și necredincioși vor fi înviați la sfârșitul celui de-al șaptelea mileniu pentru Judecata de Apoi, dar numai pentru a suferi această „*a doua moarte*” a cărei consecință este anihilarea definitivă a ființei sau sufletului căzut. Acum, Biblia ne dezvăluie că mântuirea se bazează exclusiv pe jertfa ispășitoare voluntară a omului numit Isus din Nazaret. Originea divină a nașterii sale a conferit morții sale trupesti o valoare excepțională care, transmisă de el ca „*noul Adam*”, beneficiază prin moștenire aleșilor săi răscumpărați. După ce a învins păcatul într-un trup similar cu cel al aleșilor săi, Isus le-a lăsat acest mesaj: Voi puteți învinge așa cum am învins Eu. Dar și aici, natura noastră individuală este cea care va permite citirii Bibliei să aducă sau nu roade veșnice de nemurire.

Majoritatea celor care pretind mântuirea în Hristos sunt respinși de Dumnezeu din cauza ignoranței lor cu privire la importanța redusă pe care o acordă scrierilor revelate în vechiul legământ. Și pot depune mărturie despre aceasta, pentru că, în ciuda citirii întregii Sfinte Biblie în 1975, studiul meu asupra Apocalipsei revelate lui Ioan a rămas total fără rod. Minte mea era încuiată de Dumnezeu și El a descuiat-o abia în 1980, după botezul meu în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Valence-sur-Rhône, în sudul Franței. Îmi exprimasem dragostea pentru adevărul său biblic, dar cheile înțelegerii lui mi-au fost date doar de mesajul adventist, în ciuda imperfecțiunilor sale inițiale. Înțelegerea Apocalipsei mă obseda, dar numai cartea lui Daniel o putea ilumina. În citirea mea a întregii Biblie, citisem această carte, dar fără a reține nimic din ea, până când am fost botezat în numele lui Isus Hristos în această biserică adventistă, cea mai veche dintre toate cele înființate în Franța. Lecția dată de Dumnezeu apare în această experiență și pune sub semnul întrebării această subestimare a textelor biblice ale vechiului legământ. Iar numele pe care le poartă aceste două cărți, „*Daniel și Apocalipsa*”, confirmă consecințele grave pe care această subestimare le va aduce celor care fac greșeala de a o comite. „*Daniel*” înseamnă: Dumnezeu este Judecătorul meu; iar „*Apocalipsa*” înseamnă: Revelație. Lecția este aceasta: pentru a accesa Revelația, cel chemat este **judecat** de Dumnezeu ca fiind vrednic sau nu să o acceseze. Și această demnitate este recunoscută de Dumnezeu pentru cei care nu subestimează cartea „*Daniel*”, cea a Genezei și toate cărțile vechiului legământ, începând cu „*legea lui Moise*”, care include primele cinci cărți ale Sfintei Biblie.

Această lecție importantă ne este dată din nou de Dumnezeu din primul verset din Apocalipsa 1: „*Descoperirea lui Isus Hristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând*”

și le-a făcut cunoscute prin îngerul Său robului Său Ioan ...”. „Descoperirea lui Isus Hristos ” este „ **dată** ” de creatorul „ **Dumnezeu** ”, inspiratorul textelor vechiului legământ, inclusiv mai întâi cartea „ **Daniel** ”. Apoi, doar citirea întregii Biblie permite o bună apreciere a rolului Său. Deoarece împărțirea în două legăminte ascunde unitatea și continuitatea proiectului mântuitor lansat de Dumnezeu. Așa capătă termenul „ *femeie* ” folosit în *Apocalipsa* sensul pe care Dumnezeu l-a dat spiritual „ *femeii* ” create de Eva dintr-una din coastele lui Adam, el însuși fiind chipul lui Hristos. „ *Femeia* ” îl prorocește pe „ *Cel Ales* ”, Biserica celor aleși răscumpărați de Isus Hristos. Și știm că acești aleși au fost selectați încă de la Adam și Eva, motiv pentru care în *Apocalipsa* 12, „ *femeia* ” reprezintă selecția aleșilor bazată pe continuitatea învățaturii biblice date de „ *cei doisprezece apostoli* ” ai lui Isus Hristos, ei înșiși moștenitori ai învățaturii primite de „ *cei doisprezece patriarhi evrei* ” și predecesori ai învățaturii purtate de ultimii adventiști de ziua a șaptea, simbolizați în *Apocalipsa* 7 prin „ *douăsprezece triburi* ” care purtă anumite nume alese de Dumnezeu dintre numele patriarhilor evrei. *Apocalipsa* înfățișează Roma papală; o altă „ *femeie* ” care este cu adevărat diabolică, dar poate purta numele de „ *femeie* ” în măsura în care preia înfățișarea și rolul unei biserici creștine. În *Apocalipsa* 17:5, Dumnezeu înlătură îndoiala despre ea dezvăluind detalii despre personalitatea ei și atribuindu-i numele „ **Babilonul cel mare, mama desfrânatelor pământului** ”. Acest rol aparent bisericesc o leagă de „ **femeia Izabela** ” din *Apocalipsa* 2, care „ **îi învață pe slujitorii Mei** ”, spune Duhul divin numit Isus Hristos.

Aceasta demonstrează că există o singură modalitate de a citi bine Sfânta Biblie și multe altele, dar în zadar.

Noaptele incendiare de vară

În ultima oră, observ explozia de violență care pune tineri de origine străină din Franța, în principal nord-africani sau de culoare, împotriva autorităților de securitate națională. Originea evenimentelor este moartea unui tânăr de 17 ani pe nume Nahel, ucis de un ofițer de poliție după un accident cu fuga în urma unei simple opriri în trafic. Surprins de demarajul în viteză al vehiculului, ofițerul de poliție și-a scos arma și l-a împușcat pe tânărul recidivist, ucigându-l. Incidentul a avut loc în jurul orei 9:00, marți, 27 iunie, iar de la acea dată, nopțile de 28, 29, 30 iunie și Sabatul de 1 iulie ^{au} fost marcate de incendii și atacuri împotriva secțiilor de poliție și a altor clădiri și vehicule. Acțiunea depășește în intensitate tot ce s-a realizat în trecut până în prezent. Aceasta privește toate orașele mari ale Franței și capitala sa, Paris. Cred că pot identifica aceste acțiuni ca fiind consecința unei creșteri a libertății acordate demonilor de către Isus Hristos. Pentru aceasta observ un semn. Ultima zi de liniște a fost 26 iunie, numărul 26 fiind numărul numelui lui Dumnezeu „YaHweh” sau numărul obținut prin adunarea celor patru litere și numere ebraice care îl compun, și anume, Yod, Hey, Wav, Hey. A doua zi, 27 iunie, au izbucnit violențele. Eliberarea îngerilor răi este graduală și, prin urmare, de intensitate progresivă. Intrarea în război a Ucrainei și Rusiei a marcat o

fază a acesteia pe 24 februarie 2022, dar deja înainte de acest război, blestemul epidemiei globale de Covid-19 semnalase începutul acestei eliberări a demonilor răi.

Franța necredincioșilor plătește astăzi, cu aceste focuri nocturne, pentru jignirile aduse Dumnezeui Creator. Noul său ateism, purtat de un umanism primitiv și nesăbuit, suferă consecințele acțiunilor sale. Poporul francez a rămas mult timp surd la avertismentele partidului FN, fostul Front Național, redenumit acum RN, sau Adunare Națională. Dar populația Franței este acum atât de dispartă și compusă din oameni din cele patru colțuri ale pământului, încât unitatea sa a devenit un lucru imposibil. Unitatea națională dorită de actualii săi lideri nu mai este realizabilă. Franța se regăsește în imaginea care descrie starea „*Babilonului cel Mare*” din Apocalipsa 18:2: „*Și el a strigat cu glas tare, zicând: «A căzut, a căzut Babilonul cel mare!»* . **A devenit un loc de locuit pentru demoni, un loc unde se află orice duh necurat, un loc unde se află orice pasăre necurată și urâtă** . „Oamenii sunt încăpățânați și încăpățânați, dar faptele sunt și mai încăpățânate decât sunt, iar acțiunile, mai devreme sau mai târziu, își poartă efectele inevitabile. Iar diviziunile religioase sunt în special cauza imposibilității de a aduce ființele umane împreună, iar Dumnezeu, la fel de mult ca și diavolul, știe să exploateze această situație pentru a blestema omenirea și a provoca conflicte aprinse și sângeroase. Observați în acest verset dubla menționare a termenului „**necurat**”, care caracterizează alegerile spirituale religioase și alegerile seculare umaniste ale popoarelor occidentale.

În același timp, războiul din Ucraina continuă, cu evenimente pe care nu le voi comenta, deoarece nu vor schimba faptele profetite de Dumnezeu. Însă rezistența rusă obligă SUA să intensifice și mai mult nivelul de arme pe care îl furnizează Ucrainei. Încă câțiva pași, iar războiul mondial profetit va deveni inevitabil și va lua o formă reală, activă. Dar dacă moștenirea Franței este consumată de imigranții săi rebeli, cum va putea Franța să facă față provocării reînarmei? Ruina și dezastrul provocate în situația noastră actuală nu vor favoriza acest proiect, iar aceasta se va găsi neputincioasă în fața viitoarei invazii rusești profetite în Daniel 11:40. Trebuie menționat că violența care lovește Franța în aceste zile este o consecință directă a alegerii poporului francez, de două ori la rând, pentru alegerea președintelui Emmanuel Macron, din cauza respingerii candidatei Frontului Național sau Adunării Naționale, Marine le Pen. Între două alegeri ideologice, Dumnezeu îl va susține întotdeauna pe cel care ține cont cel mai mult de valorile sale. În acest caz, alegerea națională este mai inteligentă și mai înțeleaptă decât alegerea globalistă, care reproduce sindromul „**Turnului Babel**”. Cu toate acestea, alegerile neînțelepte și lipsite de inteligență produc în cele din urmă roadele regretabile ale unor ciocniri rasiale, etnice și religioase; acest lucru este confirmat de acțiunile actuale, care au loc în principal în Franța. Însă alte țări vor fi, la rândul lor, afectate și vor cădea victime acestor lucruri din motive identice: amestecurile etnice și religioase care caracterizează aproape toate societățile occidentale.

Franța republicană a crezut mult timp că poate evita consecințele comunitarismului favorizând alegerea integrării naționale pentru imigranții săi istorici. Dar astăzi, faptele dovedesc că iluziile sale erau nefondate, deoarece,

recunoscut sau nu, comunitarismul este consecința naturală a grupării unor oameni similari care se adună comunitate cu comunitate. În număr suficient, membrii acestor comunități se ciocnesc cu comunități diferite, iar lecția acestor lucruri a fost predată de exemplul experiențelor comunitare din SUA, în care, după al Doilea Război Mondial, rasismul natural s-a opus bandelor de grupuri, portoricani, negri și albi. Dar occidentalii nu învață nimic și nu beneficiază mai mult de experiențele lor trecute decât de lecțiile date de Dumnezeu în Sfânta Sa Biblie. Ei rămân surzi și orbi și avansează cu încăpățănare în alegerile lor proaste.

Francezii au un dispreț atât de mare față de religie încât nu au putut evalua la timp pericolul pe care îl reprezenta pentru ei primirea religiei islamice. Căci, spre deosebire de religia creștină, care astăzi le permite oamenilor posibilitatea de a o alege, religia islamică este impusă de la naștere tuturor ființelor umane născute pe pământul țărilor musulmane. Religia este impusă acolo la nivel național. Și acest principiu se ciocnește cu normele republicane, care sunt, de asemenea, impuse la nivel național tuturor celor născuți și trăitori pe pământul țărilor occidentale. A venit, așadar, momentul să demonstrăm că aceste două obligații sunt contradictorii și insolubile, dar incompatibile una cu cealaltă. Acum, înțelepciunea sfătuiește un cuplu care nu se înțelege sau nu se mai înțelege să se separe; cu cât mai necesară este această separare atunci când divizarea se bazează pe valori moștenite, adânc înrădăcinate în mințile umane. Neascultând această înțelepciune, reprezentanții Republicii Franceze au persistat pentru că credeau că pot realiza imposibilul, care aparține numai lui Dumnezeu, nu oamenilor și cu atât mai puțin celor care i se opun.

^{Republică} a Franței aduce astăzi roadele a 40 de ani de sfaturi umaniste date de psihiatrii și psihologii săi. Aceștia sunt responsabili pentru ordinele impuse părinților nord-africani care locuiesc în Franța, interzicându-le să-și pedepsească copiii cu pedepse corporale, ceea ce a produs întotdeauna rezultate bune în patria lor. Drept urmare, comportamentul lor rebel și agresiv de astăzi este pur și simplu consecința acestei incapacități de a corecta caracterul rebel al copiilor lor. Și uitând de această responsabilitate a Republicii sale, președintele Macron are tupeul să dea vina pe părinții lor pentru acțiunile tinerilor delincvenți rebeli. Părinți care s-au trezit astfel pasibili de a fi denunțați de propriii copii în fața judecătorilor Republicii. Au fost astfel martori la dezvoltarea copiilor lor care, din ce în ce mai rebeli, nu i-au mai ascultat. Nedreptățile s-au acumulat pentru unii părinți, victime duble ale valorilor republicane. Dar nu trebuie să uităm că ura simțită de tinerii imigranți sau de francezii de origine imigrantă a fost alimentată de anumiți părinți care erau ei înșiși plini de ură și resentimente față de Franța. Dar oricare ar fi originile urii, Dumnezeu o exploatează astăzi pentru a pedepsi Republica, pe care o consideră pe bună dreptate un regim al păcatului. Iar excesele mentale care au dus la legitimarea homosexualității astăzi, condamnate în trecutul recent de aceeași națiune, nu fac decât să confirme această natură a păcatului.

Ghinionul Franței constă și în aparența înșelătoare a organizării sale. La televizor, programele prezintă dezbateri conduse de jurnaliști care dau societății noastre o aparență înșelătoare de putere populară. Dar care este adevărul? Toate aceste bla-bla-bla sunt înșelătoare și inutile, deoarece, confruntat cu problemele

care apar, tânărul președinte cu puteri depline va fi singur în luarea deciziilor puse în aplicare de guvernul său. Destinul vieții unui întreg popor este astfel plasat în mod stupid în mâinile și mintea unui singur om, tânăr și lipsit de experiență pe deasupra, și putem râde sau plânge pe seama asta, dar același popor critică dictaturile străine și se laudă cu regimul său democratic, care în primul rând se înșală doar pe sine.

Această amară încercare actuală pentru Franța îmi amintește de pedeapsa care a căzut în cele din urmă asupra Ierusalimului în 586 î.Hr., când, pentru a treia oară, regele Nebucadnețar a venit să-l atace; aceasta, după 11 ani de rezistență la invitațiile profeților trimiși de Dumnezeu regelui Zedechia, pentru ca acesta să fie de acord să se supună planului hotărât de Dumnezeu. După doi ani de asediu, regele evreu a fost învins, orașul a fost cucerit și mulți oameni au murit, iar alții au fost la rândul lor deportați în Babilon. Fiii lui Zedechia au fost măcelăriți sub ochii lui, iar el însuși a fost orbit, ochii fiind arși de foc. De aceea știu că încercarea actuală este pentru Franța doar începutul adevăratelor dureri pe care Dumnezeu le are încă pregătite pentru ea.

Sfințirea adevărată și cea falsă

Cuvintele au un sens etimologic precis, dar utilizarea lor poate avea un sens absolut opus, în funcție de cum sunt folosite pentru a defini un sens adevărat sau un sens fals. Și cuvântul sfințire nu scapă acestei reguli universale conform căreia orice lucru are opusul său absolut. Sensul etimologic al cuvântului sfințire este a pune deoparte, dar cazul apostolului Iuda Iscarioteanul, ales de Isus ca și ceilalți unsprezece apostoli ai săi, dovedește că sfințirea nu reprezintă doar punerea deoparte a ceea ce este bine în judecata lui Dumnezeu. Isus spune acest lucru în Ioan 6:70-71, unde citim: „*Isus le-a răspuns: Nu v-am ales Eu pe voi doisprezece? Și unul dintre voi este un diavol!*” Vorbea despre Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon; căci el era cel care urma să-L trădeze, fiind unul dintre cei doisprezece .

Există așadar o sfințire bună și una rea, una adevărată, dar și una falsă, care poate înșela ființele umane și le poate duce la pierderea mântuirii sufletului lor.

Încă de la începutul creației sale pământești, Dumnezeu a sfințit a șaptea și ultima zi a săptămânii, care marchează ritmul vieții noastre, pentru odihnă. Această sfințire a zilei a șaptea a fost pusă sub semnul perfecțiunii și plinătății unei unități de timp concepute de Dumnezeu. Tot ceea ce poruncește și pune în aplicare este de acest tip perfect. Dar când această sfințire îi privește pe oameni, moștenitori ai păcatului lui Adam și Eva, apar forme opuse de sfințire. Această gândire ne va permite să înțelegem mai bine mesajul dat de Dumnezeu în cartea lui Daniel, unde cuvântul „*sfinți*” îi desemnează pe toți cei care pretind a fi Dumnezeu creatorul în cele două legăminte. Dar pentru a marca clar sfârșitul regimului vechiului legământ, Dumnezeu îi desemnează pe israeliții acestui legământ încălcat de el, prin termenul „*păcătoși*”, în Dan. 8:23: „*Și la sfârșitul*

stăpânirii lor, când păcătoșii **vor fi** mistuiți, se va ridica un împărat obraznic și viclean.” Aceste cuvinte profetice s-au împlinit în anul 70, când armata trimisă de împăratul roman Vespasian a venit să distrugă „**cetatea și sanctuarul**” Ierusalimului, confirmând astfel anunțul făcut în Daniel 9:26: „*Și după șaizeci și două de săptămâni, un Uns va fi nimicit și ~~nu va mai avea nimeni care să-l înlocuiască.~~ Poporul unui conducător care va veni va distruge cetatea și sanctuarul.*” **sfîinție**, iar sfârșitul ei va veni ca un potop; este hotărât ca devastările să dureze până la sfârșitul războiului. „Acest regim roman, convertit sub pacea impusă de Constantin cel Mare, în 313, va deveni, în 538, regimul papal romano-catolic care avea să fie acest „**rege obraznic și viclean**”. Prin urmare, lui i se va da, conform lui Daniel 7:25 și 8:12, adevărații „**sfînți**” pentru nenorocirea și pedeapsa lor divină din timpul erei creștine. Cine sunt atunci „**sfînții**” vizați de profetie? Sunt oameni care, cu toată bună-credința, înșelați de aparențele orei, înghit minciunile religioase propovăduite în timpul lor. Biblia este atunci puțin accesibilă, iar masele umane sunt supuse afirmațiilor afirmate de preoții veniți din Roma, unde credința creștină s-a dezvoltat după ce s-a format la Ierusalim. În aceste zile de început, religia creștină era răspândită pe cale orală, ceea ce facilita supunerea față de oamenii care pretindeau că slujesc Dumnezeului ceresc înfricoșător și atotputernic. Prin urmare, din cauza ignoranței oamenilor, minciunile religioase ale religiei romano-catolice au putut seduce mulțimi de oameni superstițioși care până atunci fuseseră dedați la diferitele lor forme păgâne. Și obișnuieți cu...” acest păgânism, acești oameni au opus puțină rezistență acestei alte versiuni păgâne pe care Roma le-a prezentat-o în numele unicului Dumnezeu. Supuși în toate regilor săi, când regele se converti la credința creștină, întregul popor a urmat și a trebuit să urmeze alegerea făcută de rege. Așa s-a instaurat religia romano-catolică în regatele Europei de Vest și de Est. Inconsecvențele învățăturilor catolice nu puteau fi identificate de ființele umane fără a se referi la Sfânta Biblie, la care aveau acces doar călugării copiiști și chiar și atunci, în fragmente separate, niciodată sau rareori în întregime.

Cuvântul „credință” se referă inițial la încrederea pusă în **adevăratele** valori învățate de Dumnezeu. Și, în acest sens, credința a devenit posibilă și vie abia în ^{secolul al XVI-lea}, când Sfânta Biblie, tipărită pe atunci în cantitate mare, a ajuns să-și prezinte mărturia. Și, în consecință, denunțând falsa credință romano-catolică, credința reformată, care a protestat, a atras asupra sa mânia satanică a romanilor și a familiei regale. Aceasta a dus la sângeroase și crude „Războaie ale Religiiilor”. Apoi, după Revoluția Franceză și cele două Terori ale sale din iulie 1793 și iulie 1794, gândirea liberă, chiar și ateismul, au ajuns să înlocuiască încet, dar sigur, credința adevărată și cea falsă. Mințile umane sunt formate de lucrurile pe care le experimentează. De asemenea, perioada testelor de credință din 1843 și 1844 mărturisește puținul interes pe care religiile creștine oficiale, de toate tipurile, l-au arătat pentru Cuvântul sfânt scris al Dumnezeului celui viu. Numărul oamenilor care au participat și au crezut în posibila întoarcere a lui Hristos dezvăluie starea tristă de credință a oamenilor din acea vreme. Pe întreg teritoriul SUA, Dumnezeu a numărat aproximativ 30.000, iar după a doua încercare, în dimineața zilei de 23 octombrie 1844, a reținut doar 50. **Adevărata**

Prin urmare, **credința** era pe punctul de a dispărea complet în favoarea **falsei credințe** și a ateismului, care, la rândul lor, aveau să o înlocuiască.

A vorbi despre credința adevărată și cea falsă are sens doar atunci când persoanele în cauză sunt fundamental religioase; și acesta era cazul înainte de nașterea ateismului național în Franța. În acest nou context, cuvântul credință a căpătat sensul de convingere și încredere pe care omul o poate pune în oricine sau în orice. În acest nou sens, obiectul credinței nu mai este cuvântul scris al lui Dumnezeu, ci forma aprobată de oameni pentru tipul lor de cultură societală. Și în acest caz, slujitorul lui Dumnezeu poate, fără a greși, să descrie toate culturile adoptate de oameni ca fiind false, deoarece nu sunt conforme cu ceea ce Dumnezeu prescrie în Sfânta Sa Biblie. Societățile noastre moderne nu au inventat nimic, ci au moștenit totul, de la modelele păgâne, grecești și romane. Valorile noastre actuale sunt ale lor și numai progresul științei tehnice este nou.

Este posibil și util să încerci să convingi și să converți o ființă umană care refuză să creadă în existența unui singur Dumnezeu creator? Nu, absolut deloc. Pentru că va respinge argumentele biblice pe care i le putem prezenta. Și pentru a explica de ce lucrurile, va găsi sau va inventa explicații care i se potrivesc. Slujitorul lui Dumnezeu observă apoi acest paradox la necredincios: el refuză să creadă în unic Dumnezeu creator și în revelațiile sale biblice, dar manifestă un mare interes pentru societățile greco-romane din antichitate, de la care își ia modelul de cultură și gândire filosofică. Falsa credință creștină care a supraviețuit ateismului a fost, de asemenea, o victimă a acestor gânduri culturale păgâne moștenite. Adoptarea dogmei nemuririi sufletului este o dovadă clară în acest sens, deoarece este moștenită din mintea filosofului grec Platon, care nu putea fi mai păgân. Dar să-i mulțumim lui Dumnezeu că, datorită acestui semn, falsa religie este deja identificabilă pentru un protestant sincer care acordă prioritate Cuvântului lui Dumnezeu în materie de credință. Un alt semn și mai puternic a venit odată cu restaurarea practicii adevăratului Sabat al zilei a șaptea, care privește „sâmbăta” noastră actuală, și este bine pentru tine că această zi îți spune: Eu sunt ziua sfântă pusă deoparte de Dumnezeu pentru odihna Lui și a aleșilor Săi. Căci din 1843, începutul testului de credință adventist, și mai precis din 1844, această restaurare a fost cerută de Dumnezeu, astfel încât practicarea „duminicii”, prima zi a timpului divin, constituie semnul sau „*semnul fiarei*” care combate religios adevărul stabilit de Dumnezeu. În afară de Sfânta Biblie și de revelațiile ei, orice altceva este falsitate și minciună.

După ce am discutat despre credința adevărată și cea falsă manifestată de ființele umane religioase, putem, la rândul nostru, să definim sfințirea adevărată și cea falsă. Căci, paradoxal, din nou, omul care poartă credința falsă acordă o mare importanță sfințirii. Nimeni de pe pământ nu acordă atâta importanță „sfinților” precum practicanții religiei romano-catolice. Acești sfinți sunt venerați în mod legitim pentru ei, deoarece liderul papal și Curia Romană atribuie sfințenia unei persoane prin glasul canonului catolic. În vremurile păgânismului antic, oamenii acționau în același mod, deoarece își construiau divinitățile și alegeau dintre ele pe cele pe care le preferau. Și aceste lucruri au dispărut, în principal, doar în societățile noastre occidentale, deoarece în Orient, aceste practici sunt încă perpetuate astăzi. Dar rețineți că, în afară de susținerea bazată în Occident pe

numele personajelor revelate în Sfânta Biblie, principiul religios este cel al acestor popoare care au rămas oficial păgâne.

Biblia le spune sfinților: „ *Urmărește sfințirea ...*”, ceea ce înseamnă că trebuie să o obțină de la Dumnezeu și nu și-o pot atribui în niciun fel. Dar spunând „ *urmărește* ”, Duhul îi dă omului inițiativa în demersul său. Căci alegerea sa de a-L plăcea pe Dumnezeu îi va permite să obțină această sfințire divină. Prin clarificarea întinericului care acoperă omenirea de astăzi, cel pe care Dumnezeu „ *îl sfințește prin adevărul său* ” poate identifica cu ușurință sfințirea religioasă **adevărată și cea falsă**. **Adevărata sfințire** este evidentă prin calitatea relației care se stabilește între Dumnezeu și alesul său. El i se revelează și îi permite să-L „ *cunoască* ” cu adevărat. Iar această **sfințire** este concretizată prin accesul la lumina sa divină, la gândul său divin, la revelația sa divină. **Adevărata sfințire** este, așadar, prin natura sa inimitabilă, spre deosebire de **falsa sfințire**, care se bazează exclusiv pe credulitatea celor cărora le este propusă și prezentată. Căci omul este făcut responsabil pentru alegerile sale și, dacă se dovedește capabil să respingă mărturia prezentată de Dumnezeu prin Biblia sa sau prin slujitorii săi aleși, poate la fel de ușor să refuze să creadă în afirmațiile religioase făcute doar de ființele umane. Se pune atunci întrebarea, dar de ce nu o face? Răspunsul este, pentru că nu poate. Căci, respingându-L pe Dumnezeu, se privează de singurul mijloc de a identifica lucrările dirijate de diavol și de slujitorii săi cerești și pământești, angelici și umani. După ce L-a respins pe Dumnezeu pentru a-și păstra libertatea, necredinciosul este stăpânit de diavol care îi hrănește gândurile. Prin urmare, se află într-o sclavie pe care îi este imposibil să o identifice. În creierul său, gândurile sale umane și gândurile satanice se amestecă și se contopesc, dar ignorând această intruziune externă, își atribuie tot ceea ce produc gândurile sale. Aceasta este ceea ce Isus a vrut să denunțe evocând sclavia păcatului în care diavolul îl ține pe om prizonier de la căderea lui Adam și Eva. Este ușor să identifice dușmanul care vine fizic și vizual din exterior, dar este mai dificil, iar pentru necredincios, imposibil, să identifice dușmanul care îl atacă din interiorul creierului său.

A vorbi despre sfințirea adevărată și cea falsă mă conduce, așadar, la opoziția dintre aceste două lucruri: sfințirea, partea aleșilor, și posedarea, partea celor căzuți. Căci falsa sfințire pretinsă de om se datorează doar posedării spiritului său de către diavol, care îl inspiră și îl hrănește. Dar, desigur, mesajul meu se ciocnește cu prejudecățile umane care dau cuvântul posedare doar cazurilor în care se observă comportamente anormale, nesănătoase sau de altă natură. Este o capcană pentru necredincioși și a funcționat perfect încă de la începutul păcatului. Dar posedarea este un fapt care privește ființele umane încă de la începutul creației lor de către Dumnezeu. Inițial, creați după chipul lui Dumnezeu, ei au fost posedați de Duhul divin. După păcat, același Adam a fost predat diavolului pentru a fi posedat de el. De aceea, omul are de ales doar între două posesiuni spirituale; cea a lui Dumnezeu sau cea a dușmanului său, diavolul, este, între YaHWÉH și Satan, doi magneți între care sunt atrase piliturile umane în funcție de propria lor alegere, care este diferită pentru fiecare individ, deoarece se bazează pe natura lor personală. Aceste două nume confirmă că, pentru fiecare formă de viață, există opusul absolut, ceea ce dă condițiilor de existență puse sub

păcat, aplicarea sistematică a alegerii binare. Duhul ne spune apoi prin gura și prin scrierea sfinților săi inspirați: „*nu-ul vostru să fie nu și da-ul vostru să fie da!*”. O formulă care rezumă perfect condiția vieții de la rebeliunea lui Satan până la exterminarea păcatului și a păcătoșilor. Căci după cei șase mii de ani de selecție a aleșilor pământești, se va stabili unanimitatea pentru Dumnezeu; da-ul va rămâne da, veșnic, pentru că nu-ul refuzului nu va mai avea niciun sens. Dar acest lucru se va aplica și se va referi doar la aleșii care au „*căutat*” și au obținut de la Dumnezeu adevărata lor **sfințire**.

Spre sfârșitul erei creștine, falsa sfințire a produs ateism, iar apoi acest ateism a produs la rândul său o gândire anarhică identificabilă prin sloganurile sale preluate în Franța în mai 1968 de tineretul rebel: „Nici zei, nici stăpâni” și „este interzis să interzici”. Poporul animat de această gândire devine neguvernabil. Și de la acest eveniment, aceasta explică nemulțumirea constantă a alegătorilor francezi, de fiecare dată când aleg un șef de stat prezidențial și aduc la putere un partid politic. Această experiență franceză îmi permite să înțeleg mai bine decât oricare alta de ce soarta blestemată a fost nemiloasă împotriva poporului Ucrainei, care a devenit independent în jurul anului 1990. Trebuie să ne amintim că și-a câștigat independența părăsind Rusia, plasată într-o situație total anarhică și haotică. În timp ce Rusia și-a recăpătat ulterior ordinea și organizarea sub conducerea șefului său de stat, Vladimir Putin, Ucraina, spre deosebire de ea, a dus și a păstrat această natură anarhică. Dovada apare, ca și în Franța, în răsturnarea sistematică a șefilor săi de stat, toți respinși pentru corupție. Dar această situație este logică, deoarece anarhia nu poate produce nimic altceva decât corupția minților umane. Atașat de libertate, chiar și cu prețul haosului politic, poporul ucrainean s-a unit ferm pentru a rezista Rusiei, care i-ar putea lua sacrosancta libertate. Și acest popor ucrainean este alcătuit din oameni de origini diferite, polonezi, ucraineni sau ruși, uniți de dorința comună de a-și păstra libertatea. Multe lucruri îi separă, dar nevoia de a-și apăra libertatea îi aduce împreună în momentul în care luptă împotriva agresorului rus. Această situație anarhică ne permite să înțelegem de ce ideologia nazistă poate fi reprezentată acolo fără a șoca pe nimeni. În acest haos politic, ființele umane se retrag în ele însele și încearcă să nu vadă ce face vecinul lor, vecinul lor, compatriotul lor. Prin acest individualism, ele încurajează dezvoltarea răului, care se poate răspândi și câștiga putere. Și purtând acest rod al păcatului datorită spiritului libertarian excesiv de mare, Ucraina prezintă roadele așteptate de Dumnezeu pentru demonstrația sa universală, care este scopul creării dimensiunii noastre pământești. De aceea, sprijinul spontan acordat de occidentali Ucrainei în războiul său împotriva Rusiei se datorează împărtășirii aceleiași spirit anarhic. Prin urmare, nu este surprinzător să constatăm că în toate țările occidentale, alegerile naționale opun într-un mod binar două tendințe politice diametral opuse, denumite „stânga și dreapta”; o expresie care coincide cu situațiile cardinale ale Rusiei și SUA în raport cu Europa. Dreapta este intervenționistă, liberală și susține ordinea publică; pe de altă parte, stânga este exigentă, protestează și provoacă dezordine publică. Acesta este rodul pe care omenirea îl poartă separat de Dumnezeu, iar cel mai rău abia urmează, deoarece adepții tuturor acestor tabere diferite vor ajunge să se lupte fizic între ei după timpul schimburilor verbale orale. Și, așa cum

demonstrează cazul Ucrainei, doar contextul unui război universal, care îi va viza personal, va permite locuitorilor acestor popoare să se unească, cel puțin parțial, împotriva dușmanului agresor comun, care va veni în ordine, conform lui Daniel 11:40-45, dinspre „sud”, apoi dinspre „nord”.

Pentru Iisus Hristos, aceste partide politice de stânga și de dreapta sunt egale, deoarece, în judecata Sa divină personală, El le așază pe amândouă „de partea Sa stângă”, de partea blestemului Său, binecuvântând și salvând doar pe aleșii Săi **sfînțiți**, pe care îi așază „de partea Sa dreaptă”.

Săptămâna lui YaHWéH

Pentru omul de rând, nimic nu este mai banal decât această succesiune de șapte zile pe care o numim „săptămână”. Limba franceză o ascunde parțial, dar originea latină a acestui cuvânt este „septimana”, un cuvânt a cărui rădăcină este „septem”, care desemnează numărul „șapte”, și „septimus”, care înseamnă „al șaptelea”. În franceză, cele două litere „pt” sunt înlocuite cu litera „m”. Același lucru este valabil și pentru numele Sâmbătă, unde „m” înlocuiește litera „b sau v” a cuvântului ebraic „sabbath”. Acest nume desemnează a șaptea zi, iar rădăcina sa este cea a numărului „șapte”. Inițial și încă astăzi, săptămâna ebraică este denumită cu numele de Sabat. Celelalte zile nu au nume, ci pur și simplu un număr, acela al ordinii lor în progresia celor șapte zile. Pentru greci, săptămâna se numește „sabbaton”, la fel ca numele celei de-a șaptea zile a sa, „Sabat”. Moștenirea ebraică este astfel confirmată.

Dumnezeu a ales să-și construiască unitatea de timp pe o succesiune de șapte zile. Acest număr „șapte” marchează în timp programul pe care l-a conceput pentru a rezolva problema păcatului, care era inevitabilă datorită libertății totale pe care a dat-o creaturilor sale de la prima până la ultima, adică de la primul înger până la ultimul om născut pe pământ. Întregul program se întinde pe parcursul a 7.000 de ani; 6.000 pentru a mântui omul și 1.000 de ani pentru a judeca păcătoșii și a-i extermina în ziua judecății de apoi. Săptămâna noastră, așadar, profetește, prin primele sale șase zile, timpul harului în care Dumnezeu își alege aleșii dintre toți oamenii, iar a șaptea zi „sfînțită” profetește timpul judecății cerești în care, ca judecători asociați cu Iisus Hristos, aleșii vor judeca creaturile angelice și pământești rebele, găsite de Dumnezeu nevrednice să supraviețuiască după acest timp de 7.000 de ani.

Organizarea săptămânii umane este amintită de Dumnezeu în textul celei de-a patra dintre cele zece porunci ale Sale, conform Exodului 20:9-10: „*Șase zile să lucrezi și să-ți faci toată lucrarea. Dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vitele tale, nici străinul care este în porțile tale.*” Putem înțelege astfel că Dumnezeu profetește prin acest program șase mii de ani de muncă pentru alegerea celor aleși pentru Sine. Și acest timp va fi urmat de o mie de ani de odihnă obținută prin moartea păcătoșilor în timpul celui de-al șaptelea mileniu.

Ignorând această natură profetică a săptămânii, sub instigarea Romei și, mai recent, a SUA, săptămâna a suferit schimbări enorme care distorsionează complet profeția programului pregătit de Dumnezeu. În anul 321, odihna zilei a șaptea a fost înlocuită de odihna primei zile. Nimeni nu a observat consecința acestei schimbări, iar omenirea s-a obișnuit cu această ordine stabilită de regimul romano-catolic în tot Occidentul, unde acesta domnea peste monarhii. În ^{secolul al XVI-lea}, Reforma protestantă nu era conștientă de această schimbare privind sfânta zi a șaptea a lui Dumnezeu. Și din 1844, El este cel care i-a condus pe aleșii Săi la Sabat, pe care L-a sfințit pentru odihnă de la întemeierea lumii. Multă vreme, protestanții și-au justificat prima zi dedicată închinării și adorării lui Dumnezeu prin referire la ziua învierii lui Isus, care a apărut după moartea Sa, într-adevăr, în prima zi. Totuși, nu există nicio dovadă că Isus a înviat din morți în prima zi și chiar am demonstrat că, de fapt, nu a fost așa, deoarece mormântul era deja gol când îngerul a venit să rostogolească piatra pentru a le permite ucenicilor să vadă că Isus deja înviase.

Mai recent, expresia anglo-americană „weekend” a favorizat plasarea primei zile în locul celei de-a șaptea. Iar în Franța, dicționarul Larousse din 1981 a făcut pasul decisiv și a prezentat duminica ca fiind a șaptea zi. În anul precedent, aceasta era încă oficial prima zi a săptămânii. Drept urmare, Sabatul lui Dumnezeu este atașat celei de-a șasea zile prin autoritate umană; acest lucru îi transformă sensul și explică mânia permanentă a lui Dumnezeu față de autorii acestei crime.

Ca copii ai lui Dumnezeu, să privim mai atent această săptămână „*sfințită*” de Tatăl nostru. Ea este alcătuită din șapte zile, un număr impar, care prezintă interesul unei construcții simetrice bazate pe un pivot central, care este a patra zi. Dumnezeu este spirit și, prin urmare, Duh. De aceea, mesajele pe care ni le adresează sunt bazate pe imagini, cuvinte și numere. Iar zilele săptămânii poartă tocmai numere care ne vorbesc. Primul mesaj pe care ni-l transmit este că ordinea zilelor este impusă de Dumnezeu, care organizează viața umană în timp, conform programului său prestabilit.

În a patra sa poruncă, Dumnezeu nu menționează numele Sabat, ci îl citează sub forma „*ziua a șaptea*”, subliniind astfel importanța stabilirii sale corecte, care privește, în mod profetic, lucrarea sa finală, care va fi trăită împreună cu aleșii săi. Cultul „*zilei a șaptea*”, în care aleșii îl onorează și îl venerază pe Dumnezeu, profetește odihna lor comună împărtășită în timpul „celui de-al șaptelea mileniu”. Puteți astfel înțelege de ce atribuirea celei de-a șaptea poziții primei zile este absurdă și nejustificată, dar constituie și o gravă ofensă la adresa lui Dumnezeu, organizatorul timpului.

Construit pe simetria 3 zile 1 zi 3 zile, este evident că Dumnezeu acordă o mare importanță și acestei zile centrale, iar acest lucru apare în Daniel 9:27, unde Duhul profetește despre Isus Hristos spunând: „*El va face un legământ ferm cu mulți timp de o săptămână*”. Cuvântul „*săptămână*” capătă astfel, în acest singur verset, un dublu sens: acela de șapte zile și acela de șapte ani efectivi. Căci precizia dată acestei profeții se aplică ambelor înțelesuri. Textul continuă spunând: „*Și la mijlocul săptămânii, El va face să înceteze jertfa și ofranda*”. Această „*mijloc de săptămână*” este din nou subliniată și accentuată pentru că

este de mare importanță. Ne permite, de fapt, să reconstituim desfășurarea faptelor care privesc începutul slujirii lui Hristos, moartea Sa și sfârșitul harului național al Israelului necredincios și răzvrătit; aceasta prin anii acestei săptămâni de ani. Apoi, în zile reale, descoperim procesul împlinit în timpul „*săptămânii*”, „*la mijlocul*” căreia Isus a fost răstignit în ajunul Sabatului sărbătorii Paștelui. Această zi centrală a săptămânii evreiești era, așadar, „a patra” sau, în standardul nostru occidental, miercurea. În acea seară, la apusul soarelui, începea „un Sabat specific”, marcând prima zi a Azimelor de la sărbătoarea Paștelui. A urmat o zi normală, iar apoi „Sabatul zilei a șaptea” a marcat sfârșitul ciclului acestei săptămâni marcate de începutul sărbătorii Paștelui evreiesc.

În sensul unui an, săptămâna din Daniel 9:27 acoperă 7 ani care încep în toamna anului 26 și se termină în toamna anului 33. Avem, în centrul acestei simetrii, primăvara anului 30 în care, în ^{ziua a 14-a}, Isus a fost jertfit, făcând inutilă moartea mielului ritului pascal; sângele său omenesc înlocuindu-l definitiv.

Toamna anului 26 a marcat începutul unei săptămâni de ani și zile în care Dumnezeu a îndeplinit o lucrare de răscumpărare pentru aleșii Săi. El a purtat păcatul lor și a murit în locul lor pe 3 aprilie 30. Și ca recompensă pentru credința și dragostea lor fidelă, le-a acordat dreptatea Sa perfectă, fără prihană și fără cusur. Slujirea lui Hristos a început în anul 26, al cărui număr este cel al numelui lui Dumnezeu, construit pe patru litere ebraice, Yod, Hey, Wav, Hey, transcrise ca YHWH, fiecare dintre ele având valoarea numerică, în ordine, 10, 5, 6, 5. Și aici, deja, aceste numere poartă o semnificație și transmit un mesaj, deoarece în ebraică, prima literă numită Yod marchează persoana a treia singular a timpului „imperfect”, adică „el”. Apoi, următoarele trei litere, „He Wav Hey”, desemnează verbul „a fi”. Timpul „imperfect” al ebraice desemnează o acțiune finalizată care va continua. Aceasta este ceea ce trebuie să traducem ca „el este și el va fi”. Însă Cel dintâi, Cel Viu, din care provin toate creaturile Sale, este desemnat prin verbul „a fi”, care ia și o formă simetrică „HWH”, sau „W”-ul central este precedat și urmat de litera „H”, precum săptămâna Paștelui în zile și ani. Valorile lor în numere dau semnificația „5 = Om; 6 = Înger; 5 = Om”. Și vă reamintesc, această formă de simetrie privește și aspectul „sfeșnicului cu șapte brațe”, sfânta „menorah”. Toate aceste construcții bazate pe simetria săptămânii Paștelui dezvăluie importanța acestui punct central, **acest moment în care Mesia și-a îndeplinit lucrarea ispășitoare, care a fost singurul motiv pentru crearea dimensiunii pământești de către Dumnezeu**. După cum ne învață simetria „Om Înger Om”, răscumpărarea Omului este realizată de Îngerul lui YaHWéH, al cărui nume divin ceresc este „*Mihail*”. Această simetrie imaginează cuvintele rostite de Isus aleșilor săi și ucenicilor săi înainte de plecarea sa spre cer: „***Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului***”. Și în Apocalipsa 1:13, Isus își găsește locul central în simetrie: „***și în mijlocul celor șapte sfeșnice era cineva care semăna cu Fiul Omului, îmbrăcat cu o haină care ajungea până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur***”. În divinitate, El este încă în centru în Apocalipsa 4:4: „***și împrejurul tronului erau douăzeci și patru de tronuri, iar pe tronuri, douăzeci și patru de bătrâni șezând, îmbrăcați în haine albe și pe capete aveau cununi de aur***”.

Observarea acestor lucruri mă duce la gândul că această săptămână simetrică, care a marcat începutul adevăratei răscumpărări de păcatele omeneshi ale aleşilor selectaţi de Dumnezeu şi, prin urmare, atât de importantă pentru Dumnezeu şi aleşii Săi, **poate** servi şi ca bază pentru construirea ultimei săptămâni de ani a timpului harului divin. În acest sens, această săptămână finală acoperă anii 2022-2029. Începe în primăvara anului 2022 şi se va încheia în primăvara anului 2029. După această săptămână de şapte ani, în al optulea an, anul 2029 se va extinde până în primăvara anului 2030.

În Sabatul din 15 iulie 2023, mi se prezintă o interpretare. Aceasta constă în plasarea începutului săptămânii lui YaHWéH în primăvara anului 2022, dată care are avantajul de a considera intrarea Rusiei în război împotriva Ucrainei, pe 24 februarie 2022, ca fiind semnul dat de Dumnezeu, al începutului acestei săptămâni profetice de şapte ani. În acest caz, sfârşitul săptămânii rezultă în anul 2029 şi nu în anul 2030. Poate fi justificat acest scenariu? Ei bine, da, pot, deoarece sfârşitul timpului harului închide deschiderea timpului harului care a început imediat ce Adam şi Eva au păcătuit. Şi astfel, ceasul lui Dumnezeu a început să numere invers cei 6000 de ani ai timpului său de har. Dar atunci ce sens ar trebui să dăm anului 2029 care duce la întoarcerea lui Hristos în primăvara anului 2030? Este pus deoparte de Dumnezeu pentru a exprima furia mâniei Sale divine împotriva păcătoşilor răzvrătiţi şi se prezintă după sfârşitul săptămânii lui YaHWéH, ca o „prima zi” sau o „a opta zi”, aşa cum este exprimată de gândul închinătorilor catolici şi protestanţi ai „duminicii”. Dumnezeu declară, în Gen. 1:4: „**Dumnezeu a văzut că lumina era bună ; şi Dumnezeu a despărţit lumina de întuneric** ”. La începutul anului 2029, legea umană care va face obligatorie „odihna primei zile” sau a falsei zile a şaptea, va reprezenta lumina taberei „**întunericului** ” şi se va opune, oficial, Sabatului divin al zilei a şaptea, care constituie, el însuşi, o rază a adevăratei „**lumini** ” divine. Fiecare făcând alegerea între cele două obligaţii, partizanii celor două tabere ale luminii şi întunericului vor fi atunci, definitiv, „**separaţi** ” şi, în consecinţă, timpul harului se va încheia. În planul Său de mântuire, Dumnezeu acordă prioritate ofertei dreptăţii Sale şi apoi, în mod logic şi necesar, cei vinovaţi, care ignoră valoarea acestei oferte, sunt în cele din urmă pedepsiţi şi distruşi de Dumnezeu.

În Isaia 61:2, Dumnezeu îşi rezumă programul pământesc de mântuire în aceste cuvinte: „*Să vestesc **anul de îndurare** al lui Iahve şi **ziua răzbunării** Dumnezeului nostru; să mângâi pe toţi cei ce plâng; un **an** ” pentru mântuire, dar, separat şi bine pus deoparte, **o zi** doar pentru „**răzbunarea** ” Lui . Această separare ar trebui să se aplice apoi ultimei „**săptămâni** ” profetice, care va fi urmată de „**ziua răzbunării Dumnezeului nostru** ” în anul final, cel din 2029.*

Şi nu ascund faptul că faptul că această „**zi a răzbunării Dumnezeului nostru** ” vine peste rebeli în simbolismul „**primei zile** ” mi se pare foarte satisfăcător inimii şi minţii. Căci Dumnezeu îşi dedică revelaţia profetică doar aleşilor săi pentru a le dezvălui programul său care îi priveşte pe ei şi care priveşte şi soarta rebelilor. Şi, ca atare, intrarea în război pe pământ european, pe 24 februarie 2022, este o mărturie vizibilă şi incontestabilă, bine marcată.

În această interpretare, „**mijlocul săptămânii** ” este anul 2025, sau 25 dă semnificaţia de $5 + 2 = 7$, iar 2025 dă $5 + 2 + 2 = 9$. Şi fără nicio dispută posibilă,

această săptămână se referă la pregătirea și împlinirea „cele *de-a șasea trâmbițe* ” tratate în **Apocalipsa 9**. Astfel, în această posibilitate, timpul de pregătire se prelungește din 2022 până în 2025. Anul 2025 ar fi, așadar, ultimul an dinaintea marii drame, ultimul în care, în primele sale șase luni, propunerea luminii divine poate fi încă făcută și împărtășită, deoarece, încă din toamnă și în ultimele șase luni, această posibilitate va înceta deoarece lumina divină este divulgată și transmisă doar în timp de pace. Într-adevăr, punctul exact de mijloc al acestei săptămâni, care începe primăvara și se termină primăvara, are ca punct de mijloc precis începutul toamnei anului 2025. Prin urmare, această perioadă ar trebui să vadă conflictul actual din Ucraina răspândindu-se în Europa și în lume, pentru a împlini, pentru Dumnezeu, pedeapsa celei de *-a șasea trompete a Sa*.

În favoarea acestei perspective asupra lucrurilor, există faptul că prima săptămână a tipului, săptămâna legământului sfânt de șapte ani al lui Hristos, se referea doar la oferta de har făcută în numele său. Sfârșitul ei a fost marcat de respingerea națională evreiască a acestei oferte în toamna anului 33. Iar pedeapsa acestor „*păcătoși* ”, anunțată în Daniel 8:23, nu a venit decât în anul 70, adică la 40 de ani după moartea ispășitoare a Domnului Isus Hristos. Conform acestui nou concept, ultima săptămână trebuie să reproducă caracterul primei și, prin urmare, trebuie considerată de aleșii săi ca o ofertă de har divin destinată lor și care ia forma împlinirii profeției pe care o așteaptă și care se referă la „a șasea *trâmbiță* ” sau al Treilea Război Mondial. Căci am spus-o deja, dar între 1991 și 1994, întoarcerea lui Hristos a fost, ca „a *șaptea trâmbiță* ”, logic mai puțin așteptată decât împlinirea „*a șasea trâmbiță* ” care o precede în programul revelat de Dumnezeu.

După ce cei șapte ani ai săptămânii lui YaHWéH au trecut, în imaginea simbolică a primei zile a unei noi săptămâni, Dumnezeu își va revărsa mânia asupra rebelilor care refuză să se supună legii sale divine. Ca și în cazul exodului din Egipt, aleșii sunt protejați de Dumnezeu prin sângele mielului de Paște, Isus Hristos. Și numai „*închinătorii fiarei și ai icoanei sale* ” care onorează „*semnul* ” autorității sale umane, odihnindu-se în prima zi a săptămânii divine, sunt vizați și loviți de Dumnezeu, prin „șapte plăgi ” consecutive ale sale. Și aceasta justifică separarea acestei „*prime zile* ” finale, care va constitui anul 2029, de ultima săptămână sfântă profetică simetrică a lui YaHWéH, care o precede din primăvara anului 2022 până în primăvara anului 2029. În planul lui Dumnezeu, profețit în Isaia 61, se vorbește despre „*un an de har și o zi de răzbunare* ” din partea lui Dumnezeu. Dacă prima săptămână, săptămâna Paștelui, a servit drept bază pentru oferta harului în Hristos, pe de altă parte, în contrast, ultima săptămână vede împlinirea „*zilei răzbunării* ” lui Dumnezeu ; o „*răzbunare* ” întinsă pe parcursul a șapte ani consecutivi, din primăvara anului 2022 până în primăvara anului 2029. Rețineți că natura opusă privește și anotimpul de la începutul celor două săptămâni; toamna pentru prima; primăvara pentru sfârșit. În această configurație finală, mijlocul săptămânii vizează toamna anului 2025. Și găsim, în anul următor, în 2026, acest număr 26 care desemnează simbolic prin tetragrama sa YHWH, pe Dumnezeu însuși. Semnificația mijlocului ultimei săptămâni a anului în istoria mântuirii pământești este de mare importanță, deoarece pentru Dumnezeu și numai pentru El, răzbunarea împotriva dușmanilor Săi este la fel de necesară ca

moartea Sa pentru aleșii Săi. Acest lucru este cu atât mai adevărat cu cât subiectele sunt legate și inseparabile. Căci cei care se arată indiferenți, sau mai rău, rebeli și agresivi față de aleșii Săi și față de adevărul Său, poartă vina de a disprețui acest moment în care, prin moartea Sa voluntară, El a desăvârșit demonstrația Sa de iubire adresată locuitorilor întregului pământ. Aceste lucruri mă determină să reinterpretez programul acestei ultime săptămâni de ani. Profeția „*trâmbiței a șasea*” vizează acest mijloc al ultimei săptămâni și, prin urmare, toamna anului 2025, prin care Hristos re trăiește în „*răzbunare*”, timpul patimilor Sale trăite în totală abnegație în Paștele anului 30. Prin urmare, abia în această toamnă a anului 2025 se va împlini profeția din Daniel 11:40-45. Iată cum văd eu desfășurarea programului.

Între primăvara anului 2022 și toamna anului 2025, conflictul dintre Ucraina și Rusia va continua cu scopul de a epuiza stocurile de bombe și muniții furnizate de SUA și Europa, pentru a slăbi tabăra NATO. Acest conflict are, pentru Dumnezeu, și interesul de a slăbi economiile occidentale. Procedând astfel, el pregătește distrugerea lor de către dușmanii lor ireductibili, cărora a plănuțit să le livreze: islamul războinic, Rusia și vechile ranchiună și ură produse de fosta colonizare pe pământ african în principal. Până în toamna anului 2025, SUA vor avea timp să-și rezolve disputa cu China. Apoi, în anotimpul de toamnă legat de tema păcatului în organizarea festivalurilor poporului evreu, Dumnezeu îi va livra pe dușmanii Săi din Europa de Vest dușmanilor lor de toate originile pentru pedepsirea și distrugerea lor.

Cel mai uimitor lucru la acest program este că confirmă modul în care creștinii protestanți falși interpretează în mod tradițional „*săptămâna*” citată în Daniel 9:27, întrucât atribuie „prigonitorului”, „*pustitorului* sau *devastatorului*” din timpul sfârșitului, acțiunile care îl privesc de fapt pe Isus Hristos. După cum este obiceiul său, Dumnezeu răsplătește fiecare persoană după faptele și credința sa. Văzând răutatea din profeția care dezvăluie bunătatea sa, Dumnezeu organizează răutatea punitivă pe care o merită. Acest comportament al lui Dumnezeu a fost învățat în parabola sa despre talanți, în care slujitorul rău îl consideră pe Dumnezeu nedrept și tiran. Și Dumnezeu nu-l dezamăgește și se comportă ca un tiran ucigaș față de el.

Simetria exprimă echilibrul perfect, bunul gust, perfecțiunea vizuală, iar Dumnezeu o glorifică în mod suprem. Înainte de vremea noastră, când, din cauza perversiunii, artiștii exaltă asimetria, opusul ei, arhitecții au construit opere magnifice bazate pe relațiile sale simetrice. Palatul Versailles este un model al genului, dar capitelul simplu susținut de două coloane îl exprimă deja în antichitatea egipteană, greacă și romană. Ființa umană, creată de Dumnezeu, este ea însăși un model perfect al acestui aspect simetric.

Importanța simetriei ultimei „*săptămâni*” din istoria păcatului este cu atât mai mare și justificată cu cât pedeapsa „cele de -a șasea *trâmbițe*” aplicată Occidentului creștin necredincios va veni să pedepsească o vină care datează din anul 313, caracterizată prin simetria sa numerică. A fost anul cu numerele simetrice „3, 1, 3”, în care păcatul a fost restabilit în religia creștină căzută într-o imensă apostazie, din cauza libertății religioase oferite de împăratul Constantin I^{cel} Mare. Acest prim comportament rebel, prelungit de-a lungul erei creștine, este

cel pe care Dumnezeu îl va pedepsi în dezvoltarea sa istorică finală din toamna anului 2025, dar cu atât mai mult în 2026 și până în 2029. Deși această „**cele de-a șasea trâmbițe**” păstrează caracterul unei pedepse de avertisment, pentru cei care mor în acest conflict mondial, soluția este totuși definitivă și fără altă speranță.

Înțelepciunea lui Dumnezeu care mi se revelează mă uimește continuu, atât de imens este jocul său de subtilitate, din care el este Virtuozul incontestabil. O mare parte din învățătura sa ascunsă se bazează pe reproduceri de tipuri și antitipuri prin care Dumnezeu ne asigură că rămâne veșnic același și că nu există cu adevărat în el nicio „*variație sau umbră de schimbare*” în judecățile și căile sale, așa cum spune acest verset din Iacov 1:17: „*Orice dar bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborând de la Tatăl luminilor, la care nu este variație sau umbră de schimbare*”. Și spunând aceste lucruri, Iacov nu face decât să confirme ceea ce spune profetul Maleahi în Maleahi 3:6: „**Căci Eu, YAHWEH, nu Mă schimb ; și voi, fiii lui Iacov, nu sunteți mistuiți**”. În realitate, conform lui Daniel 8:23, ei nu erau încă, deoarece acest verset profețește că vor fi „*mistuiți*”: „*La sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi mistuiți , se va ridica un împărat obraznic și viclean*”. „Și adaug acest ultim text din Evrei 13:8 care atribuie lui Isus Hristos acest caracter stabil și neschimbat: « *Isus Hristos este același ieri, azi și în veci* ». O astfel de afirmație condamnă în mod clar toată credința creștină falsă răspândită în Occident și în alte câteva țări ale lumii. Căci abandonarea adevărului învățat de apostolii lui Isus Hristos a fost făcută manifestă și ușor de constatat. Pretenția lor de a nu dori să-L onoreze pe Dumnezeu, conform standardelor evreiești, constituie o recunoaștere a vinovăției, deoarece Dumnezeu i-a pregătit pe evrei pentru mântuire prin învățătura sa și doar refuzul lor de a-l respecta pe Mesia i-a condamnat, în judecata sa, să fie « **miseruiți** ». Acum, evreul pe care Dumnezeu ni-l dă ca model de imitat nu este evreul actual, livrat sclaviei mentale și fizice a Talmudului său. Acest evreu perfect a fost însuși Isus Hristos, precum și cei doisprezece apostoli ai săi, dublu instruiți de legea lui Moise și de învățătura lui Isus Hristos. Unul dintre cei doisprezece, Iuda Iscarioteanul, era un demon, iar prezența sa printre apostoli era necesară pentru a-l elibera pe Isus în mâinile evreilor, dar și pentru a profeti viitoarea trădare a falsei credințe creștine.”

Prin urmare, această trădare, reînnoită în timp de instituțiile oficiale ale religiei creștine, îl conduce pe Iisus Hristos la răzbunarea onorii sale disprețuite, livrând popoarele lor dezastrului distructiv al celui de-al Treilea Război Mondial. Ea va avea efect și se va împlini abia din toamna anului 2025, așa cum am spus în orice ipoteză de mai sus. Iar observația pe care oricine o poate face din primăvara anului 2022 încoace este că echilibrul forțelor antagoniste care se ciocnesc în Ucraina face victoria imposibilă pentru ambele părți; în 2023, această observație este încă confirmată la granița de est a Ucrainei. Pentru că, dacă Rusia are numeroase bombe și muniții produse continuu, armele furnizate de Occident ucrainenilor compensează cantitatea prin calitatea lor excepțională, deoarece sunt formidabil de precise și eficiente.

Îndeplinirea planului lui Dumnezeu, așa cum este revelată strategia Sa în Daniel 11:40-45, necesită o diversiune pe care această profeție o atribuie „*regelui de la miazăzi*” care atacă tabăra Europei Occidentale și, mai ales, Italia papală și romano-catolică. Acest berbec care vine să lovească Europa din sudul teritoriului

său va pune capăt ofertelor de arme făcute Ucrainei. Aceasta justifică apoi invazia Europei de către armatele rusești desemnate drept „*regele de la miazănoapte*” în acest ultim context al profeției. Acțiunile la care suntem martori din 24 februarie 2022 nu au decât scopul de a implica și de a învinovăți tabăra occidentală într-un război condus de Rusia. Această implicare i-a dat Rusiei, din 2022, un motiv de răzbunare, pentru a pedepsi Occidentul pentru sancțiunile luate împotriva sa și pentru ajutorul acordat Ucrainei, în furnizarea de arme și asistență tehnică. Și tocmai această luare de sancțiuni marchează, mai mult decât data de 24 februarie 2022, începutul ultimei săptămâni profetice a lui YaHWéH, a cărei țintă principală este Occidentul creștin infidel, reprezentat de Europa Unită și Statele Unite ale Americii de Nord. Această răzbunare umană rusă dezvăluie răzbunarea divină care îi dă sens. Deoarece ucrainenii beneficiază de controlul satelitar al aliaților lor occidentali, iar acest avantaj este imens, deoarece le permite să controleze toate mișcările militare ale adversarului rus.

„*Regele sudului*” se referă de fapt la Africa Neagră și la Africa de Nord. Acest continent, exploatat îndelung de colonizatorii occidentali, a rămas extrem de dependent de economia occidentală, care îi asigură producția materială, alimentară și tehnică. Cu toate acestea, de la impunerea sancțiunilor împotriva Rusiei și abandonarea aprovizionării sale cu gaze, națiunile occidentale au devenit mai sărace și mai slabe, iar pentru africanii care depind de ele, situația este și mai gravă. Un resentiment alimentat de Rusia se dezvoltă împotriva taberei occidentale. Deoarece Rusia controlează comerțul maritim al Mării Negre și poate împiedica, prin flota sa militară, livrarea de cereale vândute de Ucraina africanilor. Nu a făcut-o încă, dar ar putea să o facă în cele din urmă. Deoarece depind în mare măsură de aceste livrări pentru hrana lor și îi consideră pe occidentali responsabili pentru impunerea de sancțiuni împotriva Rusiei, începând cu 2022, punând astfel sub semnul întrebării situația stabilă stabilită până atunci, pentru ei și pentru toți europenii. Odată cu creșterea dificultăților și deteriorarea situației, o revoltă globală a popoarelor africane va avea loc și va provoca un val de imigrație incontrollabilă și agresiuni militare mortale în atacuri împotriva continentului european, în partea sa sudică. Spania și Italia sunt vizate în mod special datorită poziției lor geografice în sudul extrem al Europei. Marea Mediterană a separat două continente cu caracteristici foarte diferite și a oferit un fel de securitate locuitorilor ambelor continente. Nordul și Sudul nu au aceleași culturi, nici aceleași religii, de unde și nevoia ca popoarele lor să rămână separate. Prin încălcarea limitelor granițelor naturale, omenirea se expune unui mare haos, unui mare ciocnire de civilizații și unor confruntări mortale. Dar cea mai gravă consecință a acestei izbucniri a conflictului în sudul Europei este, mai presus de toate, deturnarea resurselor militare folosite împotriva Rusiei, care va deveni brusc stăpână în lupta sa împotriva Ucrainei. O inversare a situației o va conduce apoi la lansarea unei ofensive împotriva tuturor teritoriilor NATO din Europa, inclusiv a Angliei, care este vizată în mod special de furia Rusiei. În profeția sa din Daniel 11:40, Dumnezeu citează intervenția „*multor nave rusești*”. Utilizarea numeroaselor sale submarine nucleare confirmă acest lucru: Rusia va declanșa un adevărat război de ocupație a teritoriului Europei Occidentale, dar și a

Israelului, „*cea mai frumoasă dintre țări*”, și a „*Egiptului*”, conform versetelor 41 și 42.

Înainte de a o preda distrugerii de către ruși, Dumnezeu a predat Europa nepăsării, lăcomiei și căutării tuturor formelor de plăcere. Trăind în pace mondială, ea credea astfel că își poate reduce armamentul și tot potențialul militar; aceasta, astfel încât nu constituie nimic mai mult decât un tigrul de hârtie foarte vulnerabil la atacurile inamice. Un vechi proverb spune: timpul pierdut nu poate fi niciodată recuperat. Europeanii occidentali vor verifica în curând exactitatea acestei maxime. Căci nu este doar timpul pierdut care nu poate fi niciodată recuperat, există și oportunități de a face alegeri și decizii. Dacă aceste lucruri nu au fost făcute la momentul potrivit, atunci este prea târziu să încercăm să recuperăm timpul pierdut.

Plasând Războiul Mondial în toamna anului 2025, Dumnezeu își apropie acțiunea de momentul în care Isus se va întoarce în gloria Sa divină făcută vizibilă pentru a-și îngrozi dușmanii din acel moment. Profetia leagă cele două evenimente spunând în Daniel 12:1: „*În vremea aceea se va scula Mihail, marele prinț care stăpânește copiii poporului tău; și va fi un timp de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile până în vremea aceea. În vremea aceea, poporul tău va fi izbăvit, oricine va fi găsit scris în carte.*” Expresia „*în vremea aceea*” se referă la „*timpul sfârșitului*” menționat în Daniel 11:40. Și acest „*timp al sfârșitului*” acoperă trei ani și șase luni, adică a doua jumătate a ultimei **săptămâni a lui YaHWéH**, care se va încheia în primăvara anului 2029, odată cu sfârșitul timpului ofertei Sale de har și un an mai târziu, în primăvara anului 2030, odată cu sfârșitul prezenței aleșilor Săi pe pământul păcatului.

Sfârșitul harului privește sfârșitul celor două săptămâni profetice plasate respectiv la începutul și sfârșitul timpului învățaturii creștine: sfârșitul harului național pentru națiunea evreiască, pentru prima săptămână de ani, în toamna anului 33; și sfârșitul harului colectiv și individual definitiv, pentru ultima săptămână de ani, în primăvara anului 2029.

Dezastrul săvârșit în cel de-al Treilea Război Mondial va permite ultimilor aleși să se iasă în evidență din tabăra rebelilor. Proclamarea legii duminicale îi va forța pe ultimii aleși convertiți să ia poziție pentru Dumnezeu și pentru Sabatul Său sfințit. Apoi, pe tot parcursul anului 2029, anul care va fi „*ziua răzbunării Sale finale*”, Dumnezeu îi va pedepsi pe necredincioșii răzvrățiți cu „*cele șapte plăgi ale mâniei Sale divine*”. În acest an 2029, aleșii adventiști vor fi supuși ultimului test al credinței care a fost profețit în mesajul adresat „*Filadelfiei*”, în Apocalipsa 3:10, în aceste cuvinte: „*Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, și Eu te voi păzi de ceasul ispitei care va veni peste toată lumea, ca să-i încerce pe cei ce locuiesc pe pământ*”. Și le specifică în continuare adevăraților Săi aleși acest ultim test: „*Vin curând. Țineți tare ce aveți, ca nimeni să nu-ți ia cununa*”. Acesta este scopul acestui ultim test; să mărturisim despre credincioșia noastră față de Dumnezeu, care ne face vrednici să ne păstrăm „*coroana*”, simbol al „*vieții veșnice*” oferită de Isus Hristos, conform Apocalipsei 2:10: „*Nu te teme de cele ce vei suferi. Iată, diavolul va arunca pe unii dintre voi în închisoare, ca să fiți ispitiți; și veți avea necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții*.”

Vă reamintesc că profeția scrisă nu anunță programarea de către Dumnezeu a unei anumite ultime săptămâni profetice și că această ipoteză se bazează exclusiv pe cunoștințele mele generale despre subiectul profetic revelat de Dumnezeu. Existența acestei ultime săptămâni de 7 ani + 1 an se bazează exclusiv pe subtilitățile sugerate de Duhul Sfânt, mai degrabă decât pe cele declarate. Și pe această temă, subliniez importanța pe care Isus o acordă acestei expresii din prologul Apocalipsei sale: „**Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, cei dintâi și cei de pe urmă ...**”. Aceasta mă autorizează să cercetez diferitele subiecte pe care acest principiu le poate viza și la care poate fi aplicat.

Săptămâna profetică de șapte ani + 1 este folosită de Dumnezeu sub tema pedepsei Sale pentru păcatele oamenilor aflați încă în timpul harului, iar rolul ei principal este pregătirea și îndeplinirea „**trâmbiței a șasea**”, a cărei strategie de război este revelată în Daniel 11:40-45. Este evident însă că la sfârșitul primei jumătăți a anului 2023, agresiunea rusă asupra taberei occidentale nu a avut încă loc, conflictul acesteia opunându-i încă oficial doar Ucrainei. Dar o lecție divină poate fi deja învățată din faptele împlinite. De fapt, această săptămână profetică divină poate reproduce și trei faze succesive ale războiului, care se desfășoară în conformitate cu cele trei războaie mondiale ale proiectului divin, dintre care două au fost deja îndeplinite.

Aici, nu pot încă specifica dacă împărțirea acestei săptămâni se bazează pe imaginea timpului pământesc construită pe parcursul a de trei ori 2000 de ani apoi 1000 de ani, sau pe parcursul a de două ori 3 ani + 1 an, sau pe parcursul a de două ori 3 ani și 6 luni, precum săptămâna Paștelui din Daniel 9:27. Totuși, amintirea, prin această săptămână de ani, a marelui său proiect pământesc de 7000 de ani nu este lipsită de interes pentru Dumnezeu și pentru noi, slujitorii săi credincioși. Căci acest adevăr fundamental este cel care astăzi face ca ființele umane împrăștiate pe pământ să fie dușmani pe care Dumnezeu îi ia ca țintă a mâniei sale divine. În așteptarea confirmării prin fapte, propun deja următoarea explicație.

2022-2023: La fel ca Primul Război Mondial din 1914-1918, războiul dintre Rusia și Ucraina este un tip convențional de război de frontieră și de tranșee, cu bombardamente constante cu artilerie și tunuri în principal, la care se adaugă eficacitatea dronelor care distrug tancuri, blindate, vehicule, nave și oameni.

2024-2025: În conformitate cu cel de-al Doilea Război Mondial din 1939-1945, ar trebui să vedem împlinită profeția din Daniel 11:40. Iar refuzul actual al lui Vladimir Putin de a reînnoi acordurile pentru livrările de cereale ucrainene către țările cumpărătoare și consumatoare ar putea fi cauza iritării „**regelui de la miazăzi**” al profeției, împotriva „**regelui**” papal romano-catolic european vizat de Duh încă din Daniel 11:36. Foametea de care suferă Africa Neagră ar putea provoca o revoltă populară și armată a unei mulțimi de africani împotriva taberei occidentale europene, considerată responsabilă pentru nedreptățile făcute rușilor și, în același timp, africanilor. Căci blocada cerealelor este răspunsul Rusiei la sancțiunile luate de tabăra occidentală și la aprovizionarea sa neîncetată și tot mai mare cu arme acordate Ucrainei. Atunci, profitând de tulburările provocate de atacurile „**regelui de la miazăzi african**”, „**regele de la miazăzi**” rus a invadat

Europa Occidentală cu toate forțele sale militare, a ocupat-o și a jefuit-o. Războiul din Ucraina a scos la iveală lipsa de mijloace și arme a taberei occidentale. Într-un moment în care reînarmarea devenea urgentă, banii necesari lipseau, deoarece profiturile erau consumate și se făceau fum sub forma unor bombe produse cu mare dificultate.

2026-2027: Conflictul ia forma celui de-al Treilea Război Mondial, cu utilizarea bombelor nucleare. În Est, potențialii dușmani se luptă și se elimină reciproc. Dar în Vest, SUA eliberează Europa și își distrug dușmanul de multă vreme, Rusia, cu foc nuclear, îndeplinind astfel acțiunea profetită în Daniel 11:44 și 45, care îl conduce pe regele rus la exterminarea mulțimilor: „ *Veste de la răsărit și de la miazănoapte îl vor îngrozi și va ieși cu o mare furie ca să nimicească și să nimicească mulțimi.* ” Această fază nucleară elimină miliarde de ființe umane și condamnă definitiv posibilitatea prelungirii vieții pe întregul pământ.

„ *Supraviețuitorii* ” acestei drame pământești se vor regrupa sub tutela dominantă a SUA, acum necontestate. Un guvern universal este stabilit și acceptat de toți. Această împărțire a timpului pământesc în trei faze succesive a fost confirmată de Dumnezeu, care a plasat moartea lui Isus Hristos în al 4000-lea an ^{din} cei 6000 de ani de timp pământesc rezervați pentru selecția aleșilor Săi mântuiți prin jertfa Sa ispășitoare voluntară.

2028: După ce incendiul nuclear a distrus aproape toți locuitorii, în toate națiunile supraviețuitoare, solul pământului a terminat de fost maltratat de oameni, conform învățăturii date în Levitic 26:34-35: „ *Atunci țara se va bucura de sabatele ei, cât timp va fi pustie.* ” *Veți fi în țara vrăjmașilor voștri ; atunci țara se va odihni și se va bucura de Sabatele ei. În tot timpul cât va fi pustie, va avea odihna pe care n-a avut-o în Sabatele voastre, cât timp ați locuit acolo.* „Însă condițiile descrise în acest verset au fost îndeplinite în timpul deportării evreilor în Babilon din - 586. În contextul sfârșitului lumii, distrugerea efectuată capătă un caracter definitiv, dar analogia celor două experiențe oferă pământului corupt de om o adevărată odihnă sabatică în acest al șaptelea an al săptămânii noastre profetice a lui YaHWÉH. În rânduiala sa divină, YaHWÉH a stabilit restul pământului la fiecare șapte ani. În înțelepciunea și cunoștințele sale nelimitate, Dumnezeu a considerat necesar ca pământul să nu fie lucrat un an din șapte, la fiecare șapte ani. Și evreii și-au cultivat astfel pământurile aplicând metoda rotației culturilor, care constă în a lăsa netulburată o șapteime parte din pământ prin schimbarea suprafeței în cauză în fiecare an pe parcursul ciclului de șapte ani. Toate terenurile agricole au fost astfel regenerate într-un ciclu de șapte ani. În acest ultim context, pământul nu mai beneficiază de Sabatul pe care îl recapătă, dar ființele umane nu sunt mai puțin distruse din cauza disprețului arătat față de Sabatele rânduite de Dumnezeu; cele care privesc solul pământului, dar mai ales cel al zilei a șaptea care începe în formă milenară, odată cu întoarcerea lui.” Iisus Hristos, în primăvara anului 2030.

După cum se vede mai sus, anul 2029 va apărea ca un al optulea an, simbolizând a opta zi pe care rebelii o atribuie normei noului legământ în Hristos, lucru pe care în acest an 2029, Dumnezeu îl blestemă și îl pedepsește a șasea oară.

Iar plăgile care vor cădea asupra celor vinovați, după sfârșitul timpului de har, amintesc toate de ordinea originală a celor șase zile în care Dumnezeu a creat elementele care alcătuiesc creația sa pământească; dar într-o ordine inversată celei din Geneza 1 și într-un sens simbolic, de asemenea, în conformitate cu țințele umane ale mâniei sale finale, ale căror cauze și identități sunt dezvăluite în Daniel și Apocalipsa.

Prima plagă ia forma „**ulcerului malign și dureros** ” care lovește tabăra întunericului separată de lumină. Aceasta lovește „**pământul** ”. Ținta principală este religia protestantă, care pretinde în mod eronat mântuirea lui Hristos și a Sfintei Biblii, pe care o disprețuiește.

A doua lovește „**marea** ”; aceasta este „**prefăcută în sânge** ”; ținta de data aceasta este religia romano-catolică, care a luptat împotriva Sfintei Biblii și a cititorilor ei.

Al treilea lovește „**râurile și izvoarele apelor** ”; acestea sunt „**prefăcute în sânge** ”; conform Apocalipsei 16:4, Dumnezeu „**dă sânge de băut** ” protestanților și catolicilor gata să-și omoare ultimii slujitori care au rămas credincioși respectării sfântului său Sabat.

A patra lovește „**soarele** ” creat de Dumnezeu în a patra zi a creației sale pământești; căldura acestuia se intensifică. Închinătorii „soarelui ”, **toți cei care onorează „duminica**”, odihna „**primei zile** ” stabilită începând cu 7 martie 321, „**sunt arși** ” de razele sale solare.

Al cincilea lovește Vaticanul „**tronul fiarei** ” cu „**întuneric** ”; Roma și Vaticanul, Italia, sunt cufundate într-un „**întuneric** ” negru numit „**dureros** ”.

Al șaselea lovește „**marele râu Eufrat** ”; după arătarea lui Isus Hristos întors într-o glorie de nedescris, Europa și „**două treimi** ” ale „**supraviețuitorilor** ” săi sunt supuși „**corosului** ”; învățătorii religiilor false sunt masacrați de victimele lor înșelate.

A șaptea lovește „**aerul** ”, simbolizând puterea pământească a diavolului; Dumnezeu își aruncă „**grindină** ” din cer peste ultimii „**supraviețuitori** ” pământești .

Marele Sabat al celui de-al șaptelea mileniu începe cu revenirea glorioasă a lui Isus Hristos.

Satana, „**îngerul abisului** ”, este izolat pe pământul pustiu, iar în cer aleșii judecă morții răi așteptând învierea lor pentru a se înfățișa la sfârșitul „celor **o mie de ani** ”, în fața tribunalului lui Dumnezeu, pentru judecata finală descrisă în Apocalipsa 19.

Însă, în incertitudinea preciziei împărțirii exacte a acestei ultime săptămâni a lui YaHWéH, ni se impune un singur lucru, așa cum spune expresia anglo-americană „Așteptați și vedeți”, ceea ce constituie atitudinea normală pentru un creștin adventist pe care Dumnezeu o desemnează spunându-i în Daniel 12:12: „**Ferice de cel ce așteaptă până la 1335 de zile** ”.

Tradiție și Adevăr

Înainte de a dezvolta studiul acestor două subiecte, care sunt „tradiția și adevărul”, trebuie să înțelegem ce este o ființă umană; care este natura sa reală.

Dumnezeu l-a creat cu libertate deplină, ceea ce îi oferă posibilitatea de a dezvolta tot felul de caractere și, eventual, standarde extrem de opuse. Omul se naște, fundamental, credul sau necredincios la multiple niveluri intermediare. De asemenea, se naște credincios sau necredincios, bun sau rău, curajos sau temător, credincios sau infidel, perseverent sau nu, și toate acestea la niveluri și doze multiple și aproape nelimitate. Aceasta este ceea ce face ca fiecare dintre creaturile sale să fie unică, iar numai Dumnezeu știe ce suntem cu adevărat individual, pentru că ne sondează, ne cântărește și ne analizează mai bine decât un scanner, fără cea mai mică posibilitate de eroare.

Toate aceste caracteristici individuale sunt supuse unor teste colective comune, cum ar fi viața națională, viața de cuplu, analiza politică și, bineînțeles, viața religioasă. Din momentul în care ne naștem, alegerile noastre viitoare sunt înscrise și definite de natura noastră personală. Dar Dumnezeu ne impută alegerile și comportamentele noastre abia la vârsta adultă, pe care a plasat-o la doar 12 ani. Prin urmare, El crede că la vârsta de 12 ani, creatura sa umană este capabilă să poarte responsabilitatea pentru faptele sale, greșelile sale și faptele sale bune.

Acestea fiind spuse, abordez acum subiectul acestui studiu începând cu „tradiție”. Ca în cazul multor termeni, aceasta nu este nici negativă, nici pozitivă în sine, căci adjectivul „bună sau rea” trebuie adăugat pentru a o defini în fiecare caz particular. Pentru evrei, acest cuvânt „tradiție” are încă o mare importanță. Dar înainte de a le judeca greșit comportamentul, trebuie să ne amintim că tradiția lor a fost inițial stabilită și învățată de Dumnezeu însuși și că atașamentul lor față de această tradiție este cauza menținerii existenței și a particularității lor religioase. Acest popor se confrunta constant cu falsele religii păgâne împotriva cărora Dumnezeu îi avertizase. Știau că trebuie să reziste și să nu cedeze niciun centimetru adversarului care voia să-i conducă pe calea păgânismului. De asemenea, rânduielile divine erau luate în serios, iar evreii se agățau de regulile divine care, menținute îndelung, luau forma unei tradiții. Dar, desigur, dezavantajul acestei frici de a pierde aprobarea lui Dumnezeu era cauza dificultății lor în a-i urma planul mântuitor atunci când acesta suferea schimbări; Și asta s-a întâmplat când, în Isus Hristos, „**mesia**” s-a prezentat pentru a face ispășire pentru păcatele lor, pentru ei și pentru toți aleșii istoriei pământești. Atunci înțelegem mai bine acest verset din Eclesiastul 7:16, unde Duhul ne spune prin gura regelui Solomon: „*Nu fi prea drept și nu fi prea înțelept: de ce să te pierzi pe tine însuși?*” Acest verset ne-ar putea surprinde, dar tocmai dorind să-și păstreze dreptatea, evreii s-au pierdut pe ei înșiși, respingându-l pe singurul lor „**mesia**”. Prin urmare, este posibil să fii „**practic până la exces**”.

Totuși, Dumnezeu însuși i-a condamnat și i-a respins pentru această respingere a „*mesiei*” Iisus Hristos, deoarece este rodul unui comportament lipsit de inteligență și El cere ca cei pe care îi mântuiește să se arate inteligenți. Inteligența fundamentală dată tuturor creaturilor Sale ne permite să înțelegem că o viață animală nu are valoarea unei vieți umane create inițial după „*chipul lui Dumnezeu*” și, prin urmare, că sacrificiul ritualic al unei vieți animale nu putea avea decât o valoare provizorie, în așteptarea unui sacrificiu mai excelent și mai conform cu valoarea omului creat după acest „*chip al lui Dumnezeu*”. Numai Dumnezeu putea atunci satisface cerința acestui sacrificiu ispășitor; ceea ce a făcut necesar ca El să se facă pe Sine însuși după „*chipul omului*”. Și așa este justificată întruparea lui Dumnezeu în trupul și duhul lui Iisus Hristos.

Tradiția se bazează întotdeauna pe repetarea unei practici seculare sau religioase. Iar forma acestei tradiții este moștenită de fiecare dintre noi în funcție de condițiile nașterii noastre. Copilul nu își alege părinții, frații și surorile, țara natală sau religia. Dar de la naștere, în creștinismul fals și în alte religii păgâne, el este atașat de această origine și de condițiile atașate acesteia. Abia pe măsură ce crește, inteligența sa îi va permite să înțeleagă că aceste condiții îi sunt impuse pe nedrept și că moștenirea sa naturală îl ține în robie și îl privează de libertatea de alegere. Dar, desigur, el înțelege acest lucru doar dacă este înzestrat cu o inteligență adevărată pe care numai Dumnezeu o poate da. Căci în marea majoritate a cazurilor umane, această inteligență este absentă, iar oamenii rămân prizonieri ai moștenirii lor naționale și carnale.

Aici trebuie să înțelegem ce este naționalismul, deoarece, într-un mod natural, oamenii se atașează de lucrurile din jurul lor atunci când se nasc și intră în viața umană. Trebuie să ne dăm seama că spiritul naționalist este de fapt extrem de rar. Acest lucru se datorează faptului că, fundamental, ceea ce numim în mod fals naționalism este, mai presus de toate, consecința faptului că nu ne place să fim tulburați în obiceiurile și practicile noastre; aceasta, astfel încât orice schimbare propusă sau impusă se întâlnește cu ostilitatea noastră naturală. Dar, din nou, suntem cu toții foarte diferiți. Unii vor refuza schimbarea pentru că se tem să piardă avantajele pe care le au și care le oferă siguranță. Alții, dimpotrivă, mai îndrăzneți, nu se tem de schimbare pentru că au un gust pentru risc. Și, în funcție de cazul particular, creduli sau neîncrezători, aceste reacții vor fi multiple. Adevăratul naționalism este, în opinia mea, aproape un mit, deoarece ceea ce apără naționalismul politic sunt, exclusiv, avantajele și drepturile obținute în orice țară. Naționalismul evreiesc se bazează pe ideea unei preferințe evreiești, naționalismul francez se bazează pe o preferință pentru un model format în Franța republicană, unde libertatea a luat o formă libertariană. Însă tocmai această formă libertariană atrage în Franța mase de imigranți care știu că își vor putea trăi liber particularitatea. Din păcate, toate aceste particularități nu sunt compatibile între ele, iar riscurile unor ciocniri violente sunt astfel amplificate și confirmate de faptele observate și observate. Societatea americană a fost prima care a dat o imagine despre ceea ce putea produce respectul pentru multiplele tradiții culturale și religioase din cadrul aceleiași națiuni. Fricțiunile și violența mortală au atins acolo cele mai înalte cote din lume. Căci atașamentul față de steagul american sau față de orice alt steag nu este decât atașamentul unei vieți umane care se agață de

ceea ce deține și nu vrea să piardă: limba sa, drepturile sale, proprietatea sa, securitatea sa.

De asemenea, este util și necesar să înțelegem cât de superficială și lipsită de valoare este moștenirea națională, tocmai și paradoxal, pentru că este artificială și se datorează exclusiv voinței lui Dumnezeu de a separa ființele umane înclinate în mod natural spre rebeliune. Într-adevăr, în ciuda tuturor diferențelor care pot fi observate la nivel fizic la ființele umane, toate îi au pe Adam și Eva ca părinți originari. Diferențele au fost aduse ulterior de Dumnezeu: culoarea pielii, tipul de corp, culoarea irișilor ochilor, culoarea părului, înălțimea înaltă sau mică și, de la Turnul Babel încoace, limbi vorbite diferite și, în final, religii diferite. Dar, cu toate aceste diferențe, ființele umane rămân la nivel de spirit și minte perfect similare, deoarece toate aspiră la aceleași lucruri și, în special, la posibilitatea de a-și trăi viața conform concepției lor personale. Multă vreme, oamenii au fost de acord să se supună regelui lor, conducătorului lor, preoților și zeităților lor. Dar mai întâi, la nivel național, Franța s-a eliberat de conceptul religios și a apărut spiritul rebel, eliberat în plină înflorire și evoluție perpetuă. În anii 1900, în Franța a apărut un protest și un anarhism ucigaș. Această gândire anarhică nu a dispărut niciodată de la apariția sa și a cauzat mari probleme conducătorilor politici ai națiunilor europene. Ea se află la originea războaielor noastre mondiale, în 1914 și 1939. Și vom descoperi că se află încă la originea celui de-al Treilea Război Mondial, pentru că în 2022, anarhismul de stat are un nume: Ucraina. Într-adevăr, această țară s-a desprins de Uniunea Rusă, obținându-și independența în momentul prăbușirii Uniunii Sovietice Ruse. Cei care au scăpat astfel de dominația statală rusă au fost mânați de gândirea anarhică, care se exprimă prin dorința de libertate. În haosul creat în Rusia, anarhiștii și criminalii au avut ocazia să se exprime și să acapare bogăția națiunii. Iar unii, precum Ucraina, au profitat de ocazie pentru a-și oficializa independența națională. Fosta Uniune Sovietică a luat atunci forma unei uniuni de state independente similare cu cea a Statelor Unite. Cele două blocuri estic și vestic s-au format atunci în același mod, iar competiția lor nu a putut produce decât un efect conflictual. Astfel, dorind să treacă la tabăra occidentală, Ucraina anarhică a devenit mărul discordiei care a opus tabăra rusă taberei americane NATO. Această gândire anarhică este în însăși natura locuitorilor Ucrainei, dar nu numai printre ei. Căci, după ani de practici democratice eliberate, occidentalii au devenit cu toții anarhiști, iar în acest sens, președintele ucrainean Zelenski nu a greșit declarând europenilor: „Suntem ca voi”. Și în acest sens, „locul nostru este cu voi, în tabăra voastră”; cea în care gândirea anarhică domină și se perpetuează într-un mod tradițional. Astfel, după atacurile individuale comise de anarhiști, de data aceasta printr-o reacție anarhică a statului ucrainean se aprinde fitilul explozibilului care va produce și produce deja confruntarea Est-Vest a celui de-al Treilea Război Mondial. Vreau să subliniez din nou această stare de spirit anarhică a ucrainenilor care explică rezistența și opoziția lor acerbă împotriva dominației ruse. Intrând în libertatea sa națională, Ucraina a favorizat dreptul fiecăruia de a face ce vrea, când vrea și unde vrea. Însă, desigur, inegalitatea locuitorilor a făcut ca doar cei mai bogați oligarhi să fi acaparat averea într-o corupție nerușinată recunoscută de toți liderii occidentali. Însă, pentru aceștia din urmă, va fi suficient să se reducă excesele

acestei corupții pentru ca Ucraina să devină aptă să intre în NATO și în Europa. Pentru că corupția există și domină peste tot, cu excepția faptului că în Occident, ea este mascată de aparențe democratice legitimate, încă o dată, într-o manieră tradițională, prin repetarea principiului moștenit.

Toate acestea dovedesc cât de mult ființele umane sunt înrobite de moșteniri artificiale și naturale care le țin captive și le împiedică să privească viața într-un mod cu adevărat liber, posibil doar datorită lui Isus care a declarat în Ioan 8:32: „ *Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi* ”. Căci viziunea acestei adevărate libertăți apare numai în Dumnezeu și numai în El, deoarece orice altă viziune asupra vieții umane este înrobite de tradițiile sale. Prin urmare, oricine ai fi, oriunde ai fi, oriunde ai trăi și locui, trebuie să te străduiești să te eliberezi de moștenirile tale, pentru că ești, înainte de orice altceva, sau concepție, creatura Dumnezeului celui viu care te-a adus în viața umană, pentru a-ți prezenta oferta Sa de mântuire și condițiile Sale pentru obținerea ei.

Această viziune asupra adevăratei libertăți constituie principiul adevărului, care se opune astfel direct tradiției stabilite prin moștenire. Căci numai ceea ce alegi liber are valoare, fără constrângere sau presiune externă. Alegerea pe care trebuie să o faci este cea dictată de inteligență, care constă în luarea în considerare a tuturor datelor care alcătuiesc cunoștințele tale și întreaga ta înțelegere. Omul se ridică deasupra animalului doar prin capacitatea sa ridicată de reflecție, înzestrat cu simț moral. Asemenea lui Dumnezeu și îngerilor, el poate analiza, deduce și prevedea consecințele unei sau alte acțiuni; trebuie doar să vrea să facă acest lucru pentru a fi capabil de el. Dar aici apare problema lui; trebuie să dorească cu tărie să obțină rezultatul dorit. Iar mulțimile umane vor pierde mântuirea în masă, deoarece individual, creaturile lui Dumnezeu nu își impun efortul perseverent necesar pentru a obține rezultatul dorit și dezirabil. Neglijența face cel mai mare rău imaginabil celui neglijent. Este atât de ușor să te lași să trăiești fără să-ți pui întrebări; ușor! Da, dar cu ce preț? Cu prețul mântuirii sufletului tău. Pe tot pământul, niciun om nu are dreptul sau puterea de a împiedica un slujitor al lui Dumnezeu să răspundă chemării Tatălui și Învățătorului său. Oricare ar fi situația voastră moștenită prin tradiția poporului vostru, vă puteți elibera de ea și vă puteți angaja lui Isus Hristos și, în El, să-I slujiți, să-I venerați, să-L onorați, așa cum merită. El Însuși este Dumnezeul creator care a venit pe pământ în trup sub numele de Isus și, prin urmare, se consideră de două ori vrednic de dragostea și slujirea noastră ascultătoare.

Adevărul este, așadar, opusul minciunii care constituie falsele îndatoriri impuse de moștenirile naționale tradiționale. Această idee pe care Isus a venit să o aducă și să o dezvăluie poporului evreu a fost prioritatea acestei acțiuni divine. Însă, Isus a întâlnit în mare parte doar ostilitatea unei naturi umane înrobite de moștenirea sa națională. De aceea, vorbindu-le despre viața cerească, ei au auzit și au văzut doar viața lor pământească și gloria națiunii lor. Isus i-a spus în special procuratorului Pontius Pilat: „ *Împărăția Mea nu este din lumea aceasta* ”, lucru pe care nu l-a spus niciodată apostolilor săi, nici celorlalți evrei care se așteptau cu toții ca el să preia puterea pământească și să guverneze Israelul așa cum făcuse regele David în vremea sa. Isus știa că numai moartea sa ispășitoare avea sens și că numai moartea și învierea sa ar constitui explicațiile acceptabile pentru aleșii

săi și, în primul rând, pentru apostolii săi. Prin urmare, nu a insistat să-i convingă, ci s-a mulțumit să le profețască faptele. Acesta trebuie să fie cazul până la sfârșitul lumii pentru fiecare creatură chemată la alegerea mântuirii; este vizitată de Dumnezeu în momentul în care îl judecă favorabil și poate fi obiectul mai multor chemări succesive, deoarece suntem ținuti de moștenirea trupească pământească în moduri diferite, după fiecare caz în parte.

Pe pământ, nu există iubire sau prietenie care să poată justifica privilegiul față de iubirea pe care o datorăm lui Dumnezeu. Și trebuie să fim cu adevărat nechibzuți pentru a respinge iubirea veșnică a lui Dumnezeu și a prefera o iubire temporară, de scurtă durată, carnală, fără viitor. Totuși, aceasta este alegerea făcută de mulțimi de bărbați și femei dornici să-și păstreze legăturile pământești. Isus a condamnat clar această preferință, spunând în Matei 10:37: „*Cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine și cine iubește pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine*”; Această judecată făcută de Isus Hristos merită întreaga noastră atenție și respect, deoarece stabilește proporția dintre valorile și prioritățile pământești și cele cerești. Rețineți că Isus nu citează „soția” celui care iubește. Acest lucru se explică prin faptul că „soția” simbolizează Biserica aleșilor pe care Isus i-a iubit personal mai mult decât propria viață. Dar, în afară de cazul său particular, pentru omul păcătos răscumpărat prin sângele său, iubirea pentru soția sa nu trebuie să depășească iubirea sa pentru Dumnezeu, Creatorul și Mântuitorul său. Însă, pentru a scăpa din capcana sa, ființa umană trebuie să se desprindă de iubirea carnală pasională și să rămână stăpână pe situația sa, ceea ce se dovedește adesea imposibil pentru mulțimi care, asemenea lui Adam, aleg să împărtășească trista soartă a soției lor sau, dimpotrivă, a soției care alege să favorizeze bărbatul pe care îl iubește. Este de la sine înțeles că omul spiritual va favoriza iubirea cerească și că omul trupesc va prefera iubirea trupească. Deoarece, confruntat cu această problemă, mulțimi de factori ai naturii umane menționați la începutul studiului intră în acțiune și decid rezultatul obținut. Căci pentru a-I fi pe plac Dumnezeului Creator, alesul trebuie să fie, deodată, credul, credincios, bun și ascultător.

Odată adoptat, standardul adevărului ceresc trebuie menținut și extins, deci repetat, și devine apoi o „tradiție bună”. Acesta a fost cazul tuturor acelor eroi biblici, precum Avraam, Moise și atâția alții, numiți sau anonimi. Astfel, atunci când tradiția urmată este în conformitate cu adevărul ceresc, această tradiție poate fi judecată ca fiind „bună” conform judecății lui Dumnezeu. Dar în afara acestui caz, tradiția este o capcană mortală în care ființele umane se nasc, cresc și mor fără speranță de mântuire, cu excepția cazului în care știu cum să se elibereze de ea la timp. Cunoașterea mea despre adevărul Dumnezeu este o moștenire venită din străinătate, de la un popor străin care era evreu și pe care Dumnezeu l-a ales să-și reveleze mântuirea tuturor națiunilor pământului. Și în ciuda incredulității sale naționale, așa cum o dovedește istoria sa, Israel a împlinit planul lui Dumnezeu prin cei doisprezece apostoli ai săi și primii săi ucenici convertiți la credința creștină. Mântuirea în Hristos este o mântuire cu adevărat universală și Dumnezeu este cel care a organizat-o de la început până la sfârșit. Israel nu a fost poporul ales mântuit, ci o mostră de umanitate luată din descendenții lui Avraam. El a avut doar privilegiul de a fi primul care a experimentat o adevărată guvernare

divină și a fost, de asemenea, primul care a plătit prețul necredinței. După el, în timpul erei creștine, adunări care revendicau mântuirea lui Hristos au venit să-i reînnoiască erorile, greșelile și păcatele împotriva lui Dumnezeu. Așa că evreii și creștinii au fost judecați de Dumnezeu în același mod, iar acest lucru confirmă sensul cuvintelor lui Isus care a spus în Matei 22:14: „ ***Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși*** ”. Nu trebuie să vă descurajați din cauza eșecurilor lor colective succesive, deoarece Dumnezeu judecă fiecare creatură în mod individual și unde unii eșuează, cei mai numeroși, alții mai puțin numeroși pot reuși.

Oferta vieții veșnice prezentată de Dumnezeu este scopul principal al demersului său. Celălalt scop principal este, așadar, selecția aleșilor săi care vor fi vrednici să beneficieze de oferta sa. Acum, pentru a obține acest rezultat, Dumnezeu va folosi succesiv două mijloace. Primul este învățarea legilor sale și a normelor sale privind viața cerească. Al doilea mijloc este cel al răscumpărării, adică răscumpărarea păcatelor aleșilor prin moartea voluntară a „mesiei”, atât divin, cât și uman, care le va ispăși luându-le asupra sa. Prin urmare, nu trebuie să inversăm scopurile și mijloacele, deoarece atunci adevăratul scop devine inaccesibil.

Sub această explicație clară, planul mântuitor al lui Dumnezeu devine simplu și ușor de înțeles chiar și pentru cei mai simpli, mai umili și mai puțin educați oameni. Abordarea Sa poate fi înțeleasă de oricine, pe întreg pământul, de fiecare ființă umană care iubește simplitatea adevărului, adevărul Său.

Pe pământ, când o persoană inteligentă și prudentă plănuiește să meargă să trăiască într-o țară străină, cu o limbă vorbită și scrisă străină, ea depune deja un efort înainte de a merge acolo pentru a învăța limba țării alese și, de asemenea, pentru a cunoaște obiceiurile împărtășite de locuitorii acesteia. Aceasta este imaginea exactă a planului de mântuire conceput de Dumnezeu pentru aleșii răscumparați de pe pământ. Și ei trebuie să învețe, prin revelațiile Sfintei Biblie, legile vieții cerești și să se conformeze lor înainte de a intra în ea.

În Biblie, consecințele privilegierii moștenirii primite prin „ ***tradiția umană*** ” transmisă din veac în veac sunt identificate în acest text din Isaia 29:13: „ *Domnul a zis: «Când se apropie acest popor de Mine, Mă onorează cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine și frica lui de Mine este doar un precept al tradiției omenești* ». În acest verset, Dumnezeu condamnă formalismul religios, deoarece El caută de la aleșii Săi doar dragostea lor sinceră și totală. Despre ce precept vorbește Dumnezeu aici? Învățăturile citite în Sfânta Sa Biblie, așa că trebuie să înțelegem că pentru El, fără a fi citite cu dragoste pentru a-I fi plăcute, rânduilele pe care El Însuși le-a dat nu constituie mai mult decât „ ***un precept al tradiției omenești*** ”, care, prin urmare, nu poate fi de folos celui în cauză. De fapt, acest verset oferă explicația ignoranței spirituale a clerului evreu însărcinat cu învățarea poporului. Nedăruindu-și inimile Dumnezeului căruia Îi slujeau, preoții leviți au căzut victime simbolismului riturilor pe care le îndeplineau fără inteligență. Făcând din aceste rituri un scop în sine, ei nu puteau decât să i se opună lui Hristos atunci când acesta s-a prezentat pentru a înlocui simbolul animal limitat și imperfect. De asemenea, este necesar ca alesul timpului nostru să știe că aceleași reproșuri formulate de Dumnezeu privesc, astăzi, toate bisericile creștine oficiale; Isus i-a respins pe toți, fiecare la vremea lui și, în final,

Adventismul de Ziua a Șaptea, instituțional, în primăvara anului 1994, din cauza lipsei sale de credință în revelația sa profetică, vizată în mod special în acest text din Isaia 29:10-12, care precede versetul anterior: „ *Căci YaHWéH a turnat peste voi un duh de somn adânc; v-a închis ochii (profeții), v-a acoperit capetele (văzătorii). Întreaga revelație este pentru voi ca cuvintele unei cărți pecetluite date unui om care știe să citească, zicând: Citește aceasta! Și el răspunde: Nu pot, pentru că este pecetluită; sau ca o carte dată unui om care nu știe să citească, zicând: Citește aceasta! Și el răspunde: Nu știu să citesc.* ” Dumnezeu dă apoi explicația pentru această incapacitate: „ *Domnul a zis: Când acest popor se apropie de Mine, Mă onorează cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine și frica pe care o au de Mine este doar un precept al tradiției omenesti.* ” Aceasta desemnează o atitudine formalistă reproșată și „ *Laodiceei* ”, ultima eră a bisericii adventiste oficiale de ziua a șaptea.

Acest mesaj transmis de Dumnezeu are o valoare perpetuă și, prin urmare, dezvăluie motivul pentru care Isus a „ *vărsat* ” adventismul oficial de ziua a șaptea în primăvara anului 1994, în conformitate cu anunțul acestei acțiuni, citat în Apocalipsa 3:16: „ *Deci, pentru că sunteți căldicei, nici reci, nici fierbinți, vă voi vărsa din gura Mea*”. Această „ *căldicelie* ” confirmă absența iubirii denunțată în Isaia 29:13: „ *dar inima Lui este departe de Mine* ”.

După ce am condus acțiunea care a devenit cauza acestei respingeri din partea lui Hristos, pot mărturisi că am întâlnit, în adventism, oameni care uneori păreau animați de zel pentru lucrarea divină. Totuși, am observat și că acești oameni nu au perseverat în timp și că entuziasmul de un moment a cedat locul unei abandonări totale a luminii primite. De aceea, ultimii aleși chemați trebuie să știe că Dumnezeu este foarte exigent în exigența sa de iubire. Dar oare ar fi altfel, când știm prețul pe care l-a plătit pentru a o obține? Și Isus, nu a fost el suficient de clar în cuvintele sale din Matei 16:24: „ *Atunci Isus le-a zis ucenicilor Săi: « Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie »* ». Și confirmă, specificând în Matei 10:38: „ *Cine nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine* ». Cum ar putea cineva care nu simte iubire pentru cuvântul său profetic revelat să « *și ia crucea și să-L urmeze pe Isus Hristos* »? Chiar dacă diavolul l-ar inspira să facă acest lucru, nu ar fi mântuit de Isus.

A-l urma pe Iisus Hristos este un gând care dispare într-o lume care l-a urmat pe Satana și demonii săi angelici timp de aproape șase mii de ani. Căci modelele noastre de societăți istorice au fost toate construite sub standardele sale diabolic de nedrepte. Adevărata dreptate a domnit pe pământ doar în timpul celor trei sute de ani în care Dumnezeu însuși și-a condus direct poporul eliberat din sclavia egipteană. Și dacă El ar conduce lumea de astăzi, adevărata dreptate s-ar impune tuturor, bogați și săraci, sus și jos. Și în acest sens, îmi amintesc în vechiul regim regalist al Franței, domnia regelui Ludovic al XI-lea, care era, dacă nu simpatic, mai puțin nedrept decât toți ceilalți. Fiind foarte econom, se îmbrăca modest și îi pedepsea aspru pe toți răufăcătorii regatului prin spânzurare, dar a reprimat și nobilii lorzi care meritau acest lucru, indiferent de rangul și clasa lor.

Și, din moment ce menționez monarhia, ar trebui să știți că aceasta a fost transmisă de-a lungul timpului și prin principiul tradiției. Și știind că unii îi acordă

un drept divin biblic, îmi amintesc că, frustrat de cererea lor, Dumnezeu a fost de acord doar să dea poporului evreu „*un rege ca celelalte popoare*” păgâne din vremea lor; ceea ce înseamnă că inspirația modelului este de origine satanică și nu divină. Dar Dumnezeu i-a crezut pe evrei pe cuvânt și i-a lăsat pradă nedreptății pe care toți regii lor ar practica-o, avertizându-i că acești regi vor trăi pe cheltuiala lor, așa cum făceau deja regii păgâni; o povară grea pe care nu le-a cerut-o niciodată, în timp ce i-a îndrumat în dreptatea sa perfectă și ireproșabilă.

Tradiția și adevărul privesc și societățile noastre occidentale construite pe modelul capitalist democratic-republican, care, pentru Dumnezeu și aleșii Săi, este regimul păcatului odios caracterizat prin valorile sale diabolice de nedreptate și lăcomie egoistă. Societățile noastre occidentale nu trăiesc în pace, ci în condițiile precare ale armistițiului, deoarece sunt formate din opoziții ale unor grupuri de presiune care luptă constant pentru a nu pierde niciunul dintre avantajele lor și, în ceea ce-i privește pe bogați, privilegiile lor. Pentru că, în ciuda schimbării Republicilor, nedreptatea vechiului regim a continuat. Săracii au rămas valoarea reglabilă, pentru că bogații nu au renunțat la nimic și au reușit chiar să-și mărească, considerabil, exponențial, cota. Grupurile de presiune sunt sindicatele și, unul după altul, guvernele succesive se străduiesc să satisfacă revendicările bogaților finanțate întotdeauna prin exploatarea săracilor, conform principiului capitalist al exploatarea omului de către om, un principiu care a triumfat și s-a impus, chiar și în Franța, după o lungă rezistență. Această exploatare a omului de către om a devenit un adevăr evident odată cu dezvoltarea acționariatului, care a înlocuit funcția băncilor și preia singur o parte semnificativă din micile profituri obținute din munca săracilor plătiți la termenul „smic”, care înseamnă „Salariu Minim Interprofesional de Creștere”. Băncile împrumutau bani la rate fixe, în timp ce acționarul preia profitul real obținut, prin munca angajaților, proporțional cu investiția sa. Și situația s-a înrăutățit, deoarece acești acționari nu locuiesc toți în Franța, deoarece piața bursieră este deschisă întregii lumi și cei care trăiesc din investiția banilor lor sunt din ce în ce mai numeroși, în toate țările; Banii se duc la bani. În Franța, situația este de așa natură încât locurile de muncă nu mai îmbogățesc țara în sine, ci străinii care locuiesc în străinătate. Țara lucrează, dar nu se mai poate îmbogăți singură; acest lucru a fost încurajat și susținut de președinții francezi succesivi până la actualul președinte, fostul tânăr bancher capitalist. O națiune capitalistă prosperă atunci când poate mânca profiturile unei alte națiuni, dar ce se întâmplă cu ea când profiturile sale sunt ele însele mâncate de alte națiuni? Se învârtă în gol și se ruinează. Acest efort zadarnic a condus țara mea, Franța, la îndatorarea din 1974, până în punctul în care are acum o datorie de trei trilioane de euro; modelul său, SUA, are o datorie de treizeci de trilioane de dolari. Mirajul sindicatelor a funcționat de mult timp, dar a devenit clar că creșterile salariale ale muncitorilor săraci sunt zadarnice din cauza impactului acestei creșteri asupra costului general al vieții. Salariile cresc, dar puterea de cumpărare rămâne la același nivel. Politicienii sunt vicleni, dau cu o mână ceea ce iau cu cealaltă, iar în tulburări, nimic nu se îmbunătățește și totul se deteriorează. Pentru că, în plus, în această situație de ruină, pentru a le câștiga voturile și sprijinul, președintele francez a vrut să le reducă impozitele cât mai mult posibil; prin urmare, a trebuit să se împrumute și să crească datoria publică națională.

Această observație rezumă efectele perverse ale sistemului capitalist, care duce la îndatorarea unei societăți ale cărei profituri sunt absorbite de acționari, în numele libertății de acțiune și al utilizării banilor, adică a capitalului. Prin urmare, nu este surprinzător că „ **iubirea de bani** ” este denunțată în Biblie ca fiind „ **rădăcina tuturor relelor** ” în 1 Timotei 6:9-10; ceea ce o face **o pescuit capitală** : „ *Dar cei ce voiesc să se îmbogățească cad în ispită și în laț și în multe poftă nebunești și vătămătoare, care îi cufundă pe oameni în ruină și pieire. **Căci iubirea de argint este rădăcina tuturor relelor** ; și unii, fiind stăpâniți de ea, s-au îndepărtat de la credință și s-au străpuns singuri cu multe necazuri .*

La baza acestui rezultat stau valori moștenite și transmise din secol în secol. Dar cine i-a inspirat omului ideea că dificultatea muncii fizice ar trebui devalorizată în comparație cu munca intelectuală? Diavolul, nu Dumnezeu creator, a fost cel care i-a dat lui Adam rolul de grădinar, fiului său Cain profesia de fermier și fratelui său Abel cea de păstor. Unde este intelectualul în aceste trei modele ale începutului istoriei vieții pământești? Pentru a se prelungi pe pământ, viața umană a găsit astfel hrană din pământ și îmbrăcăminte din lână. Intelectualul a fost inutil. Semnalați perversiunea timpului nostru care a răsturnat aceste valori divine originare. Aici se află originea tuturor nedreptăților actuale. În Franța, sperând să promoveze calitatea serviciului său, Justiția este independentă de puterea politică, dar oamenii responsabili de înfăptuirea justiției sunt, prin natură și moștenire, păcătoși și imperfecti și sunt și ei supuși presiunii mentale exercitate de gândirea umanistă globalistă a timpului nostru și presiunii permanente a puterii mass-media. Lumea a devenit transparentă, scandalurile sunt dezvăluite în societăți obișnuite cu multiplele excese ale comportamentului uman. Nelimitati de standardul divin al binelui și răului, ei nu mai au nici busolă, nici punct de referință pentru a judeca cu adevărat societatea lor, care a devenit scena tuturor exceselor.

Cu mai puțin de șapte ani înainte de întoarcerea lui Isus Hristos, nu este oare timpul să facem un bilanț al adevărului și să înfruntăm situația reală în care diavolul a condus întreaga omenire?

Cum ar arăta societățile noastre umane sub un guvern divin direct? Gata cu corupția și dreptate perfectă pentru toți, deoarece identificați de Dumnezeu fără a putea scăpa de El, cei corupți sunt închiși sau eliminați. Salariu egal pentru timp egal petrecut lucrând. Pentru că în regimurile noastre diabolice actuale, salariile mai mari sunt acordate meseriilor specializate care revendică pe nedrept aceste avantaje. Specialitatea unei meserii nu ar trebui să justifice diferențele salariale, deoarece alegerea unei specialități este o chestiune de satisfacție personală care nu are motiv să fie remunerată. Salariul ar trebui să plătească doar timpul de viață acordat de fiecare persoană în activitatea sa profesională pentru interesul comun al tuturor; și nimic mai mult. Acest regim ar fi unul de **egalitate perfectă** , care ar promova **fraternitatea** și ar da o limită justă **libertății** . Cu toate acestea, la momentul pedepsei dorite de Dumnezeu, este prea târziu pentru a rectifica situația, războiul din Ucraina se va agrava dincolo de cea mai pesimistă imaginație. Țările ruinate trebuie să producă arme foarte scumpe și, în același timp, Dumnezeu arde păduri și câmpuri agricole cu incendii provocate de soarele a cărui căldură o intensifică, sau de fulgerele provocate de furtuni violente, sau

chiar de incendiatori umani voluntari; mijloacele de a intensifica ruina oamenilor nu lipsesc pentru Dumnezeu creator atotputernic, YaHWÉH, Mihail, Iisus Hristos. De asemenea, trebuie să ne pregătim să vedem foametea și multe alte rele făcând ravagii într-o societate occidentală căreia nu i-a lipsit nimic, timp de 50 de ani de opulență; timpul unui jubileu între 1974 și 2024.

Nebunie colectivă

Ce spunem despre o ființă umană al cărei comportament este surprinzător pentru că își pune viața în pericol de moarte făcând lucruri considerate nerezonabile de masele umane? Este nebun. Este o nebunie reală sau nu este mai degrabă faptul că acțiunea sa este ieșită din comun ceea ce îl face să treacă drept nebun în mintea așa-numitei umanități normale? Da, într-adevăr, această abatere de la normalitate îl face să atribuie nebunie. Adevăratul nebun nu face nimic rezonabil pentru că este incapabil să raționeze. Mai mult, este suficient ca un număr mare de oameni să înceapă să facă lucruri nerezonabile în mod colectiv pentru ca această nerezoluție să se transforme în normalitate. Din această analiză reiese că judecata ființei umane se bazează pe experiențele pe care le trăiește sau nu le trăiește. Tot ceea ce nu este trăit este atașat nebuniei și tot ceea ce este trăit intră în normalitate. Printre spectacolele apreciate de mulțimi se numără funambuliștii sau echilibriștii care merg în echilibru pe un fir de oțel sau sintetic la înălțimi amețitoare. Într-un raport, un tânăr elvețian a mărturisit astfel pentru a-și explica stăpânirea fricii de înălțime: „Totul este în minte; ceea ce pot face la 50 cm de pământ, pot face la orice înălțime.” Ne oferă o cheie importantă a explicației: totul este în minte. Frica de înălțime este un lucru natural la toate ființele umane, deoarece simplul act de a merge și de a sta în picioare a trebuit să fie dobândit prin experiență. Într-adevăr, la venirea pe lume, copilul descoperă că nu este ușor să stea pe picioarele și picioarele sale, care trebuie întărite, și îi este mai ușor să se târască pe genunchi și mâini. Dacă am proiecta gândurile noastre de adult asupra acestui copil, l-am auzi spunând: toți acești oameni sunt nebuni să-și asume riscul de a sta în picioare. Dar tocmai pentru că îi vede pe toți ceilalți comportându-se așa, înțelege că trebuie să învețe să facă la fel și, încercare după încercare, ajunge să se echilibreze, cu câteva căzături care confirmă dificultatea acțiunii. Judecata umană este, așadar, supusă legii normalității, dar astfel apare clar că această normalitate depinde de experiența individuală. Acest preambul era necesar pentru a înțelege ce este credința în Dumnezeu Creator. Credința în existența sa depinde de experiența noastră individuală, iar Dumnezeu a avut experiența primilor săi martori consemnată în Sfânta Biblie, astfel încât, în ultimii 3.500 de ani din istoria Pământului, fiecare dintre creaturile sale umane să poată beneficia de experiența primilor săi martori. Căci El s-a revelat în putere și acțiune evreilor pe care i-a salvat din sclavia egipteană în jurul anului 1500 î.Hr. Pe atunci, nebunia consta în a nu crede în existența acestui Dumnezeu ale cărui lucrări erau evidente și incontestabile. Și printre oamenii care au ieșit din Egipt, nimeni nu putea nega existența lui Dumnezeu, ci, conform naturii lor individuale, puteau deja să-L asculte sau să nu-L asculte. Astfel, au pus bazele credinței și

necredinței, care este opusul ei absolut. Necredința nu este necredință, deoarece îi conduce pe ființele umane la neascultarea conștientă de Dumnezeu care ordonează și organizează viața umană. La originea necredinței actuale s-a aflat gândul lui Karl Marx, un filosof liber-cugetător care a declarat: „L-am alungat pe Dumnezeu din raiul meu”. El a marcat astfel trecerea de la necredință la necredință, care, în consecință, își găsește explicația doar în refuzul său de a se supune acestui Dumnezeu mare și formidabil. De atunci, necredința actuală poate fi explicată prin saturația minții umane, care nu-L mai caută pe Dumnezeu, deoarece viața umană și specialiștii ei în toate lucrurile îi oferă răspunsurile și explicațiile lor care o satisfac. Totuși, niciuna dintre aceste explicații nu ne permite să înțelegem existența credinței, care crede în Dumnezeul Creator și în revelațiile sale. Omenirea se complăce în paradoxul că, în ciuda necredinței sale oficiale, multe dintre explicațiile istoriei pământești pe care le propovăduiește se bazează pe revelații citate în Sfânta Biblie.

Așadar, ce trebuie să facem pentru a avea credință și a dobândi certitudinea că Dumnezeu există și că, în cele din urmă, orice faptură va fi răspunzătoare în fața Lui? Este suficient să avem experiențe care să hrănească această mică credință și să o facă să crească. Prin urmare, este vorba de a pune în practică o experiență care ne va duce de la stadiul ignoranței la cel al cunoașterii. Și acest principiu s-a aplicat funambulistului și se va aplica în același mod și credinței în Dumnezeu. Pentru ambele, antrenamentul și adaptarea sunt necesare.

Necredincioșii atribuie pământului miliarde de ani de existență, dar, la rândul său, Dumnezeu i-a revelat slujitorului său Moise, acum aproximativ 3.500 de ani, că istoria pământească începuse abia cu 2.500 de ani înainte de vremea sa, când și-a scos poporul evreu din Egipt. Pe cine ar trebui să credem? Presupunerea imaginată de omul științific de astăzi sau de martorul lui Dumnezeu care l-a ajutat în lucrările Sale puternice, cunoscute pe întreg pământul locuit al timpului său, așa cum este confirmat de această mărturie a Rahavului, prostituata care locuia în Ierihon, mărturie citată în Iosua 2:10-11: „ *Căci am auzit cum, când ați ieșit din Egipt, YaHweh a secăt apele Mării Roșii pentru voi și cum ați făcut celor doi regi ai amoriților de dincolo de Iordan, Sihon și Og, pe care i-ați nimicit cu desăvârșire. Am auzit aceasta și ne-am pierdut curajul și toate duhurile noastre sunt doborâte la vederea voastră; căci este YaHWéH, Dumnezeul vostru, care este Dumnezeu sus în ceruri și jos pe pământ .*” Ea trăia într-un mod păgân în mijlocul unui oraș populat de oameni păgâni, iar credința ei se bazează pe un comportament inteligent care i-a condiționat experiența pământească salvându-i viața, spre deosebire de tot poporul ei distrus de Dumnezeu odată cu orașul ei. Rahav spune bine „ *Am învățat* ”, dar numai ea beneficiază de ceea ce a învățat toată lumea. Alegerea și comportamentul ei au fost doar consecințele raționamentului adevăratei inteligențe; ceea ce mă face să spun că toți ceilalți oameni pe care Dumnezeu i-a ucis în Ierihon au fost cuprinși de o **nebunie colectivă** . Aceasta definește opusul absolut al inteligenței. Și, după cum am văzut, nebunia sau opusul ei, inteligența, sunt evaluate de fiecare în funcție de concepția sa despre normalitate. În experiența lui Rahav, normalitatea rezida în cei uciși de Dumnezeu, iar ea era păgână. Dar ea a contestat normalitatea moștenirii și tradițiilor sale.

Astăzi, lucrurile stau la fel, marea majoritate a ființelor umane occidentale sunt nereligioase și reprezintă nebunia umană **colectivă actuală** pe care Dumnezeu se pregătește să o distrugă. Indiferent de motivele pe care omul și le dă pentru a nu se supune voinței divine revelate, alegerea sa este cea a adevăratei nebunii care îl duce la moarte. Este util în acest sens să ne amintim că Dumnezeu oferă ființelor umane doar alegerea a două căi extrem de opuse, așa cum spun aceste versete din Deut. 30:19-20 ne învață: „ *Chem astăzi cerul și pământul martori împotriva voastră că am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești tu și urmașii tăi, **ca să-L iubești pe Domnul** Dumnezeul tău, să asculți de glasul Lui și să te lipești de El; căci de aceasta depinde viața ta și prelungirea zilelor tale și așa vei putea locui în țara pe care Domnul a jurat că o va da părinților tăi, Avraam, Isaac și Iacov.* ” Este de la sine înțeles că acest mesaj este adresat de Dumnezeu tuturor oamenilor care vor citi această declarație și nu numai descendenților evrei și evrei ai lui « Avraam, Isaac și Iacov ». Acești patriarhi fondatori ai Israelului trupesc sunt și martorii lui Dumnezeu prezentați Israelului său spiritual zidit pe răscumpărarea obținută de Isus Hristos, a cărui moarte ispășitoare beneficiază toți aleșii mântuiți în cele două alianțe divine succesive și de la Adam încoace.

Adevărata **nebunie**, cea mai dăunătoare, nu este cea pe care așa-numita umanitate normală o denunță și o definește. Nebunul autentic nu este preocupat de mântuirea propusă de Dumnezeu, întrucât fiind incapabil de raționament, nu poate aprecia această ofertă. Adevărata **nebunie colectivă** privește, așadar, comportamentul așa-numitelor mulțimi occidentale normale care, având acces la cunoașterea condițiilor prezentate de Dumnezeu, aleg să nu le ia în considerare și astfel iau, chiar inconștient, calea care îi duce la moarte. Căci, refuzând instrucțiunea, aleg să rămână în ignoranță care, prin neascultare, îi condamnă să moară, în conformitate cu avertismentul dat de Dumnezeu.

Intrarea în credință este în toate privințele comparabilă cu evoluția trecerii de la bebeluș la om. Nevoia lor de hrană este diferită; bebelușul are nevoie de lapte, în timp ce omul are nevoie de hrană solidă, pe care o găsește în cereale, leguminoase și legume. Ființa umană găsește în Dumnezeu toate explicațiile pentru întrebările legitime care ajung să se impună minții sale. Iar prima care se impune este: de ce ajunge omul să moară? Întrebarea este legitimă pentru cei care știu că Dumnezeu însuși este nemuritor prin natura sa și că, în plus, a dat viață îngerilor cerești, ai căror credincioși au rămas deja împărtașiți, cu el, această nemurire. Vine apoi răspunsul biblic, moartea este consecința unei pedepse colective, care este tocmai prima formă de nebunie colectivă pe care omenirea o moștenește și o transmite din secol în secol, timp de șase milenii. Astfel, după acești șase mii de ani de selecție a aleșilor pământești, moartea nu-i va mai lovi pe aleșii mântuiți la revenirea glorioasă a lui Isus Hristos, ci va fi necesar să se aștepte până la sfârșitul celui de-al șaptelea mileniu și îndeplinirea judecății de apoi care îi privește pe rebelii pământești și cerești, pentru ca moartea însăși să fie anihilată și standardul eternității și nemuririi să fie stabilit pentru totdeauna.

Multe răspunsuri la toate întrebările noastre sunt disponibile în Sfânta Biblie, dar pentru a le obține, trebuie să ne hrănim cu această lectură biblică, până când îi stăpânim conținutul la nivel uman. Acum, această stăpânire este în realitate

nelimitată, deoarece duhul și înțelegerea noastră spirituală sunt hrănite de adevărul și singurul Dumnezeu care este, El Însuși, nelimitat. Conform imaginii bebelușului și a adultului, nevoia noastră de hrană solidă crește odată cu creșterea cunoștințelor noastre despre scrierile Sfintei Biblii. Biblia oferă hrană pentru toate vârstele și etapele evoluției noastre spirituale. Deja, în vremea sa, apostolul Pavel le reproșează evreilor, destinatarii scrisorii sale, că rămân cu „lapte” spiritual, în timp ce creșterea credinței lor depinde de „hrană solidă”; Evr. 5:12: „*Căci voi, cât timp ar fi trebuit să fiți învățători, aveți nevoie să vă învețe din nou cele dintâi învățături ale cuvintelor lui Dumnezeu; și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare.*” Cu cât mai mult li se adresează această muștrare credincioșilor creștini actuali, știind că adevărul spiritual este acum pe deplin revelat și că hrana cea mai tare, rezervată pentru vremea sfârșitului lumii, este revelația conținută în profețiile biblice din Daniel și Apocalipsa, în principal, dar nu numai. Căci întreaga Biblie este un suport al revelațiilor profetice, așa cum am avut ocazia să demonstrez în studiile prezentate în această lucrare propusă ca hrană, sub titlul spiritual de „**mana ultimilor umblători adventiști**” ai credinței și faptelor.

În acest context al sfârșitului lumii, ființele umane au încă de ales între a se angaja pe una sau alta dintre cele două căi puse în fața lor de Dumnezeu: **nebunia colectivă** sau **inteligenta colectivă**, deoarece această judecată de valoare depinde de numărul susținătorilor care îi poartă. Dar, vai de ei, cei mai numeroși nu sunt cei mai inteligenți, ci cei mai rebeli, iar sfârșitul lor, profețit și revelat în Sfânta Biblie, nu este deloc de invidiat. În experiențele sale individuale, omul se distinge, prin particularitățile sale, de semenii săi. Modelul său stârnește atunci două judecăți opuse: este invidiat sau este compătimit. Iar reacția spectatorilor și judecătorilor care suntem depinde de personalitatea noastră. Cei aleși sunt invidiați de viitorii aleși și sunt compătimiți de cei care îi consideră nebuni. Dar în mintea celor aleși, această judecată se întoarce și este inversată: cel mai nebun dintre cei doi nu este cel pe care îl crezi tu; Nu sunt eu, alesul, ci tu, cel căzut, iar sfârșitul tău meritat va fi nemilos.

Până în acest punct, am menționat doar nebunia colectivă de a dori să ignorăm revelația biblică bazată pe exodul din Egipt al evreilor condus de Moise. Dar și mai mare este nebunia colectivă care îi determină pe oamenii timpului nostru să refuze și să respingă mărturia credinței creștine. Aceasta pentru că Iisus Hristos este un martor mult mai aproape de noi și întreaga noastră viață occidentală este construită pe acest model de viață creștină. Calendarul nostru se bazează pe presupusa sa naștere, deși este falsă și marcată de o întârziere de șase ani. Dar, în cele din urmă, această eroare, datorată călugărului romano-catolic Dionisie cel Mic, nu are consecințe pentru noi, deoarece datele timpurilor revelate în profeții sunt prezentate sub forma unor durate de acțiune aplicabile datelor adoptate în acest calendar fals. Mesajele transmise de Dumnezeu rămân, așadar, complet identificabile în ciuda erorilor pe care a fost stabilit acest calendar fals. Mărturia lui Iisus Hristos a continuat timp de două mii de ani prin mărturia sfinților săi slujitori, așa că cum putem să nu acuzăm această dorință bruscă a contemporanilor noștri de a ignora această mărturie constantă, veche de două mii de ani, a **nebuniei colective**? Această nebunie colectivă este doar rezultatul unei alegeri colective, cea a unei societăți îndrăgostite de libertate care a devenit atât de

rebelă încât nu mai suportă ideea de a trebui să se supună unei autorități divine. În fabula lui Jean de Lafontaine, „Vulpea și strugurii”, vulpea se consolează pentru că nu a prins strugurii plasați prea sus, spunând că sunt prea verzi, iar astăzi, omul își dă dreptul să nu asculte de Dumnezeu prefăcându-se că acesta nu există. Această alegere fiind cea a majorității, devine norma normalității și constituie rodul unei **nebunii colective** care preferă să ignore faptele care justifică existența lui Dumnezeu, pentru a nu fi nevoită să-I asculte.

Căci nicio descoperire științifică modernă nu este capabilă să demonstreze inexistența lui Dumnezeu, ci dimpotrivă, aceste descoperiri permit oamenilor doar să descopere imensa înțelepciune și putere a lui Dumnezeu care a creat viața și tot ceea ce o formează și conține. Aceasta este cel puțin deducția pe care **inteligenta colectivă** a sfinților aleși, răscumpărați prin sângele lui Isus Hristos, o trage din aceste fapte.

Criteriile de selecție pentru ultimii aleși sunt foarte înalte, deoarece, adusă multă lumină ultimilor săi sfinți slujitori în statutul binecuvântat de sclavi voluntari ai Domnului și Stăpânului lor, exigența lui Dumnezeu este mare și implică cunoașterea ultimelor sale instrucțiuni. Ultimii aleși trebuie să cunoască întreaga istorie religioasă construită pe pământ de la Adam și Eva. Ei trebuie să cunoască și să urmeze evoluția istorică observată prin dezvoltarea ofertei mântuirii divine omului păcătos. Patriarhii constituie reperele acestei construcții spirituale care duce la prima venire a lui Isus Hristos care vine ca „*Mielul lui Dumnezeu*” „*să ridice păcatele lumii*”; ceea ce exprimă dorința lui Dumnezeu și nu efectul obținut doar foarte rar. Căci sângele lui Hristos a fost vărsat doar în beneficiul celor pe care numai El îi recunoaște ca fiind vrednici de răscumpărarea Sa și acest criteriu îi privește doar pe adevărații Săi aleși. După cum a spus Isus însuși în Matei 5:17, El a venit „*să împlinească Legea*” și nu să o învețe: „*Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc.*” Observați subtilitatea expresiei „*ci să împlinesc*”; El nu spune „*să o împlinească*” și confirmă împlinirea doar a unei părți din această lege și a profeților, ceea ce confirmă extinderea și validitatea datei acestei legi a lui Moise, în timpul noului său legământ.

Greșelile succesive atribuite ultimei generații umane sunt cele care s-au acumulat de-a lungul timpului. Și deja trebuie să observăm „**aroganța**” regimului papal catolic, care a respins norma embrionară a Reformei întreprinse în ^{secolul al XVI-lea}. Drept urmare, Franța a rămas un regim romano-catolic până la Revoluția Franceză. Atrocitățile comise de această falsă religie creștină au justificat dezgustul religios al francezilor, și pe bună dreptate. Dar dacă condamnarea acestui regim era legitimă, pe de altă parte, neluarea în considerare a mesajului transmis de adevărații martori divini ai Reformei protestante făcea ca Franța să fie extrem de vinovată înaintea lui Dumnezeu. Căci comportamentul lor pașnic și docil se conforma modelului prezentat de Iisus Hristos, ceea ce făcea ca mărturia lor să fie demnă de a fi primită. Dar în această epocă, doar zgomotul armelor se auzea în contextul unei opoziții războinice a falșilor protestanți care luptau cu armele în mână împotriva adevăraților catolici. Și în Franța, situația a fost redresată de liberi cugetători și filozofi plini de cultură greco-romană. Mesajul iubirii divine milostive a rămas astfel inaudibil și invizibil în poporul Franței, care

devenise ateu la nivel național. Strategic, diavolul a favorizat, pentru o vreme, independența și influența globală a acestui model de societate republicană care, laudându-se cu libertatea sa, l-a exportat și a semănat lumea cu **nebunia sa colectivă**. Două secole mai târziu, într-un context religios pașnic, credința catolică s-a trezit încet și a început să-și seducă din nou adepții. Astfel, modelul său actual a rămas catolicismul, practicat încă de o minoritate de oameni comis printr-un botez primit și impus în copilărie, fără ca aceștia să-l fi ales câtuși de puțin. Dar prestigiul Papei de la Roma a umplut acest gol. Iar cei care îl susțin în prezent nu mai sunt copii, ci persoane adulte responsabile față de Dumnezeu pentru alegerile lor religioase. Atunci trebuie să ne dăm seama; **nebunia colectivă** privește alegerile subiecților seculari la fel de mult ca și alegerile religioase, ceea ce o face modelul tipic al unei societăți complet desprinse de Dumnezeu. Și găsim în acest model toate națiunile taberei occidentale. Dar celelalte țări nu mai sunt avantajate, pentru că nu recunosc, în Iisus Hristos, singurul Mântuitor divin propus omului păcătos universal.

Pe măsură ce timpul trecea, Dumnezeu le-a adus adevăraților protestanți din epoca 1843-1844 lumina Sa divină, luminându-le primele utilizări ale profețiilor din Daniel și Apocalipsa. În 1844, pe 23 octombrie, pedepsindu-le disprețul pentru testul Său de credință profetică, Dumnezeu a rupt alianța Sa trecută cu falsa religie protestantă, moștenitoare a apostaziei protestante din ^{secolul al XVI-lea} și de după. Este recunoscută prin amestecul său de sacru și profan, cu un picior în lume și valorile sale diabolice și celălalt picior într-o afirmație religioasă înșelătoare bazată pe Sfânta Biblie. Credința protestantă testată a produs credința adventistă, apoi credința adventistă de ziua a șaptea și, după aceea, nimic. Dar a fost împăcată oficial cu fostul său dușman de moarte, religia romano-catolică papală, iar această alianță oficială a confirmat ruptura sa definitivă cu Dumnezeu.

În timp, **nebunia colectivă** s-a răspândit și asupra Adventismului de Ziua a Șaptea, care a fost pus la încercare de Dumnezeu între 1980 și 1994. Din nou, intrarea sa în alianța protestantismului în 1995 a confirmat respingerea sa de către Dumnezeu.

Și de la acest ultim anunț fals al revenirii lui Isus, care trebuia să se împlinească pe 22 octombrie, în toamna anului 1994, am rămas unicul depozitar al ultimelor revelații date de Dumnezeu, lucruri pe care le împărtășesc cu toți cei iubiți ai Săi care colaborează sau vor colabora la această lucrare, de aproape și de departe, împrăștiați pe tot pământul.

Oriunde a cuprins sufletele omenеști, **nebunia colectivă** este un semn al blestemului divin. Pentru a scăpa de ea, individual, este necesară o trezire a conștiinței și știu că Isus va aduce această trezire, știind unde se află cei vrednici de mântuirea sa veșnică. Spre deosebire de lumea pierdută și perversă, aleșii se adună, uniți în inteligența colectivă și individuală dată de Dumnezeu. Această inteligență colectivă este concretizată prin demonstrarea iubirii pentru adevăr de către fiecare dintre ei. Toți sunt conștienți de nevoia de a asculta de glasul Dumnezeului Creator, a cărui iubire revelată constituie cea mai bună dovadă a dorinței sale de a-i face fericiți veșnic. Acesta este unicul scop al rânduielilor, poruncilor, statutelor și legilor sale, scrise și revelate în Sfânta sa Biblie; cuvântul său divin scris pentru mântuirea aleșilor.

Societatea dedată nebuniei colective produce două tipuri de minciuni. Primul tip este minciuna voluntară care urmărește în mod intenționat să înșele, iar al doilea este minciuna involuntară care rezultă din faptul că neagă existența vieții cerești responsabile pentru faptele observate și apoi atribuie în mod fals aceste fapte altor cauze umane. Acest subiect se referă, în actualitatea noastră, la celebra încălzire globală care determină omenirea să devină anxioasă și să caute, prin restricții de stil de viață, soluții pentru a rezolva această problemă îngrijorătoare. Vinovatul evident este, desigur, omul și consumul său care produce dioxid de carbon, prin automobilele sale, încălzirea sa, fabricile sale și vacile sale acuzate că otrăvesc atmosfera cu părțile lor încărcate cu gaze inflamabile, inclusiv dioxid de carbon. Și aici deja, societatea nu ia în considerare cele 2.100 de teste nucleare efectuate din 1945. În timp ce o singură bombă ale sale trimite în atmosferă mult mai mult decât poate produce un oraș precum Parisul într-un an întreg. Dar eroarea principală nu este încă acolo, iar pentru a o corecta, doar omul spiritual o poate face. Acest lucru este cu atât mai adevărat cu cât oamenii de știință recunosc că au observat prezența unor pete întunecate pe soare, ceea ce traduce și dezvăluie o intensificare a agitației sale și a radiației sale solare. Prin urmare, într-adevăr, soarele este de vină în această încălzire globală observată pe tot pământul. Dar această știință nu face decât să observe ceea ce numai omul spiritual poate explica: de ce începe soarele să se încălzească mai puternic? Pentru că Dumnezeu îi poruncește să facă acest lucru și acesta Îl ascultă. Pentru a fi siguri de această explicație, este suficient să ne amintim că în timpul șederii sale pe pământ, în slujirea sa mesianică, Isus le-a dovedit apostolilor săi că putea, prin cuvântul său, să calmeze, instantaneu, o furtună violentă formată pe Lacul Galileii. Noi, martorii săi pentru timpul nostru, nu avem dreptul să susținem și să participăm la răspândirea minciunilor care Îl defraudă pe Dumnezeu de slava sa justificată de puterea sa nelimitată ca Dumnezeu creator. De asemenea, vreau să amintesc cu forță și autoritate biblică că Dumnezeu este autorul încălzirii noastre globale foarte reale și intenționate, deoarece aceasta constituie un flagel aplicat dușmanilor săi în societățile păcătoase. Profit, de asemenea, de această ocazie pentru a aminti că, în timpul slujirii sale pământești, Isus a văzut în necazurile minților oamenilor doar roadele acțiunilor conduse de demonii cerești asociați cu diavolul. Isus nu a atribuit aceste lucruri bolilor, ci puterilor răului. I-a fost suficient să le ordone demonilor să-și elibereze victimele umane din prezența lor, astfel încât acestea să fie vindecate perfect și instantaneu. În toate lucrurile trebuie să găsim răspunsul în Dumnezeu și numai în Dumnezeu. Căci în el găsim toată viața cerească, binecuvântată sau blestemată, care este invizibilă pentru noi și totuși, în mare măsură și fundamental, activă. Vom avea în curând, în 2029, ocazia să vedem că soarele ascultă de degetul și cuvântul Dumnezeului Creator, în conformitate cu aceste anunțuri profetice biblice: Apocalipsa 16:8-9: „*Al patrulea înger și-a turnat potirul peste soare și i s-a dat să-i pârlăască pe oameni cu foc; și oamenii au fost pârlați de o mare căldură și au hulit Numele lui Dumnezeu, care are putere peste aceste urgii* , și nu s-au pocăit ca să-I dea slavă. ”

Bine și rău

Citim în Geneza 2:29: „*Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni la mâncare; pomul vieții în mijlocul grădinii și pomul cunoașterii binelui și răului* . ”

Aceasta este prima dată când expresia „ **bine și rău** ” este menționată în Sfânta Biblie, dar nu ultima, căci o vom găsi în alte versete și în alte cărți pe care le prezintă. Această expresie poartă în sine o învățătură fundamentală și extrem de revelatoare, care ne permite să descoperim suferința continuă trăită de Dumnezeu însuși, în persoană și în spirit. Este pentru a ne da capacitatea de a înțelege acest lucru pe care Dumnezeu l-a creat în dimensiunea noastră pământească, care trebuia să poarte „ *omul făcut după chipul lui Dumnezeu* ”. Conform acestei afirmații, omul este astfel făcut capabil să înțeleagă ce simte Dumnezeu despre „ **bine** ”, precum și despre „ **rău** ”. Prin urmare, trebuie să studiem acești doi termeni și să înțelegem ce reprezintă ei.

Cum le putem defini? La nivel fizic și carnal, „ **binele și răul** ” sunt resimțite la multiple niveluri progresive. Cel puțin, „ **binele** ” este exprimat prin faptul că întregul corp și organele sale funcționează fără nicio durere, până în punctul în care existența sa este ignorată sau uitată de ființa umană. „ **Binele** ” este atunci numit „bunăstare” deoarece este resimțit plăcut. „ **Binele** ” și răul sunt exprimate prin cele cinci simțuri ale noastre, care sunt văzul, auzul, mirosul, gustul și atingerea. „ **Binele** ” poate fi atunci cauzat de o vedere plăcută, un auz apreciat, un miros plăcut, un gust delicios și o atingere sensibilă și utilă. „ **Răul** ” va fi logic exprimat prin opusul acestor lucruri, deoarece desemnează opusul absolut al „ **binelui** ”. Și, ca atare, „ **răul** ” este cauza suferinței, iar suferința este simptomul prezenței „bolii”.

Principiul este, așadar, acesta: tot ceea ce experimentăm în viața noastră omenească despre „ **bine sau rău** ” este doar imaginea carnală a ceea ce Dumnezeu experimentează în mintea Sa. Această idee este confirmată în acest citat de la Pavel, care spune în Efeseni 5:23: „ *Căci soțul este capul soției, după cum Hristos este capul bisericii, trupul Lui , al cărei Mântuitor este El* . ” „ **Femeia** ” a fost formată dintr-o „ **coasta luată** ” din trupul lui Adam, conform Gen. 2:22: „*Atunci YaHWéH Dumnezeu a făcut o femeie din coasta pe care a luat-o din bărbat și a adus-o la bărbat* . ” Alegerea de către Dumnezeu a unei „ **coaste** ” din Adam este justificată de rolul „ **femeii** ”, care este plasată atât în sens spiritual, cât și în cel literal, „alături” de „ **soțul ei** , „ **soțul** ” ei, Hristos sau Adam. Dezvoltând această idee, putem înțelege astfel că Dumnezeu își construiește chipul trupului pe pământ și în dimensiunea pământească, pentru că El este duh și viață și tot ce trăiește, trăiește în El. Înainte de păcat, în puritatea și inocența lor originară, Adam și Eva imaginează perfect proiectul care l-a condus pe Dumnezeu să creeze în fața sa omologi liberi și independenți, capabili să-l iubească liber așa cum El dorește să fie iubit.

Însă acest proiect îi va impune lui Dumnezeu suferință continuă din cauza alegerilor făcute de creaturi libere, dar rebele, neascultătoare și rebele. Și lucrările acestor alegeri rebele sunt cele pe care Dumnezeu le numește „ **rele** ”, deoarece îl fac să se simtă „ **rău** ” neplăcut prin suferință. Astfel, prin crearea unor omologi liberi și independenți, Dumnezeu creează în același timp viața aleșilor care îi vor

împlini dorința de iubire, dar și creaturile monstruoase care aduc „boala” în „**trupul său**”, adică în creațiile sale vii. Căci viața omului pământesc trupească are un aspect fizic numit „**trup**” și un aspect mental numit „**spirit**”. Și ambele sunt chipul „**trupului**” lui Dumnezeu. Prin crearea mai întâi a îngerilor cerești, Dumnezeu le dă creaturilor Sale asemănarea doar cu „**spiritul**” său de viață. Căci corpul lor fizic nu suferă corupția meritată de atitudinea rebelă, care va apărea odată cu răzvrătirea primului înger creat, căruia Dumnezeu îi va da apoi, ca nume, Satana, care înseamnă „Adversar”. Și pentru Dumnezeu, apariția adversității este resimțită, de către El, așa cum omul simte „boala” care îi atacă trupul și spiritul. Absența suferinței fizice i-a împiedicat pe îngeri să înțeleagă intensitatea suferinței resimțite de Dumnezeu, ei putând doar să devină conștienți de neplăcerea impusă spiritului Dumnezeului lor. În această creație a ființelor cerești, moartea nu a venit să lovească existența ființei rebele a cărei viață a fost prelungită. Cu toate acestea, principiul morții preexista deja în judecata divină care îi privea; ea urma să fie pusă în acțiune doar la sfârșitul programului pregătit de Dumnezeu, adică la sfârșitul celor șapte mii de ani rezervați creației pământești, inclusiv mai întâi pământul pe care Dumnezeu urma să-și organizeze demonstrația vieții perfecte, pe care urma să o îndeplinească în timpul Său, la sfârșitul celui de-al patrulea mileniu, în trupul uman numit Isus din Nazaret. Victoria Sa asupra păcatului și a morții obținută în Isus Hristos urma să-i dea dreptul de a-și mântui aleșii pământești, dar și de a-i elimina în focul „**morții a doua**”, pe rebelii pământești și pe îngerii demonici, precum și pe conducătorul lor, Satana.

„**Binele**” este ușor de identificat, deoarece se referă la toate valorile aprobate și rânduite de Dumnezeu Creator, Legiuitorul Suprem. Legea lui Moise dezvăluie acest standard al „**binelui**” în conformitate cu concepția lui Dumnezeu despre acest cuvânt.

„**Răul**”, pe de altă parte, are un dublu înțeles de care trebuie să fim conștienți. În limba franceză, utilizarea termenului „**mal**” poate fi confuză. Prin urmare, trebuie să identificăm clar aceste două înțelesuri.

În sensul absolut opus al cuvântului „**bine**”, „**răul**” se referă la ceea ce Dumnezeu blestemă, ceea ce dezaprobă și ceea ce condamnă formal și irevocabil. Acest tip de „**rău**” este adesea legat de ceea ce Dumnezeu numește „**urâciune**” și consideră „**abominabil**”. Iar pentru a implementa „**urâciune**”, omul trebuie doar să facă tot ceea ce Dumnezeu dezaprobă și condamnă. „**Urâciunea**” își are originea în spiritul disputei, iar diavolul, Satana, prima creatură creată perfect de Dumnezeu, a fost, de asemenea, prima dintre creaturile sale care a intrat în dispută cu el. Disputa este legitimă doar între cele două opinii opuse ale două creaturi. Dar disputa cu Dumnezeu este lipsită de sens, deoarece el este sursa inteligenței și are o stăpânire perfectă asupra tuturor subiectelor de reflecție. Cu mult înainte de înger și om, el cunoștea problemele și chinurile la care libertatea putea duce pentru cei care o folosesc într-un mod libertarian, adică pentru cei care depășesc limitele rezonabile ale libertății. Dacă o mai mare libertate ar fi fost posibilă fără a face rău creaturilor sale, Dumnezeu le-ar fi lăsat să se bucure de ea. Însă nu este așa, iar dragostea sa de Tată l-a determinat să pună în jurul creaturilor sale garanții, adică legi care stabilesc limitele adevăratei libertăți. Dincolo de aceste

granițe, există păcatul și moartea, care este răsplata lor. Și această situație mă face să mă gândesc la acei soldați ucraineni care avansează în teritorii cucerite de adversarul rus, trebuind să sape numeroasele mine cu riscul de a exploda odată cu ele. Confruntat cu aceste mine care provoacă moartea, omul este prudent și ar trebui să acționeze în același mod față de păcat, care dă acces la „ **a doua moarte** ” a judecății de apoi. Și acest al doilea caz va fi consemnat, în anul 6999 de la Adam sau 2999 d.Hr., în istoria realității la fel de mult ca primul; ceea ce face ca acest avertisment să merite luat foarte în serios.

Al doilea sens al cuvântului „ *rău* ” este acela care provoacă durere și suferință. Acest tip de „ *rău* ” este practicat atât de Dumnezeu, cât și de diavol și agenții săi umani. Astfel, Dumnezeu nu face „ *rău* ” atunci când provoacă „*rele*” drept pedepse; acest lucru devine necesar atunci când infidelitățile creaturilor Sale trebuie pedepsite, deoarece acestea ating niveluri insuportabile chiar și pentru Dumnezeu, cea mai răbdătoare dintre toate ființele vii.

Făcând ecou poruncii divine date în Deuteronom 30:19, citim din nou în Isaia 7:16: „ *Dar înainte ca copilul să știe să respingă răul și să aleagă binele, țara ai cărei doi împărați te temi va fi părăsită.* ” Duhul profetește viitoarea sa întrupare în „*copilul* ” Isus Hristos. Dar găsim în acest verset experiența pe care toți viitorii săi aleși, răscumpărați prin sângele său vărsat și prin dreptatea sa perfectă, vor trebui să o treacă și să reușească: „ **respinge răul și alege binele** ”. Și deja, ideea care se impune este că, pentru a ști „ **respinge răul și alege binele** ”, aleșii trebuie să știe să identifice ceea ce Dumnezeu numește „ *rău* ” și ceea ce numește „ *bine* ”; ceea ce implică pentru ei o bună cunoaștere a învățăturii întregii Sfinte Biblie. Cei care subestimează unul sau altul dintre cele două legăminte succesive nu au astfel nicio șansă să devină unul dintre aleșii săi.

De fapt, ce îi cere Dumnezeu omului? Să-L iubească și să-L asculte. Confruntat cu cerințele Sale, ce își propune diavolul în viața pe care o conduce? Judecând după situația societăților moderne din Europa Occidentală și, în special, în modelul francez, nu văd decât cătușe în care sunt închise așa-zise creaturi „eliberate”, dar care, în realitate, sunt supuse, prin legi restrictive, la nenumărate interdicții sau obligații. Aceasta este, desigur, situația actuală a acestei țări, care și-a văzut libertățile micșorându-se cu mare viteză în ultimii ani, pe măsură ce primește și se supune directivelor din ce în ce mai autoritare ordonate de guvernul european instalat la Bruxelles. Franța era liberă, doar, în momentul independenței sale postbelice. Sub președinția generalului de Gaulle, ea încă se opunea autorității SUA. Dar președintele Sarkozy a reintegrat Franța în alianța NATO și, de atunci, aceasta nu a suferit decât consecințele dezastruoase ale subjugării sale europene, pentru ea însăși și pentru locuitorii săi. În națiunile noastre eliberate, omul este livrat lăcomiei finanțatorilor: bănci, companii de asigurări. Toate aceste instituții financiare oferă servicii care le îmbogățesc cu sprijinul organismelor de conducere. Se adoptă legi pentru a satisface cerințele lor. Totul este organizat astfel încât să se extragă cât mai mulți bani de la client și ca ieșirea de bani să fie cât mai mică posibil. De asemenea, legile care restricționează din ce în ce mai mult libertatea fac obligatorii anumite măsuri: purtarea căștilor pentru motocicliști și șoferii de moped, centura de siguranță și inspecțiile tehnice pentru autovehicule. Toate aceste lucruri, și lista este departe de a fi exhaustivă, costă din ce în ce mai

mult și suprasolicită bugetele oamenilor cu mijloace modeste. Mă gândesc cu invidie la acele țări subdezvoltate unde oamenii încă pot conduce motociclete, cu părul în vânt, liber și fără restricții; acesta este doar un exemplu, dar libertatea individuală se micșorează considerabil. Chiar și numai din cauza vieții colective care trebuie să reunească mai multe comunități cu obiceiuri și religii incompatibile.

Viața occidentală este în mod clar organizată pentru a concura cu ordinea divină. Căci și ea are propria concepție *despre „bine și rău”*. Iar războiul care face ravagii în Ucraina a scos în evidență un „rău” absolut pentru tabăra occidentală: eșecul Rusiei de a respecta legea națională a Ucrainei. Cu toate acestea, această tabără umană este foarte ipocrită, spre deosebire de Dumnezeuul Creator, care nu face niciodată excepții de la principiile și judecățile sale. Opinia acestei tabere umane variază enorm în funcție de timp și loc. Puciul militar, care tocmai l-a răsturnat pe președintele ales al Nigerului, favorabil Franței, pe 26 iulie 2023, este condamnat în unanimitate de occidentalii noștri; aceiași oameni care l-au susținut și încurajat pe cel comis de rebelii ucraineni în Piața Maidan din Kiev în 2013; un puci în timpul căruia l-au răsturnat pe președintele rus ales legitim de la acea vreme. Dumnezeuul nostru al dreptății organizează, așadar, evenimente pentru a denunța ipocrizia acestei tabere occidentale care, prin credința sa creștină distorsionată și infidelă, își constituie dușmanul și ținta mâniei sale divine. Și profit de acest subiect pentru a face o clarificare. În interpretarea „**regelui din Sud**” din Daniel 11:40, Nigerul va juca probabil rolul principal, deoarece privilegiul său de a deține mine de uraniu îi conferă, pentru Franța, clientul său până acum privilegiat, un caracter strategic de importanță existențială. Cu toate acestea, prezența Franței nu mai este acceptată și nici susținută de noua putere și de o parte semnificativă a populației sale. Mai mult, țara este în proporție de 98% musulmană. Un conflict, motivat de interesul major al francezilor care au pariat totul pe energia nucleară, pentru a-și asigura nevoile de electricitate, este, așadar, probabil în viitorul apropiat. „**Regele din Sud**” pare să capete o identitate plauzibilă acolo, iar religia sa musulmană l-ar putea face liderul unei revolte războinice a națiunilor musulmane, deja ostile Occidentului și în special Franței.

Trecutul său colonial este un handicap greu pentru ea, dar după această perioadă colonială, intervențiile sale armate în diverse țări africane au stârnit și ură împotriva sa. A existat Războiul din Algeria, intervenția în Coasta de Fildeș, mai recent în Libia și, cel mai recent, în Mali. Însă africanii au urmărit și implicarea militară a Franței în Războiul Balcanic și sprijinul financiar masiv și ofertele de arme făcute ucrainenilor. Acest comportament imperialist a sfârșit prin a-i exaspera. Mai mult, ei știu că, pentru a continua să exploateze bogățiile Africii, colonizatorii occidentali au fost înlocuiți de colaboratori locali, susținuți de fostele lor țări colonizatoare. Furia care erupe acum în Niger mărturisește că, pentru un număr mare de nigerieni, limita suportabilului a fost atinsă și depășită. Capcana întinsă de Dumnezeu în fața Occidentului se apropie, confirmând sprijinul și întărirea pe care Africa, „**regele sudului**”, le oferă Rusiei. Citând „*Put*”, Libia, și „*Cuș*”, Etiopia, Dumnezeu a profețit într-adevăr revolta întregii Africi, nord-africane și a negrilor, împotriva intereselor occidentale și, în curând, a armatelor lor, cel puțin a celei franceze. Iar aceste două nume, „Libia și Etiopia”, dezvăluie

identitatea acestui „**rege al sudului**”. Aceasta confirmă un prim gând vechi care mi-a venit în minte în timpul primului meu studiu al acestei profeții. Făcusem legătura dintre expresia „*regele miazărilor*” și „*regina miazărilor*”, care desemnează, în Matei 12:42, după cuvintele lui Iisus Hristos, „regina din Saba”, care a venit să-l viziteze pe „regele Solomon” datorită renumelui universal al înțelepciunii sale: „*Regina miazărilor se va scula la judecată cu această generație și o va condamna, pentru că a venit de la marginile pământului să audă înțelepciunea lui Solomon și iată, aici este unul mai mare decât Solomon*”. Această condamnare a necredincioșilor, de data aceasta creștini, profețită de Mântuitorul și Domnul nostru divin și uman, își găsește deja o împlinire în această ruptură de relații dintre Niger, cu Franța și fostele țări colonizatoare ale Europei. Dacă inițial „*regina miazărilor*” domnea doar peste teritoriul Etiopiei, în profeție, acest nume Etiopia desemnează, la nivel global, toate națiunile Africii Negre care au ca origine dezvoltarea și expansiunea seculară a poporului etiopian. Profeția ar fi putut astfel să anunțe trezirea africană actuală, care ar putea să-l unifice în întregime împotriva dușmanului comun urât: fostul colonizator european; care desemnează, în principal, Franța, Belgia, Italia, Portugalia și Anglia. Prin urmare, nu este surprinzător faptul că această unificare se face în beneficiul Rusiei și al celorlalți parteneri ai săi, inclusiv China. Pe 26 iulie 2023, lovitura de stat militară din Niger a deschis ușa unei demonstrații de resentiment anti-francez împărtășit în aproape întreaga Africă. Această acțiune i-a împins pe europeni de pe teritoriul african și am fost martori la fuziunea strategică dintre „**regele Sudului**” african și „**regele Nordului**” rus. În faza următoare, agresiunea acestor doi „**regi**” avea să fie îndreptată împotriva teritoriului, a solului Europei.

Occidentalii sunt obișnuiți cu standardele valorilor lor, în care gândirea umanistă, din ce în ce mai prezentă, le oferă o imagine frumoasă despre ei înșiși; aceasta, până la punctul de a fi convinși că acestea constituie un model de societate ideală și, în consecință, caută să-l impună întregului pământ, privind cu milă națiunile care rămân ostile proiectului lor. De asemenea, se poate descoperi natura sa abominabilă doar citind Biblia în care Dumnezeu își prezintă propria concepție despre „**bine și rău**”. Disprețul occidental față de aceste adevărate standarde divine apare în acest reproș citat în Isaia 5:20: „**Vai de cei ce numesc răul bine și binele rău, care schimbă întunericul lumină și lumina întuneric, care schimbă amărăciunea dulce și dulceața amar**” ! » Această acuzație de inversare a valorilor divine privește societățile noastre occidentale republicane actuale.

În acest capitol 5 din Isaia, Dumnezeu oferă șase exemple de acțiuni care vor aduce „**vai**” divin asupra celor vinovați. Avertismentul are o arie de aplicare universală și îl prezintă aici, deoarece versetul 20 este doar al patrulea dintre cele șase. Rețineți că aceste șase blesteme privesc ființele umane în sens general, în comportamentul lor profan și că, prin urmare, îi desemnează pe cei vinovați de perpetuitate pământească. Dar exemplele citate poartă și, spiritual, un înțeles care îl determină pe Dumnezeu să le folosească în montajele profețiilor Sale.

5:8: „**Vai de cei ce adaugă casă lângă casă și alătură ogor lângă ogor, până nu mai este loc și locuiesc singuri în mijlocul pământului!**” Ținta indignării lui Dumnezeu este specula funciară; un rău răspândit în mod deosebit în

societățile noastre occidentale actuale. Modelul capitalist al SUA, care favorizează îmbogățirea egoistă privată, este desemnat în mod specific aici. Dumnezeu ne dezvăluie astfel că El încurajează împărtășirea bunurilor și a valorilor adevărate.

5:11: „*Vai de cei ce se grăbesc dimineața după băutură tare și se aprind de vin până târziu în noapte!*” Alcoolismul și beția asociată cu acesta sunt, de asemenea, semne și roade exterioare aduse de națiunile bogate.

5:18-19: „*Vai de cei ce trag nelegiuirea cu funii răutății și păcatul ca pe funii de cară, și care zic: „Să-Și grăbească și să-Și facă lucrarea, ca s-o putem vedea! Să vină și să se împlinească hotărârea Sfântului lui Israel, ca s-o putem cunoaște!”* „Acest penultimul verset vizează în mod special „**păcatul**” care caracterizează alianța ecumenică creștină organizată de Biserica Romano-Catolică Papală și pe care Dumnezeu o imaginează, tocmai, prin „**carele de luptă**” din Apocalipsa 9:9: „*Aveau platoșe ca niște platoșe de fier, iar vuietul aripilor lor era ca vuietul carelor cu mulți cai care aleargă la luptă.*” Aceste „**care de luptă**” sunt simbolurile „**păcatelor**” bisericilor adunate pentru a apăra, justifica și, în final, a impune odihna săptămânală a duminicii, stabilită în prima zi de către împăratul roman Constantin I încă din anul 321. „*Bătălia*” evocată îi va reuni la întoarcerea lui Hristos și va purta numele de „*Armagedon*” în Apocalipsa 16:16. În versetul 19, Dumnezeu vorbește despre atitudinea batjocoritoare și mândră a dușmanilor săi religioși sau seculari, agnostici sau atei, care îl sfidează public.”

5:21: „*Vai de cei ce se cred înțelepți și pricep în ochii lor!*” Dumnezeu nu vorbește aici despre adevărata inteligență pe care o dă aleșilor Săi, ci condamnă inteligența falsă pe care dușmanii Săi și-o atribuie în mod greșit, justificând minciuni religioase sau științifice.

5:22-23: „*Vai de cei viteji să bea vin și viteji să amestece băuturi tari; care socotesc pe cel vinovat dreptate și iau dreptul celui nevinovat!*” Aici, Dumnezeu preia subiectul versetului 11, la care adaugă nelegiuirea nedreptății comise de instanțele umane corupte de bani. Și aici, modelul SUA, unde principiul cauțiunii plătite permite vinovaților bogați să continue să se bucure de libertatea lor, este un model al genului. Dar acest ultim exemplu găsește, în 2023, un alt model și mai nelegiuit și mai corupt decât America SUA, care o ajută militar să se alăture taberei NATO. Aceasta este, desigur, Ucraina, al cărei model anarhic a atins vârful nelegiuirii; ceea ce îl determină pe Dumnezeu să construiască pe el cauzele prăbușirii dominației occidentale. Și pe această temă, la 1 august ²⁰²³, Franța își evacuează cetățenii din Niger, unde se va deschide un nou front de război, spre marea plăcere a Rusiei, care așteaptă doar această diversiune pentru a ataca întreaga Europă.

Cunoașterea noastră despre Dumnezeu nu va fi niciodată suficient de mare, așa cum a spus Isus în Ioan 17:3: „*Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.*” Și pentru a descoperi adevărata natură a caracterului lui Dumnezeu, trebuie să o facem examinând întreaga Biblie, reacțiile Sale dezvăluite în fiecare caz, iar afirmațiile lui Isus Hristos sunt neprețuite în construirea acestui portret compozit al Dumnezeului nevăzut. Condițiile binecuvântărilor Sale și cele ale blestemelor Sale sunt dezvăluite în acest scop.

În Matei 23, Isus pronunță *vai* în opt versete împotriva cărturarilor și fariseilor poporului evreu. Dar aceste reproșuri sunt perfect aplicabile învățătorilor religioși din era creștină, corupți de moștenirea romano-catolicismului papal; care îi privește în întregime, în 2023. Iată aceste opt versete pe care Isus Hristos le adresează. Vă reamintesc că Isus anunță „*vai*” celui care face „*răul*”. Iar criteriul pe care îl citează Isus și care face ca aceste mesaje să fie perpetue este termenul „*ipocriți*”, care desemnează învățătorii necredincioși nedemni de funcția sau slujirea lor.

23:13: „*Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți ! Căci închideți Împărăția cerurilor înaintea oamenilor; nici voi nu intrați, nici nu lăsați pe cei ce vor să intre.*” Pe vremea lui Isus, această acuzație le-a profețit religioșilor evrei consecințele pe care le-ar aduce viitoarea lor respingere oficială a acțiunii sale mesianice, atât pentru ei, cât și pentru cei pe care îi învățau. În era creștină, această vină a fost reprodusă prin aceeași respingere a luminii divine de către catolici în secolele al XII-lea ^{și al XVI-lea}, de către protestanți în 1843-1844 și de către adventismul oficial între 1982 și 1991, până la condamnarea sa oficială de către Hristos, care a „*vărsat* -o” în 1994.

23:14: „*Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți ! Căci mâncați casele văduvelor și, sub pretext, faceți rugăciuni lungi; de aceea veți fi judecați mai aspru.*” Isus îi mustră pe evreii religioși că profită de slăbiciunea „*văduvelor*” pentru a profita de ea „*devorându-le casele*”, într-o aparență înșelătoare de falsă evlavie pe care o atribuie „*rugăciunilor lungi*”. Avertismentul: „*veți fi judecați mai aspru*” va fi amintit de Iacov în Iacov 3:1. Expresia „a devoră case” înseamnă a intra și a lua în stăpânire aceste case. Și știm că adesea, după moartea soților lor, vădulele caută sprijin și asistență religioasă. Așa intrau preoții catolicismului în familii, impunându-și opinia atribuită lui Dumnezeu. Astfel, câștigau influență în eșaloanele superioare ale societăților occidentale și concretizau dominația catolicismului papal. În toate familiile nobile, preotul local avea un loc la masa familiei. Iar învățătura sa era standardul pentru hrana spirituală a familiei adunate. De aceea, Iacov 3:1 îi avertizează pe cei care învață în numele adevăratului Dumnezeu, spunând: „*Frații mei, să nu vă faceți mulți învățători, căci știți că vom fi judecați mai aspru.*” Acest avertisment condamnă învățătura catolică falsă, dar și, din 1843, învățătura dată de pastorii religiei protestante și cea dată de adventismul oficial, din 1994.

23:15: „*Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți ! Căci cutreierați marea și uscatul ca să faceți un prozelit, iar când este făcut, îl faceți de două ori mai mare fiu al iadului decât voi înșivă.*” Pentru a fi recunoscută, o religie trebuie să aibă adepți și să-și mărească continuu numărul adepților; aceasta de-a lungul timpului. Evreii știau acest lucru și au făcut-o. Dar sfârșitul acestui verset explică cum, în Apocalipsa 3, binecuvântatul Ales din 1873, „*Filadelfia*”, a sfârșit, în mod jalnic, „*vărsat*” de Isus Hristos în 1994, era „*Laodiceea*”. Adepții instruiți după 1873, până în 1994, au devenit „*de două ori mai mari fi ai iadului*” decât învățătorii lor. Există o singură cauză pentru aceasta: „*ipocrizia*” religioasă și slujirile nedemne, necredincioase și superficiale.

23:16: „*Vai de voi, călăuzitorilor orbi ! Care ziceți: «Dacă jură pe Templu, nu este nimic; dar dacă jură pe aurul Templului, este vinovat de vină.»*”

Să observăm deja termenul „*orb*” pe care Isus îl atribuie adventismului oficial din „*Laodiceea*” în Apocalipsa 3:17. Acest caz de inversare a valorilor caracterizează perpetuu învățătura religioasă falsă. Favorizând „*aurul*” mai degrabă decât „*templul*”, evreii religioși și-au dezvăluit natura carnală pământească, căci erau atașați de valori și bunuri pământești profane, adoptând astfel valorile lumești onorate de păgâni. Mai mult, nu erau conștienți de acest lucru, dar „*aurul*” desemna simbolic credința perfectă care le lipsea, așa cum a confirmat ulterior respingerea lui Hristos. În era creștină, asistăm la același tip de inversare a valorilor. Adepții catolicismului glorifică biserica construind biserici și catedrale impresionante și prestigioase. Ei nu au înțeles că Alesul lui Hristos este o adunare de spirite umane pe care Dumnezeu le selectează, **exclusiv**, pentru că demonstrează fidelitate față de adevărul biblic revelat prin voința Sa divină; aceea a adevăratului și singurului Dumnezeu. Organizația pământească nu are nicio valoare pentru Dumnezeu în sine. Are valoare în ochii Săi doar atunci când reunește oameni care Îi sunt credincioși. Așa condamnă, reproșurile Sale adresate succesiv evreilor, catolicilor, protestanților și adventiștilor, una după alta aceste biserici pământești. Această inversare a valorilor îi face pe oameni să „**numească răul bine și binele rău**”.

23:23-24: „*Vai de voi, cărturari și farisei fătarnici ! Căci dați zeciuală din mentă, din mărar și din chimen și neglijați lucrurile mai însemnate ale Legii: dreptatea, mila și credința. Pe acestea se cuvenea să le faceți și să nu le lăsați nefăcute pe celelalte. „Voi, călăuzitori orbi ! Strecurați țânțarul și înghițiți cămila.*” Mesajul este suficient de clar pentru a fi înțeles de orice ființă umană, așa că voi sublinia pur și simplu că aceste lucruri privesc și religiile creștine actuale, care sunt foarte atașate de lucruri secundare, dar incredibil de disprețuitoare față de sfântul Sabat al lui Dumnezeu, „**sfințit încă din ziua a șaptea**” de la începutul creației pământești și tema celei de-a patra dintre cele zece porunci ale lui Dumnezeu, gravată inițial „*pe două table de piatră, cu degetul lui Dumnezeu*”. Încă de la scrierea sa, Sfânta Biblie mărturisește și amintește această „**sfințire**” a adevăratului Sabat, în Gen. 2:2-3 și Exod 20:8-11. Pe vremea lui Moise, Dumnezeu le amintește evreilor doar de existența „**sfințirii zilei a șaptea**” care datează din prima sâmbătă sau „**ziua a șaptea**” a săptămânii creației sale pământești; o perioadă în care respectarea Sabatului îi preocupa doar pe Adam și Eva, primii săi observatori și fondatorii umanității actuale.

23:25: „*Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți ! Căci curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar pe dinăuntru sunt pline de răzbunare și de exces.*” Evreii și creștinii necredincioși fac aceeași greșeală, acordând importanță doar aspectului exterior al lucrurilor. Prin acest comportament, ei mărturisesc că nu dau nicio importanță faptului că Dumnezeu le poate cerceta gândurile și mințile. Faptele lor dovedesc astfel că nu cred cu adevărat în existența Lui și se mulțumesc să facă o „slujbă” de învățător religios care îi hrănește și îi plătește, care le face plăcere și li se potrivește. Și dacă cred în existența Lui, vina lor este și mai mare, căci se comportă ca niște protestatari rebeli, așa cum a făcut diavolul înaintea lor. Cei care se comportă în acest fel ignoră sensul pe care Dumnezeu îl dă cuvântului „religie”, care, însemnând a conecta, are unicul scop de a conecta la El doar pe credincioșii Săi aleși și nicio altă ființă umană.

23:27: „*Vai de voi, cărturari și farisei **ipocriți** ! Căci sunteți ca mormintele văruite, care pe dinafară se arată frumoase, dar pe dinăuntru sunt pline de oase de morți și de tot felul de necurăție.*” Acest verset întărește precedentul „*vai*”, care mărturisește importanța pe care Isus o acordă aspectului înșelător al aparenței false. Și această insistență este justificată de utilizarea acestui principiu în profeția „*trâmbiței a cincea*” dezvoltată în Apocalipsa 9:1-13. Folosind adesea termenul „*asemănător*”, Isus multiplică comparațiile construite pe simboluri al căror sens este definit în diverse versete și cărți ale Sfintei Biblii. Îmi amintesc în mod special de aceste versete 7-9 în care denunță aparența înșelătoare a bisericilor creștine decăzute, lipsite de harul său, din 1843 și 1994, cărora le atribuie intenții, acțiuni și caractere de „fiare sălbatice”: „*Aceste lăcuste semănau cu niște cai pregătiți de luptă; pe capetele lor aveau **ceva ce semăna cu niște cununi**” ca aurul, și fețele lor erau ca fețele oamenilor . Aveau părul ca părul femeilor și dinții lor erau ca dinții leilor . Aveau platoșe ca platoșe de fier , iar vuietul aripilor lor era ca vuietul carelor cu mulți cai alergând la luptă. » Decodificată de Biblie, expresia „*platoșă de fier*” înseamnă: **justiția romană** . Justiția având ca simbol „*platoșa*” în Efeseni 6:14: „*Stați deci în picioare, având coapsele încingute cu adevăr și **îmbrăcați cu platoșa dreptății***” ; iar „*fierul*” fiind simbolul Romei, deoarece Dan. 2:40: „*Va fi o a patra împărăție, puternică ca fierul ; precum fierul sfărâmă și zdrobește toate lucrurile, așa va sfărâma și va zdrobi toate lucrurile, precum fierul care sfărâmă toate lucrurile.*”*

23:29-30: „*Vai de voi, cărturari și farisei **fățarnici** ! Căci zidiți mormintele proorocilor și împodobiți mormintele dreptilor și ziceți: Dacă am fi trăit în zilele părinților noștri, n-am fi avut parte de ei la vărsarea sângelui proorocilor!*” „*Vă mărturisiți împotriva voastră că sunteți fiii celor care i-au ucis pe proroci. **Umpleți măsura părinților voștri** .*” Această muștrare pe care Isus o adresează evreilor nu putea fi încă înțeleasă de cei care îl auzeau vorbind. Căci, spunând „*Umpleți măsura părinților voștri*”, Isus făcea aluzie la moartea pe care i-o vor da în curând, prin mâna neutră a romanilor. De fapt, în acest verset, Isus imaginează un comportament perpetuu al falselor religii creștine care, oficial, se referă la Dumnezeu și la revelațiile sale biblice, dar, de fapt, le contestă și le contrazic. Cazul adventismului este încă un model de acest fel, întrucât oficial, numele doamnei Ellen Gould-White, lucrările ei și lucrările moștenite de la pionierii adventiști din 1873 erau încă onorate, superficial, dar oficial, de instituția adventistă în 1991, anul în care i-am prezentat o lumină profetică divină, așteptată, sperată și profețită de mesagerul Domnului. Dar, dezvăluindu-și trista stare spirituală, această instituție a refuzat această lumină și m-a exclus din calitatea sa de membru. Și astfel, după respingerea de către evrei a luminii lui Hristos, s-a reînnoit și comportamentul protestantismului universal, condamnat și abandonat de Isus, pentru disprețul său față de anunțurile adventiste prezentate între 1831 și 1844.

Subliniind cuvântul „*ipocrit*”, Isus a denunțat ușurința cu care oamenii se pot înșela unii pe alții prin prefăcătorie și mistificare, deoarece nu pot, asemenea lui, să înțeleagă gândurile aproapelui lor. Și această mistificare a preocupat Biserica Romei încă de la convertirea sa la Hristos, favorizată de libertatea

religioasă acordată de împăratul Constantin Iⁱⁿ anul 313. În Daniel 8:24-25, Duhul dezvăluie despre Biserica Romano-Catolică că „ *puterea sa* ” se datorează „ *succesului uneltirilor sale* ”. Catolicii practicanți și toți cei care recunosc autoritatea sa religioasă, credincioși sau necredincioși, sunt cu toții victime ale celei mai mari fraude religioase din istoria omenirii. Și toți cei care fac o alianță cu ea, intrând în alianța sa ecumenică, ramurile protestante și, în cele din urmă, în 1995, adventiștii, sunt, de asemenea, victime ale minciunilor ei și vor trebui să împărtășească pedeapsa pe care Dumnezeu o pregătește pentru ea în judecata sa dreaptă, revelată aleșilor săi în profețiile sale despre cele două sfinte legăminte. Ne putem imagina cât de stânjeniti trebuie să se fi simțit interlocutorii lui Isus când și-au dat seama că cel care le vorbea era capabil să le citească și gândurile ascunse. Căci, scriind păcatele lor individuale pe pământ, Isus a putut să o protejeze pe femeia adulteră și să o salveze de lapidarea pe care ipocriții evrei care îl acuzau voiau să i-o aplice. Rușinați și confuzați, unul după altul, s-au retras și au dispărut. Astăzi, în toată divinitatea Sa, Isus sondează în continuare toate gândurile umane și le cunoaște chiar înainte de a se forma în mintea noastră, deoarece știe, de la începutul creației, cine vor fi aleșii Săi, numele și caracterele lor. Nimeni, nici înger, nici om, nu poate scăpa de controlul Său, mai eficient și perfect decât cel mai puternic scanner inventat și perfecționat de tehnologia umană.

„ ***Ipocrizia*** ” denunțată de Isus nu privește doar chestiunile religioase, ci joacă un rol major în politică și în relațiile internaționale. Și în această privință, contextul războiului care se instalează în lumea noastră face să cadă măștile relațiilor „ ***ipocrite*** ” întreținute pentru chestiuni sordide de interes de tot felul. Timpul de război dezvăluie adevăratele legături de prietenie și împărtășirea unor opinii diverse. Este momentul favorabil în care vâlul „ ***ipocriziei*** ” este ridicat, dezvăluind adevărații prieteni și adevărații dușmani. Și profit de acest subiect pentru a le reaminti oamenilor acest lucru, deoarece numai în acest context este evident, dar țările și națiunile nu au prieteni, ci doar concurenți. De aceea am criticat adesea comportamentul umanist al politicienilor francezi, care îi determină să ajute financiar oameni care, odată crescuți și îmbogățiți, devin concurenți ai națiunii lor franceze și, uneori, chiar adversarii și dușmanii lor. Și acest lucru privește deja Europa Unită, dar unită pentru cât timp? Până când această uniune comercială „ ***ipocrită*** ”, bazată inițial pe „piața comună” a șase țări, se va destrăma și se va împrăștia în cele patru vânturi ale cerurilor. Nu voi spune niciodată îndeajuns cât de mult această creare a Uniunii Europene a fost un motiv de blestem pentru țara mea, Franța, prin faptul că i-a luat adevărata independență. Și cel mai rău s-a întâmplat odată cu adoptarea monedei europene „euro”, care nu a făcut decât să-i „fericească” pe escrocii care au reușit să o impună. Pentru că micul consumator francez plătește astăzi 1 euro pentru bunurile pe care anterior le plătea cu 1 franc; doar că valoarea euro este de aproape 7 ori mai mare decât cea a vechiului franc francez. Ceea ce înseamnă că, odată cu această trecere la euro, astăzi, prețul vieții a crescut cu peste 600%. Cei care au înșușit profiturile, bancherii, acționarii și alți profitori, au realizat „jaful secolului” pe seama oamenilor de rând. Dar aceste lucruri au stârnit mânia Dumnezeului cel drept și bun care denunță „ ***ipocrizia*** ”, iar pedeapsa meritată vine să-i pedepsească și să-i distrugă pe cei vinovați și pe victimele lor, departe de a fi nevinovați, pentru că

sunt moștenitori ai păcatului originar muritor, la care se adaugă păcatele personale pe care le comit și pe care cred că le pot comite, cu deplină impunitate.

Oamenii păcătuiesc și împotriva lui Dumnezeu fără să fie conștienți de acest lucru. Căci nu sunt conștienți de faptul că Dumnezeu judecă, în gândurile lor, standardul de priorități pe care îl acordă judecății lor asupra lucrurilor și subiectelor. El știe perfect ce caută și ce prioritizează mintea lor. Și în Occident, în special, în concepția lor despre „*rău*”, ei dau prioritate „*răului*” care i se face omului, în timp ce ceea ce i se face lui Dumnezeu, în persoană, merită prioritate, deoarece omenirea își datorează viața Lui și naturii care o înconjoară. El a creat fiecare formă de viață și lucruri materiale. Și numai acest motiv îi conferă, cu toată dreptatea, prioritate absolută în toate lucrurile. Când oamenii nu recunosc această prioritate, Dumnezeu este frustrat și impută această frustrare ca un păcat comis împotriva Lui, iar în judecata Sa, acest păcat necesită moartea celor vinovați, deoarece existența lor este nepotrivită și incompatibilă cu standardul de viață pe care El dorește să-l prelungească pentru veșnicie. Ființele umane și-au dat drepturi asupra vieții pământești care le înșală, pentru că nu au drepturi. Ele intră în viața creată de Dumnezeu ca un oaspete care trece și dispăre. Iar timpul lor pe pământ le oferă pur și simplu și doar oportunitatea de a aprecia standardul de viață propus de Dumnezeu și de a fi aleși de El pentru a împărtăși o viață veșnică, sau de a trece prin viață pentru a dispărea definitiv, după Judecata de Apoi, dacă nu apreciază această ofertă, o ignoră sau o contestă.

Dumnezeu nu numai că consultă gândurile omenești, ci își pune și deciziile în ele pentru a-Și îndeplini planurile, ceea ce îi asigură victoria sigură asupra tuturor dușmanilor săi. În Apocalipsa 6:2, Isus este descris ca „având *ieșit biruind și să biruiască*”. Prin urmare, victoria Sa finală este fără îndoială; este doar o chestiune de timp, care este acum stabilit la mai puțin de șapte ani.

valorilor „*binelui și răului*” se află la originea succesului seducției regimului papal de la Roma. Întrucât nu mai persecută, pierzând sprijinul monarhic, religia catolică seduce masele umane cu fața sa umanistă, bazată pe faptele bune ale surorilor și fraților religioși, ale călugărițelor și capucinilor. Pentru că, privilegiind omul mai presus de Dumnezeu, îi face pe plac omului normal, chiar și păcătoșilor. A fi recunoscut ca slujitor al lui Dumnezeu, cealaltă față a sa, ecleziastică și a riturilor sale religioase, este suficientă pentru a înșela. Dar această seducție cu două fețe nu o privește doar pe ea, deoarece este caracteristica tuturor falselor religii monoteiste. În timp ce, conform Apocalipsei 4:1, Dumnezeu simbolizează puritatea perfectă a aleșilor săi cerești veșnici, revelată în „*Hristos*” prin simbolul „*cristalului*”, perfecțiunea transparenței, în contrast absolut, în Apocalipsa 6:12 și 12:1, el simbolizează tabăra întunericului religios, catolică dintotdeauna și protestantă din 1843, prin simbolul „*lunii*”. Misterul purtat de fața sa din spate, care rămâne ascunsă și invizibilă, îl face simbolul perfect pentru a desemna dubla personalitate care înșală prin aparențe. Acest tip de mesaj este constant, oriunde Dumnezeu vizează religia falsă, iar utilizarea termenului „*ca*” exprimă acest principiu, în Apocalipsa 9, dar nu numai, deoarece în profeție, utilizarea permanentă a simbolurilor justifică, de asemenea, comparațiile simbolurilor și entitățile reale implicate în fiecare mesaj, inclusiv cele care îl privesc pe Isus sau pe aleșii săi. De asemenea, în Apocalipsa

3:1, această dublă personalitate, atribuită religiilor protestante, este tradusă prin: „*Știu că treci drept viu și ești mort*”; ceea ce înseamnă: aparență: „*treci drept viu*”; realitate: „*și ești mort*”. Aceste lucruri fiind înțelese, rămâne să cunoaștem cauza acestei judecăți divine: răspunsul se află în decretul divin anticipat din Daniel 8:14; și în toată revelația profetică care a rămas disprețuită și ignorată de aceste religii protestante, de la prezentarea sa oficială realizată în primăvara anului 1843, de către William Miller, predicatorul fermier american.

Dumnezeu are un răspuns pregătit pentru cei care fac „*răul*”: face ca „*răul*” să le cadă pe cap. Și în această privință, săptămâna aceasta, Franța îl experimentează, deoarece, după ce, împreună cu Europa, a interzis difuzarea canalelor de televiziune rusești „RT și Sputnik”, ca parte a sancțiunilor luate împotriva Rusiei, acum bumerangul se întoarce să o bântuie odată cu decizia puciștilor din Niger de a interzice, în țara lor, difuzarea canalelor franceze „France 24 și RFI”. Aceasta, pentru a preveni, în ambele cazuri, propaganda națională. Prin urmare, este uimitor și paradoxal să vedem guvernul francez urlând scandal după ceea ce a făcut el însuși în privința Rusiei. O veche zicală populară franceză spune: „Cine scuipă în aer, îi cade pe nas”. Acest lucru a fost foarte înțelept din partea descendenților galilor care se temeau că cerul le va cădea pe cap. Galii din 2023 evident nu mai au această înțelepciune. De data aceasta, relațiile de prietenie, militare, de securitate și comerciale dintre Franța și Niger sunt definitiv rupte: ambasadorii Nigerului staționați în Franța, SUA și Nigeria sunt demiși. „*Regele Sudului*” își întărește opoziția față de Occident. Un conflict pe teritoriul african este acum posibil, punând țările africane favorabile Occidentului împotriva celor ostile lor, cum ar fi Niger, Mali, Burkina Faso și Guineea, pentru moment. Dar paradoxul francez nu se termină aici. Confruntat cu decizia puciștilor nigerieni de a încălca acordurile de securitate încheiate cu Franța, guvernul francez susține că numai reprezentarea legitimă a Nigerului poate încălca sau nu aceste acorduri. Ce s-a întâmplat cu puciștii de pe Maidan în Ucraina? Unde era legitimitatea lor de a fi recunoscută și susținută în rezistența lor împotriva agresiunii rusești? Președintele răsturnat în acest puci era rus și ales în mod legitim. Nedreptatea occidentală este dezvăluită de aceste paradoxuri succesive ale dublelor standarde. Iar Dumnezeu dreptății își face plăcere să facă evidentă această flagrantă nedreptate occidentală.

În lumina acestor lucruri, a crede că Dumnezeu cu adevărat nu se schimbă devine cheia indispensabilă pentru a ne apropia de El și, în cele din urmă, pentru a moșteni mântuirea oferită în numele lui Isus Hristos.

Timpul Pământului: moartea programată

Suntem atât de obișnuiți cu norma vieții noastre pământești încât nu reușim să observăm anormalitatea ei. Totuși, întreaga poveste a creației consemnată în Geneza 1 dezvăluie această anormalitate, care este principiul morții. De la crearea sa, primul său corespondent, un înger ceresc sau un mesager ceresc, așa cum semnifică termenul de origine greacă: „*aggelos*”. După cum am

spus adesea, viața cerească a beneficiat temporar de nemurirea dată de Dumnezeu, care este El Însuși etern și, prin urmare, nemuritor.

Dimpotrivă, creația sa terestră poartă chipul morții încă din prima zi în care Dumnezeu creează pământul din apă. Dacă apa se dovedește vital necesară ființei umane, aceasta o va transporta, spre deosebire de aerul pe care îl va respira, îl va îneca și îl va ucide, intrând în plămânii săi. Moartea este, așadar, clar sugerată în lucrarea divină a primei zile. Și această moarte va fi „*plata păcatului*”, în conformitate cu ceea ce spune Romani 6:23. În această primă zi, Dumnezeu a creat cele două principii opuse: „*lumina și întunericul*”. „*Lumina*” a beneficiat deja îngerii, iar noutatea pe care Dumnezeu o aduce, pentru pământ, este opusul său absolut, pe care îl numește „*întuneric*” pentru a desemna răul, adică „*păcatul și plata lui, moartea*”. Din această zi, simbolurile opozițiilor contrarii se vor înmulți: marea și pământul; viața maritimă și viața terestră; cerul și pământul; frigul și căldura.

În cele din urmă, în a patra zi, Dumnezeu creează stelele cerului nostru plasate în întinderea dimensiunii noastre pământești și aceasta, exclusiv, în scopul de a „*marca timpuri și epoci*”. Această acțiune divină sugerează că „*timpul*” care va fi marcat de mărturia dată de stele va fi fix și limitat la un anumit număr de ani. Dumnezeu stabilind săptămâna de șapte zile, putem înțelege că acest „*timp*” ar fi limitat la șapte mii de ani. Deja trebuie să observăm cât de mult apariția unui „*timp*” limitat este o noutate în special pentru locuitorii cerului, îngerii a căror viață este cu adevărat nelimitată în ceea ce privește îngerii care au rămas credincioși lui Dumnezeu. Și acolo, cuvintele rostite de demonii pe care Isus vrea să-i alunge din mințile a doi oameni posedați ne vor permite să înțelegem că îngerii răi atașați lui Satana și destinului său rebel au fost avertizați de Dumnezeu despre moartea lor finală; căci ei îi spun, în Matei 8:29: „*Și iată, au strigat: «Ce avem noi a face cu tine, Fiule al lui Dumnezeu? Ai venit aici să ne chiniești înaintea de vreme?»*” „Isus îi cheamă la sfârșitul celui de-al patrulea mileniu, ceea ce îi surprinde, fără îndoială, pentru că știau că Dumnezeu le dădea șapte mii de ani înainte de a-i distruge, sau cel puțin șase mii de ani corespunzând momentului selecției sale de aleși pământești. Demonii știau că Dumnezeu îi va distruge în cele din urmă, dar nu erau conștienți de planul de mântuire bazat pe jertfa voluntară a lui Isus. Să observăm că, dacă oamenii manifestă adesea neîncredere în Isus Hristos și în oferta sa de mântuire, spre deosebire de ei, îngerii răi îl recunosc drept „*Fiul lui Dumnezeu*”. Sunt docili și implorători față de el, pentru că nu i se pot împotrivi. Și, lăsându-i pe cei doi bărbați, intră într-o turmă de porci pe care îi aruncă în mare. Ca răzbunare, speră în acest fel, cel puțin, să reușească să atragă împotriva ei mânia și ura proprietarului lor și a celorlalți crescători de porci din locul acțiunii.”

În înfățișarea sa umană stătea omnipotența divină pe care Isus o folosea rareori, cel mai adesea pentru a alunga demoni, sau pentru a învia morții, sau pentru a calma instantaneu o furtună. Dar, venind o dată pe pământ pentru a-și salva aleșii prin moartea sa, puterea sa divină a rămas mascată și invizibilă pentru anturajul său uman necredincios.

„*Timpul*” este, în viața oamenilor, elementul determinant, deoarece, în timpul existenței lor limitate, Dumnezeu atrage atenția aleșilor săi asupra sa. El

acționează prin acțiuni publice care mărturisesc necredința răspândită a întregii umanități, indiferent de țările care o reprezintă. Și referitor la această necredință, vreau să vă reamintesc că „a crede în Dumnezeu” nu înseamnă „a crede în Dumnezeu”. Într-adevăr, „a crede în” sugerează credința în existența lui Dumnezeu. Dar el știe că dovezile existenței sale le sunt date și că subiectul nu mai este cu adevărat credința în existența sa. Căci „a crede în Isus Hristos” înseamnă a crede că Dumnezeu se prezintă sub forma lui Isus Hristos și că omul păcătos trebuie, prin urmare, să-și pună toată încrederea „în el”. Articolul „în” desemnează o opinie externă care rămâne în exterior, în timp ce termenul „în” definește încrederea aleșilor care intră „în” persoana lui Isus Hristos în care se reconstruiesc, după chipul și asemănarea sa.

În Daniel 5, găsim mărturia unei minuni divine prin care Dumnezeu l-a informat pe regele Babilonului, Belșațar, nepotul regelui Nebucadnețar, că timpul vieții sale se sfârșește. O mână misterioasă a scris sub privirea sa pe un zid cuvintele „numărat, numărat, cântărit, împărțit” sau în caldeeană „mene, mene, tekel, parsin”. Daniel a înțeles atunci mesajul și l-a revelat regelui. Timpul domniei sale a fost fixat de Dumnezeu cu un început și un sfârșit: „numărat, numărat”. Chiar în acea zi, el urma să moară conform judecății drepte a lui Dumnezeu: „cântărit”. Dinastia sa regală urma să se încheie odată cu moartea sa, iar regatul, moștenit de la regele Nebucadnețar, urma să treacă sub dominația mezilor și perșilor: „împărțit”. Experiența acestui rege necredincios ilustrează singură experiența întregii omeniri necredincioase. Acest fiu al lui Nabonid, fiu direct al regelui Nebucadnețar, își cunoscuse bunicul și experiențele sale religioase care îl determinaseră să se convertească la el și în el. El descoperise în sine adevărata slăbiciune a celui mai puternic om de pe pământ la acea vreme, iar schimbarea sa de comportament a fost cea mai puternică mărturie pe care a putut-o da lui Dumnezeu, pe lângă declarațiile sale de credință pe care ni le transmite Daniel 4:37: „ *Acum, eu, Nebucadnețar, laud, înalț și slăvesc pe Împăratul cerurilor, ale cărui lucrări sunt adevărate și căile Lui sunt drepte și pe cei ce umblă în mândrie îi pot smeri.* ” Astăzi, această mărturie este total ignorată, iar cei mândri umblă în mândrie, iar sfârșitul lor nu va fi la fel de plăcut ca cel al împăratului Nebucadnețar, care a intrat în sfîntenia celor îndreptățiți.

Timpul este elementul vital al vieții umane, durând cât timpul curgerii unei clepsidre a cărei capacitate în boabe de nisip este fixă individual, terminându-se întotdeauna atunci când clepsidra este goală. Când contextul este dificil și dureros, timpul pare lung și, dimpotrivă, în contextul bucuriei și fericirii, pare foarte scurt. Totuși, aceste sentimente maschează realitatea, deoarece, așa cum mărturisesc ceasurile, ceasurile deșteptătoare și ceasurile noastre de mână, timpul curge cu o regularitate perfectă.

În Daniel 7:25, Dumnezeu ne spune prin profetul Său: „ *El va rosti cuvinte împotriva Celui Preaînalt, va obosi pe sfinții Celui Preaînalt și se va gândi să schimbe vremurile și legile. Și sfinții vor fi dați în mâna Lui pentru o vreme , vremuri și jumătate de vreme .* ” Dumnezeu atribuie aceste acțiuni regimului papal romano-catolic. Rețineți că în acest verset, Dumnezeu ne atrage atenția asupra cuvântului „ **timp** ”. În simbolismul stabilit în Numeri 14:34: „ *După cum ai cercetat țara patruzeci de zile, tot așa îți vei purta nelegiuirile patruzeci de ani,*

câte un an pentru fiecare zi ; și vei ști ce este să fii lipsit de prezența Mea . ”

Dumnezeu transmite aici două mesaje: primul dezvăluie un cod pe care îl va folosi în datele Sale profetice, conform căruia o zi reprezintă un an real, dar și invers, un an real poate reprezenta o zi. Al doilea mesaj este de mare interes, deoarece vedem că aceste durate profetice acoperă vremuri de blestem în care poporul lui Dumnezeu este lipsit de prezența Sa. Astfel, în era creștină, duratele celor 1260 de ani din Dan. 7:25, iar cei 2300 de ani din Daniel 8:14 sunt ani marcați de blestemul lui Dumnezeu. Iar cauza acestui blestem este dezvăluită în acest verset din Daniel 7:25: „*El se va gândi să schimbe **vremurile** și legea*”. Am văzut importanța pe care Dumnezeu o acordă organizării timpului pe care îl acordă creației sale pământești. Totuși, schimbarea zilei de odihnă care favorizează prima zi inversează planul profetizat de Dumnezeu. Căci sfârșitul demonstrației universale pe care pământul trebuie să o prezinte trebuie să ajungă la sfârșitul celui de-al șaptelea mileniu, deoarece al optulea nu va fi pentru rebelii anihilați în ziua judecății de apoi. Mai mult, în acest verset, termenul lege nu desemnează doar legea celor zece porunci ale lui Dumnezeu, ci întreaga lege a lui Moise, care privește cele cinci cărți scrise sub dictarea lui Dumnezeu de către Moise. În 321, abandonarea Sabatului este doar consecința disprețului arătat față de întreaga lege a lui Moise, deoarece în forma sa stabilită în 538, religia catolică păstrează toate formele rituale păgâne ale formei sale păgâne originale. „Ziua soarelui” prețuită de împăratul Constantin rămâne obiectul consacrării falsei credințe creștine numite catolice și a protestantismului respins de Dumnezeu încă din 1843. Onorurile acordate primei zile inversează și înlătură din ziua a șaptea sfîntirea pe care Dumnezeu i-a atribuit-o de la crearea pământului nostru. Este onoarea și gloria Lui de a fi creatorul acestui pământ și al vieților pe care le poartă, care sunt astfel luate de la Dumnezeu. Putem astfel înțelege de ce cere ca gloria Lui să-i fie dată înapoi în mesajul Său atribuit primului dintre cei trei îngeri din Apocalipsa 14:7 până la 10. Dar un alt înger îi precede în versetul 6: „*Și am văzut un alt înger zburând prin mijlocul cerului, având Evanghelia veșnică, ca s-o vestească locuitorilor pământului și oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor.*” Rolul acestui prim înger confirmă procesul urmat de restaurarea adevărilor religioase abandonate încă din anul 313. Căci această „**evanghelie veșnică**” reprezintă planul de mântuire conceput de Dumnezeu. Ea a fost revelată oamenilor prin „legea lui Moise” disprețuită de creștinismul fals încă din acel an 313, marcat de seducția diabolică a libertății religioase acordate de împăratul Constantin I. După el, în versetul 7, primul înger își exprimă mesajul care denunță ultrajul adus Dumnezeului creator care cere să-și recâștige slava luată pe nedrept: „*El a zis cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor.*” Este data primăverii anului 1843 care marchează, în același timp, cerința odihnei adevăratei zile a șaptea; care îi redă Dumnezeului creator slava sa pierdută, dar și condamnarea sa la creștinism, care prelungește cultul său divin în această primă zi pângărită de cultul păgân al zeului soare.

Prin sfîntirea inițială a Sabatului, Dumnezeu a revelat oamenilor programul celor șapte mii de ani rezervați demonstrației sale pământești. Și încă de la experiența lui Moise, știm că Dumnezeu pedepsește denaturarea planului său

de mântuire pământească, revelat și profetic în relatarea sa despre crearea lumii, în Geneza 1 și 2. Creștinii înșelați sunt departe de a-și imagina că condamnarea lor se va baza pe disprețul arătat față de „ **legea lui Moise** ” și totuși, într-adevăr, disprețul lor față de învățătura vechiului legământ le va cauza pierderea veșnică. Dovada se bazează pe exigența sa de respectare a zilei sale sfinte stabilite încă din 1843 și 1844 conform lui Daniel 8:14, o exigență care va constitui elementul fundamental al ultimei sale încercări universale de credință, care se va încheia odată cu întoarcerea lui Hristos cel divin glorificat, în primăvara anului 2030.

Neascultarea lui Adam și a Evei își poartă încă consecințele, vizibile prin moarte, care reduce „ **timpul** ” vieții umane pe pământ până la sfârșitul lumii. Însă acest mesaj divin nu a fost înțeles așa cum ar fi trebuit. Distrasă de la învățătura biblică dată de Dumnezeu, omenirea nu dă niciun sens acestei așa-numite morți naturale care o lovește. Consecința gravă a orbirii sale o face vrednică de a suferi „a **doua moarte** ” și o privează de viața veșnică oferită de Iisus Hristos, prin jertfa sa ispășitoare voluntară.

Problema religioasă este atât de importantă încât cere de la cei aleși, pe lângă ascultarea legitimă, o consacrare completă și profundă față de Dumnezeu. Aceasta este singura posibilitate de a obține de la El alegerea dorită și căutată. Prin comportamentul său foarte superficial, falsa religie îl ultrajează pe Dumnezeu creator, gelos pe slava Sa și pe onorurile pe care El merită să le obțină de la toate creaturile Sale care toate Îi datorează, fără excepție, prima formă a existenței lor.

Pentru omul modern, timpul este bani, iar acest concept arată cât de mult s-a abătut calea sa de la Dumnezeu, deoarece timpul dat de Dumnezeu este în primul rând dreptul de a trăi și de a se bucura de această viață, de a învăța să-L cunoască, să-L iubească și să-L slujească nu numai în timpul pământesc actual, ci pentru veșnicia pe care o va da aleșilor Săi la revenirea glorioasă a lui Isus Hristos. „ **Timpul** ” este, așadar, cel al oferirii unui har divin care se va încheia în anul 2029.

Dând cuvântului timp sensul unui an propriu-zis în Daniel 4:16, Dumnezeu îl leagă de ideea unui ciclu care se reproduce singur: „ *Inima lui de om va fi luată de la el și i se va da o inimă de fiară; și șapte vremuri vor trece peste el* ”. Subtil, acest ciclu luat ca măsură este cel al soarelui pe care diavolul îl folosește pentru a-L excita și irita pe Dumnezeu, adversarul său și Judecătorul său. Iar alegerea de a prezenta în Daniel 7:25 durata de 1260 de ani sub forma „ *un timp, vremuri și jumătate de timp* ” denunță rolul cultului soarelui al regimului papal romano-catolic care domină pe parcursul întregii durate profețite de „ **timp** ”. Din același motiv, în Daniel 8:14, el desemnează cei „ **2300** ” de ani propriu-zisi citați prin expresia „ *seară-dimineață* ”, care desemnează întregul ciclu al zilei de 24 de ore din cele șapte zile ale creației; „ **timpul** ” când odihna „ **ziua a șaptea** ” a fost inițial „ *sfințită de Dumnezeu* ”; Odihna Sabatului din „ **ziua a șaptea** ” este astfel vizată și desemnată de decretul divin profețit. Și pe baza „ **primăverii** ” anului 458, în Ezra 7:7, această durată este legată succesiv de moartea ispășitoare a lui Hristos împlinită în „ **primăvara** ” anului 30, conform lui Daniel 9:27, apoi de restabilirea Sabatului în „ **primăvara** ” anului 1843, data sfârșitului „ *serii-dimineții de 2300* ” din Daniel 8:14, și două mii de ani mai

târziu, de revenirea sa glorioasă în „**primăvara**” anului 2030. Cei 6000 de ani de selecție a aleșilor vor fi început cu o „**primăvară**”, termen care înseamnă „**prima dată**”, „**prima**” a începutului creației, și se vor încheia la începutul „celor **din urmă**”, care vor fi marcate de intervenția Dumnezeului cel drept și bun pentru aleșii săi, dar formidabile și distructive pentru toți dușmanii săi.

Eroarea umană în ceea ce privește timpul a fost cauza constantă care L-a determinat pe Dumnezeul Creator să-și încalce legămintele succesive cu ființele umane și bisericile creștine. Prima pe listă, națiunea evreiască a făcut greșeala de a interpreta greșit această profeție din Isaia 61:1-2, unde Duhul anunță scopul celor două intervenții pământești succesive ale lui Mesia Isus Hristos: „*Duhul Domnului YaHweh este peste Mine, pentru că YaHweh M-a uns **să** vestesc vești bune celor blânzi; M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, **să** vestesc prinșilor de război eliberarea și prizonierilor de război eliberarea, **să** vestesc anul de îndurare al lui YaHweh și ziua răzbunării Dumnezeului nostru; **să** mângâi pe toți cei ce jălmăcesc.” **Ca să** le dau celor ce jălmăcesc în Sion, **să** le dau frumusețe în loc de cenușă, untdelemn de bucurie în loc de jale, haina laudei în loc de duhul greutății, ca să fie numiți pomi ai dreptății, sădirea lui Yahweh, ca să fie glorificați.*

Dintre toate aceste lucruri anunțate de Dumnezeu, poporul evreu și clerul său religios au reținut doar anunțul zilei răzbunării profețite în versetul 2. Astfel, au făcut o greșeală cu privire la „**timpul**” profețit de Dumnezeu. Și de aceea, citind acest text în sinagoga din Nazaret, Isus și-a oprit lectura după ce a citat „anul harului” care precede „ziua răzbunării”, în acest verset 2. Astfel, a stârnit o primă ură ucigașă printre evrei, care au respins prin acest comportament ordinea programului fixat de Dumnezeu. Isus a confirmat mai târziu această lecție blestemând un smochin pe care l-a blestemat din cauza sterilității sale, când nu era sezonul să producă roade. El a ilustrat în acest fel confuzia evreiască a vremurilor fixate de Dumnezeu, care avea să devină cauza blestemului lor religios național. Și acest mesaj foarte subtil este de o importanță enormă, deoarece toate alianțele rupte de Dumnezeu vor fi rupte din cauza erorilor făcute în jurul „**timpul**” împlinirii lucrurilor profețite numai de El, purtând astfel, precum smochinul evreiesc, blestemul uscăciunii, imagine a morții spirituale și a „**morții a doua**” care anihilează definitiv viața celui vinovat la „**timpul**” judecății de apoi.

Trecând la cazul romano-catolicismului, care nu a intrat niciodată în legământul sfânt al lui Dumnezeu de la începuturile sale și nu va intra niciodată în el, după evrei, protestanții au făcut aceeași greșeală în 1843. Pentru Dumnezeu, conform lui Daniel 8:14, primăvara acestei date urma să marcheze începutul unui prim test al credinței adventiste. „**Timpul**” era într-adevăr atunci în discuție, deoarece această dată 1843 se baza pe date numerice prezentate în profețiile Sfintei Biblii. Pentru a confirma acest blestem, în decursul „**timpului**”, Dumnezeu a adus acest protestantism decăzut în alianța ecumenică organizată de religia catolică. Binecuvântată pentru credința sa, religia adventistă de ziua a șaptea a apărut în SUA în 1863, după cele două teste de credință adventiste din 1843 și 1844. Dumnezeu a profețit în Daniel 12:12 binecuvântarea sa originală, pe care a fixat-o în anul 1873, „**timpul**” când a luat o formă universală în era numită „**Philadelphia**” profețită în Apocalipsa 3:7. Din păcate, la 150 de ani după 1844,

în 1994, în era „**Laodiceea**” din Apocalipsa 3:14, adventismul oficial a reprodus greșeala protestantă a acestei date 1844, respingând mesajul profetic pe care i l-am prezentat și care definește și construiește data 1994. Și din aceleași motive, a suferit aceeași pedeapsă divină, confirmată de „apartenența” sa la Federația Protestantă, oficializată în primăvara anului 1995.

În toate revelațiile divine, „**timpul**” este omniprezent: anunțuri ale venirii lui Hristos bazate pe timpul fixat de Dumnezeu; în spatele numelor „celor *șapte biserici*” din Apocalipsa 2 și 3, există șapte „**timpuri**” marcate de evenimente religioase importante legate de „**timpurile**” fixate de Dumnezeu; și, în final, ultima așteptare a adevăratei reveniri a lui Hristos se va încheia în primăvara anului 2030, la „**timpul**” fixat în mod suveran de Dumnezeu.

În răspunsurile pe care le-a dat apostolilor săi care l-au întrebat: „*Doamne, în acest timp vei restaura Împărăția lui Israel?*” ? » Isus a avut acest răspuns: « *El le-a răspuns: Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele pe care Tatăl le-a rânduit prin propria Sa autoritate .* » Această expresie „**nu este treaba voastră**” i-a înșelat mult timp și încă astăzi pe cititorii Sfintei Biblii, deoarece Isus nu a dat acestui „**voi**” sensul global al umanității, ci doar cel care îi preocupa la acea vreme pe contemporanii săi, apostolii și ucenicii, separați de momentul venirii sale glorioase finale cu puțin peste două mii de ani. Cuvintele sale au fost justificate doar datorită acestui context încă foarte departe de întoarcerea sa glorioasă și, două mii de ani mai târziu, contextul ne este favorabil, iar de data aceasta, interesul acordat datei întoarcerii sale triumfătoare a devenit pentru noi o chestiune de autenticitate a credinței. Și ca spectatori invizibili, îngerii cerești buni și răi sunt martori la împărțirea umanității în două tabere: aleșii a căror credință sinceră și logică este binecuvântată de Dumnezeu și plină de lumina sa, și cei căzuți, al căror comportament este paradoxal, întunecat și odios până la punctul de abominabilitate. De asemenea, aceste cuvinte ale lui Maleahi... 3:18 le sunt deja vizibile: „**Și veți vedea din nou diferența dintre cel drept și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește.**” Celelalte separări, etnice, rasiale, naționale, multiple, au doar rolul de a-i pune pe cei răi unii împotriva altora, astfel încât să se distrugă unii pe alții; ceea ce a început deja pe 24 februarie 2022 în țara Ucrainei și se va încheia, conform Apocalipsei 14:17-20, cu „**culesul viței de vie**” care îi va nimici pe învățătorii religioși necredincioși după venirea lui Hristos cel glorificat, Biruitorul națiunilor răzvrătite.

Această analiză a cuvântului „**timp**” mă face să realizez că acest termen are sens doar pentru ființele pământești și pentru Dumnezeu, care le-a creat. Căci înainte de crearea pământului, în dimensiunea cerească unde trăiesc sfinții îngeri, acest cuvânt timp nu avea și încă nu are niciun sens, deoarece ei trăiesc într-o eternitate reală, scăldați constant în lumină. Cuvintele „**noapte, întuneric**” au căpătat existență și sens doar în contextul vieții noastre pământești, refugiu și împărăție a păcatului. La fel este și cu cuvântul zi și toate unitățile noastre de calcul al timpului: secunda, minutul, ora, ziua, săptămâna, luna, anul, deceniul, centenarul și mileniul. Cel care trăiește veșnic în împărăția lui Dumnezeu nu numără timpul care se întinde la nesfârșit înaintea lui.

În Geneza, Dumnezeu își plasează creația sub unitatea zilei formată din succesiunea zilei și a nopții. Înainte de păcat, duratele zilei și ale nopții sunt egale.

Noaptele și zilele se succed în cicluri perfect regulate. Rotația Pământului în jurul axei sale, în acest moment perfect verticală, poartă un mesaj spiritual demn de remarcat: succesiv, suprafața sa este expusă luminii în timpul zilei, iar aceeași suprafață este apoi cufundată în întunericul nopții. Știind acum că lumina este Dumnezeu însuși, această rotație terestră ilustrează incertitudinea rezultatului bătăliei dintre tabăra luminii și tabăra întunericului. Căci această rotație terestră va continua timp de 6.000 de ani, apoi va fi pustie, locuită doar de Satana, ținut prizonier pe pământul său, timp de „**o mie de ani**”. Victoria taberei binelui nu va fi completă și eficientă decât la revenirea glorioasă a Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Deși au intrat în veșnicie în acel moment, aleșii răscumpărați vor continua să dea sens calculului timpului, deoarece timpul judecății cerești, cea care îi judecă pe răzvrățiții răi, trebuie să dureze „**o mie de ani**”, ceea ce va da sens sfântului Sabat al zilei a șaptea pe care Dumnezeu l-a sfințit pentru a profeti acest „**al șaptelea mileniu**”. După păcat, ciclul anotimpurilor este declanșat și pus în mișcare, dar de data aceasta, înclinarea de 23° a axei de rotație a Pământului face ca regularitatea lungimii nopții și a zilei să dispară. Pământul creat de Dumnezeu în acest scop devine câmpul de luptă pe care Dumnezeu și diavolul se vor confrunta și se vor lupta unul cu celălalt pentru a obține aprobarea și sprijinul ființelor umane. Aceasta este singura problemă din acest conflict perpetuu care începe în acest moment al vieții pământești. Neregularitatea zilelor și a nopților, una dominând-o pe cealaltă, în funcție de anotimp, ilustrează dominația unei tabere asupra celeilalte într-o manieră ciclică, bazată pe rotația soarelui, care marchează și definește anul nostru de 365 de zile. Anul solar constituie cea mai importantă unitate de timp datorită aspectului său foarte simbolic. Soarele nu este Dumnezeu, ci simbolul adevăratului Dumnezeu creator care se așază la mijloc și își revendică dreptul de a fi centrul atenției creaturilor sale umane. Iar succesiunea nopților și a zilelor ilustrează incertitudinea omului atras, uneori de seducțiile întunecate ale diavolului, alteori de Dumnezeu și lumina sa.

În uzul profetic, ziua are valoarea unui an real, iar anul profetic are valoarea de 360 de zile. Inexactitatea acestei valori de 360 de zile este observată, dar este neimportantă deoarece, sub denumirea de „**un timp**”, Dumnezeu dă anului său profetic valoarea reală de 365 de zile. Astfel, cei 1260 de ani profetiți în Apocalipsa 12:6 și 14, sub forma „**un timp, vremuri și jumătate de timp**”, reprezintă 1260 de ani a câte 365 de zile. Dumnezeu se joacă subtil cu aceste comparații bazate pe aceste coduri simbolice și putem trage lecții valoroase din ele. În Isaia 61:2, Dumnezeu anunță succesiv „**un an de favoare**” și apoi „**o zi de răzbunare**”. Semnificația acestui „**an**” citat este în mod clar profetică, iar acest termen „**an**” poate fi, prin urmare, înlocuit cu cuvântul „**timp**” al ciclului solar, care îl desemnează și el. Așa obținem anunțul prețiosului „**timp al harului**” care va continua în realitate, de la moartea lui Isus Hristos, până la ceasul glorioasei Sale reveniri. În mod similar, „**ziua răzbunării**” are valoarea simbolică a „**anului**” real sau spiritual, iar acest verset din Isaia 63:4 confirmă această învățătură citând cei doi termeni „**zi, an**”: „**Căci ziua răzbunării era în inima Mea și anul mântuiților Mei a venit**”. Acest lucru este, de altfel, foarte logic, întrucât acest verset plasează în același timp „**răzbunarea**” lui Dumnezeu împotriva răzvrătiților și intrarea în cer a „**mântuiților**” Săi.

Îmi dau seama astăzi cât de aproximative și teribil de imprecise sunt toate calculele noastre umane despre „**timp**”. Și este timpul să privesc planul lui Dumnezeu, mai degrabă în precizia pe care o dă în mod natural, prin perfecțiunea sa, lucrurilor pe care le organizează, decât în numerele adăugate care ne înșală enorm. Astfel, întoarcerea lui Isus, programată pentru primăvara anului 2030, face ca calendarul nostru roman obișnuit să pară cu 30 de ani prea lung. Și sunt convins că, datorită preciziei sale, Dumnezeu a organizat istoria pământescă pe diviziuni extrem de precise: 2000 de ani, de la Adam până la jertfa lui Isaac oferită de tatăl său Avraam, apoi 2000 de ani până la moartea lui Hristos și încă 2000 de ani, până la întoarcerea sa. Acest program conferă morții lui Isus Hristos rolul fondator suprem pe care demonstrația sa de iubire îl merită. Dar trebuie să recunosc, cifrele dezvăluite în Biblie plasează jertfa lui Isaac în anul 2083: născut în 1948, Avram avea 100 de ani în 2048 și, 35 de ani mai târziu, la fel ca vârsta lui Isus, răspunzând cererii lui Dumnezeu, a fost de acord să-l ofere pe fiul său Isaac ca jertfă în țara Moria și la poalele muntelui pe care Dumnezeu i-l indicase. Un detaliu ne permite să justificăm această vârstă adultă de 35 de ani a lui Isaac: „*Avraam a încărcat lemnele pe fiul său*”, pe care îl numește „*tânărul*” și care, prin urmare, nu mai este „*copilul*”. Această acțiune profetește, fără îndoială, oferta lui Dumnezeu realizată în Isus Hristos, care va veni, din păcate, nu peste 2000 de ani, ci peste 1917 ani, și precizez, în același loc, adică la poalele Muntelui Golgota; chiar locul unde Avram își construise altarul. Cum putem justifica acești 83 de ani de exces obținuți prin adunarea vârstelor patriarhilor urmașilor lui Set, al treilea fiu al lui Adam și Eva, până la Sem, primul fiu al lui Noe, apoi de la Sem până la Avram? Singura explicație este că Dumnezeu nu a vrut să dea acestor 2000 de ani precizia pe care aș vrea să le-o dau eu, deoarece în anul 2000 de la Adam, Avram avea doar 52 de ani, dar Dumnezeu l-a chemat când avea 75 de ani, adică cu 25 de ani înainte de nașterea lui Isaac. Cu alte cuvinte, voința lui Dumnezeu prevalează și a vrut ca lucrurile să fie așa. Vom obține explicațiile lui Iisus Hristos, în Împărăția cerurilor unde pregătește locul pentru aleșii săi răscumparați, curioși și admiratori, fiind animați de setea de a înțelege toate misterele sale care au rămas neexplicate. De fapt, abia începutul celui de-al doilea an de 2000 este marcat de moartea lui Noe, mai precis, în 2005.

Ceea ce apare clar este că cei 6.000 de ani din timpul selecției aleșilor pământești sunt împărțiți în trei faze succesive de câte 2.000 de ani fiecare, care văd progresia și intensificarea luminii divine revelate. Primii 2.000 de ani sunt cu adevărat „**întunecați**” și se termină cu „**potopul apelor**” și rebeliunea de la „**Babel**”. Apoi, „**lumina**” răsare odată cu Avraam și urmașii săi pe care Dumnezeu i-a ales să stabilească primul său „**legământ sfânt**”. Cu toate acestea, prea mult simbolism maschează încă adevărata „**lumină**”, care va veni în putere și intensitate doar prin „**noul legământ**” pe care Iisus Hristos a venit să-l stabilească, prin sângele său vărsat, de bunăvoie, prin răstignirea sa romană, la începutul ultimilor 2.000 de ani. Vălul simbolismului dispare apoi, dând sens simbolurilor și riturilor religioase care o profetiseră în timpul „**vechiului legământ**” și încă de la păcatul lui Adam și Eva. În „**timpul**” apostolilor, lumina divină era la apogeu, adevărul era perfect revelat și împlinit. Dar din 313, „**întunericul**” roman a orbit puternic umanitatea occidentală. Adevărul apostolic a

fost apoi distorsionat, uitat și ignorat. După Reforma neterminată și târzie din secolul al XVI-lea, lumina divină nu s-a întors la oamenii credincioși decât în 1843. Iar ultima lumină, comparabilă cu cea a apostolilor, nu a fost dată de Dumnezeu decât după 1994, data sfârșitului celui de-al treilea test al credinței sale adventiste. Această împărțire a „ **timpului** ” este legată de „ **moartea** ” nenumăratelor vieți omenești condamnate de Dumnezeu, predate masacrelor, epidemiilor, cutremurelor și catastrofelor și tuturor celorlalte cauze ale așa-numitelor morți accidentale. Acest lucru se datorează faptului că nu L-au plasat pe Dumnezeu Creator în centrul vieții și atenției lor. Au ignorat intensitatea iubirii Sale, sau au disprețuit-o, sau chiar au crezut că pot profita de ea pentru a-și face propria voință. Și acest comportament se regăsește la cei care și-au întemeiat religia creștină citind și fiind interesați doar de scrierile noului legământ sau încredințând mântuirea sufletelor lor preotului sau pastorului. Citirea și interesul pentru învățăturile vechiului legământ le-ar fi permis să descopere cealaltă latură, numită „ **dreptate** ”, a acestui Dumnezeu bun și caritabil pe care Isus a venit să-l reveleze și să-l prezinte aleșilor Săi, ca un model de ascultare și abnegație de imitat și reprodus; aceasta pentru a putea trăi în conformitate cu viața cerească veșnică pe care El le-o va da, ca recompensă pentru calitatea credinței lor, fidelității lor, ascultării și încrederii lor.

Nu pot discuta acest subiect al chestiunii „ **timpului** ” fără să amintesc sfatul prețios al acelei vechi zicale franceze, care spune: „ **timpul pierdut** nu se recuperează niciodată”. Și nu Dumnezeu va spune contrariul, pentru că ne-a dat, ca lecție, aplicarea acestei zicale. Ne-a prezentat-o, prin gura lui Isus Hristos, sub aspectul „parabolei **celor zece fecioare** ”, scrisă în Matei 25:1-13, și care ilustrează, perfect, cele patru teste adventiste ale credinței, îndeplinite succesiv sau încă neîmplinite, în 1843, 1844, 1994 și 2030. Lecția dată privește buna sau rea utilizare a „ **timpului** ” pe care Dumnezeu îl dăruiește tuturor creaturilor sale vii. „ **Fecioarele înțelepte** ” profită de „ **timpul** ” care le este dat pentru a se pregăti pentru standardul vieții cerești; iar „ **timp** ”, este nevoie de mult, pentru a obține instrucțiunea și schimbările de caracter necesare, impuse și cerute de Dumnezeu pentru o adevărată convertire religioasă creștină. În parabolă, această pregătire este ilustrată prin cumpărarea „ **untelului** ” care simbolizează Duhul divin al lui Hristos, care trebuie să intre în sufletele omenești simbolizate de „ **vasele** ” până când acestea sunt umplute. În Apocalipsa 3:20, Isus traduce această acțiune, spunând: „ *Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el, și el cu Mine* ”.

Pe de altă parte, „ **fecioarele** „ **Cei nebuni** își amână pregătirea până în ultimul moment și, când Isus se va întoarce în glorie, vor fi surprinși și confuzați, pentru că nu sunt pregătiți să meargă în rai cu El. Dar despre cine vorbim? *Cinci fecioare* ” „ **femei înțelepte** ” care simbolizează, prin numărul 5, **fîința umană** „ **înțeleaptă** ” **spiritual**, masculină sau feminină, și „ *cinci fecioare* ” „ **nebun** ”, care desemnează **fîința umană** „ **ne bună** ” **spiritual**, de sex masculin sau feminin. Isus nu vizează aici agnosticul, ateul, necredinciosul și libertarianul, sau chiar anarhistul. El vizează doar persoanele angajate în religia creștină, deoarece „ **înțelepte** sau **nebune** ”, toate aceste „ **fecioare** ” așteaptă întoarcerea „ **mirelui** ”, și anume, Isus Hristos. Deși nimic nu ne permitea să o înțelegem în 1843, astăzi

apare clar că această parabolă profetește experiențele așteptărilor adventiste trăite de adventiștii ai căror oficiali aleși au înființat Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea în 1863, strict americană la acea dată, apoi binecuvântată universal, profetic de Dumnezeu, în 1873, în paralel, în Daniel 12:12 și Apocalipsa 3:7.

În primăvara anului 1843, în prima experiență adventistă, religia vizată și pusă la îndoială de Dumnezeu a fost protestantismul, în toate confesiunile sale deja multiple la acea vreme. Protestantismul era încă cel preocupat de a doua așteptare a revenirii lui Hristos în toamna anului 1844. Cu toate acestea, deși religia catolică a fost condamnată, respinsă și ignorată în mod colectiv de Dumnezeu pentru falsitatea și minciunile sale, denunțate ca „**blasfemii**” în Apocalipsa 13:1-5-6, individual, adepții catolicismului au putut, de asemenea, să răspundă chemării făcute de Dumnezeu și de slujitorul său uman de atunci, William Miller. De fapt, au fost numeroși să se alăture adventismului de ziua a șaptea; mai numeroși decât protestanții. Închei această paranteză.

Apoi, a treia așteptare a vizat, pentru anul 1994, doar Adventismul de Ziua a Șaptea. Și încă o dată, „**timpul**” și-a făcut treaba; „**Filadelfia**” „**fierbinte**” și victorioasă din 1873 a cedat locul „**Laodiceei**” „**căldicee**”, hidoase, trădătoare și nerecunoscătoare din 1994, pe care Isus a trebuit să o „**voarme**” după această dată, adică la începutul anului 1995, făcând-o să intre în alianța protestantă. În parabola „celor **zece fecioare**”, din Matei 25:1 până la 13, acțiunea acestei vărsături corespunde verdictului pronunțat de „**mirele**” așteptat, în acești termeni reci și tăioși: „**Nu vă cunosc**”: „*După aceea, celelalte fecioare au venit și au zis: Doamne, Doamne, deschide-ne! Dar el a răspuns: Adevărat vă spun că **nu vă cunosc**.*” Această formulă de respingere confirmă afirmațiile sale din Matei 7:22-23, unde condamnă deja comportamentul înșelător al falsului protestantism: „*Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, n-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău? Atunci le voi zice deschis: **Niciodată nu v-am cunoscut**; depărtați-vă de la Mine, voi, care lucrați fărădelegi.*” Cu toate acestea, observați diferența din afirmație: Isus spune adventismului, pe care l-a recunoscut înainte de condamnarea sa: „**Nu vă cunosc**” sau mai mult. Dar protestantismului calvinist, pe care nu l-a recunoscut niciodată, el declară: „**Niciodată nu v-am cunoscut**”. Ceea ce le-a permis „**magilor**” să intre în rai este ceea ce Isus numește „**vegheze**” și care constă, tocmai, în a folosi „**cu înțelepciune**”, „**timpul**” care ne este dat pentru a ne îmbogăți spiritual, aceasta, primind în numele Său toate luminile pe care Dumnezeu ni le dă pentru a ne schimba și a ne pregăti pentru norma vieții cerești. Isus își încheie parabola spunând: „**Vegheați, așadar, fiindcă nu știți nici ziua, nici ceasul**”. Dar, la ce bun să „**veghezi**”, dacă nu să aștepți, activ, în studiu biblic perseverent, ca Dumnezeu să le dea aleșilor Săi cunoașterea acestei „**zile**” și a acestui „**ceas**” când „**mirele**” trebuie să se întoarcă? Și acesta este într-adevăr sensul cuvintelor lui Iisus Hristos care ne spune: „**vegheți** ca să primiți de la Mine cunoașterea zilei și a ceasului”. În această condiție, ce înseamnă „**veghezi**”? Să studiezi Sfânta Biblie și, în „**timpul sfârșitului**” nostru, în special, profețiile în care duratele numerice constituie repere care indică ore, momente, date în care judecățile divine poartă consecințe definitive, irecuperabile, precum „**timpul pierdut**” care „nu poate fi niciodată recuperat”. Și această

explicație a fost confirmată concret de Dumnezeu, întrucât după 1994, în 2018, Duhul lui Iisus Hristos mi-a făcut cunoscută adevărata dată a mult așteptatei Sale reveniri finale: primăvara anului 2030, când cerurile se vor deschide pentru a mă primi alături de frații și surorile mele, toți îndrăgostiți de adevărul Său, de subtilitatea Sa, de înțelepciunea Sa divină; toate lucrurile care mă uimesc și mă umplu de fericire, deja pe acest pământ unde răutatea și „**moartea**” domnesc și vor domni până la întoarcerea lui Isus, din ce în ce mai mult.

Duratele numerice ale profețiilor nu au avut scopul de a construi adevărata dată a revenirii lui Isus Hristos, dar au avut și încă au rolul suprem de a ne permite să intrăm în cunoașterea judecății divine perpetue și astfel să răspundem cerințelor acesteia, în toate timpurile vizate și vizate de datele construite. Încă din Geneza 1, învățătura divină este rezumată printr-o trecere progresivă de la „**întuneric**” la „**lumină**” deplină; ceea ce implică o succesiune de etape în care Dumnezeu va condamna ființele umane care resping noua „**lumină**” pe care le-o prezintă. La sfârșitul acestei succesiuni de încercări, „**timpul**” adevăratei reveniri a lui Hristos divin glorificat se va prezenta în primăvara anului 2030. Dar înțelegerea acestei date nu se bazează pe calcule complicate, ci, exclusiv și simplu, pe dovezi revelate de Sfânta Biblie, care este timpul de 6000 de ani propus pentru a beneficia de harul oferit în Isus Hristos. Și în Geneza 5 și 11, vârstele succesiunilor genealogice citate sunt, în realitate, menite doar să ne convingă că timpul selecției divine a aleșilor Săi umani este într-adevăr de doar 6000 de ani, contrar a ceea ce susțin mințile științifice moderne.

La sfârșitul celor 6.000 de ani profețiți vine „**timpul**” ca păcătoșii răzvrățiți să treacă colectiv prin prima „**moarte**”. Și când „**timpul**” testelor credinței se va termina, va începe „**timpul**” judecății. Și Dumnezeu nu a terminat cu acești rebeli, pentru că aleșii le vor studia cazurile individual și îi vor judeca timp de „**o mie de ani**” în împărăția cerească a lui Dumnezeu, iar verdictul pentru fiecare fiind executat, acești rebeli morți vor fi înviați pentru judecata finală, la sfârșitul celui de-al șaptelea mileniu. Confrunțați apoi cu slava Dumnezeului celui viu, ei vor trebui să recunoască sentința Sa dreaptă și toată vina lor individuală. Apoi vor trece pe pământ transformați într-un „**lac de foc**”, „**a doua moarte**”, care le va mistui trupurile într-un timp proporțional cu cazul lor individual.

„**Moartea programată de timp**” dată speciei umane pe pământ va dispărea apoi definitiv. Și pe pământul regenerat, reînnoit și glorificat, aleșii răscumpărați, reuniți cu Iisus Hristos, vor cunoaște pacea perfectă și fericirea veșnică pe care El a venit să le obțină, pe pământ, prin „**victoria Sa asupra morții și păcatului**”. Istoria Pământului va fi oferit dovezi că „**timpul**” dă naștere la **schimbări enorme** care pot fi pozitive, dar și foarte negative. Iar trezirea vieții moderne este un exemplu tipic. Știința tehnică aduce confort, dar îi face pe oameni sclavi ai banilor care permit obținerea acestora. Oferă un stil de viață îmbunătățit, dar distruge această viață prin acțiunea agenților săi chimici. Prelungește și lungește viața, dar într-un mod nefiresc, prin utilizarea unor medicamente chimice care nu sunt altceva decât droguri legitimate de statele naționale. Dar, la capătul drumului, chiar amânată și întârziată, cu „**timpul, moartea programată**” ajunge să se impună tuturor.

Este imposibil să se determine date exacte pe baza unui calendar fals. Și, ca atare, calendarul nostru obișnuit este foarte fals și înșelător în ceea ce privește „**timpul**” de viață care ne este dat colectiv. Astfel, anul 6000 din „**timpul**” real al lui Dumnezeu corespunde anului 2030 din calendarul nostru fals. Știind dintr-un calendar ebraic că Isus a murit în anul 30 al nostru, acești 30 de ani suplimentari au o explicație. De fapt, în calendarul nostru fals, anul 1 este atribuit nașterii lui Isus Hristos, dar Isus s-a născut de fapt cu 6 ani înainte de acest an 1; ceea ce îl face să aibă 35 de ani în ziua morții sale. Biblia oferă două informații aproximative despre vârsta lui Isus: „*aproximativ treizeci de ani*” la începutul slujirii sale, conform Luca 3:23, în realitate, 31 de ani și șase luni. Iar fariseii îi atribuie lui Isus „*mai puțin de cincizeci de ani*” în Ioan 8:57. În această privință, Biblia nu prezintă o afirmație afirmativă precisă, deoarece apostolii nu au îndrăznit să-L întrebe pe Isus, pe care îl respectau și se temeau, deși îl iubeau, de vârsta lui.

Multă vreme, ideea că Isus s-a născut în anul 4000 a dominat toate mințile omenești; aceasta a fost cauza unor calcule false și a unor erori în definiția „**timpului**”. Mai mult, nu există nicio posibilitate de a data „**timpul**” într-o manieră globală continuă, nici în ordine ascendentă, nici descendentă. Și aici, „**timpul**” *definit* rămâne imprecis. Cu toate acestea, cei 6000 de ani rămân evidenți și pe baza acestor dovezi, confirmate de succesiunea săptămânilor noastre de 7 zile, adică 6 zile + 1 zi, Isus a revelat în cele din urmă adevăratul „**timp**” al revenirii sale, care elimină astfel lucrările umane false pregătite de agenții romani ai diavolului, acest falsificator specialist certificat suprem. În cele din urmă, faptul de a plasa moartea lui Isus după 4000 de ani, urmată de ultimii 2000 de ani, stabilește adevăratul timp al umanității. Și spre slava lui Dumnezeu, adevărul risipește întunericul și triumfă asupra lui, impunându-și lumina și adevăratul „**timp**” acordat de Dumnezeu ființelor umane, pentru a-și alege destinul etern.

Nu există nicio dovadă care să confirme clar procesul de selecție de 6.000 de ani al aleșilor lui Dumnezeu. Credința rămâne esențială pentru a înțelege și accepta acest adevăr sugerat de Duhul subtil al Dumnezeului celui viu. Cu toate acestea, adevărata credință necesită o perseverență mare și răbdătoare, iar prin adunarea perlelor divine ascunse se obține rezultatul final al credinței. Iată, așadar, cum se construiește această convingere și cum devine în cele din urmă certă.

Fiecare cititor al Bibliei acceptă că narațiunea Vechiului Legământ acoperă 4.000 de ani până la lucrarea pământească a Domnului și Învățătorului nostru Isus Hristos. O primă eroare umană este plasarea nașterii copilului Isus în anul 4000; și aceasta a fost tocmai alegerea făcută de majoritate, iar eu personal am fost printre ei până în 2018. La intrarea în faza creștină, se pare că narațiunea biblică se termină și nu va mai oferi niciun mesaj despre „**timp**”. Și aici intervine credința în cuvântul profetic și face toată diferența dintre cei binecuvântați și cei blestemați. Se pare că, din anul 4000, „**timpul**” s-a prelungit, iar calendarul nostru roman fals obișnuit ne plasează în 2023, dar nimic nu împiedică ființele umane să creadă că pământul își va continua istoria timp de secole și chiar milenii. Aici, gândurile necredinciosului și ale credinciosului se separă. Studiind profețiile, credinciosul binecuvântat descoperă în vechile profeții cum folosește Dumnezeu codul „*o zi pentru un an*” pe care îl poruncește și îl atestă în Numeri

14:34: „ *Așa cum ați luat patruzeci de zile ca să...* ” cercetează țara, vei purta nelegiuirile tale patruzeci de ani , **câte un an pentru fiecare zi** ; și vei ști ce este să fii lipsit de prezența Mea . » Acest cod este din nou folosit și confirmat în Ezechiel 4:5-6: « **Îți voi număra zilele egal cu numărul anilor nelegiurii lor** , trei sute nouăzeci de zile; vei purta astfel nelegiuirea casei lui Israel. După ce vei împlini aceste zile, culcă-te pe partea ta dreaptă și vei purta nelegiuirea casei lui Iuda patruzeci de zile; **îți voi pune câte o zi pentru fiecare an** . » Ezechiel este un profet contemporan al lui Daniel, iar codul pe care Dumnezeu i-l prezintă funcționează în sens invers: « **un an pentru fiecare zi** » și « **o zi pentru fiecare an** ». Principiul este inversat în funcție de faptul pedepsit propriu-zis este « **ziua sau anul** ». În profeție, Dumnezeu va cita, așadar, sub aspectul de « **o zi, un an** » real experienței trăite. Prin acest mijloc, el poate, așadar, continua să ofere binecuvântărilor Săi răscumpărați informații cu privire la « **timpul** » pe care îl au la dispoziție. Astfel, începând cu anul -458, „ **2300** ”, „ **seară-dimineață** ” din Daniel 8:14, expresie a zilei de 24 de ore din Geneza 1, se termină în 1843, confirmând programarea a două milenii pământești după stabilirea noului legământ. Această durată a fost cea mai lungă dintre toate cele prezentate în profețiile Bibliei. Dar, în mod neașteptat, în slujirea mea pentru adevărul divin, această dată a fost mărită cu 150 de ani, profețită sub aspectul de „ **cinci luni** ” în Apocalipsa 9:5-10: adică de 5 ori câte 30 de zile. Cea mai veche dată a fost, așadar, 1994, iar de data aceasta mileniul al șaselea părea a fi complet acoperit, întârzierea de șase ani a nașterii lui Hristos făcând din 1994 anul 2000. De data aceasta, numerele profetice își primiseră toate adevărata interpretare, iar împlinirile lor erau în urmă până la trecerea anilor 2000-2023. În mod clar, profețiile biblice scrise nu ar mai oferi date noi.

Atunci, în 2018, ca un preludiu la revărsările de lumină date de Iisus Hristos, poziționarea corectă a morții lui Iisus, la sfârșitul celor 4000 de ani de la Adam, a permis înțelegerea cauzei trecerii anului 2000. Și ca o extensie a acestei alte perspective, data morții lui Iisus, în anul 30, a permis stabilirea adevăratei reveniri a lui Hristos așteptate pentru primăvara anului 2030. Dar ceea ce ni se pare atât de clar și de logic este rezultatul unui studiu îndelungat, iar cei dragi, care nu fac acest pas, nu văd lucrurile așa cum le vedem noi. Argumentele noastre, atât de eficiente pentru noi, nu au niciun efect asupra celor dragi și prietenilor noștri, dacă nu sunt luminați ca „ **fii ai lui Dumnezeu** ”. Și această diferență se bazează pe adevărata credință arătată de cei aleși, pe care Dumnezeu îi binecuvântează, și pe necredința disprețuitoarelor pe care El însuși îi disprețuiește, îi disprețuiește și îi permite să-și urmeze calea spre pierzare.

Codurile din Numeri 14:34 și Ezechiel 4:5-6 ne spun că duratele profeții acoperă „ **timpuri** ” marcate de „ **nelegiuire** ”. În ambele cazuri, „ **nelegiuirea** ” pedepsită era evreiască și privea, în vechiul legământ, cele zece seminții ale lui Israel, nelegiuire timp de 390 de ani, și pe cele ale lui Iuda, nelegiuire timp de 40 de ani. Dimpotrivă, în profețiile lui Daniel, „ **nelegiuirea** ” este creștină, mai întâi romano-catolică, apoi, succesiv, protestantă și, din 1994, adventistă.

Adâncime și superficialitate

În muștrarea sa adresată fariseilor evrei din vremea sa, Isus a scos în evidență comportamentul lor ipocrit, denunțând murdăria sufletelor lor pe care o ascundeau sub o fațadă religioasă. Isus a citit în mintea lor adevărata natură a sentimentelor lor, care sunt atât de ușor de ascuns de ființele umane normale. În spatele unui zâmbet prietenos poate ascunde ură ucigașă, fără ca persoana vizată să-și dea seama. Uneori, pentru a-și îndeplini planurile, diavolul folosește chiar și creaturi nebaneuitoare, atât de mult încât aparenta lor bunătate îi plasează deasupra oricărei suspiciuni. Cu toate acestea, neprotejați de Dumnezeu, mulțimi de ființe umane aparent normale sunt autentice locuințe ale unor demoni care se pot comporta în multe feluri, chiar și în mod absolut opus.

În Sfânta Sa Biblie, Dumnezeu acordă o mare importanță urechii. Și prin această alegere, El Se distinge de oamenii care dau importanță limbii lor, vorbirii lor sincere sau înșelătoare. Omul își seduce aproapele prin vorbire și prin înfățișare. Unii seducători simt nevoia să seducă pentru a se simți vii, iar efectul produs este pentru ei ca un drog de care au nevoie pentru a aprecia viața. Câmpurile de posibilități pe care le poate lua gândirea umană sau cea a unui înger sunt infinite, nelimitate, pentru că Dumnezeu a dat tuturor creaturilor Sale libertate deplină. Și, prin urmare, această libertate dă naștere și formă concretă tuturor opțiunilor, direcțiilor și orientărilor vieților.

Pentru Dumnezeu, prima datorie a omului este să știe să asculte, nu să vorbească. Aceasta deoarece, în ciuda aparențelor înșelătoare care ne-ar putea face să uităm, Dumnezeu a dat viață creaturilor sale libere pentru fericirea sa personală. Dar această libertate este acordată tuturor creaturilor sale doar pentru o perioadă limitată; timpul pentru ca ele să aleagă să-L asculte sau să-I ignore existența, ceea ce echivalează cu a trăi și a muri în același mod ca animalele creației sale pământești. Cum ar putea unele ființe să asculte cuvintele adresate de un Dumnezeu invizibil, când nu știu să asculte cuvintele pe care ființele umane li le adresează? În cupluri, în familii, oamenii se freacă umerii, trăiesc sub același acoperiș, împart mesele, dar nu își împărtășesc gândurile secrete și sunt interesați doar de alegerea lor de interes personal și strict individual. Când aproapele lor le vorbește, urechile lor aud, dar nu ascultă. Așa își dau oamenii impresia că trăiesc în societate, dar care este valoarea unei societăți alcătuite din citadele fortificate în care „Eul” domnește ca un stăpân feudal?

Acest preambul tocmai a scos în evidență comportamente opuse pe care Isus le-a denunțat și pe care eu le traduc prin termenii „adâncime” și „superficialitate”, deoarece acestea sunt două naturi care fac toată diferența dintre alesul lui Hristos și cel căzut pe care El îl condamnă și îl respinge. Ființa umană al cărei spirit este profund știe să asculte și va asculta din ce în ce mai bine, pentru că această natură îi place lui Dumnezeu care „*dăruiește celui ce ” a »*. De fapt, mântuirea aleșilor se bazează în primul rând pe forma pe care o ia libertatea lor, care provine din natura lor; o natură deosebit de potrivită pentru a ști să-L asculte pe Dumnezeu vorbind și să se intereseze de ceea ce spune și învață. Îmi amintesc că, înainte de a se răzvrăti împotriva lui Dumnezeu, îngerul pe care Dumnezeu l-a numit „*Steaua dimineții*” și nu „*Steaua strălucitoare*” în Isaia 14:12, a fost, de asemenea, conform Ezechiel 28:12, creat „*desăvârșit în frumusețe*” și în toate

lucrurile. Această „*Steaua dimineții*”, care în creația noastră desemnează „*soarele*”, a ajuns să-l reprezinte pe însuși diavolul. El a devenit astfel „*soarele*” păgânilor pământești care îl venerază inconștient. Cel pe care Isus l-a numit „*prințul acestei lumi*” a ajuns să ia pe pământ locul adevăratului Dumnezeu, simbolizat de „*soare*” în creația sistemului nostru solar. Isaia 14:13 confirmă această ambiție și plan al diavolului: „*Ai zis în inima ta: «Mă voi sui la cer, îmi voi înălța scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu ; voi ședea pe muntele adunării, în cea mai îndepărtată parte a miazănoaptei »*” Drept urmare, în închinarea lor la „*ziua soarelui*”, duminica noastră romană, creștinii falși îl venerază pe diavolul însuși, în persoană, pentru că el este „*Steaua dimineții*” lor. Trebuie remarcat faptul că nimic nu poate justifica răzvrătirea diavolului perfect creat; cu excepția folosirii libertății sale. Dorind să extindă libertatea pe care Dumnezeu i-o dăduse, el însuși a devenit sclavul unei dorințe de putere și tărie care nu a fost niciodată satisfăcută. Și, în cele din urmă, Dumnezeu va trebui să-l distrugă și să-i ia această viață pe care credea că o poate face mai plăcută decât cea pe care Dumnezeu i-o oferise când l-a creat.

Este adevărat că viața colectivă reduce libertatea individuală, iar acest adevăr este recunoscut de ființele umane republicane care au dat existență acestei reguli: „libertatea fiecăruia se oprește acolo unde începe cea a celuilalt”. Acest lucru este bine văzut și foarte adevărat. Dar acest altul pe care Isus îl numește aproapele nostru nu este o prioritate, deoarece în fața lui, Dumnezeu se impune ca prioritate absolută. Totuși, victimă a invizibilității sale, el este ignorat și prioritatea sa este dată creaturii umane care îl înlocuiește. Spre deosebire de oamenii superficiali, omul plăcut lui Dumnezeu îl ascultă, iar pentru a desemna această ascultare profundă, Dumnezeu folosește această formulă citată în Apocalipsa 3, de șapte ori, la sfârșitul mesajelor adresate slujitorilor săi din cele șapte ere simbolizate de cele șapte nume ale „*bisericilor*”: „*Cine are urechi să audă ce spune Duhul bisericilor*”.

Dumnezeu știe foarte bine că omul pe care l-a creat este înzestrat cu două urechi, iar ceea ce subliniază prin această expresie constă în folosirea urechilor pentru a asculta, în liniștea gândirii noastre, efectele citirii sfintei sale Biblii. Căci numai prin ea Dumnezeu ne vorbește și ne provoacă. Din moment ce există, spre ea ne conduce Duhul Său divin să vorbim spiritului nostru, iar sub acest aspect al scrierii, cuvântul Său devine lizibil și concret, oricine îl poate analiza, înțelege și pune în practică învățătura Sa. Cel puțin așa ar trebui făcut, când spiritul profund și sincer este cel al unui adevărat „*fiu al lui Dumnezeu*”, conform a ceea ce spune Dumnezeu în Apocalipsa 1:3: „*Ferice de cel ce citește și de cei ce ascultă cuvintele proorociei și de cei ce păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape.*” Această fericire, acordată de Duhul divin al lui Isus Hristos, desemnează, în acest verset, capacitatea de a decoda sau citi profetia codificată a „*Apocalipsei*” Sale; revelația Sa cea mai sfântă; care constituie o etapă finală în dezvoltarea celor răscumparați de pe pământ. Dar aceeași binecuvântare este aplicabilă primelor studii ale Sfintei Biblii ale celui chemat care aspiră la alegere. Căci această formulă binecuvântează un comportament pe care Dumnezeu îl cere tuturor celor pe care îi mântuiește pentru a intra în veșnicia Sa. Rețineți că o fericire nu constituie o poruncă, o poruncă, ci un exemplu al celui care Îi este

plăcut până la punctul de a-l mântui prin răscumpărarea săvârșită de Isus Hristos. El ne indică acolo standardul lucrărilor pe care le dorește și le poate binecuvânta, dar nu obligă și nu constrânge pe nimeni să acționeze în în felul acesta. Selecția aleșilor răscumpărați de Dumnezeu se bazează pe principiul: „Cine Mă iubește, să vină după Mine!” » Aceasta este, de altfel, imaginea pe care Isus a ales-o pentru a exprima acest principiu, prezentându-se ca „ **Păstorul cel bun** ”, urmat de „ *oile care cunosc glasul Lui* ”, în Ioan 10:4: „ *După ce a scos afară toate oile Sale, merge înaintea lor, și oile Îl urmează, **pentru că cunosc glasul Lui** ”* . În această parabolă, din nou urechea umană este decisivă. Glasul lui Hristos, pe care oile Sale spirituale îl cunosc și îl recunosc printre alți păstori falși, se identifică cu adevărul biblic obținut prin cunoaștere biblică aprofundată; care se obține și devine posibilă doar printr-un studiu răbdător și perseverent al întregii Sfinte Biblie, de la „zer până la hrana solidă pentru adulți”. La sfârșitul instruirii sale solide, aleșii lui Hristos nu mai pot fi înșelați de minciunile întemeiate de diavol și de agenții săi umani, conform Matei 24:24: „ *Căci se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, **încât , dacă este cu puțință , îi vor înșela chiar și pe cei aleși** ”* . „Cu un astfel de avertisment, cei care se lasă înșelați sunt deosebit de vinovați și responsabili în judecata pe care Dumnezeu o rostește asupra lor. Iar prima lor pedeapsă va fi să nu obțină viața veșnică de care s-au crezut vrednici, înșelându-se astfel în mod fals și greu. A doua lor pedeapsă va fi trupească, căci vor purta, în trupurile lor, suferințele cauzate de rănilor vremurilor de războaie, foamete, diverse cauze de mortalitate și, în final, vor pieri sub loviturile victimelor pe care le-au înșelat și le-au amăgit. Astfel, **profunzimea și superficialitatea** îi fac, respectiv, pe aleși și pe căzuți, iar folosirea urechilor lor, standardul ascultării lor, este cea care este în discuție și îi face pe unul sau pe altul. Buna relație dintre două ființe se bazează în întregime pe calitatea schimburilor lor; răspunsul bun vine numai după ce întrebarea a fost ascultată cu atenție. Chiar înainte de moartea sa, în schimbul său cu procuratorul Ierusalimului, romanul Pontius Pilat, Isus ne oferă, prin intermediul acestui om, un exemplu tipic al minții umane superficiale: îi spune lui Isus: „ *Adevărul, care este adevărul?* ” „El însuși pune o întrebare la care Isus ar fi putut să-i răspundă; dar nu cere nimic mai mult și preferă să abandoneze subiectul. În viața seculară de zi cu zi, mulțimi de ființe umane acționează în acest fel și dau relației lor doar o formă aparentă, fără să-și facă griji pentru opinia interlocutorului lor. Acest tip de schimb nu construiește nimic solid. În Matei 7:8, amintind de un principiu logic, Isus spune: „ *Căci oricine cere primește, cine caută găsește și celui ce bate i se va deschide.* ” „Dar singurul care acționează în acest fel este Dumnezeu și numai El, pentru că în viața umană, între ei, ființa umană care bate adesea o face în zadar, iar cel care cere nu primește adesea ceea ce cere. Și când cei care cer obțin ceea ce cer, este adesea prin presiunea grupului sau se datorează dorinței celui care răspunde de a scăpa de o problemă. În schimbul profund, cel care răspunde își asumă responsabilitatea pentru datoria sa de a răspunde la cererea care i se face, știe că trebuie să o satisfacă, dacă este rezonabilă și justificată. Își face plăcere să răspundă corect, știind că va aduce plăcere celui pe care îl satisface. Acest tip de schimb profund este în conformitate cu standardul iubirii lui Dumnezeu și după Dumnezeu. Pentru schimbul superficial, Isus folosește

imaginea „**judcătorului nedrept**” care ajunge să acorde ceea ce i se cere pentru a scăpa de un oportunist. Dar exemplul său îi impută în mod clar acestui judecător un comportament „**nedrept**” care îl face o ființă condamnată și respinsă de Dumnezeu.”

Ca răspuns la alegerea opțiunii făcută de ființele umane, Dumnezeu dăruiește hrana potrivită, meritată și justificată. Omului care îndeplinește criteriile de „profunzime”, îi dăruiește ca hrană, adevăr și certitudine. Pe de altă parte, celui pe care îl judecă „superficial”, îi dăruiește ca hrană, minciună și îndoială. Cele două experiențe nu sunt egale, deoarece cel care se îndoiește nu își poate imagina efectul pe care îl are hrana certitudinii, în timp ce alesul, bine hrănit de Dumnezeu cu adevăr, a experimentat, înainte de convertirea sa, situația de îndoială. El beneficiază de ambele experiențe și le poate astfel compara obiectiv. Alesul observă cât de mult adevărul și certitudinea sa îi dau acea adevărată odihnă a sufletului pe care Isus spune, în tot adevărul, că numai El o poate da. Acest mesaj este confirmat în Apocalipsa 14:11, unde Isus subliniază această diferență dintre aleșii săi și cei căzuți, despre care declară: „*Și fumul chinului lor se suie în vecii vecilor; și n-au odihnă nici ziua, nici noaptea, cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei*”. Folosind timpul prezent pentru a evoca pedeapsa aplicată creștinilor răzvrătiți, Isus conferă acestei pedepse un caracter permanent, perpetuu, pe lângă pedeapsa „*morții a doua*” a „*judecății de apoi*”, care este evocată în principal în acest verset. Iar expresia „**n-au odihnă nici ziua, nici noaptea**” confirmă faptul că ei nu beneficiază de „**odihna**” oferită de Isus celor pe care a venit să-i salveze în întruparea sa pe pământ. În paralel cu punerea în practică a „**odihnei**” Sabatului din „*ziua a șaptea*”, aleșii primesc beneficiul „**odihnei**” duhului lor și, prin urmare, al întregului lor suflet. Adresându-se apostolilor săi, Isus repetă această expresie: „**pace vouă**”. Venind de la El și venind din gura Sa divină, această expresie nu este doar teoretică, deoarece „**pacea**” sufletului este disponibilă doar prin El. Iar cuvintele Sale sunt transformate în putere activă în cel care primește această „**pace**” de la El. Iar alegerea acestui cuvânt „**pace**” nu este inocentă, deoarece opusul său este cuvântul „**război**”, care desemnează norma relației pe care o are cu închinătorii, conștienți sau inconștienți, ai diavolului și ai demonilor cerești și terestri împotriva cărora se luptă de la început. Și El a ieșit victorios din acest război, ceea ce îi dă dreptul să impună acum întregii tabere rebele pedeapsa mortală a celei mai sfinte și supreme dreptăți a Sa. Și în condițiile obținute prin relația sa bună cu Dumnezeul Creator, alesul răscumpărat experimentează deja pe pământ o mostră a „numelui nou” pe care Isus promite să-l dea celui care biruiește, conform Apocalipsei 2:17: „*Cine are urechi să asculte ce zice Duhul bisericilor: «Celui care biruiește îi voi da din mana ascunsă și îi voi da o pietricică albă; și pe piatră este scris un nume nou, pe care nimeni nu-l știe, decât cel ce o primește»*”. Acest „**nume nou**” se obține doar prin experiența trăită de cei aleși, succesiv, într-un trup de carne și apoi, la întoarcerea lui Isus Hristos, într-un corp ceresc similar cu cel al îngerilor cerești. Mai mult, aflăm, în Apocalipsa 3:12, că acest nume nou a fost purtat mai întâi de Isus Hristos însuși: „*Pe cel care biruiește, îl voi face stâlp în templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară*”. „*Voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim,*

care coboară din cer de la Dumnezeu Meu, și numele Meu cel nou . ” Isus Hristos a rămas Isus Hristos. Acest nume nu a fost schimbat, deoarece Isus nu vorbește despre numele său de familie, ci despre experiența sa cerească trăită după moartea sa, la sfârșitul vieții sale pământești. El și-a recăpătat trupul naturii sale cerești, pe care sfinții săi îngeri l-au numit și îl numesc încă „**Mihail**”.

Spre deosebire de ales, viața celui căzut este de neimaginat, chiar dacă este bogat și puternic. Căci viața și speranțele sale se bazează pe nimic, iar el este condamnat să se supună legii învingătorului divin. Succesele sale sunt doar temporare și de moment, iar el trăiește în teama constantă de a pierde avantajele de care se bucură și de care beneficiază. Relațiile sale cu aproapele său nu pot fi decât ipocrite, căci vede în oricine altcineva decât în el însuși un posibil dușman de moarte care dorește să-l doboare și să-l subjuge. Și experimentează aceste lucruri în vremuri de pace și securitate, dar ce se întâmplă cu existența sa în vremuri de insecuritate din cauza războiului? El experimentează o angoasă supremă sau se transformă într-un ucigaș rece și înfricoșător, învățând plăcerea de a-și ucide, răni și distruge dușmanii și aproapele.

Așadar, cu siguranță, o astfel de existență ignoră toată odihna adevărată care se obține doar printr-o relație de iubire între Dumnezeu și creatura sa iubitoare și supusă. Această odihnă adevărată nu este doar teoretică, deoarece este doar consecința păcii stabilite cu Dumnezeu. Căci, făcând voia creatorului, legiuitorului și mântuitorului său Dumnezeu, ființa umană își luminează și eliberează conștiința care, eliberată de chinurile vinovăției, experimentează și simte bunăstarea adevăratei păci sufletești. Acest program al fericirii îl dezvoltă apostolul Pavel în scrierile și scrisorile sale. Și prin Petru, Duhul declară în 1 Petru 1:22-23: „**După ce v-ați curățit sufletele prin ascultarea de adevăr, ca să aveți o dragoste frățească sinceră, iubiți-vă unii pe alții cu fervoare, fiindcă ați fost născuți din nou , nu dintr-o sămânță stricăcioasă, ci dintr-una nestricăcioasă, prin cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și rămâne în veac.**”

Planul de mântuire propus de Dumnezeu oamenilor păcătoși este perfect rezumat aici, iar Petru își adresează mesajul creștinilor botezați în numele lui Isus Hristos, ceea ce face ca cuvintele sale să fie perpetuu aplicabile. „**Purificarea sufletelor**” se obține prin „**ascultarea de adevăr**”, care desemnează norma vieții pământești definită de legile divine învățate în vechiul legământ. Pentru noii convertiți din păgânism, această descoperire a legilor divine este nouă și fundamentală, deoarece se obține prin oferta făcută în numele lui Isus Hristos. Prin această aplicare concretă a acestei legi divine, spiritul păcătosului convertit a fost „**regenerat**”. Această regenerare nu este teoretică, ci practică și activă și este confirmată de comportamentul schimbat al celui răscumpărat. El a fost păcătos prin moștenire și prin acțiune și nu mai păcătuiește pentru că ia păcatul ca „**groază**” și „**urâciune**”, împărtășind, privindu-l, judecata dreaptă a lui Dumnezeu, minunatul „**Tată**” ceresc pe care îl iubește și care îl iubește. Aceasta este dezvoltarea planului de mântuire organizat și prezentat de Dumnezeu, dar ce au făcut cu el credincioșii răzvrățiți, succesiv evrei și apoi creștini? Ei aderă la teoria acestui proiect, dar numai la această teorie, deoarece, la nivelul aplicării practice, observația notabilă mărturisește absența „regenerării” care figurează în programul divin original. Cel care justifică practicarea păcatului nu poate pretinde

că a fost „**regenerat**”, iar concepția sa falsă despre planul divin al mântuirii mărturisește împotriva lui și dezvăluie natura sa rebelă împărtășită cu diavolul și demonii săi. Angajamentul său religios fals distorsionează planul mântuitor al adevăratului Dumnezeu și îl face extrem de vinovat înaintea Lui, astfel încât falsa sa convertire i-a agravat situația de păcătos ereditar original. Și, în consecință, la Judecata de Apoi, pedeapsa sa va fi aplicată mai sever, iar în „**moartea a doua**” timpul suferinței sale va fi prelungit și amplificat.

Nu am nicio îndoială că, dacă ar ști teribila soartă finală pe care va trebui să o îndure și să o sufere, falșii creștini s-ar abține de la orice angajament religios, iar soarta lor viitoare și finală ar fi înmuiată. Dar, prin disprețul lor față de adevărul revelat de Sfânta Biblie în profețiile sale misterioase, sunt incapabili să-și cunoască soarta finală. Căci, potrivit lor, sfârșitul trist nu este pentru ei, ci pentru alții, deoarece sunt indulgenți cu ei înșiși, fiind „auto-îndrești” și cred întotdeauna că există ființe mai rele decât ei înșiși.

Drept urmare, refuzând să creadă în vina lor, ei vor fi în cele din urmă confrunțați de Dumnezeu cel drept care i-a condamnat și vor trebui să sufere pedeapsa pe care a profețit-o. Căci în profețiile Sale, lucrurile anunțate nu sunt destinate exclusiv avertizării și amenințării rebelilor, ci mai degrabă să anunțe dinainte lucruri a căror împlinire viitoare este sigură și irevocabilă. Astfel, încă o dată, rebelul superficial va experimenta certitudinea planului lui Dumnezeu.

În acest studiu, am corelat „**adâncimea**” angajamentului aleșilor mântuiți cu perseverența și căutarea adevărului divin. În Apocalipsa 2:24, Dumnezeu le declară reformatorilor protestanți din ^{secolul al XVI-lea} : „*Vă spun însă că, tuturor celor din Tiatira care nu au această învățătură și nu au cunoscut **adâncimile Satanei**, cum le numesc ei, nu vă pun altă povară, ci mai degrabă **adâncimile Satanei**.*” De data aceasta, este vorba de „adâncimile Satanei”. Și Duhul își dezvăluie astfel judecata asupra învățăturilor catolice false care, departe de a-i aduce pe cei mântuiți mai aproape de cer, îi îndepărtează de el, de adâncimile pământești unde se găsește magma topită care îi va distruge în ziua judecății. Mai mult, acest termen „adâncimi” descrie insistența persistentă a regimului de a-și impune dominația blestemată de Dumnezeu asupra ființelor umane. Spre deosebire de indiferență, această „**adâncime**” este atât comparabilă cu, cât și în opoziție absolută cu, binecuvântata „**adâncime**” a aleșilor mântuiți. Și acești termeni „**adâncurile lui Satan**” dezvăluie și desemnează puterea obligatorie și tiranică a angajamentului religios satanic al religiei romano-catolice papale; un angajament „**superficial**” și aparent care reușește să înșele și să seducă mulțimile umane, admirându-i angajamentul și puterea.

Astfel, „**profundimea**” angajamentului celor aleși își găsește contrafacerea în angajamentul religios catolic, dar dacă prima îl glorifică pe adevăratul Dumnezeu creator, dimpotrivă, a doua, contrafacerea sa, nu slujește decât gloriei diavolului, „**tatălui**” său, inspiratorului său, sprijinului și călăuzitorului său.

Acest termen „**adâncurile lui Satan**” sugerează distanța față de cer, unde locuiește Dumnezeu Creator, singurul judecător care va impune în cele din urmă, pe suprafața pământului, dreptatea Sa asupra tuturor creaturilor Sale, dând o moarte veșnică, sau definitivă, rebelilor cerești și tereștri care o merită, și viață

veșnică, aleșilor Săi pe care i-a selectat și i-a găsit vrednici. Însă adevăratul motiv pentru utilizarea acestui cuvânt constă în critica protestanților care, pe bună dreptate, au denunțat dogma catolică a „iadului”, presupus subteran; o altă dogmă moștenită din păgânismul grec. Catolicismul papal a obținut ascultarea tinerilor și a bătrânilor amenințându-i cu durerile „ **chinurilor** ” în „iadul veșnic”. Acest termen „ **adâncuri** ” desemnează, așadar, un element foarte important și foarte semnificativ care face aluzie la acest „iad” pretins a fi „etern” de către învățătorii romano-catolici. Dar cel mai rău lucru este că și protestanții credeau în existența acestui „iad”. Există mult adevăr în această minciună, dar principala eroare este de a susține că acest „iad” există perpetuu, în timp ce în planul lui Dumnezeu, „iadul” va fi „**lacul de foc** ” format pentru această ocazie pe suprafața pământului, la sfârșitul celui de-al șaptelea mileniu, pentru Judecata de Apoi. Și precizez că principalele victime ale acestui „iad” final vor fi, tocmai, preoții, episcopii, cardinalii, papii, catolicii care l-au folosit pentru a se face temuți de popoare, națiuni, domni și suveranii lor.

„ **Adânc** ” în slujba „ **adevărului** ” divin și a certitudinii sale, sau „ **adâncuri** ” în slujba „ **minciunilor** ” și îndoielii diavolului; aceasta este alegerea care se prezintă înaintea tuturor creaturilor umane pământești. Pentru „ *locuitorii cerului* ”, alegerea a fost deja făcută ireversibil și irevocabil, imediat după moartea și învierea lui Isus Hristos, fostul arhanghel „ **Mihail** ” , conform Apocalipsei 12:7-8: „ *Și a fost război în cer. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul și îngerii lui s-au luptat, dar n-au biruit; și locul lor nu s-a mai găsit în cer .* ”

Este vital pentru fiecare ființă umană să cunoască judecata pe care Dumnezeu o pronunță asupra religiei romano-catolice papale, datorită puterii, prestigiului și dezvoltării sale imense în multe națiuni pământești. Dar a devenit la fel de vital să știm că, din 1843 și 1844, **judecata lui Dumnezeu a condamnat și credința protestantă, care a păstrat, în moștenirea sa doctrinară, multe defecte și păcate moștenite din religia catolică** . Cunoașterea punerii sub semnul întrebării a judecății divine asupra religiei protestante se bazează, **exclusiv** , pe decretul profețit în Daniel 8:14, astfel încât cei care nu acordă profețiilor biblice interesul pe care îl merită se condamnă să ignore existența cerinței lui Dumnezeu care privește, pentru această dată 1843, începutul restaurării tuturor adevărilor Sale primite de primii Săi doisprezece apostoli. Prin urmare, aleșii răscumpărați din zilele din urmă trebuie să fie dispuși să se dezvățe, să conteste concepțiile false formate și moștenite despre credința creștină. Acestea au devenit false și învechite de când Dumnezeu a stabilit noile sale cerințe prin decretul său din 1843. Și, consemnat în Biblie, acest decret este autoritar pentru Dumnezeu și toate creaturile sale umane pământești. Nu poate fi ignorat sau disprețuit decât cu prețul pierderii dobândirii vieții veșnice oferite și propuse în numele lui Isus Hristos. Incapabil să dea mărturie despre acest interes vital, omul „ **superficial** ” pierde orice posibilitate de a fi mântuit prin dreptatea răscumpărătoare a lui Isus Hristos.

Avertismentele revelate în profețiile biblice din Daniel și Apocalipsa se referă la toate formele de religie creștină, „Adventismul de ziua a șaptea”, stabilit ultima dată în 1863 în SUA, fiind deosebit de preocupant din 1994, când Isus l-a „vomisat ” **oficial** .

A vorbi despre adevăruri doctrinare biblice divine care trebuie restaurate rămâne vag și imprecis. Prin urmare, trebuie să clarific lucrurile, subliniind câteva exemple principale ale acestor adevăruri, care dezvăluie astfel diferențele dintre concepția religioasă creștină despre adevăratul și binecuvântatul Adventism din 2023 și protestantismul blestemat din aceeași vreme.

În primul rând, este vorba de respectarea poruncii a patra referitoare la practica sfântă a adevăratei odihne a zilei a șaptea, care privește Sabatul învățat de Dumnezeu și practicat de legământul iudaic. Această odihnă se practică sâmbăta, nu duminica, care este prima zi a săptămânii lui Dumnezeu. Ordonată de a patra dintre cele zece porunci ale lui Dumnezeu, odihna Sabatului se află în fruntea adevărilor divine care trebuie restaurate.

Apoi, un alt adevăr, a cărui ignorare este foarte dăunătoare pentru întreaga specie umană, este adevăratul standard al statutului stării moarte a ființelor umane. Nu este oare nejustificat ca un creștin care pretinde mântuirea lui Hristos să adopte, împotriva adevărului divin revelat, conceptul imaginat de filosoful grec păgân Platon? Acest om a decretat că sufletul este nemuritor, deoarece înaintea lui, alți filozofi greci au transformat în religii fabule care prezentau divinități care se comportă ca oamenii. În schimb, adevăratul Dumnezeu ne spune că l-a creat pe om după chipul său. Astfel, în păgânismul grec, omul este cel care a creat zei după chipul său. Ce valoare merită o astfel de afirmație? Niciuna, iar adevăratul Dumnezeu le va dovedi în cele din urmă tuturor rebelilor care susțin contrariul că sufletul căruia îi dă viață este muritor și poate deveni nemuritor doar atunci când este răscumpărat prin sângele drept vărsat de Iisus Hristos.

După acest adevăr, care amintește de precaritatea și fragilitatea vieții umane, dependentă în întregime de puterea divină, vine concepția legilor prescrise evreilor din vechiul legământ. Spiritele creștinilor răzvrățiți susțin că legile privind hrana au devenit demodate pentru credincioșii noului legământ. Cine poate justifica faptul că, murind pe cruce, Isus a venit să schimbe normele vieții umane? Cum a eliminat moartea sa boala și riscul morții? Hrana trupească este făcută pentru a construi trupul fizic al omului, dar Isus nu a venit pe pământ să moară, ci doar pentru a oferi o schimbare în statutul său spiritual. Ordonanțe alimentare, astfel, nu își pierd nimic din justificare, deoarece creștinul trebuie să-și întărească trupul fizic la fel de mult ca evreul înaintea lui. De asemenea, ceea ce Dumnezeu a declarat pur sau impur înainte de Isus a rămas pur sau impur după el și până la revenirea sa glorioasă finală.

Apoi vine o vină pur păgână, împotriva căreia apostolii i-au avertizat pe noii convertiți. Această vină gravă privește ceea ce Pavel numește „**închinarea la îngeri**”, în Coloseni 2:18: „*Nimeni, într-o smerenie respectuoasă și închinare la îngeri, să nu vă jefuiască după bunul plac premiul vostru, în timp ce se deda la viziuni și se umflă de mândrie deșartă prin mintea lui trupească.*” Această „**închinare la îngeri**” a fost, însă, din păcate, reînnoită cu mare succes după 1844 în SUA și Anglia sub numele de „spiritism” practicat de creștinii protestanți abandonați de Dumnezeu și predați diavolului. Ce este acest „spiritism” dacă nu stabilirea unor relații oculte care pun în contact spiritele creștinilor blestemați de Dumnezeu și spiritele demonilor angelici cerești? Spiritismul nu a dispărut; dimpotrivă, se manifestă puternic în Africa de astăzi prin acțiunile spectaculoase

ale liderilor religioși care își petrec timpul urmărind demoni, care sunt în realitate complici. Singurul bastion împotriva acestei seducții colective rămâne Sfânta Biblie și prețioasele ei revelații privind standardele adevărului divin.

Acest avertisment, care îi avertizează pe convertiți împotriva acestei „**închinări la îngeri**”, justifică în sine războiul continuu pe care Biserica Romano-Catolică Papală l-a dus împotriva Bibliei, făcând tot posibilul pentru a împiedica răspândirea și citirea acesteia de către masele umane. Acest lucru nu este fără motiv, deoarece mesajul construit de fratele nostru Pavel pare să descrie portretul robotic al regimului papal care, în timp, va purta un război împotriva Sfintei Bibliei, pretinzând în același timp că îi justifică autoritatea. Un război împotriva Bibliei pe care Apocalipsa 11:3 îl confirmă și îl profetește în acești termeni: „**Le voi da celor doi martori ai mei puterea să profetească, îmbrăcați în sac, timp de o mie două sute șaizeci de zile**”. Într-adevăr, această Sfântă Biblie persecutată este cea care dezvăluie și denunță uzurparea omului papal care, prin „**închinarea la îngeri**”, a reușit să se impună și să seducă mulțimi de catolici cărora papismul a reușit să le facă să creadă că sunt creștini; aceasta acordându-le titlul de creștini catolici, botezându-i încă de când erau nou-născuți; o absurditate doctrinară acceptată în unanimitate de mulțimile inconștiente seduse și înșelate. Și aici, din nou, protestantismul decăzut a imitat și a reprodus această abordare absurdă care ridiculizează adevărul creștin. Cum pot ei justifica această practică în fața acestui verset din Marcu 16:16: „**Cine crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu crede va fi condamnat**.” În ce moment a putut bebelușul botezat să-și exprime credința și cererea de botez? Ce dispreț pentru Sfânta Biblie din partea unui protestantism al cărui motto era, în ^{secolul al XVI-lea}, „Scriptură și numai Scriptura”!

Acestea sunt principalele nemulțumiri care condamnă religiile creștine false, dar lista nu este exhaustivă.

Sanctuarul: un program complet

După ce a eliberat poporul evreu din sclavia egipteană din deșert, departe de orice influență păgână externă, Dumnezeu și-a organizat poporul martor pe care l-a numit Israel, după numele lui Iacov, patriarhul celor douăsprezece triburi formate din cei doisprezece fii ai săi. Astfel, El a împlinit promisiunea făcută lui Avraam de a-i binecuvânta urmașii.

Construcția acestui Israel începe cu publicarea celor zece porunci ale lui Dumnezeu pe care El însuși le proclamă direct într-un context care îi îngrozește pe asistenți și pe publicul evreu.

După ce a pedepsit mortal prima apostazie aproape generală a poporului și a lui Aaron însuși, care, de teama poporului înflăcărat, a însoțit deriva lor spirituală organizând topirea „**vițelului de aur**”, Dumnezeu organizează construirea sanctuarului și a accesoriilor atașate acestuia în cadrul serviciului religios al clerului leviților.

Comunicarea bazată pe cuvinte și propoziții necesită ca omul să fie educat și să stăpânească bine limba poporului său. Însă poporul care a ieșit din sclavia egipteană nu a primit această pregătire intelectuală, așa că Dumnezeu ar fi trebuit să-și bazeze toată învățătura pe imagini, rituri simbolice purtătoare de învățături profetice și precise. Predarea prin imagine nu necesită obținerea unor diplome care să ateste un nivel general de educație. Evreii eliberați au căzut la cel mai de jos nivel de umanitate, aproape cel al animalului, îmblânzit, în acest caz, de cruzimea conducătorilor egipteni. Mai mult, pentru Dumnezeu, predarea prin imagine îi permite să ofere înțelegere mesajelor sale într-un mod ținut, doar oamenilor cu care dorește să-și împărtășească gândurile secrete. Și indiferent de nivelul său de educație și de diplomele sale, cel care nu înțelege mesajul imaginilor nu îl va înțelege, pentru că Dumnezeu controlează utilizarea inteligenței noastre, care constituie și o ușă pe care Dumnezeu o poate „**închide** sau” **deschide** „, așa cum ne învață Apocalipsa 3:7: „*Îngerului bisericii din Filadelfia scrie-i: «**Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce are cheia lui David , Cel ce deschide și nimeni nu închide; El închide și nimeni nu deschide** ».*” În 1873, Dumnezeu a aplicat acest principiu deschizând accesul la adevărul Său credincioșilor adventiști de ziua a șaptea și închizând acest acces numeroaselor confesiuni ale protestantismului. În acest verset, cuvintele cheie cu majusculă luminează sensul mesajului: „**Sfânt**”: oamenii sunt „**sfințiți** ” » deoarece este recunoscut de Isus Hristos și prin practicarea Sabatului zilei a șaptea „**sfințit** ” de **Dumnezeu** ; „**Adevărat**”: poporul adventist al vremii accesează adevărul divin în numele lui Isus Hristos datorită zelului lor adventist care mărturisește dorința lor pentru revenirea sa glorioasă; „**David**”: Isus Hristos, „**Fiul lui David**”, identificat de evreii contemporani cu slujirea sa pământească, își organizează „**casa**”, conform lui Isaia 22:22: „**Voi pune pe umărul lui cheia casei lui David: când va deschide, nimeni nu va închide; când va închide, nimeni nu va deschide** ”. În 1873, el își reorganizează noul Israel spiritual universal, lucru pe care Apocalipsa 7 îl confirmă evocând „**cele douăsprezece seminții pecetluite cu pecetea Dumnezeului celui viu** ”.

Exemplul pe care tocmai l-am prezentat arată că educația formală este de puțin folos, deoarece Biblia însăși oferă interpretările acestor simboluri codificate. În profeție, un cuvânt, un nume, un animal sau orice altceva ne trimite la un text din Biblie sau la mai multe, printre care se găsește explicația dorită.

Construcția sanctuarului ebraic este prima formă a acestei construcții profetice simbolice. Totuși, chiar și povestea creației purta deja mesaje profetice, pe lângă caracterul său literal, ceea ce conferă întregii Bibliei un rol profetic permanent și, prin urmare, perpetuu. Acesta este motivul pentru care mesajele lui Dumnezeu sunt reînnoite printr-o serie de tipuri și antitipuri. Dumnezeu, organizatorul vieții creaturilor Sale, leagă prezentul de trecut și trecutul de prezent, reînnoindu-și astfel mesajele de-a lungul timpului.

Înțelegerea simbolismului sanctuarului ne permite să înțelegem întreaga logică spirituală a planului de mântuire și programul care îl pune în aplicare pentru a-l îndeplini. Acest program a fost pus în mișcare odată cu păcatul lui Adam și al Evei. Și mult mai mult goliciunea spirituală decât goliciunea trupească a necesitat moartea mielului a cărui piele a fost prima haină purtată de omenirea păcătoasă, conform Gen. 3:21: „ **Căci lui Adam și soției lui, Iahve Dumnezeu, i-a făcut haine de piele și i-a îmbrăcat** ”. Deja trebuie să observăm că Dumnezeu este cel care face „ **haine de piele** ”, trebuind astfel să junghie un miel, probabil un berbec tânăr. În conformitate cu planul său mântuitor, „ **el însuși va oferi mielul pentru jertfa de tot** ” adusă de Avraam și se va răstigni în Isus Hristos, „ **Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii** ” pentru a-și mântui aleșii credincioși. În planul său de mântuire, Dumnezeu a hotărât să plătească prețul păcatului însuși, așa cum este confirmat de aceste trei exemple răspândite de-a lungul timpului, între Adam și începutul anului 4001. Să observăm în treacăt acest detaliu sugestiv: Dumnezeu nu o mai numește pe Eva pe nume, ci o desemnează prin expresia „ **soția lui** ”: cea a lui Adam. Acest termen „ **femeie** ” profetește „ **femeia păcătoasă** ” pe care biserica creștină o va reprezenta: „ **Alesa** ” și „ **prostituata Babilonul cel Mare** ”; amândoi fiind moștenitori ai păcatului. Și Isus va veni tocmai în trup pentru a-l purifica pe „ **Alesul** ” său de păcat, adică pentru a face păcatul să dispară.

În această construcție a sanctuarului, elementele care îl compun sunt asemenea vieții, foarte diferite în ceea ce privește valoarea sfințeniei. Totuși, toate sunt legate de sfințenie, întrucât reprezintă elementele unei construcții sfințite de Dumnezeu.

Cel mai sfânt element este tabernacolul, cortul întâlnirii, în care Dumnezeu și Moise se întâlnesc și vorbesc unul cu celălalt, de la Dumnezeu la om și de la om la Dumnezeu. Acest cort, sfințit de prezența lui Dumnezeu, este înconjurat și plasat în centrul unei curți delimitate de văluri albe fixate pe stâlpi. Această curte exterioară se numește „ **curte** ”. Termenului „ **curte** ” trebuie să-i atribuim două caracteristici: cea exterioară și cea corporală. Căci accesoriile care apar pe această „ **curte** ” se referă la acțiuni efectuate asupra corpului fizic corespunzător: trupul ars pe altarul jertfei și trupul preoților, scăldat și spălat în apa „ **mării** ”, nume dat bazinului de spălare situat vizavi de intrarea în cortul sfânt.

Trebuie să remarcăm deja importanța acestui detaliu care privește orientarea construcției amplasamentului taberei și a tabernacolului. În studiul

anterior, am văzut că, numit inițial „*Luceafărul Dimineții*”, diavolul ocupă locul „soarelui” în rolul său de „*prinț al acestei lumi*”. Cu toate acestea, în momentul exodului din Egipt, Dumnezeu a susținut timp de secole venerarea soarelui de către acești egipteni și, dorind să-și convingă poporul să nu mai riște să arate cel mai mic semn de închinare sau respect pentru falsa divinitate solară, le-a impus evreilor să intre în această zonă sfântă, cu răsăritul soarelui în spate, cu fețele întoarse spre vest, adică spre soarele care apune. Prin urmare, perdeaua de la intrarea tabernacolului era orientată spre Est. Acest detaliu simboliza și direcția geografică pe care o va experimenta credința evreiască în timp, trecând de la Est la Vest, așa cum confirmă istoria trecută. Căci credința creștină s-a dezvoltat de fapt în Vest și practic nu în Est; țările estice rămânând extrem de ostile religiei creștine. Japonia, cea mai îndepărtată de aceste țări orientale, a rămas până în zilele noastre o închinătoare a „soarelui răsărit”, căruia îi dă numele de „Banzai”. Prin urmare, Dumnezeu avea toate motivele să-și facă poporul să privească spre Occident, unde s-a dezvoltat credința creștină.

Simbolismul „*curții*” i-a permis astfel lui Dumnezeu să denunțe falsa credință papală romano-catolică în care recunoaște doar un simulacru, o contrafacere care încearcă să reconstruiască imaginea Israelului său. Acesta este sensul pe care trebuie să-l dăm acestei „*curți*” din Apocalipsa 11:2: „***Dar curtea dinafară a Templului, las-o afară și n-o măsoară, căci a fost dată neamurilor și cetatea sfântă va fi călcată în picioare patruzeci și două de luni.***” Pentru a înțelege pe deplin sensul acestui mesaj, trebuie mai întâi să înțelegem sensul versetului care îl precede: „***Și mi s-a dat o trestie ca o prăjină, care zicea: «Scoală-te și măsoară Templul lui Dumnezeu și altarul și pe cei ce se închină în el!»***”

„***O trestie ca o nuia***”: conform Isaia 9:14, un profet fals care propovăduiește minciuni sau liderul papal al romano-catolicismului. Înfațișat printr- *o „nuia”*, el îndeplinește o judecată punitivă din partea lui Dumnezeu. Închinătorii lui Hristos sunt testați sau „*măsurați*” prin persecuții constante care vor dura „***42 de luni sau 1260 de zile***” profetic, sau 1260 de ani efectivi, din 538 până în 1798. „***Templul lui Dumnezeu, altarul și cei care se închină în el***” desemnează adevărații sfinți ai acestei lungi perioade în care regimul papal își multiplică persecuțiile împotriva celor care i se opun sau i se opun. Elementele citate sunt legate de sfântul tabernacol divin. „***Templul lui Dumnezeu***” se referă la adunarea celor răscumpărați ai lui Hristos conform Efesenilor. 2:20-21: „***Sunteți zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra de temelie fiind Isus Hristos Însuși. În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul. În El sunteți și voi zidiți împreună, ca să fiți o locuință a lui Dumnezeu, prin Duhul.***” Dar versetul 19 care precede are și interesul de a evoca credința falsă a celor pe care Dumnezeu îi pune „*afară din templu*”, „*cei de afară*”, adică cei pe care îi leagă de „*curte*”: „***Așadar, voi nu mai sunteți străini și locuitori ai casei, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și membri ai casei lui Dumnezeu.***” Pavel se referă aici la statutul adevăraților sfinți pe care Isus îi recunoaște ca aparținând lui. Judecata creaturilor sale îi aparține, în exclusivitate, iar revelația profetică are unicul scop de a ne confirma că există într-adevăr o religie adevărată și una falsă pe care o denunță și o descrie într-un portret

robot, prin gruparea mesajelor care o privesc în toată revelația sa profetică. „**Altarul**” simbolizează crucea lui Hristos, iar „**cei care se închină acolo**” sunt, așadar, ucenicii, chemați și mântuiți prin sângele său vărsat pe acest „**altar**”. „**Cultul**” lui Dumnezeu este exprimat prin contemplarea „**altarului**”, adică contemplarea iubirii divine revelate prin jertfa ispășitoare voluntară a lui Dumnezeu în Isus Hristos. Acestea fiind înțelese, să găsim Apocalipsa 11:2: „**Dar curtea dinafară a Templului, las-o afară și n-o măsură, căci a fost dată neamurilor și ele vor călca în picioare cetatea sfântă timp de patruzeci și două de luni.**” „**Cetatea sfântă**” se referă la adunarea sfântă a adevăraților creștini răscumpărați, chemați și aleși, pe care Dumnezeu îi numește „**Ierusalim**” în Apocalipsa 21:10. Acesta este, desigur, un nume simbolic profețit despre adevărata cetate pământească cu acel nume în vechiul legământ. Pentru Dumnezeu, numele unei cetăți implică și desemnează locuitorii acesteia, căci Dumnezeu nu binecuvântează pietrele sau cimentul, ci sufletele omenești care locuiesc în acel loc. În noul legământ, aleșii mântuiți sunt împrăștiați în țări și pe tot pământul, dar în Isus Hristos, ei formează pentru Dumnezeu o adunare spirituală care reprezintă „**Ierusalimul**” ideal pe care El îl iubește și dorește să-l mântuiască. În același timp, acest termen „**cetate sfântă**” abate privirea falșilor credincioși către cetatea evreiască care încă poartă numele „**Ierusalim**”, a cărei supraviețuire Dumnezeu a favorizat-o, doar pentru a aminti experiența primilor **păcătoși**, pe care i-a pedepsit și i-a blestemat, conform cu Daniel 8:23: „**Și la vremurile de pe urmă, când vor fi mistuiți păcătoșii, se va ridica un împărat obraznic și viclean**”.

În acest verset, „**națiunile**” vor „**călca în picioare sfânta cetate**” timp de 1.260 de ani, ceea ce ne permite să identificăm aceste națiuni cu regatele vest-europene care au susținut regimul papal și persecuțiile nedrepte ale acestuia împotriva slujitorilor lui Isus Hristos. Dar ceea ce este nedrept nu sunt persecuțiile pe care credința distorsionată le merită în judecata lui Dumnezeu. Ceea ce pare nedrept nu este atât de nedrept pe cât s-ar putea crede. Și, din moment ce Dumnezeu nu le permite sfinților Săi să își ia dreptatea în propriile mâini, El folosește religia falsă, extrem de păcătoasă, pentru a pedepsi imperfecțiunile credinței creștine distorsionate din anul 313. După secole și secole de învățături catolice false, ce fel de credință puteau manifesta creștinii credincioși? Odată cu doctrina mântuirii schimbată și răsturnată, adevărații credincioși nu puteau mărturisi pentru Dumnezeu decât prin disponibilitatea lor de a-și pierde viața sau de a fi închiși de monarhii supuși papilor. Până în anul 1844, credința creștină a fost pângărită de practica cultului duminical și de doctrinele false moștenite de la romano-catolicism, astfel încât aleșii înșiși rămâneau păcătoși înaintea lui Dumnezeu. Nefiind fără păcat, ei nu puteau, prin urmare, „**arunca prima piatră**” asupra unui păcătos vinovat, așa cum învăța Isus. Și, având în vedere această lecție spirituală, niciun sfânt adevărat nu și-ar permite să pedepsească fizic vreun păcătos. Pentru acest timp, în care păcatul rămâne încă universal, Domnul amintește de principii pe care numai adevărații săi aleși le respectă, ceea ce marchează diferența lor față de creștinii „**ipocriți**” din vremea lor, conform Apocalipsei 13:10: „**Cine duce în robie va merge în robie; cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis cu sabia. Aici este răbdarea și credința sfinților.**” Isus denunță

aici comportamentul războinic crud și sălbatic al falsului protestantism calvinist sau anglican care participă activ la „ **războaiele religiei** ”. Aceștia răspund la agresiunile ligilor catolice și întorc lovitură pentru lovitură. Dar Isus a interzis reacționarea în acest fel în momentul arestării sale de către gărzile evreiești. Și ignorând această judecată și acest ordin dat de Isus, protestanții i-au considerat și îi consideră încă „eroi” religioși pe acești luptători neascultători pe care Dumnezeu îi consideră pe bună dreptate „ **ipocriți** ”. El, care, în Isus, a declarat în Matei 16:25: „ **Căci oricine vrea să-și salveze viața o va pierde, dar oricine își pierde viața pentru Mine o va găsi**”. Luând „ **sabia** ”, hughenotul (din germanul „Eidgenossen”, care înseamnă: ligă înarmată) din Cevennes s-a condamnat pe sine la a trebui să „ **moară de sabie** ” și să piardă viața veșnică. Și la fel a fost și cu protestanții care i-au luat pe catolici „ **în captivitate** ”; aceștia, la rândul lor, aveau să se trezească închiși fără a obține viața veșnică. În această eră sângeroasă, Apocalipsa 13:10 subliniază ce face diferența dintre adevărații aleși ai protestantismului și cei falși pe care Isus îi descrie, după evrei, drept „ **ipocriți** ”, deoarece credința creștină se bazează mai presus de toate pe respectul și ascultarea de regulile învățate de Isus Hristos însuși, iar aceste reguli trebuie respectate până la sfârșitul lumii, marcat de revenirea sa glorioasă așteptată pentru primăvara anului 2030. Conform Apocalipsei 13:9: avertismentul profetic putea fi înțeles doar de cei luminați de Duhul: „ **Dacă are cineva urechi, să audă!** ”. Dar în acest mesaj, Isus face apel doar la inteligența umană, care îi determină pe oamenii inteligenți să ia în considerare instrucțiunile auzite de „ **urechile** ” lor sau de cele ale apostolilor lor care mărturisesc în Evangheliile despre ceea ce l-au auzit pe Isus spunând. Citind mărturiile lor din Sfânta Biblie, suntem considerați avertizați de Dumnezeu și, prin urmare, responsabili pentru reacțiile și acțiunile noastre. Nepermițându-se să fie înșelat de comportamentul „ **ipocriților** ”, Isus subliniază criteriile adevăraților sfinți pe care îi poate binecuvânta și mântui: „ **Aici este răbdarea și credința sfinților** ”. Ei perseverează în fidelitatea lor și nu caută să ia armele pentru a-și salva viața și acceptă, dacă Dumnezeu le cere, să le piardă pentru a le găsi ca pe o normă eternă.

Lui Ioan i se poruncește de la Dumnezeu să nu „ **măsoare curtea din afară a templului** ”, iar această poruncă confirmă alegerea lui Dumnezeu de a-i elibera pe creștinii necredincioși persecuțiilor regimului papal din Roma. Acest mesaj confirmă cele prezentate de Daniel în Daniel 7:25 și 8:12: „ **El va rosti cuvinte împotriva Celui Preaînalt, va obosi pe sfinții Celui Preaînalt și se va gândi să schimbe vremurile și legea; și sfinții vor fi dați în mâna Lui pentru o vreme, vremuri și jumătate de vreme ... Oastea a fost dată cu jertfa zilnică din cauza păcatului; cornul a doborât adevărul și a prosperat.** ” Subtil, Dumnezeu reînnoiește același mesaj în trei forme diferite, dar prețios complementare. Schimbarea „ **vremurilor și a legii** ” din Daniel 7:25 definește „ **păcatul** ” citat în Daniel 8:12. Și ambele versete confirmă faptul că religia creștină urma să ajungă sub dominația unui regim persecutor, care este regimul papal romano-catolic. Și în Apocalipsa 11:2, această acțiune este prezentată sub forma: „ **Dar curtea dinafară a Templului o lasă afară și n-o măsoară, căci a fost dată neamurilor și sfânta cetate va fi călcată în picioare patruzeci și două de luni** ”. În Daniel și Apocalipsa, națiunile care susțin puterea papală romană sunt simbolizate de „cele

zece coarne ”, adică zece puteri naționale găsite în Daniel 7:7 și 24. În Apocalipsa 12:3, 13:1, 17:3, aceste „**zece coarne** ” poartă sau nu poartă „**diademe** ”, ceea ce ajută la identificarea contextului vizat de profeție. Cele trei referințe se referă astfel, succesiv și cronologic: Imperiul Roman, regimul papal roman și regimul protestant persecutor final care a făcut ravagii și a dominat în momentul marii reveniri glorioase a lui Isus Hristos.

Sanctuarul ebraic ne transmite informații prin dimensiunile și proporțiile dimensionale pe care Dumnezeu le dă celor două camere care alcătuiesc cortul întâlnirii. Într-adevăr, în coți, măsura timpului, locul sfânt în care intră preotul măsoară 40 de coți lungime și 20 de coți lățime, iar „sfânta sfintelor” sau „sfânta sfintelor” din a doua cameră rezervată prezenței lui Dumnezeu este un pătrat cubic de 20 de coți. Proporțiile celor două camere sunt astfel de 2 treimi și 1 treime, precum cei 6.000 de ani ai timpului uman: 4.000 de ani până la moartea lui Hristos și 2.000 de ani după el. Construindu-l de Moise, Dumnezeu a vrut astfel să confirme acest mesaj privind timpul total al selecției sale de aleși pământești. Și asta, în afară de faptul că a fost construit la aproximativ 2.500 de ani după Adam. Această construcție a fost, prin urmare, realizată în special pentru ultima noastră generație de sfinți aleși, pentru care această cunoaștere a celor 6000 de ani permite astăzi să stabilească întoarcerea finală a divinului Hristos glorios pentru primăvara anului 2030 al falsului nostru calendar roman; ceea ce mă face să spun că Roma este imaginea perfectă a falsității și înșelăciunii, lucruri practicate în „**aroganță** ”. » pe care Dumnezeu i-o atribuie în revelațiile Sale profetice din Daniel 7:8 și Apocalipsa 13:5.

Planul mântuirii s-a împlinit exact așa cum anunța acest simbolism al sanctuarului. Au trecut 4.000 de ani, iar după începutul primăverii în anul 4001, în ajunul sărbătorii Paștelui, conform anunțului făcut apostolilor săi, Isus s-a lăsat arestat, judecat și pedepsit cu 120 de lovituri de bici și și-a oferit de bunăvoie viața torturii muritoare a răstignirii romane fără a protesta împotriva nedreptății acestui tratament. Nu putea protesta, deoarece era organizatorul acestei judecăți, fiind totodată și victima. Trăindu-și patima în avans, Dumnezeu l-a inspirat pe profetul Isaia, în Isaia 53, să explice acest sacrificiu voluntar săvârșit de Dumnezeu însuși în persoană. Și lucrul era atât de inimaginabil încât putem înțelege necredința evreilor contemporani în această acțiune. Cu atât mai mult cu cât cei doisprezece apostoli aleși de Isus s-au comportat în același mod, până la punctul de a nu auzi anunțurile făcute pe această temă de Isus. Prin urmare, nu această necredință a condamnat națiunea vechiului legământ. Cauza blestemului său a venit mai târziu, după învierea lui Isus, adică atunci când explicațiile acestei morți ispășitoare au fost date și predate de Isus apostolilor săi, atunci pe deplin convinși de dragostea lui Dumnezeu demonstrată astfel. În anul 34, clerul religios național evreu din Ierusalim l-a condamnat la lapidare și l-a executat pe tânărul diacon Ștefan, proaspăt numit de apostolii lui Isus. Religioșii au comis acolo actul care i-ar condamna pe ei înșiși la un blestem definitiv ce ar duce la distrugerea întregii națiuni evreiești, de către trupele romane conduse de Tit, în anul 70 al calendarului nostru roman fals; ceea ce profetește Daniel 9:26: „*După cele șazeci și două de săptămâni, un Uns va fi nimicit și nu va avea ~~nicun~~ urmaș pentru el. Poporul unui conducător care va veni va distruge cetatea și sanctuarul,*

sfințenia , iar sfârșitul ei va veni ca un potop; este hotărât ca devastările să dureze până la sfârșitul războiului. ” Cuvintele tăiate sunt prost traduse și nu sunt conforme cu textul ebraic original. Termenul „ *sfințenie* ” se referă la liderii religioși, adevărații vinovați ai respingerii „ *mesiei* ”. Este regretabil că aceste erori de traducere ascund oamenilor precizia profețiilor divine, deoarece, traduse corect, anunțurile divine sunt identificabile în realitatea împlinită, iar lucrurile capătă un adevărat sens edificator pentru sufletele omenești. Vreau să subliniez aici decalajul de 40 de ani care separă moartea lui Isus de distrugerea Ierusalimului. Pentru acest număr 40 apărea adesea în planul de mântuire pregătit de Dumnezeu, deoarece este simbolic pentru „proba” credinței organizată de Dumnezeu; 40 de zile și 40 de nopți de ploaie pentru potop; 40 de ani de deșert pentru 40 de zile de spionaj în țara Canaanului; 40 de zile și nopți de post pentru Isus la începutul slujirii sale; 40 de zile între învierea sa și sărbătoarea Rusaliilor; și, în final, 40 de ani între anunțul său adresat femeilor din Ierusalim că orașul lor va fi distrus și data la care acțiunea a fost îndeplinită.

Cele două camere sfinte ale sanctuarului sau tabernacolului ebraic erau separate de un vâl pe care preotul avea voie să-l traverseze doar cu ocazia sărbătorii „Zilei Ispășirii”, în ebraică „Yom Kippur”. Această interdicție avea o explicație profetică, deoarece această traversare profetea trecerea lui Iisus Hristos de pe pământ la cer, de unde venea sub forma arhanghelului Mihail. Era atât de simplu, dar trebuia înțeles: locul sfânt era pământul și riturile sacerdotale pământești, în timp ce „sfânta sfintelor” sau „locul preasfânt” simboliza raiul, unde ființele umane nu pot intra fără a trece prin moarte, ca regulă generală, cu excepția cazurilor lui Enoh și Ilie.

Dumnezeu organizase anul evreiesc pe o succesiune de festivaluri religioase care profeteau planul mântuirii globale. Și conform acestui principiu, fiecare an care trecea reînnoia această anunțare a planului mântuirii globale. Astfel, an de an, sărbătorile anuale ale „Zilei Ispășirii” se succedau, precum și cele ale festivalului de primăvară „Paștelui”, până în ziua în care Isus a apărut pe pământ pentru a împlini, în același timp, în primăvara anului 30 al nostru, în ajunul Paștelui oficial, festivalurile finale ale „Paștelui” evreiesc și „Zilei Ispășirii”. Profeția din Daniel 9:24 anunță, precis, permițând datarea ei, această ultimă „ *ispășire a păcatelor* ” pe care Isus a venit să o îndeplinească, oferindu-se ca victimă voluntară. Iată ce i-a spus apoi îngerul Gabriel lui Daniel în versetul 23: „ *Când ai început să te rogi, cuvântul a ieșit la iveală și eu am venit să ți-l vestesc, căci ești iubit. Ia aminte la cuvânt și înțelege viziunea!* Ceea ce Daniel ar fi trebuit să poată înțelege, nu poți și tu să înțelegi? Răspunsul se află în îndemnul „ *Ia aminte la cuvânt!* ”, iar restul este doar o chestiune de inteligență dată sau nu de Dumnezeu, pentru care, la fel ca Daniel, trebuie să fii „ *iubit* ”. Gabriel spune apoi în versetul 24: „ *Șaptezeci de săptămâni sunt hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale sfinte, ca să sfârșești fărădelegile și să pui capăt păcatelor, să ispășești nelegiuirea și să aduci dreptatea veșnică , să pecetluiești viziunea și proorocia și să ungi Sfânta Sfintelor* ” . „Rețineți că anunțul ia aspectul unui ultimatum adresat națiunii evreiești; disprețul ei va fi cauza distrugerii sale. Prețul plătit de Isus este atât de mare încât puteți înțelege că oferta sa de mântuire nu este făcută necondiționat. Și deja faptul de a fi pentru

Dumnezeu, precum Daniel, „**un iubit**”, face ridicole și absurde pretențiile de mântuire prezentate de ființele umane superficiale și ipocrite. Programul lui Dumnezeu este ambițios și trebuie bine înțeles, căci este scris: „**să punem capăt fărădelegilor și să punem capăt păcatelor**”. Întrucât păcatul este omniprezent pe întreg pământul în timpul nostru, ai putea crede că planul lui Dumnezeu a eșuat, dar v-ați înșela pentru că a reușit perfect. Ceea ce trebuie să înțelegeți este că acest plan este benefic doar pentru „**iubiții**” lui Dumnezeu, iar aceștia nu sunt într-adevăr foarte numeroși, rari în toate epocile vieții pământești. Dar pentru ei și numai pentru ei, Isus a pus într-adevăr capăt păcatului originar, moștenit de la Adam, ceea ce a justificat cele două morți succesive moștenite ca o consecință a acestui păcat: așa-numita moarte naturală și trupească și cea care îi va lovi pe răzvrătiți.” la judecata de apoi, după învierea lor: „**moartea a doua**”, citat în Apocalipsa 20:14: „*Și moartea și Hadesul au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este moartea a doua, iazul de foc.*” Cât privește practicarea individuală a păcatului, aceasta se estompează treptat până când dispare complet datorită iubirii simțite pentru Dumnezeu în Isus Hristos; un „**iubit**” de Dumnezeu nu mai poate păcătu de bunăvoie împotriva Dumnezeului pe care îl iubește și vrea să slujească cu credință în numele lui Isus Hristos, care obține astfel „**sfârșitul păcatului**” dorit și cerut de Dumnezeu în planul său de mântuire.

Mesajul transmis de îngerul Gabriel este de o claritate și o simplitate surprinzătoare. Și singurul vâl care a rămas peste cuvintele sale a fost că Dumnezeu urma să vină pe pământ, El însuși, pentru a împlini această ultimă „zi a ispășirii”. Continuarea anunțului său în versetul 25 ne va permite lui Daniel, și nouă, să calculăm data venirii ghidului profețit Mesia, cu datele revelate: „**Să știi, deci, și să înțelegi că din momentul în care a fost rostit cuvântul că Ierusalimul va fi zidit din nou până la Unsul, Conducătorul, vor fi șapte săptămâni și șizeci și două de săptămâni, străzile și șanțurile vor fi zidite din nou, dar în vremuri primejdioase.**”

Vă reamintesc că Daniel nu l-a întrebat niciodată pe Dumnezeu când va veni Mesia. În lunga și pasionala sa rugăciune, el voia doar să știe când evreii deportați în Babilon se vor putea întoarce în patria lor națională. El a plâns pentru Ierusalim și pentru prestigiosul și gloriosul său templu sfânt distrus. Împotriva oricărei așteptări și speranțe, Dumnezeu îl va smulge din viziunea sa pământească asupra lucrurilor, dezvăluindu-i secretul planului său de mântuire, care se bazează pe moartea ispășitoare a lui Mesia profețit. Prin această moarte voluntară, care oferă spre ispășire o viață divină și umană perfectă, Dumnezeu va „**aduce dreptatea veșnică**” care va putea beneficia, exclusiv, celor pe care îi consideră „**iubiții săi**”. Verbul „**aduce**” imaginează minunat această venire a lui Hristos, care vine să se prezinte pe pământ pentru a oferi viața sa perfectă, adică „**dreptatea sa veșnică**” perfectă, ca jertfă. Și posedând viață veșnică prin divinitatea sa, Isus însuși a înviat și poate de atunci să ofere „**iubiților**” săi răscumpărați viață veșnică, care le va permite să trăiască, veșnic, în compania sa, în dimensiunea cerească, care va fi în cele din urmă cea a pământului nostru actual, apoi regenerat și glorificat.

Anunțându-i lui Daniel temeliile viitorului nou legământ în Isus Hristos, Dumnezeu confirmă faptul că demonstrarea experienței evreiești a vechiului

legământ a fost împlinită și s-a încheiat cu pedepsirea deportării poporului și a conducătorilor săi în Babilon. Întoarcerea în Israel nu va avea alt scop decât așteptarea primei veniri a lui Mesia, în conformitate cu anunțul prezentat lui Daniel, profetul lui Dumnezeu al cărui nume îl va cita Isus.

Prin urmare, timpul acestei veniri se bazează pe identificarea datei justificative a celor „69 de săptămâni” de ani efectivi citați, adică 483 de ani efectivi. Răspunsul este dat în Ezra 7:7 și se referă la un decret emis de împăratul Artaxerxe I, ^{numit} „Cel cu Mâini Lungi”, iar acest decret este datat „**al șaptelea an al regelui**”, care desemnează anul -458. La momentul stabilit prin acest calcul, adică în toamna anului 26, Isus și-a intrat în slujirea pământească, după ce a fost botezat de Ioan. Trei ani și șase luni mai târziu, adică „*la mijlocul celei de-a 70-a săptămâni profețite*”, în conformitate cu anunțul din Daniel. 9:27, prin moartea sa suferită în ajunul Paștelui în anul 30, el a pus capăt riturilor de sacrificiu a animalelor din vechiul legământ: „**El va face un legământ tare cu mulți timp de o săptămână și timp de jumătate din săptămână va face să înceteze jertfa și ofranda ; ~~pustiitorul va săvârși cele mai urâte lucruri, până când nimicirea și ceea ce a fost hotărât vor cădea peste pustiitor~~**”. *Și pe aripă vor fi urâciunile pustiirii și chiar ale nimicirii desăvârșite, și ceea ce a fost hotărât va veni peste pustiii*. În textul ebraic original, mențiunea „*și pe aripă*” vizează acțiunea religioasă și își găsește împlinirea în urâciunile săvârșite de regimul papal romano-catolic în timpul celor 1260 de ani ai domniei sale despotice și crude, susținută de monarhiile europene, dar în special de cea a Franței, pe care Roma o consideră „fiica sa cea mare”.

Cele două încăperi ale tabernacolului ebraic erau separate de o vâl care îl reprezenta atât pe Isus Hristos, cât și păcatul, asemenea „**țapului**” din sărbătoarea „**Zilei Ispășirii**”. Reprezintă păcatul, deoarece este păcatul care îl separă pe om de Dumnezeu și îl izolează pe pământ. Dar îl reprezintă și pe Isus Hristos, deoarece vâlul are două fețe: pe partea „locului sfânt”, poartă imaginea pământului, iar pe partea „locului preasfânt” sau „**Sfânta Sfintelor**”, poartă imaginea cerului. Și Isus Hristos a purtat în natura și experiența sa aceste două caracteristici ale pământului și cerului. Astfel, El se prezintă, asemenea vâlului sanctuarului, ca mediator care leagă cerul și pământul, împăcându-L pe Dumnezeu cu omul „**iubit**”, ale cărui păcate le iartă în numele „**dreptății veșnice**” perfecte a lui Isus Hristos.

În Daniel 9:24, Gabriel îi spune lui Daniel: „**să pecetluiască viziunea și pe proroc și să ungă Sfânta Sfintelor**”. Mesia este astfel anunțat sub titlul de „**proroc**”. Acest lucru va fi confirmat de Isus în parabola sa despre viti. El se prezintă după mulți „**profeți**” pe care Dumnezeu i-a adresat autorităților evreiești pentru a-i chema la pocăință. Și în aparența pământească a acțiunii sale, el este un simplu, dar mare „**proroc**” care înmulțește miracolele divine. „**Pecetluirea viziunii**” desemnează aplicarea, adică împlinirea viziunii concretizate prin lucrarea lui Isus Hristos. Iar „**Sfânta Sfintelor**” care urma să fie „**uns**” este tot el; „**Împăratul împăraților și Domnul domnilor pământului**”. din Apocalipsa 19:16: „**Avea pe haină și pe coapsă un nume scris: Împăratul împăraților și Domnul domnilor**”. Aplicată lui Isus, această ungere a fost realizată prin publicarea victoriei sale recunoscute în cer de Dumnezeu ca Tată și de îngerii săi

credincioși. Dar este, de asemenea, conform ritului „Zilei Ispășirii”, ungerea cerului, întrucât simbolul său pământesc numit „Locul Preasfânt sau Sfânta Sfintelor” era primirea sângelui său vărsat pentru a plăti răscumpărarea pentru păcatul original și alte păcate comise de aleșii răscumparați. Intrând în adevăratul cer după învierea sa, Isus a adus dreptatea sa și nu sângele său omenesc, iar Satana și demonii săi cerești au fost primii care au suferit consecința acestei ungeri drepte profețite. Ei au fost definitiv expulzați din dimensiunea cerească rezervată doar lui Dumnezeu și creaturilor sale credincioase, „*preaiubiții*” săi, conform Apocalipsei 12:7 până la 9: „**Și a fost război în cer. Mihail și îngerii lui s-au luptat împotriva dragonului . Și dragonul și îngerii lui s-au luptat, dar n-au biruit, și locul lor nu s-a mai găsit în cer”. Și marele balaur a fost aruncat, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, care înșală întreaga lume; a fost aruncat pe pământ, și îngerii lui au fost aruncați împreună cu el .**

Ungerea profețită îl privește în principal pe Isus, a cărui victorie asupra păcatului și a morții îl întronează în ceruri cu titlul justificat de „**Sfântul sfinților, Împăratul împăraților și Domnul domnilor**”. Iar pe pământ, templul din Ierusalim transmite un mesaj final în ceasul morții lui Isus. Dumnezeu semnalează că moartea sa este recunoscută și că împăcarea dintre el și aleșii mântuiți este validată: păcatul lor este iertat, lucru pe care îl semnalează prin ruperea de sus până jos a vâlului care separă simbolic cerul de pământ. Din acel moment, templul pământesc și-a îndeplinit rolul profetic simbolic. Iar confirmarea va fi dată prin binecuvântarea Bisericii sau Adunării zidite pe Hristos și pe cei doisprezece apostoli ai săi. Templul noului legământ este de data aceasta, în mod unic, spiritual, iar pietrele care îl construiesc sunt umane, de la Isus până la ultimii aleși mântuiți, înainte de sfârșitul timpului harului colectiv și individual.

Planul mântuirii era simbolizat de elementele prezente în acest sanctuar. Imagine profetică a aleșilor mântuiți, dar și a principiilor aplicate în preoția cerească a lui Isus Hristos, preotul care intra în curtea sanctuarului întâlnea altarul jertfelor care dezvăluie acuzația păcatului omului. Apoi, înaintând spre tabernacol, era spălat și îmbăiat în bazinul abluțiunilor numit „**mare**”, o imagine a morții; a primei și a celei de-a doua, căreia nu i se va supune pentru că Isus l-a îndreptățit. În noul legământ, această baie este cea a botezului, prin care omul se angajează oficial față de Dumnezeu și își confirmă cererea pentru statutul de sclav care se pune în slujba lui Dumnezeu în Isus Hristos. El poate intra apoi în tabernacol și găsește în dreapta sa masa celor douăsprezece pâini ale împovărării, o imagine a trupului lui Isus Hristos consumat simbolic sub formă de pâine nedospită în ritul Sfintei Cine. În stânga sa se află sfeșnicul cu șapte brațe, simbolizând Duhul Sfânt și lumina lui Isus Hristos; numărul șapte fiind simbolul sfințirii. În centrul camerei, cu fața spre vâlul despărțitor, preotul găsește altarul tămâierii, simbolizând mirosul plăcut pe care îl capătă pentru Dumnezeu rugăciunile celor iubiți, prezenți în numele lui Isus Hristos: Isus însuși întrupându-se ca primul dintre „**iubiții**” lui Dumnezeu, înaintea aleșilor săi mântuiți.

În camera interzisă omului, deoarece este un simbol al cerului, spatele peretelui este acoperit pe întreaga sa lățime și înălțime de 20 de coți, de aripile întinse a doi îngeri care se întâlnesc în mijlocul camerei, deasupra capacului ispășirii, care este un altar așezat pe chivotul legământului care conține cele două

table ale celor zece porunci ale lui Dumnezeu. Aripile îngerilor confirmă simbolul cerului și al religiei, care dă sens expresiei „*sub aripă*” citată în Daniel 9:27. Iar aspectul întregului plasează, într-un rol central, cele zece porunci ale lui Dumnezeu, a căror fărădelege necesită, pentru a fi iertată, moartea lui Mesia pe altar, adică capacul ispășirii, imagine a crucii lui Hristos. Pe acest altar, cu singura ocazie a sărbătorii anuale „*Yom Kippur*”, trebuia adus și depus prin stropire „*sângele*” „*țapului*” junghiat. Prin urmare, găsim în această imagine a cerului toată învățătura planului de mântuire îndeplinit pe pământ de către Iisus Hristos. Lângă chivot se afla și sulul scris de Moise sub dictarea lui Dumnezeu și toiagul lui Aaron care înmugurise, iar ceea ce capătă o importanță deosebită pentru mine și mesajele mele de astăzi, un vas care conținea un „omer” din „*mana*” dată în deșert de Dumnezeu pentru a-i hrăni pe evrei.

Dumnezeu confirmă astfel importanța pe care o acordă acestor lucruri plasate lângă chivotul legământului său. „*Legea lui Moise*” își va păstra valoarea perpetuă pentru locuitorii pământului. Toiagul lui Aaron sau „*toiagul lui Aaron*” ne amintește că Dumnezeu dă autoritate profeților săi, iar Amos 3:7 confirmă această importanță spunând: „*căci Domnul, YaHWéH, nu face nimic fără să-și descopere secretul robilor săi profeții*”. Cât despre „*mană*”, ea ne învață nevoia noastră continuă de a ne hrăni cu cuvântul lui Dumnezeu care prelungește sau pune capăt vieții sufletelor noastre. Căci dacă hrana pământească ne permite să prelungim puterea corpului fizic al vieții noastre pământești, hrana spirituală dată de Dumnezeu ne va permite să prelungim veșnic viața sufletului nostru. Comparația stabilește valoarea pe care o merită aceste două tipuri de hrană, dar, desigur, pentru a prețui alegerea care prelungește viața în veșnicie, trebuie să credem în existența acestei posibilități și, pentru aceasta, trebuie să avem adevărata credință că numai Dumnezeu poate binecuvânta și hrăni.

Mai este un lucru de remarcat în aspectul acestui sanctuar ebraic, și anume prezența aurului care acoperă totul, pereții, stâlpii și care acoperă toate elementele depuse în acest sanctuar. Pentru Dumnezeu, aurul nu are valoare comercială sau financiară, ci motivul utilizării sale este exclusiv caracterul său nealterabil. Dumnezeu a creat acest material exclusiv pentru acest criteriu nealterabil, pentru a-l face simbolul singurei credințe pe care o acceptă și care îl încântă. Iată ce ne învață aceste cuvinte din gura lui Petru din 1 Petru 1:7: „*pentru ca încercarea credinței voastre, mai scumpă decât aurul care piere, măcar că este încercată prin foc, să fie găsită spre laudă, glorie și onoare la descoperirea lui Isus Hristos*”. Mesajul divin este clar, credința celor pe care El îi dorește și îi poate mântui prin dreptatea lui Hristos trebuie să fie nealterabilă și, prin urmare, nu trebuie sub niciun preț să fie slăbită prin seducție, forță sau orice alte mijloace, cum ar fi descurajarea sau lenea. Dumnezeu binecuvântează și apreciază doar perseverența și răbdarea activă. În această construcție, stâlpii care formează împrejmuirea exterioară a curții și a locului sfânt au o bază „de alamă” ce simbolizează păcatul pământesc ce va continua până la revenirea glorioasă a lui Isus Hristos. Întruparea Sa a fost menită să intre în contact direct cu oamenii păcătoși.

În același loc sfânt, pe vâl apar modele în albastru și roșu; albastru pentru caracterul ceresc și roșu pentru culoarea păcatului, care este cea a sângelui uman

și animal. Isaia 1:18 confirmă acest lucru, spunând: „ *Veniți acum și să ne judecăm împreună!*”, spune YaHWéH. „ *Chiar dacă păcatele voastre vor fi ca stacojiul, vor fi albe ca zăpada; chiar dacă vor fi roșii ca purpuriul, vor fi ca lâna* . ” Mai mult, Isus a venit pe pământ pentru a purta păcatele aleșilor Săi pentru a ispăși pentru ele în locul lor. Și acest mesaj a fost transmis simbolic când romanii au aruncat o tunică roșie peste umerii lui Hristos pentru a-i confirma titlul de Rege al evreilor înainte de a-i pune o coroană de spini pe cap ca o coroană regală. Batjocura lor crudă transmitea un mesaj divin foarte real, deoarece el era cu adevărat „ **regele iudeilor** ” și, mai mult, era „ **Regele regilor și Domnul domnilor** ” cu multe „ **coroane sau diademe** ”, conform Apocalipsei 19:12: „ *Ochii Lui erau ca o flacără de foc; pe capul Lui erau multe diademe și avea un nume scris, pe care nimeni nu-l știa afară de El însuși* ” .

Sanctuarul a devenit o piatră de poticnire pentru adventismul născut. Deja, o traducere proastă l-a făcut să joace pe nedrept un rol în decretul din Daniel 8:14, în timpul construirii fundamentelor doctrinare ale adventismului de ziua a șaptea. Când nu le înțeleg, oamenii religioși iau cuvintele și imaginile viziunilor divine literal, uitând aceste cuvinte ale lui Isus, citate în Ioan 6:23: „ **Duhul este acela care dă viață; trupul nu folosește la nimic. Cuvintele pe care vi le spun Eu sunt duh și sunt viață.** ” Subtilitatea spirituală este o specialitate a Evangheliei după Ioan; am citit-o pe larg și am ascultat-o pe înregistrare audio, atât de mult încât înalta sa spiritualitate mi-a devenit familiară. Și astfel nu am căzut în capcana literalismului în care se împiedică mulți credincioși. Într-atât încât, intrând în adventism, am înțeles imediat rolul simbolic al sanctuarului ebraic construit după modelul pe care Dumnezeu l-a arătat, într-o imagine virtuală într-o viziune construită în acest scop, lui Moise în timp ce era cu Dumnezeu pe Muntele Sinai. Adventismul a fost impregnat de ideea că există un sanctuar în ceruri care a servit drept model pentru construirea celui de pe pământ. Dar sunt convins că nu este așa și că sanctuarul pământesc poartă doar un mesaj simbolic și profetic util, doar, până la revenirea glorioasă a lui Isus Hristos. Pentru că, de fapt, Dumnezeu a dat mai multe semnificații acestui sanctuar. Și mai întâi, Isus și-a comparat trupul cu un templu, apoi Pavel ne învață că Biserica este trupul lui Hristos și este, de asemenea, același lucru individual, trupul nostru este, de asemenea, templul lui Dumnezeu în care, în Isus Hristos, Dumnezeu vine să locuiască în noi. Astfel, găsim proiectul profețit de Dumnezeu în Exod 25:8, unde i-a spus lui Moise: „ **Îmi vor face un sanctuar și Eu voi locui în mijlocul lor** . *Să faci cortul și toate ustensilele lui după modelul pe care ți-l voi arăta.* ” Sanctuarul vechiului legământ a profețit doar planul lui Dumnezeu de a locui în sufletele aleșilor Săi. În acest vechi legământ, evreii nu au fost aleși și de aceea, ca oameni obișnuiți și răzvrătiți, nu au putut suporta că Dumnezeu trăia printre ei și a vrut să-l înlocuiască cu un rege, asemenea popoarelor păgâne din vremea lor. De îndată ce oamenii religioși sunt organizați într-o comunitate, eșecul este asigurat, deoarece legământul evreiesc și legămintele creștine au eșuat toate, succesiv, colectiv, deoarece planul lui Dumnezeu poate reuși doar **individual** . Și așa a fost de-a lungul celor 6.000 de ani de selecție a aleșilor pământești de către el, iar în 1 Corinteni 11:17, apostolul Pavel mărturisește acest lucru deja în vremea sa: „ *Vă avertizez că nu vă adunați laolaltă spre bine, ci spre rău* ” .

Rolul sanctuarului era, aşadar, de a pune în scenă planul de mântuire al lui Dumnezeu, iar numeroasele elemente care îl compun nu au alt scop decât să ne dezvăluie lucrurile cărora Dumnezeu le acordă o importanţă vitală. Descoperirea secretelor care privesc acest sanctuar echivalează, aşadar, cu sporirea cunoştinţelor noastre despre adevăratul Dumnezeu Creator, desăvârşit în iubire şi dreptate, şi cu descoperirea standardului judecăţii Sale, pentru fiecare epocă trăită.

Pentru nevoile temporare ale momentului, în 1844, Dumnezeu a dat o viziune cu Isus oficiind ca Mare Preot într-un sanctuar presupus ceresc la trei adventişti. Isus a folosit pur şi simplu această imagine pentru a adresa adventiştilor binecuvântaţi mesajul care denunţa revenirea la practicarea păcatului în Biserica Creştină. Imaginea dată, aceea a acţiunii ataşate „Zilei Ispăşirii”, sugera că poporul necredincios restaurase situaţia păcătoşilor aşa cum era înainte de moartea sa ispăşitoare. Prin întoarcerea la păcat în 313, religia creştină trădase legământul noului legământ şi, prin viziunea dată, adventiştii ar fi trebuit să înţeleagă că Isus refuza harul Său creştinilor care practicau păcatele moştenite de la biserica papală romană. La acea vreme, traducerea **falsă** a lui Daniel 8:14, „**sanctuarul va fi curăţit**”, şi-a căpătat întregul sens, deoarece „**sanctuarul**” spiritual, care desemnează colectiv Biserica lui Hristos, urma să fie „**curăţit**” prin abandonarea păcatelor romane. Mai târziu, în jurul anului 1991, Dumnezeu m-a călăuzit să dau acestui verset din Daniel 8:14 traducerea corectă: „**sfîntenia va fi justificată**”. Această punere sub semnul întrebării a „**sfînteniei**” se referea tocmai la falsa „**sfîntenie**” a bisericii adventiste oficiale din acea vreme. După ce m-a pus să anunţ revenirea Sa pentru 1994, Isus nu a găsit în 1991 credinţa demonstrată de adventiştii din 1843 şi 1844 când au primit acelaşi anunţ; în consecinţă, a vomitat această „**sfîntenie**” nedemnă după data de 1994 şi i-a refuzat „**dreptatea**” sa. Şi de la începutul anului 1995, ca semn de confirmare a acestei respingeri, adventismul oficial a intrat în alianţa protestantă care onorează ziua de odihnă romană: duminica adevăratei zile întâi după Dumnezeu.

Într-o perioadă în care dezvoltarea computerelor şi a electronicii permite omului să construiască roboţi activi, putem, mai mult ca niciodată, să ne dăm seama cum crearea omului dezvăluie imensa glorie a Dumnezeului viu. Căci, dacă omul atribuie şi „programează” sarcini care trebuie îndeplinite pentru roboţii săi, înainte de a-l crea, Dumnezeu a făcut la fel de mult, cu această enormă diferenţă că i-a dat creaturii sale o viaţă liberă şi independentă, capabilă să-şi fixeze alegerile şi să fie nevoită, ca atare, să-şi asume toate consecinţele.

Întregul sanctuar era, de fapt, imaginea făpturii umane perfecte, făcută după chipul lui Dumnezeu, deoarece a existat doar de două ori, prima dată în primul Adam pur şi inocent, iar a doua, în al doilea Adam, în puritatea perfectă a lui Isus Hristos. „Sanctuarul” era imaginea „programului” pe care Dumnezeu îl avea pentru om, în care Duhul Său putea şi avea să locuiască în cele din urmă. Locul sfânt era imaginea trupului uman, iar „Locul preasfânt sau Sfânta Sfintelor” simboliza această convieţuire divină care s-a încheiat din cauza păcatului omului. Drept urmare, vălul impenetrabil a căzut din cer, despărţind omul de Dumnezeu, asemenea celor două camere ale sanctuarului. Prin urmare, ispăşind păcatul aleşilor Săi, Isus le-a oferit beneficiul „**dreptăţii Sale veşnice**”; pe care

Dumnezeu a confirmat-o prin ruperea vălului templului, punând astfel capăt acestei separări dintre El și creatura Sa răscumpărată, chemată și aleasă, în care El va restaura chipul lui Isus Hristos, adică chipul lui Dumnezeu. Și în această etapă, planul de mântuire pregătit de Dumnezeu își atinge scopul și este perfect realizat prin oferirea lui Dumnezeu și a mântuitorilor Săi a unei fericiri perfecte, făcute posibile, care va continua veșnic, de la începutul celui de-al șaptelea mileniu, care vine în primăvara anului 2030.

Dacă trupul nostru este sanctuarul lui Dumnezeu, atunci acest trup este de cea mai înaltă sfințenie. Și putem astfel să înțelegem mai bine că ni se cere să onorăm acest trup, să-l respectăm pentru a nu-i face rău. Acest mesaj a fost înțeles și exprimat clar de Pavel în 1 Corinteni 6:19: „ ***Nu știți voi că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că nu sunteți ai voștri?*** ” Alegerea hranei noastre nu este, așadar, nevinovată, deoarece trupul nostru este alcătuit din ceea ce mâncăm și la fel este și cu hrana duhului nostru, a cărei nevoie vitală este cuvântul lui Dumnezeu și învățăturile Sale, sau „pâinea” sau „mana” existenței noastre.

Aceste Adevăruri au fost demonstrate și explicate clar, iar dacă cineva dorește să le conteste, o poate face, dar pe cheltuiala sa, pentru că, în cele din urmă, va fi confruntat de Însuși Dumnezeul Creator, care le va dovedi că greșesc și îi va condamna. Atunci nu vor putea decât să regrete, prea târziu, că au fost atât de nepăsători, imprudenți sau aroganți.

Adevăruri dure de auzit, dar plăcute de ascultat

Ca slujitor al lui Dumnezeu în Isus Hristos, împărtășesc cu El războiul care Îl opune gândirii umaniste pământești. De aceea, înarmat cu platoșa dreptății Sale, scutul credinței, coiful mântuirii și cingătoarea adevărului Său, iau sabia Duhului Său Sfânt pentru a combate și a denunța falsitatea și nedreptatea care caracterizează fundamental societatea umană pământească.

Înainte însă de a discuta diversele aspecte ale nedreptății umane, să ne îndreptăm atenția asupra modelului unic de dreptate perfectă pe care Dumnezeu îl reprezintă și pe care a ajuns să-l întruchipeze în Isus Hristos chiar în mijlocul umanității păcătoase. Să ne întoarcem la începutul tuturor creațiilor sale de libertate față de oameni. Dumnezeu dă libertate totală tuturor creaturilor pe care le va crea. De ce acționează El așa? Pentru că El este însetat de iubire și vrea să simtă iubirea oferită gratuit de creaturile Sale. Din păcate, acest proiect minunat va aduce un dezavantaj inevitabil: în libertatea Sa, creatura s-ar putea să nu-L iubească pe Dumnezeu și să se răzvrătească împotriva Lui. Dumnezeu știe acest lucru, dar dorința Sa de iubire este mai puternică decât problemele răzvrătirii. În orice caz, în cele din urmă, El va permite să trăiască veșnic doar acelor creaturi care s-au arătat demne de ea. Cu toate acestea, distrugerea vieților răzvrătite îi poate fi atribuită ca o acțiune nedreaptă, deoarece El Însuși le-a dat creaturilor Sale libertatea de a se răzvrăti împotriva Lui. Distrugerea lor sistematică ar fi posibilă, dar El ar acționa atunci ca un tiran, așa cum omenirea le-ar produce ulterior în număr mare. Și aici se află esența problemei pe care Dumnezeu trebuie să o rezolve și să o anuleze. Această problemă rezidă în caracterul și natura sa, perfect drept și iubitor, pentru că este atât de perfect ambele încât îi este imposibil să comită o acțiune pe care el însuși ar putea-o judeca ca fiind nedreaptă. De fapt, pentru a fi și mai clari, să spunem că Dumnezeu nu poate cere nimic de la creaturile sale ce nu-și cere sieși. Prin urmare, el va plănuși să intre în norma vieții umane, să demonstreze că cere aleșilor săi doar ceea ce el însuși s-a arătat capabil, în aceleași condiții ale vieții umane. Și pentru marele Dumnezeu creator, aceasta este o regulă și o lege permanentă, eternă, ca și existența sa. De-a lungul Bibliei, Dumnezeu își amintește exigența de dreptate, dar această normă este atât de perfectă și de înaltă încât ființele umane nu o pot defini așa cum este. Nu fără motiv, în fericirile sale, în Iisus Hristos, Dumnezeu a spus: „***Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, căci ei vor fi săturați***”. Regimurile formate pe pământ, oricât de diferite și opuse ar fi, sunt incapabile să răspundă pentru a satisface această „***foame și sete***” perfectă de „***dreptate***” adevărată? Aleșii, iubii, cei care aduc Creatorului lor iubirea pe care El a venit să o câștige și să o merite prin jertfa vieții Sale, zdrobită și răstignită pentru a ispăși păcatele lor. Și aici, din nou, în această demonstrație de abnegație totală, Dumnezeu își anticipează creatura și mărturisește despre tăria și puterea iubirii Sale pentru ea, astfel încât, la rândul său, are dreptul să-i ceară reciprocitate. În învățătura Sa, Isus se plasează întotdeauna pe primul loc, pentru că cere ca aleșii Săi să se arate capabili să acționeze așa cum a făcut El pentru ei. Marea sortare pe care Dumnezeu o efectuează în numele lui Isus Hristos nu poate selecta decât ființe care iubesc și împărtășesc pe deplin simțul Său al dreptății perfecte. Și repet,

simțul Său al dreptății este atât de total încât nu-și poate permite să acționeze nedrept. Prin această diferență Se distinge El de creaturile Sale cerești și pământești rebele, întrupându-Și natura Sa perfectă în omul Isus în care Își dezvăluie toată frumusețea Sa morală. Dumnezeu este atât de perfect iubire și dreptate încât guvernarea Sa nu poate fi construită decât pe ideea de împărtășire și împărtășire perfectă. Prin urmare, este o adevărată demonstrație a idealului ceresc etern pe care Isus a venit să o demonstreze făcându-se slujitorul slujitorilor Săi. Și aici, din nou, în această acțiune concretă și vizibilă, El S-a distins de slujitorii falși care pretindeau că Îi slujesc și Îl urmează. Întreaga lecție pe care Isus a vrut să o dea aleșilor Săi, pentru ca aceștia să cunoască și să înțeleagă standardul de viață pe care li-l propune, este conținută în cuvintele Sale citate în Ioan 13:13-17: „*Voi Mă numiți Învățător și Domn; și bine ziceți, căci sunt. Dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora; căci v-am dat o pildă, ca să faceți și voi cum v-am făcut Eu* . Adevărat, adevărat vă spun că slujitorul nu este mai mare decât stăpânul său, nici apostolul mai mare decât cel ce L-a trimis. Dacă știți aceste lucruri, fericiti sunteți de voi, dacă le faceți. ” Iar subiectul studiului meu este pe deplin confirmat de această frază spusă de Isus: „*căci v-am dat o pildă, ca să faceți și voi cum v-am făcut Eu* ”. Exemplul pe care Isus îl dă tuturor celor care îi vor citi cuvintele este un model de smerenie desăvârșită, pe care omul încă are mari dificultăți în a o înțelege, deoarece nivelul său este atât de înalt. Acest lucru este greu de înțeles pentru o ființă umană, dar, oricât de puternic și glorios ar fi, Dumnezeu nu are nici urmă de mândrie în el. El este mândru să fie ceea ce este, pentru că această mândrie este legitimă, dreaptă și meritată, dar această mândrie nu atinge nivelul aroganței. În Isus, Dumnezeu a demonstrat că nu simte nevoia să se ridice deasupra celorlalți, pentru că plăcerea lui este în împărtășire și în adevărata egalitate. Experiența spălării picioarelor este un model perfect al înjosirii de care s-a arătat capabil. Și oricine se arată capabil să acționeze ca el, fără a simți cel mai mic disconfort sau reticență, trebuie să dovedească că împărtășește nivelul de smerenie cerut de Dumnezeu pentru alesul care trebuie să-i împărtășească eternitatea. El va găsi în împărăția cerească veșnică, în Isus și în ceilalți aleși ai săi, tovarășul ideal care îi va permite o viață colectivă veșnică, fără nori, fără obstacole, fără dispute. Lecția acestei spălări a picioarelor este, așa cum specifică Isus, doar un exemplu; Ceea ce înseamnă că această smerenie nu trebuie să se limiteze la această ceremonie religioasă, ci că trebuie să reprezinte un criteriu al caracterului permanent și constant al întregii vieți a celui ales. Cerința lui Dumnezeu privind această smerenie perfectă facilitează selecția sa, deoarece rare, extrem de rare, sunt ființele cerești și terestre care manifestă această absență a mândriei și acest nivel ridicat de smerenie. Și este din fericire că Dumnezeu nu se lasă înșelat de falsa pretenție a comportamentului uman în riturile religioase. Căci aceste rituri servesc drept măști în spatele cărora domnește cea mai perfectă ipocrizie. Dar, din fericire, Dumnezeu nu poate fi înșelat de nimeni, iar judecata sa bazată pe cunoașterea gândirii umane asigură o selecție perfect dreaptă și reușită.

Pentru a rezuma cele spuse, să reținem ideea că, spre deosebire de creatura sa, care poate fi nedreaptă, Dumnezeu nu poate, fiind în natura sa, să fie perfect

drept și iubitor. Ar putea fi drept fără a fi iubire? Nu. Ar putea fi iubire fără a fi drept? Gata. Astfel, se poate spune că iubirea sa este dreptate și dreptatea sa este iubirea sa. Dar compararea iubirii cu dreptatea conferă acestei iubiri un standard foarte diferit de cel pe care i-l dă omenirea. Pentru ființele umane, iubirea este simțită ca un sentiment. Ar fi altfel pentru Dumnezeu? Nu cred, pentru că sentimentul este o creație divină pe care Dumnezeu o poate experimenta însuși, deoarece caută acest sentiment plăcut pentru sine și pentru „iubitul” său căruia îi dă viață. Sentimentul este, așadar, legitim, dar, după Dumnezeu, are această legitimitate doar în acordul său cu dreptatea perfectă. Și aici apare problema umanității și a îngerilor despărțiți de Dumnezeu, separați unul de celălalt prin păcat, prin atitudinea rebelă, contestatară și disprețuitoare.

În umanitatea noastră, vorbim mult despre iubire, cântăm despre ea, o filmăm și o exaltăm, în versuri sau în proză. Dar în numele iubirii, ucidem, distrugem și vieți. Și Dumnezeu însuși va sfârși prin a-i livra „*moartei a doua*” pe viețile cerești și terestre rebele, din iubire pentru aleșii săi. Cum ar putea să le ofere o viață veșnică de fericire fără această eliminare totală și definitivă a răului? Această fericire ar fi imposibilă, dar planul lui Dumnezeu se va împlini. El le va da aleșilor săi fericirea promisă cu prețul distrugerii oricărui spirit rebel, nerecunoscător și malefic.

Pe Pământ, ființele umane sublimează iubirea grecească „eros”, această iubire carnală, care îi conduce pe bărbați și femei la împerechere. În teorie, un sentiment de iubire împărtășită ar trebui să fie cauza acestor cuplaje, dar cel mai adesea, sentimentul resimțit este doar o pasiune trecătoare inspirată de demoni, care profită de invizibilitatea lor și de neîncrederea victimelor lor umane, pentru a le face să experimenteze senzații pe care le provoacă. Cel mai adesea, fără să știe de existența acestor demoni, cuplurile formate sunt total dependente de voința acestor demoni, care le pot permite să trăiască mai mult sau mai puțin mult timp într-un sentiment pasional comun, apoi să le inspire un dezgust profund unul față de celălalt. Drept urmare, numărul divorțurilor crește, iar ființele umane înșelate și înșelate se distanțează de angajamentul căsătoriei. Putem deja înțelege că acest model de viață în cuplu nu corespunde standardului modelului ideal pe care Dumnezeu a vrut să i-l dea. Și pe bună dreptate, pentru că modelul său privește doar iubirea împărtășită dintre Hristos și Biserica Sa, Adunarea Sa a aleșilor răscumpărați prin sângele Său. Modelul cuplului uman pământean era condamnat dinainte la eșec, din cauza defectelor de caracter ale uneia sau alteia, sau chiar ale celor două persoane cuplate. Astfel, modelul „Adam și Eva” era condamnat la eșec, în timp ce modelul noului Adam, „Hristos și Alesul Său”, avea să fie sublimat pentru veșnicie.

Un motiv bun pentru care vedem cuplurile umane eșuând este lipsa lor de simț al dreptății. O persoană cu adevărat chemată, destinată alegerii divine, nu își poate permite să-și înșele soția și, invers, soția tipică a celui ales nu își poate înșela soțul. Pentru un ales, înșelăciunea este un act diabolic condamnat total de El și de Dumnezeu. Dar pentru oamenii normali, înșelăciunea este legitimă, deoarece aceștia urmează doar alegerile simțite în sufletele lor. Același lucru este valabil și pentru deviantismul sexual, care se află la originea revoluțiilor LGBT și a altor perversiuni mentale și morale. Tot ceea ce oamenii simt sau

experimentează este legitimat de raționamentul științific al bărbaților și femeilor care predomină în această chestiune. Biblia condamnă clar aceste lucruri, dar, indiferent de asta, ea însăși este fie ignorată, fie disprețuită, chiar și de cei care o citesc. Așadar, asemenea oilor care urmează, masele umane, reticente pentru o clipă, ajung să accepte și să legitimizeze ceea ce este inacceptabil, odios, scandalos și abominabil pentru Dumnezeu și aleșii Săi.

Călcând în picioare iubirea divină pură, umanitatea exaltă iubirea umanistă. Și deja trebuie să denunț natura impie a acestui termen umanist care domină mințile umanității de astăzi. Ce este umanismul? Este opusul, opusul absolut al deismului, care îl recunoaște pe Dumnezeu Creator ca Rege al universurilor create de el, un principiu de gândire la care subscriu și pentru care lucrez spiritual. Opusul său este, așadar, umanismul, care face din om scopul și mijlocul care justifică existența vieții. În această viziune asupra lucrurilor, Dumnezeu nu are loc. El este complet ignorat. Și această situație ne permite să înțelegem mai bine de ce Dumnezeu a ales să rămână invizibil. Fiind vizibilă, umanitatea ar fi fost obligată să asculte de Dumnezeu, nu din iubire, ci pentru că nu putea acționa altfel. Astfel, datorită acestei invizibilități, Dumnezeu favorizează libertatea liberticidă care conduce omenirea să avanseze tot mai mult în excesele și abominațiile sale. Această invizibilitate era, așadar, necesară pentru a justifica sortarea sufletelor create de el. În Apocalipsa 20:12-13, Dumnezeu amintește de această fază terifiantă a proiectului său, cea a judecății de apoi: „*Și am văzut pe morți, mici și mari, stând în picioare înaintea tronului. Și cărțile au fost deschise. Și o altă carte a fost deschisă, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor* , după lucrurile care erau scrise în cărți. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea, moartea și Locuința Morților au dat înapoi pe morții care erau în ele; **și fiecare a fost judecat după faptele sale** . ” Aceste „**lucrări** ” se vor fi manifestat, concret și public, datorită alegerii sale de a rămâne invizibile și, conform standardului lor, în sortarea sa, Dumnezeu i-a judecat pe autorii lor vrednici de „**a doua moarte** ” a acestei judecăți de apoi. Numai această invizibilitate a favorizat excesele libertății și putem înțelege astfel cât de mult această alegere dezvăluie înțelepciunea lui Dumnezeu care poate astfel să-și încurce dușmanii cerești și pământești, să-i condamne și să-i distrugă, în final, în toată dreptatea perfectă, recunoscută și aprobată de toți îngerii săi credincioși și de aleșii săi răscumpărați în mod egal datorită fidelității lor. Căci este bine să reamintim lumii frivole și adulterine că Dumnezeu binecuvântează în mod special fidelitatea perfectă și condamnă infidelitatea, așa cum este indicat în acest verset din Maleahi 2:14: „*Și zici: De ce?... Pentru că YHWéH a fost martor între tine și soția tinereții tale, față de care ai fost necredincios* , măcar că ea este tovarășa ta și soția legământului tău . ”

În falsă sa iubire, umanismul pune valoarea vieții umane mai presus de orice. Dar aș dori să subliniez că acest umanism s-a format și a ajuns la forma sa actuală după 78 de ani de pace pentru teritoriul Europei Occidentale, adică de la împărțirea Ialtei în 1945, realizată în Crimeea, principalul obiectiv revendicat de ucraineni și ruși care se luptă pentru ea; și aceasta, cu prețul a foarte multe morți de ambele părți. Putem astfel înțelege dezvoltarea lentă a acestui război care este menit, pe termen lung, să distrugă națiunile Europei Occidentale și alte națiuni

păgâne puternice ale pământului. Gândirea umanistă este cea care, crezând că a ajuns la o dezvoltare ireversibilă, i-a determinat pe liderii noștri occidentali să intervină în spatele SUA, pentru a înarma luptătorii Ucrainei. Ei nu sunt conștienți că și-au comis astfel destinul și vor trebui să sufere mânia taberei ruse și a aliaților săi musulmani.

Într-o orbire meritată, în Franța s-au luat decizii dăunătoare și păgubitoare din motive umanitare, cum ar fi războiul purtat împotriva liderului Gaddafi, care domina Libia. Franța l-a luptat pentru a proteja viețile populației din estul Libiei, deja în mare parte cucerită de cauza islamistă a grupării Daesh. Liderul libian a vrut să-i distrugă și să-i anihileze, francezii l-au împiedicat să acționeze și apoi s-au trezit luptând împotriva acestei mișcări islamiste în Mali. Oricine poate sublinia ridicolul situației pentru Franța și liderii săi politici, care și-au demonstrat astfel lipsa de perspicacitate și coerență guvernamentală. Însă, blestemul divin al țării Franței și al aliaților săi NATO a fost astfel făcut vizibil sau detectabil. Franța, pe care Dumnezeu a vizat-o pentru războiul său încă de la primul său rege Clovis I ' va trebui să bea până la drojdie cupa vinului mâniei sale pe care i-a pregătit-o. Dușmanii săi, crescând la număr pe zi ce trece, o vor domina până când o vor distruge pe ea și pe partenerii săi europeni.

Umanismul protejează viața umană care o dăunează. Căci valoarea acordată vieții umane este atât de mare încât interzice execuția mortală autorizată și sfătuită de Dumnezeu, care a spus în Deuteronom 24:7: „ *Dacă un om este prins furând pe unul dintre frații săi, unul dintre copiii lui Israel, sau luându-l rob sau vânzându-l, hoțul acela să fie pedepsit cu moartea. Așa să îndepărtați răul din mijlocul vostru* ” . Și fiți siguri că în 2023, Dumnezeu încă poruncește aceeași pedeapsă mortală pentru această acțiune, pentru că El „ *nu se schimbă* ”, așa cum afirmă în Maleahi 3:6: „Căci Eu sunt YHWÉH, *Eu nu Mă schimb* ; și voi, copiii lui Iacov, nu sunteți mistuiți ”. „Consecința protejării vieții, a ucigașilor și a hoților este profuzia răului care se înmulțește într-o asemenea măsură încât închisorile sunt pline și nu mai pot găzdui recidiviștii care ar trebui să intre în ele. Societatea umană este treptat cuprinsă de un cancer care o devorează încet, progresiv, dar sigur. Iar această punere sub semnul întrebării a pedepsei cu moartea prin hotărâre judecătorească se datorează acestei gândiri umaniste care interzice luarea vieții unei ființe umane, chiar și a celui mai rău dintre ucigași.”

În înțelepciunea Sa, Dumnezeu a stabilit pedeapsa cu moartea, nu din cauza vreunei răutăți, ci din cauza necesității; aceasta în aceeași logică care îl conduce pe un chirurg să secționeze un membru afectat de cangrenă. Cheia acestei necesități se află în scopul urmărit și căutat în această expresie divină: „ *Astfel veți îndepărta răul din mijlocul vostru* ” . Căci chiar mai mult decât binele, care este mult prea rar, răul se dezvoltă și evoluează, până când domină complet corpul societății umane. Dar, în funcție de alegerile făcute, omenirea nu poate scăpa de destinul său final pe care Dumnezeu îl prezintă aleșilor din tabăra sa ca dovadă că judecata sa împotriva acestui model a fost perfect justificată. Dumnezeu a creat pământul și locuitorii lui pentru a oferi această demonstrație taberei sale, moștenitori ai vieții veșnice. Totul se întâmplă, așadar, în conformitate cu programul său, aleșii „ *iubiți* ” și rebelii răi și căzuți poartă roadele diferitelor lor naturi.

Marele Dumnezeu creator manifestă o perfecțiune a caracterului care nu include nici slăbiciune, nici exces de putere. Nepermițându-se influențat de sentimentele sale, el cunoaște doar principiul necesității. În această privință, umanismul depășește acțiunile divine atunci când respinge și respinge principiul condamnării la moarte a ființei umane vinovate care o merită. Cel rău își vede pedeapsa comutată într-o pedeapsă cu închisoarea, din care va fi eliberat înainte de sfârșitul timpului alocat datorită unui comportament bun. Știind că răufăcătorul este împins la acțiune de spirite demonice, acești demoni vor pierde posibilitatea de a profita de pe urma răufăcătorului care este exclus din societate și, prin urmare, împiedicat să-i facă rău. În timpul detenției sale, se vor ocupa, așadar, de o altă victimă și își vor relua acțiunile dăunătoare cu primul răufăcător imediat ce acesta este eliberat din închisoare. Intensificarea răului este, așadar, consecința directă a necredinței umane, care rămâne incapabilă să reziste demonilor a căror existență o ignoră sau în care refuză să creadă. Bătrânii mor și dispar, dar se nasc copii păcătoși pentru a-i înlocui. Născuți în Occident, într-o societate pervertită și convertită la rău, copiii se vor descurca mai rău decât părinții și bunicii lor, până în punctul în care convertirea lor religioasă la standardele divine va deveni imposibilă. Pentru Dumnezeu, va veni atunci momentul să pună capăt ofertei harului Său.

După moartea colectivă a potopului, moartea canaaniților constituie un exemplu de genocid în masă comis din nevoia de a proteja poporul evreu care se stabilise în țara Canaanului, pentru a-l face pământ național. Și în acest genocid, Dumnezeu a împlinit ultimul blestem care a lovit Canaanul, fiul lui Ham, fiul lui Noe, care și-a batjocorit tatăl, care, îmbătat de mustul alcoolic al recoltei sale, a apărut gol în mijlocul cortului său. Dumnezeu a profitat de această greșală a lui Ham pentru a profeți, asupra Canaanului, distrugerea urmașilor săi, necesară pentru a da pământul lor poporului său Israel. Mai mult decât orice ființă umană încă în viață, Dumnezeu cunoaște și prețuiește viața creaturilor sale, dar la nivelul său, doar viața veșnică este importantă. Iar creaturile care nu împărtășesc standardele sale de viață își pierd orice valoare în ochii săi. Pentru păstrarea Israelului său, canaaniții idolatri au trebuit imperativ să dispară. În creația sa, Dumnezeu este ca „**leul**”, care ucide doar pentru nevoia de a se hrăni. În schimb, la fel ca diavolul și rebelul, „**tigrul**” ucide pentru plăcerea de a ucide, pe lângă nevoia sa de hrană. Și „**pisica**” din casele noastre face același lucru cu șoarecele capturat.

Asemenea idolatriei canaaniților, conceptul de iubire umanistă conduce familii întregi la ridicarea iubirii față de membrii familiei deasupra iubirii datorate lui Dumnezeu. În această masă umană, familiile creștine, sau cele care pretind a fi, ignoră poruncile și avertismentele adresate de Iisus Hristos candidaților la veșnicia cerească. Totuși, Iisus a declarat în Matei 10:37-38: „***Cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine și cine iubește pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine . Cine nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine .***” Iată încă două versete care facilitează sortarea umană efectuată de Dumnezeu. Dar s-ar putea spune: nu este normal ca un tată sau o mamă să-și iubească copiii? Cu siguranță! Această reacție este normală, dar nu această normalitate este cea pe

care Iisus o critică în acest verset. Ceea ce critică el este o inversare a valorilor iubirii datorate copiilor și a celei datorate lui Dumnezeu. Căci păgânul își iubește copiii cât poate cel ales. Însă cel cu adevărat ales, pe care Dumnezeu îl consideră „**preaiubitul**” său, a înțeles că în această competiție a iubirii, Dumnezeu are prioritate. Și aceasta pentru că tot ceea ce trăiește îi datorează existența și că perspectiva asupra întregii vieți îi legitimează prioritatea. Cel care își iubește copilul mai mult decât pe Dumnezeu nu-i mai acordă lui Dumnezeu prioritatea pe care o merită, iar comportamentul său este egal cu cel al păgânului necredincios. Prin crearea vieții pământești, Dumnezeu a pus în mișcare un proces de creație a vieții pe care l-a bazat pe cuplarea sexuală a creaturilor umane. Dar copilul care se naște este pe primul loc pentru Dumnezeu, deoarece i se dă șansa și posibilitatea de a deveni unul dintre aleșii săi, tovarăși ai eternității sale. Viața îi aparține în primul rând lui Dumnezeu și datorăm, exclusiv iubirii sale, bunătății sale și răbdării sale, viața liberă pe care a permis-o să se dezvolte alături de el, dar în afara lui. Și pentru că respectă alegerea umană de a trăi fără el, omenirea a supraviețuit până în zilele noastre. Oricine nu împărtășește acest punct de vedere nu are cunoștințe despre Dumnezeu, nici despre planul său, nici despre programul său și cu atât mai puțin despre gândul său secret ascuns.

Creatura umană care își iubește copilul mai mult decât Dumnezeu nu știe ce înseamnă iubirea. Când Dumnezeu iubește, o face pentru a oferi ce e mai bun, în timp ce atunci când creatura iubește într-un mod umanist, oferă ce e mai rău. Pentru că, pentru a menține minimul de respect și afecțiune pe care copilul i-l poate oferi și i-l poate întoarce, părinții umaniști sunt gata să treacă cu vederea capriciile copiilor lor, care treptat devin stăpânii lor dominatori. În Daniel 11:39, Dumnezeu denunță principiul prin care regimul papal roman urma să reușească să se facă onorat de masele umane și de monarhii europeni: „*Cu un dumnezeu străin va acționa împotriva locurilor întărite; îi va umple de onoare pe cei ce-L recunosc, îi va face să domnească peste mulți, le va împărți pământuri drept recompensă*”. În acest exemplu, găsim abordarea părinților umaniști gata să facă orice pentru a obține atenția copiilor lor, pentru că și ei recurg la daruri, pentru a câștiga, dacă nu respect, cel puțin o privire de moment de recunoaștere care va fi urmată de mărturie de ingratitudine care vor face zadarnice toate încercările lor. Iar cauza acestui eșec și a suferinței provocate acestor părinți nefericiți constă în perspectiva lor asupra vieții. Analizând-o sub prisma dreptului divin, poate că nu ar fi obținut de la copiii lor dragostea și ascultarea care li se cuvin, dar s-ar fi cruțat de o speranță falsă și dureroasă cu privire la ei și ar fi considerați iresponsabili de Dumnezeu pentru pierderea sufletului copiilor lor răzvrățiți. Dar, făcând contrariul, vor... să poarte vina disprețului lor față de Dumnezeu și a pierderii sufletului copilului răzvrătit pe care nu au știut și nici nu au vrut să-l facă să asculte de voința lor și de cea a Dumnezeului celui viu. Aceste reacții parentale se datorează direct influenței gândirii umaniste care, în Franța, a îndrăznit să interzică pedepsele corporale, dorind să fie mai înțeleaptă și mai iubitoare decât Dumnezeu, care l-a inspirat pe regele Solomon cu această rânduială înțeleaptă citată în Proverbe 23:13-14: „**Nu refuza copilul să fie mustrat; chiar dacă îl bați cu nuiaua, nu va muri**”. „**Lovindu-l cu nuiaua, îi izbăvești sufletul din mormânt**.” Și care este scopul acestei instrucțiuni divine? Să-l învețe să asculte,

pe cât posibil, pentru a deveni ascultător de Dumnezeu însuși, ceea ce îi va salva „sufletul” de la „moartea a doua”. Oare omul cunoaște viața mai bine decât Creatorul său, care îi dă acest sfat deosebit de luminat și experimentat? Nu, desigur că nu, dar este necesar ca, blestemat de Dumnezeu, să construiască el însuși cauzele evoluției sale lente, dar sigure, care îl duce la distrugerea sa. Vă reamintesc că „vai” domnește atunci când a sosit „ceasul” dominației „răului”. Astfel, pentru a obține acest rezultat final, copilul răzvrătit nu mai trebuia „antrenat”, pentru a fi din ce în ce mai răzvrătit și a face răul până la distrugerea sa. Iar situația actuală nu face decât să confirme aceste cuvinte profețite de „**martorul credincios**” pe nume Pavel, în scrisoarea sa adresată tânărului său tovarăș pe nume Timotei, și anume, în 2 Timotei 3:1 până la 7: „*Să știi și tu că în zilele din urmă vor fi vremuri grele*”. **Căci oamenii** vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, mândri, blasfemiatori, **neascultători de părinți**, nerecunoscători, fără sfinți, neiubitori, neiertători, calomniatori, neînfrânați, cruzi, disprețuitori de bine, trădători, încăpățânați, îngâmfați, iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de evlavie, dar tăgăduind-o puterea. **Depărtați-vă de la aceștia**. Căci printre ei sunt unii care se strecoară în case și duc captive pe femei nesăbuite, încărcate de păcate, duse cu felurite poftă, mereu învățând și niciodată în stare să ajungă la cunoașterea adevărului. » Dacă nu aș fi citit aceste lucruri în Biblia mea, aș putea crede că au fost scrise în timpul nostru, dar nu, Pavel a fost cel care a anunțat aceste lucruri prin Duhul lui Dumnezeu, cu aproape 2000 de ani înainte de vremea noastră prezentă. Erau oare aceste roade teribile deja vizibile în timpul său? Este posibil, dar într-o măsură mai mică decât în timpul nostru final. Îmi amintesc că, fără nicio referire la timp, Pavel și ceilalți apostoli credeau că sfârșitul lumii era foarte aproape și credeau că Ioan va fi martor la întoarcerea lui Hristos, bazându-se pe cuvintele lui Isus care spusese, conform Matei 6:28: „**Adevărat vă spun că sunt unii dintre cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până nu vor vedea pe Fiul Omului venind în Împărăția Sa**”. De fapt, doar Ioan a văzut ziua glorioasă a întoarcerii lui Hristos în viziunea Apocalipsei pe care Dumnezeu i-a dat-o chiar în numele lui Isus Hristos. Dar la șase zile după această afirmație, Isus a dat sens cuvintelor sale fiind „**schimbat la față**” pe munte, în prezența a trei apostoli, „**Petru, Iacov și fratele său Ioan**”, conform Matei 17:1 până la 3: „*Șase zile mai târziu, Isus a luat cu Sine pe Petru, pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus pe un munte înalt, ei singuri. S-a schimbat la față înaintea lor; fața Lui a strălucit ca soarele, iar hainele Lui s-au făcut albe ca lumina. Și iată că li s-au arătat Moise și Ilie, vorbind cu El.*” Comparați această expresie subliniată cu **caractere aldine** referitoare la „**fața Lui**”, cu cea din Apocalipsa 1:16: „*În mâna dreaptă avea șapte stele. Și din gura Lui ieșea o sabie ascutită cu două tăișuri; și fața Lui era ca soarele care strălucește în puterea sa*”. Cititorul Bibliei neluminat este departe de a înțelege teribila amenințare reprezentată de această comparație a „**feței**” lui Hristos cu „**soarele care strălucește în puterea sa**”. La întoarcerea Sa, Isus îi vizează pe închinătorii neștiutori ai „zilei soarelui” păgâne, „duminica” papală folosită de diavol pentru a-L mânia pe Dumnezeu. El a reușit să-L mânîie, iar mânîia Sa finală va fi devastatoare.

Umanismul recunoaște și se bazează doar pe om, ai cărui aleși îi cunosc fragilitatea, instabilitatea și slăbiciunea. Spre deosebire de Dumnezeu creator care controlează totul, ființele umane nu controlează nimic, ci doar suferă consecințele deciziilor, acțiunilor sau reacțiilor lor proaste. Astfel, confrunțați cu dovezile încălzirii globale datorate unei intensificări a activității solare, pe care numai Dumnezeu o poate provoca, umanismul este capabil să atribuie responsabilitatea pentru căldura observată doar activității umane. Acest lucru duce la reacții de panică din partea organizațiilor de mediu care presează guvernele să obțină schimbări menite să reducă emisiile de dioxid de carbon de la vehiculele care utilizează combustibil petrolier. Sub această presiune, mașina electrică pare a fi soluția, cu excepția faptului că construcția sa produce mai multe gaze nocive decât mașinile echipate cu motoare cu ardere internă, benzină sau motorină. Panica este justificată, dar nu ar trebui să se bazeze pe încălzirea globală, ci mai degrabă pe mânia lui Dumnezeu care vine asupra locuitorilor pământului.

Franța, țara mea natală unde am rămas să locuiesc, a dat dovadă de o lipsă de simț al dreptății în numeroase ocazii. Dar astăzi, în 2023, subliniez aceste inconsecvențe flagrante. Această țară, oficial monarhistă până în 1792, apoi pentru scurt timp din nou sub Ludovic al XVIII-lea și Carol al X-lea, a devenit Republică în urma Revoluției Naționale lansate în 1789. De la Republică la Republică, a cincea formă seamănă, precum o picătură de apă cu o picătură de alcool, cu regimul monarhist timpuriu; dacă e să judecăm sincer după puterile depline acordate „președintelui” său național, această țară a cunoscut, așadar, în istoria sa, o răsturnare brutală și sângeroasă a puterii regale legitime până în 1792. De aceea, consider cu adevărat paradoxală și total nedreaptă judecata pe care actualul său lider o face asupra diferitelor inversări de putere la care am fost martori din 2013. În acest an 2013, la Kiev, o „lovitură de stat” civilă l-a răsturnat pe președintele rus ales legitim: Franța a aprobat. În 2023, în Niger, o „lovitură de stat” militară și civilă l-a răsturnat pe președintele ales în mod legitim: Franța a dezaprobat și a refuzat să-i recunoască pe noii stăpâni ai țării. Cel mai rău s-a întâmplat pe 28.08.2023, când, într-un discurs ținut în fața ambasadurilor țării, tânărul președinte francez a explicat că politica sa este un model de consecvență... Mi-au căzut brațele. Inconștiență sau nebunie? În orice caz, acest comportament este consecința unui blestem divin teribil și îndelungat. Și acum, ca niște oi alinate în spatele președintelui lor, francezii vor plăti, mai întâi, pentru disprețul lor față de Dumnezeu Creator și adevărul său, apoi, pentru lașitatea lor, dezinteresul lor față de patria lor și sprijinul lor orb pentru ideologia umanistă. Găsesc în ei spiritul Babelului manifestat prin speranța lor globalistă pentru adunarea și împărțirea popoarelor din întreaga lume. De asemenea, în mod logic, reprezentanții tuturor acestor popoare imigrează în țările lor, sporind cheltuielile sociale ale îngrijirii lor de către națiune. Drept urmare, pe măsură ce partea din prăjitura națională se micșorează, șeful statului anunță sfârșitul ajutorului financiar acordat francezilor de origine și imigranților săraci din țară. Dar aceasta este o poveste care trebuie să se termine foarte prost pentru toată lumea: pentru cei care îi primesc și pentru cei pe care îi primesc. De asemenea, vreau să denunț cinismul natural al acestui tânăr, fiu de oameni bogați cu experiență în domeniul bancar. Cinismul său se dezvăluie în modul în care

prezintă ajutorul financiar pe care îl acordă muncitorilor săraci. Nu arată decât dispreț și subliniază ajutorul pe care îl oferă fără a ține cont de egalitatea abordării sale. Apelul său la bunăvoința antreprenorilor, astfel încât cei care acceptă oferta să dea un cec de o sută de euro angajaților lor săraci a fost un model de acest fel în precedentul său mandat prezidențial, în timpul demonstrațiilor acestor oameni săraci grupați sub egida „vestelor galbene” folosite pentru protecția drumurilor. Dornic să seducă poporul, tânărul președinte elimină impozitarea directă și pare foarte mândru de aceasta, sperând la recunoaștere. Dar, în același timp, inițiativele sale provoacă o creștere a costului vieții care depășește economiile obținute prin abolirea impozitelor directe, care este ea însăși foarte vizibilă și primită defavorabil. Seducția se regăsește și în tinerețea sa, în capacitatea sa de a ține discursuri lungi pline de contradicții pe care nimeni nu îndrăznește să le sublinieze. Dar șoarecele nu mai poate scăpa de privirea șarpelui seducător; soarta sa este pecetluită, definitiv pecetluită. Această comparație cu șarpele deschide calea către o lecție foarte bogată. Căci vederea este pentru om cauza principală a necredinței sale, pe de o parte, iar pe de altă parte, este cauza păcatului originar săvârșit de Eva în momentul în care s-a trezit singură, fără Adam, soțul ei. Citim, de fapt, în Gen. 3:6: „ **Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut ochilor și că era de dorit să-l înțelepească ; a luat din rodul lui și a mâncat; a dat și soțului ei, care era cu ea, și a mâncat.** ” În acest verset, Duhul insistă asupra vederii primei femei, Eva. Dar în versetul 7 care urmează, el dezvăluie consecința consumării fructului interzis, care stabilește păcatul originar, care este, prin urmare, neascultarea de poruncile date de Dumnezeu: „ **Ochii amândurora s-au deschis și au știut că sunt goi; au cusut frunze de smochin și și-au făcut șorturi.** Este un lucru subtil, dar în realitate, în loc să **li se «deschidă ochii** », păcatul comis a dus la « **închiderea** »”. **ochii lor** „apropiați de realitatea divină, senzualitatea spirituală, și au devenit, doar, senzual carnali, găsind nuditatea lor fizică anormală. În mod similar, inteligența lor a fost închisă și redusă și, de atunci încolo, supuși doar tiraniei celor cinci simțuri ale lor, bazate pe funcționarea datelor trimise creierului de către cinci organe receptori, care sunt: ochii pentru văz, urechile pentru auz, nasul pentru miros, gustul pentru palat și limbă, iar mâinile și degetele și suprafața pielii lor pentru atingere. Din acel moment, ochiul a devenit dușmanul de moarte al omului, iar Isus a vrut să ne amintească acest lucru multiplicându-și lecțiile. El spune, în Matei 6:22-23: „ **Ochiul este lampa trupului . Dacă ochiul tău este nevătămat , tot trupul tău va fi plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău , tot trupul tău va fi plin de întuneric. Așadar, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare este întunericul acela!** ”. Și aici, Isus vorbește despre „ **ochi** ” doar pentru a învăța că acesta poate înșela ființele umane. Într-o stare sănătoasă, „ **ochiul** ” contemplă și admiră lucrările create de Dumnezeu și, prin urmare, luminează corpul uman cu lumină divină; într-o stare proastă, vede doar lucrurile pe care i le prezintă natura și, prin urmare, corpul uman este cufundat într-un întuneric profund. Isus le spune văzătorilor necredincioși că sunt orbi. De aceea, El dă acestui termen „ **orbi**”. » un sens spiritual care denunță starea proastă a « **ochiului** » lor. Isus face numai bine, El săvârșește nenumărate minuni, vindecă bolnavi, înviază morții și astfel dă mărturie misiunii Sale mesianice profețite în Sfintele Scripturi și Îl amintește pe

Ioan Botezătorul, cel mai vinovat dintre necredincioși, după dreapta Sa judecată. Iată succesiunea evenimentelor prezentată în Matei 11:2 până la 6: « *Ioan, auzind în închisoare despre lucrările lui Hristos, a trimis la el de la ucenicii Săi, Zicând: Tu ești Cel ce are să vină sau să așteptăm pe altul?* » Isus le-a răspuns: « *Duceți-vă și spuneți-i lui Ioan ce auziți și ce vedeți : Orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții învie și săracilor li se vestește Evanghelia . Fericit este cel ce nu se va poticni în Mine !* » Ioan Botezătorul este astfel dat ca exemplu al omului pentru care Isus Hristos a fost « *o pricină de poticnire* ». Și Isus confirmă acest lucru, spunând în versetul 11: „ *Adevărat vă spun că între cei născuți din femei nu s-a ridicat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el .* ” După ce a primit mărturia lui Dumnezeu din ceruri în momentul în care L-a botezat pe Isus, întrebarea sa: „ *Tu ești cel ce are să vină sau să așteptăm pe altul?* ” dezvăluie toată necredința sa personală. Și rețineți că la această întrebare Isus nu răspunde cu da sau cu nu, ci îl lasă pe Ioan să decidă liber ce să creadă sau ce să nu creadă, amintindu-i pur și simplu de împlinirea lucrurilor profețite în Sfânta Biblie. „ *Ochiul* ” credinței permite înțelegerea misterelor divine și aceasta explică acest mesaj din Isaia 44:18: „ *N-au nici minte, nici pricepere, căci ochii lor sunt închiși ca să nu vadă și inima lor ca să nu înțeleagă.* ” Isus preia acest mesaj, dând motivele care Îl conduc pe Dumnezeu să acționeze în acest fel, spunând în Matei 13:13-17: „ *De aceea le vorbesc în pilde, pentru că , măcar că văd , nu văd și, măcar că aud, nu aud și nu înțeleg .* ” Și se împlinește pentru ei profeția lui Isaia: „ *Veți auzi cu urechile voastre, dar nu veți înțelege; veți vedea cu ochii voștri, dar nu veți vedea . Căci inima acestui popor s-a împietrit; și-au împietrit urechile și și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii lor, să audă cu urechile lor, să înțeleagă cu inima lor și să se întoarcă la Dumnezeu și să-i vindec . Dar fericiți sunt ochii voștri, pentru că văd , și urechile voastre, pentru că aud . Adevărat vă spun că mulți proroci și drepți au dorit să vadă ce vedeți voi și au văzut.* ” „...și să auziți ceea ce auziți și nu ați auzit . Astăzi, acest privilegiu ne privește pe noi, pe mine, cel care scriu această „ *mană* ” a adevărului, și pe voi, cei care o citiți, o aprobați și o mâncați, primind-o în mintea și inima voastră.”

Inconsecvențele președintelui francez sunt doar consecințele unui vis de stabilitate internațională pe care îl „ vede ” dispărând și dispărând sub ochii săi. Și în situația care i se impune, zi de zi, el încearcă să protejeze interesele comerciale și politice naționale care se diminuează treptat; prietenii de ieri devin dușmanii de azi și de mâine. Președintele francez și aliații săi occidentali sunt imaginea acelor oameni pe care Isus îi numește „ *orbi* ”. Căci „ *ei nu văd* ” adevărata putere dăunătoare pe care o reprezintă tabăra rusă, iar a arăta ostilitate față de ea înseamnă a te condamna la moarte, într-un război nemilos, monstruos și devastator, din cauza utilizării finale a armelor nucleare care vor fi folosite pentru a realiza distrugerea în masă profețită de Dumnezeu în Daniel 11:44 și Apocalipsa 9:15.

Ceea ce trăim de câțiva ani este o reproducere a experienței trăite de Egipt în vremea când Iosif Evreul devenea Marele Vizir al țării. Viziunea dată de Dumnezeu, a „ *șapte vaci grase urmate de șapte vaci slabe* ”, se reînnoiește, în

timpul nostru, în Franța europeanistă blestemată de Dumnezeu, din cauza regimului său de păcat național imitat de multe popoare, pe tot pământul, dar mai ales, în lumea occidentală. Între 1945 și 2022, economia franceză nu a suferit prea mult de pe urma schimbărilor politice realizate în țară și în lume. Dar, din 2022, criza energetică și sancțiunile impuse Rusiei au inițiat procesul declinului final și al coborârii în iad spre ruina totală, astfel încât este ușor să identificăm „**șapte ani**” dintre primăvara anului 2022 și primăvara anului 2029, ca reprezentând „**șapte ani slabi**” ai noștri. Însă cele două experiențe nu sunt identice, deoarece, spre deosebire de „Egiptul Franței” din timpul nostru, „Egiptul” lui Iosif a fost avertizat și astfel protejat de inițiativele înțelepte luate de slujitorul binecuvântat de Dumnezeu. El a construit silozuri și a profitat de perioada „**celor șapte ani grași**” pentru a depozita cerealele recoltate. În 2022, criza a căzut brusc, fără ca nimeni să bănuiască; nici măcar eu, slujitorul său inspirat și luminat, nu am fost avertizat de Spirit cu privire la forma precisă pe care o va lua al Treilea Război Mondial la începutul său. Motivul acestei ignoranțe este că, de data aceasta, nenorocirea a avut ca scop surprinderea și luarea pe nepregătite a întregii omeniri nepăsătoare și perverse, fără ca aceasta să se poată proteja. Iar efectul surpriză a fost total și eficient, deoarece omenirea occidentală a speculat asupra unui viitor luminos și prosper, crezând că nu vor mai exista mari războaie de care să se teamă. Bugetele militare au fost reduse la minimum pentru a favoriza investițiile în progresul științific, tehnic și tehnologic. În această viziune optimistă, banii au devenit singura valoare adevărată în întreaga societate; pentru săraci, pentru că nu pot obține nimic fără ei, și pentru bogați, pentru că singura lor plăcere este să se îmbogățească din ce în ce mai mult. Dar, la 24 februarie 2022, și în decursul timpului, sancțiunile impuse împotriva Rusiei și încetarea achiziționării de gaze rusești răstoarnă brusc întregul echilibru economic al lumii occidentale, cu toate consecințele sale pentru țările din lumea a treia care depind de ele, în Africa și în alte părți. Astfel, acest dezechilibru politic și economic a provocat recenta răsturnare a situației Nigerului împotriva Franței, după cele din Mali și Burkina Faso. Sub ochii noștri, vedem formarea taberei ostile și, în curând, agresoare a taberei occidentale, în conformitate cu rolurile „**regelui de la miazăzi și regelui de la miazănoapte**” din profeția din Daniel 11:40-45.

Poporul francez și celelalte popoare ale pământului nu vor putea înțelege cauzele nenorocirilor care îi lovesc fără să le descopere în explicațiile pe care le prezintă, din prețioasele și sfintele revelații biblice divine. Și în fața acestei diferențe de experiență, aceste cuvinte divine din Maleahi 3:18 își capătă întregul sens: „**Și veți vedea din nou diferența dintre cel drept și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-l slujește**”. Și lucrul a fost apoi confirmat de Iisus Hristos care se adresează aleșilor Săi din toate timpurile, în Matei. 13:10-14: „**Ucenicii s-au apropiat de El și I-au zis: De ce le vorbești în pilde? Isus le-a răspuns: „Pentru că vouă vi s-a dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, dar lor nu li s-a dat. Căci celui ce are, i se va da și va avea din belșug; dar celui ce n-are, i se va lua chiar și ce are. De aceea le vorbesc în pilde, pentru că, măcar că văd, nu văd; și aud, nu aud și nu înțeleg.”**

Legea lui Moise

Legea lui Moise nu este doar o colecție de precepte, rânduieli și porunci ale lui Dumnezeu. Este, de asemenea, și în primul rând, revelația unei construcții a experiențelor de viață umană care profetizează destinul religios al proiectului conceput de Dumnezeu, așa cum trebuie să fie împlinit în cei 6.000 de ani stabiliți în acest scop de către El. Iar subiectul principal al acestei profeții privește, desigur, stabilirea noului legământ bazat pe lucrarea pământească a lui Mesia Isus care va veni, după 4.000 de ani, să ispășească păcatele aleșilor Săi, pentru a le oferi acces la viața veșnică; aceasta, în numele dreptății Sale personale perfecte oferite ca jertfă ispășitoare.

Așa cum Dumnezeu sfințește ziua a șaptea chiar de la începutul creației sale, înainte de stabilirea vechiului legământ, Avraam, modelul uman al credinței, ne este prezentat înainte de acest vechi legământ. Aceasta face ca Sabatul și Avraam să fie subiecte și modele care privesc întreaga umanitate și, prin urmare, pe creștini, a căror mântuire se bazează pe noul legământ fondat pe Isus Hristos.

După păcatul de neascultare comis de Eva și Adam, Dumnezeu a ucis un animal pentru a acoperi goliciunea celor doi păcătoși. Această piele era, în mod logic, cea a unui berbec tânăr, asemenea celei pe care Dumnezeu i-o va da lui Avraam la vremea sa pentru a-l înlocui pe fiul său Isaac, pe care acesta îl va sacrifica ca răspuns la porunca lui Dumnezeu. Și după simbolul „*potopului vieții*” care l-a reprezentat pe Isus în Grădina Edenului, acest berbec tânăr a cărui moarte a fost necesară a profețit moartea lui Isus, necesară pentru a ispăși păcatul aleșilor săi mântuiți de-a lungul istoriei umane, de la Adam până la ultimii aleși mântuiți înainte de revenirea sa glorioasă finală așteptată pentru primăvara anului 2030. În timpul sfârșitului, acest mesaj bazat pe nuditate, imagine a păcatului care înlătură dreptatea divină, va căpăta o importanță foarte mare, întrucât Adventismul de Ziua a Șaptea universalizat și binecuvântat în Apocalipsa 3:7, din 1873, în era „*Filadelfiei*” (dragostea frățească) este judecat „*gol*” în 1991-1994, *adică în* era „*Laodiceea*” (poporul judecat), în Apocalipsa 3:17. Acest mesaj de „goliciunea” privește, așadar, prima și ultima formă de imputare a păcatului femeii până atunci îndreptățite de Dumnezeu. Și acest mesaj referitor la păcatul imputat adventismului oficial este ultimul mesaj pe care Dumnezeu îl adresează slujitorilor Săi din era creștină, înainte de revenirea Sa glorioasă care va veni în primăvara anului 2030.

Deja, moartea lui Abel, ucis de fratele său Cain, profetește moartea lui Isus, ucis de frații săi evrei.

Experiența lui Noe profetește inevitabila apostazie generalizată care caracterizează în cele din urmă toate alianțele pe care Dumnezeu le face oficial cu ființele umane. În vremea lui Noe, linia genealogică a lui Set, care este cea a „*fiilor lui Dumnezeu*”, devine coruptă prin căsătorii cu „*fiicele oamenilor*”, care desemnează urmașii lui Cain. Locuitorii pământului populat la acea vreme căzând complet în apostazie, Dumnezeu decide să-i exterminare prin apele potopului. Potopul ordonat de Dumnezeu în acest moment profetește exterminarea finală a

ultimilor locuitori ai pământului, care trebuie să se realizeze după revenirea glorioasă a lui Isus Hristos. Observați din nou asemănarea acțiunilor: Așa cum linia genealogică a lui Set face o alianță matrimonială cu cea a lui Cain, în timpul final al „*Laodiceei*”, adventismul de ziua a șaptea face o alianță cu federația protestantă care își practică odihna săptămânală, prima zi moștenită de la Roma și blestemată de Dumnezeu.

Experiența potopului profetește astfel faza finală a erei creștine în care, asemenea lui Noe în vremea sa, aleșii, adevărații adventiști, sunt mântuiți beneficiind de legământul fondat pe Isus Hristos, în timp ce restul ființelor umane sunt eliminate în întregime. Aici se încheie, așadar, prima parte a mesajelor profetice ale lui Dumnezeu.

A doua parte va începe cu Avram (tatăl unui popor) al cărui nume Dumnezeu îl va schimba în Avraam (tatăl unei mulțimi) după înalta sa binecuvântare și sfințire divină. Avram s-a născut în Ur, în Caldeea, într-un context de idolatrie deplină în care, încă de la potop, urmașii lui Noe căzuseră. Încercarea de a unifica întreaga specie umană vie la Babel a eșuat, Dumnezeu despărțind ființele umane impunându-le limbi diferite; nemaînțelegându-se între ei, au fost nevoiți să se separe și să se regroupeze după acest criteriu al aceleiași limbi vorbite și scrise.

Asemenea lui Adam, în vremea sa de început, Avraam este un om ales de Dumnezeu pentru a găsi în sine un urmaș și un model profetic al omului pe care Dumnezeu îl poate mântui, deoarece îi este plăcut arătându-se pe deplin ascultător. Deja, Avraam face mai bine decât Adam și, astfel, devine vrednic să fie tatăl liniei în care se va naște Hristos Mântuitorul. Prin urmare, el este purtătorul chipului mântuirii obținute prin noul legământ. Acceptând să-și ofere fiul Isaac ca jertfă, Avraam anticipează ceea ce va trebui să facă Dumnezeu pentru a plăti prețul păcatului imputat aleșilor săi. Prin urmare, el profetește principiul răscumpărării, prin care Dumnezeu își va satisface cerința de dreptate perfectă, salvând în același timp viețile aleșilor săi pe care îi apreciază și îi iubește.

Binecuvântarea lui Avraam continuă până la fiul fiului său Isaac, și anume Iacov, pe care legea lui Moise ni-l prezintă ca un tip al „*omului violent care pune mâna pe Împărăția cerurilor*”, conform a ceea ce a declarat Isus în Matei 11:12: „*Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor suferă violență, și cei violenti o iau cu sila*”. El folosește vicleșug pentru a-i acapara dreptul de întâi născut fratelui său mai mare, pe nume Esau. Folosește din nou vicleșug pentru a se îmbogăți în slujba unchiului său Laban, dar este înșelat de acest unchi care i-o impune ca primă soție pe Lea, sora mai mare a Rahelei pe care o iubea. Să uităm de oameni și să privim la Dumnezeu, care este organizatorul acestor fapte. Această experiență are doar scopul de a profeti viitoarea competiție a celor două alianțe divine succesive. Și deja, în această acțiune, Dumnezeu își dezvăluie prin Laban preferința pentru al doilea legământ simbolizat de sora mai mare Lea. Binecuvântarea noului legământ deschis păgânilor sinceri este revelată de cei zece copii de parte bărbătească pe care ea și slujitorul ei îi vor naște și îi vor da lui Iacov. În contrast, simbolizând vechiul legământ iudaic, Rahela se naște sterilă și, în cele din urmă, naște, prin bunătatea lui Dumnezeu, doi copii care sunt „Iosif” și „Beniamin”. Chip profetic al lui Isus Hristos, Iosif este vândut de frații săi

negustorilor de sclavi. Dumnezeu îl va ridica în Egipt la rangul de prim vizir și va conduce întreaga țară a Egiptului pentru Faraon. Astfel, și Iisus va fi predat romanilor de către frații săi, pentru ca, prin jertfa sa, să-i poată salva de condamnarea păcatului. Și Dumnezeu organizează, printr-o foamete mortală, strămutarea poporului lui Iacov, pentru ca aceștia să poată fi salvați mergând în Egipt, unde fratele vândut a construit silozuri pentru a depozita grâul devenit rar în această perioadă de foamete.

Însă această venire a familiei Israel în Egipt nu este doar în scopul de a-i salva de foamete. Dumnezeu va organiza această mutare, în principal pentru a profeti șederea protectoare a lui Isus și a familiei sale pământești în această țară a Egiptului, așa cum este scris în Matei 2:14-15: „*Iosif s-a sculat, a luat Pruncul și pe mama Lui noaptea și a plecat în Egipt. A rămas acolo până la moartea lui Irod, pentru ca să se împlinească ceea ce spusese Domnul prin proroc: «Din Egipt am chemat pe Fiul Meu».*” În timp ce Israel fugea de foametea ucigașă, Pruncul Isus și familia lui fugeau pentru a scăpa de mânia ucigașă a regelui Irod cel Mare. Prorocul desemnat în acest verset este Osea, iar anunțul său apare în Osea 11:1: „*Când **Israel** era copil, l-am iubit și din Egipt am chemat pe **Fiul Meu**.*” » Numai Dumnezeu a putut discerne în acest verset anunțul referitor la Isus Hristos, deoarece, în aparență, cel pe care Dumnezeu îl numește „**Fiul Meu**” pare să-l privească pe omul sau poporul numit „**Israel**”. Putem astfel înțelege că națiunea „**Israel**” reprezintă pentru Dumnezeu imaginea simbolică și profetică pe care El o va prezenta în Isus Hristos, pe care Îl numește „**fiul meu**”.

Scopul acestei șederi în Egipt a fost de a pune în acțiune ieșirea din păcat simbolizată de această țară a Egiptului. Pentru că, pentru Dumnezeu, această țară era, de două ori, simbolul păcatului. Pe de o parte, prin atitudinea rebelă și neascultătoare a faraonului care se va opune cerințelor lui Moise, dar, pe de altă parte, pentru că acest popor este primul închinător al Soarelui pe care Biblia îl desemnează în mod special. Și știm cât de mult, la vremea sfârșitului, această închinare la Soare sau la ziua care i-a fost consacrată, capătă o importanță vitală pentru adevărații aleși îndreptățiți de Isus Hristos. Din 1843, trebuie să respingă această practică care condamnă la „**a doua moarte**” poporul rebel care vrea să-l onoreze în ciuda interdicției lui Dumnezeu. Fără a fi citată în mod clar, această interdicție este subînțeleasă prin „**sfîșțirea zilei a șaptea**” de către el, care privește sâmbăta săptămânii noastre. Și această condamnare a „duminicii” stabilită de biserica papală romană este revelată și prin avertismentul lui Dumnezeu împotriva „**semnului fiarei**” care desemnează această primă zi, în Apocalipsa 13:16-17 și 14:9 (în opoziție cu „**pecetea**” sa divină care desemnează „**ziua a șaptea sfîșțită**” a sa).

Este important și vital să înțelegem ce se întâmplă din 1843. Prin stabilirea decretului din Daniel 8:14, practicarea duminicii este condamnată și dă naștere la o retragere a dreptății oferite de Isus Hristos, până atunci, creștinilor protestanți. Pe pământ, nimic nu pare să se fi schimbat, dar statutul acestui protestantism a fost schimbat de Dumnezeu, tocmai pentru că legea sa a fost schimbată de oameni, conform lui Daniel 7:25. Din 1843, acesta a testat credința oamenilor care pretind dreptatea lui Isus Hristos și le-a cerut o practică religioasă perfectă și ireproșabilă la nivelul doctrinar al adevărului său. Credința în întoarcerea lui

Hristos și vegherea spirituală care constă în a rămâne atent la mesajele profetice care se împlinesc este o cerință a lui Dumnezeu, nu o opțiune secundară lăsată la libera alegere a creaturilor Sale. Consecința ascultării sau neascultării de această cerință a lui Dumnezeu în Isus Hristos este viața veșnică sau moartea definitivă. Pe baza răspunsului pozitiv dat de creatura Sa, Dumnezeu o sfințește dându-i odihna Sabatului zilei a șaptea de respectat, ca semn al sfințirii sale de către Dumnezeu. Prin acest proces, Dumnezeu pune în acțiune ceea ce a profețit decretul Său: „ *sfințenia este justificată* ” și falsa „ *sfințenie* ” nu mai este justificată.

Binecuvântarea specială a lui „Iosif”, fiul „Rahelei”, se bazează pe ideea că, deși idolatră, această femeie a fost iubită de Iacov-Israel. Și această iubire o face pe Rahela „ *femeia* ” principală care o reprezintă pe Aleasa lui Dumnezeu. El folosește circumstanțele morții ei, în care ea dă naștere celui de-al doilea și ultimul ei fiu, numit „ *Beniami* ”, pentru a profeți experiența pământească finală a Alesului creștin, adică a adventismului universal, testat și purificat, intrând în așteptarea finală a revenirii lui Isus Hristos. Acest mesaj subtil revelat confirmă amenințarea cu moartea împotriva ultimilor adventiști de ziua a șaptea, care nu mai sunt grupați ca o instituție oficială, ci în grupuri sau indivizi disidenți împrăștiați. Îmi amintesc că numele „Adventiști de ziua a șaptea” îi aparține lui Dumnezeu și că acest nume definește o mărturisire de credință împărtășită de adevărații aleși ai lui Hristos. Ca adventiști, ei așteaptă întoarcerea lui Isus programată pentru primăvara anului 2030 și sunt „ *ai zilei a șaptea* ” deoarece practică restul adevăratului „ *Sabat al zilei a șaptea* ”, pe care îl consideră ca semn al apartenenței lor la singurul Dumnezeu Creator adevărat revelat în și prin Isus Hristos; aceasta, conform standardului revelat în Ezechiel 20:12-20.

În 1843, decretul din Daniel 8:14 a ordonat despărțirea de păcat, lucru pe care exodul din Egipt îl profețise deja la vremea sa. Acesta profețea abandonarea practicii păcatului de către poporul aleșilor răscumpărați prin sângele vărsat al lui Isus Hristos, vizând astfel anul 30 d.Hr. A doua despărțire de păcat, realizată în 1843, este justificată și făcută necesară doar datorită restaurării păcatului efectuate de regimul papal de la Roma începând cu anul 538. Acesta a confirmat, în doctrina sa „catolică”, practica odihnei în „prima zi” păgână dedicată zeului „Soare”, impusă la 7 martie 321 prin Edictul împăratului roman păgân Constantin I ^{cel Mare}. Cu „ *aroganță* ”, a redenumit această zi păgână idolatră „duminică” (Ziua Domnului). Dar niciunul dintre aceste lucruri nu s-ar fi întâmplat dacă Dumnezeu însuși nu le-ar fi planificat și adus la îndeplinire. Căci lucrările taberei diavolului, ca și cele ale aleșilor săi, au fost toate planificate și organizate de el.

Șederea în Egipt este plasată de două ori sub egida slujirii profetice a lui Iosif și Moise. Este prețios și hrănitor pentru credința noastră să constatăm faptul că acești doi bărbați au experiențe foarte asemănătoare. Primul, Iosif, se ridică pe locul al doilea în puterea egipteană datorită darului profetic pe care Dumnezeu i-l dăruiește. Citim în Gen. 41:15-16: „Atunci Faraon i-a zis lui Iosif: «Am avut un vis și nimeni nu-l poate tâlcui; și am auzit că tu tâlcuiești un vis, după ce l-ai auzit.» Iosif i-a răspuns lui Faraon, zicând: «Nu sunt eu! **Dumnezeu îi va da lui Faraon un răspuns favorabil.** »” Construcția Israelului pământesc al lui Dumnezeu și, în același timp, cea a Israelului său spiritual se bazează pe mărturia

profetică care constituie „**răspunsul dat de Dumnezeu**”, în toate timpurile, de pe vremea lui Iosif. Numele lui înseamnă „adaugă” un fiu, conform Gen. 30:24: „*Și i-a pus numele Iosif, zicând: «Fie ca Domnul să-mi mai adauge un fiu!»*” Într-adevăr, va primi un alt fiu, numit „*Beniam*”, dar cu prețul morții lui, conform Gen. 35:16-19: „*Au plecat din Betel; și mai era o oarecare distanță până la Efrata, când a născut Rahela. A avut o naștere dureroasă; și în durerile nașterii, moașa i-a zis: «Nu te teme, căci mai ai un fiu!»* Și pe când era pe punctul de a-și da sufletul, căci era pe moarte, i-a pus numele Ben-Oni; dar tatăl său l-a numit *Beniamin*. Rahela a murit și a fost îngropată pe drumul spre Efrata, care este Betleem.” Această poveste este foarte bogată în învățături profetice. Rețineți că aceste acțiuni urmează schimbării numelui lui Iacov menționată în versetul 10: „*Și Dumnezeu i-a zis: «Numele tău este Iacov; nu te vei mai numi Iacov, ci numele tău va fi Israel.»* Și i-a pus numele *Israel*.” Aceasta a avut loc la „**El-Betel**”, care înseamnă „casa lui Dumnezeu”, care se afla în țara Canaanului, țara viitorului Israel național. Moartea Rahelei a avut loc pe drumul care ducea la Betleem (Casa Noastră), orașul în care urma să se nască Mântuitorul celor aleși, Isus Hristos. Moartea Rahelei a profetizat sfârșitul vechiului legământ evreiesc, care avea să se împlinească în momentul în care, în Isus Hristos, avea să fie stabilit noul legământ în sângele Său. Și în Apocalipsa 7:8, plasând numele „*Beniam*” ultimul dintre „*cele douăsprezece nume*” ale „*celor douăsprezece triburi*” simbolice ale Israelului Său spiritual adventist, Duhul lui Dumnezeu profetește moartea pe care rebelii vor dori să o aplice ultimilor adventiști care au rămas credincioși lui Dumnezeu și practicii respectuoase a sfintei și sfințitei Sale zile a șaptea. Această moarte nu va fi suferită datorită intervenției directe și personale a lui Isus Hristos care, întorcându-se în glorie cerească, în fața ființelor umane, își va impune puterea și pedeapsa sa mortală asupra celor care au vrut să-i omoare pe aleșii săi credincioși. Sentința nedreaptă a acestor rebeli va cădea asupra lor, așa cum a căzut asupra ticălosului Haman care a vrut să-l omoare pe evreul Mardoheu în mărturia cărții Esterei.

Astfel, Dumnezeu a ales momentul morții Rahelei pentru a stabili formarea oficială a Israelului ei pământesc, profetind astfel durata sa de viață temporară, deoarece va trebui să înceteze și să dispară în beneficiul noului legământ fondat pe Isus Hristos. Și, prin urmare, în experiența acestui nou popor numit Israel, apare fiul cel mare al Rahelei, numit „**Iosif**”, după chipul lui Isus. Dumnezeu îl deosebește dându-i viziuni care îi irită pe frații săi, care devin geloși, pentru că, în plus, este favoritul tatălui lor. Și această iubire a tatălui îl face chipul singurului fiu al lui Dumnezeu care va primi de la Tatăl ceresc această mărturie din Matei 3:7, unde citim: „*Și iată, un glas din cer a zis: «Acesta este Fiul Meu iubit, în care Îmi găsesc plăcerea.»*”

Israel va merge, așadar, în Egipt pentru a cumpăra grâu devenit rar din cauza foametei. Și acolo, Dumnezeu l-a adus la putere pe fratele vândut negustorilor de sclavi. Cerând sosirea lui Iacov și a fratelui său „Beniamin”, Iosif își stabilește astfel întreaga familie în Egipt, care număra atunci 70 de persoane. Exodul din Egipt va fi organizat în același mod ca și sosirea sa pentru a se stabili acolo. Într-adevăr, de data aceasta Dumnezeu îl va folosi pe Moise, care va crește și el în putere egipteană, la fel ca Iosif înaintea lui. Și putem înțelege că adevăratul

scop pe care Dumnezeu a vrut să-l dea acestei șederi a poporului său evreu în Egipt este lecția construită pe ieșirea lor, adică consacrarea lor, sfințirea lor, care necesită separarea lor de această țară cu morala, obiceiurile și religiile ei păgâne idolatre. Numele Moise înseamnă „Salvat din ape”. Din punct de vedere istoric, aceste ape erau cele ale Nilului, râul divinizat de egipteni. Mesajul a profetizat, așadar, cel al mântuirii divine care îndepărtează moartea care lovește idolatria. Și care rămâne conform Romani. 6:23, „**plata păcatului**”: „**Căci plata păcatului este moartea ; dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru .**”

Conform simbolismului lor, „**apele**” desemnează și „**popoare**” în Apocalipsa 17:15: „**Și mi-a zis: « Apele pe care le-ai văzut, unde șade desfrânata, sunt popoare , mulțimi, neamuri și limbi ».** Astfel, numele Moise a profetizat că va fi salvat din mâna egiptenilor și a faraonului lor, care ar fi vrut să-l vadă murind, dar Dumnezeu l-a protejat. În cele din urmă, „**apele**” din care Moise a fost salvat au fost o imagine a apelor potopului care a luat viețile tuturor păcătoșilor. Și acest mesaj își va găsi confirmarea în traversarea „**Mării Roșii**” pe care Sfânta Biblie o prezintă ca imagine a traversării morții și cea a „**botezului**”, în 1 Corinteni 10:1 până la 6: „**Fraților, nu voiesc să fiți în necunoaștere că părinții noștri au fost toți sub nor, că toți au trecut prin mare, că toți au fost botezați în Moise, în nor și în mare , că toți au mâncat aceeași hrană duhovnicească și că toți au băut aceeași băutură duhovnicească, căci au băut dintr-o stâncă duhovnicească care îi urma, și stânca era Hristos. Dar cu cei mai mulți dintre ei Dumnezeu n-a fost binevoitor, pentru că au pierit în pustie. Și aceste lucruri s-au întâmplat ca ni se sărbătorească niște exemple, ca să nu mai avem pofte rele, cum au avut ei.**”

Astfel, Moise a fost „salvat din ape” de trei ori, iar Dumnezeu ne dă în el chipul lui Isus Hristos, modelul perfect al „**preaiubiților**” Săi, pe care îi alege pentru a-i face tovarăși ai veșniciei Sale.

Acest studiu îmi permite să realizez și să mărturisesc cum studiul profețiilor Bibliei devine hrănitor pentru credință, deoarece aduce în inteligența noastră descoperiri de construcții inteligente, calculate, care nu pot veni decât dintr-un gând etern și viu, care este cel al Dumnezeului creator atotputernic. Într-adevăr, pentru mulți, ce este Biblia? O carte care conține mărturii în care fiecare este liber să creadă sau nu, căci ce sunt aceste mărturii, dacă nu afirmații omenești? Acum, afirmația nu este o dovadă. Atunci putem binecuvânta și aprecia, în mod suprem, moartea lui Isus Hristos făcută necesară din punct de vedere judiciar pentru a plăti pentru păcat, dar mult mai mult, învierea Sa, care ne permite să beneficiem de adevărata Sa lumină care ne luminează inteligența și ne permite să descoperim, în montajele Sale profetice, dovezi ale acțiunii Sale puternice, deși invizibilă, pentru privirea umană comună și normală. Într-adevăr, reluarea aceluiași proces care îi conduce pe slujitorii Săi la puterea Egiptului pentru instalarea și ieșirea poporului Său este o dovadă a voinței divine care organizează și îndeplinește aceste lucruri. În era creștină, Dumnezeu va evidenția durata regimului papal roman persecutor de 1260 de ani, pe care îl plasăm între 538 și 1798. Ce se întâmplă acum în aceste două date? În 538, monarhia își aduce sprijinul și autoritatea bisericii papale, care este astfel stabilită pe Vigilius, primul

papă domnitor, prin autoritatea imperială a lui Justinian I. ^{Și} exact opusul, în 1798, această putere papală este respinsă și distrusă de statul revoluționar francez, care pune capăt regimului regalist prin ghilotinarea regelui Ludovic al XVI-lea și a reginei Maria Antoaneta la început, iar a susținătorilor lor monarhiști după ei. Regimul papal a fost astfel oprit oficial prin detenția de la Valencia, în orașul meu, în 1798. Papa arestat, Pius al VI-lea, a murit acolo, încă închis, în anul următor, în 1799. Astfel, așa cum învățase Daniel, regimul papal se baza doar pe „**artificiu și viclenie**” sau, în realitate, pe credulitatea pe care i-o acordau monarhii. Și din ziua în care acest sprijin monarhist i-a fost luat, și vă reamintesc acest lucru, pentru că este foarte important, **prin forța regimului ateu francez**, regimul papal romano-catolic s-a prăbușit ca un castel de cărți.

După bogatele lecții oferite de așezare și exodul evreilor din țara Egiptului, celelalte experiențe ale Israelului pământesc trupesc nu ne aduc decât o dovadă continuă că, indiferent de condițiile stabilite, omenirea ajunge întotdeauna să cadă într-o apostazie generalizată. Astfel, experiența trăită sub guvernarea Judecătorilor, apoi sub regii lui Iuda și Israel, confirmă această derivă spre rău și blestemul lui Dumnezeu. Aceasta până la punctul în care trebuie să considerăm această tendință ca fiind rodul normal adus de omenirea globală. În schimb, adevărata credință ascultătoare este rară și, prin urmare, capătă o valoare foarte mare pentru Dumnezeu, pe care El o confirmă prin mesajele și simbolurile sale, cum ar fi „**aurul și pietrele prețioase**”. Acum, unde se găsesc aceste lucruri? Nu la suprafața pământului, ci în adâncul sufletului, căci rămân bine ascunse de vederea umană superficială. Avem aici imaginea unui mesaj divin subtil, care se aplică în realitate adevăraților săi slujitori, la fel de rari și profundi ca aceste lucruri pământești ascunse. Atunci înțelegem mai bine valoarea pe care le dă, spunând în Zachariah 2:8: „*Căci așa vorbește Domnul oștirilor: «După aceasta, va veni slava! El m-a trimis la neamurile care v-au jefuit; **căci cine se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui** ».*”

În prezent, sub ochii noștri, același Spirit nelimitat al Dumnezeului Atotputernic lucrează pentru a pune în aplicare condițiile care vor permite îndeplinirea strategiei celui de-al Treilea Război Mondial. Căci, în lumina evenimentelor actuale, lucrul este confirmat, acțiunea descrisă în Daniel 11:40 nu este încă îndeplinită. Căci asistăm în Africa la ceea ce lumea occidentală numea „primăverile arabe”, desemnând prin această expresie intenționat optimistă, răsturnările succesive ale dictatorilor din țările Maghrebului și țările arabe; succesiv, Irakul, Tunisia, Egiptul, Libia și încercarea eșuată a Siriei. Asistăm de data aceasta la „primăverile africane” în care șefii de stat sunt răsturnați brusc de „lovituri de stat” militare susținute de populațiile civile. Și toate aceste acțiuni privesc Africa, adică „**împăratul de la miazăzi**” din Daniel 11:40. Prin răsturnarea președinților lor, popoarele africane își descoperă bogăția personală pe care o posedau prin corupție ascunsă. Dar, odată identificați cei corupți, cine sunt coruptorii? Fostele țări coloniale și agenții lor industriali și comerciali. Căci averile descoperite se construiesc prin daruri, donații de bani și bunuri oferite liderului național pentru a asigura piața locală și exploatarea resurselor naturale ale țării: petrol, gaze, diamante, aur, argint, mangan, cherestea și uraniu în Niger. Populațiile de culoare își vor da seama astfel, și unele deja o fac, că independența

națională obținută de la țara colonizatoare a fost doar fictivă și înșelătoare. Puterea locală a fost plasată în mâinile unor autorități negre corupte și corupte. Dar principalul vinovat este corupătorul, organizatorul farsei înșelătoare. Aici Franța își asumă un rol principal, deoarece știm din revelația din Apocalipsa 11:7 că Dumnezeu atribuie spiritual sau simbolic numele „**Sodoma și Egipt**” Parisului, capitala Franței, pe care mânia Sa a vizat-o în mod special încă de la fondarea sa de către Clovis I. ^{lar} evoluția minților care s-au adaptat la norma homosexualității justifică în 2023 această comparație cu „**Sodoma**”, mai mult ca niciodată. La început, homosexualitatea era considerată nesănătoasă și condamnată de întreaga societate. Homosexualii trebuiau să se ascundă pentru că erau adesea ținta corecției și a brutalității punitive colective. Însă, între 2001 și 2014, primarul socialist al Parisului, domnul Delanoë, era un homosexual declarat. Și, dintr-o dată, homosexualitatea a șocat din ce în ce mai puțin, până când legitimitatea „căsătoriei pentru toți”, homosexuali, gay și lesbiene, a fost legalizată sub președinția domnului Hollande în 2013. Astăzi, în 2023, cinci membri ai guvernului francez, cinci miniștri, își revendică deschis homosexualitatea. Așadar, să-l ascultăm pe apostolul Pavel amintindu-și ce gândește Dumnezeu despre acest lucru și pe care îl descrie în termeni aleși și muștrați în Romani. 1:26-27: „*Din această cauză, Dumnezeu i-a lăsat pradă unor patimi josnice. Căci chiar și femeile lor au schimbat folosirea firească în una împotriva firii. Tot așa și bărbații, părăsind folosirea firească a femeii, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați săvârșind lucruri josnice și primind în ei înșiși pedeapsa cuvenită pentru rățacirea lor . Fiindcă nu au căutat să-L aibă pe Dumnezeu în cunoaștere, Dumnezeu i-a lăsat pradă unei minți blestemată, ca să facă lucruri nepotrivite; fiind plini de tot felul de nedreptate, viclenie, lăcomie, răutate; plini de invidie, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de răutate; șoptitori, defăimători, nesfinți, aroganți, trufași, lăudăroși, născocitori de lucruri rele, neascultători de părinți, fără pricepere, fără credință, fără dragoste firească, fără milă. Și, măcar că cunosc judecata lui Dumnezeu, că cei ce săvârșesc astfel de lucruri sunt vrednici de moarte , nu numai că le fac, ci îi și aprobă pe cei ce le săvârșesc .* Pentru acest fel de faptă urâtă, adevărata „**Sodomă**” a fost...” lovit de „**pietre de sulf**” arzătoare, căzute din cer. Ce pedeapsă îl așteaptă atunci pe Paris, simbolica „**Sodomă**” din Apocalipsa 11:8, capitala Franței? Focul nuclear simbolizat de „**foc și pucioasă**” în „**a șasea trâmbiță**” din Apocalipsa 9:17-18. Din toate aceste motive, legătura cu colonizarea africană este, prin urmare, ușor de stabilit. Multă vreme, sub termenii „Françafrique”, pe care îi traduc prin „Franța la fric”, Franța și-a făcut banii (bani ei, în termeni populari de argou) exploatând fostele sale colonii. Pentru că, în general, puterile occidentale sunt cele care stabilesc prețul produselor vândute și cumpărate. Mânia popoarelor africane înșelate și exploatate, timp de mulți ani, se va abate în principal asupra Franței. Și vom vedea împlinite aceste cuvinte din Daniel 11:40: „*La vremea sfârșitului, regele miazărilor îl va împinge*”. Restul versetului va fi doar consecința unei situații favorabile „**regelui miazărilor**” rus, deoarece furnizarea de arme oferită de Europa Ucrainei îi conferă acesteia... un motiv pentru a dori război: „*Și regele din miazănoapte va veni asupra lui ca o furtună, cu care și călăreți și cu multe corăbii; va înainta spre interior, se va*

întinde ca un torent și va da pe dinafară .” De fapt, economia franceză se bazează atât de mult pe resursele sale africane încât nu se va putea resemna să-și piardă avantajele care îi compromit echilibrul financiar. Și există toate motivele să credem că confruntările războinice o vor opune celor pe care a continuat să-i exploateze. Dar profeția nu o prezintă ca fiind agresorul, ci dimpotrivă, ca atacată, deoarece agresorul este într-adevăr „**regele din miazăzi**” al Africii. Aș dori să subliniez că termenul „**el**” se referă într-adevăr la papismul romano-catolic, dar ca „fiică cea mare a bisericii”, Franța poate fi atacată ca pedeapsă divină pentru sprijinul religios al trecutului său catolic activ și ca pedeapsă răzbunătoare umană pentru activitatea sa continuă de exploatator al bogățiilor africane.

Și în ceea ce privește războiul care are loc în Ucraina, vă reamintesc că în șase ani și jumătate, Dumnezeu va extermina rasa umană de pe tot pământul. Așadar, listele morților înregistrați în acest conflict abia încep. Toate armele construite de ființele umane vor fi distruse, iar omul va dispărea după ele.

Întrebarea pe care orice credincios adevărat are dreptul să și-o pună în 2023 este aceasta: Ce îmi cere Dumnezeu astăzi? Nimic excepțional, pentru că nu ne cere nimic mai mult decât ceea ce a cerut apostolilor săi, și anume ascultarea de adevărata credință, al cărei model perfect a fost prezentat de viața lui Iisus Hristos. Și ca dovadă a acestei necesități, propun să comparăm viața apostolului Petru cu cea a actualului creștin autoproclamat, moștenitor al normelor romane, care este astfel catolic, ortodox sau protestant. Cine dintre acești moștenitori ai Romei poate ține cont de cuvintele care au ieșit din gura apostolului Petru, în Faptele Apostolilor 10:13-14: „*Și un glas i-a zis: «Scoală-te, Petre, taie și mănâncă!»*” Dar Petru a zis: „**Nu, Doamne, căci niciodată n-am mâncat nimic spurcat sau necurat .»**” Iată așadar, după Iisus Hristos, un alt model al creștinului ales, de data aceasta, pe deplin uman. Și aș dori să subliniez că Petru a înțeles în cele din urmă că mâncărurile impure prezentate în viziunea feței de masă nu făceau decât să simbolizeze judecata impură pe care evreii o pronunțau asupra păgânilor. Și ne explică însuși acest lucru în versetul 28: „*Știți*”, le-a zis el, „*că este interzis unui evreu să se însoțească cu un străin sau să intre în casa lui; dar Dumnezeu m-a învățat să nu socotesc pe nimeni spurcat și necurat*”. Aceasta este, desigur, o judecată dată de evrei împotriva omului neevreu, în general. Căci prin moștenirea și practicarea păcatului, fiecare om se naște „**spurcat și necurat**”, inclusiv evreul evreu. Avem aici dovada că respectul pentru rânduielile divine referitoare la lucrurile curate sau necurate, animale sau de altă natură, este cerut în permanență de Dumnezeu din partea celor pe care îi mântuiește. Neacceptarea acestei dovezi constituie un act de rebeliune comis împotriva adevărului și a Dumnezeului care l-a întruchipat în Isus Hristos. Alături de aceste lucruri, pe care rebelii le consideră secundare, practicarea Sabatului zilei a șaptea, sfințit și rânduit de a patra dintre cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu, este și mai legitimă.

„**Legea lui Moise**”, care ne învață aceste lucruri, este, prin urmare, menită să rămână norma pentru viața aleșilor lui Dumnezeu. Cu toate acestea, în mod logic, fiind împlinite în Isus Hristos, rânduielile sărbătorilor religioase, devenite demodate, încetează după prima sa venire pe pământul păcatului, la fel ca și „*jerțfele și ofrandele*” ritualului sacrificial, conform lui Daniel 9:27. Doar sfințirea Sabatului zilei a șaptea este prelungită, deoarece aceasta profețește până

în primăvara anului 2030, „al **șaptelea mileniu**”, pe care a doua venire a lui Isus Hristos îl va inaugura.

Legea lui Moise privește timpul descoperirii lui Dumnezeu de către oameni și timpul în care Dumnezeu ne face să-l descoperim pe om și păcatele sale. Căci întregul timp acoperit de cele cinci cărți atribuite scrierii lui Moise este un timp de învățătură, un moment excepțional, în care Dumnezeu a venit să trăiască printre oameni, în toată natura sa divină. Contactul direct dintre Dumnezeul perfect sfânt și ființele umane păcătoase nu putea avea ca consecințe decât cele mai bune și cele mai rele; o mare fericire pentru cei aleși și moarte pentru cei răzvrățiți. Și aceasta este lecția pe care trebuie să o învățăm din această experiență. Povestea lui Moise se încheie cu moartea sa, când, la vârsta de 120 de ani, încheie al treilea ciclu de 40 de ani din viața sa pământească. El dispăre astfel, la sfârșitul celor 40 de ani de viață în deșertul Israelului lui Dumnezeu. Și cu Iosua se va prelungi continuarea acestei povești a poporului ales prin intrarea în Canaan, conform promisiunii făcute lui Avraam de a da această țară urmașilor săi. Pentru evrei, Sfintele Scripturi constau din „legea lui Moise” și „profeții”, așa cum este indicat în ebraică prin expresia „thora we nabiym”. Dumnezeu va trăi în continuare printre poporul său în timpul experienței Judecătorilor, dar Israelul nu mai este izolat, așa cum a fost în timpul celor 40 de ani petrecuți în deșert. De asemenea, copleșit de influența dăunătoare a națiunilor vecine, acesta cade sistematic înapoi în păcat. Dumnezeu îl dă apoi filistenilor, până când ridică un „judecător” care să conducă eliberarea lor. Acest nume „judecător” le amintește oamenilor că Dumnezeu este „Judecătorul lor suprem”, că le judecă faptele și le pedepsește păcatele. Dar același „Judecător” divin organizează eliberarea poporului care îi aparține. Acest mesaj își va găsi sensul deplin în mântuirea adusă de Isus Hristos și în eliberarea ultimilor săi adventiști aleși, în ziua celei de-a doua veniri a Sa. Experiențele lui Israel se înmulțesc, iar „cărțile Regilor și Cronicilor” mărturisesc despre greșelile reînnoite continuu de monarhii care se succed unul după altul în cele două tabere ale Israelului divizat al lui Dumnezeu. Și de-a lungul domniilor lor, Dumnezeu vorbește regilor Săi doar prin profeții Săi, care rămân, prin urmare, singurul canal prin care se transmit adevărul și voința Dumnezeului Creator. În era creștină, acest principiu a fost uitat, dar Dumnezeu nu Și-a schimbat modul de a face lucrurile. Iar legătura de comunicare a rămas cea a profeților Săi. Dar a fost necesar să se aștepte trezirea Reformei care a început cu Peter Waldo în anul 1170 și după el, în ^{secolul al XVI-lea}, acțiunea oficială înfăptuită de călugărul Martin Luther, pentru ca glasul Dumnezeului adevărului să fie auzit. Apoi, abia în 1816, prin intermediul fermierului american William Miller, Dumnezeu a lansat testele Sale de credință adventiste pentru anii 1843 și 1844. Adventismul de ziua a șaptea, binecuvântat spiritual și profetic în 1873, a luat aspectul Israelului deșertului, fiind conectat la Dumnezeu prin canalul pe care l-a stabilit în doamna Ellen G. White, pe care a folosit-o ca intermediar pentru a îndruma subiectele de studiu ale primilor adventiști. Ea doar transmitea ordine și judecăți divine și revendica doar titlul de „mesager al lui Dumnezeu în Isus Hristos”. Opera ei colosală se bazează pe o multitudine de viziuni primite de la Dumnezeu, în care acesta i-a permis să descopere detaliile evenimentelor împlinite în timpul vieții pământești din trecut. Însă, netrăind în ultimele zile ale

timpului pământesc, ea a profețit despre viitor fără a-l putea explica. Prin urmare, ea i-a încurajat pe adventiști să studieze profețiile din Daniel și Apocalipsa. Însă, timpul pentru răspuns fiind ales de Dumnezeu, abia în 1980, chemat prin viziune de Dumnezeu pentru această slujire, am intrat în slujba Sa pentru a primi și prezenta ultimele Sale mesaje profetice.

Biblia ne oferă, prin profețiile sale, cele mai importante mesaje divine, iar cele din Daniel și Apocalipsa ne permit să construim datele a două lanțuri profetice cu caracteristici opuse. Lanțul „**dreptății veșnice**” oferă datele - 458, 26, 30, 34, 1843-1844 și 1993-1994. Iar lanțul „**păcatului**” prezintă datele 538, 1798, 1828 și 1873. Iar ultima așteptare a adventistului disident se bazează pe datele 30 și 2030. Datele tuturor acestor trei lanțuri sunt obținute din detaliile oferite de Biblie, iar cele ale primelor două lanțuri sunt în forme numerice, adică fixate de Dumnezeu pentru a efectua calcule aritmetice simple. Al treilea lanț nu are o dată fixă care să marcheze începutul său și se bazează în întregime pe credința și dovezile că Dumnezeu a acordat, într-adevăr, proiectului său selectiv al aleșilor săi, un timp total de 6000 de ani profețit de primele șase zile ale creației sale pământești.

În **anul – 458**, conform lui Daniel 9:25 și Ezra 7:7, binecuvântarea lui Dumnezeu se întoarce asupra Israelului Său, odată cu eliberarea poporului Său pe care îl scoate din Babilon pentru a-și recâștiga pământul național.

În 26, conform lui Daniel 9:27, Isus intră în slujire, în 30, El stabilește prin moartea Sa „**dreptatea veșnică**”, în 34, harul național al Israelului evreu ia sfârșit.

În 1843 și 1844, conform lui Daniel 8:14, Dumnezeu i-a ales pe primii adventiști.

În 1993 și 1994, conform lui Daniel 8:14 și Apocalipsei 9:5 și 10, Dumnezeu i-a ales pe ultimii adventiști de ziua a șaptea.

În **anul 538**, conform lui Daniel 7:25 și Apocalipsa 12:6 și 14, papalitatea romano-catolică instaurează abominația religioasă creștină și îi ia lui Isus Hristos rolul său exclusiv de mijlocitor „**perpetuu**” ceresc, citat în Daniel 8:12; în 1798, anii „**1260 de zile**” ai domniei sale intolerante, susținută de monarhia pământească, încetează.

În 1828, conform lui Daniel 12:11, Dumnezeu a lansat renașterea adventistă în creștinism, moștenitorul „**păcatului**” roman. Anii „de **1290 de zile**” citați se încheiau.

În 1873, conform lui Daniel 12:12, Dumnezeu a lansat oficial mesajul universal al Adventismului de Ziua a Șaptea, care avea să fie „**vărsat**” în 1994. Cele „**1335 de zile**” citate se apropiau de sfârșit. Soarta tragică a acestui Adventism instituțional justifică atașamentul său la lanțul „**păcatului**”; acest lucru a fost confirmat oficial în 1995 prin alianța sa cu Federația Protestantă, condamnată profetic de Dumnezeu încă din 1843.

Interesant este că, pentru a defini unitatea zilei în datele sale numerice, Dumnezeu a folosit forma singulară, care reprezintă o zi de 24 de ore compusă dintr- **o „noapte și o zi**” de lumină solară. Acesta este și principiul adoptat în Europa pentru moneda euro, a cărei formă rămâne invariabil singulară, indiferent de suma menționată.

Astfel, rupând sistemul celor două lanțuri anterioare, Duhul a ales să bazeze revelația timpului adevărat fixat pentru glorioasa sa revenire în Isus Hristos pe o expresie a credinței plasată pe întregul timp al demonstrației sale pământești universale, care trebuie să dureze 6000 de ani și să se încheie cu întoarcerea lui Hristos. Acest ultim mesaj este răsplata pe care o oferă aleșilor săi pe care îi binecuvântează datorită iubirii lor acordate întregului său adevăr biblic „**legea lui Moise și a profeților**” și „**Evangheliilor și epistolelor**” noului legământ, precum și „**profețiilor**” complementare ale acestor două legăminte. Fără acest interes, nu aș fi fost condus la sfântul său Sabat care anunță restul celui de-al șaptelea mileniu ceresc al său, care va începe în primăvara anului 2030 odată cu a doua venire a lui Isus Hristos. Pentru prima sa venire, el a venit să-și mântuiască aleșii de păcatele lor, iar pentru a doua sa venire, va veni să-și mântuiască aleșii din mâna păcătoșilor care îi vor omorî. Aceasta este ceea ce plasează aceste două venituri sub „**anul de favoare**” și „**ziua răzbunării**” profețite în Isaia 61:2.

Capcanele existenței

Nu toți beneficiem de condiții favorabile pentru a crede în Dumnezeu. În funcție de originile noastre, suntem influențați de mediul în care ne naștem și descoperim viața. Dar acest criteriu nu este definitiv, deoarece, în realitate, pe măsură ce creștem și devenim adolescenți, apoi adulți, nevoia noastră spirituală personală se face simțită atunci când devine cu adevărat necesară, iar aceasta poate începe foarte curând după naștere. Îmi amintesc că am crezut întotdeauna în existența Dumnezeului despre care vorbea familia mea și, prin urmare, pot mărturisi că m-am născut cu credință. A explica viața altfel mi-a fost întotdeauna imposibil, iar teoriile evoluționiste ale oamenilor de știință nu au avut niciodată niciun efect asupra mea.

Pot înțelege că, născută în India sau China, o creatură umană își poate începe viața moștenind religia familiei sale, dar dacă acest suflet nou-născut are în el standardul vieții veșnice, mai devreme sau mai târziu, va fi chemat și provocat de Duhul adevăratului Dumnezeu Creator, care hrănește și inspiră gândurile noastre și care El Însuși are acces la gândurile și mințile tuturor creaturilor Sale cerești și pământești. Conform acestei frumoase imagini, Dumnezeu caută ciupercile bune și le culege pentru propria Sa plăcere, dar lasă ciupercile otrăvitoare, toxice și mortale în pământ. Și nicio putere nu este suficient de mare pentru a-L împiedica să adune ceea ce este al său pe bună dreptate și cu putere. Ignoranța durează doar o vreme în mintea celui ales pe care îl iubește și vrea să-l salveze. Duhul Său poate smulge o ființă umană dintr-un context nefavorabil. În mijlocul celui mai adânc întuneric colectiv, Dumnezeu își lasă lumina să intre individual, în aleșii Săi. Acest principiu este foarte apropiat, în efectele sale, de cel al doctrinei predestinației, care conține o singură eroare, dar care este întregul adevăr: cei care îl prezintă nu iau în considerare libera alegere pe care Dumnezeu o dă tuturor creaturilor sale. Apoi, conform alegerii noastre individuale pe care

Dumnezeu o cunoaște înainte de nașterea noastră, totul se întâmplă ca și cum am fi predestinați, unii, aleși, pentru viața veșnică, alții, cei căzuți, pentru moarte și anihilare definitivă și, prin urmare, ca o consecință, la fel de veșnici. Orice altă explicație îl face pe Dumnezeu să pară nedrept, iar acest lucru este imposibil, deoarece este imposibil ca El să acționeze nedrept. De aceea, înainte de a lansa idei care îl privesc pe Dumnezeul nostru creator, ființele umane ar fi bine sfătuite să reflecteze profund asupra consecințelor pe care teoriile și doctrinele lor religioase le vor avea asupra lui Dumnezeu, în primul rând, și asupra lor înșiși și a celor care le ascultă, în al doilea rând.

La început, neavând alte mijloace, învățătura religioasă creștină și răspândirea ei printre națiuni s-au bazat exclusiv pe munca misionarilor, iar Isus a dat exemplul trimițându-și apostolii și ucenicii doi câte doi, pentru a aduce, în casele care le-au deschis ușile, vestea bună a mântuirii anunțată de Mesia cel așteptat, adică Evanghelia veșnică, perfectă în tot adevărul ei. Dar au urmat vremuri de întuneric și au pervertit învățătura acestei Evanghelii. Romano-catolicismul a prezentat păcatul doar în aspectul său carnal și sexual și a justificat „*păcatul*” mărturisit împotriva adevărului divin învățat în Sfânta Biblie. Drept urmare, viețile misionarilor necredincioși nu au mai beneficiat de protecția lui Dumnezeu. Și adesea acești misionari au murit, fiind uciși de cei pe care doreau să-i convertească la religia lor, din lipsă de a-i converti la cea pe care Dumnezeu o aprobă și o binecuvântează. Căci trebuie să vă dați seama cât de dureros este îndurată denaturarea adevărului său de către Dumnezeul adevărului perfect și absolut. Între El și noi, creaturile Sale, o diferență enormă înseamnă că toți ne împiedicăm, mai mult sau mai puțin, în diverse domenii, dar Dumnezeu nu se împiedică niciodată, rămâne prin natura sa drept și perfect în adevăr, în bunătate și în dreptate. Și putem înțelege acest lucru văzând cum, simplul fapt, pentru noi, de a distorsiona fără să vrem planul Său mântuitor profețit de stânca Horebului, i-a adus lui Moise interdicția de a intra în țara Canaanului. El a trebuit, conform rânduiei lui Dumnezeu, pentru prima dată, să „*lovească*” stânca pentru ca aceasta să dea apă, dar a doua oară, a trebuit doar să „*vorbească*” stâncii pentru a-i obține apa, iar în mânia pe care poporul Său răzvrătit o stâncă o stârnise în el, a lovit stânca Horebului a doua oară, distorsionând astfel inconștient planul mântuitor al lui Dumnezeu în care Hristos Mântuitorul urma să fie lovit o singură dată pentru a-și salva iubiții aleși. Ca împlinire a acestei acțiuni rânduite de Dumnezeu, în anul 30, în ajunul Paștelui evreiesc, miercuri, 3 aprilie, Iisus Hristos a murit la ora 15:00. pe crucea sa ridicată la poalele Muntelui Golgota, al cărui aspect vizual de craniu uman îl transformă într-un loc de moarte și tortură. Și odată mort, coasta sa, străpunsă de sulița soldatului roman, a eliberat „*sânge și apă*”, așa cum confirmă Ioan 19:34: „*Dar unul dintre ostași i-a străpuns coasta cu o suliță și îndată a ieșit sânge și apă*”. Și Ioan adaugă după aceasta: „*Cel ce a văzut a mărturisit, și mărturia lui este adevărată; și el știe că spune adevărul, pentru ca și voi să credeți*”. Ioan se afla de fapt la poalele crucii când aceste lucruri s-au împlinit sub ochii lui. Și acest detaliu referitor la „*sânge și apă*” este de mare importanță, deoarece confirmă împlinirea planului divin de mântuire și ne prezintă „*sângele*” vărsat pentru a stabili „noul legământ” și „apa vieții veșnice” oferită de „dreptatea” perfectă a victimei sacrificate. Astfel lovită „*o dată*” și

răstignită, „**stânca** ” numită Iisus Hristos, „**și-a dat apa** ” care dă viață veșnică singurilor săi aleși pe care El Însuși i-a ales.

Între 1816 și 1844, încercările adventiste se bazau încă pe diseminarea orală și scrisă a mesajelor care anunțau revenirea lui Isus Hristos. Și chiar și după 1873, mesajul adventist de ziua a șaptea a fost răspândit pe tot pământul, oriunde a fost posibil, prin misionari trimiși. În epoca noastră actuală, partajarea colectivă a sistemului „internet” permite ca mesajele să devină disponibile oricui are acces la internet, peste tot pe întregul pământ unde este instalată și utilizată această rețea. De asemenea, în potopul de informații utile, inutile, dăunătoare sau dezastruoase, mesajele mele profetice sunt, de asemenea, prezente și sunt puse la dispoziția marelui Dumnezeu Creator, care le poate folosi ca „*un izvor de apă și lumină* ” capabil să lumineze și să răspundă setei de înțelegere a poporului său ales, răspândit pe tot pământul. Această metodă de răspândire a luminii divine îndeplinește perfect criteriul biblic care Îl prezintă pe Dumnezeu în Hristos ca „*bunul păstor care își caută oaia pierdută* ”. Și cine știe mai bine decât el unde se află? Este un noroc pentru noi, creaturile Sale, că El a fost cel care a luat inițiativa în această căutare, altfel numărul celor aleși, deja foarte mic, ar fi și mai mic.

Prima capcană a existenței se bazează, așadar, pe condițiile nefavorabile ale nașterii noastre și pe **influența dăunătoare a mediului nostru uman**. Însă alte capcane ne așteaptă și ne pândesc în timpul evoluției noastre umane. Pe măsură ce creștem, ființele umane descoperă și experimentează multe lucruri noi care le construiesc personalitatea. Schimbarea în viața umană expulzată din Grădina Edenului a fost enormă. Să comparăm aceste două tipuri de existență. Inițial, Adam a descoperit viața în Dumnezeu, mai întâi, apoi Dumnezeu l-a introdus în mediul său format din lucruri minunate și eterne. Acest mediu este secundar lui și Dumnezeu îi dă activități al căror unic scop este să-i împlinească viața. Dar după păcat, totul se inversează. Dumnezeu nu mai este vizibil, se ascunde, iar omul descoperă în jurul său un mediu care a devenit ostil. Înainte de păcat, consumat pentru plăcere, însăși hrana sa trebuie să fie, după acesta, obținută prin munca extenuantă de cultivare a pământului. El descoperă apoi că viața sa se bazează pe exploatarea celor cinci simțuri ale sale, toate acestea devenind capcane pentru existența sa la un anumit nivel de elevație. Însă, în suferința pe care o trăiește, omul găsește încă un motiv să-L caute pe Dumnezeu, care rămâne ascuns, dar nu este niciodată departe de creaturile sale, așteptând ca acestea să-l cheme. Astfel, în toată ignoranța lor față de adevărurile biblice, viața săracilor, a lucrătorilor pământului, a țăranilor, era deosebit de grea. Căci hrana lor depindea de climă, de insectele utile și dăunătoare și de calitatea pământului arat, iar ei își puneau instinctiv nădejdea în Dumnezeu, așa cum o înfățișează atât de minunat pictura Angelus. Aceasta prezintă un cuplu îngenunchat pe pământ la ora în care clopotele Angelus marchează sfârșitul zilei lor dificile. Această epocă a dispărut complet. Astăzi, lucrătorul pământului își folosește tractorul mecanic zi și noapte dacă consideră necesar. Nu mai ascultă clopotele care sună și îl enervează, iar gândurile sale nu se mai îndreaptă către Dumnezeu și risipa sa. A învățat să se bazeze doar pe sine și pe perspicacitatea sa, urmând prognozele meteo făcute de oamenii de știință ai vremii. Dumnezeu nu-l mai interesează, pentru că știința și cunoașterea ei îi prezintă toate răspunsurile necesare nevoilor sale. Viața veșnică

nu mai este subiectul reflecției sale. Gândurile sale sunt îndreptate exclusiv către condițiile sale de viață pământești, pe care dorește constant să le îmbunătățească. Și aici, știința și invențiile sale anticipează exigențele sale. De asemenea, putem înțelege că situația omului modern, țăran sau locuitor al orașului, nu a fost niciodată atât de separată de apelul adresat Dumnezeuului Creator. Și Isus profetise despre acest „*timp al sfârșitului*”, ale cărui caracteristici le cunoștea, avertizându-și aleșii în acești termeni în Matei 24:24: „*Căci se vor scula Hristoși falși și proroci falși. Ei vor face semne mari și minuni, încât să înșele, dacă este posibil, chiar și pe cei aleși*”. Dar chiar și în acest verset, Isus vorbește doar despre „*semne și minuni*” spirituale și religioase, deoarece dezvoltarea tehnică a „*timpului sfârșitului*” nu a fost profetită de Dumnezeu. Niciun text nu face aluzie la această utilizare extraordinară a materiei și a inteligenței umane. Primul care este uimit de producțiile sale este omul însuși. Această dezvoltare a cunoașterii tehnologice este progresivă și pare a fi fără limite. Cu toate acestea, Dumnezeu dă umanității semne care anunță venirea sfârșitului său și dispariția totală a prezenței sale pe pământ. Dar în cele din urmă, în minciunile sale, în Gen. 3:5, „*șarpele*” cel rău i-a spus Evei un adevăr confirmat în era noastră finală: „*Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca dumnezei, cunoscând binele și răul*.” Performanțele tehnice realizate i-au determinat într-adevăr pe oameni să se considere dumnezei care nu mai au nevoie de adevăratul Dumnezeu. Dar ceea ce diavolul nu i-a spus Evei este sensul pe care Dumnezeu îl dă verbului „a cunoaște”, care înseamnă pentru el să „experimenteze” răul concret, adică să consume „*păcatul a cărui plată era moartea*”; ceea ce este confirmat de Romani 6:23. Și în Gen. 2:17, avertismentul lui Dumnezeu fusese foarte clar și precis: „*dar să nu mâncați din pomul cunoașterii binelui și răului, căci în ziua în care veți mânca din el, veți muri negreșit*”. „Aceasta a fost, așadar, prima capcană în care au căzut ființele umane, făcând muritori, colectiv, bărbatul, femeia și urmașii lor umani. Care a fost cauza acestei prime căderi? Gen. 3:6 ne spune: „Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut ochiului și că era de dorit să înțelepcească pe cineva; a luat din rodul lui și a mâncat. A dat și soțului ei, care era cu ea, și a mâncat.” „*Bun de mâncat, plăcut ochiului și de dorit ca să înțelepcească pe cineva*”, adică suficient pentru a satisface două simțuri umane, gustul și văzul, și pentru a-i spori inteligența, adică trei subiecte care privesc „*lăcomia*” pe care Dumnezeu o condamnă în a zecea dintre Cele Zece Porunci ale Sale supreme, conform Exodului 20:17: „*Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău*.”

Dar observ deja, în forma pe care Eva o păstrează în amintirea interdicției lui Dumnezeu, un fel de slăbire care îi exprimă îndoiala, căci ea îi spune șarpelui: „*Dar cât despre rodul pomului care este în mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți*”. Pe când, de fapt, Dumnezeu a spus: „*dar din pomul cunoașterii binelui și răului să nu mâncați, căci în ziua în care veți mânca din el, veți muri*”. Expresia „*ca să nu muriți*” slăbește certitudinea poruncii lui Dumnezeu „*veți muri*”. Chiar înainte de a consuma fructul interzis, Eva a căzut în capcana propriei naturi și a opiniei

personale pe care și-o formase despre porunca dată de Dumnezeu. Și aceasta este o greșeală pe care o comit după ea toți oamenii necredincioși, care subestimează valoarea cuvintelor rostite sau inspirate de Dumnezeu. Ființa umană superficială, bărbat sau femeie, își aplică propriile standarde, comportamente și reacții față de Dumnezeu. Fiind el însuși instabil în deciziile sale, își ia natura ca model pe care îl poate aplica aproapelui său, iar atâta timp cât acest aproape este om, nu greșește sau are puține șanse să greșescă. Însă, când acest aproape este Dumnezeu, lucrurile se întâmplă diferit, deoarece Dumnezeu nu se schimbă, nu variază și nu experimentează nicio instabilitate comportamentală. Ființa umană necredincioasă se înșală atunci pe sine prin propriile convingeri personale. Încă din copilărie, ascultând basmele spuse de părinții săi neghiobi, copilul învață minciuna bazată pe căutarea minunatului, a fabulosului, ceea ce îl face pe om să viseze. Dar, în timp ce mintea sa este construită pe vise irealizabile, viața sa se adaptează practicii minciunii care ucide credința în adevărul propus și prezentat de Dumnezeu. În mod ideal, un copil ar trebui să audă vorbindu-i-se doar ceea ce este adevărat, demonstrat și dovedit. Dar acest ideal a devenit imposibil de atins din cauza păcatului și a dominației diavolului, care acționează și inspiră cu demonii săi duhurile umane blestamate de Dumnezeu. Adevărata credință se distinge astfel de credința falsă prin capacitatea de a lua literal cuvintele rostite de Dumnezeu, deoarece alegerea cuvintelor și verbelor Sale este calculată, cântărită și măsurată. Greșeala în această privință duce sufletul uman la moartea veșnică. Iar „**a doua moarte**” îi va lovi pe toți necredincioșii care s-au înșelat singuri și s-au condamnat să sufere această pedeapsă finală, revendicându-și apartenența la Dumnezeu în Isus Hristos, fără a răspunde cerințelor Sale divine de sfințenie.

Fiecare dintre cele cinci simțuri ale noastre poate, dacă este abuzat, să fie o cauză a pierderii mântuirii. Să începem cu simțul auzului, care poate separa sufletul uman de Dumnezeu pentru totdeauna și, în aceasta, precede simțurile văzului, gustului și poftei de mâncare, așa cum o dovedește experiența concretă a Evei.

Prima capcană întinsă Evei se bazează pe simțul auzului. Căci drama care o va lovi începe cu conversația în care, prin intermediul șarpelui, diavolul o implică. Pericolul apare în sugestia venită de la celălalt, de la omologul ei ocazional. Până în acest moment, Eva a respectat interdicția lui Dumnezeu și nu este afectată de ea. Dar șarpele îi vorbește și, în mod logic, îi provoacă uimirea, deoarece niciun alt animal creat de Dumnezeu nu posedă capacitatea de a vorbi precum o ființă umană. Ea nu a fost pregătită să înfrunte această experiență auditivă și vizuală și nu poate înțelege că șarpele, acest animal al creației pământești a lui Dumnezeu, poate fi folosit și manipulat de diavol, îngerul rebel, demonul ceresc. Cuvintele liniștitoare rostite de șarpe o liniștesc pe Eva. Mai mult, mănâncă fructul interzis și nu este mort, așa că explicațiile sale par raționale și rezonabile. La fel este, în 2023 și întotdeauna, în schimbările umane religioase sau laice. În aprecierea noastră asupra unui subiect discutat, cele cinci simțuri ale noastre sunt activate și ne determină judecata. Adversarul pare sincer, iar argumentele sale destul de convingătoare; Cu atât mai mult dacă opinia lui este în aceeași direcție cu a noastră. Și dacă așa stau lucrurile, mărturia simțurilor, care contrazic această opinie, devine neputincioasă și incapabilă să ne convingă și să

ne împiedice să cădem în capcana întinsă. Pentru că într-o astfel de situație, pericolul nu este doar în afara noastră, în numărul nostru opus, ci în interiorul nostru și în dorința noastră de a ne favoriza alegerea personală. Și împotriva noastră înșine, nu putem face nimic, pentru că devenim propriul nostru adversar și dușman. Aceasta este ceea ce face lupta umană mentală și morală atât de dificilă; a te opune celui alt nu este nimic, în comparație cu lupta pe care trebuie să o ducem împotriva noastră înșine. Eva ar fi putut rezista șarpelui, dar nu a putut rezista propriei pofte, care a acționat la nivelul celor cinci simțuri ale sale umane. Și după ea, experiența ei a devenit a noastră, individual, de la Adam până la ultimul bărbat sau femeie născuți pe pământ. Urechea noastră nu captează doar cuvinte seducătoare și înșelătoare; este, de asemenea, sensibilă la sunetele muzicale. Și în acest domeniu, excesul pasional devine idolatru și cauza pierzaniei veșnice. Oamenii sunt pasionați să asculte muzica marilor compozitori clasici, jazz-ul care a venit mai târziu, rock 'n' roll-ul, care i-a urmat, și în zilele noastre rap-ul, pe care nu-l apreciez deloc datorită aspectului său general, deoarece muzica nu pare a fi altceva decât un pretext pentru a vomita, pe o bază ritmică, valuri de cuvinte care exprimă ura simțită față de societatea occidentală albă. Acest stil rebel a apărut în comunitatea neagră, în America albă rasistă. O veche zicală, aparent uitată, spunea: „muzica liniștește fiara sălbatică”; evident că nu este cazul rap-ului. Muzica clasică a fost la fel de mult cauza pierzaniei credincioșilor săi ca și rap-ul din zilele noastre. Și aici, societatea catolică a regelui Francisc I ^{a organizat} baluri și festivaluri unde muzica și opera au jucat un rol major între câteva masacre ale protestanților rebeli. Muzica a servit drept pretext pentru a da o înfățișare civilizată unei societăți sălbatice și ucigașe, iar aici, din nou, în 2023, nimic nu s-a schimbat, în prezența Președintelui, Regelui, Prefectului, Primarului, Cardinalului sau Episcopului local, concerte, baluri și festivități îi reunesc pe oamenii frumoși pentru a ospăta și a se bucura de bogăția și privilegiile lor.

Să ne întoarcem acum la simțul văzului. Chiar înainte de a descoperi gustul fructului, Eva îl vede, îl contemplă, îl admiră și îl râvnește. Îl numește „*plăcut vederii*”. În 2023, câte lucruri „*plăcute vederii*” seduc ochii umani, subjugându-i și distrugându-i? Mulțimi care privesc orice domeniu imaginabil și înrobesc ființele umane cucerite de pasiunea pentru aceste subiecte. Unii vor colecționa diverse tipuri de obiecte și își vor dedica existența posesiei lor din ce în ce mai multe. Viața lor se limitează la asta. Se apreciază în propriii ochi doar prin succesul acestei posesiuni, care rămâne, în realitate, cu adevărat inutilă și dăunătoare. Nu pot enumera tipurile de obiecte care duc la idolatria lăcomiei, atât de numeroase și diverse sunt. Căci, de fapt, orice poate deveni o cauză de pierzare prin influența sa excesivă asupra naturii umane. Pasiunea pentru mașini, motociclete, avioane, bărci, picturi ale unor artiști celebri sau nu atât de celebri, și orice obiect vizual devine excesiv o cauză de pierzare. Și în limbajul său, omul însuși își exprimă situația spirituală, atunci când spune „Iubesc asta, iubesc aia” sau „Sunt pasionat de asta sau aia”, pentru că numai Dumnezeu merită închinarea și pasiunea noastră, pentru că el este Creatorul tuturor lucrurilor și al întregii vieți. Așadar, fiți atenți la expresiile pe care le folosesc oamenii, pentru că ele își demască adevărata natură.

Să continuăm cu simțul gustului, al poftei de mâncare și al mirosului, care participă la aprecierea gustului. Biblia oferă ca exemplu pe această temă Filipeni 3:19, unde Pavel declară despre dușmanii adevărului creștin: „ *Sfârșitul lor va fi pierzarea; **dumnezeul lor este pântecele lor** , ei se laudă cu ceea ce îi face rușinoși, ei se gândesc doar la lucrurile pământești.* ” În 2023, acesta este încă cazul; nimic nu s-a schimbat, cu excepția obiectelor dorinței. În Tit 1:12, Pavel îi spune din nou lui Tit despre cretani: „ *Unul dintre ei, prorocul lor, a zis: Cretanii sunt întotdeauna mincinoși, fiare rele, **pânțele leneșe**.* ” Plăcerea gustului poate într-adevăr să invadeze omul până la punctul de a-l separa definitiv de Dumnezeu. Arta mesei, atât de prețuită și apreciată în societățile noastre civilizate, face din marii bucătari idoli care trăiesc doar pentru activitatea lor profesională. Ei trăiesc și mor fără speranța vieții veșnice și astfel trec prin viață, precum cel mai josnic, cel mai comun animal. Vinul și mâncarea sunt mirosite cu nasul înainte de a-și elibera gustul, venind în contact cu papilele gustative ale limbii și ale cerului. Specialiștii sunt formați atunci când sensibilitatea acestor trei simțuri este foarte dezvoltată. Ei au atunci capacitatea de a identifica numele și anul vinului degustat, iar la acest nivel de pasiune și investiție a ființei, nu mai există loc pentru Domnul, salvatorul aleșilor. Ei trăiesc doar pentru a-și exploata darul extraordinar. Devin astfel propriul lor idol și nu au nevoie de Dumnezeu.

Însă cazurile menționate până acum nu sunt exhaustive, deoarece idolatria afectează bărbați și femei în toate domeniile și nivelurile societății umane. Fiecare dintre noi își poate concentra atenția, gândurile și pasiunea asupra unui subiect care devine o cauză de idolatrie, deoarece absoarbe și mobilizează toată gândirea umană, nelăsând loc subiectului spiritual care amintește de adevăratele priorități și nevoi ale sufletului uman.

Obiceiul de a înfrunta moartea a distrus, pentru om, mesajul său acuzator de păcat. Moartea este acceptată ca o normalitate transmisă în umanitate, iar oferta divină a vieții veșnice este interesantă doar pentru cei care vor să o creadă. Acceptarea și resemnarea constituie, așadar, două capcane ale existenței pentru întreaga umanitate. Căci aceste lucruri încurajează aderarea la spiritul tradiției pe care aleșii trebuie să o pună la îndoială și să o renunțe la a o urma, pentru a-L urma pe Isus Hristos pe calea Sa de mântuire, oriunde s-ar afla și s-ar găsi, pe tot pământul.

Mă îndrept acum către capcana seducției religioase și iau ca argument acest citat biblic din Matei 7:15: „ ***Feriți-vă de prorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt lupi răpitori*** ”. Acest avertisment dat de Isus luminează sensul faptelor împlinite pe parcursul întregii ere creștine, marcată în principal de domnia papală romano-catolică intolerantă, între 538 și 1798, dar și după aceasta, din 1843, de dezvoltarea universală a diferitelor forme de protestantism. „ ***Lupii răpitori*** ” nu mai sunt doar catolici, pentru că sunt și ei, din 1843, de ascultare protestantă, iar mergând mai departe în timp, din 1994, sunt și ei de ascultare adventistă. Acest verset din Matei 7:15 este cel care Îl determină pe Dumnezeu să desemneze, prin expresia „ ***proroc mincinos*** ”, în Apocalipsa sa, religia protestantă care a rămas fidelă din 1843 odihnei duminicale stabilite din 321 de Roma imperială și din 538 de Roma papală catolică.

Așadar, care este secretul eficacității acestor „ *profeți falși care propovăduiesc minciuni* ”, conform lui Isaia 9:14: „(*Bătrânul și dregătorul sunt capul, iar prorocul care propovăduiește minciuni este coada .*)” Această plasare între paranteze a acestui verset îi conferă aparența unei revelații cheie foarte importante pe care Dumnezeu o va folosi în Apocalipsa Sa, subtil, pentru a dezvălui numai aleșilor Săi acuzațiile aduse împotriva acestor „ *profeți falși care propovăduiesc minciuni* ”. **Într-adevăr minciuna religios .**” Înșelăciunea începe cu afirmațiile false ale Romei papale catolice, dar după ce decretul din Daniel 8:14 a intrat în vigoare, minciuna a devenit și un semn al activității religioase protestante. Și această acuzație divină îi face pe acești „ *profeți falși* ” adevărați slujitori ai diavolului, care este „ *tatăl minciunii* ”, conform lui Ioan 8:44: „ *Voi sunteți de tatăl vostru, diavolul, și voiți să împliniți poftele tatălui vostru. El a fost un ucigaș de la început și nu rămâne în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Când spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este un mincinos și tatăl minciunii .*”

În ce constau aceste minciuni catolice și protestante? Ele constau în a le face pe victimele lor seduse și înșelate să creadă că vor putea intra în viața veșnică oferită de Isus Hristos, când acest lucru nu va fi cazul. Aceasta pentru că pregătirea lor pentru standardele vieții cerești nu va fi fost îndeplinită. Drept urmare, ușa harului se va închide și intrarea în rai le va fi refuzată. Nevoia unei pregătiri speciale este confirmată în acest verset din Apocalipsa 19:7-8: „ ***Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm slavă, căci a venit nunta Mielului și soția Lui s-a pregătit***”. *Și i s-a dat să fie îmbrăcată în in fin, curat și alb. Căci inul fin este dreptatea sfinților* . Dreptatea sfinților nu mai este doar dreptatea personală a lui Hristos, care le-a fost atribuită prin harul divin. Aceste dreptăți sunt practicate de adevărații aleși, a căror natură păcătoasă a fost schimbată și înlocuită de practica ascultării perfecte de voința divină; care rezultă din sfințirea lor divină autentică. Concret, în întreaga lor existență, ei au renunțat să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu și s-au supus pe deplin voinței Sale divine, respectând rânduielile și poruncile Sale. Și această cerință a lui Dumnezeu este cea pe care capcanele existenței o doresc și o pot frustra și face nesatisfăcuți. Confrunțați cu multiplele capcane ale existenței, aleșii își mântuiesc sufletele angajându-se pe calea îngustă a ascultării de adevărul lui Dumnezeu revelat și împlinit în Isus Hristos.

O altă capcană a existenței a amenințat omenirea în mod colectiv. Este iubirea de libertate. Căci libertatea dată de Dumnezeu tuturor creaturilor sale pune mai multe probleme decât rezolvă. Într-o țară precum Franța, unde liderii doresc să ofere fiecărui individ cât mai multă libertate posibil, apare în cele din urmă o problemă. În numele acestei libertăți, coexistă în aceeași țară alegeri individuale incompatibile. Și în situația în care se află Franța de la sfârșitul colonizării, instaurarea Islamului în țară a dus la revolte sporadice ale tinerilor musulmani care nu sunt capabili să se integreze în modelul secular occidental cu o bază creștină. Nevrând să reprime sever actele reînnoite de rebeliune, liderii închid ochii și îndură faptele fără a le putea rezolva de teama de a provoca o reacție de masă mult mai periculoasă. Situația se deteriorează astfel din ce în ce mai mult an de an. Și pentru un popor republican, nu este ușor să recunoască faptul că speranța

lor pentru o viață pașnică era doar un miraj utopic. De fapt, este clar că libertatea totală pentru toți va rămâne un mit irealizabil. Iar prețul de plătit pentru această descoperire va fi teribil; De aceea, Dumnezeu a stabilit ceasul pedepsei pentru „**timpul sfârșitului**”, care va pune capăt „**timpului națiunilor**” lumii occidentale libere și independente.

În ultima vreme, Franța suferă consecințele naturii sale seculare. Drept urmare, nu a realizat niciodată pericolul reprezentat de religie. Credea că valorile sale republicane au rezolvat problema și, în parte, pentru cetățenii săi naturali, abordarea a fost parțial reușită. Dar, din 1962, sfârșitul colonizării teritoriului algerian a dus la primirea colaboratorilor săi „harki” și a lansat astfel instaurarea Islamului pe pământ francez. Odată cu prelungirea continuă a acestei imigrații, numărul musulmanilor a atins în sfârșit un nivel critic. Căci ostilitatea deschisă a grupurilor islamiste străine și locale sporește ura dintre francezii albi de origine și musulmanii primiți cu brațele deschise. Prin urmare, secularismul va fi, de asemenea, o capcană pentru această țară, așa cum va fi pentru toate țările de origine creștină cu o imigrație musulmană ridicată.

În aplicarea sa religioasă, aparențele false își poartă cele mai grave consecințe. Și aici găsim slăbiciunea văzului în aplicarea sa religioasă. Dumnezeu, în toate revelațiile sale formulate în limbaj clar sau în imagini codificate, acordă o importanță enormă acestei înșelăciuni care se bazează pe aparența exterioară a lucrurilor. Și trebuie să ne dăm seama că El este singurul care poate vedea interiorul unui suflet sau al unei organizații religioase. Căci toate ființele umane au, numai prin vederea lor, o barieră de netrecut, un zid care le limitează analiza lucrurilor. Cuvintele, zâmbetele, faptele bune și operele bune de caritate pot masca gânduri complet întunecate. Și numai în Dumnezeu găsim această capacitate de a vedea viața în toată dimensiunea ei ascunsă sau vizibilă, pentru creaturile sale cerești și cu atât mai mult, în ochii creaturilor sale umane pământești. Atunci putem aprecia pe bună dreptate, la cel mai înalt nivel, faptul de a beneficia de revelația sa profetică. Căci El demască toate religiile false care își seduc și înșală membrii, adepții, dar și restul umanității care îi respectă, ignorând responsabilitatea pe care o poartă cu privire la blestemele divine care lovesc locuitorii întregului pământ.

În Luca 11:39-40, Isus a denunțat ipocrizia fariseilor din vremea sa, spunând: „***Dar Domnul i-a zis: «Voi, farisei, curățați partea de afară a paharului și a farfuriei, dar pe dinăuntru sunteți plini de extorcare și de răutate . Nebunilor! Cel ce a făcut partea de afară n-a făcut și cea dinăuntru? »***” Confruntat cu această logică, omul nu poate decât să tacă, iar cei pe care Dumnezeu îi provoacă cu această reflecție nu pot decât să se simtă foarte inconfortabil și să experimenteze o senzație de goliciune și transparență, ca să spunem așa, jenantă. Scriind pe pământ numele păcatelor comise de cei care vin înaintea lui pentru a acuza femeia adulteră pentru a-l testa, Isus a mărturisit din nou despre divinitatea sa și despre capacitatea sa de a citi în secretul vieții lor. Și din nou, confuși și rușinați, s-au retras cu toții în tăcere. De aceea, în revelațiile sale profetice, Isus folosește simboluri care construiesc în imagine portretul robotic al entității vizate de judecata divină. Și acest portret robotic dezvăluie aspectul ascuns pe care omul normal îl ignoră sau îl poate ignora. La fel cum

pentru poporul evreu, clerul religios își dădea o înfățișare somptuoasă, purtând haine frumoase și ornamente prestigioase, dar înșelătoare, în era creștină, sistemul religios papal al romano-catolicismului a înșelat mult timp și încă înșală oamenii superficiali sau seculari. Televiziunile nu omit să transmită marile și pompoase ceremonii organizate de acest romano-catolicism. Și la fel ca pe vremea evreilor, prelații, cardinalii și episcopii se îmbracă în haine stacojii și purpurii care, în ansamblu, oferă privitorului o imagine glorioasă ce seduce și impresionează mulțimile. Falsa religie păgână și-a sedus întotdeauna adepții prin aspectele sale artificiale seducătoare. Dumnezeu folosește termenul „ **viclean** ” pentru a descrie regimul papal al Romei în Daniel 8:23: „ *Și la sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi mistuiți, se va ridica un împărat obraznic și viclean .* ” În acest verset, Dumnezeu transmite două mesaje aleșilor săi. Primul se referă la judecata sa personală asupra regimului papal, pe care îl consideră „ **obraznic** ”. A doua ni se adresează în mod special, deoarece Dumnezeu ne avertizează împotriva aparenței sale exterioare, pe care o numește „ **vicleană** ”. Descoperind ce a făcut catolicismul papal cu textul Celor Zece Porunci ale lui Dumnezeu, identificăm caracterul său „ **obraznic** ” și „ **arogant** ”, conform lui Daniel 7:8. Ceea ce este „ **viclean** ” *nu are o consistență solidă, iar Dumnezeu ne ajută să înțelegem cum este „ viclean ”* regimul papal . Aceasta specificând în Daniel 8:24-25: „ *Puterea lui se va mări, dar nu prin puterea lui; va face ravagii nespuse, va izbuti în acțiunile sale, va nimici pe cei puternici și poporul sfinților*”. *Datorită prosperității sale și a succesului vicleniilor sale, va avea aroganță în inimă , va nimici pe mulți dintre cei ce trăiau în pace și se va ridica împotriva Prințului prinților; dar va fi zdrobit, fără efortul vreunei mâini.* Tot „ **succesul** ” său s-a bazat doar pe „ **succesul vicleniilor sale** ”. Acest termen „ **viclenii** ” leagă acțiunea sa de seducția „ **șarpelui** ” diabolic din Geneza 3, despre care Daniel 11:39 sugerează spunând: „ *Cu zei străini va acționa împotriva locurilor întărite ; va umple de onoruri pe cei ce-l recunosc, îi va face să stăpânească peste mulți, le va împărți pământuri drept recompensă.* ” „Acest « **dumnezeu străin** » poate fi identificat în mod divers și complementar cu diavolul revelat romanilor prin învățătura religioasă a evreilor, dar și ca o aluzie la numele lui Hristos pe care Roma îl uzurpă luând o înfățișare religioasă creștină. Apocalipsa 13:3 confirmă această legătură cu diavolul, spunând: « *Fiara pe care am văzut-o era ca un leopard; picioarele ei erau ca picioarele ursului și gura ei ca gura unui leu. Și balaurul i-a dat puterea, scaunul lui de domnie și o mare stăpânire* ». Pentru a înțelege mesajul acestui verset, trebuie să luăm în considerare legătura care identifică „ **balaurul** ” cu „ **diavolul** ” în Apocalipsa 12:9: « *Și marele balaur a fost aruncat , șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana , care înșală întreaga lume; a fost aruncat pe pământ și îngerii lui au fost aruncați împreună cu el*». ” „Pe pământ, regimul imperial peste care domnește este numit, în Apocalipsa 12:3, „ **marele balaur roșu** ”: „ *Și un alt semn s-a arătat în cer: și iată un mare balaur roșu , având șapte capete și zece coarne, și pe capete șapte cununi .* ” Din aceste mesaje rezultă că, în Apocalipsa 13:3, Dumnezeu dezvăluie și profetește succesiunea Imperiului Roman și a regimului papal care îi succede sub aceeași autoritate a diavolului: „ **balaurul** ” Imperiului Roman „ **își dă tronul și autoritatea** ” regimului papal, în care Roma își reia fosta putere imperială.

Pentru ca această „**șmecherie**” să reușească și pentru a îndeplini planul lui Dumnezeu, diavolul l-a convins pe primul rege al francilor, pe nume Clovis, să se convertească la creștinism, deja roman, fiind botezat în 496, de către episcopul Romei de atunci, care încă nu purta titlul de „Papă”. Dar la acea vreme, Roma fusese deja lovită de blestemul lui Dumnezeu încă din anul 313. Și din 7 martie 321, restul Sabatului zilei a șaptea fusese abandonat, înlocuit de restul primei zile dedicate pe atunci cultului zeului astral păgân, Soarele zeificat, venerat și slujit sub titlul de „Venerabil Soare Neînvins”. Acest botez al regelui francilor a conferit bisericii romane un prestigiu pe care alți regi convertiți nu aveau decât să-l consolideze în timp. Așa a stabilit Dumnezeu în Italia regimul religios care, prin pretenția sa creștină, constituie cea mai mare capcană înșelătoare menită să captiveze și să captureze credincioșii superficiali. Căci „**artificiul**” roman nu poate înșela decât credincioșii superficiali. Și ceea ce îi caracterizează pe acești oameni superficiali este disprețul sau indiferența pe care o arată față de Sfânta Biblie și revelațiile ei divine. Vă reamintesc că, mult timp, Biserica Catolică le-a interzis membrilor săi să citească Sfânta Biblie, iar în secolul al XVIII-lea ’ încă susținută de puternica monarhie, a pus la moarte sau la galere oameni prinși în posesia unei Sfinte Biblii. De aceea, în Apocalipsa 11:3, Dumnezeu denunță persecuția împotriva Sfintei Biblii, cuvântul Său scris: „*Voi da autoritate celor doi martori ai Mei și vor prooroci timp de o mie două sute șazeci de zile, îmbrăcați în sac*”. 1260 de zile-ani, adică de la 538 la 1798. Versetul 7 profețește persecuția Bibliei din partea revoluționarilor atei din Franța republicană în timpul „Terorii” anilor 1793-1794. Au aprins focuri și au ars public toate lucrările religioase, Biblia fiind în prim-plan: „*Când își vor termina mărturia*, fiara care se ridică din adâncul fără fund le va face război, îi va birui și îi va uide”. Acest detaliu, subliniat cu caractere aldine, dezvăluie că misiunea dată Sfintei Biblii a fost „**încheiată**” odată cu apariția regimului republican francez. Încă din ^{secolul al XVI-lea}, Dumnezeu le-a permis oamenilor să urmeze adevărul său descoperindu-l în sfânta sa Biblie multiplicată prin tipărirea caracterelor; mesajul este transmis, iar oamenii inteligenți, aleșii săi, nu trebuie decât să-și amintească lecția. Și această lecție va trebui aplicată pentru a nu cădea în timpul testelor de credință adventiste efectuate succesiv în 1843, 1844, 1994 și 2030. Căci până la întoarcerea gloriosului Hristos, aleșii trebuie selectați de Dumnezeu demonstrând că lecția dată în ^{secolul al XVI-lea} a fost păstrată și implementată. Într-adevăr, tot Sfânta Biblie este cea care îi testează pe cei chemați în Hristos, testându-le interesul pentru revelațiile sale profețite în cărțile celor două legăminte. Așa că, până la sfârșit, adevărata credință se construiește exclusiv pe interesul acordat întregii revelații biblice.

Este de la sine înțeles că atunci când subiectul seducător este aproape de adevărul divin, capcana religioasă este și mai formidabilă și dificil de identificat. Pentru mulți credincioși protestanți, condamnarea vechii Biserici Catolice a fost ușoară, dar, din moment ce aceasta nu mai poate persecuta pe nimeni, a devenit acceptabilă pentru ei și, mai bine, demnă de a face o alianță cu ea. Acești oameni au căzut în capcana ignoranței lor față de lucrurile pentru care Dumnezeu i le reproșă. Își aminteau doar de persecuțiile ei asupra ființelor umane, dar

subestimau păcatele comise împotriva lui Dumnezeu, însuși, în persoană. De aceea, moștenitori ai acelorași defecte, le prelungesc reproducându-le.

În Apocalipsa 9, temele „ **trâmbițelor a 5-a și a 6-a** ” sunt, în stilul comparației, modele ale genului. În fiecare verset găsim, reînnoit, termenul comparativ „ **asemănător** ”, **care confirmă valoarea** ^{simbolică} a imaginii prezentate. Și printre aceste numeroase comparații, versetul 8 transmite un mesaj deosebit de important cu privire la înfățișarea „ **exterioară** ” înșelătoare a bisericilor protestante decăzute din 1843: „ **Aveau părul ca părul femeilor și dinții lor erau ca dinții leilor** ”. Cheia interpretării acestui verset constă în rolul pe care apostolul Pavel îl acordă „ **părului femeilor** ” în 1 Corinteni 11:15: „... dar este o slavă pentru o femeie să aibă păr, pentru că părul îi este dat ca înveliș ”; „ **un înveliș** ”, prin urmare, o mască înșelătoare. Apoi, Duhul spune din nou în 1 Petru 3:3-4: „ Nu **podoaba de dinafară** , a **împletirii părului** , a purtării de aur sau a îmbrăcării cu haine, ci podoaba dinăuntru, ascunsă, a inimii, în calitatea nestrăicătoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. ” Bisericile pe care ni le descrie Duhul au o „ **înfațișare** ” de biserică, dar în mintea membrilor lor, a urmașilor lor, Dumnezeu vede doar gânduri crude și feroce, înfațișate prin „ **dinții lor de leu** ”. Și în testul final al credinței, această natură ascunsă va fi dezvăluită prin adoptarea decretului morții care va fi promulgat împotriva ultimilor adventiști care au rămas observatori ai odihnei de sâmbătă, „ **ziua a șaptea** ”, „ **sfințiți** ” de Dumnezeu de la începutul creației pământului și a cerurilor, conform Gen. 2:2-3. În acest capitol 9 al Apocalipsei, Dumnezeu își multiplică comparațiile picturale pentru a dezvălui paradoxurile pe care le observă între aspectul exterior vizibil și aspectul interior mascat, invizibil, al urmașilor protestanți. El ne dezvăluie, în aceste imagini, judecata personală pe care o rostește asupra bisericilor protestante care pretind a face parte din mântuirea sa, în completă ignoranță a faptului că le-a abandonat și le-a predat diavolului, încă din anul 1843 fixat prin intrarea în vigoare a decretului său din Daniel 8:14. Judecata lui Dumnezeu este permanentă și începe în 1843, când condamnă credința protestantă pentru susținerea duminicii romane și pentru mărturia sa disprețuitoare la adresa mesajelor adventiste din 1843 și 1844. Judecata sa vizează apoi, în 1994, adventismul oficial, pe care îl „ **vom răsește** ” din aceleași motive care l-au determinat să respingă protestantismul, la care adventismul s-a alăturat oficial în 1995. De remarcat că practicarea Sabatului își pierde valoarea sfințitoare, din cauza demonstrării lipsei sale de iubire pentru adevărul profetic revelat de Duhul lui Dumnezeu în această epocă. Astfel, mesajul „cele de ^{-a cincea} **trâmbițe** ” are ca subiect descrierea și regrouparea „ **falșilor profeți** ” ai protestantismului, care nu sunt compleți până în 1994, când adventiștii căzuți li se alătură în blestemul lui Dumnezeu.

În legea celor Zece Porunci ale Sale, Dumnezeu a plasat pe primul loc cele patru porunci care îl privesc în mod direct, ultimele șase privind îndatoririle oamenilor față de oameni. Astfel, El a vrut să prezinte legea Sa în conformitate cu împărțirea celor două porunci ale Sale amintită de Isus în Matei 22:36 până la 40: „ **Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?** ” Isus i-a răspuns: „ **Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă** . ” Isus învață cu

aceste cuvinte prioritatea pe care omul trebuie să o acorde acestei porunci. Apoi adaugă: „ **Și a doua este asemenea ei: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. De aceste două porunci se cuvine toată Legea și Prorocii .**” Pentru falsa credință creștină, a pune a doua înaintea primei dintre aceste porunci ale lui Isus Hristos înseamnă a-și închide ușa raiului. Căci numai cei care respectă prioritățile indicate de Dumnezeu în Isus Hristos vor intra.

În același sens, „Adventismul de Ziua a Șaptea” instituțional a fost recunoscut și autentificat de Isus Hristos din 1873 până în 1994, când l-a „**vomisat**”, adică l-a negat, l-a respins, l-a respins. Din 1844, doctrina adventismului a fost construită pe interpretări profetice false, dar pentru Dumnezeu, erorile sale aveau o importanță redusă în acel moment al istoriei sale. Pionierii adventiști au fost binecuvântați și aleși de Dumnezeu nu datorită înțelegerii adevărului profetizat, ci datorită mărturiei de bucurie pe care anunțul revenirii lui Isus Hristos a provocat-o în întreaga lor viață. Și numai acest criteriu i-a făcut „**sfintiti**” de Dumnezeu. Ca semn al acestei „**sfintiri**” care autentifică **aprobarea Sa**, Dumnezeu i-a făcut să descopere și să practice odihna Sa Sabatică a adevăratei zile a șaptea: Sâmbăta. Și iată-l, „Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea” era pe rampa sa de lansare. Și în 1873, misiunea sa a căpătat un caracter universal. Interpretările profetice conțineau multe erori, dar abia în 1980 Dumnezeu a cerut dispariția falsităților din doctrina adventistă de ziua a șaptea. Apoi m-a chemat să îndeplinesc această sarcină. Și animat de o credință autentică încă de la naștere, nu am vrut niciodată să fiu botezat, pentru că nu puteam crede că Dumnezeu ar fi putut accepta suferința în Isus Hristos pentru a obține un rezultat atât de slab. Căci vedeam o mică diferență între așa-ziii creștini botezați și alți oameni necredincioși sau necredincioși. Descoperirea dispariției practicii Sabatului, un subiect care mă întreba, a fost cheia tuturor explicațiilor întrebărilor care rămăseseră, până atunci, fără răspuns. Astfel, satisfacția acordată întrebărilor mele a fost forța motrice din spatele deciziei mele de a fi botezat în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Dragostea de adevăr care m-a animat întotdeauna m-a determinat atunci să întreprind studii detaliate ale profețiilor din Apocalipsa și Daniel, pentru că, în mod curios, în această ordine s-au făcut lucrurile. Astfel, descifrând mesajele Apocalipsei, condus de Duhul Sfânt, am putut să-i actualizez interpretarea, punând sub semnul întrebării pe cele care datau din vremea pionierilor pentru care anul 1844 reprezentase data sfârșitului lumii. În 1980, această interpretare moștenită a trebuit revizuită și corectată. Ținând cont de divizarea esențială a decretului adventist din Daniel 8:14, am înțeles cum Dumnezeu construise structura Apocalipsei sale pe schimbarea adusă și cerută de el de la acea dată 1844. Cerința punerii sub semnul întrebării a moștenirii profetice a adventismului oficial apare clar în descrierea pe care Isus o dă acestui adventism din anii 1980 până în 1994. El spune în Apocalipsa 3:17-18: „ **Pentru că zici: Sunt bogat și m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești nenorocit, nenorocit, sărac, orb și gol, Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur lăcuit în foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci și să nu ți se arate rușinea goliciunii; și alifie pentru ochi să-ți ungi ochii, ca să vezi .** În versetul 17, Isus își prezintă judecata asupra adventismului în 1991, anul în care mesajul meu care anunța revenirea lui Isus în 1994 mi-a adus ștergerea din

registru bisericii; acest lucru se reflectă clar în expresia „**Nu am lipsă de nimic**”, care exprimă o respingere oficială a luminii sale profetice. În acest verset, Isus contestă valoarea pe care acest adventism o acordă moștenirii sale spirituale; ceea ce justifică necesitatea de a o pune la îndoială. Dar cuvântul care ucide este conținut în acest cuvânt foarte scurt, el îl spune „**gol**”, adică neacoperit de „**dreptatea sa veșnică**”, prin urmare, vrednic de „**moartea a doua**” anunțată de „**al treilea înger**” din Apocalipsa 14:9. Într-adevăr, citim în 2 Corinteni 5:2-3: „*De aceea suspinăm în acest cort, dorind să ne îmbrăcăm cu locașul nostru ceresc, dacă suntem găsiți îmbrăcați, nu **goli**.*” Amenințarea care îi preocupa pe dușmanii săi catolici și protestanți, îl privește la rândul său, din 1991, data radierii mele mai exact, ignorând că protestanții au devenit dușmanii săi din 1843. Și în confirmarea acestui blestem divin, a intrat în alianța protestantă, oficial, în 1995. În versetul 18, Isus enumeră tot ce-i lipsește acestui adventism oficial pentru a fi binecuvântat de el: „**aur încercat prin foc**” sau, adevărata „**credință**” conform 1 Petru 1:7: „*pentru ca încercarea credinței voastre, mai scumpă decât aurul care piere (măcar că este încercat prin foc), să aibă ca rezultat laudă, glorie și cinste, la descoperirea lui Isus Hristos*”; Isus specifică în continuare, „*pentru ca să vă îmbogățiți*”: adevărata „**credință**” demonstrată constituie adevărata „**bogăție**” spirituală. Dar pentru a fi autenticată și recunoscută de Isus, credința revendicată de om trebuie să fie încercată de el. Numai victoria în test face diferența dintre cei chemați aleși și cei chemați căzuți. Și pe această temă, Isus a spus bine, în Matei 22:14: „**căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși**”; eșecul majorității în test, prea superficial, îi justifică cuvintele. Isus a mai spus: „**și haine albe**, ca să fiți îmbrăcați și să nu văd rușinea goliciunii voastre”. Aceste „**haine albe**” au fost purtate „**cu vrednicie**” de pionierii adventiști în Apocalipsa 3:4: „*Totuși, ai în Sardes câțiva bărbați care nu și-au pângărit hainele; vor umbla cu Mine în haine albe, pentru că sunt vrednici*”. Și aceste „**haine albe**” sunt semnul simbolic al victoriei credinței: „**Cel ce biruiește va fi îmbrăcat în haine albe**; nu-i voi șterge numele din cartea vieții și-i voi mărturisi numele înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui”. Isus este cel care judecă valoarea credinței și ne amintește că numai adevărata credință dă dreptul la „**haina albă**” a „**dreptății Sale veșnice**” pe care o oferă adevăraților Săi aleși. Isus îi mai spune: „**și alifie pentru ochi ca să-ți ungi ochii, ca să vezi**”. Adventismul oficial este recunoscut pentru misiunea sa profetică, susținută în mare măsură la începuturile sale de viziunile primite de mesagerul Domnului, doamna Ellen G. White. Acum, Isus spune despre acest adventism din anul 1991 că este „**orb**” și trebuie să aibă grijă de vederea sa. Așadar, adventismul oficial se află în situația tristă pe care Isus o descrie în Matei 15:14: „*Lăsați-i; sunt călăuzitori orbi ai orbilor; dacă un orb călăuzește un alt orb, amândoi vor cădea în groapă*”. Dar cine îi poate da „**alifie pentru ochi**” care oferă această îngrijire? Isus însuși și nimeni altcineva. Și ni-o oferă în revelația sa profetică, Apocalipsa sa. Dar nu-i poate impune remediu său, ci doar îl poate sfătui. Căci rezolvarea problemei adventismului stă în propria sa decizie, iar Isus știe că nu va fi luată decizia corectă. El ne spune aceasta în afirmația sa din versetul 16: „**Deci, pentru că sunteți căldicei, nici reci, nici fierbinți, vă voi vărsa din gura Mea**”. Prin urmare, avertismentul profetic nu are scopul de a schimba destinul tragic al ultimei sale instituții oficiale, ci pur și

simplu de a dezvălui adevăraților săi aleși motivele pentru care o respinge și o „**vărsă**”.

Explicând aceste lucruri clar și detaliat, le ofer cititorilor mesajelor mele oportunitatea de a lua aminte la avertismentele date de Dumnezeu în toate revelațiile Sale profetice. Iar greșelile atribuite ultimei Sale biserici sunt un avertisment pentru candidații care se adresează pentru a intra în veșnicia Împărăției cerurilor, prin dreptatea lui Isus Hristos.

La momentul lansării sale, adventismul oficial nu știa că timpul care îi urma va deveni o capcană în care va cădea. Dar ar trebui să fim surprinși? Nu au demonstrat în repetate rânduri mărturiile istorice, încă de la povestea „**fiilor lui Dumnezeu**” corupți în cele din urmă prin căsătoriile lor cu „**ficele oamenilor**” din linia lui Cain, că timpul ucide credința și fidelitatea? De ce ar trebui ultima biserică creștină să scape de acest principiu? Cunoaștem cauza acestor apostazii finale. Ele se datorează moștenirilor religioase pe care moștenitorii nedemni le moștenesc de la părinții lor vrednici. Și când această moștenire se extinde în timp, nedemnitățile se multiplică și se amplifică până la apostazia insuportabilă, condamnată și pedepsită de Dumnezeu.

După cum tocmai a demonstrat acest studiu, doar necredincioșii căzuți și necredincioșii cad în capcanele existenței. Cei cu adevărat aleși le evită, iluminați de profeția care le dezvăluie, deoarece este imposibil ca diavolul și demonii să-i seducă, așa cum a învățat Isus în Matei 24:24: „*Căci se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși și vor face semne mari și minuni, ca să amăgească pe oameni.*” ***dacă ar fi posibil, chiar și oficialii aleși.***”

Ce mesaj ar trebui să extragem din această experiență trăită în era „**laodiceeană**”? Adventismul de ziua a șaptea va reprezenta două subiecte ale „**sfințirii**” adevăraților aleși până la adevărata întoarcere a lui Isus Hristos. În moștenirea binecuvântată originală, reforma sănătății este păstrată și reînnoită. Dar toate interpretările profetice moștenite de la pionierii adventiști trebuie reconsiderate și înlocuite cu interpretările total biblice pe care le prezint în lucrările mele, în principal sub titlul „Explică-mi Daniel și Apocalipsa”. Mesajul „adventist de ziua a șaptea” adevărat și actualizat va fi purtat doar de „adventiști” disidenți, independenți, liberi de orice organizație religioasă instituțională, până la venirea glorioasă a lui Isus Hristos, în primăvara anului 2030.

Din cauza limitărilor de dimensiune a fișierelor, această lucrare se va opri la această pagină și va fi de acum înainte intitulată „Volumul 1”. Continuarea mesajelor mele va fi prezentată în „Volumul 2”, sub același titlu și copertă ca și prezentarea actuală.

Indexul subiectelor abordate

Extinderea revelațiilor divine primite de la 07/03/2020

Mesaje noi inspirate continuu de Dumnezeu

Numere de pagină

2	Mesaje de la autor
3	2020 – Începutul nenorocirilor
	Miercuri, 19 mai 2021, 4
5	Omul spiritual judecă totul
9.	Știi să asculți pentru a înțelege
20	Bărbatul și femeia
22	Dumnezeu și știința
25	Compatibilitatea Republicii cu religiile
26	Capcana FATIMEI
30	Sănătatea bărbaților
32	Credința, rodul bunului simț
33	Alegerile franceze din 2022 și blestemul divin
	Săptămâna 35 , 28.11 - 04.12.2021
40	Când Satana îl alungă pe Satana
44	Isus Hristos, candidatul pentru alegerea conducătorului inimilor universale
49	SUA
51	Natură și știință
54	Pietate falsă
55	Homosexualitate
57	Dumnezeu și plăcerea
57	Franța divizată și fracturată
60	de Crăciun
63	Mărșăluind spre cer
65	Fazele sfințirii
73	Pavel și odihna profețită
74 „	<i>Mie de ani ”</i> cerești pierduți la Milano
76	Muncile lui Hercule
78	CUM TE NUMEȘTI?
82	<i>Calea, Adevărul și Viața</i>
83	Justificarea prin credință uitată
86	SPRE LACRIMI, CETĂȚENI!
91	O revelație digitală cu implicații neașteptate
93	Legea Marelui Judecător
97	Dumnezeu Tatăl Învățător al nou-născuților spirituali
102	Covid -19 și păcatul

106	Legea talionului
108	Câteva detalii utile
110	Maria, momeala pentru idolatrii
119	Smerenia este puterea și mântuirea noastră
125	Amestecuri mortale
131	Viața oferă toate „motivele” pentru a crede în Dumnezeu
136	Mântuirea omului are un preț
140	Lecțiile divine romane
150	Cele șapte minciuni mortale
151	Păci mortale și trădări
155	Dumnezeu dă binele și răul
157 A	-L iubi pe Dumnezeu și pe aproapele: iubirea de cuplu.
165	Căi divine și căi umane
174	Societatea Monștrilor
176	De la „soluția finală” la „soluția finală”
186	A ȘTI CUM SĂ ASCULTĂM
187	Defectele Occidentului
190	Seducția libertății
192	Păcatul redefinit
198	CONVINGE prin toate mijloacele legitime
201	Democrație teatrală
206	Dumnezeu organizează marea înlocuire
213	„A șasea trompetă ” și „a șasea ” dintre „cele șapte plăgi de apoi ale lui Dumnezeu ”: „Armagedonul ”.
217	Creștinismul este evreiesc sau nu este
226	Împărțirea rolurilor
232	Privilegiile adevăratei credințe
238	de naziști! Sau noi romani?
240	9 mai 1945, 9 mai 1950 și 9 mai 2022
244	Timpul Sfârșitului
251	Parabola „fiului risipitor”... inversată
255	Libertate Egalitate Fraternitate ... mitul republican
258	În mâinile Dumnezeului Atotputernic
265	„Capul care dă o palmă”
269	Neagă existența lui Dumnezeu cu orice preț
271	Acest factor „timp” care schimbă totul
276	Ceea ce a fost, va fi
283	Dragostea, conform lui Dumnezeu
290	Adevărul: un standard strict divin
303	Comentariul meu la știrea din 15 iunie 2022
308	Ordonanțe ale lui Dumnezeu: Adevărat și fals
318	Blestemul Divin Dovedit
324	Ucraina: imaginea unei parabole biblice
332	De la vis la adevăr
339	de motive pentru furie
343	O închinare plăcută lui Dumnezeu

352	„Regele copil” la putere
363	Sfârșitul lumii: Un test al credinței
369	Ziua în care cerul a căzut peste capetele galilor
374	RELIGIA: CELE MAI BUNE ȘI CELE MAI RĂE
380	Indignarea necredincioșilor și a necredincioșilor
389	Stângăcia celor convertiți greșit
395	Will: întreaga problemă
399	Știri de la sfârșitul lunii iulie 2022: de la un șoc petrolier la altul
407	Religia ortodoxă
410	PARIS, un oraș blestemat pentru totdeauna
415	Necredința și neîncrederea nu sunt legitime
423	Viață și moarte
428	REVELAȚIA CEASULUI AL ȘAPTELEA și „cei patru Ioan”
436	Actualizare Ucraina la 24.10.2022
444	Dumnezeu judecă inimile și gândurile
448	Disprețul față de mărturiile Bibliei
451	DUMNEZEU: CEL MAI MARE STRATEG
459	Ceea ce a fost, va fi
463	Situația din Europa
465	Datele fixate de YaHWéH
474	Privirea cerească
479	Isus Hristos, Medicul aleșilor
487	TIMPUL SFÂRȘITULUI
497	Apa Vieții
508	Alianța negustorilor pământului
515	Întoarcerea lui Isus Hristos
522	Procesul Crăciunului idolatru
527	Mânia Divină Dreaptă
534	Trei zile și trei nopți...ca Iona
539	Îi mustru și îi pedepsesc pe toți cei pe care îi iubesc.
551	Legitimitate adevărată și falsă
560	Singurul ADEVĂR
565	Inegalitatea sexelor în cupluri în umanitate
572	Noul „Attila”
578	Evreii și venirea lui Mesia
583	Confuzia romană
592	Pe calea către guvernanta sa globală
601	Alesul și Legea Divină
606	Fapte istorice extrem de profetice
609	Inversarea umană a valorilor divine
615	Concurență și complementaritate
623	De la lumina mică la cea mare
628	Urmașii lui Avraam
632	Roma Perpetuă
645	Evoluția răului: Din SUA până în Ucraina
650	Secetă climatică pentru inimi uscate

656	Noul Colonialism
662	Aparițiile lui Dumnezeu
669	Franța blestemată și Franța binecuvântată
674	Dumnezeu ne dezvăluie experiența Sa
680	Dictatura umanismului
685	Moarte lentă
695	Echinocții și solstiții
703	Democrație și tehnocrație
709	Credință, inteligență și înțelepciune
717	Viața fără instrucțiuni
721	Situația globală la sfârșitul lunii martie 2023
729	Adevăratul Stăpân al Timpului
740	Trezirea urii
752	Piața Iluziilor
764	Nelegiuire și păcat
769	Legături de sânge
775	Păcatul împlinit în 313
786	Acest Occident a dezvăluit impuritate
795	Adevărat sau fals; adevăr sau minciună
814	Timpul celor <i>șapte plăgi din urmă</i>
823	Dragoste adevărată
838	Lecțiile biblice ascunse și nerostite
842	Războiul ruso-ucrainean și evenimentele actuale
849	FII AI LUI DUMNEZEU
861	Adevărul te va elibera
866	Citirea Sfintei Biblii
875	Nopti incendiare de vară
878	Sfințire adevărată și falsă
883	Săptămâna lui YaHWéH
895	Tradiție și Adevăr
904	Nebunie colectivă
912	Bine și rău
924	Timpul Pământului: Moartea programată
938	Adâncime și superficialitate
947	Sanctuarul: un program complet
961	de adevăruri greu de auzit, dar plăcute de ascultat
973	Legea lui Moise
984	Capcanele existenței
INDEX DE 1000 DE TEME ACOPERITE	

Sfaturi pentru cititori

Această lucrare este supusă modificărilor permanente (corecții, adăugiri sau eliminări). Prin urmare, pentru a determina dacă au fost făcute modificări semnificative în fiecare actualizare propusă, verificați și

comparați numărul paginii din indexul subiectelor menționate mai sus cu cel al versiunii anterioare pe care o aveți.

Eu, Samuel, slujitor inspirat al lui Isus Hristos, le mulțumesc și le asociez la dezvoltarea acestei lucrări tovarășilor mei, fraților și surorilor în Hristos, care, prin ajutorul lor prețios și talentele lor individuale, promovează corectarea greșelilor de ortografie, a greșelilor de scriere și a erorilor din detaliile istorice, care fac posibilă ca această învățătură divină să fie demnă de Dumnezeuul adevărului care o inspiră. Astfel, ei și-au contribuit cu piatra lor la construirea acestui edificiu spiritual. Fie ca toți să fie binecuvântați veșnic!

Versiune: 23-09-2023 / 7-7th-5994.